

HƯỚNG TANG - THƯƠNG HẢI NHẤT THỦ

THƯƠNG HẢI
NHẤT THỦ *author*

AMBER *editor*

Hương Tang

Hưởng Tang

Thương Hải Nhất Thử

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Huyền Huyền, Linh Dị, Nữ Cường, Đông Phương

Tác Giả: Thương Hải Nhất Thử

Thể loại: Cổ Đại, Đông Phương, Huyền Huyền, Linh Dị, Ngôn Tình, Nữ Cường

Giới thiệu:

“Tang hạ nghe dị ngữ, xuất nhập nhân quỷ gian”

Dưới cây dâu nghe tiếng lạ, là nơi xuất nhập giữa nhân gian và quỷ gian...

- Mục Tiểu Ngạo, nó còn không?

- Suyt, nó đang đến.

Hồi hộp siêu nhiên, cổ đại hư cấu, xuyên không cổ đại, cốt truyện là chính và có yếu tố tình cảm hỗ trợ.

Mục lục

- [Chương 1: Nghề nghiệp](#)
- [Chương 2: Cây kim đồng](#)
- [Chương 3: Thêu hồn](#)
- [Chương 4: Gia Ngôn](#)
- [Chương 5: Thúy Quân](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7: Ung](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12: Khoét mắt](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17: Cứu nguy](#)
- [Chương 18: Hệ linh người](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22: Tin đồn](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24: Hưởng linh](#)
- [Chương 25: Thuốc dẫn](#)
- [Chương 26: Mộng](#)
- [Chương 27: Cách một bức tường](#)
- [Chương 28: 28: Cẩm Bà](#)
- [Chương 29: 29: Tranh Chấp](#)
- [Chương 30: 30: Tử Tử](#)
- [Chương 31: 31: Ngọc Bội](#)
- [Chương 32: 32: Tiểu Thúc Thúc](#)
- [Chương 33: 33: Huỳnh Đệ](#)
- [Chương 34: 34: Nổ](#)
- [Chương 35: 35: Đánh Vỡ](#)

- [Chương 36: 36: Nguyên Nhân Gây Ra](#)
- [Chương 37: 37: Từ Đường](#)
- [Chương 38: 38: Ác Mộng](#)
- [Chương 39: 39: Ngụy Cơ](#)
- [Chương 40: 40: Viện Bình](#)
- [Chương 41: 41: Lửa Trời](#)
- [Chương 42: 42: Đói](#)
- [Chương 43: 43: Trai Đường Thôn](#)
- [Chương 44: 44: Người Bù Nhìn](#)
- [Chương 45: 45: Ánh Trăng](#)
- [Chương 46: 46: Mộng](#)
- [Chương 47: 47: Tràng Hạt](#)
- [Chương 48: 48: Thêu](#)
- [Chương 49: 49: Diêm Thanh Thành](#)
- [Chương 50: 50: Truyền Thư](#)
- [Chương 51: 51: Tang](#)
- [Chương 52: 52: Quyển 2 - Chương 3](#)
- [Chương 53: 53: Mất Tích](#)
- [Chương 54: 54: Quyển 2 - Chương 5](#)
- [Chương 55: 55: Công Đường Thảm Ván](#)
- [Chương 56: 56: Đa](#)
- [Chương 57: 57: Song Trùng](#)
- [Chương 58: 58: Công Thành](#)
- [Chương 59: 59: Bạc Tình](#)
- [Chương 60: 60: Linh Nhi](#)
- [Chương 61: 61: Cầm Tù](#)
- [Chương 62: 62: Viên Xương Lê](#)
- [Chương 63: 63: Hang Ổ](#)
- [Chương 64: 64: Thơ](#)
- [Chương 65: 65: Quả Táo](#)
- [Chương 66: 66: Đa](#)
- [Chương 67: 67: Cứu Người](#)
- [Chương 68: 68: Thượng Du](#)
- [Chương 69: 69: Liễu Minh](#)
- [Chương 70: 70: Trả Thù](#)
- [Chương 71: 71: Viên Xương Lê](#)
- [Chương 72: 72: Áo Giác](#)
- [Chương 73: 73: Tướng Quân](#)

- [Chương 74: 74: Thi Thê](#)
- [Chương 75: 75: Hồ](#)
- [Chương 76: 76: Tham Mộ](#)
- [Chương 77: 77: Ra Khỏi Thành](#)
- [Chương 78: 78: Chân Tướng](#)
- [Chương 79: 79: Vực Sâu](#)
- [Chương 80: 80: Rơi Xuống](#)
- [Chương 81: 81: Lòng Không Rung Động](#)
- [Chương 82: 82: Thành Toàn](#)
- [Chương 83: 83: Đồi Mất Trên Vách Tường](#)
- [Chương 84: 84: Huyết Án](#)
- [Chương 85-86: 85: Lỗ Thủng - 86: Lục Soát Kiếu](#)
- [Chương 87: Khâu Trạch](#)
- [Chương 88: Măng](#)
- [Chương 89: Chuyện Xưa](#)
- [Chương 90: Nữ Nhân](#)
- [Chương 91: Trốn Đi](#)
- [Chương 92: Trúc](#)
- [Chương 93: Giống Nhau](#)
- [Chương 94: Mặt Trời](#)
- [Chương 95: Qua Đêm](#)
- [Chương 96: 96: Lạc Đường](#)
- [Chương 97: 97: Liêu Thái Thần](#)
- [Chương 98: 98: Thư](#)
- [Chương 99: 99: Ghi Chép](#)
- [Chương 100: 100: Tà Váy](#)
- [Chương 101: 101: Biến Số](#)
- [Chương 102: 102: Cầu Hên](#)
- [Chương 103: 103: Bóng Quỷ](#)
- [Chương 104: 104: Cửa Sau](#)
- [Chương 105: 105: Mộ](#)
- [Chương 106: 106: Nhân Gian](#)
- [Chương 107: 107: Quá Tiên Kiếu](#)
- [Chương 108: 108: Chuyện Cũ](#)
- [Chương 109: 109: Dây Dưa](#)
- [Chương 110: 110: Hưởng](#)
- [Chương 111: 111: Giao Dịch](#)
- [Chương 112: 112: Thuyền](#)

- [Chương 113: 113: Thành Thân](#)
- [Chương 114: 114: Trốn](#)
- [Chương 115: 115: Cúu](#)
- [Chương 116: 116: Xương Cốt](#)
- [Chương 117: 117: Nữ Hài](#)
- [Chương 118: 118: Yêu Trăm Mắt](#)
- [Chương 119: 119: Phôi](#)
- [Chương 120: 120: Tìm Người Thân](#)
- [Chương 121: 121: Đường Nhỏ](#)
- [Chương 122: 122: Đại Tiểu Thư](#)
- [Chương 123: 123: Tập Tục Xấu](#)
- [Chương 124: 124: Xuyên Tràng Hạt](#)
- [Chương 125: 125: Trở Về](#)
- [Chương 126: 126: Khập Khiễng](#)
- [Chương 127: 127: Đường Ai Nấy Đi](#)
- [Chương 128: 128: Tiểu Nhị](#)
- [Chương 129: 129: Ai](#)
- [Chương 130: 130: Truy Tung](#)
- [Chương 131: 131: Hung An](#)
- [Chương 132: 132: Âm Khí](#)
- [Chương 133: 133: Cố Ngọc Minh](#)
- [Chương 134: 134: Dấu Tay](#)
- [Chương 135: 135: Đạo Trời](#)
- [Chương 136: 136: Hồn Về](#)
- [Chương 137: 137: Phê Hồn](#)
- [Chương 138: 138: Tới Cũng Vội Vàng](#)
- [Chương 139: 139: Mang Thai](#)
- [Chương 140: 140: Bờ Sông](#)
- [Chương 141: 141: Lập Trường](#)
- [Chương 142: 142: Bí Mật](#)
- [Chương 143: 143: Đại Muội](#)
- [Chương 144: 144: Long Mạch](#)
- [Chương 145: 145: Tro Bếp](#)
- [Chương 146: 146: Thật Giả](#)
- [Chương 147: 147: Ký Chủ](#)
- [Chương 148: 148: Ng](#)
- [Chương 149: 149: Người Đáng Thương](#)
- [Chương 150: 150: Đường Lui](#)

- [Chương 151: 151: Biến Số](#)
- [Chương 152: 152: Đầu Lưỡi](#)
- [Chương 153: 153: Từ Thi](#)
- [Chương 154: 154: Vận Mệnh](#)
- [Chương 155: 155: Nguyệt Ngạ](#)
- [Chương 156: 156: Thủ Phạm](#)
- [Chương 157: 157: Đối Kháng](#)
- [Chương 158: 158: Tội Nhân](#)
- [Chương 159: 159: Khắc Vạ](#)
- [Chương 160: 160: Dương Tử Văn](#)
- [Chương 161: 161: Chu Ngạn](#)
- [Chương 162: 162: Quỷ](#)
- [Chương 163: 163: Cẩn](#)
- [Chương 164: 164: Luật Pháp](#)
- [Chương 165: 165: Tượng Phật](#)
- [Chương 166: 166: Phá Án](#)
- [Chương 167: 167: Da Mặt](#)
- [Chương 168: 168: Hàng Xóm](#)
- [Chương 169: 169: Tiểu Nam Hải](#)
- [Chương 170: 170: Sầu](#)
- [Chương 171: 171: Án Sai](#)
- [Chương 172: 172: Vách Núi](#)
- [Chương 173: 173: Râu](#)
- [Chương 174: 174: Tu Hú Chiếm Tổ](#)
- [Chương 175: 175: Sơn Cốc](#)
- [Chương 176: 176: Tử Dự](#)
- [Chương 177: 177: Án Cơm](#)
- [Chương 178: 178: Đồng Loại](#)
- [Chương 179: 179: Chu Toàn](#)
- [Chương 180: 180: Ai](#)
- [Chương 181: 181: Đá](#)
- [Chương 182: 182: Khe Hở](#)
- [Chương 183: 183: Ve](#)
- [Chương 184: 184: Dα Bản](#)
- [Chương 185: 185: Chân Tướng](#)
- [Chương 186: 186: Thân Thế](#)
- [Chương 187: 187: Dự Hoạch](#)
- [Chương 188: 188: Gánh Tội Thay](#)

- [Chương 189: 189: Tiền Trảm Hậu Tấu](#)
- [Chương 190: 190: Âm Đàm Không, Ánh Sáng](#)
- [Chương 191: 191: Vô Cùng Các](#)
- [Chương 192: 192: Ăn](#)
- [Chương 193: 193: Phi Thúy](#)
- [Chương 194: 194: Phong Thủy](#)
- [Chương 195: 195: Học Nghề](#)
- [Chương 196: 196: Say Rượu](#)
- [Chương 197: 197: Quỷ](#)
- [Chương 198: 198: Gian Dối](#)
- [Chương 199: 199: Dã Quỷ](#)
- [Chương 200: 200: Mất Tích](#)
- [Chương 201: 201: Hồi Ưc](#)
- [Chương 202: 202: Chôn Đẽ Vê](#)
- [Chương 203: 203: Học Nghệ](#)
- [Chương 204: 204: Nấu Ăn](#)
- [Chương 205: 205: Phát Hiện](#)
- [Chương 206: 206: Xem Trộm](#)
- [Chương 207: 207: Căn Phòng](#)
- [Chương 208: 208: Thẻ Bài](#)
- [Chương 209: 209: Nuôi Quỷ](#)
- [Chương 210: 210: Nuôi Nắng](#)
- [Chương 211: 211: Đồng Lỏa](#)
- [Chương 212: 212: Mạnh Mối](#)
- [Chương 213: 213: Ai](#)
- [Chương 214: 214: Trần Gia](#)
- [Chương 215: 215: Bí Mật](#)
- [Chương 216: 216: Tự](#)
- [Chương 217: 217: Thiên Phú Di Bẩm](#)
- [Chương 218: 218: Kích Tướng](#)
- [Chương 219: 219: Tỉnh Lại](#)
- [Chương 220: 220: Quan Tài](#)
- [Chương 221: 221: Hàm Răng](#)
- [Chương 222: 222: Bản Thẻ](#)
- [Chương 223: 223: Lựa Chọn](#)
- [Chương 224: 224: Đối Thủ](#)
- [Chương 225: 225: Sống Chết](#)
- [Chương 226: 226: Động Lòng](#)

- [Chương 227: 227: Hoa](#)
- [Chương 228: 228: Lão Thái Bà](#)
- [Chương 229: 229: Niên Thú](#)
- [Chương 230: 230: Động Tâm](#)
- [Chương 231: 231: Xà Quái](#)
- [Chương 232: 232: Bất](#)
- [Chương 233: 233: Sống](#)
- [Chương 234: 234: Đinh Gõ](#)
- [Chương 235: 235: Chính Tà](#)
- [Chương 236: 236: Đồng Lòng](#)
- [Chương 237: 237: Tranh Tết Bà Bà](#)
- [Chương 238: 238: Quả Trượng](#)
- [Chương 239: 239: Giết Người](#)
- [Chương 240: 240: Bắt Đầu](#)
- [Chương 241: 241: Quan](#)
- [Chương 242: 242: Khung Ảnh Lòng Kính](#)
- [Chương 243: 243: Phương Khắc](#)
- [Chương 244: 244: Đảo Khách Thành Chủ](#)
- [Chương 245: 245: Trồn](#)
- [Chương 246: 246: Mộng Tưởng](#)
- [Chương 247: 247: Ảnh Ngược](#)
- [Chương 248: 248: Phong Thành](#)
- [Chương 249: 249: Nứt](#)
- [Chương 250: 250: Khổ](#)
- [Chương 251: 251: Bàn Cũ](#)
- [Chương 252: 252: Ất Bà Bà](#)
- [Chương 253: 253: Quá Khứ](#)
- [Chương 254: 254: Kỵ Uc](#)
- [Chương 255: 255: Đồng Lòng](#)
- [Chương 256: 256: Đánh Giá](#)
- [Chương 257: 257: Cứu](#)
- [Chương 258: 258: Lợi Dụng](#)
- [Chương 259: 259: Thương Hại](#)
- [Chương 260: 260: Phản Chế](#)
- [Chương 261: 261: Hoàn Mỹ](#)
- [Chương 262: 262: Gặp Ngụy](#)
- [Chương 263: 263: Bản Thể](#)
- [Chương 264: 264: Hợp Lực](#)

- [Chương 265: 265: Chữa Trị](#)
- [Chương 266: 266: Yên Vong Lâu](#)
- [Chương 267: 267: Túi Tiền](#)
- [Chương 268: 268: Việc Khổ Sai](#)
- [Chương 269: 269: Cung](#)
- [Chương 270: 270: Bệnh](#)
- [Chương 271: 271: Du Ký](#)
- [Chương 272: 272: Giếng](#)
- [Chương 273: 273: Đồng Hồ](#)
- [Chương 274: 274: Mất Đi](#)
- [Chương 275: 275: Hồn Về](#)
- [Chương 276: Chương 276](#)
- [Chương 277: 277: Tranh Chấp](#)
- [Chương 278: 278: Bông Lúa](#)
- [Chương 279: 279: Mộng](#)
- [Chương 280: 280: Hung Án](#)
- [Chương 281: 281: Băm Thây](#)
- [Chương 282: 282: Theo Dõi](#)
- [Chương 283: Chương 283](#)
- [Chương 284: 284: Di Tâm](#)
- [Chương 285: 285: Mẹ Con](#)
- [Chương 286: 286: Quý Mai](#)
- [Chương 287: 287: Thăm Bệnh](#)
- [Chương 288: 288: Tâm Ý](#)
- [Chương 289: 289: Bù Nhìn](#)
- [Chương 290: 290: Lỗ Bắn Tên](#)
- [Chương 291: 291: Cổ Trùng](#)
- [Chương 292: 292: Cáo Bệnh](#)
- [Chương 293: 293: Chí Hướng](#)
- [Chương 294: 294: Căn Nguyên](#)
- [Chương 295: 295: Cái Chết](#)
- [Chương 296: 296: Thuyền Con](#)
- [Chương 297: Chương 297](#)
- [Chương 298: 298: Buộc Tội](#)
- [Chương 299: 299: Hung Thủ](#)
- [Chương 300: 300: Song Sinh Hoa](#)
- [Chương 301: 301: Chuyện Cũ](#)
- [Chương 302: 302: Chúng Cú](#)

- [Chương 303: 303: Cường Cầu](#)
- [Chương 304: 304: Ngôn Ngữ](#)
- [Chương 305: 305: Nói Thật](#)
- [Chương 306: 306: Hầu Văn Hiến](#)
- [Chương 307: 307: Anh Đào Thít](#)
- [Chương 308: 308: Cảm Kích](#)
- [Chương 309: 309: Tang](#)
- [Chương 310: 310: Kỵ Ưc](#)
- [Chương 311: 311: Tiểu Hành](#)
- [Chương 312: 312: Chuyện Xưa](#)
- [Chương 313: 313: Cáo Biệt](#)
- [Chương 314: 314: Súc Sinh](#)
- [Chương 315: 315: Cái Chén](#)
- [Chương 316: 316: Hầu Hạ](#)
- [Chương 317: 317: Đới Mắt](#)
- [Chương 318: 318: Chỗ Trống](#)
- [Chương 319: 319: Nghi Ngờ](#)
- [Chương 320: 320: Cha](#)
- [Chương 321: 321: Tra Ân](#)
- [Chương 322: 322: Quỷ Âm](#)
- [Chương 323: 323: Theo Đuôi](#)
- [Chương 324: 324: Dung Hợp](#)
- [Chương 325: 325: Truyền Thuyết](#)
- [Chương 326: 326: Quái Vật](#)
- [Chương 327: 327: Việc Lạ](#)
- [Chương 328: 328: Khám Bệnh](#)
- [Chương 329: 329: Chân Dung](#)
- [Chương 330: 330: Cảnh Trong Mơ](#)
- [Chương 331: 331: Biệt Viện](#)
- [Chương 332: 332: Hàm Mộ](#)
- [Chương 333: 333: Tay](#)
- [Chương 334: 334: Tâm Ma](#)
- [Chương 335: 335: Chứng Bệnh](#)
- [Chương 336: 336: Tội Nghiệt](#)
- [Chương 337: 337: Đại Thần Tiên](#)
- [Chương 338: 338: Quá Khứ](#)
- [Chương 339: 339: Thỏ Lọ](#)
- [Chương 340: 340: Bình Hoa](#)

- [Chương 341: Chuyện Kỳ Di](#)
- [Chương 342: Đạo Sĩ](#)
- [Chương 343: Tân Phẩm](#)
- [Chương 344: Chuộc Tội](#)
- [Chương 345: Nhà Kho](#)
- [Chương 346: Thêu Hồn](#)
- [Chương 347: Ăn Người](#)
- [Chương 348: Mẫu Đơn](#)
- [Chương 349: Đường Sống](#)
- [Chương 350: Anh Em](#)
- [Chương 351: Đàm Phán](#)
- [Chương 352](#)
- [Chương 353: Đồng Ý](#)
- [Chương 354: Địa Sát](#)
- [Chương 355: Hối](#)
- [Chương 356: Thính Tuyết Đường](#)
- [Chương 357: Đồng Tình](#)
- [Chương 358: Hứa Hẹn](#)
- [Chương 359: Anh Em](#)
- [Chương 360: Nhãn Bàn Chỉ](#)
- [Chương 361: Mộng Du](#)
- [Chương 362: Hiện Thực](#)
- [Chương 363: Đại Thọ](#)
- [Chương 364: Nhất Thể](#)
- [Chương 365: Giết Chết](#)
- [Chương 366: Thiên Thảm](#)
- [Chương 367: Nhân Gian](#)
- [Chương 368: Cưng May](#)
- [Chương 369: Chim Nhạn](#)
- [Chương 370: Gọi Về](#)
- [Chương 371: Thuyết Phục](#)
- [Chương 372: Bất Đắc Dĩ](#)
- [Chương 373: Thạch Hình](#)
- [Chương 374: Gió Lốc](#)
- [Chương 375: Hôn Lễ](#)
- [Chương 376: Đánh Tráo](#)
- [Chương 377: A. Ân](#)
- [Chương 378: Tra Tấn](#)

- [Chương 379: Thành Chết](#)
- [Chương 380: Thi Thử](#)
- [Chương 381: Tự Sát](#)
- [Chương 382: Bức Tường Sương Mù](#)
- [Chương 383: Tuyệt Địa](#)
- [Chương 384: Đi Cùng](#)
- [Chương 385: Chu Phử](#)
- [Chương 386: Linh Bài](#)
- [Chương 387: Bí Mật](#)
- [Chương 388: Lang Băm](#)
- [Chương 389: Không Thể Nói](#)
- [Chương 390: Tiền Giấy](#)
- [Chương 391: Lầu Oán Trả Ôn](#)
- [Chương 392: Lòng Người](#)
- [Chương 393: Mộng](#)
- [Chương 394: Tay](#)
- [Chương 395: Kén](#)
- [Chương 396: Miếng Vết Thương](#)
- [Chương 397: Điện](#)
- [Chương 398: Con Chuột](#)
- [Chương 399: Miếng Vết Thương](#)
- [Chương 400: Giang Dương Đại Đạo](#)
- [Chương 401](#)
- [Chương 402: Chuyện Cũ Không Thể Ngăn](#)
- [Chương 403: Tồn Tại](#)
- [Chương 404: Kỵ Uớc](#)
- [Chương 405: Hiện Thân](#)
- [Chương 406: Nhện Độc](#)
- [Chương 407: Hưng Phạm](#)
- [Chương 408: Kết Cục](#)
- [Chương 409: Người Thực Vật](#)
- [Chương 410](#)
- [Chương 411: Lục Kinh Hồng](#)
- [Chương 412: Không Một Bóng Người](#)
- [Chương 413: Sơn Cốc](#)
- [Chương 414: Thống Khổ](#)
- [Chương 415: Sức Mạnh Của Vạn Yêu](#)
- [Chương 416: Phật Nằm](#)

- [Chương 417: Người Chết](#)
- [Chương 418: Giới Ngăn Cản](#)
- [Chương 419: Anh Đào Thít](#)
- [Chương 420: Dục Vọng](#)
- [Chương 421: Tên](#)
- [Chương 422: Bầy](#)
- [Chương 423: Nguyễn Rửa](#)
- [Chương 424: Hải Cốt](#)
- [Chương 425: Cứu Rồi](#)

Chương 1: Nghề nghiệp

Edit: Tử Dạ

Beta: Roma

- - -

Hai cặp mắt xinh đẹp được phản chiếu trên chiếc bình đen thật lớn.

Lông mi dài giống nhau, hai tròng mắt đen trắng giống nhau.

“Nghe nói gì chưa? Thuốc sắc trong bình này có thể trị được bách bệnh đó, ngay cả đơn thuốc của hoàng thượng trong cung cũng không thể sánh được.”

“Nhưng, bệnh tim thì sao? Liệu nó... có thể chữa trị được tận gốc?”

- - -

Chương Đài

Một vầng nắng gắt như thiêu đốt treo trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chói lọi đến nỗi vạn vật trên đời đều không thể gượng dậy nổi. Ngay cả những con ve thường ngày ồn ào cũng mất đi sức lực, núp dưới tán lá long não xum xuê, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu yếu ớt.

Mục người què đang ngồi trong chiếc lán dưới gốc cây long não, trên tay cầm một chiếc quạt bồ phiến đã rách nát, phe phẩy hướng về phía chiếc giường tre bên cạnh để xua đuổi lũ ruồi muỗi đang vo ve. Mà người trên giường vẫn đang say giấc, thi thoảng bộp phát vào miệng còn tóp tép, không biết đang mơ thấy ăn cái gì ngon nữa.

"Mục người què, ngày nắng nóng thế này còn ra quày, buổi trưa không sợ nóng đến sinh bệnh sao?" Mấy mã phu ngồi bên cạnh quày vừa uống hết mấy chén trà, lúc này đang cời đôi dép rơm vui vẻ bóp chân, trong lúc đó thì nheo mắt nhìn xuống dưới lán.

Mục người què bơ phờ trừng mắt liếc nhìn bọn họ, nhỏ thuốc lá đang nhai trong miệng xuống đất, "Không ra quày, ta lấy đâu ra tiền ăn? Các người cấp cho sao?!"

Nghe vậy mấy mã phu đối diện cười với nhau, rồi nói tiếp: "Không có tiền thì cho nợ trước, không nói đâu xa, chỉ riêng quày trà này, các người cũng đã ghi nợ chương quày không ít tiền rồi chứ? Rồi ông cháu các người đã ở Chương Đài được nửa tháng, cũng không thể trông chờ vào việc buôn bán, giờ nắng nóng như thế này, sao phải lặn lội ở đây vô ích?"

Trưởng quày trà đi tới, pha thêm trà rồi cười nói, "Cũng không phải không buôn bán được gì, hôm kia Vương tú tài ở phố Tây đã đến đây nói rằng anh ta mơ thấy bà lão của mình đã ở đó mười năm và muốn Mục người què gọi hồn giúp anh ta. Các người đoán xem, hồn còn không đến mà Mục người què đã ngủ trước rồi. Tiếng gáy rung trời, người đi đường ai cũng nghe thấy."

Mục người què tạp đi tạp lại đôi môi khô khốc của mình phản đối, "Ai bảo rượu Chương Đài lâu năm của người ngọt vậy chứ? Hôm đó ta nhịn không được uống thêm một chén, nào hay biết đã say vậy rồi."

Nghe đến đây, người ngồi đầu quán trà cười ồ lên, một trong những mã phu kéo giày đi đến chân cột cờ cắm chéo trong lán, đưa tay kéo căng lá cờ vàng nhỏ dường như đã đập nát.

Trên lá cờ nhàu nát có vẽ hai ký tự: Thêu linh.

Ánh nắng sáng rọi vào những dòng chữ đen nhám, phản chiếu ra một vầng hào quang kỳ lạ. Tên mã phu thoáng sửng sốt, liền chỉ vào cờ kỳ cười nói: "Mục người què, thêu chữ gì mà thêu linh, lão già ngoan cố, lại còn biết se chỉ lườn kim sao, không bằng dứt khoát đổi ngay đi, nói không chừng còn có thể buôn bán được."

Những người khác ở bên cạnh cũng phụ họa: “Mục người què, nếu lão đã biết khâu vá từ trước thì nên sửa lại chiếc áo bị rách trên người lão đi. Để ngực trần suốt ngày mà không biết xấu hổ ư?”

Mục người què bị trêu chọc hồi lâu, trong lòng có chút khó chịu, hướng đến mấy tên mã phu xưa tay rồi cao giọng nói: “Không hiểu thì đừng nói nhảm, muốn nói đến chuyện thêu linh này, từ thời ông bà tổ tiên của ta... Thế nhưng không biết học được từ vị cao nhân nào “Trường châm lập, bạch tuyến khởi, vạn hồn về”. Phương pháp thêu linh này đã cứu vớt vô số cô hồn dã quỷ, đưa bọn họ đến chốn luân hồi. Các người người trần mắt thịt sao có thể hiểu được.”

Tất cả mọi người đều không mua sớ sách của lão, chỉ nói: “Người đứng ở chỗ này lộng thần giả trò, chỉ có hai người, chúng ta còn chưa nhìn thấy nó, hiện tại còn đem chính mình nói như thành truyền nhân của cao nhân.”

Thấy không ai tin mình, Mục người què lập tức mất hết khí lực, hít một hơi thuốc lá, xoay người tiếp tục quay mặt về phía giường tre. Nhưng khi lão quay đầu lại, lại thấy tai của Mục Tiểu Ngộ cử động hai lần, dường như sắp thức dậy.

“Ông ơi, sắp có việc rồi.” - Lão còn chưa kịp phản ứng thì người đang ngủ yên trên giường tre đã bò dậy rồi, nàng lu loát đem bím tóc dày cộm trên vai hát ra sau, hai tay đỡ lấy giường kéo căng người. Nàng ngửa cổ về phía trước, đôi mắt đen láy nhìn về phía cuối con phố, trên má chợt hiện ra lúm đồng tiền. “Hôm nay chúng ra có thể kiếm được chút bạc, có thể đến tửu lầu mua ngỗng ăn rồi.”

“Tiểu Ngộ, con mắt nào của con nhìn thấy sắp có việc vậy, chúng ta cái gì cũng không thấy.” Nghe Mục Tiểu Ngộ nói vậy, đám người đang uống trà liền đặt chén trà trong tay xuống, hướng ra phía xa nhìn. Nhưng giờ đã là giữa trưa, trên đường cũng không có một bóng người, chỉ thấy dưới chân tường đồng nghịt người đang ngủ gật trong bóng râm.

“Nha đầu này lỗ tai rất thính, nàng đã nói có thì nhất định sẽ có. Nay chưởng quầy, cho ta một chén trà, uống xong sẽ bắt đầu làm chính sự.” - Mục người què không nhìn đâu xa mà chỉ nhìn chưởng quầy châm trà, rồi đưa lên miệng mà uống.

Quả nhiên, khi lão còn chưa uống hết chén trà thì cuối con phố dài xuất hiện tiếng bước chân lộp độp, sau đó, trong làn khói bụi có một vài bóng người thấp thoáng từ xa đang lao về phía này.

Đợi đến khi họ đến gần hơn, mọi người mới thấy đó là bốn người đàn ông cường tráng, cơ bắp căng phồng, ướt đẫm mồ hôi.

Bốn người khiêng một cánh cửa gỗ bị vỡ, trên đó có một người phụ nữ đang nằm, sắc mặt nàng tái mét, rách rưới nhưng bụng hơi phình to như là đang mang thai.

Một vài người đi đến trước lán đứng ngồi không yên, trong đó có một người là cụ già trông lớn tuổi nhất liếc nhìn tâm cò kỳ, lau mồ hôi lấm tẩm trên trán rồi chấp tay vái lạy Mục người què: "Thần tiên, thỉnh ngài cứu nhi phụ đi, nàng đã hôn mê suốt ba ngày rồi, sắp mất mạng đến nơi rồi."

Mục người què không lên tiếng, lão vuốt bộ râu quai nón rồi liếc nhìn người nọ, sau một lúc, đầu lão hơi nghiêng về phía lán dưới, ý bảo bọn họ đem người đưa vào. Thấy vậy, vài người vội ba chân bốn cẳng đem ván cửa nàng đi đến ngay, nhẹ nhàng đặt xuống đất, phảng phất sợ làm kinh động đến người phụ nữ đang thở thoi thóp ở trên giạt mình.

"Người phụ nữ này trông có vẻ giống như có cái bụng lớn."

"Ừ, nhưng người có nghĩ thấy gì không? Toàn thân cô ta có mùi máu."

"Mùi nồng như vậy, sao ta có thể không nghĩ thấy chứ."

Lúc này tất cả những người đang ngồi uống trà đều vây quanh bên ngoài lán, họ vừa có rốn cổ nhìn vào trong vừa bàn luận. Tuy nhiên, cột cờ cắm xiên trên mặt đất dường như lúc này đã trở thành ranh giới, mọi người đều ý thức đứng ở bên ngoài cột cờ, không dám bước ra ngoài ranh giới.

Mà Mục Tiểu Ngộ vốn đang ngồi trên chiếc giường tre, từ trên giường bước xuống tám ván cửa ngồi xổm xuống, đôi mắt tinh anh đảo quanh cái bụng sưng vù của người phụ nữ, ngẩng đầu nhìn cụ già, "Nàng mới vừa sinh em bé sao?"

Chương 2: Cây kim đồng

Editor: Phong Linh. (wufenglingg)

Beta: Roma.

--

Lão già hơi ngẩn ra, có chút xấu hổ mà nhìn về phía Mục người què, khoe miệng giật giật vài cái, "Đúng vậy, con dâu tôi vừa mới sinh xong, nhưng mà lão thần tiên, cô nương nhà người vẫn còn nhỏ, nếu nghe đến chuyện sinh nở thì sợ là không hay lắm..."

Mục người què vung bàn tay lên, ngồi xổm xuống bên cạnh Mục Tiểu Ngộ, "Người cứ việc nói ra đi, đứa cháu gái này từ nhỏ đã cùng ta du ngoạn khắp nơi, có việc gì trên đời mà chưa thấy qua, nào có điều gì mà phải kiêng dè đến như vậy."

Lão già thấy lão nói như thế liền một năm một mười đem hết sự tình nói ra cho lão nghe.

"Ta tên là Mạnh Xương, sống ở ngoại ô thị trấn, người đầu tiên xảy ra chuyện chính là con dâu của ta. Ba ngày trước vừa sinh hạ một hài tử, nhưng ta lại không ngờ được là đứa trẻ vừa sinh ra đã không có hơi thở, là một cái thai chết lưu. Việc sinh đẻ của nữ nhân vốn dĩ như là đi dạo quý môn quan một vòng, hơn nữa vì thương tâm quá độ mà con dâu ta không lâu sau liền hôn mê, từ đó không tỉnh lại nữa. Mấy ngày nay, thầy y người trước kể sau đều đã mời tới, đơn thuốc cũng đã kê hơn mười đơn nhưng con bé vẫn tiếp tục hôn mê, thân hình ngày một gầy đi. Mãi cho đến hôm qua, chúng ta được các con mình nhắc nhở mới nghĩ rằng con dâu không phải là suy sụp sau sinh, mà là bị đứa bé đáng thương đã qua đời câu mất linh hồn."

“Lời nói này là có ý gì?” - Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu, nhìn về phía khuôn mặt nhăn nhó của Mạnh Xương.

“Trong lúc sinh nở không tránh được việc xuất huyết, nhưng con dâu ta lần này lúc sinh lại không ra máu nhiều lắm, thân thể cũng không có gì khác thường, chỉ là tâm trạng không ổn định, khi biết tin hài tử chết nước mắt liền không cầm được mà tuôn rơi. Song, lúc đó con bé vẫn tự ăn được, cũng có thể tự ngồi dậy, nhưng không bao lâu thì hai mắt cứ nhìn đăm đăm rồi ngã quy trên giường, sau đó thì không tỉnh lại nữa. Theo lời kể lại, trước khi con dâu ta hôn mê từng liều mạng lao ra cửa sổ, trong miệng không ngừng gọi “Con ơi, con ơi”, giống như... giống như nhìn thấy một thứ gì đó...”

Thanh âm của Mạnh Xương càng ngày càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng như bị nuốt vào trong cổ họng, thì thầm thì, ngày càng mơ hồ.

Nghe hẳn nói xong, Mục người què vuốt chòm râu thưa suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới bữu môi lắc đầu nói, “Đúng vậy, con dâu của người đúng là bị linh hồn của đứa nhỏ bắt đi. Chắc các người không biết, linh hồn của trẻ con tuy yếu, nhưng lại rất hung hãn, rất khó đối phó. Vậy nên ta phải tính thêm một chút tiền cho chuyện này.”

Đám đông vây quanh xem tỏ vẻ khó hiểu, từ xa hướng tới hẳn hét to, “Tên què họ Mục kia, người không nói xem là đứa trẻ ở đâu mà lại lợi hại như vậy, người chỉ cố ý nói vậy vì muốn kiếm thêm chút tiền thôi chứ gì.”

“Chính là bởi vì còn nhỏ, nên chấp niệm mới càng sâu.” Mục Tiểu Ngộ một bên xoa lỗ tai, nghiêng đầu nhìn về phía đám người, hướng về phía mấy tên mã phu cao giọng cười nói, “Càng là đơn thuần, lại càng bướng bỉnh; càng chưa được trải sự đời, càng luyện tiếc trần thế. Cho nên cái chết của người già gọi là hỉ tang, còn cái chết của đứa trẻ chỉ có thể gọi là chết non, mà thai chết trong bụng...” - Nàng vỗ nhẹ vào miệng, lắc đầu nói, “Lệ khí kia thật sự rất lớn, nếu bị chúng lôi kéo sẽ rất khó để trở về. Cho nên chúng ta mới thu thêm phí chứ không hề có ý lợi dụng.”

“Còn không phải sao, đây là lấy mệnh mua bán chứ có phải chuyện bán vài quả dưa, vài trái táo đâu.” Nghe Mục Tiểu Ngộ nói như vậy, Mục người què nhất thời có thêm vài phần tự tin, hẳn đứng lên, chỉ phía đám người, ra

hiệu cho mấy người đó im hết đi.

“Ồi chao, thần linh ơi, chúng ta đã bỏ không biết bao nhiêu tiền để nhờ vả các thầy thuốc, chỉ cần cứu sống được con dâu, bao nhiêu tiền chúng ta cũng sẵn sàng trả.” Mạnh Xương vừa nói những lời này xong thì một nam nhân trẻ tuổi bên cạnh ông vội hướng Mục người què cúi đầu mấy cái, trong miệng không ngừng nói, “Thần tiên, cầu xin ngài cứu túc phụ của ta, nếu không, nhà họ Mạnh thật sự chỉ có nước đi theo cháu nó.”

Mục người què đỡ hấn dậy, vuốt râu cười nói, “Chuyện này không cần đâu, nhà họ Mục chúng ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, cũng biết đạo lý. Nếu không cứu được người, ta một xu cũng sẽ không lấy.”

Nói xong lão giơ bàn tay to vẫy vẫy về phía Mục Tiểu Ngộ, cao giọng nói, “Tiểu Ngộ, làm việc.”

“Đến đây.” Mục Tiểu Ngộ lên tiếng, vui mừng mà chui vào phía dưới giường tre, lục tung cả nửa ngày cuối cùng cũng kéo ra một cái hộp gỗ đã cũ. Chiếc hộp không lớn hơn lòng bàn tay nàng là bao, trên đó có khắc những đường nét thô ráp, lớp sơn mài màu đỏ trên mặt hộp đã phai đi mấy lớp, lộ ra một chút màu nâu sẫm từ bên trong.

Nàng đứng lên thở hổn hển, phỉ sạch lớp tro dày trên chiếc hộp gỗ trước khi đưa nó cho Mục người què.

Mục người què thấy chiếc hộp gỗ, hai mắt sáng liền sáng lên, cầm nó trong lòng bàn tay như đang cầm một bảo bối, lại dùng cổ tay áo tỉ mỉ lau chùi một lượt, rồi híp mắt nhìn đám người xung quanh cười nói, “Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là bảo bối của Mục gia, cũng là để nhìn kỹ bản lĩnh của ta, cho các ngươi khỏi suốt ngày cứ nói ta gạt người.”

Từ trong đám đông đang xem náo nhiệt có một tiếng nói lạnh vang lên, nhưng có phần tử tế hơn, “Mục người què, ra nước mới biết chân có bùn, ngươi phải cho chúng ta xem qua chiếc hộp thì mới biết đó có phải bảo bối hay không nha.”

Mục người què không nói gì, cười toe toét rồi từ từ mở chiếc hộp ra.

Đên trong hộp có một cây kim đồng, dài bằng một ngón tay, nằm ngay chính giữa chiếc hộp. Tuy nhiên, thay vì toàn thân toả sáng như mọi người mong đợi, ngược lại, cây kim chỉ có những vết rỉ xanh loang lổ, cứ như lâu rồi không được lau chùi qua.

Nhìn tên họ Mục cố làm ra vẻ cả nửa ngày trời nhưng lại lấy ra một thứ như vậy, tất cả mọi người đều bật cười, ngay cả sắc mặt của Mạnh Xương cũng thay đổi, tia hy vọng vừa hiện trong ánh mắt cũng trở nên ảm đạm.

“Ôi, mấy ngày trước trời đổ mưa, chẳng lẽ chiếc kim đã bị ngâm qua nước.” Mục Tiểu Ngộ thấy mọi người đều đang cười, vẻ mặt có chút phiền muộn, đưa tay cầm lấy chiếc hộp nhìn kỹ một lượt, nhưng lại cảm không chắc, chiếc hộp liền từ trong tay rớt xuống đập mạnh vào chân khiến nàng ôm chân xuýt xoa nửa ngày trời.

“Tiểu Ngộ, đừng để chân lên hộp, à không đúng, nhà ngươi đừng dẫm lên bảo bối như vậy, thật đúng là miệng ăn đã đến miệng còn để tuột mất.”

Tiếng trêu chọc lần lượt vang lên trong đám đông, nhưng mà trong nháy mắt lại im bật như thể bị một luồng không khí nóng hút đi. Bởi vì cây kim bị dính đầy vết loang lổ màu xanh kia, đột nhiên bay lên không, đứng ở ngay trước mũi của Mục người què, thân kim khẽ động, tựa như sắp bay ra ngoài.

Trong lỗ kim bất chợt hiện một sợi màu trắng, trắng đến nỗi lóa cả mắt, giống như một tia sáng mỏng manh, chiếu sáng toàn bộ chiếc lán.

Rõ ràng không có gió, nhưng sợi trắng lại lắc lư trái phải, giống như một cái đuôi không thể kiềm chế được, ngo ngoe rục rịch, chạm vào là nổ ngay.

“Trường châm lập, bạch tuyến khởi, vạn hồn về, Mục người què... lão vừa rồi mới nói như vậy sao?”

“Lời nói đó đúng là không sai, nhưng tại sao cây kim này như nào mà lại bay vào không trung?”

Không biết bao lâu rồi trong đám đông mới thốt ra vài tiếng thì thào

trầm thấp.

Nhìn thấy vậy, Mục Tiểu Ngộ cười đắc ý, duỗi tay quơ quơ chiếc kim đồng, "Các vị đều đã nhìn thấy rõ, ông nội của ta không phải là một người lừa đảo, chốc lát nữa ông sẽ lại trở thêm tài nghệ khác, nhất định có thể lấy lại linh hồn của nữ nhân này."

Chưa dứt lời, nàng đột nhiên dừng một chút, nheo mắt nhìn về phía sau đám đông: nơi đó có một nam nhân đang đứng, trên người hắn là một chiếc trường bào màu xanh lá của hàng thêu Tô Châu, bên hông đeo túi thơm và ngọc bội, mi thanh mục lãng, đứng cùng những tên mã phu cao lớn thô kệch như là đến từ hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Chương 3: Thêu hồn

Editor: Phong Linh. (wufenglingg)

Beta: Roma.

- - -

“Ồ, lại có nhân vật tầm cỡ như vậy đến đây sao, xem ra hôm nay ta nhất định phải thể hiện thật tốt, nói không chừng có thể nhân cơ hội này để phát tài.” - Mục Tiểu Ngộ thầm nói một câu trong lòng, vừa định quay đầu lại thì phát hiện đôi mắt của nam nhân nọ sáng rực lên một chút, lông mày hơi nhíu lại, nhìn về phía sau cô.

“Hồn ơi trở về! Phương Đông là nơi không thể tránh, là nơi hàng trăm ngàn người muốn tới, duy chỉ có linh hồn là đang cầu xin. Hồn ơi trở về! Phương Nam là nơi không thể ngăn cản, với những chiếc răng đen đã được chạm khắc và thịt người là vật hiến tế. Hồn ơi trở về! Phương Tây là mối hại lớn, cát lún ngàn dặm. Hồn ơi trở về? Phương Bắc băng tan, tuyết bay thêm ngàn dặm...”

Một giọng điệu phía sau vang lên, sau đó, Mục Tiểu Ngộ chỉ cảm thấy bên tóc mai bị một làn gió nhẹ thổi bay, khi nghiêng đầu lại nhìn chỉ thấy chiếc kim đồng kia hướng về phía trước, bay lơ lửng bên tai.

“Bên dưới là nước, bên trên là gió. Đôi mắt nhìn xa vạn dặm, thương tâm trong lòng. Hồn ơi trở về, Giang Nam buồn!”

Khi Mục người què hát xong lời cuối cùng, cây kim đã lao ra, theo sau là một dòng trắng sáng chói xuyên qua đám đông, biến mất trong cái không khí nặng nề.

Đóng đậy cây kim biến mất trước khi mọi người kịp hiểu chuyện gì đã xảy

ra, sôi nổi quay đầu về hướng cây kim đồng biến mất, mỗi người đều kinh ngạc ra mặt. Gia đình họ Mạnh thậm chí còn quỳ gối dưới chân Mục người què, liên tục kêu lên "Thần tiên, thần tiên" với cảm giác thoải mái trong lòng.

Mục Tiểu Ngộ bước tới đỡ bọn họ dậy, "Nói thì dễ, các người mau đi chuẩn bị một ít nước và đồ ăn, trong chốc lát hồn phách sẽ trở về, dĩ nhiên sẽ có chút đói khát. Tuy nhiên, các người chỉ có thể cho nàng ăn một chút, nếu ăn quá nhiều chỉ sợ..."

Nàng còn chưa kịp nói dứt lời, chợt thấy phía sau một bóng người áp xuống, quay đầu lại thì thấy người mặc áo bào ngọc đã đi đến bên cạnh cô, cúi xuống nhặt chiếc hộp gỗ ở trên đất lên, đặt nó ở giữa hai ngón tay rồi quan sát kỹ lưỡng.

"Cái cây kim đồng này... thật sự có thể đem linh hồn trở về." - Hấn như là đang hỏi Mục Tiểu Ngộ nhưng lại như là đang tự lẩm bẩm.

Mục Tiểu Ngộ cười tủm tỉm lại gần, "Công tử, cây kim này là pháp bảo duy nhất của nhà họ Mục chúng tôi, nếu ông nội ta không thể làm được thì e là dưới bầu trời này không ai có thể làm được nữa đâu." Nói đến đây, thấy sắc mặt của nam nhân khẽ đổi, nàng đảo con ngươi, nói tiếp, "Công tử, hiện tại ngài không tin cũng không trách gì, nhưng ngay lúc này có một ví dụ ngay trước mắt, ngài chỉ cần chờ coi là được."

Nghe nàng nói thế, người thanh niên trẻ tuổi kia lập tức hạ quyết tâm, tiện tay kéo ra một chiếc ghế ở trong lều rồi ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào hộp gỗ trong tay, sắc thái khiến bên trong mọi người đều khó hiểu.

Mục Tiểu Ngộ nghiêng đầu nhìn hấn một cái, chỉ cảm thấy người thanh niên này có vẻ ưu tư nghiêm túc khó hiểu, đành phải nhún vai, tự mình đi tới quày uống trà.

"Tiểu Ngộ, ngươi biết người trẻ tuổi kia là ai sao?" - Chàng quày tay lấy một cái bát to để rót trà trong khi mắt nhìn về phía nam nhân kia rồi bĩu môi một cái.

Mục Tiểu Ngộ lắc đầu, "Xem trang phục của hắn, chắc chắn là người có tiền."

"Đâu chỉ là có tiền," chủ quán trà hạ thấp giọng, hướng về phía tai của Mục Tiểu Ngộ, "Hắn chính là Chương Đài Diêm gia nhị công tử, Diêm Thanh Thành."

"Diêm... Diêm gia?" - Mục Tiểu Ngộ đặt bát trà xuống, đưa tay lên bụng miệng, quay đầu nhìn về phía nam nhân, "Diêm gia có rất nhiều tiền sao?"

Chủ quán trà nhìn cô cười nói: "Cô không biết sao, cả thành phố Chương Đài này, hơn một nửa là tài sản của gia tộc họ Diêm. Chúng tôi thường nói đùa rằng nếu nhà họ Diêm muốn, cả thành phố Chương Đài này đều đặt dưới chân của bọn họ."

"Giàu đến vậy sao?"

Mục Tiểu Ngộ tròn tròn mắt, bung bát trà đi tới Diêm Thanh Thành, "Công tử, trời đang nóng, ngài uống chén trà giải nhiệt."

Diêm Thanh Thành đứng dậy cảm tạ, còn chưa kịp bung chén trà, đột nhiên nghe thấy bên ngoài lều truyền đến một trận kinh hô, đang định quay đầu lại, nhưng lại cảm thấy trước mặt lóe lên bạch quang, kim đồng mặc sợi trắng bất ngờ về. Dưới

sự quan sát của tất cả mọi người, nó vòng qua người phụ nữ nằm trên cửa ba vòng, rồi dừng lại trước chân người phụ nữ, có ánh sáng lạnh lẽo lóe lên ở đầu kim.

Diêm Thanh Thành thân thể hơi khựng lại, bởi vì hắn rõ ràng nghe thấy tiếng rên rỉ, khi kim đồng lướt qua.

"Ồ ô..."

Rất nhỏ nhưng rất rõ, hắn có thể nghe rõ ràng.

"Người nghe được..... Nghe được cái gì sao?" - Diêm Thanh Thành

trong mắt hiện lên một tia bất an, cúi đầu nhìn phía cây kim đồng.

"Suyt, đừng nói chuyện, ông nội sắp thêu hồn (ý chỉ việc sắp mang hồn nhập vào xác)." Mục Tiểu Ngộ đặt bát trà xuống, làm bộ im lặng nhìn hần, nhìn chằm chằm kim đồng không chớp mắt.

Quả nhiên, Mục người què mới vừa rồi còn đang nhắm mắt dưỡng thần liền lấy tay chống bàn đứng dậy đi đến bên người đàn bà, im lặng một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại, đưa ngón trỏ và ngón giữa vào nhau rồi vung vẩy. phía trước thì thào một câu Thần chú, "Xe chỉ luôn kim, hồn ơi trở về, về đi thôi."

Nghe được những lời này, thân cây kim đồng không ngừng run lên, nhưng mà ngay sau đó, giữa những tiếng kinh hô của mọi người, nó chui vào gan bàn chân của nữ nhân rồi lại chui ra từ huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của nàng ta.

Một tia sáng trắng mờ ảo đột nhiên bốc lên trên cơ thể người phụ nữ, rồi từ từ rơi xuống, hòa quyện với thân hình gầy gò của cô ta. Cùng lúc đó, Mạnh Xương đột nhiên hét lên, mở to mắt nhìn về phía nữ nhân, "Đã cử động, ngón tay của cô ấy đã cử động."

Ánh nắng chói chang của mặt trời chiếu hơn nửa ngày mới miễn cưỡng hạ xuống phía chân trời. Khi những đám mây đỏ tan đi, vài ngôi sao mới xuất hiện giữa bầu trời, xa xăm mà yên lặng.

Khi xe ngựa ra khỏi thành liền hướng về phía Tây chạy băng băng, tuy nhanh nhưng vững vàng. Người đánh xe rõ ràng đã được huấn luyện nghiêm khắc và tuyển chọn kỹ càng, có thể thấy kỹ năng của anh ta cao hơn nhiều so với người đánh xe bình thường mà Mục Tiểu Ngộ từng thấy. Bên trong xe thực sự rộng rãi và sạch sẽ, đến nỗi Mục người què lên xe ngồi không bao lâu liền ngủ thiếp đi, cả người dựa nghiêng trên chiếc đệm dài được thêu tỉ mỉ, ngáy to đến mức rung trời.

"Diêm công tử, ngài đừng để ý, ông của ta hiếm khi khách khí." - Mục Tiểu Ngộ vốn đã lén đá vào người Mục người què mấy cái, nhưng vẫn

không thể làm ông ấy tỉnh được, liền đành phải cười hướng Diêm Thanh Thành nhận lỗi.

Cũng may Diêm Thanh Thành không để ý, chỉ đưa một hộp thức ăn tinh xảo vào tay Mục Tiểu Ngộ, cười nhạt nói: "Mục cô nương, thật xin lỗi đã muộn như vậy mà vẫn còn muốn mời hai người đến phủ. Ở đây chỉ có một ít điểm tâm, cô ăn trước lót bụng, chờ tới phủ rồi ta sẽ giao phó người chăm sóc cho cô và Mục tiên sinh."

Mục Tiểu Ngộ cảm kích liếc nhìn một cái, vội vàng vươn tay mở nắp ra, nhìn thấy bên trong là món điểm tâm được nấu một cách tinh tế, hai mắt liền cong thành hình trăng lưỡi liềm.

"Thơm quá." Nàng từ đáy lòng thốt lên lời tán thưởng, vội vàng gấp một miếng đưa lên miệng "Chà, da giòn nhưng không bẻ, nhân chắc nhưng không cứng, vào miệng liền tan. Món này thật sự rất ngon."

Nói xong nàng liền cảm thấy chính mình lại có bộ dạng thiếu niên chưa trải sự đời, vì thế mà ho khan vài tiếng để che bớt sự xấu hổ, lại hướng Diêm Thanh Thành nhẹ giọng hỏi, "Diêm công tử, ngài muốn mời hai ông cháu ta đến phủ như vậy cuối cùng là vì chuyện gì vậy?"

Chương 4: Gia Ngôn

Nghe nàng hỏi như vậy, sắc mặt Diêm Thanh Thành hơi cứng lại, tay trái cầm ngọc bội trên ngón trỏ tay phải chà xát nửa ngày, lúc này mới chậm rãi nói, "Người xảy ra chuyện là cháu trai Gia Ngôn của ta, mấy ngày trước nó ra ngoài thả diều, nhưng sau khi trở về lại ngất xỉu, gọi như thế nào cũng không tỉnh, tìm lương y họ đều nói thân thể nó khỏe mạnh, không có bệnh tật. Nhưng đã mấy ngày trôi qua, nó vẫn hôn mê nằm trên giường, không có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ có thể dựa vào chút nước canh rót vào miệng để duy trì sinh mệnh. Hôm nay ta đến thành Lương Đài, vốn là tới mời lương y nhưng đứng lúc lại thấy nữ nhân đang hôn mê kia, triệu chứng của nàng và Gia Ngôn rất giống nhau, có thể nói là giống nhau như đúc, cho nên mới nghĩ đến một vấn đề này: Có lẽ Gia Ngôn không phải là bị bệnh, mà là bị thứ gì đó câu hồn phách đi cũng không biết được."

Mục Tiểu Ngộ chớp chớp đôi mắt, "Ngoại trừ thả diều, trước khi hôn mê nó có làm chuyện gì khác không? Ví dụ như đi qua một ngôi mộ nào đó? Hay có gặp một đội ngũ đưa tang? Hoặc là," nàng dừng một chút, nói tiếp, "Bất kính mà hỏi thêm một câu, quý phủ gần đây có làm đám tang nào không?"

Diêm Thanh Thành lắc đầu cười khỏ, "Không có, mọi việc trong nhà đều thuận lợi, làm ăn phát đạt, hạ nhân người nào cũng khỏe mạnh. Và lại mấy ngày nữa là đại thọ 60 của gia phụ, mọi người trong phủ đều bận rộn chuẩn bị, vui vẻ thanh bình, làm sao lại có chuyện tang lễ, tang sự?"

Mục Tiểu Ngộ nuốt một miếng điểm tâm, một tay khẽ vuốt cằm, "Vậy cũng kỳ quái, đây là bị câu hồn, phần lớn là gặp phải tà vật hay chuyện tà ma, vô duyên vô cớ bị câu đi hồn phách, đây là lần đầu tiên ta gặp." Nàng vừa nói vừa cầm một miếng mứt táo, nhai ngấu nghiến xong nuốt vào, ngượng ngừng lau vụn ở khóe miệng, lúc này mới nói tiếp, "Nói tiếp, quan hệ thúc chất⁽¹⁾ của hai người tất tốt."

(1) Quan hệ chú cháu

Diêm Thanh Thành ngẩn ra, một tia sáng xẹt qua tròng mắt màu nâu, "Lời này nói là có ý gì?"

Mục Tiểu Ngộ khẽ nhướng mày, đem ánh mắt di chuyển tới cái túi phình ra ở cạnh Diêm Thanh Thành, "Bên trong là chúa đế mà bọn tiểu hài tử thích nhất đi."

Diêm Thanh Thành "À" một tiếng, trên mặt hiện lên một nụ cười bi thương, "Đúng vậy, đây là mua cho Gia Ngôn, Diêm gia chúng ta thế hệ này chỉ có một đứa bé là Gia Ngôn, nó luôn la hét ầm ĩ rằng mình rất cô đơn, thế nên ta muốn cho nó thứ đồ chơi này để làm bạn."

"Nhà mấy người đại nghiệp lớn, chẳng lẽ không có đứa trẻ khác cùng nó chơi đùa sao?" Mục Tiểu Ngộ khó hiểu.

"Đối với một đứa trẻ mà nói, gia nghiệp này có thể tính không phải là chuyện tốt đẹp gì." Diêm Thanh Thành đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía ngọn đèn xa xa đang càng ngày càng gần, nơi đó chính là Diêm phủ, qua một nén nhang⁽²⁾, bọn họ có thể tới phủ đệ Diêm gia so với một thị trấn còn lớn hơn, "Trẻ con bình thường không dám tiếp cận Gia Ngôn, bởi vì bọn chúng đều biết hẳn là thiếu gia Diêm gia, là trân bảo của toàn bộ gia tộc Diêm thị. Cho dù có mấy người không biết chi tiết muốn cùng Gia Ngôn đùa giỡn, cũng sẽ bị ca ca ta phân vào loại có dụng tâm khác, không lưu tình chút nào mà đuổi người đó đi. Cho nên Gia Ngôn..... Nó từ nhỏ đến lớn, đều không có bạn để chơi cùng, ngoại trừ ta....."

(2) Thời gian một nén nhang là 40' - 60'

"Có ngài là được rồi." Mục Tiểu Ngộ đang chuyên tâm ăn điểm tâm, vì thế không yên tâm nói tiếp một câu. Nàng không chú ý tới, lúc nàng nói ra những lời này, vẻ bi thương trên mặt Diêm Thanh Thành lại tăng thêm một phần, giống như bóng đêm bao phủ ở phía trên Diêm phủ kia ngày càng đậm.

Diêm phủ mặc dù so với tưởng tượng của Mục Tiểu Ngộ còn khá phách hơn nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp. Vừa đi vào cửa lớn màu đen là có thể cảm nhận hương vị Giang Nam nồng đậm: nước sông nhỏ, đình đài lầu các⁽³⁾, cũng không sơn màu đỏ thắm. Bức tường đồng nhất một màu, nền đá màu trắng, giống như một bức tranh thủy mặc cổ xưa, chậm rãi trải ra, thua thốt vài nét bút, lại mang theo phong tình khác.

Theo Diêm Thanh Thành nói, nguyên nhân là vì tổ tiên Diêm gia từng đến Thiệu Hưng du lịch, bởi vì rất thích "Hạnh hoa mưa bụi ô y đầu hẻm", cho nên sau khi trở về liền xây dựng tòa trạch viện này.

Chẳng qua hai ông cháu Mục thị lại không hiểu nhã hứng của những người đọc sách này, cảm thụ duy nhất của bọn họ, chính là thức ăn của Diêm gia đặc biệt ngon.

Đặc biệt là món "Ruột bò mềm thông hoa"⁽⁴⁾ cần chọn thịt cừ non rửa sạch vào chảo, thêm gia vị vào và nấu cho đến khi thịt nhừ, bỏ bớt dầu canh, vớt ra thịt cừ rớt vào ruột bò, cho vào nồi canh gia vị đun sôi nấu chín, để nguội rồi dùng dao cắt thành miếng lớn, rắc nước tương cay, nước tỏi, rắc ớt xanh mới hoàn thành.

Món này vị mềm dẻo, hương vị thơm và thuần khiết, hai ông cháu ăn đều không dùng được miếng. Còn có canh trứng dùng cá trắng và các loại tôm cá tươi hấp kia, được đặt cái tên cực kỳ tuyệt mỹ, gọi là "Thai Phượng Hoàng"⁽⁵⁾, nó mềm mềm thơm ngon, cho vào miệng sẽ trượt luôn xuống dưới bụng, căn bản là không cần nhai nuốt.

Bất quá, ngay khi hai người đang vui vẻ ăn uống, có một đôi mắt không kiên nhẫn đánh giá bọn họ, còn thỉnh thoảng nhìn về phía Diêm Thanh Thành, ý bên trong không thể rõ ràng hơn: đệ ra ngoài một vòng là để tìm hai người như vậy đến chữa bệnh cho Gia Ngôn?

Diêm Thanh Thành quay lại ánh mắt trấn an Diêm Du Trì, lại đem mấy món ăn trong tay đẩy về phía bà cháu Mục thị, ôn nhu nói: "Ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn."

"Không ăn, không ăn, no rồi." Mục Tiểu Ngộ vừa nói vừa cầm một một cái bánh bao nhỏ nhét vào trong miệng, sau đó đứng lên nhìn Mục người

què một cái, cầm lấy chiếc đũa hấn đang múa, trên mặt nặn ra một nụ cười, "Gia gia, không sai biệt lắm, nên làm chính sự rồi."

Mục người què mãnh liệt vài cái cũng không rút đũa ra, đành phải trừng Mục Tiểu Ngộ một cái, vuốt cái bụng no tròn no tròn đứng lên, "Được, đi, chúng ta đi nhìn đũa nhỏ kia xem, xem rốt cuộc là nó đắc tội thần tiên nào."

- _____

Trong phòng Gia Ngôn tập trung không ít người, ngoại trừ nha đầu hầu hạ bà tử, còn có mẫu thân Tương Trinh của Gia Ngôn, cùng với phụ thân Diêm Dư Trì, Diêm Thanh Thành — Gia chủ Diêm gia Diêm Bạch Ti.

Mục người què cùng Mục Tiểu Ngộ đã gặp qua đám người đang chờ kia, thế nên đi một mạch vào trước khi Gia Ngôn sụp đổ

Gia Ngôn vốn trắng trẻo hơn so với người bình thường, hiện tại lại hôn mê mấy ngày, sắc mặt lại càng thêm nhợt nhạt, nếu không phải ngực còn phập phồng nhẹ, Mục Tiểu Ngộ thiếu chút nữa cho rằng nó không còn hơi thở. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Mục người què một cái, nhỏ giọng nói, "Gia gia, ông đến đây xem một chút, tại sao ta lại cảm thấy tình huống này của nó còn không bằng nữ nhân chiều nay chứ."

Mục người què ngồi xếp bằng ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng mở mí mắt Gia Ngôn lên xem xét, lại đem ngón trỏ và ngón giữa đặt ở dưới mũi để kiểm tra hơi thở. Lắc đầu nói, "Không dễ dàng, đũa nhỏ này bị trì hoãn quá lâu, hơi thở gần như không còn."

Nghe hấn nói như vậy, mọi người nhất thời bị dọa cho choáng váng, Tương Trinh chân thì mềm nhũn cả ra, nếu không phải có nha hoàn ở một bên đỡ, chỉ sợ đã sớm nằm liệt trên mặt đất.

Thấy thế, Mục người què vội vàng nói, "Các người đừng nóng vội, ta nói không dễ làm, cũng không phải là không cứu được. Bây giờ các người chạy nhanh đi tìm đoàn bồng, tìm thêm hai nhánh lô hội và hành tây lại đây."

"Ngài muốn mấy thứ này làm cái gì?" Diêm Thanh Thành đi đến bên Mục người què hỏi.

"Độ khí, độ khí trước mới cứu người được." Mục Tiểu Ngộ nâng cao giọng lên, liếc mắt nhìn Diêm Dư Trì phía sau một cái "Mau đi chuẩn bị đi, còn ở đó thất thần làm cái gì?"

Chú Thích:

(3) Đình đài lầu các

(4) Ruột bò mềm thông hoa - 通花软牛肠

"Ruột bò mềm thông hoa (bào thai cừ)" là món ăn "kỳ dị" thứ 9 trong "Yến tiệc đót đuôi" thời Đường. Bởi vì đã lâu đời, cộng thêm việc bị các chuyên gia "soi" và thông tin sai lệch gây hiểu lầm, nhiều người hiểu món ăn này là sử dụng tử cừ và với các phụ liệu khác đổ vào ruột để làm xúc xích. Nhận thức sai lầm này đã trở thành một sự ngụy biện của nhiều nhà nghiên cứu giải thích "bữa tiệc đót đuôi" thời Đường. Trên thực tế đây là món ăn dưỡng nhan đầu tiên của Trung Quốc được nhà Đường coi là thượng phẩm trong lịch sử Trung Quốc! Không có vấn đề gì chúc năng làm đẹp của nó, nó là sản phẩm của những người ủng hộ và theo đuổi cái đẹp trong thời kỳ đó.

Ngữ Đại Đào Cốc liệt kê món ăn này là vào loại món ăn "kỳ dị", nó có điểm "kỳ dị" của riêng mình. Lấy nền văn hóa nhà Đường làm bối cảnh, tìm hiểu tinh tế, món ăn này lại có câu chuyện hấp dẫn.

(Nguồn và bài viết để tìm hiểu về câu chuyện và món này kỹ hơn:)

(4) Thai Phượng Hoàng - 凤凰胎

"Thai Phượng Hoàng (Tạp trị ngư bạch)" là món ăn "kỳ dị" thứ 31 của "Yến tiệc đót đuôi" thời Đường. "Nhĩ Nhã" là tác phẩm giải thích từ sớm nhất vào thời nhà Tần và nhà Hán ở Trung Quốc, Tấn Quách Cảnh mất 18 năm để nghiên cứu và chú thích về phượng hoàng, ông chú thích phượng hoàng trong "Nhĩ Nhã Thích Điều" là: "Đầu gà, chim yến, cổ rắn, lưng rùa, đuôi cá, năm màu sắc, cao sáu thước. Tương truyền

biên soạn cho Khổng Tử "Thượng thư Ích Trâm" có câu "Tiêu Thiều chín thành, Phượng Hoàng Lai Nghi", đây là kỷ lục sớm nhất về Phượng Hoàng. Phượng Hoàng là loài chim quý trong tâm trí của mọi người, tượng trưng cho sự hòa bình của thiên hạ. Người xưa cho rằng thời điểm đất nước thái bình thịnh thế, sẽ có phượng hoàng bay tới. Vì Cự Nguyên thăng quan tể tướng "Yên tiệc đốt đuôi" đem "Ngư Bạch" so sánh với "Thái Phượng Hoàng", ý nói thiên hạ thái bình, để ninh nọt hoàng đế.

(Nguồn và bài viết để tìm hiểu kỹ hơn:)

Hết chương 4

Chương 5: Thúy Quân

Editor: Phong Linh

“Dùng chặn che lại mũi và miệng của Gia Ngôn, gia gia và ta sẽ dùng ống sậy thổi vào tai và mắt của hắn, sau đó sẽ dùng bông gòn bịt tai hắn lại. Để như vậy khoảng mười lăm phút thì người đem chặn cất đi, hiểu chưa?”

Sau mấy lần dặn dò nhưng nhìn thấy Diêm Du Trì vẫn còn đang do dự, Mục Tiểu Ngộ thở dài hướng Diêm Thanh Thành nói, “Công tử, ngài nên làm thì tốt hơn.”

Nghe vậy Diêm Thanh Thành liền nhận lấy cái chặn từ tay Diêm Du Trì, nhíu mày hỏi Mục Tiểu Ngộ, “Làm như vậy có khiến Gia Ngôn bị thương không?”

“Công tử yên tâm, gia gia của ta nói được thì nhất định sẽ được, công tử chỉ cần làm theo.”

“Không được,” Diêm Du Trì không khách khí mà lên tiếng ngắt lời nàng, “Chúng ta không rõ lai lịch của hai người các người, làm thế nào có thể tùy tiện giao Gia Ngôn cho các người. Các người có biết nhà họ Diêm chúng ta là ai, có biết Gia Ngôn là ai không?”

Mục Tiểu Ngộ cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng cười một tiếng rồi giang tay nói, “Tùy người thôi, nếu người đã không đồng ý thì gia gia của ta cũng không thể tùy tiện làm phép. Không quản nhà họ Diêm các người ngạch cửa có cao đến đâu, nếu chúng ta muốn rời đi thì chắc chắn có thể vượt qua được.”

Nghe nàng nói như vậy, Diêm Thanh Thành vội vàng kéo tay Diêm Du Trì rồi lên định lên tiếng hoà giải. Nhưng lời còn chưa kịp cất lên thì giọng

nói của Mục Người Què đã truyền đến, "Đứa trẻ này dường như đang thoi thóp rồi, cứu hay không cứu các vị hãy quyết định đi."

* * *

Sắc trời vào tháng Sáu luôn thay đổi bất thường. Sau khi rời khỏi phòng của Gia Ngôn, Thuý Quân phát hiện mới vừa rồi một đám mây cũng không có thể nhưng bây giờ mây đen đã giăng đầy trời tựa hồ như một trận mưa lớn trút xuống là điều không thể tránh khỏi.

Theo phía sau nàng là mấy lão nô bộc, những người này đều không chú ý đến sắc trời mà chỉ chăm chăm nói về chuyện vừa xảy ra trong phòng, "Các người có nghe tên người què kia nói gì chưa? Hắn bắt chúng ta lui ra ngoài, còn nói cái gì con nít nhất gan, khi linh hồn quay trở về sẽ bị quá nhiều dương khí làm cho hoảng sợ sẽ một đi không trở lại. Còn nói cái gì mà vào lúc này chúng ta phải đi bắt một con gà trống, bỏ vào giỏ treo lên một cây tre. Sau khi hồn đã trở về thì liền mang cây tre đó cắm vào trong sân, để như thế một đêm nếu mọi việc đều suôn sẻ thì hồn phách sẽ không rời khỏi xác nữa."

"Hai ông cháu bọn họ đều đang thao thao bất tuyệt, cũng không biết có thể tin bọn họ bao nhiêu phần nữa." Một lão bà khác tiếp lời.

"Nhưng mà Gia Ngôn thiếu gia sau khi bị bọn họ thổi một ít khí thì sau khi xoay người lại, mặc dù vẫn chưa tỉnh nhưng sắc mặt đúng là đã hồng lên đôi chút. Nếu thật nếu có thể trị khỏi bệnh cho thiếu gia thì đối với nhà họ Diêm mà nói, bọn họ đúng là đại ân nhân rồi."

Lúc này Thuý Quân quay đầu liếc bọn họ một cái, không nhanh không chậm nhàn nhạt nói, "Không phải nói các người đi bắt gà trống sao? Nhanh nhẹn lên không lại hỏng việc đấy."

Vài người nghe nàng nói vậy liền im bặt rồi đều hướng về phía trước mà chạy. Thấy bọn họ đã đi xa Thuý Quân mới quay đầu lại, đôi mắt bất giác hơi rũ xuống nhìn chăm chăm vào chiếc cửa sổ khắc rỗng phía trước đến mức không chớp: Bên trong ánh nến hơi rung động phản chiếu một bóng người. Thuý Quân nhìn chăm chăm vào một bóng người đó một lúc rồi thở dài thườn thượt, quay người lại ngồi xỏm xuống trước cổng.

Nàng tùy tay nhặt nhánh cây lên viết một chữ “Diêm” tinh tế trên mặt đất.

“Diêm” là chữ duy nhất nàng có thể viết, cũng là chữ duy nhất mà hấn dạy cho nàng. Thuý Quân nhìn cái chữ kia, khóe miệng chợt hiện một nụ cười, nhất thời quên đi phiền muộn đang cuộn trào trong lòng.

“Thuý Quân, nàng biết không, từ nhỏ ta đã thích nàng, ta chỉ thích mình nàng. Nàng vẫn luôn biết điều này có đúng không?”

“Thuý Quân, nếu không phải phụ thân đã có tuổi, nhà họ Diêm không thể không có ta, ta đã đưa nàng đi từ lâu rồi.”

“Thuý Quân, ta đôi khi nghĩ rằng cứ mặc kệ mọi thứ, càng không quan tâm đến bất cứ điều gì, ta chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được.”

Nàng nhớ tới ánh mắt ấm áp của hấn khi hấn nói những lời này, ánh mắt ấy giống như một ngọn lửa khiến toàn thân nàng ấm áp vô cùng. Thuý Quân chợt đỏ mặt, dùng cành cây lau đi chữ “Diêm”, đang định đứng dậy liền nghe thấy trên đầu có sấm sét, những hạt mưa lớn đột nhiên rơi xuống làm đầu tóc và quần áo nàng ướt sũng.

Nàng vội vàng núp dưới mái hiên lau những giọt mưa trên mặt, còn chưa kịp thở thì đã cảm thấy trước mắt mình có ánh sáng trắng lóe lên, cây kim đồng nàng vừa nhìn thấy trong nhà bất ngờ quay trở lại, kéo theo một đường trắng mảnh mai như râu rồng hơi chói mắt trên nền trời mờ ảo.

Cây kim đồng hơi dừng lại lại một lúc, sau đó liền bay xuyên qua tường tiến vào trong phòng như thể bức tường dày màu xám xanh kia được làm bằng giấy. Thuý Quân nhìn chăm chăm vào mặt tường rồi thở ra một hơi thật dài: Nó thế mà đã trở lại? Nó thật sự có thể mang linh hồn của Gia Ngôn trở về? Liệu Gia Ngôn có thể vì vậy mà tỉnh lại không?

Nếu vậy, sau khi tỉnh lại... liệu thằng bé có nói ra chuyện kia không?

Trong lòng nàng bây giờ như đang đánh trống khua chiêng, không biết nên buồn hay nên vui nên chỉ có thể nắm chặt hai bàn tay, nhìn chăm chăm vào

ánh đèn đỏ ở phía cửa sổ.

"Gia Ngôn, Gia Ngôn tỉnh rồi." Giọng nói đầy phấn khích của Diêm Bạch Lâm truyền ra khỏi phòng đầu tiên, sau đó là tiếng khóc thút thít của Trương Trinh, trong tiếng khóc đó nghe ra được sự vui mừng như thể thứ mà nàng đánh mất vừa được lấy lại chính là báu vật quý giá nhất trên đời.

Thuý Quân liền thở ra một hơi đã dồn nén trong lòng bấy lâu nay, sau đó lại hít một ngụm không khí có lẫn hơi nước mưa rồi mở cửa bước vào.

Gia Ngôn đã ngồi dậy, thằng bé đang bị mẫu thân hấn ôm vào trong ngực, bên cạnh hồi han không ngừng. Những người còn lại trong nhà họ Diêm đều đứng xung quanh, ánh mắt đều tập trung vào thân hình hơi gầy của Gia Ngôn. Trong khi đó hai ông cháu nhà họ Mộc thì lại đứng ở phía ngoài cùng nở nụ cười, trên mặt hai người đều mang dáng vẻ mặt đắc chí, vênh váo tự đắc hoàn toàn khác với bộ dáng vừa rồi.

"Thiếu gia đã tỉnh rồi, ngài có muốn ăn chút canh không?" Thuý Quân đợi Trương Trinh bình tĩnh lại rồi mới nhẹ giọng hỏi.

"Có thể ăn một ít thức ăn lỏng, nhưng nhớ không được nhiều quá, nếu không, ruột và dạ dày của hắn có thể không thích ứng được." Không đợi người khác lên tiếng Mộc Tiểu Ngộ đã trả lời.

Tuy nhiên, Thuý Quân lại không nghe được nàng đang nói gì bởi vì sự chú ý của nàng ấy giờ đây đều đổ dồn vào Gia Ngôn: đứa trẻ kia, đứa trẻ mà nàng đã chăm sóc từ nhỏ, giờ đang trong lòng Trương Trinh nhìn nàng với đôi mắt sắc bén giống như hai kim nhọn.

"Cho nó ăn cháo nóng thì tốt hơn, nửa bát là đủ rồi, nếu hắn đói cũng không thể cho thêm. Cứ như vậy qua mấy ngày nên hắn cảm thấy khá hơn thì ăn thức ăn mặn cũng không muộn...Này, cô nương, cô nương? Cô có nghe không đó?"

Mộc Tiểu Ngộ sau khi nói xong thấy Thuý Quân không có đáp lại liền đi tới vẫy vẫy tay trước mặt nàng. Lúc này Thuý Quân mới định thần lại, ngượng ngùng gật đầu với Mộc Tiểu Ngộ rồi quay người đi.

Bước ra khỏi phòng đầu óc nàng vẫn còn đang rối bời: Tại sao Gia Ngôn lại nhìn mình bằng ánh mắt đó? Về mặt âm trầm u ám này của hắn nàng chưa từng thấy qua, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn thật sự nhớ rõ chuyện đó sao?

Nghĩ đến đây, bước chân dưới chân nàng liền nhanh hơn, liều mạng chạy về phía trước bất kể mưa to gió lớn. Tuy nhiên còn chưa chạy được vài bước chân nàng liền giẫm lên một thứ đồ vật mềm mại như bông, Thuý Quân hoảng sợ hét lên một tiếng rồi nhảy ra xa, không khỏi quay đầu nhìn lại trên mặt đất.

Trên mặt đất có một bóng đen, bên cạnh còn có một cái bóng đen hơn đã bị cơn mưa lớn cuốn trôi tứ phía.

Chương 6

Mũi ngửi đến một mùi tanh tươi, tuy bị nước mưa hòa tan một ít, nhưng vẫn dày đặc.

Thúy Quân “oa” một tiếng, nôn hết mọi thứ trong bụng. Nàng dựa vào tường, nôn đến nước mắt cũng rơi xuống, đang định đứng thẳng dậy, lại phát hiện chân đã sấm mềm nhũn, vì vậy thân thể nghiêng qua lệch lại dựa vào tường, nhẹ nhàng thở hổn hển.

“Quân tiểu thư, Quân tiểu thư, là cô sao? Cô ở bên đó sao?”

Đầu đường hầm bên kia truyền đến vài tiếng kêu gọi, Thúy Quân nhìn thấy ba năm cái bóng người mơ hồ, bọn họ mỗi người đều mang theo một chiếc đèn lồng trong tay, ngọn lửa đỏ rực bị mưa to cuốn đi thêm vài phần mơ hồ.

“Ta ở đây.....”

Thúy Quân dùng hết sức lực hướng về phía xa hô một tiếng, vì thế mấy người kia liền nhanh chóng chạy về phía này, vừa nhìn thấy nàng cả người ướt đẫm dựa trên tường, một tiểu nha đầu trong đó vội đem dù giấy trong tay che lên đầu nàng.

“Quân tiểu thư, cô làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Thúy Quân hữu khí vô lực đưa một ngón tay chỉ lên mặt đất, “Mau nhìn xem, đó là thứ gì.”

Nghe vậy vài người vội hợp lại đi qua, giơ đèn lồng về phía đám bóng đen lúc nhúc kia.

“Ồi, thật nhiều máu, sao chỉ toàn là gà trống? Cỏ gà còn bị chặt đứt, là

ai làm vậy nhỉ?”

Nghe được lời này, Thúy Quân vội dựa vào tiểu nha đầu đi qua, soi ánh sáng của lồng đèn xuống đất nhìn: Bộ lông xinh đẹp của con gà trống phía trên đều dính đầy bùn, rồi rắm quấn vào nhau, đen tuyền; cổ nó bị bẻ gãy, mào gà cũng bị kéo xuống, máu tươi từ cái miệng to bị vỡ ào ạt chảy ra ngoài, ở bên người nó tụ thành một bãi.

“Đây không phải là con gà vừa nãy ta bắt sao?” Một người đàn bà ở bên cạnh ngạc nhiên nói, “Quái, đây là con gà chính tay ta bắt được, sau đó đem nhét vào cái sọt treo trên cây tre như người què kia nói, cắm ở cổng sân, nhưng mà, nó tại sao lại bị g**iết** mất, còn bị ném đến đây?”

Lời bà ta làm Thúy Quân hoảng sợ trong lòng, đứng ngồi không yên, một lúc lâu sau, nàng miên cưỡng tự trấn an bản thân, cao giọng nói, “Đi ra sân trước treo một con gà khác, đúng rồi, đi điều tra xem, xem thử tên nô tì dơ bẩn nào lại to gan như vậy, dám g**iết** gà trống dùng để định hôn cho tiểu thiếu gia.”

Mấy người hầu già đồng ý lui xuống, Thúy Quân dặn dò tiểu nha đầu bên cạnh, “Khi nào tiểu thiếu gia tỉnh, bảo phòng bếp làm cho nó một chén cháo khoai mỡ, kèm thêm một chút thức ăn chay khai vị. Còn nữa, đi chuẩn bị một bàn tiệc rượu, dựa theo quy cách tiệc giao thừa mà làm, người què kia quả thật có chút tài, vậy mà có thể đánh thức tiểu thiếu gia. Bây giờ lão gia có vẻ rất cao hứng, không những muốn tự mình mở tiệc nói cảm ơn, còn muốn để hai người này ở lại thêm nửa tháng, vậy nên, các người phải sắp xếp việc ăn ở của họ cho thỏa đáng, không thể làm chậm trễ bọn họ.”

* * *

Mưa to đến cũng nhanh đi cũng nhanh, đến lúc nửa đêm, không ngờ lại trời quang mây tạnh, một vầng trăng tròn từ sau đám mây đen lộ ra, có chút mờ mờ lung, nhưng vẫn miên cưỡng chiếu rọi mặt đất đầy ánh sáng bạc.

Mục Tiểu Ngộ ở trên giường lăn qua lộn lại nửa canh giờ, nhưng vẫn không ngủ được. Về phương diện này tất nhiên là do tên Mục người què ngủ bên cạnh ngáy đến rằm trời, về phương diện khác, nàng đành phải

trách chính bản thân. Hai bữa tiệc rượu, một bữa so với một bữa càng thêm phong phú, nàng vậy mà không hề biết kiềm chế, mỗi bữa cơm đều ăn đến no căng.

Hiện tại, bụng nàng cũng đã nhô cao, cứng như đá, đến hít thở cũng khó khăn.

Cứ thế lăn qua lộn lại khoảng chừng thời gian pha một tách trà, nàng cuối cùng cũng xoay người xuống giường, khoác thêm quần áo đi vào trong viện, chuẩn bị đi dạo một chút, sẵn tiện tiêu hóa núi thức ăn đầy ắp trong bụng.

Sau cơn mưa Diêm trạch cực kỳ yên tĩnh, người hầu trực đêm hàng ngày có lẽ vì mới nãy mưa to nên phần lớn đều trốn trong phòng, vậy nên Mục Tiểu Ngộ đi cả nửa ngày, cũng không gặp được mấy người. Cũng may Diêm trạch ban đêm có đốt đèn, mà nàng cũng đã chuẩn bị trước một ngọn, cho nên đi một đường dài, cũng không bị đêm dài tối dần làm mờ mắt.

Sân nhà Diêm gia có phòng, trong phòng có viện, từng sân được xây ở bốn năm cái ngõ hẻm, giống một mảnh lá cây giã mình ra khai thông kinh mạch. Vách tường trắng như tuyết, mái ngói xanh đen, một sáng một tối, một âm một dương, tuy tương phản, lại vô cùng thích hợp, cứ như tòa nhà này là từ trong đất tự nhiên mọc ra.

Chỉ là, Mục Tiểu Ngộ không hiểu được để mà thưởng thức kiến trúc lịch sự tao nhã này, từng hàng phòng ốc đan xen bên kia trong mắt nàng chỉ biểu thị cho hai chữ: Có tiền.

Nàng một bên nâng eo đi về phía trước, một bên kéo miệng nở một nụ cười thật tươi, trong lòng yên lặng nói: Quá may mắn, lão đầu nhi lần này thế mà lại không thất thủ, thật sự đem linh hồn nhỏ bé kia thêu lại được. Với cái công phu mèo ba chân (chỗ này em cũng kh hiểu lắm) của hắn, có thể thành công thêu hồn tỷ lệ đại khai tâm năm thành, không nghĩ đến, lần này thế mà lại mang vụ mua bán lớn này nắm chắc.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt nàng càng sâu: Tiểu thiếu gia độc đinh của Diêm gia, cứu mạng hắn về, Diêm gia ít nhiều sẽ lấy ra chút bạc? Chỉ sợ, hai người bọn họ ba bốn năm tới đều không cần phải lo vấn đề ăn

uống.

Đang nghĩ ngợi, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nước chảy “Xôn xao”, âm thanh ở rất gần, cứ như cách đó không xa có một dòng suối róc rách. Mục Tiểu Ngộ sửng sốt một chút, đi theo phương hướng âm thanh kia truyền đến, trong đầu xẹt qua một dòng suy nghĩ: Người Diêm gia thật sự là có tiền không có chỗ tiêu, thế thế mà lại đem nước sông về đến nhà.

Nhưng mà, Mục Tiểu Ngộ vẫn chưa đoán ra được vị trí dòng nước, nàng lắc lư ở cuối ngõ nơi phát ra thanh âm lớn nhất, cuối cùng mới xác định được âm thanh đến từ phía ván cửa sau rấn chắc.

Mặt sau ván cửa là một gian phòng không tính là lớn, được tạo thành từ bốn gian phòng nhỏ, trên cửa cấm cái ổ khóa lớn mới tinh làm từ đồng thau, bên trong cũng không đốt đèn, tất nhiên là chưa có người ở.

Mục Tiểu Ngộ chăm chú nhìn cái cửa lớn kia, trong lòng khó hiểu nói: Kỳ quái, tòa sân này có khác gì mấy những sân khác đâu? Nó càng giống như phong cách kiến trúc bản địa của Chương Đài, nhà tứ hợp vây, ngôi mái trình thanh màu xanh, độ cung nghiêng, trung gian chắc là có cái giếng trời.

Nghĩ đến đây, nàng chợt thông suốt: Trách không được bên trong sẽ có tiếng dòng nước róc rách, đó căn bản không phải là sông suối gì, mà là sau cơn mưa giọt nước theo mái ngói chảy xuống, rơi vào giếng trời tạo ra âm thanh.

“Thật đúng là thông minh tuyệt đỉnh nha Tiểu Ngộ.” Mục Tiểu Ngộ tự đáy lòng khen ngợi chính mình một tiếng, vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi, chợt nghe trong viện truyền ra một trận tiếng đọc sách lạnh lạnh, âm thanh thanh thúy, tất nhiên là của một thiếu niên.

“Thủy tin vô phân với đồ vật, vô phân với trên dưới chăng? Nhân tính chi thiện cũng, hãy còn thủy chi liên hạ cũng. Người vô có không tốt, thủy vô có không dưới. Nay chăng thủy, bác mà nhảy chi, có thể làm cho quá tăng; kích mà đi chi, có thể làm cho ở sơn. Là há thủy chi tính thay? Nay thế tắc nhiên cũng. Người chi có thể làm cho vì không tốt, này tính cũng

hãy còn là cũng." (đoạn này em chịu luôn...)

Mỗi chữ nàng đều nghe được rõ ràng, nhưng ghép lại với nhau, nàng lại không rõ là ý tứ gì. Tự mình cau mày nỗ lực suy nghĩ, trong lòng lại hơi hơi động: Tòa nhà này khóa sên, sên lại không có lấy nửa ánh đèn, cũng đầy nước, sao lại có người ngồi đọc sách diển cảm chú?

Chương 7: Ung

Đang suy nghĩ, tiếng đọc sách đột nhiên biến mất, giống như bị màn đêm dày đặc hút vào. Mục Tiểu Ngộ khẽ giạt mình, vội vàng đặt tai lên cửa, cẩn thận nghe một hồi, nhưng vẫn không nghe được giọng nói của thiếu niên.

"Kỳ quái kỳ quái, vừa rồi có âm thanh nói chuyện, không thể nghe nhầm a." Mục Tiểu Ngộ nhìn chằm chằm cửa một hồi, sau đó cầm đèn lồng vào trong rọi một chút, thấy không có người lui tới, liền đặt đèn lồng ở trên đất, từ trên đầu lấy xuống một chiếc trâm mỏng màu bạc, cắm vào tâm ổ khóa, nhẹ nhàng xoay mấy vòng.

"Cùm cụp" một tiếng, khóa đã mở. Mục Tiểu Ngộ trên trên mặt lộ ra vẻ đắc chí, "Còn tốt, tay nghề không thụ lùi."

Nói xong, nàng đem ổ khóa gỡ xuống, nhẹ nhàng đẩy cửa trước sân, bước qua thềm cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại.

Trong nội viện tiếng nước rất to, nước mưa từ nóc nhà giống như sườn núi tràn vào trong sân từ mọi phía, như một bức màn nước bốn phía, mà người ta thường nói là "Bốn thủy về đường."* (có nghĩa là bốn nước về nhà thờ)

Mục Tiểu Ngộ giơ đèn lồng trong tay hướng về phía trước, phát hiện gian phòng đối diện mình là lớn nhất, hẳn là sảnh chính. Phía trên treo một tấm bảng, đầu xà được chạm khắc hoa văn tinh xảo,, nhưng chữ khắc trên đó lại không hoàn chỉnh, nàng không thể nhận ra đó là gì. Kỳ lạ nhất chính là căn phòng cũng bị khóa, cũng là một chiếc khóa to bằng đồng mới, giống hệt cái khóa trên cửa sân.

Nó hoàn toàn giống nhau, có lẽ nó được "Làm theo đúng cách". Mục Tiểu Ngộ đi qua cơn mưa ngoài hiên, lần nữa rút ra từ trên đầu chiếc kẹp tóc màu bạc.

“Sột soạt...”

Ngay khi chiếc kẹp tóc được cắm vào trong ổ khóa, một âm thanh rất nhẹ nhàng vang lên sau lưng nàng, tim Mục Tiểu Ngộ chợt co rút lại, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại “Ai?”

Trong sân không có một bóng người, ngoại trừ màn mưa nước bốn phía, chỉ có một con chim bồ câu núi đậu trên cổng sân. Nghe thấy giọng nói của Mục Tiểu Ngộ, nó cũng bị giật mình, vỗ cánh bay về phía màn đêm mênh mông.

“Là một con chim.”

Trái tim treo lơ lửng của Mục Tiểu Ngộ buông xuống một chút, vì vậy nàng tập trung chú ý vào chiếc ổ khóa trên tay. Nàng xoay chiếc kẹp tóc một cách quen thuộc, “cùm cụp” không mở cửa hướng phía trước đẩy mạnh một cái, đem cửa mở ra.

Hơi thở thổi nửa phả vào mặt, lẫn trong khói bụi xám xịt, Mục Tiểu Ngộ hít hơi vài cái.

“Nhà này đã bao lâu không quét dọn rồi.” Nàng giơ tay phẩy phẩy trước mũi vài cái, sau đó đem đèn lồng hương bên trong thoáng một cái, muốn nhìn thử bên trong nhà có cái gì. Chỉ là, khi nàng nhìn thấy rõ thứ trước mặt mình, nàng vô cùng kinh hãi, cánh tay nàng khựng lại tại chỗ trong khi vẫn giữ tư thế giơ cao.

Chính giữa căn phòng là một chiếc bình màu đen, cao bằng nửa người với hai đầu và rộng hẹp ở giữa. Chiếc bình rất bình thường, ngoại trừ có một vết hở lớn ở miệng bình, cũng không có gì đặc biệt. Điều kỳ lạ là một chiếc bình đựng nước bình thường như vậy lại được canh giữ bởi hai cánh cửa và hai ổ khóa.

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Mục Tiểu Ngộ vẫn nhẹ nhàng bước vào phòng đi đến bên cạnh bình đựng nước, nhìn chằm chằm miệng bình đen.

Nhất thời nàng còn nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một thanh niên ôm sách trốn vào trong bình, nhưng ý niệm này nhanh chóng bị chính mình phá vỡ: Trong bình tối như vậy, lại không có chút ánh sáng, làm sao đọc sách được? Hơn nữa, chiếc bình đựng nước này tuy cao đến nửa người nhưng hẹp trên, hẹp dưới, người ngồi vào được cũng phải cúi gập người, tư thế đó hẳn là khó chịu vô cùng.

Mục Tiểu Ngộ cúi người nhích đầu lại gần, nhưng bên trong bình hoàn toàn tối đen, cái gì cũng không thấy. Vì vậy, nàng phải đặt đèn lồng lên đó...

Đáy bình có thứ gì đó lóe lên một chút, lúc ánh lửa chiếu rọi xuống, đó là cái gì?

Nàng đặt chiếc đèn lồng xuống, gần như nhét nó vào trong bình...

"Tỷ tỷ, tỷ làm gì ở đây? Mọi người không được phép đến nơi này, nếu như bị tổ phụ phát hiện, tỷ sẽ bị đuổi đi."

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên từ phía sau, tuy có trộn lẫn vào tiếng nước, nhưng vẫn truyền đến tai Mục Tiểu Ngộ rõ ràng không lẫn vào đâu được, khiến cho nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, liền ném chiếc lồng trong tay ra ngoài.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy một cái bóng nhỏ màu xanh lam sáng đứng ở ngưỡng cửa, đúng lúc được ánh trăng chiếu rọi dưới dòng nước trắng cùng một chỗ, trông rất đẹp mắt.

"Ta.." Mục Tiểu Ngộ nhất thời không nói nên lời, vừa định dùng hết sức bình sinh để nói đối, nhưng lại bị cắt ngang.

"Tỷ tỷ, tỷ bồi Gia Ngôn chơi được không, chỉ cần tỷ cùng ta chơi, ta liền không đem chuyện đêm nay nói với tổ phụ." Tiểu hài tử bước qua hiên bước vào nhà, ngược mắt lên nhìn Mục Tiểu Ngộ, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm tháng hai, để lộ hơi ấm.

Mục Tiểu Ngộ nhìn chằm chằm đứa trẻ trước mắt, chạm raic cúi mình xuống: Gia Ngôn thật gầy yếu, tay áo cùng ống quần đều trông không,

khôn mặt như bạch ngọc, không có một chút huyết sắc. Tuy nhiên, đôi mắt của hắn lại cực kỳ sáng, đồng tử của hắn phát sáng như sơn đen, cùng với mẫu thân hắn Tương Trinh giống nhau như đúc.

Mục Tiểu Ngộ ân cần dụ dỗ, "Gia Ngôn, ta vừa rồi chỉ là lạc đường, không phải cố ý xông vào, Diêm gia của ngươi lớn như vậy, không tìm được đường cũng không có gì kỳ quái, đúng không?"

Gia Ngôn liếc nhìn ổ khóa bằng đồng trên mặt đất, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, hướng nàng cười nói, "Đừng nói tỷ tỷ, chỉ cần là người hầu mới tới, nửa tháng khi mới vào nhà ai cũng sẽ lạc đường. Bất quá chúng ta vẫn nên nhanh rời đi, nếu bị người gác đêm phát hiện thì phiền lắm, giải thích rất phiền phức."

Sau khi khóa cửa, Mục Tiểu Ngộ liền xoay người nhìn Gia Ngôn ở phía sau giúp nàng giở đèn lồng, khôn mặt tái nhợt được sưởi ấm bởi ngọn lửa, nhìn trông khỏe mạnh hơn nhiều.

"Tại sao lại có một bình đựng nước trong căn phòng này?" Nàng hỏi.

Gia Ngôn hạ thấp giọng, như sợ bị ai nghe được, "Ai biết được? Tỷ tỷ, ta nói ngươi biết, Diêm gia có rất nhiều chuyện kỳ lạ, ngay cả ta, cũng thỉnh thoảng nghe được mấy câu tục ngữ."

"Cái gì a?" Mục Tiểu Ngộ cũng theo hắn thấp giọng nói.

Gia Ngôn nuốt nước miếng, "Ta có mấy lần nghe được người khác bàn tán, rằng sở dĩ nhà họ Diêm của chúng ta hưng thịnh, là do dưới tòa nhà có một vị Phật bằng vàng, nghe nói vị Phật bằng vàng này do quốc sư Hốt Tất Liệt, dùng vàng tự mình thiết kế và đúc thành, được mang đến Trung Quốc bằng những con lạc đà trắng."

Mục Tiểu Ngộ "Phụt" cười ra tiếng, "Nghe bọn họ nói vậy, ta đã thấy qua tượng Phật bằng vàng. Nó được thờ cúng ở Thịnh Kinh Thành, nó là vật của hoàng tộc, sao có thể chôn dưới nền đất nhà các ngươi."

Gia Ngôn cũng theo nàng cười, chợt gương mặt lại trầm xuống, “Bất quá có người nói, Diêm gia chúng ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng số tiền chúng ta kiếm không trong sạch, là dính máu.”

Mục Tiểu Ngộ nắm tay hắn đi về phía trước, nghe hắn nói đến nghiêm túc, vội hỏi nói, “Nói như thế nào?”

“Diêm gia là từ thế hệ tổ phụ vĩ đại của ta, cùng những người đồng lứa bắt đầu làm giàu, nhưng tổ phụ lúc ấy nhà nghèo lại lang thang cơ cực, lấy đâu ra bạc mà tích góp?”

“Cho nên?”

“Tổ phụ trở thành cường đạo, cướp phi tiêu, chặt đầu nhiều người, vì vậy mà tổ phụ mới tích lũy được nhiều bạc như vậy.” Nói xong, Gia Ngôn hít vào một hơi, giống như bị lời nói của chính mình hù dọa.

Chương 8

Không khí dường như là ngừng lại, trong nhất thời, cả hành lang chỉ có thể nghe được tiếng hít thở im lặng của hai người, ngoại trừ cái này ra thì cái gì cũng không có.

Một lúc sau đó, Mục Tiểu Ngộ chọc vào cánh tay hắn một cái, cười nói "Nói là có mắt có mũi, nhưng dường như ta đã nghe rất nhiều những câu chuyện tương tự".

Gia Ngôn gãi gãi đầu, "Nếu nói thế, hình như ta cũng đã đọc qua câu chuyện như vậy ở trong sách, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ đây cũng là bịa ra để dọa người? Bỏ đi, không nói cái này nữa,"

Hắn đem ánh mắt đặt lên người Mục Tiểu Ngộ, ánh sáng trong mắt lấp lánh như sao, "Tỷ tỷ, tỷ chơi với ta được không? Phụ thân ta trước kia luôn không vui về việc ta ra ngoài, bây giờ bị bệnh như vậy một lần, ta sợ sau này cơ hội được ra ngoài càng ít."

Hắn bắt mắt mà bĩu môi, "Đáng tiếc trong viện cũng không có gì thú vị cả, bên ngoài mới vui, ta nghe bọn hạ nhân nói, trong thành tập trung rất náo nhiệt, cái gì cũng bán. Đúng rồi, Tết đến còn có hội đèn lồng, nương nói, đó gọi là 'đông phong dạ thả hoa thiên thụ'⁽¹⁾, thật đẹp."

Mục Tiểu Ngộ vươn một ngón tay quơ quơ, "Nếu không thì, cũng có thể chơi trong viện nha, có rất nhiều mảnh khốe. Ví dụ như chống một cái gậy gỗ lên lồng trúc, sau đó rải thêm một chút gạo là có thể bắt được chim. Hoặc là đẩy chà là, đem cát bỏ một nửa của quả chà là, cắm thượng tiểu gậy gỗ, lại tìm một cây tế trúc miệt, hai đoạn các cắm một tiểu táo, gác ở hột táo thượng, nhẹ nhàng đẩy, liền sẽ chuyển cái không ngừng, thú vị nhi cực kỳ."

Gia Ngôn nghe được vào thần, môi hơi hơi mở ra, đôi mắt trừng đến lưu

viên, hấn đi lên ôm lấy Mục Tiểu Ngộ cánh tay, qua lại lắc lư, "Tỷ tỷ, người không cần đi rồi, liền lưu lại nơi này bồi ta được không? Có người ở, ta khẳng định sẽ không tịch mịch."

Hấn nói chưa dứt lời, này vừa nói ngược lại nhắc nhở Mục Tiểu Ngộ hiện tại xa không phải đàm luận này đó thời điểm, vì thế nàng cúi xuống thân, nhẹ giọng nói, "Hôm nào, hôm nào tỷ tỷ lại bồi người chơi, dù sao ta còn muốn ở nhà các người trụ chút thời gian đâu, chúng ta có rất nhiều thời gian."

"Vì cái gì?" Gia Ngôn vẫn là không buông tay, ngược lại đem Mục Tiểu Ngộ cánh tay cô đến càng khẩn, phảng phất sợ nàng đột nhiên chạy giống nhau.

"Người hiện tại bệnh nặng mới khỏi, đúng là phải hảo hảo nghỉ ngơi thời điểm, sao có thể khuya khoắt chơi đùa không ngủ được đâu."

Gia Ngôn vẫn là không thuận theo, chỉ ôm cánh tay của nàng không buông tay.

Mục Tiểu Ngộ đang nghĩ ngợi tới như thế nào thoát khỏi Gia Ngôn, bỗng nhiên bên cạnh đường đi ngọn đèn dầu lóng lánh, ngay sau đó liền truyền đến tiếng động lớn phí tiếng người, "Làm cái gì ăn không biết, nhìn tiểu thiếu gia đều có thể ngủ, người hiện tại không thấy, còn không mau đi tìm."

Gia Ngôn cũng nghe tới rồi, hấn sửng sốt, toại buông lỏng tay ra chỉ.

Mục Tiểu Ngộ nhân cơ hội bứt ra, một đường chạy chậm hướng phía trước bên, biên chạy còn biên quay đầu lại hướng Gia Ngôn vẫy vẫy tay, ý bảo hấn chạy nhanh trở về.

Gia Ngôn lại đứng không nhúc nhích, hấn trong mắt thần thái ở Mục Tiểu Ngộ xoay người trong nháy mắt kia biến mất, tròng mắt độn độn, từ giữa nhìn không ra nửa điểm cảm xúc. Hấn đứng ở tại chỗ bất động, thẳng tắp nhìn chằm chằm Mục Tiểu Ngộ bóng dáng, thẳng đến nàng biến mất ở chính mình trong tầm mắt.

* * *

Mục người què ở ngày hôm sau ăn xong cơm sáng mới nhắc tới Mục Tiểu Ngộ tối hôm qua đi ra ngoài sự tình, Mục Tiểu Ngộ cũng không hiểm lạ, nàng biết lão nhân này ngủ khởi giấc tối tuy rằng vui sướng tràn trề, nhưng nàng làm sự tình lại không giống nhau có thể thoát được quá hấn đôi mắt.

Cho nên, ở hấn cạo nha dò hỏi tối hôm qua sự tình khi, nàng liền “Ngô” một tiếng, thuận miệng đáp, “Tối hôm qua ăn no căng, đi ra ngoài đi dạo.”

“Chuyện lâu như vậy?” Mục người què buông tấm xia răng, theo sát lại hỏi một câu.

“Muốn hỏi gì trực tiếp điếm.” Mục Tiểu Ngộ không kiên nhẫn trừng hấn liếc mắt một cái.

Mục người què hướng cửa nhìn nhìn, ở xác định những cái đó hầu hạ bọn hạ nhân đều đã đi xa lúc sau, mới khép khiêng dịch đến Mục Tiểu Ngộ bên người, đánh giá nàng sau một lúc lâu, mới nói, “Là nó cho ngươi đi, vẫn là ngươi tự mình đi?”

Nói đến “Nó” tự khi, hấn thanh âm rõ ràng run một chút, theo sát đánh cái thật mạnh run run.

Mục Tiểu Ngộ trên mặt trời lên một tia cười xấu xa, đem miệng tiến đến Mục người què bên tai, “Như thế nào? Còn sợ a?”

Mục người què bị nàng dọa nhảy dựng, vội đem tay nàng xoa sạch, trong miệng lảm bảm nói, “Sợ, chẳng lẽ ngươi không sợ? Thứ đồ kia nửa năm không ra tới, ta cho rằng nó đã đi rồi, chẳng lẽ nó còn ở trong thân thể ngươi? Còn không có rồi đi?”

Mục Tiểu Ngộ nhún vai, sau đó một mông ngồi vào trên giường, quần lên chân bắt chéo diêu vài cái, “Ta không biết, tối hôm qua ta xác thật là căng đến khó chịu, cho nên mới rời giường đi ra ngoài đi dạo. Chính là tới rồi một tòa sân trước, ta.....” Nàng sưng sốt một chút, tựa hồ ở hồi ức

tôi hôm qua trải qua, sau đó nói tiếp, "Ta bỗng nhiên đổi nơi đó mặt đồ vật sinh ra tò mò, đặc biệt tưởng vào xem. Chính là, ta cũng nói không rõ rốt cuộc là ta chính mình sinh ra lòng hiếu kỳ, vẫn là nó ở khống chế ta, làm ta đi vào..... Người biết đến, có chút thời điểm, nó ý tưởng cùng ta đã trộn lẫn giao ở bên nhau, thật sự là rất khó phân chia....."

Nghe xong, Mục người què thật cẩn thận nói, "Nó không nói chuyện? Đôi mắt của người cũng không thay đổi hồng?"

Nhìn đến Mục Tiểu Ngộ lắc lắc đầu, hần thoảng trừ khẩu khí, đem chuyện này tạm thời đặt ở một bên, "Đúng rồi, nói không chừng chính là chính người tưởng đi vào, cùng nó không quan hệ, bất quá, kia trong viện có cái gì sao? Người vì sao tưởng đi vào đâu?"

"Liên vừa vỡ lu, dùng lưỡng đạo môn hai thanh khóa phong thượng, kẻ có tiền này đó kỳ kỳ quái quái đâm mê, chúng ta cũng làm không rõ. Bất quá, Diêm gia so này kỳ quái đến nhiều đồn đãi cũng chỗ nào cũng có. Cũng là, gia nghiệp lớn như vậy, người trước đều bị phủng, sau lưng không bị nghị luận là không có khả năng, ta cảm thấy hai ta chỉ lo lấy bạc chạy lấy người liên thành, cái khác sự không nhiều lắm quản."

Nàng đang nói, ngoài cửa liên có hai cái tiểu nha hoàn đi vào tới, một người trong tay bưng cái khay, bên trong phóng hai kiện điệp đến chính chính tề tề đến mới tinh quần áo. Trong đó một cái hương Mục người què cười nói, "Hôm nay là lão gia 60 ngày sinh, lão gia có ý phân phó, thỉnh nhị vị buổi tối tới tham gia hần lão nhân gia tiệc mừng thọ. Đây hai kiện quần áo cũng là cố ý cho ngài hai vị chuẩn bị, một hồi các ngài thử một chút, không thích hợp ta lại làm cho bọn họ đi sửa."

Tổ tôn hai nói lời cảm tạ sau hai cái tiểu nha đầu liền đi ra ngoài, Mục Tiểu Ngộ vội đem quần áo của mình tròng lên trên người, vuốt mặt trên tuyên tích tinh tế, sắc thái tiên minh thêu thùa, tán thưởng nói, "Thật đẹp a, cũng không biết là hàng thêu Tô Châu vẫn là hàng thêu Hồ Nam, ta phải đi hỏi cái rõ ràng, tương lai cũng hảo cùng người khoe khoang."

Nói, nàng liền đi đến cạnh cửa, vừa mới chuẩn bị mở cửa, lại nghe đến kia hai cái tiểu nha đầu ở sân nói chuyện phiếm thiên, thanh âm ép tới thấp thấp, hiển nhiên là sợ người trong nhà nghe được.

Một cái nói: "Người nói, tối hôm qua lão thái thái nhìn đến chính là thứ gì, đem nàng dọa thành dáng vẻ kia?"

Một cái khác trong thanh âm hàm chứa rõ ràng bất an, "Nàng nói kia đồ vật đôi mắt đỏ bừng, giống thiêu hồng than dương như. Đúng rồi, nàng còn nói, kia đồ vật khoác khối vải đỏ, vải đỏ phía dưới có sợi tanh hôi mùi vị, đã chết thật lâu tằm như cá thúi hương vị, dọa chết người."

Chương 9

Mấy tiểu cô nương vừa nói chuyện vừa đi xa, Mục Tiểu Ngộ vừa xoa đóa hoa được thêu bên eo, vừa lẩm bẩm nói: “Xem ra, tối hôm qua nhà họ Diêm xuất hiện vật gì đó ô ố a. Nhưng sao đêm qua ta không thấy lão thái thái trong miệng các nàng? Lẽ ra cháu trai xảy ra chuyện, là tổ mẫu không thể nào không xuất hiện, chẳng lẽ người thân thể nhiễm bệnh, không tiện ra gặp người?”

Đang nói chuyện, giọng nói của Mục người què bỗng nhiên vang lên ở sau lưng, “Chiếc váy này rất hợp với ngươi, rất có bộ dáng nữ hài tử.”

Hắn nói không chút để ý, nhưng trong lòng Mục Tiểu Ngộ lại động tâm, đi đến trước gương xoay vài vòng, trước sau nhìn một cái. Váy được làm bằng tơ lụa vàng nhạt, mặt trên điểm vài bông cúc màu lam nhạt, màu sắc hài hòa, đường nét tươi sáng, lại không mất đi vẻ thanh lịch và quý giá, rất hợp với tuổi của nàng.

Ngoài phòng tiếng chim kêu truyền đến, trong trẻo êm tai, Mục Tiểu Ngộ đẩy cửa sổ ra một cái, liếc nhìn sắc trời, quay đầu lại nói với Mục người què, “Ta ra ngoài đi dạo, một lúc sẽ về.”

“Đừng làm bẩn váy.” Giọng nói rơi xuống, tiếng đóng cửa truyền đến, Mục Tiểu Ngộ bước đi trong ánh nắng mùa hè chói chang.

Bầu trời sau cơn mưa giống như một tờ giấy xanh, vài đám mây mỏng như bị ánh nắng mặt trời phơi cháy, chậm rãi trôi theo gió.

Mục Tiểu Ngộ lang thang đi dạo không mục đích ở trong nhà, thỉnh thoảng có vài nha đầu đi qua bên người, tay cầm một cái hộp hoặc một cái lồng, bước đi vội vàng, hiển nhiên là đang chuẩn bị cho yến tiệc buổi tối.

Giữa mũi người thấy một hương hoa, Mục Tiểu Ngộ nhìn về phía trước, lại thấy phía trước có một hoa viên, xuyên qua cổng sân có thể nhìn thấy một ao sen, có hơn trăm bông sen đang nhảy múa trong gió, phản chiếu ánh sáng mặt trời, giống như chúng bị tô điểm bởi màu đỏ của son, trông rất đẹp mắt.

Mục Tiểu Ngộ liền bước đi về phía hoa viên, vừa đến cạnh cửa, đột nhiên từ bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc, là Diêm Thanh Thành.

"Thiệp mời đã được đưa đến trước một tháng, thọ đường cũng đã được sắp xếp thỏa đáng. Đồ ăn và thức uống trong yến hội mới được đưa tới sáng nay. Ta đã sai người kiểm tra, điều là những nguyên liệu nấu ăn tốt nhất trong mùa hạ. Nơi ở của khách đều được thu thập thỏa đáng, ta còn sai người dọn dẹp thêm mấy gian phòng để đề phòng những trường hợp khẩn cấp. Những thứ khác như là thổ cẩm, câu đối, ..đều đã được chuẩn bị từ sớm. Cho nên, ngươi còn phải lo lắng chuyện gì?"

"Thanh Thành, đây ít nhiều cũng là người lo liệu, Gia Ngôn bị bệnh nhiều ngày như vậy, ta thật sự thoát không khỏi việc chuẩn bị tiệc mừng thọ cho phụ thân ta."

Một giọng nói khác truyền đến, Mục Tiểu Ngộ nhận ra chủ nhân giọng nói đó là Tương Trinh thê tử của Diêm Dư Trì, nên liếc mắt nhìn vào cửa, nhưng chỉ một cái liếc mắt thoáng qua như vậy lại làm cho trái tim ấm áp của nàng lạnh đi một lúc.

Tương Trinh mặc một chiếc áo choàng dài cổ thấp màu trắng như tuyết, bên dưới là một chiếc váy dài màu xanh nhạt. Không trang sức, rất đơn giản. Nàng ấy thoạt nhìn không giống tiểu thư con nhà giàu có như Diêm gia, mà là một tiểu thư có dòng dõi thư hương. Tuy nhiên, dù nàng ăn mặc giả dạng là người thấp kém, nhưng vẫn không che giấu được khí chất điềm đạm, mềm mại.

Loại khí chất này chỉ có ở nữ nhân, sự trộn lẫn giữa nhu nhược cùng mỹ lệ, làm cho bất cứ ai nhìn thấy nàng đều nhìn không được nảy sinh một loại

đ **u** **c** **v** **o** **n** **g** muốn bảo vệ nàng.

Chỉ là, Mục Tiểu Ngộ chưa từng có loại khí chất này, tuy rằng nàng cũng có một vẻ ngoài điềm đạm, tuy rằng nàng hiện tại mặc một bộ váy xinh xắn đẹp đẽ.

Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên có chút nhụt chí, sự vui vẻ mà chiếc váy này mang lại cho nàng đã bị một cơn gió cuốn trôi, hiện tại, nàng ảo não mà đứng ở cổng sân, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể giải thích được.

"Mẫu thân có khỏe không? Ta đã đến đó một lần vào nửa đêm qua. Hôm nay ta không đến kịp để xem lão nhân gia." Thanh âm của Tương Trinh lại một lần nữa truyền đến.

"Tốt hơn nhiều, người biết đấy, lão nhân gia tinh thần khi tốt khi xấu, nói chuyện cũng thường xuyên không có trật tự, nên ta nghĩ chúng ta không cần quá coi trọng lời nói của lão nhân gia." Nói tới đây, thấy Tương Trinh vẫn còn cau mày, Diêm Thanh Thành liền cúi xuống ngắt một chiếc lá sen, đặt lên đầu Tương Trinh, cười nói: "Nhớ khi còn nhỏ không? Mùa hè người sợ bị nắng nên thường nhờ ta ngắt lá sen làm mũ cho người mang."

Thanh âm của Tương Trinh cuối cùng cũng có ý cười, "Thanh Thành, ta không có huynh đệ tỷ muội, ta luôn coi người như đệ đệ ruột mà đối đãi. Ta gả vào nhà người mấy năm nay, nhờ có người, ta không cảm thấy chính mình là người ngoài. Sau lại Gia Ngôn... Ồ, Gia Ngôn hẳn cũng thích người, không có việc gì liên quan lấy người. Kỳ thật, ta rất biết ơn người, nhưng... Những lời này ta không nói, người cũng hiểu, phải không?"

Trong viện đột nhiên trở nên im lặng, sự im lặng này khiến cho sự tò mò của Mục Tiểu Ngộ nổi lên, nhưng cùng lúc đó, trong lòng nàng nảy ra một ý nghĩ: Nàng không nên đứng ở chỗ này nghe lén hai người nói chuyện, vừa rồi không có gì, nhưng bây giờ, lại không được.

Bản thân nàng cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ như vậy, bất quá hiện tại không có nhiều thời gian cho nàng nghĩ nữa, nàng kiễng chân lên, nắm lấy vạt áo, tay chân nhẹ nhàng chuẩn bị rời đi.

"Ta...sau tiệc mừng thọ của phụ thân ta liền rời Diêm gia." Lời của Diêm Thanh Thành vừa thốt ra, Mục Tiểu Ngộ cảm thấy giọng điệu

của hắn rất khác so với lúc trước, tựa hồ bên trong có quá nhiều chuyện nặng nề, khó thể nói ra.

Nàng không hiểu, lại có vẻ ngây thơ mờ mịt biết một chút.

“Người muốn rời đi? Thanh Thành, người tại sao phải rời đi? Dư Trì thường nói Diêm gia sản nghiệp nhiều, thiếu người giúp đỡ, vậy đại ca người phải làm sao?” Tương Trinh giọng điệu sát ruột.

Diêm Thanh Thành có chút bi ai mà cười, “Người chuyện gì đều nghĩ đến hắn, chỉ là... Người có nghĩ đến ta sao?”

Tương Trinh ngẩn ra một chút, “Thanh Thành, người không vui sao? Đây là nhà của người, người từ nhỏ đã ở đây, chẳng lẽ người không cảm thấy tự nhiên khi ở đây sao?”

Diệp Thanh Thành liếc nhìn Tương Trinh một cái, bỗng đem ánh mắt nhìn về phía hồ sen, nhìn chăm chăm vào bông sen đang lay động, sừng sốt nửa khắc, rồi cuối cùng nói, “Ta không tự nhiên không liên quan đến việc ta ở đâu, mà là cùng người bên ta có liên quan.”

“Người? Người cùng Dư Trì giận dỗi sao? Ta biết hắn và người làm buôn bán quan niệm có chút bất đồng. Nhưng nam nhân mỗi người mỗi khác, Huống chi các người là huynh đệ, chuyện gì không thể thương lượng....”

Lời của Tương Trinh đang nói bị Diêm Thanh Thành đánh gãy, hắn nhìn vào đôi mắt nàng, trong mắt nàng phản chiếu khuôn mặt hơi ửng hồng của hắn, như thế qua một lúc sau, rớt cuộc hắn cũng cố đem ngọn sóng trào dâng trong lòng áp xuống, “Hắn là đại ca ta, tại sao ta phải cùng hắn giận dỗi? Ta chỉ cảm thấy trời đất bao la, ta không muốn bị giam cầm trong ngôi nhà này.”

“Hai người này nói chuyện nhỏ nhẹ, còn ở trên mây, nghe không rõ.”

Sau khi chạy được một khoảng xa, Mục Tiểu Ngộ mới tổng kết cảm giác

trong lòng rõ ràng, cũng tổng kết cảm giác của mình rất tốt.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hiện tại trong lòng nàng thoải mái không ít, sau khi chạy ra hết mồ hôi. Nàng đi về nơi mình ở, nàng đưa tay ra và ngửi mồ hôi trên quần áo của mình.

“ Nhất định phải hong khô người để ban đêm tránh khỏi bị mất mặt, nhưng đừng như đôi mắt của Diêm Du Trì như ẩn chứa lưỡi dao.”

Đang nghĩ ngợi, bất ngờ nàng bị đâm sầm vào người, chưa kịp định thần lại là ai thì hai cổ tay nàng đã bị kẹp chặt.

“ Hấn tới, hấn ra tới, ”

Một bà lão với mái tóc xếp nếp đôi mắt như quả hạnh nhìn chằm chằm vào Mục Tiểu Ngộ.

Chương 10

“Ai? Ai ra?” Mục Tiểu Ngộ mạnh mẽ rút tay ra, vừa xoa xoa cổ tay vừa nhìn bà lão trước mặt: Nàng hai mắt vẫn đục, tóc bạc trắng, cả nếp nhăn như dùng dao nhỏ khắc ra tới, cô ấy được cho là bằng tuổi Diêm Bạch Lâm, nhưng có vẻ cô ấy lớn hơn 10 tuổi so với Diêm tộc được chăm sóc tốt. Thử nghiệm quang cáo hình mờ thử nghiệm quang cáo hình mờ.

“Người nói chính là ai?” Mục Tiểu Ngộ hỏi lại một câu.

Bà lão nghiêng người, một mặt quả óc chó già gân như dán vào mặt Mục Tiểu Ngộ, bà ta run rẩy nói “Kia khối vải đỏ, hấn còn cái, chính là bày ra mặt gương mặt kia, đã thay đổi. Đen sì, nhăn bèo nhèo. Còn có mắt.....” Nàng run cầm cập, cảm giác như đã thấy con quái vật mà cô đã miêu tả, “Đôi mắt giống cục than, bên trong màu đỏ, bên trong màu đen, ta không dám nhìn nhiều, giống như sẽ bị cặp mắt kia hít vào...”

“Mắt đỏ”. Mục Tiểu Ngộ thể hiện sự nghiêm túc trên khuôn mặt, cô cau mày và suy nghĩ một lúc, cuối cùng hỏi lại “Người biết hấn?”

Những lời này như đâm cho bà Diêm một nhát dao, nàng run lên vẩy tay về phía Mục Tiểu Ngộ lắc đầu “Tôi không nhận ra anh ta! Những chuyện này tôi không liên quan gì tới tôi! Ta không biết gì hết! Đừng để hấn tìm đến ta...”

“Ta biết không liên quan tới người, nhưng ta cần phải biết hấn là ai mới có thể giúp đỡ người, đúng không?” Mục Tiểu Ngộ hạ giọng xuống nói, vỗ về trên bàn tay khô khốc an ủi

“Hấn... là rất lâu trước kia. Lúc đó Thanh Thành cũng không lớn lên bằng lời khen...” Nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, hỏi câu nửa lừa nửa dối nói: “Gia Ngôn... Gia Ngôn... Anh ấy không sao chứ?”

"Anh ấy không sao, tối hôm qua đã tỉnh lại rồi" Mục Tiểu Ngộ có chút mất kiên nhẫn, "Diêm tiểu thư, hay là quay lại chuyện ngày hôm qua đi" "Người mà ngươi luôn mồm nói là ai?"

Vừa dứt lời, phía sau bỗng truyền tới một tiếng kêu gọi, "Lão bà, người tới rồi" Ngay sau đó Thúy Quân liền giống một trận gió lượn lờ đi, phía sau lưng còn có bốn năm tiểu nha đầu, thấy Diêm lão thái, vội vàng vây quanh người nàng xem xét, sợ nàng bị thương.

"Mục cô nương, xin lỗi đã làm phiền ngài" Thúy Quân mỉm cười xin lỗi, một bên sai người đưa Diêm lão thái về phòng, "Lão thái nhà ta mấy năm nay không được ổn, khi tốt khi xấu, không đoạ tới ngài"

Nàng mỉm cười âm áp, cư xử tử tế, trông rất giống một người giúp việc phụ trách. Tuy nhiên điều mà Mục Tiểu Ngộ để ý lại là quần áo của nàng ta, nàng ta mặc một chiếc áo choàng đỏ son bằng gấm, có vải sa tanh trắng ở tay áo, và đôi giày thêu màu hồng nhạt. Dáng người xuất sắc, vóc người cao, cốt cách tinh tế, khuôn mặt ngọc nhỏ nhắn, có đôi mắt đào, khoé mắt hoie ủ xuống, ý cười trầm ngâm

Cô ấy tất nhiên xinh đẹp, nhưng có hai loại vẻ đẹp hoàn toàn khác với thiếu phu nhân. Một người đẹp như hoa bách hợp, một người đẹp tựa hoa mẫu đơn.

Mục Tiểu Ngộ thanh thanh yết hầu, "Lão thái nói nàng tối hôm qua tìm thấy được kỳ quái đồ vật"

Nụ cười của Thúy Quân càng sâu, nàng ta tốt bụng nắm lấy tay Mục Tiểu Ngộ, "Bình thường lão nhân gia bà đều phải náo loạn một hồi như vậy, người ở lâu rồi sẽ hiểu, sau một thời gian dài chung sống. Nếu tất cả chúng ta đều coi trọng lời nói của cô ấy, thì mỗi ngày người không cần phải làm những việc khác, người không thể giải quyết những việc này một mình. Theo ta, lão thái có thể đã gặp ác mộng đêm qua."

Nói tới đây, Mục Tiểu Ngộ sắc mặt dịu đi một chút, Thúy Quân nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười nói: "Ta luôn nói bọn họ làm việc không cẩn thận, ta thật sự đồng ý. Mặc dù quần áo tuy tốt, trên đầu lại thiếu điểm trang sức tới xứng, người đi theo ta, ta giúp người giả dạng một chút"

Thúy Quân đưa Mục Tiểu Ngộ bữa trưa nhỏ với một chiếc kẹp tóc bằng ngọc bích, trang trí chạm khắc, khảm bốn vị trí xung quanh hình ngọc lam tròn, và chiếc váy rất tương xứng với nàng.

Tuy nhiên, nghe nói chiếc kẹp tóc này là đồ cổ, đáng giá rất nhiều tiền, Mục Tiểu Ngộ liền tạm thời dứt cá rục rở của mình, bước đi suôn sẻ bốn phía, sợ đem vật kia làm hỏng.

Hơn nữa, bây giờ nàng cùng Mục người quê ngồi ở Diêm Bạch Lâm dự sinh nhật lần thứ 60, đối mặt với một vòng tròn quan chức cấp cao, cô lại càng sợ hãi

Diêm Thanh Thành, nàng ta mang theo ý cười nhún mún ăn tinh xảo trước mặt, tay đè nén lòng muốn đái, vài món ăn đã được đặt vào trước mặt hai người họ. Mục Tiểu Ngộ cảm kích mà nhìn hẩn cười cười, sau đó liền gửi một nụ cười hoàn toàn khác với Diêm Du Trì đang liếc nhìn anh ta.

Mục người quê hôm nay ăn không nhiều, sự chú ý của anh đều hướng về chai rượu ngon. Mục Tiểu Ngộ chỉ nghe đồn Diêm Bạch Lâm giới thiệu cái gì mà thu lộ bạch. Khi mùa thu lạnh hơn anh đặt một cái hoặc đồ dùng khác dưới cây cỏ, nhật lá và dựng ngược lên.. Sau đó sương nhỏ giọt được kết hợp với trầm hương, mộc hương, đình hương, kẻ tử, đàn hương, mộc hương, sen trắng, cam thảo, và hơn mười loại thảo mộc khác. Hương vị của nó rất trong và tinh khiết, và màu sắc trong nhưng tôn kém nhiều tài sản, nhân lực, quan trọng hơn nó là quà tặng của thượng đế nên vô cùng quý giá, không dễ dàng gì đối với những công tử bình thường có được một chậu nhỏ, ngay cả với một gia đình quyền lực như nhà họ Diêm thì thu nhập còn ít hơn. Hơn năm cái, chỉ lấy được một hai chai.

Mục người quê tử lượng không tốt cũng là người lớn tuổi nên chỉ sau một vài chén là hơi say, hơn nữa còn nói về cuộc gọi linh trước mặt đám đông

"Ngư... ngư là nhất. Bị chôn dưới biển không tìm được xác. Ta... Ta dùng bù nhìn thay xác, mặc vào áo của người quá cố, rồi sau đó vong linh lưu lạc trong..." biển. Gọi lại giới thiệu cho bù nhìn để mai táng".

“Còn có một ít chết ở quê, không tìm được đường về. Ta cũng làm phép, để lá rụng về cội, hồn họ sẽ về quê, nhân tiện vẫn còn nhiều người chết oan. Nếu họ chết oan, không muốn bước vào luân hồi nên chỉ có thể dùng kim đồng đề buộc thôi”

Mục Tiểu Ngộ đột nhiên cảm thấy đồ ăn trong miệng bỗng vô vị, giống như đang nhai sáp. Nói về cái chết đầu thai vào tiệc sinh nhật của người khác, chỉ có Mục người quê mới làm được. Mục Tiểu Ngộ thấy mọi người trên bàn đang nhìn họ bằng ánh mắt kỳ quái, sắc mặt có chút khó xử, nhưng nàng cũng biết một khi mở hộp trò chuyện của Mục người quê, những người khác sẽ không lấy được, thậm chí cả nàng

Nóng ruột, nàng đành phải nhìn một lượt bàn ăn đầy ắp rồi cười phá lên “Ông nội say quá, tiễn ông về phòng nghỉ ngơi đi, mọi người ăn ngon miệng, hehe, ngon tuyệt”

Chương 11

Mục Tiểu Ngộ cự tuyệt ý tốt của Diêm Thanh Thành nên đã để nha hoàn đưa bọn họ trở về. Nàng cũng sẽ nhân cơ hội này mắng Mục người què một trận tiện thể cũng là giải tỏa cơn tức giận trong lòng mình.

Nhưng Mục người què suốt dọc đường đều hò hét ca hát làm cho nàng đến cơ hội chỉ trích hắn cũng không quá. Song nàng lại hoài nghi rằng hắn đã tinh rựa đôi chút, hiện tại chỉ là giả ngây giả dại bởi vì tay hắn đang gắt gao giữ chiếc bình thu lộ bạch vì sợ sẽ làm nó rơi xuống đất vỡ nát.

Mục Tiểu Ngộ không còn cách nào khác đành phải kéo hắn về phía sân nơi họ ở. Ở phía sau tiếng ồn ào cũng những vị khách mới đến cũng dần dần đi xa khi họ rẽ qua cánh cổng ở bên cạnh thì âm thanh đó gần như hoàn toàn biến mất. Giờ đây nàng chỉ có thể nghe được tiếng bước chân “Thùng thùng” của hai người cùng với tiếng ngâm nga của Mục người què.

Phần này tác giả là viết văn nhưng tui thấy dễ như thơ nghe hay hơn. Beta xem cái nào được thì chọn nha.

“Ngày xuân ấm áp, kẻ có tiền liền chơi trò đào hồng liễu lục, kẻ không có tiền thì bình minh vừa lên phải vội vã đi trông trọt. Ngày hè nóng bức, kẻ có tiền vui thú bên bên đầm sen, người cực khổ ngày ngày đánh xe dọc đường trên ngõ dưới, hai hàng lông mày nhăn mãi không thôi...”

“Ngày xuân ấm áp, trong ánh bình minh

quan chức quý tộc say sưa ca múa

dân đen nghèo hèn vác cuốc ra đồng.

Ngày hè nóng bức, ánh nắng chói chang

kẻ thượng lưu hưởng lạc bên đầm sen

kẻ hạ đẳng trên mình khổ cực kéo xe.”

Sàn sạt...ngay sát vách tường tựa như có người nào vừa đi ngang qua, thân thể cọ vào mặt tường phát ra một âm thanh cực kỳ nhỏ.

“Mùa thu sáng khoai, kẻ mạnh uống rượu ngắm trăng sáng, kẻ yếu ớt, bận rộn thu hoạch mùa màng cho tết Trung thu. Mùa đông giá rét, nhà giàu bếp lửa hồng trong gian nhà ấm, nhà nghèo ở ngõ sau, thiếu ăn thiếu mặc, khổ không tả xiết. Từ tháng Giêng đến tháng Chạp có bốn mùa tám tiết, sướng khổ không đều...”

“Mùa thu mát mẻ, tết Nguyên Tiêu (là tết Trung Thu, vì không muốn bị lặp từ)

kẻ giàu lâu cao uống rượu thưởng trăng sáng

dân nghèo cúi mặt thu mùa màng.

Trời đông giá rét,

người phú quý êm ấm bên bếp lửa

kẻ cơ hàn túng thiếu khổ trăm bề.

Quanh năm cả thấy mười hai tháng

Tứ thời bát tiết (Bốn mùa tám tiết) sướng khổ thật không đều.”

“Suyt.” Mụ Tiểu Ngọc giơ ngón tay lên hướng về phía Mụ người què.

“Hả...Làm sao vậy?” Mụ người què liền im bật.

“Ông có gửi thấy được không?” Nàng đứng bất động, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn vào bức tường như thể muốn xuyên thủng nó.

“Ngửi thấy được, mùi rượu, mùi rượu từ bốn phía. Có tiền thật là thích,

ta sống đến tuổi này rồi..mới...là lần đầu tiên uống đó."

Mục Tiểu Ngộ liếc xéo hẩn một cái, đưa tay sờ sờ cánh mũi: Mùi phát ra từ vách tường kia. Theo như lời của hai tiểu nha đầu kia nói là mùi tôm cá thối. Nhưng nói một cách chính xác hơn thì đó là mùi người chết, hơn nữa là người đã chết từ rất lâu rồi.

Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại, giơ một ngón tay lên với Mục người què.

Mục người què bỗng nhiên tỉnh hẩn rượu, hẩn bước lại gần, nghiêng người khó nhọc ngữi, "Thật sự có thứ đó ở đây sao? Ta tại sao không ngữi thấy."

Mục Tiểu Ngộ hừ lạnh, "Cả người ông toàn bộ đều là mùi rượu, ngữi được thật mới lạ đấy.

Hơn nữa hiện tại mùi rất nhạt, chắc hẳn đã phai bớt rồi." Nói xong nàng rùng mình một cái, lại tiếp: "Hôm nay nghe Diêm lão thái thái nói con liền cảm thấy tòa nhà này không ổn. Nhưng không nghĩ hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy. Con nghĩ tốt hơn hết là hai chúng ta nên cầm tiền rồi đi sớm chứ không sớm muộn cũng sẽ có chuyện không hay xảy ra."

"Đều nghe con cả."

Mục người què vừa nói vừa nói vừa giục nàng rời đi. Nhưng khi mới bước ra được vài bước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét kinh khủng, hai người đều kinh ngạc dừng lại, cùng quay đầu nhìn về phía sau.

Tiếng kêu phát ra từ hành lang mà họ vừa rẽ qua cách đây không xa. Nhưng sau đó, nó biến mất, như thể bị hút vào màn đêm.

Bốn phía đen nghìn nghịt, mọi thứ dường như bị một cái chắn đen lớn bao trùm không có lấy một lỗ hở khiến cho người ta có cảm giác khó thở.

"Đã...đã xảy ra chuyện gì vậy?" Một lúc Mục người què mới lắp bắp hỏi.

"Này." Mục Tiểu Ngộ mơ hồ đáp.

"Xem...chúng ta nên đi xem một chút không?" Mục người què lại hỏi.

"Không đi không được. Chuyện này xảy ra trước mắt chúng ta... Nơi này lại không có người..."

Mục Tiểu Ngộ thầm mắng một câu "Xui xẻo", sau đó liền xoay người chạy về phía trước. Mục người què tuy chân cẳng không tốt nhưng cũng có hết sức tập tễnh đuổi theo sau.

Bên trái cánh cửa là một gian phòng nhỏ, một bên cánh cửa đang mở hé, bên trong không tối cũng không sáng. Mục Tiểu Ngộ định thần lại rồi từ phía sau Mục người bước tới thủ thế rồi tung chân đá văng cửa phòng.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Mục người què liền ném vào trong một nắm đồng xu mà hắn đã chuẩn bị sẵn, những đồng tiền trong bóng đêm liền phát ra vài ánh sáng, sau đó liền rơi đầy trên sàn nhà tạo ra vài tiếng "leng keng."

"Tại sao lại không có động tĩnh gì?" Sau khi nín thở lắng nghe một hồi thì Mục người què rốt cục bước tới cạnh Mục Tiểu Ngộ, hướng nàng hỏi một câu.

"Chẳng lẽ lại đi rồi sao?" Mục Tiểu Ngộ lẩm bẩm nói rồi từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy lớn màu vàng. Nàng nhẹ nhàng xoa ngón trỏ và ngón giữa của mình vài lần, tờ giấy màu vàng sáng lên một ngọn lửa, chiếu sáng những ký hiệu kỳ lạ được viết bằng chu sa trên mặt giấy.

Tuy nhiên, ngọn lửa chỉ lóe sáng một chút liền vụt tắt. Nhưng trước khi nó bị dập tắt, Mục Tiểu Ngộ rõ ràng cảm thấy có thứ gì đó thổi qua ngọn lửa.

Nó không lớn nhưng nó có mùi giống như mùi nàng vừa ngửi được ở chỗ bức tường.

Kỳ thật nàng nên sớm ngửi ra được mùi này nhưng do trong gian phòng này có một mùi khác nồng hơn đã che đi thứ mùi này.

Mùi máu tươi....

Đúng vậy, vào lúc cửa phòng bị mở ra, một mùi máu tanh nồng nặc xông thẳng tới khiến người ta cảm thấy xôn xang. Hơn nữa vào lúc ngọn lửa kia sáng lên, nàng cũng nhìn thấy ở phía sâu trong nhà có một vũng lớn màu đen. Nếu máu nhiều như vậy, hơn nữa lại đến từ một người thì rất có khả năng người kia chắc đã chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mục Tiểu Ngộ đột nhiên hơi lạnh, khẽ lắc đầu với Mục người què, ý bảo hắn thứ kia vẫn chưa rời đi. Mục người què tinh tường bắt được vẻ hoảng sợ trong mắt nàng, theo bản năng mà lùi chân về phía sau hai bước, vừa định mở miệng hỏi nàng định làm gì thì lại đột nhiên nhìn thấy một vết đỏ cọ xát eo của Mục Tiểu Ngộ.

Thứ kia loé lên rồi biến mất rất nhanh khiến Mục người què không nhìn rõ là thứ gì. Hắn chỉ cảm thấy nó có màu đỏ, rất dày, phần đầu có màu đen nên mới có thể dễ dàng hoà vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó Mục Tiểu Ngộ đột nhiên đưa tay che lại bên sườn, quay đầu lại hướng Mục người què hô lên một tiếng, "Mau, theo đi."

Giọng nàng lộ rõ âm thanh nén chịu đau, nhưng cũng vì vậy đã để lộ một chuyện: Nàng bị thương rất nặng.

Mục người què lấy ra hộp gỗ mang theo bên người, vừa mở ra liền hô: "Xe chỉ luôn kim, theo hồn độ phách, đi."

Kim đồng trong hộp gỗ bay lên, lơ lửng trên không trung, vạch trắng từ đầu đến đuôi kim kéo thẳng tắp, như thể nó nhắm vào thứ gì đó không rõ. Sau một lúc, nó bay nhanh ra ngoài, vút trái vút phải trong không khí âm ứt và u ám, thỉnh thoảng rung rung vài cái giống như một con chó săn với chiếc mũi sắc nhọn đang cố gắng tìm kiếm một con mồi vô hình.

"Bị thương sao? Có nghiêm trọng không?" Lợi dụng lúc này Mục người què bước tới bên Mục Tiểu Ngộ, "Làm sao mà thứ đó có thể âm thầm làm tổn thương con như vậy?"

Mục Tiểu Ngộ không có trả lời hắn, tay vẫn đặt chặt trên eo nhưng mắt vẫn luôn nhìn về phía cây kim đồng.

“Có gì đó không ổn.” Nàng khẽ thì thầm, đôi mắt đột nhiên mở to.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, Mục người què thấy kim đồng dừng lại, treo lơ lửng trên không trung. Một lúc sau, thân kim đột nhiên chìm xuống, ánh sáng của sợi chỉ trắng đằng sau cũng biến mất, rồi sau đó liền rơi xuống đất.

Chương 12: Khoét mắt

Edit: Xy

Khi kim đồng rơi xuống, xung quanh lập tức trở nên im ắng, màn đêm tối tăm tựa như tia nước lạnh lẽo lặng yên không một tiếng động chảy qua, giá lạnh thấm vào thân thể và trái tim của bọn họ.

Cảm giác nhói nhói ngang hông truyền tới, Mục Tiểu Ngộ vừa dùng một tay đè chặt vết thương vừa nhìn Mục què, ra hiệu cho hắn gọi kim đồng quay lại để thi pháp tiếp.

Mục què hiểu ý, hạ thấp giọng niệm quyết. Nhưng cây kim đồng kia vẫn nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, không có dấu hiệu muốn bay trở về. Vì thế, hắn chỉ có thể khập khiễng đi về phía cây châm đồng, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn trái nhìn phải. Rõ ràng là sợ thứ đang ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên phục kích. Nhưng tất cả có vẻ thuận lợi, ít nhất là khi hắn đi tới bên cạnh chiếc kim đồng, khom lưng nhặt nó thì không xảy ra chuyện gì.

Mục què dùng ngón tay sờ sùi thô ráp của mình để nhặt kim đồng lên, hai mắt nhắm lại định thi pháp lại lần nữa thì đột nhiên nghe thấy tiếng Mục Tiểu Ngộ sụt xoa "hừ" một cái, hít một hơi khí lạnh.

Mục què bỗng nhiên mở mắt, khi nhìn thấy cảnh trước mắt thì bị dọa sợ mềm cả chân, lão đảo lui về phía sau vài bước rồi dựa lưng vào mặt tường.

Cách hắn không xa có một tấm vải đỏ đang trôi nổi trên không, cách mặt đất khoảng một mét, lúc lên cao lúc xuống thấp đang bồng bênh bay về phía của hắn. Tấm vải kia rất cũ, có vẻ đã lâu chưa giặt sạch, trên bề mặt còn dính một lớp dầu mỡ ánh đen. Nhưng có thể loáng thoáng nhìn thấy bên trên có thể hình một con cá chép, mình vàng bụng trắng, còn khâu điểm xuyên thêm hai sợi râu màu vàng nhạt.

Tám vải đỏ phấp phênh lên xuống, trong lúc nó đang chuyển động thì Mục què nhìn thấy mặt dưới có một đôi mắt màu đỏ tươi như máu, xung quanh trông mắt đỏ kia là một vòng máu mũ.

Nó đang nhìn hấn, nhìn chòng chọc, hết như đôi mắt của một con cá chết.

Mục què sợ ngây người, tay nắm kim đồng dựa người vào tường, mắt nhìn vật kia đang chậm rãi từng chút một tiến gần về phía mình, miệng run lẩy bẩy không thể niệm khẩu quyết một cách hoàn chỉnh. Đến nỗi hấn còn cảm thấy, dù mình có đọc được ra hết thì cây kim đồng cũng sẽ không nghe theo lệnh của hấn. Nó là Linh Khí, có thể cảm ứng được tâm cảnh của người thi pháp. Mà bây giờ hấn đang sợ tới mức chân mềm nhũn như này thì chẳng lẽ nó có thể phá được cả khí thế của địch à?

Tám vải đỏ ngày càng tới gần, gần như sắp chạm vào người của hấn. Cổ họng Mục què đúng lúc phát ra một tiếng kêu, cả người chuẩn bị chạy mất. Nhưng hấn chưa kịp nhắc bước thì cây kim trong tay đã bị lấy đi. Mục Tiểu Ngộ đứng sau lưng hấn, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt kim đồng đặt lên mi tâm, yếu ớt quát nhẹ một tiếng: "Thiên linh vạn thánh, hộ ta kim linh. Cửu sử chi quý, biết tính danh người. Mau mau đi bắt, không được để lâu."

Giọng của nàng không lớn, nhưng từng chữ lại như châu ngọc, lưu loát dứt khoát. Quả nhiên, cây kim đồng hơi rung lên sau đó bay ra khỏi ngón tay của nàng, cắm thẳng vào tám vải đỏ.

Tám vải đỏ biến mất, cây kim đồng cũng vậy. Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng thở phào một hơi, mồ hôi tuôn ào ào sau lưng, thấm ướt cả váy.

"Thêu... Thêu... Thêu được nó chưa?" Đầu lưỡi Mục què thất lại, nói chuyện mơ hồ không rõ nghĩa: "Người sao rồi? Có bị thương... Thương chỗ nào không?"

"Eo." Nói xong lời này, vết thương của Mục Tiểu Ngộ càng đau hơn, máu chảy từ vết thương qua kẽ ngón tay, chầm chậm nhũn mất một nửa: "Người bên trong chết rồi, không biết là ai."

Vừa nói nàng vừa nhìn vào cửa phòng đang mở rộng kia, nhưng ngay sau đó, sắc mặt của nàng lập tức trắng bệch: Trong phòng treo một tấm vải đỏ, màu đỏ thẫm giống như thẫm đẫm máu tươi. Nàng không thấy rõ nó đang che giấu thứ gì, nhưng lại cảm nhận rõ ràng ác ý của nó.

Một tiếng "Đình" vang lên, kim đồng bay ra khỏi phòng rồi rơi xuống mặt đất, bị ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu vào lóe ra ánh sáng khiến lòng Mục Tiểu Ngộ cũng đau theo.

"Sao nó... Nó vẫn còn?" Nàng nhìn tấm vải đỏ đang tung bay trong phòng, nuốt một ngụm nước bọt xuống.

Hiển nhiên Mục què cũng nhìn thấy, hấn vịn tường lui về phía sau, miệng lẩm bẩm liên tục: "Đúng là xui xẻo tới nhà, sao lại để hai chúng ta gặp phải thứ này chứ, không lẽ là ông trời muốn tuyệt đường của hai chúng ta."

Hấn vừa dứt lời thì phía bên kia đường đột nhiên truyền tới tiếng người ồn ào, và ngay sau đó một vòng sáng đỏ hiện lên, còn đám người đang phát ra tiếng động kia cũng chạy về phía bọn họ.

"Ai đang ở đó? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Cùng với âm thanh kêu gào ồn ào kia, Mục Tiểu Ngộ phát hiện tấm vải đỏ đã biến mất, nàng cảnh giác nhìn xung quanh một lượt cũng không thấy nó đâu. Nó im hơi lặng tiếng biến mất trước khi mấy người nhà họ Diêm chạy tới.

"Chúng ta nghe thấy tiếng kêu nên đã chạy tới, đã xảy ra chuyện gì với hai vị vậy?" Người dẫn đầu nhìn thấy hai tổ tôn nhà họ Mục thì vội vàng hỏi.

Mục Tiểu Ngộ thở hổn hển mấy hơi, nói: "Ta bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại cả, nhưng mà..." Nàng nhìn về phía sương phòng bên kia rồi nói tiếp: "Hình như bên trong có người chết, các người mau qua đó xem thử đi."

Người dẫn đầu nghe thấy nàng nói vậy thì sợ trắng cả mặt, vội vàng dẫn theo mấy gã sai vặt đi vào trong cùng. Chẳng lâu sau, Mục Tiểu Ngộ đã

nghe thấy mấy tiếng kêu rên truyền ra:

“Máu... Nhiều máu quá...”

“Mau soi, mau soi thử đi xem là ai...”

“Quân cô nương, là Quân cô nương...”

Thúy Quân nằm ngửa trên sàn nhà, cơ bắp trên mặt xiết chặt lại, vẻ mặt vặn vẹo trông hơi đáng sợ. Đôi mắt xinh đẹp đào hoa của nàng trũng thật lớn, vô thần nhìn lên nóc phòng tối đen.

Nói vô thần không phải vì ánh mắt của nàng mất đi ánh sáng, mà ở trong hốc mắt của nàng, con ngươi không cánh mà bay, bên trong chỉ còn lại hai hốc mắt nhuộm đầy máu đỏ thẫm.

Nhưng hai con mắt bị mất không đủ để gây ra cái chết của nàng. Vết thương trí mạng là ở cổ, nơi đó có một miệng vết thương lớn như nắm đấm của đứa bé, da thịt hở ra ngoài, mạch máu bị phá vỡ hoàn toàn, bị ai đó tàn nhẫn kéo mạnh ra rũ ở bên ngoài.

Tương Trinh vừa nhìn thấy thi thể của Thúy Quân thì lập tức bất tỉnh, tiếp theo đó là Diêm Dư Trì. Vị đại thiếu gia thân hình cao lớn nhà họ Diêm kia chỉ kịp hét thảm một tiếng rồi gục bên cạnh đệ đệ của mình. Nếu không ngờ có Diêm Thanh Thành kịp thời đỡ hấn lại thì chỉ sợ hấn đã ngã vỡ đầu.

Diêm Thanh Thành sai người nâng ca ca của mình đi trước, sau đó ngung trọng nhìn thi thể của Thúy Quân. Một lúc lâu sau mới rầu rĩ hỏi: “Là ai phát hiện nàng đầu tiên?”

“Nhà... Nhà... Nhà họ Mục...”

Diêm Thanh Thành hơi kinh ngạc: “Tiểu Ngộ? Là người và gia gia của người phát hiện ra? Vậy hai người có nhìn thấy hung thủ không?”

Mục Tiểu Ngộ nhìn hẳn, ánh mắt có vẻ lưỡng lự: “Công tử, có vài lời ta ta nghĩ nên nói riêng với người mới tốt.”

Diêm Thanh Thành nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng gật đầu. Mấy người làm khác đứng sau lưng hẳn thấy vậy liền biết điều lui xuống, chỉ để lại ba người họ và một cỗ thi thể đáng sợ.

Mục Tiểu Ngộ kể lại những chuyện vừa xảy ra, cuối cùng, dưới ánh mắt kính ngạc của Diêm Thanh Thành, nói nàng thêm: “Nhà họ Diêm là gia đình giàu có, nếu chuyện quỷ thần như này truyền ra ngoài thì sợ rằng sẽ gây bất lợi cho việc làm ăn của nhà ngươi. Nên những chuyện này phải nói riêng mới tốt.”

Còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo: “Thanh Thành, trong nhà xảy ra chuyện mà không cho ta biết, không lẽ ngươi sợ ta ra ngoài nói linh tinh hay sao?”

Chương 13

Mục Tiểu Ngộ híp mắt nhìn hai nam nhân đang đứng, trong đó một người cao lớn ăn mặc rất quái dị, choàng một cái áo choàng dài, hấn ta mặc hai bộ quần áo và quần tây, vải khá rộng và đường nét. Người còn lại thì thấp hơn mặc trang phục bình thường, thoạt nhìn là thị vệ của nam nhân cao lớn kia. Tuy vóc dáng hấn không cao nhưng ngược lại nhanh nhẹn, ánh mắt nhạy bén, rõ ràng là người trong nghề.

“Hai người này thoạt nhìn không phải người bình thường.” Mục người què nói thầm bên tai Mục Tiểu Ngộ, giọng nói có chút bất an. Lấy hiểu biết của Mục Tiểu Ngộ đối với lão, lão thường có chút rụt rè khó che giấu khi đối mặt với quan chức. Nhưng hai người kia cũng không mặc đồng phục, cho nên nàng phỏng đoán từ trên người bọn họ, đặc biệt là khí thế ngút trời của nam nhân cao lớn kia khiến cho lão phải sợ hãi.

“Bình tĩnh.” Ánh mắt Mục Tiểu Ngộ lóe sáng trong bóng tối, ra hiệu cho Mục người què bình tĩnh lại.

“Tử Mai, sao ngươi lại ở đây?” Diêm Thanh Thành vội vàng chào hỏi.
“Ở đây có người chết, xui xẻo lắm ngươi nên tránh đi.”

Nam nhân kia không chút bận tâm bước tới, giơ đèn pin do thị vệ đưa qua rồi chiếu xuống, đảo mắt nhìn quanh thi thể của Thúy Quân vài lần, nhíu mày nói với Diêm Thanh Thành: “Hai nhà chúng ta có quan hệ gì? Chuyện lớn như vậy còn muốn gạt ta?”

Nói xong thấy Diêm Thanh Thành cúi đầu không nói, y liền phân phó thị vệ: “Bảo Điền, ngươi thấy thế nào?”

Người thị vệ tên Bảo Điền kia ngồi xuống nhìn một lúc lâu rồi đứng dậy nói: “Thiếu gia, vết thương trên xác chết này thật kỳ quái.”

“Như thế nào?”

“Cổ họng bị cắt đứt kéo ra bên ngoài cơ thể, hẳn là bị vũ khí sắc bén gây ra. Nhưng vết thương trên cổ lại không đồng đều, có những vết gợn sóng, giống như là.....”

Nam nhân nheo đôi mắt lại: “Giống như là cái gì?”

“Giống như nàng ấy đã từng bị bắt, đúng không?” Mục Tiểu Ngộ nhìn Bảo Điền, sau đó liếc mắt nhìn nam nhân cao lớn một cái, nhẹ giọng nói: “Bởi vì thứ **g**ết nàng ấy không phải là người, mà là túy.”

“Người là ai?” Đôi mắt Bảo Điền lộ ra cảnh giác.

Diêm Thanh Thành vội tiến lên giải thích: “Tử Mai, Bảo Điền, ta quen giới thiệu với các người, đây là Mục tiên sinh cùng Mục cô nương, chính là hai vị ân nhân cứu mạng mà ta đã nói kia cũng là khách của nhà họ Diêm chúng ta. Tiểu Ngộ, vị này chính là Triệu Tử Mai Triệu thiếu gia, tổ tiên của ta từng làm ở nhà bọn họ.....”

“Triệu gia cùng Diêm gia là thế giao.” Triệu Tử Mai bất động thanh sắc mà đánh gãy lời Diêm Thanh Thành.

Diêm Thanh Thành hiểu ý, liền nói tiếp: “Đúng vậy, Tử Mai mới ngồi thuyền từ Europa về nước, cập bến ở Chương Đài, biết cha ta tổ chức tiệc mừng thọ nên đến chúc mừng.”

Triệu Tử Mai nhướn mày, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp: “Người vừa nói ‘túy’ là cái gì?”

“Túy, chủ yếu ám chỉ ma quỷ hại người. Nói một cách đơn giản chính là người sau khi chết, oán khí tích tụ không tiêu tan liền sẽ hóa thành túy.”

Nói xong câu đó nàng im lặng chờ ý phản bác. Bởi vì nàng cảm thấy người như Triệu Tử Mai này biết một chút về phương Tây học thì sẽ khá coi thường học thuyết truyền thống về ma và thần của nàng. Nếu không phản bác nó, ý sẽ không thể hiện được sự uyên bác của mình.

Chỉ là nàng đã đoán sai rồi, Triệu Tử Mai chẳng những không có hiển lộ ra vẻ kiêu ngạo, ngược lại còn nghiêm túc suy tư một lát rồi hỏi lại: "Túy tức là quý?"

"Đúng mà cũng không đúng. Quý vô hình, túy lại hữu hình, oán khí ngưng kết liền có thể hóa thành thực thể, cho nên túy có thể trực tiếp giết người, quý lại chỉ có thể mượn dùng tay người khác để giết người. Tuy nhiên túy phải có ký chủ, nó có thể thoát ly ký chủ một đoạn thời gian nhưng không quá lâu, bởi vì nó được ngưng tụ từ âm oán chi khí cho nên không thể tồn tại đơn độc ở dương gian được."

"Nhưng nó giết người, nhất định phải có nguyên nhân." Triệu Tử Mai lại nhìn thoáng qua thi thể của Thúc Quân, gần từng chữ nói: "Móc đi tròng mắt, ngoài hận ý tận xương, hành hạ đến chết để cảm thấy được thỏa mãn, còn có ngụ ý khác không?"

Mục Tiểu Ngạo sâu kín cười cười: "Có ngụ ý gì thì ta không biết nhưng hận ý nhất định có, chuyện này thì phải cần Diêm thiếu gia tới trả lời thay cho chúng ta." Lúc này nàng nhăn chặt lông mày lại, bỗng nhiên "Ài ư" một tiếng.

Máu tươi từ khe hở ngón tay nàng "tí tách" rơi xuống đất, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua. Ngay sau đó nàng liền lặng lẽ ngã xuống như chiếc lá bị gió thu cuốn đi.

Nghĩa trang của Diêm gia là tòa nhà bên ngoài khe núi hướng Tây Bắc, ở đó có một sân chuyên dành để xác người, nơi họ để linh cữu là ở bên trong từ đường nhà họ Diêm. Nhưng Thúc Quân là người hầu của Diêm gia, được mọi thành viên trong nhà kính trọng, hiện tại lại không tiện kinh động quá nhiều người, cho nên chỉ có thể tạm thời đem thi thể để ở từ đường Diêm gia.

Bên trong từ đường lạnh lẽo và ẩm ướt, ánh trăng dường như bị kim hãm căn bản không thể chiếu vào. Mọi góc ngách trong từ đường giống như bị mực nước quét qua, đen sì một mảnh, híp mắt cũng không thấy rõ.

Người hầu đang đi ở phía trước vịn ngọn đèn dầu cháy lớn thêm rồi nhẹ nhàng để ở bên cạnh chiếc giường gỗ đặt thi thể của Thúy Quân, như thể hẳn ta sợ làm nàng giật mình.

Thúy Quân vẫn là bộ dáng cũ mặt ngựa lên, hốc mắt trông rỗng "nhìn" chằm chằm lên nóc nhà. Tóc nàng ta xoa rũ rượi trên giường, sợi tóc bởi vì máu tươi thấm vào mà bện thành từng đoàn nhìn thật ghê người.

Bộ lễ phục sa tanh màu nâu của Diêm Bạch Lâm vẫn chưa được thay, người hầu dìu ông vào phòng. Ông cúi đầu nhìn thoáng qua vết cắt trên cổ Thúy Quân, bả vai run một chút, đôi mắt cũng trừng lớn.

Diêm Thanh Thành vội tiến lên đỡ lấy ông, có chút đau lòng nói, "Cha, cha về phòng nghỉ ngơi đi, cứ để con lo liệu những việc này."

"Mục gia thật sự nhìn thấy hung thủ sao? Bọn họ nhìn thấy gì?" Diêm Bạch Lâm trái lại nắm chặt tay Diêm Thanh Thành, làm hẳn có chút đau.

"Đúng vậy." Diêm Thanh Thành nói xong liền thì thầm vài câu vào tai Diêm Bạch Lâm.

Ý định ban đầu của hẳn là không cho mọi người nghe được rồi lan truyền ra ngoài, nhưng sau khi Diêm Bạch Lâm nghe được lại đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng nói, "Vải đỏ? Vật kia được phủ một mảnh vải đỏ sao?"

Triệu Tử Mai vẫn luôn đứng ở một bên thấy vậy vội ra lệnh cho Bảo Điền đưa nhóm người hầu ra ngoài, sau đó mới nói với Diêm Bạch Lâm, "Diêm bá phụ, có phải ngài biết nội tình bên trong không? Con nghe ý tứ của Mục cô nương là tà ám sẽ không vô cớ giết người."

Nghe y nói như vậy về mặt của Diêm Bạch Lâm đình trệ một chút, qua hồi lâu mới hòa hoãn lại.

"Tử Mai." Ông nhìn Triệu Tử Mai, ngữ khí bằng phẳng lại trầm thấp: "Ta thật sự không biết tại sao tà ám lại giết người, nhưng mà hai mươi năm trước, thúc..... Không, là ta và bá mẫu của con đã từng nhìn thấy nó. Chính vì việc này mà bá mẫu con mới trở thành bộ dáng như bây giờ."

Chương 14

Đó là chuyện của hai mươi năm trước, năm đó Thanh Thành chỉ mới có 5 tuổi, nhỏ hơn Gia Ngôn bây giờ một chút.

Ngày hôm đó, cơn mưa vừa tạnh sau nửa tháng, mặc dù trời vẫn còn âm u, dường như vẫn còn lác đác vài hạt mưa, gió thổi mưa sà, cũng không thể đi đâu.

Ta và bá mẫu còn thiếu niên, vẫn muốn vui chơi, đã nửa tháng nay ở nhà đương nhiên là rất muộn phiền. Cho nên khi thấy trời đã tạnh, không thể ngồi yên được nữa. Vì vậy, hai người chúng ta liền bỏ đi, tự mình đến thành phố Chiêu Đài.

Sau này ta thường nghĩ rằng, ngày đó chính là khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc cuối cùng của chúng ta khi bên cạnh nhau.

Hôm đó hai chúng ta đã ở thành phố Chiêu Đài thời gian dài, ăn uống ở vài nhà hàng nổi tiếng, xem một vài vở kịch, còn mua rất nhiều những bộ đồ chơi mới lạ chuẩn bị mang về nhà cho Du Trì và Thành Thanh chơi. Vì thế khi chúng ta về đến nhà, trời cũng đã tối rồi.

Bầu trời đêm đó vô cùng tối, không có sao, chỉ có ánh trăng lưỡi liềm mờ ảo, giống như ngày hôm nay.

Sau khi xuống xe ngựa, hai chúng ta liền đi về phía ngôi nhà, vừa nói về những chuyện vui đã trải qua trong ngày, vốn dĩ không nhận ra được rằng sự nguy hiểm đang dần dần đến gần. Ta vẫn còn nhớ rằng ngày hôm đó bá mẫu đặc biệt rất vui vẻ, như một tiểu cô nương, lái nhái mãi với ta về "Tứ đại kịch", nói chúng những từ mỹ lệ và trích dẫn kinh điển của bộ kịch, điều này tuyệt vời vô cùng. Tâm tình của ta cũng bởi vì nàng ấy mà dâng trào cảm xúc, trở nên rất vui vẻ, những phiền não đều tạm thời ném qua một bên.

Nhưng, khi chúng ta chỉ còn cách cổng nhà Diêm Trạch chưa đầy mười bước, bá mẫu đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, một tay nắm chặt áo ta, ngơ ngác hỏi một câu: "Bạch Lâm, đó là... đó là Thanh Thành sao?"

Ta nhìn thoáng qua về phía trước, không thể thấy cái gì. Phía trước, ngoại trừ ngôi nhà dường như phẳng phất không khí mở ảo từ lòng đất trải dài đến ngôi nhà, chỉ còn lại màn đêm tối. Vì vậy chỉ cười và nói: "Có gì đâu? Thanh Thành hẳn đã ngủ rồi, sao lại có thể ở chỗ này chờ chúng ta"

Chính là lời nói còn chưa nói xong, ta lại cảm giác cả người chợt lạnh, giống như một chậu nước lạnh từ đầu tưới xuống.

Ta đã nhìn thấy nó... nó không cao, cao hơn cái eo ta một ít, thảo nào bá mẫu thoát nhìn đã nhận ra Thanh Thành.

Một tấm vải đỏ trên đầu nó, ánh sáng đen và vải đỏ, từ trước đại Môn Diêm Trạch vụt qua, thoát ẩn thoát hiện, có khi hư vô, thật khó phân biệt.

Mỗi khi nó nhảy một bước, trái tim ta muốn nhảy bật theo dường như muốn ra khỏi lồng ngực. Bá mẫu sợ đến mức toàn thân đều bắn loạn ngay tại chỗ, ngoại trừ việc nắm chặt ngón tay của ta, không thể làm bất cứ điều gì, không thể nói nên lời.

Mà nó có vẻ như không phát hiện ra hai chúng ta, cứ như vô thanh vô thức tới lui và biến mất ở phía trước, xuất hiện, biến mất, lại xuất hiện...

Ta không nhớ rõ nó đi khi nào, ta chỉ nhớ bá mẫu ngã xuống chân ta mà không có một tiếng động, ngủ say ba ngày mới tỉnh dậy.

Chúng ta đều biết những sự việc sau đó, bá mẫu mặc dù đã tỉnh, nhưng tinh thần lại không như trước kia, không những phản ứng còn chậm chạp, thường nói những lời vô nghĩa, nói những lời khùng điên không ai hiểu. Cho nên tối hôm qua nàng ta làm náo loạn, ta cũng không để tâm, cho rằng nàng ấy chỉ nhớ những chuyện cũ, nhưng bây giờ xem ra, nàng ấy hẳn lại nhìn thấy thứ đồ vật đó một lần nữa.

“ Nói như vậy ngài cũng không biết tà ám kia là gì?” nghe Diêm Bạch Lâm nói xong, Triệu Tử Mai suy nghĩ một chốc, chậm rãi hỏi một câu.

Diêm Bạch Lâm lắc đầu, sự thăng trầm và nỗi đau trong mắt hòa vào nhau, “ Nếu biết điều đó có lẽ còn có thể tìm đến giải pháp, hiện tại dứt khoát liền đúng bệnh hốt thuốc đều không thể, thật là u sầu.”

“ Nhưng,” Triệu Mai vừa bước lên trước một bước, ánh mắt mờ nhạt bởi ánh sáng của ngọn đèn dầu. “ Nhưng tại thời điểm đó tuy rằng nó đã dọa bá mẫu sợ hãi, nhưng nó không giết ai cả. Lần này, nó đã giết Thúc Quân cô nương”

“ Tử Mai nói không sai, phụ thân, tại sao nó muốn giết người? Nếu nói này tà ám xuất hiện cùng chúng ta Diêm gia có nào đó liên lụy, kia nó vì cái gì muốn giết chết Thúc Quân đâu? Thúc Quân tuy là Diêm gia gia sinh nha hoàn, nhưng rốt cuộc không phải người của Diêm gia.” Diêm Du Trì cau mày, đi theo hỏi một câu.

“ Ta vẫn không rõ” Diêm Bạch Lâm đem ánh mắt nhìn xác chết Thúc Quân dời đi. “ Bất quá nên chúng ta làm sự tình nhất định không thể thiếu, Thanh Thành, ngày mai làm quân sự đi cấp Thúc Quân tuyển một bộ tốt quan tài cùng bia thạch, đem nàng hậu táng đi. Thúc Quân cha mẹ sớm đã không còn nữa, nhưng ta nghe nói nàng còn có cái đệ đệ ở Chương Đài, đứa nhỏ này nửa đời sau sự, một mục từ nhà của chúng ta tiếp nhận chiếu ứng, làm nàng cũng đi được an tâm một ít.”

Diêm Thanh Thành gật đầu đồng ý, Triệu Tử Mai lại vẫn là trong lòng không yên, hướng Diêm Bạch Lâm nói, “ Bá phụ, kia Mục cô nương nói, tà ám ngày thường là giấu ở ký chủ trong cơ thể, những lời này nghĩ lại lên khó tránh khỏi làm nhân tâm rất sợ hoảng. Bởi vì cái này ký chủ nhất định cũng ở Diêm gia, thả nó ở trong tối chúng ta ở ngoài chỗ sáng, kể từ đó, chẳng phải là mỗi người đều có nguy hiểm?”

Diêm Bạch Lâm cả người chấn động, “ Nàng là nói như vậy? Tà ám sống nhờ ở thường nhân trong thân thể?”

Triệu Tử Mai vừa định trả lời, bỗng nhiên nghe được bên người Diêm

Thanh Thành phát ra một tiếng thở nhẹ, tay chỉ về hướng Thúy Quân năm, “Nàng..... Nàng như thế nào xuất huyết?”

Trên chân của Thúy Quân lộ ra một dòng huyết, xem ra nàng xuất huyết hẳn là ở bị che đậy trụ đùi hoặc chỗ sâu hơn.

“tìm đại phu xem sự việc thế nào.” Diêm Bạch Lâm thanh âm trầm xuống, ánh sáng trong ánh mắt mờ đi.

* * *

“Vị cô nương này có thai, vừa rồi chảy ra chính là nàng bào trong cung chưa thành hình hài tử.” Đại phu nôm nớp lo sợ nói xong, liền đứng sang một bên, nhanh chóng ngoảnh mặt đi khỏi ánh nhìn kình ngạc của ba người.

“Nhưng... nàng ấy còn chưa xuất giá, qua hồi lâu, Diêm Bạch Lâm nghẹn lâu mới từ trong miệng nói ra một câu như vậy. Hẳn người này luôn luôn lấy gia phong nghiêm cẩn vì vinh, hiện tại phát hiện trong nhà thế nhưng ra sự như vậy, Không hỏi hoảng hồn và tức giận.

“Hài tử này chưa đến hai tháng, cho nên vị cô nương này cơ thể còn chưa biết được, hiện tại cũng vô pháp phán định nàng có biết hay không chính mình đang mang thai.” Giọng của đại phu thấp đi một ít, hướng Diêm Bạch Lâm nói, “Bất quá người sau khi chết chảy ra anh thai, loại tình huống này tuy hiếm thấy, cũng không phải chưa từng có, lão gia ngài cũng không cần quá để ở trong lòng.”

Diêm Bạch Lâm sự chú ý hiển nhiên không phải điều này, hẳn hiện tại cả người phát run, toàn phải dựa Diêm Thanh Thành nâng mới không có té ngã. Hắn đi đến ngoài cửa, hướng canh giữ ở bên ngoài lên tiếng phẫn nộ quát người hầu, “Tra, nhất định phải tra ra cái kia nhục nhã danh dự gia đình người là ai.”

Đám người hầu bước ra khỏi sân, nhưng khi chưa đến cửa, cánh cửa sân đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, Diêm Dư Trì lão đảo xông vào. Hắn sắc mặt tái nhợt, dưới chân lão đảo, như người mất hồn.

Hắn dường như không nhìn thấy những người khác, lập tức đi đến Thúy

Quân nằm trong phòng, "rầm" một tiếng quyđ xuống bên váng gỗ.

"Thúy Quân." Hấn khóc và la hét, trên mặt nước mắt đổ rào rào rơi xuống, "Thúy Quân, ta xin lỗi nàng."

Chương 15

Chuyện yêu đương vụ **Nguyệt M** Đại thiếu gia Diêm Gia Diêm Dư Trì với nhà hoàn đã lan truyền khắp Diêm Phủ trên dưới, lại thêm vụ tai tiếng một phương chết oan chết uổng, cho nên chuyện này càng như mọc ra đôi cánh, nhanh chóng bay nhanh lớn đến mỗi một góc của Diêm Trạch.

Không phải là các hoà thượng làm pháp đến, sợ là cái miệng nói lảm đớ của đám nha hoàn vẫn không nỡ dùng bàn luận về việc này.

“Ồn, đi đóng cửa sổ lại.” nghe tiếng trống mở với tiếng niệm kinh bên ngoài, Tương Trinh liền dặn dò một câu.

Tiểu nha hoàn vội đóng cửa sổ lại, rồi đưa một cốc trà tới, thì thầm: “Thiếu phu nhân, người uống cốc trà rồi nghỉ ngơi một chút đi, nô tỳ thấy tới qua người không nghỉ ngơi rồi.”

Tương Trinh cười nhạt một tiếng, uống hết cốc trà, rồi nói: “Thỉnh nhiều Hoà Thượng tới thì có ích gì? Người nàng ta muốn nhìn thấy nhất không ở đây, nàng ta sao có thể an tâm đi được.”

Tiểu nha hoàn không biết làm sao an ủi, chỉ có thể cầm lấy chiếc cốc trà trong tay Tương Trinh, rồi đỡ nàng ấy lên giường ngồi, với một chiếc gối để nàng ta nằm lên, vậy mới có thể khoanh tay đứng bên giường, thở dài mà nghe những âm thanh ngăn không được làm ồn.

Cánh cửa bị người đập mấy lần, chợt, âm thanh của Diêm Thanh Thành truyền tới, “Tương Trinh, ta kêu họ làm món đậu cuộn là nàng thích ăn nhất, nàng ném thử xem vị của nó như thế nào?”

Tương Trinh lắc nhẹ đầu với nha hoàn, nha hoàn liền đi tới bên cửa, mở hé cánh cửa, nhỏ nhỏ ra bên ngoài, “Nhị thiếu gia, Thiếu phu nhân vừa mới ngủ rồi, người đưa điểm tâm cho nô tỳ là được.”

“Được, vậy ta đi thăm Gia Ngôn, đợi nàng ấy tỉnh lại ta lại tới.”

Diêm Thanh Thành đưa đĩa nhỏ trong tay cho nha hoàn, sau đó thì rời đi. Tương Trinh nhìn cái đĩa đậu cuộn trắng, khước mắt bất giác rơi lệ, “Thanh Thành còn biết ta thích ăn đậu cuộn, chàng lại không biết.”

Chương 16

Bảo Điền sờ sờ cái mũi của mình, “Ý của công tử là lão gia tìm các hòa thượng tới, ngoài mặt là muốn giúp Thụy Quân cô nương siêu độ, nhưng thực ra là vì chuyện khác quan trọng hơn.”

Triệu Tử Mai cười một tiếng, “Cho nên, chỉ cần tìm được Diêm bá phụ và phương trượng, chúng ta có thể tìm ra được bí mật của Diêm gia.”

Những hành lang chằng chịt lối đi, những ngôi nhà cao thấp lộn xộn, như phụ lưu của một con sông lớn, lại giống như những cành cây cỏ thụ cao vút. Nào phòng khách, phòng chính, phòng phụ, gác xếp, phòng học, đền thờ tổ tiên, bếp, sân, nhà của chủ và chỗ ở của những người giúp việc ...

Triệu Tử Mai chỉ nghe nói Diêm gia rộng lớn, nhưng hẳn không ngờ nó lại lớn như vậy. Khó trách ngay cả Bảo Điền, người đã quen phiêu bạt giang hồ, cũng phải thốt lên thành tiếng: “Một ngôi nhà lớn như vậy nếu đặt ở kinh thành, ta không biết nó sẽ đáng giá bao nhiêu tiền.”

“Xem ra chúng ta chỉ có thể chia nhau đi tìm, nếu không đến khi trời tối, cũng không thể tìm thấy được.” Nhìn thấy mái hiên dày đặc phía trước, trên mặt Triệu Tử Mai lộ ra một nụ cười khổ. Nói xong, thấy Bảo Điền muốn phản bác mình, liền đưa tay lên che miệng hắn: “Đừng lo lắng, ta sẽ chú ý an toàn, hơn nữa giữa thanh thiên bạch nhật, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Người chân tay nhanh nhẹn, từ bên ngoài bắt đầu tìm kiếm, còn ta sẽ bắt đầu từ đây, một giờ sau chúng ta gặp nhau trước phòng học.”

Nói xong, hắn bỏ mặc Bảo Điền và chạy về hành lang phía trước.

Tiết trời u ám, thỉnh thoảng lại xuất hiện những đàn chim bồ câu bay lên, khiến cho khuôn viên ngôi nhà càng trở nên hiu quạnh.

Tiếng cồng chiêng cùng tiếng tụng kinh càng lúc càng nhỏ, Triệu Tử Mai

biết mình đã đi xa phòng khách, cách xa đám người, ngoài việc thỉnh thoảng gặp đám ba người hầu cúi đầu chào hấn, căn bản không có người nào khác.

Hấn bước xuống sân, trong lòng mừng thầm vì hầu hết các sân đều không có một bóng người, để hấn không bị ai phát hiện hành vi bất chính của mình. Mặt khác, sau khi tìm kiếm hơn nửa canh giờ, hy vọng trong lòng hấn dần tan biến, bởi vì hấn chưa từng nhìn thấy Diêm Bạch Lâm hay là hoà thượng.

Trong lòng càng lo lắng, bước chân càng thêm nhanh, sau đó hấn nhìn lướt qua một lượt, trông thấy một nơi có vẻ như là thư viện, hấn nhanh chóng rời khỏi sân, bước sang bên trái, rẽ vào một hành lang khác.

Hành lang này hơi khác những hành lang hấn đã đi qua, sân hai bên nhỏ hơn một chút, bên trong có rất nhiều cọc tre, bên trên phơi nhiều quần áo và ga trải giường, màu sắc tươi sáng, chính là loại phụ nữ thường dùng. Trên bệ cửa sổ đặt những chậu hoa, bên trong trồng những loại hoa sặc sỡ như hoa úy dī, đỗ quyên, tuy hơi cầu kỳ nhưng lại điểm thêm chút màu sắc cho bức tường trắng và gạch xanh xung quanh.

“Ồ đây nhiều phụ nữ như vậy, hấn là nơi ở của những người hầu gái.”
Triệu Tử Mai đang suy nghĩ có nên tránh đi hay không, thì bước chân của hấn đột nhiên dừng lại, giống như dính chặt vào mặt đất, không thể cử động được.

Một cơn gió thổi qua nóc nhà, thổi tung quần áo và ga trải giường, màu đỏ, vàng, xanh và xanh lá cây xếp chồng lên nhau, khiến chúng trở nên lộng lẫy đến chói mắt.

Thế nhưng, đằng sau màu sắc chói lóa này, một khuôn mặt nhợt nhạt dần hiện ra...

Mặc dù chỉ mới nhìn thấy nàng một lần sau khi nàng qua đời, lúc đó nàng đã mất đi đôi mắt xinh đẹp, Triệu Tử Mai vẫn nhận ra nàng.

Có một cơn gió thoảng qua bên tai, nhẹ đến mức gần như không thể cảm nhận được.

Chương 17: Cứu nguy

"Mục cô nương, Mục tiên bối." Mắt nhìn hai người sắp phải đi qua cuối đường hầm, Triệu Tử Mai định gọi họ, nhưng đôi môi lại hé mở, chỉ mấp máy hai lần nhưng không thể phát ra âm thanh.

"này...."

Tiếng cười sau lưng càng rõ ràng, có chút lạnh sống lưng, như thể gió vẫn đang còn cuồng bạo.

Triệu Tử Mai cảm thấy vòng eo lạnh lẽo, từ trong góc nhìn ra, liền thấy một bàn tay kia, đang từng chút một ôm lấy anh ấy dọc theo eo của anh ấy, di chuyển ngón tay gầy guộc tái nhợt hướng rốn của anh ấy từng li từng tí một.

Trong lòng anh ấy có chút co rút, đầu óc trống rỗng, chỉ có cảm giác nội tạng đều biến thành băng đạn dưới bàn tay mài.

bàng hoàng nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại, không còn cảm xúc khốc họa những món ngon khắp nơi nữa, thay vào đó cô lạnh lùng nhìn chính mình, nở nụ cười khinh thường.

Trong chốc lát, Triệu Tử Mai còn tưởng rằng mình đã bỏ lỡ, bởi vì nụ cười trên gương mặt của Mục Tiểu Ngộ vừa vụt qua giống như một ngôi sao không thể bắt được. sau đó thì cô trở về trạng thái bình thường, lại quay đầu, một tay đỡ cánh tay của Mục Người Què, một tay che eo rồi tiếp tục lùi về phía trước.

"Mục cô nương " Triệu Tử Mai trong lòng lại gọi lên tên này, anh ấy có thể nhận thấy rõ ràng bàn tay trên eo của mình khựng lại trong chốc lát khi Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại, nhưng không được bao lâu, anh ta lại bắt đầu tiến lên. khi anh ấy chạm tới rốn, những chiếc móng tay lạnh ngắt của anh

từ từ cắm vào da cậu, như thể muốn khoét một lỗ trên cơ thể cậu.

Triệu Tử Mai trong lòng bỗng nhiên tràn ngập buồn bực, vốn dĩ muốn sau khi trở về nước thực hiện tham vọng của mình, không ngờ mới lên bờ được mấy hôm, ngay cả kinh thành còn chưa đến thì đã phải chết ở đây.

“ồ”, trong lúc anh ấy gần như đã tuyệt vọng, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thở dài, hai ông cháu đã rời khỏi tầm mắt của anh ấy đã quay lại, nhìn về phía anh ấy đứng, một người già nua và một người trẻ hiện rõ trên khuôn mặt hai chữ bất lực.

“nếu đã nhìn thấy rồi thì không thể thấy chết mà không cứu, đúng không? Mục Tiểu Ngạo “chặc” một tiếng.

“cứu đi cứu đi, cứu nhanh rồi đi mau.” Mục người que ở bên cạnh thúc giục.

Triệu Tử Mai biết mình được cứu.

Anh ta cảm thấy trước mắt có một tia sáng lóe lên, sau đó một đạo kim quang từ xa bay tới gần, đuôi kim tuyến trắng xóa bay lên, giống như râu của rồng và đuôi của một ngôi sao rực rỡ. nó xoay tròn bên cạnh anh ấy, Triệu Tử Mai càng cảm thấy mặt gương nhốt mình bị vỡ vụn, hơi ấm trở lại trong cơ thể của anh ấy, từng chút từng chút chậm rãi chạy dọc theo đầu ngón tay đến từng bộ phận trên cơ thể.

Cuối cùng, anh ta có thể cử động được, từ sợi tóc đến ngón chân, từ da đến máu, hoàn toàn thoát khỏi sự giam cầm, cơ thể anh ta mềm mại và nhẹ nhàng.

Biết anh chết thảm, nhưng cũng không nên ra tay cướp đoạt, chi bằng từ bỏ chấp niệm trong lòng, để anh đưa tiễn em một đoạn.

Nói đến câu này trong cổ họng Mục Tiểu Ngạo hơi nghiêng người, lê bước chậm rãi đến bên cạnh Triệu Tử Mai, đưa tay trái về phía sau vai anh ấy, sờ soạn vài cái sau gáy anh, sau đó đột nhiên hướng lên trên rút ra cây kim đồng đường như bị mắc kẹt trong lưng anh ta.

Cùng với một loạt hành động này, Triệu Tử Mai rùng mình nặng nề, chu

kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì lại nghe được tiếng cười khúc khích. Có điều âm thanh lúc này càng ngày càng nhỏ, như có thứ gì đó bóp nghẹt cổ họng, và nó run rẩy đến mức nghe không rõ.

Đa như thế này rồi, còn cần phải tung hoành thiên hạ, sao phải khổ như vậy chứ. "Mục Tiểu Ngộ trong tay càng có nhiều bóng đen bụi bặm, chập trồn xuất hiện, lúc sáng lúc đen, Triệu Tử Mai mặc dù nhìn không rõ, nhưng vẫn có thể phân rõ đó là Thúy Quân, Thúy Quân không có mắt. nhưng cho dù nàng không có nhãn cầu nhưng lại dùng hốc mắt trống rỗng nhìn Triệu Tử Mai, cái cảm giác kỳ quái đó khiến cho anh cũng không dám quay đầu." đừng nhìn nữa, người tuổi còn trẻ, tay chân khỏe mạnh nhưng lại yếu đuối hơn người thường khi yếu ớt, những con ma cô đơn này đang mong muốn nhập vào cơ thể bạn. nếu như k muốn công hiến cơ thể ra thì đừng cho nó thêm hi vọng, nhập k được mà sờ cũng không xong,, ngay cả đối với một con ma sắp chết mà nói, cũng là không công bằng." sắp chết " nó không phải là sớm đã chết rồi sao? triệu tử mai đưa ánh mắt nhìn lên khuôn mặt của Mục Tiểu Ngộ " do dự nói ra câu này.

Cơ thể đã chết, linh hồn không tan, cũng chẳng hẳn là chết thật. Mục Tiểu Ngộ cười cười, mắt lại nhìn lên người Thúy Quân " vậy cái gì mới là chết thật " Triệu Tử Mai trong lòng run rẩy, " chết thật rồi " Triệu Tử Ngộ nâng bóng đen như cún con lắc lu giữa không trung, độ cong khéo miệng càng lớn " đối với bọn họ mà nói, cũng là một cái đẹp đẽ." nói xong câu này nàng dừng lại, ném cây châm trong tay ra xa, trong miệng niệm công thức. cuộc đời đi khắp nơi mới biết được như thế nào, nên cung giống như phi hồng giã lên bùn đất, thời gian đến rồi, hãy để nó tiễn bạn chặng đường cuối cùng, lời nói vừa dứt, bàn tay đang giơ lên của cô ấy bỗng thông xuống, cũng giống như một con ngỗng đột nhiên thu cánh lại.

Một tiếng huýt sáo xẹt qua tai Tiệu tử mai, không quá lớn nhưng lại khiến trái tim anh run lên, anh biết đó là lần dừng lại cuối cùng của đời người trên thế gian này. sau đó, càng khó có thể nhìn thấy, nhưng Mục Tiểu Ngộ lại giống như một người xa lạ, cô vỗ nhẹ lòng bàn tay, sau đó thần nhiên liếc nhìn Triệu Tử Mai, cô đi về hướng mục người què đã đợi ở cuối hành lang " cô nương đợi một chút, cho đến khi Mc Tiểu Ngộ sắp quay đầu lại, Triệu Tử Mai mới định thần lại gọi cô " chuyện vừa xong cma rơn cô nương nhiều.

'Mục Tiểu Ngộ vẫy vẫy tay, " nói hay lắm, hay lắm, giờ tay, chuyện không đáng để nhắc."

nhưng triệu mỗ còn một chuyện không hiểu

"chuyện gì "Triệu tử Ngộ thu bước chân lại, khẽ đảo mắt nhìn hắn.

Giết chết Thúc Quân lại làm tổn thương đến thứ kia của cô nương....
rất khó đối phó sao? anh ta dừng lại, nói tiếp " nếu như cô nương và Mục
lão tiên sinh đều phải trốn nó, thì những người khác phải làm sao.

Triệu công tử, lời của ông ta b triệu tiểu ngộ ngắt nằng, nàng rũ mắt
cuống cười, nói ra những lời đó lại khiến cho Trieeuj tử mại kinh ngạc ` nếu
cùng một gia tộc có quan hệ nhất định phải lo chuyện này, vậy thì chỉ có
thể xin cô tự cầu nhiều phúc.

Sau đó thì cô ấy rơi đi, lại bị Triệu Tử Mại gọi lần thứ 2

" mục cô nương, buổi tối hôm qua cô nói là tổng " lúc có yêu quái, thì dùng
một chữ: "nhiều chuyện ". Chẳng nhẽ chữ yêu quái ra, tổng còn có thể là
thứ khác?

vừa nói xong Mục tiểu ngộ đột nhiên dừng chân lại, mục người què theo đó
dừng lại, xung quanh trở nên yên lặng đến bất thường, Triệu Tử Mại
thậm trí ngay cả tiếng thở của mình cũng có thể nghe thấy.

" ta có nói như vậy sao?"

Một lúc sau, mục tiểu ngộ chậm rãi quay đầu lại hỏi.

Chương 18: Hệ linh người

Trương tử mại ko nói lời nào, chỉ nhìn nhìn nàng với đôi mắt trang nghiêm.vì vậy mục tiểu ngọc ngẩn người ra 1 chút,vừa cười vừa nói,tôi cũng chỉ qua là nói đại vậy thôi làm sao công tử lại nhớ 1 cách rõ ràng đến vậy

Triệu tử mại không để ý dăm ba câu nói ứng phó của cô ấy,,mà ngược lại tiến lên phía trước 1 bước,và tiếp tục nói, tôi lúc nhỏ đã từng đọc qua sách cổ,thấy được,(tiểu sử khoa văn học) bên trong có ghi chép lại những người thờ phượng và các vị thần đi ra để cảnh báo với mọi người (sư cổ chú) cũng từng nói điềm báo xui xẻo,ma xui quỷ khiến,cho nên càng nghĩ,có thể là người được gọi trung thành.cũng ko hoàn toàn là như vậy,cũng ko thể là tâm linh tương thông

Nghe được câu nói này, mục tiểu ngọc chưa trả lời ngay,nhung trên gương mặt của mục người què lộ rõ ra vẻ kinh ngạc,a, ý của người là,thứ này cũng ko hoàn toàn là điều ác, trái lại có thể là điều tốt

Lời nói còn chưa nói xong,đã bị mục tiểu ngọc véo vào eo 1 cái,cho nên hấn vội vàng hoảng sợ ngậm chặt miệng lại. nụ cười trên khuôn mặt của mục tiểu ngọc tuy là cười giả tạo,nhung mà vẫn chưa giả tạo hẳn, công tử chữ lớn thì tôi ko biết được mấy chữ, ngài nói với ta một loạt từ ngữ khó hiểu như vậy,đây không phải là đang làm khó ta đấy sao? nói xong nàng ta nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài thì thấy trời cũng gần tối rồi.sau đó rồi giả vờ kinh ngạc và nói.ai ya, trời cũng đã trễ như vậy rồi,mà chúng ta còn phải nhanh chóng lên đường.rồi bắt đầu ngồi nói luyện thuyết

Nói xong nàng ta liền vội vàng lôi kéo mục người què và vội vàng đi về hướng phía trước

Trong lòng triệu tử mại biết rõ nàng ko có nghĩa vụ gì mà vì điềm gia mà bán mạng.cũng không tốt đến nỗi mà cho bọn họ ở lại nhưng mà tổ tiên 2 bên khi đi qua chiếc áo dài cột tre bên đường.lại thêm 1 lần dừng lại nữa.

sau một thời gian,cái áo choàng đó đã bị gió thổi bay lại nằm một góc, gương mặt của mục tiêu ngọ xuất hiện trong tầm mắt của triệu tử mại

Nàng ta quay đầu lại và nhìn chính diện vào hắn, trên mặt mang theo ngụ ý là muốn cười

Nụ cười tràn ngập sự khinh thường và có 1 chút lạnh nhạt.nó gần giống như nụ cười quỷ dị ban nãy

Đúng vậy gần như là giống nhau, liền chứng minh vẫn có 1 số chỗ khác biệt nhau. triệu tử mại toàn thân mình thì rung lên.rồi nắm chặt cả lòng bàn tay thành nắm đấm,nỗ lực chống đỡ 1 lúc lâu,mới kò ở trước mặt nàng lộ ra vẻ rứt rứt của mình

Bởi vì,hiện tại thì đôi mắt đỏ rực của mục tiêu ngọ đã bùng sáng lên,bên trong phảng phất như hai ngọn lửa vậy,lấy con người làm trung tâm,giống như là muốn có đôi mắt xinh đẹp của cô ấy.nhưng trong phút chốc,ánh đỏ trong đôi mắt của hắn nhạt dần.tuy rằng vẫn có chút lưu luyến.nhưng chung quy lại thì dưới sự xoay chuyển của trời đất.thì 2 đôi mắt phát ra ánh sáng kia cũng sẽ trở về bên chủ nhân nó mà thôi

Cùng chính lúc đó, mục tiêu ngọ ngoảnh đầu lại,rồi cùng mục người què nói nói cười rồi rời đi vào chính lúc đó luôn.có vẻ như chuyện phát sinh vừa rồi chỉ là ảo giác do triệu tử mại tưởng tượng ra mà thôi

Triệu tử mại thì vẫn đứng yên tại chỗ cả người thì run rẩy.giống như một con cá vừa ngoi lên mặt nước vậy.trong cái trạng thái thất thần.hắn lại thấy được một đôi mắt khác,nó ẩn giấu trong giếng sâu,kò có con người.qua những bông tuyết đang rơi.tôi vô hồn nhìn đứa con tám tuổi của mình,cho đến khi toàn thân tê dại,rơi rụng như chiếc lá bên mép giếng

Về cái vấn đề này thì hắn chưa bao giờ nói vs bất kì người nào,kể cả chính phụ thân của hắn,bộ trưởng đầu tiên có quyền lực trong phe đối lập.hắn biết rằng phụ thân nhất định sẽ không tin hắn,thậm chí vì vậy mà ông sẽ trách bản thân mình hèn nhát,cho nên hắn chỉ đành đem cái bí mật này cất giấu ở trong lòng,sau đó liền âm thầm,mong thời gian có thể cất giấu kín bí mật này mãi mãi.nhưng mà chính hắn đã sai rồi,bởi vì trên đời này có một thứ định sẵn là kò thể bị thời gian phong hóa.thay vào đó nó sẽ lắng

xuống và chìm xuống ngày càng sâu hơn, cho đến khi nó trở nên là 1 bộ phận phận không thể thiếu đối vs cơ thể

Hắn thừa nhận bản thân mình là 1 kẻ hèn nhát. cũng có một số điều không thể giải thích một cách rõ nguồn gốc của sự việc được, chỉ sợ là, khi anh ấy europa suốt 3 năm. ngay cả khi kiến thức của anh ấy đến thời điểm kĩ thuật công nghiệp tiên tiến nhất và phát minh lạ lùng nhất trên thế giới. hắn vẫn không quên được đôi mắt ấy

Mặc dầu thì hắn không phải lúc nào cũng có mặt ở đây, nhưng nó vẫn hé mở vào một số thời điểm quan trọng, và thọc sâu vào trái tim hắn Công tử, sao ngài lại đứng ở đây ngơ ngác 1 mình vậy. làm ta lo lắng chết đi được. bảo điền trung thì âm thanh của khí phách thì 10 phần giống như một thanh kiếm, đâm xuyên thủng nhà giam và giải cứu triệu tử mại ra ngoài

Công tử, ta tìm được diêm lão gia rồi, ngài đoán quả là không sai, hắn ở chung với lão hòa thượng

.....

Diêm thí chủ, thật ngại quá, lần nào lão nạp cũng không giúp được người, bị hồng rồi. nó... đã được thả ra rồi. lời nói của lão phương trượng văng vẳng bên tai của bạch lâm, cho nên hắn phải mất 1 hồi lâu mới nghe hiểu lời của lão phương trượng nói

Vậy thì có thể hay không.. có thể trừ khử nó không.. hắn nói một cách rất là khó khăn mới nói ra được những lời này

A di đà phật, chốn phật gia chỉ có thể độ hóa, không thể sát sinh,, huống hồ gì ta tình thu nhận nó, chỉ sợ nó cũng bất lực đối với ta. diêm thí chủ, nếu muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, cái đạo lý này, chắc hẳn người sẽ rõ ràng hơn hơn bất kì người nào khác

Sau đó Sai người đưa lão phương trượng rời khỏi đây. diêm bạch lâm 1 lần nữa trở lại hiên nhà và ngồi xuống. hai mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm ra sân, giống như 1 tác phẩm điêu khắc vậy. trong đầu hắn bây giờ mọi manh mối đều giống như sợi tơ bị làm rối tung lên và lộn xộn, hắn ko thể tìm ra manh mối

Tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, cái ý này hẳn đương nhiên sẽ hiểu. nếu mà hẳn họ biết cách tháo gỡ chiếc chuông này, thì hẳn và cả cái gia tộc này sẽ phải trả giá như thế nào

Lão gia vừa rồi thì ta đã tìm thấy 1 thứ. thứ đó trông giống như cái thẻ bài của thiếu nữ nhân. ngài qua đây xem một lát, người quản gia từ bên ngoài tiến vào, và đem thẻ bài trên tay đưa cho diêm bạch lâm. diêm bạch lâm cầm nó 1 lúc lâu và hỏi: anh tìm thấy nó ở đâu đây

Bấm ở hẻm vân từ

Được ta biết rồi, người lui xuống đi

Lão quản gia nghe theo và chuẩn bị rời đi, nhưng mà mới đi được 2 bước liền bị diêm bạch lâm gọi lại

Người vừa nói cái thẻ bài này là người nhặt được từ hẻm vân từ

Lão quản gia lau mồ hôi. và nói là ở... ở. Là ở ngay gian phòng bên cạnh nơi mà quân cô nương gặp nạn

Lão quản gia đi xuống, những lời nói của lão quản gia như 1 bàn tay kéo đứt ra những sợi tơ rối ren này trong tâm trí của diêm bạch lâm

Trong tiệc mừng thọ lần trước, hẳn rõ ràng là nhìn thấy trương trịnh đã đem ngọc bài giao cho gia ngôn, mà buổi tối ngày hôm đó, trong khi gia ngôn đang còn ăn dở thì bà được vú nuôi đưa hẳn về phòng nghỉ ngơi. như vậy tính ra thì, cái thời điểm mà thúy quân chết, thì gia ngôn quả thực không ở trong tiệc mừng thọ

Nghĩ đến đây, trong đầu của diêm bạch lâm đột nhiên nảy ra 1 ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này chỉ tồn tại trong 1 chốc lát, thì hẳn không nhận được mà bật cười. làm sao có thể là gia ngôn được. một người từ nhỏ đã yếu ớt bệnh tật như một con mèo. 1 đứa trẻ được lớn lên trong vòng tay bao bọc của gia đình, làm sao có thể làm ra cái chuyện móc mắt người khác chứ. chẳng phải là quá bất công khi nghi ngờ hẳn chỉ vì cái ngọc bài này hay sao

Những chiếc lá cuốn theo gió trên mái hiên đập mạnh vào vai diêm bạch lâm, làm hắn giật mình và nhảy dựng lên. như thể là đánh thức một người đang mơ vậy. hắn đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, một tay chống vào eo | tay dựa vào ghế. cố xua đi những ý nghĩa ngớ ngẩn trong đầu

Kéo kẹt kẹt kẹt

Ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng đang tiến tới. trong lòng diêm bạch lâm lúc này thì hoảng hốt mà không biết vì sao. hắn nheo mắt nhìn về phía cửa, trong lòng nghĩ người đang đi đó ko biết là ai.

Chương 19

Đi được nửa cánh cửa, Gia Ngôn nhìn Diêm Bạch Lâm cười nhẹ rằng: “Ông ơi, mặc dù bây giờ là giữa hè nhưng ban đêm vẫn còn se lạnh, ngồi ở hành lang không cảm thấy khó chịu sao?” Cậu nói rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Có lẽ là mùa hè lớn, có thể đông lạnh không”. Diêm Bạch Lâm vừa dứt tiếng, lại cảm thấy eo đau đến tột cùng, giống như một con rắn lao thẳng xuống lưng đến cột sống, đau đến mức không thể chịu đựng được liền phát ra tiếng rên **M r**?

Thấy thế, Gia Ngôn vội vàng đi đến bên cạnh Diêm Bạch Lâm vài ba bước, vươn tay ra đỡ anh, đưa hắn trở lại ghế ngồi, dùng hai nắm đấm nhẹ vào eo hắn “Ông nội, thoải mái chưa, muốn cháu trai đi lấy áo choàng không?”

Nhìn cậu chăm sóc như vậy, lồng ngực của Diêm Bạch Lâm chợt nóng lên, trong lúc như vậy lại sinh ra sự áy náy nhất thời, được cháu trai chăm sóc, vừa rồi bản thân lại nghi ngờ cậu. Ngay cả khi thể ngọc nằm ở hẻm, chẳng lẽ đêm hôm qua đời Thủy Quân lại hoang mang như vậy sao?

Nghĩ đến đây, hắn ôn nhu nói “Cháu trai ngoan, ông nội chỉ cần cháu lớn lên khoẻ mạnh, bệnh tật đều bay đi hết”

Nghe vậy, Gia Ngôn vòng ra sau ghế, ngồi lên đầu gối, của Diêm Bạch Lâm đưa tay lên nghịch ngợm chùm râu xám của ông, thờ ơ hỏi: “Ông nội, vừa rồi quản lý Lý tới tìm ngài?”

Diêm Bạch Lâm ngẩn ra “Sao cháu biết hắn tới?”

Gia Ngôn không để ý cười, “Cháu vừa gặp hắn, hắn nói hắn tới đây để gửi lại ngọc bội của mẹ” Nói xong, vẻ mặt vô tội, tựa như vô tình nghĩ đến,

thuận miệng nói.

Diêm Bạch Lâm trong lòng rung lên một tiếng, như có thứ gì đó nổ tung, hấn đang thử sức mình, tuy giả vờ bình tĩnh nhưng trong lòng hấn đã lên sẵn kế hoạch.

Đây là nơi mà một đứa trẻ nên có một mưu đồ sâu sắc, khó nhìn thấu.

Diêm Bạch Lâm cố nén cơn đau nhói trong lòng, bình tĩnh cười "Từ khi tìm được thẻ ngọc, không sao cả, không có gì to tát cả."

"Tốt thôi" Gia Ngôn lần nữa quay đầu về phía Diêm Bạch Lâm, đôi mắt cậu bỗng trở nên tối sẫm, như bị một bóng đen mờ hồ bao phủ, nhưng ngay sau đó bóng dáng biến mất, giống như một con thỏ chạy trốn rất nhanh.

Diêm Bạch Lâm cho rằng mình nhìn lầm, hấn nheo mắt lại, dùng sức nhìn chăm chú vào tròng mắt của đứa cháu trai, môi ông run lên nhưng ông không thể thốt ra lời nào khác.

Gia Ngôn trượt khỏi đầu gối của Diêm Bạch Lâm nếu không có chuyện gì xảy ra, bước về phía trước vài bước chân, rồi đứng yên. Ánh trăng kéo dài bóng anh rất dài, vờn vẹo một cách kỳ quái.

"Ông đã nghe nói đến canh ngọc bội chưa?" Hấn đưa lưng về phía Diêm Bạch Lâm hỏi

"Canh Ngọc Bội" Sau khi run rẩy thốt ra ba chữ này, Diêm Bạch Lâm đột nhiên muốn đứng dậy, nhưng lưng đau đến không chịu nổi, thẳng lưng, sau đó lại rên rỉ, lại ngã xuống ghế.

"Bộ Nhân Lục" đã ghi nhận hơn 30 loại dược phẩm thần kỳ, sức sống của con người, mật người, thịt người, máu người, và những con quái vật do chúng tạo thành, chẳng hạn như lông ở phần thân dưới của đàn ông, trong đó điều trị rắn cắn, và ngậm 20 miếng nước ép trong miệng. Hãy nuốt nó để ngăn chất độc xâm nhập vào bụng."

Giọng nói của Gia Ngôn bắt đầu thay đổi, không còn non nớt nữa mà

chối tai hơn, giống như bị ai đó bóp cổ.

Nhưng bây giờ Diêm Bạch Lâm đã từ chối, trong đầu ông ta chỉ có ba chữ Hồng ngọc canh, hồng ngọc canh, hồng ngọc canh.....

"Các thể hệ sau này dùng xương, thịt, mật, huyết làm muối làm thuốc, ngâm vào rượu già để lấy hồng ngọc canh." Lúc này, vai của Gia Ngôn khẽ rung lên, hần mỉm cười, giọng nói nhỏ nhưng lại sắc bén "Ông già, bây giờ người đã biết nhân cầu của Thúy Quân ở nơi nào chưa?"

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên, Diêm Bạch Lâm cảm thấy lạnh lẽo khắp người xuyên thấu qua phổi, và cơ thể hần run rẩy như thể không thể chống đỡ được nữa.

"Cô là ai? Cô đã đưa Gia Ngôn đi đâu?" Hần hỏi những lời này với hơi thở ương ngạnh, nhưng nước mắt lại trào ra từ khe mắt hần không kiểm soát được.

"Gia Ngôn" nhẹ giọng cười, quay người về phía Diêm Bạch Lâm, đứng sát vào hần, đưa tay xoa xoa lên áo của hần, "Nha đầu đây răng thân thể này thật đúng là vô dụng, nhưng là trái tim xinh đẹp tinh xảo, có thể đoán được bí mật của ta, cho nên là cứ việc rút đi"

Ngón tay của hần hơi hơi hướng lên trên, xuyên qua từng lớp quần áo, Diêm Bạch Lâm có thể cảm giác được sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay chạm vào.

"Người không thể làm cháu ta như vậy, tới lúc nó tỉnh lại thì nó phải đối mặt như thế nào?" Vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, trong lòng Diêm Bạch Lâm vẫn là một lời nói tốt. Đứa trẻ này chịu sự nỗ lực không ngừng của mọi người trong gia đình Diêm, làm sao hần ta có thể phụ công sức của mình để bảo vệ nó?

"Tỉnh rồi?" "Gia Ngôn" cười lạnh, "Lão già, người lo lắng quá rồi đây, cơ thể này là của ta, ta sẽ không bao giờ trả lại cho hần"

Nghe những lời này, Diêm Bạch Lâm cảm thấy trong đầu ong ong, máu tụ lại, xua tan đi sự tỉnh táo của hần, rồi hần rú lên một tiếng khô khan,

vươn tay bóp lấy cái cổ gầy gò của "Gia Ngôn" cố hết sức siết chặt nó. Hắn thở một hơi vào mặt "Gia Ngôn" khiến cho khuôn mặt thanh tú có chút mờ mịt đáng sợ.

"Gia Ngôn" không động đậy, chỉ đảo mắt, lộ ra đôi mắt xanh biếc, nụ cười trên mặt có như không có.

Diêm Bạch Lâm đột nhiên hiểu ra được ý nghĩa của nụ cười sâu xa đó, như muốn nói rằng lão già, người g~~ết~~ ta, không phải là đang g~~ết~~ chính cháu trai của mình đấy chứ?

Trầm mặc một lát, hai tay từ từ buông xuống, hắn vịn lưng vào ghế, run rẩy mà nói: "Ta biết người chết thảm, nhưng đã qua lâu như vậy, người hại người cũng đã sớm biến mất khỏi thế gian này... vì lí do gì người không buông tha cho Diêm gia chúng ta"

"Gia Ngôn" không trả lời, ngẩng đầu nhìn vàng trắng vàng trên bầu trời.

"Mặt trăng rất tròn, nhưng khuôn mặt của người đàn ông ấy đã khuất trong bóng tối. Rất nhiều năm sau, ta mới biết, là hắn cầm thi thể ta, nhưng khi ấy, ta đã ngâm mình quá lâu. Không còn gì cả, ta sẽ không thể trở về nhà nữa, vĩnh viễn không thể trở về nữa."

"Ta đã tưởng khi trở về, bố mẹ cùng chị gái ta đi xem hội đèn lồng, chị ta còn nói sẽ cho ta xem cá chép nhảy qua cổng rồng, đó là điều rất may mắn, chị ấy còn nói rằng ta nhất định là cây đình lừng vinh quang ở trường trung học"

"Họ tìm ta trong nhiều năm, nhưng họ không biết rằng, ta đã bị ngăn cách với họ bởi một bức tường sắt trong, còn có một chiếc bình, chiếc bình với ánh sáng xanh đã giam giữ cơ thể và linh hồn của ta"

Một thứ gì đó đột nhiên thắt chặt, nhìn về phía Diêm Bạch Lâm chèn vào lồng ngực của hắn, xuyên qua da thịt, đập vào trái tim đang run rẩy.

Giờ phút cuối cùng, Dương Bạch Lâm cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ

cảm thấy một luồng nhiệt từ ngực trào ra, hoà lẫn toàn bộ quần áo, bị gió thổi qua, lạnh buốt.

Chương 20

“ Người tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ từ trong sân đi ra?” Ra khỏi sân, Triệu Tử Mai lại vẫn như cũ khó hiểu, hắn quay đầu lại, nhìn vào hình bóng của mái hiên chênh vênh trong đêm tối, nghi hoặc nói, “ Nhưng ở đây chỉ có một cái cái bình hồng, bọn hắn đến đây để làm gì?”

Bảo Điền giải đầu nói, “ Cái này thì ta cũng không rõ, lúc ta tìm thấy bọn hắn, bọn hắn đang chạy ra ngoài, ta nhanh chóng nấp vào trong viện bên cạnh. Chỉ mơ hồ nghe được bọn họ nói đến cái gì nghiệp nợ, cái gì bài vị, đúng rồi, Diêm lão gia dường như còn nhắc đến 1 vị thuốc.”

“ Vị thuốc?”

“ Đúng, gọi là thuốc gì ấy nhỉ, ta không nhớ rõ nữa. ”

Triệu Tử Mai liếc nhìn Bảo Điền một cái, “ Tổ tiên Diêm gia hành nghề y, ta nhớ rõ Thanh Thành từng nói qua, gia tộc bọn hắn từng có 1 vị thần y nổi tiếng thiên hạ.”

Nói đến đây, hắn cúi đầu hồi tưởng một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi nói, “ Ta nhớ rõ, Thanh Thành từng nói như thế này, hắn - vị tổ tiên đời trước không phải mầm non trời sinh thông thạo y thuật, mặc dù hắn lúc nhỏ tỏ ra rất hứng thú đối với y thuật. Hắn nghiên cứu các loại y thư, tìm hiểu kỹ lưỡng các loại bệnh lý, bệnh dược. Nhưng ở thời điểm trước 30 tuổi, phương thuốc mà hắn kê ra không khác gì những đơn thuốc bình thường bất quá đều là những phương thuốc không thể nào bình thường hơn, bệnh nhẹ thì chữa được nhưng bệnh nặng không khỏi cũng không có gì đáng ngạc nhiên. bệnh nhỏ trị không xong lại còn trở nặng, kì quái hơn, cũng không có thành tích gì đáng nhớ ở phương diện này. Hắn thậm chí nghĩ đến việc đổi nghề, vì số tiền ít ỏi kiếm được từ việc hành nghề y chỉ dựa vào việc hành y kiếm được vài đồng của hắn thậm chí không thể duy trì cơm ăn áo mặc chăm lo ăn mặc cho cả nhà.”

"Nhưng đến năm 30 tuổi, một hôm hấn đến chùa Quan Đế mượn ánh sáng đọc sách, do quá mức nhập tâm nên quên mất giờ về. Sau đó do quá mệt mỏi nên ngủ quên lúc nào không biết. Hấn ta đã nằm mơ một giấc mơ kì lạ, trong mơ có một lão râu đầu bạc nói với hấn "bây giờ đã đến lúc người ra ngoài trị bệnh cứu người rồi! thiên hạ người nên xuất hiện trị bệnh cứu thế rồi!" Nói xong câu này, lão đầu bạc liền biến mất, mà hấn cũng đột nhiên bừng tỉnh mộng."

"Sau đó hấn liền trở thành một vị thần y nổi danh thiên hạ đúng không, hầu hết trong cổ thư đều viết như vậy. kịch bản trong cổ thư (sách cổ) đa số đều như vậy." Bảo Điền tiếp lời.

"Không sai, hấn lên thẳng quan tiến chức như điều gặp gió, trở thành 1 vị thần y vang danh tứ hải, đến dòng dõi hoàng thất cũng mời hấn khám bệnh, mà thời kỳ hưng vượng của Diêm gia, cũng bắt nguồn từ hấn."

Nói đến đây, bên tai truyền đến âm thanh ầm ỉ. Tiếng âm thanh nói chuyện, tiếng bước chân hỗn tạp với nhau, tựa như đoàn mây đen, nhanh chóng lướt qua hành lang bên cạnh. từ quá khứ đã trôi xa bay thật nhanh đến thông đạo bên cạnh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bảo Điền còn chưa nói hết câu, liền nhìn thấy bảy tám nha đầu chạy về phía lại hướng bên này. Mặc dù tất cả đều im hơi lặng tiếng nhưng vẻ mặt không giấu nổi sự nôn nóng. Gặp được bọn họ, vài người vội vàng hành lễ, sau đó liền gấp gấp gấp gấp chạy về phía trước. bước chân liên vội vội vàng vàng chạy về phía trước.

"Xin dừng một chút, trong phủ có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Triệu Tử Mai nâng cánh tay hướng về phía trước hỏi một tiếng.

Một vài người sau đó dừng lại, do dự một lúc, ậm ừ đáp: "Lão gia, lão gia qua đời rồi."

Diêm Bạch Lâm nằm nghiêng lệch hấn sang chiếc ghế thái sư mà lão thường ngồi, mà hấn thường ngồi của vị thái sư, thân thể cuộn thành hình cánh cung, giống như tựa hồ như 1 con tôm bị luộc chín. Tay chân của lão còn chưa Tứ chi của hấn hoàn toàn cứng đờ, hai cánh tay mềm oặt buông

thống bên hông. cánh tay mềm oặt như bông, rơi thõng xuống đất, thân thể treo trên hai mạn sườn.

Dưới người lão Thân dưới cửa hăn, một dòng máu đỏ sậm chảy dọc theo hoa văn sàn nhà, lan dần đến chân đám người, giống như mạng lưới chằng chịt, khoảnh khắc tiếp theo sẽ bay lên không trung rồi ném trở lại mặt đất. mảnh màu đỏ sậm, máu chảy theo hình hoa văn gạch khêu tán dần ra ngoài, cứ liên tục lan tỏa đến phía dưới chân nhóm người, tựa hồ như 1 mạng lưới rậm rạp, phảng phất lại 1 chút rồi lập tức bay lên không trung rồi lại ném xuống dưới đất.

Bọn người hầu trong phủ vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, thế nên Triệu Tử Mai và Bảo Điền phải tốn một ít công phu mới tiến vào được bên trong. Có điều, lúc nhìn thấy thi thể của Diêm Bạch Lâm, đến cả kẻ gan lớn phá trời như Bảo Điền cũng phải ngây người, nghẹn họng đứng yên bên cạnh người nhà họ Diêm, nhìn chằm chằm người đã nằm trên mặt đất từ sớm kia. trên trời từ sớm đã nằm liệt trên đất, người nhà Diêm gia cũng bất động bên cạnh.

Chỉ có mỗi Triệu Tử Mai có thể duy trì trấn định, nhưng mà hăn vẫn cứ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, toàn thân nhũn ra, sức lực cả người phảng phất như bị rút cạn. cả người phảng phất như bị rút cạn toàn bộ sức lực.

Phía ngược trái của Diêm Bạch Lâm trông không một khoảng đen tuyền, màu sắc so với những nơi khác đậm hơn rất nhiều, phảng phất như bị vẽ vào không biết bao lớp mực dày đậm vậy.

Tim của lão bị móc mất rồi.

Đèn lồng đỏ lần lượt nhất nhất bị dỡ xuống, thay vào đó là đèn lồng trắng như tuyết, mỗi một cái phía trên đều viết một chữ "Điện" rất lớn. Mỗi khi có gió, đèn lồng bị thổi đến xô xao, cả ánh nến bên trong cũng lập lòe, khiến cho bóng dáng của vài người đứng phía dưới đèn cũng đung đưa lúc ngấn lúc dài.

Diêm Du Trì đi tới đi lui dưới ngọn đèn lồng bị gió thổi xiêu vẹo, lồng đèn phía dưới bị gió thổi tả hữu xiêu vẹo, giống như con thú dữ cẩu kình bất an. quái vật cẩu bản bất an. Mặt hăn trắng bệch phản chiếu ánh sáng từ ánh

đền rơi trên đỉnh đầu, trông càng kì quái quỷ dị.

“ Đêm nay ta sẽ phái người đến thị trấn bên cạnh. Ta nghe có người nói ở đó có một mòng bà, không những có thể giao tiếp âm dương, còn có thể lên đồng diệt quỷ, năng lực thần thông ứng nghiệm cao. Bà ấy đến đây, thì có thể bắt được hung thủ, không cần biết là người là quỷ, đều không thể chạy thoát. Ta phải giết chết nó, ta muốn nó phải đền mạng.”

Hắn càng nói càng nhanh, thanh âm run nhè nhẹ, cuối cùng đến cả bả vai cũng đều bắt đầu run rẩy lên, giống như mảnh lá khô trong gió lạnh.

“ Du Trì”, Tương Trinh từ trong phòng cầm ra một chiếc áo dài khoác lên người Diêm Du Trì đưa cho Diêm Du Trì mặc lên, tay nàng nhẹ nhàng đặt lên tay của hắn tay nhẹ nhàng đáp trên cánh tay của hắn, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở trong thanh âm của của nàng luôn mang theo tiếng khóc nức nở, trên mặt cũng đầy nước mắt, “ Du Trì, chàng cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, thiếp bảo bọn họ mang cho chàng một ly trà nóng đến.”

Diêm Du Trì chẳng hề cảm kích, đem áo vút xuống đất, quay đầu nhắm nàng hừ lạnh một tiếng, “ Người cuối cùng cũng bò dậy khỏi giường rồi sao? Bỏ đi từ trên giường bò dậy sao? Bây giờ người đặc ý lắm phải không? Thúy Quân chết rồi, hài tử cũng chẳng còn, người còn bày ra bộ dạng giả vờ giả vờ này cho ai xem đây?”

Tương Trinh run run một chút, nước mắt kìm nén hồi lâu cuối cùng cũng rơi lã chã “ Thiếp làm sao có thể như thế, Du Trì chàng hiểu làm thiếp rồi”

“ Đại ca, là huynh sai trước, sao lại đảo ngược nói người khác như vậy. Huynh trưởng, huynh là người sai trước, thế nào lại đảo ngược cắn một phát” Diêm Thanh Thành tiến lên một bước đứng giữa huynh tẩu của hắn. Hắn nhìn chăm chăm Diêm Du Trì, nhẫn nại một hồi lâu, mới nuốt câu nói đằng sau nặng nề hơn vào lòng. mới để câu nói nặng nề hơn đằng sau kia kịp nuốt trở về. “ Phụ thân vừa mất, đệ không muốn cùng huynh tranh chấp, hiện tại nên xử lý hậu sự trước, những việc khác từ từ chậm rãi bàn bạc cân nhắc sau.”

"Người bớt giải vờ giả vịt trước mặt ta đi." Người bớt trước mặt ta diễn người trung thực," Diêm Du Trì nhìn đê đê cười lạnh, "Người có tâm tư gì với Tương Trinh Người đối với Tương Trinh mấy phần tâm tư, tưởng rằng ta không biết hay sao? không hề hay biết? Diêm Thanh Thành, nhiều năm như vậy, cho dù là kẻ mù, cũng có thể nhìn ra người thích nàng ta. Dù sao phụ thân bây giờ cũng đã mất đi rồi, người không cần diễn vai đũa con ngoan nghe lời hiểu chuyện nữa rồi, đến phụ trợ ta - vị đại ca khinh cuồng này được rồi."

"Chát" "Bang."

Một cái tát giáng thật mạnh lên gương mặt của Diêm Du Trì, Tương Trinh thở hắt ra một hơi, nhìn Diêm Du Trì đang ôm một bên mặt lộ ra biểu tình không thể tin nổi gương mặt bị che nhưng vẫn lộ ra biểu tình không thể tin nổi của Diêm Du Trì, kéo theo cả phần tóc phía sau đầu dính lên má.

Diêm Du Trì che mặt, "Người dám đánh ta? Tương Trinh, người vì hấn mà đánh ta?"

Ánh mắt của Tương Trinh hiện lên sự tuyệt vọng Tương Trinh trong ánh mắt nổi lên một tầng tuyệt vọng, nàng nhìn chăm chăm Diêm Du Trì, gằn từng câu từng chữ, "Chàng có thể xấu xa, nhưng đừng nghĩ ai cũng xấu xa như chàng không cần đem mỗi người đều nghĩ xấu xa giống như chàng. Diêm Du Trì, cho dù tình cảm phu thê chúng ta đã cạn, Thanh Thành hấn vẫn là đê đê của thiếp, thiếp không cho chàng dùng từ ô ngôn ướm ngữ ấy đến sỉ nhục đê ấy."

Dứt lời, nàng chẳng hề để ý đến bất kỳ ai nữa nhìn thêm bất kỳ ai thêm một cái nào, liền đi thẳng ra khỏi cửa. lạp túc hướng về phía cửa lớn.

Đèn lồng trắng bị gió thổi "ào ào" xao động, phảng phất như tiếng bước chân người, bị phóng đại vài trăm lần bởi sự trống rỗng của sân nhà.

Chương 21

Trong phòng không có đèn, Diêm Thanh Thành dưới ánh trăng, lấy ra bộ quần áo mà Diêm Bạch Lâm thường mặc từ trong tủ, đặt chúng nằm trên giường rồi cẩn thận gấp lại. và gấp chúng cẩn thận. Sau đó, hắn bước đến giá sách, chọn ra ba bức tranh mực mà lão yêu thích nhất trong cuộc đời, chọn ra ba bức tranh mực yêu thích của diêm bạch lâm trong suốt cuộc đời của anh ta, quan sát một lúc lâu quan sát một thời gian, rồi cuộn lại vào hộp đặt nó bên cạnh chỗ quần áo đã gấp.

Hắn nhìn lại căn phòng này, trong lòng bỗng thấy thê lương. Lúc đầu cảm giác đó nó giống như giọt nước, từng chút từng chút một nhỏ giọt rơi xuống, sau đó nó giống như một cơn lũ cuộn trào dữ dội, ập đến khiến hắn khó thở. một và một chút nó bị rò rỉ ra ngoài. Đến ngay sau đó, giống như một cơn lũ cuộn trào dữ dội, ập đến khiến anh khó thở.

“Phụ thân” Hắn dùng tay vuốt phẳng những nếp nhăn trên quần áo của Diêm Bạch Lâm, nước mắt lặng lẽ rơi “Phụ thân, là lỗi của nhi tử, nhi tử bất tài, không bảo vệ tốt huynh ấy, để huynh ấy đau khổ như vậy.”

Hắn nằm xuống, yên lặng, áp mặt vào quần áo và khóc nức nở.

Ngay khi hắn nằm xuống, Anh ấy khom người xuống, có gì đó từ trong túi áo hắn rơi xuống sàn, phát ra tiếng “cạch cạch”. Diêm Thanh Thành cúi người nhặt thứ đó lên, phát hiện đó là một viên kẹo Tây Dương được gói trong giấy.

Tia sáng lóe lên trong mắt hắn, trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua, hắn nhớ lại thời thơ ấu. suy nghĩ của hắn trở lại thời thơ ấu.

“Thanh Thành, lúc buồn chỉ cần ăn một viên kẹo ngọt thì trái tim sẽ trở nên ngọt ngào.”

“Có thật ư?”

“Ừ, bỏ đường vào miệng, sau đó nhắm mắt lại, thử nghĩ đến cảnh người đang đi bộ lên núi, trên đầu có những đám mây trắng như bông, dưới chân là cỏ xanh. Từng bước từng bước, bước đi bước đi, người đã leo qua ngọn núi đó và nhìn thấy một vùng biển, rất xanh, phản chiếu ánh sáng mặt trời. Đang phát ra ánh sáng trắng dịu bởi mặt trời. Thế nào? Bây giờ còn buồn không?”

“Vẫn còn một chút.”

Tương Trinh nắm lấy tay hắn “Vậy thì hãy tưởng tượng ta đang đứng trên sườn đồi cùng người, có người đi cùng với người, trong lòng người sẽ thấy dễ chịu hơn, sẽ không còn buồn nữa, đúng không?” với người cùng đứng trên sườn đồi, cùng với ai đó, trong lòng có phải tốt hơn không?. Một chút nỗi buồn cũng cần nữa đúng ư?”

“Ừm, hết rồi, nàng đến, nỗi buồn hết rồi.”

Diêm Thanh Thành cầm viên kẹo lên, ánh mắt dịu dàng một tia dịu dàng tràn vào mắt anh “Có lẽ, nàng ấy đã lên bỏ kẹo vào túi Đáng lẽ ra, cô nên bí mật bỏ kẹo vào túi trước khi người giúp việc mang quần áo đến.”. Anh bóc lớp giấy bọc, nhét viên kẹo có mùi trái cây vào miệng, ném thử cẩn thận rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ánh trăng chiếu lên rơi trên mặt Diêm Thanh Thành, lộ ra khóe miệng đang nở nụ cười khẽ của hắn. chiếu lên khóe miệng hắn nở nụ cười nhẹ.

“Cốc cốc..”

Cánh cửa bị gõ vài lần. Sau đó, giọng của Triệu Tử Mai vang lên: “Thanh Thành, ta có thể vào không?” Tầm cửa được ai đó gõ vài lần, và sau đó, giọng nói của Triệu tử mai vang lên “Thanh thành tôi vào được ư?”

“Những bộ quần áo và tranh cuộn này là để đặt trong quan tài của bá phụ, đúng không?” Triệu Tử Mai đột ngột lên, liếc nhìn mấy thứ trên giường rồi nhẹ giọng hỏi.

Diêm Thanh Thành khẽ gạt đầu, "Thời tiết nóng bức, không thể để quan tài quá lâu bên ngoài. không dễ dàng ngừng quan tài quá lâu. Mọi người cũng bàn tán rất nhiều, nên đành chôn phụ thân ta sớm hơn."

"Đúng vậy, đặc biệt trong lúc này, tang lễ có thể giảm bớt thì nên giảm bớt." Nói đến đây, y trầm mặc một lúc, mắt nhìn xuống chiếc giày, tựa hồ ngẫm nghĩ có nên hỏi điều trong lòng ra hay không. Dường như tôi vẫn chưa quyết định có nên nói ra điều mình muốn trong lòng hay không.

Diêm Thanh Thành đã đoán được y muốn hỏi gì nên cười nhạt nói: "Cách nói chuyện và vẻ do dự này Vẻ mặt do dự và dừng lại này không giống tác phong của nhà họ Triệu. Nói thẳng đi, huynh muốn hỏi về Tương Trinh, đúng không?"

Triệu Tử Mai nhướn mày, "Thanh Thành, ngươi không gọi một tiếng đại tẩu sao? Ta chưa bao giờ nghe ngươi gọi nàng ấy một tiếng đại tẩu nào cả." lẽ nào họ nên gọi một tiếng chị dâu sao? tôi chưa bao giờ nghe cậu gọi là chị dâu. "

"Đối với người mình thích có thể gọi sao?" Diêm Thanh Thành thẳng thắn nhìn về phía Triệu Tử Mai, không có ý định che giấu.

Nhưng nàng ấy đã kết hôn, đó là nương tử của đại ca ngươi." anh trai của bạn. "

"Ta biết, nhưng tình cảm này cũng không biến mất đi vì chuyện ấy" nhưng tình yêu sẽ không biến mất vì điều này," Diêm Thanh Thành cười khở "Tử Mai, cho dù ta không muốn, cho dù khi ta biết rằng việc tiếp tục nương mộ nàng ấy như thế này là vô đạo đức, nhưng ta vẫn không có cách nào thay đổi nội tâm của mình, vì nàng ấy luôn ở trong tim ta."

Sau khi thổ lộ lòng mình, hắn quay đầu nhìn trăng ngoài cửa sổ khẽ thở dài: "Tử Mai, huynh đã viết thư cho ta khi ở Ô-Rốp (Europa), nói rằng những người ở đó có thể phẫu thuật cắt bỏ một phần cơ thể nhất định. Ta rất muốn hỏi huynh, có loại phẫu thuật nào có thể đào ra bóng hình trong trái tim ta không? Nàng ấy đã ở trong đó quá lâu và đã trở thành một phần của trái tim ta rồi."

Triệu Tử Mai lộ ra vẻ mặt bất lực. Một lúc sau, rốt cuộc nói: “VẬY người muốn rời khỏi Diêm gia không phải vì bất cứ chuyện gì khác mà là vì người muốn tránh xa nàng ấy.”

Diêm Thanh Thành cười như cam chịu số phận cho số phận mình: “Thôi đi Tử Mai, đừng nói việc này nữa. Huỳnh đến tìm ta nhất định là có việc khác, đúng không?”

Triệu Tử Mai gật đầu rồi di chuyển ghế về phía Diêm Thanh Thành: “Ta muốn hỏi người đã từng thấy qua một cái bình chưa?” có thấy qua cái một cái lọ sứ chưa.

“Bình?” Diêm Thanh Thành suy nghĩ một chút liền nói: “Cái bình mà huynh nhắc tới ở nhà chính Tứ Hải Đường?”

Triệu Tử Mai lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Đúng vậy. Người cũng biết?”

Diêm Thanh Thành nhíu mày, “Ta nhớ tới khi còn bé đã từng nhìn thấy, trên bình có mảnh vải đỏ che?”

“Không có mảnh vải che. Cái bình bị nứt, thiếu một mảnh lớn.” Nói xong, vẻ mặt của Triệu Tử Mai càng thêm ngưng trọng, y vội vàng hỏi: “Thanh Thành, cái bình có nguồn gốc gì vậy?”

“Nguồn gốc? Người ta nói rằng trong đó có một loại thuốc sắc duy nhất có thể chữa khỏi các loại bệnh, cải tử hoàn sinh. Đúng rồi, nó được điều chế bởi tổ tiên dòng họ Diêm của chúng ta. Và vì loại thuốc này, người đã trở thành một thần y vang danh tứ hải.” Khi nói điều này, hắn đã rất ngạc nhiên, “Nhưng cái sân đó, ta nhớ khi ta còn nhỏ nó đã được mở và khóa mỗi khi ra vào. Sau này, phụ thân ta đã cấm không cho ai ra vào. Lý do gì thì ta cũng không hỏi nhiều.”

“Nếu cửa đã bị khóa, tại sao chiếc bình có thể bị hỏng mà không có lý do được?”

Diêm Thanh Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Đúng rồi, ta quên mất. Mấy ngày trước có người báo cái bình bị vỡ, tựa hồ là do người ta vô tình làm đổ khi quét dọn sân. Lúc đó có quá nhiều chuyện nên ta không

tìm hiểu kỹ." Nói xong, hắn lại cau mày "Tử Mai, sao huynh lại hỏi về chiếc bình cũ này? Chẳng lẽ chuyện xảy ra mấy ngày qua có liên quan gì đến nó?"

"Xem ra bá phụ cũng không nói cho người." Triệu Tử Mai trầm ngâm nói.

"Không nói cho ta? Tử Mai, ý huynh là phụ thân ta che giấu bí mật? Có chuyện gì vậy?" Diêm Thanh Thành nhìn chằm chằm bức tường phía sau Triệu Tử Mai, đột nhiên thấp giọng nói: "Tại sao trên tường lại có ba cái bóng?"

Câu nói này vừa dứt, một cơn gió bất chợt từ cửa sổ thổi vào, dập tắt ngọn đèn trên bàn. Bóng người trên bức tường đột nhiên biến mất, chỉ còn lại làn khói trắng của bấc đèn cuộn tròn. Trên mặt Triệu Tử Mai hiện lên nét hoang mang và khó hiểu.

"Ba cái bóng?" Triệu Tử Mai bước lên, đi tới bên người Diêm Thanh Thành, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía bức tường trắng "Một ngọn nến, hai người, làm sao có thể có ba cái bóng? Người có nhầm với bóng cây không?"

"Có lẽ vậy, có thể ta đã nhìn nhầm." Khi hắn nói câu này, cánh liều đang rủ bên ngoài nhà bị gió thổi tung lên, đập vào mép cửa sổ, phát ra tiếng "rắc rắc" như một bàn tay ma quái.

"Có vẻ như thời tiết lại thay đổi" Triệu Tử Mai liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ "Chúng ta trở về đi, đừng để lát nữa bị mắc mưa."

Diêm Thanh Thành miễn cưỡng nhìn quanh phòng, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi cùng Triệu Tử Mai. Tuy nhiên, chưa kịp cất bước họ đã nghe thấy tiếng "cạch cạch" phát ra từ gầm giường của Diêm Bạch Lâm, không lớn nhưng cực kỳ rõ ràng, từng tiếng như đánh thẳng vào tim hai người.

Cơ thể của Triệu Tử Mai như đông cứng lại. Diêm Thanh Thành cũng bất động tại chỗ. Hai người họ cùng nhìn về phía gầm giường đen sì kia, trên mặt hiện lên vẻ bối rối.

"Cạch cạch cạch..."

Âm thanh vẫn tiếp tục vang lên. Không bị che lấp bởi tiếng gió đập vào cửa sổ, rất rõ ràng, đập trực tiếp vào màng nhĩ của hai người.

"Có gì dưới gầm giường?" Ngay lập tức, Triệu Tử Mai rút ra một con dao đồng có hình đầu sư tử đang mang trên người, y bình tĩnh hỏi Diêm Thanh Thành.

"Một cái rương gỗ, thường để đựng một số đồ lặt vặt." Hồ háp của Diêm Thanh Thành có chút gấp gáp, tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì "Nghe âm thanh, hình như là phát ra từ trong rương gỗ đó."

"Hay là có chuột?"

"Chắc vậy. Mấy ngày nay trong nhà bận rộn, chuột vào cũng không biết." Bả vai siết chặt của Diêm Thanh Thành hơi thả lỏng một chút.

Triệu Tử Mai gạt đầu, bước nhanh đến bên giường ngồi xổm xuống, với tay, nắm lấy vòng đồng ở hai bên rương gỗ, kéo nó ra ngoài.

Chiếc rương nặng hơn y tưởng rất nhiều. Y dùng rất nhiều sức nhưng chỉ kéo nó ra được ba bốn phân.

"Sao lại nặng như vậy?" Triệu Tử Mai quay đầu nhìn Diêm Thanh Thành đang ngồi xổm xuống bên cạnh, trong mắt y hiện lên vẻ bối rối, nhưng ngay sau đó biến mất, thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

"Thanh Thành, ngươi có ngửi thấy mùi gì không?" Khi nói lời này, tay y đột nhiên rời lỏng chiếc vòng đồng, mắt nhìn thẳng vào khe hở đen kịt trong rương, lưng căng như dây cung.

Diêm Thanh Thành tuy không nói, nhưng biểu hiện trên mặt hẳn đã nói rõ ràng cho Triệu Tử Mai biết, nội tâm của hắn lúc này cũng giống như y.

"Soạt" Chiếc rương đã được hai người họ lôi ra. Triệu Tử Mai nắm chặt cán dao, dùng mũi dao mở nắp rương một cách thô bạo.

Chương 22: Tin đồn

Lão quản gia cuộn tròn trong rương, cơ thể gấp khúc kỳ lạ. Đùi kề sát bụng, bắp chân áp sát đùi sau, bàn chân duỗi thẳng.

Tất nhiên, nếu không xếp gập ở tư thế này, nắp rương không thể đóng lại được.

Nhưng hậu quả của tư thế này là xương bắp chân của lão bị gãy rời khỏi đầu gối. Lão quản gia già rồi, xương giòn, tư thế đòi hỏi sự dẻo dai như vậy thì làm sao lão ấy có thể làm được. Vì vậy, khi lão ta được nhấc ra khỏi rương, bắp chân của lão ta buông thõng xuống đầu gối một cách yếu ớt, như thể chỉ còn có các mạch máu kết nối với phần trên cơ thể.

Mùi trên người lão không nặng lắm. Xem chừng mới chết khoảng một ngày, được những người hầu khác xác nhận. Có người kể rằng mới chiều hôm qua, hắn ta vẫn đã nhìn thấy lão quản gia già vào dọn dẹp nhà cửa của Diêm Bạch Lâm, vừa lau chiếc bình men ngọc vừa lén lau nước mắt.

"Không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của lão. Rõ ràng là lão ấy bị nhét vào chiếc rương này sau khi bị **giết**." Triệu Tử Mai nhìn sang Bảo Điền đang đứng bên cạnh: "Người kiểm tra xem nguyên nhân cái chết là gì."

Bảo Điền ngồi bên cạnh thi thể, dùng ngón giữa và ngón trỏ tỉ mỉ lần qua các bộ phận và huyết đạo quan trọng trên cơ thể lão quản gia, cuối cùng bói rói nhìn Triệu Tử Mai thì thầm nói: "Công tử, ngoài gãy xương chân ra, xác chết không có thêm vết thương bên ngoài và không có dấu hiệu bị thương ở các bộ phận khác, nhưng răng của lão ta nghiến chặt và xương bị nứt hoàn toàn, trông giống như..."

"Trông như thế nào?" Triệu Tử Mai thúc giục.

Bảo Điền bặm môi dưới, liếc nhìn những người đang nhìn mình rồi thì thầm:

“Có vẻ như lão ta đã bị dọa sợ trước khi chết.”

“Sợ hãi mà chết?” Diêm Thanh Thành cau mày, “Ta chỉ biết những năm gần đây thân thể của lão quản gia không được dẻo dai lắm, đi lại quá nhiều sẽ thở hổn hển, phụ thân ta cũng nói sẽ cho lão về quê dưỡng lão vào cuối năm nay. Một người tốt như vậy sẽ không sợ chết, đúng không?”

“Phải xem lão gặp phải cái gì nữa.” Triệu Tử Mai ánh mắt hướng đến xương bánh chè bị gãy của lão quản gia, sắc mặt bất giác chìm xuống, “Thanh Thành, ngươi không nghĩ chuyện này có chút kỳ quái sao?”

Diêm Thanh Thành biết hẳn có chuyện không tiện nói trước mặt mọi người, liền gạt đầu cùng hẳn đi ra ngoài sân viện.

Cơn gió lớn vừa mới đây đang gào thét dữ dội không biết đã dừng lại từ bao giờ, những cành dương liễu lớn trong viện rũ xuống bờ phờ, luòi đến nỗi không buồn nhúc nhích. Chương Đài gần biển, thời tiết biến đổi thất thường như mặt trẻ con khiến người ta không thể đoán trước được. Bây giờ tuy mây đen vẫn ở trên đầu, nhưng có thể nhìn thấy ánh trăng xuyên qua những tán mây chiếu xuống mặt đất, nhưng ánh trăng có thể nhìn thấy kim quang rơi xuống, cả sân đều bị một tầng sương mờ mỏng manh bao phủ.

Triệu Tử Mai đi dưới tán cây liễu, sau đó nhìn lại cửa sổ có ánh đèn, nói nhỏ: “Thanh Thành, thi thể còn nguyên vẹn. Thuý Quân và bá phụ hai người họ đều thiếu một bộ phận, nhưng lão quản gia vẫn còn nguyên vẹn.”

“Hơn nữa...” Diêm Thanh Thành thân nhiên bẻ một nhánh liễu gai và xoắn lá liễu liên tục giữa các ngón tay “Điều ta không hiểu là tại sao lão ấy bị **giết**. Lão ấy là một người thận trọng và tận tâm, không bao giờ xung đột với người khác. Tại sao lại là lão ấy?”

“Vậy tại sao lại là Thuý Quân cô nương, tại sao lại là bá phụ?”

“Cái này ta không biết.”

Sự im lặng đến đáng sợ lan ra giữa hai người. Không biết đã mất bao lâu, Triệu Tử Mai lên tiếng trước: “Ta vẫn nghĩ chiếc bình chính là vấn đề. Bảo Điền đã thấy trụ trì và bá phụ trở về từ nhà chính Tú Hải Đường,

hắn cũng nghe họ nói...”

Lời nói của y đột ngột dừng lại, có hai cô gái nhỏ bước vào cổng sân, vì hai người đứng trong bóng tối nên họ không để ý có người trong sân, chỉ nói chuyện với nhau.

“Lão phu nhân hôm nay cực kỳ điên cuồng. Bà ấy kêu gào la hét ầm ĩ làm thế nào cũng không thể ngăn được.”

“Hazz, cũng không biết là ai lỡ nói ra chuyện của lão gia nên phu nhân mới làm loạn. Ngày thường lão gia thường đến thăm phu nhân vài lần, lẽ vì câu chuyện của sư phụ nên phu quân làm loạn. Nhưng ngày thường, sư phụ mỗi ngày đến thăm vợ vài lần, đoán chừng lâu ngày khó giấu lắm.”

“Ta nghe phu nhân nói về cái bình, canh hồng ngọc, còn nói cái gì nghiệt nợ, rốt cuộc là có ý gì?”

“Chuyện này ai mà biết được, bất quá phúc họa liền kề. Mới vừa rồi nghe ý của lang trung, nếu người ta bị kí **chẩn thức** thì có thể chữa khỏi bệnh ở đây.” Nàng chỉ vào đầu mình rồi lại thở dài. “Ta thấy không khỏi bệnh còn hơn, khỏi bệnh, lại phát hiện người yêu thương mình đã không còn nữa.”

“Ôi, đừng nói chuyện đó nữa. Ta nghĩ chúng ta nên tìm đường lui cho bản thân mình đi. Hôm nay lại thêm một người nữa chết, không chừng người sau sẽ rơi vào chúng ta đấy. Theo ta, chúng ta nên sớm rời đi Diêm gia này.” Tôi nghĩ chúng ta phải nghĩ đến tương lai. Hôm nay một người chết, không chừng người sau sẽ rơi vào tôi. Theo tôi, Diêm gia rất khó ở lại đây.”

Tin tức kỳ lạ từ Diêm gia đã rất nhanh tựa như bông tuyết bao trùm thành phố Chương Đài, ngay cả Bạch San Thành, cách Chương Đài chục dặm, cũng đang bàn tán về chuyện này.

Có nhiều tin đồn khác nhau, có người cho rằng gia đình họ đã đắc tội đến một vị đại nhân nào đó và bị người đó trừng phạt, có người nói rằng có sát thủ đã lên vào trong Diêm gia, lợi dụng lúc trời tối gió to để lấy mạng người.

Những người ở Bạch Sơn tin những lời đồn đại này. Bởi vì mấy ngày nay, trong thành bồng nhiên có thêm rất nhiều người đi tìm việc. Họ vốn là những người hầu, nha hoàn của Diêm gia, họ nhao nhao bỏ trốn vì sợ trở thành nạn nhân tiếp theo, mặc dù Diêm gia đã tăng gấp đôi nguyệt ngân.

"Trước đây ngươi không phải là người hầu của Diêm gia sao? Diêm gia có nội tình gì sao?" Chương quỹ dựa vào trên quầy, một bên dùng ngón tay gõ vào bàn, một bên hỏi tên tiểu tử mới đến, "Diêm gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Tên tiểu tử này bĩu môi nói: "Xem như ngài hỏi đúng người. Ngài đừng thấy ta còn nhỏ, nhưng ta làm mọi việc ở bên cạnh lão gia nhà ta. Vì vậy mấy ngày nay ở trong nhà xảy ra chuyện gì, ta đều nhìn thấy hết cả, không có gì ta không biết."

Chương quỹ nhất thời có hứng thú, nghiêng đầu về phía trước, giơ hai ngón tay lên, "Ta nghe người khác nói trong Diêm gia đã chết ba người, hơn nữa thi thể còn không nguyên vẹn. Ta còn nghe nói là Diêm gia làm ăn quá lớn, cản đường đi của hoàng thân quốc thích nên mới bị như vậy."

Vừa nói xong hắn ta đưa bàn tay xuống dưới bệ khớp kêu "răng rắc".

Tiểu tử này trong nháy mắt thần bí, thấp giọng nói: "Thi thể không nguyên vẹn là thật, còn lời đồn khác thuần tuý là nói bậy nói bạ. Ngài biết không, Diêm gia của chúng ta, à không, bây giờ phải gọi là Diêm gia bọn họ, cùng quan trên giao tình rất tốt. Ngày mừng thọ của Diêm lão gia, ngài đoán xem ai đến? Nói thế này đi, ngài cứ việc đoán lên trên, tránh cho lát nữa ta nói ra dọa đến ngài."

Chương quỹ bị hắn làm cho thích thú, cười ha ha, đưa tay chụp lên đầu tên tiểu tử này, "Còn có thể là ai nữa? Lẽ nào còn có thể là thủ phủ đại nhân của kinh đô sao?"

Trên mặt tên tiểu tử này lộ ra vẻ đắc ý, nhướng mày nói: "Không sai biệt lắm."

"Không sai biệt lắm? Ngươi còn nhỏ tuổi, không thể ăn nói lung tung. Ta nói chính là quyền khuynh triều dã, nội vụ ngoại giao đều nằm trong tay

quân cơ thủ phủ Triệu Văn An Triệu đại nhân." Chương quỹ kinh ngạc nói.

Chương 23

“Tuy rằng không phải hấn, nhưng nhi tử của hấn tới đây, chẳng phải cũng giống như hấn đích thân tới sao?” Về mặt tiểu tử này càng thêm đặc ý. “Triệu gia chuẩn bị lễ vật hào phóng, còn đích thân đến chúc mừng nhà họ Diêm. Hấn còn nói gì mà: phụ thân ta luôn nhắc đến bá phụ, nói rằng lão bằng hữu đã lâu không gặp, sau này phải thường xuyên đến thăm. Hấn sẽ thường xuyên ghé thăm trong tương lai.” Điều này chẳng phải là có nghĩa là Diêm lão gia và Triệu đại nhân sư phụ Diêm và sư phụ Triệu có quan hệ thân thiết sao. Kẻ nào nói Diêm gia cản đường quan lớn đều là vợ vẩn.”

Nghe được những lời này, Mục người què ngồi ở bàn bên cạnh lặng lẽ bỏ đũa xuống, vỗ bàn rồi nói thẳng với Mục Tiểu Ngộ: “Nhìn xem, lúc hấn đến, ta thấy khí chất của ỵ khác với những người khác, có vài phần liên quan đến chính phủ. Quả nhiên là thế. Chỉ là ta không ngờ, ỵ hóa ra là nhi tử của Triệu Văn An.”

Mục Tiểu Ngộ lắc đầu, “Ngươi quá sợ hãi mọi thứ. Ban đầu chúng ta giúp ỵ, ngươi có thể kiếm được vài thời bạc. Nhưng ngươi không để cho ta nói, khi nhìn thấy ỵ, ngươi chẳng khác nào chuột thấy mèo.”

“Ôi tổ tiên, lần này chúng ta không bị quan quân bắt vì không phạm sai lầm đấy. Ngươi quên rằng lần đó theo linh hồn con người trở lại, ta suýt bị quan quân bắt, nói ta lừa đảo và bắt cóc.”

Mục Tiểu Ngộ dùng động tác gấp đậu phụng, nâng má lên suy nghĩ, “Ngươi nói như thế, ta nhớ tới một chuyện, Triệu Tử Mại này từ nước ngoài trở về, hấn rất khinh thường người như ta và ngươi. Nhưng ỵ dường như rất quan tâm đến công việc của chúng ta, ỵ hỏi ta “túy (mờ ám)” là gì?”

“Ngươi đã cứu mạng ỵ, tất nhiên ỵ tin điều đó, nhưng ngươi vẫn muốn báo thù?”

Mục Tiểu Ngộ nhún vai, “Người không nên tự đại, y đã nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của ta. Ngày nào đó y sẽ coi ta là yêu quái và bắt ta, có lẽ sẽ đem mọi chuyện xảy ra ở Diêm ra tính lên đầu ta.”

Mục người què nhìn chằm chằm nàng, giọng nói pha chút căm đố: “Nó thực sự đi rồi? Người có chắc là nó đã đi rồi không? Nó đến và đi như thế này, khiến ta cảm thấy bối rối ...”

Kể từ khi rời khỏi nhà họ Diêm, lão đã hỏi câu này không dưới một trăm lần, cho nên Mục Tiểu Ngộ chắc chắn sẽ khó chịu khi nghe thấy. Vì vậy, sau khi liếc nhìn lão, nàng đảo mắt, lại cầm đũa lên, nhắm ngay đĩa đậu phộng ngâm giấm mà kẹp xuống, không còn cách nào khác nói: “Món ăn ở Bạch Tiều không ngon lắm, không ngon bằng Chương Thai. Theo ý thấy, tôi nay chúng ta hãy nhanh chóng đến Quảng Đông đi, vừa đi vừa ăn cho thỏa thích, thấy sao?”

Nghe đến đây, Mục người què cũng quên đi phiền muộn, nhảy dựng lên vì sự **ng** **số** **ng**, vỗ nhẹ vào túi tiền to bự, “Tất nhiên là được, dù sao thì số tiền nhà họ Diêm cho cũng đủ để chúng ta tiêu sài nhàn nhã vài năm nữa. Người đi đâu ta cũng đi theo. Ôi, bộ xương già này cũng nên hưởng thụ rồi, người khác khi đến tuổi như ta, sớm đã hưởng phúc bên nhi tử nhi tôn rồi. Thế nên suốt mấy ngày nay ta luôn nghĩ, ta không thể vất vả như thế này nữa. Người đã học được tám phần thủ nghệ của ta rồi. Từ nay ta với người ăn uống no say, ngày nào cũng vui vẻ.”

Lão chỉ vội đắc ý, mà không nhận ra rằng Mục Tiểu Ngộ vốn vẫn rất phản kích đột nhiên mỉm cười, nhìn chằm chằm nửa đĩa đậu phộng.

“Trước đây, những ma mới đó còn quá nhỏ, chẳng có mùi vị gì, còn không đủ để ta nhét răng.” Nàng đột nhiên nhếch khóe miệng, nói một câu như vậy.

Lúc đó Mục người què đã uống hai chén rượu rồi, hơi say, nên nhất thời không biết nàng đang nói cái gì, chỉ nghĩ là nàng vẫn đang nói món ăn không ngon, nấu không đủ ngon. Vì vậy lão mới nói một câu, “Quán ăn ở Quảng Châu nổi tiếng khắp cả nước. Đến đó ăn chắc chắn sẽ ngon”

"Sao nỡ bỏ gần đi xa.", Mục Tiểu Ngộ vẫn đang nhìn chăm chăm vào đĩa đậu phộng, nướng mảy, vẻ mặt bình tĩnh: "Nhà họ Diêm không phải có đồ làm sẵn ở đó sao?"

"Nhà họ Diêm à." Mục người què sờ sờ chớp mũi suy nghĩ, "Tất nhiên món ăn của nhà họ Diêm đều ngon. Ta nói cho người biết, độ phức tạp của những món ăn đó, gần như có thể so sánh với những món được làm trong cung. Ta nghĩ dù có đến Quảng Châu, thì chắc chúng ta cũng sẽ không thể ăn được những món ngon như vậy. Thật đáng tiếc, nhà họ Diêm này chúng ta nên tránh xa, làm sao ta có thể lao vào một lần nữa chứ." . ngôn tình hoàn

Nói đến đây, lão nhăn mũi, "Người vừa nói gì? Diêm Gia có sẵn cái gì?"

Ánh mắt lão nhìn về phía Mục Tiểu Ngộ, sau đó thân thể nặng nề ngã ra sau, gục vào ghế sau.

Ngay sau đó, Mục người què dùng hết sức che miệng lại, kìm lại tiếng hét đột ngột trong cổ họng. Lão thả vài mảnh bạc vụn xuống, một tay nắm lấy cánh tay của Mục Tiểu Ngộ, tay kia che mắt nàng lại, lời nàng ra khỏi quán rượu.

Mục người què kéo "Mục Tiểu Ngộ" đến một con hẻm tối rồi mới buông tay, sau đó hít thở vài hơi, đột nhiên "phịch" quỳ xuống dựa vào lưng của "Mục Tiểu Ngộ", cúi đầu liên tiếp vài lần, miệng run rẩy nói: "Thần tiên, thần tiên, thật xin lỗi, ngài lão đại đừng chấp tiểu nhân, tiểu nhân sợ ngài buồn bực vì đám côn đồ bản thủ ngoài kia, ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng oán giận ta."

"Mục Tiểu Ngộ" nhúc nhích bả vai vài cái, vươn tay lên, lạnh lùng nói: "Ta bị người kéo đi nửa đường, suýt chút nữa trẹo chân. Nếu không phải người còn hữu dụng, ta đã sớm nuốt chửng người."

Nói xong, nàng chậm rãi xoay người lại, tùy ý tìm một trụ đá ngồi xuống, một chân gác sang chân kia, ngón tay gõ hai lần vào đầu gối, hướng về phía Mục người què vẫn đang quỳ ở đó nói: "Thế nào, ta trông rất đáng sợ? Ngay cả ngẩng đầu cũng không dám?"

“Không, không, không, lão nhân gia ngài oai phong lẫm liệt, mắt đại bàng, làm sao có thể nói rất đáng sợ được.”

Nói xong, lão cứng cổ ngẩng đầu, nặn ra nụ cười xấu hơn cả khóc trước đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm của “Mục Tiểu Ngộ”.

“Mục Tiểu Ngộ” hừ lạnh một tiếng, nhẹ vẫy tay với Mục người què, “Mà thôi, ngươi đi mua một cái mũ, lớn một chút, có thể che mắt. Ta không muốn mọi người nhìn ta như nhìn thấy ma. Ta vừa tỉnh dậy, trong bụng đói meo, thứ đó của nhà họ Diêm vừa đúng khẩu vị của ta.”

Mục người què nghe xong liền đứng dậy đi về phía con hẻm. Vì đi quá nhanh suýt chút nữa lão bị trượt chân, may mắn lão bám vội vào tường nếu không đã ngã sấp xuống đất rồi.

Về ngoài hài hước của lão khiến những người phía sau bật cười, nhưng sau đó, những gì nàng nói lại khiến trái tim Mục người què lạnh đi lần nữa: “Này, lão già, ngươi đừng suy nghĩ lung tung nữa, hi vọng một ngày nào đó ta có thể tự mình đi. Ta sẽ sử dụng cơ thể này để chữa lành vết thương của ta. Sau này ngươi phải kiếm thêm đồ ăn cho ta, có lẽ ta còn có thể tha mạng cho ngươi. Nếu không...”

Nàng không nói những điều sau, hiển nhiên không cần nói, Mục người què cười khan, trong miệng lẩm bẩm “Sao dám, sao dám”, liền đi bộ về phía đầu hẻm.

“Chờ đã, ta còn một chuyện muốn hỏi ngươi.”

Bất ngờ, giọng nói làm lão than thở hết lần này đến lần khác lại vang lên.

Chương 24: Hưởng linh

“Thần tiên, vẫn còn điều gì cần căn dặn sao?” Mục Người Què trên mặt tràn đầy ý cười.

Mục Tiểu Ngộ đặt khuỷu tay lên đầu gối, đầy vẻ hứng thú nhìn ông, cười nói, “Ta đang nghĩ, thứ đó chính xác là thứ gì của nhà họ Diêm? Mùi vị trên thân nồng nặc như vậy, vẫn thật là hiếm thấy.

“Ta chỉ biết nó vừa hung dữ lại vừa có sát khí vô cùng nặng. Ta cho rằng đó không phải một nhân vật không tầm thường. Nếu không sẽ không dễ dàng như thế đem người, không, là làm bị thương Tiểu Ngộ rồi.” Mục Người Què nhìn nàng mặc dù đang cười nhưng cơ mặt lại cứng nhắc, vẻ mặt kỳ quái dữ tợn, trong lúc này không biết bản thân nên sợ cái thứ của nhà họ Diêm, hay là người đang ngồi ngay trước mặt mình đây nữa.

Cũng may, nàng không định hỏi thêm câu nào, chỉ khoát tay hấn nói, “Được rồi, đi đi, đi sớm về sớm, đừng để ta phải đợi đến sót ruột.”

Bên ngoài phố xá người đi lại đã nườm nượp. Ánh mặt trời từ ngay trên đỉnh đầu trải dài chiếu sáng rực rỡ, tựa như cùng ngõ hẻm ẩm đạm kia là hai thế giới khác.

Mục Người Què một bên đi qua đám đông một bên liên tục than khổ trong lòng. Không hiểu sao lúc đó hấn lại cùng với Mục Tiểu Ngộ kết thành ông cháu chứ? Nàng ngoài mặt mặc dù xưng hô ông cháu với hấn nhưng chỉ cần khi chỉ có hai người họ, nàng sẽ đối với hấn vừa không cung kính vừa không lễ độ. Ngoại trừ khi gặp nạn nàng có thể cứu nguy thì không còn ưu điểm nào khác. Huống chi còn không rõ trong cơ thể nàng còn ẩn giấu cái gì không biết.

Nghĩ đến điều này, hấn vỗ vỗ nhẹ vào mặt mấy cái, oán hận nói, “Lúc đó ta làm gì biết nàng bị bắt đi, lại còn bị vật chủ bắt nữa chứ. Nếu sớm biết

vậy có đánh chết ta cũng sẽ không đi cùng nàng ta.”

Nhưng mà hiển nhiên bây giờ có hội hận thì cũng đã quá muộn. Hấn còn nhớ rõ cảnh tượng khi bản thân lần đầu tiên nhìn thấy tính khí thứ kia bạo phát. Thật là đáng vẻ hung thần của ác quỷ cùng với pháp lực vô biên khiến người khác phải rùng mình khiếp sợ. Điều đáng sợ nhất là nó hết lần này đến lần khác lấy tính mạng bản thân ra để uy hiếp, khiến hấn vì nó tìm kiếm thức ăn.

“Thức ăn” của nó không phải là thức ăn thông thường mà người bình thường ăn. Thứ nó ăn là quỷ quái yêu linh, hay còn được gọi bằng một cách gọi hoa mỹ là “hưởng linh”.

Thích ăn những thứ nhất định không phải là dạng hiền lành gì, Mục Người Què trong lòng biết rất rõ điểm này, cho nên vẫn luôn đáp ứng nhu cầu của nó một cách cẩn thận, vì sợ rằng có chỗ nào không vừa ý nó. Trong tâm hấn vẫn luôn có một hy vọng chính là thứ kia có thể tự mình rời khỏi thân thể của Mục Tiểu Ngộ, như vậy thì hấn không cần thận trọng dè dặt nữa. Cứ duy trì trạng thái thấp thòm lo âu như vậy khiến hấn cảm thấy bản thân như thể đang đi trên lớp băng mỏng vậy. Nhưng hiện tại xem ra nguyện vọng này e là đã thất bại rồi.

Cũng may dựa vào sự quan sát của hấn thì giờ nó đã bị trọng thương đến nỗi không thể “trú ngụ” trong thân xác của một kẻ phạm phụ tục tử như Mục Tiểu Ngộ. Hiện tại tình hình của nó như cá mắc cạn, như hổ lạc xuống đồng bằng. Hơn nữa nó cũng chỉ vừa mới tỉnh dậy sau một năm dài hôn mê nên bây giờ vẫn còn hỗn độn và hoang mang. Tỉnh thoảng sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, ký ức cũng không hoàn toàn hồi phục, ngay đến cả bản thân là ai, đến từ đâu cũng nói không được rõ ràng.

Nghĩ như vậy, Mục Người Què bỗng chốc có chút vui mừng, hấn đôi khi tự hỏi nếu như nó hồi phục lại hoàn toàn, có phải nó sẽ triệt để chiếm lấy thân thể của Mục Tiểu Ngộ hay không. Mà khi đó, con người của Mục Tiểu Ngộ sẽ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một hỗn thể ma vương được khoác lên mình một tấm da người.

“Mệnh khổ quá mà, ta thật sự là mệnh khổ mà”. Hấn thở dài thườn thượt, đi về phía một tiệm bán nón tre tết vành rộng.

Cánh cửa mở ra, một tiểu nha hoàn mắt còn ngái ngủ đi ra, nhìn thấy hai người Triệu Tử Mai với Diêm Thanh Thành liền cúi đầu chào hỏi. Diêm Thanh Thành ra hiệu cho cô ấy lui xuống, sau đó cùng Triệu Tử Mai hai người đi vào trong nhà.

Trên chiếc bàn trong nhà thấp một ngọn nến đang cháy dở sắp hết, ánh nến chỉ có thể chiếu sáng xung quanh chiếc bàn, những chỗ khác vẫn chìm ngập trong bóng tối, mờ hồ và u ám. Vì vậy, khi khuôn mặt trắng tới phát xanh của Diêm lão thái thái đột nhiên xuất hiện từ trong góc nhà ra, Triệu Tử Mai cùng Diêm Thanh Thành đều bị dọa giật mình, lùi lại phía sau lưng mấy bước.

"Mẫu thân, sao người không nghỉ ngơi trên giường mà còn trôn trong góc nhà làm gì?" Diêm Thanh Thành thấy Diêm lão thái thái đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch mà không thể giúp gì được, trong lòng không ngừng thương xót, vội đỡ bà ngồi xuống bên mép giường.

"Những tên hạ nhân này ngày càng không hiểu quy củ rồi, đến người cũng dám bỏ mặc, ta ngày mai lập tức đuổi hết bọn chúng ra ngoài"

"Thanh Thành," Diêm lão thái thái nắm lấy tay đứa con trai, bà nắm chặt đến mức hấn có chút đau. Trong mắt bà ánh lên vẻ bi thương và hoảng sợ, hiển nhiên đã biết về chuyện của Diêm lão gia, "Không trách bọn họ, là tự ta, tự ta không dám ngủ ở trên giường, ta sợ nó, ta sợ nó đến tìm ta."

"Người đừng sợ. Mẫu thân, có con ở đây, con sẽ bảo vệ người. Người đừng sợ mà." Trong lòng Diêm Thanh Thành nổi lên một trận thống khổ, một tay ôm lấy Diêm lão thái thái gầy yếu vào lòng, cầm đặt xuống đỉnh đầu bạc trắng của bà, trong mắt không kìm được lại rơi xuống một dòng lệ.

"Bá mẫu, người biết Diêm bá phụ chết do ai động thủ phải không?" Triệu Tử Mai tiến lên một bước, nhìn Diêm lão thái thái đang run rẩy trong vòng tay của Diêm Thanh Thành. Hấn ta mặc dù nhìn thấy Diêm Thanh Thành nháy mắt cau mày nhìn hấn với cái nhìn đầy ẩn ý, nhưng vẫn mặc kệ mà đem câu nói đã nhin trong lòng hồi lâu nói ra.

"Hai mươi năm trước, người với Diêm bá phụ rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì? Nếu như ta đoán không nhầm, ngày hôm đó, các người hẳn là đã đi đến gian phòng của Tứ Thủy Quy Đường thấy được chiếc bình cũ màu đen đó."

Vượt ngoài sự mong đợi của Triệu Tử Mai, Diêm lão thái thái sau khi nghe thấy lời của hắn lại không run rẩy nữa, chỉ thẫn thờ ngồi ở đó, hai mắt đờ đẫn nhìn thẳng phía trước, như thể đang chìm sâu vào trong những suy nghĩ miên man vô tận.

Triệu Tử Mai khẽ mím môi, chần chừ một chút, rốt cuộc nói, "Ta hoài nghi, ngày đó ở từ đường, bá phụ không có nói với chúng ta sự thật."

Thấy Diêm Thanh Thành không nói gì, hắn liền tiếp tục nói.

"Thanh Thành, Bảo Điền từng nhìn thấy phương trượng cùng bá phụ đi đến cái sân kia, hẳn ta còn nghe thấy phương trượng nói với bá phụ thứ kia đã xuất hiện rồi. Người nói xem, ý của hắn liệu có phải là linh hồn ác quỷ từ đầu bị nhốt ở trong cái bình, hiện giờ bình vỡ rồi, nó liền xuất hiện rồi." Nói đến đây, hắn nhìn qua Diêm lão thái thái đang còn choáng váng một cái, rồi nói tiếp, "Người vừa nói lúc nhỏ người thấy một mảnh vải đỏ được phủ trên miệng cái bình còn sót lại, mà Mục cô nương và bá phụ cũng từng nói qua trên đầu của linh hồn ác quỷ có phủ một mảnh vải đỏ, cho nên ta nghĩ..."

Hắn thở ra một hơi, dùng ngữ khí bình tĩnh nhất có thể khẳng định, "Hai mươi năm trước, liệu có phải bá phụ và bá mẫu chính tại trong sân đã nhìn thấy nó. Mà nó, cũng chắc hẳn là bí mật mà Diêm gia khổ tâm che giấu."

Nghe thấy lời này, sắc mặt Diêm Thanh Thành càng thêm hoang mang, "Ta chưa từng nghe cha ta nhắc qua đến chuyện này. Triệu huynh, có lẽ nào là người nhầm rồi? Mẫu thân, người thì sao?..."

Diêm lão thái thái trong lòng ngực hắn đột nhiên ngồi thẳng người, bà dùng ngón tay chỉnh lại tóc hai bên thái dương, nhìn ánh nến mờ nhạt ở phía dưới chiếc bàn nơi ánh sáng không chiếu rọi được, trong khoảnh khắc, trên mặt lộ ra biểu tình cười như không cười.

“Ta đã vén mảnh vải đó lên, vật trong hũ liền thoát ra rồi. Nó từ trong bình lộ ra nửa gương mặt.” Bà nói xong lấy hai tay che hết nửa mặt phía dưới, trợn to hai mắt nhìn Diêm Thanh Thành, mí mắt đến chớp cũng không chớp, hoàn toàn giống như một con mèo săn mồi trong đêm tối.

Chương 25: Thuốc dẫn

“Nó cứ nhìn ta như vậy.” Diêm lão thái nhìn chằm chằm Diêm Thanh Thành hồi lâu, cho đến khi da đầu hấn tê dại, mới chợt cười, nói tiếp, “Nếu không phải Bạch Lâm phản ứng nhanh, một lần nữa đem tấm vải đỏ bịt miệng bình lại, nó thật sự liền đi ra. Bạch Lâm, Bạch Lâm cứu ta với.”

Vừa nói xong, sắc mặt bà lại thay đổi, đảo mắt mấy vòng, miệng mấp máy vài cái, phát ra một tiếng tru khê khốc, “Họ nói Bạch Lâm đã biến mất nhưng ta biết rất rõ, đó là Bạch Lâm đã bị nó **giết**, nó muốn **giết** hết người nhà Diêm gia. Bằng không thì sẽ không dùng tay.”

Diêm Thanh Thành bị lời nói này làm cho sững sốt, thật lâu sau, mới hồi phục lại tinh thần, nắm lấy bả vai Diêm lão thái, lắc nhẹ vài cái, run rẩy nói: “Mẫu thân, người nói sao? Phụ thân... Phụ thân đã nói gì với người?”

Diêm lão thái dùng bàn tay co rúm của mình liên tục xoa nắn bắp đùi, cứng nhắc lặp lại cùng một động tác, hồi lâu sau, mới chậm rãi quay đầu, lao về phía Diêm Thanh Thành khóc như không khóc cười như không cười.

“Tạo nghiệp đó, hấn đã làm chuyện *thương thiên hại lý* (thành ngữ hình dung hành động hung ác tàn nhẫn, mất hết thiên lương, gây tổn hại đến thiên đạo luân lý) như vậy, nên nghĩ báo ứng này sớm muộn gì sẽ đến thôi”

Vị tổ tiên của Diêm gia tên là Diêm Thanh

Đương nhiên là không phải hấn nhờ ngủ một đêm ở miếu Quan Đế mà đột nhiên tỉnh dậy nổi tiếng vì gặp được thần y chỉ điểm. Sở dĩ hấn trở thành thần y nổi tiếng đều nhờ một chén thuốc. Một chén thuốc này nghe

nói là nó thể chữa được mọi bệnh nan y.

Chỉ có điều, thuốc dẫn chén thuốc này rất kì lạ. Kỳ là bởi vì không phải bởi nó hiếm có khó tìm, mà là vì quá mức tàn nhẫn.

Thuốc dẫn của thuốc Hồng Ngọc là người, mà lại còn là người sống.

Khi người còn sống đem ngâm vào rượu thuốc, để nội tạng, máu thịt, cơ, da, xương từ từ tan trong rượu, lại thêm hương thơm lạ, sau đó niêm phong cất vào kho trong vòng ba tháng mới có được một bình thuốc Hồng Ngọc có thể trị bách bệnh.

Diêm Thanh cũng không để tâm đến sự lựa chọn thuốc dẫn cho lắm. Vì thuốc dẫn chỉ có thể là người đó – Đào Hoán, chàng trai sống cạnh nhà hắn, người đã nói cho hắn bí mật về thuốc Hồng Ngọc.

Năm đó, Đào Hoán đang chuẩn bị tham gia thi Hương nên cả ngày lẩn quẩn ở nhà ôn bài, không đi đâu. Nhưng một ngày nọ, hắn ta lại đột nhiên đến tìm hàng xóm của mình, cũng là thầy lang trong làng, là Diêm Thanh, xin hắn chỉ bảo một vấn đề.

Đào Hoán cho biết hắn vô tình đọc được một cuốn sách cổ, bên trong ghi chép phương pháp chế tác một loại thuốc. Vì thuốc kia được gọi là thuốc Hồng Ngọc.

Thuốc Hồng Ngọc chính là dùng thịt người làm thuốc có thể chữa khỏi bệnh nan y trên khắp thiên hạ.

Nhưng Đào Hoán cảm thấy phương pháp bào chế thuốc này thật độc ác và quái dị nên đã tìm đọc sách thuốc khắp nơi, muốn làm rõ xem lý thuyết y học này thật hay giả. Tuy nhiên, rốt cuộc hắn ta cũng không hiểu về y thuật, bởi vậy đã đi tìm gặp Diêm Thanh, thỉnh giáo hắn về nguyên lý của thuốc Hồng Ngọc.

Nhận được phương thuốc Diêm Thanh đã bị sốc. Trước kia hắn chỉ đã từng nghe nói qua thuốc Hồng Ngọc, biết hiệu quả của nó, nhưng chưa từng thấy qua ghi chép tường tận như vậy. Hắn cầm quyển sách nghiên cứu mấy đêm, sau đó lại tìm gặp Đào Hoán, nói với hắn ta thực ra «Bản

thảo cương mục》 cũng có bộ phận cơ thể người, lại còn ghi tác dụng chữa bệnh kỳ dị của thịt người, cho nên thuốc Hồng Ngọc chắc chắn không phải tin đồn vô căn cứ. Đó thực sự là một phương thuốc.

Hắn còn dẫn ra nhiều ví dụ, chẳng hạn như cuốn 《Bản thảo bổ sung》 của Trần Tàng Khí thời nhà Đường. Trong đó nói rằng thịt người chữa được bệnh, ý là dùng thịt người chữa những bệnh không thể chữa trị. Thế nhưng tập 《Bản thảo bổ sung》 đã thất truyền, những gì thấy được chỉ là trích dẫn. Có một tập tục lâu đời là “Cắt cổ chữa bệnh cho cha mẹ”, nó có thể bắt nguồn từ 《Đường thư xưa ẩn dật truyền》. Theo ghi chép lại, đương thời có người đàn ông tên Vương Hữu Trinh đang cố gắng chữa bệnh cho mẹ, sau khi nghe lời đại phu đã thật sự đã cắt một miếng thịt ở mông đút cho mẹ ăn. Thế rồi điều “huyền diệu” đã xảy ra: Mẹ của tên họ Vương thực sự hồi phục sau khi ăn miếng thịt trên mông con trai mình.

Có điều ghi chép trên cũng không phải là duy nhất, có rất nhiều những ví dụ như vậy phổ biến trong lịch sử chính thống. Chỉ có điều đây đều là những câu bút rai rác, cũng không có ghi tường tận lại phương thuốc, chưa nói đến thuốc Hồng Ngọc lại yêu cầu sử dụng người sống làm thuốc dẫn.

Diêm Thanh càng nói càng hung phấn, hoàn toàn không chú ý tới một bên Đào Hoán lắng nghe chút bất tri bất giác sắc mặt thay đổi, nhìn quyển sách cổ trong tay rơi vào trầm tư. Trước khi Diêm Thanh kịp phản ứng lại, Đào Hoán đã cầm quyển sách kia đi đến bên bếp lò, một tay cầm lấy nó ném vào ngọn lửa đang cháy.

“Quyển sách ma quỷ này không thể giữ lại được.” Nhìn những trang sách bị đốt thành tro, vẻ mặt Đào Hoán rớt cục mới trầm tĩnh lại. “Dùng người sống làm thuốc dẫn, trái với luân lý cương thường, cho dù cho có chữa được bách bệnh nhưng đó cũng là một sinh mệnh. Nếu làm như vậy thì lương tâm của một thầy thuốc đặt ở đâu? Diêm đại ca, hãy coi như ta và người chưa từng thấy qua quyển sách này và hãy quên hết chuyện này đi.”

Đào Hoán nhìn khuôn mặt cười vô lại của Diêm Thanh, thở ra một hơi thật sâu. Hắn ta ngây thơ nghĩ rằng đến lúc này sự việc sẽ kết thúc, lại không nghĩ rằng sự trong trắng của Diêm Thanh đã bị cuộc vấy bẩn từ lâu, càng không nghĩ tới hắn có ý nghĩ xấu xa với mình.

Ngày hôm sau là tết Nguyên Tiêu, trời còn chưa tối thì gia đình Đào Hoán đã đi ra nội thành xem đèn. Năm đó bởi vì Đào Hoán muốn tham gia thi Hương, nên sẽ không ra ngoài, ở nhà một mình ôn bài. Hắn ta còn nhờ tỷ tỷ mang giúp một chiếc đèn lồng cá chép về. Bởi vì cá chép nhảy Long Môn là ngụ ý điềm lành.

Thế nhưng chiếc lồng đèn đã được mua nhưng lại không thấy Đào Hoán. Ban đầu, gia đình còn tưởng hắn học hành mệt mỏi, ra ngoài cho thoải mái nên cũng không quá để tâm. Nhưng đến tận nửa đêm Đào Hoán vẫn chưa về, người Đào gia mới sốt ruột, chạy đến từng nhà hàng xóm và sau núi xem thử. Tất cả những nơi có thể tìm đã đều tìm nhưng lại không thấy Đào Hoán đâu.

Hắn ta cứ như vậy biến mất, ngoại trừ một rương sách, không để lại cái gì.

Sau khi Đào Hoán mất tích, cuộc sống Đào gia hoàn toàn sụp đổ. Người trong nhà thậm chí không còn thiết tha quan tâm đến công việc đồng áng, chỉ lo đi khắp nơi tìm kiếm hắn ta trong nhiều năm.

Điều bọn họ không ngờ chính là, Đào Hoán căn bản không có rời khỏi làng Trai Đường. Tại Diêm gia cách một bức tường, hắn ta bị Diêm Thanh phong ấn và cất giữ trong chiếc bình cũ, chế thành "thuốc Hồng Ngọc."

Chính cái đêm Nguyên Tiêu kia, Diêm Thanh đã bí mật đến gặp Đào Hoán, trực tiếp đánh ngất Đào Hoán khi đang chuyên tâm ôn bài rồi kéo đi giấu ở dưới hầm trong nhà mình. Sau đó giả bộ điềm nhiên đi tìm Đào Hoán với người của Đào gia như không có chuyện gì xảy ra. Hai ngày sau, khi Đào Hoán chưa tỉnh, Diêm Thanh ném hắn ta vào rượu thuốc đã chuẩn bị sẵn, bịt kín bình bằng vôi vữa.

Đúng vậy, Diêm Thanh đã sao chép phương thuốc từ lâu. Mà hắn, cũng chỉ có thể chọn Đào Hoán làm người dẫn thuốc, bởi vì trên đời này ngoại trừ hắn, cũng chỉ có Đào Hoán biết bí mật thuốc Hồng Ngọc, cho nên căn bản hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Đương nhiên lúc đầu, Diêm Thanh cũng sợ ăn năn, cả ngày ngồi liệt bên

chiếc bình cũ, trong miệng mơ hồ sấm hồi với Đào Hoán. Hấn thậm chí cảm từ bên trong chiếc bình Đào Hoán đang dùng móng tay cào lên thành bình tạo thành âm thanh "tạch tạch kết kết" khiến hấn kinh hồn hoảng sợ không thôi. Thế nên mọi người trong nhà của hấn đều nghĩ rằng Diêm Thanh bị động kinh.

Chương 26: Mộng

Nhưng ba tháng sau khi Diêm Thanh hai tay run rẩy mở chiếc bình cũ ra, hấn đã sợ ngây người khi trong bình không có mùi hôi thối, càng không có di cốt của Đào Hoán, chỉ có một bình nước đen bóng, phía trên nổi một lớp dầu mỡ, hương bay mùi dậm, mùi thơm sốc vào mũi.

Diêm Thanh mắc một căn bệnh mãn tính về cổ họng, vì vậy để thí nghiệm hiệu quả của thuốc Hồng Ngọc, hấn đem chính mình thành vật thí nghiệm, uống chén thuốc đầu tiên.

Hương vị thuốc rất thơm, không giống rượu thuốc thông thường có vị cay, tanh, hay đắng.

Vào miệng liền xuống thẳng yết hầu, không lưu lại ở đầu lưỡi một chút dính nhớt cùng tạp chất.

Nhưng dù vậy, Diêm Thanh sau khi uống hết chén thuốc này liền quỳ trên mặt đất nôn nửa ngày, đem cả mật xanh mật vàng mà nôn ra.

Hấn vốn tưởng rằng nước thuốc đều nôn ra, là tuyệt đối không còn hiệu quả trị liệu nữa, nhưng sự tình thần kỳ phía sau.

Cả đêm đó hấn không ho, ngày hôm sau hấn dậy thì thì cổ họng không còn khô và đau nữa. Cảm giác dị vật đã đeo bám nhiều năm khi nuốt thức ăn cũng biến mất. Khi hấn mở miệng nói chuyện, hấn khó có thể nhận ra thanh âm của chính mình. Bởi vì thanh âm kia phát ra trong trẻo động lòng người, quả thực có thể so sánh với các trụ sân khấu trong đoàn kịch.

Diêm Thanh mừng như điên, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Hấn không ngờ thuốc Hồng Ngọc này công hiệu thần kỳ cùng * dựng sào thấy bóng * (thành ngữ ý chỉ hiệu quả ngay lập tức). Phương diện này ghi chép cổ thư trung kỷ lục không phải hư ngôn, mà phương diện khác cũng chứng minh

thân thể Đào Hoán đã hoàn toàn tan vào rượu thuốc.

Thuốc Hồng Ngọc chính là Đào Hoán, hắn ta dùng máu thịt thân thể, tạo ra bình thuốc này.

Lại nói đến sau này, câu chuyện do Diêm Thanh Thành kể lại, Diêm Thanh dựa vào thuốc Hồng Ngọc *đăng đạp phi hoàng* (thành ngữ ỷ chỉ địa vị thăng tiến nhanh chóng), đã thành danh tứ hải thần y, thậm chí hoàng thân quốc thích đều thỉnh hấn đích thân đi xem bệnh.

Mà chính hấn, cũng bởi vì chén thuốc này sống đến 104 tuổi, cuối cùng chết già trong nhà.

Thế nhưng sau khi hấn chết, thuốc Hồng Ngọc vẫn phát huy tác dụng thần kỳ. Nhờ vậy Diêm gia đã tích lũy được rất nhiều của cải. Quan trọng hơn, Diêm gia còn làm quen được một đám đại nhân có tiếng trong giới chính trị và kinh doanh. Những người này vốn dĩ người nhà Diêm gia có cố với cả trăm năm cũng đừng mơ với tới, nhưng bây giờ chỉ cần một bình thuốc này khiến cho người nhà Diêm gia trở thành thành ân nhân cứu mạng của bọn họ. Cũng nhờ vào mạng lưới quan hệ dày đặc này chính là nền móng cho sự phát triển và thịnh vượng của Diêm thị.

"Công bằng mà nói, sự thịnh vượng của gia tộc họ Diêm chính là nhờ Đào Hoán đã dùng máu thịt thân thể đánh đổi. Mà gốc rễ gia tài của Diêm gia thật quá mức vô nhân đạo. Cho nên Diêm bá phụ mới trăm phương ngàn kế che giấu nó với bên ngoài, thậm chí đối với con trai mình đều không lộ ra mảy may."

Triệu Tử Mai chậm rãi từ trên ghế đứng lên, nhìn đôi mắt mờ sương của Diêm lão thái, từ cặp tròng mắt hỗn độn và rỗng tuếch kia, hấn phẳng phát thấy chiếc bình đen, chỉ có điều, trong hũ không còn trống không, mà là đựng đầy chén thuốc, hương khí bức người.

"Sau khi thuốc Hồng Ngọc được uống hết, người nhà Diêm gia bởi vì chột dạ nên đã nhờ cao nhân phong ấn miệng bình phải không? Thế nhưng vài đồ trên miệng bình là cái gì? Chẳng lẽ đồ vật trừ tà ma?" Triệu Tử Mai thấy vẻ mặt khiếp sợ của Diêm Thanh Thành, cũng không rảnh để ỷ tới, hấn nói ra phỏng đoán của riêng mình.

"Đó không thú xua đuổi tà ma," Diêm lão thái cười hắc hắc, trong mắt lộ ra một tia sáng, "Khi Diêm Thanh đẩy Đào Hoán vào rượu thuốc, bởi nhất thời bối rối mà quên không cởi cái yếm thiếp thân của hắn. Không sai, Đào Hoán khi đó đã mười sáu tuổi nhưng vẫn còn mặc cái yếm màu đỏ. Nghe nói bởi vì tử tử hắn cực yêu thương đệ đệ này, cho nên hằng năm đều vì hắn may một kiện yếm, phòng ngừa hắn lúc ngủ cảm lạnh."

"Cái yếm đã lọt vào rượu thuốc nhưng Diêm Thanh nào dám thò tay cầm về, cũng chỉ có thể kệ mặc nó."

"Ai ngờ," Diêm lão thái hướng ánh mắt nhìn về phía con trai mình, vươn tay ra nhẹ nhàng xoa nhẹ ngũ quan trên mặt hắn, phảng phất đó là mặt Đào Hoán, "Ai ngờ, hài tử kia toàn thân đều tiêu tan, nhưng cái yếm... cái yếm vẫn nổi phía trên thuốc Hồng Ngọc, ung dung đứng đũa, tựa như hồn phách không cách nào yên ổn của hắn."

"Về sau bọn hắn tìm người xem qua. Bọn họ nói, trên cái yếm kia có ngậm rượu thuốc đen cũng là ngưng tụ chút tâm tư cuối cùng của Đào Hoán. Cho nên chỉ cần dùng nó phong ấn miệng bình lại, oán khí Đào Hoán không thể nào phát ra được, liền có thể bảo vệ Diêm gia bình yên qua nhiều thế hệ."

"Vì thế bọn họ liền làm như vậy, tạo cho Đào Hoán khỏi bài vị rồi đặt nó trong bình, lại dùng yếm phong bế cái bình cũ, và đặt nó trong một cái sân được xây dựng giống hệt ngôi nhà cũ của Đào Hoán, mượn điều này để gài bẫy oán khí Đào Hoán."

"Đó là lý do tại sao sân trong nhà Diêm gia lại được xây theo phong cách vùng sông nước Giang Nam. Hóa ra nó được xây dựng dành riêng cho Đào Hoán." Một tia sáng lạnh hiện lên trên mặt Triệu Tử Mai, sắc mặt hắn tối sầm lại, "Nhưng cái bình cũ đó, vỡ như thế nào?"

Diêm Thanh Thành lắc đầu, "Ta nhớ ngày ấy chính là khi Gia Ngôn té xỉu, toàn bộ phủ trên dưới đều hoang mang. Chỉ tới khi về sau, có người tới báo bình đổ vỡ nát..."

Nói đến đây, hắn mờ mịt mà nhìn về phía Diêm lão thái, "Mẫu thân, con

không tin. Các người đều nói tổ tiên Diêm gia hành nghề y, cho nên * nhân lễ chủ tâm * (thành ngữ ý nói trong lòng người đàn ông là nhân từ, là lễ nghĩa), ngay cả trên phương diện làm ăn với đối thủ, cũng không muốn đỏi cùng **giết** tận. Diêm gia làm sao có thể làm ra sự tình táng tận lương tâm như vậy?" Thân thể Diêm Thanh Thành chậm rãi trượt xuống giường, hai tay vẫn đặt lại trên đầu gối của Diêm lão thái. Hắn bây giờ giống như bị rút đi tất cả khí lực, duy chỉ có dư lại điểm không tin tưởng trong lòng chống đỡ hấn hỏi ra những lời này.

"Chính miệng người đã chết đã nói cho ta biết nó bị **giết** hại. Bây giờ, còn phải tùy vào người không tin ư?" Một giọt nước mắt trên khuôn mặt gầy gò của Diêm lão thái rơi xuống, rơi trên mái tóc đen nhánh của Diêm Thanh Thành.

Trước mặt Triệu Tử Mai là thôn làng nhỏ được xây dựng trên núi, cao thấp đan xen, nhấp nhô tự nhiên. Ở giữa được chia thành hai tầng cao thấp bởi một dốc đá cao mười thước, xa xa trông như một ngôi nhà gỗ được bao quanh bởi một pháo đài trên núi có tường bằng đá.

Bây giờ, cả thôn làng phẳng phất như bị bao phủ bởi một tầng thảm lông cừu dày đặc, không quan sát cẩn thận sẽ lầm tưởng đó là một chiếc túi nhỏ trên núi.

"Tuyết rơi rồi, Chương Đài nằm ở phía Đông Nam, mặc dù là mùa đông cũng sẽ không có tuyết. Cho nên, đây lại là cảnh trong mơ của ta?"

Hắn một bên nghĩ như vậy, một bên đi dẫm lên thềm đá dọc đường đi, thềm đá đều là đá phiến tím cùng đá vôi xanh, dẫm một cái không cẩn thận sẽ trượt chân. Cũng may hắn đang ở trong mộng, thân thể bay bổng, cho nên mới tránh được thảm họa bị thảm.

Sau khi bước lên bậc thềm, hắn ngẩng đầu nhìn về phía khoảng sân nhỏ bên trái con dốc. Cái sân gần như giống hết cái mà hắn thấy ở Diêm gia, chẳng qua là có chút cổ xưa, hiển nhiên đã vài năm tuổi.

Nhìn cửa gỗ loang lổ trong sân, Triệu Tử Mai do dự mà không biết có

nên dừng lại hay không. Như lời Mục Tiểu Ngộ nói, hấn bẩm sinh bất tự cục yếu, thường xuyên cảm nhận được những thứ mà người thường không cảm nhận được. Đôi khi, những thứ này thậm chí lấy cảnh trong giấc mơ hiển thị cho hấn.

Hấn đương nhiên không thích loại cảm giác này, nhưng lại thân bất do kỷ. Ví như hiện tại, thân thể hấn như bị một sợi chỉ vô hình dẫn dắt, hấn bước ra sân không chút do dự.

Chương 27: Cách một bức tường

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng đẩy cửa, nhưng hấn lại đứng ở cửa chứ không có bước vào.

Hấn nhìn thấy hai người ngồi trên chiếc ghế đá ngoài sân. Dựa vào tuổi tác thì họ giống như hai mẹ con. Nữ nhân đó trạc bốn mươi tuổi, kính thoa bó quần⁽¹⁾, tóc búi cao đã bạc một nửa, thân thể yếu ớt, nói được ba câu thở gấp một lần.

(1) thành ngữ ý chỉ sự ăn mặc tiết kiệm của người phụ nữ, kính thoa là cái trâm cài đầu bằng gai, bó quần là quần bằng vải thô.

Ngồi bên cạnh là thiếu niên khoảng mười năm, mười sáu tuổi dáng người thanh tú. Tuy rằng quần áo cũng đơn giản giống mẹ y nhưng vừa nhìn liền có thể nhận ra là người có học. Lúc này, hấn ta vừa rửa rau vừa hết sức chăm chú nghe mẹ hấn nói.

“Cũn cũn con lúc bằng tuổi con, so với con còn thanh tú hơn. Hai hàng lông mày như những nét vẽ tinh xảo, đều đặn như được vẽ bằng bút, trông như một đứa bé gái. Hấn còn rất thích đọc sách. Hơn nữa hấn còn có thể nhớ kỹ những câu thơ phức tạp mà không tốn chút sức nào. Ngay cả những thầy đồ trong làng cũng đều khen hấn thông minh.”

Nét mặt của người mẹ nở nụ cười khi nhắc lại quá khứ. Thế nhưng rất nhanh vẻ tươi cười này lại thay bằng vẻ mặt u sầu. Bà khẽ thở dài nói: “Chỉ có điều, Tiểu Hoán tốt như vậy sao lại đột nhiên biến mất chứ? Nếu ngày đó ta không cùng phụ mẫu đi xem lồng đèn, nếu như ta không đi khắp ngõ hẻm tìm lồng đèn cá chép cho Tiểu Hoán thì có phải sẽ không có chuyện gì xảy ra với hấn không?”

Cậu bé vội đặt rau xuống, cọ bàn tay ẩm ướt trên quần áo rồi nắm lấy tay mẫu thân hấn, “Nương, người yên tâm, con sẽ học hành chăm chỉ, đạt

được công danh. Đến lúc đó, con sẽ dán cáo thị trên cổng thành khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được cứu cứu trở về.”

Những lời nói trẻ con này cũng chỉ có thể mang đến cho người ta một chút hi vọng. Vì vậy trong mắt bà sáng lên một cái, chỉ là cái ánh sáng kia thoáng qua tức thì, rất nhanh liền u ám đi. Bà lắc đầu, mang theo vài phần kiên quyết và kiên định, “Không thể đâu. Trong lòng ta đã biết Tiểu Hoán đã sớm không còn trên đời này nữa rồi. Cho dù ta không muốn thừa nhận, cũng không có chứng cứ gì nhưng hấn thật sự không còn nữa. Ta cũng không thể mãi lừa bản thân mình được.”

“Mặc dù người nói như vậy nhưng trong lòng vẫn mong cứu cứu quay về mà.” Cậu bé nói xong liền chỉ về phía căn phòng phía tây đằng sau nói, “Miếng giấy dán cửa này vừa mới đổi, cột nhà cũng vừa được sơn lại. Trong phòng cũng được quét dọn sạch sẽ không một chút bụi. So với chỗ chúng ta ở còn sạch sẽ hơn nhiều.”

Nghe hấn nói như vậy, người phụ nữ một hơi nói ra sáng khoái, “Thực ra, ta luôn cảm thấy Tiểu Hoán vẫn ở đó. Không phải là bản thân hấn, mà là hồn phách của hấn vẫn ở đó.”

Thiếu niên sửng sốt, “Hồn phách ư?”

“Ta đã từng có một khoảng thời gian dài không dám vào gian phòng đó, về sau mới đỡ hơn.”

“Tại sao mẫu thân không dám tiến vào? Là vì cái gì?” Thiếu niên nhìn chằm chằm cửa sổ ở phía căn phòng phía tây, hồi lâu cũng không có ngoảnh lại. Vì thế Triệu Tử Mai lương nhìn theo hướng ánh mắt của hấn. Đột nhiên y cảm thấy đằng sau cánh cửa tối om kia có một đôi mắt màu đỏ đang nhìn về phía này khiến y không khỏi rùng mình một cái.

“Khi đó... khi đó ta luôn mơ thấy hấn”, thanh âm của bà đột nhiên thêm vài phần bất an, “Nhưng đáng về hấn đã không còn là Tiểu Hoán, dung mạo mờ nhạt, còn có chút phát tướng. Trông như là... như là bị ngâm nước rất lâu. Thế nhưng sau một thời gian dài ta cũng không bao giờ mơ thấy hấn nữa. Kỳ thật ta cũng muốn gặp hấn dấu trong lòng rất sợ. Nhưng cũng không hiểu vì sao, hấn cũng không còn xuất hiện nữa.” Thanh âm của

nàng càng ngày càng nhỏ, cái nhú mày càng chặt hơn, như thể mắc kẹt trong kị ức đau buồn.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, bay lả tả cùng với lá bay tứ tung như hàng nghìn con bướm vờ vập trước mặt, cùng tiếng rít thâm trầm.

Triệu Tử Mai không nghe rõ cuộc đối thoại giữa hai mẹ con họ. Hơn hết, hiện tại y cũng không muốn nghe. Y đi vào sân, lập tức thẳng tới sương phòng tây, lạng lẽ đẩy cửa phòng rồi bước vào.

Bài trí trong phòng cực kỳ đơn giản, có một giường và một cái bàn sạch sẽ. Ngoài ra còn có một rương gỗ cao hơn nửa người, yên tĩnh đặt ở một góc phòng.

"Trong rương này là toàn sách của Đào Hoán nhi?" Y đến trước rương đứng yên, ngón tay vuốt qua nắp rương. Sau đó chậm rãi mở nắp rương ra, cầm vài quyển sách đã ố vàng lên phẩy nhẹ vài cái, "Sách đều đã bị lật qua, xem ra Đào Hoán đúng như lời nói của tỷ tỷ hần, là đứa trẻ một lòng dốc sức vào sách."

Nhưng mà người như vậy, làm sao biết được sự hiểm ác của cuộc sống chứ? So với người hàng xóm bệnh tật cả đời, thờ ờ hết thấy người khác, một lòng chỉ muốn danh lợi thì đứa bé này thật sự quá mức đơn thuần.

Chỉ e rằng ngay cả khi chết hần cũng không biết vì sao mà mình lại chết.

Nghĩ đến đây, Triệu Tử Mai bỗng nhiên trong lòng có chút xót xa. Y ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua cửa sổ về phía Diêm gia cách một bức tường. Y biết, Đào Hoán ở ngay tại sân kia, trong cái bình đen kịt đó. Tuy rằng, nó đã hóa thành một loại thuốc nổi danh khắp thiên hạ, nhưng linh hồn của nó vẫn đang trông ngóng nhìn về phía Đào gia, không muốn tan biến.

Bên ngoài sân náo động, theo sau là một nhóm đàn ông đi qua, mang theo bình hoa, cuộn ngọc bích, cùng đồ trang sức và gói ngọc bích từng đoàn từng đoàn tiến vào cửa Diêm gia.

"Nuong, nghe nói Diêm đại phu chữa khỏi bệnh cũ cho tuần phủ, người

xem, mấy thứ này, đều là lễ vật tuân phủ đại nhân phái người đưa cho Diêm đại phu." Cậu bé tựa hồ có chút hăm mộ.

"Vừa nói như thế ta thật nhớ tới, ta cũng có đồ vật này đưa cho con. Tiểu Hoán đã mất, ngọc bài này giao lại cho con. dù sao con cũng có huyết mạch Đào gia." Bà vừa nói vừa sờ sờ từ vạt áo lấy ra một khối ngọc bài, đem nó nhét vào tay cậu bé, "Nó là gia truyền của tổ tiên Đào gia, con phải bảo quản tốt. Ngàn vạn lần đừng làm rớt."

Bên ngoài tiếng ồn ào vẫn chưa dứt, thỉnh thoảng còn có tiếng cười nói vui vẻ truyền đến càng làm nơi này thêm hoang vắng thê lương. Triệu Tử Mai nhìn về phía ngọc bài trong tay thiếu niên nọ, nó có màu trắng ngà, mặt trên có khắc bốn chữ "Phú, Quý, Thọ, Hi". Theo ý kiến của y, nó không được coi là đồ quý, nhưng trong gia đình như người nhà Đào gia, nó đã có thể coi là bảo vật gia truyền.

"Trước đây Tiểu Hoán luôn đeo nó. Nhưng vào đêm hấn mất tích, thứ này rơi ở trong phòng hấn. Cho nên, đây coi như di vật của cữu cữu con. Con cứ an tâm giữ lấy, nhưng đừng đánh mất."

Thiếu niên nọ gật đầu đáp ứng, đem ngọc bài kia cẩn thận cất vào trong ngực, gần từng chữ nói, "Nương, con hứa với người, con sẽ chăm chỉ học tập, con sẽ không làm cho người thất vọng."

Nói đến đây, hấn bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai đang đứng, ánh mắt lộ ra một tia kính hãi, như thể nhìn thấy một thứ gì đó vô cùng kinh dị.

Trái tim Triệu Tử Mai run lên liền muốn lập tức rời khỏi nhà Đào Hoán. Đột nhiên hấn cảm thấy cổ tay trở nên lạnh ngắt khiến hấn vô thức cúi đầu nhìn về phía dưới rương sách kia thì thấy một bàn tay ướt nhũn đến mức da thịt đều bong tróc. Dưới bàn tay đó, ở giữa trang Giấy ó vàng có một cái đầu thò ra, trên mặt dính một khối vải đỏ bên trên được thêu cá chép màu vàng kim.

Chương 28: 28: Cấm Đà

Lúc tỉnh lại quần áo của Triệu Tử Mai đã ướt đẫm, vừa ẩm vừa dính hết cả vào người y, rất khó chịu.

Y thở hắt hắt ngồi dậy liếc nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ thì thấy trời đã sáng trưng.

Không chỉ vậy, bên ngoài còn có những âm thanh la hét ầm ĩ không ngừng khiến y cảm thấy rằng bản thân đang ở trong một khu chợ đường phố náo nhiệt sôi động.

Triệu Tử Mai nhíu mày.

Y biết quy củ của Diêm gia cực kỳ nghiêm khắc.

Hầu hết hạ nhân đều đã được răn dạy bài bản nên thường ngày bọn họ cũng rất im hơi lặng tiếng.

Sẽ không bao giờ có chuyện ăn to nói lớn làm phiền đến khách của chủ nhân như vậy.

Có thể làm trái quy tắc đó, chỉ có khả năng là bọn họ đã không còn là người hầu của nhà họ Diêm nữa.

Thực ra mấy ngày hôm trước đã có một vài hạ nhân rời đi, nhưng hôm nay nhìn "cảnh tượng" này, Triệu Tử Mai không khỏi giật mình: một đám người chen chúc nhau, người mang xe đẩy, người vác đòn gánh, thậm chí còn có người mang theo cả một bọc hàng, trên mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ lo lắng.

Bọn họ bước vội dọc theo hành lang đi về phía trước tựa như sau lưng sẽ một cánh cửa nào đó thỉnh linh nhảy ra một con yêu quái ăn tươi nuốt sống

bọn họ vậy.

Cảm giác rằng ai nấy đều tranh nhau bước đi như thể hận không thể một bước một bước là có thể ra khỏi Diêm gia.

"Ngoại trừ một số người theo Diêm gia nhiều năm, tình nghi chủ tớ đậm sâu thì những người còn lại cơ bản đều đã đi hết rồi.

Đa số đều nói rằng chỉ về quê vài ngày, nhưng theo ta thấy thì ngày nào Diêm gia còn xảy ra chuyện thì bọn họ cũng sẽ không ở lại.

Tuy rằng bọn họ đều đã ký khế ước bán thân, nhưng Diêm gia hiện tại đã biến thành như này, ta cũng cũng không mong muốn giữ họ lại.

Phía bên kia quan phủ, ta sẽ an bài ổn thoả." Diêm Thanh Thanh không biết từ khi nào đã đến bên cạnh Triệu Tử Mai, vỗ nhẹ vào vai y, hấn tuy mỉm cười nhưng trên mặt không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

"Tử Mai, người mới vừa xuống thuyền đã vội chạy đến chúc thọ phụ thân ta, nhưng không ngờ lại xảy ra sự việc này làm liên lụy đến cả người.

Ta thật sự xin lỗi.

Ta đã cho người chuẩn bị xe ngựa tốt cho người, người khởi hành ngay đi, cùng với Bảo Điền, rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt."

Triệu Tử Mai nhíu mắt nhìn hấn, bỗng nhiên cười, "Hóa ra ta ở trong mắt Diêm nhị công tử ta là loại người nhất gan sợ phiền phức như vậy."

"Tử Mai..."

"Ngoài nhất gan sợ phiền phức lại còn là hạng bạc tình quả nghĩa.

Lúc bằng hữu gặp nạn không những không giúp đỡ thì thôi, đằng này còn xoay người bỏ chạy."

Diêm Thanh Thành ngắt lời hấn, "Tử Mai, người không cần dùng những lời này để kích ta.

Tình hình Diêm gia hiện tại như thế nào, người là người rõ hơn ai hết.

Ồ lâu một khắc sẽ nguy hiểm hơn một phần.

Người cùng với Bảo Điền vẫn nên mau chóng rời đi thì hơn.”

Nghe nói như thế, Triệu Tử Mai đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nhìn về phía Diêm Thanh Thành cười nói, “Nếu ta không chịu đi, người có thể dùng roi đuổi đánh ta đi sao? Hơn nữa, đại ca người không phải một cấm bà tới đây sao? Nói không chừng cấm bà có thể trị được thú kia thì sao.”

“Người nghĩ rằng có thể được sao?”

“Ta nghĩ chắc là có thể.”

Diêm Thanh Thành thất thần hồi lâu rồi chợt thấy khoe mắt có chút ướt át.

Triệu Tử Mai thấy thế liền vội đập mạnh vào đầu vai hắn, “Ta cảnh cáo người đừng có nói mấy lời cảm kích với ta, ta không thích nghe mấy lời uỷ mị đó đâu.”

Diêm Thanh Thành xoa bả vai, cười khỏ lắc đầu, “Thôi bỏ đi, việc mà Triệu công tử đã quyết thì có chín con trâu cũng không kéo lại được.

Chúng ta đi gặp vị cấm bà mà đại ca ta mời đến nào.

Nghe nói bà ta chính là một nhân vật lớn rất có tiếng tăm đó.”

Cấm bà được Diêm Dư Trì mời đến đầu đội mũ chim ưng, thân mặc y phục quẻ ngũ sắc, thắt lưng đeo chín chiếc gương đồng, trên mặt được tô vẽ đầy đủ màu sắc.

Bên cạnh là tiếng trống nhạc đệm của hai gã đồ đệ, bà ta nhẹ nhàng nhảy múa trước phòng Diêm Bạch Lâm.

Chỉ thấy bà ta trong chốc lát mở ra hai cánh tay bắt chước ung bay lượn, trong chốc lát nhảy lên vồ lấy như mãnh hổ, bộ dạng thật là khôi hài mắc cười.

“Người giả thành đại bàng, hổ báo này có thể bắt được tà ma sao?”

Không biết vì sao, trong đầu bỗng nhiên Triệu Tử Mai chợt lóe lên một bóng người.

Khoảnh khắc trước khi nàng ấy rời đi, khi ngoái đầu nhìn lại liền nở ra nụ

cười phù phiếm.

Hắn cảm thấy Mục Tiểu Ngộ ít nhất là đáng tin hơn vị cấm bà ăn mặc lòe loẹt trước mắt này, mặc dù nàng cùng Mục Người Què đều đã trốn khỏi Diêm gia.

"Hỗ thần Ung thần, hãy nhìn lại phong tục ở Chương Đài.

Hơn nữa, vào lúc này, cũng chỉ còn nước còn tát."

Diêm Thanh Thành vừa dứt lời, Cấm bà đột nhiên bắt đầu run rẩy toàn thân, gương mặt múa vuốt, hành động như điên.

"Có thể đại tiên bị ác linh chiếm hữu rồi," Diêm Du Trì đứng đối diện thì thầm, trong ánh mắt sáng lên, "Đại sư, người mau nhìn xem, ác linh bên trong là ai vậy?"

Một gã đồ đệ hướng Diêm Du Trì "xuyt" một tiếng, cùng lúc đó một gã đồ khác đệ đồng loạt quỳ xuống trước cấm bà, cao giọng nói, "Trụ khó đường đem cửa miếu khai, gia trụ phòng ngoài lầu canh miếu, đương tiên xuống ngựa người phải báo đền nợ nước hào lạp."

Cấm bà nghe xong liền mở mắt ra đánh trống, chậm rãi đứng lên, vừa đi vừa múa, cả người vẫn run rẩy như cũ, giống như đang bị bệnh rất nặng.

Khuôn mặt bà ta đỏ bừng, hai mắt sáng rực lên, nhìn đáng sợ đến mức những nha hoàn nhỏ tuổi đều bị bộ dáng đó dọa đến phát khóc.

Thậm chí còn có mấy người quỳ xuống dập đầu liên tục về phía bà ta.

"Hỗ tam chủ, lão nhân gia ngài dọc đường thật vất vả.

Người cần cái gì?" Đồ đệ kính cẩn nghe theo hỏi.

Cấm bà xem xét hai người bọn họ liếc mắt một cái, bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, thanh âm giống như là nam nhân thô lỗ, "Đầu heo nặng hai trăm cân..."

Bà ta cao giọng nói, ánh mắt quét qua khuôn mặt của những người đang xem.

"Trời ơi, nào có cái đầu heo nặng như vậy?" Bọn hạ nhân nghe xong đều bàn tán xôn xao.

Triệu Tử Mai khoanh tay, hướng về phía bà ta xem xét rồi cười lạnh nói, "Hai trăm cân? Sợ là tới đầu hổ cũng khó có thể có nặng như vậy."

Cấm bà nhìn thấy khí chất của hắn khác với những người khác thì trong lòng đã sợ chết khiếp nhưng trên mặt lại miễn cưỡng duy trì bộ dáng trấn

tĩnh, hướng hấn nói, “Được đến đâu thì đến.”

Nghe nàng như vậy nói, Diêm Dư Trì vội vàng ra lệnh cho người mang những con lợn đã chuẩn bị sẵn và một đĩa bạc trắng như tuyết lên.

Khi cầm bà một bên nổi trống, một bên lợn một vòng quanh gia súc, ánh mắt đột nhiên hướng lên trên, trong miệng thầm thì niệm không ngừng đến nỗi người bên ngoài không thể nghe rõ bà ta rốt cuộc đang nói cái gì.

“Hỗ tam chủ, lão nhân gia ngài hãy gọi ý cho chúng ta, rốt cuộc thứ hại người kia đang được giấu ở nơi nào? Trên tay nó đã có ba mạng người rồi, không thể để nó tiếp tục làm bậy thêm nữa.” Một cái đồ đệ đi lên hỏi, bộ dáng như đang xin chỉ thị của bà ta.

Cầm bà siết chặt cổ, đầu run rẩy mấy cái, bỗng nhiên giơ tay lên, chỉ hướng nội viện phía Nam, liếc mắt nói, “Loạn của Diêm gia bắt đầu từ nhà trong, yêu dị không trừ, tất sinh tai ương.”

“Nội viện sao?” Diêm Dư Trì theo hướng nàng chỉ, “Đại tiên, ý ngài là?”

Cầm bà giống như không thấy câu hỏi của Diêm Dư Trì, bà ta đánh trống “đùng đùng đùng” rồi chạy nhanh về phía nội viện phía Nam, đi theo sau là hai đồ đệ cùng với những người khác.

Một vài nha hoàn ở phía sau la lên: “Không được.”

Đó là nơi ở của phu nhân và thiếu phu nhân, các người không thể vào.”

Cầm bà cũng không để ý tới những lời đó, tiến vào rất nhanh.

Cửa nội viện đã hiện ra trước mắt nhưng đột nhiên trên cổ lại bị siết chặt, cơ thể mất thăng bằng cả người ngã về sau.

Nếu như không có hai tên đồ đệ ở phía sau đỡ được sợ là bà ta sẽ bị ngã gãy mất cột sống lưng.

“Các người biết đây là nơi nào không mà dám tùy tiện xông vào làm loạn?”

Nếu kinh động người ở bên trong, các người đừng nghĩ sẽ nhận được thù lao.” Giọng nói của Diêm Thanh Thành tuy nhỏ nhưng thần thái lại nghiêm nghị khiến bọn hạ nhân giật nảy mình.

Hấn đẩy ba người kia sang một bên rồi xoay người về phía Diêm Dư Trì nói, “Đại ca, nội viện không phải là nơi mà bọn hạ nhân có thể tự ý ra vào

được.

Như vậy không phải đang làm trái quy củ sao?"

Diêm Dư Trì nhìn đệ đệ của mình rồi cười lạnh, "Quy củ? Hóa ra người vẫn biết hai chữ quy củ viết như thế nào sao?".

Chương 29: 29: Tranh Chấp

Những người có mặt ở đây đều có thể ngửi thấy được mùi thuốc súng nồng nặc.

Triệu Tử Mai bước tới giữ lấy cánh tay của Diêm Thanh Thành, Mùi thuốc súng nồng nặc, mỗi một người có mặt đều ngửi được.

Triệu Tử Mai bước tới giữ lấy cánh tay của Diêm Thanh Thành, vừa định an ủi khuyên giải vài câu thì lại trông thấy phía Tây bên trong nội viện gian phòng kia cửa mở, Trương Trinh dắt Gia Ngôn từ trong đi ra, hai gương mặt giống nhau cực độ, trên mặt viết đầy vẻ kính ngạc. Gia Ngôn dẫu sau cũng chỉ là một tiểu hài tử, khi nhìn thấy khuôn mặt hóa trang được bôi đầy thuốc màu của cảm bà, nó liền quên mất rằng mình vẫn còn đang trong thời gian chịu tang tổ phụ, liền không nhìn được mà cười "hì hì" thành tiếng.

Nhưng ngay sau đó liền thu lại nụ cười ngay khi bắt gặp ánh mắt của Trương Trinh.

"Gia Ngôn, mau đi vào nhà cùng mẫu thân đi.

Ở đây không có chuyện của con." Diêm Thanh Thành nói như vậy nhưng không dám nhìn Trương Trinh bởi vì từ sau cái đêm bị Diêm Du Trì vạch trần sự thật, hắn không còn nói chuyện với Trương Trinh một lần nào nữa.

Thình thoảng khi nhìn thấy nhau cũng chỉ gật đầu rồi lướt qua nhau thật nhanh như thể hắn đã làm điều gì đó sai trái.

"Chúng ta về phòng".

Trương Trinh xem ra vẫn thân nhiên, nàng nắm lấy tay của Gia Ngôn,

xoay người hướng về phía cửa mà đi.

Nào ngờ vừa mới đi được một bước, liền bị ánh nhìn chăm chăm một cách lạnh lùng của Diêm Dư Trì gọi chặn lại.

"Phu nhân xin dừng bước, đại tiên nói trong nội viện cất giấu tà ma, ta bây giờ đã là Trưởng Tộc của Diêm Gia, càng không thể ngồi nhìn không quản.

Không biết phu nhân có thể cho ta vào xem xét được không?"

"Đại ca"

Diêm Thanh Thành vừa muốn mở miệng ngăn lại, thì cảm bà nhân lúc mọi người không chú ý đột nhiên nhảy một bước về phía trước.

Bà ta xông vào nội điện rồi xoay một vòng quanh Tương Trinh và Gia Ngôn mà làm nhảm "ê ê a a", ngón tay cơ hồ gần như chọc vào gương mặt tái nhợt xanh xao của Tương Trinh.

ĐẦU ĐỈNH THẬT TỈNH LƯU LINGŨA, CƯỚC ĐẠP BÁT LĂNG TỬ KIM CHUYỀN, MẠI KHAI ĐẠI BỘ TẤU LIÊN HOÀN.

TẢ THỦ NÃ KHỞI VẤN VƯƠNG CỔ, HỮU THỦ NÃ KHỞI CẢN TƯƠNG TIỀN.

VẤN VƯƠNG CỔ, LIỄU MỘC XUYỀN,
XUYỀN THƯƠNG KIẾN LONG PHỐI KHAI
NGUYỄN.

CẢN TƯƠNG TIỀN, HOÀNH TAM THỤ TỬ
THẬT CẢN HIỆN.

CẢN SAN SAN ĐẮC ĐỘNG, CẢN HÀ HÀ
ĐẮC KIẾN, TÀ TÚY KHOÁI HIỆN HÌNH, PHỦ
TẮC TƯƠNG NHĨ CẢN."

Cảm bà sau khi hát "u i a a", thì đột nhiên duỗi tay ra phía sau, nhận từ đám đồ đệ một cây roi dài, hướng bên cạnh chân Tương Trinh mà quất tới tấp trên mặt đất.

Bụi đất tung bay, Tương Trinh bị dọa đến thân thể run rẩy, nắm chặt tay

Gia Ngôn.

Gia Ngôn thì "oa u" một tiếng rồi khóc ré lên, đem thân thể giấu vào trong lòng Tương Trinh, miệng thì vẫn đang kêu la: "Nương, bà ấy nói cái thì thế, con sợ, con sợ lắm".

Diêm Thanh Thành xông vào nội viện, bay lên một cước đem cấm bà kia đá văng xuống đất, vừa hét mắng mấy tên người hầu đứng ngoài nội viện: "Còn đứng ngây người ở đó làm gì, không thấy tiểu thiếu gia bị hù dọa hay sao? Còn không đem cái tên hỗn ngôn loạn ngữ này trời lại?"

"Bảo Điền, người đi giúp đi".

Triệu Tử Mai dặn dò một câu phía sau, bỗng lại dặn thêm một câu "Chớ dọa hài tử sợ".

Bảo Điền gạt đầu, thân thể vọt nhanh tiến vào trong nội viện, hấn bước đến trước đám hạ nhân kia một bước ấn đầu cấm bà.

Thế nhưng khi cấm bà thấy hấn đi tới thì cả thân đột nhiên mềm nhũn ngã xuống đất, thở hổn hển, khiến cho Bảo Điền trở tay không kịp.

"Diêm công tử, tà ma chưa tiêu trừ, gia đình khó mà bình an."

Ta nhìn thấy, nhìn thấy có bốn linh hồn đang bay trên nóc nhà Diêm gia, một trong số đó còn rất nhỏ, không lớn bằng bàn tay của ta.

Nó đang khóc, khóc vì bản thân vẫn chưa được sinh ra thì đã không còn mạng rồi, Diêm công tử, hủ thần đã tìm thấy tà ma, bọn chúng đang ở trên cơ thể nữ nhân ác độc này.

Chúng đang trừng mắt nhìn chằm chằm người, nếu như không bắt giữ lại, chúng sẽ giết người, có thể người tiếp theo mà chúng hại chính là Diêm công tử đó."

Sắc mặt Tương Trinh phút chốc trở nên tái nhợt, nàng ôm chặt Gia Ngôn, thân thể hơi lùi về sau một bước.

"Vả miệng bà ta cho ta."

Xem xem bà ta còn dám nói xằng bậy không." Diêm Thanh Thành tức đến run người, đưa tay chỉ về phía cấm bà, sau nửa ngày mới nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Triệu Tử Mai ngay sau đó liền nháy mắt ra hiệu với Bảo Điền, Bảo Điền hiểu ý cúi người xuống, theo gương mặt cầm bà tát vài cái gion tan.

Mấy cái tát này trông có vẻ không nghiêm trọng lắm nhưng lại vô cùng có lực đạo.

Chẳng mấy chốc hai má của cầm bà sưng lên một mảng rất to, thậm chí khớp miệng cũng toét máu, nói năng cũng không còn lưu loát.

"Diêm công tử, Diêm công tử," bà ta một bên uốn éo người, một bên hét to vào mặt Diêm Dư Trì: "Đó là một đứa bé gái, dung mạo của nó trông y hệt như mẫu thân nó vậy, vô cùng xinh đẹp, hai mẹ con khóc rất thảm thiết vì không có ai bảo vệ họ, không ai minh oan cho họ."

Triệu Tử Mai nhìn bà ta cười lạnh, "Thai nhi mới một hai tháng tuổi thì làm gì nhìn ra được mặt mũi, lại còn có thể nhìn ra là giống nhau?"

Thế nhưng ngay sau đó, tim y chợt chùng xuống, đôi mắt đột nhiên mở to, tầm mắt từ từ di chuyển đến khuôn mặt Tương Trinh.

"Đại tiên, ngài thực sự nhìn thấy được Thúc Quân sao?" Diêm Dư Trì loạng choạng bước vào nội viện, kéo tên những hầu đang vây bên cạnh cầm bà ra, hướng về phía mặt đất mà quỳ rạp xuống, bàn tay nắm lấy ống tay áo của bà ta hỏi: "Thúc Quân, nàng nàng nói cái gì? Nàng có trách ta không?"

Hắn một hồi nói, một hồi khóc, nước mắt và nước mũi quyện vào nhau, làm lem đầy mặt, đến cả nửa điểm thể diện cũng không đếm xỉa tới.

"Đại ca, huynh vậy mà lại tin lời của bà đồng này?"

Diêm Thanh Thành nói được nửa câu liền bị Diêm Dư Trì chen vào:

"Đệ câm miệng."

Ta đang ở đây, không có phần để đệ nói."

"Đại thiếu gia, Thúc Quân cô nương nói, điều nàng ấy lo lắng nhất bây giờ là ngài."

Mặc dù nàng ấy và hài tử đều đã bị hại chết, thế nhưng ác phụ kia vẫn không chịu dừng tay lại.

Nàng ta sợ người gặp nạn tiếp theo chính là ngài."

Diêm Dư Trì ngã quỵ xuống đất, sững sờ một hồi, liền gào thét khóc lên thành tiếng: "Thúc Quân, nàng ấy một lòng chỉ vì ta."

Tuy bây giờ nàng đã mất nhưng vẫn luôn nhớ đến ta.

Nếu như ta không thể báo thù cho nàng ấy và hài tử của chúng ta thì Diêm Dư Trì sống trên đời này còn ý nghĩ gì nữa."

Nói xong hắn đột nhiên đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn chằm chằm về phía Tương Trinh, hít vài hơi rồi nghiêng răng cười lạnh nói: "Độc phụ, người bề ngoài vang dạ nghe lời, nhưng không ngờ tâm địa của người lại độc ác đến như vậy.

Là do ta ngốc, là do Diêm Dư Trì ta nhìn lầm người rồi."

Vừa nói, hắn vừa ngoắc mạnh tay ra phía sau, "Người đâu, đem nàng ta trời lại ném vào nhà dưới.

Nếu người của quan phủ không trị được nàng ta, chính tay ta sẽ treo cổ giết chết nàng ta."

"Muốn động vào nàng thì phải bước qua xác ta trước." Diêm Thanh Thành đứng che trước mặt hai mẹ con Tương Trinh, ánh mắt từ hạ nhân chuyển đến người của Diêm Dư Trì.

Tròng mắt hắn lóe lên một tia đạo quang, lại một chữ một câu mà nói: "Bất luận người đó là ai."

Bọn hạ nhân nghe xong lời này, tất cả đều sững sờ tại chỗ, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Diêm Dư Trì ngửa đầu cười vài tiếng, vỗ tay nói: "Được, được lắm, đây chính là Diêm Gia danh môn thế tộc, để xem nào, tiểu đệ sẵn sàng tự mình liều mạng với đại ca vì tẩu tẩu.

Phụ thân à, thật may là người đã mất mới không nhìn thấy chuyện nhục nhã gia môn như này."

Diêm Thanh Thành bị Diêm Dư Trì nói những lời này tức đến nổi dậm chân lắc đầu, liên tục thở dài, hắn từ nhỏ ôn hòa, ngại ngùng hiếm khi tranh chấp với người khác, nên nhất thời không biết nên phản bác lại thế nào.

Đang lúc bối rối không biết làm thế nào thì giọng nói Tương Trinh đột nhiên vang lên từ đằng sau, rất nhẹ, nhưng lại lộ ra sự vững chắc tựa như

bàn thạch.

"Thành Thành, người hãy chăm sóc tốt cho Gia Ngôn, ta đi theo bọn họ.

Đừng để người khác nhìn thấy trò cười của nhà họ Diêm.

Trên đời tự có công lý, công đạo tự ở nhân tâm, ta tin quan phủ sẽ trả lại sự minh bạch cho ta."

Chương 30: 30: Tỷ Tỷ

Diêm Thanh Thành lo lắng đang muốn ngăn cản nàng ta lại nhưng đã bị một bàn tay vỗ mạnh vào vai.

Hắn quay đầu lại thì thấy Triệu Tử Mai lắc nhẹ đầu với hắn, ý bảo đừng có hành động hấp tấp.

Trong khi còn đang do dự thì giọng nói của Tương Trinh lại vang lên.

Nàng đứng cạnh bên Diêm Dư Trì, tuy đôi mắt đang nhìn hắn nhưng ánh mắt lại như xuyên qua người hắn, tựa như nàng đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

"Diêm Dư Trì, ta và chàng quen biết nhau từ nhỏ.

Ta luôn tôn trọng chàng, xem chàng như huynh trưởng, là người mà ta có thể dựa dẫm.

Sau này, ta lại theo lệnh của phụ mẫu hai bên gả vào nhà họ Diêm làm nương tử của chàng.

Mặc dù hôn sự này không mang lại cho ta nhiều kính hỉ, nhưng khiến ta cảm thấy an tâm.

Bởi vì ta cảm thấy rằng ta hiểu chàng, cũng hiểu về Diêm gia, ta biết chàng có thể làm chỗ dựa cả đời cho ta.

Sau khi thành thân, ta cần cù quán xuyến mọi việc trên dưới trong Diêm gia, luôn cố gắng trở thành một nàng dâu tốt. Ta biết rằng bản thân vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng ta luôn cố gắng làm tất cả những gì có thể..."

Nói đến đây, giọng nàng có chút run rẩy, nàng phải cố gắng lắm mới duy

trì giọng điệu bình tĩnh rồi nói tiếp: "Tuy rằng ta cảm thấy buồn và đau lòng vì chàng luôn thờ ơ và lạnh lùng với ta.

Nhưng ta thề, ta chưa bao giờ nghĩ tới chàng sẽ có người khác ở bên ngoài,, càng không nghĩ tới, trong trái tim của chàng vốn dĩ không hề có ta."

"Mấy ngày nay ta cũng hỏi ra được một chuyện, hóa ra chàng cùng Thúy Quân...hai người đã sớm tự định chung thân.

Nhưng chàng cũng hiểu rằng, Diêm gia tuyệt đối không bao giờ để chàng thành hôn với Thúy Quân.

Vì vậy, khi các trưởng bối quyết định chọn ta, chàng liền đồng ý vì chàng cảm thấy ta còn nhỏ tuổi nên suy nghĩ đơn giản và dễ đối phó.

Chàng cũng biết rằng nếu có một ngày ta phát hiện ra chân tướng, ta cũng sẽ không làm chàng phải khó xử."

"Chàng đoán không sai, nếu tất cả chuyện này không xảy ra, có lẽ ta vẫn sẽ nhẫn nhịn chịu đựng.

Nhưng bây giờ," nàng hít một hơi thật sâu, nụ cười tuyệt vọng tràn ra khóe miệng, "Ta không thể và cũng không muốn chịu đựng nữa."

Diêm Dư Trì cảm thấy khó chịu với nụ cười dứt khoát trên mặt nàng, hấn hạ giọng chế nhạo một câu, "Nàng thì có thể tạo ra chuyện gì?"

Tương Trinh im lặng quay lại nhìn về phía Gia Ngôn, "Ta muốn mang Gia Ngôn đi, rời xa Diêm gia, đi thật xa đến nơi không ai biết chúng ta.

Vì ta cảm thấy nếu để nó đi theo người phụ thân như chàng thì sớm muộn gì cũng sẽ giống chàng, chẳng phân biệt thị phi, bạc tình bạc nghĩa.

Ta không muốn con ta trở thành người như vậy."

Nghe nàng công nhiên chỉ trích mình như vậy, Diêm Dư Trì rất tức giận.

Hấn nghiến răng định nói vài câu ác độc nhưng lại bị cảm bà ngồi dưới mặt đất ngăn lại.

Bà ta sờ khóe miệng sưng vù của mình hướng về phía Tương Trinh nói,

“Diêm công tử không cần tốn nhiều lời với nàng ta.

Nàng không thể đắc ý lâu nữa đâu.

Chỉ cần ngài sử dụng lá bùa do chính tay ta vẽ để phong ấn nàng ta lại, tà ám kia sẽ hiện nguyên hình.

Đến lúc đó ngài chỉ cần nhìn vào bản lĩnh của ta và hai đệ tử là được.”
Tương Trinh không để tâm đến bà ta, nàng chỉ đi theo đám người hầu đi về phía trước.

Khi đám người thấy nàng đi đến, họ liền lui về phía sau, một mảng bóng tối nhanh chóng lao tới dưới mái hiên của bức tường giống như thủy triều đang rút xuống.

Không ai dám nói lời nào kể cả những người can đảm cũng chỉ dám thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm Tương Trinh một cái.

Còn người nhất gan chỉ cúi đầu nín thở, có mấy người thậm chí dùng khăn tay che khuất đôi mắt.

Trong sự yên ắng đến ngột ngạt đó đột nhiên có một giọng nói trẻ con cất lên phá tan bầu không khí thế lương này.

“Mẫu thân, người đừng đi, đừng rời xa Gia Ngôn mà.”

Tương Trinh quay đầu lại nước mắt lưng tròng, nàng nhìn Diêm Thanh Thành đang giữ chặt Gia Ngôn, căn môi không nói được lời nào, đi sâu về hướng đại trạch.

Nàng lướt qua cửa lớn, ở đó có những mái hiên tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau.

Nàng biết đó là nơi nàng cùng Diêm Du Trì trải qua những năm tháng cùng nhau.

Nhưng giờ đây những ngày tháng đó không thể nào quay trở lại được nữa.

Trong lúc ngẩn ngơ, Tương Trinh dường như nhớ về khi nàng vẫn còn nhỏ, nàng cùng Thanh Thành ở dưới cửa sổ cùng nhau hát những bài nhạc thiếu nhi, còn Diêm Du Trì thì đọc sách ngay cạnh đó, thỉnh thoảng hắt lại

ngẩn ngơ nhìn bầu trời xanh vô tận bên ngoài, nơi có những cánh chim xanh tình cờ bay qua.

"Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, ta đã gặp vài lần trong giấc mơ.

Chưa từng nhãn tâm đặt bút xuống, trên giấy đều là máu và nước mắt.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, mỗi gốc cây mỗi ngọn cỏ đều tiêu tụy.

Nghe nói Linh Sơn cao ngàn thước, khó tìm một đóa hồng đỏ.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, có bao nhiêu tình nơi tận cùng thiên nhai? Ngày ngày thấy chim nhạn bay về phương nam, không nhìn thấy có nhãn tâm tan nát.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, mỗi năm một lần hàn tinh trụ (sao mờ trong đêm đông rơi).

Nhìn ngôi sao năm ngoái ở phương bắc, năm nay hàn tinh lại là ai?
Có tiếng ca hát của tiểu hài tử mơ hồ truyền đến từ con hẻm bên cạnh,
Tương Trinh nhẹ gục đầu xuống, mỉm cười.

Sau khi Gia Ngôn ngữ say, Diêm Thanh Thành tháo mặt dây chuyền bằng ngọc và túi nhỏ ở thắt lưng của nó ra rồi cất đi.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang say ngủ của nó một lúc, mới đứng dậy rón rén ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Triệu Tử Mai đang dưới gốc cây đợi mình, hấn sải bước đi đến, sốt sắng hỏi: "Tử Mai, tại sao lại ngăn ta lại? Ta biết nàng ấy vô tội, nàng ấy tuyệt đối không phải là vật chủ của ác linh."

"Làm sao ngươi biết? Đừng nói với ta chỉ vì ngươi và nàng ấy quen biết nhau nhiều năm, và vì tình cảm luôn giấu kín của ngươi dành cho nàng ấy." Nói xong, thấy Diêm Thanh Thành có vẻ tức giận, y cười khỏ một tiếng.

"Thanh Thành, một khi bị ác linh xâm nhập, vật chủ sẽ thay đổi.

Suy nghĩ của nàng ấy và ác linh đã trộn lẫn vào nhau, ngươi không thể

dùng từ "hiểu" để đánh giá nàng ấy được nữa."

Diêm Thanh Thành giễu cợt, "Hoá ra gười và Diêm Du Trì đều giống nhau, đều tin vào lời nói của cảm bà không chút nghi ngờ."

Không lẽ bà ta nói ai bị tà ám thì người đó bị tà ám sao?"

Triệu Tử Mai lắc đầu chậm rãi nói: "Thanh Thành, ta không tin tưởng bà ta, ta tin tưởng bản thân ta."

Nhìn thấy Diêm Thanh Thành sững sờ, y do dự một lúc rồi nói tiếp,

"Người biết đó, ta từ nhỏ đã có thể thấy những điều mà người bình thường không thể thấy."

Phụ thân ta đã tìm rất nhiều người xem cho ta, bọn họ đều nói bất tự của ta vô cùng yếu, dễ thấy quỷ thần, cần phải chăm sóc thật tốt mới có thể bình an lớn lên.

Sau đó, phụ thân ta đã phải hỏi han rất nhiều nơi, cũng tổ chức lễ Phật bái thần cũng chỉ vì muốn tìm cho ta cách hoá giải điều đó.

Vì vậy, hai chục năm qua dù có trải qua nhiều sóng gió nhưng cuối cùng ta cũng đã trưởng thành.

Nhưng Thanh Thành, trong thâm tâm ta luôn hiểu rằng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi những điều kỳ lạ này,, kể cả khi ta đang học ở Châu Âu ta vẫn có thể nhìn thấy chúng, ta có thể mơ thấy chúng, cảm nhận được cảm giác chúng trải qua, sự phẫn uất của chúng."

"Ta nhớ trong thư người đã nhắc đến những điều này."

Nhưng Tử Mai, người rốt cuộc muốn nói điều gì?" Diêm Thanh Thành cau mày.

"Ta mơ thấy người đó đã bị nấu thành canh hồng ngọc."

"Ngoài ra...! còn còn gì nữa?"

"Ta còn mơ thấy tử tử của hắn."

Nàng bởi vì không hiểu vì sao đệ đệ của mình lại biến mất nên cả đời sống trong đau khổ, đến bây giờ vẫn không thể hạnh phúc." Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm vào bóng cây đang đung đưa dưới chân mình.

Trên cây, ve sầu dường như bị ánh mặt trời thiêu đốt mà trở nên mê muội,

tiếng kêu có chút bất thường, nhưng vẫn không thể che đi được giọng nói của y.

"Tỷ tỷ của hấn với Tương Trinh rất giống nhau.

Tuy hơi mồm mĩm một chút, nhưng dung mạo gần như giống nhau."

Nói xong, y nhìn thấy đôi mắt Diêm Thanh Thành chậm rãi trợn tròn, môi mấp máy vài cái, nhưng không nói được một lời nào..

Chương 31: 31: Ngọc Bội

Ánh mặt trời thiêu đốt bầu trời trắng xóa, giống như một tấm sắt lớn bị thiêu cháy dưới ánh mặt trời.

Những cành liễu rũ rượi bất động như đang say ngủ, những chiếc lá phủ đầy bụi đều cuộn mình một cách héo úa.

Nhìn từ xa, phía trên ngôi nhà rộng lớn của Diêm gia dường như có một làn hơi nước lẫn với khói và bụi bốc lên.

Cầm bà từ gian phòng giam giữ Tương Trinh bước ra liền vội vàng cởi bỏ áo bào sặc sỡ trên người, tiếp nhận chiếc quạt hương bồ từ đệ tử, quạt mạnh dưới cổ rồi hừ lạnh một tiếng trong mũi, trong miệng lảm bảm, "Tiểu cô nương kia khá là bình tĩnh."

Các người trối chặt cô ta như vậy, lại còn dùng lá bùa dán chặt nàng nhưng cô ta không nói lời nào, hỏi gì cũng không nói, chỉ là dùng hai tròng mắt nhìn chằm chằm xuống đất."

Giọng điệu bà ta có chút bực tức và đôi mắt xéch lên, khiến khuôn mặt dài xỉn màu càng thêm xấu xí.

"Su phụ, chẳng lẽ là nhằm người sao?" Một đệ tử ngậm ngừng hỏi.

Cầm bà nghe vậy liền đánh mạnh vào đầu của đệ tử, "Nhằm? Nhằm là nhằm như thế nào? Người trước khi tới không phải tìm hỏi đám người hầu trốn khỏi nhà họ Diêm sao, bọn họ nói như thế nào? Nha hoàn đã chết vì mang thai giọt máu của đại thiếu gia, lão phu nhân và lão gia lại gặp nạn cùng lúc."

Người nói, ngoài nàng ta ra, còn có ai hận người vợ hờ đáng chết kia nữa, không thể nào lại là đứa con bệnh tật của nàng ta chứ?"

ngôn tình ngược

Tiểu đệ tử sờ sờ đầu cười ngốc nghếch, "Su phụ, người nói đúng, là đồ đệ hò đồ rồi."

Vậy xem ra những lời hỏi thăm của chúng ta không phải vô ích." Hấn vươn hai ngón tay, mặt nói vẻ đắc ý, "Hai lượng bạc đổi về đây một đĩa bạc lớn."

Vị đại thiếu gia họ Diêm này thật là hào phóng."

Cầm bà "Hừ" một tiếng, "Hấn vừa mất đi nữ nhân yêu quý nhất, trong lòng uất hận đến nghẹt thở, không có chỗ để trút bỏ."

Ta giúp hấn tìm ra kẻ giết người, làm sao hấn có thể không biết ơn được.

Vì vậy khi chúng ta làm nghề này, bản lĩnh là một phương diện, nhưng điều quan trọng hơn là ở đây." Bà ta chỉ vào đầu mình, "Nơi này phải biết suy nghĩ, có biết không?"

Đồ đệ nhanh chóng gạt đầu đáp trả, tranh thủ đi lên giúp bà ta xoa vai ấm lưng.

Mấy người vừa nói vừa cười, hoàn toàn không để ý đến bóng dáng gầy gò đang đứng trước sân.

Cho đến khi hấn ta đến gần, bọn họ mới đột nhiên im bặt, đem tiếng cười nuốt trở lại vào bụng.

"Có chuyện gì mà vui vẻ vậy? Nói cho ta nghe được không?" Bên dưới hai hàng lông mày xám nhạt là đôi mắt cười cong cong, trong veo, không chứa tạp chất.

Gia Ngôn đứng trước mặt ba người, thích thú với vẻ mặt đột nhiên cứng đờ của họ, nó cười khúc khích, "Nói đi, rốt cuộc có gì vui? Ta cũng muốn biết."

Cầm bà đảo đảo đôi mắt rồi cúi đầu nhìn nó, "Tiểu thiếu gia, người vừa rồi thật sự không nghe thấy gì sao?"

"Mới vừa rồi không nghe rõ, người lặp lại lần nữa được không?" Gia Ngôn nhìn bà ta một cách chân thành và cầu xin.

Cầm bà yên lòng, đưa mắt hướng về phía hai đồ đê ra hiệu, kéo tay áo Gia Ngôn, "Tiểu thiếu gia, nơi này không tiện, chúng ta đến nơi khác từ từ nói chuyện."

"Nhà của chúng ta rất lớn, ngươi muốn đi nơi nào?" Gia Ngôn đột nhiên thu lại nụ cười.

Khuôn mặt nó khi cười lên rất dễ thương, nhưng lúc bình thường lại rất lạnh lùng.

Đặc biệt là hai tròng mắt màu nhạt, giống như hai tảng băng giá, lạnh thấu lòng người.

Cầm bà nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của nó thì bị làm cho giật bắn, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó hiểu.

Nhưng trước khi bà ta kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Gia Ngôn lại cười một lần nữa, "Không bằng chúng ta đi đến hồ sen."

Nơi đó ít người, không ai có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện."

Diêm Thanh Thành cầm ngọc bài trong tay, lòng bàn tay trơn ướt vì mồ hôi, suýt chút nữa rơi xuống đất.

Nhưng may mắn Diêm Thanh Thành đã nắm thật chặt không để tuột mất nó.

Hắn không rõ, một khối ngọc bội bình thường như vậy lại trở thành bằng chứng Tương Trinh giết người.

Tuy nhiên, trong thâm tâm hắn biết rằng Tử Mai sẽ không bao giờ nói dối hắn, đặc biệt là khi xảy ra một sự việc trọng đại có ý nghĩa quyết định đến sự tồn vong của Diêm gia.

Tử Mai mơ thấy khối ngọc bội này.

Chiếc ngọc bội này là do gia tổ của Tương Trinh truyền lại, nàng ấy vẫn luôn giữ nó bên mình và mới tặng nó cho Gia Ngôn cách đây không lâu.

Tương Trinh là hậu nhân của Đào gia sao? Hắn chưa bao giờ nghe nàng nói đến chuyện đó.

Hắn chỉ biết rằng tổ tiên của Tương Trinh làm quan ở Hàn Lâm Viện,

chức quan Ngũ phẩm, không lớn không nhỏ.

Sau này cáo lão hồi hương, con cháu đời sau tuy không ai ăn bổng lộc triều đình nữa nhưng cũng mở học viện, trù hoạch xây dựng trường học thu tiền, là một gia đình dòng dõi thu hương đứng đắn
Hơn nữa, hai nhà đã kết giao từ thời tổ phụ nàng, quan hệ rất tốt.

Phụ thân của hắn nếu không hiểu gia cảnh của Tương Trinh thì làm sao có thể đồng ý cho đại ca lấy nàng làm vợ?

Nhưng mà, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.....

Sự việc của Đào Hoán xảy ra trước đó, cách hiện tại khoảng một trăm năm trước.

Khi đó, đừng nói đến phụ thân, ngay cả tổ phụ cũng chưa sinh ra, làm sao có thể biết rõ hoàn cảnh trước đây của Đào gia.

Mà Đào gia nhất mạch đã không còn nam đinh, cho nên ngay cả khi hậu nhân của Đào Hoán cùng hắn có quan hệ huyết thống nhưng đều không phải họ Đào.

Vì vậy phụ thân mới có khả năng xem nhẹ thân thế Tương Trinh.

Nhưng mặc dù Tương Trinh hiền nghi lớn nhất, nàng ấy nhất định là ký chủ của tà ám sao?

Diêm Thanh Thành vẫn là không tin, hắn biết nếu đứng ở quan điểm khách quan, hắn hẳn cùng Triệu Tử Mai có cùng quan điểm.

Chính là, đối với nàng, hắn lại vĩnh viễn đều không thể khách quan lý trí.....

"Lát nữa khi quan phủ đến, ngươi nên nói sự thật, không nên dùng cảm tính.

Nếu không phải nàng, còn ta ở đây, ta sẽ không để cho quan phủ xử oan cho nàng.

Chuyện này ngươi có thể yên tâm."

Lời nói của Tử Mai văng vẳng bên tai của Diêm Thanh Thành, không biết hắn nghe có hiểu không, chỉ ngơ ngác gật đầu.

Gió mùa hạ thổi mùi hương sen thoảng qua, Diêm Thanh Thành nhìn những bông sen hồng trong sân, hẳn cảm giác như thể hắn đang ở trong một giấc mộng kỳ lạ, vẫn chưa tỉnh lại.
Rõ ràng mấy ngày trước, hắn vẫn còn cùng nàng cùng nhau ngắm hồ sen, tham dự tiệc mừng thọ phụ thân 60 tuổi.

Nhưng bây giờ, một người trong số họ đã ra đi, và một người bị giam ở phòng dưới, đang đợi để cho quan phủ thẩm vấn
Chỉ còn hắn một mình cô độc trên thế gian này.
"Phập phồng...phập phồng."
Trong hồ sen dường như có thứ gì đó đang nổi lên, âm thanh hơi lớn làm dập dềnh những tầng lá sen ở giữa ao.
Triệu Tử Mạo dừng chân lại, nhìn về phía đầm sen, nhíu đôi mày lại,
"Thanh Thành, ở đây nuôi cá sao?"
"Cho dù có thì cũng không có tạo ra âm thanh lớn như vậy.

Trông giống như một nửa khúc gỗ."
Diêm Thanh Thành nói xong liền đi về phía hồ sen, cúi người gạt chiếc lá sen gần nhất ra, một khuôn mặt hiện ra trước mắt hắn.

Mặc dù phần lớn sơn dầu trên đó đã bị thấm nước, nhưng vết đỏ trên khóe miệng vẫn còn đó, nhàn nhạt hướng lên trên gò má, giống như muốn chia đôi khuôn mặt gầy gò kia..

Chương 32: 32: Tiểu Thúc Thúc

Ba thi thể lần lượt được vớt lên, đặt bên cạnh bờ sen.

Mỗi tứ chi đều bị xoắn lại thành một hình thù kỳ dị, giống như chữ "lớn" viết bằng nét vẽ nguệch ngoạc của đứa trẻ chưa biết viết.

Bảo Điền ngồi bên cạnh xem xét thi thể một lúc lâu, trước khi đến cạnh Triệu Tử Mai, hắn thì thầm bẩm báo: "Công tử, xương cốt của ba người này đã bị gãy nát, trong lồng ngực có rất ít nước, phần nước đọng trong ngực rất ít, hắn đã bị giết trước sau đó mới đem bỏ xuống hồ sen này."

"Tà tụy, ngoại trừ nó sẽ không có ai khác." Triệu Tử Mai nhìn Diêm Thanh Thành liếc mắt một cái, nói thêm một câu: "Cầm bà này thậm chí không thể bảo vệ chính mình, lại muốn trấn áp tà tụy, cho nên mới phát hỏa."

Vừa dứt lời, một vài người hầu từ trong sân hốt hoảng chạy vào, cả người ướt đẫm mồ hôi, bộ dạng hoang mang lo sợ như là sau lưng có lệ quỷ đuổi theo.

"Nhị thiếu gia, đại thiếu phu nhân không thấy nữa."

Dây thừng và lá bùa vương vãi khắp nơi, cửa mở toang, người không thấy đâu." Nói xong, hắn liếc mắt nhìn ba thi thể quái dị trên mặt đất, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, "Nhị thiếu gia, mấy người này sẽ không... không phải bị thiếu phu nhân giết chết chứ?"

"Không được nói bậy." Diêm Thanh Thành tức giận mắng, nhưng Triệu Tử Mai nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, rõ ràng đã bị câu nói này đâm trúng.

"Thanh Thành." Triệu Tử Mai bước lên một bước.

Diêm Thanh Thành giơ tay lên, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng hồi lâu mới thốt ra được, "Tử Mai, người không cần nói thêm nữa."

Ta hứa với người, sẽ báo với người trong quan phủ những việc đã xảy ra, chuyện này cứ để họ giải quyết.

Ta sẽ không nhúng tay vào.”

Gia Ngôn vẫn đang ngủ trên giường, lần này nó ngủ lâu hơn một chút, từ giữa trưa đến hoàng hôn mà chưa thức dậy.

Diêm Thanh Thành lại cảm thấy có chút vui mừng.

Gia Ngôn ngủ say như vậy, sẽ không nghe được động tĩnh bên ngoài.

Vừa rồi, hơn chục quan quân ba chân bốn cẳng muốn đào sâu ba thước nhà họ Diêm lục soát nhiều lần, nhưng cũng không tìm thấy kẻ giết người mà họ đã xác định – Tương Trinh.

Đối với kết quả này, Diêm Thanh Thành không biết nên vui hay nên buồn.

Một mặt, hắn rất rất muốn tìm thấy Tương Trinh, muốn hỏi rõ nàng, hỏi nàng vụ án đâm máu này có thực sự do chính tay nàng gây ra, mặt khác, hắn lại hy vọng nàng có thể trốn đi thật xa, đến núi non sông nước xa xôi và không bao giờ bị tìm thấy, ngay cả khi hắn sẽ không bao giờ gặp lại nàng trong đời mình nữa.

Diêm Thanh Thành xoa xoa khối ngọc bội trong tay, nó hiện tại đã bị nhiệt độ cơ thể của hắn làm nóng lên, tay có cảm giác trơn trượt rất nhiều.

Hắn lật tới lật lui mà nhìn một lúc lâu, lại thở dài, lúc này mới đem nó cùng túi tiền đặt ở bên gối Gia Ngôn.

“Tiểu thúc thúc, người tại sao lại thở dài?” Gia Ngôn tỉnh dậy, mở mắt nhìn chằm chằm Diêm Thanh Thành, trong giọng nói hàm chứa điềm úy khuất, “Tiểu thúc thúc, mẫu thân của ta đâu rồi? Bọn họ đã đưa mẫu thân đi đâu?”

“Gia Ngôn chớ có lo lắng.” Diêm Thanh Thành trong lòng đau xót, ngón tay khẽ vuốt cái trán nó, “Mẫu thân người đi mấy ngày liền sẽ trở về.”

Gia Ngôn bĩu môi: “Tiểu thúc thúc gạt ta, ta vừa nằm mơ thấy mẫu thân đưa ta ông già thổ đã vỡ nát, vỡ thành từng mảnh, không thể nào xếp lại được nữa.”

Ta biết, mẫu thân sẽ không về nữa, sẽ không trở về.”

Nói xong, nước mắt nó liền rơi xuống “lạch cạch lạch cạch” như chuỗi ngọc đứt đoạn, làm ướt đầm một mảnh lớn trên gối.

Diêm Thanh Thành vội vàng ôm Gia Ngôn vào lòng, đầu khỏ vỗ nhẹ lên lưng nó, “Chỉ là mơ thôi mà, Gia Ngôn sao có thể xem là thật được chứ? Kìa ông già thỏ đặt trên kệ sách, người chờ, tiểu thúc thúc đi lấy cho người.”

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy đi về phía giá sách.

Hắn mơ hồ nhớ rằng ông già thỏ của lễ hội Koru được đặt phía trước trên tầng ba, nhưng bây giờ, nó đã biến mất.

“Kỳ lạ, đã có người cất nó đi rồi sao?” Diêm Thanh Thành lẩm bẩm từ trên giá sách nhìn xuống dưới, nhưng ông già thỏ màu sắc rực rỡ lại giống như đôi cánh bay đi mất không thấy tăm hơi.

“Không có rồi sao?” Trong ánh mắt của Gia Ngôn một hình bóng chớp qua, màu đen có chút đỏ, giống như ánh sáng lấp lánh của đèn lồng trong đêm đen.

“Không phải có người đã cất đi?” Diêm Thanh Thành kiễng chân lên nhìn xung quanh phía trên giá sách.

Bóng hình xuất hiện sau người Gia Ngôn.

Lúc đầu, nó giống như một mảnh hơi nước, như muốn phân tán vào không khí.

Nhưng ngay sau đó, nó đột nhiên di chuyển đến gần trung tâm, ngưng tụ thành một nhóm bóng đen, Nhỏ hơn một chút so với tầm vóc của Gia Ngôn, trên đầu đỉnh một khối yếm màu đỏ sậm.

Trên băng đô có thêu một con cá chép màu vàng, râu mỏng và dài, hai con mắt đen và sáng như vỏ một chiếc bình cũ.

“Tiểu thúc thúc, người tìm lại xem, tìm kỹ lại.” Giọng Gia Ngôn có vẻ mỏng hơn, nhưng Diêm Thanh Thành đang tập trung tìm ông già thỏ nên không để ý.

Bóng đen xuyên qua cơ thể của Gia Ngôn và hướng về phía Diêm Thanh Thành mà không phát ra tiếng động.

Tám vài đỏ bay lên bay xuống trên đỉnh đầu, đôi mắt đỏ rực lộ ra, đèn dẫn,

không có một chút tức giận.

Nó càng ngày càng gần, góc vải lưng lẳng gần như chạm vào lưng Diêm Thanh Thành.

"Cái gì có mùi khó ngửi vậy?" Diêm Thanh Thành nhăn mũi muốn nhìn lại, chính là khuỷu tay lại đụng vào cái gì, làm nó rơi xuống sàn, tuyệt vọng kêu lên "chúu chúu".

"Là con đế ta mua ở Chiêu Đài." Hấn tạm gác những thứ khác sang một bên, cúi xuống nhặt cái lồng, đặt lại trên giá sách.

Con vật nhỏ trong lồng có vẻ sợ hãi và la hét rất to.

Diêm Thanh Thành bực bội lắc đầu, giả bộ tức giận, "Đừng la nữa, Gia Ngôn không thích đâu, nhìn xem, cái lồng của người thật là nhiều bụi.

Aizz, ta biết rằng những thứ mà ta mua dù có là gì đi chăng nữa cũng không tốt như những gì mẫu thân nó mua, phải không, Gia Ngôn?"

Vừa nói, hấn vừa quay đầu lại, muốn xem biểu hiện của Gia Ngôn như thế nào, có bị mình trêu vui vẻ hơn một chút hay không.

Nhưng ngay lúc quay đầu lại, hấn đã choáng váng.

Bởi vì hấn nhìn thấy rõ ràng một bóng người lướt qua sau hai nhãn cầu mờ nhạt của Gia Ngôn và biến mất đột ngột.

Đó là cái gì?

Ánh nền đập vài cái, trong lòng hấn bỗng nhiên sáng ngời, chẳng qua là ánh sáng phản chiếu bởi ánh nền.

"Ta sẽ đưa con đế này cho người khác chơi.

Dù sao người cũng không thích." Diêm Thanh Thành nhướng mày, có hết sức để làm ra vẻ nghiêm túc trên mặt.

Hai giọt nước mắt trào ra trên mắt Gia Ngôn, "Không được, ông già thờ Gia Ngôn thích, con đế Gia Ngôn cũng thích."

Diêm Thanh Thành thấy nó lại khóc, trong lòng lập tức liền mềm nhũn, hấn qua đi giúp Gia Ngôn lau đi nước mắt, "Không khóc không khóc, đều là tiểu thức thức sai, tiểu thức thức không nên chọc người.

Gia Ngôn nói tiểu thúc thúc đều nhớ rõ ở Diêm gia người Gia Ngôn thích nhất là mẫu thân, người thích nhì chính là tiểu thúc thúc, có phải hay không?"

"Con cũng không quên." Gia Ngôn lên tiếng, ánh sáng trong mắt biến mất, nó dựa qua, cúi người áp mặt vào ngực Diêm Thanh Thành..

Chương 33: 33: Huỳnh Đệ

Trans: Trinh.

Beta: Tiểu Hi.

(VicL25102001)

Trên mặt Diêm Thanh Thành nở nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng nói: "Gia Ngôn đã nhớ ra gì sao?"

"Năm bốn tuổi, ta đổ bệnh một trận, sốt cao mấy ngày liền không khỏi.

Mẫu thân kiệt sức, người lo sợ mọi người không cẩn thận, liền chuyển đến ở phòng ta để tự chăm sóc cho ta, lau người và cho ta uống thuốc, cả ngày lẫn đêm.

Sau khi ta khỏi bệnh, người lại bị nhiễm, sốt đến người rơi vào hôn mê.

Ta thật sự rất sợ, sợ sẽ không gặp được người nữa, sợ sau này sẽ không có ai chơi với ta.

Về sau người đã khỏe hơn, từ trong phòng bước ra, ta thấy người gầy đi nhiều, nhưng vẫn nở nụ cười với ta."

Nụ cười trên gương mặt Diêm Thanh Thành càng sâu hơn, "Ngày đó người xông lên ôm lấy ta, còn nói một câu vô lý tính trẻ con."

Gia Ngôn gật đầu, trong mắt hiện lên bối rối: "Tiểu thúc thúc, từ hôm nay trở đi, Gia Ngôn nợ người một mạng."

Diêm Thanh Thành chống cằm, khẽ nói: "Người họ Diêm, ta cũng họ Diêm, hai chúng ta là huyết thống, tuyệt đối không cần phải nói những câu xa lạ này."

Gia Ngôn từ từ lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt, khóe môi nở một nụ cười dứt khoát: "Đã từng, nàng ấy cũng đã từng nói với ta câu này."

"Ai?"

Khi câu hỏi thốt ra, trên cánh cửa "bịch bịch" vài tiếng gõ, ngay sau đó, Diêm Dư Trì âm thanh mơ hồ không rõ truyền vào, "Thanh Thành, Thanh Thành người ở đâu, bồi ca ca ta uống chút rượu."

Phụ thân bỏ đi, ngay cả đại ca ta người cũng không để trong lòng, người đã quên rồi sao? Ta ôm người lúc nhỏ, cùng người học chữ, thậm chí đến bây giờ ngay cả ca ca người không nhận ra sao?"

Diêm Thanh Thành thấy hắn đã uống say, sợ nói những lời không hay khiến Gia Ngôn nghe thấy, liền đẩy cửa đi ra ngoài, kéo cánh tay Diêm Dư Trì đi về hướng ngoài viện, đồng thời dặn dò gia nhân chăm sóc tốt cho Gia Ngôn.

Hai huynh đệ xô đẩy nhau đến cửa sân, Diêm Dư Trì dừng lại, hắn khoát một tay lên bả vai Diêm Thanh Thành, tay kia đâm vào vai hắn, trong miệng nói không ngừng: "Diêm Thanh Thành, tiểu tử nhà người thật biết giả vờ, nhiều năm như vậy, thực ra người ca ca này của người đã nhận ra rồi."

Thế nhưng người không nghĩ tới chính mình cũng nhìn nhận người không rõ rồi à, thế mà xem nàng ta là một người tốt như vậy."

Diêm Thanh Thành kéo hắn vào trong nội viện, "rầm" một tiếng đóng cửa viện lại, sau đó xoa tay trên bả vai xuống, hạ giọng: "Phụ thân vừa đi vài ngày, huynh uống say như vậy, huynh làm sao xứng đáng với ông ấy?" "Ông ấy lâu nay không thừa nhận đứa con trai như ta."

"Ta có say hay không thì có liên quan gì?" Diêm Dư Trì nói ra câu có chấp, nói xong liền che mặt lại, nhưng nước mắt tuôn trào rơi xuống, chảy theo chiếc cằm gầy gò của hắn ta xuống vạt áo.

Nghe hắn nói như vậy, Diêm Thanh Thành nhất thời mềm lòng, hắn thở dài, nắm lấy vai Diêm Dư Trì đi vào phía nhà, "Được rồi được rồi, ca ca, hôm nay ta sẽ dùng trà thay rượu, bồi huynh là được."

Sau ba vòng rượu, Diêm Dư Trì đã trở nên rất say, hắn đã uống rất nhiều cùng tâm tình xuống dốc, vì vậy sau vài chén rượu vàng, người không quá tỉnh táo rồi.

Hắn nửa ngồi ở mép bàn, khi khóc khi cười, một ngón tay chỉ vào Diêm Thanh Thành, một tay cầm chung rượu chỉ vẫy đến không còn một giọt. Hắn nói nhiều nhất là quá khứ của mình cùng với Thúy Quân, họ đã si tình như thế nào và ý định chung thân cùng nhau, họ thường gặp gỡ riêng tư và hắn sẽ chỉ yêu nàng trong suốt quãng đời còn lại của mình, thậm chí còn dự định thành hôn với nàng ấy vào năm sau.

Nhưng khi nói, hắn vừa chuyển mũi nhọn, quay lại oán trách Trương Trinh, hai người từ lúc bắt đầu là một sai lầm, Trương Trinh "hoàn mỹ" đến mức hắn phải khiếp sợ, luôn không thấy tự nhiên như lúc ở cùng Thúy Quân.

Hắn hỏi hận khi thành hôn với Trương Trinh, nếu không có cuộc hôn sự này, thì Thúy quân và phụ thân đã không chết thảm thế này.

"Vậy trước khi thành hôn, sao huynh lại không nói điều này với phụ thân? Phụ thân không phải là người không hiểu chuyện."

Nếu huynh không đồng ý cuộc hôn sự này, ông ấy sẽ không bao giờ ép buộc huynh." Diêm Thanh Thành cau mày dùng ngón trỏ cùng ngón cái xoa xoa mép lỵ.

Diêm Du Trì cười lạnh, bả vai run run vài cái, "Đương nhiên ông ấy sẽ không ép buộc ta, nhưng ông ấy sẽ thất vọng về ta."

Thanh Thành, người biết không? Từ nhỏ đến lớn, ta sợ nhất là vẻ mặt thất vọng của phụ thân, ngoài mặt thì không nói nhưng bên trong lại khinh người gấp trăm lần.

Thanh Thành, người có thể nói ta nhất gan, nhưng người phải hiểu cho ta, ta là con trai trưởng của Diêm gia, gánh nặng của ta nặng hơn so với người.

Ta rất đau lòng, người ta yêu là Thúy Quân nhưng ta lại không dám nói với ông ấy rằng ta muốn lấy nàng ấy.

Ta không yêu Trương Trinh nhưng lại không dám xúc phạm phụ thân." Hắn gục xuống bàn mà khóc, "Thúy Quân, nàng đã trải qua nhiều đau khổ, sau ngàn ấy năm ở cạnh ta, nàng đã chết rất thảm."

Người có biết không? Nàng ấy là một nữ nhân rất tốt, rất tốt, nàng

chưa bao giờ trách móc ta, còn luôn thuyết phục ta đối xử tốt với Trương Trinh.

Một khoảng thời gian trước, khi Gia Ngôn bệnh, nàng đi khắp nơi tìm đại phu và thuốc, sợ rằng Gia Ngôn sẽ không qua khỏi...”

“Gia Ngôn bệnh cũng không phải do nàng ấy, tại sao nàng lại phải cảm thấy có lỗi như vậy?” Diêm Thanh Thành có chút khó hiểu.

“Gia Ngôn ngày ấy đi thả diều, khi trở về đã vô tình phát hiện chuyện ta và Thúc Quân”, Diêm Dư Trì nhìn chén rượu lảm bảm, “Nó bị dọa sợ, bỏ chạy, Thúc quân và ta không đuổi theo kịp...! cho nên nó đã bị té xỉu, Thúc Quân luôn cảm thấy nàng phải có trách nhiệm...”

“Ta một mực không hiểu rõ Gia Ngôn tại sao lại đột nhiên té xỉu, vốn dĩ là thế.” Diêm Thanh Thành tỉnh ngộ, nghĩ lại, lại chần chừ hỏi: “Đại ca, nhiều năm như vậy, lẽ nào chuyện của huynh và Thúc Quân lại không bị ai phát giác?”

Diêm Dư Trì cười lớn, “Người có thể nói do bọn ta đã lừa gạt thật tốt, cũng có thể nói Trương Trinh ngây thơ quá, chẳng qua, nhiều năm như vậy, quả thực nàng ta còn không biết bên cạnh ta còn có một nữ nhân khác.”

Nói đến đây, Diêm Dư Trì lại châm cho mình một chén rượu, lúc Diêm Thanh Thành không kịp ngăn cản, uống một hơi cạn sạch, không còn một giọt.

Uống xong, hắn lão đảo đứng lên, nhếch miệng hướng về Diêm Thanh Thành cười nói, “Sau này người duy nhất có thể dùng ngôi nhà này chỉ có huynh đệ ta, Thanh Thành, trước đây ta đã làm sai điều gì, đừng để trong lòng, nếu người vẫn không muốn tha thứ cho người đại ca này, thì ta sẽ xin lỗi người ở đây.”

Hắn nói liền muốn cúi người xuống, Diêm Thanh Thành vội tiến lên đỡ hắn, nhẹ nhàng nói: “Đều là người nhà, như vậy ngược lại thành xa lạ rồi.” Diêm Dư Trì thuận thế đỡ lấy hắn, dùng lực ôm trên vai hắn, “Thanh Thành, ta vậy mà có một đệ đệ như vậy.

Sau này dù là làm ăn hay việc khác, người đều phải giúp đỡ ta rất nhiều, hai ta huynh đệ một lòng, dù có khó khăn thế nào cũng...cũng có thể vượt qua.”

Nói xong, hắn vẫy vẫy tay với Diêm Thanh Thành, gọi vài người hầu theo bên mình đang đứng ở cửa đỡ hắn tự mình đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Diêm Thanh Thành đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, mím đôi môi khô khốc, định nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không thể nói ra được..

Chương 34: 34: Nó

Editor: Phong Linh.

(wufenglingg)

Beta: Tiểu Hi.

(VicLư25102001)

Ánh trăng trong vạt kéo dài cái bóng của Triệu Tử Mai đang đứng trên bức tường bên cạnh.

Bảo Điền cảm một bộ quần áo bước tới rồi khoác lên người Triệu Tử Mai, nhẹ giọng nói: "Công tử, sương đêm xuống nhiều, người cẩn thận bị cảm lạnh."

Hắn nói xong không thấy Triệu Tử Mai trả lời, vẫn nhíu mày nhìn xuống đất, hắn lại thuận tiện hỏi một câu: "Công tử, tà tụy đã chạy trốn rồi, người nhà Diêm gia đã tìm mấy lần cũng không thấy nó."

Công tử lại lo lắng chuyện gì sao?"

"Bởi vì trong chuyện xảy ra vẫn còn một nghi vấn chưa có lời giải." Triệu Tử Mai nhìn Bảo Điền đang mở to mắt, cả mặt nghi hoặc nhìn mình, bèn lắc đầu, nói tiếp: "Bảo Điền, người nói xem vì sao nó lại giết lão quản gia?"

Bảo Điền ngây ngốc nhìn Triệu Tử Mai, nửa giờ sau, mới thốt ra một câu: "Hình như quả thật không có lý do gì cả, nó giết người khác, là vì hận, một lão đầu lớn tuổi kia lại chỗ nào chọc giận nó chứ?"

"Người nói chỉ đúng một nửa thôi," Trong ánh mắt của Triệu Tử Mai có tia sáng chớp động, "Nó tại sao lại có hận ý với Thuý Quân đến như vậy?"

Bảo Điền cười hì hì, "Công tử của ta à, đồ kỳ giữa nữ nhân là đáng sợ nhất đấy."

Thuý Quân cô nương đã cướp phu quân của nó, nó làm sao có thể không hận nàng ấy đến tận xương tủy được."

"Nàng ấy cướp phu quân của ai?" Triệu Tử Mai bất động thanh sắc hỏi lại một câu.

"Nó đó, tà tủy đó." Bảo Điền khó hiểu trả lời, không biết tại sao hôm nay công tử lại ngốc nghếch như vậy, liên tục hỏi những vấn đề rõ ràng dễ thấy.

Triệu Tử Mai lộ ra một nụ cười mệt mỏi nói, "Cũng đúng, có lẽ người nói đúng."

Suy cho cùng, ta đối với chuyện tà tủy không thông, không biết người bị nhập vào còn giữ được suy nghĩ của chính mình hay không, có còn nhớ rõ yêu hận tình thù của bản thân lúc trước hay không?"

Bảo Điền vô đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, "Ta hiểu ý công tử rồi."

Ý của người là thiếu phu nhân nhà họ Diêm đã từng bị tà tủy nhập thân, sẽ báo thù cho sự oan khuất của Đào Hoán.

Vì Thuý Quân cô nương không phải người nhà họ Diêm, trước khi nàng chết lại không ai biết nàng đang mang cốt nhục của Diêm gia, cho nên tà tủy không lý nào tìm đến trên người nàng."

Triệu Tử Mai gật đầu nói, "Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của ta thôi, sự thật như thế nào thì quả thật khó nói."

Nếu có Mục cô nương ở đây, có lẽ còn có thể thỉnh giáo nàng một chút."

Bảo Điền nhún vai, trong mắt hiện lên vài tia kính thường nói, "Công tử, theo ta thấy, bản lĩnh của hai người bọn họ cũng là một chút công phu võ mào, cũng không thể nói rõ."

"Người đã đánh giá thấp hai người bọn họ rồi." Nói xong Triệu Tử Mai đột nhiên nhớ tới đôi mắt đỏ rực của Mục Tiểu Ngạo, ự hừ lạnh một tiếng, tự nói với chính mình: "Vẫn là không cần trở lại tốt hơn, bằng không, sẽ là vừa thoát khỏi miệng hổ lại chui vào hang sói."

"Công tử, ý gì thế, ta thế nào nghe không hiểu?"

Thấy Bảo Điền nghe mơ hồ, Triệu Tử Mai lại lười giải thích lại với hắn, chỉ cố ý ngáp một tiếng rồi gọi hắn quay về phòng.

Hai người một trước một sau đi về phía gian phòng.

Vừa đi đến cửa, Triệu Tử Mai vừa bước một chân vào bậc cửa, lại đột nhiên nghe Bảo Điền kêu nhẹ một tiếng, liền rút thanh kiếm đang đeo bên người ra.

"Ai?" Bảo Điền nheo mắt lại, nhìn chằm chằm cánh cổng sân tối đen. Cánh cửa khép hờ, chỉ lộ ra một khe hở màu đen, gió đêm mùa hè thổi qua khe hở đó mà vào, lướt qua làn da của Triệu Tử Mai, trên bề mặt nổi lên một lớp mụn nhỏ.

"Sao vậy?" Y phản hồi Bảo Điền bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

Bảo Điền vội vàng cầm kiếm đứng trước người Triệu Tử Mai, ánh mắt lại đột nhiên đầy cảnh giác nhìn vào khe cửa kia, đèn nén giọng nói: "Công tử, vừa rồi có một bóng người lướt qua phía trước cửa, ta hỏi, hắn lại không đáp.

E rằng đó không phải là người tốt."

"Ra ngoài xem." Triệu Tử Mai nghiêng đầu về phía cánh cửa, cất bước liền muốn đi.

"Công tử, không được, quá nguy hiểm." Bảo Điền để mặc cho Triệu Tử Mai đẩy hắn vài lần, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Triệu Tử Mai không kiên nhẫn được nữa nên đưa tay lên hông hắn néo một cái.

Bảo Điền sợ nhất là bị nhột, bị cào như vậy, người phát run, loạng choạng đi về phía trước.

Hai người một chủ một tớ vừa đẩy vừa xô ra đến tận cửa, Bảo Điền nắm lấy khung cửa bất động, hai tay Triệu Tử Mai đè lên cánh tay của Bảo Điền, ánh mắt y nhìn thẳng vào hàng lang trước mặt.

Ánh trăng màu bạc mềm mại xinh đẹp chiếu vào hành lang, trong nháy mắt chiếu rọi tất cả các góc ngách, rõ đến mức có thể thấy rõ từng viên

gạch màu lam.

Dưới ánh trăng, Triệu Tử Mai phát hiện trong hành lang một bóng người cũng không có, ngoại trừ những chiếc đèn lồng màu trắng bị gió thổi xào xạc, chỉ còn lại một con mèo bông nhanh chóng lướt qua bức tường.

Nó cúi đầu, tu thế ưu nhã ẩn nấp ở cuối hành lang, chỉ còn lại tiếng bước chân xào xạc từ gần đến xa.

"Không có ai hết." Triệu Tử Mai cau mày nhìn về hướng biển mát của chiếc đuôi mèo, cau mày, "Bảo Điền, người chắc chắn nhìn rõ không?"

Bảo Điền bị y hỏi câu này, chuyện thập phần chắc chắn của hắn biến thành ba phần, liền lấp bắp nói, "Có lẽ... có lẽ là con mèo kia?"

Triệu Tử Mai thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn lên tiếng quở trách Bảo Điền về sau gặp chuyện không cần phải tỏ ra sợ sệt như vậy, lại cảm thấy phía sau có một luồng gió thổi tới, lập tức, giữa hông bị hai tay gắt gao túm lấy.

Bảo Điền phản ứng nhanh, vươn tay kéo Triệu Tử Mai ra phía sau, cái người đang kéo phía sau y ngã nhào xuống đất, cả người run lên, trong miệng mơ hồ lẩm bẩm điều gì đó.

"Diêm bá mẫu?" Triệu Tử Mai nhận ra người có mái tóc hoa râm rồi bù kia, thế là nhanh chóng cúi người đỡ bà dậy, nhẹ giọng hỏi: "Bá mẫu, nửa đêm nửa hôm, sao bá mẫu lại ra ngoài một mình? Bọn nha hoàn hậu hạ người đi đâu hết rồi?"

"Nó đến rồi," Diêm lão thái thái nắm chặt cổ tay Triệu Tử Mai, móng tay cắm vào da thịt y, bà đảo mắt nhìn chằm chằm y, giọng nói run run gần như không nghe rõ, "Nó lại đến rồi, ta nhìn thấy... nhìn thấy nó rồi."

Bảo Điền vội vàng gỡ tay bà ra nhưng bị Triệu Tử Mai trừng mắt cảnh cáo, y khẩn trương dò hỏi: "Bá mẫu, người đã nhìn thấy gì rồi?"

Về mặt hoảng sợ trong mắt Diêm lão thái thái gần như tràn ra hai mắt, hai hàm răng va lụp cụp vào nhau, ngón tay liều mạng tóm những sợi tóc rủ xuống trên mặt, kéo chúng từ trên đầu xuống.

"Nó bẻ gãy xương nạng, bẻ từng cái từng cái, thậm chí một ngón tay cũng không bỏ qua, hai đứa nhỏ quỳ trên mặt đất cầu xin sự tha thứ, nó nói chỉ cần chúng không kêu, nó liền tha cho chúng nhưng... căn bản nó không định bỏ qua cho một ai." Diêm lão thái thái sừng sốt một chút, sau đó đột

nhiên ngẩng đầu lên, cao giọng nói, “Nó sẽ không tha cho bất cứ người nào...”

Triệu Tử Mai và Bảo Điền bị tiếng hét lạnh lùng thình lình này dọa một chút.

Vừa muốn hỏi lại gì đó, thì Diêm lão thái thái yếu ớt nhìn thoáng qua hai người họ, vai dựa vào bức tường đi về phía trước.

“Tại sao lại là hấn? Ta không tin đó là hấn...” Bà cười khan, nhưng trong giọng cười lại lộ rõ muôn phần đau khổ.

“Nó là ai?” Triệu Tử Mai nhìn vào bóng lưng của bà, cao giọng hỏi.

“Không phải... không phải nàng.” Diêm lão thái thái lẩm bẩm nói năng lộn xộn, bóng lưng gầy gò của bà bị ánh trăng chiếu vào, nhìn thấp thoáng giống như cỏ dại vừa trồi lên từ bãi đất hoang.

Nhưng trong nháy mắt, người Diêm lão thái thái dựa vào tường trơn, mềm nhũn vô lực ngã xuống đất..

Chương 35: 35: Đánh Vỡ

Trans: Jessica.

Beta: Phong Linh.

(wufenglingg)

--

Ánh nền lung linh, soi rõ khuôn mặt đầy tang thương của bà Diêm.

Những nếp nhăn giống như một dòng sông uốn lượn bao phủ từ đôi mắt nhắm nghiền của bà, rải rác đến mũi, tai và khóe miệng choán hết cả khuôn mặt.

Những người hầu gái lau mặt và cơ thể cho bà Diêm rồi mặc cho bà một bộ quần áo sạch sẽ để chịu rồi lùi lại phía sau.

Diêm Thanh Thành liền bước đến cẩn thận chải tóc cho bà, sau đó kéo màn che xuống rồi mới đi ra phòng ngoài.

Triệu Tử Mai ngồi vào bàn, thần thờ nhìn chén trà trước mặt, vừa nhìn thấy Diêm Thanh Thành bước ra, bèn vội vàng đứng lên hỏi: "Bá mẫu không sao chứ?"

Thấy vậy Diêm Thanh Thành lắc đầu nói: "Không có việc gì, chỉ là thời tiết quá nóng cho nên cơ thể không được khỏe, hiện tại đã ngủ say rồi."

"Bá mẫu đã nhìn thấy nó rồi sao." Triệu Tử Mai liền đi vào vấn đề chính, cau mày nhìn Diêm Thanh Thành, "Hơn nữa, bá mẫu còn thốt ra những lời kỳ quặc đó, gì mà hẳn không phải là hẳn."

Mặc dù ta không hiểu, nhưng ta luôn cảm thấy được chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy."

Diêm Thanh Thành ánh mắt chợt sáng lên, "Ý của mẫu thân rằng đó không phải là Tương Trinh?"

"Nhưng không phải nàng ta thì có thể là ai được chứ? Ta nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra." Lo âu trong lòng Triệu Tử Mai ngày càng sâu nặng, "Thanh Thành, ác ma đã giết chết Thúc Quân, giả như nó vẫn còn có dã tâm của vật chủ nhưng mà trên đời này người ghét Thúc Quân nhất chẳng phải là Tương Trinh đó sao?"
Giọng của Diêm Thanh Thành đột nhiên run lên, "Nhưng sau khi Thúc Quân chết, Tương Trinh mới biết được mối quan hệ vụng trộm giữa nàng ấy và đại ca."

Mặc dù Tương Trinh là chính tự mình nói ra, nhưng hôm nay chính đại ca cũng đã thừa nhận điều đó."
Nghe vậy Triệu Tử Mai khó hiểu nhìn Diêm Thanh Thành một lúc rồi mới nói: "Vậy thì tại sao nó lại giết Thúc Quân?"
Diêm Thanh Thành nghe Triệu Tử Mai hỏi vậy thì chậm rãi đứng lên, sắc mặt trắng bệch giống như một mảnh sứ như thể chỉ cần một cái chạm nhẹ hấn một cái thì sẽ vỡ tan tành.

Hắn dùng tay bóp chặt mép bàn, các khớp ngón tay nổi gân xanh vì căng thẳng, "Tử Mai, có một người đã phá đám chuyện giữa đại ca và Thúc Quân."
"Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, gặp lại nhau trong mơ mấy lần."

Chưa bao giờ nhãn tâm đặt bút xuống, tờ giấy đầy máu và nước mắt.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, mọi cỏ cây đều mỗi một.

Người ta nói Linh Sơn cao ngàn thước, kiếm được một đóa hoa hồng thật khó biết bao.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ có bao nhiêu tình yêu trên khắp thế gian này.

Nhìn thấy đàn ngỗng trời bay về phương Nam, lòng tan nát nhìn người đã khuất.

Linh Sơn Vệ, Linh Sơn Vệ, ngôi sao băng rơi mỗi năm một lần.

Ngôi sao năm ngoái ở phương bắc, ngôi sao lạnh giá năm nay sẽ là ai?"
Cầm bó hoa trên tay, Gia Ngôn ngâm nga những bài đồng dao do
Tương Trinh dạy cho mình chạy vào trong sân.

Một đám người hầu thở hổn hển đuổi theo phía sau, vừa lau mồ hôi vừa gọi
tên nó liên hồi.

Nhưng nó lại cố tình trêu chọc bọn chúng, vì thế bước chân càng lúc càng
nhẹ hơn.

"Thả điều có một lúc mà đã mệt rồi, đúng là một đám vô dụng mà." Nhìn
thấy bóng lưng của đám người hầu càng ngày càng xa, nó bèn cười khúc
khích rồi quay đầu lại, mắt đảo quanh, sau đó phát hiện ra một cái sân ít
người lui tới, nó nhanh chóng chui vào bên trong.

Trước đây chỗ này từng có một đoàn kịch sinh sống nhưng do có một số
khách đến xem kịch đã xảy xung đột với một trong các diễn viên diễn kịch
cho nên Diêm Bạch Lâm đã phải giải tán đoàn kịch.

Ngoài ra chỗ này còn được dùng để đặt một số đồ lặt vặt ít khi dùng đến,
ngày thường cũng hiếm có người lui tới.

Nấp sau những cây cột trên sân khấu, Gia Ngôn cố gắng hết sức để kìm
nén lại nụ cười của mình, đồng thời thò nửa đầu ra lén lút nhìn về phía
cổng.

Nghe thấy tiếng bước chân "bịch bịch", nó nhanh chóng nín thở ngồi xổm
xuống.

Nhưng mấy tên người hầu đuổi theo không nghĩ rằng nó sẽ trốn ở đây nên
lần lượt đi ngang qua cửa sân mà chạy về phía trước.

Vì thế một lúc sau đã không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa.

"Bọn ngu xuẩn này, cứ thế mà chạy đi rồi?" Gia Ngôn trên mặt lộ ra vẻ
thất vọng, hấn bĩu môi, từ trên sân khấu nhảy xuống, bứt một vài bông hoa
trong tay tùy ý ném xuống đất, thở dài một hơi.

Nhưng ngay lập tức nó đột nhiên vui vẻ trở lại, khước mắt và lông mày hiện
lên vẻ vui mừng, "Đúng rồi, ta đi tìm tiểu thú chơi, hôm nay thú ấy

mới từ tỉnh khác về, nhất định mang về cho ta rất nhiều thứ mới lạ.”
Nghĩ vậy, nó liền ném cành hoa gậy xuống đất, không chút thương tiếc
dẫm đạp lên, ngâm nga bài ca dao nhiều lần rồi đi về phía cửa.
Đột nhiên, trong căn phòng gần sân khấu vang lên một âm thanh giòn giã
“thình thình,” như thể có thứ gì đó bị đập xuống đất.

Gia Ngôn sửng sốt, sau đó xoay người nhìn về phía căn phòng.

Cửa sổ đã bị một cái tủ cao chắn kín không có một kẽ hở nào.
Nhìn thấy khung cửa sổ hoàn toàn ngăn cách gian phòng với thế giới bên
ngoài, trong lòng nó từ từ nổi lên một tia nghi ngờ: “Nơi này sao lại che
đậy kỹ càng như vậy, nếu cất giấu thứ gì đó ở đây thì sẽ rất khó tìm ra
được.” Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu nó rồi trôi qua rất nhanh.

Bởi, đối với một đứa trẻ, không có gì quan trọng bằng việc “vui chơi”.

Hướng hồ chuyện nhỏ nhặt này cũng không liên quan gì đến nó.
Vì vậy, Gia Ngôn nhanh chóng gác lại những nghi ngờ thoáng qua, quay
đầu muốn rời đi.

Nhưng đột nhiên lúc này, nó lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc kéo
suy nghĩ của nó từ nơi khác trở lại.
Đó là giọng nói của Diêm Du Trì, cha của Gia Ngôn.
Giọng nói đó nghe cực kỳ chán ghét nhưng lại mang theo một sự dịu dàng
kỳ lạ khiến cho tâm trí Gia Ngôn càng thêm rối bời.
Hắn nói, “Nó có làm nàng đau không?”

Gia Ngôn chớp mắt, tiếp tục đưa mắt nhìn về phía cửa sổ bị ngăn cách
bởi cái tủ.

Nhưng nếu cha nó làm tổn thương người khác, tại sao hắn vẫn có thể nói
ra với giọng điệu như thế? Mặc dù áy náy, nhưng hình như có một chút
phô trương không rõ ràng.
Gia Ngôn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Do dự một lúc, hai chân của nó lại không tự chủ bước đi về phía gian phòng
đó.

Nó đi rất nhẹ nhàng, hết như một tên trộm tiến về phía gian phòng. Cho đến khi một giọng nói khác truyền đến, nó chợt dừng lại, nhưng lúc này nó đã đi tới cửa, tầm mắt cách cửa chưa đến nửa bước chân.

"A...."

Giọng nói kia không trả lời rõ ràng câu hỏi của Diêm Du Trì, chỉ nghe một tiếng mập mờ không rõ "a...".

Cơ thể Gia Ngôn rét lạnh, suýt nữa nó đã buột miệng nói ra cái tên Thúc Quân, là Thúc Quân tử tử? Tại sao tử ấy lại ở với cha nó trong căn phòng mờ mịt này? Không những thế, tử còn bị cha làm tổn thương. Thân thể nó không tự chủ hướng về phía trước, đưa mắt nhìn vào khe hở trước mặt.

Lúc này Thúc Quân đang cài nút áo của mình, và sau khi cài xong, nàng lại đến giúp Diêm Du Trì mặc quần áo.

Ngón tay mềm mại của nàng bình thường lúc hầu hạ Gia Ngôn mặc quần áo thì vô cùng lưu loát, nhưng bây giờ, khi cùng Diêm Du Trì đùa giỡn, lại vụng về đến mức không thể cài nổi một cái cúc áo.

Nhìn đến đây, Gia Ngôn không thể tiếp tục nhìn được nữa, nó cảm thấy tức ngực và buồn nôn.

Nó che miệng, xoay người bỏ chạy nhưng khuỷu tay lại không cẩn thận đập vào cánh cửa, phát ra một tiếng "rầm" thật lớn..

Chương 36: 36: Nguyên Nhân Gây Ra

Trans: Jessica.

Beta-er: Phong Linh.

Vừa chạy đến cửa sân Gia Ngôn mơ hồ nghe được sau lưng có tiếng mở cửa, loáng thoáng còn nghe được tiếng Diêm Du Trì đang gọi tên mình.

Nhưng giọng nói này, không thể khiến nó dừng lại.

Thay vào đó giống như nhíp trông đòi mạng khiến nó dùng hết sức chạy ra khỏi sân.

Đôi mắt nó dường như ngẩn lệ, tai cũng ù đi, giống như có hàng ngàn con ong đang lao tới.

Chỉ có mặt đất dưới chân là thật, là thứ mà lúc này nó có thể cảm nhận được.

Nó đạp lên trên mặt đất.

Nền gạch vững chắc khiến chân nó bị đau, nhưng nỗi đau này như nhắc nhở nó phải thật tỉnh táo, bởi đây không phải là một giấc mơ.

Không biết nó đã chạy trong bao lâu, xuyên qua mấy con đường, mấy cánh cửa, Gia Ngôn cuối cùng cũng không chạy được nữa rồi.

Lúc này quần áo cũng đã ướt đẫm mồ hôi tầng tầng lớp lớp quần trên thân giống như đang đeo vật nặng nghìn cân vậy.

Con đau trong lồng ngực như sắp nổ tung, hơi thở hít vào dường như đều bị mắc kẹt ở trong đó, không cách nào thở ra được.

Sau đó nó phải dừng lại, dựa vào tường và di chuyển từng bước về phía trước.

Đống xuất hiện một nhóm người từ phía trước đi tới, Gia Ngôn nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng vọt sang một bên, chui vào một cái sân bên cạnh.

Nó cài then cửa lại, ngồi xuống thở liên hồi, cho đến khi trái tim đang đập thình thịch chậm rãi trở lại bình thường, lúc này nó mới đứng dậy, quay đầu nhìn lại khoảng sân phía sau lưng mình.

Ở đây ngăn nắp một cách kỳ lạ, đối diện với nó là căn phòng có một cánh cửa đang mở.

Ở đó chỉ có một chiếc bình lớn, ngoài ra không có đồ đạc gì khác nữa.

Miệng của chiếc bình được che phủ bằng một mảnh vải đỏ, các đường viền đều đã mục nát, chỉ thấy vết dầu đen cùng với những sợi chỉ lờm chờm.

Hình như còn có thứ gì đó màu vàng thêu ở trung tâm nhưng lại nhìn không rõ.

Gia Ngôn không nhận thấy điều kỳ lạ này.

Bởi bây giờ, tất cả tâm trí của nó chỉ toàn là cảnh tượng mà nó vừa nhìn thấy khi nãy.

Hai người một nam một nữ quấn quýt nhau, mà tấm áo choàng trên người cha nó lúc này trông thật luộm thuộm.

Nó lau mồ hôi, thất thần đi vào trong sân, đến chỗ chiếc bình lớn.

Nó nhìn thấy bóng của chính mình đang phản chiếu trên đó.

Nhưng khi đang chăm chú quan sát, nó đột nhiên giật mình.

Khi còn chưa kịp định thần lại đã bị một sợi chỉ mạnh mẽ kéo ứ thúc trở về trong cơ thể nó.

Lúc này Gia Ngôn nhìn thấy cái bóng trên chiếc bình đang mỉm cười, đôi mắt cong lên, nhưng con ngươi lại đỏ như máu, giống như mặt trời lặn đằng

sau lưng nó.

Trong lúc hoảng hốt, nó dường như nghe thấy âm thanh đọc sách phát ra từ chiếc bình, âm thanh hão huyền như thể đã kéo dài rất lâu trước khi lọt vào tai nó.

"Nước không phân chia giữa các vật, không phân chia trên và dưới? Bản chất con người cũng tốt như nước.

Không phân chia đúng sai.

Bây giờ nó là nước.

Nếu bạn đánh bại nó và nhảy lên, bạn có thể vượt qua họ cá lừng.

Nếu bạn quá phấn khích, thì có thể bạn sẽ ở trên núi."

Giọng nói đột nhiên dừng lại, rồi lại tiếp tục.

"Ai? Là ai đang đứng ngoài cửa"

Nó vừa dứt lời xung quanh liền rơi vào tĩnh lặng, một lúc sau, tiếng đọc sách lại vang lên, "Đó có phải là bản chất của nước không? Sự tình cũng như vậy.

Con người có thể xấu, bản chất cũng có thể là sự thật"

"Phù phù"

Có thứ gì đó bị một dụng cụ cùn đập vào, tiếng đọc sách không còn nữa, thay vào đó là tiếng "sột soạt" do quần áo cọ sát với mặt đất.

Gia Ngôn biết rằng người đang đọc đã bị kéo đi.

Ngón tay của nó bất giác ấn vào cái bình lớn lạnh lẽo, "bóng người" cũng đồng dạng giơ tay lên, chạm vào đầu ngón tay của Gia Ngôn.

"Thuốc Hồng Ngọc...! Thế gian biết này chỉ có hai người chúng ta, ta...! Không có cách nào khác, Đào Hoán, người chớ có trách ta..."

"Không muốn" Gia Ngôn tuyệt vọng hét lên một tiếng, ngay lập tức nỗi hoang mang lo sợ bao trùm lấy nó.

"Phù phù"

Nó cảm thấy cơ thể mình đã rơi vào trong "nước", "nước" vốn dĩ vừa lạnh vừa trơn lại có mùi vị ngọt ngào.

Nhưng một lúc sau, đầu ngón chân đột nhiên đau nhức, như bị cây kim đâm thủng một lỗ vậy.

Nó còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra, thì cơn đau đã bắt đầu lan tới, khắp cơ thể nó đều như bị đầu kim châm vào, đầu tiên là làn da, tiếp đến là bắp thịt, sau đó mũi kim ngày càng đâm sâu vào tận xương tủy.

Cuối cùng, xương của nó đã bị đâm xuyên qua, bị thủng và bị nứt, văng xương hòa vào trong nước rồi tan ra.

Nó mở miệng định hét lên, nhưng lại phát hiện lưỡi nó đã tan chảy rồi, sau đó lá lách, phổi, gan và thận của nó phát ra những tiếng răng rắc, rồi từng cái một dần biến mất.

Màu sắc của "nước" càng ngày càng đậm, nhiệt độ ngày càng cao, bọt khí chồng chất từ dưới lên trên mặt nước, và bắt đầu sôi lên.

Trái tim vỡ òa, theo đó là đôi mắt trong veo, người đó đọc sách của những bậc hiền triết trên thế giới, nhưng lại không thể nhìn thấu một trái tim ác độc.

"A" Gia Ngôn kêu lên một tiếng thê lương, dùng sức muốn thu hồi ngón tay chạm vào bình lại, nhưng không những không rút tay ra được, ngược lại còn bị đẩy về phía bình rượu, giống như bị một thứ gì đó bên trong bình kéo thật mạnh.

Chiếc bình cũ lắc lu vài lần rồi đổ về phía sau phát ra một âm thanh giòn giã.

Khi chiếc bình vừa nứt ra, có một viên đen như mực cũng trượt ra khỏi đó, chỉ có bốn chữ Đào Hoán được khắc từ trên xuống dưới.

Gia Ngôn ngây người nhìn chằm chằm vào cái tên đó, dường như ngay cả ý thức lẫn linh hồn của nó đều bị hấp thụ.

Mồ hôi và nước mắt hoà vào nhau mà rơi xuống má, cả người rung lên, hàm răng cũng không ngừng va chạm vào nhau.

Không biết đã trôi qua bao lâu, bỗng có một giọng nói ngắt quãng truyền đến, phải cố gắng rất nhiều nó mới có thể nghe rõ được.

"Tại sao ngươi lại mở cửa sân đó, không phải lão gia đã nhiều lần căn dặn

rằng sân này không được mở rồi sao?”

“Qua vài ngày nữa là sinh nhật cậu chủ, không phải ngài yêu cầu dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ sao? Những người mới đến đó không biết các phép tắc, vì vậy họ đã mở cửa và dọn dẹp nó.”

“Đuổi hết những kẻ đó ra ngoài, vừa bước vào đã đụng vào điều cấm kỵ của gia chủ, người như vậy thì không thể lưu lại được.”

Đang lúc nghe ngóng, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, vì vậy Gia Ngôn vội vàng quay vào trong sân trốn sau cột mái hiên, cúi thấp đầu xuống, không dám phát ra tiếng động.

Vài người hầu đẩy cửa sân đi vào, nhìn thấy chiếc bình cũ vỡ vụn nằm trên mặt đất, bọn chúng sợ hãi đến mức chạy vào nhà và vây quanh chiếc bình.

Gia Ngôn lợi dụng sự hoảng loạn đó và bỏ chạy ra khỏi sân một cách tuyệt vọng.

Mặt trời phía trước đã bắt đầu lặn, chỉ còn lại một chút hoàng hôn bị gió thổi bay, làm lộ ra bầu trời xám xịt bên dưới.

Một con chim xám chợt bay ngang qua, rồi đột ngột dừng lại và kêu lên “quạc quạc”.

Nó hít vài hơi cố gắng ổn định lại tinh thần, bắt đầu sắp xếp lại những chuyện kỳ quái vừa rồi, nhưng chợt nhận ra có thứ gì đó đang lắc lư trên đầu nó, kéo theo đó là mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào trong mũi..

Chương 37: 37: Từ Đường

Trans: Jessica.

Beta: Milcah.

(MinhMinh487928)

Gia Ngôn ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào tấm vải màu đỏ ở bên trong cái túi màu đen, hai tròng mắt đỏ bùng.

"Tiểu Thiếu Gia, Tiểu Thiếu Gia, sao cậu lại tới đây một mình, làm chúng tôi tìm cậu này giờ."

Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói, khiến Gia Ngôn giật mình, nhưng lúc nó định quay đầu lại trả lời, chợt phát hiện tấm vải đỏ trên đỉnh đầu đã biến mất, mùi hôi trên cơ thể cũng đã tiêu tan sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một cảm giác ớn lạnh từ đỉnh đầu truyền đến, như thể một khối băng hình nón xuyên qua đỉnh đầu, cắm thẳng vào bộ não của nó.

Cuối cùng hai chân chống đỡ không nổi nữa, nó kinh hãi kêu lên một tiếng rồi ngã khụy xuống đất.

Vàng trắng mờ ảo như giọt sương chiếu lên giấy Tuyên Thành, màn đêm buông xuống, ban đêm trái đất chỉ có một màu duy nhất, lúc này đôi mắt lạnh giá của Gia Ngôn cũng dần trở lại bình thường.

Đằng sau nó, hai người hầu đã chết nằm ngửa trên mặt đất, tay chân xếp thành những hình thù kỳ quái, cổ nữ xuống ngực, dường như xương toàn thân đều đã bị gãy.

Gia Ngôn leo lên cầu thang, dùng tay vỗ vào cánh cửa tối om của nhà thờ họ Diêm, khóa miệng hiện lên một tia giễu cợt: "Cha, cha trốn ở bên trong làm gì vậy? Cha thực sự không muốn biết Thúy Quân trước khi

chết đã nói gì sao? Cha mở cửa ra đi, con sẽ kể cho cha nghe tất cả những gì nàng ấy đã nói.”

Diêm Dư Trì lúc này đã hoàn toàn tỉnh rượu, sau khi tận mắt chứng kiến Gia Ngôn giết chết hai người hầu đi theo mình.

Bây giờ, hắn đang trốn trong một gian phòng của nhà thờ tổ, toàn thân run rẩy, người đầy mồ hôi, giống như một con gà trống vừa được câu lên khỏi mặt nước.

Hắn vẫn chưa hiểu được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tối nay sau khi chia tay Thanh Thành, hắn quay trở lại sân của mình, nhưng sau khi cởi quần áo và đi ngủ, mặc dù đã uống rất nhiều rượu nhưng hắn vẫn trần trọc mãi không ngủ được, lúc này trong đầu hắn chỉ toàn là hình ảnh lúc còn sống của Diêm Bạch Lâm và Thúy Quân.

Lời cuối cùng họ nói với hắn là gì, hắn không thể nào nhớ nổi, bởi vì, đó chắc là câu nói phổ biến mà hắn thường xuyên được nghe.

Có lẽ đó là một lời nhắc nhở chu đáo, hoặc là một lời nhắc nhở tử tế.

Nhưng cho dù là thế nào đi nữa, bây giờ hắn không thể nghe đến nơi đến chốn bất cứ thứ gì quá bình thường, và hắn vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ được nghe thấy nữa.

Nỗi buồn như thủy triều cuộn cuộn, trào dâng tận đáy lòng, giờ đây Diêm Dư Trì cuối cùng cũng hiểu được những lời người ta thường nói, nỗi đau mất người thân không phải là thứ có thể dễ dàng trải qua ngay từ đầu, nó xuất phát từ từ từng chút một của cuộc sống, ngày qua ngày dần dần trở nên sâu sắc hơn, cuối cùng]đánh gục bạn trong một điều tưởng chừng như không đáng kể.

Ví dụ như bây giờ, khi đang nằm trên giường, hắn chợt nhớ ra sẽ không bao giờ nghe thấy giọng nói của họ nữa, trong lòng chợt như có dao cứa vào, thật đau đớn.

Nghĩ đến đây hắn chợt đứng dậy, mặc một bộ quần áo rồi đi ra ngoài cửa, cùng với hai người hầu đang canh gác trong sân, đi về phía nhà thờ tổ tiên của Diêm gia.

Bất kể là trên đường đi hay lúc ôm quan tài của Diêm Bạch Lâm và khóc lóc thảm thiết, hắn cũng không nhận ra điều gì bất thường cả, nhưng ngay sau khi trút hết nỗi lòng và chuẩn bị rời khỏi nhà thờ tổ, hắn chợt

nhìn thấy ba nén hương trong lu hương trước quan tài đồng loạt bị dập tắt.

Hương bị gãy rồi, thật là xui xẻo, lúc này Diêm Dư Trì cũng không nghĩ nhiều, ra lệnh cho người hầu canh giữ linh cữu thay ba nén hương rồi cắm lại.

Nhưng đợi mãi mà người hầu vẫn không quay trở lại, lúc này Diêm Dư Trì dường như không thể chờ đợi thêm được nữa, bỗng hấn nhìn thấy một người đang đi tới - Diêm Gia Ngôn.

Gia Ngôn không mặc tang phục, chỉ mặc một bộ y phục thường ngày, tám ngọc trên eo va chạm với thắt lưng đính ngọc, phát ra tiếng "leng keng" trong trẻo.

Nó từ trong bóng tối đi ra, thân hình gầy yếu được bao bọc bởi màu bạc của ánh trăng, trông như một cái bóng không có thật.

Diêm Dư Trì nhìn con trai mình, nhất thời nghĩ, nó vì sao lại không mặc đồ tang? Tại sao nửa đêm một mình đến bái đường tổ tiên, còn không có người đi cùng? Về mặt của nó sao lại ủ rũ như vậy, không giống với cậu bé tốt bụng và lanh lợi ban ngày.

Có vô số câu hỏi trong đầu, nhưng cuối cùng hấn chỉ hỏi nó một câu: "Gia Ngôn, sao con lại đến đây?"

Nghe vậy Gia Ngôn mỉm cười, ngược nhìn cha và nói: "Con đến xem cảnh tượng náo nhiệt."

Nghe đến đây Diêm Dư Trì chợt nhíu mày: "Náo nhiệt? Con xem náo nhiệt gì? Ông nội con ở đây, con sao có thể ăn nói phản nghịch như vậy?"

Gia Ngôn không những không sợ hãi trước lời mắng mỏ của Diêm Dư Trì, mà nụ cười trên mặt càng thêm sâu, nó khẽ giơ tay lên, "Hương hỏa Diêm gia sắp dứt rồi, người nhà họ Diêm sắp chết hết rồi.

Sự phản kích này không đáng xem sao?"

Vừa dứt lời, đột nhiên một cơn gió thổi bay lớp bột màu vàng nâu trên mặt đất, lao tới chỗ Diêm Dư Trì khiến hấn lao đảo lui về phía sau mấy bước, sau đó hấn run rẩy giơ ngón tay lên, đối mặt với Gia Ngôn: "Tại sao hương lại ở trên tay con?"

Lúc này, cái đầu mơ mơ màng màng của hấn cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, tuy nhiên, cổ họng dường như bị tắc nghẽn.

Sau một hồi ú ớ, cuối cùng hắn cũng khó khăn thốt ra hai từ: "Là người à?"

Gia Ngôn không nói gì, chỉ nhìn về phía trước một cách mờ nhạt, ánh sáng trong mắt dần mờ đi.

Một đám khói trắng từ từ bốc lên sau lưng nó, ngay sau đó đám khói ngưng tụ lại với nhau tạo thành một bóng người đen kịt.

Có một miếng vải màu đỏ trên đầu của cái bóng, và một bên là miếng vải màu đỏ giống như tròng mắt của nó.

Tám vải đỏ nhấp nhô lên xuống, nghiêng về phía Diêm Du Trì đang đứng, tung lên tung xuống, thân ảnh vừa xuất hiện rồi lại biến mất, như đang đi trong cõi âm dương.

Mùi hôi thối bốc ra từ cùng với sự chuyển động của tám vải đỏ, hòa vào không khí nóng ẩm, lại thêm chút nhấp nháp khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

"A." Cuối cùng Diêm Du Trì cũng la lên, âm thanh không lớn, nhưng vô cùng sợ hãi.

Hai người hầu đi cùng cũng sợ hãi trước cảnh tượng kỳ quái này, đứng sững tại chỗ.

Sau khi nghe tiếng kêu của Diêm Du Trì, cả hai đồng thời rút kiếm ra và đứng trước mặt hắn, nhưng nét mặt vẫn còn rất kinh hoàng, chúng chỉ kiếm về phía ác linh, với hy vọng nó sẽ dừng lại.

Điều này dường như đã phát huy tác dụng, tà khí vừa chạm đến mũi dao liền ngừng động đậy, mảnh vải đỏ rung lên, chớp cánh như một con bướm khổng lồ, mang theo một cỗ khí tức tanh tưởi xộc thẳng vào mũi mấy người. Diêm Du Trì cảm thấy hai chân không còn nghe theo ý mình nữa, chúng run rẩy dữ dội, như thể không bao lâu nữa chúng sẽ biến thành một vũng bùn lầy lội.

Nhưng những thay đổi về thể chất không lớn bằng sự chấn động trong lòng, ánh mắt hắn chuyển từ ác linh nhìn sang khuôn mặt của Gia Ngôn, giọng yếu ớt lắm lắm: "Làm sao có thể là hắn? Làm sao có thể là

Chương 38: 38: Ác Mộng

Trans: Jessica.

Beta: Milcah.

(MinhMinh487928)

Hắn vừa dứt lời, ác linh cùng mảnh vải đỏ đột nhiên biến mất, màn đêm buông xuống, im hơi lặng tiếng như thể nó chưa từng xuất hiện.

Nếu không phải Gia Ngôn vẫn đang bất động đứng đó, hai con mắt nhìn thẳng vào hắn, Diêm Du Trì gần như sẽ nghĩ rằng những gì vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Sau khi đứng như vậy một lúc, một tên người hầu chợt quay đầu lại nhìn Diêm Du Trì, như đang thăm dò hắn tiếp theo nên làm gì.

Diêm Du Trì lắc đầu, lúc này cơn say cũng đã hoàn toàn biến mất.

Hắn chưa kịp lên tiếng trả lời thì đã thấy người hầu kia hai mắt đột nhiên mở to, sắc mặt biến đổi, tựa hồ như đang rất đau đớn.

"Ngươi..!" Diêm Du Trì sợ hãi thốt lên, suy nghĩ một lúc bèn muốn tiến lên phía trước giúp đỡ gã.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói ra thì sợi lông trên người gã từng cái một nổ tung, giống như bị sấm sét tách ra khỏi đỉnh đầu.

Hắn nhìn thấy một đôi tay đen gầy, từ sống lưng đi qua rốn của gã, chạm vào xương sườn, rồi tới xương quai xanh, sau đó bóp chặt cổ gã.

Bỗng gã ho lên một tiếng "khục khục", rồi buông thõng cổ, gục đầu vào vai phải, lưỡi thè ra, từ trong khe miệng máu chảy ra từng dòng.

Người lúc trước vẫn còn lành lặn giờ lại giống như một con vẹt bị bẻ gãy

cổ.

“Cạch”.

Thanh kiếm dài trên tay gã chợt rơi xuống đất, máu từ cổ gã chảy ra làm loang lổ chiếc ủng của người hầu bên cạnh.

Trông thấy cảnh tượng này tên người hầu kia sợ hãi hét lên “Ahhhhh!”, sau đó đá cái xác bên mình sang một bên, quay đầu chạy về phía cổng nhà thờ tổ tiên.

Nhưng ỵ vừa mới chạy được năm sáu bước, thì đã bị một bàn tay vô hình kéo lại ném thẳng về phía quan tài của Diêm Bạch Lâm.

Cơ thể ỵ đập mạnh vào tấm ván quan tài, lăn vài vòng rồi mới ngã xuống ở phía trước quan tài.

Chiếc quan tài lớn đến nỗi cả cơ thể người hầu bị che lấp hoàn toàn, nhưng dù vậy, chỉ từ tiếng kêu đau đớn đó, Diêm Du Trì biết được mình đang phải chịu sự tra tấn vào lúc này.

Có vài miếng thịt và xương bay ra văng tung tóe trên chiếc quan tài to lớn tạo ra những tiếng “bốp” yếu ớt, một số văng vào đầu Diêm Du Trì, thậm chí đôi môi của hắn có thể mơ hồ nếm được một chút vị ngọt.

Trong khoảnh khắc đó, Diêm Du Trì cảm thấy mình như phát điên, không thể tin được rằng một cuộc giết chóc tàn khốc như vậy lại hiện ra một cách sống động như vậy trước mặt mình, và kẻ sát nhân lại là con trai của hắn.

Mặc dù Gia Ngôn từ đầu đến cuối đều không di chuyển, nhưng ánh mắt lạnh lùng kia vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn.

Diêm Du Trì đột nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ, như bị ai đó dùng cưa sắt cắt vào não, đau đến mức hắn tự đánh mình mấy phát, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Nhưng cơn đau càng khiến hắn nửa tỉnh nửa mê vì hoang mang và hoảng sợ.

Hắn nghiêng răng, không quan tâm đến đôi chân đang mềm nhũn ra, lao thẳng về phía một gian phòng bên cạnh nhà thờ tổ tiên, dùng chút sức lực cuối cùng cắm chốt vào và đóng cửa lại.

Làm xong tất cả, hắn kiệt sức ngã xuống đất thở hổn hển, thân thể vừa lạnh vừa nóng, hết như băng và lửa.

Sau đó hắn chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài cửa, chợt phát hiện bên ngoài thật yên tĩnh, ngay cả tiếng la hét của người hầu cũng không còn.

Nước mắt lặng lẽ rơi làm ướt bờ mi của Diêm Du Trì, hắn nhìn về phía khung cửa sổ tối đen, đôi môi không chút máu khẽ run lên, chờ đợi giọng nói quen thuộc như chờ xử tử.

"Cha." Bóng dáng của Gia Ngôn cuối cùng cũng xuất hiện, lúc này hắn đang đứng ở ngoài cửa, bóng người áp vào cửa sổ, nhìn có chút kỳ quái.

"Cha, người mở cửa đi, không phải cha muốn biết Thúy Quân nói gì trước khi chết sao? Đến giờ phút cuối cùng nàng vẫn luôn nhớ tới người." Trong giọng nói của nó như mang theo một nụ cười lạnh lùng, nghe vậy Diêm Du Trì liền lùi đến góc phòng, sau đó hắn ngồi xổm xuống và dựa vào góc tường.

"Con ghét nhất đôi mắt đa tình của nàng ấy, bởi vì ánh mắt của cha luôn hướng về chúng.

Tất nhiên, đây là điều con nhận ra sau khi phát hiện chuyện ngoại tình của người.

Từ đó, con hiểu được tại sao cha lại luôn lạnh nhạt và đối xử thô bạo với mẹ.

Tại sao người có thể làm cho mẹ buồn? Mẹ là người thân thiết nhất trên đời này của con, và con sẽ không bao giờ cho phép bất cứ ai bắt nạt mẹ.

Vì vậy, con đã lấy đi đôi mắt của Thúy Quân.

Nàng đã cầu xin con trước khi chết.

Rằng chỉ cần con buông tha cho nàng, thì nàng ấy sẽ sẵn sàng chết ngay lập tức.

Nhưng người ta thường chỉ biết mình bị tổn thương như thế nào khi đối

mặt với cái chết.”

“Khi con đưa tay vào trong hốc mắt, nàng ấy tuy không la hét nhưng lại khóc, vì vậy con đã hành hạ nàng ấy từng chút từng chút một và từ từ đục khoét hai nhãn cầu của nàng ấy ra, sau đó bẻ gãy cái cổ gầy gò đó.”

“Cha, tại sao người lại khóc? Con dường như nghe thấy tiếng khóc của người, ông nội cũng đã khóc trước khi chết, nhưng những giọt nước mắt của ông chỉ khiến con cảm thấy đau lòng.

Mỗi người trong gia đình họ Diêm này đều được nuôi dưỡng bằng máu xương của con.

Mọi thứ cha có được đều đánh đổi bằng máu thịt của con, cha còn mặt mũi nào mà lại khóc trước mặt con?”

Nói đến đây, giọng điệu mạnh mẽ của Gia Ngôn đột nhiên dịu đi, nhưng bên trong lại có chút phũ phẫm và giễu cợt.

Nó nhẹ nhàng vỗ vào tấm ván cửa: “Cha, người mở cửa đi.

Hay là cha nghĩ cánh cửa gỗ mỏng manh này có thể ngăn con lại?”

Ngay khi những lời này được nói ra, cánh cửa của ngôi nhà phự phát ra một âm thanh “ken két” chấn động.

Sau đó cánh cửa gỗ rung chuyển dữ dội, rồi nó bị tách ra làm đôi ngay trước mắt của Diêm Dư Trì.

Trong khói bụi mịt mù, Gia Ngôn bước vào, hai tròng mắt chập chờn nhấp nháy, khiến khuôn mặt tái nhợt của nó càng thêm tức giận.

Diêm Dư Trì co người lại, hận không thể nhét người vào bên trong góc tường: “Gia Ngôn, con là con của cha, sao có thể đối xử với ta như thế này?” Trong lòng hoảng sợ, hấn cuối cùng cũng nói ra câu nên nói.

Gia Ngôn đứng yên, bấp thịt ở khe miệng co giật theo đường chéo, như thể ai đó đã móc miệng nó bằng một cái móc và kéo lên trên.

Nó cười như không cười, cái cổ yếu ớt nghiêng về phía Diêm Dư Trì nhưng sóng lưng duỗi thẳng.

“Con không phải Gia Ngôn, con là Đào Hoán.”

Nó cười toe toét, chậm rãi nói ra những lời này..

Chương 39: 39: Nguy Cơ

Trans: Jessica.

Beta: Milcah.

(MinhMinh487928)

Nửa đêm tối mịt đến ngọt ngào, mặt trăng đã khuất bóng từ lâu, một vài ngôi sao vẫn đang nhấp nháy trên bầu trời, tỏa sáng được một lúc, thì dần biến mất trong bóng tối.

Các cây lớn xung quanh nhà thờ tổ tiên nối liền nhau hết như ngọn núi Montenegro, bóng cây lắc lư, nhìn giống như "núi" đang dao động, tiếng xào xạc của lá cây cọ sát liên tục không ngừng, bỗng bên tai truyền tới tiếng một đoàn người đang vội vàng chạy nhanh về phía nhà thờ tổ tiên. Diêm Thanh Thành nhìn về phía trước, lúc này nhà thờ tổ tiên không có một chút ánh sáng, trong lòng sớm đã nguội lạnh một nửa, hắn và Triệu Tử Mai đang muốn nói chuyện với Diêm Dư Trì về Gia Ngôn nhưng họ không ngờ rằng Diêm Dư Trì đã đến nhà thờ tổ tiên.

Khi cả hai cùng đi trên đường, họ gặp một vài nha hoàn đang cố gắng tìm kiếm Gia Ngôn, họ nói rằng ban đầu nó đã ngủ ở trên giường, nhưng bây giờ thì họ cũng không biết nó đã đi đâu.

Diêm Thanh Thành hoảng sợ khi nghe tin Gia Ngôn đã biến mất, nếu Triệu Tử Mai không nhắc nhở hắn phải mang thêm người đến nhà thờ tổ tiên thì hắn đã chạy đến đó một mình.

Tuy nhiên, bây giờ, ngay cả khi Triệu Tử Mai và Bảo Điền đang đứng bên cạnh hắn, theo sau là hơn 20 người hầu và các nam nhân nhà họ Diêm, thế nhưng Diêm Thanh Thành vẫn cảm thấy toàn thân ớn lạnh, trái tim hắn cũng hoá đá giống như đã ngừng đập.

"Bảo Điền, người đi phía trước mở đường.

Thanh Thành, người không biết võ công, sau này đừng hấp tấp nữa.

Hãy đi theo ta và đừng đi một mình." Triệu Tử Mai nhìn Diêm Thanh Thành đầy lo lắng, sau đó nhanh chóng rời mắt khỏi hắn.
Diêm Thanh Thành biết ý của ọ.

Hắn không biết võ công.

Lý do khiến Tử Mai lo lắng chủ yếu là vì hắn là người nhà họ Diêm.

Những linh hồn xấu xa đó muốn xua đuổi Diêm gia.

Là một hậu duệ của Diêm gia, hắn đương nhiên là mục tiêu tấn công của nó.

Thế nhưng.

Diêm Thanh Thành trong lòng khẽ động, liệu hắn sẽ là một ngoại lệ chứ? Bởi chỉ vài giờ trước, khi hắn ở cùng phòng với Gia Ngôn, lúc đó ác ma rất dễ dàng ra tay giết hắn, nhưng tại sao nó lại không làm như vậy? Phải chăng nó đối với mình còn có lòng trắc ẩn? Liệu nó có còn kỷ ức về Gia Ngôn không?

Nhưng ngay cả khi nó đã chiếm hoàn toàn cơ thể của Gia Ngôn, liệu hắn có sẵn sàng chiến đấu với nó không? Nó đang ẩn mình trong cơ thể của Gia Ngôn.

Nếu giết nó, Gia Ngôn còn có thể sống không?

Diêm Thanh Thành không biết, cũng không có thời gian để suy nghĩ, bởi vì Bảo Điền đã dẫn đầu đoàn người đến bên ngoài nhà thờ tổ tiên, sau đó nháy mắt với Triệu Tử Mai, rồi bay lên đá mở cổng nhà thờ tổ tiên.

Một mùi máu tanh nồng nặc từ ngoài cửa xông lên khiến những người đứng gần cửa nhất cũng phải bịt mũi và lùi về phía sau mấy bước.

Triệu Tử Mai và Diêm Thanh Thành cúi đầu nhìn vào bên trong.

Trước khi họ có thể biết hai bóng đen trên mặt đất là gì, họ đã nghe thấy tiếng rên rỉ từ một người hầu phía trước.

“Đó là họ, là người của chúng ta”, giọng gã run rẩy.

“Tất cả đều đã chết hết rồi!”

Diêm Thanh Thành cuối cùng cũng nhìn thấy “thảm cảnh” của hai tên người hầu.

Mọi khúc xương đều bị gãy và cơ thể vụn vụn thành một hình thù kỳ lạ.

Hắn bất giác nghĩ đến hình dáng hiện tại của Diêm Du Trì.

Hắn không khỏi cảm thấy cổ họng khô khốc và đau rát.

Thức ăn trong bụng, chực trào tuôn ra khỏi cổ họng.

“Thanh Thành.” Triệu Tử Mai lắc cổ tay hắn.

Thứ nhất là nhắc nhở hắn bình tĩnh, thứ hai là để hắn chuẩn bị tâm lý.

Hai tên người hầu bảo vệ Diêm Du Trì đã chết.

Tình hình hiện tại của Diêm Du Trì có lẽ không mấy khả quan.

Diêm Thanh Thành lấy lại tinh thần, gạt đầu với Triệu Tử Mai rồi cùng mọi người đi vào đại sảnh nhà thờ tổ tiên.

Bảo Điền đã đi trước những người khác một bước, điều tra từng căn phòng lớn nhỏ trong sảnh nhà thờ tổ tiên.

Sau khi quay lại, hắn lắc đầu với Triệu Tử Mai và nói, “Công tử, thuộc hạ đã tìm khắp đại sảnh tổ tiên mà không tìm thấy thiếu gia và Gia Ngôn.”

Nghe xong lời của hắn, tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Họ nín thở, nắm chặt kiếm cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong lúc mọi người đang hoảng loạn, một tràng cười khế vang lên từ gầm bàn cúng trước quan tài của Diêm Bạch Lâm.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng vì sảnh tổ tiên khá là im lặng nên nghe rất rõ ràng.

Mọi người nghe vậy, sợ hãi, tản ra xung quanh, chỉ chĩa thanh trường kiếm về phía trước, hàng chục cặp mắt nhìn chằm chằm về phía bàn cúng. Bàn cúng được phủ một mảnh vải lụa rủ xuống che chân bàn.

Đây giờ, tám vải chột loé sáng, lộ ra đôi giày dưới gầm bàn trên nền satin xanh, đầu vuông ống dài, nhỏ nhắn, tinh xảo.

"Gia Ngôn." Diêm Thanh Thành nhận ra đôi giày của Gia Ngôn, buột miệng gọi tên nó.

Gia Ngôn đưa tay vén khăn trải bàn, cúi đầu bước ra từ gầm bàn, khuôn mặt trắng bệch đang nở một nụ cười.

Nó nhìn Diêm Thanh Thành nói: "Tiểu thúc, thúc dẫn nhiều người đến đây để đón ta sao?"

"Phụ thân ngươi đang ở đâu?" Triệu Tử Mai thấy Diêm Thanh Thành không nhìn nhầm, y dừng lại trước mặt hắn và hỏi Gia Ngôn.

Gia Ngôn mỉm cười: "Phụ thân ta là ai? Ngươi không phải là đang nói về tên đệ tử bất hảo và vô liêm sỉ đó đâu, đúng không?" Sau đó, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, nó lại nhìn Diêm Thanh Thành rồi hừ một tiếng, "Tiểu thúc, ta vốn dĩ định tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi lại mang đến rắc rối cho ta, vậy thì đừng trách ta hung ác."

Vừa nói xong, theo chỉ dẫn của Triệu Tử Mai, Bảo Điền đang ở phía sau bàn thờ đột nhiên lao ra.

Hắn nắm chặt kiếm bổ về phía sau đầu của Gia Ngôn.

Nhưng hắn đã chậm một bước.

Một làn sương trắng đột ngột xuất hiện sau lưng Gia Ngôn.

Sương mù nhanh chóng ngưng tụ và thu hẹp lại thành một bóng đen rồi đập mạnh vào Bảo Điền.

Nếu ngươi là một người bình thường, ngươi có thể đã bị cái bóng đó chia làm hai phần.

May mắn thay, Bảo Điền không phải người thường.

Hắn là một trong một triệu pháp sư võ thuật.

Hắn đã tập luyện võ nghệ chăm chỉ từ khi còn nhỏ.

Đặc biệt, kỹ năng khinh công đã đạt đến mức độ hoàn thiện, không để lại dấu vết khi chạy lên tuyết, băng qua sông mà không làm gợn sóng.

Cho nên hắn được Triệu Văn An giữ lại trong nhà, giao nhiệm vụ bảo vệ Triệu Tử Mai.

Khi Bảo Điền thấy linh hồn xấu xa kia định đánh mình, hắn liền rút lui về phía sau, thân thủ nhanh nhẹn hiểm có trên thế giới.

Tà ma thế mà không đuổi theo hắn.

Ngay khi Bảo Điền vừa rút lui, nó đã quay lại và đưa mắt nhìn một nam tử.

"Không ổn!" Khi Triệu Tử Mai thấy nó nhìn Diêm Thanh Thành, trong lòng y tràn đầy kinh hãi.

Vừa gọi Bảo Điền đến, hắn vừa cùng bọn nha dịch rút kiếm nghênh đón ác ma, bảo vệ Diêm Thanh Thành ở phía sau.

Y nghĩ được một mùi hôi thối xộc lên mặt khiến y gần như không thở được.

Sau đó y chỉ thấy một hình bóng đỏ tươi cách mình chưa đầy nửa bước chân, lơ mờ, thoắt ẩn thoắt hiện, giống như một con bướm đêm khổng lồ đang vỗ cánh..

Chương 40: 40: Viện Đính

Trans: Phương.

Beta: Milcah.(MinhMinh487928)

Triệu Tử Mai toàn thân run lên, những giọt mồ hôi tuôn ra thấm đẫm phần áo đằng sau lưng, mặc dù đôi mắt đầy mù dưới lớp vải đỏ không nhìn y, nhưng y lại cảm thấy chúng nó như đang nhìn chăm chăm vào y, cũng giống như đôi mắt ngày hôm ấy gợn sóng trong nước giếng.

Trong lòng y đầy e sợ, cánh tay như nhũn ra, thanh kiếm trên tay rung lên một vài lần, mặc dù nó không rơi xuống, nhưng lại bị tà ám nhận thấy điều đó.

Y chỉ cảm thấy xung quanh nổi lên một cơn gió, sau đó cơ thể bị Diêm Thanh Thành ở phía sau đẩy một cái, chân đứng không vững liền ngã về phía trước, được Bảo Điền đang chạy tới đỡ lấy.

"Công tử, người bị thương rồi!" Cánh tay của Triệu Tử Mai bị Bảo Điền bóp chặt lại, mặc dầu là vậy, y vẫn có thể cảm thấy một luồng nhiệt nóng đến nhuộm đỏ nửa ống tay áo của hắn, sau đó 1 cơn đau xuyên thấu ập tới khiến y không thể không run lên mấy lần.

"Bang bang" vài tiếng, mấy người nha dịch trong phủ bị ném đến trước mặt Triệu Tử Mai, một số người vẫn đang than khóc, một số khác thì không hề cử động, họ đã hoàn toàn không còn hơi thở.

Triệu Tử Mai nhìn về phía trước, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, y giơ tay lên chỉ, vội vàng la lên, "Bảo Điền... Mau... Mau... Thanh Thành!"

Diêm Thanh Thành bị một lớp bóng đen ép vào một góc, Gia Ngôn đang đứng ngay bên cạnh, bóng đen kia đang từ từ đi vào thân hình gầy gò của nó rồi hợp làm một.

"Tiểu thúc thúc." Gia Ngôn cười mỉm, nó duỗi những ngón tay tay gầy nhỏ về phía Diêm Thanh Thành, "Ta không nên mềm lòng với ngươi."

"Diêm Gia Ngôn, ngươi tỉnh lại đi, tuy từ nhỏ sức khỏe của ngươi có chút yếu ớt, nhưng ngươi không phải là một người nhất gan." Diêm Thanh Thành chậm rãi ngồi xổm xuống, để bản thân hấn ở cùng độ cao với Gia Ngôn, hấn nhìn thẳng vào mắt nó, khoe mắt có chút ướt, "Ngươi có một con quái vật đang cư ngụ trong cơ thể, nhất định phải đuổi nó đi."

Chuyện này, chỉ có ngươi mới có thể làm được.

Gia Ngôn hãy tin tưởng ta, ngươi có thể làm được, đừng để nó chiếm cơ thể của ngươi, đừng làm những điều mà bản thân phải hối hận."

Gia Ngôn đang giơ hai cánh tay lên ở giữa không trung bỗng chốc bị đơ cứng lại, mí mắt chớp chớp hai cái, hai bóng đen trong mắt nó như biến mất đi.

"Ta là Diêm Gia Ngôn...", nó từ tốn nói những lời này, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc.

"Ngươi là Diêm Gia Ngôn." Diêm Thanh Thành vội vàng nắm lấy cánh tay của nó, "Gia Ngôn nghĩa là tốt bụng, tên của ngươi vẫn là do tiểu thúc lấy..."

"Tiểu thúc." Gia Ngôn dường như đã rơi nước mắt, "Tiểu thúc..." Nó nức nở lao vào vòng tay của Diêm Thanh Thành, "Tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta không thể nhớ được nhiều thứ như vậy?"

Mặc dù trong lòng Diêm Thanh Thành vẫn còn do dự, nhưng nhìn nó như vậy, hấn không khỏi vui mừng, ôm chặt lấy nó, nhẹ nhàng nói, "Gia Ngôn đừng sợ, mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi..."

Gia Ngôn gật đầu, rồi nó chột ngẳng đầu lên xem hấn, nhưng trong tròng mắt không che giấu được nỗi sợ hãi, "Nhưng mà, đầu của phụ thân đã bị ta vụn xuống rồi, không có đầu, ông ấy sẽ khá lên sao?" Thời điểm nói xong mấy lời cuối cùng, nó mỉm cười, cái bóng khuất sau nhấn cầu của nó lại hiện ra, che đi đôi nhấn cầu nhợt nhạt.

"Nhưng không sao, các người rất nhanh sẽ được đoàn tụ.

Con đường hoàng tuyền khó đi, nhưng người sẽ không cô đơn khi có gia đình đi theo người bầu bạn."

Sau khi dứt lời, Gia Ngôn liền nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Diêm Thanh Thành, vui cười cầm tay vào sau lưng hắn.

"Bảo Điền!" Triệu Tử Mai cố nén đau đớn lại hét lên một tiếng, nhưng Bảo Điền không cần y gọi đã động thủ, thanh kiếm trong lòng bàn tay hắn dưới lực đẩy của lòng bàn tay liền đâm thẳng vào phía sau lưng của Gia Ngôn, nhưng mũi kiếm chỉ mới đến gần quần áo của Gia Ngôn thì đã bị chặn bởi một bóng đen nào đó đột ngột xuất hiện, bị chém thành hai mảnh rơi trên mặt đất.

"Xong rồi." Triệu Tử Mai thấy Diêm Thanh Thành "ai u" kêu một tiếng, sắc mặt liền trở nên tái nhợt, trong lòng y lập tức tràn ngập sự tuyệt vọng.

Nhưng mà vào lúc này, phía sau lưng của Gia Ngôn run lên hai lần, nó chậm rãi quay đầu nhìn lướt qua Triệu Tử Mai, nhìn đến công đại sảnh của nhà thờ tổ tiên.

Nụ cười ngả ngón trên khuôn mặt hắn dần tắt dần, trong ánh mắt tràn đầy sát khí, mũi nhẹ nhàng rung lên, như thể nó nghĩ được cái gì đó. Toàn thân của Triệu Tử Mai lạnh sống lưng nhưng không hiểu là vì lý do gì.

Y còn chưa kịp hiểu đã thấy Gia Ngôn xoay người lại, đẩy Diêm Thanh Thành về phía Bảo Điền, sau đó vội vã lao ra công sân giữa tiếng kêu kinh ngạc của mọi người rồi biến mất trong màn đêm dày đặc.
"Nó... Nó..." Tại sao nó lại chạy? Một nha dịch hồi phục tinh thần sau nỗi hoảng sợ, ngập ngừng hỏi ra những thắc mắc trong lòng mọi người.

Bị ẩn nhanh chóng được giải đáp, ngoài cửa lớn đột nhiên có tiếng bước chân đi đến, những bước chân đó lúc nặng lúc nhẹ, nghe giống như người bị thọt chân đang đi.

Triệu Tử Mai trong lòng có chút động, vừa lệnh cho Bảo Điền đi kiểm tra vết thương của Diêm Thanh Thành, vừa ôm tay và nheo mắt nhìn về hướng cửa trước.

Y thấy được người trong suy nghĩ của mình: Thân ảnh của ông cháu nhà họ Mục đang xuyên qua đêm tối đi đến sảnh nhà thờ tổ tiên.

"Cộp... Cộp...."

Cộp..."

Tiếng bước chân càng lúc càng nhẹ.

Mục người què đi phía trước dẫn đường, Mục Tiểu Ngộ chậm rãi đi ở đằng sau.

Nàng đội một chiếc mũ, bím tóc dày và dài đung đưa qua lại khiến cho Triệu Tử Mai cảm thấy nó giống như một cái roi đang điều khiển một con ngựa.

"Có phải bọn họ khiến cho tà ám sợ hãi không? Nhưng nếu như hai ông cháu nhà họ có năng lực như vậy, vì sao phải sợ hãi mà rời đi?" Đột nhiên trong lòng Triệu Tử Mai dấy lên sự nghi hoặc, nhưng lại không có nhiều thời gian để suy nghĩ điều đó, bởi vì Diêm Thanh Thành đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

"Tử Mai, Gia Ngôn đâu rồi?"

Triệu Tử Mai thở phào một cái, Diêm Thanh Thành có thể nói chuyện, điều này chứng tỏ thương tích của hắn không quá nghiêm trọng.

Vì thế, y vội vàng cúi xuống, nghiêng người nói nhỏ: "Gia Ngôn chạy đi rồi, người đang bị thương đừng nói nhiều, để Bảo Điền đi gọi đại phu tới." Nói xong y liền đứng dậy ra lệnh cho Bảo Điền đi tìm người, sau đó quay lại ngồi xồm xuống bên cạnh Diêm Thanh Thành.

Diêm Thanh Thành thở dài, dùng ngón tay nắm lấy cổ tay Triệu Tử Mai, lực nắm thoáng tăng lên một chút.

“Nó... Nó không nói cho ta biết huynh trưởng và Tương Trinh ở... ở nơi nào, ta muốn hỏi, nhưng mà...”

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau Triệu Tử Mai, trong mắt hiện lên sự nghi hoặc: “Mục... Mục cô nương, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Mục Tiểu Ngộ không trả lời câu hỏi của Diêm Thanh Thành mà khom lưng đi quanh sân, vừa đi vừa dùng mũi ngửi mọi thứ xung quanh, giống như một con thú vừa chạy từ rừng xuống.

Cuối cùng, nàng dừng lại bên cạnh Triệu Tử Mai, quay người nói với Mục người què ở phía sau: “Chạy trốn nhanh như vậy, xem ra là đuổi không kịp.

Tất cả là đều tại

ngươi, ai bảo ngươi mượn cái xe ngựa này? Chiếc xe này đi chậm quá đi.

Giờ thì hay rồi, mỡ gần tới miệng còn để mất.

Ngươi bồi thường cho ta thế nào đây?”

Mục người què khom người, chấp tay hành lễ, chỉ thiếu mỗi việc quỳ xuống dưới chân Mục Tiểu Ngộ.

“Thần tiên.” Lão cười nhỉnh bợ, vâng vâng dạ dạ nói, “Cái đồ tà ám kia làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ngài được? Giải quyết càng sớm thì càng giảm bớt một cái, hay là, ngài ăn con quỳ mới kia trước, cái lớn kia thì chúng ta từ từ tìm?”

Khi nói lời này, Mục người què gằm gừ với chiếc quan tài đang để giữa sân, lại liếc mắt nhìn Diêm Thanh Thành..

Chương 41: 41: Lửa Trời

Triệu Tử Mai khó hiểu với hàng loạt hành vi kỳ lạ của Mục Người Què, bởi vì lúc này y đang tập trung hết sức vào vết thương của Diêm Thanh Thành nên y cũng không nói câu nào.

Nhưng mà, khi nghe được một câu như vậy thật không thể tưởng tượng được của Mục Người Què, y không thể không ngẩng đầu lên, liếc nhìn qua quan tài bằng gỗ mun kia.

Nhưng chỉ với một cái liếc mắt đó đã làm cho y suýt nữa phải hét lên bởi vì y nhìn thấy một bóng người gần như trong suốt, nằm trên quan tài, khác nức nở.

"Nghe nói rằng bản mệnh người yếu nên quả nhiên có thể nhìn ra những thứ mà người thường không thấy được." Mục Tiểu Ngộ cúi đầu xuống nhìn Triệu Tử Mai một cách hứng thú rồi chậm rãi vươn một tay ra chống cằm, khoé miệng lộ ra nụ cười nham hiểm, "Da của người thật tốt, nếu không phải dùng quen với cơ thể này thì, ta sẽ rời bỏ nàng mà đến với người đó."

Nếu như đổi lại là ngày thường, nếu có ai dám làm ra một hành vi vô lễ như vậy với Triệu đại công tử thì bàn tay đó đã sớm bị hủy từ lâu rồi.

Nhưng ngay tại lúc này, Triệu Tử Mai vẫn không nhúc nhích gì, chỉ lặng lẽ nhìn thẳng vào mặt của Mục Tiểu Ngộ, hơi thở càng ngày càng hỗn loạn.

"Người là ai?" Y cố hết sức duy trì sự bình tĩnh, không để giọng nói của bản thân run lên, bởi vì khi Mục Tiểu Ngộ cúi đầu xuống, y lại nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe kia, "Người tại vì sao lại muốn chiếm thân thể của Mục cô nương?"

Mục Tiểu Ngộ bỏ tay xuống, nghiêng đầu về hướng của Mục Người Què nói, "Lão già, nói cho hắn biết lúc mà người hỏi câu hỏi này thì ta

trả lời người như thế nào.”

Ánh mắt của Mục Người Què loé lên, hấn nuốt nước miếng rồi nói nhỏ, “Một, người cũng không biết người là ai.

Hai, nếu lại thêm gì nữa thì ta sẽ vắn đầu người.”.

Ra chương nhanh nhất tại { **Trum Tr uy e M**.

V N }

Nghe được câu này, thần trí của Diêm Thanh Thành vẫn luôn ở trạng thái mê man cũng quay đầu lại, yếu ớt hỏi, “Mục tiên bối, câu nói này của ngài là có ý gì?”

Mục Người Què không biết trả lời hấn như thế nào nên đành cười ngượng ngùng một cái lầy lẹ.

Nhưng Mục Tiểu Ngộ lại bỏ tay ra phía sau lưng, ngẩng đầu lên nhìn quan tài bằng gỗ mun ở giữa sân, nhếch miệng nói, “Ma mới chết, thật vô vị.

Nhưng mà nếu vút đi thì có chút đáng tiếc lắm.”

“Ma mới chết.” Triệu Tử Mai lập đi lập lại bốn chữ này, trái tim đột nhiên co rút, rồi lại căng phồng lên đập thành thạch trong lồng ngực.

Y nhìn lên về phía người đang nằm trong quan tài kia, cuối cùng nhận ra người kia là ai.

“Dư Trì huynh...” Y chần chừ kêu tên của hấn.

Nhưng mà đúng lúc này một tiếng “Đing” đột nhiên vang lên bên tai y.

Âm thanh này vang lên một lúc lâu, còn đem theo âm rung ong ong, khiến cho những sợi tóc mai bên tai Triệu Tử Mai bay lên.

Lúc kim đồng bay về phía quan tài Triệu Tử Mai nhận ra bộ dáng nó cùng lần trước y gặp không giống nhau.

Hiện tại nó được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu đỏ nhìn giống như một chùm lửa nhỏ, có chút đối nghịch với màn đêm đen.

Chỉ là trong nháy mắt, kim quang đã xuyên qua linh hồn của Diêm Du Trì, sợi chỉ màu trắng ở đuôi kim kéo linh hồn khiến nó trông giống như bị xiềng xích, bay thẳng về phía của Mục Tiểu Ngộ rồi vũng vàng rơi xuống lòng bàn tay của nàng.

Mục Tiểu Ngộ một tay nắm lấy cây kim rồi nhẹ nhàng ném về phía hộp gỗ đang được Mục Người Què cầm ở phía sau.

Tay còn lại vuốt theo ánh bạch quang, nắm lấy linh hồn Diêm Du Trì trong tay.

Triệu Tử Mai choáng váng không biết nàng như vậy là muốn làm cái gì? Y đã từng nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ thêu hồn rồi đưa linh hồn trở về kim.

Đây là cách nàng chuyển hóa linh hồn của Thuý Quân.

Nhưng mà bây giờ, tại sao nàng không sử dụng cây kim đó nữa?

Những nghi ngờ của y nhanh chóng đã được giải quyết.

Mục Tiểu Ngộ nâng linh hồn đang giãy giụa của Diêm Du Trì lên một cách chặt vật như đang dẫn theo một con chó rồi lắc nhẹ giữa không trung, khoé miệng nàng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, nhưng đôi mắt lại chậm rãi đảo quanh lộ ra vẻ kinh diễm không thể che giấu.

"Bị lửa trời thiêu đốt, đau thì chung quy lại vẫn là đau, chịu đựng 1 chút đi".

"Lửa trời?" Triệu Tử Mai cau mày vừa định hỏi lại liền thấy một ngọn lửa đột nhiên bốc lên từ trong lòng bàn tay của Mục Tiểu Ngộ.

Ngọn lửa có màu đỏ thẫm, trên đỉnh lóe lên ánh sáng màu lam, tuy rằng có hơi chói mắt nhưng lại không có gì khác so với những ngọn lửa bình thường.

"Lửa trời..." Triệu Tử Mai đọc thầm hai chữ này trong lòng một bên, Lửa trời chính là như thế này sao? Đồng thời y đột nhiên nhớ tới lần trước Mục Tiểu Ngộ nói: "Thân thể đã chết, không được xem là chết thật, thân thể tiêu tán, dự vọng không còn, như vậy mới coi như là chết hẳn."

"Tử Mai, Mục cô nương đang nói cái gì vậy, vì sao ta nghe không hiểu

được?" Diêm Thanh Thành cũng nhìn thấy ngọn lửa trong lòng bàn tay Mục Tiểu Ngộ, trong lòng không ngừng kinh ngạc.
Triệu Tử Mai biết hẳn không nhìn thấy linh hồn của Diêm Dư Trì, vì thế than thở lên một tiếng, cúi người an ủi nói, "Thanh Thành, người trước hết là nên nghỉ ngơi một lát, đừng cố nói chuyện."

Lát nữa đại phu sẽ tới."
Vừa nói lời này xong Mục Tiểu Ngộ hừ lạnh một tiếng khinh thường, lông mày khẽ nhíu, trên môi thốt ra một từ, "Đốt."
Nhưng ngọn lửa chỉ đứng đưa hai lần, vọt lên vài phân rồi lại trở về trạng thái ban đầu, lưỡi biếng lắc lư trên lòng bàn tay nàng.

Linh hồn của Diêm Dư Trì dường như không cảm nhận được ngọn lửa đang bùng cháy nên không hề có một chút vật vã và đau đớn nào.
Trên mặt Mục Tiểu Ngộ thoáng hiện lên vẻ khó chịu, nàng đột nhiên lắc tay, nhíu mày thật chặt, nói, "Sao lại không đốt được? Ngủ lâu như vậy, chẳng lẽ đã mất hết kỹ năng quản gia rồi."
Trường hợp này đáng ra phải tỏ ra buồn bực nhưng Triệu Tử Mai lại bỗng nhiên có chút muốn cười nhạo cô nương xinh đẹp, giọng điệu độc đoán nhưng lại mang theo vẻ bực bội khó chịu, có chút giống với tính cách của trẻ con này một cái.

Thật sự là những thứ không phù hợp nhất trên thế gian lại đi đôi với nhau.
Nhưng ngay sau đó, nụ cười trên mặt Triệu Tử Mai đột nhiên biến mất, y nhìn chằm chằm rồi lớn tiếng về hướng Mục Tiểu Ngộ nói, "Cẩn thận."
Mục Tiểu Ngộ bị giọng nói của y làm cho sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại thì trên cổ tay của nàng truyền đến một cảm giác lạnh lẽo.

Nàng cúi đầu liền nhìn thấy Diêm Dư Trì đang cắn vào động mạch ở cổ tay khiến cho nơi đó chảy ra một hàng máu dài.
Sắc mặt nàng trầm xuống, cảm thấy một luồng nhiệt bốc lên từ lòng bàn chân lao thẳng tới đỉnh đầu lâu, chỉ hận không thể xuyên thấu qua cơ thể mà bay ra ngoài.
"Đốt." Nàng khó chịu gầm nhẹ một tiếng rồi truyền hơi nóng trong người lên ngọn lửa trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa bùng nổ, một quả cầu lửa bốc lên từ lòng bàn tay, bao vây

Diêm Dư Trì.

Triệu Tử Mai mơ hồ có thể nhìn thấy những ngọn tháp ở giữa quả cầu lửa giống như những ngôi chùa, sừng sững trong mây, vô cùng rục rờ.

"Đây là cái gì?" Ý mơ hồ cảm thấy những ngọn tháp này có chút quen thuộc, giống như đã nhìn thấy chúng ở đâu đó rồi.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thì bên tai đã truyền đến một tiếng kêu chói tai, giống như một trận gió lạnh cuộn cuộn xoay tròn quanh quả cầu lửa.

"Bang" một tiếng, quả cầu lửa nổ tung.

Ngọn lửa hóa thành từng chùm tia cực nhỏ từ từ bay lên trời, chốc lát liền biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Triệu Tử Mai nhìn lòng bàn tay bằng phẳng của Mục Tiểu Ngộ.

Hiện tại không có gì trên đó, không có lửa, cũng không có hình chớp kỳ lạ, chỉ có những đường chỉ tay mềm mại, đan chéo hội tụ trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng..

Chương 42: 42: Đói

Diêm Thanh Thành đột nhiên ngất xỉu trong trận "lửa trời" này, được người của Bảo Điền khiêng đi chữa trị.

Triệu Tử Mai chỉ đơn giản băng bó vết thương và ở lại phụ trách xử lý hậu sự.

Nhưng mà, khi tìm thấy Diêm Dư Trì, y có chút cảm thấy may mắn vì Diêm Thanh Thành đã bất tỉnh, như vậy thì hẳn ít nhất không phải đối diện với cái xác không đầu này.

Thi thể của Diêm Dư Trì được nhét trong một chiếc quan tài, đè trên người hẳn là phụ thân Diêm Bạch Lâm, hai cha con cứ như vậy mà ở bên nhau, bốn cách tay giao nhau, giống như đang ôm đối phương vậy.

Mục Người Què liếc nhìn vào trong quan tài, vội vàng đi đến một bên tát vào miệng, lẩm bẩm nói: "Thiên vương lão gia ơi, đã giết người rồi nhưng sao lại nở làm hỏng thi thể như thế này, tên sát nhân này thật quá tàn nhẫn."

Mục Tiểu Ngộ mặc kệ hẳn, chỉ dựa vào trên quan tài đùa giỡn câu được câu không rồi lần lượt thắt bím tóc.

Ánh mắt nàng sáng ngời dưới mũ tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc, nàng liếc nhìn Triệu Tử Mai đang quan sát mình, cười nhạt nói, "Đừng nhìn ta như vậy.

Thứ này đã chết ít nhất một trăm năm, nói cho ta biết, nó rốt cuộc là thứ gì?"

Đột nhiên bị nàng hỏi như vậy, Triệu Tử Mai không khỏi giật mình.

Vì vậy vội vàng kể cho nàng nghe về nội tình của canh Hồng Ngọc

Sau khi nghe xong, Mục Tiểu Ngộ còn chưa lên tiếng, nhưng Mục Người Què bắt đầu thổn thức thở dài, "Bản thân đã bị phong ấn trong rọg cả trăm năm, xương cốt bị kẻ thù dùng làm bàn đạp thăng quan phát tài, chẳng trách oán khí của Đào Hoán lại sâu nặng như vậy.

Xem ra mấy cái chết của Diêm gia cũng không tính là nhiều."
Vừa nói tới đây, ánh mắt của hắn đột nhiên thẳng tắp, quay đầu nhìn chằm chằm quan tài một hồi lâu mới vò đầu bứt tai, xông tới Mục Tiểu Ngộ, "Trời ạ, đại tiên, chuyện này thật sự có chút cổ quái.

Lúc mà ta nhìn thấy đứa bé kia lần đầu tiên, nó đã hôn mê bất tỉnh.

Trông như người mất hồn vậy.

Chính vì vậy mà ta đã dùng kim đồng để thêu linh hồn cho nó, sau khi kim đồng quay lại thì đứa trẻ tỉnh lại ngay.

Lúc đó ta rất vui, cho rằng công lực của hắn đã tiến bộ trở lại, nhưng bây giờ xem ra, dường như kim đồng đã lỡ thêu tà ma vào cơ thể đứa trẻ này.

"

Mục Tiểu Ngộ liếc mắt nhìn hắn, "Lo lắng sao? Sợ rằng nhà họ Diêm bị sự liễu lĩnh của người giết chết hả?"

Mục Người Què cúi đầu, trong miệng không biết rên rỉ cái gì.

Mục Tiểu Ngộ ché nhạt, mắng chửi: "Ngu xuẩn, nếu như người có thể thêu được thì ta lúc đó cũng không bị thương."

Mục Người Què hiển nhiên nhẹ nhõm một hơi, "Nói như vậy, đứa nhỏ bị quỷ ám kia không liên quan gì đến ta?"

"Chỉ là ngẫu nhiên mà linh hồn quỷ dữ chiếm hữu cơ thể của hắn, rồi cũng phải mất một thời gian mới quen nên hắn mới hôn mê như người mất hồn.

Còn người, ngay lúc nó sắp tỉnh lại thì người ra tay thêu hồn." Nói đến đây, nàng đảo mắt, trên mặt lộ ra có phần tà mị nụ cười, "Lão già à, đã như vậy, người có thể trả lại tiền đã lấy không?"

Mục Người Què bị những lời này làm cho sửng sốt, trên mặt còn cười nói: "Không phải chúng ta tới đây giúp bọn họ bắt ác ma sao? Giúp đỡ việc

lớn như vậy còn có lý do gì trả lại tiền lại? " Nói đến đây, hắn vẫy tay ra hiệu cho một người hầu sắp khiêng xác đến trước, nói lớn: " Tiểu ca từ từ hãy đi.

Để ta tới giúp ngươi một tay.

Xương cốt của cái xác này nát hết rồi, không nhấc lên được đâu, nếu muốn nâng lên thì cần phải có xêng đó."

Nói xong, hắn vội vàng bước tới.

Đôi chân vốn vào ngày thường đi lại đã không dễ dàng nhưng nay lại nhanh nhẹn hơn nhiều.

" Lão tử này, nóng lòng muốn giữ số tiền đó cho riêng gã đây mà." Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng lưng của Mục Người Què vội vàng rời đi, cười mắng một câu.

Làm một người bình thường, một nụ cười có thể tăng thêm một chút sinh động cho khuôn mặt, nhưng khuôn mặt của nàng không cử động, và làn da và kết cấu chia thành hai lớp rõ ràng, trông cứng ngắt và kỳ dị, thật là đáng sợ.

Cùng với hai con mắt giống như ma trơi kia, cả khuôn mặt càng thêm u ám khiến người ta sợ hãi không dám nhìn quá lâu.

Triệu Tử Mai không còn chăm chăm nhìn vào nàng nữa, do dự suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nói ra những lời đã kìm nén trong lòng bấy lâu nay, "Mấy ngày nay ta đều suy nghĩ một chuyện, tuy rằng Diêm Thanh tội ác tày trời, nhưng những việc ác này chỉ một mình hắn làm, có nhất định phải để cho con cháu nhà họ Diêm trả lại những gì mà hắn đã nợ Đào Hoán không?"

Nghe được lời này, Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu, hứng thú nhìn chằm chằm Triệu Tử Mai hồi lâu, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm can của ọ.

Triệu Tử Mai bị nàng nhìn chằm chằm liền dựng tóc gáy, đang cảm thấy hồi hận bản thân nhiều chuyện thì chợt nghe thấy tiếng kêu dài phát ra từ bụng nàng.

Mục Tiểu Ngộ vỗ vỗ cái bụng, cau mày nói, "Đó là nhân quả báo ứng.

Hiện tại ta đói bụng quá, chỉ muốn có cái gì đó cho nhanh vào bụng.

Triệu công tử thử nói xem, rốt cuộc là nó đang trốn ở đâu?"

Xe ngựa gập ghềnh trên con đường núi hiểm trở, trên xe lắc lư dữ dội, đã hai ngày rồi nàng chưa có thứ gì bỏ vào bụng, đây thực sự là một cực hình đối với Trương Trinh.

Đây giờ, nàng đang che miệng bằng một tay, cố gắng nuốt lại những cơn buồn nôn đang muốn trào ra.

"Mẫu thân, người không thoải mái sao?" Gia Ngôn ngồi bên cạnh dịu dàng đưa ống nhỏ, "Muốn nôn thì cứ nôn vào đó, đừng cố nhịn."

Trương Trinh lấy ống nhỏ, hướng về bên ngoài nôn khan vài tiếng, nhưng chỉ phun ra một ít nước bọt.

Ít thức ăn trong bụng đã tiêu hóa từ lâu, còn có gì nữa mà nôn ra ngoài chứ.

"Mẫu thân, để con kể cho người nghe một câu chuyện xưa, nếu người phân tâm sẽ không khó chịu như vậy nữa." Gia Ngôn nhìn đường núi được ánh trăng chiếu rọi, hai bên đường là những tảng đá gồ ghề đã bị gió núi ngàn năm mài từ sắc bén biến thành cùn mòn.

Chúng nó đều thay đổi, còn bản thân hấn thì sao, hấn vẫn là Đào Hoán thuần khiết như vũng nước sao?

"Ngày đó...."

Là lễ hội mùa xuân...." Mọi hấn mấp máy vài cái, lộ ra phần lợi đã lộ ra vì thay răng.

Cha mẹ và tỷ tỷ đã đi xem đèn trước khi trời tối.

Vì năm đó ta tham gia thi Hương nên không đi chơi, chỉ ở nhà đọc sách một mình.

Ta còn nhớ rõ thời điểm trước khi đi, ta đã dặn tỷ tỷ, nhờ tỷ tỷ giúp ta đem một chiếc đèn lồng trở về, một chiếc đèn lồng cá chép.

Cái đèn lồng kia tỷ tỷ giữ cho đến khi mất, lâu lâu lại lấy ra xem.

Tuy nhiên, màu sắc bên trên dần dần nhạt đi, ban đầu là đỏ tươi, nhưng

sau đó lại trở thành màu trắng.

Màu trắng không phải là điềm lành, đó không phải là màu chỉ dành cho người chết sao?

Cha mẹ và tỷ tỷ đã rời xa ta mãi mãi, đến chết đều không thể nhắm mắt.

Nhưng điều họ không biết là ta cũng đã mong chờ họ, xuyên qua bức tường, qua chiếc bình cũ, ta trông mòn con mắt, nhưng ta sẽ không bao giờ có thể trở về nhà.

Ta bị biến thành canh Hồng Ngọc, một loại thuốc ma thuật đã cứu sống vô số người..

Chương 43: 43: Trai Đường Thôn

Mẫu thân, lần đầu thấy người ta mừng lắm, người trông giống như tỷ tỷ của ta, bàn tay mềm mại, chẳng giống lòng bàn tay của những người nông dân quanh năm làm ruộng.

Đôi mắt của hai người lúc nhìn ta luôn là ánh sáng dịu dàng, dường như có thể chiếu vào trong lòng ta.

Ta quá lưu luyến sự dịu dàng như vậy, trải qua hơn một trăm năm, nỗi nhớ của ta dành cho nó mỗi ngày một sâu đậm hơn.

Cho nên ta đã tự nhủ, nếu như có một ngày ta được ra ngoài, ta sẽ tìm được người, không bao giờ chia xa người nữa.

Cuối cùng thì cơ hội của ta cũng đến, đứa trẻ kia làm đổ chiếc bình cũ, ta đã nhân cơ hội để nhập vào cơ thể nó.

Dù nó còn nhỏ nhưng nó lại là con của người, vì vậy ta càng có thể tận hưởng sự dịu dàng và tình yêu của người một cách tuyệt vời.

Quan trọng hơn, với thân thể này, cuối cùng ta cũng có thể làm được điều mà ta mong đợi hơn trăm năm.

Người nhất định là đang muốn biết ta đang định làm gì, phải không?

Đúng vậy, người đã giam cầm ta hơn trăm năm, làm hai người chúng ta âm dương ngăn cách, mặc dù hấn đã chết, nhưng con cháu của hấn vẫn còn sống, vì hồng ngọc canh, bọn họ sống tự tại hơn so với nhiều người.

Ta, làm sao có thể bỏ qua cho họ?

Giết một người không khó chút nào, nhưng ta không muốn bọn họ chết quá sung sướng, trước khi chết, ta để cho họ từng người một ném trái nãi sợ hãi trầm trọng nhất trên thế gian này, đặc biệt là Thúy Quân.

Nữ nhân này vốn dĩ không cần phải chết, vì nàng ta không thuộc Diêm

gia.

Nhưng, nàng ta đã làm điều mà ta không thể tha thứ được nhất – nàng ta đã chiếm trọn trái tim của nam nhân kia, làm tổn thương đến trái tim của người.

Mẫu thân, hóa ra thế giới này sau hơn trăm năm, cũng ngập tràn sự đơ bản.

Đàn tay đã đưa ra cho ta vào đêm đó, nó từ từ vươn về phía người, bóp chặt cổ người.

Người tuy rằng không biết gì về họ, nhưng người có thể cảm nhận được sự thờ ơ và coi thường của nam nhân.

Ta nhìn thấy người cố gắng làm hài lòng hắn, nhìn thấy người tự ngấm lại bản thân, nhìn thấy người khóc sau lưng hắn.....

Trái tim ta nhu tan nát.

Tất nhiên ta sẽ hận những gì người hận, nam nhân mà ta gọi là phụ thân, cùng nữ nhân mà hắn sủng hạnh kia, họ là cái gai trong mắt ta, một ngày không nhổ ra được, thì một ngày ta cũng không buông bỏ được.

Vì vậy, vào ngày sinh thần, ta đã lên ra ngoài, lừa Thúy Quân vào căn phòng kia, móc mắt nàng ta ra.

Khuôn mặt vắn vẹo trước khi chết của nàng ta chẳng đẹp chút nào, đôi mắt không còn nữa, cơ mặt căng cứng.

Đúng rồi, cổ của nàng ta đã bị ta chặt đứt ra, móng tay rụng rời, quần áo lấm lem bùn đất, xấu đến mức đến ăn mày cũng không bằng.

Tất nhiên, điều làm ta bất ngờ nhất là, nàng ta thực sự có cốt nhục của hắn, a, đứa trẻ bất hạnh kia, thậm chí lúc chết vẫn chưa thành hình nhân. Nói đến đây, Gia Ngôn từ trong tay lấy ra một khối ngọc bích nhét vào tay Trương Trinh, "Mẫu thân, đây là ngọc bài của chúng ta, người đã đưa nó cho ta, nhưng ta suýt làm mất nó, để cho lão già đó phát hiện bí mật của ta.", nó cười, "May mắn thay, ta đã trong nháy mắt động thủ, không cho hắn cơ hội để nói ra bí mật của ta.

Ta móc lấy trái tim của hấn."

Tương Trinh mím chặt môi, dùng lực áp chế run rẩy, nhưng nước mắt không nghe lời từ khe mắt trào ra, chảy xuống cổ vào cổ áo, làm lồng ngực nàng lạnh ngắt.

Gia Ngôn quay đầu lại, vờ nhẹ lên mu bàn tay đang run rẩy, nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân, người đừng sợ, ta sẽ không làm vậy với người, người là mẫu thân, là tỷ tỷ."

Là người ta đã đợi trăm năm, ta sẽ không hại người, càng không cho phép người khác hại người."

Hình như nó có chút buồn ngủ rồi, sau khi ngáp dài một cái, nó dụi dụi đôi mắt ngái ngủ mơ hồ tiếp tục nói: "Còn có một tin tốt mà quên nói với người."

Tên nam nhân thời đó cũng đã chết.

Bị giết chết rồi, giờ một nhà ba người bọn họ có thể đoàn viên ở dưới rồi." Dứt lời, nó tựa đầu vào ngực Tương Trinh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một lúc sau mới thở đều rồi chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, ngón tay cái của nó lại đè chặt cổ tay Tương Trinh đề phòng nàng chạy trốn.

Xe ngựa chạy lên những cục đá gồ ghề, lại bắt đầu bị xóc nảy, hàng mi dài của Gia Ngôn khẽ nhúc nhích vài cái, nhưng người thì vẫn chưa tỉnh lại. Tương Trinh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Gia Ngôn, trong lòng đột nhiên bắt đầu cầu nguyện rằng chiếc xe sẽ chạy nhanh hơn và dữ dội hơn, tốt nhất là lao thẳng vào vách núi để mẫu tử họ bị vùi lấp trong sỏi đá và cỏ dại.

Kể từ đó, xem như là kết thúc mọi chuyện.

Nghĩ như thế, nàng chợt thấy gò má lạnh toát, một dòng nước mắt trượt dọc theo gò má đến trên môi, mặn chát.

"Đến trai đường thôn rồi..."

Cùng với giọng nói có chút mệt mỏi của người đánh xe, chiếc xe ngựa lác qua lác lại hai lần, rồi vững vàng dừng lại, Gia Ngôn mở mắt và ngồi thẳng dậy, "Mẫu thân, chúng ta về đến nhà rồi."

Trai đường thôn giống như những gì Triệu tử Mị đã thấy trong giấc mơ

của mình, nằm ở phía bắc, được xây dựng trên một con dốc thoải phía trên, tầng tầng lên cao, hình dáng tựa vào nhau.

Đường phố và ngõ hầu hết được lát bằng đá xanh, đá xám, đá phiến tím, sau một trận mưa bất chợt, những phiến đá với nhiều màu sắc khác nhau phản chiếu nức nở mê người, như thể chúng được khảm bằng đá quý. Nhà ở dân cư là kiểu bố trí nhất thủy đích tứ thủy, đầu tiên vào nhà chính thường để đại sảnh, sân đơn giản rộng rãi, nhiều cửa thoáng mát, cùng giếng trời thông nhau giữa trong và ngoài sân.

Mái nhà lợp ngói bướm, tường đầu ngựa.

Bên trong hầu hết được lát bằng phiến đá, xà gỗ chịu lực, xà có chạm trổ hoa văn, mái hiên sở trường, những nét đặc trưng của phong cách kiến trúc địa phương Triệu Đà.

"Thôn này phong thủy khá tốt." Mục Tiểu Ngộ đứng hướng gió ở đầu thôn, nhìn xung quanh núi non một vòng.

"Bên trái thôn có núi Thanh Long, bên phải có núi Bạch Hổ.

Bạch Hổ rơi xuống tới đáy, cực kỳ thuận phục, đúng lúc Thanh Long bên trái ngẩng đầu, bên phải Bạch Hổ cúi đầu."

"Có Thanh Long và Bạch Hổ, nên có Huyền Vũ Chu Tước không đây?" Triệu Tử Mai thấy nàng rất thông thạo phong thủy, trong lòng lại nảy sinh nghi ngờ, vì vậy ọ truy hỏi một câu, muốn dẫn dụ nàng nói một vài câu.

Mục Tiểu Ngộ chưa từng phát giác ra tâm tư của ọ, chỉ nhìn về phía đỉnh núi ngoài xa, thở dài cười nói: "Nơi giao nhau giữa núi Thanh Long và núi Bạch Hổ là Huyền Vũ, sườn núi phía nam đối diện với thôn là Chu Tước."

Triệu Tử Mai ngược mắt lên nhìn về phía xa xa, chỉ thấy Thanh Long và Bạch Hổ đang dang tay ôm ấp trai đường thôn trong lòng, làm cho thôn tránh khí lạnh phía tây và ôm lấy âm dương.

Mà sườn dốc của núi phía nam từ giá bút phía tây nam hạ xuống đến đông nam, san bằng về phía đối diện thôn, sau đó đột ngột đổ xuống bên trái phía trước thôn, đối mặt với Thanh Long và bao vây thôn để tạo thành

một cửa thoát nước.

"Lời giải thích này rất thông thấu, ngay cả một ngoài lề như ta cũng hiểu được." Nói xong, y liếc nhìn nàng một cái, trong mắt dường như có mây mù.

"Xung quanh thôn này được cụm núi bao bọc chống đỡ gió nóng tây bắc, tận hưởng làn gió nhẹ.

Cái gọi là hoa không thể nở nếu không có gió, không có gió mưa không đến.

Nước là nguồn gốc của vạn vật.

Phía Tây Bắc của thôn, bên trái có nương nước suối, trong có nước từ hoàng thảo lương chi, bên phải từ nước suối quý để nấu ăn, tam thủy hội tụ từ tây bắc mà vào, thẳng đến sườn dốc phía nam tiện thể về phía đông, hình cung uốn quanh thôn, tương ứng với câu nói rằng Sơn Hoàn Thủy Bao Tắt Hữu Khí."

"Lời nhận xét này lại làm sao để giải thích?" Triệu Tử Mai vội vàng hỏi một câu.

(*) Phòng ăn chay của một ngôi chùa ở thôn làng..

Chương 44: 44: Người Bù Nhìn

Mục Tiểu Ngộ kéo một nụ cười gằn: "Một nơi Phong Thủy tốt như vậy, đến tà khí cũng bị làm yếu đi, muốn dùng kim đồng thêu tà khí ra cũng không dễ dàng như vậy."

Triệu Tử Mai nhìn đồi núi xanh tươi trước mắt, trầm ngâm suy nghĩ nói: "Thì ra, nó đến đây, một là vì trai đường thôn là cổ hương của nó, hai là để tránh kim đồng truy đuổi." Khi nói lời này, ỵ nhìn về phía thôn trang, mày cau lại: "Kỳ quái, đã đến lâu như vậy, lại không thấy một bóng người."

Thôn trang lớn như vậy sao có thể trống không, giống như không có người sống bình thường vậy?"

Mục Tiểu Ngộ nhận lấy túi nước Mục người què đưa qua, uống hết nửa túi, không nhẫn nại giờ bình lên, dựa vào Mục người què nói: "Người nói cho hẳn biết tại sao ở đây hẻo lánh không người."

Mục người què liếc nhìn Triệu Tử Mai, khóe miệng kéo một đường sâu, lão nhìn con đường đá trống trải trước mặt, chậm rãi nói: "Tuy rằng phong thủy ở đây tốt, nhưng linh khí đã cạn."

Có người đã giữ mọi người trong thôn này hàng trăm năm toàn bộ vận khí đã bị cuốn đi rồi, cũng ảnh hưởng đến một số thôn xung quanh.

Những người dân còn lại còn có ngày tốt lành.

Định là mười phòng và chín gian trống, gia tán nhân vong, lâu ngày, dân làng cho rằng phong thủy nơi này có vấn đề nên lần lượt bỏ nơi đây, đến nơi khác mưu sinh."

Nghe vậy, Diêm Thanh Thành một mục im lặng ngồi trên kiệu lên tiếng: "Mục tiên bối, vận khí trăm năm bị cuốn đi, có phải là nhà họ Diêm

không?”

Nhìn sắc mặt càng tái nhợt của Diêm Thanh Thành, Mục người què có một chút không đành lòng, ho nhẹ một tiếng: “Thôi đi, thôi đi, chuyện này tán gẫu đi xa rồi.”

Diêm Thanh Thành nắm lấy tay vịn kệ, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh: “Tiền bối có lời cứ nói, chuyện đã đến mức này, lẽ nào còn có cái gì mà ta không chịu được sao?”

Mục người què liền thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Nhà họ Diêm không nên có vận khí này.”

Diêm Thanh vốn nên dành cả cuộc đời vô danh ở thôn trai đường thôn, để lại cho con cháu không quá một gian phòng nát, hai đồng bạc, có thể bình an sống, không đói kém bệnh tật, đã phải cảm ơn sâu sắc rồi, nhưng hẳn dựa vào một hũ hồng ngọc canh, hoàn toàn thay đổi vận mệnh.

Tương đương với việc miễn cưỡng lấy đồ vật không thuộc về chính mình.

Mà thứ vận khí này vốn đã có định số, hẳn lấy được thứ này, người khác tất nhiên sẽ thiếu rồi, cứ như vậy, không riêng gì Đào gia, những người khác trong thôn trai đường thôn này, đến cả thôn trang xung quanh chực dậm, đều là do Diêm gia mà bị thiếu.”

Diêm Thanh Thành sững sờ hồi lâu, cuối cùng cười khổ nói: “Thôi đi, ta vốn dĩ còn vì cái chết của phụ thân và huynh trưởng đau lòng không chịu nổi, hiện tại xem ra, gặp nạn lần này nhà họ Diêm ngược lại trả xong nợ rồi.” Vừa nói, vừa rơi vài giọt nước mắt.

Trận khóc này, thân thể hẳn có chút không chịu nổi, sau một trận ho khan, hẳn nằm trên kệ đột nhiên phun ra một ngụm máu trên mặt đất.

Triệu Tử Mai giật mình nhảy một cái, vội vàng ché trụ tay Diêm Thanh Thành: “Bị thương nặng như vậy, ta sớm đã nói không để người đến đây, người lại muốn đến.”

Đến thì ngược lại cũng thôi đi.

Còn chưa nhìn thấy tà túy, bản thân đã bị bệnh đến mức này, Thanh Thành, người trở thành bộ dạng như thế này bảo ta làm sao yên tâm cho được?”

Diêm Thanh Thành lại ho khan vài tiếng, uống cạn ly nước mà người hầu

đưa cho, sau đó cười yếu ớt: “Nàng ấy bị bắt đi, sống chết còn chưa rõ, lẽ nào người muốn ta ở nhà chờ đợi sao? Còn có Gia Ngôn,” Nói đến đây, hần lộ ra tia bi ai, tầm mắt chuyển đến trên người Mục Tiểu Ngạo, nhẹ giọng hỏi: “Mục cô nương, nếu như tà tủy bị thêu ra, Gia Ngôn có phải sẽ bình thường như lúc trước đúng không? Không tổn hại gì?”

Mục Tiểu Ngạo nhướng mày: “Tà tủy ra khỏi thân, thân thể sẽ có chút khó chịu, nhưng không trở ngại gì, nghỉ dưỡng cẩn thận nửa tháng là được rồi.”

Nghe vậy, Diêm Thanh Thành thả lỏng người, định hỏi chi tiết hơn, nhưng đột nhiên nhìn thấy mây mù cuộn trào mãnh liệt mà đến, xám đậm, nhạt, xanh lam nhạt nhạt quấn vào một chỗ.

“Trời chưa mưa, sao lại có sương mù dày đặc như vậy?” Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm sương mù dày đặc, trong lòng nghi hoặc.

Mục Tiểu Ngạo đi tới mép vách núi, nghiêng người nhìn thung lũng đã bị bao phủ hoàn toàn, khước miệng khẽ động hai lần, khịt mũi nói: “Này nào phải sương mù? Đây là oán khí đã lâu năm thả xuống, có lẽ là, tà tủy kia đang ẩn náu trong thung lũng này, chỉ là...” Nàng dừng lại, cau mày, mặt lộ vẻ do dự.

“Chỉ là cái gì?” Triệu Tử Mai vừa hỏi bốn chữ này, liền nghe thấy trong thung lũng có tiếng kêu cứu, âm thanh không lớn, lại vang vọng giữa vách núi, rất lâu không muốn hạ xuống, giống như giọng nói của Trương Trinh. Nghe thấy tiếng kêu cứu này, Diêm Thanh Thành sớm ngồi thẳng dậy, ánh mắt như xuyên thấu sương mù dày đặc đến đáy: “Nàng ở phía dưới, là nàng....”

Còn có Gia Ngôn.”

Giọng hần run như không giống là của chính mình nữa.

Bốn phương thung lũng được bao bọc bởi những đỉnh núi xanh tươi, hai bên là những ngọn đồi, trên núi đầy cây cối trong bóng râm, thậm chí không có một chút màu xanh lá cây, mà bị bôi một lớp màu đen bên trên, thoát ẩn thoát hiện trong sương mù dày, như những bóng ma đen tối.

Diêm Thanh Thành ngồi trên kệu không tiện xuống núi, vì vậy thuận tiện có sự giúp đỡ của hai người hầu đi xuống dưới.

Khi xuống đến đáy thung lũng, hần phớt lờ sự thuyết phục của Triệu Tử Mai, chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng đi theo đám đông và đi sâu về phía trong màn sương mù dày đặc.

Phía trước là một vùng đất trống trải, cây cối thưa thớt, đá gồ ghề, khi có gió núi thổi qua, sương mù càng mỏng một chút, lộ ra hàng chục bóng đen ở giữa các tầng đá.

"Đó là thứ gì? Người à?" Mục người què đột nhiên dừng lại, ngón tay chỉ vào phía trước giọng run run hỏi một câu.

Cùng lúc đó, mặt trời nghiêng cuối cùng còn sót lại trên núi cũng lặn xuống, nhường quyền sở hữu bầu trời cho bóng đêm.

Tất cả mọi người đều vì lời nói của Mục người què lủi lại, chỉ có Mục Tiểu Ngộ đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn những bóng đen cao thấp không bằng nhau trước mặt, mũi hơi nhăn lại, khịt khịt mũi.

"Xem ra giống như bù nhìn vậy?" Qua một lúc, một nha dịch trong đám người từ trong kẽ rặng nói ra một câu này.

Tim của Triệu Tử Mai nảy lên, neho mắt nhìn về phía trước, tình cờ lại có một cơn gió, thổi sương mù tán ra, vì thế thuận tiện cho y nhìn càng rõ quả thực giống như bù nhìn thường thấy ở hai đầu bờ ruộng.

Mỗi cái được treo trên cây thánh giá bằng gỗ, đầu rũ xuống, hai tay duỗi thẳng, hai ống quần rộng bị gió thổi tung lên, bay phấp phới bên cạnh thanh gỗ, như những băng tang.

"Thật kỳ lạ, trong thung lũng không có người sống, bện nhiều bù nhìn như vậy để làm gì chứ? Không có ruộng lúa, không cần phải đuổi chim?"

Mục người què nói ra những nghi ngờ trong lòng mọi người, đổi lại là một sự im lặng chết chóc.

"Bởi vì vốn dĩ họ không phải là bù nhìn, họ là người, người chết." Một lúc lâu sau, Mục Tiểu Ngộ yếu ớt nói ra một câu như vậy..

Chương 45: 45: Ánh Trăng

Editor: Vincent.

Beta-er: Phong Linh.

(wufenglingg)

— —
Ngay khi những lời này vừa nói ra miệng, một đám người liền lùi về phía sau vài bước, Triệu Tử Mai ra lệnh cho Bảo Điền theo sát Diêm Thanh Thành, còn bản thân y lại đi về phía trước vài bước, chăm chú về hướng dòng người đi lại.

Y thấy rõ ràng...

"Người" cách bọn họ gần nhất, trên đầu tuy rằng tóc rối bù như rơm, nhưng đôi mắt của hắn là hai cái lỗ tròn đen nhánh, thậm chí còn có một hoặc hai con giò béo núc ních đang bò ra.

Thịt trên mặt hắn sớm đã bị gió núi khắc nghiệt làm khô từ lâu, chỉ còn lại vài miếng thịt khô quắt.

Y phục xộc xệch mặc trên người hắn nhìn như thể được vắt vợi trên một bộ xương khô đang bị gió thổi ngược về phía sau.

Nhìn kỹ một hồi thì hoá ra "người kia" đã sớm biến thành xác chết, hình như còn lắc lư hai lần dọa cho Triệu Tử Mai phải hít một hơi thật sâu.

"Một nơi hoang vu như thế này sao lại có nhiều người chết như vậy?" Y đi đến bên cạnh Mộc Tiểu Ngộ, đưa ánh mắt nhìn về hướng phía trên một chút, đếm thoáng qua thì nơi này có tới hơn hai, ba mươi xác chết khô như vậy.

"Không biết nữa." Giọng nói của Mộc Tiểu Ngộ có chút khàn nhưng ánh mắt lại bình thản nhìn về phía trước.

Trên người nàng hiện giờ cũng không còn tỏa ra khí chất độc đoán và ngông cuồng nữa.

Triệu Tử Mai bước lên nhìn nàng một cái, trong lòng lại thầm nghĩ: vạn vật trên đời đều thay đổi, chẳng lẽ Mục cô nương đã trở về rồi sao?

Thế nhưng suy đoán của hắn rất nhanh biến mất khi nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ đột nhiên xoay cổ hai lần, sau đó sải bước đi vào giữa đám xác khô ròi lần lượt nhìn vào những cái xác đó, thậm chí nàng còn nâng cánh tay của những xác chết kia lên xem xét cẩn thận.

Triệu Tử Mai thấy vậy liền tự giễu nói: xem ra không phải Mục cô nương rồi.

Nếu là nàng, chỉ cần nhìn thấy những cảnh này liền tự động vắt chân lên cổ chạy hoặc sẽ do dự một chút.

Làm gì có chuyện giám một mình đi vào hang cộp như vậy chứ.

Đang nghĩ ngợi y bỗng nhiên nghe thấy Mục Tiểu Ngộ lẩm bẩm nói:

“Đều đã chết rất nhiều năm rồi, linh hồn lẫn thể xác đều đã tan biến, nhưng tại sao ta cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?”

“Những người này cũng bị ác linh kia giết chết sao?” Triệu Tử Mai hỏi ở phía sau.

Mục Tiểu Ngộ hừ một tiếng rồi nói, “Không có khả năng đó.”

Ác linh đó mới vừa ở trong hũ đi ra không lâu, nhưng mà những người này xem ra đã chết được khoảng sáu, bảy năm rồi.”

Trong khi hai người bọn họ đang nói chuyện, mặt trăng đã ló lên khỏi từ phía sau lưng núi.

Lúc đầu còn thoát ẩn thoát hiện ở phía sau đám mây lơ lửng màu xám nhạt, nhưng một lúc sau khi đám mây kia dời đi, liền lộ ra một góc ngọc màu vàng sáng, soi sáng cả một thung lũng.

Trong đám người rì rầm vang lên tiếng bàn luận, nhờ ánh trăng nên tất cả mọi người đều có thể thấy rõ ràng cảnh tượng quỷ quái trước mắt: Hàng chục giá gỗ nghiêng ngã cắm trên mặt đất cỏ mọc um tùm, phía trên mỗi một cái giá gỗ đều treo một người đã hóa thành bộ xương.

Khi ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, trên mặt đất lập tức xuất hiện hơn hàng chục bóng đen kỳ quái, trông không giống người, ngược lại giống

côn trùng nhiều chân hơn.

Một cơn gió thổi qua khiến những đám mây đang che phủ mặt trăng cũng tản ra.

Ánh trăng không bị thứ gì ngăn cản liền chiếu sáng cả một sơn cốc âm u. Mục người què đứng ở ngoài trong lòng hiện lên một hồi bồi hồi.

Hắn dường như thấy đầu của những xác chết ở xa nhất bắt đầu cử động.

Bởi vì đầu của chúng lúc đầu hoàn toàn gục ở trên vai nhưng lúc này hơi đứng thẳng lên một chút, giống như đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Mục người què không tự chủ được quay đầu đi sau khi bị nó nhìn chằm chằm khiến đầu óc hắn giờ đây có chút mê man hỗn loạn.

Hắn cảm thấy hai con mắt trống rỗng đen hoắm kia của những xác chết có thể nuốt chửng linh hồn của một người.

Cho đến khi....

Xác chết kia giờ thẳng một cánh tay lên, nhẹ nhàng xoay bả vai hai lần, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của giá gỗ, kéo lê một chân về rồi tiến lên phía trước một bước.

Mục người què liền đem tiếng rít gào một mục giấu trong cổ họng phát ra bên ngoài.

"Aaaaaaa, người chết động, động."

Hắn hét lên một tiếng rồi liền quay đầu định chạy về phía sau.

Nhưng còn chưa kịp nhấc chân thì đã nghe thấy Diêm Thanh Thành đứng ở phía sau nói: "Mục tiền bối, chẳng lẽ ngươi nhìn nhầm."

Những xác khô này đều không có động đậy mà."

Mục người què sững sờ, quay lại nhìn xác chết thì thấy chúng vẫn còn vắt trên giá gỗ, đầu nghiêng qua vai.

Khấp người chúng ngoài những mảnh vải rách tả tơi rơi bên ngoài thù không một khớp xương nào cử động.

Mục người què gãi gãi đỉnh đầu, "Nhưng mà...ta vừa rồi thấy rõ

ràng.....Nhìn thấy hấn.....hấn từ trên giá đi xuống....”

Hấn nói một cách ngất quãng, rõ ràng là vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi.

Nhưng những người khác lại không quan tâm đến những lời hấn vừa nói. Bọn họ nhìn cho rằng những người chết này tuy rằng khiếp sợ nhưng cũng không có uy hiếp gì, lại nghe Mục Tiểu Ngộ nói rằng xác khô đã mát hẳn phách rồi nên buông lỏng cảnh giác, đi đến giữa kệ gỗ.

Có một số người gan lớn, thậm chí còn bắt trước dáng vẻ của Mục Tiểu Ngộ, vừa đi vừa nói thàm bàn luận cái gì đó, vừa tiến đến vừa cẩn thận nhìn những “xác chết” này.

Triệu Tử Mai dặn dò Diêm Thanh Thành để hấn không đến quá gần rồi y trực tiếp bước vào cùng mọi người.

Y đi đến chỗ Mục Tiểu Ngộ, cùng nàng nhìn về phía xác chết cách bọn họ gần nhất: Đó là một nữ nhân, tóc cuộn được cuộn tròn búi trên đỉnh đầu.

Trên búi tóc còn cắm một cây trâm ngọc dài, bị gió núi bào mòn đến trắng bệch, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy mất.

Trên người mặc một thân áo váy, mặt vải đã sớm rách từ lâu, bông cũng bị tróc ra từ lâu chỉ còn lại vài sợi treo trên xương ngón tay nhọn hoắt của nàng.

“Ồ đây rất kỳ quái.” Y nhìn chằm chằm vào đôi mắt trống rỗng của nàng ta, nhỏ giọng nói, “Nếu là cướp của giết người thì cần gì phải rắc rối như vậy.

Chỉ cần đưa gương hạ xuống là được, tại sao phải treo người lên giá gỗ?” Chưa kịp nói hết, y bỗng nhiên “hừ” lên một tiếng rồi đưa tay dụi dụi mắt. Bởi vì ngay vừa rồi trong nháy mắt đó, y dường như nhìn thấy một tia sáng bắn ra từ trong hốc mắt của người phụ nữ.

Nhưng chuyện này làm sao có thể xảy ra được? Nhãn cầu của nàng ta đã bị sâu ăn mất rồi, làm sao ánh trăng có thể phản chiếu vào được?

“Người đoán xem, hôm nay ánh trăng có thể chiếu đến nơi này không?” Giọng nói của một nam nhân xa lạ đột nhiên vang lên bên tai, Triệu Tử

Mại hoảng sợ nhảy dựng lên, quay đầu nhìn về phía Mục Tiểu Ngộ.

Thế nhưng lúc này nàng vẫn đang nhìn chăm chăm vào xác chết, đến mí mắt cũng không chớp một cái.

Thế nên ỵ nhìn về phía xác chết một lần nữa, ánh mắt nhìn vào bóng tối sâu thẳm bên trong hốc mắt quỷ dị của nàng ta.

"Ta đã nói rồi, khi mặt trăng lên cao sẽ làm cho bóng của ngươi xuất hiện, đó là lúc ngươi phải chết.

Cho nên cũng không phải là ta muốn mạng của ngươi, mà do ông trời muốn ngươi phải chết, ngươi đừng có trách ta." Giọng nói của nam nhân kia lại xuất hiện, hắn nói những lời vô lý như vậy, thế nhưng Triệu Tử Mại lại nghe được trong giọng nói của hắn có chút ỵ cười.

"Cùm cụp."

Có thứ gì đó đùng đưa trước mắt Triệu Tử Mại, sau đó ỵ cảm thấy bả vai mình chìm xuống, cổ bị mấy cây khô sắc bén kẹp lại đến cứng ngắt..

Chương 46: 46: Mộng

Editor: Vincent.

Beta-er: Phong Linh.

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy bầu trời trước mặt hoàn toàn tối đen, khi y nhận ra chuyện gì đang xảy ra, thì đã muộn.

Xác chết trước mặt hắn dùng hai bàn tay như que củi khô kẹp lấy cổ y, đẩy một cái đầu lâu trắng bóc tới gần, dán chặt vào khuôn mặt của y.

Sở dĩ y cảm thấy hai mắt biến thành màu đen, là bởi vì mắt của y đối diện với hai hốc mắt của xác chết, mà tất cả những gì y có thể thấy là bóng tối trong hộp sọ trống rỗng của nàng.

Triệu Tử Mai trong lòng tràn đầy kinh hãi, đưa tay muốn đem xác chết kia đẩy ra.

Thế nhưng khi vừa dùng lực, y liền cảm thấy cánh tay mình mềm nhũn, giống như bị rút đi xương cốt, một chút cũng không thể động đậy.

Trong khoảnh khắc mờ ảo đó y nhìn thấy một bóng người hiện lên trong bóng tối, là một nữ nhân trẻ tuổi, bờ vai mảnh mai, thân hình như rấn nước, mặc một chiếc áo khảm viền hoa, viền áo khoác hình răng cưa, búi tóc có cờ, đôi giày thêu hoa màu xanh đậm, bộ dáng như là một vị tiểu thư.

Nhưng mà trên tay nàng đang cầm một cái kéo, cánh tay giơ lên hạ xuống đâm vào người của nam nhân đang bị nàng đè phía dưới.

Máu tươi tung tóe lên khắp mặt nàng, khuôn mặt xinh đẹp mang đầy vẻ điên cuồng, đôi mắt vô hồn, không có một chút cảm xúc, khóe miệng lại nhếch lên, giống như đang cười.

"Đánh....."

ta để cho người đánh ta.....

Hiện tại ta sẽ đâm nát tay người, đâm mù mắt người, để xem người còn dám đánh ta không?"

Giọng nói của nàng chói tai và có chút dọa người, còn run lẩy bẩy khiến Triệu Tử Mai mất một chút thời gian mới nghe rõ nàng nói cái gì.

Cứ đâm như vậy qua nửa giờ, nàng rút cuộc cũng mệt mỏi, thở phì phò đứng dậy từ trên người nam nhân đã bị đâm nát, nằm nghiêng trên mặt đất không thể động đậy.

Thế nhưng một lúc sao, nàng đột nhiên nhìn về phía Triệu Tử Mai, giống như có thể nhìn thấy y, đôi mắt nàng đột nhiên mở to.

"Ánh trăng lên rồi." Nàng nhìn về phía y nở nụ cười buồn bã, cứ như vậy nói một câu không đầu không đuôi.

Ánh trăng từ từ lên cao, đem xung quanh Thanh Huy chiếu thành một vòng màu sắc rực rỡ, chỗ sáng chỗ tối, như có như không.

Ánh trăng cũng chiếu sáng từng khuôn mặt xanh mét trong sơn cốc.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào đôi mắt của xác chết, tựa hồ như họ bị mê hoặc ngay cả mí mắt cũng không động một cái.

Nhìn từ xa bọn họ lúc này giống như những pho tượng được điêu khắc.

"Mục tiên bối, có gì đó không đúng lắm." Diệp Thanh Thành trong lòng có chút hoảng hốt, hần nhìn thấy hơn mười bóng đầu người đứng thẳng trước mặt, quay qua Mục người què nói, "Tiên bối, lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, có phải hần bị nhập ma rồi hay không?"

Câu nói này đột nhiên đánh thức Mục người què, đồng thời Bảo Điền cũng hít vào một hơi, nhắc chân liền đi về phía Triệu Tử Mai.

"Đừng có đi.

Nếu người đi tới đó cũng sẽ bị mê hoặc tâm trí giống như ta vừa rồi vậy."

Mục người què nhìn về phía bóng lưng của hần mà quát to một tiếng, lại nhăn hai hàng lông mày hoa râm, lẩm bẩm nói, "Mảnh đất này khắp nơi đều kỳ quái, người nghe ta phân phó, trông coi Diêm công tử thật tốt."

Bảo Điền đáp lại một tiếng, sau đó quay đầu lại lo lắng nói: "Tiên bối,

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Người có phải có cách gì đó không?"
Mục người què mặt không chút cảm xúc liếc phía sau hấn một cái, liền khập khiễng đi đến chỗ Mục Tiểu Ngộ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mặt đất, thậm chí còn không thèm nhìn một cái về phía những xác chết.

Đi đến bên cạnh Mục Tiểu Ngộ, hấn đưa tay về phía đầu vai nàng dùng sức đẩy một cái, ngay khi Mục Tiểu Ngộ lao đảo bước về phía trước mấy bước, hấn nhanh chóng lui sang một bên, làm bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nhìn chằm chằm mặt đất.

Đị đẩy mạnh như vậy khiến Mục Tiểu Ngộ suýt chút nữa té ngã.

Nhưng khi đưa tay chống thẳng người xuống mặt đất, nàng cũng tỉnh táo lại.

Về uể oải trên gương mặt nàng không còn nữa, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị.

Nàng quay đầu, hung dữ trừng Mục người què nói, "Này, ngươi dám đẩy ta sao?"

Mục người què cẩn thận từng li từng tí nhìn xung quanh rồi đưa ngón tay về một phía cười nói, "Thần tiên, bọn họ giống như đều bị hút hồn.

Hơn nữa những vật này vừa nãy còn nghĩ cách hút lấy hồn phách của ngươi."

Mục Tiểu Ngộ vừa phản ứng lại liền quay đầu liếc mắt nhìn về phía cỗ xác chết, hừ lạnh một cái nói, "Cũng đã nát thành như vậy rồi còn ôm mộng hồi sinh sao?"

"Đúng vậy, thật sự là một đám không biết trời cao đất rộng." Mục người què ở một bên thêm mắm thêm muối.

"Đùng" một tiếng, hai ngón tay của Mục Tiểu Ngộ chợt có thêm một cây châm kim đồng màu đỏ, nàng cắn răng cười lạnh vài tiếng, "Đồ đã thối nát, lại còn dám tính toán lên trên người của đây."

Vừa dứt lời, chiếc kim đồng bay vèo ra ngoài, bay thẳng vào hốc mắt đen ngòm của xác chết liền xuất hiện ánh lửa ở giữa, lại từ trong hốc mắt còn lại của nó bay ra, hướng về phía xác chết bên cạnh bay đi.

Nó cứ như vậy, xuyên qua đôi mắt của mấy chục cái xác chết.

Tốc độ rất nhanh, chỉ để lại một vết đỏ trong không trung.

Đến Mục người què thậm chí còn không rõ kim đồng kia đã bay đến nơi nào.

Chỉ trong chốc lát, việc thiêu hồn đã kết thúc.

Chiếc kim đồng lại vũng vàng đáp xuống lòng bàn tay Mục Tiểu Ngộ, tay còn lại của nàng nắm thành quyền, chỉ nghe một tiếng "phốc," tức thì một ngọn lửa bùng lên từ nắm đấm, lửa càng đốt càng lớn.

Vệt bay về phía bầu trời rồi nổ tan ra như pháo hoa, những điểm sáng hòa cùng vào những ngôi sao trên cao.

Cùng lúc đó, những người đang đứng trước những xác chết dụi mắt như tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Cử động thân thể mấy lần rồi ngơ ngác nhìn quanh.

"Vừa rồi hình như ta nằm mơ.

Người trong mộng hình như là quan quận.

Hắn lấy vàng của người khác lại còn coi thường pháp luật.

Còn định giết hại người vô tội."

"Ta... Ta cũng có một giấc mơ kỳ lạ, ta nhìn thấy một con bạc bán vợ con của mình chỉ để lấy tiền đánh bạc.."

"Những giấc mộng của các người thật kỳ lạ, ta chỉ mơ thấy một bà lão cày ruộng, theo sau là đứa cháu đích tôn vừa biết đi.

Nhưng mà khi kết thúc giấc mơ, bà lão đó mỉm cười nhìn ta nói: "Ánh trăng lên rồi." Nhưng trong giấc mơ rõ ràng là ban ngày, vậy mặt trăng từ đâu tới?"

"Ai da thật kỳ lạ.

Người trong mơ của ta cũng nói với ta câu này..."

"Ta cũng thế."

"Ta cũng nghe thấy nó."

Khắp nơi đều vang lên tiếng ồn ào bàn tán.

Triệu Tử Mai chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chú về phía Mục Tiểu Ngộ, vẻ nghi hoặc trên mặt càng rõ, "Ta cũng có một giấc mơ kỳ quái, nữ nhân trong mơ cũng nói với ta câu nói đó." Ý ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng màu vàng với một trên bầu trời, nói tiếp, "Ta hoài nghi, nữ nhân trong mộng của ta chính là cỗ xác chết trước mặt này, nhưng câu "Ánh trăng lên rồi" rốt cuộc là có nghĩa gì?"

"Không hiểu." Mục Tiểu Ngộ tựa hồ còn chưa hết tức giận, dùng một chân đá cái xác ướp trước mặt xuống đất, xương cùng cặn bã lẫn lóc khắp nơi.

"Ta cảm thấy lạ là bởi vì ngay từ đầu ta vốn không cảm nhận được sự tồn tại của bọn chúng.

Chỉ cho rằng những xác chết này đã tiêu tan thần hồn.

Nhưng khi ánh trăng lên, linh hồn của bọn chúng lần lượt bò lên khỏi mặt đất.

Nghĩ lại thì, bọn họ chắc chắn có quan hệ gì đó với mặt trăng."

Nói tới chỗ này, nàng nghiêng đầu một chút, trong miệng "a" một tiếng, cau mày hỏi, "Diêm Thanh Thành đâu?".

Chương 47: 47: Tràng Hạt

Trans: Dilys.

Beta: Phong Linh.

— — —
Khi câu hỏi này được thốt lên, hai người hầu đang canh giữ Diêm Thanh Thành mới định thần lại kêu "A" một tiếng rồi nhìn về phía sau mới bàng hoàng nhận ra Diêm Thanh Thành trước đó vẫn đang được trời ở gốc cây bây giờ đã biến mất.

Thì ra tất cả mọi người đều đang chú ý đến Mục Tiểu Ngộ đang làm lễ thêu hồn mà không hề chú ý đến Diêm Thanh Thành.

Bảo Điền đứng ở xa cũng chỉ quan tâm đến sự an nguy của Triệu Tử Mai, ngoài việc đó ra hẳn không quản những việc khác.

"Người thật là!" Vừa phát hiện Diêm Thanh Thành đã biến mất, Triệu Tử Mai vừa tức giận vừa sốt rột, mắng Bảo Điền một câu rồi y liền vội vàng cùng Mục Tiểu Ngộ chạy về hướng ngược lại.

Bảo Điền chỉ kịp thốt lên một tiếng "Ây da" hỏi lỗi, vỗ mạnh vào đầu một cái, rồi cũng vội vàng chạy theo.

Một đoàn người vừa đi vừa gọi tên của Diêm Thanh Thành, vừa tìm kiếm xung quanh, nhưng đã đi tới cánh rừng ngay dưới chân núi vẫn không thấy bóng dáng của Diêm Thanh Thành.

Bảo Điền sớm đã toát mồ hôi, miệng hỏi hận nói: "Tà ma này là cố ý đưa chúng ta đến tận cùng, nhân lúc hỗn loạn rồi động thủ."

Bây giờ Diêm công tử lại biến mất, có lẽ lành ít dữ nhiều.

Vậy bây giờ phải làm sao mới được chứ?”

Không giống với Bảo Điền, Mục Tiểu Ngộ không hề hoảng sợ, ngược lại còn cười nhạt một cái nói: “Đồ ngốc! Thủ pháp giết người của tà ma, người không phải là chưa từng gặp qua, nó muốn giết Diêm Thanh Thành thì trực tiếp ra tay là được, hà tất phải tốn công cướp hấn đi chứ?”

Bảo Điền bị câu nói này làm cho sững sờ, ấp a ấp úng nói: “Đúng vậy, vì sao nó lại bắt Diêm công tử đi chứ?”

Vừa nói xong đến đây, Mục Tiểu Ngộ đang đi phía trước lại đột nhiên dừng chân, đôi mắt đỏ rực ánh lên đầy nghiêm nghị rồi nhìn thẳng về phía trước nơi có một tảng đá lớn nhô ra dưới vách đá.

Bên cạnh tảng đá đó là một cây gỗ hình chữ thập được cắm thẳng đứng, bên trên là một người đang bị treo.

Người đó dáng người cao lớn, da trắng nõn, đó không phải là Diêm Thanh Thành thì có thể là ai chứ? Chỉ có điều hiện tại hấn cúi thấp đầu, đôi mắt nhắm lại tựa như là đã ngất đi.

“Diêm công tử.” Bảo Điền đầu tiên là gọi một tiếng, lúc đang định tiến về phía trước thì lại bị Triệu Tử Mai ngăn lại.

“Nó có ý trời hấn ở đây chính là muốn dùng hấn làm mồi nhử.

Nếu giờ người tùy tiện bước qua chẳng phải đã trúng kế rồi sao?” Tuy nói vậy nhưng Triệu Tử Mai cũng không thể che giấu sự lo lắng hiện lên trên mặt.

Y nhìn Diêm Thanh Thành, hơi cau mày, những giọt mồ hôi ứa ra từ lòng bàn tay.

“Vậy chúng ta nên làm gì đây?” Bảo Điền sau hai lần bị bác bỏ ý kiến nên cũng không biết phải làm gì khác, trong lòng bất giác nổi lên cảm giác hoang mang nên chỉ đành đưa mắt nhìn hết Mục Tiểu Ngộ đến Triệu Tử Mai cầu cứu.

“Khà khà, người không thể qua đó, không có nghĩa là người khác không thể qua đó.

Đúng không?” Mục người què vượt sợi râu lua thưa, bỗng nhiên lại chen vào một câu.

Vừa dứt lời, Bảo Điền liền nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ khẽ dậm chân, nhanh chóng đi tới Diêm Thanh Thành.

Từng bước đi mạnh mẽ như cuồng phong, rõ ràng là hoàn toàn không để ý tới tà ma kia.

Hành động của nàng tuy có phần đường đột nhưng tâm của Triệu Tử Mai cũng trở nên bình tĩnh hơn, thậm chí liệu rằng Mục Tiểu Ngộ đã tính trước có chuyện xảy ra không? Cũng có thể đôi tà ma kia thật sự không phải là đối thủ của nàng.

Có lẽ lần này Diêm Thanh Thành được cứu rồi.

Quả nhiên, khi Mục Tiểu Ngộ đi đến bên cạnh cây thánh giá, nàng liền vươn tay tháo dây thừng mà không cần quan sát lấy một cái mặc dù nàng đã nghe thấy tiếng động "sột sạt" ở lùm cây bên cạnh, và cũng cảm thấy có vài cục đá tự động lăn dưới chân mình.

Một trận gió thổi qua khiến lùm cây bên cạnh chuyển động, cũng để lộ một cái bóng gầy, nhỏ đang nấp bên trong.

Bất thành linh, Gia Ngôn nhảy ra từ lùm cây, nhanh như chớp đã tóm được eo của Mục Tiểu Ngộ.

Mục Tiểu Ngộ không hề hoang mang mà chỉ lùi về sau một bước lạnh lùng nhìn bàn tay nhỏ chìa thẳng về hướng mình, khuôn mặt hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

"Phập" một tiếng, tay của Gia Ngôn đã bị nàng kẹp ở giữa hai ngón tay, nở một nụ cười nhìn nó, nàng nói: "Người đã thương ta một lần chưa đủ, còn muốn lần thứ hai sao?"

Gia Ngôn đảo mắt, nó cũng bắt chước Mục Tiểu Ngộ cười khẩy một tiếng: "Lần đầu nhìn thấy người, ta đã biết người không phải là người tầm thường nên đã bịa ra những lời nói dối để lừa người."

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó ta thật sự đã đánh giá thấp người rồi.

Người lợi hại hơn ta nghĩ gấp nghìn lần."

Truyện Ngôn Tình

"Vì vậy, người mới đưa ta đến nơi ma quái này.

Xem ra người không chỉ muốn làm như vậy với Diêm Thanh Thành, mà người còn muốn làm vậy với ta".

Lời nói càng ngày càng nhỏ, thanh âm gần như không thể nghe được nhưng lại ẩn chứa sự tàn nhẫn bên trong.

"Điểm lý tưởng của nơi ma quái này, e rằng người cũng không biết hết được." Gia Ngôn nói từng câu từng chữ.

Cùng lúc đó, trong cơ thể nó truyền ra một âm thanh khác.

Giọng nói đó sắc bén đến mức dường như có thể huỷ hoại bất cứ thứ gì.

Âm thanh đó thúc giục hắn: "Nuốt nàng ta...nuốt hồn nàng ta...".

Gia Ngôn hơi cau mày nhưng ánh mắt lại nhìn Mục Tiểu Ngộ từ đầu xuống chân.

Vào giờ phút này, ánh trăng trải khắp mặt đất tựa như một tầng sương trắng bạc.

"Trăng đã lên rồi." Nó cười một cái rồi run lên lẩy bẩy, giống như thấy thứ gì đó thật đáng sợ vậy.

"Ồ đây còn có cái gì đáng sợ hơn ta sao?"

Sau khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Mục Tiểu Ngộ lập tức nhìn xuống chân thì phát hiện ra mình đang đứng ở giữa một chuỗi tràng hạt.

Đó là những hạt Kim Cang màu đỏ với đầy đủ các hoa văn và mỗi hạt dường như ẩn chứa một sức mạnh bí ẩn và to lớn.

Một tiếng "vù" trong đầu, trước mắt nàng đột nhiên lóe lên một tia sáng trắng rồi mọi thứ trước mắt dường như biến mất, cùng lúc đó dường như nàng thấy một chiếc áo cà sa đỏ thẫm đột nhiên bay vụt qua.

Bên trong chiếc áo cà sa hoàn toàn trống rỗng, nhưng, từ ống tay đến mọi góc của áo choàng đều phồng ra giống như được mặc bởi một người vô hình.

Người đó chân không khồng tiếp đất, nhẹ nhàng bay trong gió.

"Người đừng đi." Mục Tiểu Ngộ vươn tay định nắm lấy nó, nhưng đột nhiên nàng liền buông bàn tay đang nắm lấy Gia Ngôn.

"Nuốt hồn nàng ta... nuốt hồn nàng ta..." bóng đen từ từ hiện ra bên trong người Gia Ngôn, bên trên đầu nó bỗng xuất hiện một chiếc yếm đỏ, nó gần như chạm vào mặt Mục Tiểu Ngộ.

Nhưng Mục Tiểu Ngộ lại không hề hay biết, cứ đứng ở đó một cách thất thần, một bàn tay vẫn cứ giơ ngang, cứ như đang rơi vào mơ tưởng vậy.

Chỉ có chuỗi tràng hạt vẫn ở đó, nó được ánh trăng chiếu vào làm xuất hiện một chùm ánh sáng kì lạ.

"Không hay rồi, chuỗi tràng hạt đó..." Mục người què nhìn chằm chằm vào nó hồi lâu, cuối cùng như phát giác ra được có gì đó không ổn liền kêu lên.

Nhưng có một người lại phản ứng nhanh hơn lão một bước.

Lúc lão vừa cất lời thì Triệu tử Mai đã bay người qua đó, rút ra con dao găm bằng đồng có đầu sư tử đang được buộc ở đùi.

Khi đến gần Mục Tiểu Ngộ, y liền nhảy lên và cắm con dao lên chuỗi tràng hạt.

Một tiếng "rắc" vang lên, chuỗi tràng hạt đúa ra, tràng hạt văng khắp nơi.

Triệu Tử Mai xoay người theo hình chiếc hồ lô rồi đẩy mạnh sau lưng Mục Tiểu Ngộ một cái rồi hét vào mặt nàng: "Bây giờ không phải là lúc để ngăn người ra như vậy."

Thân thể Mục Tiểu Ngộ chợt run lên, nàng chợt bừng tỉnh quay người lại, ánh mắt nàng chuyển động vài cái rồi giơ tay lên, chiếc kim đồng đã ngoan ngoãn bay tới giữa các ngón tay của nàng.

"Dĩ nhiên là không được vậy rồi."

Nàng trầm tĩnh nói, trên môi cũng nở ra một nụ cười xấu xa..

Chương 48: 48: Thêu

Trans by: Twins_2811.

Beta: Phong Linh.

Bao quanh kim đồng bây giờ là một lớp ánh sáng màu đỏ rực, cây kim đã không còn mờ nhạt như trước mà hiện tại trông rất giống một bảo vật hơn.

Dưới sự điều khiển của Mục Tiểu Ngộ, cây kim lao thẳng vào ác linh đang muốn chạy trốn.

Nó cắm thẳng từ trên đầu ác linh cắm xuống, xuyên nhanh qua thân thể của nó, thông thẳng đến gót chân, rồi ghim chặt nó trên tảng đá lớn.
“Vạn sự đều có nhân quả, oan oan tương báo khi nào mới dứt.

Người nghĩ không thông cũng không sao, nhưng người lại muốn nuốt chửng linh hồn của ta, đó là điều không thể.” Mục Tiểu Ngộ chầm chậm bước đến, nheo mắt nhìn đôi mắt đỏ sẫm của ác linh, thở hắt hắt nói: “Đào Hoán, để ta tiễn ngươi một đoạn, khi thể xác và tâm hồn không còn, dục vọng và hận thù cũng không còn, đối với ngươi đó không phải là một điều gì đẹp đẽ”.

Nói hết, nàng đưa tay lên cao, kim đồng cũng từ tảng đá bay ra, cũng kéo theo ác linh cũng bay về phía.

Chiếc yếm thêu hình cá chép bay lướt qua Triệu Tử Mai, theo sau là một trận gió mát mẻ.

Triệu Tử Mai đột nhiên sinh nghi, bởi vì trong làn gió này không nhưng không bốc mùi, mà còn có chút hương phấn nhàn nhạt.

Y nhẹ nhàng “A” một cái, miệng cũng theo đó mở lớn, thân thể trở nên

đông cứng, không động đậy được.

Y nghe thấy một âm thanh thì thầm bên tai, có thể đó là do chiếc yếm vừa lướt qua để lại.

Y nghĩ, đó có lẽ là do chút ân tình mà Đào Hoán để lại.

"Tỷ tỷ, đệ đã mười sáu tuổi rồi, năm nào tỷ cũng giúp đệ thêu yếm.

Chẳng lẽ nếu đệ sống đến bảy mươi tám mươi tuổi, thì tỷ sẽ thêu yếm đến năm bảy mươi, tám mươi sao?"

"Tỷ tỷ không thông minh như tiểu Hoán.

Tỷ rất ngốc, chỉ có thể nhờ vào kim chỉ mới có thể sống tiếp được.

Vì vậy chỉ có thể thêu yếm cho tiểu Hoán thôi".

"Tỷ tỷ, ta dạy tỷ một bài thơ."

"Tỷ không nhớ được đâu."

"Nó đơn giản lắm:

À tỷ thủ trung tuyến

Ấu đệ thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khững trì trì quy

Thùy thôn thôn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy."*

(*) đại ý bài thơ nói về việc khi tỷ tỷ đang ngồi may áo thì đệ đệ phải đi xa, và không biết khi nào quay trở lại.

"Rời đi sao? Tiểu Hoán đệ muốn đi đâu?"

"Đệ phải đi đến một nơi thật xa, rất xa.

Nhìn tỷ bị dọa sợ kìa, đệ không đi đâu hết, đệ muốn ở bên tỷ cả đời này."

"Bùm."

Pháo hoa bùng nổ, nổi thành ba đến bốn tầng lầu cao, thấp sáng khắp một ngọn núi, nó bao trùm lấy toàn bộ ác linh, không có chút đồng tình và thương cảm nào, đốt rụi toàn bộ ác linh.

Ngọn lửa bùng lên cao đến ba bốn tầng lầu, thấp sáng cả một ngọn núi.

Ngọn lửa bao trùm toàn bộ ác linh không có một chút thương cảm hay nể

nang gì hết, thiêu đốt ác linh thành tro bụi.

Triệu Tử Mai ngồi xồm xuống đất, giống như bị rút hết khí lực.

Thông qua một chút ánh sáng còn sót lại, y nhìn về hướng Mục Tiểu Ngộ, nhưng lại nhìn thấy nàng mặt không chút biểu cảm nhìn mình, đến cả chớp mắt cũng không có.

Nàng bây giờ giống như một pho tượng đá, cũng giống như tượng một vị thần được thờ trong chùa, trông thật uy nghiêm lãnh đạm như đang nhìn xuống muôn vạn chúng sinh.

Chỉ là trên gương mặt nàng, ánh lên một ánh sáng xanh mờ nhạt.

"Ngươi..."

Vừa nói được một tiếng, Mục Tiểu Ngộ đã bất giác ngã thẳng về sau, lưng nàng ngã xuống đập đập cả một mảng cỏ lớn.

Mục Tiểu Ngộ hôn mê đứng hai ngày mới tỉnh dậy.

Khi nàng vừa mới mở mắt, Mục người què liền cầm cây đèn dầu tiến đến gần, rọi vào mắt nàng kỹ càng xem xét một hồi.

"Đừng gây người nữa, là con." Mục Tiểu Ngộ đẩy đèn ra, hít cái không khí trong lành này một cái thật sâu rồi sắp xếp lại những suy nghĩ đang rối loạn trong đầu.

Sau đó nàng mới hỏi Mục người què: "Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Ngươi, Diêm công tử và tiểu Gia Ngôn đó đều đang hôn mê.

Chúng ta đành ở tạm tại thôn trai đường này trước.

Dù sao ở đây cũng có rất nhiều phòng."

"Diêm công tử và Gia Ngôn không sao chứ?"

"Diêm công tử thì tỉnh rồi, chỉ là thân thể vẫn còn rất yếu ớt một chút, còn Gia Ngôn thì còn cần phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày.

Nhân tiện, đã tìm được thiếu phu nhân rồi, chúng ta tìm thấy nàng trong một hang động gần đó.

Mặc dù đó không phải là một chuyện vui gì nhưng cũng có thể xem là một khởi đầu mới cho cái kết này rồi." Mục người què nói xong liền đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Mục Tiểu Ngộ, cận thận nói: "Ngươi thì sao?"

Mục Tiểu Ngộ ngáp dài một cái, nói: “Vẫn như cũ, lúc nó chiếm lấy thân thể ta, ta cảm giác như bị nhốt trong một tấm gương, có thể thấy được cũng có thể nhìn được, nhưng lại không thoát ra được.”

Chẳng qua lần này bị thời gian bị chiếm lâu hơn những lần trước nên, vì bản thân cũng có chút đuối sức.”

“Sức mạnh của nó càng ngày càng lớn.”

Hôm đó lửa cháy rất cao, một ác linh mạnh như vậy mà nó đối phó chỉ như bóp chết một con ruồi.” Mục người què thở dài tiếp, “Ày da, e rằng sau này, hai người chúng ta chỉ đành để cho nó thích nặn như thế nào thì đành như thế ấy thôi.”

Sợ là cả đời này cũng không thoát khỏi sự khống chế của nó.

Chẳng qua điều ta lo lắng nhất là nó không muốn rời đi như, lẽ như ngày nào đó nó chiếm lấy người luôn thì sao?” Mục người què thấy Mục Tiểu Ngộ làm ra vẻ lạnh nhạt không quan tâm, không kìm lòng mà gấp gấp nói. “Nó không đồng ý đi ta cũng không có cách nào diệt được nó phải không, cũng không thể đem thân xác của ta cắt ra, cưỡng ép nó ra được.” Mục Tiểu Ngộ luôn có dã tâm lớn.

Nhưng khi vừa nói xong thì thấy sắc mặt của Mục người què còn đen hơn đất, biết là không thể nào kích động lão thêm nữa đành tuý tiện an ủi hai câu: “Gia gia đừng lo.”

Người nghĩ xem, tuy nó có vẻ hung dữ, nhưng nếu lần này không có nó thì e rằng mấy người chúng ta đến mạng cũng không còn vẹn toàn.

Cho nên, vẫn là câu nói đó...”

“Là phúc không phải họa, là họa thì không tránh được, đúng không? Bỏ đi, ta không gấp, mà có gấp cũng không có thay đổi được gì.” Mục người què vung tay, làm ra một dáng vẻ rất thờ ơ, lắc đầu đi đến bên cạnh giường, vén tấm màn đang bay bay ở cửa sổ cột gọn lại, rồi dùng sức hít một hơi thật sâu.

Rèm vừa được vén lên, màu xanh của cây trên núi liền hiện ra, đậm có nhạt có mang đến một luồng không khí vô cùng tươi mát.

Mục Tiểu Ngộ nhìn mảng xanh trước mặt thì tâm trạng cũng trở nên thoải mái phần nào.

"Đừng nói, cảnh sắc ở đây cũng rất tuyệt, là nơi rất tốt để dưỡng thương."

Mục người què hừm một tiếng: "Được cái gì mà được, nơi này rất u ám."

Dưới đồi kia còn có mấy chục cái thi thể khô, tất đều là chết được sáu bảy năm rồi, cũng không biết là do ai giết.

Kỳ lạ ở đây là chuỗi niêm ngọc đó, người còn nhớ không, sau khi người bị niêm ngọc chiếm lấy, pháp lực của con hoàn toàn không thể thi triển được, nếu như không phải Triệu công tử phản ứng nhanh, suýt nữa là bị ác linh chiếm lấy rồi."

Mục Tiểu Ngộ chớp chớp mắt, ánh mắt chậm rãi dời ra ngoài cửa sổ.

Nàng vén tóc trên trán về phía sau tai, trên mặt hiện rõ một sự trang nghiêm hiem thấy rồi nói: "Chuỗi tràng hạt đã nhặt về chưa?"

Mục người què từ trong túi áo lấy ra một chuỗi tràng hạt ra, đem nó đưa cho Mục Tiểu Ngộ, "Đây, ta đã cẩn thận mà nhặt nó về đây, có lẽ không sót hạt nào."

Người nhìn đi, rớt cuộc những viên ngọc này có gì đặc biệt chứ?"

Mục Tiểu Ngộ mở túi áo ra, lấy ra một hạt ngọc mạ vàng kẹp vào giữa hai ngón tay, xem xét kỹ càng, rồi nói: "Về màu sắc, độ mịn và chất lượng có chút vượt trội hơn bình thường, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một chuỗi tràng hạt bình thường."

Nhưng ta vẫn nhớ tới hôm đó."

Vừa nói đến đây, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm chuỗi ngọc, như đang quay về quá khứ, chỉ còn Mục người què ở bên cạnh gấp gấp nói: "Tôi hôm đó rớt cuộc như thế nào, người phải nói ra chứ."

"Tôi hôm đó, dưới ánh trăng sáng chói, sáng đến có thể làm mù mắt, sáng đến có thể hút hồn của người khác."

Nhưng phía dưới đang xảy ra chuyện gì, trong đầu ta dường như chỉ là một khoảng trắng, không nhớ rõ gì cả."

Mục người què há mồm suy nghĩ hồi lâu, rớt cuộc mới nhớ lại một chút, lão nói: “Ý người là, không lẽ chuối tràng hạt này chút nữa đã hút đi linh hồn của thứ đó? Không lẽ chuối tràng hạt này có thể ngăn cản nó?” Nói đến đây, lão dừng một chút rồi lại tiếp: “Nhưng mà, chủ nhân của chuối tràng hạt này là ai? Tại sao nó lại ở trong tay của Gia Ngôn?”

“Vấn đề này, e rằng chỉ có Gia Ngôn mới có thể giải đáp được.” Mục Tiểu Ngộ khoác áo lên, vén mền rồi bước ra khỏi giường..

Chương 49: 49: Diêm Thanh Thành

Trans by: Twins_2811.

Beta: Tiểu Hi.

--

Mọi người trong nhà vẻ mặt đều nghiêm trang, nhất là Tương Trinh, tuy nàng không khóc, nhưng dáng vẻ bên ngoài của nàng so với lần trước Mục Tiểu Ngộ thấy đã ốm đi rất nhiều, gương mặt không còn chút máu, hai quầng thâm dưới mắt nàng cho thấy nàng đã mấy ngày rồi không được ngon giấc.

Gia Ngôn nằm trên chiếc giường cạnh cửa sổ, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt của nó so với mẫu thân nó còn tệ hơn, gương mặt tái xanh, môi khô nứt nẻ, giống như đất khô hạn lâu ngày.

Trong lòng Mục Tiểu Ngộ có chút kinh ngạc, vừa định hỏi Gia Ngôn đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại sợ khiến Tương Trinh đau lòng, cho nên đôi môi mấp máy vài cái, nhưng lại không thể nói thành lời.

"Mục cô nương, không biết có thể nói chuyện với cô nương một chút được không?" Triệu Tử Mai bước đến, đi qua phía nàng gạt đầu, rồi đi ra khỏi nhà.

Mục Tiểu Ngộ theo ý đi ra sân, chưa kịp mở lời, Triệu Tử Mai giống như đã nhìn thấu tâm tư nàng, trực tiếp trả lời vấn đề nàng đang thắc mắc.

"Tôi đó sau khi tà tủy rời khỏi thân thể của Gia Ngôn, nó liền ngất xỉu, chúng ta đều cho rằng đó là do thể trạng của nó yếu ớt, không có gì đáng ngại.

Nhưng sau này tìm thấy Tương Trinh, nàng ấy nói với chúng ta, vốn dĩ tà tủy Đào Hoán đó bắt cóc nàng ấy xuống đáy thung lũng, đã khiến Gia Ngôn bị trọng thương, khiến nó mất suy nghĩ của mình để không chế nó, bởi vì Gia Ngôn đã từng ngăn cản nó giết Thanh Thành.

Hiện tại mặc dù kế hoạch của Đào Hoán thất bại, nhưng thân thể của Gia Ngôn đã bị tổn thương nghiêm trọng, đứa trẻ này chỉ sợ là cả đời cũng không tỉnh lại được.”

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy có chút đau lòng: “Gia Ngôn còn nhỏ như vậy, cuộc đời còn lại của nó lẽ nào phải nằm trên giường sống qua ngày sao?”

Vừa hỏi đến đây, đột nhiên thấy ánh mắt của Triệu Tử Mai lóe sáng, đưa mắt ra hiệu với nàng.

Mục Tiểu Ngộ vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy Diêm Thanh Thành từ ngoài bước vào, trong ngực ôm một bó hoa rất tươi.

“Mục cô nương, dạo này cô nương vẫn ổn chứ?” Hắn đi về phía Mục Tiểu Ngộ, vẻ mặt bình tĩnh, trên gương mặt ánh lên một màu vàng nhạt do mặt trời chiếu vào: “Lần này may nhờ có cô nương, mấy người chúng ta mới có thể nhặt được mạng từ trong tay Đào Hoán, thật không biết phải cảm ơn cô nương như thế nào.”

Mục Tiểu Ngộ ngơ ngác một hồi: “Diêm công tử khách sáo rồi, ta đã không sao rồi, sức khỏe của công tử đã hồi phục chưa?”

Câu nói này rõ ràng có mang theo một tầng ý nghĩa nữa, bởi vì trông Diêm Thanh Thành có vẻ sức khỏe của hắn hồi phục rất tốt, điều làm cô ngạc nhiên chính là tâm tình của hắn không những không biểu lộ một chút đau buồn như những người trong phòng, ngược lại tinh thần như bình thường, thậm chí sau khi nghe thấy tin nàng hồi phục rất tốt, trên gương mặt còn để lộ một nụ cười âm áp.

Hắn tại sao lại có biểu hiện như vậy? Mục Tiểu Ngộ thật không hiểu nổi, Triệu Tử Mai đứng một bên cũng không thể hiểu nổi, vì vậy sau khi cùng Mục Tiểu Ngộ trao đổi ánh mắt, y thử thăm dò hỏi Diêm Thanh Thành: “Chuyện của Gia Ngôn người đã nghĩ ra cách nào để giải quyết chưa? Ta vốn dĩ đang nghĩ có cần đưa nó đến Châu Âu hay không, dù sao y thuật ở đó cũng tiên tiến hơn nhiều, nhưng nghĩ lại, chỉ là ngòi thuyền thôi cũng đã mất ba tháng, chỉ sợ nó không thể chịu được.”

“Sức khỏe của Gia Ngôn vốn đã yếu ớt, mỗi năm đều bệnh mấy lần, ngòi thuyền đối với nó mà nói thật quá nguy hiểm.” Diêm Thanh Thành nhàn nhạt nói xong, bèn ra hiệu hai người đi theo hắn ra khỏi sân.

Bên ngoài sân là một thảm cỏ lớn, phóng tầm mắt ra xa, gió lay động cành, hoa cỏ thơm ngát, tầng mây đủ sắc, trải giữa những sườn đồi xanh mướt.

“Tử Mai, Tiểu Ngộ, hai người không cần phải phiền não như vậy.” Diêm

Thanh Thành đứng trên đồi cỏ, gió thổi bay vạt áo của hắn, đem hắn tôn lên giống như một tiên nhân không dính bụi trần: "Bất kỳ chuyện gì đều phải ôm một chút hy vọng, hai người có nhìn thấy những bông hoa dại này không, chúng quanh năm điều tàn, nhưng đến năm mới, vẫn tràn đầy sức sống."

Gia Ngôn là đứa trẻ kiên cường, ta tin tưởng nó sẽ vượt qua được." Nói xong, hắn trầm mặc một lúc, đột nhiên hắn quay đầu ném bó hoa trên tay vào ngực Tử Mai: "Tử Mai, người lo nghĩ quá nhiều rồi, người nào cũng lo lắng, mọi việc đều phải lo toan, đừng sống quá mệt mỏi."

Sau này nên học hỏi Mục cô nương, mọi việc đều phải nghĩ thoáng một chút, đừng tự làm khổ bản thân như vậy."

Triệu Tử Mai bị câu nói không đầu không đuôi này làm ngỡ ngàng, lẩm bẩm nói: "Tên tiểu tử nhà người còn dám nói ta, không phải bản thân người cũng giấu tâm sự trong lòng sao."

"Sau này sẽ không."

Diêm Thanh Thành cười đáp lại một câu, bả vai nhẹ rũ xuống, ánh hoàng hôn rơi vào vai hắn, phản chiếu một ánh sáng dịu dàng, không sáng, nhưng Mục Tiểu Ngộ lại cảm thấy ấy sáng ấy chiếu vào khiến hai mắt mình bị đau.

Ba tháng sau, tổ tôn Mục thị lại lần nữa đến thăm Diêm phủ.

Lần này, họ đưa đến một thang thuốc, theo Mục Tiểu Ngộ nói, thuốc này là do hai người họ ngạo du nhân gian tình cờ mua được, chuyên trị "Mộc Cương", vì vậy tổ tôn hai người liền vất vả ngày đêm đem thuốc đưa đến Chương Đài.

Quả nhiên.

Sau khi Gia Ngôn dùng thuốc này xong, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, liền có thể nói chuyện được, lại qua mấy ngày, chân tay cũng đã cử động lại được còn có thể cười nói, lại qua nửa tháng, đã có thể xuống giường đi lại giống như người bình thường.

Trên dưới Diêm gia không cần phải nói, ai cũng vui mừng.

Mấy ngày sau, Mục Tiểu Ngộ và Mục người què lại lần nữa ngồi xe ngựa đi về phía bắc, nhưng lần này bầu không khí trong xe nặng nề hơn nhiều, đến nỗi bên cạnh họ có cả một túi bạc nặng dường như cũng không thể làm họ hưng phấn lên, mặc dù hiện tại nó đang ở trên xe ngựa bị va chạm phát

ra những âm thanh "tang tang".

Ngồi được một lúc, Mục Tiểu Ngọc cảm thấy buồn bực khó chịu, thế là tiện tay mở túi vải, muốn lấy ra một cây quạt hương bồ.

Nàng lục trong túi vải nửa ngày, cuối cùng cũng nắm được cán quạt, nhưng khi nàng lấy quạt từ trong túi ra, còn có một phong thư, trên phong thư có viết năm chữ nghiêng nhỏ nhắn rất tinh xảo thân gửi Mục cô nương.

Phong thư này là ba tháng trước, trước khi rời khỏi Diêm gia nàng đã tìm thấy trong túi vải của mình, nàng vẫn luôn giữ nó, bởi vì nó do Diêm Thanh Thành viết, là tuyệt bút của hắn.

"Mục cô nương, khi cô đọc được phong thư này, ta đã hóa thành gói thuốc trị bách bệnh đó.

Cô bây giờ có lẽ cũng đã đoán được, sau khi vừa về phủ ta đã vội vàng rời khỏi, không phải đi nơi khác làm ăn, mà ta quay lại trại đường thôn lần nữa, đi đến Đào gia tìm lão Trạch, bởi vì chiếc bình cũ vẫn đang đợi ta ở đó."

"Sau khi linh hồn của Đào Hoán biến mất, ta phát hiện trong túi áo của mình có một phương thuốc, sau này nhìn thấy tình trạng của Gia Ngôn, ta mới hiểu được dụng tâm của nó.

Nó muốn ta đưa ra lựa chọn giữa ta và Gia Ngôn, hai người chúng ta, chỉ có một người có thể sống, mà người được sống tiếp, vĩnh viễn ôm hời hận, áy náy suốt đời.

Ta đương nhiên lựa chọn cứu Gia Ngôn, nhưng, ta không nguyện để nó đạt được quỷ kế, càng không thể để Gia Ngôn sống trong ân hận cả đời.

Chọn nên, ta hy vọng nàng giúp ta hoàn thành bước cuối cùng này, chỉ có thể là nàng, không thể là Trương Trinh, cũng không thể là Tử Mai, yêu sâu đau sâu, họ chịu đựng không nổi."

"Cho nên Mục cô nương, cho nên xin nàng tha thứ cho sự ích kỷ của ta.

Thâm ân trọng nghĩa, khó mà báo đáp, chỉ có thể chúc phúc cô nương một đời bình an, không muốn phiền."

"Diêm Thanh Thành kính gửi."

"Người nói, khoảnh khắc Diêm công tử nhảy vào chiếc bình đó, thật

không có chút hối hận sao?" Thấy nàng cẩn thận gấp lá thư bỏ vào phong bì, Mục người què thử thăm dò hỏi một câu.

Mục Tiểu Ngộ vén một góc rèm cửa sổ lên, nhìn lên bầu trời xanh biếc, lúc này đã vào thu, cỏ trên núi đã dần có chút úa vàng, pha thêm chút hoang tàn tạo nên vẻ lộng lẫy của mùa thu.

"Người khác có lẽ sẽ hối hận, nhưng Diêm Thanh Thành thì không."

Mục Tiểu Ngộ chắc chắn nói ra câu này, nàng đã từng nhiều lần mơ thấy dáng vẻ của Diêm Thanh Thành đứng trước chiếc bình cũ, trong nước thuốc tối đen như mực, nhưng nụ cười bên khóe môi hằn vết vĩnh viễn không biến mất.

"Mục cô nương, xin đợi một chút."

Phía sau xe ngựa truyền đến một tiếng gọi gấp gáp, Mục Tiểu Ngộ quay đầu, nhìn thấy Tương Trinh đang ôm Gia Ngôn vội vàng đuổi theo xe ngựa, liền nhanh chóng kêu mã phu dừng lại.

"Mục cô nương," Tương Trinh thở hổn hển nói, một tay nắm chặt trên cửa sổ: "Mục cô nương, người có từng liên lạc qua với Thanh Thành không, hắn vừa đi được mấy tháng, liền bật vô âm tín, cũng không biết đi đâu, bây giờ Gia Ngôn đã khỏi bệnh, ta muốn đem tin tức tốt này nói cho hắn biết, lại không biết tìm hắn ở đâu."

"Không có." Mục Tiểu Ngộ không chút do dự nói ra hai từ này, nhưng mà, khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Tương Trinh, nàng lại nói thêm một câu: "Ta tin tưởng Diêm công tử sẽ không đi xa đâu, bởi vì, hắn không nỡ rời xa các người."

Mắt Tương Trinh sáng lên: "Có thật không?"

"Mẫu thân, con đã sớm nói với người, tiểu thúc thúc nhất định sẽ trở về, bởi vì lúc con hôn mê đã mơ thấy thúc ấy, trong giấc mơ thúc ấy đã nói với con như vậy." Gia Ngôn khẳng định nói, sau đó quay sang nhìn Mục Tiểu Ngộ, nhẹ giọng nói tiếp: "Tỷ tỷ, mấy hôm trước tỷ hỏi ta chuyện tràng hạt, bởi vì ta mới tỉnh lại, nhất thời không nhớ, chẳng qua vừa rồi đột nhiên ta nhớ ra một chút."

"Tràng hạt đó đến từ đâu?" Nghe thấy câu đó, Mục người què cũng liền thò đầu ra cửa sổ hỏi.

Gia Ngôn ngược mặt lên trời, chậm rãi nói: "Tràng hạt không phải của tà túy, là do tà túy phát hiện ra trong thung lũng, nó được treo trên tay một thi thể đã khô, dường như để trấn áp quỷ hồn của bọn họ."

Sau đó, tà túy lấy chuỗi tràng hạt đó xuống, muốn dùng nó đổi phước với tỷ

tỷ, nhưng vừa mới lấy xuống, ta liền nghe thấy giọng nói của một nam nhân."

"Nam nhân? Hắn đã nói gì?" Mục người què đột nhiên thấy rùng mình.

"Mặt trắng lên rồi." Gia Ngôn mở to mắt, nói từng chữ một..

Chương 50: 50: Truyền Thư

Editor: Phong Linh.

Beta: Phong Lãnh.

--

Lỗ Thành là nơi sản xuất điều có tiếng.

Điều, hay còn có tên gọi khác là mộc điều.

Những người thợ thủ công sử dụng tre và gỗ để làm khung, sau đó phủ lụa hoặc giấy lên rồi sơn bằng tay.

Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng thực ra nó lại chứa đựng những kỹ thuật cực kỳ phức tạp và kinh tế bao gồm bốn bước: "Buộc, dán, sơn và phơi khô." Vật liệu thường được dùng để làm khung bao gồm tre, mây và các dải gỗ trắng, sậy và vân sam.

Lấy tre làm ví dụ, nó thường phải trải qua năm quy trình: Chọn tre, bẻ tre, chặt tre, vót tre và uốn tre.

Sau khi các khung đã được nối với nhau, bước tiếp theo là dán giấy hoặc lụa đã được sơn lên.

Cách này thường được gọi là "dán giấy."

Điều ở Lỗ Thành không chỉ chú trọng về vẻ tự nhiên mà còn có những hình dáng rất tinh tế có thần như hạc, én, bướm và ve sầu.

Những con điều này được làm ra một cách khéo léo và tỉ mỉ, nhìn y như thật.

Sau khi điều được làm xong, cuối cùng chúng sẽ được thả lên bầu trời bay lượn.

Mỗi khi gió lặng, không khí mát mẻ, ở ngoài thị trấn, quanh những con sông, trên bãi biển lại tấp nập du khách, tay xách ống chèo, thi nhau thả diều.

Khung cảnh này thật sự rất sống động.

Tuy nhiên ở địa phương này, người ta làm điều vì một mục đích quan trọng khác.

Viên Úy đứng trong nhà, ngẩng đầu nhìn bầu trời dần dần tối đen bên ngoài bức tường, hy vọng trong mắt nàng cũng dần dần mờ đi giống như bầu trời kia.

Mây tạnh trời quang, trăng sao thưa thớt, mưa thuận gió hoà, vậy tại sao điều lại chưa đến?

Tiểu nha hoàn Linh Nhi từ trong nhà đi tới, cẩn thận ngó nhìn hai bên một chút rồi mới đi đến bên cạnh Viên Úy, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người nên trở về phòng thôi.

Trời lạnh rồi, đêm nay sương khá dày, tiểu thư nên chú ý tới sức khỏe của mình."

Viên Úy vẫn đứng bất động, một lúc sau hàng nước mắt đột nhiên chảy ra từ đôi mắt nàng: "Linh Nhi, nó đã mấy ngày không đến rồi?"

Nhìn thấy bộ dạng này của Viên Úy, trong lòng Linh Nhi bỗng nhiên nổi lửa tức giận, nàng ta nói: "Tiểu thư hà tất vì một người như hấn mà làm tổn thương đến thân thể của mình.

Con điều đó sẽ không tới đâu, cả phong thư của hấn cũng sẽ không tới nữa..."

"Ngày trước, cứ cách ba ngày hấn sẽ dùng điều gửi cho ta một bức thư.

Nhưng tại sao lần này lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức gì?" Viên Úy tự nói, làm như không nghe thấy những lời Linh Nhi vừa mới nói: "Có phải hấn bị bệnh rồi không? Linh Nhi, ngày mai ngươi ra ngoài thăm dò chút tin tức đi."

Linh Nhi biết không thể thuyết phục được nàng nên chỉ đành thở dài, rồi nói một cách ngập ngừng: "Vâng tiểu thư.

Ngày mai em sẽ ra ngoài tìm hiểu.

Bây giờ người nên trở về phòng thôi.

Thức ăn đã hâm đi hâm lại nhiều lần rồi, tiểu thư có muốn ăn chút gì không?”

Viên Úy nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta sẽ đợi ở đây.

Ta nhớ có một ngày, bởi vì quá bận rộn nên hẳn chỉ có thể nhờ người bên cạnh hẳn thay điều thay.”

“Được, tiểu thư cứ đứng ở đây đợi.

Đừng nói bây giờ, cho dù đợi đến giờ Hợi, giờ Tý, thì tiểu thư cũng không thể đợi cả đời được.” Linh Nhi đã khuyên nài mấy ngày nay nhưng đều tốn công vô ích.

Cho nên bây giờ nàng ta thật sự rất khó chịu mới nghiêng răng bỏ lại một câu, rồi sau đó xoay người bước ra khỏi phòng, vừa đi vừa khóc.

Viên Úy và Trần Dụng gặp nhau cách đây hai tháng.

Hôm đó Linh Nhi bồi Viên Úy đến vùng ngoại ô đập thu, hai người vừa mới đi qua một toà nhà trên cầu gỗ thì Viên Úy bị một con diều rơi từ trên trời xuống, đập trúng vai nàng.

Viên Úy không bị thương nhưng nàng lại rất có hứng thú với con diều vừa rơi trúng mình.

Đó là một con diều hồ điệp có đôi cánh mềm, khác với những diều có kiểu cánh bướm tách rời trên và dưới như kiểu truyền thống.

Đó là con diều có khung cố định và hai cánh có thể di chuyển được.

Sau khi thả đôi cánh sẽ bong ra nhìn sống động như thật.

Nếu nhìn từ xa sẽ thấy như một con hồ thật đang bay trên trời.

“Không biết ai có đôi bàn tay khéo léo để làm ra một con diều giống thật như vậy?” Viên Úy cầm con diều tán thưởng, ngay sau đó chủ nhân của con diều cũng xuất hiện, đó là Trần Dụng.

Trận Dụng là một thư sinh trẻ tuổi, tuổi tác chắc cũng bằng với Viên Úy.

Hai người chạm mặt nhau, Viên Úy chưa kịp nói gì thì Trận Dụng đã đỡ mặt trước.

Nếu không phải do Linh Nhi lên tiếng trách móc điều của hấn làm tiểu thư của nàng ta bị thương thì có thể Trận Dụng đã đứng như trời chông trên cầu, một chữ cũng không thể thốt ra.

"Thật sự xin lỗi."

Linh Nhi nhớ rằng ngày hôm đó từ đầu đến cuối Trận Dụng chỉ nói đúng ba từ đó, mà Viên Úy cũng chỉ đáp lại ba chữ: "Ta không sao."

Nhưng hai ngày sau, khi nàng cùng Viên Úy tản bộ ngoài hoa viên lại thấy con điều hồ điệp kia.

Lần này nó bay rất thấp.

Đôi cánh võ nhẹ ở ngay ở trên những ngọn cây, những hoa văn màu vàng và xanh lục trên thân nó được mặt trời mạ một lớp ánh sáng rực rỡ.

Hai người nhìn con điều hồ điệp đến gần người, sợi dây buộc nó đột nhiên bị đứt, con điều rơi xuống một bụi cỏ trong vườn.

"Tiểu thư, trên con điều có buộc một lá thư này." Linh Nhi vội vàng đưa lá thư cho Viên Úy, phát hiện mặt nàng đỏ lên, rất giống hôm nàng gặp được Trận Dụng, nhưng ánh mắt lại sáng như ánh sương mai.

"Linh Nhi, em đem hồ điệp ném ra ngoài, nói cho hấn biết tin là ta đã nhận được thư."

Nghe Viên Úy dặn dò như vậy, Linh Nhi lập tức nghe theo.

Nhưng nàng ta cảm nhận được rằng mình đang làm sai chuyện gì đó.

Nhất là khi nàng ta thấy Viên Úy lén giấu bức thư vào trong ống tay áo.

Cũng từ đó hồ điệp trở thành sứ giả truyền tin của hai người bọn họ.

Cứ cách khoảng ba ngày nó sẽ đậu trên ngọn cây một lần, đều đặn như trăng lên mỗi đêm chưa một lần trễ hẹn.

Mà những phong thư cũng đã chất đầy dưới gối của Viên Úy, nàng mỗi ngày đều gối lên chúng rồi chìm vào giấc ngủ, đến khi tỉnh lại khuôn mặt vẫn còn vương vấn nụ cười chưa dứt.

Thế nhưng lần này đã hơn mười ngày mà vẫn chưa thấy hồ điệp xuất hiện. Vào ngày lẽ hẹn đầu tiên, Viên Úy đã một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, trước khi bình minh nàng đã đứng dậy và chạy ngay ra sân trong khi đó nàng chỉ kịp khoác vội chiếc áo choàng, quần áo ngủ vẫn chưa thay.

Lúc đó mặt trăng vẫn chưa khuất, nàng đưa tay lên sờ tìm kiếm trong bụi cỏ một cách nghiêm túc.

Tuy nhiên, con điều hồ điệp không có ở đó, đến ngày thứ ba, thứ tư cũng vậy.

Đến nay đã mười ngày trôi qua mà con hồ điệp vẫn chưa xuất hiện.

"Đông gia hồ điệp tây gia phi, bạch kỳ thiển niên nhật kim quy."*

*Đại ý nói con bướm đã bay đi nhưng chàng trai sẽ cưới ngựa trắng về tìm nàng.

Vào buổi tối ngày thứ mười hôm đó, sau khi Linh Nhi tức giận bỏ đi, Viên Úy nhìn chăm chăm vào ngọn cây lảm nhảm một bài thơ, rồi nàng mỉm cười tự trả lời rằng: "Chàng trai cưới ngựa trắng không bao giờ trở lại."

"Ai chà."

Lời vừa dứt, một cơn gió mạnh đột nhiên thổi tới, cây cối bên ngoài bức tường đung đưa.

Viên Úy giật mình, nhìn lên ngọn cây, phát hiện trên ngọn cây có một bóng đen mờ mịt lơ lửng, còn có một tiếng còi tre yếu ớt.

Nỗi sợ hãi lập tức được thay thế bằng sự vui sướng.

Viên Úy bước lên, chạy đến bức tường ở sân.

Còn chưa kịp nói thì nước mắt đã rơi xuống: "Trận Dụng, cuối cùng chàng cũng đến rồi."

Nói xong nàng mới chợt phát giác có gì không đúng, bởi vì bóng đen trên ngọn cây kia lớn hơn nhiều so với con hồ điệp của Trận Dụng.

Hơn nữa trên thân nó không có hoa văn màu xanh vàng đan xen mà là một màu đen tuyền.

Giống như là một lớp sơn màu đen, chỉ cần không cử động nhìn như nó đang hòa vào màn đêm đen kịt kia.

“Lách cách.”

Lại một tiếng còi trúc khác vang lên, rồi có một thứ gì đó theo ngọn gió bay lên từ ngọn khiến cho Viên Uy ngã nhào xuống đất.

Từ góc độ này Viên Uy có thể thấy rõ hai hoa văn ẩn dưới đó.

Đó là chữ “thọ” màu đỏ thẫm, nhìn ở trong màn đêm như là những vết máu khô..

Chương 51: 51: Tang

Editor: Phong Linh.

Beta: Phong Lãnh.

Vài giọt mưa lạnh rơi xuống chớp mũi của Mục Tiểu Ngộ, nàng run lên một chút rồi tỉnh lại từ giấc ngủ.

Trước mặt là một mảng cánh rừng đen tối, xa xa là một rặng núi như thể được thể được vẽ từ mực với vẻ thô ráp và kiêu ngạo.

Nàng sống sờ một lúc rồi cũng nhớ tại sao mình lại ở chỗ này: Nàng và Mục người què vốn dĩ muốn tới Thanh Châu gặp một người bạn cũ, nhưng vì Mục người què hôm nay do ăn nhậu quá chén nên đã thuê một chiếc xe ngựa chạy đến khu rừng rậm này.

Khi xe chạy vào bên trong cánh rừng, cỗ xe bị một thân cây làm kẹt cứng khiến con ngựa sợ hãi bỏ chạy, bọn họ đành phải cầm hành lý xuống đi bộ.

Đi mãi đến lúc trời tối, chiếc chân bị tật của Mục người què cũng không thể chịu đựng nổi nữa, hai người mới quyết định trước hết sẽ nghỉ trong cánh rừng này một đêm.

Rạng sáng ngày hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

Mưa vẫn rơi lộp độp dưới đất, Mục Tiểu Ngộ nhíu mày, đột nhiên nàng đứng bật dậy bước đến phía tay nải lục lọi gì đó.

Mục người què cũng bị đánh thức bởi tiếng động, dụi dụi mắt lầm bầm nói: "Trời còn chưa sáng mà người làm cái gì vậy?"

"Hành lý của ta đâu?"

Giọng điệu của Mục Tiểu Ngộ có vẻ rất gấp gáp khiến Mục người què cũng hoảng theo.

Vì thế lão vội vàng đưa ra túi hành lý mà lão dùng làm gói ra.

Mục Tiểu Ngộ thành thạo mở tay nải ra, từ bên trong giặt lấy chuỗi tràng hạt, tỉ mỉ nhìn chăm chăm nó hồi lâu rồi mới chậm chậm nói: "Ta đã biết thứ bám vào người ta là thứ gì rồi."

Mục người què vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rạo, rặng trên và dưới va vào nhau mấy cái, lão lấp bắp nói: "Gọi là gì?".

truyện kiếm hiệp hay

"Tang." Cầm tràng hạt trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: "Nó tên là Tang."

Mục người què nuốt nước miếng một cái.

"Người... người làm sao mà biết được? Ai nói cho người biết?"

"Không có ai nói cho ta hết, chỉ là do ta tự mình nhớ ra thôi." Nàng liếc nhìn Mục người què một cái, rồi trầm ngâm nói: "Gia gia có nhớ cái đêm cả làng Trai Đường bị trấn trụ bởi chuỗi tràng hạt này không? Ngay lúc nó định rút lui thì ta lại xuất hiện."

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc xen kẽ ngắn ngủi này, ta thấy tràng hạt trên mặt đất di chuyển trên mặt đất xếp thành chữ "Tang." Nhưng, lúc đó tinh thần của ta còn chưa hoàn toàn trở lại vị trí cũ, lại bị nó cuốn đi rất nhanh nên ta đã quên mất chuyện này.

Cơ mà không hiểu sao ở trong giấc mơ vừa rồi, ta đột nhiên nhớ ra chữ "Tang" với ánh sáng lấp lánh ánh bạc, giống như một chiếc cùm được khảm đá quý giam nó ở giữa."

"Làm sao mà tràng hạt có thể tự chuyển động được? Đêm đó, nó còn không hề nhúc nhích."

Hơn nữa, cứ cho là nó xếp thành chữ "Tang" cũng không có nghĩa đó là tên của nó." Mục người què vừa nói nước miếng vừa phun đầy lên mặt Mục Tiểu Ngộ.

Mục Tiểu Ngộ thở dài: "Lúc người được sinh ra đã bị người ta nhét gõ vào trong đầu đúng không? Vào khoảnh khắc đó thì nó chính là ta, mà ta cũng chính là nó."

Người khác có thể không nhìn thấy chữ "Tang" kia, nhưng nó lại có thể thấy được nên mới nhớ ra tên của mình.

Loại cảm giác này, ta có thể biết được, hơn nữa lại rất rõ ràng, không thể nào là giả được."

Lần này Mục người què cũng suy nghĩ cẩn thận hơn, lão chớp chớp mắt kết luận: "Một, nó tên là Tang."

Hai, nó đã nhớ được tên của mình.

Ba, chủ nhân của tràng hạt này cũng nhận ra nó.

Là ý này chăng?"

Mục Tiểu Ngộ gạt đầu nói: "Chẳng qua là nó lấy lại được tên tuổi, nhưng ta không biết đối với chúng ta chuyện này là chuyện tốt hay xấu."

Mục người què lại xoa xoa tay: "Đúng vậy, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu."

Nhưng mà, lại nói nó đã không xuất hiện hơn ba tháng rồi, cũng không biết có phải là vì kiêng kỵ chuỗi tràng hạt này hay không."

Trong lúc hai người bọn họ nói chuyện, mưa càng lúc càng nặng.

Mục Tiểu Ngộ phải cởi quần áo ngoài che ở trên đầu, không khỏi nghĩ đến chiếc xe ngựa bị Mục người què làm hỏng, trong lòng bùng lên lửa giận.

Nàng cau mày nói: "Trước mắt tìm một nơi trú mưa trước đi, chẳng lẽ gia gia còn muốn ngủ trên chỗ cỏ ướt này đêm nay sao?"

Nghe những lời nói này của nàng, Mục người què bỗng cảm thấy có lỗi.

Lão biết cứ uống rượu vào thì bản thân sẽ làm ra những chuyện không hay.

Chuyện này xảy ra không phải mới một hai lần, tuy rằng bây giờ vẫn

không thay đổi là bao nhiêu nhưng lão vẫn biết sai sau mỗi lần phạm lỗi.

Vì vậy lão đứng lên, tay làm động tác như che nắng nhìn nhìn phía trước.

Thấy rằng cách đó không xa có vài căn nhà nhỏ, lão vui mừng khôn xiết nói: "Phía trước hình như có mấy ngôi nhà, chúng ta đến hỏi thử xem thế tá túc đêm nay không."

Bên ngoài bìa rừng có bảy ngôi nhà xếp theo hình tam giác.

Mỗi ngôi nhà được xây rất thấp, đều không có cửa sổ, chỉ có một cửa vòm bằng đá khảm hoa văn.

Ở phía trước những ngôi nhà kia là một ngôi nhà rất lớn, trước cửa có hai con sư tử bằng đá, tuy không lớn lắm nhưng toàn thân đều bị rêu xanh bao trùm, có thể nói đã ở bên ngoài phơi sương hứng gió mấy trăm năm rồi. Hai con sư tử trông rất dữ tợn, hai mắt mở to vì tức giận đến mức tròng mắt như muốn lòi ra.

Chúng được tạc như đang hạ thân mình xuống thấp nấp trong đám cỏ cao, trông như sắp tung mình nhảy ra phía trước.

"Này... Đây là..." Mục người què đi vòng quanh một vòng, cuối cùng dừng lại bên cạnh Mục Tiểu Ngộ cười với nàng: "Đây là..."

"Đây là một nghĩa địa." Mục Tiểu Ngộ hai mắt gần như trợn lên trời, nàng thở dài một hơi nhìn chằm chằm lảng mộ phía trước: "Nhưng hiện tại chúng ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ở đại dưới mái hiên của ngôi mộ lớn nhất thôi."

Nếu không thì cả hai chúng ta sẽ đổ bệnh trước khi đến được Thanh Châu."

"Chỉ mong sẽ không có điều gì bất thường ở nơi đây."

Nói thật với người, từ sau khi trải qua sự việc ở Diêm gia, lá gan của ta càng ngày càng nhỏ.

Hiện tại mỗi khi hành sự lúc nào cũng cảm thấy lo sợ, sợ rằng chỉ một giây bất cẩn sẽ thù nhảm thứ không nên thù." Mục người què nói xong rùng

mình một cái, không biết là do trời mưa lạnh hay là do sợ hãi.
Nhưng mà Mục Tiểu Ngộ vẫn mặc kệ không để ý đến lão, chăm chăm đi dọc theo con đường lát đá giữa hai con su tử đá, ngồi xuống bậc thềm của ngôi mộ lớn, mở đồ và tìm một số quần áo sạch để mặc vào.
Mục người què thấy nàng như vậy, cũng vội nhặt chút nhánh cây khô ráo đốt một đóm lửa trại trước bậc thềm đá.

Hai người ngồi trên bậc đá, nhất thời không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào đống lửa không quá lớn trước mặt.
Mưa tạnh đi một chút, những hạt mưa rơi xuống người con su tử đá tạo nên những tiếng "tách tách" rất rõ ràng, nghe như thể có ai đó đang đánh đàn.
"Người nói xem, những ngôi mộ này chôn cất ai mà đến cả bia mộ cũng không có?" Một lúc sau Mục người què khàn giọng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.
"Ta cũng không biết, nhưng có lẽ căn bản không phải con người đâu."

Người xưa tính tình cổ quái, ngoài những ngôi mộ chôn di vật, còn có những người chôn kiếm, những người chôn gương.

Cũng không rõ bọn người đó suy nghĩ cái gì." Mục Tiểu Ngộ vừa nói vừa nhìn về phía sau.

Nhưng ngay lúc này đột nhiên nàng đứng thẳng dậy, hướng về phía trong "Hừ" nhẹ một tiếng.
"Quái lạ, tại sao cửa mộ này lại khép hờ không đóng?"

Chương 52: 52: Quyển 2 - Chương 3

Editor: Hạnh.

Beta: Phong Lãnh.

Giữa hai cánh cửa đá có một khe hở màu đen, chỉ vừa một cánh tay. Mục Tiểu Ngộ đưa mắt nhìn qua khe hở, cố gắng nhìn xem bên trong cỗ mộ rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng bất kể Mục Tiểu Ngộ liếc mắt nhìn thế nào thì trước mắt cũng chỉ là một khối đen ngòm, trừ cái đó ra, cái gì cũng không có.

"Có nhìn thấy gì không?" Mục người què sốt ruột đứng bên cạnh nài, hỏi.

"Con không nhìn thấy gì hết." Mục Tiểu Ngộ quay người lại, nhìn Mục người què một cái: "Ngôi mộ này có thể đã bị bọn cướp vào một lần, nếu không thì sao cánh cửa của ngôi mộ lại bị cạy tung ra như vậy."

Mục người què tròn tròn mắt, thì thào nói: "Chúng ta có nên vào xem sao không? Có lẽ bên trong còn sót lại một kiện vàng bạc châu báu."

"Con không dám làm điều gì tổn hại đến âm đức, người còn nhớ hai kẻ chạm vàng lần trước chúng ta nhìn thấy ở Giang Tây không? Họ chết thảm thương lắm, đầu sung to tận ba thước, nhả cầu trợn trừng, lăn lóc khắp nơi, khiến người ta sợ chết khiếp."

Câu nói của Mục Tiểu Ngộ như một gáo nước lạnh dội thẳng vào Mục người què, dập tắt hoàn toàn nhiệt huyết mà lão vừa bùng cháy.

"Chặc chặc, thôi bỏ đi." Lão xua tay xoay người đi.

"Ta trốn còn không kịp, làm sao dám động vào những thứ này." Nhìn lão như vậy, Mục Tiểu Ngộ cảm thấy thích thú, nói: "Lá gan của người nhỏ lại rồi."

Theo con, chúng ta đừng làm chuyện thất đức.

Nhưng nếu chúng ta chỉ thăm lăng mộ này có gì là sai trái.

Không phải người thắc mắc tại sao trước lăng mộ không lập bia hay sao?" Mục Tiểu Ngộ nghĩ một lát, nói nhỏ: "Vẫn là thôi đi, đêm hôm khuya khoắt, phí sức để làm gì.

Dù sao cũng không ngủ được, chúng ta tìm một chút chuyện để làm." Vừa nói xong nàng đưa tay vào khe cửa, kéo sang bên phải.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "sập", bụi từ trên cánh cửa lần lượt rơi xuống, phủ lên mặt hai người.

Mục Tiểu Ngộ lấy tay che mũi, nheo mắt nhìn vào phía trong ngôi mộ, mượn ánh trăng bên ngoài thì bóng tối bên trong cuối cùng cũng loãng đi một chút.

Mục Tiểu Ngộ nhìn thấy một lối đi thẳng và hẹp dẫn đến phần sâu nhất của lăng mộ.

Dường như có thứ gì đó ở cuối lối đi trong lăng mộ, phản chiếu một vài đốm sáng màu bạc.

"Là quan tài sao?" Mục Tiểu Ngộ què vịn vai nàng, kiễng chân liếc mắt nhìn bên trong.

Sau đó nhanh chóng khoanh tay cúi đầu, lạy bốn phía vài cái: "Xin đấng tội chủ nhân ngôi mộ, ngài đừng để ý.

Chúng tiểu nhân chỉ là vào trong xem thử, tuyệt đối sẽ không ăn cắp một chút vàng bạc nào cả.

Một lát nữa sẽ rời đi luôn."

Mục Tiểu Ngộ thở dài nói với lão: "Đừng thờ cúng một cách mù quáng, con thấy nó không giống một cái quan tài.

Quan tài có mấy cái nạm vàng mang ngân? Theo con thấy, có thể đàn vĩ cầm, sáo, tranh, ... được chôn ở đây, chúng ta vào xem là biết rõ liền."

Vừa nói Mục Tiểu Ngộ vừa bước vào chỗ chật hẹp bên trong lăng mộ.

Mục người què do dự một chút, cảm thấy đứng đây không bằng cùng nàng đi vào bên trong.

Thế là nhắm mắt đi theo, cùng Mục Tiểu Ngộ đi sâu vào lối bên trong lăng mộ.

Đi được hơn nửa chặng đường, đèn hoàn toàn tối.

Mục Tiểu Ngộ châm lửa vẫy tay hướng vào trong, trong miệng nói "Hừ" một tiếng, đứng cũng không yên.

"Là một hộp rương lớn."

Một lúc sau, Mục Tiểu Ngộ lăm bắm điều gì đó rồi cảm được lửa trên tay bước vào trong.

Mục người què nhìn vào thì thấy có một hộp gỗ lớn ở phía trong cùng của ngôi mộ, dài gần mười thước, kết cấu dạng ván, phía trên đã bị mở nắp.

Chiếc hộp gỗ được trang trí bằng đồng thau, các mẫu kéo ở hai bên thùng, các nút mũi đóng đinh không khóa.

Trên hộp gỗ có sơn mài đỏ và hoa văn thếp vàng.

Nhưng dù sao cũng đã qua nhiều năm, hầu hết các hoa văn vàng này đã rụng hết, không còn rõ là vẽ gì.

Khi ánh lửa lóe lên, như có vô số kiến vàng bò khắp nơi trên bề mặt.

Mục Tiểu Ngộ do dự một chút, sau đó đi tới hộp gỗ, lấy ngọn đuốc soi vào trong hộp, đưa tay sờ, lập tức nói: "Thật kỳ quái, đa số hộp đều là gỗ chương mộc hoặc gỗ nam."

Cái hộp này lại được làm bằng gỗ xoan đào."

"Gỗ xoan đào dùng để xua đuổi tà ma." Mục người què cẩn thận nhắc nhở.

Thấy Mục Tiểu Ngộ không có phản ứng gì, mới nói thêm câu: "Nhưng mà, cái rương này không có khóa."

Đừng nói là lát nữa sẽ có một tà vật gì đó từ bên trong nhảy ra.”
Mục Tiểu Ngộ sững sờ một chút, cười nói: “Người bị dọa tới hồ đồ rồi phải không? Kim đồng không hề động đậy, chúng tớ ở đây không có quỷ dị gì cả.

Nếu không con cũng dám xông vào.”
“Cũng phải, cũng phải.

Lá gan của ta bây giờ còn nhỏ hơn hạt cải, quên mất điều đó.” Mục người què vừa vuốt ngực, vừa nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Mặc dù nói như vậy, hai người vẫn còn có chút kiêng kỵ.

Đặc biệt là khi từ ngoài cửa đi vào bỗng có một luồng gió lạnh thổi vào, gió rất mạnh, kèm theo cả mưa khiến người ta đồng thời rùng mình.
Mục người què rụt cổ lại, nhìn chằm chằm nút mũ đỉnh của hộp gỗ.

Một lúc sau mới do dự hỏi: “Vậy rốt cục con có muốn mở nó ra không?”
Mục Tiểu Ngộ vừa cười nhạo Mục người què nhất gan, hiện tại chính mình cũng không muốn ở trước mặt lão thể hiện sự e sợ, vậy là chỉ có thể mạnh dạn nói: “Đã đến bước này rồi, chẳng lẽ không xem thử bên trong có gì?”
Nói rồi, Mục Tiểu Ngộ đưa đuốc lửa cho Mục người què cầm, tự mình cầm vào nắp hộp, dùng sức nhấc lên.
Nắp hộp nặng hơn Mục Tiểu Ngộ nghĩ, nàng dùng hết sức lực nhưng nó không hề nhúc nhích, giống như nó bị đóng chặt bằng đinh.

Thấy vậy Mục người què đặt ngọn đuốc lên trên mặt đất, bám vào nắp hộp, hai người đếm đến ba, cùng dùng sức.

Cuối cùng, nắp hộp cũng được nâng lên một chút.
“Ồ.”

Ngay lúc nắp hộp được nhấc lên, dường như có tiếng rên rỉ yếu ớt từ bên trong truyền đến.

Mục người què kinh ngạc nhảy dựng lên, nhanh chóng buông ra.

Mục Tử Ngộ không thể chống đỡ một mình, cũng chỉ còn cách bỏ tay ra theo lão.

Nắp hộp rơi xuống nặng nề, phát ra tiếng "nằm" chói tai.
"Con... con... con nghe thấy không?" Mục người què lão đảo lui về phía sau hai bước, tay hơi run run chỉ vào cái hộp.
Mục Tiểu Ngộ cũng nghe thấy, không chỉ có như vậy, lúc buông tay ra, nàng còn nhìn thấy một bóng người lướt qua cửa mộ.

Bóng đen kia ở trước cửa mộ, nhưng mà hương vị của nó vẫn còn, là mùi tanh ngọt, mùi máu tanh.

"Đi thôi."

Mục Tiểu Ngộ quả quyết đưa ra quyết định, kéo Mục người què đang đứng yên tại chỗ bước nhanh về phía cửa mộ.

Nhưng ngay khi quay người lại, một cơn gió lạnh ập đến thổi tắt ngọn đuốc trên mặt đất.

Lăng mộ chìm vào bóng tối, mưa gió bên ngoài dường như trong nháy mắt ngừng trôi.

Ngoại trừ bóng tối, toàn bộ lăng mộ im lặng đến chết người, yên tĩnh đến mức hút người vào.

"Xong xong xong, sợ là lại trêu chọc phải những tà vật này rồi." Mục người què nói giọng xúi quẩy, co người lại trốn sau lưng nàng.

"Tốt xấu cũng ăn bát cơm này, gặp chuyện là biết sợ."

Ngay cả khả năng trông nhà cũng quên rồi."

Mục Tiểu Ngộ có chút khó chịu vì lời lão nói, duỗi tay về phía trước.

Ngay lập tức, một cây kim đồng có sợi chỉ trắng bay về phía hai người bọn họ..

Chương 53: 53: Mát Tích

Trans: Jessica.

Beta: Milcah.

- - -

Mặc dù đã xuất hiện vài vết trắng mờ nhạt, nhưng trong lối đi của ngôi mộ vẫn lưu lại một chút ánh sáng yếu ớt.

Khi Mục Tiểu Ngộ cầm kim đồng, nhiệt độ từ thân kim cũng khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

“Dẫn đường.”

Nàng thấp giọng ra lệnh, kim đồng từ giữa các ngón tay bay ra, uốn lượn bay lên phía trước hai người, tốc độ tuy chậm nhưng ổn định, không bị cản trở bởi bất cứ thứ gì ẩn nấp trong bóng tối.

Cuối cùng, sau khi bay ra tới cửa mộ, nó dừng ở giữa không trung, kim quang lập tức khẽ run lên, như muốn chào hỏi hai người đang nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Đương nhiên, Mục Tiểu Ngộ và Mục người què cũng không ở lại nữa, bọn họ vội vàng thu dọn hành lý trên mặt đất sau đó chạy ra khỏi mộ thất, đi theo phía sau kim đồng, chạy về phía trước như đang chạy trốn, thậm chí không quay đầu lại.

Chạy trong khu rừng lầy lội và trơn trượt gần nửa giờ đồng hồ, hai người dường như đã kiệt sức, họ dừng lại dựa vào thân cây, vừa thở hổn hển vừa nhìn chân trời trắng xóa phía xa, lúc này mới bình tĩnh lại một chút.

“Người vừa nhìn thấy gì vậy?” Mục người què vừa thở hổn hển vừa hỏi, thậm chí ông còn không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

“Ta nhìn cũng không rõ lắm, dù sao cũng không phải thứ tốt đẹp gì, hôm nay cũng trách ta, sao tự nhiên lại tò mò về một ngôi mộ hoang.” Mục Tiểu Ngộ vừa xoa xoa bụng đau vừa nói.

"Tò mò?" Nghe vậy, Mục người què đột nhiên nhảy lên như bị một cây kim đâm vào người: "Chờ đã, người tò mò hay là nó tò mò? Không phải là Tang đúng không? Chẳng lẽ...."

chẳng lẽ nó đã trở lại?"

"Cũng không biết nữa." Mục Tiểu Ngộ cong miệng nhún nhún vai, đi về phía trước, chỉ cần tưởng tượng Mục người què ở phía sau đang trải qua sự khiếp sợ thì trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Khi mặt trời đã lên hẳn, cuối cùng cả hai cũng nhìn thấy Lục Thành cách đó hai dặm.

Sở dĩ họ biết đây là thành phố Lục không phải vì nhìn thấy tám bảng trên tháp, mà là vì điều mọc dày đặc như chim chích chòe ở miền quê ngoài thành phố.

Có đủ loại điều như đại bàng, chân dung, và côn trùng.

Tất nhiên, phổ biến nhất là những con điều đơn giản như sếu, én, bướm và ve sầu.

Chúng đang đung đưa trong làn gió ổn định.

Một số có thể nhận ra hình dạng, một số đã biến thành một đốm đen, dường như hòa vào bầu trời trong xanh sau cơn mưa.

"Người dân Lục Thành đều làm điều và rất thích thả điều.

Ồi, nghe nói là phong tục này đã có hơn hai nghìn năm, hình như là xuất hiện từ thời Xuân Thu." Nhìn bầu trời rực rỡ sắc màu xinh đẹp của những con điều, Mục Tiểu Ngộ liền hùng hục khí thế, trong nhất thời đã bỏ lại những chuyện quái gở đêm qua ra sau đầu.

Mục người què ở phía sau thấy vậy liền giục nàng đi nhanh: "Mau đến thành phố tìm người sửa cái xe đang bị kẹt trong rừng của chúng ta, rồi để họ tìm thử xem ngựa đã bị ai bắt mất chưa.

Tốn bao nhiêu bạc để thuê cỗ xe này, không thể cứ để mất nó như thế được".

Hai người bước đi chậm rãi nhưng đầy vội vã, cuối cùng trong lúc cãi nhau không ngớt họ cũng đã đến được Lạc thành.

Được vào cổng thành, bạn sẽ thấy một con phố nhộn nhịp đối diện với mình, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng và tất nhiên nhiều nhất là các cửa hàng bán điều.

Điều ở Lạc Thành không chỉ được bán cho người dân địa phương, trước cửa mỗi cửa hàng bán điều đều tập nập thương lái đến từ các tỉnh, thành phố khác đến để mua hàng.

Một số thì mặc cả, một số thì nhạt nhẽo, ồn ào náo nhiệt.

Mục Tiểu Ngộ và Mục người què đi vào trong dọc theo con phố, đôi mắt của họ gần như bị chói bởi những con điều đầy màu sắc, và tai họ gần như điếc bởi những lời đề nghị và phản đối.

Cảm giác mới lạ của Mục Tiểu Ngộ đã biến mất từ lâu, bây giờ nàng chỉ cảm thấy đói và khát, trong lòng chỉ mong tìm được một quán trọ để có thể dừng chân và nghỉ ngơi, chấn chỉnh lại tinh thần.

Nhưng hiện nay có rất nhiều thương nhân đến Lạc thành mua bán nên nhà trọ đã chật kín.

Hai người đành phải mua tạm vài cái bánh bao sau đó chọn một con hẻm vắng vẻ rồi bước vào, ngồi trên tảng đá đầu ngõ nghỉ ngơi.

"Nửa đêm mới được ăn mấy cái bánh, một ngụm rượu cũng chưa kịp uống, thật là nhàm chán".

Mục người què vừa ăn một nửa cái bánh nóng hổi vừa tức giận than thở.

Nói xong, thấy Mục Tiểu Ngộ không để ý tới mình, lão liền liếc xéo nàng thì thấy nàng vẫn đang ngồi thẳng lưng, hai mắt hơi nheo lại, mấy cái bánh bao bọc giấy dầu trong tay nàng cũng không nhúc nhích.

"Người làm sao vậy? Không ăn bánh bao sao? Bánh này là loại nhân thịt bò và hành đó.

"Nếu không ăn, thì để ta..." Ông vừa duỗi tay vừa nói, nhưng lại bị Mục Tiểu Ngộ đánh "chát" một cái vào trên mu bàn tay.

Mục người què bị đau liền rụt lại.

"Hừ, bánh bao hấp thì có gì ngon, này, người có muốn ăn ngon sống khỏe không?" Mục Tiểu Ngộ hát cầm về phía bức tường của sân bên cạnh.
"Ý của người là gì?" Mục người què lau cái miệng đầy mỡ của mình, nghiêng người hỏi.
"Cách vách có người nói chuyện."

Nghe ý của họ thì có vẻ là cô con gái của gia đình này đã mất tích hơn một tháng rồi".

Mục Tiểu Ngộ suy đoán, chắc hẳn nhà họ Viên này có rất nhiều của cải và họ là gia đình giàu có bậc nhất Lạc thành.

Điều này đã được khẳng định khi nàng và Mục người què bước vào sân lớn trước cổng tòa nhà.

Hơn nữa, điều nằm ngoài dự đoán của nàng là Viên tiểu thư mất tích chính là cô con gái duy nhất của Viên lão gia.

Mãi đến gần năm mươi tuổi lão mới có một người con thông minh lanh lợi, thế nên nàng nghiễm nhiên được coi như bảo bối, nhất là trước đó lão ta đã có một đứa con trai bất tài.

Tuy nhiên, một tiểu thư nhà giàu ngoan ngoãn như vậy đã biến mất một tháng trước, nơi nàng biến mất hóa ra là khu vườn sau nhà của gia đình Viên.

Theo lời kể của người hầu gái của Viên Uý, Linh Nhi, ngày hôm đó, khi tiểu thư đang đi dạo trong vườn, Linh Nhi vì sợ rằng tiểu thư sẽ bị cảm lạnh nên đã vào nhà lấy áo cho nàng.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian ấy Viên Uý đã biến mất, trong sân chỉ còn lại bộ quần áo nàng đang mặc.

"Người thì không thấy, trong sân chỉ còn lại quần áo sao?" Mục Tiểu Ngộ hỏi tiểu nha hoàn đang cúi đầu, lúc này Linh Nhi khẽ gật đầu.

"Yếm, quần áo trong, áo lông cừu, áo gile đều có, thậm chí giày và trang sức cũng có, nhưng chỉ có người là không thấy".

Linh Nhi nức nở không ngừng trả lời.

"Kỳ quái là ở chỗ này.

Nếu là cường đạo cướp của, hẳn sẽ không cởi quần áo.

Đây không phải là lãng phí thời gian sao?" Viên lão gia tiến lên một bước, nước mắt lưng tròng nói ra suy đoán của mình.

Mục Tiểu Ngộ lắc đầu, nhìn chằm chằm vào đồng quần áo đã được gấp lại: "Tất nhiên là không, cho nên chuyện này tìm quan phủ cũng vô dụng".

"Vậy theo ngươi, tiểu nữ nàng đã đi đâu?"

Mục Tiểu Ngộ ánh mắt lóe lên: "Chuyện này chỉ có Viên tiểu thư mới có thể trả lời".

Sau khi đóng cửa, nàng từ trong hành lý lấy ra hộp gỗ, nhét vào trong tay Mục người què, vội vàng gật đầu với lão: "Ông nội, người xem."

Mục người què mở hộp gỗ ra, vừa định lấy ra kim đồng thì dừng lại.

Lão trầm tư một hồi, sau đó nói với Viên lão gia: "Có câu cảnh cáo này cần phải nói trước, nếu hồn thêu này không quay lại, bọn ta sẽ không lấy tiền của ông.

Nhưng nếu hồn thêu này có thể trở lại, thì ông cần phải chuẩn bị tâm lý.

Vì một khi linh hồn đã bị tách rời khỏi thể xác thì người này cơ bản là lành ít dữ nhiều."

Chương 54: 54: Quyển 2 - Chương 5

Trans: Yuki.

Beta: Milcah.

- - -

Nghe đến đây, ông Viên mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Ông hãy làm phép đi, dù kết quả thế nào, thì ông già này cũng chịu được."

Mục Người què không có con cái, nhưng lão cũng không thể nhìn được cảnh người già thương tiếc cho con cháu mình, nên sau khi miễn cưỡng nuốt ngụm nước bọt rồi thở dài một tiếng, ông lấy cây kim ra, ném lên không khí, lão không nói gì nhiều, chỉ nói: "Luồn kim qua sợi chỉ, linh hồn sẽ quay lại."

Đi, tìm linh hồn của Viên Úy, dẫn đường, đưa nó về nhà."

Trong phòng chợt lóe lên một tia sáng trắng, làm cay mắt mọi người trong nhà họ Viên.

Lão Viên lúc này cũng quên mất đau đớn, ông dụi dụi mắt, nhìn về hướng có ánh sáng với mí mắt mở, khi nhìn rõ thứ đang phát sáng thì miệng há to vì kinh ngạc, miệng với đôi mắt tạo thành ba vòng tròn.

Trong tròn kim có một sợi chỉ trắng, nó giống như một cái đuôi không yên phận, lắc lư trái phải trong một căn phòng không gió, thể hiện một bộ dạng ngỗ nghịch khó kiềm chế.

Sợi chỉ rất sáng, sáng đến mức ông Viên cảm thấy rằng ánh sáng nó phát ra sẽ làm nổ tung cả căn phòng.

"A Di Đà Phật, e rằng dạ mình châu ở trong cung cũng không sáng được như vậy đâu." Về mặt Viên lão gia vừa mừng vừa sợ, đương nhiên là ông ta vui mừng vì chuyện của con gái, sợ hãi vì đây là lần đầu tiên trong đời ông nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thế nên sợ hãi là điều không thể tránh khỏi.

Trong một tháng qua, ông đã làm đủ mọi cách để tìm người, từ thực tế cho đến hoang đường, ngưỡng cửa huyện nha cũng sắp bị ông ta giẫm nát, không biết bao nhiêu hòa thượng tu sĩ đã được tìm tới, nhưng mỗi sau mỗi lần chờ đợi đều là sự thất vọng.

Sau này, ông sợ, bởi vì ông đã hiểu rõ, thất vọng là thứ cảm xúc tàn nhẫn nhất trên đời, nó giống như một chậu nước lạnh đổ cho lửa trong lòng người ta thành tro bụi.

Lần này, ông nhìn thấy con cháu của Mục tộc đã đến cửa, vốn dĩ ông ta không có bất cứ kỳ vọng gì, nhưng điều khiến ông ta không ngờ là, lão già có vẻ tầm thường này lại có kỹ năng kinh người như vậy.

"Hồn hãy trở về! Phương đông không thể tin cậy, trường lão hàng ngàn dặm, nhưng linh hồn thì xin để lại một ít.

Hồn hãy trở về! Phương nam không thể dừng lại, khắc răng đen, lấy thịt người làm vật hiến tế, dùng xương cốt băm thịt cá.

Hồn hãy trở về! Phương tây nguy hại, cát lún xa xôi.

Hồn hãy trở về! Phương bắc dừng dừng, băng tuyết gia tăng, tuyết bay ngàn dặm."

Lời ca bi thương bay ra từ đôi môi nhạt màu của Mục người què, Viên lão gia không hiểu được, nhưng ông ta luôn cảm thấy từng chữ từng chữ như rơi vào tim mình, như một bàn tay mềm mại xoa dịu những dòng cảm xúc hỗn loạn trong lòng ông.

Cây kim dài dường như bị nhiễm bởi lời ca, nó lơ lửng trên không trung, sợi chỉ trắng từ đầu kim đến đuôi kim kéo dài thẳng tắp, như thể nó đang nhắm vào một khoảng không xác định nào đó.

"Sông Trạm Trạm đầy nước, trên đó có cây phong.

Đôi mắt xa xăm, trái tim tan nát.

Hồn hãy trở về, thương tiếc Giang Nam!" Tiếng hát dừng lại, Mục người què cup mắt, tập trung vào kim đồng: "Đi đi."

Giọng nói vừa dứt, kim đồng như có hướng dẫn, bay vụt ra khỏi cửa cánh cửa gỗ dưới ánh mắt ngạc nhiên của gia đình Viên lão gia, bay lên bầu trời đầy mây.

“Nó đang bay đi.”

Cơ thể của Viên lão gia mềm ra, ông ấy nặng nề ngồi xuống.

Nghe thấy một tiếng “rầm”, chân ghế gãy thành hai phần, thân hình to lớn của ông ta ngã xuống đất “rầm” một tiếng.

Ngay khi gia đình Viên lão gia đang cố gắng giúp đỡ ông ta ngồi dậy, Mục Tiểu Ngộ một mình bước đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm vào một con diều bướm được làm tinh xảo đang lơ lửng trên bức tường ngoài sân.

Cánh diều đã bay ở đó từ lâu, mỗi khi có gió thổi bay một chút là sẽ bị kéo trở lại, như thể miễn cưỡng phải chia tay bức tường cao màu đỏ này.

“Kỳ dị, những người ngoài kia đều đang muốn xem ai có thể thả diều lên cao hơn.”

Nhưng sao cánh diều bướm này lại có vẻ không muốn bay cao?”

Nghĩ đến đây, nàng đẩy cửa ra bước về phía sân, nhưng chỉ bước vài bước, trước mắt liền lóe lên một tia sáng - kim đồng đã trở lại với một sợi chỉ dài màu trắng.

“Sao lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ linh hồn của Viên Uy vẫn luôn ở gần đây, chưa từng rời đi?” Nàng nhíu chặt lông mày, theo kim đồng trở vào nhà.

Sau khi kim đồng bay quanh xà nhà, nó chậm rãi đáp xuống lòng bàn tay đang mở ra của Mục người què.

Nhìn thấy cảnh này, Viên lão gia từ lâu đã quên đi cơn đau ở hông, ông ta vội vàng đi về phía Mục người què dưới sự giúp đỡ của con trai.

“Thưa ngài, ngài có thù không?” Ông cảm thấy trái tim mình như bị một vòng sắt trói chặt, hơi bị nghẹn ở trong, không thể thở ra được.

Mục người què không trả lời, chỉ ném cây kim vào đồng quần áo của Viên tiểu thư đang được đặt trên bàn.

Cây kim đồng quanh quần trong quần áo, nhanh chóng quay trở lại nằm yên trong hộp gỗ.

Viên lão gia khó hiểu, vừa muốn hỏi thì đột nhiên “Á” một tiếng, thân thể ông ta run rẩy dữ dội, hai bàn tay béo ú nắm chặt thành nắm đấm.

Quần áo, giày và tất được gấp gọn đột nhiên chuyển động.

Đầu tiên là những chiếc áo lót được xếp lên từng lớp, được làm phẳng từng chút một, từ vạt áo đến cổ áo.

Sau đó, hai ống tay áo cũng dựng đứng lên, cứ như có một người vô hình đang từ từ khoác quần áo lên người.

Chiếc áo lơ lửng trên mặt bàn, cách mặt bàn chưa đầy hai thước, đứng đưa.

Chẳng mấy chốc, giày tất và đồ trang sức cũng trở lại vị trí của chúng, chiếc kẹp tóc lơ lửng trên cổ áo, giày và tất đứng dưới váy, chúng lơ lửng phía trên mặt bàn.

Một người phụ nữ vô hình, chân không không chạm đất đứng trước mặt mọi người.

"Ủy nhi." Viên lão gia cuối cùng cũng gọi ra hai chữ đã bị mắc kẹt trong cổ họng từ lâu, hai mắt đỏ hoe, nếu không có sự trợ giúp của con trai thì ông ta đã suýt chút nữa ngã xuống đất, nhưng cơ thể của ông ta vẫn nghiêng về phía trước: "Ủy nhi, Ủy nhi, có phải là con không?"

Ngọc bội kêu leng keng, dường như người phụ nữ gạt đầu, và cúi đầu với ông Viên.

Nhưng chỉ một hành động nhỏ như vậy, vẫn nên để ông Viên chắc chắn rằng đây chính là đứa con gái đáng quý của mình.

Ông coi nàng như bảo bối, ông đã quen thuộc với từng cử động của nàng, nên dù bây giờ nàng chỉ quấn trong chiếc áo lót trông rỗng, ông vẫn nhận ra con gái mình trong nháy mắt.

Đối mặt với tình cảnh này, nhà họ Viên càng đau buồn, tiếng than khóc tang thương bỗng chốc vang lên rồi vụt tắt.

Đặc biệt là ông Viên, ông ta hoàn toàn không tự chủ được, thân thể mập mạp run lên bần bật, khóc ré lên như một đứa trẻ ba tuổi.

"Van ngài xin hãy trân trọng thân thể của mình, thời gian hồn phách trở về không lâu lắm, ngài muốn hỏi thì phải nhanh chóng hỏi." Mục người què vội vàng tiến lên an ủi, ông Viên mới ngừng khóc.

"Ủy nhi." Ông Viên tiến lên một bước, vươn tay muốn chạm vào góc váy của con gái mình, nhưng ông lại thu về.

Ông nức nở, trong mắt hiện lên một tia lửa giận: “Úy nhi, là ai hại con, ta nhất định phải báo thù cho con.”

“Mộc Diêu.” Một giọng nói nghe có vẻ không thực phát ra từ quần áo của Viên Úy, sau đó lại biến thành một tiếng nức nở không thể nghe được, giống như tiếng gió rít: “Mộc Diêu làm tôi đau.”.

Chương 55: 55: Công Đường Thảm Ván

Trans: Guys.

Beta: Tiểu Hi.

Nói xong những lời này, quần áo, giày và tất đột ngột rơi xuống, chát thành đống trên mặt bàn, đồ trang sức treo trên không cũng đập xuống, phát ra tiếng "leng keng".

Thấy thế, Viên lão gia không kiềm chế được, lao đến ôm lấy quần áo của con gái mà khóc lớn: "Uý nhi của ta mệnh khổ mà, mẹ con vừa mất được một năm, con đã mất rồi, để lão gia này làm sao sống tiếp được?"

Thiếu gia nhà họ Viên là Viên Xương Lê, nghe thấy liền vội vàng đến an ủi, nhưng Viên lão gia vẫn không chịu đứng dậy, chỉ ôm quần áo con gái khóc thảm thiết, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, dáng vẻ như sắp ngất đi.

"Còn không mau mang cho lão gia các người tách trà?" Mục Tiểu Ngộ sai người rót trà trước, lại hướng Viên lão gia nói: "Lão gia phải bảo trọng thân thể, sau này sẽ có lúc đau lòng, nhưng hiện tại không thể trì hoãn chính sự được."

Hai chữ mà tiểu thư để lại, lão gia có biết ý nghĩa không?"

Nghe nàng nói như vậy, Viên lão gia nhất thời ngừng gào khóc, đang hoang mang sau khi uống xong một tách trà, lão buông quần áo trong tay ra, đi đến bên cạnh Mục Tiểu Ngộ, chớp chớp mắt, chậm rãi nói: "Mộc Diêu, chính là con diều giấy, Lỗ thành chúng ta làm nhiều diều giấy, nơi đây nổi tiếng khắp trong nước."

Nhưng nếu nói cái chết của tiểu nữ và Mộc Diêu này có liên quan gì, ta thật sự không rõ."

“Ngài không rõ, nhưng người khác có lẽ biết nguyên nhân trong việc này.”
Mục Tiểu Ngạo nói tiện đưa mắt nhìn sang Linh Nhi đang đứng một bên, tiểu nha đầu này hiện tại môi run rẩy.

Trong mắt đầy hoảng sợ, như một con chim nhỏ bị dọa sợ.
Viên lão gia lập tức hiểu được, lão ba bước thành hai bước đi đến bên cạnh Linh Nhi, lạnh lùng nói: “Người...! Người nói, người có phải đang giấu diếm ta chuyện gì hay không?”
Nói xong, thấy nước mắt trong mắt Linh Nhi lập tức tràn ra, lão lại thở dài một tiếng, giọng chậm rãi nói: “Người cùng Uy nhi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu nặng, như tình tỷ muội, ta cũng biết người là một nha đầu trung thành.

Nhưng hiện tại Uy nhi đã không còn nữa, hung thủ thật sự còn chưa bị bắt, chẳng lẽ người còn phải giấu giếm với ta sao?”
Nghe thấy những lời tâm huyết đó, Linh Nhi khóc “Oa” một tiếng, nàng nhìn Viên lão gia, run rẩy nói: “Mấy tháng trước, ở ngoại thành tiểu thư kết bạn với một vị công tử, hán tên là Trần Dũng, là một thư sinh.

Từ ngày đó, Trần công tử cứ cách ba hôm liền dùng điều giấy từ hoa viên đưa thư vào, tiểu thư nàng, cũng hồi âm lại, hai người liền thư từ kết giao như thế chừng bà tháng.

Tháng trước, ngày tiểu thư mất tích đó, nàng đang ở trong vườn chờ điều giấy của Trần công tử, nguyên nhân không biết điều giấy đó bị làm sao, đã mười ngày liền không xuất hiện, nhưng điều giấy còn chưa đến, người đã biến mất rồi.”

Nói đến đây, Linh Nhi vừa khóc vừa lắc đầu: “Viên lão gia, không phải ta cố ý che giấu, ta vốn dĩ cho rằng việc tiểu thư mất tích không liên quan gì đến điều giấy truyền thư, nhưng sau khi nghe lời nói của tiểu thư, ta mới ý thức được, có lẽ chuyện tiểu thư mất tích thật sự có liên quan tới Trần công tử kia.”

Nghe xong lời này, Viên lão gia trước tiên ngơ ngẩn giây lát, sau đó không nhìn được võ đui, trừng mắt, vẫy tay gọi đám nhóc người hầu trẻ tuổi gần đó, trong miệng cắn hận nói: “Mau, bắt tên Trần Dũng đó, áp giải đến quan phủ, lão phu muốn kiện hắn tội dụ dỗ thị nữ bất thành bắt cóc rồi giết người.”

Mấy tên nhóc nhận lệnh liền đi ra ngoài, không nghĩ đến Mục Tiểu Ngộ phía sau khẽ quát một tiếng, hoang mang dùng chân.

"Không cần phiền phức như vậy." Mục Tiểu Ngộ nghiêng đầu sang một bên, nhìn con điều giấy đang lơ lửng trên tường, nói với Linh Nhi: "Viên tiểu thư và điều giấy truyền thư của Trần Dừng có phải chỉ có một con điều bướm này hay không?"

Linh Nhi nhìn ra bên ngoài, liền sửng sốt, luống cuống nói: "Không sai, con điều này chính là chính là của Trần công tử."

Khuôn mặt béo của Viên Lão gia tức giận đến đỏ bừng, nói cũng nói không lưu loát, lão run rẩy chỉ ngoài tường, cao giọng ra lệnh nói: "Mau, mau đi bắt trời hung thủ lại, áp giải đến quan phủ." Nói xong, lão liền đi theo sau mấy tên nhóc hầu, vội vã ra khỏi cửa phòng.

Mục Tiểu Ngộ không kịp gọi lão, ở phía sau dậm chân: "Aiz, ngược lại người nghe ta nói xong đã, nếu như người do hấn giết, tại sao lại trở về nhà họ Viên, còn phải thả con điều đó, này không phải tự chui đầu vào lưới sao?"

Quỳ gối xuống nền nhà lạnh lẽo, Trần Dừng đem chuyện hấn và Viên Uý dùng điều truyền thư nói ra từng việc, hấn nói họ làm sao gặp gỡ, làm sao tương tri, làm sao dựa vào giấy viết thư trở thành tri kỷ, cũng kể việc một tháng trước mình làm sao bị ốm nặng một trận, không thể xuống giường được, đến nỗi trị hoãn việc gặp riêng với Viên Uý.

Nói đến cuối cùng, Trần Dừng nước mắt giàn giụa, vì hấn không bao giờ nghĩ đến cơn bạo bệnh này, lại là vĩnh biệt, người này hấn chỉ gặp một lần đã coi như tri kỷ cả đời, từ giờ đã không thể gặp được nữa.

||||| Truyện đề cử: Viên Kim Cương Của Từ Tổng |||||

"Ta không cướp bóc giết người.

Tối hôm đó, ta vốn dĩ không đến Viên gia, lại nói tiếp, cho dù ta đến Viên gia rồi, tại sao ta phải giết nàng? Ta trong bức thư cuối cùng đã nói với Viên tiểu thư, ta sẽ để cha mẹ đến cửa cầu hôn, tại sao ta phải giết thê tử tương lai của mình.

"Trần Dừng chỉ tay lên trời thề thốt.

Viên lão gia ở một bên cười lạnh: "Uý nhi nhà ta là đại tiểu thư, làm sao có thể tự định chung thân với người? Ta nghĩ điều này hoàn toàn là mơ tưởng của người thôi.

Người muốn người không thành, thẹn quá hóa giận, liền trèo tường vào sân, bắt cóc giết người, huyện lệnh đại nhân, Viên Đạo Kiều ta thương yêu nhất chính là đứa con gái này.

Úy nhi của ta chết thảm, ngài nhất định phải làm chủ cho ta đòi lại công bằng cho tiểu nữ.”

Huyện lệnh Lỗ thành Tào Mân bị lý do thoái thác của hai bên làm cho choáng váng, hơn nữa gần đây ông còn đang gặp chuyện phiền lòng, ra lệnh cho nha dịch đưa Trần Dũng đi trước, chọn ngày lại đề đường thẩm vấn. Viên lão gia thấy Trần Dũng đã bị bắt giữ, liền đưa đám người của Viên gia rời đi trước.

Tào Mân phút chốc yên tĩnh, chỉ muốn nghỉ ngơi chốc lát, lại thấy tám rèm phía sau công đường hơi động, một thân ảnh cao lớn mặc quan phục bước vào.

Tào Mân vội vàng đứng dậy, cúi đầu nói: “Triệu đại nhân! Sao ngài đến đây?”

Nam nhân lộ vẻ mặt tươi cười, cúi người chào ông, nói: “Tào đại nhân không cần khách sáo như vậy, ta vừa từ bên ngoài trở về, tình cờ đi ngang qua công đường, vừa khéo nghe thấy đại nhân đang thẩm án.”

Tào Mân nghe ra gì đó trong lời nói của y, nói: “Đại nhân có hứng thú với vụ án này sao?” Đôi mắt hẹp dài của nam nhân hơi nheo lại: “Vừa mới nghe người báo án nói, ông ta tìm được hai thuật sĩ giang hồ, dùng phương pháp “thêu hồn” để câu hồn của Viên tiểu thư.”

Tào Mân bị dọa một chút, vội vã nói: “Chuyện này là loại thần thần quỷ quỷ không thể tính là chứng cứ, còn cần phải điều tra lại, chúng quy không thể vì lời nói một chiều, liền đem người định tội.”

“Vậy hai vị thuật sĩ thi pháp kia tên là gì?”

Nam nhân như chen ngang lời của Tào Mân, hỏi một câu khiến ông mãi khó hiểu..

Chương 56: 56: Da

Tử quán nổi tiếng nhất của Lỗ thành tên là Túy Tiêu Lâu, mà món ăn nổi tiếng nhất trong lâu chính là món Thiên Triều Oa.

Món này dùng thịt gà, thịt lợn hầm thành canh, sau đó dùng nội tạng heo làm chủ như thịt thủ, gan, phổi, tim, dạ dày, ruột bỏ vào nồi, lại lấy tương ngọt, dưa muối, tiêu xay, hành, gừng, bát giãc, vỏ quế, muối, rau thơm, dầu mè, củ cải, tổng cộng mười mấy loại gia vị nấu thành.

Khi dùng cơm các thực khách ngồi quanh một cái bàn đặc chế, giữa bàn có một cái nồi to hai thước, miệng nồi và mặt bàn bằng nhau, đáy nồi có than lửa nấu chậm đảm bảo nhiệt độ của canh.

Thịt nấu chín được vớt ra, dùng bánh xuân gói kỹ lại, thêm củ cải thái sợi và nhiều món ăn kèm khác vì thế vừa vào miệng đã hòa quyện không hề ngấy, lại thơm lại giòn.

Các thực khách ném được đều phải dụng ngón cái, đúng là ăn một lần nhớ mãi.

Lúc Triệu Tử Mạo tìm được hai ông cháu họ Mục thì hai kẻ kia đang ngồi bên cạnh một cái nồi, đĩa trong tay gấp không ngừng.

Bọn họ quá mức chuyên tâm ăn thế nên mãi tới khi Triệu Tử Mạo và Bảo Điền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh thì hai người mới phát hiện ra.

"Triệu công tử? Sao lại là ngài?" Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên cả kinh nên bị nghẹn bánh xuân.

Nàng vừa vuốt ngực vừa vội đón lấy chén trà Mục què đưa qua.

Uống xong nàng mới thở ra một hơi.

Triệu Tử Mạo nhin cười nói, "Ta ở huyện nha có nghe nói đến một vụ án, mà mấu chốt trong đó là một đôi thuật sĩ dùng phương pháp thêu hồn."

Ta vừa nghe đã nghĩ trên đời này chỉ có hai người mới làm việc mua bán ấy nên lập tức tìm tới."

"Sao ngài biết chúng ta ở đây?" Mục què lẩm bẩm, có chút sợ hãi mà liếc nhìn Triệu Tử Mai một cái.

"Hai người cầm bạc xong sẽ đi đâu cũng không phải việc khó đoán." Hấn nói xong cũng hít hít mũi sau đó nói, "Cái nồi này mùi thơm ghê, khác với món ta ăn khi ở kinh thành.

Mục tiền bối, Mục cô nương, không ngại cho chúng ta ăn cùng chứ."

"Ngại thì không ngại nhưng....."

Mục què còn chưa nói xong Triệu Tử Mai đã cao giọng gọi tiểu nhị, "Tiểu nhị, cho thêm vài món ăn và hai bộ bát đĩa lại đây.

Đúng rồi, mang một bầu rượu ngon nhất trong tiệm của các người tới."

Nói xong hấn ngồi xuống bên cạnh Mục què lúc này sắc mặt đã lộ kinh dị.

Hấn gắp một đĩa thịt sau đó cười nhạt nói, "Tiền bối yên tâm, bữa cơm này tính cho ta.

Dù sao cũng là ta chủ động tìm các vị ôn chuyện."

Nghe vậy Mục què mới thở ra, miệng nói "Vậy thì tốt, vậy thì tốt", sau đó ông ta cũng nhắc đĩa ăn tiếp.

Nhưng Mục Tiểu Ngộ ngồi bên cạnh lại lạng lẽ buông đĩa, ánh mắt nhạy bén đánh giá Triệu Tử Mai một vòng, cuối cùng dừng lại trên hoa văn nơi ngực áo của hấn, "Triệu công tử mặc một thân quần áo này đúng là khác trước nhiều.

Xin hỏi hiện tại công tử làm quan nơi nào?"

Triệu Tử Mai còn chưa kịp đáp thì Bảo Điền đã giành trước, "Công tử nhà chúng ta hiện là Thông Phán của Phủ Thuận Thiên, còn ta chính là nha dịch dưới trướng ngài ấy."

Mục Tiểu Ngộ xoay tròn mắt, miệng lập tức đổi xung hô, "Phủ Thuận Thiên chỉ quản lý kinh đô và vùng lân cận, không biết Triệu đại nhân tới Lỗ thành cách ngàn dặm này để làm gì?"

Bảo Điền há mồm định đáp lại bị Triệu Tử Mai ho nhẹ một tiếng ngăn cản, "Mục cô nương, mọi người tốt xấu gì cũng là người quen cũ, sao cô

nương xung hô xa cách vậy.”

Mục Tiểu Ngộ cười hỏi, “Vậy ta cứ gọi ngài là Triệu công tử, xin hỏi Triệu công tử tới Lỗ thành có việc gì?”

“Phủ Thuận Thiên có một vụ án liên quan tới người ở Lỗ thành cho nên ta tới điều tra.” Hắn lời ít mà ý nhiều nói xong mới cầm lấy một chén rượu kính Mục què một ly sau đó nói tiếp, “Vụ án của Viên gia kia Mục cô nương thấy thế nào?”

Mục Tiểu Ngộ dùng ngón tay gõ trên bàn hai cái rồi ngược mắt nói, “Theo ta thấy án này không phải do Trần Dụng làm.

Công tử nghĩ xem, làm gì có hung thủ nào gây án xong còn trở lại hiện trường, giống như không sợ người ta nhìn thấy vậy Thứ hai, việc Viên tiểu thư mất tích có vài phần quái dị, người không thấy đâu nhưng quần áo và đồ trang sức lại không thiếu món nào.

Công tử có thấy rất kỳ quái không?”

Triệu Tử Mai nhíu mày hỏi, “Ý cô nương là án này khả năng lớn do tà ma làm ư?”

Mục Tiểu Ngộ gật gật đầu, “Ta nghĩ thế, nhưng ta dốt đặc cán mai với chuyện xử án, rốt cuộc nghi phạm là ai còn phải chờ mấy người phía công tử điều tra định đoạt.” Nói đến đây nàng hơi dừng một chút và cười tiếp tục, “Vì sao Triệu công tử lại có hứng thú với vụ án của Viên gia như thế? Theo ta thấy ngài không phải tới ôn chuyện mà giống như tới hỏi gì đó.” Triệu Tử Mai bị nàng vạch trần tâm sự thì cũng không giấu giếm nữa, “Vụ án ở kinh thành hiện đang rơi vào ngõ cụt.

Không dối gạt cô nương, ta và Bảo Điền đã ở Lỗ thành canh nửa tháng nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ manh mối có ích nào.

Thế nên ta nghĩ án này có lẽ liên quan tới việc quỷ dị nào đó.”

Lúc hắn nói những lời này thì cái nôi trước mặt sôi lên.

Tình cảnh lúc này có thể nói là “Dòng nước tuyết lạnh đun trên lửa đỏ, mùi thơm bốc lên tận trời”.

Hơi nước bốc lên khiến gương mặt Mục Tiểu Ngộ có chút mơ hồ.

Cả người nàng giống như bị vây trong sương mù.

Triệu Tử Mai bỗng nhiên nhớ tới đôi mắt đỏ bừng kia, trong lòng cũng vì thế mà chấn động.

Hắn vội rời ánh mắt không nhìn nàng nữa.

Cũng may Mục Tiểu Ngộ không chú ý tới biểu tình của hắn, nàng chống cằm, suy tư nói, "Thật ra cũng không phải không có khả năng.

Lỗ thành này thoạt nhìn yên vui giàu có nhưng ai biết nó có giấu bí mật gì.

Đêm qua hai người chúng ta còn phát hiện một khu mộ ở ngoài thành không xa, thực quý dị....."

Nói tới đây nàng bỗng nhiên nhướn lông mày lên, buông đũa sau đó chỉ tay về phía ngoài cửa sổ, miệng hoài nghi, "Trên trời là cái gì vậy? Thoạt nhìn không giống diều."

Triệu Tử Mai xoay đầu nhìn chỉ thấy thứ kia vừa lúc bay qua mặt trăng tròn như cái mâm.

Ánh trăng chiếu từ phía sau khiến nó sáng lên, mỗi một tác trên đó đều chui hết vào mắt Triệu Tử Mai.

Đó là một nữ nhân, tóc như mực, da như phấn, mày hạnh mắt đẹp, tay như ngọc sen.

Chẳng qua thân thể nàng ta mỏng như tờ giấy, khi thì cuốn khúc, khi thì trôi nổi trong gió.

Từ xa nhìn lại đây không khác gì một con diều đang khiêu vũ.

Chén rượu trong tay Triệu Tử Mai lập tức rơi xuống bàn phát ra tiếng "Leng keng".

Hắn bật dậy, miệng phun ra một câu: "Đây là da người."

Vừa dứt lời bốn phía tửu lâu đã vang lên tiếng ồn ào, mọi người trên đường cũng đã phát hiện ra tám da người trên bầu trời thế nên đều dừng bước chỉ vào nó sôi nổi nghị luận.

"Là thật hay giả đó, hẳn là được vẽ ra phải không?"

"Vẽ ra ư? Ta làm diều vài chục năm rồi còn chưa từng thấy ai có thể vẽ

người giống đến thế này.”

“Không phải về, ta nhận ra rồi, đây là..... đây là Viên cô nương mất tích một tháng nay mà.....”

Chương 57: 57: Song Trùng

Lúc tìm được da người của Viên Uy thì nó đang vướng trên nhánh của một cây cổ thụ ở ngoại ô.

Khuôn mặt tái nhợt hé ra từ kẽ hở của lá cây và nhìn xuống mọi người, mí mắt tuy nhắm nhưng lại giống như đang nhìn chằm chằm khiến sau lưng Triệu Tử Mai đổ một tầng mồ hôi lạnh. Bảo Điền bò lên cây gỡ tấm da người xuống, sau đó cẩn thận đặt nó trên mặt đất sạch sẽ.

Hắn sợ một khi không cẩn thận sẽ khiến tấm da mỏng như cánh ve này bị cắt rách.

Một cơn gió thổi qua, da người phát ra tiếng "Rào rạt" rất nhỏ giống như đang kể lể tâm sự không người thổ lộ.

Vài người ngồi xổm bên cạnh tấm da, lúc này mới phát hiện nó tản ra một mùi hôi, nhưng dung nhan vẫn tươi sáng như cũ, sơn móng tay thậm chí còn chưa hoàn toàn phai nhạt.

Có điều chính sự đối lập mãnh liệt này lại khiến lòng mỗi người thổn thức. "Từ xưa hồng nhan quả là bạc mệnh," Mục què than một tiếng sau đó cẩn thận nhìn tấm da này một lượt từ đầu tới chân, miệng nghi hoặc nói, "Da mỏng như vậy, bề ngoài cũng không có miệng vết thương cho nên không phải bị cắt bỏ mà giống như bị thứ gì đó hút khô tinh huyết."

Trong mắt Mục Tiểu Ngộ có xẹt qua một tia sáng, "Vậy án này tới đây có thể hiểu rõ rồi."

Tà vật kia hút khô huyết nhục của Viên tiểu thư, da nàng bị gió thổi đi cho nên trong vườn mới chỉ còn quần áo và đồ trang sức."

"Thứ gì mà lại hung tàn đến mức hút hết huyết nhục của người ta chứ?" Triệu Tử Mai cực kỳ khó hiểu.

“Mộc Diêu.”

Mục Tiểu Ngộ bật thốt ra hai chữ ấy, nói xong lại thấy cả ba đôi mắt nhìn về phía mình nên nàng bỗ sung, “Đây là do Viên Uy tự mình nói, nàng nói kẻ hại tính mạng mình chính là một con Mộc Diêu.”

Bảo Điền gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Mộc Diêu chẳng phải là điều sao? Một con điều có thể nào lấy tính mệnh người ta chứ?”

Những lời này vừa nói ra thì trong lòng mọi người lập tức dấy lên nghi ngờ, chung quanh trầm tĩnh đến đáng sợ, ngay cả tiếng lá cây bay xuống cũng có thể nghe rõ.

Trong một khoảnh khắc Triệu Tử Mai chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn tầng tầng lớp lớp cây rừng phía xa.

Sau khi chần chừ một lát hẳn nhẹ giọng nói, “Các người đã từng nghe qua truyền thuyết về Mộc Diêu chưa?”

Tương truyền Mặc Tử ở Lỗ sơn lấy gỗ làm điều, ba năm mà thành nhưng chỉ bay được một ngày đã hỏng.

Dưới cơn tức giận Mặc Tử bỏ lại con điều không cần, bản thân thì về Tống quốc.

Không lâu sau Sở quốc chinh phạt Tống, nhưng Tống Quốc có đô thành tường cao kiên cố, binh lính giỏi về thủ thành cho nên quân Sở tấn công vài lần không được đành phải tạm thời vây lấy đô thành nơi ấy.

Hai quốc gia cứ thế giằng co suốt chín tháng.

Mất thấy lương thảo của Sở quân sắp hết, Tống quốc đã chắc thắng lợi thì vào một buổi tối Mặc Tử đứng trong Tống thành nhìn thấy một cảnh tượng quái dị.

Đêm đó ánh trăng như nước trút xuống tường thành nhà Tống, đám quân Sở vây thành mệt mỏi nên đã sớm mất đi khí thế nào rạt lúc ban đầu.

Xung quanh Tống thành là một mảnh yên tĩnh, vạn vật trong thiên hạ đều như ngủ rồi, đến chim chóc cũng không dám to tiếng.

Chính trong khoảnh khắc mọi thứ đều im lặng ấy một bóng đen lặng yên bay lên từ dưới tường thành, lượn trên không trung.

Trong lúc binh lính thủ thành đang ngủ gật nó lướt qua tường thành xâm

nhập vào bên trong.

Không có ai thấy nó trừ kẻ đã mấy đêm không ngủ vì lo cho mệnh nước là Mặc Tử.

Bởi vì hấn nghe nói mấy ngày gần đây Sở Vương đang trọng dụng một người tên là Công Thâu Ban.

Mặc Tử và Công Thâu Ban là người quen cũ, nhưng không phải bạn bè. Công Thâu Ban là thợ thủ công khéo léo thiên hạ đệ nhất, những thứ như thước cuộn, ống mực, cái bào, toàn tử dùng trong nghề mộc đều là do hấn phát minh ra.

Ngoài ra còn có lung, ma, cối xay dùng trong nghề nông cũng là do hấn tạo nên.

Lúc này đây Sở Vương muốn tạo ra bốn tòa vọng lâu, quy định mỗi tòa đều phải có chín cái xà nhà, 18 cây cột trụ, 72 thanh gỗ đỡ.

Rất nhiều chưởng mặc sư đều không thể đạt được yêu cầu này, liên tiếp có bảy vị danh sư bị hoàng đế giết chết.

Cuối cùng, công trình này rơi vào tay một vị chưởng mặc sư họ Lý nhưng hấn cũng không biết phải làm sao.

Công Thâu Ban nghe nói về việc này thì ngày đêm khổ sở suy nghĩ.

Mấy ngày sau hấn bện một cái lung bằng cọng lúa mạch mô phỏng tòa vọng lâu đưa cho Lý sư phó.

Người kia được chỉ dẫn cuối cùng cũng xây xong vọng lâu.

Sở Vương cực vui mừng, Lý sư phó cũng nhân đó tiến cử Công Thâu Ban tới trước mặt Sở Vương, từ đây hấn mới được trọng dụng.

Nhưng cái kẻ có đôi tay khéo léo như Công Thâu Ban lại cố tình đố kỵ với một Mặc Tử mặc áo đen đi giày rơm. Bởi vì giữa hai người từng có vài lần so tài, tuy có thắng thua, Mặc Tử cũng từng khen ngợi Công Thâu Ban khéo tay thiên hạ không người có thể so được nhưng Công Thâu Ban lại biết Mặc Tử chưa bao giờ chân chính để tâm đến việc so tài với hấn.

Bởi vì lòng người kia mang thiên hạ, so với được mắt của cá nhân thì hẳn còn nhiều thứ quan tâm hơn.

Mà trong cuộc thi một bên càng không để bụng thì bên kia càng thêm để ý.

Từ đây Công Thâu Bàn cũng canh cánh trong lòng về Mặc Tử, tuy không nói ra ngoài nhưng sau lưng lại âm thầm so kè.

Mặc Tử sớm nghe nói tới việc này cho nên hẳn cố gắng tránh xa, không nảy sinh xung đột chính diện với Công Thâu Bàn.

Bởi vì hẳn biết, Công Thâu Bàn tuyệt đối không phải một thợ thủ công đơn giản, hẳn giỏi vẽ bùa và niệm chú, pháp thuật thông thiên.

Cho nên vào buổi tối hôm ấy Mặc Tử nhìn thấy bóng dáng màu đen kia từ trên trời giáng xuống thì nhận định đây là kiệt tác của Công Thâu Bàn.

Nhưng vượt ngoài dự liệu của hẳn, con điều kia không phải cái khác mà chính là Mộc Diêu do tay hẳn tạo ra.

Chẳng qua hiện tại Mộc Diêu thoạt nhìn càng thêm uyển chuyển nhẹ nhàng, khung cửa nó biến từ đầu gỗ công kênh thành những thanh trúc nhẹ nhàng, lông chim cũng được thay bằng lụa gấm.

Chỉ có đôi mắt kia vẫn giống như trước, tròn mắt vàng ruộm, đồng tử đỏ tươi giống hai giọt máu.

Mặc Tử nhận ra đôi mắt này vì đây chính là do hẳn tự mình vẽ ra, chẳng qua hẳn không nghĩ tới ba năm sau con Mộc Diêu này không những có thể bay mà còn trở thành tọa kỵ của Công Thâu Bàn.

"Công Thâu Bàn cưới Mộc Diêu tiến vào Tống thành sao?" Mục Tiểu Ngộ nghe đến mê mải, đôi mắt tròn thật lớn.

Triệu Tử Mạo gật đầu, "Không sai, Sở quân mất chín tháng chưa đánh được thành trì nhưng lại bị hẳn dùng một con Mộc Diêu phá mất."

"Sau đó thì sao? Hai người gặp nhau có xảy ra một trận ác chiến hay không?"

Lần này Triệu Tử Mạo lại lắc lắc đầu, "Chuyện sau đó thế nào không ai biết, sách sử chỉ ghi lại một câu đơn giản: 'Công Thâu Bàn nhờ có Mộc Diêu mà lấy được Tống thành.' Nhưng kết thúc của cuộc chiến này thế

nào thì thế nhân đều biết, Sở và Tống giảng hòa, Sở quốc lui binh ba mươi dặm, sau đó hai nước ký kết hiệp ước.”

“Cứ như vậy?” Mục Tiểu Ngộ đang hứng thú bưng bưng chuẩn bị nghe tình hình chiến đấu xuất sắc giữa hai bên nhưng chợt nghe thấy kết cục này thì không khỏi thất vọng.

“Câu chuyện giữa Mặc Tử và Công Thâu Bàn như thế nào thì không người biết, nhưng con Mộc Diêu trải qua tay hai con người tài ba này được giữ lại, truyền hơn một ngàn năm.

Câu chuyện xưa của nó còn lâu mới kết thúc.”

Ánh mắt Triệu Tử Mai lại lần nữa nhìn lên mảnh da người của Viên Uy, trong mắt xẹt qua một tia sáng xuyên thấu thời gian.

Chương 58: 58: Công Thành

Thời gian quay về trước đó 800 năm.

Năm thứ 5, tháng 11 sau khi Hán Cao Tổ lên ngôi, Hạng Võ lui đến Cai Hạ dùng trúc dựng trại, chỉnh đốn quân, khôi phục sức lực hùng Đông Sơn tái khởi.

Lúc này binh sĩ dưới trướng của hắn ước chừng có mười vạn người. Hàn Tín hội họp với Lưu Bang, tới tháng 12 năm đó hắn vây chặt 10 vạn quân Sở lúc này đang lui về Giang Nam.

Đây chính là trận Cai Hạ trứ danh.

Lúc này quân Hán có 30 vạn chủ lực do Hàn Tín dẫn đầu, Khổng tướng quân là cánh tả, Phí tướng quân cánh hữu, Lưu Bang tọa trấn phía sau, Chu Bột, Sài Võ đều đợi lệnh.

Hàn Tín dẫn quân Hán đánh mạnh khiến quân Sở đại bại ở Cai Hạ. "Trận này ta biết, ta có nghe thuyết thư tiên sinh kể không dưới 10 lần rồi," Mục què ở một bên nói, "Hán quân hát vang Sở ca vào ban đêm khiến quân Sở của Hạng Võ cho rằng quân Hán đã tới đất Sở và đánh mất sĩ khí."

Hạng Võ mắt thấy đại thế đã mất nên thừa dịp đêm tối mang theo 800 quân tinh nhuệ phá vây trốn về phía nam.

Đến bình minh quân Hán biết Hạng Võ phá vây nên phái 5000 kỵ binh truy kích.

Hạng Võ vượt qua Hoài Thủy thì thủ hạ chỉ còn 28 người, hắn chỉ huy những người này nhanh chóng xuôi nam.

Đến bờ sông Ô hấn cảm thấy không còn mặt mũi nào mà gặp Giang Đông phụ lão nên lệnh cho toàn binh xuống ngựa, lấy binh khí ngăn đánh giáp lá cà với quân Hán.

Một mình Hạng Võ giết mấy trăm người nhưng bản thân cũng bị thương nặng, cuối cùng tự vẫn mà chết."

"Thuyết thư đều nói vậy nhưng sự thật lại chưa chắc đã phải vậy." Triệu Tử Mai trầm ngâm một chút mới nói tiếp, "Ta từng đọc được một phiên bản khác của trận Cai Hạ trong một cuốn sách cổ."

Tương truyền sau khi quân Sở bị quân Hán bao vây, quân Hán đánh lâu vẫn không được nên sử dụng lại chiêu được dùng khi Tống quốc bị vây 800 năm trước.

Vào lúc này Hàn Tín tìm được Trương Lương, nói cho hấn về một kế hoạch và yêu cầu kẻ kia phối hợp hoàn thành.

Trương Lương nghe xong kế sách của Hàn Tín thì dù sinh nghĩ nhưng vẫn đồng ý.

Theo quyển sách kia ghi lại thì vào một buổi tối nơi Cai Hạ, có một con Mộc Diêu thật lớn bay phía trên quân doanh của Hạng Vương.

Có một người ngồi trên con diêu đó, kẻ ấy chính là Trương Lương.

Lúc này ông ta hát vang bài ca nước Sở, bóng Mộc Diêu xẹt qua doanh địa.

Giọng ông ta vang khắp quân doanh làm lay động lòng quân Sở.

"Con Mộc Diêu này chính là con diêu Mặc Tử làm ra sao? 800 năm đã qua đi thì dù đồ có rắn chắc đến mấy cũng phải hỏng rồi chứ.

Hướng chi nó chỉ là một con diêu làm từ tre và lụa?" Mục Tiểu Ngộ vừa nói lời này thì Mục què và Bảo Điền đã sôi nổi gạt đầu tỏ vẻ tán đồng, hiển nhiên đều hoài nghi cách nói của Triệu Tử Mai.

Triệu Tử Mai cười nói, "Các người cho rằng ta bịa đặt việc này chắc? Không dối gạt các người, ta vẫn còn nhớ rõ tên của cuốn sách kia.

Nó là do Triệu Hân của thời Đường viết, tên là 《câu truyện khi tắt đèn》."

“Đúng đúng đúng, công tử nhà ta luôn đọc nhanh như gió, đã đọc qua là nhớ.

Nếu ngài ấy đã nói thế thì hẳn là thế.” Bảo Điền gió chiều nào theo chiều ấy, bản lĩnh này đúng là nhuận nhuễn.

Triệu Tử Mai tà tà liếc Bảo Điền một cái rồi nói, “Nhưng Mộc cô nương nói rất có đạo lý, một con Mộc Diêu làm bằng tre và lụa thì sao có thể hoàn hảo không sút mẻ sau 800 năm chứ? Thậm chí nó còn có thể chở người bay lên, quả thực kỳ quái.

Nếu cuốn sách kia nói thật, nếu con diêu kia đúng là con diêu 800 năm trước thì ta nghĩ chỉ có một khả năng.”

“Con Mộc Diêu này là một tà vật.” Mộc Tiểu Ngộ gấp không chờ nổi nói ra đáp án, nhưng ngay sau đó nàng lại nhíu mày, “Nhưng bất kể Sở đánh Tống hay trận Cai Hạ thì đều không ghi lại chuyện Mộc Diêu hút huyết nhục của người ta.

Nếu nó thực sự tà môn như thế thì Triệu công tử hẳn sẽ đọc được chút ít trong đám sách sử kia chứ?”

“Mộc cô nương phân tích không tồi, trong câu chuyện tiếp theo ta kể Mộc Diêu không chỉ đơn giản trở người ra khỏi thành nữa.”

Thời gian lại quay về hơn 300 năm trước.

Nam Lương qua được 2 mùa thu, hàng tướng Hầu Cảnh dấy binh phản loạn ở Thọ Dương.

Phản quân cướp lấy huyện An Huy sau đó đánh thẳng tới bờ bắc của Trường Giang.

Lương Võ Đế Tiêu Diễn vội vàng phái cháu trai là Tiêu Chính Đức xây dựng bố phòng ở Trường Giang, bảo vệ Kiến Khang Hầu Cảnh biết Tiêu Chính Đức là kẻ có dã tâm vì thế hẳn giả vờ ủng hộ Tiêu Chính Đức lật đổ Tiêu Diễn và lên làm vua, để hai bên nội ứng ngoại hợp.

Tiêu Chính Đức quả nhiên lựa chọn dẫn dắt phản quân từ Hoành giang vượt qua Trường Giang tiến vào Kiến Khang.

Lương Võ Đế thấy đại thế đã mất nên chỉ đành phải thủ thành, chờ viện

quân tới.

Chu vương của Lương triều ước chừng có 20 vạn quân, bọn họ hội họp từ khắp nơi đến xung quanh Kiến Khang.

Nhưng tin tức hai bên ngăn cách, không bên nào biết tình hình bên kia thế nào nên quân chi viện tạm thời chỉ có thể chần chừ không dám đánh.

Lương Võ Đế nôn nóng suốt ruột, trong lúc sinh tử tồn vong ấy có đại thần hiến kế nói là có thể dùng tre làm một con Mộc Diêu, lại trói người lên Mộc Diêu để nó đưa người qua tường thành, đưa thư tới cho viện quân ở bên ngoài thành.

Viện quân có được mệnh lệnh hẳn sẽ tới Kiến Khang cứu người.

Lương Võ Đế khi ấy đã không tin người khác vì thế Thái Tử Tiêu

Cương chủ động xin ra trận làm người cưỡi Mộc Diêu truyền thư mang tin tức.

Lương Võ Đế đồng ý ngay, vì thế Thái Tử lập tức sai người gấp gấp chế tạo Mộc Diêu.

Nhưng trước khi dám thử thủ công tước trúc lấy làm điều thì ngoài điện lại có một bóng đen thật lớn lướt qua.

Bóng đen kia lướt qua cửa sổ phát ra tiếng sần sạt, Tiêu Cương đẩy cửa sổ ra xem thì thỉnh linh nhìn thấy một con Mộc Diêu thật lớn đang lơ lửng bên ngoài.

Đôi mắt Mộc Diêu đỏ như hồng mai nở trước điện, cả người đen nhánh như mực rơi trên giấy Tuyên Thành.

Tiêu Cương nhìn Mộc Diêu và lập tức cảm thấy nó cũng đang nhìn chăm chăm hẳn.

Sau một hồi ngây người, hẳn bỗng nhiên phát ra tiếng cười lạnh lạnh sau đó cao giọng nói, "Đây là thần vật trời cao ban cho ta, nó tới để bảo vệ giang sơn Đại Lương của chúng ta."

"Sau đó hẳn cưỡi Mộc Diêu lao ra trùng vây, tìm tới viện binh đúng không?" Mục Tiểu Ngộ nhìn chăm chăm Triệu Tử Mai và hỏi.

Nhưng Triệu Tử Mai lại ngoài dự liệu mà lắc đầu, "Không có, Mộc Diêu vừa bay ra khỏi thành, tới doanh địa của phản quân thì bị một tướng

lãnh phát hiện.

Vì thế Hầu Cảnh phải cung thủ bắn rơi Thái Tử đang cưỡi trên Mộc Diêu.

Thái Tử ngã tan xương nát thịt, lập tức bỏ mình, nhưng Mộc Diêu kia lại không rời đi mà xà xuống bảo hộ xác của Tiêu Cương.”

“Sau..... sau đó thì sao?” Ba người đều bị câu chuyện này hấp dẫn nên đồng thời hỏi một câu này.

“Chuyện sau đó thì chính sử không ghi lại, chỉ nói Đài Thành bị công hãm không lâu sau đó, Lương Võ Đế 86 tuổi vì bảo vệ một đời anh danh mà không ăn không uống, đói chết trong Tĩnh Cư điện của hoàng cung nơi Đài Thành.”

Nghe hẳn giảng xong câu chuyện này mọi người đều không nói gì, qua một hồi lâu Mộc Tiểu Ngộ mới nhẹ giọng hỏi, “Mộc Diêu cũng mất tích từ đó sao?”

Ánh mắt Triệu Tử Mai trở nên lạnh băng, “Từ đây Mộc Diêu chưa từng xuất hiện, nhưng chính sử có ghi lại một chuyện mà ta nghĩ thế nào cũng không ra.”

“Là cái gì?” Mộc Tiểu Ngộ ngừng thở hỏi.

“Trong sách nói lúc phản quân của Hầu Cảnh vây Đài Thành đến ngày thứ ba có đốt cháy xác một đám binh lính.

Lính này không phải quân của Lương Võ Đế mà là của phản quân.”

Chương 59: 59: Bạc Tình

“Đối với binh lính chết trận đều phải hậu táng, nhưng vì sao Hầu Cảnh lại lựa chọn hỏa táng.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Hầu Cảnh rất kiêng kỵ đám binh lính này.” Mục Tiểu Ngộ suy nghĩ một lúc lâu mới chậm rãi nói ra những lời này.

“Có thể có khả năng khác,” ánh mắt Triệu Tử Mai lại rơi xuống tấm da người của Viên Uy, “Hầu Cảnh chưa chắc đã kiêng kỵ đám binh lính này, mà đúng hơn là kiêng kỵ xác của bọn họ.”

Mục Tiểu Ngộ bừng tỉnh, trong mắt như sấm sét chớp động, “Ý công tử là đám binh lính đã chết kia chỉ còn lại một bộ da, huyết nhục đã bị Mộc Diêu hút hết rồi sao? Hầu Cảnh nhìn thấy bộ dạng đáng sợ ấy thì trong lòng khó tránh kiêng kỵ, đặc biệt sợ hiện tượng quái dị này ảnh hưởng tới việc hấn sắp lập triều mới nên dứt khoát đốt hết phải không?”

Triệu Tử Mai khẽ gật đầu nói, “Nhưng đây chỉ đều là phỏng đoán của chúng ta, hơn nữa điểm máu chót là Mộc Diêu này đã đi đâu? Sau khi nó giết chết binh lính của Hầu Cảnh đã bị loạn kiếm chém nát rồi ư? Hay nó đã bay đi? Tà vật đang gây hại ở Lỗ thành hiện tại có phải con diều hơn 1000 năm trước không?”

Vài người chỉ lo nói chuyện nên không để ý tới sắc trời đã thay đổi.

Mây đen trên bầu trời ngày càng nặng, ngày càng tối, từng tầng đè xuống giống như bông dày.

Rất nhanh đã có tia chớp lóe lên ở nơi xa, sáng lóe lên khiến người ta không mở được mắt.

Ngay sau đó, hạt mưa như hạt đậu rơi xuống như trút, đầu tiên chỉ “Bùm bùm” sau đó là từng dòng chảy xuống hóa thành màn mưa.

"Về huyện nha trước đã, chuyện này cần phải thương lượng với Tào đại nhân xem làm thế nào." Triệu Tử Mai nhìn chăm chăm tầng mây lóe ánh chớp nơi xa giống như thấy một bóng đen cực lớn được giấu ở đó.

Bộ da của Viên Uy được bày trên sàn nhà lạnh lẽo của huyện nha, nó bị mưa xối ướt nên không bằng phẳng như vừa rồi mà nhăn bèo nhèo, còn rứt vào mấy tác trông không khác gì bà lão lớn tuổi.

Nhưng ngoài dự liệu của Mục Tiểu Ngộ là lúc nhìn thấy nó Viên lão gia không gào khóc như khi còn ở Viên gia.

Ông ta ngơ ngác quỳ xuống bên cạnh bộ da một lúc lâu mới dặn Linh Nhi lúc này đang khóc đến mềm người ở phía sau, "Đi, đi mang quần áo tới cho tiểu thư, con bé sợ lạnh nhất, đừng để con bé bị cảm lạnh."

Lúc nói ra những lời này ánh mắt ông ta trống rỗng, không có nửa phần ánh sáng giống như đang rơi vào mê mang.

Loại thống khổ bị đè nén này khiến người ta không chịu nổi, ngay cả Mục què đều không đành lòng nhìn tiếp mà trộm ra ngoài lau nước mắt.

Nhưng ông ta vừa mới ra ngoài đã thấy một người nghiêng ngả lão đảo chạy tới bên này.

Kẻ tới chính là Trần Dụng, sau khi được thả ra hẳn nghe được nha dịch nói chuyện của Viên Uy nên bất chấp tất cả chạy tới công đường.

Trần Dụng vọt vào cửa, lúc nhìn thấy tấm da người trên mặt đất bước chân hẳn bỗng ngừng lại, không bước tiếp nữa.

"Nàng là..... Nàng là?" Hẳn nhìn tấm da cuộn lại trên mặt đất, miệng ngập ngừng hồi lâu cũng không gọi được tên Viên Uy.

Thấy thế, Linh Nhi đứng lên, mắt rung rung nói, "Trần công tử, đây là tiểu thư nhà ta, người không nhận ra nàng sao?"

Trần Dụng giống như bị kim đâm, cả người run lên, bỗng nhiên quay đầu đi chỗ khác nói, "Không..... Nàng không phải Viên Uy, ta không tin....."

Linh Nhi có chút nóng nảy, "Trần công tử, tiểu thư nhà ta tuy không phải bị người hại chết nhưng nàng..... Nàng vì chờ thư người gửi tới nên mới gặp phải họa này, sao người có thể vì bộ dạng nàng đã thay đổi mà không nhận nàng nữa?"

Hầu kết của Trần Dụng giật giật, lúc mọi người cho rằng hẳn muốn nói gì đó thì hẳn bỗng nhiên xoay người đẩy Mục Tiểu Ngộ đang đứng phía sau

ra rồi lão đảo chạy ra ngoài công đường.

Gió giạt mưa vùi, mái tóc của hắn bị mưa xối tan tác, ướt sũng dán phía sau lưng giống vài nét mực được niết mạnh trên mặt giấy.

Thấy hắn như vậy Linh Nhi ngay ngẩn cả người sau đó nàng ta chợt bùm mặt nước nở khóc, "Tiểu thư, tiểu thư, ngài thấy rõ tên bạc tình này chưa? Một mảnh nhiệt tình của ngài đặt sai chỗ rồi."

"Hóa ra lòng người lại mỏng lạnh đến nhường này." Mục Tiểu Ngộ xoa xoa cánh tay bị Trần Dụng đung phải sau đó nhẹ giọng nói.

"Cô nương còn nhỏ, chưa trải sự đời nên không biết, trên đời này người bạc tình hơn Trần Dụng còn nhiều lắm." Triệu Tử Mai vẫn luôn đứng bên cạnh dùng mắt lạnh nhìn, hiện tại thấy Trần Dụng đã chạy mất thì hắn hừ một tiếng và nói tiếp, "Trần Dụng còn coi như thành thật, trước mặt nhiều người như thế hắn cũng chẳng thèm che giấu."

Còn có vài người mặt ngoài thoạt nhìn thâm tình, kỳ thực tâm còn cứng hơn đá."

Mục Tiểu Ngộ có chút khiếp sợ, từ lúc quen Triệu Tử Mai tới giờ nàng luôn thấy bộ dạng hắn đạm nhiên, vĩnh viễn nho nhã lễ độ, hiền hòa.

Nàng vẫn luôn cho rằng đây là do thân thể của hắn mà ra Xuất thân của Triệu Tử Mai đã quyết định hắn không cần lấy lòng ai, không cần nịnh nọt cũng chẳng cần giãi đạ lên kẻ khác.

Mục Tiểu Ngộ thậm chí cảm thấy có khi sự bình thản của hắn chính là một hình thức khác của lãnh đạm, xa cách với kẻ khác.

Nàng nghĩ có lẽ đây là nguyên nhân Mục què luôn mang ba phần kiêng kỵ với kẻ này.

Nàng thậm chí không thể không thừa nhận, kỳ thật với nàng mà nói thì hắn cũng như thế.

Nhưng hôm nay nàng tựa hồ thấy được một mặt khác của Triệu Tử Mai, trong mắt hắn hiện tại tuy không có tức giận nhưng lại lạnh như nước mưa bên ngoài.

Ôn hòa thường ngày không thấy đâu, chỉ còn lại một Triệu Tử Mai lần đầu tiên để lộ nội tâm trước mặt nàng.

Mục Tiểu Ngộ rùng mình một cái.

Bộ da của Viên Úy được người nhà họ Viên cẩn thận mang về.

Mục Tiểu Ngộ nhạy bén nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Tào huyện lệnh với Triệu Tử Mai nên biết ý mà kéo Mục què rời đi trước.

Ra khỏi cửa huyện nha rồi Mục què vẫn khó hiểu.

Ông ta vừa dùng sức vùng khỏi tay nàng vừa vén tóc ướt trên trán ra sau rồi nói, "Ai u, cô nãi nãi của ta ơi, người đi nhanh như vậy làm gì."

Đường mưa trơn, chân cẳng ta lại không linh hoạt, vạn nhất bị ngã thì người còn phải cõng ta đó....."

Mục Tiểu Ngộ chép miệng một cái mắng, "Ông quả không có ánh mắt, ông không thấy Tào đại nhân kia có chuyện muốn nói với Triệu công tử sao? Hai ta ăn vạ ở đó không đi không phải khiến bọn họ vương bận à?"

"Ta già cả mắt mờ, quả thực không thấy." Mục què cào cào đầu tóc sau đó cùng Mục Tiểu Ngộ che một cái ô giấy rồi đi về khách điếm.

Vừa đi ông ta vừa lẩm bẩm, "Nhưng may là gặp được Triệu công tử, nếu không có hắn thì đêm nay chúng ta chẳng biết phải ở đâu."

Mục Tiểu Ngộ xì một tiếng, sau đó hà một hơi khói trắng vào màn mưa, "Lấy năng lực của hắn thì tìm một gian khách điếm quá dễ dàng."

Nhưng theo ta thì về sau chúng ta cũng đừng thân cận với người này quá mới tốt."

Mục què vui vẻ hỏi, "Người không sợ trời không sợ đất, từ lúc nào mà người cũng sợ hắn giống ta vậy?"

"Ta không sợ thân phận của hắn," Mục Tiểu Ngộ tà tà liếc Mục què một cái rồi mới nói, "Ta cảm thấy hắn là kẻ lòng dạ thâm sâu, tâm tư khó nắm bắt."

Nàng do dự một chút mới chậm rãi nói ra những lời này.

Chương 60: 60: Linh Nhi

Chờ mọi người rời đi rồi và trên công đường chỉ còn Tào Mân thì Triệu Tử Mai mới khoanh tay nhìn hạt mưa rơi thành vũng nước ở bên ngoài sau đó nhẹ giọng hỏi, "Tào đại nhân, chuyện này ông thấy thế nào?" Giọng hắn rất trầm tĩnh, nhưng trên mặt Tào Mân lại là lo sợ.

Hắn đi gần tới chỗ Triệu Tử Mai và nói, "Là hạ quan làm việc không tốt mới trì hoãn thời gian dài như thế mà vẫn không tìm được hung thủ." Triệu Tử Mai quay đầu nhìn hắn, trên mặt vẫn là bộ dạng bình đạm không có biểu tình gì, "Tào đại nhân, ta cũng không trách người, ta chỉ muốn nhắc nhở người chuyện Hà Hồng Thanh chết có lẽ cũng liên quan tới Mộc Diêu.

Khi ấy hắn vô cớ mất tích nên ta vẫn luôn nghĩ xem thi thể hắn bị giấu ở đâu.

Ta cứ thắc mắc sao một người lại có thể biến mất không có chút tung tích như vậy.

Huống chi không chỉ có một người."

Tào Mân vẫn chưa thả lỏng sắc mặt, hắn vội vàng nói, "Nhưng dù cách chết của Hà Hồng Thành và Viên Úy giống nhau thì hạ quan vẫn không rõ một con Mộc Diêu sao có thể giết người được?"

Nói tới đây thấy Triệu Tử Mai liếc mình một cái thế là hắn vội vàng giải thích, "Phải, con Mộc Diêu hại người này khẳng định không phải một con điều bình thường mà là tà vật.

Ý hạ quan là, sao nó phải bay ngàn dặm tới tận ngoài kinh thành để giết người, lại còn đoạt đi nhiều 'phúc thọ cao' như thế?"

Triệu Tử Mai cười lạnh một tiếng, "Mộc Diêu chỉ là công cụ giết người, sau lưng nó chắc chắn có một kẻ chủ mưu.

Mà kẻ này hiện tại đang ở Lỗ thành, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hắn, nếu không một khi số phúc thọ cao kia được tuồn ra ngoài thì không biết sẽ tai họa cho bao nhiêu người.”

Linh Nhi đặt chậu than xuống sau đó lấy đồng giấy viết thư Viên Úy giấu dưới gối ra bày lên bàn.

Nàng không biết chữ nhưng vẫn biết những chữ này đều được nghiên ngẫm cẩn thận mới viết ra.

Bởi vì từng nét bút đều tinh tế, giống như bằng chữ mẫu.

Nàng nhớ rõ khi tiểu thư thấy những chữ này đã từng cười nói, “Chữ này đều được viết rất quy củ nhưng chính vì thế mà mất đi phong cách của chính mình.”

Nàng không hiểu lời này có ý gì nên hỏi thêm và được tiểu thư giải thích, “Lúc Trần công tử viết thư quá khản trương, ta nghĩ nếu hắn thả lỏng hơn chút thì chắc mỗi nét bút sẽ nhu mây khói, càng viết càng tốt.”

Nhưng dù nói thế tiểu thư vẫn coi đồng thư này như bảo bối, mỗi ngày đều bỏ ra xem mấy lần.

Có đôi khi nàng ấy thậm chí còn đọc lên cho Linh Nhi nghe.

Lúc đọc thư mặt nàng ấy luôn có một rặng mây đỏ, mắt chứa sóng nước.

Linh Nhi cảm thấy nàng chưa bao giờ gặp tiểu thư vui vẻ như thế.

Nhưng hiện tại.....

Linh Nhi thở dài một hơi sau đó hung hăng phỉ nhổ đồng thư kia rồi cầm hết ném vào trong chậu than.

Giấy viết thư gặp lửa thì nhanh chóng bốc cháy, nàng nhìn ngọn lửa liếm qua nét mực rồi đốt chúng thành tro, trong lòng đột nhiên cảm thấy sáng khoái.

Nàng oán hận nói, “Lời ngon tiếng ngọt đều là giả, đến cuối cùng không phải đều hóa thành một đồng tro tàn hay sao.”

Tiểu thư, Linh Nhi thực sự vì ngài mà thấy không đáng giá, ngài thế mà

lại vì một nam nhân thế này rút bỏ tính mạng.”

Lời nói tới đây không biết vì sao trong đầu nàng bỗng lóe lên bộ dạng Viên Úy sau khi bị hút khô huyết nhục: Tắm da kia tuy vẫn có bộ dạng như cũ nhưng nhìn qua lại không quá giống trước kia.

Đương nhiên trông mắt đã không có nên mí mắt và lông mi rũ xuống, thoạt nhìn uể oải ỉu xiu, một bộ khôn đốn chưa tỉnh.

Mà quý dị nhất chính là đôi môi của nàng ấy, đôi môi Viên Úy vốn no đủ như cánh hoa, đầy đà mượt mà.

Nhưng hiện tại son môi không có, môi nàng biến thành màu xám trắng, lại chỉ còn một tầng da giống một lão bà khô quắt.

Người không quen thuộc với Viên Úy sẽ không nhận biết được những chi tiết này, nhưng từ nhỏ Linh Nhi đã lớn lên cùng nàng ấy, mỗi ngày hầu hạ trang điểm nên đương nhiên chỉ liếc một cái đã nhìn ra thay đổi này.

Nghĩ đến đây ngực nàng bỗng sôi trào, một cỗ chua loét từ dạ này cuộn lên giống như muốn tràn khỏi cổ Nàng đứng lên, lao đảo đầu của ra ngoài viện, sau khi hít được không khí trong lành bên ngoài mới cảm thấy ngực thoải mái hơn.

Nàng vừa vỗ ngực vừa theo hành lang đi tới trong vườn.

Hoa cỏ được nước mưa cọ rửa cực kỳ sạch sẽ, lá cây xếp từng tầng xanh vàng bên nhau cực kỳ đẹp đẽ.

Linh Nhi nhìn đám cây cối cao lớn kia lại nghĩ tới bộ dạng Viên Úy ngơ ngẩn si ngốc đứng đây chờ điều của Trần công tử lúc còn sống.

Lòng nàng chỉ thấy ảm đạm thêm vài phần.

Nàng chậm rãi đi tới dưới bóng cây, nhìn chằm chằm tán lá mà ngơ ngác, suy nghĩ không biết đã bay tới đâu.

“Lả tả..... Lả tả.....”

Ngọn cây lắc lư vài cái, hạt mưa bay xuống rơi đầy đầu và cổ Linh Nhi khiến nàng rùng mình.

Lúc này nàng cũng hoàn hồn, không nhìn được run rẩy cả người.

Nhưng vừa mới chuẩn bị về phòng nàng lại chợt nghe thấy phía ngoài tường có tiếng nói chuyện, giọng cực kỳ quen thuộc.

“Sao lại tới đây.....”

“Không phải ta đã nói về sau ta sẽ tới tìm ngươi, còn ngươi tạm thời đừng xuất hiện.....”

“Hiện tại quan phủ đang nhìn chăm chăm..... vạn nhất bị phát hiện thì không tốt đâu.....”

Nghe được hai chữ “quan phủ” thế là đầu óc Linh Nhi hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng biết bên ngoài tường là một ngõ cụt, ngày thường ít khi có người tới.

Chính vì lý do này nên Trần Dụng mới tới ngõ nhỏ ấy thả điều, là để không bị người khác phát hiện.

Nhưng vì sao giọng người kia lại vang lên ở ngõ nhỏ? Hắn thậm chí còn nhắc tới quan phủ? Hơn nữa hình như hắn đang nói chuyện với người khác, là ai vậy? Vì sao hắn lại nói người kia không nên tới nơi này?

Trong đầu chứa đầy những câu hỏi không thể giải thích được khiến Linh Nhi càng hồ đồ.

Vì thế nàng quyết đoán vứt bỏ những nghi hoặc vĩnh viễn không thể làm rõ kia và quyết định đích thân đi qua để xem rốt cuộc trong ngõ nhỏ kia đang xảy ra chuyện gì? Để xem một cái kẻ vẫn luôn im lặng kia là ai.

Nàng cố gắng không phát ra tiếng động, mặt dán lên tường nhìn lên qua một khe hở trên vách.

Ngõ nhỏ rất tối, nhưng nàng nhanh chóng nhận biết được người đang nói chuyện kia.

Cái này không khó, bởi vì chỉ cần nghe giọng nàng đã đoán được 8,9 phần.

Cái khó chính là một kẻ khác, Linh Nhi neho mắt lại.....

Người kia đứng hơi xa, bộ dạng thực gầy yếu.

Từ góc nghiêng nhìn thì thấy bóng dáng hắn quả thực mỏng như mảnh giấy.

Nhưng hấn lại rất cao lớn, so với người thường có lẽ cao gấp đôi.

Đóng hấn hất lên tường đen tuyền một mảnh quả thực có chút dọa người.
Linh Nhi không nhớ rõ trong số người mình quen có ai cao lớn như thế cho nên nàng càng hồ đồ hơn.

Nàng dán mặt lên tường muốn nhìn rõ kẻ kia đến tột cùng trông như thế nào.

Nhưng vừa dựa về phía trước trâm hoa trên đầu nàng đã đụng phải tường gạch và rơi xuống đất phát ra một tiếng "Đông".

"Có người."

Người ở bên kia tường đồng thời quay đầu.

Chương 61: 61: Cầm Tù

Bóng tối giống như nước đá mới tan chảy qua người khiến thân thể Linh Nhi lạnh buốt.

Nàng nhẹ nhàng "ùm" một tiếng sau đó duỗi tay muốn túm chặn nhưng lúc ngón tay chạm tới một thứ cứng rắn thì nàng lại nhanh chóng rút về. Đầu nàng đau đớn, sau một lúc dần dần nàng mới tỉnh táo lại..... Nàng không phải đang ở trên giường mình, đương nhiên cũng không phải ngủ mơ tỉnh lại.

Nàng bị bắt đi, trước đó nàng bị thứ gì đó đánh vào đầu nên mới hôn mê. Thứ bắt nàng là cái gì? Linh Nhi rõ ràng hết, nhưng hiện tại nàng lại không dám cẩn thận nhớ tới.

Nàng sợ một khi suy nghĩ cẩn thận thì thứ kia sẽ chiếm cứ từng tấc không gian trong đầu óc nàng, khiến nàng không thể tự hỏi. Nhưng tư duy của con người thực kỳ quái, càng không muốn nghĩ thì thứ ấy càng không thể không chế mà chui vào trong óc.

Cho nên lúc Linh Nhi nỗ lực muốn nghĩ cho rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình thì trong đầu nàng chợt hiện lên một đôi mắt vàng tươi như được bút vẽ ra.

Đôi mắt ấy nhìn thẳng vào nàng, giống như muốn xuyên tới nội tâm.....
"A."

Linh Nhi không tự giác kêu lên tiếng, giọng nàng không lớn nhưng tiếng vọng nhanh chóng từ bốn phương tám hướng vòng vèo trở về đập vào màng nhĩ của nàng.

Sao lại có tiếng vọng? Linh Nhi cảm thấy tim mình chợt đập chậm hơn, nàng cưỡng bách bản thân trấn định lại, cẩn thận nâng cánh tay lên đẩy về phía trước.

Nàng lại chạm vào một thứ cứng rắn, đầu ngón tay xẹt qua nó thậm chí

phát ra tiếng "Rẹt rẹt".

Vì thế nàng ngừng thở, lại thử một hướng khác, bao gồm cả đỉnh đầu. Nhưng tất cả những chỗ ngón tay có thể chạm tới đều là vách tường cứng rắn.

Linh Nhi trừng mắt thật lớn, sau một hồi suy nghĩ nàng rút cuộc cũng đưa ra kết luận: Nàng bị nhốt lại, bị nhốt trong một cái rương lớn, bởi vì vừa rồi nàng có sờ thấy khe hở, hẳn là chỗ giao cắt của nắp rương. Nghĩ đến đây hai tay nàng đẩy lên muốn mở nắp rương nhưng sức lực của nàng chỉ như muối bỏ bể, nắp rương không hề chuyển động mà như dính chặt lại.

Vì thế Linh Nhi cắn chặt răng, dùng sức bú sữa mà đẩy mạnh một cái nữa.....

Một tiếng "Kéo kẹt" vang lên, nắp rương động đậy, ban đầu là một khe nhỏ sau đó nó dựng đứng lên..... Cái rương hoàn toàn rộng mở.

Linh Nhi vẫn giơ hai tay trên không chứ chưa rụt lại, chân cũng vẫn duy trì tư thế nửa ngồi xổm.

Dù chân đã đau nhức khó nhin nàng vẫn không dám thẳng người.

Bởi vì lòng nàng rất rõ ràng, nắp rương không phải do nàng tự mình đẩy lên, cái thứ mở nắp rương hiện tại đang dán bên cạnh, ánh mắt rét lạnh như băng nhìn chằm chằm nàng.

Linh Nhi vẫn duy trì tư thế quái dị kia, nàng cảm thấy hơi thở của mình cũng nghẹn lại, quần áo toàn bộ đều dính trên người, sưng mồm hôi.

"Tranh..... Tranh....." Thứ kia phát ra tiếng còi trúc thật dài, tiếng động vang khắp mộ địa, bay ra không gian tối đen bên ngoài.

"Người..... Là ai? Vì sao lại nhốt ta ở đây?" Linh Nhi khóc, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống thấm ướt áo nàng.

"Tranh..... Tranh....." Vẫn chỉ có tiếng còi trúc trả lời nàng, tiếng động kỳ ảo uyển chuyển bay vào tai khiến nàng cảm thấy hết thấy đều không chân thật.

Hiện tại thân nàng ở chỗ này nhưng đầu óc đã rơi vào cảnh mộng hư vô.

Nó xoay người về phía nàng, lúc này nàng mới thấy rõ hai chữ "Thọ" trên

người nó, mỗi nét đều nở rộ, hoa văn màu đỏ như vết máu.

Chính nó đã giết tiểu thư.

Trong đầu Linh Nhi xẹt qua một ý niệm: Nó giết nàng, hút khô huyết nhục, biến nàng ấy thành một tấm da khô cằn.

Nghĩ thế nàng bỗng nhiên cảm thấy có một dòng máu từ đan điền lan ra bốn phương tám hướng, cả người lập tức có độ ấm, nàng cũng có thể động.

Linh Nhi không chút do dự duỗi tay túm lấy mép rương muốn trèo ra ngoài nhưng còn chưa bước được chân ra nàng đã cảm thấy thắt lưng như bị cái gì kéo lại.

cả người lại ngã gọn vào trong rương.

Cột sống truyền đến một cơn đau đớn khó nhin, đau tới mức nàng nghĩ xương sống của mình chắc là đứt rồi.

Ngay sau đó là một tiếng "Phanh", nắp rương rơi mạnh xuống, lần nữa ngăn cách nàng với thế giới bên ngoài.

Lúc nàng không hiểu vì sao nó lại nhốt mình lại thì bỗng nghe thấy một giọng nói.

Vẫn là người kia, kẻ đã đứng cùng nó ở con hẻm bên ngoài Viên phủ.

Hiện tại hắn cũng tới đây, nghe giọng thì hẳn là hắn từ bên ngoài tới, hiện tại cách cái rương chừng vài thước.

Linh Nhi che miệng lại, trực giác nói cho nàng biết người này là đồng lõa của nó, nàng bị ném tới đây hẳn là ý của kẻ này.

Nhưng dù thế lúc nghe thấy giọng kẻ kia lòng nàng vẫn cả kinh, thiếu chút nữa đã thét chói tai.

"Đã xử lý tốt chưa? Đừng để bị người ta phát hiện giống lần trước....."

"Hôm nay có một đám hàng đưa tới Từ Châu, thừa dịp trời tối chúng ta đi nhanh về nhanh....."

"Trong thành gần đây có mấy nhân vật lợi hại tới, hẳn chúng ta đang bị theo dõi rồi.

Sắp tới mọi việc phải cực kỳ cẩn thận, ngàn vạn không thể để kẻ không liên quan phát hiện ra....."

Con đau phía sau càng lúc càng nghiêm trọng, hiện tại nó không chỉ đau đớn mà còn mang theo cảm giác tê lạnh giống như có người cầm băng đập lên xương cốt của nàng vậy.

Nàng không nghe được tiếng nói bên ngoài nữa mà thay vào đó là tiếng ong ong ù tai.

Trước mắt Linh Nhi tối sầm lại, cứ thế ngất đi.

Cửa hàng điều Vĩnh Thịnh là sản nghiệp của Viên gia.

Viên gia lão gia tử Viên Đạo Kiều là nghệ nhân điều nổi danh, lúc còn trẻ ông ta đã nổi tiếng khắp Lỗ thành, thậm chí có không ít tác phẩm bán ra bên ngoài thành trấn khác.

Điều do ông ta tạo ra chú trọng chất liệu, toàn dùng ống tre tốt nhất, tạo hình lại sinh động, chú ý đến nét vẽ nên từng nổi danh khắp cả nước. Viên Đạo Kiều đã từng chịu khổ chiến loạn, hiện tại ném được giàu có ngon ngọt nên cực kỳ cẩn thận bảo vệ gia tài.

Tuy đáng người ông ta mập mập nhưng vẫn chăm chỉ.

Cửa hàng điều Vĩnh Thịnh là cửa hàng mở cửa sớm nhất và đóng cửa muộn nhất trên con đường này.

Viên Đạo Kiều cũng luôn tự tay làm việc, cười tươi tiếp đón các vị khách tới mua điều.

Ông ta làm tất cả để thu hút thêm được nhiều mối làm ăn hơn.

Nhưng gần đây ông ta đã lâu không tới cửa hàng, nguyên nhân không cần phải nói ai cũng biết.

Đứa con gái ông ta yêu quý nhất là Viên Úy bất hạnh qua đời, chỉ còn lại một tấm da mấy ngày trước mới tìm thấy được, hung thủ cũng chưa sa lưới.

Cho nên việc làm ăn của cửa hàng điều Vĩnh Thịnh lúc này rơi xuống tay một người —— con trai của Viên Đạo Kiều, Viên thiếu gia Viên Xương Lê.

Viên Xương Lê là đứa con trai do thiếp thị của Viên lão gia sinh ra, không phải cùng mẹ với Viên Úy.

Chẳng qua Viên phu nhân nhiều năm không sinh con nên mới nuôi hấn dưới danh nghĩa của mình.

Ngàn ấy năm Viên Xương Lê vẫn luôn cảm thấy mình may mắn.

Hấn không có tài cán, cũng thiếu đầu óc kinh thương nhưng tương lai sản nghiệp này sẽ thuộc về hấn.

Nhưng việc Viên Úy ra đời đã phá hủy hết thảy.

Chương 62: Viên Xương Lê

Viên Úy là đứa nhỏ Viên phu nhân sinh được năm gần 40 tuổi, nàng từ nhỏ đã thông minh, cảm kỳ thu họa đều giỏi, lại xinh đẹp nên Viên lão gia cực kỳ yêu quý.

Ngay từ đầu, Viên Xương Lê không để đứa em gái này vào mắt, hai người bọn họ hơn kém nhau quá nhiều tuổi, Viên Úy lại là con gái nên dù do Viên phu nhân sinh ra thì cũng chẳng thể uy hiếp tới địa vị của hắn. Nhưng Viên Úy ngày một lớn, tâm tình của Viên Xương Lê cũng theo đó biến hóa bởi vì trong lúc vô ý hắn nghe thấy cha hắn nhắc tới chuyện kén rể cho Viên Úy.

Đêm đó xuyên qua cánh cửa không khép kín hắn nghe thấy Viên lão gia làm bàn với bài vị của Viên phu nhân đã khuất.

Ông ta nói: "Úy Nhi cũng sắp tới tuổi gả chồng rồi, mấy ngày này ta luôn nghĩ so với đám con rể nhà cao cửa rộng thì chi bằng ta chọn cho nàng một người thường.

Tốt nhất là kẻ đó có thể ở rể đến nhà chúng ta thì tốt.

Sau này vợ chồng hai đứa cùng tiếp quản sự nghiệp của Viên gia cũng được. Như vậy ta có thể ngày ngày nhìn thấy con gái, không cần lo lắng nó ở nhà chồng bị bắt nạt.

Nếu bà ở trên trời có linh thì cũng có thể an tâm."

Nghe xong lời này Viên Xương Lê giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Hắn vốn cho rằng dù cha có yêu thương em gái tới đâu cũng chỉ thêm chút bạc giúp nàng có hồi môn tốt gả đi.

Hắn không ngờ cha hắn lại có tâm tư kén rể, hơn nữa còn muốn giao toàn bộ sản nghiệp của Viên gia cho Viên Úy.

Ngày đó Viên Xương Lê uống rượu cả đêm, ngày hôm sau tỉnh rượu hấn lại càng thêm uể oải suy sút.

Tuy hấn vẫn chưởng quản một phần cửa hàng như dặn dò của cha mình nhưng rõ ràng tâm đã không ở đó nữa.

Cũng vì thế mà hấn liên tiếp phạm phải sai lầm, Viên Đạo Kiều thấy thế thì không cho hấn quản việc nữa mà chỉ để hấn ở cửa hàng trông coi. Viên Xương Lê tựa hồ biến thành một người có cũng được mà không có cũng được.

Hấn đến muộn về sớm, cái gọi là "trông coi việc bán hàng" cũng chính là mỗi ngày ngồi trên một cái ghế ở trong tiệm xua ruồi đuổi muỗi.

Biểu hiện này của hấn đương nhiên khiến người ta khinh thường, đặc biệt là Viên Đạo Kiều.

Ông ta thường xuyên mắng đứa con trai không nên thân trước mặt người làm, không cho hấn chút mặt mũi nào.

Dần dà, đến bọn hạ nhân cũng bắt đầu coi khinh Viên Xương Lê, có đôi khi thậm chí tiểu nhị trong cửa hàng cũng có thể quở trách hấn vài câu. Nhưng hôm nay lúc Viên Xương Lê đi vào cửa hàng điều Vĩnh Thịnh với một bộ dạng khác hẳn.

Hấn mặc một bộ trường bào màu xanh lá, eo đeo đai lưng màu xanh nhạt, tóc búi chỉnh tề.

So với bộ dạng cà lờ phát phờ ngày thường của hấn thì bộ dạng này tốt hơn nhiều.

Bề ngoài thay đổi thì thôi, nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên chính là thần thái của hấn.....

Hiện tại tinh thần Viên Xương Lê phấn chấn, eo lưng đều thẳng hơn trước kia vài phần, cảm giác suy sút uể oải trước kia đều đã tan hết.

Hiện tại trong mắt hấn là ánh sáng lấp lánh, đặc biệt khi hấn đánh giá một con điều đầy bụi thì ánh sáng kia nhanh chóng biến thành hung ác.

Mấy gã sai vặt trước kia từng bắt kính với hắn lúc này sợ tới mức không ngừng lùi về sau.

"Mấy kẻ các người lại đây."

Viên Xương Lê hiển nhiên không định buông tha cho bất kỳ một kẻ nào là nhiệm vụ, hắn phát tay với mấy gã sai vặt để bọn họ đi tới gần.

Mấy gã sai vặt nhìn nhau, rốt cuộc vẫn cợ tới trước mặt Viên Xương Lê, "Đại thiếu gia, ngài có cái gì cần dặn dò ư?" Bọn họ đều nở nụ cười tươi, ân cần hỏi hắn.

"Điều bại thế này, là ai phụ trách dọn dẹp cửa hàng hôm nay?" Viên Xương Lê ngồi xuống cái ghế hắn thường ngồi, đầu cũng không ngẩng mà chỉ cúi người rũ bụi đất dính trên vạt áo và hỏi.

"Tiểu..... là tiểu nhân." Một tiểu nhị nơm nớp lo sợ giơ tay lên.

"Là người," Viên Xương Lê nghiêng đầu nhìn hắn trong chốc lát rồi bỗng nhiên cao giọng hô lớn với phía sau: "Kết toán tiền công tháng này cho hắn, để hắn đi thôi."

Còn nữa, mang toàn bộ sổ sách ra đây, mấy ngày nay cha ta không khỏe vì thế lão nhân gia để ta xử lý sản nghiệp của Viên gia cho tốt."

Tiểu nhị cầm tay nải đi ra khỏi cửa hàng điều Vĩnh Thịnh, miệng vẫn còn lẩm bẩm lời oán giận: "Phi, có một kẻ đương gia phé vật như người thì cửa hàng này sớm hay muộn cũng bại."

Không cho ta làm thì ta thềm vào, đỡ phải hao chết cùng các người ở chỗ này."

Hắn vừa nói vừa hùng hổ đi xa, hoàn toàn không chú ý tới hai người cười ngượng phía sau đã nghe toàn bộ những lời hắn nói vào tai.

"Công tử," Bảo Điền liếc mắt nhìn cửa hàng điều sau đó nhỏ giọng nói, "Xem ra tin tức chúng ta nghe được không sai, Viên Uy vừa chết thì kẻ được lợi lớn nhất chính là người anh cùng cha khác mẹ của nàng ta."

Nhìn bộ dạng đặc ý của Viên Xương Lê khác hẳn lần trước chúng ta gặp hắn."

Triệu Tử Mai dùng gót chân nhẹ thúc bụng ngựa để nó đi về phía trước.

Hắn nói với Bảo Điền đi theo bên cạnh, "Dù vậy, cũng hoàn toàn không

thể thuyết minh cái gì.

Cái chết của Viên Úy rất có thể chỉ là ngẫu nhiên.

Nhưng mặc kệ thế nào thì mấy ngày nay người vẫn nên nhìn chăm chăm Viên Xương Lê, nếu hắn có bất kỳ hành động dị thường nào thì phải kịp thời báo cho ta."

Bảo Điền còn không kịp đáp lời thì chợt nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó mấy nha dịch chạy tới.

Thấy Triệu Tử Mai bọn họ vội vàng hành lễ sau đó chạy tới gần nhỏ giọng báo, "Triệu đại nhân, phát hiện tung tích của Mộc Diêu ở vườn trái cây ngoài thành.

Tào đại nhân đã dẫn người chạy tới nơi, ngài ấy bảo tiểu nhân thông báo với ngài."

Đây giờ đúng là mùa trái cây chín, quả táo như bôi phấn đỏ ửng treo trên đầu cành, từ xa nhìn lại giống như từng rặng mây đỏ treo trên cây.

Dưới nền trời xanh cảnh sắc này quả thực nổi bật và đẹp đẽ.

Mùi quả chín xông vào mũi khiến đầu người ta mê mang, nhưng trong một mảnh thơm nồng này lại lẫn một mùi khác —— mùi máu.

Phối hợp với nó còn có tiếng khóc thê lương, xuyên qua rừng quả vòng vào trong tai Triệu Tử Mai.

"Đại nhân, buổi sáng nay có một nông phụ tới nha môn báo án, theo bà ta nói thì lão nhân nhà bọn họ bị giết, chỉ còn lại một tấm da." Nha dịch canh ở cửa vườn trái cây thấy Triệu Tử Mai xuống ngựa nên vội tiến lên báo cáo.

"Nói kỹ hơn xem nào." Triệu Tử Mai vừa đi vừa hỏi kẻ kia.

"Phụ nhân kia nói lão nhân nhà bà ta là người trông coi vườn này, ngày thường phụ trách gác đêm.

Nhưng sáng nay bà ta đi đưa cơm cho chồng mình lại phát hiện căn lều tranh ông ta hay ở không có ai.

Đệm chần mở tung giống như ông ta đang ngủ nhưng có việc phải ra ngoài đột ngột.

Vì thế bà ta vội đi vào trong vườn tìm người, chưa tới nửa dặm thì phát hiện thi thể lão đầu nhi.”

Nói tới đây nha dịch kia nuốt một ngụm nước miếng mới nói tiếp, “Người treo trên một cây táo, quần áo rơi dưới đất nên lúc đầu phụ nhân kia còn tưởng lão đầu nhi thất cổ tự sát.

Nhưng sau khi tới gần bà ta mới phát hiện chồng mình không còn chút máu thịt nào mà chỉ còn lại một tấm da.

Bởi vì phần đầu bị nhánh cây xuyên qua nên nó mới không bị gió núi thổi bay.”

Chương 63: 63: Hang Ổ

Triệu Tử Mai đứng cạnh cái cây lớn, nhìn tấm da người lay động trong gió.

Vóc dáng hắn cao hơn người bình thường cho nên có thể nhìn thẳng vào mắt lão đầu ni.

Đôi mắt kia đương nhiên nhắm chặt nhưng Triệu Tử Mai lại có thể cảm thụ được sợ hãi và tuyệt vọng một khắc trước khi ông ta chết.

Hắn thậm chí còn thấy được một màn cuối cùng của lão nhân tại thế gian này: Đêm tối đen, có thứ gì đó đậu trên ngọn cây.

Vốn lão đầu ni cũng không định đi qua nhưng cái cây kia lắc quá kinh, quả táo rụng đầy đất, nếu ông ta không đi ngăn cản sợ là sẽ bị chủ oán trách.

Ông ta không thể mất công việc này cho nên chỉ có thể căng da đầu đi về phía cái cây kia.

Trên ngọn cây là chim ư? Ông ta không chắc lắm, bởi vì sống từng ấy năm ông ta chưa từng thấy con chim nào lớn như thế.

“Tranh..... Tranh.....”

Thứ kia phát ra tiếng còi trúc lạnh lạnh, tiếng động xuyên qua màn đêm như một cây kim chui thẳng vào tai Triệu Tử Mai.

Hắn thấy choáng váng, theo bản năng lắc lắc đầu sau đó cố gắng mở to mắt giống như làm thế thì có thể thấy được một màn kia rõ ràng hơn.

Bầu trời lại bắt đầu có tuyết rơi, giống hệt những cảnh mộng hắn đã từng gặp.

Bông tuyết rơi xuống trước mặt khiến tầm mắt của hắn bắt đầu mờ hồ.
"Tranh..... Tranh....."

Lại có tiếng còi trúc vang lên, lão nhân dưới tàng cây nhặt một cục đá
ngặng đầu ném về phía bóng đen kia.

"Rầm."

Thứ kia bị cả kính nên bay lên, trong khoảnh khắc nó tung cánh Triệu Tử
Mai ngửi được một mùi hủ bại.

Và ngay lúc ấy bím tóc của lão nhân bị thứ gì đó cuốn lấy, cả người ông
ta bị nhắc bổng lên, cách mặt đất vài thước thì dừng lại.

Cuối cùng là một tiếng kêu hoảng sợ xuyên màn đêm.

Trong đầu Triệu Tử Mai lại hiện lên đôi mắt màu vàng tươi kia, đuôi mắt
nhếch cao, đồng tử màu đỏ rực, hàn khí bức người, rét lạnh như những bông
tuyết rơi trên người hắn.

Hắn cảm thấy chân mình mềm nhũn, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi
nữa..... cả người cứ thế ngã thẳng ra sau.

Lúc tỉnh lại Triệu Tử Mai phát hiện mình đang nằm trong lòng Bảo
Điền, phía trên là một đám người chụm đầu nhìn.

Khuôn mặt lo âu của Tào Mãn ở chính giữa, thấy hắn mở mắt tên kia vội
dán đến.

"Đại nhân, ngài dọa hạ quan chết khiếp, nếu ngài có bất trắc gì thì hạ
quan làm sao mà báo cáo với bên trên."

Nói xong thấy sắc mặt Triệu Tử Mai trầm xuống thế là hắn vội im miệng
phất tay ra hiệu cho đám nha dịch xung quanh rồi cao giọng ra lệnh,

"Nhìn cái gì mà nhìn, nhanh đi chung quanh tìm xem có manh mối nào để
lại không."

Nghe hắn nói thế mấy nha dịch lập tức biết điều mà tản ra.

Triệu Tử Mai ngồi thẳng người, tay đón lấy túi nước Bảo Điền đưa tới
uống mấy ngụm sau đó mới nói với Tào Mãn lúc này đang cực kỳ khẩn
trương nhìn mình: "Tào đại nhân, thân thể của ta không việc gì, làm ngài
lo lắng rồi."

"Triệu đại nhân, ngài là thiên kim quý thể, có bệnh thì không thể kéo, vẫn
nên chữa trị sớm mới tốt....." Tào Mãn bày ra bộ dáng quan tâm mà
dán sát lại.

"Tào đại nhân, công tử nhà chúng ta thực sự không sao." Bảo Điền đánh gãy lời hấn, tay đỡ Triệu Tử Mai đứng lên sau đó giải thích với Tào Mân, "Chỉ là chút bệnh hoa mắt vớ vẩn, ngày thường không sao cả."

Có lẽ sáng sớm hôm nay công tử chưa ăn cơm đã chạy tới đây nên bệnh cũ mới tái phát thôi."

Tào Mân cười nịnh nọt, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Ta đã sai người gỡ tấm da người kia xuống, gần đây gió lớn nên phải tránh bị gió thổi bay mất." Nói xong hấn liếc mắt nhìn Triệu Tử Mai một cái sau đó nhanh chóng rời mắt ra chỗ khác.

Triệu Tử Mai đứng vững, sau một lúc mới hắng giọng và nhú mày nhẹ giọng nói, "Tào đại nhân, ngài có nghĩ ra vì sao Mộc Diêu lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh ít dấu chân người này không?"

Tào Mân khẽ nhếch miệng suy nghĩ một lúc lâu mới phỏng đoán, "Quả thực không có lý do gì, hay nó ngẫu nhiên bay qua nên ở chỗ này nghỉ chân."

Bảo Điền cười khúc khích, "Nó không phải chim thật thì cần gì nghỉ chân?"

Mặt Tào Mân hơi đỏ lên, hấn ho nhẹ một tiếng để che giấu xấu hổ sau đó quay đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai, "Triệu đại nhân nghĩ như thế nào, có thể chỉ điểm cho hạ quan một chút không?"

Triệu Tử Mai hơi lắc đầu nói, "Ta cũng không rõ vì sao nó phải tới vườn trái cây này, nhưng có một việc cần Tào đại nhân để ý nhiều hơn."

Hấn nói xong lập tức xoay người sang chỗ khác, mắt nhìn núi rừng phía sau: Gió thu đang thổi qua đồi núi, cây cối đều ngã sang một bên, lộ ra núi đá màu nâu phía dưới.

"Tào đại nhân, Mộc Diêu tới nơi đây nhất định có nguyên nhân, chẳng qua nguyên nhân này hiện tại chúng ta chưa biết được."

Nhưng có vài suy đoán chúng ta có thể rút ra," hấn hơi híp mắt, trông mắt in bóng núi rừng xanh um xung quanh, "Nơi này cách hang ổ của nó không quá xa."

Mấy ngày nay ngài cho người đi tuần trong thành nhưng vẫn không phát hiện tung tích của nó."

Thế nên ta cảm thấy khả năng nó đang tránh ở ngoài thành Mà hiện tại là lúc cam go chẳng lẽ nó lại không biết? Cho nên ngoài phúc thọ cao thì bất kể làm việc gì nó cũng sẽ cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không dễ dàng để lộ hành tung."

"Ý đại nhân là?" Tào Mân nghe đến nhập thần, chân không tự giác đi tới trước vài bước, tay áo gần như dán lên người Triệu Tử Mai.

"Hang ổ của nó nhất định sẽ không cách chỗ này quá xa." Hấn hừ lạnh một tiếng, từ kẽ răng phun ra mấy từ này.

Lúc tỉnh lại Linh Nhi phát hiện cơn đau ở sau lưng đã đơn hơn.

Nàng vòng tay ra sau nắm xương cốt một cách tỉ mỉ, sau khi xác định chúng vẫn hoàn hảo nàng không nhịn được thở ra một hơi.

Nàng dùng tay vịn vách rương muốn ngồi dậy nhưng vừa động nàng lại ngã về chỗ cũ.

Chân nàng mềm nhũn như hai mảnh vải rách, đau xót và kinh hãi đã hút hết sức lực trên người nàng.

Đừng nói đẩy cái rương kia, hiện tại ngay cả ngồi dậy nàng cũng chẳng có lực.

Lúc ý thức được điều này nàng nằm yên trong rương ngậy người hồi lâu.

Cuối cùng nàng nặng nề mà thở dài, nhận mệnh mà nằm giữa ở đó: "Thôi thôi, người vốn phải chết, nếu đã không có đường xoay chuyển thì cứ nhận mệnh cho rồi."

Nghĩ thế khiến lòng nàng đỡ hơn một chút, nhưng cảm giác nhẹ nhàng này cũng không kéo dài lâu, đặc biệt khi nàng nhớ tới bóng đen dán sát bên rương lúc trước.

Linh Nhi bỗng nhiên cảm thấy da đầu tê dại: Nó còn ở đây không? Hiện tại có lẽ nó đang dán bên vách rương, chỉ cách nàng một vách gỗ mỏng.

Nghĩ đến đây, nàng vội dán lỗ tai lên vách rương, nín thở ngưng thần nghe động tĩnh bên ngoài.

Nàng nghe thấy gió gào thét, giống như chúng xuyên qua ngàn năm tới nơi này.

Nàng cũng nghe thấy tiếng chim chóc bên ngoài, giống như kẻ đưa thư của thời gian.

Nhưng may mắn là nàng không nghe thấy tiếng còi trúc nữa.

Linh Nhi thở ra một hơi, trái tim treo cao lúc này cũng an ổn.

Nàng nhìn bóng tối nồng đặc xung quanh, trong đầu lại bỗng nhớ tới những hàng chữ nhỏ thanh tú trong những bức thư của tiểu thư.

Chương 64: 64: Thơ

“Xuất kỳ đông môn,

Hữu nữ như vân.

Tuy tắc như vân,

Phĩ ngã tư tồn.....” (Xuất kỳ đông môn 1 – Kinh thi)

“Xuất kỳ án đồ,

Hữu nữ như đồ.

Tuy tắc như đồ,

Phĩ ngã tư thư.....” (Xuất kỳ đông môn 2 – Kinh thi)

Trong lúc bất tri bất giác Linh Nhi nhẹ giọng đọc vài câu thơ mà Trần Dụng viết gửi cho Viên Úy.

Khi ấy nàng chẳng hiểu gì, nhưng bởi vì Viên Úy không ngừng lặp lại nên nàng cũng nhớ kỹ.

Hiện tại trong đầu nàng lại hiện lên bộ dáng của tiểu thư, nàng ấy đứng dưới tàng cây ngửa đầu nhìn lá cây đã hơi ó vàng, trên mặt mang theo biểu tình mơ màng mà đọc mấy câu thơ này.

“Linh Nhi, ngươi nói xem Trần công tử viết mấy câu thơ này là có ý gì?”

Đôi mắt Viên Úy sáng lấp lánh, giống như giọt sương được nắng mai chiếu rọi.

“Nô tỳ nửa chữ cũng không biết, tiểu thư hỏi ý thơ là gì chẳng phải làm khó nô tỳ sao?” Linh Nhi luôn khó mà hiểu được phong tình.

Viên Úy quay đầu lại, ngón tay gõ trán nàng nói, “Ngốc, thơ này ý là: Ta đi ra thành cửa đông, chỉ thấy nữ tử nhiều như những đám mây trên trời.

Nhưng dù nhiều nữ tử như vậy nhưng đều không phải người trong lòng ta.

Người kia mặc áo trắng váy xanh, là người ta muốn thân cận lại khiến ta vui vẻ.

Ta đi ra ngoài thành thấy nhiều nữ tử xinh đẹp như họa, nhưng mỹ nhân như hoa như ngọc này lại không phải người lòng ta hướng tới.

Cô nương trong lòng ta là người mặc áo trắng khoác khăn đỏ, làm ta ngày đêm nhớ mong khó an giấc.”

Linh Nhi che miệng ngáp một cái nói, “Áo trắng? Tiểu thư, ngài có mặc áo trắng đâu, chứng tỏ người Trần công tử nói cũng không phải ngài đâu.”

Viên Uy lắc đầu thở dài, “Linh Nhi, người thật là càng ngày càng mơ hồ, tương lai sao có thể giả chồng quản gia đây? Bài thơ này lấy trong 《Kinh Thi》, được viết ra từ hơn ngàn năm trước, Trần công tử chép lại để làm ví dụ ẩn ý lời mình muốn nói.”

Linh Nhi bị mắng ngốc thì cũng không giận, nàng chỉ nói với Viên Uy, “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy hai người cứ thư từ qua lại cũng không tốt.

Vạn nhất bị người ta biết thì Trần công tử không sao nhưng ngài sẽ bị ảnh hưởng thanh danh.

Theo ý nô tỳ thì việc này ngài vẫn nên nhanh chóng định ra thì tốt hơn, đỡ phải đêm dài lăm mọng lại sinh ra chuyện khác.”

Viên Uy nghe nàng nói thì sững sốt, một lát sau nàng ấy lại ngơ ngẩn rơi vài giọt nước mắt, “Trần công tử nói là muốn để cha mẹ hẳn tới cửa cầu hôn.....”

Linh Nhi lập tức vui vẻ, chân không tự giác nhảy lên vài cái, “Tiểu thư, nên như vậy, Linh Nhi không thông thơ từ nhưng nô tỳ biết thành thân mới là con đường đúng.

Trần công tử đã có tâm như thế thì Linh Nhi cũng an tâm rồi.”

Viên Uy lại không hưng phấn như nàng, ánh sáng trong mắt nàng ấy âm ỉ đăm đăm xuống.

Linh Nhi thấy nàng có dáng vẻ ấy thì trong lòng buồn bực, nhanh chóng nói, “Tiểu thư, ngài làm sao thế? Trần công tử muốn tới cửa cầu hôn chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?”

Viên Uy cầm tay Linh Nhi do dự một lúc lâu rốt cuộc mới nói hỏi,

“Linh Nhi, Trần gia làm nghề gì người không phải đã hỏi thăm rõ ràng rồi ư?”

“Đương nhiên, nhà bọn họ và nhà chúng ta thực ra cùng làm một mặt hàng đó.

Cửa hàng của nhà bọn họ cũng ở trên cùng con phố với Vĩnh Thịnh, một cái ở đầu phố một cái cuối phố.

Đúng rồi, cửa hàng kia tên là cửa hàng điều Trần thị, công việc làm ăn lớn lắm, nghe nói còn mở mấy chi nhánh.”

Viên Úy gục đầu xuống, thê lương mà cười nhẹ một tiếng, “Cửa hàng điều của Trần thị mấy năm nay làm ăn rất tốt.

Điều bọn họ làm ra sinh động như thật, đặc biệt là con điều hình rết đầu rỗng kia nghe nói còn được bán tới kinh thành, trong tiệc mừng thọ của Thái hậu bọn họ cũng thả con điều ấy.

Năm nay, Trần gia vừa làm ra điều mới đã được thương lái các nơi hoan nghênh mua sạch, doanh số vượt xa Vĩnh Thịnh.

Thế nên dù cha suốt ngày hỏi hã ở cửa hàng nhưng việc làm ăn của Vĩnh Thịnh vẫn không thể bằng năm rồi.”

Nói tới đây thấy vẻ mặt Linh Nhi mê mang nhìn mình Viên Úy lại khẽ thở dài nói tiếp, “Những việc này ta đương nhiên nghe được từ chỗ cha và anh cả.

Nghe nói điều khiến cha tức giận với Trần thị nhất chính là ông ấy từng tự mình tới cửa lãnh giáo phương pháp chế tạo điều mới.

Ai biết Trần gia lại uyển chuyển từ chối.

Cha bị hắt chậu nước lạnh thì từ đây cũng kết thù với Trần gia, hai bên có ngẫu nhiên gặp nhau ngoài đường cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Thậm chí vì tranh giành khách hàng mà hai bên đã xung đột vài lần.

Linh Nhi, ta nghĩ hẳn Trần công tử không biết xung đột giữa hai nhà nên mới viết trong thư về chuyện cầu hôn..... Nhưng theo ta thấy thì việc hôn nhân này sợ là sẽ không thành, ta và hắn đã chú định chỉ là hai người

có duyên không phận.....”

Lúc nói ra một câu “có duyên không phận” này Viên Úy rũ mắt, bên trong là đau thương khó nói thành lời Linh Nhi chưa bao giờ thấy Viên Úy có bộ dáng ấy nên nhìn không được cũng khóc theo.

Sau khi Viên Úy chết nàng vẫn không nhìn được nhớ tới đôi mắt ấy.

Bởi vì từ ánh mắt của Viên Úy nàng giống như lần đầu tiên hiểu được những câu thơ khó hiểu mà Trần công tử viết trong thư.

Tình yêu là gì? Chẳng lẽ nó là một liều độc dược dụ hoặc lòng người sao? Cho nên dù biết rõ không có kết quả nhưng người ta vẫn không nhìn được muốn đặt chân vào đó.

Trong bóng tối yên tĩnh u ám này lòng người giống như cục kỳ dễ xúc động cho nên sau một hồi Linh Nhi lại nhìn không được đọc mấy câu thơ kia ra:

“Xuất kỳ đồng môn,

Hữu nữ như vân.

Tuy tắc như vân,

Phỉ ngã tư tồn.....”

“Xuất kỳ ản đồ,

Hữu nữ như đồ.

Tuy tắc như đồ,

Phỉ ngã tư thư.....”

“Cùm cụp.”

Hai bên sườn của cái rương vang lên tiếng khóa đồng mở ra, Linh Nhi căng da đầu, thân thể lập tức trở nên cứng đờ, tay chân giống như bị đông lạnh mà bất động.

Trong bóng đêm nàng không dám thở mạnh, chỉ nhìn chằm chằm nắp rương bên trên, tưởng tượng đến lúc nó bị xóc lên.

Nàng nghĩ tới con quái vật làm bằng trúc và lụa kia, chỉ cần nó liếc nàng một cái thì nàng sẽ biến thành một tấm da người hơi mỏng rồi.

“Kéo kẹt.”

Nắp rương mở ra trong dự đoán của nàng, Linh Nhi không nhìn thấy nhưng lại cảm giác được không khí lạnh băng vọt vào.

Một mùi mốc meo liên tiếp chen vào khoang mũi của nàng.

Nàng dùng sức bóp đùi, véo bản thân đến tím bầm.

Nhưng nàng lại không cảm nhận được đau đớn, bởi vì trong thân thể nàng lúc này chỉ có sợ hãi.

Nó vây quanh nàng, che lấp mọi cảm giác, thậm chí đau đớn cũng bị nó át hết.

"Tranh..... Tranh....."

Tiếng còi trúc đứng hạn vang lên, trong một khắc ấy nàng tưởng mình sẽ bị nó hút khô.

Vì nghĩ thế nên nàng cũng chẳng có ý định chống cự.

"Tranh..... Tranh....."

Tiếng còi trúc lại vang lên, lần này tiếng động vừa ngắn vừa vội, giống như đang thúc giục Linh Nhi.

"Nó muốn mình làm cái gì sao?" Trong đầu Linh Nhi xẹt qua một ý niệm quái đản nhưng ngay sau đó nàng bỗng ý thức được nó đang thúc giục cái gì bởi vì trong đôi mắt vàng tươi kia lúc này tràn ngập đau thương, giống đôi mắt của Viên Uy ngày đó như đúc.

Nhưng không phải mắt nó được vẽ ra sao? Đôi mắt vẽ bằng bút thì sao mà toát lên đau thương được?

Nhưng những cái này đều không quan trọng, bởi vì Linh Nhi đã buột miệng thốt ra một câu hỏi: "Người muốn nghe ta đọc một lần nữa ư?"

Chương 65: 65: Quả Táo

Tiếng còi trúc lại vang lên, lúc này đây nó trở nên bằng phẳng hơn nhiều, giống như đang tán thưởng Linh Nhi thông minh.

Vì thế sau khi nuốt một ngụm nước bọt Linh Nhi run rẩy đọc lại bài thơ kia.

“Xuất kỳ đông môn,

Hữu nữ như vân.

Tuy tắc như vân,

Phỉ ngã tư tồn.....”

“Xuất kỳ án đồ,

Hữu nữ như đồ.

Tuy tắc như đồ,

Phỉ ngã tư thư.....”

Đọc xong nàng cẩn thận quan sát đôi mắt bị bóng tối che mất một nửa chỉ còn lại con ngươi đỏ tươi kia.

Một hơi nghẹn trong lòng cũng từng được thả ra từng chút một.

Đôi mắt kia cũng nhìn nàng, bốn mắt giao tiếp khiến Linh Nhi cảm thấy sau lưng mình lông tơ dựng đứng lên, tứ chi không nghe sai bảo mà run lẩy bẩy.

Nàng bỗng nhiên có chút hối hận bản thân sao lại đọc thơ nhanh như thế, nàng nghĩ có lẽ thơ này chính là bài khóc tang của bản thân, đọc xong là nó sẽ lấy mạng nàng.

“Bùm.”

Mộc Diêu hơi run rẩy thân thể, ngay sau đó có thứ gì rơi vào rương, nện bên cạnh nàng.

Linh Nhi bị động tĩnh bất ngờ này dọa sợ tới mức kêu to, hai tay ôm đầu

làm động tác chống đỡ.

Nhưng đợi hồi lâu nàng mới phát hiện mình không thiếu miếng thịt nào vì thế buông hai tay ra và cúi đầu nhìn.

"Quả táo?"

Nhìn thấy thứ ở đáy rương thế là miệng nàng há hốc, còn chưa kịp nghĩ vì sao nó lại ném quả táo này xuống thì lại có bốn năm quả táo liên tiếp rơi xuống nên ở đáy rương phát ra tiếng "Bùm bùm" giòn vang.

"Vì sao lại đưa quả táo cho ta?" Linh Nhi ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Mộc Diêu lại không thấy tức giận.

Lúc này người trả lời nàng không phải Mộc Diêu mà là tiếng "lộc cộc" trong bụng nàng.

Mùi quả táo thơm ngọt đánh thức cơn đói, đã lâu nàng không ăn cơm nên đã sớm bụng đói kêu vang.

Nhưng đây là nguyên nhân nó ném quả táo xuống ư? Có điều hiện tại Linh Nhi cũng chẳng nghĩ được nhiều, nàng quyết đoán cầm một quả táo lên, cũng không thèm lau mà lập tức bỏ vào miệng hungh hăng cắn một miếng.

Chết cũng không thể làm quỷ đói được đúng không? Linh Nhi vừa gặm táo vừa trộm liếc Mộc Diêu.

Nó cũng đang nhìn nàng ăn ngấu nghiến mấy quả táo dính bụi đất, trong đôi mắt vàng tươi kia hình như có chút ôn nhu.

Ôn nhu?

Linh Nhi tự giễu bản thân từ tận đáy lòng, sao nàng có thể nghĩ tới từ này chứ? Một con Mộc Diêu làm bằng trúc và lụa, một con quái vật hút huyết nhục của người khác thì làm sao có liên quan tới hai từ 'ôn nhu' cơ chứ?

Vì thế sau khi liếc nó thêm một cái nàng cúi đầu, chuyên tâm đối phó với mấy quả táo trước mặt.

Nàng ăn thật sự nhanh, nước quả từ khe miệng chảy xuống từng giọt dính ở đáy rương.

Rốt cuộc nàng cũng gặm xong mấy quả táo vì thế nàng ngẩng đầu chuẩn bị ném hạt táo ra ngoài.

Lúc này nàng mới phát hiện con điều vẫn luôn đứng cạnh rương quan sát mình đã không thấy đâu Mộc Diêu bấy giờ đã đi tới cửa mộ, ánh trăng xuyên qua đôi cánh mỏng tang của nó rơi xuống đất chiếu ra hoa văn kỳ quái.

Nó đứng ở nơi đó giống như được ánh trăng cọ rửa hơn một ngàn năm. Linh Nhi nhìn bộ dáng của nó không hiểu sao bỗng thấy đáy lòng nổi lên một cảm giác tịch mịch, cảm xúc xa lạ lại mãnh liệt này nhanh chóng lấp đầy trái tim nàng khiến lòng nàng đau tới siết lại.

“Hắn để người giết ta, nhưng người lại không làm thế là vì sao?” Nàng nói ra nghi vấn trong lòng, hỏi xong lại cảm thấy mình hoang đường tới buồn cười.

Nó có thể nói được gì? Lại phát ra vài tiếng còi trúc sao?

Vì thế Linh Nhi lại nói một câu khác, “Ta còn biết mấy bài thơ nữa, người có muốn nghe không?”

Những lời này đúng là có tác dụng, Mộc Diêu hơi hơi nghiêng người, đôi mắt âm u nhìn về phía này.

Linh Nhi háng giọng, vắt hết óc nhớ tới mấy bài thơ tình Trần Dụng viết cho Viên Uy sau đó đọc thành tiếng:

“Nhất xích thâm hồng mộng khúc trần, thiên sinh cụ vật bất như tân.

Hợp hoan đào hạch chung kham hận, lý hứa nguyên lai biệt hữu nhân.

Tình để điểm đăng thâm chúc ỵ, cộng lang trường hành mạc vi kỳ .

Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?” (Tân thiên thanh Dương liễu chi từ nhị thủ – Ôn Đình Quân)

“Vàng trắng mọc ở bể khơi,

Cùng trong một lúc, góc trời soi chung.

Đêm xa ai đó sầu mong,

Suốt đêm gọi mãi tâm lòng tương tư.

Tắt đèn tiếc sáng ngẩn ngơ,

Khoác bào mới biết sương sa đã nhiều.

Tặng ai tay bốc được nào,

Giai kỳ, xin để chiêm bao mơ màng.” (Vọng nguyệt hoài viễn – Trương Cửu Linh)

Đọc được một hồi thì nàng thấy buồn ngủ, mí mắt cứ thế đánh nhau vài lần cuối cùng không trụ được nữa.

Nàng dựa nghiêng trên vách rương mà ngủ say.

Trong mộng lung, nàng giống như nhìn thấy Mộc Diêu lại đi tới cạnh cái rương, ánh mắt nó buông xuống nhìn mình.

.....

.....

.....

Tương truyền rằng bởi vì Công Thâu Ban nhớ người vợ đang mang thai của mình là Vân thị nên thường xuyên cưới Mộc Diêu về thăm nhà.

Dần dà Vân thị cũng sinh ra hứng thú với Mộc Diêu kia, nàng cũng muốn được bay vút lên trời cao như Công Thâu Ban.

Vì thế có một ngày nàng trộm ngồi trên Mộc Diêu bay lên trời. Ngày đó gió rất lớn, từng tầng mây bị gió cuốn lên, giống như những bị bông nổi với nhau.

Nhưng Mộc Diêu lại không sợ sức gió, nó bay rất ổn trong không trung.

Vân thị rất vui vẻ, giống một đứa nhỏ mà dang hai tay ra hứng gió.

Nàng cảm thấy mình như hóa thành một cánh chim có thể bay qua núi cao biển rộng, không sợ cuồng phong cùng mưa to gió lớn.

Nhưng thời tiết mưa gió thất thường, lúc Mộc Diêu chở Vân thị càng bay càng cao thì bụng nàng lại truyền đến một cơn đau xé lòng.

Nàng sắp sinh nở.

Vì kinh sợ mà Vân thị ngã từ trên Mộc Diêu xuống và chết.

Ánh trăng bị mây đen vọt tới che kín, nó chỉ lộ ra chút ánh vàng mờ ảo phía sau tầng mây dày.

Gió loạng choạng phát qua ngọn cây phát ra từng tiếng sần sật khiến bóng đêm càng thêm yên tĩnh.

Mục Tiểu Ngộ ngồi xỏm giữa một mảnh cây cỏ tầm nửa canh giờ, chân căng nàng đều đã tê rần vì thế nàng đặt mộng ngồi luôn xuống đất dùng sức xoa chân vài cái.

Nàng nói với Triệu Tử Mai đang ngồi xôm bên cạnh, "Triệu công tử, người làm sao xác định được hang ổ của Mộc Diêu ở gần đây?"

Triệu Tử Mai vẫn nhìn chăm chăm rừng cây đen nghìn nghịt trước mặt, cũng không hề quay đầu đáp, "Ta đâu xác định, ta chỉ phỏng đoán hang ổ của Mộc Diêu hẳn là cách vườn cây ăn quả không xa cho nên ta mới phái người chặn ở các hướng xem đội nào có thể tìm thấy nó trước."

Mục Tiểu Ngộ phun cây cỏ trong miệng ra hỏi, "Hoá ra ý công tử từ chúng ta đang ôm cây đợi thỏ hả?"

Triệu Tử Mai nhún nhún vai, "Biện pháp nào cũng đã thử, chỉ còn cách ngu ngốc này ta cũng chẳng thể bỏ qua."

Nói tới đây mắt hắn lại liếc qua phía nàng và thấy trên cổ tay nàng có quần một xuyên tròng hạt.

Thấy thế mặt hắn lộ ra tò mò, rất có hứng thú hỏi, "Đây là chuỗi hạt phát hiện ở Trai Đường thôn phải không? Mục cô nương vẫn luôn mang theo nó à?"

Mục Tiểu Ngộ tay dài chân dài, xương cốt tinh tế nên Triệu Tử Mai cảm thấy mấy hạt châu kia no đủ hơn hẳn thấy lần trước.

Mỗi viên giống như đều có một cỗ sức mạnh đang chuẩn bị bùng nổ.

Chương 66: 66: Đa

“À, đeo nó khiến ta an tâm.” Mục Tiểu Ngộ cười nhạt rồi đáp ngắn gọn. Triệu Tử Mai thấy nàng không muốn nói chuyện nhiều thì biết điều không hỏi nữa.

Ai biết đúng vào lúc này Mục què bỗng nhiên “Hả” một tiếng sau đó đứng dậy từ bụi cỏ.

Bởi vì chân cẳng không tốt nên vốn dĩ ông ta đã ngồi bệt xuống bụi cỏ từ lâu.

Lúc sau ông ta đổi thành nằm nghiêng, cuối cùng thành nằm ngửa.

Nhưng lúc này ông ta bỗng nhiên bò dậy, duỗi cổ về phía trước nhìn một hồi mới chần chừ nói một câu: “Tiểu Ngộ, chỗ này..... có phải chúng ta đã đi qua rồi không?”

Mục Tiểu Ngộ đang đùa nghịch tràng hạt trên cổ tay nghe Mục què nói thế nên cũng ngẩng đầu lên nhìn cánh rừng phía xa.

Sau đó nàng lẩm bẩm, “Đã tới à, sao ta không nhớ rõ nhỉ?”

Mục què chỉ về phía trước nói, “Người nhìn hình dạng ngọn núi phía bên trái ấy, có hai đỉnh một cái nhọn một cái phía sau tròn hơn, giống một con lạc đà đang quỳ sát đất.”

Ánh mắt Mục Tiểu Ngộ sáng lên, lập tức vỗ trán nói, “Không sai, đêm tới Lỗ thành chúng ta dừng chân trong rừng đã nhìn thấy ngọn núi này, khi ấy nó ở đối diện với chúng ta.

Nhưng hôm nay chúng ta từ cửa thành tây đi ra nên nó mới ở bên trái.”

Nàng khen ngợi mà nhìn Mục què một cái, “Lão đầu nhi ông trở nên thông minh như thế này từ khi nào thế?”

Nếu là ngày thường được người ta khích lệ như vậy Mục què đã sớm vênh

váo nhưng thái độ của ông ta hôm nay lại khác thường.

Ông ta không chỉ không nói tiếp mà ngược lại còn nhăn hàng mày rậm, miệng há nửa ngày mới ngập ngừng nói, "Tiểu Ngộ, nếu đi vào rừng một chút sẽ tới chỗ mấy ngôi mộ kia."

Nghe vậy lòng Mục Tiểu Ngộ lập tức "Lộp bộp".

Triệu Tử Mai cũng quay đầu lại quét mắt qua Mục què.

"Ý Mục lão tiên bói là....."

Lời hần nói tới một nửa thì bị một tiếng kính hô đánh gãy.

"Đại nhân, phía trước hình như có thứ gì đó." Giọng một nha dịch truyền tới, trong đó có cả run rẩy, nỗi sợ hãi hỗn loạn khó mà diễn tả.

Mấy người nghe vậy thì quay đầu lại nhìn: Trong bóng đêm mờ lung qua thực có thứ gì đó đang di chuyển, nhưng cách tầng tầng đại thụ rất khó mà nhìn rõ.

Mấy người đều cảm giác được một dòng khí ẩm ướt hỗn độn giống như có vài đôi cánh thật lớn đang đồng thời vỗ mạnh.

"Không..... Không, không phải là....."

"Mộc Diêu chứ?" Mục què lại bắt đầu nói lấp.

Trong lúc nói chuyện ông ta cũng đồng thời né về phía sau, giấu mình trong đồng cỏ cao cao.

Triệu Tử Mai đã sớm nắm chặt trường kiếm trong tay, cả người hần cúi thấp cùng bọn nha dịch đi về phía cánh rừng.

Mục Tiểu Ngộ đi theo phía sau bọn họ, chăm đồng được nàng kẹp giữa ngón tay.

Nàng nhìn về phía thứ kia, cánh mũi mấp máy sau đó nhẹ giọng nói với người phía trước, "Mùi máu tươi rất nồng, mọi người đừng nóng vội, để chăm đồng đi thăm dò trước đã."

Dứt lời nàng tiến về phía đám người đã dừng chân, tay nhẹ nhàng ném chăm đồng ra ngoài.

Trong nháy mắt rời tay tự nhiên có một cái "đuôi trắng" mọc ra từ chăm đồng, nó ngược gió bay vút về phía ngọn cây trước mặt mà dạo

quanh.....

Nương ánh sáng của sợi chỉ trắng cả đám rớt cuộc cũng nhận ra thứ đang bay trong bầu trời đêm là cái gì: Đó là mấy tấm da người, gần như trong suốt đang treo trên cành cây.

Chúng nó bị gió núi thổi về phía trước mang theo từng hơi tanh ngọt

Chỗ mặt người lõm xuống, mũi lệch qua một bên, đôi mắt nhắm chặt, khoe mắt và đuôi lông mày đều rũ xuống dưới.

Cả đám da người thoạt nhìn đều sụp mi thuận mắt giống như phải chịu tử thân nào đó không nói nên lời, cực quái dị.

Mấy người ngơ ngác nhìn mấy tấm da người này trong chốc lát mới có một nha dịch mắt sắc rớt cuộc cũng nhận ra thân phận của bọn họ.

Hắn gân cổ lên, dùng giọng cao đến bất thường mà gào, "Đây..... Đây là mấy người đi theo Tào đại nhân, bọn họ mai phục ở sườn đông, xem ra..... xem ra đã gặp bất trắc rồi....."

Sắc mặt Triệu Tử Mai thoáng chốc trầm xuống, một tay còn lại siết chặt, "Bọn họ đều trang bị cung tiễn, sao lại dễ dàng bị hút khô huyết nhục thế này?"

"Đại nhân, chúng ta có cần chi viện bên ấy không?" Một nha dịch nhẹ giọng xin chỉ thị của hắn.

Nhưng hắn còn chưa kịp trả lời thì trong rừng bỗng nhiên nổi lên một cơn gió to, gió cuốn lá rụng vàng xanh xen kẽ điên cuồng vờn vẹo trên không trung giống như một cái võng thật lớn trùm lên phía trên đồng cây to.

Da người phát ra tiếng "Rào rạt", đầu tiên chúng run rẩy theo gió, cuối cùng không thắng nổi nên bốn năm tấm bay lên, bị gió phía sau quất tới nên bay ào về phía này.

Chúng nó tuy vô hại nhưng cực kỳ dọa người, đặc biệt đối với đám nha dịch tới từ Lỗ thành: Ban ngày những người này còn sờ sờ, cùng mình nói giỡn, uống rượu.

Nay chưa tới một canh giờ thân thể bọn họ đã biến thành những tấm da khô cằn, gương mặt tươi sống bị đè dẹp lép mang theo gió gào thét từ trên trời giáng xuống đập vào mặt.....

Càng khùng bỏ hơn là mí mắt vốn rũ xuống nay lại lật lên lộ hai lỗ trống đen nhánh.

Cảm giác quái dị hỗn loạn này khiến người ta khó mà nói thành lời. Thế nên lúc thấy đám da người kia bỏ nhào tới, mấy nha dịch đều gào khan, chân lập tức bò về phía sau.

“Đừng hoảng hốt.”

Mục Tiểu Ngộ tiến lên một bước, đứng trước mặt mọi người, miệng niệm chú thu châm đồng về sau đó lập tức ném nó về phía mấy tấm da người đã chỉ còn cách bọn họ vài thước.

Châm đồng theo thứ tự xuyên qua da người, thu nạp chúng nó vào sợi chỉ trắng.

Từng tầng da người xếp chồng lên nhau, giống như không cam lòng bị chỉ trắng vây khốn nên chúng vẫn liều mạng vằn vẹo, muốn thoát khỏi trời buộc.

“Còn không cam lòng sao? Đột nhiên chết đi, thậm chí còn chưa ý thức được mình đã chết, đến linh hồn vẫn còn ở lại trong tấm da này.” Nàng than một tiếng rồi nói tiếp, “Nhưng cố ở lại nơi này cũng chỉ vô dụng, chỉ dựa vào chút tàn hồn này thì đừng nói báo thù, đến tự bảo vệ bản thân còn khó.

Chi bằng để ta tiễn các ngươi một đoạn đường.”

Dứt lời nàng nhẹ vung tay về phía trước tiễn châm đồng đi.

Mấy tấm da kia chậm rãi rũ xuống, lần này bọn họ không mở mắt ra nữa.

Mấy tấm da xoay lác như những chiếc lá rồi chậm rãi rơi xuống dưới chân Triệu Tử Mai này giờ vẫn đứng thẳng tắp bất động.

“Triệu công tử, người ổn chứ?” Mục Tiểu Ngộ thấy sắc mặt hấn xanh trắng thì vội đi qua hỏi.

“Không có việc gì,” hấn nhìn mấy tấm da người trên mặt đất, môi mím chặt một hồi mới nói ra một câu, “Huỳnh đệ, an tâm đi thôi, thù của các ngươi ta sẽ báo.”

Lời mới nói tới đây thì một mũi tên đã xuyên rừng bay tới cắm phập bên chân hấn.

Theo đó là tiếng Tào Mân hét to mang theo nồm nóng: “Triệu đại nhân,

Mộc Diêu, Mộc Diêu tới.”

Chương 67: 67: Cứu Người

“Đừng bắn tên, nơi này có người.” Triệu Tử Mai gào to một câu với mấy người đang chạy tới sau đó hấn cũng nhắc chân chạy lại, đi tới trước mặt Tào Mân lúc này mồ hôi đầy đầu mà hơi dồn dập, “Mộc Diêu ở nơi nào?”

Tào Mân thấy Triệu Tử Mai không có việc gì thì không nhìn được thở ra một hơi.

Hấn cong eo thở hổn hển nửa ngày mới dứt quãng hỏi, “Nó bay về phía này, đại nhân không thấy sao?”

Triệu Tử Mai lắc lắc đầu sau đó duỗi tay chỉ trên mặt đất, “Chúng ta chỉ thấy mấy tấm da người chứ không thấy Mộc Diêu.

Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tào Mân nhìn thấy da người thì cả người chấn động, chân lùi về sau vài bước, trên mặt là biểu tình không dám tin tưởng.

Mãi một lúc sau hấn mới như hoàn hồn, miệng há ra vài lần mới có thể nói nên lời, “Bọn họ..... Bọn họ lại đều đã bị..... bị con quái vật kia hút sạch sẽ..... Ta làm sao có thể giải thích với người nhà bọn họ đây?”

“Nói thế chẳng lẽ Tào đại nhân cũng không biết bọn họ bị giết ư?” Triệu Tử Mai ép hỏi.

Mặt mày Tào Mân âu sầu, hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống khuôn mặt ngăm đen của hấn giống như rơi mãi không hết.

“Đại nhân có điều không biết, chúng ta dựa theo lời ngài dặn mà canh giữ sườn đông của vườn trái cây.

Nhưng ngài chưa đến nửa canh giờ thì có một người vội vã đi tiêu, hạ quan sai vài người cùng đi với hấn.

Nhưng bọn họ vừa đi đã không về, hạ quan thấy không đúng mới dẫn người

đi tìm nhưng chẳng thấy ai hết, trong bụi cỏ chỉ có vài bộ quần áo.

Đúng lúc này hạ quan nghe được tiếng còi trúc, rõ ràng nó đang bay về phía ngài nên vội mang người chạy tới.

Nghe vậy thần sắc trên mặt Triệu Tử Mai bỗng âm đạm hẳn đi.

Hắn gục đầu, ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng cọ vào nhau, miệng thấp giọng nói, "Mộc Diêu vẫn chưa hiện thân nhưng người lại nghe thấy tiếng đến còi trúc hướng về phía này, quá quái lạ."

Nói đến đây Mộc Tiểu Ngộ bỗng nhiên thở nhẹ một tiếng, "Sao châm lại sáng lên?"

Cây châm đồng đang được nàng cầm trong tay chợt lóe lên từ đầu tới đuôi, ngưng tụ ở lỗ kim, ở trong đêm tối quả là lóa mắt.

Mộc Tiểu Ngộ nhíu mày, biểu tình đột nhiên trở nên nghiêm túc, cắn răng phun ra một câu, "Nó ở chỗ này."

Lời này giống như tiếng sấm ném vào đám người, tất cả đều hít một ngụm khí lạnh sau đó nín thở nhìn quanh.

Bọn họ sợ cái thứ quái vật đáng sợ kia trốn trong bóng đêm sau đó bỗng nhiên vụt ra hút mình thành một tấm da người khô cong.

Ngay cả Mộc què cũng đứng lên, hoang mang rối loạn chạy về phía Mộc Tiểu Ngộ vì sợ mình bị bỏ lại.

Nhưng càng sốt ruột thì càng dễ dàng xảy ra sự cố, Mộc què vừa đứng dậy đã dẫm phải một cục đá trơn trượt thế là cả người lão đảo ngã về phía trước.

Mộc Tiểu Ngộ sợ đến nhảy dựng lên, vội chạy tới đỡ ông ta.

Nhưng còn chưa tới gần nàng đã cảm thấy cây châm trong tay nóng lên, châm đồng bay ra khỏi tay nàng, cứ thế phóng tới chỗ Mộc què.

Trong đầu Mộc Tiểu Ngộ lóe lên một ý nghĩ, nhưng lúc nhìn thấy bóng đen đột nhiên xuất hiện trên đầu Mộc què thì động tác của nàng vẫn muộn.

Tay nàng chỉ cách cổ áo Mộc què chưa tới một thước nhưng vẫn không thể túm lấy ông ta.

Châm đồng bị một dòng khí mạnh mẽ bức trở về, một lần nữa vọt vào tay

Mục Tiểu Ngộ.

Mục què lại vụt qua tay nàng mà bay lên trời, ông ta bị một con Mọc Diêu thật lớn kéo bím tóc lôi theo.

Mục Tiểu Ngộ cả kinh, vừa ngẩng đầu chỉ thấy Mục què đã bay lên trên cánh rừng, hai chân xệt qua tán cây um tùm.

Mọc Diêu có tốc độ cực nhanh, hai cái cánh có hoa văn chữ "Thọ" giống như biến thành hai vết máu đỏ sậm.

Dưới sự yểm hộ của bóng đêm tung tích của nó càng khó phát hiện.

Cũng may tiếng thét rung trời của Mục què vẫn vang lên nếu không bọn họ thiếu chút nữa đã không nhìn thấy ông ta đâu.

"Lão đầu nhi."

Mục Tiểu Ngộ hô một tiếng, trên mặt là kinh hoảng khó nén.

Nàng lại ném châm đồng trong tay ra nhưng trong lòng nàng biết chỉ vô dụng thôi.

Vừa rời châm đồng ở gần như vậy còn không theo được Mọc Diêu thì với khoảng cách xa hiện tại càng khó mà theo được nó

Quả nhiên châm đồng còn cách Mọc Diêu mấy trượng đã rơi thẳng xuống, ánh sáng trên người nó cũng tắt ngúm, cả cây châm biến mất trong rừng không thấy bóng đâu.

Thấy thế Mục Tiểu Ngộ ngây người, hai chân như bị đóng trên mặt đất không đi nổi một bước.

"Tranh..... Tranh....."

Tranh....." Không trung truyền đến tiếng còi trúc như tiếng tang ca, rớt vào tai nàng.

"Lão đầu nhi." Mục Tiểu Ngộ ngật ngừng, cả người hơi rung động nhưng thân thể vẫn đứng thẳng tắp.

"Phanh."

Phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng động đinh tai nhức óc, giống như tiếng pháo hoa nổ.

Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại thấy Triệu Tử Mai nắm một thứ đen nhánh trong tay, thứ ấy không lớn hơn tay hấn bao nhiêu, đằng trước có nòng đang tỏa khói trắng.

"Đây là....."

Lời nói còn chưa hỏi xong nàng đã nghe thấy Mục què "A" một tiếng.

Lúc quay đầu lại nàng thấy ông ta đã thoát được khống chế của Mộc Diêu mà rơi xuống rừng cây trước mặt.

"Tranh....."

Mộc Diêu phát ra một tiếng còi mang theo thể lương, thân thể của nó thẳng tắp như một tờ giấy mỏng, bay thẳng về phía xa.

"Phanh."

Lại một tiếng đình tai nữa vang lên, Triệu Tử Mai thừa thắng xông lên nhưng lần này hấn không bắn trúng.

Tốc độ của Mộc Diêu quá nhanh, nó đã bay thẳng vào tầng mây xám bên trên sau đó biến mất vô tung.

Vừa mở cửa phòng đi ra Triệu Tử Mai đã thấy Mục Tiểu Ngộ dựa nghiêng lên tường, mặt trắng hơn cả ánh trăng chiếu đầy đất.

"Lạng trung nói như thế nào?" Nàng đi lên hỏi.

"Không ngại, xương cốt đều tốt, trên người chỉ có một chút vết trầy xước." Triệu Tử Mai nhẹ giọng an ủi nàng.

"A di đà phật," Mục Tiểu Ngộ thở nhẹ một hơi rồi lại hỏi, "Thế vì sao ông ấy còn chưa tỉnh?"

Triệu Tử Mai thấy nàng thậm chí còn cầu thần bái phật thì trong lòng thấy buồn cười.

Hấn há miệng, cuối cùng vẫn nhin cười nói, "Lạng trung nói Mục tiên bối bị kính hách quá độ cho nên tạm thời hôn mê bất tỉnh.

Qua mấy canh giờ nữa hấn ông ấy sẽ tỉnh lại, người không cần lo lắng quá."

"Thật vô dụng, gan bé thế thì về sau làm sao ăn cơm bằng nghề này nữa."

Nghe nói Mục què không có việc gì thế là miệng nàng lại bắt đầu mắng.

Triệu Tử Mai sớm đã hiểu cá tính ngoài lạnh trong nóng của nàng nên chỉ cười không nói nữa.

Qua một lát Mục Tiểu Ngộ lại đánh vỡ tràm mặc nói, “Công tử, người cũng không tòi đâu.”

Nghe vậy giọng Triệu Tử Mai lại lạnh đi nhiều, “Chỉ tiếc không đánh bại được nó, tương lai không biết nó còn hại bao nhiêu người nữa.”

“Rốt cuộc Mộc Diêu..... đã phạm phải chuyện gì?” Hỏi xong một câu này không thấy Triệu Tử Mai trả lời nên Mục Tiểu Ngộ ra vẻ nhẹ nhàng nói, “Chuyện của quan phủ ngài không muốn nói cũng không sao.”

Nói xong nàng vuốt góc áo của mình, tay túm lấy một đầu sợi chỉ bị bung ra sau đó ném xuống đất.

“Tiểu Ngộ, người đã nghe nói về phúc thọ cao bao giờ chưa?” Triệu Tử Mai quay đầu nhìn nàng, đôi mắt sâu như hồ nước không thấy đáy.

Chương 68: 68: Thượng Du

Hà Hồng Thanh là một lái buôn thuốc phiện ở kinh thành.

Hắn mua bán số hàng ước chừng hai mươi vạn lượng bạc trắng.

Người này đã sớm bị Thuận Thiên Phủ theo dõi nhưng bởi vì không phát hiện ra hắn lấy hàng ở đâu nên chúng ta vẫn chưa thu lưới.

Một tháng trước ta thu được tin tức mấy ngày nữa Hà Hồng Thanh sẽ thu hàng ở Tây Sơn phía ngoài thành.

Khi biết được chuyện này ta rất hưng phấn, bởi vì nếu có thể theo dấu tên kia mà bắt được lái buôn đưa hàng cho hắn thì thu hoạch hắn phải rất lớn.

Bởi vì số lượng phức tạp cao qua tay Hà Hồng Thanh quả thực quá khổng lồ nên kẻ đưa hàng cho hắn còn trữ một lượng hàng lớn hơn nhiều.

Nếu có thể một lượt bắt hết thì chắc hắn sẽ khiến lòng dân cực kỳ phấn chấn.

Cho nên ngày đó từ sớm ta đã mang theo người mai phục ở chân núi Tây Sơn, bởi vì muốn lên núi thì đó là con đường nhất định phải đi qua.

Quả nhiên đến chạng vạng ta thấy Hà Hồng Thanh và người của hắn tới.

Đám thuộc hạ của hắn còn khiêng một cái rương to, hẳn là bạc ở trong đó.

Lúc ấy ta rất kích động, nhưng vẫn nhẫn nại chờ đợi bởi vì đại nhân vật từ thượng du còn chưa xuất hiện.

Ta phải chờ được hắn, bởi vì hắn mới là mấu chốt của vụ án này, nếu bắt được nói không chừng có thể một lưới bắt hết lái buôn thuốc phiện khu vực

Hoa Bắc.

Nhưng đêm đó ta và người của mình đợi thật lâu cũng không thấy ai lên núi nữa, mà Hà Hồng Thanh và người của hắn cũng không thấy xuống.

Mãi cho đến lúc trời sắp sáng ta mới ý thức được khả năng trên núi đã xảy ra chuyện mà ta không biết.

Khi ấy chúng ta nhanh chóng đuổi lên đỉnh.
Nhưng điều khiến ta kinh ngạc cực độ đó là lúc lên đỉnh núi chúng ta không hề thấy Hà Hồng Thanh hay bất kỳ lâu la nào của hắn.

Chỉ có một con đường lên xuống núi, sao hắn có thể cứ thế mất tích?
Ngày đó chúng ta tìm kiếm thật lâu ở trên núi, chỉ còn kếm lặt núi lên tìm nữa thôi.

Nhưng tìm từ hừng đông tới trời tối cũng không thấy một ai.

Bọn chúng cứ thế mất tích, thật giống như tan vào không khí, không để lại dấu tích gì.

Sau đó ta tìm được một tên thủ hạ khác của Hà Hồng Thanh, ngày ấy hắn không đến Tây Sơn nên may mắn giữ được mệnh.

Theo lời hắn nói thì hôm đó Hà Hồng Thanh quả thực tới Tây Sơn thu hàng, mà đối phương quả thực cũng là kẻ ở "Thượng du" mà bọn chúng hợp tác đã lâu.

Nhưng bọn chúng chưa từng thấy mặt kẻ này, bởi vì mỗi lần giao hàng Hà Hồng Thanh đều để bọn họ canh ở xa sau đó tự mình đi gặp kẻ kia.

Hà Hồng Thanh nói thân phận kẻ kia thần bí, không muốn bị người khác nhìn thấy.

Đây cũng là điều bình thường, bởi vì làm nghề của bọn chúng là phạm pháp, nếu bị quá nhiều người biết thân phận sẽ sinh ra nhiều phiền toái.
Nhưng hắn cũng cung cấp được một manh mối hữu dụng.

Hắn nói có một lần Hà Hồng Thanh say rượu đã từng nói kẻ kia ở Lỗ

thành —— chính là tòa thành thừa thãi diều.

Đối với cái chết của Hà Hồng Thanh hẳn cũng nói ra nguyên nhân: Hà Hồng Thanh đã phát giác mình bị quan phủ theo dõi nên rất nhiều hàng đều không thể tiêu thụ, đương nhiên hẳn cũng thiếu bạc quay vòng.

Nhưng hẳn và người kia đã ước định thời gian giao hàng theo kỳ hạn, bởi vậy tới ngày ấy tuy bạc không đủ nhưng hẳn vẫn cắn răng tới Tây Sơn. Hẳn phỏng đoán có lẽ vì không đủ bạc nên Hà Hồng Thanh mới xảy ra chuyện.

Tuy hiện tại chỉ là mất tích nhưng hẳn lại cảm thấy chắc chắn tên kia đã bị kẻ ở "Thượng du" giết hại.

Chẳng qua hẳn không rõ kẻ kia vì sao lại hung tàn tới mức giết hết từng ấy người mà không để lại chút dấu vết gì.

Hẳn còn không hiểu được kẻ kia làm thế nào mà một đồng người như thế lại có thể biến mất không còn chút lông tóc nào.

"Chắc chắn kẻ kia đã giết người diệt khẩu bởi vì công cụ hẳn dùng vận chuyển phúc thọ cao chính là Mộc Diều, đương nhiên không thể để kẻ khác thấy.

Còn da người chắc chắn đã bị hẳn xử lý sạch sẽ." Mộc Tiểu Ngộ lẩm bẩm tự nói sau đó tiếp tục, "Công tử, người ở Lỗ thành lâu như vậy còn không tìm được chút manh mối nào về cái kẻ 'thượng du' kia ư?"

Triệu Tử Mai chậm rãi lắc đầu, "Không có, ta và Tào huyện lệnh vẫn luôn tìm kiếm kẻ kia nhưng hoàn toàn không có manh mối, mãi tới khi các người xuất hiện.

Vốn dĩ Tào huyện lệnh không liên hệ hai vụ án này với nhau nhưng ta nghe hẳn nói tới Mộc Diều mới nảy ra một ý nghĩ: Kẻ ở 'thượng du' kia đi vô ảnh tới vô tung, có lẽ vì hẳn cưới Mộc Diều mà tới.

Ban đầu chính ta cũng thấy ý tưởng này hoang đường, nhưng sau đó chúng ta lại phát hiện ra da người, cái này khiến ta càng thêm tin tưởng.

Mộc Diều không chỉ là hung thủ giết chết Viên Uy mà nó cũng giết chết

Hà Hồng Thanh và thủ hạ của hắn."

"Nhưng dù hiện tại có thể xác định Mộc Diêu là hung thủ thì công tử vẫn hoàn toàn không biết gì về kẻ chủ mưu đứng sau lưng nó phải không?" Mộc Tiểu Ngạo chớp đôi mắt to, ánh sáng trong đó giống ánh trăng bàng bạc. Triệu Tử Mai lập tức trầm giọng nói, "Đúng vậy, hung thủ thực sự phía sau màn đến giờ vẫn chưa hiện thân."

"Nhưng hai kẻ đó hắn phải gặp gỡ đúng không?"

"Ý cô nương là?"

Mộc Tiểu Ngạo ngửa đầu cười nói, "Ta nghĩ có khả năng ta biết hang ổ của Mộc Diêu ở đâu." Nói xong thấy ánh mắt Triệu Tử Mai vui sướng nhìn mình nàng lại hát cầm về phía cửa phòng, "Đừng cảm tạ ta, cảm ơn lão đầu nhi nằm trên giường kia kìa."

Chính ông ta đã nhắc nhở ta đó."

Tào Mân ngồi phía sau bàn, đôi mắt vô thần nhìn ánh nến bằng hạt đậu ở trên bàn thật lâu không rời đi.

Vừa rồi chính hắn tự tay mang mấy tấm da về, hắn còn nhớ rõ cảm xúc khi sờ lên đó, không hề trơn bóng mà có chút thô ráp.

Hắn thậm chí có thể sờ thấy lỗ chân lông nhô lên.

Nghĩ đến đây trái tim hắn đột nhiên siết lại thành một nắm.

Một phần vì hắn thật sự đau lòng, mấy người đó đều là thuộc hạ của hắn nhưng cũng là anh em.

Bọn họ làm việc với nhau nhiều năm, cảm tình thâm sâu.

Nhưng hôm nay bọn họ từ những người có máu thịt biến thành những tấm da người khô quắt, hắn làm sao mà ăn nói với người nhà của bọn họ đây.

Về phương diện khác Tào Mân lại nghĩ mà sợ.

Hôm nay lần đầu tiên hắn thấy Mộc Diêu, thú kia dọa người vượt xa hắn tưởng tượng.

Nó rất lớn, hai cánh xò ra gần mười thước, một đôi mắt vàng tươi xéch lên như hai ngọn nến, con người đỏ như được vẽ từ máu Những chỗ khác

trên người nó đều đen tuyền, chỉ có hoa văn hình chữ "Thọ" dưới đôi cánh là nở rộ như hoa cúc, gương nanh múa vuốt duỗi từng nét bút. Tào Mân rùng mình một cái, hấn ở Lỗ thành mười mấy năm, có việc gì chưa từng thấy.

Hấn cũng đã gặp đủ mọi loại diều, trên người chúng là hình chim muông hoa cỏ, hoa văn các màu đan xen, nhưng đây là lần đầu tiên hấn thấy hoa văn hình chữ "Thọ".

Hơn nữa ngoài chữ "Thọ" đó thì không có bất kỳ hoa văn trang trí nào khác.

Chẳng lẽ con Mộc Diều này được dùng để chôn theo người chết ư?

Tào Mân bị ý nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu mình dọa sợ.

Chương 69: 69: Liễu Minh

Lúc ý niệm quái đản này hiện lên trong đầu Tào Mân thì ngọn nến trên bàn đột nhiên lay động vài cái rồi tắt ngúm.

Trong phòng lại lần nữa bị bóng tối lấp đầy, chỉ có mỗi ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào nhưng chẳng sáng tí nào. Ngọn nến bốc khói trắng, Tào Mân nhìn một làn khói mỏng từ đó bay lên thì sau lưng chợt đổ mồ hôi lạnh.

Hắn thậm chí còn không dám đứng lên châm lại nến.

Hắn luôn cảm thấy chỉ cần mình có chút động tĩnh sẽ dẫn cái thú đang trốn trong bóng tối kia ra.

Hiện tại nó đang dùng đôi mắt vàng tươi kia mà nhìn trộm hắn. Bỗng nhiên Tào Mân nghe thấy sau lưng vang lên tiếng: "Tháp..... Tháp..... Tháp....." Có cái gì đó giẫm trên mặt đất đi về phía hắn.

Lòng Tào Mân căng thẳng, duỗi tay cầm lấy thanh kiếm để trên bàn.

Nhưng ngón tay vừa mới chạm vào chuôi kiếm thì bên tai lại truyền tới một tiếng gọi nhẹ quen thuộc.

"Quan nhân, đã giờ nào rồi mà chàng còn chưa ngủ?"

Tào Mân lập tức thả lỏng, bản vai căng chặt cũng trùng xuống.

Hắn quay đầu ôn nhu nói với Tào phu nhân, "Ta nghĩ chút việc, giờ ta đi ngủ ngay đây."

"Tôi lửa tắt đèn thê này mà chàng cũng không đốt nến lên." Tào phu nhân nói xong lập tức châm nến sau đó giờ ngọn nến lên nhìn kỹ mặt chồng

mình và hỏi, “Quan nhân có tâm sự ư?”

Tào Mân sợ dọa vợ mình nên vốn không định nói chuyện này cho nàng ấy.

Nhưng hắn không nói thì nàng sẽ càng lo lắng vì thế sau khi cân nhắc một lúc hắn vẫn nói ra chuyện gặp phải Mộc Diêu với vợ mình.

Nói xong Tào Mân tràn đầy lo lắng nhìn vợ rồi lắc đầu thở dài, “Thật là đáng thương, mấy người sống sờ sờ mà chỉ qua một lát đã biến thành da người.

Ta ở Lỗ thành làm Huyện Lệnh đã nhiều năm lại chưa từng gặp sự tình quỷ dị thế này bao giờ.”

Tào phu nhân lại như mất hồn phách, đôi mắt nhìn chằm chằm ánh nến không nhúc nhích, sắc mặt cũng trắng đến dọa người, so với ánh trăng ngoài cửa sổ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tào Mân thấy nàng như thế thì biết ngay nàng bị mình dọa sợ.

Hắn vội cầm lấy tay nàng, nhẹ giọng trách cứ, “Nhìn đi, ta đã bảo nghe xong nàng sẽ sợ, nhưng nàng cứ đòi nghe.

Thấy chưa, bị dọa rồi phải không?”

Nghe xong lời an ủi này Tào phu nhân vẫn trầm mặc không lên tiếng thế là Tào Mân đành phải lôi kéo nàng đi về phía giường, vừa đi vừa trấn an, “Được rồi, ta cũng đi ngủ, lúc này đã muộn, sáng mai Triệu đại nhân còn muốn tới tìm ta bàn việc.”

“Quan nhân, chàng nói nó làm sao mà hút được huyết nhục và biến người ta thành một tấm da chứ?” Tào phu nhân dừng bước, nhìn thẳng chồng mình, trong mắt là ánh nến.

Tào Mân thấy vậy mới nhớ ra mình chưa thổi tắt nến nên vội buông tay vợ và xoay người trở lại bên bàn.

“Ta cũng không nhìn thấy,” Tào Mân thổi tắt ngọn nến sau đó xoay người đi về, “Nhưng ta nghe Triệu đại nhân nói con Mộc Diêu này tà vật ngàn năm, nói vậy hẳn nó dùng tà thuật hút khô người ta, ai biết được? Nhưng nàng cũng không cần quá lo, hôm nay nó đã bị Triệu đại nhân bắn trúng, theo ta thấy hẳn là mất một con mắt.

Cho nên hiện tại hẳn nó đã đại thương nguyên khí, trong chốc lát không

thể hại người được đâu.”

Nói xong hắn tiếp tục lôi kéo Tào phu nhân đi về phía giường.

Nhưng đi được hai bước Tào phu nhân lại đứng lại, giọng nàng ấy thực bình đạm nhưng lại chậm hơn ngày thường nhiều.

Mỗi chữ nàng ấy nói ra giống như đều đang có sức, “Quan nhân, chàng nói con Mộc Diêu kia..... thiếu một con mắt sao?”

Tào Mân lộ vẻ mặt khó hiểu đáp, “Không sai, Triệu đại nhân đã bắn trúng một con mắt của nó.”

Nói đến đây hắn thấy biểu tình trên mặt vợ mình vắn vẹo, môi cũng trắng bệch, còn không ngừng run lên.

“Quan nhân,” nàng ta lướt qua bả vai Tào Mân nhìn ra ngoài cửa sổ một cái sau đó lại thu ánh mắt về, giọng nói lúc này đã mang theo tiếng khóc nức nở, “Vừa nãy ta ngồi bên cửa sổ chờ chàng có nhìn thấy một con Mộc Diêu đậu trên cây hòe bên ngoài.

Ta tưởng đó là điều của nhà ai bị nhánh cây vướng vào nên cũng chẳng để ý.

Nhưng vừa rồi nghe chàng nói ta mới nhớ ra con Mộc Diêu kia hình như.....

chỉ có một con mắt.....”

Cả người Tào Mân run lên thật mạnh, hắn quay đầu nhìn ra cây hòe cành lá xum xuê rậm rạp bên ngoài cửa sổ.

Lá cây vàng xanh đan chéo nhau, giống như một bàn tay lớn lật úp từ không trung.

Ánh trăng lộ ra từ kẽ lá chiếu vào trong phòng hóa thành một cái vầng lớn.

“Không có..... Trên ngọn cây không có gì cả.....” Thấy trên ngọn cây không có con Mộc Diêu lớn một mắt như vợ mình nói thế là Tào Mân thoáng nhẹ thở ra.

Nhưng hắn còn chưa kịp an tâm thì sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng “Sàn sạt”, có thứ gì đó đang cọ mặt đất di chuyển về phía bọn họ.

Nghe tiếng động thì thú kia ở dưới giường, chẳng qua ánh sáng quá mờ nên Tào Mân chỉ nghe được chứ không biết đó là cái gì.

"Quan nhân....." Tào phu nhân cũng nghe thấy tiếng động kia, "Nó ở dưới giường, nó trốn ở dưới giường....."

"Đi."

Rốt cuộc Tào Mân cũng bình tĩnh hơn một chút, hấn túm lấy tay vợ mình rồi chạy nhanh ra cửa.

Nhưng chưa được vài bước thì Tào phu nhân đã bị vướng tà váy mà ngã trên mặt đất, bò vài lần vẫn không dậy được.

"Mau, phu nhân."

Tào Mân cúi người kéo tay nàng ấy nhưng chân Tào phu nhân mềm nhũn, đặc biệt khi nghe tiếng "Sàn sạt" phía sau càng lúc càng gần thì nàng ta hoàn toàn không có sức lực gì, cả người như bị rút xương.

Một bóng đen thật lớn chồm lên phía sau hai người, tiếng "Sàn sạt" cũng ngừng lại.

Lòng Tào Mân nóng như lửa đốt nhưng cố tình vào lúc này lòng bàn tay hấn lại vì mồ hôi mà trượt đi, bứt khỏi tay Tào phu nhân.

"Tranh..... Tranh....."

Tiếng còi trúc vang lên từ phía sau, bình thản lạnh lẽo giống như truyền đến từ lòng đất.

Nước mắt Tào phu nhân rơi xuống, môi run run sau đó nàng ta bỗng thét về phía Tào Mân, "Quan nhân chạy mau."

Ngay sau đó lúc Tào Mân còn chưa kịp phản ứng lại thì nàng đã dùng hai tay chống lên mặt đất sau đó xoay người nhào về phía bóng dáng đã hoàn toàn lộ ra dưới ánh trăng.

Mũi người được một mùi mốc meo, nàng biết thú này hấn đã bị chôn thật lâu, tới mức sắp hủ bại rồi lại bị kẻ nào đó đào ra.

"Phu nhân." Tào Mân rống lên một tiếng, tay vươn ra muốn túm lấy nàng.

"Đừng lo cho ta, chạy mau....."

Lời còn chưa dứt Tào phu nhân đã thấy con người đỏ tươi trên con mắt còn sót lại của Mộc Diêu động dậy, một thú như sợi tơ hồng phun ra từ đó.

Nó đương nhiên không phải tơ hồng, nó nhắm ngay giữa mày của Tào phu nhân, phần đầu nứt thành ba cánh giống miệng của con thỏ.

"Tạch" một tiếng, tơ hồng hút chặt vào làn da của Tào phu nhân, nàng cảm thấy hơi nước trong người mình đều bốc hơi hết, da siết chặt như muốn siết gãy mọi thứ.

"Quan nhân, chạy."

Trước khi thân thể bị hút khô nàng vẫn giục Tào Mân chạy đi, tuy lời lúc này đã nhẹ như một tiếng hừ, căn bản không nghe ra được cái gì.

Nhưng Tào Mân lại nghe được, hấn nhìn nàng lần cuối sau đó xoay người tông cửa chạy ra ngoài.

Mộc Diêu cũng không đuổi theo.

Chương 70: 70: Trả Thù

Triệu Tử Mai rời khỏi khách điếm khi trời còn đen, trên đường phố không có một ai.

Cửa hàng nối tiếp san sát, từng cánh cửa đóng chặt khiến con phố rộng rãi hơn nhiều.

Bước chân của Triệu Tử Mai rất nhanh, Mục Tiểu Ngộ phỏng đoán hang ổ của Mộc Diêu chính là khu cỏ mộ ở trong rừng thế nên hắn cần báo ngay cho Tào Mân để mang người tới chỗ kia tra xét.

Nhưng lúc đi ngang qua một cửa hàng có bề mặt cực rộng hắn lại bỗng dừng bước.

Cánh cửa của cửa hàng kia nửa mở, có một người ngồi ở bên trong, tay cầm bầu rượu, tay khác túm lấy một con diều.

Đó là một con diều hình bướm màu vàng xanh đan xen.

Con diều không lớn nhưng rất tinh xảo: Thân của con bướm hơi phồng lên, cánh chia làm bốn mảnh, phía sau còn có hai cái đuôi dài vẽ hoa văn khồng tước.

"Trần Dụng."

Triệu Tử Mai theo bản năng gọi tên nam nhân kia, sau khi do dự một lát hắn cũng vẫn đi vào trong cửa hàng rồi nhẹ giọng hỏi, "Trần Dụng, một mình ngươi ở đây làm gì?"

Trần Dụng ngẩng đầu, đôi mắt mê mang nhìn qua Triệu Tử Mai sau đó bỗng nhiên nhếch miệng cười.

Hắn vẫy vẫy con diều trong tay với Triệu Tử Mai, giọng say khướt nói, "Triệu đại nhân, ngài có biết ngàn năm trước người ta dùng diều làm gì không?"

Thấy Triệu Tử Mai không trả lời thế là Trần Dụng nói tiếp, “Thạch mã dụng giữa đường, con điều bay giữa không trung, sau khi người đi mất, quạ bay về phía đông.

Điều là dùng để tế điện cho những người đã mất.” Nói xong hắn lại uống một ngụm rượu rồi sàu thắm cười nói tiếp, “Không trung là nơi cách bọn họ gần nhất, nhưng người sống lại chẳng thể đi lên vì thế mới mượn điều để chuyển nhớ nhưng tới bọn họ.”

Tươi cười trên mặt Trần Dụng biến mất, trong mắt ngấn lệ, giọng run run nói, “Triệu đại nhân, có lẽ từ ban đầu ta và nàng đã là sai, chúng ta dùng điều truyền tin, dùng cái thứ nổi âm và dương này để liên lạc thì vốn đã sai rồi đúng không?”

Triệu Tử Mai sững sốt sau đó đánh giá Trần Dụng một phen.

Lúc này hắn mới thấy người này gầy hơn lần trước gặp gỡ rất nhiều, quần áo lỏng lẻo treo trên người.

“Trần Dụng, ngày đó ở nha môn người nhìn thấy nàng thì chạy nhanh hơn bất kỳ ai khác.

Hiện tại vì sao còn phải làm bộ thâm tình thế này?” Lòng hắn lộ ra nghi hoặc.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy Viên Úy thì tóc nàng bị gió thổi hơi rồi.

Sau khi phát hiện ra nàng gấp đến độ mặt đều đỏ, tay chân luống cuống vượt mấy sợi tóc kia ra sau đầu.” Nói tới đây Trần Dụng cười như khóc, “Triệu đại nhân, một nữ nhân thích cái đẹp lại yếu đuối như Viên Úy liệu có tình nguyện để ta nhìn thấy bộ dáng khó coi nhất của nàng không?”

Nói tới đây, hắn mím môi nhìn một lúc lâu mới nuốt được tiếng nghẹn ngào sắp trào ra khỏi cổ, “Kỳ thật lúc còn chưa tìm được nàng ta đã biết nàng không còn nữa.

Không vì lý do gì, chỉ là một loại trực giác.

Thế nên ngày ấy ta mới thả điều bên ngoài Viên gia, bởi vì ta biết linh hồn của nàng nhất định không đi xa, nàng có thể cảm nhận được.”

Hóa ra ngày ấy hắn vội vàng chạy khỏi nha môn không phải vì tình mỏng mà là vì tình sâu.

Lý do này có chút gượng ép nhưng Triệu Tử Mai lại không cho rằng hắn

đang nói dối bởi vì chính hắn cũng từng có trải nghiệm tương tự.

Hắn nhìn khuôn mặt bi thương của Trần Dụng, trong lòng bỗng nhiên thấy đồng tình vì thế hắn gục đầu xuống nhẹ giọng nói, "Nàng khẳng định cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng này của người, Trần công tử, thế sự vô thường, hãy bảo trọng chính mình."

Nói xong hắn bước ra khỏi cửa hàng điều của Trần gia.

Lúc bước xuống bậc thang hắn bỗng nghe thấy Trần Dụng gọi mình lại.

"Triệu đại nhân, đã bắt được hung thủ giết chết nàng chưa?"

Triệu Tử Mai ngừng bước, thoáng nghiêng mặt đi, trong giọng nói là kiên định, "Nhanh thôi, người chờ tin của chúng ta."

Câu này vừa nói xong thì trên đỉnh đầu hắn dâng lên cuồng phong, cùng lúc đó Trần Dụng nôn nóng gọi âm ỉ.

Nhưng hắn không kịp trả lời thì cả người đã bị một cơn gió thổi tới đánh bay ra.

Súng etpigôn ở bên hông cũng bị đánh văng ra ngoài lăn vài vòng trên mặt đất, đánh vào góc tường bất động.

Một con Mộc Diêu thật lớn chậm rãi giáng xuống, đứng thẳng trước mặt Triệu Tử Mai.

Nó dùng con mắt còn sót lại nhìn chằm chằm hắn.

Con mắt của nó được vẽ bằng bút, tuy khô khan nhưng trong đó lúc này lại nổi lên sát khí bùng bùng Về điểm này Triệu Tử Mai có thể cảm nhận rõ ràng không nhầm lẫn thế nên hắn vội nhảy lên, dùng hết tốc lực chạy về phía khẩu súng etpigôn.

Nhưng chỉ chạy được vài bước hắn đã lao đảo ngừng lại: Một thứ giống như sợi tơ bắn ra từ phía sau và vòng tới, phần đầu xẻ làm ba nhánh ngay giữa trán hắn, lúc đóng lúc mở vọt tới.

Triệu Tử Mai hút một ngụm khí lạnh, chân lùi về sau.

Hắn biết mình đang càng lúc càng gần Mộc Diêu, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi gỗ mục trên người nó nhưng vẫn không thể không bước dần về phía sau.

Hắn bị Mộc Diêu vây lấy, nó hoàn toàn không để lại đường lui nào cho hắn, một lòng muốn trả thù cho con mắt bị hắn bắn thủng.

"Triệu đại nhân, chạy mau."

Tiếng kêu của Trần Dụng xuyên qua không khí ướt lạnh buổi sáng chui vào trong tai Triệu Tử Mai.

Hắn còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của câu nói kia thì chợt thấy bên cạnh mình có ánh lửa: Một vò rượu bốc cháy được ném thẳng về phía Mộc Diêu, mắt thấy sắp đập trúng người nó lại bị nó lui về sau tránh được.

Nhưng vì động tác này mà nó phải thu lại hồng ti mọc ra từ con mắt.

Triệu Tử Mai nhắm chuẩn cơ hội này mà chạy về phía trước, khom lưng nhặt súng etpigôn đang rơi trên mặt đất.

Trong lúc ngàn cân ấy hắn nhắm thẳng con mắt còn lại của Mộc Diêu. Mộc Diêu bất động, nó đã biết được uy lực của thứ này nên không dám hành động bừa bãi.

"Cùm cụp."

Triệu Tử Mai bóp cò súng nhưng không nghe được lửa gầm rú vì thế hắn giật mình bóp lần nữa.....

Súng etpigôn liên tục phát ra tiếng "Cùm cụp" nhưng nòng súng lại bất động, không bắn ra được tí lửa nào.

Triệu Tử Mai ngây dại, tuy ngón tay vẫn bóp cò súng nhưng lòng đã rối loạn.

Bởi vì Mộc Diêu cũng đã phát hiện thứ vũ khí duy nhất có thể đối phó với mình đã xảy ra vấn đề cho nên hiện tại nó đứng thẳng, cái đuôi cọ trên mặt đất, cả người bay về phía hắn.

Hai cánh của nó hoàn toàn mở ra, hai chữ "Thọ" đỏ sậm trên cánh giống hai vết máu đang bắn tung tóe khắp nơi.

"Triệu đại nhân, chạy mau." Trần Dụng vọt từ trong cửa hàng ra ngoài giống như muốn ngăn Mộc Diêu lại nhưng ngay sau đó lại bị đánh bay ra, đầu đập mạnh lên gạch cửa không nhúc nhích, có lẽ đã ngất rồi.

"Cùm cụp..... Cùm cụp....."

Triệu Tử Mai vẫn bóp cò súng, tim đã lạnh buốt.

Hiện tại hy vọng duy nhất của hấn là có kỳ tích xuất hiện.

Chương 71: 71: Viên Xương Lê

Nhưng hắn biết, hắn biết rõ kỳ tích sẽ vĩnh viễn không tới.
Tuy hắn sinh ra trong nhà phú quý nhưng từ nhỏ đã hiểu được một đạo lý chính là nhân sinh khổ ải, chịu được hay không cũng phải cố mà cắn răng vượt qua.

Không có kẻ nào có thể trở thành hậu thuẫn cho bản thân được.
Cho nên khi đối mặt với bất cứ khó khăn nào hắn cũng chưa từng mong chờ kỳ tích xảy ra.

Mỗi lần hắn đều phải lột một tầng da mới vượt qua được.
Nhưng lúc này hắn cảm thấy mình hắn không qua được, đặc biệt khi Mộc Diêu chỉ còn cách hắn chừng 5 thước mà súng etpigôn thì vẫn kẹt.
Hắn nhìn con mắt vàng tươi còn sót lại của nó, trong lòng rùng mình, cánh tay giơ súng etpigôn rút cuộc cũng chậm rãi thả xuống.
“Tranh.....”
Cùng với một tiếng kêu to phẫn nộ Mộc Diêu phun hồng ti từ trong mắt ra.

Nó uốn lượn nhằm thẳng trán của Triệu Tử Mai, giác hút ở đầu dán lên đó.

Triệu Tử Mai cảm thấy lưng tê rần, chợt một luồng nhiệt khí tràn ra khắp thân thể, sôi sục lên khiến hắn cảm thấy hơi nước trong người như đang bốc hơi hết ra ngoài.

Tầm mắt hắn bắt đầu mơ hồ, Mộc Diêu lúc này biến thành hai, cứ thế tách ra trước mặt hắn rồi lại nhập lại rồi tách ra..... Nhưng điều khiến hắn khó hiểu chính là sao hai con điều này lại không giống nhau, một con bé và lùn hơn nhiều.....

Thân thể lúc này đột nhiên không quá nóng nữa, hắn cảm thấy một cơn gió mát thổi tới, giống như ngày hè oi bức được uống một cốc nước đá vậy.

Cảm giác ấy sáng khoai cực kỳ.

Cùng lúc đó đôi mắt hẳn bỗng nhiên nhìn thấy rõ ràng: Trên người Mộc Diêu đâu phải cái bóng của chính nó mà là Mộc Tiểu Ngộ.

Hiện tại nàng giống con khỉ ôm cây mà treo trên người Mộc Diêu, quán xuyên tràng hạt trên tay mình quanh đầu nó hai vòng sau đó lưu loát nhảy xuống.

Một bàn tay nàng néo tràng hạt, sau đó dùng sức kéo Mộc Diêu về phía sau.

Hạt châu ở trong tay nàng nở ra ánh sáng kỳ dị, Mộc Diêu giống như bị ánh sáng ấy làm bỏng, nó phát ra một tiếng còi suy yếu vô lực sau đó bị kéo về phía sau.

Mộc Tiểu Ngộ trừng mắt thật lớn, răng nghiến "Kéo kẹt", cơ bắp trên mặt đều lồi lên khiến khuôn mặt thanh tú nay thêm vài phần dữ tợn, đặc biệt là lúc quán tràng hạt.

Mộc Diêu cách nàng càng ngày càng gần, Mộc Tiểu Ngộ đã nghe được tiếng cây trúc nứt gãy đôm đốp đôm đốp mang theo mùi cháy khét.

Ba bước, hai bước, một bước.....

Nàng bỗng nhiên một tay túm chặt tràng hạt, một tay kia cầm một cây châm đồng thon dài.

Tay nàng vung lên, châm đồng nhắm vào con mắt còn lại của Mộc Diêu mà vọt tới.

Nhưng đúng lúc ấy tràng hạt vốn đang nở rộ tỏa sáng lại đột nhiên tắt ngúm, ánh sáng bắt mắt kia cũng tan đi.

Hiện tại đồng tràng hạt kia không khác gì những viên đá bình thường xấu xí.

"Không ổn." Mộc Tiểu Ngộ thầm kinh hô trong lòng nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại mà tiếp tục dùng sức đâm vào con ngươi đỏ như máu của Mộc Diêu.

"Tranh....."

Mộc Diêu phát ra một tiếng còi cao vút sau đó ra sức bay lên bầu trời.

Mộc Tiểu Ngộ lập tức lao đảo, bị nó kéo mạnh về phía trước vài bước sau

đó hai chân chợt nhẹ bẫng rời khỏi mặt đất, mắt thấy nàng sắp bị nó kéo theo lên không trung.

"Buông tràng hạt ra."

Nàng nghe thấy tiếng Triệu Tử Mai sau đó thấy hai chân mình bị người ta ôm lấy, cả người bị giật mạnh xuống.

Hai người cùng ngã ngồi trên mặt đất cứng rắn.

Mộc Diêu đã bay cao vút, trong sắc trời hùng đông nó giống như một con diều chân chính, nương theo gió mà bay vút lên.

"Mau xem." Sau khi đỡ Mộc Tiểu Ngộ đứng lên Triệu Tử Mai bỗng nhiên chỉ về phía không trung.

Mộc Tiểu Ngộ ngẩng đầu thấy Mộc Diêu đột nhiên trầm xuống, giống như muốn đổi phương hướng.

Cùng với động tác này tràng hạt trên cổ nó cũng rơi xuống, chui vào tầng mây nạm vàng rồi biến mất.

Hương khói lượn lờ khiến khuôn mặt Tào Mãn càng thêm vắn vẹo và có chút quái dị.

Hắn vén lọn tóc vuốt mồ hôi sang một bên sau đó cúi người lấy bát hương trước mặt.

Lúc đứng lên trong ánh mắt đỏ bừng của hắn đã tràn ngập hung ác.

"Phu nhân, các huynh đệ, các người sẽ không chết oan uổng đâu, Tào Mãn ta hôm nay nhất định phải vì các người báo thù."

Nói xong hắn đi về phía Triệu Tử Mai trầm giọng nói, "Triệu đại nhân, nếu đã biết hang ổ của con quái vật kia thì chúng ta mang thêm nhiều người giết qua đó, bằm thây nó thành vạn đoạn."

Triệu Tử Mai nhíu mày, duỗi tay vỗ vai Tào Mãn sau đó do dự một lát mới nói, "Tào đại nhân, ta hiểu tâm tình hiện tại của người."

Bỗng nhiên mất đi người thân và anh em khiến người nóng lòng muốn báo thù cho bọn họ.

Nhưng nếu hiện tại chúng ta tùy tiện đi trước thì không chỉ không giết được nó mà còn có khả năng bị nó tổn thương."

"Ngài nói cho ta hang ổ của nó nhưng hiện tại lại không cho chúng ta đi qua.

Triệu đại nhân, rốt cuộc ngài có ý gì, mong ngài sớm nói cho hạ quan biết." Lúc này Tào Mân đã bị phẫn lăm rồi, giọng nói cũng vì thế mà không còn khách khí nữa.

Triệu Tử Mai cũng không buồn bực, ngược lại giọng hấn càng nhẹ nhàng hơn, "Ta vốn muốn dùng lửa phá một thất trước sau đó giết nó không kịp trở tay. Nhưng không nghĩ tới chúng ta còn chưa ra tay thì nó đã giết tới nơi.

Hiện tại hấn nó vô cùng cảnh giác, ta đoán có khả năng nó đã rời khỏi sào huyệt.

Nếu muốn bất ngờ đánh tới thì không được nữa rồi.

Nói cách khác, Tào đại nhân, chúng ta đã mất một cơ hội tuyệt hảo để diệt trừ nó."

Tào Mân tuyệt vọng, môi run run vài cái sau đó không nhìn được mà rũ mắt khóc, "Chúng ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ mặc cho nó tiếp tục làm ác sao?"

"Đương nhiên không thể," Triệu Tử Mai nhanh chóng nói tiếp, "Nhưng theo ý ta thì tốt nhất chúng ta nên áp dụng chiến thuật vu hồi, không cần mạnh mẽ sống chết."

Ánh mắt Tào Mân sáng lên, hấn ngừng khóc nói, "Đại nhân, hạ quan nguyện nghe kỹ càng."

"Cần bắt được kẻ đứng sau Mộc Diêu."

Lời còn chưa dứt phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Bảo Điền chạy từ ngoài nha môn vào.

Lúc đi qua Mộc Tiểu Ngộ hấn cười với nàng sau đó lại chạy nhanh về phía Triệu Tử Mai.

"Công tử, Viên gia có động tĩnh." Hấn thì thầm, "Sáng nay khi trời còn tờ mờ Viên Xương Lê đã ra cửa, không có tùy tùng, nhìn giống như đang ra cửa thành.

Thuộc hạ đã để hai nha dịch đi theo hấn, hiện tại hấn bọn họ sắp ra khỏi

thành rồi, chúng ta có cần đuổi theo không?”

Mùa táo chín, quả đỏ từng chùm giấu trong cành lá như những ngọn lửa lan ra khắp ngọn núi tới tận chỗ khu rừng.

Người đi ở bên trong luôn có cảm giác một không cẩn thận sẽ bị ngọn lửa kia đốt cháy.

Nhưng hôm nay Viên Xương Lê mặc một cái áo màu đỏ, xuyên qua cây cối hòa vào cùng đám quả đỏ chót như một thể, chỉ cần hơi không để ý sẽ mất dấu.

“Đừng đi quá gần, nếu bị hấn phát hiện thì không tốt đâu.” Triệu Tử Mai túm chặt Tào Mân đang bước vội vã phía trước sau đó thấp giọng nhắc nhở.

“Nhưng nếu mất dấu thì sao bây giờ? Rất có khả năng hấn chính là kẻ chủ mưu sau lưng Mộc Diêu mà ngài nói.” Tào Mân lau mồ hôi, trên mặt là biểu cảm khó hiểu.

Triệu Tử Mai nhìn thoáng qua sườn núi toàn táo chín, con người dài hẹp híp lại nói, “Đã tới đây rồi chẳng lẽ Tào đại nhân còn không đoán ra Viên Xương Lê muốn đi đâu sao?”

Chương 72: 72: Ảo Giác

Tào Mân bưng tỉnh, “Hắn sẽ tới hang ổ của yêu vật phải không?”

Là..... là khu mộ cổ đại nhân nói tới sao?”

Triệu Tử Mai gật gật đầu, miệng cười lạnh một tiếng, “Vốn ta vẫn chưa nghi tới trên đầu hắn nên chỉ ngừa vạn nhất mới để Bảo Điền theo dõi hắn.

Ai ngờ Viên Xương Lê lại thật sự có quan hệ với yêu vật kia.”

Nói tới đây hắn dặn Bảo Điền, “Người chạy nhanh nên đi trước theo dấu hắn.”

Bảo Điền theo lời hắn dặn mà chạy về phía trước vài bước, giống một con khỉ linh hoạt, chỉ một lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Mục Tiểu Ngộ vốn đang lặng lẽ đi theo phía sau nghe thấy lời này thì ngẩng đầu tiếp một câu, “Viên Xương Lê là anh của Viên Úy, tuy không cùng mẹ nhưng dù sao cũng chung dòng máu thì vì sao hắn lại xuống tay với nàng được?”

“Thiên vị, coi thường giống như một liều thuốc độc có thể ăn sạch thiện lương trong lòng một người.

Mục cô nương, người còn nhỏ, trải nghiệm còn ít nên có một số việc sợ là không hiểu được.” Lúc nói những lời này trong mắt Triệu Tử Mai không có ánh sáng, chỉ có tuyệt vọng lạnh băng.

Thấy hắn có dáng vẻ này Mục Tiểu Ngộ không nhịn được run sợ vì thế nàng thả chậm bước chân, lặng lẽ trở thành người đi cuối.

Sau khi vượt qua một ngọn núi, cuối cùng bọn họ đã không thấy vườn táo nữa, hiện tại trước mặt bọn họ là một cánh rừng lớn.

Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy ngọn cây nối tiếp nhau, vạn dặm lay động giống như một đại dương cuộn cuộn.

Mục Tiểu Ngộ duỗi tay che nắng nhìn ra xa, sau khi xác định phương hướng nàng chắc chắn nói, “Chính là cánh rừng này, khu mộ cổ kia chính là

ở trong cánh rừng này.”

Lúc nói lời này nàng cũng đồng thời thấy bóng dáng Viên Xương Lê ở nơi xa.

Hắn và Viên Đạo Kiêu thực ra rất khác nhau, dáng người hắn thon dài cao gầy.

Hiện tại hắn đang bước đi vội vã, thân thể gầy gò kia nhanh chóng xuyên qua rừng cây, một lát đã biến mất sau lùm cây rậm rạp.

“Người..... Người đâu rồi?” Tào Mân không thấy Viên Xương Lê nữa thì không nhìn được bối rối.

“Tào đại nhân đừng nóng vội, đi theo ta là được.” Mục Tiểu Ngộ chạy nhanh lên phía trước sau đó nhảy xuống triền núi không quá dốc.

Rừng cây mùa thu âm u yên tĩnh, cành lá đu đưa khoác lên nhau thành một cái lều thật lớn trên đầu bọn họ, che cả nắng gắt.

Ở chỗ này đến gió cũng chậm lại, ngoài vài tiếng chim hót chẳng có tiếng động nào khác.

Bởi vì mới vừa mưa nên trong rừng vẫn còn ẩm ướt, có vài chỗ thậm chí còn đọng nước, nếu không cẩn thận sẽ trượt chân.

Nhưng may có Mục Tiểu Ngộ dẫn đường ở phía trước, chân cứng nàng linh hoạt, thân thể nhanh nhẹn, sức quan sát lại tốt nên ngoài một hai nha dịch ngẫu nhiên té ngã thì một đường này cũng coi như thông thuận.

Đột nhiên cây cối phía trước thưa thớt hơn nhiều, tán cây trên đỉnh đầu cũng mỏng dần, màu lục đậm không còn nữa mà chỉ còn một tán lá mỏng như bàn tay duỗi ra.

Phiến lá trên đỉnh đầu sần sật rung động nhưng Triệu Tử Mai lại chưa cảm thấy gió thổi tới vì thế hắn theo bản năng nhìn thoáng qua phía sau.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt này đã khiến hắn phải dừng bước, đột ngột đứng lại.

Hắn nhìn thấy trong đám cây cối có rất nhiều người, một đám đều mỏng manh như sương khói, gần như trong suốt, biểu tình đờ đẫn lẫn trong đám cây cối.

Cùng lúc đó bên tai hắn truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào, tuy không rõ

ràng nhưng vẫn có thể nghe được rành mạch như cũ:

"Chính là chỗ này, dưới chân Lỗ sơn, sinh ở đâu chôn ở đó....."

"Vì sao không dùng một mũi lửa đốt con quái vật này đi? Nó giết nhiều huynh đệ của chúng ta như thế nhưng tướng quân chỉ thiêu da của những người kia và hậu táng nó."

"Không phải tướng quân đã nói nếu không làm thế thì không trấn được nó ư?"

"Nó đã bị nhốt trong rương rồi cơ mà? Có cái gì mà trấn không được, lão tử lại chẳng thêm tin cái này....."

"Tạch" một tiếng, Triệu Tử Mai thấy trong rừng có một ngọn lửa bùng lên, lập tức vọt thẳng lên bầu trời.

Đến lá cây cũng bị đốt cuộn lại phát ra tiếng "Tư tư".

"Lửa này sao lại lớn thế?"

"Mau dập tắt lửa..... Mau....."

"Không còn kịp rồi..... A..... A....."

Bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hỗn loạn lẫn với tiếng lửa "Bùm bùm" phụ trợ biến ngọn lửa tận trời này thành nhân gian luyện ngục.

"Chẳng trách cây cối nơi này lại thưa thớt hơn chỗ khác." Triệu Tử Mai nhìn bóng người giãy giụa trong ánh lửa sau đó bật thốt một câu thốn thức từ đáy lòng.

Nhưng ngay sau đó hấn hít ngược một ngụm khí lạnh và lão đảo lùi về sau vài bước.

Hấn thấy cách ngọn lửa kia không xa có một đám người đang đứng, kẻ cầm đầu cười ngạ, biểu tình hồ hững nhìn bóng dáng đang hấp hối giãy giụa trong lửa.

Trên người bọn họ là quân phục, giống hệt những kẻ đang táng thân trong biển lửa.

"Tướng quân nói muốn trấn trụ Mộc Diêu thì một là phải xây một phần mộ, hai là cần rương gỗ đào, nhưng ngoài ra còn cần người chôn cùng.

Người xem mấy tòa mộ bên cạnh đi, đó chính là xây cho bọn hấn đó.

Mấy tên ngục đáng thương này đến chết cũng không biết được chuyện này." Có kẻ thốt ra lời này.

“Thế nên dù ngài đã sớm biết ý định của bọn họ nhưng vẫn không ngăn cản phải không.” Một binh sĩ tiếp lời.

“So với chính chúng ta ra tay thì chi bằng để bọn họ tự tìm tới cái chết.

Rốt cuộc đều là thủ hạ của ta nên ta cũng không muốn mang tiếng tự tay đâm huynh đệ của mình.

Muốn trách thì trách bọn họ ngu, loại tà vật thế này có mệnh môn của chính mình, sao có thể bị lửa thông thường đốt cháy chứ?”

“Đại nhân nói đúng quá, ngài xem Mộc Diêu vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì, đến cái rương gỗ đào bên ngoài cũng chưa bị thiêu.....”

Cùng với giọng nói sợ hãi này Triệu Tử Mai lại nhìn về phía ánh lửa, quả nhiên thấy đôi mắt màu vàng kia đang nhìn chăm chăm mình qua khe hở của nắp rương, con người màu máu còn lóa mắt hơn cả ngọn lửa.

“Nhìn của mộ kia.” Giọng Mộc Tiểu Ngộ giống như từ trên trời bay xuống, rơi vào tai hắn lại có vẻ không chân thật.

Triệu Tử Mai run lập cập, mồ hôi lạnh theo thái dương rơi xuống từng giọt.

Áo giáp trước mặt hắn biến mất, không có ánh lửa hùng hục, không có tướng lãnh và đám hồn ma bóng quỷ kia, càng không có đôi mắt vàng rực. Lướt qua tầng tầng đám người hắn thấy một mảnh mộ thất bị rêu xanh bám đầy, phân theo hình tam giác.

Tòa mộ thất đầu tiên là to nhất, cửa mộ lúc này bị mở ra một khe, giống như có người bỏ một đao lộ ra bóng đêm tối om bên trong.

“Chính là nơi này,” Mộc Tiểu Ngộ đi ở đằng trước lúc này đã dừng lại.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía Triệu Tử Mai, ánh mắt kính ngạc lướt qua khuôn mặt tái nhợt của hắn nhưng cuối cùng nàng vẫn không mở miệng hỏi nhiều mà chỉ nói, “Triệu công tử, đây là khu mộ mà ta đã nói.

Trong một thất lớn nhất kia có một cái rương bằng gỗ đào, hẳn là chỗ ẩn thân của Mộc Diêu.”

“Không cần nghĩ cũng biết đó chính là chỗ nó ở.” Triệu Tử Mai đáp một câu mà nàng nghe không hiểu.

“Công tử, mọi người trốn cho kỹ để đề phòng vạn nhất, ta sẽ đi chăm

đồng đi dò đường trước.

Nếu thứ kia ở trong mộ thì không tốt đâu." Vừa dứt lời trong tay Mục Tiểu Ngạo đã nhiều thêm một cây châm đồng, nàng ném nó về phía trước.

Cây châm kéo theo cái đuôi dài uốn lượn như một con rắn nhỏ mà chui vào khe hở đen nhánh giữa hai cánh cửa đá của mộ thất.

Chương 73: 73: Tướng Quân

Thấy chằm đồng bay vào thế là những người phía sau đều trốn hết, có người trốn sau thân cây, có người dút khoát quỳ rạp trên mặt đất trốn trong đám cỏ dại.

Chỉ một đêm Mộc Diêu đã giết mấy người vì thế tới nha dịch của quan phủ cũng sợ.

Dù Triệu Tử Mai phỏng đoán hiện tại nó không ở trong mật thất nhưng mọi người vẫn cực kỳ cẩn thận, sớm trốn kỹ.

Mục Tiểu Ngộ ngồi xổm bên cạnh Triệu Tử Mai và nhìn không chớp mắt về phía khe hở đen nhánh của ngôi mộ.

Nàng nhẹ giọng hỏi, "Vừa rồi công tử nhìn thấy cái gì vậy?"

"Sau khi Thái tử chết nó bị phản quân bắt được, Hầu Cảnh biết nó là tà vật nên đặc biệt chế tạo một cái rương bằng gỗ đào nhốt nó trong đó, chôn trong một thất này." Sau khi thoáng dùng một chút hấn mới nói tiếp, "Đống mộ phía sau là của đám binh lính muốn dùng một ngọn lửa đốt cháy nó.

Những kẻ đó đều trở thành kẻ chôn cùng nó."

Mục Tiểu Ngộ nhíu mày nói, "Nên sau này nó được Viên Xương Lê phát hiện và cứu ra, để trả ơn hấn nên nó mới giúp hấn vận chuyển phúc thọ cao để gom tiền ư?"

"Hấn là như vậy, nhưng Viên Xương Lê cũng là lái buôn trung gian, hàng hóa trên tay hấn lấy được từ đám người nước ngoài cho nên dù lần này chúng ta bắt được hấn thì cũng chẳng thể cắt đứt được ngọn nguồn, chẳng thể cắt đứt hậu hoạn."

Lời này Mục Tiểu Ngộ nghe cái hiểu cái không, nhưng hiện tại nàng cũng chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì chằm đồng đã bay vọt ra từ khe hở.

Sợi chỉ trắng phía sau nó sáng như tuyết, không hề có dấu hiệu bị dính tà khí.

"Nó quả nhiên không ở đây." Mục Tiểu Ngộ thu chậm đồng, trong lòng thoáng thấy thoải mái hơn nhưng sau khi nghĩ lại nàng vẫn hoài nghi nói, "Quái lạ, Viên Xương Lê vừa rời đúng là đi về phía này, sao giờ lại không thấy người đâu? Chẳng lẽ hắn chỉ ngẫu nhiên đi qua chỗ này chứ không liên quan gì tới Mộc Diêu à?"

Lời nói mới nói được tới đây thì chợt thấy Bảo Điền từ nơi xa vội vàng chạy tới.

Lúc đến bên cạnh Triệu Tử Mai hắn không kịp thở đã vội nói luôn: "Công tử, mất dấu rồi."

Mới vừa rời Viên Xương Lê vẫn luôn đi phía trước thuộc hạ, nhưng vòng qua mấy ngôi mộ, chỉ trong một chớp mắt hắn đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Thuộc hạ lục khắp một lượt cũng không tìm được hắn.

Thật quá kỳ quái, chẳng lẽ hắn hóa thành Mộc Diêu rồi bay đi chắc?" Sắc mặt Triệu Tử Mai đột nhiên biến đổi, hắn lại liếc qua đám mộ xếp thành hình tam giác kia sau đó bình tĩnh suy nghĩ.

Một lát sau hắn nghiêng đầu ra lệnh cho đám nha dịch phía sau, "Lục soát."

Trong ngôi mộ to nhất quang cảnh vẫn giống lần đầu tiên Mục Tiểu Ngộ tiến vào, ngoại trừ cái rương gỗ đào lúc này đã đã trống trơn không có gì hết.

Nếu nói khác thì chẳng qua lúc này cái rương đang mở, trong rương trống không, liếc một cái đã thấy một mảng tối đen.

Nhưng lúc cây đuốc xẹt qua phía trong rương Triệu Tử Mai lại "á" một tiếng sau đó cúi người thăm dò vào bên trong rương nhặt một thứ lên.

"Lỗi táo." Nương cây đuốc Mục Tiểu Ngộ bật thốt lên một câu này.

Sau khi nói xong nàng cũng tự thấy buồn cười, "Quái, sao chỗ này lại có

lỗi táo?”

Triệu Tử Mai lại không nhẹ nhàng giống nàng, ngược lại hấn nhú mày, trên mặt lộ ra thần sắc lẫn lộn, “Mộc Diêu không phải chim thật, đương nhiên sẽ không ăn táo đỡ đói nên trong rương này hẳn từng giấu người sống.”

Nói tới đây hấn cầm lỗi táo lên soi vào ánh lửa và nói tiếp, “Tuy đã hơi khô nhưng vẫn không có dấu hiệu hư thối, chứng tỏ người kia mới rời khỏi đây không lâu.”

Nói không chừng là Mộc Diêu mang theo hấn cùng nhau rời đi.”

“Vì sao nó lại phải để người đó lại? Sao nó không biến hấn thành một tấm da khô như những người khác?”

Khuôn mặt Mộc Tiểu Ngộ bị ánh lửa chiếu đến đỏ bừng, so với ngày thường thì cực kỳ diễm lệ.

Nhưng một khắc nàng ngược mắt lên Triệu Tử Mai lại nhìn thấy tia sáng đỏ bốc lên trong mắt nàng, sau đó nhanh chóng ẩn sau tròng mắt và biến mất.

Thình lình bị dọa nên hấn hấn nhẹ buông tay, cây đuốc lập tức rơi xuống, may mà Mộc Tiểu Ngộ nhanh tay nên vớt kịp.

“Công tử, người nói xem vì sao Mộc Diêu lại phải giữ người này lại?”

Mộc Tiểu Ngộ không để ý tới sắc mặt Triệu Tử Mai đột nhiên thay đổi, nàng chỉ cúi đầu nhìn cái rương, khuôn mặt ngây thơ mờ mịt, giống như một đứa nhỏ chưa lớn.

“Tiểu Ngộ?” Triệu Tử Mai thử thăm dò hỏi một câu.

“Ừ?” Mộc Tiểu Ngộ quay đầu lại, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ chưa tan hết, đôi mắt mở to hỏi, “Công tử, người có nghĩ ra nguyên nhân không?”

Nghe thấy giọng nàng vẫn thế nên Triệu Tử Mai thoáng thả lỏng, tuy vẫn cảnh giác nhưng hấn tốt xấu vẫn dám nói chuyện với nàng.

“Ta cũng không biết vì cố gì, Mộc Diêu là tà vật, nó trợ giúp Viên Xương Lê chỉ vì hấn là ân nhân giải cứu nó khỏi nơi giam cầm này.”

Nhưng lúc này nó đối xử với một người khác như thế khiến ta cũng sờ không ra.

Có điều ít nhất điều này cũng giải thích vì sao nó lại tới vườn táo." Hấn nhẹ giọng nói.

Nói tới đây, hấn thật cẩn thận nhìn về phía Mục Tiểu Ngạc, sau khi chờ một lúc lâu rồi cuộc hấn cũng nén câu hỏi đã tới miệng và chỉ nói, "Tiểu Ngạc, đêm ấy tránh mưa, các người có đi tới mấy ngôi mộ phía sau không?"

"Không, không phải công tử nói nơi ấy chôn binh lính ư? Mấy trăm năm đi qua trong mộ hấn chỉ còn một đồng xương tàn đúng không?"

"Nhưng nếu đã tới thì cũng phải tra xét rõ ràng....." Nói xong hấn duỗi tay đóng cái rương lại.

Cái nắp rất nặng, vì thế hấn phải dùng hai tay sau đó vận lực ấn nó xuống.

"Kéo kẹt" một tiếng, cái nắp chậm rãi rơi xuống dưới.

Lúc chuẩn bị buông tay Triệu Tử Mai chợt thấy giữa lưng lạnh ngắt, cả người run lên: Hấn nhìn thấy giữa mình và Mục Tiểu Ngạc có một người nữa.

Chính là tên tướng quân vừa rời ngòi trên lưng ngựa trở mắt nhìn thuộc hạ bị lửa đốt.

Hiện tại tên kia đang híp mắt nhìn cái rương sắp khép lại, trông mắt dần nhuộm màu đen thẫm.

Nắp rương vẫn đang rơi xuống, hoa văn mạ vàng bên trên bị ánh lửa chiếu lấp lòe, giống như những đôi mắt lấp lánh trong đêm tối.

Đồng nhiên Triệu Tử Mai nghe thấy trong rương truyền ra tiếng "Cùm cụp" rất nhẹ, tuy nhiên nó lại bị vách đá xung quanh phóng đại thành mấy lần.

Nam nhân bên cạnh hấn hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng động này, bởi vì Triệu Tử Mai nhìn thấy hấn hơi cúi người, đầu dán tới như muốn nhìn rõ cái gì đang phát ra tiếng động trong rương gỗ.

Tim Triệu Tử Mai căng lên, ngay sau đó hấn đột nhiên vươn tay muốn giữ chặt người kia và kéo lại.

Bởi vì hấn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng ngón tay hấn lại xuyên thẳng qua khe giáp của người kia, không tóm được gì.

Cùng lúc đó hai sợi tơ mảnh có phần đầu xẻ tà bay ra khỏi cái rương, đồng thời dán lên huyết Thái Dương của kẻ kia và hút chặt lấy hắn.

"A."

Bên tai truyền đến tiếng kêu cứu khàn cả giọng, tiếng động đụng vào vách mộ lại vòng vèo trở về khiến tai Triệu Tử Mai rung lên "Ong ong".

Chương 74: 74: Thi Thử

“Phanh.”

Cái rương bị đóng sập lại, bắn lên một mảnh bụi bặm.

Triệu Tử Mai lùi về sau, cả người dựa trên cách đá, tay đỡ lấy đầu gối thở hổn hển từng hơi.

“Công tử, không phải ngươi lại thấy cái gì đó chứ?” Mục Tiểu Ngộ bị bộ dáng này của hắn dọa sợ, nàng vội đi tới dìu hắn, trong lúc vô tình chạm phải mu bàn tay của hắn thì hoảng sợ phát hiện cả người hắn đều đang run, nhiệt độ cơ thể cực kỳ thấp.

“Bất tự yếu như vậy, về sau ngài vẫn nên ít đến mấy nơi này thôi,” nàng vừa nói vừa lấy một lá bùa màu vàng vẽ chu sa ra rồi nhét vào lòng bàn tay Triệu Tử Mai và nói tiếp, “Nếu ta là công tử thì dứt khoát đổi chức vụ khác.”

Thuận Thiên Phủ chưởng quản hình án, về sau người sẽ không tránh được phải tiếp xúc với mấy thứ này.

Nói thật thì lấy thân phận của người làm việc gì chẳng được, cần gì một hai làm thông phán chứ?”

Lá bùa nóng lên, nhiệt độ của nó theo kinh mạch trên cổ tay Triệu Tử Mai chảy tới khắp nơi, sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của hắn.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có thứ gì đó cứng rắn, làm sao cũng không ấm lên được, đặc biệt là khi nghe Mục Tiểu Ngộ nói lời an ủi kia.

“Đa tạ cô nương quan tâm nhưng trên đời này luôn có rất nhiều thứ thân bất do kỷ, bất kể là ai cũng không thoát được.”

Sau khi nói một câu không mặn không nhạt này hắn lập tức đi ra ngoài mộ, để lại Mục Tiểu Ngộ ở phía sau trợn trắng mắt, “Lại nữa, hắn luôn nói mấy lời không hiểu nổi, nói chuyện với kẻ đợc nhiều sách đúng là phiền toái.”

* * *

Tổng cộng có 6 ngôi mộ nhỏ, cửa mộ cao chừng một nửa ngôi mộ chính, bên trên là rêu phong che kín, vừa chạm vào đã trơn trượt vì thế mắt rất nhiều sức mới mở ra được.

Bảo Điền nghe Triệu Tử Mai nói nơi này chôn thi cốt thì ngăn không cho hắn đi vào, bản thân lại làm gương đi tuốt đằng trước.

Nhưng hắn cong lưng chui vào rồi lại nhanh chóng chui ra nói với chủ nhân nhà mình, "Công tử, tòa mộ này bé cực kỳ, chỉ vài bước đã xong, nhưng bên trong không có gì hết."

Triệu Tử Mai nhíu mày hỏi, "Không có..... Thi cốt?"

Bảo Điền lắc đầu, "Không có, công tử không tin thì chúng ta lại mở mấy ngôi mộ còn lại ra xem sao."

Cửa mộ theo thứ tự được mở ra, lần này Triệu Tử Mai cầm cây đuốc tự mình đi vào xem xét, nhưng tất cả các ngôi mộ đều trống rỗng, không có gì hết.

Ngoại trừ trên đầu ngẫu nhiên có vài giọt nước nhỏ xuống khiến người ta giật mình đổ mồ hôi lạnh thì không có bất kỳ thứ gì khác.

"Nhưng rõ ràng ta đã thấy....." Đi ra khỏi ngôi mộ Triệu Tử Mai đứng thẳng người giao cây đuốc cho Bảo Điền sau đó xoay người lại đánh giá ngôi mộ nhỏ hẹp kia một phen, mày nhíu chặt.

Bỗng nhiên ánh mắt hắn sáng lên, đầu quay về phía Bảo Điền và nhìn tên kia không chớp mắt.

Công tử, ngài..... ngài làm sao vậy?" Bảo Điền bị hắn nhìn chằm chằm thì sau lưng tê dại, lắp bắp hỏi một câu.

"Bảo Điền, vừa rồi ngươi nói lúc đi theo Viên Xương Lê tới đây thì bỗng nhiên hắn biến mất hả?"

"Không sai, cũng chỉ trong một chớp mắt thuộc hạ đã không thấy hắn."

Thuộc hạ còn nghi ngờ hắn biến thành Mộc Diêu bay mất kia." Bảo Điền túm tóc đáp.

Triệu Tử Mai nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng, "Bay thì không có khả năng rồi nhưng độn thổ thì chưa biết chừng." Nói xong hắn lại lần nữa túm lấy cây đuốc trong tay Bảo Điền rồi đi vào trong mộ dưới ánh mắt kính ngạc của mọi người.

Vừa đi hắn vừa dặn phía sau, "Lại lục soát, nếu ta đoán không lầm thì

nơi này hẳn sẽ có mật đạo.”

Mật đạo bị Mục Tiểu Ngộ phát hiện ra, lúc đầu nàng chỉ cảm thấy giọt nước trên vách nhỏ xuống một miếng gạch phát ra tiếng to hơn những nơi khác.

Sau đó linh quang chợt lóe, nàng ngồi xổm xuống sờ soạng moi kẽ gạch thì quả nhiên moi được cục gạch kia ra.

Mấy khối xung quanh cũng được lôi lên và phía dưới lập tức để lộ một cửa động đủ một người chui vào.

“Cái này giống như mới đào,” Triệu Tử Mai cầm đuốc soi về phía cửa động, “Bùn chỗ cửa động lỏng lẻo, có thể thấy mới có người ra vào nơi này.”

“Là Viên Xương Lê làm sao?” Mục Tiểu Ngộ ở bên cạnh hỏi.

“Vào xem sẽ biết.”

Nói xong, Triệu Tử Mai là người đầu tiên chui vào trong động.

Hắn bò theo huyệt động chỉ chứa được một người ấy về phía trước Cứ thế bò chừng nửa trượng thì trước mặt hắn bỗng rộng mở thông suốt, xuất hiện một gian mật thất rộng lớn.

Triệu Tử Mai đứng lên cầm cây đuốc trong tay chiếu qua đồng hàng hóa cao thấp khác nhau trong mật thất, cánh mũi hắn nhẹ nhàng hít hít vài cái sau đó hai vai run lên, miệng bật cười.

“Công tử, công tử thế nào rồi?” Bảo Điền chưa bò tới nơi nhưng vẫn lo lắng cho Triệu Tử Mai nên lúc nghe thấy tiếng cười quái dị của tên kia là hắn lập tức hoảng hốt, nhanh chóng hỏi han.

“Bảo Điền, thứ chúng ta tìm lâu như vậy cuối cùng cũng xuất hiện.”

Giọng hắn trầm xuống khiến người ta không biết là hắn đang mừng hay lo. Những người khác lục tục chui ra, cây đuốc chiếu sáng cả gian mật thất nên đồng hàng cao thấp chắt trong góc tường cũng lộ ra bộ mặt chân chính của mình: Đó là từng rương điều, ba năm cái chông thành một đồng ở góc tường.

Tào Mạn cũng hít hít mũi như Triệu Tử Mai sau đó đôi mắt hắn lập tức trừng lớn, lúc nói chuyện cũng không còn nhanh nhẹn nữa, “Tìm được rồi, đại nhân..... mùi này..... tốt cuộc chúng ta cũng tìm được rồi.”

Trong không khí tràn ngập một mùi nước tiểu đã lâu, nhưng Mục Tiểu

Ngọ biết đây tuyệt đối không phải mùi nước tiểu.

Dù nàng chưa nghĩ bao giờ nhưng từ biểu tình trên mặt Triệu Tử Mai và Tào Mân nàng cũng biết thứ để trong rương hẳn chính là phúc thọ cao mà bọn họ tìm bấy lâu nay.

"Mau đi xem trong rương có bao nhiêu hàng."

Tào Mân vội ra lệnh cho thủ hạ đi lên xem xét, con mình thì cuống quýt đi đến bên cạnh Triệu Tử Mai xoa xoa tay nói, "Đại nhân, hóa ra đồng hàng kia bị giấu ở đây, chẳng trách chúng ta mãi vẫn không phát hiện ra.

Như thế xem ra án này đã phá được, ngài cũng có thể báo cáo công tác với Đàm đại nhân của Thuận Thiên Phủ."

Triệu Tử Mai đã bình tĩnh hơn, nhưng trên mặt hẳn lại nổi lên một chút nghi ngờ.

Hắn nhẹ nhàng gảy ngọc ban chỉ trên ngón cái, mày nhíu lại nói, "Đừng mừng vội, nếu Viên Xương Lê mất tích ở đây thì hẳn nhất định đã tới gian mật thất này, nhưng hiện tại sao không thấy hắn?"

Tào Mân cúi đầu nhìn mặt giày của mình nói, "Cũng đúng, không thấy Viên Xương Lê chứng minh mật thất này có thêm cửa thông với bên ngoài, nhưng cửa ấy....."

"Cửa ở chỗ này." Mục Tiểu Ngọ vẫn luôn đứng bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện bỗng chen ngang.

Nàng chỉ về mặt tường bên trái của mật thất, chỉ thấy màu của bức tường ấy hình như thẫm hơn những chỗ khác.

Nếu không có mười mấy cây đuốc thì căn bản sẽ không nhìn ra.

Triệu Tử Mai khen ngợi mà gạt đầu với Mục Tiểu Ngọ sau đó hắn nhanh chóng đi qua sờ soạng mặt tường vài cái rồi dùng sức đẩy mặt tường trước mặt.

Một cánh cửa gỗ từ từ mở ra, cùng lúc đó thì thể Viên Xương Lê đang dựa trên ấy ngã xuống, nện rầm một cái lên đồng lá khô bên ngoài.

Chương 75: 75: Hồ

Viên Xương Lê chết vì trúng độc thạch tín.

Sau đó người của quan phủ tìm được một vại thạch tín nhỏ từ dưới giường của hắn.

Ngoại trừ cái này còn có một cuốn sách ghi rõ tin tức vận chuyển mua bán phức tạp cao bao gồm số lượng cùng những người mua ở các nơi.

Chẳng qua tên của người mua đều được đánh dấu đơn giản chứ không có tên họ cụ thể.

Triệu Tử Mai chỉ có thể đoán được "Đầu chim ung" ở kinh thành chính là Hà Hồng Thanh bởi vì chỗ vại hắn của hắn có xăm một con điều hầu. Những người khác trong Viên gia tựa hồ không hề biết đến chuyện Viên Xương Lê làm.

Viên lão gia nghe thấy tin tức này thì ban đầu là khiếp sợ, sau đó là một hồi khóc rống.

Nhưng lúc biết Viên Úy có khả năng chính là do Viên Xương Lê hại chết thì thái độ của ông ta lại thay đổi.

Ông ta khăng khăng muốn gởi thi thể Viên Xương Lê ném ra bãi tha ma, dù thiếp thị của ông ta cũng là mẹ đẻ của Viên Xương Lê quỳ rạp trên mặt đất đau khổ cầu xin ông ta cũng không thay đổi chủ ý.

Nhưng lúc sau đi vào nha môn, ở trước mặt Triệu Tử Mai và Tào Mân ông ta lại bi thương đến độ khó giữ bình tĩnh.

Nếu không phải người khác khuyên giải an ủi thì sợ là một câu ông ta cũng không nói được hoàn chỉnh.

"Các đại nhân, Viên Đạo Kiêu ta đời này không có khát vọng gì lớn lao,

chỉ mong có một ngôi nhà của mình, mong con cái có thể bình an lớn lên.

Thế nên mỗi ngày ta đều cẩn thận thức khuya dậy sớm để có thể tích cóp thêm chút bạc, để bọn nhỏ có thể áo cơm vô lo, an gia lập nghiệp.

Nhưng chỉ một nguyện vọng đơn giản như thế vì sao lại không thể thành hiện thực.

Ông trời đối xử với ta quá tàn nhẫn mà.”

“Ta biết Xương Lê có oán với ta, nhưng ta cũng không phải hoàn toàn bỏ mặc hắn.

Ta đã sớm để lại một phần gia sản, chuẩn bị giao cho hắn lúc nào ta nhắm mắt xuôi tay.

Việc làm ăn của Vĩnh Thịnh mấy năm nay ngày càng sa sút, hắn cầm lấy tiền ấy đi con đường mưu sinh khác so với kinh doanh cửa hàng này thì ổn thỏa hơn nhiều.

Nhưng đứa nhỏ này lại không hiểu được khổ tâm của ta.”

“Nếu hắn oán ta bất công thì vì sao không nói thẳng với ta chứ? Vì sao nó lại giết Uy Nhi của ta, con bé có biết gì, nó vô tội mà.”

Nghe ông ta nói thế Triệu Tử Mai tiến lên một bước nhẹ giọng trấn an, “Từ chúng cứ hiện tại cũng không thể xác định Viên Xương Lê có cố ý giết chết Viên Uy hay không.

Mộc Diêu giết người cũng có thể không phải do hắn bày mưu đặt kế mà là do Viên Uy trùng hợp đụng phải tà vật kia.”

Nghe vậy Viên Đạo Kiêu chậm rãi thả bàn tay đang vuốt ngực xuống, thần sắc kinh hoảng trên mặt thoáng thả lỏng, “Nói như thế thì Xương Lê cũng không phải kẻ vô lương tâm.....”

“Hắn thấy lợi quên nghĩa, hại vô số người nên nếu đứng từ góc độ này mà nói thì Viên Xương Lê thật đúng là một kẻ xấu xa vô lương tâm.” Triệu Tử Mai đánh gãy lời Viên Đạo Kiêu sau đó lại dấn sát tới, giọng điệu trầm bổng, biểu tình nghiêm túc mà nói, “Viên lão gia, ta nói như vậy hy vọng ông không tức giận.

Nếu ông biết phúc thọ cao đã gây ra bao nhiêu vụ thảm án thì ông cũng

sẽ công nhận cách nói của ta.

Chỉ là ta có một điều nghĩ mãi không ra, một kẻ vô lương tâm như Viên Xương Lê vì sao lại cam nguyện tự sát chứ?”

“Những người làm buôn bán hàng này đều mang theo độc dược tùy thân, có lẽ hẳn biết mình bị quan phủ theo dõi, biết mọi chuyện không xong nên mới sợ tội tự sát chẳng?” Tào Mân nói ra cái nhìn của mình.

“Xương Lê từng gọi tên Ủy Nhi trong lúc ngủ mơ, ta đi ngang qua phòng hắn đã từng chính tai nghe được.” Sau khi ngỡ ngẩn suy nghĩ một lát Viên Đạo Kiều bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt là bi thương và hối hận đan xen khiến khuôn mặt vốn dĩ hiền lành của ông ta trở nên vắn vẹo, “Hơn nữa..... hơn nữa mấy ngày nay hắn thường chong đèn đến sáng, mãi tới bình minh mới tắt.”

Phía dưới vách núi là một cái hồ trong suốt rộng lớn.

Nước tuyết trên núi cao chảy xuống tạo thành cái hồ này, qua mấy ngàn, mấy vạn năm nước tuyết thấm theo khe đá cuộn cuộn không ngừng chảy xuống lòng hồ mãi không thôi.

Một mảnh thiên hà lấp lờ trong trời đêm giống như một mảnh lụa trắng từ không trung trút xuống mặt nước khiến nước hồ xanh sẫm được phủ lên một lớp áo choàng.

Nó nhớ rõ khi đó hồ này còn chưa lớn như bây giờ, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy cuối, so với một cái ao thì không lớn hơn bao nhiêu Bên hồ khi ấy có rất nhiều lau sậy và đám ruồi muỗi, chỉ động một chút là nam nhân mặc áo đen đi giày rơm kia sẽ bị đốt nổi mấy nốt to.

Nhưng hắn căn bản không để ý tới cái này, hắn cứ chuyên tâm chế tạo thân thể của nó, đầu tiên là đầu, sau đó là thân mình, hai cái cánh lớn sau đó là cái đuôi dựng thẳng lên.

Cuối cùng hắn cầm bút vẽ trong tay phác họa ra đôi mắt vàng tươi của nó.

“Vẽ rộng thêm mắt.”

Nam nhân cười nói xong thì cầm bút chấm thuốc nhuộm đỏ tươi vẽ con ngươi cho nó.

Trong nháy mắt kia nó thấy được mọi thứ: thấy núi xanh, ngân hà lộng lẫy,

thấy mặt hồ lấp lánh bạc và đồng thời nhìn rõ nam nhân mặc áo đen đang mỉm cười trước mặt.

“Ba năm, rốt cuộc cũng làm xong.” Nam nhân vừa cười vừa vỗ tay nói, giống như một đứa nhỏ mới được món đồ chơi mới.

Hắn nhanh chóng trèo lên lưng nó, hai chân đạp một cái rồi cười nó bay lên trời.

Đạn họ dán mặt hồ mà bay về phía trước, càng bay càng xa, càng bay càng cao, lướt qua núi non san sát, gần như chạm vào ánh trăng như mâm ngọc phía trên.

Nhưng bỗng nhiên có một cơn gió thổi tới, bên trong còn kèm theo cát bụi nhỏ vụn đờ trên người khiến nó cảm thấy bản thân nặng hơn mấy lần, cánh như bị khóa lại không cách nào động đậy.

“Làm sao vậy?”

Giọng nói lạnh lẽo của nam nhân vang lên từ trên đầu, lòng nó căng thẳng, còn chưa kịp nghĩ nhiều cả người nó đã rơi xuống mang theo cả nam nhân kia.

Phía dưới là núi đá lởm chởm, nếu rơi xuống hẳn sẽ tan xương nát thịt, không chỉ nó mà cả nam nhân kia cũng thế.

Vì thế nó dùng hết toàn lực xoay người sang trái, cho dù cánh phải đã vang lên tiếng đứt gãy cũng không hề do dự.

Rốt cuộc thân thể nó vẫn cọ qua núi đá bén nhọn mà bay lên, nhưng cánh phải vì dùng sức quá độ nên bị rách bay rời khỏi thân thể nó.

Nó nhanh chóng rơi xuống, một đầu chui vào trong hồ.

Sau khi giãy giụa một hồi nó và nam nhân kia mới cùng nhau nổi lên mặt nước.

Nó nhìn hắn: cũng may tứ chi hắn toàn vẹn, không bị thương, chỉ có quần áo ướt đẫm dán lên người hắn đồng thời hòa tan cỗ khí chất phiêu dạt lạnh thấu xương trên người hắn.

Nam nhân kia cũng đang nhìn nó, nhìn một bên cánh tàn khuyết của nó.

Trong mắt hắn có thần sắc mà nó không hiểu, nhưng nó biết hắn không hề có vui sướng tràn ngập sau khi sống sót sau tai nạn giống nó.

Qua hồi lâu nam nhân bỗng nhiên nặng nề mà thở dài, sau đó dùng giọng

nói một mỗi nói ra một câu, "Không còn dùng được."

Nói xong hấn rời mắt khỏi người nó, một mình bơi vào bờ, túm cỏ dại trên vách đá mà trèo lên.

Hấn đi rồi, bóng dáng của hấn bị ánh trăng kéo thật dài, hòa vào đám cỏ dại um tùm, cũng đọng lại trong lòng nó.

Mộc Diêu vốn không có trái tim nhưng vì sao nó lại thấy lòng mình đau như vậy chứ?

Nó nhìn hấn nhưng hấn không quay đầu lại.

Chương 76: 76: Tham Mộ

Không biết nó bị ngâm ở trong hồ bao lâu mới được người ta vớt lên.

Bàn tay người này thực thô ráp, bên trên dày đặc vết chai, khi đụng phải có chút khó chịu.

Nhưng đôi tay này tài nghệ cao siêu, sớm đã tới trình độ thượng thừa. Hắn tìm được mấy cây trúc sau đó bỏ ra mài giữa mặt ngoài bóng loáng, lại bôi thuốc màu và đốt lửa uốn cong.

Sau đó hắn dùng chúng thay thế đấm khung gỗ và lông chim đã mục ruỗng vì ngâm nước của nó.

Rồi hắn lại tự tay dệt lụa đen trùm lên khung xương và cẩn thận đính lại.

Cuối cùng hắn còn cố định một cái còi trúc trên đó, để nó có thể phát ra tiếng kêu giống như chim.

“Đôi mắt này quả là sinh động, nhưng còn thiếu một chút.”

Cuối cùng người kia đâm chính ngón trở của mình và nhỏ hai giọt máu của mình vào hai mắt nó.

Hắn vừa lòng đánh giá kiệt tác của mình sau đó nói ra một câu khiến nó khiếp sợ không thôi: “Ta muốn cho hắn nhìn xem Mộc Diêu mà Công Thâu Bàn ta làm ra có thể bay trên trời mấy ngày.”

Nó có thể bay ở trên trời thật lâu, cho dù xuyên qua chiến hỏa mấy ngày cũng sẽ không rơi xuống.

Thế nên sau đó nó trở thành một công cụ tác chiến.

Nó không thích, và may mắn chính là loại tình huống này cũng không tiếp tục quá lâu bởi vì Công Thâu Bàn cũng nhanh chóng chán ghét chiến tranh, chán ghét tỷ thí với Mặc Tử.

Cho nên hắn thường xuyên cưới nó trộm về nhà, sau đó dứt khoát để nó ở

trong nhà không mang tới quân doanh nữa.

Nó rất vui mừng, chỉ cần có người làm bạn thì nó đều vui mừng, tuy người đó không phải nam nhân mặc áo đen đi giày rơm kia.

Nhưng có một ngày cuộc sống ấy đột nhiên kết thúc.

Vân thị —— người vợ Công Thâu Ban yêu tha thiết ngã từ trên lưng nó xuống, một thi hai mệnh.

Trên người nó mang nợ máu, biến thành tội nhân làm ác không chịu hối cải. Nó vẫn nhớ rõ ở trước linh vị của Vân thị, Công Thâu Ban tự tay vẽ lên hai cánh của nó hai chữ "Thọ" sau đó hắn ôm lấy quan tài mà khóc ròng, mãi chưa ngừng.

Những người khác thấy thế cũng rơi lệ.

Nhưng lúc mọi người muốn chôn nó trong cùng huyết mộ thì Công Thâu Ban lại ngăn cản bọn họ.

Hắn đi đến trước mặt nó vươn tay sờ cánh của nó sau đó lã chã nói, "Người không sai, là ta sai, nếu ngày đó ta không khăng khăng muốn tỷ thí với hắn thì sẽ không tái tạo người, và đương nhiên cũng sẽ không có chuyện sau này."

Người đi đi, bay càng xa càng tốt, nhân gian này vốn không phải chỗ người nên đến."

Nó bay đi dưới ánh mắt hối hận của hắn.

Nhưng nó không hiểu ý của hắn, nó chỉ cảm thấy thực cô đơn, thấu tận tâm can.

Từ đó nó lưu lạc trên thế gian, phạm thời gian và năm tháng, qua rất nhiều năm.

Nó từng giúp rất nhiều người, đã làm rất nhiều chuyện không biết là tốt hay xấu, tất cả đơn giản chỉ vì nó quá hoài niệm cảm giác không muốn rời xa

Nhưng mỗi một lần sau khi việc hoàn tất nó sẽ luôn bị vứt bỏ và lãng quên.

Nó không hiểu bị kịch vì sao cứ luôn lặp lại, trong đầu cũng luôn nghĩ tới một câu cuối cùng Công Thâu Ban nói: Nhân gian này vốn không phải

nơi mà người nên tới.

Nó không nên tới sao? Có lẽ thế, nhưng vì sao nó lại càng tham lam chút
ấm áp hư vô mờ mịt kia chứ?

Ồ một lần cuối cùng nó cứu vị thái tử bị nhốt ở thành trì kia.

Nó nhớ rõ ánh mắt phức tạp của hắn khi nhìn mình: Rõ ràng hắn sợ, vì
không trung đen tối trên đỉnh đầu tràn ngập nguy hiểm không xác định.

Nhưng hắn không thể không thử một lần, phụ vương hắn hiện tại đã chẳng
tin tưởng ai ngoại trừ con trai ruột thịt của mình.

Không có việc gì, ta sẽ giúp người.

Nó muốn dùng ánh mắt an ủi người kia và hắn tin.

Lúc nằm trên lưng nó hắn nói: "Người là thứ trời cao ban cho ta, chờ mọi
việc kết thúc người ở lại nhé."

Nó cảm thấy mình đã chờ đợi thật nhiều năm mới chờ được những lời này.

Vì thế nó ra sức chở hắn bay về phía bầu trời đêm đen nhánh không một
ngôi sao.

Cánh nó dùng sức vẫy trong không khí ướt lạnh, trong lồng ngực giống như
có thứ gì đó kích động, không phải máu nhưng so với máu càng ấm áp hơn.

Doanh trại của đám phản quân ở phía dưới càng ngày càng nhỏ, chỉ bé
bằng bàn tay.

Khi ấy nó biết bọn họ sắp thành công.

Người trên lưng hiển nhiên cũng có cùng ý nghĩ ấy, hắn chỉ vào phía trước
và nói, "Xem kia, chỉ cần lướt qua con sông kia là tới địa bàn của quân cứu
viện....."

Nhưng giọng hắn đột nhiên im bật, trên lưng Mộc Diêu cũng nhẹ bẫng.

Thân thể hắn dán vào đuôi nó mà trượt xuống, nó có thể cảm nhận ngón
tay hắn co duỗi giống như muôm túm lấy nó nhưng cuối cùng vẫn không thể.

Hắn trượt xuống, giống Vân thị, cho dù nó quay đầu liếc mạng đuổi theo
cũng không kịp.

Hắn rơi xuống một mảnh đá vụn, thân thể tan nát, rách tung tóe.

Nó nhìn thấy trước ngực hắn cắm một mũi tên thật dài, đầu mũi tên đã bị máu nhuộm đen đặc.

Nó đứng bên cạnh hắn, hai cánh vẫy lại, ánh mắt cứng còng nhìn thi thể rách nát của hắn, thật giống một con diều hâu thực thụ.

Đám binh sĩ vây quanh sôi nổi thử đi lên, có kẻ dùng trường mâu chọc đuôi nó, có kẻ cầm cung tiễn nhắm ngay đầu nó.

Còn có vài kẻ lá gan lớn thậm chí còn cầm đuốc đi tới định chọc vào người nó.

Dòng nước ấm trong thân thể nó càng lúc càng nóng, rốt cuộc nó không nhìn được mà bùng nổ.

Nó cảm thấy đầu mình giật giật sau đó hình như có hai dòng nước mắt phun ra từ mắt nó xông về phía tên binh sĩ gần nhất sau đó dính chặt lên đầu hắn.

Nó nghe thấy tiếng kêu thảm thiết chung quanh, sự cuồng loạn và nỗi sợ hãi tới độ lá gan muốn nứt ra tràn ngập không trung nhưng nó lại không vì thế mà dừng lại.

Tiếng động này dường như an ủi nó, an ủi trái tim không tồn tại của nó. Vì thế nó lại quay đầu dùng nước mắt dồn nén ngàn năm mà đốt cháy càng nhiều người hơn.

Huyết nhục của bọn họ tẩm bổ nó, khiến nó kích động khó nhìn, lại hung phấn dị thường.

Nó tham lam hút hết máu thịt của những kẻ muốn tước đoạt hy vọng của nó.

Mãi tới khi xung quanh hoàn toàn yên lặng nó mới tỉnh ngộ.

Nó nhìn những mảnh da người bày trên mặt đất, chúng gần như trong suốt, so với tấm lụa trên người nó còn mỏng hơn.

Bọn họ run rẩy rào rạt trong gió lạnh, giống như những mảnh lá khô.

Rất nhiều năm sau khi bị chủ nhân cuối cùng vô tình cứu ra khỏi rương gỗ trăn áp mình nhiều năm nó mới hiểu được cảm giác hung phấn gần như điên

khùng mà mình cảm nhận lúc ấy là gì.

Kẻ kia nói: "Người biết vì sao ta làm việc này lại kiếm được nhiều tiền thế không? Bởi vì thứ trong tay ta có thể khiến người khác vui vẻ, có thể để bọn họ tạm thời quên đi mọi chuyện không như ý."

Ồ trên đời này có thể vui vẻ là một việc đặc biệt không dễ dàng."

"Có lẽ nhân gian này vốn không phải nơi mà người nên tới."

Không biết vì sao nghe hẳn nói như thế nó lại nhớ tới một câu cuối cùng mà Công Thâu Bàn nói.

"Quả táo thực ngọt." Linh Nhi nuốt miếng táo sau đó quay đầu nhìn đôi mắt nó được ngân hà nhuộm sáng ngời tỏa sáng.

Đôi mắt được vẽ kia giống như vật sống, nó đang chớp động thứ ánh sáng nàng nhìn không thấu.

"Người đang nghĩ cái gì thế?" Nàng ném lõi táo xuống hồ nước sau đó hỏi Mộc Diêu.

Chương 77: 77: Ra Khỏi Thành

Nói xong câu đó nàng tự giễu cười cười nói, "Ta quên mất người căn bản không thể nói."

Nhưng ta biết người hiểu hết, cho nên để ta nói cho người nghe vậy."
Linh Nhi nhìn về phía ngân hà chảy xuôi phía chân trời, tay rũ xuống xoa xoa góc áo và do dự một lúc lâu rốt cuộc mới chậm rãi nói ra những lời trong lòng: "Ta không biết vì sao người lại muốn giết tiểu thư, giống như ta không biết vì sao người phải cứu ta, không để người kia phát hiện ra ta."

Nhưng ta luôn cảm thấy giết người không phải mong muốn của người, nhưng cứu người lại là thứ người vẫn luôn tâm niệm.

Nghĩ thế này là không công bằng với tiểu thư, mà ta cũng chẳng có cách nào thay nàng tha thứ cho người nhưng với ta mà nói thì ta chẳng thể cấm hận người được."

"Thật kỳ quái, rõ ràng biết người là một con quái vật khát máu nhưng ta lại thấy đau lòng cho người."

Ta ở trong rương ba ngày đã cảm thấy như mấy trăm năm, không phải bởi vì bóng tối và sợ hãi mà vì cô đơn.

Ta vuốt hoa văn trên vách rương, lúc cảm thấy bản thân thật sự không xong thì ta lại nhớ tới người.

Làm sao người chịu đựng được đây? Năm tháng dài lâu như thế, người lại cô đơn chiếc bóng, bị nhốt trong một nơi chật hẹp thì người làm sao chịu đựng?"

"Ta là cô nhi, từ rất nhỏ đã bị Viên gia mua về."

Tuy tiểu thư đối xử với ta rất tốt nhưng loại cô độc này đã thấm vào tận xương tủy.

Ta thường tưởng tượng trời đất rộng lớn như thế nhưng ta lại cô độc một mình, giống như một giọt nước trong đại dương mênh mông, ngày nào đó bị thái dương đốt cho bốc hơi thì có lẽ cũng chẳng có người để ý.

Cho nên ta hiểu cảm thụ của người."

Người hiểu sao? Nó cúi đầu nhìn nàng, bỗng nhiên rất hận việc bản thân không thể nói chuyện.

Nếu có thể hiện tại nó muốn nói với nàng: Nó cũng là một giọt nước, theo dòng chảy vô định rất nhiều năm nhưng vẫn không tìm được nơi trở về.

"Là ta..... Bá bá bá....."

Bụi cỏ phía sau phát ra tiếng quái dị, cỏ hai bên rạp xuống sau đó bóng dáng Linh Nhi quen thuộc lập tức lộ ra.

Có vẻ hắn đã trốn ở đó nghe lâu rồi, hiện tại mới nhìn không được lộ diện.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt hắn, có thể thấy rõ gân xanh nảy lên trên đó.

"Ta nói rồi, phạm là để người không liên quan nhìn thấy thì người nhất định phải giết chết kẻ đó, bất kể đó là ai.

Thế nên dù Uy Nhi đã chết ta cũng chưa từng oán trách người một câu. Nhưng người lại gạt ta giấu nàng ta đi, người không làm ta thất vọng sao?"

Hắn đi về phía trước một bước, ánh mắt lặng lẽ chuyển từ người Mộc Diêu sang phía Linh Nhi.

Mỗi năm một lần Lễ thành đều đúng hạn tổ chức cuộc thi thả diều.

Ở ngoại ô ngoài thành các cao thủ khắp nơi đang sôi nổi phóng con diều mình làm ra lên không trung, nương theo gió mà triển lãm thành quả cho mọi người tới xem cùng đám thương nhân tới chọn mua diều.

Lúc này con diều bay cao nhất là con rết mang hai đầu rồng, có chiều cao hai mươi thước, thân thể được tạo thành từ rất nhiều mảnh ghép hình tròn, kéo dài đến hai sùn.

Chân nó bắt chước con rết, vừa để duy trì sự cân bằng của con diều vừa mang lại kết cấu tinh diệu.

Hai cái đầu đều là đầu trâu, sừng hươu, mắt tôm, miệng rắn, đôi mắt to rộng, khi nó nổi lên sẽ chuyển động theo đó cực kỳ giống thật nhưng không mất đi sự mạnh mẽ uy nghiêm của rồng.

"Đây là tác phẩm mới của cửa hàng diều Trần thị."

So với năm vừa rồi thì cái này còn dài hơn, nhìn qua thực khí phái."

"Nghe nói diều của Trần gia năm nay vừa ra đã bị người ta tranh nhau mua không còn gì, có cả người từ kinh thành tới mua."

"Thì đúng rồi, Trần công tử không chỉ đọc sách tốt mà diều làm ra cũng thượng hạng."

Mọi cái tiền ở diều của Trần gia đều bắt nguồn từ bàn tay khéo léo của hắn.

Người nói xem vì sao người khác sinh con ra lại giỏi thế chứ, chả bù cho tiểu tử nhà ta chả được tích sự gì, thật là người so người sẽ tức chết."

"Người tức cái gì, nhà người cũng đâu có cửa hàng diều."

Kể nên tức giận nhất chính là Vĩnh Thịnh kia, ta thấy nhà bọn họ lần này còn chẳng có ai tới."

"Đúng vậy, nhưng Viên tiểu thư mới vừa đi không bao lâu Viên gia thiếu gia lại..... Aizzz, có lẽ Viên lão gia cũng không có tâm tình kinh doanh nữa."

Tiếng nghị luận truyền đến từ đám người và chui vào tai Mục Tiểu Ngộ.

Nàng nhón mũi chân nhìn khắp nơi lại thấy một bóng dáng cô độc đứng ngoài rìa thế là mắt nàng sáng lên sau đó nhẹ giọng nói với Triệu Tử Mai ở bên cạnh, "Công tử, Trần Dụng kia."

Triệu Tử Mai theo ngón tay của nàng nhìn lại thì quả nhiên thấy Trần Dụng đang đứng bên tường thành, trong tay nắm một cuộn dây nhẹ nhàng lôi kéo dây nhỏ.

Mà phía cuối sợi dây ấy chỉ có một con diều hình bướm vàng xanh đan xen, xem bộ dạng đã cũ.

"Con diều hai đầu kia chính là do Trần Dụng làm ra nhưng hắn không thả

mà đứng ở chỗ này thả một con điều cũ kỹ.

Có thể thấy tình cảm của hắn và Viên Úy đúng là sâu nặng, chúng ta đã hiểu lầm hắn rồi.

Nhưng vì sao hắn bị người ta hiểu lầm lại không giải thích?" Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng dáng Trần Dụng sau đó lẩm bẫm nói.

"Hắn cũng không để ý, hắn chỉ cần một người biết được tâm ý của mình là được." Triệu Tử Mai nhìn Mục Tiểu Ngộ một cái rồi cười nói, "Tiểu Ngộ, người đúng là tốt, chỗ cần thông minh thì thông minh, chỗ cần ngu ngốc thì ngu ngốc."

"Người khen ta còn tranh thủ mắng," Mục Tiểu Ngộ chẳng hề để ý mà nhún nhún vai, trên mặt lại bỗng nhiên lộ ra một nụ cười giao hoạt, "Công tử, chúng ta thật sự cứ vậy mà rời Lỗ thành ư?"

Triệu Tử Mai mắt lé nhìn nàng nói, "Hung phạm đã chết, phúc thọ cao đã được thu hồi vậy không đi còn ở lại làm gì?"

Mục Tiểu Ngộ chớp đôi mắt nhỏ, "Mộc Diêu thì sao?"

"Tà vật này mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, Thuận Thiên Phủ lại bận rộn vì thế ta không thể ở lại đây canh nó được." Hắn đáp cực kỳ nghiêm túc, lại nói có sách mách có chứng.

Mục Tiểu Ngộ nghe vậy thì vỗ tay nói, "Vừa lúc ta và lão đầu nhi cũng muốn đi về hướng tây, cũng cùng đường với công tử."

Như vậy ở trên đường chúng ta không cần lo chỗ ăn chỗ ngủ, lại có mọi người làm bạn cũng sẽ không cô đơn."

Triệu Tử Mai khoanh tay nhìn nàng một lúc lâu cuối cùng cũng lắc đầu cười ha hả sau đó nhìn đám người phía trước sau đó đề thấp giọng nói,

"Đúng là không gạt được người cái gì."

Nhưng sao người lại đoán được ta chỉ giả bộ rời khỏi đây?"

"Chuyện này chẳng phải rõ ràng rành rành ư," Mục Tiểu Ngộ liếc hắn một cái, "Tào đại nhân hận Mộc Diêu thấu xương, sợ không thể báo thù cho phu nhân của mình."

Nhưng nghe nói ngài rời đi mà thần sắc hắn lại vẫn bình thường, không hề có ý giữ người lại.

Cái này quả thực quá không hợp lý.”

Thấy kế hoạch của mình và Tào Mân bị nàng dễ dàng vạch trần, Triệu Tử Mai đứng bất động sau đó quay đầu nhìn Mộc què đang ngồi trên lưng ngựa rồi nhẹ giọng nói, “Tuy Viên Xương Lê đã chết nhưng lòng ta trước sau vẫn bất an.

Tào đại nhân cũng thế, bởi vì ngoài đồng phúc thọ cao kia thì án này không có bất kỳ khẩu cung và nhân chứng hay bằng chứng nào.

Hơn nữa Mộc Diêu chưa sa lưới cho nên ta tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi.”

“Nhưng công tử đang diễn vở này cho ai xem? Chẳng lẽ ngài thật sự hoài nghi hung phạm là kẻ khác ư?” Mộc Tiểu Ngộ khó hiểu hỏi.

Chương 78: 78: Chân Tướng

Triệu Tử Mai lắc lắc đầu, "Chỉ để ngừa vạn nhất, nếu hung phạm là kẻ khác hoặc Viên Xương Lê còn có đồng lõa khác vậy người này nhìn thấy ta đi rồi chắc chắn sẽ thả lỏng cảnh giác cho nên nói không chừng có thể sẽ để lộ dấu vết."

Nếu không có thì chúng ta cũng sẽ chỉ tốn chút công sức, không thiệt hại gì."

Nói tới đây, hắn xin lỗi mà cười cười rồi tiếp tục, "Sở dĩ gạt các người cũng không phải vì không tín nhiệm cô nương mà vì Mục tiền bối bị thương, người cũng vì thế đánh mất tràng hạt khiến lòng ta trước sau đều băn khoăn cho nên không muốn phiền toái mọi người nữa."

Mục Tiểu Ngộ không ngờ hắn bỗng nhiên kéo tới bản thân nên trong lúc nhất thời nàng cảm thấy hơi xấu hổ, khóe miệng run rẩy vài cái.

Nàng gượng cười vài tiếng và lắp bắp nói, "Cái kia..... Chúng ta ở lại cũng được, nhưng chúng ta vốn muốn tới Thanh Châu tìm người quen, không phải, là đi làm chút việc, là việc gấp, hơn nữa chúng ta đã trì hoãn ở Lỗ thành mấy ngày vì vậy cũng không thể để bên kia chờ thêm....."

"Triệu mỗ hiều." Triệu Tử Mai thấy ánh mắt nàng đảo loạn lên thì trong lòng buồn cười, lại không đành lòng bắt nàng vất óc nghĩ lý do nữa nên hắn mở miệng cắt đứt đoạn đối thoại xấu hổ này.

Mục Tiểu Ngộ thở ra một hơi, để che giấu quần bách nàng vội vàng quay đầu đi nói với Mục què lúc này đang ghé trên lưng ngựa, "Lão đầu nhi, ông đỡ hơn chưa, sáng nay thấy ông ăn hai bát cơm vậy chắc không đáng ngại nữa rồi."

Mục què phối hợp với Mục Tiểu Ngộ nên cũng làm bộ làm tịch mà "Ai nha" hai tiếng, miệng lẩm bẩm, "Ăn uống thì cũng đỡ hơn rồi, nhưng xương cốt vẫn đau, không biết là ngã hỏng chỗ nào rồi, lang trung cũng không tìm ra."

Ta thấy tới Thanh Châu còn phải tìm một đại phu khác khám lại xem sao.....”

Ông ta vừa nói vừa chú ý quan sát sắc mặt Triệu Tử Mai thấy bình thường không giận dữ ông ta mới yên tâm.

Ái ngờ vừa mới chuyển ánh mắt sang Mục Tiểu Ngộ ông ta đã cứng người, lập tức lộn nhào từ trên ngựa xuống.

Triệu Tử Mai hoảng sợ, vội tiến lên dìu ông ta.

Sau khi nâng Mục què lên hấn mới phát hiện mặt ông ta trắng bệch, mồ hôi như hạt đậu chảy xuống từ thái dương thấm ướt tóc mai hoa râm của ông ta.

“Tiền bối, ngài không sao chứ?”

Triệu Tử Mai tưởng ông ta bị thương chỗ nào nên trong lòng khó tránh khỏi sốt ruột.

Nhưng Mục què lại vội rút tay khỏi tay hấn, đầu ngón tay run run chỉ vào phía trước sau đó nói ra một câu chỉ có Triệu Tử Mai có thể hiểu, “Xong rồi, xong rồi, lại biến sắc.”

Những lời này vừa nói ra miệng Triệu Tử Mai đã cảm thấy giữa lưng lạnh ngắt, hấn hít một ngụm khí lạnh nhưng nó lại nghẹn ở ngực, không sao phun vào phun ra được.

Hấn nhìn Mục què, lại nhìn thấy hai cái bóng trong đôi mắt lão gia tử.

Người kia mặc một thân áo dài quần dài gọn gàng, bím tóc hất trước ngực tiêu sái thanh tú Nhưng dù bộ dáng nàng vẫn là Mục Tiểu Ngộ thì thoát nhìn lúc này đã không phải nàng nữa rồi.

Hấn không biết là khác chỗ nào, nhưng tóm lại bọn họ như hai người khác nhau.....

Hiện tại nàng nghiêng đầu, khoanh hai tay trước ngực, rất hứng thú nhìn hai cái kẻ trước mặt vẫn duy trì tư thế cứng đờ lúc trước.

Mũi chân nàng nhẹ nhàng vẽ vòng trên mặt đất, bộ dạng hơn hở.

Thấy thần sắc nghiêng ngả trong lòng nàng thế là Mục què không đứng vững nổi nữa.

Ông ta bỗng nhiên chấp hai tay trước ngực sau đó quỳ phịch xuống trước

mặt nàng lấp bắp, "Thần tiên..... Tang thần tiên, không, Tang đại thần, ngài lão nhân gia..... rớt cuộc..... rớt cuộc xuất hiện."
Triệu Tử Mai nghe không hiểu nhưng thấy Mục què như vậy thì ít nhiều cũng đoán được "Tang" là tên của nó.

Hắn đang do dự xoay người đồng thời nghĩ xem nên xưng hô thế nào, nên chào hỏi thế nào lại bỗng nhiên nghe được một tiếng "cứu mạng".

Giọng nói này suy yếu chứa đầy sợ hãi bay ra từ cánh rừng cách đó không xa.

Hắn quay đầu lại vừa lúc thoáng nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ cũng xoay người nhìn về phía cánh rừng cây cối rậm rạp phía sau.

"Cứu mạng."

Lại một tiếng kêu nữa vang lên, lần này tiếng động đã rõ ràng hơn.

Cùng lúc đó Triệu Tử Mai nhìn thấy một bóng người xuyên qua đám cây rừng rậm rạp mà nghiêng ngả lao đảo chạy tới bên này.

Áo ngoài của nàng ta gần như đã bị nhánh cây kéo rách tung tóe, trên khuôn mặt cấu bần là nước mắt vằn vện thành khe rãnh.

Nhưng Triệu Tử Mai vẫn liếc một cái đã nhận ra nàng ta.

"Linh Nhi."

Lúc hắn gọi một tiếng này thì Linh Nhi cũng đã nhìn thấy hắn, đôi mắt trên khuôn mặt cấu bần của nàng ta bỗng sáng lên.

"Đại nhân, đại nhân, cứu ta."

Nàng chạy về phía Triệu Tử Mai, chân trần đập trên mặt đất phát ra những tiếng "Bạch bạch" giòn vang.

Triệu Tử Mai cũng chạy qua đón nàng ta nhưng lúc lướt qua Mục Tiểu Ngộ hắn lại cảm giác khuỷu tay tê rần vì bị ngón tay cứng như thép của nàng kéo lại.

"Người làm gì?" Hắn nhìn Mục Tiểu Ngộ, chỉ thấy trên mặt nàng là biểu tình sâu kín quái dị đến mức quỷ dị nhưng đôi mắt kia lại hàm chứa ý cười.

Nàng nhìn chằm chằm Linh Nhi ở phía sau không chớp mắt.

"Từ từ, nhìn xem ai tới kìa." Nàng nói.

Quả nhiên, nàng còn chưa dứt lời đã có một bóng người khác chui ra từ

trong rừng.

Ánh mắt kẻ kia sắc bén, chân cẳng cũng nhanh nhẹn thế nên trong một khắc Triệu Tử Mai còn tưởng mình nhận lầm người.

Nhưng lúc kẻ kia nhìn thấy đám người nhón nháo ồn ào, đặc biệt là Triệu Tử Mai và Bảo Điền vẫn mặc quan phục thì ông ta bỗng thu lại sắc bén trong mắt, nhanh chóng quay lại bộ dạng một Viên Đạo Kiêu cả người toàn thịt, thích khốc thích gào mà bọn họ quen thuộc.

Chỉ có bước chân ông ta là không hề chậm lại, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Ông ta chạy vọt về phía trước, thịt mỡ trên người rung lắc dữ dội, cả người lao tới phía sau Linh Nhi lúc này đã xụi lơ trên mặt đất.

Một tay ông ta đặt lên vai Linh Nhi dùng sức kéo nàng về sau, một tay khác bịt chặt miệng nàng.

Thấy thế Triệu Tử Mai nhấc chân muốn đi qua nhưng lại bị Mục Tiểu Ngộ kéo lại.

Tay nàng cứng rắn không cho phép hấn động dậy, chỗ cánh tay còn đau đớn vô cùng.

"Chờ một chút, tiếc con thì không bắt được sói đâu, hơn nữa cô nương này cũng không phải con dê mặc người xâu xé." Nàng âm trầm cười, lúc Triệu Tử Mai tiếp xúc với ánh mắt nàng thì trong lòng không nhịn được chấn động, cũng không hiểu nổi ý trong lời của nàng là gì.

Nhưng vào lúc này hấn bỗng nghe được một tiếng thét chói tai, ánh mắt mọi người cũng bị hấp dẫn nhìn qua, bao gồm cả Trần Dụng lúc này đang hoảng hốt đứng cạnh tường thành.

Tiếng thét kia đương nhiên không phải của Linh Nhi, mà của một kẻ khác — Viên Đạo Kiêu, ông ta bị Linh Nhi cắn đứt một ngón tay.

"Ta đã nói vị cô nương kia có chút năng lực, quả nhiên không nhìn lầm."

Mục Tiểu Ngộ vừa dứt lời chợt thấy Linh Nhi đẩy Viên Đạo Kiêu ra và phun đoạn ngón tay đứt lên mặt đất.

Nàng ta dùng cả tay cả chân bò dậy, chạy về phía bọn họ.

Viên Đạo Kiều mang theo biểu tình dữ tợn chạy đuổi theo, hiện tại ông ta đã bỏ lớp mặt nạ giả nhân giả nghĩa xuống, hai mắt ông ta đỏ bừng, cánh mũi phập phồng giống như một con dã thú cuồng nộ.

"Đại nhân," Linh Nhi dùng hết sức nhào về phía trước, vừa thở vừa kêu, "Là ông ta, là ông ta giết tiểu thư....."

Chương 79: 79: Vực Sâu

Những lời này vốn không lớn, bởi vì hiện tại Linh Nhi đã cực kỳ suy yếu, giống như sắp ngất tới nơi.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì chung quanh lại lập tức im lặng, mọi người đều dừng việc trên tay, đồng thời chuyển ánh mắt lên người Viên Đạo Kiêu.

Đặc biệt là Trần Dụng, trong lúc bất giác hắn đã buông lỏng cuộn chỉ trong tay, con diều hình bướm không còn trói buộc nên lập tức theo gió bay càng cao hơn.

Chỉ lát sau nó đã hóa thành một chấm nhỏ màu đen biến mất trên nền trời xanh thẳm.

Viên Đạo Kiêu cũng bất động, thân thể mập mạp của ông ta như bị điểm huyết, tóc bị gió thổi bay về phía sau, lộ ra nét hung ác trên khuôn mặt.

Đồng nhiên ông ta toét miệng cười, đôi mắt như mắt chuột hí thành hai đường kẻ.

"Nha đầu này điên rồi, từ khi Úy Nhi ra đi nàng ta đã thần trí không rõ, mỗi ngày đều ăn nói khùng điên."

Lúc này sáng sớm nàng ta đã chạy ra ngoài khiến lão phu phải tìm mãi mới thấy."

Ông ta nói xong thì lập tức túm lấy cánh tay Linh Nhi, cả người nàng ta đã xụi lơ, tay chỉ giãy giữa được vài cái đã không còn sức lực.

Nàng ta mặc cho lão túm lấy tay mình sau đó túm cả người mình lên như xách một con thỏ.

"Ngươi giết....." tuy không thể động đậy nhưng Linh Nhi vẫn nhìn chằm chằm Viên Đạo Kiêu, miệng lặp lại sự thật kinh hoàng kia.

"Đừng nói nữa, ngươi điên rồi." Viên Đạo Kiêu cất giọng lạnh lẽo, lực

trên tay cũng nặng hơn, móng tay bấm sâu vào da thịt của Linh Nhi.
"Người giết chết tiểu thư, người để Mộc Diêu giết chết thân sinh cốt nhục của mình....."

Nói xong khoe miệng Linh Nhi chậm rãi lộ ra tươi cười.

Nàng nghe thấy đám người xung quanh bắt đầu bàn tán thì thảm, đa phần bọn họ đều kinh ngạc, còn có kẻ dùng ánh mắt chán ghét mà nhìn Viên Đạo Kiều.

Đặc biệt là Trần Dụng, trong mắt hắn có phần nộ, chân bước dần tới chỗ này.

"Người giết tiểu thư, là người, là người giết tiểu thư."

Mộc Diêu trong cổ mộ là công cụ giết người của người, cũng là thứ giúp người vận chuyển phúc thọ cao.

Đây là toàn bộ những gì ta nhìn thấy tận mắt cho nên người cũng muốn giết cả ta luôn." Linh Nhi bỗng nhiên có sức lực, nàng đứng lên với kẻ đang đứng ngay trước mặt mình sau đó nước mắt trào ra và rơi xuống.
"Ta đã bảo người câm miệng ngay."

Bên tai nàng là tiếng gào rú như dã thú, sau đó cả người nàng bị Viên Đạo Kiều đẩy mạnh đập xuống mặt đất.

Lúc này Trần Dụng đã chạy tới bên người nàng, hắn đỡ Linh Nhi dậy, ánh mắt chuyển từ khuôn mặt tái nhợt của nàng sang Viên Đạo Kiều.

Viên Đạo Kiều lúc này đầu tóc bù xù, tóc tai che nửa khuôn mặt lão, phần còn lại thì vẫn lên dũ tợn.

Khóe mắt lão nghiêng qua một bên thành một động tác kỳ dị, giống như đang rơi vào mê mang.

"Viên Uy là do người giết sao?"

Lúc nói ra mấy lời này giọng Trần Dụng run lên.

Từ sau nhìn lại thì đến chân hắn cũng run, giống như bị chứng bệnh quái lại nào đó.

Viên Đạo Kiều chậm rãi quay mặt lại nhìn hắn, đôi mắt lão nhìn Trần Dụng đó nhưng lại giống như chẳng thấy gì.

Bởi vì đôi mắt vẫn đục kia trông rỗng, giống như có một tầng màng bọc ngăn cách lão với thế giới bên ngoài.

Trong đó không hề có bi thương hay vui mừng, cũng chẳng có ánh sáng gì. “Là ta, ta giết Viên Úy, ta giết chính con đẻ của mình.”
Bả vai run lên vài cái, sau đó Viên Đạo Kiêu nói ra một câu khiến mọi người đều khiếp sợ.

Cùng lúc đó, tấm màng vô hình vẫn luôn phủ trên người lão giống như bị nứt vỡ, lão quay đầu nhìn Trần Dụng và đám người đang xúm lại vây xem.

Lúc này Triệu Tử Mai và Bảo Điền cùng mấy nha dịch từ cửa thành đang bước nhanh tới đây, lão thấy hết nhưng lại bỗng nhiên toét miệng cười sâu kín.

“Ta giết con bé, không chỉ có vậy, ta còn giết Xương Lê, còn rất nhiều, rất nhiều kẻ chắn đường ta.” Lão nhướng mày, nếp nhăn trên trán hằn sâu, khước miệng càng ngày càng nhếch cao hơn, “Nhưng thế thì sao? Các người có thể làm gì được ta?”

“Chỉ sợ những người bị người gián tiếp hại chết đã đếm không xuể,” Triệu Tử Mai đi đến trước đám người, hần nhìn Viên Đạo Kiêu, lửa giận trong lòng trào lên nhưng vẫn cố nén lại mà gằn từng chữ, “Toàn bộ phúc thọ cao của khu vực Hoa Bắc đều từ tay người mà ra.

Vì kiếm lợi nhuận kékéxù nên người đã làm ra chuyện táng tận thiên lương bực này.

Viên Đạo Kiêu, trong lòng người thật sự không có chút hối cải nào sao?”
“Triệu đại nhân,” Viên Đạo Kiêu cao giọng đánh gãy lời hần “Thiện và ác ở trong lòng người thật sự phân chia rõ ràng như vậy hả?”

Lão vung tay về phía những người bu xem xung quanh mà điên cuồng gào lên, “Những kẻ này chẳng lẽ đều là người tốt ư? Sở dĩ bọn chúng không phạm tội không phải vì bọn chúng thiện lương mà vì chúng không giống ta, không gặp được cơ hội kiếm lợi nhuận kékéxù.

Triệu đại nhân, mỗi người chúng ta đều qua lại giữa ranh giới thiện và ác, chỉ cần không cẩn thận sẽ vượt rào.

Mà một khi đã bước qua ranh giới thì rất khó để quay đầu lại.

Thế nên ta cũng không tiện như người nói đầu, các người cũng tuyệt đối không lương thiện như mình nghĩ đâu.”

“Toàn lời xằng bậy.” Còn không nghe lão nói hết Bảo Điền đã mắng nước miếng văng tứ tung.

Nhưng Triệu Tử Mai đứng bên cạnh hẳn lại không hề cãi lại, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Viên Đạo Kiêu, con người như một cái đầm nước sâu làm người ta không nắm rõ.

Đôi mắt trong giếng nước kia lại hiện ra trong đầu hẳn, ngóng nhìn hẳn từ vực sâu thăm thẳm.

“Hóa ra Triệu đại nhân cũng có đồng cảm.....” Viên Đạo Kiêu miễn cưỡng cảm nhận ra biến hóa trong lòng Triệu Tử Mai vì thế lão híp mắt nói.

“Đừng lôi kéo làm quen.” Triệu Tử Mai ngăn lại rung động đột nhiên nổi lên trong lòng sau đó lạnh lùng thốt ra những lời này.

Hắn nhìn Bảo Điền một cái sau đó lệnh cho mấy nha dịch đang chạy tới, “Bắt người.”

Đám nha dịch bao gồm Bảo Điền lập tức xông lên chỗ Viên Đạo Kiêu, ai cũng nghĩ bọn họ nhất định sẽ bắt được bởi vì bất kể từ số lượng tới thể trạng thì Viên Đạo Kiêu đều không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng lúc sắp chạm được vào ống tay áo của lão ta thì lão bỗng vung tay lên ném một đồng bột phấn vào mắt đám nha dịch.

Thấy vậy Triệu Tử Mai giật mình, hẳn vừa muốn tiến lên đã thấy một cơn gió ập tới hất ngã cả đám nha dịch và cả hẳn xuống đất.

Cát vàng bay đầy trời, hẳn nhìn thấy một bóng dáng thật lớn từ không trung hạ xuống, nó che trước người Viên Đạo Kiêu, dùng con mắt còn sót lại nhìn hẳn.

Đôi mắt vàng tươi ấy giống như trăng tròn trên không trung, trong đó lộ ra một tia bi thương khó hiểu.

Nhưng rõ ràng nó chỉ là một con Mộc Diêu, đến đôi mắt cũng được bút vẽ ra thì làm sao có thể bi thương được?

Triệu Tử Mai giống như bị con mắt này hút vào, trong lúc nhất thời hắn quên mất bản thân đang ở hiểm cảnh, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm đôi mắt của Mộc Diêu.

Mãi tới khi trong mắt con diều phun ra một sợi tơ hồng giống một cái lưới dài bắn tới giữa trán hắn thì Triệu Tử Mai mới đột nhiên hoàn hồn, lao đảo lùi về sau, tay sờ súng etpigôn bên hông.

Nhưng hắn còn chưa kịp rút súng ra thì cả người đã dán vào một người khác, lạnh lẽo giống như hàn băng chôn vạ năm dưới lòng đất.

Chưa đợi hắn quay đầu lại cánh tay đã bị người ta túm lấy, cả người bị ném ra ngoài rơi xuống bên chân Linh Nhi.

Chương 80: 80: Rơi Xuống

“Rốt cuộc cũng đợi được ngươi.” Mục Tiểu Ngộ hé miệng cười dữ tợn sau đó nhìn về phía Mộc Diêu đang giương cánh nhìn chằm chằm mình.

Nụ cười này tuy chưa tới mức quỷ dị nhưng lại có vẻ khiến mắt nàng càng sáng hơn, giống hai viên hạt châu bằng pha lê màu đỏ, ngay cả đồng tử của nàng cũng là màu đỏ, bên trong phản chiếu cả người Mộc Diêu đen nhánh.

“Đói bụng mấy ngày nay, cuối cùng cũng có thể ăn no nê.” Lúc nói ra những lời này bụng nàng đột nhiên kêu vang, vừa khéo trở thành bằng chứng của việc bụng nàng đói.

Mộc Diêu cảnh giác lui về phía sau hai bước, ngay sau đó nó vẫy hai cái cánh bay về phía nàng, trong mắt phun ra sợi tơ hồng bắn về phía trước. Mục Tiểu Ngộ không hề trốn, chỉ mặc cho sợi tơ hồng có phần đầu chia ba kia đâm vào giữa mày của mình.

Dưới tiếng cảnh báo của Triệu Tử Mai nàng đột nhiên tròn tròn mắt, trừng trừng nhìn Mộc Diêu.

Nàng thấy nam nhân mặc áo đen kia đang quỳ gối bên hồ, tay cầm bút nhẹ nhàng điểm lên đồng tử đỏ tươi của nó.

Rồi nàng lại thấy một nữ nhân bụng to rơi từ trên người nó xuống, còn nhiều, rất nhiều người khác nữa..... Thậm chí nàng còn thấy được tiểu nha đầu mới vừa chạy ra khỏi rùng, trong lúc nàng ta hôn mê bất tỉnh nó đã cản thận cồng nàng ta bay lên, sợ người này rơi xuống từ trên lưng mình.

“Làm một con diều bình thường là được rồi, sao lại sinh ra tham niệm để gặp phải nhiều việc như vậy.

Mộc Diêu, hôm nay ta sẽ thu ngươi, coi như kết thúc một mảnh tình si của ngươi đối với thế nhân.”

Nàng cười lạnh phun ra một câu này sau đó trông mắt đột nhiên trùng to hơn, cơ bắp trên mặt giống như tách khỏi xương cốt mà phập phồng giống như muốn nổi một trận sóng to gió lớn trên gương mặt xinh đẹp ấy.

Cùng lúc đó Mộc Diêu phát ra một tiếng còi trúc hoảng hốt, cả người nó cấp tốc lùi về sau.

Nhưng hơi ấm từ cơ thể nó lao nhanh về phía Mộc Tiểu Ngộ, nó hoàn toàn không hút được huyết nhục của nàng mà ngược lại bị nàng hút hết sức mạnh.

"Hương vị không kém." Nàng nhìn chằm chằm nó, vừa lòng mà khẽ vuốt miệng mình.

Mộc Diêu cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, giống như biến thành một con diều chân chính.

Nó hoảng sợ lùi về phía sau lại phát hiện sợi tơ kia cứ dính trên trán Mộc Tiểu Ngộ, không sao tách ra được.

Cho dù nó dùng hết sức, dù cả người nó đã bay lên khỏi mặt đất thì vẫn không thể tách khỏi nàng.

Nàng giống một tòa tháp mọc ra từ mặt đất, nguy nga sừng sững bất động.

Một tia sáng trắng rơi xuống trước mặt, Mộc Diêu cảm thấy đồng tử của mình phun ra một dòng nước ấm, không sao ngăn cản nổi, cứ thế che lấp khuôn mặt của Mộc Tiểu Ngộ.

Nhưng thân thể của nó lại có thể động, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như một tờ giấy hơi mỏng.

"Đi." Viên Đạo Kiêu cắt con dao vào tay áo, chân vừa nhấc lão đã thuận thực trèo lên lưng Mộc Diêu sau đó tháp giọng hét một tiếng.

Mộc Diêu bay lên trời, tốc độ nhanh như một viên đạn pháo.

Nó bay tới đám mây gần nhất trên bầu trời, cả người biến mất ở trong ấy.

Mộc Tiểu Ngộ thảm kêu không ổn, tuy nàng đã ném châm đồng theo nhưng lại cảm thấy rất có khả năng không theo nổi nó.

Bởi vì Mộc Diêu biết lần này là sống chết cho nên nó đã dùng toàn lực.

Quả nhiên chậm đồng vừa chạm tới tầng mây đã vô lực, chỉ kịp dán lên viền của tầng mây dát vàng trước khi rơi xuống.

Còn Mộc Diêu lại vọt ra từ tầng mây, tiếp tục bay lên cao hơn.
"Sợ là lại để nó chạy thoát rồi." Triệu Tử Mai thấy chậm đồng rơi xuống thì tay nắm chặt thành đấm nện mạnh lên mặt đất căm giận nói, "Nếu để nó chạy mất thì lần sau muốn tìm được sẽ rất khó."
Nói xong câu đó hấn cảm thấy Trần Dụng chợt chấn động.

Hấn vốn đứng bên cạnh không có ý kiến nay bỗng xoay người chạy về phía sau Ánh mắt hấn tìm kiếm trong đám người, lúc nhìn thấy hai tiểu nhị nhà mình ánh mắt hấn sáng lên, chân vội chạy về phía bọn họ dùng tay túm lấy hai cuộn dây của hai người kia.

"Trần công tử muốn làm gì?" Linh Nhi mờ mịt lắm bảm.
"Hấn muốn dùng con điều đầu rồng kia bực hạ Mộc Diêu." Triệu Tử Mai thấy Trần Dụng giật dây điều, con điều đầu rồng kia theo đó mà thay đổi phương hướng bay về phía Mộc Diêu.

Lúc này thì ai cũng đã rõ ý đồ của hấn.
"Nhưng Mộc Diêu là tà vật, sao có thể bị một hai con điều bình thường áp chế đây?" Linh Nhi run run giọng, nàng không chớp mắt nhìn con điều đầu rồng đang bay cao trên bầu trời.

Nó đang đuổi theo Mộc Diêu, hai tay nàng ấy cũng theo đó chấp trước ngực, cả người căng lên vì lo lắng.
"Trước kia đương nhiên không có khả năng, nhưng hiện tại Mộc Diêu đã bị hấp thụ bầy thành pháp lực, còn phải chờ một Viên Đạo Kiêu béo tốt thì cũng chưa ai nói được điều gì." Nói đến đây Triệu Tử Mai nhìn thoáng qua Linh Nhi, lông mày nhíu lên, miệng nghi hoặc hỏi, "Linh Nhi cô nương, ngươi không muốn..... Mộc Diêu bị bắt sao?"
Linh Nhi bị hấn hỏi thì sững sốt, môi mấp máy vài cái sau đó nàng ấy cúi đầu nhìn mũi chân mình giống như đang cố tìm cách biện bạch vài câu cho bản thân.

Ai biết vào lúc này đám người lập tức gào lên.

"Dụng trúng, dụng trúng rồi."

Triệu Tử Mai và Linh Nhi đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung:

Hiện tại gió đã thổi bay tầng mây dày nặng, để lộ ra vòm trời trong xanh bùng sáng.

Linh Nhi cảm thấy màu trời và màu của phiến hồ bên Lỗ sơn đúng là như nhau, giống như trong suốt thấy đáy.

Nhưng chỉ khi nhìn kỹ người ta mới phát hiện chẳng nhìn được gì. Mộc Diêu đang bay lượn trên màn trời màu xanh ấy, lúc thì nó chồm về phía trước, lúc lại rơi xuống mấy tấc: Hai con điều đầu rồng đề lên hai cánh của nó, dưới sự điều khiển linh hoạt của hấn, hai con điều đang cố kéo Mộc Diêu xuống.

"Tranh..... Tranh....."

Tiếng còi trúc linh hoạt kỳ ảo vang lên trong không trung, Mộc Diêu giống như rất sốt ruột, bởi vì vừa rồi trong lúc va chạm Viên Đạo Kiêu đã trượt từ lưng nó xuống phần đuôi.

Hiện tại ông ta đang liều mạng dùng hai tay túm lấy cái đuôi của nó, hai cái chân của ông ta thì đá đập trong không trung, miệng phát ra tiếng kêu hoảng sợ, hiển nhiên ông ta đã sắp không chịu nổi.

Đám người phát ra từng tiếng kinh hô theo động tác chọt cao chọt thấp của Mộc Diêu.

Ngay cả Mục Tiểu Ngộ cũng ngửa cổ nhìn lên bầu trời, không dám rời mắt khỏi Mộc Diêu nửa khắc.

Chỉ có một người vẫn mang thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chú vào mọi thứ, đó là Trần Dụng.

Hai tay của hấn đã bị dây điều cắt đến rướm máu nhưng hiện tại hấn cũng không điều khiển cuộn dây nữa mà chỉ nói nhỏ với hai gã tiểu nhị, mặc cho Mộc Diêu vượt qua hai con điều đầu rồng kia mà bay lên cao.

Triệu Tử Mai đột nhiên biết hấn muốn làm gì.....

Quả nhiên, nháy mắt tiếp theo hấn và tiểu nhị bên trái đột nhiên buông tay, sau đó bọn họ hợp lực kéo con điều bên phải xuống.

Sức nặng bên cánh trái đột nhiên biến mất, nhưng cánh phải lại trầm nặng, Mộc Diêu tức khắc mất cân bằng, cả người nó lật mạnh sang bên phải, liên tục quay cuồng ba bốn vòng mới miễn cưỡng duy trì không rơi xuống.

Nhưng đã chậm, lúc nó có thể miễn cưỡng ổn định thân thể thì Viên Đạo
Kiêu đã mất lực chống đỡ.

Sau khi thét lên một tiếng sợ hãi lão tuột tay khỏi đuôi diều, cả người như
một tảng đá to lớn sặc sỡ rơi xuống đất.

Chương 81: 81: Lòng Không Rung Động

Trọng lượng ở đuôi cánh đột nhiên biến mất, Mộc Diêu lập tức biết có chuyện gì xảy ra.

Thân thể cực lớn của nó lập tức chuyển hướng, lướt qua tầng mây dày nặng và gió gào thét đuổi theo Viên Đạo Kiều.

Trong nháy mắt nó cảm thấy mình chạm được vào người lão, nhưng lại bị hai con điều đầu rồng kia chặn lại thế nên cả người chỉ lướt qua lão chứ không đón được.

Một tiếng "Phốc" lớn vang lên, giống như có thứ gì đó nổ tung trên mặt đất.

Cả người Mộc Diêu chấn động, nó biết lần này và đi văng lại giống nhau, cuối cùng nó vẫn mất đi người có thể cho nó chút ấm áp.

Thân thể Viên Đạo Kiều nện trên mặt đất trống trải, máu trong cơ thể lão bắn tung tóe ra ngoài, nở rộ thành một đóa hoa trên mặt đất.

Đôi mắt lão đã dại đi nhưng ánh sáng bên trong vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn.

Lão nhìn bóng dáng thật lớn trên bầu trời đang bay về phía mình sau đó suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều rất nhiều.....

Sự tình bắt đầu từ lúc nào nhỉ?

À, đúng rồi, từ một năm kia.

Năm ấy việc làm ăn của Vĩnh Thịnh rơi xuống đáy cốc, cửa hàng do chính lão lập ra và kinh doanh cả đời cứ thế già đi như thân thể lão, không địch lại đám đối thủ cạnh tranh trẻ trung khác, doanh số giảm thê thảm, không bằng một nửa năm trước.

Cố tình là con trai lão không biết cố gắng, con gái tuổi còn nhỏ, chẳng có ai giúp lão phân ưu cho nên lão ngày ngày lo lắng đến tiều tụy.

Nhưng có lẽ trời sẽ không tuyệt đường người.

Có một ngày lão đang sàu não thì một đồng hương đã lâu không gặp tìm được và hỏi lão có nguyện ý làm một việc làm ăn lợi nhuận cực lớn hay không.

Viên Đạo Kiêu vốn không định để ý tới kẻ kia, bởi vì lão biết kẻ này là lái buôn thuốc phiện, công việc làm ăn ấy chả khác nào treo đầu ở thất lung.

Nhưng sau khi trực xuất gã đồng hương kia khỏi cửa, ma xui quỷ khiến thế nào Viên Đạo Kiêu lại chạy ra tìm hắn.

Nói gì đi nữa thì lão cũng không có quá nhiều lựa chọn, mà điểm mấu chốt của một người cũng thường bị đánh vỡ khi ở tuyệt cảnh.

Đương nhiên lão sợ.

Lão sợ bị quan phủ phát hiện, sợ cái đầu trên cổ không biết giữ được tới khi nào, cũng sợ liên lụy người nhà.

Năm lần bảy lượt lão định rửa tay gác kiếm, thậm chí nghĩ dù sau này khôn cùng thì cũng sẽ không sống những ngày liêu lĩnh như đi trên mũi đao này nữa.

Nhưng vào lúc lão hoảng sợ không chịu nổi nữa thì Viên Đạo Kiêu lại phát hiện một tòa cổ mộ ẩn sâu trong rừng, tấm gọi phong sương tuyết vũ của mấy trăm năm.

Chuyện phát sinh sau đó đều thuận lý thành chương, lão cứu Mộc Diêu, còn nó dùng cách của chính nó thành toàn dã tâm của lão.

Đương nhiên việc đầu tiên là lão để nó giết chết kẻ đồng hương kia.

Lão nói với nó: Chuyện này là bí mật của hai chúng ta, bất kể nó phát hiện ra người nào khác muốn nhìn trộm bí mật này thì phải lập tức không do dự giết chết ngay.

Nhưng lão không ngờ chính những lời này lại hại chết con gái mình.

Lão không vì cái chết của Uy Nhi mà trách cứ nó, nhưng sau đó lão vẫn thường nghĩ nếu ngày đó lão không bảo nó đợi mình ở ngoài viện thì có lẽ con gái lão đã không phải chết.

Nỗi đau mất con gái không khiến Viên Đạo Kiêu sa sút tinh thần mấy ngày, ngược lại lúc sau cả người lão như được phủ một tấm màng, ngăn cách lão và yêu hận tình thù trên thế gian này.

Lão cảm thấy linh hồn mình bị thống khổ hung hăng gột rửa một lần, từ đây sẽ không thống khổ nữa.

Để tránh người khác sinh ra nghi ngờ, lão tự mình tới quan phủ báo án, thậm chí còn tìm kiếm thuật sĩ chiêu hồn độ linh khắp nơi.

Bởi vì lão nhận định Úy Nhi sẽ vĩnh viễn không quay về, giống bao nhiêu kẻ chết trong tay Mộc Diêu mấy năm nay.

Nhưng lúc này đây lão đã tính nhầm.

Da của Viên Úy lại bay trở về Lỗ thành vào một tháng sau.

Là không cam lòng ư? Là còn lưu luyến sao? Lão không biết nhưng tấm da này lại bị người mà lão không muốn biết nhất phát hiện ra.

Triệu Tử Mai, tên quan viên trẻ tuổi mà lão không nắm bắt được.

Hắn tới từ kinh thành, hơn nữa giống như hắn vì lão mà tới.

Triệu Tử Mai lập tức nổi lên nghi ngờ với chuyện này, thậm chí phái người theo dõi Viên phủ, muốn bắt được bí mật lão khổ tâm che giấu.

Nhưng kẻ cả như vậy cũng chẳng cần quá mức sầu lo, lão chỉ cần ngủ đông một thời gian, chờ kẻ kia rời tầm mắt, rời khỏi Lỗ thành là lão sẽ lại tiếp tục nghề cũ.

Nhưng lão lại không nghĩ tới bí mật của mình lại bị một người khác, một kẻ lão chưa từng để trong lòng phát hiện ra.

Trong khoảng thời gian lão bị bệnh Viên Xương Lê bắt đầu triển khai tay chân ở cửa hàng.

Hắn đọc hết đồng sổ sách vốn đã bị làm cho mờ hồ không rõ Mấy năm nay, Viên Đạo Kiều kiếm được tiền đủ tiêu mấy đời không hết, sớm đã không cần dựa vào Vĩnh Thịnh mà ăn cơm.

Nhưng cửa hàng vẫn cần phải tiếp tục kinh doanh, bởi vì nó là ngụy trang của lão, là công cụ giấu tai mắt của người khác.

Thế nên lão lục tục lấy bạc ra bỏ khuyết những lỗ lãi của Vĩnh Thịnh, nhưng lão không nghĩ tới có một ngày chính đứa con trai không nên thân của lão lại phát hiện ra lỗ hỏng ấy.

Đương nhiên lão không sợ Viên Xương Lê, cũng biết với tư chất của tên

kia thì cả đời này nhất định sẽ bị lão nắm chặt trong tay.

Nhưng lão lại nảy ra một mưu kế khác, lợi dụng Viên Xương Lê diệt trừ tai họa ngầm.

Hàng ổ của Mộc Diêu sớm hay muộn cũng bị phát hiện, không bằng lão sẽ tương kế tựu kế.

Đêm đó lão hạ độc chính con trai mình rồi trộm vận chuyển thi thể hắn tới cỗ mộ, đặt ngoài cửa của mật thất.

Lúc sau lão chọn một người có ngoại hình giống Viên Xương Lê trong đám gã sai vặt, để hắn theo lời dặn đi tới cỗ mộ, rồi lại để hắn ẩn thân tại mật thất, đợi lúc nào quan phủ tiến vào mộ là hắn có thể trộm trở về.

Nhưng gã sai vặt kia một khi đã biết bí mật thì không thể nào trở về được nữa, Mộc Diêu sớm đã đợi hắn trên đường.

Qua một phen sắp xếp chu đáo chặt chẽ, lão đương nhiên đẩy mọi tội lỗi lên người Viên Xương Lê.

Lão mất con trai, cũng mất mấy rương phúc thọ cao và bạc, nhưng thế thì tính gì? Chờ án này kết thúc, chờ Triệu Tử Mai rời đi rồi lão sẽ có thể bắt đầu lại việc làm ăn, mở rộng bản đồ của mình.

Có Mộc Diêu rồi lão chính là vua của một mảnh đất đai rộng lớn, sống chết của vô số người đều bị lão nắm trong tay.

Lão có được tài phú người thường không địch lại được, cho nên dù mất đi con cái thì lão cũng chưa bao giờ hối hận.

Nhưng lão không thể ngờ mọi tính toán của mình lại thất bại trong tay một tiểu nha hoàn.

"Người....." Viên Đạo Kiêu nhìn Mộc Diêu đang từ từ dừng lại bên người mình, nhìn đôi mắt vẫn trào ra nhiệt dịch đỏ tươi của nó, môi run lên, ánh sáng trong mắt rốt cuộc cũng trôi đi.

Lão đi rồi, mang theo câu nói còn chưa kịp thốt ra nhưng Mộc Diêu lại biết lão muốn nói gì.

Nó nhớ rõ sau khi Viên Uy chết lão ngồi bên cạnh cửa mộ, nhìn chằm chằm mấy rương phúc thọ cao vừa được vận chuyển tới và nói với nó: "Rất nhiều người dùng nhiều tiền mua nó để hóa giải thống khổ của bản thân

nhưng ta không chạm vào nó một lần.

Ngươi có biết vì sao không?"

Nó chờ lão nói hết lời.

"Lòng không rung động sẽ không đau." Lão cười khúc khích nói tiếp, "Mộc Diêu vốn dĩ không có trái tim, thật tốt."

Nó nhìn Viên Đạo Kiều, hai cánh nhẹ nhàng vung lên khép lại đôi mắt lão.

Chương 82: 82: Thành Toàn

Mộc Diêu đứng thẳng người bên cạnh xác của Viên Đạo Kiều, đôi mắt của nó nhìn quanh đám người, từ Triệu Tử Mai đến Trần Dụng và Tào Mân mới vừa chạy tới..... Bên cạnh đều là kẻ địch mà nó lại chỉ còn một đôi mắt đã gần như tàn phế.

"Bao vây nó lại."

Tào Mân vừa ra lệnh đã có một cái lưới lớn ụp xuống chỗ Mộc Diêu.

Nhưng lúc gần chụp lên người nó thì con diều lại chạy thoát.

Mộc Diêu dán mặt đất bay ra ngoài, nó thông thả nổi giữa không trung, dùng một đôi mắt dọa người mà quan sát những kẻ bên dưới.

Trong đám người có tiếng kêu kinh hoàng, ai cũng hồi hải chạy trốn, dẫm đạp lên nhau.

Bọn họ sợ chỉ cần chậm một chút thì sẽ vô cố gặp họa.

Rốt cuộc nó cũng tìm được nàng kia trong ánh mắt mơ hồ của nó, trong tiếng rống nghẹn ngào của đám nha dịch.

Nó nhìn thấy nàng ấy đứng trong đám đông đang tháo chạy, giống một pho tượng thần uy nghiêm mang theo thương xót.

Nó đánh tới phía nàng ấy, đôi cánh vẽ chữ "Thọ" chọt bung ra giống như muốn đánh bay nàng đi.

Còn nàng thì vẫn bất động, chỉ dùng một đôi mắt đỏ như hổ phách nhìn nó.

"Tranh..... Tranh....." Nó phát ra tiếng kêu khiến người ta sợ hãi, nhưng trong ánh mắt tàn khuyết lại như chứa một tầng ánh sáng của khát vọng.

↳à khát vọng với cái chết.

May mà nàng cũng hiểu được khát vọng của nó.

Trong lòng bàn tay Mộc Tiểu Ngộ bùng lên một ngọn lửa, lúc nó bốc cháy

lên lập tức chiếu sáng thân thể mỏng như cánh ve của Mộc Diêu, đồng thời khiến nó càng thêm giống một thần vật giáng thế.

Nàng vung tay ném ngọn lửa trên tay về phía Mộc Diêu, ngọn lửa màu xanh nhanh chóng biến thành một quả cầu lửa, nuốt cả người nó ở bên trong.

Tiếng trúc gãy vụn truyền đến từ trong quả cầu lửa, hai cái cánh to rộng của nó bị đốt trụi, hai chữ "Thọ" đỏ rực cũng bốc lửa, giống như hai đóa hoa đang nở tới cực thịnh rồi tàn héo.

Mộc Diêu chờ đợi, chờ đợi khoảnh khắc rời khỏi thế gian mà vốn nó không nên tới, chờ đợi đến lúc vạn vật về với cát bụi.

"A."

Phía sau bỗng truyền đến một tiếng thét chói tai, tim nó siết lại.

Đáng chết, trái tim ngu ngốc vốn không tồn tại kia! Nó quay đầu, dùng một chút sức mạnh cuối cùng trong sinh mệnh của mình mà nhìn.

Là Linh Nhi, đôi mắt nàng rung rung, trong suốt như nước hồ dưới chân Lỗ sơn.

Lòng không rung động thì không đau, nó nhìn nàng và cảm thấy trái tim còn sót lại của mình cũng bị lửa đốt sạch.

Gió tây nhẹ nhàng thổi qua không trung càng ngày càng cao xa, một đám mây lững lờ nhàn nhạt che khuất mặt trời vốn cũng không quá nóng.

Thời tiết cũng vô hình chung trở nên dễ chịu hơn.

Tào Mân khẳng khẳng muốn đưa đám người Triệu Tử Mai tới cửa thành.

Dù bọn họ từ chối mãi nhưng cuối cùng cũng không thắng được nhiệt tình của đối phương nên đành thôi.

Nhưng cái kẻ được Tào Mân coi là "ân nhân" kia lại không gia nhập mấy lời khách sáo đưa đẩy kia.

Một mình Mộc Tiểu Ngộ cưỡi một con ngựa đi tuốt đằng trước, bóng dáng cao gầy thẳng tắp kia giống như một thanh kiếm sắc bén chém sắt như chém bùn.

"Vị Mộc cô nương này thật đúng là lợi hại, chỉ một ngọn lửa đã thiếu

cháy tà vật kia.

Không biết nàng là cao nhân phương nào." Tào Mân còn chưa kịp hoàn hồn từ "trận chiến báo thù" mấy ngày trước vì vậy dọc đường đi hấn cú lái nhải mải với Triệu Tử Mai.

"Lúc ấy hai mắt Mộc Diêu đã bị tổn hại, không có bất kỳ lực sát thương nào nên Mộc cô nương mới có thể dễ dàng hàng phục nó.

Tào đại nhân chớ nói mãi tới việc này, đờ phải đưa tới mối họa cho ông cháu nhà họ." Triệu Tử Mai sợ Tào Mân tuyên truyền việc này khắp nơi nên cẩn thận dặn một câu.

"Không dám không dám, đại nhân lo lắng nhiều quá rồi.

Mộc cô nương báo thù cho phu nhân hạ quan nên thuộc hạ cảm kích còn không kịp, làm sao dám tìm phiền toái cho nàng." Tào Mân vội giải thích. Triệu Tử Mai khẽ gật đầu rồi giục ngựa đi nhanh vài bước.

Ai biết hấn lại bỗng nhiên quay đầu sang một bên sau đó ghim cương ngựa dừng lại.

Cửa hàng điều của Trần thị đông nghẹt người, ngoại trừ mấy thương nhân đang mua bán sôi nổi còn có không ít dân bản địa cũng tới Trải qua trận "Đại chiến" mấy ngày trước đây nên hiện tại mọi người đều cho rằng điều của Trần gia có thể trừ tà.

Bọn họ sôi nổi tới mua về treo trên cửa, coi như tạo thành phong cảnh độc đáo của Lỗ thành.

Nhưng ở trong góc của cửa hàng nhộn nhịp ấy lại có một người an tĩnh ngồi.

Những náo nhiệt ồn ào chung quanh giống như hoàn toàn không liên quan tới nàng.

Một mình nàng bình yên hưởng thụ thanh tĩnh của mình.

"Linh Nhi." Triệu Tử Mai thốt ra tên nàng.

"A, hiện tại cô nương này làm việc cho Trần gia.

Bởi vì Viên gia không còn ai, Trần Dụng thấy nàng đáng thương nên giữ

nàng lại." Tào Mân giải thích một câu sau đó lắc đầu tán thưởng nói, "Vị cô nương này đúng là thông minh, không biết nàng ấy dùng cách gì mà có thể mê hoặc được tà vật kia.

Triệu đại nhân, ngài ngẫm lại xem đến con gái đẻ của Viên Đạo Kiều nó còn không buông tha vậy mà lại nương tay với Linh Nhi cô nương....."

"Có lẽ sự tình không phải giống như Tào đại nhân tưởng tượng đâu," Triệu Tử Mai trầm ngâm một lát mới nhẹ giọng nói, "Nhưng quả thực có vài điều ta còn chưa hiểu hết, quả thực muốn hỏi vị cô nương này một chút."

Dứt lời, hần nhảy xuống lưng ngựa và đi vào cửa hàng điều Trần thị, tới trước mặt Linh Nhi.

"Triệu đại nhân?" Linh Nhi ngẩng đầu nhìn hần, sự yên lặng trong mắt nàng khiến hần kinh ngạc, "Đại nhân có việc hỏi ta sao?"

"Người biết ta muốn hỏi cái gì ư?"

Linh Nhi không cần nghĩ ngợi đã nói, "Đại nhân muốn biết ngày đó ta làm sao chạy thoát khỏi tay Viên Đạo Kiều."

Triệu Tử Mai dừng một chút sau đó chậm rãi nói ra suy đoán của mình, "Nó che chở người, không cho Viên Đạo Kiều tổn thương người cho nên người mới có cơ hội chạy từ trong rừng ra.

Linh Nhi cô nương, ta suy đoán có đúng không?"

Tươi cười trên mặt Linh Nhi dần biến mất, lông mi của nàng hơi run lên, môi cũng thế.

Nhưng nàng vẫn quật cường không khóc.

Lát sau nàng ấy đứng lên, duỗi tay gỡ một con điều đang treo trên bức tường phía sau.

Nàng ấy cười ôn nhu nói, "Ta học Trần công tử mấy ngày mới có thể làm ra con điều này.

Nhưng tay nghề của ta quá thô ráp, có lẽ điều trong cửa hàng đều bán hết rồi cũng sẽ chẳng ai thèm ngó tới nó."

Đó là một con Mộc Điều, so với con điều hình bướm của Trần Dụng thì không lớn hơn bao nhiêu.

Theo Linh Nhi nói thì nó quả thực thô ráp, bất kể là khung bằng trúc

hay hoa văn phối màu trên đó đều không vừa ý.

Chỉ có đôi mắt của nó là cực kỳ sinh động, khước mắt nhướng lên một chút lộ vẻ hơi hung ác, hai đồng tử màu đỏ tươi giống như đốm nhỏ máu mà thành.

“Đại nhân đừng sợ, Mộc Diêu ta làm sẽ không giết người.

Nó chỉ luôn tìm kiếm một người có thể cho nó chút ấm áp mà thôi.” Trong mắt Linh Nhi giống như có ôn nhu như nước.

“Đại nhân, nàng ta nói như thế nào? Ngày đó rốt cuộc nàng ta chạy ra khỏi cánh rừng bằng cách nào?” Triệu Tử Mai mới bước ra khỏi cửa hàng Tào Mân đã đi lên đón.

Hắn còn nhìn thoáng qua Linh Nhi ngồi phía xa rồi hỏi.

“Nàng ta cũng chưa nói gì nhiều.” Triệu Tử Mai cao giọng cười sau đó quay đầu thét to để Bảo Điền đuổi theo.

Lúc này hắn giơ roi cùng sai nha chạy về phía cửa thành, “Tào đại nhân, chớ có tiến nữa, núi cao sông dài cuối cùng vẫn phải từ biệt, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Hắn chạy về phía ông cháu họ Mộc, gió thổi qua giống như có tiếng còi trúc vang lên.

Chương 83: 83: Đôi Mắt Trên Vách Tường

Gần đây Tống Dao luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Bất kể nàng cùng đám bạn thêu thùa hay ở trong viện nấu cơm giặt quần áo thì ánh mắt như có như không kia đều dán trên người nàng, nhìn chằm chằm đến mức nàng có chút không được tự nhiên, thậm chí sau cổ lạnh run lên.

Nàng từng thử đột nhiên quay đầu lại, nhưng mỗi khi xoay người thì lại chẳng thấy ánh mắt đó đâu, giống như nó đang chơi trốn tìm với nàng. Điều này cũng không khiến nàng được an ủi, ngược lại càng khiến nàng thêm khiếp sợ vì thế sau khi ăn xong cơm chiều nàng nói bói rói cửa mình với anh trai là Tống Hoàn.

Tống Hoàn đang vội vã muốn đi ra ngoài nghe em gái nói thế thì cũng chẳng để trong lòng mà chỉ nói, "Cả ngày mọi người chẳng đi đâu, chỉ ở trong nhà mình, ngoài chị dâu mọi người thì làm gì còn ai? Chẳng lẽ vách tường có mắt ư?"

Nói xong hấn vội vã đi ra cửa, Tống Dao đi theo phía sau gọi vài tiếng nhưng hấn chỉ phát tay vừa đi vừa nói "Chờ buổi tối ta về lại nói", sau đó hấn rẽ một cái và biến mất.

Tống Dao đứng ở cửa lắc đầu lại dậm chân, chỉ hận cha mẹ chết quá sớm, bản thân nàng lại phải đi theo một người anh thích đánh bạc như mạng, đụng việc gì cũng không có ai làm chủ cho nàng.

Nhưng lúc nàng quay về trong viện thì đột nhiên nghĩ tới một câu Tống Hoàn vừa nói: Chẳng lẽ vách tường có mắt chắc?

Tống Dao ngẩn ra, sau đó ngẩn đầu nhìn về phía tường viện: Nhà đối diện đã dọn khỏi đó 4-5 năm, bên ấy vẫn để không cho cỏ mọc đầy.

Nàng và chị dâu ngẫu nhiên sẽ qua đó hái chút rau dại về nướng bánh áp chảo.

Nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấy người nào ở chỗ kia, đừng nói thấy ai đó, thậm chí nàng còn chưa từng nghe thấy tiếng động nào từ đó.

Nhưng chưa thấy cũng không chứng tỏ nhất định không có.

Tổng Dao giật mình sinh ra một ý nghĩ: Nói không chừng có người chạy nạn hoặc ăn mày trốn ở đó mà mình không biết thì sao?

Nghĩ đến đây nàng đã quyết định phải qua bên ấy nhìn một phen.

Nàng vốn định gọi chị dâu đi với mình nhưng nàng ấy vừa cãi nhau với Tổng Hoàn nên đang ở trong phòng khóc.

Nàng cũng không muốn quấy rầy nàng ấy.

Lúc này không trung đã hơi tối, ánh trăng đã lặn lẽ bề lên, giống một chiếc đèn lồng mờ nhạt treo trên ngọn cây.

Tổng Dao bước ra khỏi cửa, sau khi hơi do dự nàng lập tức đi tới nhà bên cạnh, đẩy cánh cửa gỗ loang lổ không khóa kia sau đó nhấc chân đi vào.

Căn nhà này không lớn, lại rất hoang vắng, dưới chân đầy cỏ dại, dày đến độ nàng chẳng biết đặt chân ở đâu.

Tổng Dao đánh giá khắp sân chỉ thấy bốn bề vắng lặng thì xách vác đi vào.

Nàng bước nhanh đến dưới mái hiên, sau đó cô lấy dũng khí nhìn thoáng qua cửa sổ đã mất cánh cửa rồi nhìn vào trong thật nhanh trước khi rụt cổ về.

Không có gì hết.

Trời còn chưa tối hẳn, trong phòng tuy không sáng nhưng vì không có gia cụ nên cũng chẳng có chỗ nào cho người trốn.

Vừa nhìn nàng đã thấy hết, chỉ có mấy vách tường rách nát, ngoài ra không còn gì.

Nàng nhẹ thở ra, cảm giác dũng khí sắp tan biến của mình đã trở lại vì thế nàng rên sất khi còn nóng mà nhìn qua một lượt mấy căn phòng khác cùng với nhà bếp.

Nàng không thấy gì, trong sân viện này ngoài nàng thì căn bản không có người thứ hai.

Tổng Dao thềm thở ra, đến ánh trăng trên đỉnh đầu nàng cũng thấy đẹp

hơn Nàng nhìn vàng trắng màu vàng nhạt, tiện tay nắm một cây cỏ đuôi chó cấn cấn, miệng hát một điệu dân ca và đi về phía cửa.

Ánh trăng xẹt đầu nàng, chiếu đến bức tường ngăn giữa hai nhà, ôn nhu chiếu lên mặt tường màu xám.

Tống Dao đột nhiên ngừng bước không đi nữa.

Nàng quay đầu, đôi mắt hơi híp lại nhìn mặt tường: Chính giữa đó có một cái lỗ, to hơn ngón tay cái một chút, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra.

Nhưng một cái lỗ nhỏ như thế lại đủ để người ta ghé mắt nhìn qua.

Tống Dao run lập cập, nàng đứng tại chỗ chần chừ một lúc lâu rồi cuộc vẫn đi về phía bức tường.

Cả người nàng dán lên mặt tường lạnh băng, mắt phải ghé lên cái lỗ kia.

Nó hơi cao nhưng nàng nhón chân lên là có thể vừa vặn nhìn qua đó.

Với một nam nhân vóc dáng vừa phải thì độ cao này đứng là thích hợp.

Tống Dao bị ý tưởng hoang đường đột nhiên xông vào đầu làm cho hoảng sợ, nàng kề sát tường, ánh mắt nhìn qua cái lỗ thấy nhà mình.

Không sai, bệ bếp, giếng nước, nàng thấy hết mọi thứ một cách rõ ràng, từ góc độ này thậm chí cả căn phòng không khóa cửa của nàng cũng thấy rõ không sót cái gì: Bàn trang điểm, giá gỗ, giường..... và mấy món quần áo vứt trên giường chưa gấp gọn.

Thiếu chút nữa Tống Dao đã thét lên, nàng cảm thấy sau lưng thực lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo vẫn luôn đi theo nàng mấy ngày nay giống như đang dán trên lưng, không sao xua đi được.

"Tiểu Dao, tiểu Dao."

Chị dâu nàng đi ra từ trong phòng, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Nàng ta thấy bàn ăn chưa dọn thì bắt đầu gân cổ lên gọi tên nàng.

Tống Dao bị tiếng gọi mang theo bất mãn này đánh thức, nàng vội rời khỏi bức tường, giống như đó là một con quái vật đang nhe răng nhọn ra với mình.

Nàng lung tung lau mồ hôi lạnh trên trán rồi cố tự trấn tĩnh lại và bước nhanh về phía nhà mình.

"Tiểu Dao, sao cơm nước xong muối còn đi đâu? Cũng không nói một tiếng với ta." Chị dâu thấy nàng về thì không nhìn được oán trách hai câu.

Tống Dao vừa cười vừa đoạt lấy chén đĩa trong tay nàng ấy, miệng làm bộ không thèm để ý hỏi một câu, "Tẩu tử có thấy cái lỗ trên tường kia không?"

"Lỗ? Lỗ nào?"

Tống Dao nín thở hát cầm về phía tường ngăn, "Tẩu xem, nó to bằng ngón cái, vừa mới xuất hiện phải không?"

Chị dâu nàng liếc mắt tường một cái rồi cười nói, "Ài u, đúng rồi, sao lúc này ta mới phát hiện ra nhỉ? Ngày mai để anh muối lấy chút bùn đắp vào."

Nhưng cũng chẳng quan trọng, dù sao nhà kia cũng có ai ở đâu."

"Vẫn nên lấp lại đi." Tống Dao cũng không ngẩng đầu lên mà nói, "Lấp rồi sẽ an tâm."

Đến ngày thứ ba sau khi lấp cái lỗ thì một nam nhân dọn tới căn nhà cách vách.

Chuyện này Tống Dao nghe được từ chị dâu.

Vào chạng vạng ngày đó nàng đang ở trong phòng sửa lại cái áo ngắn của mình thì chị dâu vội vàng đi từ ngoài vào.

Thấy nàng thế là nàng ấy ngồi xuống mép giường, vô cùng vui vẻ nói về chuyện mình mới nghe được.

"Cái nhà kia thu dọn lại khí phái cực kỳ, gạch mới, ngói cũng mới, đều là mảnh sứ tốt nhất, ánh nắng vừa chiếu lên đã chói tới độ người ta không mở được mắt.

Gia cụ trong phòng cũng đều là những thứ ta chưa thấy bao giờ, chỉ nói cái bình phong kia thôi đã biết phú quý.

Trên đó thêu chim chóc hoa cỏ như thật, còn chưa hết, trên bình phong còn khảm ngọc thạch, ai u, cả đời này ta cũng chưa thấy miếng ngọc to như thế....."

Tông Dao ngẩng đầu, tròn mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, “Tẩu tử, ngài nói cách vách có người tới ở ư?”

Chương 84: 84: Huyết Án

Tống Dao tỉnh lại lúc hoàng hôn, nàng mới vừa trải qua một giấc mộng, một giấc mộng thực đáng sợ.

Trong mộng nàng thấy tiểu Kha Tử đứng bên lan can của Quảng Tự Hiên và cúi đầu nhìn mình cười.

Hắn nói: "Tiểu Dao tử, bơ này mới làm từ sữa dê tốt nhất đó, bán cho tử hai xuyên tiền không đắt tí nào."

Tử đừng cò kè mặc cả nữa."

Nụ cười của hắn vẫn đơn thuần như lúc còn sống, trắng tinh như bơ đang chảy tích tấp từ thùng chứa đến bên chân hắn.

Tống Dao cực kỳ sợ, bởi vì nàng nhìn thấy một đôi mắt sắc bén phía sau lưng hắn.

Ánh mắt kia dán lên lưng tiểu Kha Tử, giống như hận không thể đục một cái lỗ trên đó.

"Cẩn thận....."

Nàng thét lên một tiếng cảnh báo tiểu Kha Tử nhưng giọng nàng lại bị ngăn ở trong họng, không sao phát ra tiếng.

Đúng lúc này nàng thấy chân tiểu Kha Tử trượt một cái, cả người rơi về phía nàng.

Thân thể hắn xuyên qua người nàng mang tới cảm xúc lạnh băng giống như một thùng nước đá dội xuống.

Nàng xoay người muốn bắt lấy hắn nhưng lại không tóm được gì.

Cả người hắn rơi xuống, thùng bơ cũng nện trên mặt đất bị mặt đường cứng rắn đánh tan đến chia năm xẻ bảy.

Não người và bờ trắng hòa vào nhau vẩy trên mặt đất mang theo hơi thở chết chóc.

"A." Tống Dao kêu một tiếng, lòng run rẩy mãi tựa như ngay sau đó sẽ có cái gì đứt gãy.

Sau lưng nàng truyền đến tiếng cười, Tống Dao quay đầu lại thấy nam nhân kia vẫn chưa thu tay lại, trên tay hắn vẫn còn mang nhiệt độ cơ thể của tiểu Kha Tử.

"Là ngươi, ta biết là ngươi."

Nàng thét to về phía hắn, nhưng giọng nàng lại như bị bông lấp kín, tiếng động phát ra chỉ có rên rỉ.

Tên kia vẫn cười, nhưng trong mắt hắn lại là lạnh băng, không hề có chút ấm áp nào.

Ánh mắt hắn như hai con rắn độc đang phun lưỡi.

Rốt cuộc Tống Dao cũng thét được ra tiếng, nàng đột nhiên mở to hai mắt mà bật dậy thở hổn hển mấy hơi.

Lúc này nàng mới phát hiện trên lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Là mộng sao?

Nàng vuốt ve cánh tay, cưỡng bách chính mình không nhớ lại một màn đáng sợ trong giấc mộng nhưng dù thế nàng vẫn không thể bình tĩnh lại.

Ánh mắt lạnh băng của tên kia giống như khắc sâu trong đầu nàng, nó giống như một cái đằm lầy vây nàng ở trong đó khiến nàng không sao thoát được, chỉ có thể chìm xuống từng chút một.

Tống Dao ôm đầu, hung hăng lắc lắc sau đó lặng lẽ nói với bản thân:

"Đừng nghĩ nữa, cầu xin ngươi đừng nghĩ nữa, còn nghĩ nữa sẽ điên đó."

Nhưng một giọng nói khác lại theo sát: Vì sao hắn lại muốn giết tiểu Kha Tử? Hắn mới vừa chuyển đến mấy ngày, có thể có khúc mắc gì với một tiểu tử bán bơ chứ? Nàng thậm chí cảm thấy hắn căn bản không biết tiểu Kha Tử, bởi vì ngày đó lúc nàng mua bơ hắn cũng đi qua cửa, hai người đó chẳng có bất kỳ giao lưu gì, cũng chẳng đụng chạm hay nói năng gì.

Nếu nhất quyết phải có một cái liên hệ thì chính là nàng biết tiểu Kha Tử, còn hắn thì biết nàng.....

Tống Dao cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, điên rồi, nàng thật sự muốn điên rồi.

Cái này mà cũng là liên hệ ư? Chẳng lẽ bởi vì nàng nói mấy câu với tiểu Kha Tử nên hắn phải giết người sao?

Nghĩ đến đây Tống Dao bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười: Nàng đang làm gì chứ? Hắn chẳng qua vừa lúc xuất hiện ở hiện trường thôi, mặc dù nàng chán ghét hắn thì cũng không thể vì một giấc mộng mà nhận định hắn là kẻ sát nhân giết tiểu Kha Tử được.

Nàng xoay người xuống giường, khom lưng múc nước từ chậu rửa mặt vỗ lên mặt mình để bản thân trấn định hơn.

Nước lạnh dán lên làn da nóng rực giống như có chút tác dụng, tâm tình nàng cũng thư thả hơn chút.

Nàng duỗi tay kéo khăn mặt, nhưng trong nháy mắt khăn kéo xuống Tống Dao cảm thấy trái tim của mình lại nảy lên kịch liệt, hận không thể phá tan lồng ngực mà nhảy ra.

Nàng thấy một cái lỗ, to bằng ngón tay cái giấu sau cái khăn giống một con mắt đen nhánh.

Tống Dao như bị ma làm, không thể động, không thể tự hỏi, cũng không thể kêu ra tiếng.

Nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm cái lỗ kia, dưới chân như mọc rễ không sao di động.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy có thứ gì đó di chuyển khỏi cái lỗ ấy, ánh sáng lập tức tràn qua cái lỗ khiến nó không còn đen nhánh như mực nữa.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, mới vừa rồi quả thực có người đang dán lên đó mà nhìn trộm sang bên này.

Tống Dao chậm rãi vươn tay che ngực, tuy nàng mặc một cái áo trong nhưng vẫn cảm thấy như bị người ta nhìn thấu.

Hiện tại sợ hãi trong lòng nàng đã biến mất, thay vào đó là một ngọn lửa giận bùng lên, có thể cắn người bất kỳ lúc nào.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất đời này để mặc xong quần áo, sau đó đẩy cửa hòng hở đi ra ngoài, xuyên qua bên cạnh anh trai và chị dâu đang nhặt rau trong sân rồi đi ra ngoài cửa chạy tới nhà bên cạnh.

Bọn họ gọi với theo phía sau nhưng nàng lại chẳng thèm để ý.

Nàng "Bang bang bang" mà gõ cửa, tay khoanh trước ngực chờ đợi, ngọn lửa trong lòng càng lúc càng vượng.

Một khắc tên nam nhân kia mở cửa nàng cũng chẳng thèm nhìn hắn mà lập tức vọt vào nhà bước nhanh tới thư phòng có bức tường giáp với phòng mình rồi đẩy hết đồng sách đặt trên giá dựa vào tường xuống.

Cái lỗ trên tường lập tức lộ ra, Tống Dao cười lạnh một tiếng sau đó quay đầu nhìn về phía cái kẻ mới vừa bước vào nhà.

Nàng chỉ vào bức tường và chất vấn, "Khâu công tử, mỗi ngày ngươi nhìn bức tường này là đọc sách hay nhìn cái khác?"

Khuôn mặt kẻ kia vẫn trầm tĩnh như khi nàng nhìn thấy hắn ở Quảng Tự Hiên.

Hắn mỉm cười với nàng sau đó bày ra bộ dạng vô tội nói, "Ta không hiểu ý cô nương."

Tống Dao dựng thẳng lông mày mắng, "Ngươi còn dám chống chế, cái lỗ này trước đây không hề có, chỉ sau khi ngươi chuyển tới nó mới xuất hiện."

Để ta đi gọi anh trai và chị dâu của ta tới xem ngươi còn có thể nói cái gì."

Lời này giống như bị hai vợ chồng Tống Hoàn nghe thấy bởi vì bọn họ vừa khéo xuất hiện ở chỗ cửa.

Bọn họ nhìn thẳng vào nàng, biểu tình hoang mang rối loạn đi đến.

"Tiểu Dao, sao muội lại tới nhà Khâu công tử nháo chứ?" Tống Hoàn xụ mặt mắng nàng một câu sau đó lại nở nụ cười nịnh nọt mà chuyển qua tên nam nhân kia và nhẹ giọng nói, "Em gái ta là người ngay thẳng, nó không làm ngài khó xử chứ?"

Nghe hắn nói như vậy Tống Dao lập tức thấy khó thở, "Ca, hắn nhìn lên ta, huynh nhìn cái lỗ trên tường này xem, trước kia làm gì có....."

"Ta cũng không biết trên mặt tường này lại có một cái lỗ như vậy."

Phòng đều là do hạ nhân thu dọn, lúc ta tới thì cái lỗ bị một chồng sách lấp kín nên ta cũng không để ý.

Mấy ngày nay ta bận thu dọn đồ nên cũng không đọc sách, vì thế cũng

không biết gì." Hấn mang theo biểu tình ấy nấy giải thích với Tống Hoàn sau đó lại nói, "Ta sẽ cho người lấp kín cái lỗ này, quấy nhiễu tới Tống cô nương đúng là ta xin lỗi."

Hấn nói cực kỳ khách khí, lại chuẩn xác khiến Tống Dao vừa gấp vừa đỏ mặt, "Người nói bậy, cái lỗ này rõ ràng chỉ mới xuất hiện, trước kia căn bản không có."

Chương 85-86: 85: Lễ Thưởng - 86: Lục Soát Kiêu

85: Lễ Thưởng

Tống Dao tỉnh lại lúc hoàng hôn, nàng mới vừa trải qua một giấc mộng, một giấc mộng thực đáng sợ. Trong mộng nàng thấy tiểu Kha Tử đứng bên lan can của Quảng Tự Hiên và cúi đầu nhìn mình cười.

Hắn nói: "Tiểu Dao tử, bơ này mới làm từ sữa dê tốt nhất đó, bán cho tử hai xuyên tiền không đắt tí nào. Tử đừng cò kè mặc cả nữa."

Nụ cười của hắn vẫn đơn thuần như lúc còn sống, trắng tinh như bơ đang chảy tích táp từ thùng chứa đến bên chân hắn. Tống Dao cực kỳ sợ, bởi vì nàng nhìn thấy một đôi mắt sắc bén phía sau lưng hắn.

Ánh mắt kia dán lên lưng tiểu Kha Tử, giống như hận không thể đục một cái lỗ trên đó.

"Cẩn thận....."

Nàng thét lên một tiếng cảnh báo tiểu Kha Tử nhưng giọng nàng lại bị ngăn ở trong họng, không sao phát ra tiếng. Đúng lúc này nàng thấy chân tiểu Kha Tử trượt một cái, cả người rơi về phía nàng. Thân thể hắn xuyên qua người nàng mang tới cảm xúc lạnh băng giống như một thùng nước đá dội xuống.

Nàng xoay người muốn bắt lấy hắn nhưng lại không tóm được gì. Cả người hắn rơi xuống, thùng bơ cũng nện trên mặt đất bị mặt đường cứng rắn đánh tan đến chia năm xẻ bảy. Não người và bơ trắng hòa vào nhau vẩy trên mặt đất mang theo hơi thở chết chóc.

"A." Tống Dao kêu một tiếng, lòng run rẩy mãi tựa như ngay sau đó sẽ có cái gì đứt gãy.

Sau lưng nàng truyền đến tiếng cười, Tống Dao quay đầu lại thấy nam nhân kia vẫn chưa thu tay lại, trên tay hắn vẫn còn mang nhiệt độ cơ thể của tiểu Kha Tử.

"Là người, ta biết là người."

Nàng thét to về phía hắn, nhưng giọng nàng lại như bị bông lấp kín, tiếng động phát ra chỉ có rên rỉ.

Tên kia vẫn cười, nhưng trong mắt hắn lại là lạnh băng, không hề có chút ấm áp nào. Ánh mắt hắn như hai con rắn độc đang phun lưỡi.

Rốt cuộc Tống Dao cũng thét được ra tiếng, nàng đột nhiên mở to hai mắt mà bật dậy thở hổn hển mấy hơi. Lúc này nàng mới phát hiện trên lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Là mộng sao?

Nàng vuốt ve cánh tay, cưỡng bách chính mình không nhớ lại một màn đáng sợ trong giấc mộng nhưng dù thế nàng vẫn không thể bình tĩnh lại. Ánh mắt lạnh băng của tên kia giống như khắc sâu trong đầu nàng, nó giống như một cái đầm lầy vây nàng ở trong đó khiến nàng không sao thoát được, chỉ có thể chìm xuống từng chút một.

Tống Dao ôm đầu, hung hăng lắc lắc sau đó lặng lẽ nói với bản thân:
"Đừng nghĩ nữa, cầu xin người đừng nghĩ nữa, còn nghĩ nữa sẽ điên đó."

Nhưng một giọng nói khác lại theo sát: Vì sao hắn lại muốn giết tiểu Kha Tử? Hắn mới vừa chuyển đến mấy ngày, có thể có khúc mắc gì với một tiểu tử bán bơ chứ? Nàng thậm chí cảm thấy hắn căn bản không biết tiểu Kha Tử, bởi vì ngày đó lúc nàng mua bơ hắn cũng đi qua cửa, hai người đó chẳng có bất kỳ giao lưu gì, cũng chẳng đụng chạm hay nói năng gì.

Nếu nhất quyết phải có một cái liên hệ thì chính là nàng biết tiểu Kha Tử, còn hắn thì biết nàng.....

Tống Dao cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, điên rồi, nàng thật sự muốn điên rồi. Cái này mà cũng là liên hệ ư? Chẳng lẽ bởi vì nàng nói mấy câu với tiểu Kha Tử nên hắn phải giết người sao?

Nghĩ đến đây Tống Dao bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười: Nàng đang làm gì chứ? Hắn chẳng qua vừa lúc xuất hiện ở hiện trường thôi, mặc dù nàng chán ghét hắn thì cũng không thể vì một giấc mộng mà nhận định hắn là kẻ sát nhân giết tiểu Kha Tử được.

Nàng xoay người xuống giường, khom lưng múc nước từ chậu rửa mặt vỗ lên mặt mình để bản thân trấn định hơn. Nước lạnh dán lên làn da nóng rực giống như có chút tác dụng, tâm tình nàng cũng thư thả hơn chút. Nàng duỗi tay kéo khăn mặt, nhưng trong nháy mắt khăn kéo xuống Tống Dao cảm thấy trái tim của mình lại nảy lên kịch liệt, hận không thể phá tan lồng ngực mà nhảy ra.

Nàng thấy một cái lỗ, to bằng ngón tay cái giấu sau cái khăn giống một con mắt đen nhánh.

Tống Dao như bị ma làm, không thể động, không thể tự hỏi, cũng không thể kêu ra tiếng. Nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm cái lỗ kia, dưới chân như mọc rễ không sao di động.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy có thứ gì đó di chuyển khỏi cái lỗ ấy, ánh sáng lập tức tràn qua cái lỗ khiến nó không còn đen nhánh như mực nữa. Nàng bỗng nhiên hiểu ra, mới vừa rồi quả thực có người đang dán lên đó mà nhìn trộm sang bên này.

Tống Dao chậm rãi vươn tay che ngực, tuy nàng mặc một cái áo trong nhưng vẫn cảm thấy như bị người ta nhìn thấu. Hiện tại sợ hãi trong lòng nàng đã biến mất, thay vào đó là một ngọn lửa giận bùng lên, có thể cắn người bất kỳ lúc nào.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất đời này để mặc xong quần áo, sau đó đẩy cửa hùng hủ đi ra ngoài, xuyên qua bên cạnh anh trai và chị dâu đang nhặt rau trong sân rồi đi ra ngoài cửa chạy tới nhà bên cạnh.

Bọn họ gọi với theo phía sau nhưng nàng lại chẳng thèm để ý. Nàng "Bang bang bang" mà gõ cửa, tay khoanh trước ngực chờ đợi, ngọn lửa trong lòng càng lúc càng vượng.

Một khắc tên nam nhân kia mở cửa nàng cũng chẳng thèm nhìn hấn mà lập tức vọt vào nhà bước nhanh tới thư phòng có bức tường giáp với phòng mình rồi đẩy hết đồng sách đặt trên giá dựa vào tường xuống.

Cái lỗ trên tường lập tức lộ ra, Tống Dao cười lạnh một tiếng sau đó quay đầu nhìn về phía cái kẻ mới vừa bước vào nhà. Nàng chỉ vào bức tường và chất vấn, "Khâu công tử, mỗi ngày ngươi nhìn bức tường này là đọc sách hay nhìn cái khác?"

Khuôn mặt kẻ kia vẫn trầm tĩnh như khi nàng nhìn thấy hấn ở Quảng Tự Hiên. Hấn mỉm cười với nàng sau đó bày ra bộ dạng vô tội nói, "Ta không hiểu ý cô nương."

Tống Dao dựng thẳng lông mày mắng, "Ngươi còn dám chống chế, cái lỗ này trước đây không hề có, chỉ sau khi ngươi chuyển tới nó mới xuất hiện. Để ta đi gọi anh trai và chị dâu của ta tới xem ngươi còn có thể nói cái gì."

Lời này giống như bị hai vợ chồng Tống Hoàn nghe thấy bởi vì bọn họ vừa khéo xuất hiện ở chỗ cửa. Bọn họ nhìn thẳng vào nàng, biểu tình hoang mang rối loạn đi đến.

"Tiểu Dao, sao muội lại tới nhà Khâu công tử nháo chứ?" Tống Hoàn xụ mặt mắng nàng một câu sau đó lại nở nụ cười nịnh nọt mà chuyển qua tên nam nhân kia và nhẹ giọng nói, "Em gái ta là người ngay thẳng, nó không làm ngài khó xử chứ?"

Nghe hấn nói như vậy Tống Dao lập tức thấy khó thở, "Ca, hấn nhìn lên ta, huynh nhìn cái lỗ trên tường này xem, trước kia làm gì có....."

"Ta cũng không biết trên mặt tường này lại có một cái lỗ như vậy. Phòng đều là do hạ nhân thu dọn, lúc ta tới thì cái lỗ bị một chồng sách lấp kín nên ta cũng không để ý. Mấy ngày nay ta bận thu dọn đồ nên cũng không đọc sách, vì thế cũng không biết gì." Hấn mang theo biểu tình ấy này giải thích với Tống Hoàn sau đó lại nói, "Ta sẽ cho người lấp kín cái lỗ này, quấy nhiễu tới Tống cô nương đúng là ta xin lỗi."

Hấn nói cực kỳ khách khí, lại chuẩn xác khiến Tống Dao vừa gấp vừa đỏ mặt, "Người nói bậy, cái lỗ này rõ ràng chỉ mới xuất hiện, trước kia căn bản không có."

86: Lục Soát Kiệu

"Tiểu Dao." Tống Hoàn quát lớn một tiếng sau đó đi lên kéo tay áo nàng, "Khâu công tử là dòng dõi thư hương, sao có thể là kẻ tiểu nhân trong miệng muội được."

Mau theo ta về, đừng nháo nữa."

"Ca, huynh không tin muội ư?" Tống Dao kinh ngạc hỏi.

Anh trai nàng tuy không có bản lĩnh gì, lại thích đánh bạc nhưng nàng không nghĩ tới khi gặp chuyện hấn lại yếu đuối thành bộ dạng này.

Cha mẹ đã mất sớm, một nữ hài tử như nàng còn có thể cầu ai vì mình làm chủ đây? Chuyện này vốn không rõ ràng nhưng chẳng ai giúp nàng.

"Khâu công tử, thật sự xin lỗi chúng ta sẽ mang tiểu Dao về nhà ngay, ngài ngàn lần đừng để trong lòng."

Nhưng nói gì thì nói, không đánh không quen nhau, hiểu làm giải quyết rồi về sau hai nhà chúng ta càng thêm thân thiết." Trần Tuệ vừa cười vừa đẩy lưng Tống Dao.

Tống Dao tâm như tro tàn mà bị hai người kia kéo ra khỏi Khâu gia, nàng cũng không giãy giụa.

Nhưng đến nhà mình rồi, lúc uống thuốc nằm lên giường nàng bỗng hiểu ra ý của chị dâu lúc nói câu kia.

Nàng không nhìn được kính ngạc, cứ thế bất chấp bản thân còn đang đổ mồ hôi mà khoác áo ngoài đi ra hỏi anh trai và chị dâu, "Hai người..... sẽ không..... sẽ không đồng ý cái gì với họ Khâu kia chứ?"
Tống Hoàn đặt mạnh đôi đũa lên bàn мэng, "Mở miệng là họ Khâu còn ra thể thống gì.

Người ta có tên có họ, là Khâu Nhiên.

Còn nữa, Khâu công tử là chồng tương lai của muội, về sau thấy người ta muội phải nói chuyện khách khí một chút nhớ chưa?"
Lời này giống như sét bở thẳng xuống khiến tinh thần Tống Dao cực kỳ hoảng hốt.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không biết bản thân mình đang ở nơi nào.

Nàng phải túm lấy khung cửa mới miễn cưỡng đứng vững sau đó lại nhìn lên thì phát hiện cả anh trai và chị dâu đều vùi đầu trong bát, nhanh chóng lừa cơm, không khác gì hai con nưa rứt đầu.

"Muội không gả, muội thà chết, thà vào am làm nhi cô cũng không gả cho hấn."

Tống Dao cắn môi nói ra những lời này, nhưng nàng còn chưa dứt lời Tống Hoàn đã vút đũa lên bàn, sức lực to đến độ đũa kia gãy làm hai.

"Muội chết thì chết, nhưng muội muốn cả nhà cùng chết theo muội hả?"

Lúc rống xong những lời này giọng hấn lập tức mềm xuống, mắt cũng rung rung.

Hấn đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh Tống Dao, cầm lấy bàn tay không chút độ ấm của nàng nói, "Tiểu Dao, ta cũng không muốn hấp tấp gả muội cho hấn, dù sao hấn cũng mới chuyển tới đây được vài ngày, chúng ta cũng chưa hiểu rõ.

Nhưng mấy ngày muội bị bệnh có người tới cửa đòi nợ, bọn chúng hung thần ác sát, la hét ầm ĩ nói muốn lấy mạng cả nhà chúng ta.

Nếu không phải có Khâu công tử đến giải vây thì có lẽ lúc muội tỉnh lại đã không thấy ca ca nữa rồi Hơn nữa, chị dâu muội..... nàng lại mới có

thai.

Chúng ta cũng bị buộc đến bất đắc dĩ..... Tiểu Dao, coi như muội thông cảm cho chúng ta, cũng nghĩ tới cha mẹ.

Hai người họ chờ ôm cháu từ nhiều năm nên lúc nhắm mắt cũng chưa thể an tâm, muội không thể.....”

“Là hấn đề nghị hay các người đề nghị?” Những đạo lý hấn nói Tống Dao đương nhiên hiểu, nàng cũng biết mình chẳng thể phản bác cái nào.

Nhưng hiện tại trong đầu nàng chỉ có một câu hỏi này.

“Là Khâu công tử, nhưng cũng không thể coi như hấn đề nghị.

Hấn chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một câu muội đã định thân chưa, sau đó chúng ta cứ thế nói tới chuyện này.....”

Những lời Tống Hoàn nói tiếp theo Tống Dao chẳng nghe được chữ nào.

Nàng chỉ cảm thấy trước mặt mình có một cái bẫy cực kỳ nguy hiểm, nó đang há miệng chờ nàng tới gần.

Ba tháng sau Tống Dao gả cho Khâu Nhiên.

Tân phòng của hai người cũng không phải gian nhà cạnh Tống gia mà là căn nhà cũ của Khâu gia ở ngoại ô.

Theo Khâu Nhiên nói thì cha mẹ hấn còn ở đó cho nên sau khi thành thân bọn họ vẫn phải ở với trưởng bối.

Còn gian nhà ở trong thành này chẳng qua là hấn thuê để ở tạm thời nhằm tiện làm việc, tân nương tử cũng không thích hợp ở chỗ này.

Tuy Tống Hoàn cảm thấy em gái gả hơi xa nhưng cũng không có đạo lý phản bác nên dứt khoát vui vẻ đồng ý và không ngăn cản.

Vào ngày đón dâu Khâu Nhiên thuê kiệu hoa tám người nâng đi vào Tống gia, về vang mà đón Tống Dao đi.

Trước khi lên kiệu, căn cứ theo phong tục địa phương thì một người nhà gái sẽ cầm nén đỏ và gương soi vào trong kiệu.

Thế này gọi là đuổi oan quỷ giấu trong kiện, cũng chính là "Lục soát kiện".

Phong tục này nghe thì dọa người nhưng kỳ thật đã kéo dài mấy trăm năm, hiện tại chẳng qua chỉ là hình thức, mọi người làm để thêm cát lợi chứ chẳng ai thực sự để trong lòng.

Chuyện này đương nhiên là do chị dâu của Tổng Dao là Trần Tuệ làm.

Đầu tiên nàng ta để hai nha hoàn Khâu Nhiên mang tới đỡ Tổng Dao đứng trong sân chờ, còn mình thì cầm cây nến đỏ đang cháy hừng hực và một cái gương đi tới bên kiện cười hì hì nhờ kiện phu vạch tấm màn kiện lên.

Bên trong kiện rất rộng, lại sơn son thiếp vàng, tinh xảo hoa lệ giống một cái bàn thờ Phật được đúc từ vàng.

Trên tấm đệm tinh xảo có thêu đồ án "Cá vàng nghịch hoa sen", tay nghề thêu đúng là cực kỳ tinh vi.

Bốn góc treo quả cầu bằng vải nhiều màu, vừa nhìn đã biết là tỉ mỉ sắp xếp.

Chị dâu Tổng Dao rất là đặc ý nhưng cũng có chút ghen ghét.

Lúc nàng ta giả cho Tổng Hoàn chẳng có kiện mà ngồi, càng đừng nói tới một cỗ kiện tám người nâng xa hoa thế này.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ những cái này, một tay nàng ta cầm cây nến, một tay cầm kính chiếu một vòng bên trong sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc ánh nến chiếu tới mặt kính kia nàng ta nhìn thấy có thứ gì đó lung lay trong gương, không phải ngọn lửa nhưng còn đỏ rực rỡ hơn cả ngọn lửa.

Là cái gì vậy?

Một chân nàng ta đã chui ra ngoài, một chân khác vẫn còn trong kiện, mắt nhìn chăm chú vào cái gương trên tay.

Nàng ta thấy một nữ nhân đội mũ phượng, quàng khăn voan, châu ngọc vòng quanh.

Nàng kia ngồi ngay ngắn trong một cái kiện giống hệt cái trước mặt.

Nữ nhân kia thực đẹp, da thịt hơn tuyết, đôi mắt đẹp như làn thu thủy, nếu phần da thịt phía dưới cổ áo không lộ ra thì có thể nói nàng ta chính là một mỹ nhân không có tỳ vết.

Nhưng từ chỗ cổ áo của nàng ta liền tiếp có gòai bọ rơi bùm bùm xuống, có mấy con còn rơi trên cổ tay áo.

Trần Tuệ chỉ cần nhìn thấy vậy đã đủ biết bộ dạng bên dưới hoa phục của nàng ta là thế nào rồi.....

“Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt.....” (Tây Sương Ký)

Nữ nhân kia đọc một câu mà Trần Tuệ không hiểu lắm, sau đó đột nhiên lướt ánh mắt qua nhìn chằm chằm nàng ta.

Ngọn nến chợt tắt, Trần Tuệ chỉ cảm thấy hơi lạnh ập tới, bên trong còn mang theo tiếng khóc quái dị.

Nàng ta hoảng loạn lùi về sau, giày trượt một cái thế là cả người ngã dúi dúi về phía đám kiệu phủ.

Chương 87: Khâu Trạch

Cỗ kiệu rời đi xa trong tiếng kèn vang rền.

Chị dâu của Tống Dao vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, nàng ta chỉ đứng ngây ra đó ngơ ngẩn nhìn cỗ kiệu màu đỏ phía trước càng đi càng xa.

Tống Hoàn kéo nàng ta một phen, “Nghĩ cái gì thế? Từ nãy người đã ngây ra, sao thế, tiểu Dao vừa đi người đã nhớ thương con bé hả?”

“Ngôi nhà bên cạnh đều đã dọn không, chẳng lẽ em rẻ không định quay lại đây nữa à?” Một lát sau nàng ta mới mơ hồ nói ra những lời này, trong giọng nói lộ ra một chút hoảng sợ khó mà phát hiện.

“Không trở lại cũng bình thường, cha mẹ và vợ đều ở bên kia, bọn họ lại là tân hôn.....” Tống Hoàn hiển nhiên không để những lời này ở trong lòng.

Hắn xia răng rời đi vào nhà, miệng không kiên nhẫn nói, “Người đừng có giả vờ làm người lương thiện nữa, lúc em rẻ lấy bạc ra mắt người đều sáng lên, hận không thể lập tức gả tiểu Dao qua.”

“Ta luôn có chút lo lắng,” Trần Tuệ nhìn căn nhà bên cạnh trống không thì đánh gãy lời Tống Hoàn, “Từ lúc hắn chuyển đến và dọn đi cũng chỉ có mấy tháng, thật giống như..... thật giống như hắn đặc biệt đến vì tiểu Dao.”

Còn có một câu nàng ta không nói, bởi vì Tống Hoàn đã lườm một cái sau đó đi vào trong, chỉ để lại mình nàng ta đứng bên ngoài.

Mặt đất đầy xác pháo, nàng ta vẫn nghi ngờ mà chăm chú nhìn căn nhà bên cạnh dần chìm vào bóng tối.

“Tiểu Dao không phải con mồi mà hắn tỉ mỉ thiết kế để bắt được chứ?”

Nàng bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ vì thế vội lén liếc trộm căn nhà kia sau đó hoảng hốt chạy về nhà mình.

Khâu Trạch giống như đã ở ngoại ô này cả ngàn năm, mỗi viên gạch góc

đều mang dấu vết năm tháng.

Rêu xanh bò trên tảng đá, cây trúc ó vàng đứng bên đường mòn, khắp nơi đều là cảnh tiêu điều.

Tuy Tống Dao đã ở chỗ này nửa tháng nhưng cảm giác kỳ quái khi mới tới vẫn còn đó: Người trong nhà này tuy không ít nhưng khung cảnh vẫn hoang vắng tiêu điều, và nó chẳng liên quan gì tới việc người nhiều hay ít. Cha mẹ Khâu Nhiên là hai vị lão nhân hiền lành, ngày thường tuy bọn họ ít lời nhưng chuyện gì cũng nghe lời nàng, thậm chí còn có chút ý lấy lòng.

Đám gã sai vặt và nha hoàn trong nhà cũng làm mọi cách để quan tâm nàng.

Từ nhỏ Tống Dao chưa bao giờ được người ta hầu hạ nên có đôi khi nàng cảm thấy bọn họ chu đáo quá mức khiến nàng cũng không muốn quá thân cận với bọn họ.

Có đôi khi nàng sẽ nghĩ cảm giác này có lẽ liên quan tới vị trí của Khâu Trạch.

Nó đứng lẻ loi bên cạnh một mảnh rừng trúc lớn ở ngoại ô, nơi này hàng năm sương mù phiêu đãng, giống như vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Nếu là một ngày mưa thì tiếng mưa tí tách vang lên lẫn với tiếng lá rơi sẽ càng khiến người ta cảm thấy thê lương.

Nhưng dù thế thì cuộc sống ở đây vẫn tốt hơn nàng tưởng một chút.

Nói thực thì Khâu Nhiên tốt hơn nàng tưởng một chút.

Lúc ngồi kiệu hoa đến đây nàng gần như ôm tâm tình quyết tuyệt đi chịu chết.

Khi đó Khâu Nhiên ở trong mắt nàng căn bản chính là một tên đao phủ tay nhuộm đầy máu tươi, là một kẻ biến thái mơ ước những cô nương trẻ tuổi.

Nàng thậm chí còn nghĩ mình sẽ bị thảm mà chết trong đêm tân hôn, sẽ không bao giờ thấy được mặt trời nữa.

Nhưng vào tối hôm đó Khâu Nhiên lại không làm gì.

Lúc Tống Dao lạnh run cuộn người lại hấn tự mình săn sóc để nàng uống

xong một bát canh nóng sau đó hấn đi ra gian ngoài và ngồi đó chép sách cả đêm.

Tổng Dao đương nhiên cũng không ngủ được, mãi tới sáng sớm nàng nghe thấy tiếng đóng cửa mới xuống giường, cẩn thận đi ra gian ngoài. Nàng thấy trên bàn có một chồng giấy, mỗi một tờ đều viết mấy chữ: Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyết.

Chữ của hấn khác con người hấn, uốn lượn như rồng phượng lại ương ngạnh nhưng Tổng Dao cảm nhận được thống khổ đậm sâu từ những con chữ ấy. Lúc nàng đang ngây người nhìn chồng giấy thì bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Nàng đi ra mở cửa nhìn thì thấy gã sai vặt tên Vương Nhi bên người Khâu Nhiên cầm một cái hộp đứng trước cửa hành lễ, "Đây là vài món quần áo gia cho người làm cho phu nhân, Vương Nhi tới đưa cho phu nhân thử."

Tổng Dao đón lấy cái hộp nhưng chẳng thèm xem mấy bộ quần áo nhẹ nhàng như nước kia mà chỉ vội vàng hỏi Vương Nhi, "Nghe ca ca nói thì quan nhân đã từng thành thân một lần, không biết hấn và vị phu nhân kia cảm tình thế nào?"

Nghe được một câu này thế là Vương Nhi giống như bị kim đâm, cả người run lên, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch.

Hấn vừa xoa tay vừa lẩm bẩm, "Chuyện vợ chồng bọn họ tiểu nhân..... tiểu nhân làm sao biết được? Phu nhân hỏi..... hỏi sai người rồi."

Tổng Dao thấy hấn kinh hoàng như vậy thì trong lòng lại sinh ra chút nghi ngờ, vì thế nàng đi tới cạnh cửa sổ, đến bên cạnh Vương Nhi và nhìn thẳng vào đôi mắt đang rũ xuống của hấn rồi hỏi tiếp, "Vương Nhi, vị phu nhân kia chết như thế nào? Nhiễm bệnh hay vì nguyên nhân khác?"

Nghe thấy một câu này Vương Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt hấn hiện tại càng trắng hơn, gân xanh trên Thái Dương nổi rõ mà nẩy thình thịch giống như Tổng Dao là quái vật tới lấy mạng hấn vậy.

"Vương Nhi, ngươi..... sao ngươi lại bị dọa thành dạng này?"

Tổng Dao cũng bị cảm xúc khủng hoảng của hấn lây sang, nàng cảm thấy sau lưng bỗng nhiên rét lạnh, giống như kết một tầng sương dày.

"Tiểu nhân không biết, tiểu nhân không biết gì hết....." Vương Nhi thấy Tổng Dao liếc mắt tới thì vội thu lại tầm mắt sau đó cong eo xoay

người chạy biến ra khỏi sân.

Từ sau lần đó Tống Dao còn gặp Vương Nhi vài lần nhưng mỗi lần hẳn đều như gặp quỷ, không phải cố ý nghiêng người không nhìn nàng thì chính là cuống quýt quay đầu đi khi nàng chưa kịp tới gần.

Nhưng hiện tại nàng giống như đã không thấy hẳn mười mấy ngày.

Hắn đã không đi theo Khâu Nhiên nữa, cũng chưa từng xuất hiện ở những chỗ khác trong Khâu trạch.

Tống Dao lén tìm hạ nhân khác hỏi thăm vài lần nhưng bọn họ đều nói mơ hồ, câu trả lời cũng khác nhau khiến nàng càng thêm mê mang và có vài phần thấp thỏm.

Không biết Vương Nhi có xảy ra bất trắc gì không, cũng không biết bất trắc kia có liên quan tới nàng không.

Một ngày này nàng đơn giản dứt khoát tìm Khâu Nhiên hỏi hẳn xem Vương Nhi đi đâu.

"Nàng và hẳn rất quen thuộc ư?" Khâu Nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt giấu cảm xúc nào đó khiến nàng sợ hãi.

"Không thân, nhưng một người không thể cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian được." Tống Dao nhìn đồng giầy Tuyên Thành trước mặt, bên trên vẫn là một câu kia.

Khâu Nhiên đã viết nó hàng ngàn, hàng vạn lần: Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt.

"Nàng thực quan tâm tới Vương Nhi." Lần này giọng hẳn không phải dò hỏi mà là xác nhận.

Cùng lúc ấy hẳn đứng lên, chấp tay đi tới bên cạnh Tống Dao, cẩn thận nhìn kỹ biểu tình trong mắt nàng giống như muốn nhìn thấu xem có bí mật nào giấu trong ấy không.

Chương 88: Măng

“Vượng Nhi là gã sai vặt bên cạnh người, hiện tại hắn mất tích nhưng người lại không hề để bụng sao?” Tống Dao cố lấy dũng khí hỏi hắn một câu.

Khâu Nhiên giống như nổi lên phản ứng dị thường nào đó với lời này, lưng hắn lập tức cứng lại, biểu tình cũng đơ ra.

Nhưng cảm giác lạnh lẽo phủ trên người hắn lại giống như mưa thu tí tách ngoài cửa sổ, giống như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.

Tống Dao lui về phía sau một bước, nàng bỗng nhiên rất hối hận vì sao mình lại chống đối hắn.

“Các người đều giống nhau, cho dù ta móc tâm can ra đặt trước mặt các người thì các người vẫn sẽ đối xử với ta như thế.” Thật lâu sau Khâu Nhiên lạnh lùng ném xuống một câu Tống Dao nghe không hiểu gì sau đó phát tay đi ra khỏi phòng.

Hắn đi đã bốn ngày, trong lúc ấy Tống Dao vốn dĩ muốn tìm người hỏi thăm xem hắn đi đâu nhưng sau khi cân nhắc một hồi nàng rốt cuộc cũng từ bỏ.

Thứ nhất là vì nàng có chút ngưng ngưng, rốt cuộc thì nàng và đám hạ nhân này cũng không quen biết, tùy tiện hỏi bọn họ xem chồng mình đi đâu sẽ khó tránh khỏi có chút không còn mặt mũi.

Thứ hai là vì nàng cảm thấy mặc dù có hỏi cũng chẳng hỏi được.

Đến chuyện của Vượng Nhi bọn họ đều ngậm miệng không nói thì sao có thể nói cho nàng biết Khâu Nhiên đi nơi nào.

Lòng nàng vẫn luôn có một ý nghĩ: Người trong tòa nhà này đều sợ Khâu Nhiên, rất sợ, bao gồm cả cha mẹ hắn.

Ngày thường bọn họ không dám nhìn hắn, lúc hầu hạ đều cực kỳ cẩn thận

sợ mình làm sai chuyện gì đó.

Nhưng Tống Dao chưa bao giờ thấy Khâu Nhiên khất khe với hạ nhân, càng miễn bàn đến cha mẹ hắn vì thế nàng nghĩ mãi cũng không rõ vì sao những người này lại sợ hắn.

Hôm nay sau khi dùng xong bữa tối Tống Dao cảm thấy trong lòng thật sự bị đè nén đến hoảng hốt nên nàng tự mình tản bộ trong viện.

Nàng đi dọc theo bức tường gạch đi về phía trước, thấy cây trúc hai bên đã ó vàng thì trong lòng càng cảm thấy thê lương giống như có một mảnh sương mù đè nặng không nhìn ra chút hy vọng nào.

Cứ thế đi chừng nửa chén trà nhỏ nàng phát hiện ra cây trúc dần thưa thớt, lá cây tinh tế lay động trong gió như sắp rơi.

"Kỳ quái thật, vì sao đã đi tới đây rồi mà còn chưa tới cửa sau, chẳng lẽ Khâu Trạch này lớn đến vậy ư?" Tống Dao thầm thì sau đó xoay người nhìn khắp nơi một vòng.

Không có ai, ngoại trừ một tòa đình đài cũ nát thì chỉ có cây trúc thưa thưa.

Nơi này hoang vắng như thế, vắng tới độ nàng cảm thấy đây giống như một nấm mồ.

Tống Dao thấy trong lòng hoảng hốt, nàng xoay người đi về phía trước, bước chân cũng không tránh được có chút nóng nảy.

Lúc này bóng hoàng hôn biến mất trước mặt nàng, rơi vào núi xa phía sau và mang đi chút ấm áp cuối cùng trong không trung.

"Oa..... Oa....."

Trên đỉnh đài truyền đến tiếng quạ đen kêu to, cùng lúc đó có mấy mảnh lông chim màu đen rơi xuống, phá tan màu vàng lấp lánh của rừng trúc.

Tống Dao nhíu mày: Nàng rất chán ghét quạ đen, loại chim ngày ngủ đêm thức này luôn khiến người ta liên tưởng đến những thứ không may mắn.

Nàng chán ghét mà nhìn thoáng qua rừng trúc, dưới chân lại đi nhanh hơn.

Đúng vào lúc này một con quạ đen từ trong rừng bay ra, gần như dán qua người nàng mà bay về phía không trung xám xịt.

Tống Dao đột nhiên bị dọa thiếu chút nữa đã hét lên, nhưng ngay sau đó nàng lại che miệng, dùng sức lớn tới độ môi cũng đau: Nàng phát hiện

miệng con quạ đen kia ngậm một thứ nhỏ nhỏ màu đỏ.

Có chất lỏng sền sệt cũng màu đỏ nhỏ xuống, thậm chí nó còn nhỏ lên mặt giày của nàng.

Tống Dao cúi đầu thấy giày thêu của mình bản một vết lớn, màu đỏ đen giao nhau giống như một nụ hoa nở rộ.

Lòng nàng run lên: Là máu sao? Quạ đen ăn xác thối, chẳng lẽ thứ nó ngậm trong miệng chính là một miếng thịt ư?

Không khí chung quanh lập tức lạnh xuống, gió thu liên tiếp thổi đến khiến ánh trăng cũng lộ ra khỏi tầng mây, trái lụa bạc lên khóm rừng trúc khô vàng.

Tống Dao cảm thấy tiếng hít thở của mình dần dần dồn dập, nhưng nàng lại không dám quay đầu nhìn về phía rừng trúc.

Tuy nàng biết nơi đó nhất định cất giấu thứ gì đó, bởi vì hiện tại đang có rất nhiều quạ đen bay về phía ấy.

Chúng nó con sau tiếp con trước bay về phía rừng trúc, vừa hạ xuống đã đập cánh tranh giành, hiển nhiên đang chia sẻ một bữa tiệc phong phú.

"Roẹt."

Bên tai nàng truyền đến tiếng vải bị xé rách, ngay sau đó một con quạ đen bay qua làn váy của nàng, sợi cánh hướng về phía ánh trăng mờ lung đàng sau. Trong cái mở mắt của nó ngậm thứ gì đó không phải thịt nhưng lại khiến Tống Dao cả kinh buông tay đang bịt miệng mình rồi thét lên.

Đó là một cái túi tiền, châm pháp thô kệch nhưng chữ "Phúc" thêu bên trên lại bị ánh trăng chiếu sáng lấp lờ.

Quạ đen thích nhất thứ lấp lánh nên nó mới ngậm đi.

Nhưng nàng nhớ rõ đây là túi tiền của Vương Nhi, lần cuối nàng thấy hấn thì hấn còn treo nó bên hông.

Tống Dao đột nhiên không muốn đi tiếp nữa.

Nàng dùng sức nín thở, cúi đầu nhìn xung quanh.

Lúc nàng nhìn thấy một cây gậy trúc thô dài thì lập tức thở ra một hơi

sau đó cúi đầu nhặt nó lên nắm chặt trong tay.

Lòng bàn tay nàng toàn mồ hôi dính lên gậy trúc khiến nàng không thể không liều mạng nắm chặt mới tránh không để nó trượt khỏi tay mình bay ra ngoài.

Nàng nhìn về phía rừng trúc sau đó nhìn những bóng quạ đen dập dờn trong rừng trúc và cắn môi đi vào.

Mười mấy con quạ đen đang tranh nhau cái gì đó ở cách nàng chừng ba thước.

Có con đập cánh, có con mổ về phía trước.

Tiếng "Oa oa" vang lên hết lần này tới lần khác, vang vọng cả rừng trúc và ngưng lại thành cảm giác điên cuồng nguyên thủy nhất của đám chim chóc, quả thực chán ghét.

Tổng Dao lại đi gần thêm một chút, nàng vung gậy trong tay lên đánh đuổi đám quạ đen kia đi.

Lá trúc khô vàng sợi nổi rơi xuống, nàng nhìn thấy đám quạ kinh hoàng bay lên, hoảng hốt giống như bí mật của bọn chúng đã lộ.

Rốt cuộc tất cả cũng đã bay đi, Tổng Dao biết hiện tại nơi này chỉ còn lại nàng và thứ gì đó nằm lù lù bên chân nàng.

Nàng cũng biết mình cần phải nhìn một cái, xem đó có phải Vương Nhi không.

Tuy nàng cũng không biết sức lực thôi thúc bản thân làm việc này tới từ đâu.

Nàng cúi đầu: Không sai, đúng như trong dự đoán của nàng.

Thi thể kia đã bị quạ đen mổ đến độ huyết nhục mơ hồ, ngũ tạng lục phủ đều lộ ra dưới ánh trăng giống như một mảng màu nồng đậm.

Tổng Dao cố nén cơn buồn nôn mà chuyển ánh mắt lên mặt hấn.

May mà quạ đen buông tha khuôn mặt hấn nên nó vẫn hoàn hảo: Ngũ quan còn nguyên, đến cái mụn trên trán hấn nàng cũng có thể thấy rõ ràng.

"Vượng Nhi."

Mỗi Tổng Dao run rẩy, nàng lùi về phía sau một bước, ngã ngồi xuống dưới đất không đứng dậy được.

Chân nàng hoàn toàn mềm nhũn, trong xương cốt giống như không có chút sức nào, chẳng thể chống đỡ được cơ thể nữa.

Đây không phải vì nàng đã nhận ra Vương Nhi mà vì nương theo ánh trăng nàng thấy rõ nguyên nhân hẳn chết: Cổ hấn bị một cây măng nhọn hoắt xuyên qua, từ sau cổ trực tiếp xuyên qua phía trước, bên trên lộ ra màu nâu của măng non.

Nhưng mùa này lấy đâu ra măng?

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Tổng Dao trước khi ngất xỉu.

Chương 89: Chuyện Xưa

Lúc Tống Dao tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người đắp một cái chăn bông chắc chắn.

Nàng ngồi dậy và thấy dưới ánh nến có hai bóng người đang bận rộn bày chén đĩa trên bàn, miệng nhỏ giọng nói gì đó.

"Canh gà phải đun lại đi, không biết lúc nào tiểu Dao mới tỉnh lại, nếu để nguội thì không tốt đâu."

Hay thôi, lão bà tử, bà dứt khoát mang bếp lò nhỏ kia vào để ở đây đun, như vậy canh sẽ không nguội, trong phòng cũng ấm áp hơn."

"Ài ư, vẫn là ông nghĩ chu đáo."

"Cha, mẹ, không cần đun lại canh đâu con tỉnh rồi." Tống Dao gọi một tiếng, đôi mắt bỗng nhiên có chút mơ hồ.

Nàng nhớ tới cha mẹ mình, trước kia lúc nàng bị bệnh họ cũng tri kỷ chăm sóc nàng như thế.

Nhưng sau khi họ qua đời thì nàng giống như chẳng còn được hưởng thụ tình yêu thương nữa.

Nghe thấy tiếng cửa nàng hai vợ chồng họ Khâu vội bước tới, biểu tình giống như thỏ phào nhẹ nhõm.

Khâu lão thái thái còn ngồi ở mép giường kéo tay nàng ôn nhu nói, "Tiểu Dao, con thấy đỡ chưa? Con làm chúng ta sợ quá, lúc tìm thấy con thì cả người con đều lạnh, ta còn tưởng con..... con....."

Bà ấy không nói thêm gì mà chỉ vươn tay nhẹ nhàng xoa khóe mắt.

"Con không sao," Tống Dao đáp một câu này nhưng trái tim lại bỗng nhiên nhảy mạnh vài cái.

Nàng nhớ rõ thi thể của Vượng Nhi, cổ hấn bị một cây măng đâm xuyên qua, thân thể cũng bị quạ đen mổ như một khối thịt nát.

"Mẹ, Vượng Nhi đã chết, các người có tìm được người giết hấn không?"

Nàng lật tay nắm lấy tay Khâu lão thái thái thật chặt.

"Vượng Nhi ư? Cái gì..... Cái gì Vượng Nhi, chúng ta chẳng thấy gì cả." Khâu lão thái thái đột nhiên đứng lên, tay vẫn bị Tống Dao nắm lấy nhưng đã lạnh ngắt.

Tống Dao cả kinh vội nói, "Con nhìn thấy thi thể Vượng Nhi nên mới té xỉu, hấn nằm ở trong rừng trúc, cổ bị măng xuyên qua....."

Nói đến cuối cùng giọng nàng đã thấp tới mức gần như không thấy.

Bởi vì nàng thấy hai vợ chồng họ Khâu mang thần sắc sợ hãi đứng khép nép ở góc giường.

Dù mặc áo bông thật dày bọn họ vẫn run lên, giống như hai con thú bị chấn kinh.

Hóa ra không phải bọn họ không biết mà là đang mạnh mẽ giả vờ không biết.

Người trong Khâu trạch đều biết Vượng Nhi đã chết nhưng bọn họ đều giấu nàng.

Tống Dao hiểu vì thế cũng cố ép bản thân thả lỏng, nhoẻn miệng cười nói,

"Có thể là do con nhìn lầm rồi, gần đây con ngủ không tốt nên luôn hốt hoảng.

Cha, mẹ, con đói rồi, chúng ta cùng ăn cơm thôi."

Thấy nàng không nói tới Vượng Nhi nữa thế là hai vợ chồng già mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ vội đỡ nàng đi tới ngôi xuống, sau đó thay nhau gấp đồ ăn cho nàng, chẳng mấy chốc mà bát của nàng đã tràn đầy.

Tống Dao nghĩ đến thảm trạng của Vượng Nhi thì cũng chẳng ăn nổi, nhưng nàng vẫn cố ép bản thân ăn từng miếng, còn uống hết canh gà trước mặt.

"Cha mẹ con đi sớm, anh trai lại là kẻ không nên thân nên trên đời này con là kẻ bơ vơ không nơi nương tựa.

Không ngờ con cũng vẫn có phúc, gần tới đây rồi còn gặp được hai người,

cảm giác thân thiết như với cha mẹ đẻ." Nàng nói xong lại gấp đồ ăn cho vợ chồng họ Khâu và nói tiếp, "Về sau con sẽ là con gái của cha mẹ, chúng ta cùng nhau hòa thuận sinh sống nhé?"

Ài ngờ mới nói tới đây thì đã thấy Khâu lão thái thái bỗng nhiên buông đũa, tay che miệng nghẹn ngào thành tiếng.

Lão gia tử không khuyen bà ấy mà bản thân cũng buông đũa thờ dài, chỉ chốc lát sau trên khuôn mặt tràn đầy tang thương của ông ấy có hai hàng nước mắt rơi xuống.

Tống Dao nhìn hai người thương tâm rơi lệ thì trong lòng cũng dâng lên từng cơn sóng, nhưng nàng vẫn cố trấn định nói tiếp, "Cha, mẹ, lời này của con khiến hai người thương tâm là con có lỗi, chúng ta mau ăn đi, lát nữa đồ ăn nguội mất."

"Cô nương." Khâu lão thái thái bỗng nhiên lật tay nắm lấy tay Tống Dao, trong ánh mắt có lệ quang lấp lánh phản chiếu ngọn nến lung lay, "Cô nương, người không nên tới đây....."

"Đừng nói nữa, hình như có tiếng động." Khâu lão gia tử "suyt" một tiếng sau đó quay đầu nhìn ra phía cửa, cái lưng hơi còng của ông ta cứng đờ, giống như một dây cung đang kéo căng.

Tống Dao cảm thấy trái tim mình nảy lên "Bang bang", nhanh giống như ngay sau đó nó sẽ nảy ra khỏi cổ.

Nàng cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng, cẩn thận lắng nghe, nỗ lực phân biệt tiếng động nào đó không nên xuất hiện trong đêm đen ở chỗ này.

Nhưng nàng chẳng nghe được gì, hôm nay không gió không mưa, bên ngoài an tĩnh đến đáng sợ, ngoại trừ một hai tiếng chim ngẫu nhiên kêu thì chẳng còn tiếng động nào khác.

Nhưng dù vậy Khâu lão gia tử vẫn đi tới trước cửa phòng, một tay mở cửa nhìn xung quanh một lúc lâu mới trở về ngồi xuống bàn.

Ông ta nhìn Tống Dao, đôi mắt bất an mà chớp vô số lần, rốt cuộc mới ngập ngừng nói ra một câu, "Cô nương, Khâu Nhiên có lẽ sắp trở lại, nhưng qua mấy ngày nữa chính là ngày 15 tháng 10, là tết Hạ Nguyên.

Đến lúc ấy hẳn sẽ không ở nhà, nhân lúc đó người mau trốn đi."

Đêm đó Khâu Nhiên trở lại, Tống Dao không nhắc chuyện của Vương Nhi với hắn.

Mà hắn cũng không hỏi, nhìn dáng vẻ cũng không có ai nói với hắn chuyện nàng té xỉu.

Nhưng Tống Dao lại phát hiện người trong tòa nhà này càng ngày càng thiếu, lúc đầu là đám gã sai vặt của Khâu Nhiên, tiếp theo là đầu bếp, tới cuối cùng lão quản gia làm cả đời cho Khâu gia cũng biến mất.

Hiện tại mọi chuyện đều do vợ chồng già họ Khâu và mấy nha hoàn chuẩn bị.

Có đôi khi Khâu Nhiên sẽ tự mình làm.

Ví dụ như hôm nay hắn tự tay đun và bung một chậu nước ấm mang tới trước giường.

Sau đó hắn không màng Tống Dao phản đối mà cởi giày tất của nàng ra rồi bỏ hai chân nàng vào chậu giúp nàng rửa chân.

"Phu nhân cảm thấy thế nào?"

Dù tay hắn ngâm trong nước ấm nhưng vẫn lạnh, thế nên Tống Dao phải nói dối, "Thoải mái nhiều rồi, cũng không còn lạnh nữa."

"Ta cảm thấy tự tay làm cũng không tồi, nhiều người ở trong nhà như thế nói thật ta có chút chướng mắt." Khâu Nhiên yên lặng cười, động tác trên tay vẫn không dừng lại.

Là vì Vương Nhi khiến hắn chướng mắt nên mới bị diệt trừ sao? Tống Dao thầm nghĩ một câu này, sắc mặt sau đó lập tức thay đổi trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh theo trán nhỏ xuống dưới.

"Phu nhân, người không nghĩ thế sao? Hay người thích náo nhiệt, cảm thấy tòa nhà này quá mức quạnh quẽ."

Trong nháy mắt giọt mồ hôi trên mặt nàng rơi xuống thì Khâu Nhiên cũng ngược mắt nhìn nàng.

Giọng hắn ôn nhu, ánh mắt và ngón tay cũng ôn nhu nhưng Tống Dao lại vẫn cảm thấy thực lạnh, là cảm giác lạnh từ trong tim.

"Phu quân thích thì tiểu Dao đều thích." Nàng cố cười với hắn, khóe mắt đuôi lông mày hơi hơi rũ xuống chọc người ta yêu thương.

Khâu Nhiên nhìn chằm chằm nàng một lúc mới cầm khăn lau khô hai chân cho nàng.

Sau đó hắn cùng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đợi ngồi xuống rồi hắn bỗng nhiên cầm lấy tay nàng nói, "Phu nhân, để ta kể cho nàng nghe một câu chuyện xưa."

Chương 90: Nữ Nhân

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng kia là lúc đi xem kịch.

Ngày đó trên đài diễn vở 《 Tây Sương Ký 》 nói về thư sinh Trương Quân Thụy cùng tướng quốc tiểu thư Thôi Oanh Oanh tình cờ gặp gỡ rồi nhất kiến chung tình.

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Nương hai người phá tan trói buộc của gia đình mà kết thành duyên.

Trên đài con hát cất giọng du dương uyển chuyển nhưng hắn lại chẳng nghe được gì, bởi vì toàn bộ ánh mắt hắn đều dừng trên người nàng.

Hôm ấy nàng theo cha mẹ tới, ngồi ở chỗ kia nghe diễn với thần sắc chăm chú, mặt mang ý cười nhạt như đóa hoa nhỏ nhã nhận lịch sự.

Lòng hắn rung động, qua nhiều năm như thế đây là lần đầu tiên hắn động tâm.

Nhưng vở diễn còn chưa xong thì nàng đã theo cha mẹ rời đi.

Hắn vội vã muốn đuổi theo tiếc là ngày ấy biển người tấp nập, chỉ vừa không để ý thì nàng đã đi mất.

Hắn ủ rũ cụp đuôi trở về, vừa vặn đúng lúc con hát trên đài đang hát một câu “Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyết.”

Tim hắn run lên, giống như được ngọn lửa thấp sáng.

Hắn biết mình nhất định phải tìm được nàng, đời này hắn sẽ không cưới ai ngoài nàng.

Ngày hôm sau hắn đi khắp phố lớn ngõ nhỏ để tìm nàng, mà hắn cũng thực may mắn vì nàng ở ngay con hẻm cạnh đoàn kịch thế nên hắn không cần tốn quá nhiều công sức đã lại nhìn thấy nàng.

Hắn còn nghe được một tin tức nữa: Nàng chưa có hôn phối nhưng nàng đã đính thân, mùa xuân sang năm nàng sẽ gả chồng.

Tin tức này không phải quá xấu với hắn, bởi vì con người hắn luôn ngoan cường bướng bỉnh, không đạt được mục đích sẽ không lùi bước.

Vì thế miễn là nàng chưa gả thì hắn cảm thấy mình vẫn còn hy vọng. Hắn thuê một căn nhà cạnh nhà nàng rồi từ đó lặng lẽ tiếp cận cha mẹ nàng, yên lặng xây dựng quan hệ tốt với bọn họ.

Cha mẹ nàng thường thức người trẻ tuổi có tài ăn nói không tầm thường và có tài lực hùng hậu như hắn, nhưng dù thế bọn họ cũng không hề muốn hủy bỏ hôn ước của con gái và gả nàng cho hắn.

Thấy thế hắn có chút nóng nảy, đặc biệt khi ngày thành hôn của nàng chậm rãi tới gần.

Hắn thường xuyên nhìn nàng ngắm người, trong đầu đều là cảnh nàng gả cho kẻ khác làm vợ.

Cũng may ông trời rất là quan tâm hắn.

Nam nhân đính hôn với nàng không hiểu sao lại đột tử ngoài ý muốn.

Nghe nói hắn chết thực thảm, bị một chậu hoa từ trên cao rơi trúng đầu, ngay tại chỗ vỡ óc mà chết.

Bề ngoài hắn tỏ vẻ tiếc thương đồng cảm với nàng, nhưng trong lòng lại không nhìn được mà cảm thấy vui sướng.

Hắn không thể lừa gạt chính mình: Một sinh mệnh trẻ trung cứ vậy mất đi quả là đáng đồng tình nhưng chuyện này lại vừa lúc thành toàn cho hắn.

Tảng đá đè trong lòng hắn đã lâu cũng được nhấc lên.

Từ đây hắn càng thường xuyên đến nhà nàng, ân cần chu đáo, trợ giúp bọn họ vượt qua quãng thời gian tăm tối không ánh sáng này.

Rốt cuộc có một ngày mẹ nàng giả bộ lơ đãng nói một câu băng quơ trước mặt hắn: Con gái nhà ta mệnh khổ, không biết về sau có tìm được nhà nào khác không.

Hắn biết những lời này là bà ấy cố ý nói với hắn vì thế hắn mừng rỡ như điên.

Nhưng hắn vẫn cố nén vui sướng trong lòng, chỉ nhàn nhạt đáp: Nàng thực tốt, sao lại không tìm thấy người thích hợp.

Công tử, người cũng nghĩ thế sao?

Đương nhiên.

Hắn chăm chú nhìn mẹ nàng, cố nén kích động trong giọng nói mà đề nghị:

Không biết ta có phúc phận ấy hay không?

Nếu là công tử thì không thể tốt hơn.

Nói xong câu đó lão thái thái đi vào nhà, biểu tình có chút ngưng ngừng.

Một mình hắn ở lại trong viện, chậm rãi chờ trái tim đang đập cuồng loạn của mình lắng xuống.

Hắn nhớ rõ ngày đó hoa giống như cũng tươi đẹp hơn ngày thường, từng đóa nghiêng nghiêng trên đỉnh đầu giống như một đám chữ "Hi" no đủ.

Sau đó nàng gả cho hắn.

Lúc ấy hắn nhớ mình mang kiệu tám người khiêng tới đón nàng, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Hắn cũng nhớ rõ khuôn mặt e lệ của nàng khi nâng khăn voan.

Hắn vốn tưởng cưới được người mình tâm tâm niệm niệm thì từ đây có thể thỏa thuê đắc ý, sống hạnh phúc Nhưng không ngờ cuộc sống sau khi thành hôn lại không như thế.

Ngược lại, hắn cảm thấy mình đang đi trên một con đường gập ghềnh, chỗ nào cũng là chông gai.

Cuộc sống của hắn giống như luyện ngục nhân gian, sống không bằng chết. "Sau khi thành hôn đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tống Dao nhỏ giọng hỏi một câu.

Trong bóng đêm nàng cảm thấy tay hắn sờ lên mu bàn tay của mình và nắm chặt lấy tay nàng giống như sợ nàng sẽ đột nhiên mọc cánh bay đi.

"Nàng..... lại là một nữ tử không an phận." Khâu Nhiên run giọng cười, trong giọng nói mang theo vài phần điên khùng.

Lần đầu tiên hắn phát hiện nàng là lời với kẻ khác là ngày thứ ba sau hôn lễ.

Ngày đó hắn từ bên ngoài về lại chẳng tìm thấy nàng đâu.

Lúc hắn tìm kiếm nàng đến sót ruột thì lại phát hiện ra nàng ở một mảnh rừng trúc hẻo lánh phía tây.

Khi đó vừa qua tiết thanh minh, đúng lúc măng mọc.

Nàng đứng trong rừng trúc khom lưng dùng sức bẻ một cây măng.

Cây măng kia cắm rễ rất sâu nên rút một hồi nàng vẫn không bẻ được nó.

Cả người nàng là mồ hôi, quần áo dán lên người phô bày dáng dấp yêu kiều.

Hắn nhìn đến ngây người, vừa định tiến lên hỗ trợ thì phát hiện đã có một người khác nhanh hơn mình.

Đó là một gã sai vặt trong phủ tên là Vương Nhị.

"Đương nhiên không phải Vương Nhị, nhưng tên bọn họ đọc lên quả là giống nhau." Khâu Nhiên cười giọng một tiếng sau đó giải thích với Tống Dao.

Tống Dao nín thở hỏi, "Vương Nhị đã làm gì?"

"Hắn đi tới hỗ trợ, miệng gọi thiếu phu nhân nhưng tay lại sờ lên tay nàng." Giọng Khâu Nhiên còn lạnh hơn tay hắn.

Chuyện này qua đi hắn lặng lẽ tìm cơ đuổi Vương Nhị đi.

Nhưng hắn cũng càng thêm để ý tới người vợ thoạt nhìn có vẻ hiền lương thực đức của mình.

Hắn cố gắng giảm bớt số lần ra ngoài, cẩn thận quan sát nàng, dùng lời lẽ thử nàng.

Có mấy lần hắn thậm chí còn có ý ra khỏi nhà sau đó vòng về đột ngột để xem nàng có làm ra chuyện gì xin lỗi mình không.

Cứ thế quan sát nửa tháng hắn quả thực bắt được chứng cứ nàng không chung thủy: Ví dụ như nàng đến nhà bếp quá nhiều lần, hơn nữa mỗi lần nàng đến đó thì tên tiểu nhị bung đồ ăn đều tình cờ có mặt ở đó.

Hoặc giống như sau khi Vương Nhị đi rồi gã sai vặt thay thế tên kia từng nhắc tới nàng trước mặt hắn.

Gã nói phu nhân đối xử với mình rất tốt, giống như đối xử với em trai.

Em trai.....

Hắn hừ một tiếng trong lòng: Nếu không phải người lớn lên có vài phần giống nam nhân từng đính hôn với nàng thì nàng có đối xử với người như thế không?

Chúng cứ như thế ngày càng nhiều, dần dần hắn phát hiện mỗi hành động của nàng ở trong mắt hắn đều có thêm một tầng hàm nghĩa khác.

Lúc ở chung với hắn nàng không nói nhiều như khi ở chung với hạ nhân.

Lúc chỉ có hai người nàng chủ yếu yên lặng làm việc của mình, thái độ lạnh lẽo.

Càng kỳ quái hơn là lúc nàng nói với hắn nàng muốn đi thăm cha mẹ nhưng kỳ thực nàng lại đi chỗ khác.

Hắn hỏi kiện phu thì kẻ kia nói nàng có dừng lại ở cửa hàng sơn phấn và cửa hàng bánh ngọt, còn ở trong mỗi cửa hàng chừng một nén nhang.

Chương 91: Trốn Đi

Sau đó hắn tự mình tới cửa hàng sơn phấn và cửa hàng bánh ngọt lại phát hiện đám tiểu nhị nơi ấy đều trẻ trung tuấn tú.

Vì thế hắn nổi trận lôi đình, lần đầu tiên về nhà chất vấn nàng.

"Nàng nói như thế nào?" Giọng Tống Dao hơi nghẹn lại.

Khâu Nhiên cười khỏ một tiếng, "Nàng chẳng nói gì, nhưng không nói gì chẳng phải thừa nhận sao?"

Nhưng hắn vẫn quyết định tha thứ cho vợ mình, rốt cuộc thì hắn vẫn yêu nàng.

Nữ nhân này là toàn bộ ảo tưởng về tình yêu lúc ban đầu của hắn.

Nhưng để đề phòng sự việc tương tự xảy ra hắn đuổi toàn bộ hạ nhân trong tòa nhà đi, đến nha hoàn bên người nàng cũng đuổi đi.

Đương nhiên hắn cũng hạn chế không cho nàng đi ra ngoài quá nhiều, thậm chí về nhà mẹ đẻ cũng không được.

Từ đây trong cả tòa nhà chỉ còn lại hai người.

Nhìn sân viện vắng vẻ rốt cuộc hắn cũng yên tâm buông lo lắng trong mấy tháng nay xuống.

Hắn cảm thấy cả người đều thanh thoi, đến hơi thở cũng thuận hơn nhiều.

Tuy hắn phải tự tay làm rất nhiều việc, những thứ vặt vãnh đó cơ hồ chiếm đi hơn nửa thời gian mỗi ngày của hắn nhưng hắn không để bụng.

Có thể cùng nàng ở bên nhau dài lâu, cầm tay qua ngày là hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng một mảnh khỏ tâm của hắn lại không được nàng đón nhận, ngược lại nàng trở nên lạnh nhạt với hắn.

Đón họ vốn dĩ không có nhiều giao tiếp, bởi vì nàng giống như vẫn có chút kiêng kỵ nào đó với hắn.

Hiện tại trải qua mấy chuyện kia nàng giống như không sợ hắn nữa, nhưng đồng thời nàng cũng hoàn toàn hồ hững với hắn, đến chút có lẽ cũng không còn.

Nàng thường xuyên ngồi một mình bên cửa sổ nhìn trời đất bên ngoài, mặt trời lên, mặt trăng lặn, hạ đi thu tới, khuôn mặt nàng luôn là đau khổ nặng nề.

Nàng dần dần gầy ốm, gầy đến độ chỉ còn một bộ xương cốt, nhưng hắn lại không tình nguyện mời lang trung tới, bởi vì..... hắn không muốn nàng nhìn thấy bất kỳ nam nhân nào khác ngoài hắn.

Trong các vở kịch không phải thường nói cái gì mà "Rạng rỡ chói mắt, hồn bay phách lạc," hoặc cái gì mà "Một cái liếc mắt đã ngẩn ngơ".

Hắn không dám mạo hiểm để loại chuyện này xảy ra trong phủ của mình. Nhưng lúc này vừa dịp có chuyện liên quan tới làm ăn mà hắn phải tự mình đi một chuyến.

Vì thế sau khi cân nhắc mãi hắn mới đón cha mẹ nàng tới làm bạn với nàng, còn mình thì do dự chần chừ mãi mới rời nhà.

Hắn vừa đi chính là một tháng, trong một tháng ấy lần đầu tiên trong đời hắn biết thế nào là trần trọc khó ngủ, cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm.

Vì thế hắn nhanh chóng đuổi về nhà, suýt nữa thì bị lũ cuốn trôi ở trên đường.

Rốt cuộc hắn cũng gặp được người vợ mình thương nhớ ngày đêm.

Nàng gầy ốm cực kỳ, dù có cha mẹ chăm sóc nhưng bệnh tình của nàng cũng không hề có khởi sắc.

Hiện tại nàng đã bệnh tới độ chẳng thể xuống giường, hơi thở mong manh, mặt tái nhợt không có nửa điểm huyết sắc.

Nhưng lúc nhìn thấy hắn nàng bỗng bật dậy, ngón tay khô gầy chỉ vào hắn "A a" kêu vài tiếng, hai mắt trợn tròn, tròng mắt sáng lấp lánh những tia sáng hấp hối cuối cùng của sinh mệnh.

Nàng thấy được người mình canh cánh trong lòng nên đem đó cuối cùng

cũng an tâm ra đi.

Khâu Nhiên khịt khịt một chút mà nói, "Ta thực hối hận không thể cùng nàng đi một đoạn đường cuối cùng, cũng không thể thực hiện được hứa hẹn với nàng."

"Hứa hẹn..... gì?" Tống Dao rút tay khỏi tay hắn, hiện tại nàng bỗng nhiên không muốn hắn nắm tay mình, cực kỳ không muốn.

"Sống cùng chết, chết cùng huyết." Khâu Nhiên vô lực mà cười một tiếng, trong giọng hắn mang theo nức nở, "Đó là một câu trong vở diễn chúng ta nghe được khi mới gặp nhau, tuy sau đó nàng đã làm chuyện có lỗi với ta nhưng ta vẫn luôn ghi tạc những chuyện này trong lòng, chưa bao giờ quên.

Ta cũng luôn muốn trong tương lai ta và nàng có thể cùng chôn một huyết..... Nhưng sau đó ta lại gặp được nàng lúc này, ta lại..... lại không biết nên thực hiện hứa hẹn với nàng thế nào."

Lúc nói những lời này giọng hắn càng lúc càng nhỏ, lại qua một lát Tống Dao cảm thấy bên cạnh không có động tĩnh vì thế nàng quay cái cổ cứng đờ sang xem: Khâu Nhiên đã ngủ say, say tới độ tiếng hít thở cũng như không có, giống như một người chết.

Tống Dao run lập cập, nàng đã hạ quyết tâm vào ngày 15 tháng 10 bất kể thế nào nàng cũng phải thoát khỏi nơi này, cho dù lúc về sẽ bị anh trai và chị dâu đánh chết thì nàng cũng không tiếc.

Đúng như lời hai vợ chồng họ Khâu nói, vào ngày 15 tháng 10 quả nhiên Khâu Nhiên rời nhà từ sáng.

Trước khi đi hắn nói với Tống Dao hắn có một việc gấp cần xử lý, qua 3-5 ngày hắn sẽ về.

Nhưng tuy có thiên thời địa lợi lại không có nhân hòa, trước đó một ngày Tống Dao bị bệnh.

Bệnh của nàng không nặng, chỉ là cảm lạnh nhưng không đỡ được mồ hôi khiến nàng rất khó chịu.

Cả người nàng lúc nóng lúc lạnh, đầu óc cũng mơ màng Hơn nữa gần đây thời tiết càng thêm rét lạnh thế nên nàng cảm thấy cả người nặng nề, mỗi bước đều giống như đạp trên bông, lác lác không vững.

Nhưng tuy thế nàng vẫn không thay đổi kế hoạch của mình.

Chỉ có lúc này nàng mới có cơ hội rời đi, nếu không thành công nàng sẽ chỉ có thể chờ chết trong khu nhà âm trầm này.

Thế nên sau khi Khâu Nhiên rời khỏi nhà một canh giờ, nàng xác định hẳn đã đi xa mới cầm lấy tay nải đã chuẩn bị trước đó mà đi ra cửa.

Trong bao quần áo không có gì ngoại trừ vài món quần áo nàng mang từ nhà tới, ngoài ra còn có vài nén bạc và chút thức ăn vợ chồng họ Khâu mạnh mẽ nhét cho nàng mấy ngày trước.

Một khắc bước ra cửa nàng nhìn thoáng qua không trung âm trầm.

Đúng lúc này mấy con quạ bay qua, chúng bị tiếng đẩy cửa của nàng dọa sợ nên lập tức phát ra tiếng "Oa oa" khó nghe.

Lại là quạ đen.

Tống Dao chán ghét mà nhìn mấy bóng đen vừa lướt qua, sau đó nàng nhanh chóng khóa cửa, bước nhanh về phía đông sương phòng.

Nơi đó là chỗ vợ chồng họ Khâu ở, tuy bọn họ nói nàng không cần tới từ biệt nhưng nàng cảm thấy mình vẫn cần tới đó nói với họ vài lời.

Nàng đi dọc theo hành lang dài, trên đường đó chỉ có cây trúc ở hai bên bị gió thổi sần sật rung động khiến tâm tình vốn khản trương của nàng càng thêm nôn nóng.

Nếu không phải còn đang bị bệnh thì nàng đã muốn bỏ chạy cho rồi.

Đông sương phòng đã ở ngay phía trước, Tống Dao còn chưa tới đã thấp giọng gọi: "Cha, mẹ, hai người có đó không?"

Nàng vốn định gặp mặt hai vợ chồng già một lần, dù không vào phòng cũng được.

Nhưng trong phòng không có ai đáp lại, cửa phòng chỉ khép hờ, không hề đóng.

"Cha, mẹ." Tống Dao hơi do dự rồi cất bước về phía trước, tay nhẹ nhàng đẩy cửa hỏi, "Cha, mẹ, hai người có ở đây không?"

Nàng thò đầu vào, ánh mắt nhìn về phía giường lớn đang buông rèm.

Cách màn lụa màu xanh nàng mơ hồ thấy hai người nằm trên giường, có một bàn tay lộ ra ngoài màn giường.

"Cha, mẹ." Nàng lại cao giọng gọi nhưng vẫn không có người đáp lại.

Tông Dao cảm thấy lông tơ cả người đều dựng lên, cả người nàng vẫn còn đang sốt nhưng mồ hôi lạnh lại lãn trên lưng, thấm ướt quần áo nàng.

Chương 92: Trúc

Tống Dao đi vào trong nhà, tay nàng nắm chặt, móng tay hơi đâm vào lòng bàn tay suýt thì móc cả thịt ra.

Mỗi bước đi của nàng đều rất gian nan, hai chân nhẹ bẫng như bông, đầu gối mềm nhũn không biết vì sốt cao hay vì sợ hãi.

“Cha, mẹ.”

Lúc sắp tới mép giường nàng đã nhận rõ hai bóng người bị giấu sau màn giường: Hai vợ chồng họ Khâu nằm trên giường ngửa mặt lên không nhúc nhích.

Chỗ ngực của cả hai là hai cái lỗ lớn bằng nắm tay, da thịt bị móc ra ngoài, xương sườn cũng chọc ra giống mấy cây gậy đâm vào ngực.

Tống Dao phải bịt chặt miệng mới không thét chói tai nhưng nước mắt lại không chịu khống chế mà ào ạt rơi xuống từ hốc mắt.

Nàng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với hai cổ thi thể trên giường sau đó cầm lấy tay nải đã rơi trên mặt đất và đứng lên đi thẳng không quay đầu.

Lần này bước chân của nàng nhanh hơn nhiều, đầu óc vẫn luôn mê mang cũng lập tức tỉnh táo hơn.

Trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ: Rời khỏi nơi này, rời khỏi tòa phủ đệ chỗ nào cũng lộ ra quỷ dị này.

Nàng muốn tồn tại, cho dù vì hai lão nhân kia thì nàng cũng phải tồn tại.

Sau khi ra ngoài nàng muốn tới quan phủ, nàng muốn vạch trần toàn bộ tội ác nơi này để báo thù cho những vong hồn uổng mạng tại đây.

Bóng trúc dày đặc, giống từng cánh tay quỷ nhanh chóng xẹt qua người Tống Dao nhưng nàng lại không vì thế mà dừng bước.

Nàng đi thẳng một đường về phía cửa nam, phải nhanh chóng đi ra khỏi đây, chỉ cần xuyên qua một khung cửa khắc hoa nữa là nàng có thể nhìn thấy cửa lớn của tòa nhà.

Nghĩ thế nên Tống Dao lập tức thấy lòng mình bùng lên ngọn lửa, sức lực trên người cũng lớn hơn.

Tuy vậy nàng cũng từng có nghi hoặc vì một đường này nàng chưa từng đụng phải bất kỳ ai.

Đám tiểu nha đầu ngày thường không thấy đâu, lẻ ra vào canh giờ này các nàng hẳn phải tụ tập bên nhau giặt quần áo, nói chuyện phiếm chú. Nhưng Tống Dao cũng không kịp nghĩ nhiều, không thấy ai đối với nàng cũng là một việc may mắn.

Nàng mừng còn không kịp thì sao còn tâm tư lo lắng.

Lúc này nàng đã đi tới cách khung cửa khắc hoa không xa, hai cột trụ bằng đá khắc hoa sen như hai nụ hoa mọc lên từ dưới đất nghênh đón nàng. Nàng cảm thấy tim mình phòng lên, tràn ngập hy vọng.

Bước chân tựa hồ cũng nhẹ nhàng hơn.

Nàng nhanh chóng chạy tới cửa sau đó thở hổn hển mà bước một chân ra.
"Sàn sạt..... Sàn sạt....."

Trong tai là tiếng trúc lay động tiến vào tai, sâu kín lại lạnh run, rào rạt rả rích.

Tống Dao ngừng bước, chân cũng không bước nổi nữa mà giống như mọc rễ bám vào mặt đất.

Trước mặt nàng là một mảnh rừng trúc bị bao bọc trong sương mù dày đặc.

Sương mù di chuyển phập phồng giống một đại dương mênh mông, một nơi nàng chẳng thể nào đi qua.

Nhưng sao chỗ này có thể là rừng trúc được? Hơn nữa phiên rừng trúc này sao lại quen mắt như thế? Bên trong đó xen kẽ những cây măng cao lớn không cân, mũi nhọn đâm thẳng lên khỏi sương mù giống như những thanh đao sắc nhọn.

Đây là khu rừng trúc nơi nàng phát hiện thi thể Vương Nhi mà.
Tống Dao lùi về phía sau, để giày cọ trên mặt đất khiến lòng bàn chân cũng đau.

Nàng không biết tại sao lại như vậy.

Phiên rừng trúc ở phía tây phủ sau tự dung lại xuất hiện ở nơi này, biến thành rào chắn giữa nàng và cửa lớn, ngăn cản nàng thoát khỏi tòa nhà không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài này.

"Tiểu Dao....."

Phía sau truyền đến tiếng gọi có chút nghẹn ngào, Tống Dao đột nhiên quay đầu lại: Giọng nói này nàng rất quen thuộc, nhưng nó không nên xuất hiện ở đây.....

Con đường phía sau có hai bóng người đang đứng, tuy cách xa nên nhìn không rõ nhưng vì ngực bọn họ có hai lỗ hồng lớn nhuộm đẫm máu đỏ đen tí tách chảy xuống mặt đất nên nàng vẫn nhận ra.

"Cha, mẹ....." Tống Dao có chút hồ đồ, vừa rồi nàng còn thấy họ nằm trên giường, không còn hơi thở.

Nhưng hiện tại bọn họ không những có thể đứng lên mà còn lắc lư đi về phía này.

Tuy động tác đi đường của họ có chút kỳ quái, hai chân cọ trên mặt đất, hai tay lúc lắc giống như thi thể đã cứng đờ nhưng vẫn cố di chuyển.

"Tiểu Dao..... Tiểu Dao mau..... Hấn....."

Hấn đã....." Hai người kéo bước chân đi về phía nàng, miệng mơ hồ nói gì đó.

Nhưng câu nói kế tiếp Tống Dao đã không nghe được nữa, đầu óc nàng hồ đồ nhưng thân thể lại nhanh nhẹn đưa ra lựa chọn.

Nàng chạy về phía trước không hề quay đầu lại mà dẫm chân lên bùn đất ướt át, cả người chui vào rừng trúc xanh ngắt.

Bóng trúc tuy không dày đặc nhưng có màn sương dày nên con người ta như bị cắn nuốt, khó mà tìm được đường ra.

Tống Dao quay đầu lại nhìn thoáng qua và phát hiện hai vợ chồng họ Khâu đã không thấy đâu thế là nàng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng lúc nàng quay đầu nhìn về phía trước thì trái tim vừa thả lỏng lại nảy lên cao: sương mù phía trước giống như càng thêm dày đặc, quả thực không giống sương mù mà giống như một ngọn núi trắng dày nặng, dưới chân bước ra không biết sẽ dẫm phải cái gì.

Nhưng có thể dẫm phải cái gì chứ? Nàng đang lo lắng cái gì vậy?

Chẳng lẽ thi thể Vương Nhi còn có thể nằm ở đây, trên cỏ vẫn cắm một cây măng chắc?

Dù sao trong tình huống này nàng cũng không thể không đi, phía trước chính là cửa lớn, nếu muốn chạy trốn thì đây là con đường nàng nhất định phải đi qua, căn bản không có lựa chọn khác.

Tổng Dao hít một hơi thật sâu, sương mù lạnh lẽo theo cổ họng chui xuống mang tới vài phần thoải mái.

Vì thế nàng kéo tay nải chặt hơn, tay giơ ra quờ quạng phía trước.

Nàng vừa xua sương mù vừa đi về hướng mà nàng cho là cửa lớn.

Cứ vậy đi được vài thước thì phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cánh.

Không cần quay đầu lại Tổng Dao cũng biết đó là cái gì.

Quả nhiên có một bóng đen bay vút qua đầu vai nàng, chui vào đám sương mù không xa phía trước và không thấy bóng dáng đâu.

Ngay sau đó con thứ hai thứ ba lần lượt bay qua, chúng nó đều làm như không thấy Tổng Dao, hiển nhiên phía trước có thứ càng hấp dẫn chúng nó hơn.

Tổng Dao cũng biết đó là cái gì, vì thế nàng bước chậm lại, giống như trộm mà hạ thấp người, tay múa may về phía trước.

Chỗ này nơi nơi đều là măng nhú lên, nàng không muốn bản thân vô ý ngã rôi rơi vào kết cục như Vương Nhi.

Nàng càng không muốn ở trong hoàn cảnh hoàn toàn không xác định được phương hướng này nàng sẽ dẫm phải một khối thi thể huyết nhục mơ hồ.

Nàng vốn nên sợ, nhưng con người thực kỳ quái, lúc bị buộc tới tuyệt cảnh thì thường họ sẽ bộc lộ ra sức lực bản thân chưa từng nghĩ tới, thí dụ như dũng khí hoặc quyết tâm.

Tổng Dao hiện tại chính là như thế, giờ phút này nàng vì một chấp niệm mà chạy tới đây, vì thế dù sợ hãi nàng vẫn nén lo lắng và dũng cảm đi về phía trước.

“Bá.”

Tay nàng chạm phải một thứ trơn trơn, thứ kia lập tức văng ra, “Oa oa” kêu lên và vụt qua trước mặt nàng.

Chương 93: Giống Nhau

Một mùi hôi thối bay vào mũi Tống Dao, nàng nhẹ vung tay lên thì thấy được cỗ thi thể kia.

Bên trên thi thể là màu trắng, đỏ, xanh đan xen khiến mắt nàng đau đớn.

Nàng không dám nhìn nhiều, cả người xoay sang hướng khác nhưng vừa đi được năm sáu bước thì dưới chân lại bị thứ gì đó vướng một chút, thân thể ngã bổ nhào về phía trước.

Nàng ngã xuống một kẻ khác, nếu không phải kịp thời dùng hai tay chống đất thì ngực nàng sẽ bị cây măng trên cổ kẻ kia đâm xuyên qua.

“Vượng Nhi.”

Tống Dao kêu một tiếng sợ hãi lúc nàng phát hiện mình vừa vấp phải thi thể Vượng Nhi.

Vậy người bên trái kia là ai? Cỗ thi thể nàng không dám nhìn nhiều kia là ai? Chẳng lẽ trong rừng trúc này không chỉ cất giấu mình thi thể của Vượng Nhi ư?

Suy nghĩ của nàng nhanh chóng được chứng thực, bởi vì đỉnh đầu lại truyền đến tiếng “oa oa” đỉnh tai nhức óc.

Đám quạ đen phát hiện được “bảo tàng” nên đang kết bè kết đội lao xuống.

Một mảnh đen nhánh toàn cánh chim vỗ đập xua tan sương trắng đặc sệt, chúng nó con nọ tiếp con kia lao xuống rừng trúc, chỗ nào cũng thấy quạ. Cả người Tống Dao chấn động, sợi dây căng chặt trong đầu đứt “phụt”.

Nàng chống tay lên thi thể đầy máu của Vượng Nhi để đứng dậy, vừa hét to vừa chạy nhanh về phía cửa nhà Nàng không muốn quản gì hết,

cũng chẳng muốn làm gì hết, hai chữ cẩn thận cũng bị nàng ném sau đầu.

Trong lòng nàng hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là chạy mau, chạy ra khỏi khu rừng trúc không biết chứa bao nhiêu thi thể này. Có mấy lần, nàng cảm giác chân mình giống như bị một cánh tay lạnh lẽo kéo lấy, nàng còn mơ hồ nghe thấy tiếng thở hổn hển.

Nhưng nàng chỉ đập mạnh vài cái để trốn thoát sau đó không hề quay đầu mà chạy thẳng.

Lá trúc cắt qua mặt nàng để lại vài vết xước nhỏ, máu rịn ra, đỏ đỏ, trắng trắng khiến mặt nàng không khác gì kẻ điên.

Tổng Dao cũng cảm thấy mình điên rồi, trong tòa nhà này có quá nhiều bí ẩn nàng không làm rõ được cho nên nàng gần như cho rằng những thứ mình nhìn thấy là ảo giác.

Nếu không phải ảo giác vậy thì việc này quá mức điên cuồng rồi.

Nàng sống ở đây hơn một tháng, chẳng lẽ mọi người ở chung với nàng mỗi ngày sớm chiều đều đã chết sao?

Cũng may trong lúc nửa tỉnh nửa mơ ấy thì nàng thấy được cửa lớn của tòa nhà.

Cánh cửa màu đỏ thắm tuy lờ mờ nhưng quả thực nó chỉ cách nàng chưa tới 10 trượng, đến khoen đồng trên đó đều có thể thấy rõ.

Khóe miệng Tổng Dao giật giật nở một nụ cười sòng sọt sau tai ương: Nàng không điên, cửa lớn ở cách đó không xa, nàng chỉ cần kiên trì thêm một chút là có thể đi ra ngoài.

Chờ rời khỏi đây rồi những chuyện gì cần làm sáng tỏ sẽ phải sáng tỏ.

Nghĩ thế nên nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhàng hơn, chân cũng nhanh hơn mà chạy về phía cửa lớn.

Thân thể nàng uyển chuyển nhẹ nhàng như một con chim mới thoát khỏi lồng giam.

Trong nháy mắt tay sờ lên khoen cửa nàng hít một hơi thật sâu.

Mặc dù ngực nàng lúc này như sắp nổ tung, cổ khô đến bốc hỏa nhưng nàng lại thực sự thấy được hy vọng, đặc biệt là sau khi trải qua nhiều trúc

trắc như vậy.

Nàng dùng sức đẩy cửa một chút, cánh cửa nặng nề "Kéo kẹt" một tiếng sau đó thông thả rộng mở.

Tổng Dao đạp chân ra bên ngoài, trên mặt còn mang theo biểu tình mộng ảo khó tin được.

Nhưng lúc nhìn rõ cảnh vật bên ngoài nàng lại cảm thấy như trời sập, không có bất kỳ thứ gì chống đỡ khiến nàng thấy choáng váng đến đầu đầy sao, trong lúc nhất thời không biết mình đang ở nơi nào.

Ngoài cửa lớn là một tòa nhà khác, có cùng cấu trúc với Khâu trạch.

Nhà cửa phòng ốc, đình đài, rùng trúc..... giống như toàn bộ Khâu trạch lại được dọn tới đây, không có gì khác biệt, ít nhất ở trong mắt nàng là như thế.

Nàng đứng ở cửa lớn cách hai tòa nhà nhìn trước rồi lại nhìn sau, biểu tình từ mê mang chuyển dần sang sợ hãi cùng cực.

Không phải như thế, một tháng này tuy nàng chưa từng ra khỏi tòa nhà nhưng nàng nhớ rõ vào ngày xuất giá nàng đi từ cửa lớn này vào.

Lúc ấy phía sau lưng là một mảnh rùng trúc thực lớn, lá cây sần sật khiến nàng cảm thấy thê lương.

Sao bên ngoài cửa lại là một tòa nhà khác chứ? Tòa nhà này ở đâu ra? Nó còn giống hệt Khâu trạch, giống như hai bức họa được bút vẽ ra, không hề có điểm khác nhau nào.

Một cơn gió thổi qua, vài con quạ đen bay từ rùng trúc phía sau tới sân phía trước.

Tại nó muốn đi đâu thế? Chẳng lẽ bên kia cũng có một mảnh rùng trúc? Chẳng lẽ trong mảnh rùng trúc đó cũng cất giấu mấy cỗ thi thể huyết nhục mơ hồ sao?

Tổng Dao cảm thấy phỏng đoán của mình là đúng.

Bả vai vẫn luôn căng chặt của nàng chậm rãi rũ xuống, biểu tình trên mặt cũng thả lỏng hơn.

Nàng bỗng nhiên không còn sợ hãi nữa, trong lòng bị cảm giác gần như

tuyệt vọng lấp đầy khiến nàng thấy dù thế nào cũng chẳng sao hết.
"Cùng lắm thì chết." Nàng nhìn tòa nhà phía trước, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, "Nhưng cô nương ta chết cũng không thể làm một con quỷ hồ đồ được."

Trước khi chết ta cũng muốn làm rõ xem nơi này rốt cuộc là nơi quái quỷ gì."

Tống Dao dựa vào khung cửa lảng lạng nghỉ ngơi trong chốc lát sau đó nàng giơ tay lau vết máu tung hoành trên mặt rồi nhấc chân đi vào tòa nhà giống hệt Khâu trạch kia.

Đồ cụ trong sân giống hệt Khâu trạch, cả chính thể cấu trúc đều là hình chữ nhật hẹp dài.

Chính sảnh ở phía sau bức tường khác đối diện với cửa lớn, hai bên là hai dãy phòng, kéo dài về phía sau là tòa nhà hai phần.

Bên trong là chỗ ở của đám hạ nhân cùng một ít nhà kẻ.

Chỗ sâu nhất chính là hoa viên, bên trong có một tòa đình đài tùy tiện trồng mấy loại hoa cỏ, nhiều nhất chính là cây trúc xanh um tươi tốt.

Đám trúc mọc khắp nơi, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy cuối.

Tống Dao đi thẳng tới bên cạnh rừng trúc, nơi này không có sương mù dày đặc như chỗ vừa rồi.

Giống như sương mù đã tan bớt, chỉ còn lại một bức màn lụa màu xanh nhàn nhạt.

Nàng không dám đi vào mà chỉ duỗi cổ ngó xem thì quả nhiên thấy nó giống hệt rừng trúc của Khâu trạch: khắp nơi đều có măng, một đám như mũi nhọn sắc bén mọc lên khiến nàng hoảng hốt.

Nhưng vẫn có chút khác biệt, nơi này không có người chết, ít nhất trong phạm vi mắt nàng có thể nhìn thấy thì là thế.

Đương nhiên nơi này cũng không có từng đàn quạ như đám đưa tang nhưng cả khu rừng trúc liếc một cái không thấy cuối.

Nàng không thể nào xuyên qua cánh rừng mà trèo tường ra ngoài, liệu có

một tòa nhà giống hệt thế này ở ngoài kia hay không? Vì thế nàng dứt khoát bỏ qua ý niệm này và quay đầu đi về phía chính sảnh.

Đồ đạc, tấm biển, bức tường..... Chính đường bài trí cũng giống Khâu trạch, đến tấm biển trên vách tường và tranh chữ cũng hoàn toàn giống nhau, từng nét bút không hề sai lệch.

Nếu giống nhau thì vì sao lại có những hai gian nhà thế này?

Hiện tại Tống Dao đã cực kỳ mệt vì thế nàng đơn giản ngồi xuống một cái ghế sau đó ngẩng đầu nhìn bức tường khắc đối diện với chính sảnh.

Chương 94: Mặt Trời

Trên bức tường đó khắc đồ án mặt trời mọc trên biển mây: Mây, dãy núi và mặt trời tô điểm lẫn nhau tổ hợp thành một bức vẽ vô cùng đồ sộ. Tống Dao nhìn bức tường khắc mà trước đây mình chưa từng để ý thì tâm tình bỗng nhiên rơi xuống đáy cốc.

Nàng không sợ nhưng lại ử đột đến mức hận không thể lập tức chết đi.

Dù sao nếu không chết cũng sẽ bị vây trong hai tòa nhà này cùng đám người chết kia, vậy có khác gì chết đâu?
Nàng thở dài thật sâu, lại chậm rãi rơi lệ.

Trong lúc cúi đầu ngẩng đầu đó nàng cảm thấy mặt trời khắc trên bức tường kia có chút cổ quái, nó giống như đang sáng lên, ánh sáng trắng từ phía sau chiếu ra để lộ một khối tròn tròn trên mặt đất.
Nhưng bức tường này làm bằng đá, sao có thể giống thật, mặt trời sao có thể sáng lên chứ?
Trong lòng Tống Dao sinh ra nghi hoặc, vì thế nàng bước nhanh tới đó, đến trước mặt bức tường và ngửa đầu nhìn kỹ vàng dương khắc trên đó.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, đây không phải mặt trời mà là một cái lỗ được đục ra cho nên ánh sáng mới có thể xuyên qua và khiến nó thoát nhìn giống hệt mặt trời thật.
"Cũng không biết là thợ thủ công nơi nào mà làm được tinh tế thế này."
Trong đầu nàng lướt qua một câu này sau đó Tống Dao bỗng nhiên ngơ ngẩn.

Một lát sau nàng chậm rãi ngẩng đầu, lại nhìn về phía "mặt trời" kia, miệng mặc niệm một câu: "Là cái lỗ".
Đên tai giống như có tiếng sấm vang lên, nàng đột nhiên đứng thẳng người,

nhón mũi chân dán mắt lên lỗ trống kia.

Nàng thấy được phía bên kia bức tường cũng có một cái lỗ như thế.

Càng kỳ quái hơn là phía sau cái lỗ kia cũng có một con mắt, nó cũng đang nhìn về phía này.

Là con mắt cười quen thuộc mà nàng biết.

Đầu tiên Tống Dao sững sốt sau đó nàng thét một tiếng chói tai và quay đầu chạy vào trong.

Kỳ thực trong nháy mắt xoay người kia nàng đã nhìn thấy Khâu Nhiên lóe người vọt ra từ phía sau bức tường khắc.

Mặt hắn bị bóng năm giấu kín, nhưng đôi mắt lại sáng đến dọa người.

Tống Dao hoảng loạn chạy từ cửa hông của chính đường ra ngoài, đối diện với nàng là đồng sương phòng.

Ấn theo bố trí của Khâu Trạch thì nơi này chính là nơi nàng và Khâu Nhiên ở.

Giờ phút này tiếng bước chân của Khâu Nhiên đã vang lên phía sau người nàng.

Hắn không chút hoang mang, giống như nàng chỉ là con mồi hắn đã nắm chắc.

Tống Dao không có thời gian suy nghĩ nhiều, cả người nàng đẩy cửa một căn phòng sau đó vọt vào, luống cuống tay chân chốt cửa rồi chậm rãi ngồi xổm xuống dưới nín thở lắng nghe động tĩnh.

Khâu Nhiên giống như không phát hiện nàng trốn ở đây, tiếng bước chân của hắn càng lúc càng đi xa, chậm rãi biến mất.

Tống Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lòng nàng lại thêm căng thẳng: Khâu Nhiên không đi đâu, hắn vẫn luôn canh giữ ở Khâu Trạch, hơn nữa hắn còn sớm biết kế hoạch của nàng nhưng vẫn luôn nhẫn nhịn không để lộ ra chờ nàng chui vào lưới.

Người trong rừng hắn là do hắn giết, hắn thậm chí còn giết cha mẹ mình, như vậy kẻ tiếp theo phải chết sẽ là ai đây?

Nghĩ đến đây, Tống Dao cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh lẽo, nàng

vốn đang bị bệnh hiện tại lại bị kinh hoàng như thế thì thân thể đã sớm tới cực hạn. Mới vừa rồi bị truy đuổi nên quá sợ hãi khiến nàng không cảm thấy gì, hiện tại chợt ngồi xổm xuống nàng mới phát hiện chân mình đã mềm nhũn, ngay cả sức đứng lên cũng không có.

Nàng vịn khung cửa nỗ lực thử vài lần mới run rẩy đứng lên được nhưng cổ vẫn khô khốc đau như có một cái cưa cắt qua cổ nàng vậy.

Trong lúc mờ mịt ấy nàng bỗng nhiên thấy trên bàn có một ấm trà.

Tống Dao mừng thầm, giống như thấy cọng rơm cứu mạng mà vịn tường gian nan đi qua, lão đảo bô nhào tới bên bàn cầm lấy ấm trà đổ vào miệng. Nước lạnh theo môi chảy vào khoang miệng làm dịu cổ họng khô cháy và khiến lòng nàng dễ chịu hơn.....

Tống Dao cảm thấy ấm trà kiểu Trung này không phải đựng nước mà đựng cam lộ.

Sau khi uống hết nước trong ấm nàng lau khước miệng rồi đặt ấm trà về chỗ cũ.

Lúc ngẩng đầu nàng phát hiện màn trướng trên giường đối diện cái bàn đang buông xuống.

Bên trong màn lụa màu xanh hình như có bóng người.

Vừa rồi trong lòng nàng chỉ nghĩ tới nước nên không để ý tới cái này, nay thấy nó tự nhiên trái tim lại đập chệch hai nhịp, đôi mắt không sao rời khỏi bóng dáng của người trên giường.

Trên giường có một nữ nhân đang nằm, Tống Dao thấy một góc của chiếc váy đỏ thêu hoa văn phượng hoàng của nàng ta lộ ra ngoài.

Màu váy chẳng những không chói mắt mà ngược lại có vẻ đậm đà, xanh ra xanh, đỏ ra đỏ, phối hợp càng làm tăng thêm vẻ đẹp.

Trục giác nói với Tống Dao rằng nữ nhân này rất đẹp, nhưng đẹp thì thế nào? Nàng ta hẳn cũng giống những người khác trong tòa nhà này, đều đã chết.

Nếu không nàng ta cũng sẽ chẳng nằm yên không để ý tới kẻ mới xông vào phòng mình như thế.

Giống như ma xui quỷ khiến, nàng đi về phía chiếc giường, tay kéo lấy màn giường và xốc nó lên.

Khuôn mặt nữ nhân kia trắng nõn thanh tú lộ ra dưới ánh mắt của Tống Dao, nàng ta nhã nhặn lịch sự như một đóa hoa.

Tống Dao biết nàng ta là ai.

Nàng ta cũng không giống những thi thể khác mà Tống Dao nhìn thấy, trên người không có miếng vết thương làm người ta nhìn thấy đã ghê.

Từ đầu tới chân nàng ta đều hoàn hảo, ít nhất thoạt nhìn là như thế.

Nhưng Tống Dao lại biết rõ đây là người chết, ngực nàng ta không hề phập phồng, trên mặt cũng không có chút huyết sắc, đến móng tay cũng hiện ra màu xanh lá.

Tống Dao lùi về phía sau một bước, tay vẫn túm lấy rèm trướng không buông.

Vì sao? Hẳn nàng ta đã chết thật lâu rồi, sao thi thể vẫn còn hoàn hảo? Kể cả Vương Nhi cùng những thi thể khác trong rừng trúc đều thối rữa, mà bọn họ không thể chết trước nàng ta được?

Trong đầu âm âm choáng váng, nàng cảm thấy tiếng hít thở của mình thực trầm trọng, một bình nước mới uống vào giống như đều bốc hơi, cổ nàng hiện tại lại bắt đầu khô khốc khiến hai lỗ tai cũng đau đớn theo.

Đúng lúc ấy then cửa lại kéo kẹt động, nhưng nàng chẳng nghe thấy.

Bóng dáng phía sau chậm rãi tiến tới, vạt áo gần như dán trên người Tống Dao.

"Người không nên tới vào hôm nay," giọng Khâu Nhiên giống như nước lạnh băng chậm rãi chảy vào tai Tống Dao, "Hôm nay là ngày ta và nàng ấy ở bên nhau, người không nên tới đây."

Tống Dao không hề quay đầu lại, nàng chỉ cảm thấy cổ mình đã đông lại thành một cột băng.

Chương 95: Qua Đêm

94: Qua Đêm

Đôi mắt kia treo trên đỉnh đầu hần, dùng trông mắt thật lớn không có con người mà "nhìn chăm chăm" Triệu Tử Mai.

Bên trên đôi mắt là tuyết lớn như lông ngỗng rơi từ trên trời xuống đậu trên mặt nước kết thành băng.

"Đừng..... Đừng quân lấy ta." Hần gầm một tiếng từ đáy lòng về phía nó nhưng môi lại chỉ phun ra được một dòng khí hóa thành mấy bọt nước nhẹ nhàng bay lên trên, tụ lại quanh đôi mắt thành những đóa hoa quý dị màu bạc.

Triệu Tử Mai lấp bấp kính hãi, vội nhìn quanh bốn phía mới phát hiện bên người hần là dòng nước màu xanh đậm, ngoài ra còn có từng khối gạch xanh xếp tầng lên nhau cao đến tận trong mây giống như không có điểm cuối.

Hóa ra hần bị đôi mắt kia vây ở đáy giếng, có nó trông coi phía trên nên hần vĩnh viễn cũng chẳng thể thoát khỏi cái giếng này.

"Thả ta ra ngoài." Triệu Tử Mai dùng hết sức lực nhưng chỉ có thể học ra mấy bọt nước, đôi mắt ở phía trên vẫn lẳng lẳng nhìn hần.

Thậm chí hần còn có thể thấy được chút thương xót toát ra từ đôi mắt ấy.

"Người không ra được." Đôi mắt đang nói chuyện, dùng tiếng nói chỉ Triệu Tử Mai mới có thể nghe được, "Từ một khắc kia người đã bị vây khốn, không trốn được đâu."

"Thịch thịch thịch." Trên vách giếng bỗng nhiên truyền đến tiếng đập tường, thục vang, đến dòng nước cũng bị rung động nứt ra từng vầng nước.

"Công tử, công tử mau tới cứu mạng."

Giọng Bảo Điện xuyên qua dòng nước chui vào tai Triệu Tử Mai, nước giếng bị tiếng động này đánh rách tả tơi thành mấy khối sau đó bỗng chốc bay vút lên hóa thành một mảnh bọt khí trắng xóa.

Triệu Tử Mai mở to mắt, dùng sức hô hấp vài cái mới phản ứng lại vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Hắn dụi dụi mắt, nỗ lực kéo tư duy của bản thân từ trong cảnh mơ ra ngoài.

Hắn thấy Bảo Điền đang chạy về phía mình, vừa chạy vừa chỉ ra ngoài ngôi miếu bọn họ đang dừng chân mà rống to: "Công tử, ngài còn không tỉnh thì sẽ có người mất mạng đó."

Mấy ngày sau khi rời khỏi Lỗ thành, Mục Tiểu Ngộ, không, phải nói là Tang mới đứng – nó chưa từng cho Mục què một chút sắc mặt tốt.

Ông ấy và Mục Tiểu Ngộ thiết kế dùng tròng hạt trần trụ nó, áp chế nó mấy tháng khiến nó nổi đóa lên Nếu không phải Triệu Tử Mai vẫn luôn ở bên cạnh khuyên giải, nói với nó là giữ Mục què lại còn có nhiều tác dụng thì không biết ông ta đã chết mấy lần rồi.

Nhưng dù vậy thì trong lòng Tang vẫn cứ, mỗi khi Mục què nói chuyện nó đều phải dùng miệng lưỡi úc hiếp ông ấy, còn thường xuyên chỉ vào vách đá bên cạnh nói sớm muộn gì cũng có ngày nó ném ông ấy xuống đó.

Mục què sợ tới độ cưỡi ngựa cũng phải cách nó một đoạn, thậm chí cũng không dám nói chuyện trực tiếp với nó mà chỉ dám nói thông qua Triệu Tử Mai.

Hôm nay đoàn người bọn họ tới một gian miếu hoang, lúc này người kiệt sức, ngựa hết hơi vì thế bọn họ dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Bảo Điền nhân lúc mọi người nghỉ ngơi đã đến dòng suối gần đó túm mấy con cá về, Mục què thì nhặt chút nhánh cây về đốt lửa tự mình nướng cá để lấy lòng Tang.

Mới vừa mưa to nên hơi nước trong không khí thực nặng nề, vì thế Mục què phải thử 7,8 lần mới có thể đốt được đống lửa.

Nhìn ánh lửa ngày càng vượng ông ta cảm thấy mỹ mãn mà vỗ vỗ tay rồi đặt bốn xuyên cá lên giá gỗ.

Ông ta mang theo chờ mong nhìn thịt cá từ trắng nõn biến thành khô

vàng, sau đó chậm rãi tỏa mùi hương mê người.

Thừa dịp cá còn chưa nướng xong Triệu Tử Mai cảm thấy mệt mỏi nên vừa ngắm ngọn lửa nhảy nhót vừa bất giác ngủ mất.

Trong giấc ngủ hần lại bị ác mộng nhiều năm theo đuổi quấy nhiễu.

Lúc được Bảo Điền đánh thức hần vẫn có chút hồ đồ, trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng một câu "có người bỏ mạng" kia của hần có ý gì.

Mãi tới khi nhìn theo ngón tay Bảo Điền và nhìn thấy Tang đang vác Mực què đi vèo vèo về phía vách đá thì hần mới đột nhiên bừng tỉnh, vội cùng Bảo Điền đuổi theo.

"Đại thần tiên, có chuyện thì từ từ nói, vì sao lại ném lão nhân nữa rồi?"

Triệu Tử Mai vội vàng đuổi kịp nó, một bên giơ tay ý bảo Mực què an tĩnh còn một bên thì vội ôn hòa dò hỏi.

"Cá." Tang trầm mặt, từ kẽ răng phun ra một chữ này.

"Cá..... nướng cháy ư?"

"Không."

"Hay nướng sống?"

"Cũng không."

"Thế là mặn quá hay nhạt quá à?"

"Mặn nhạt vừa phải." Tang quay đầu nhìn hần, trong ánh mắt sắc bén dần dâng lên chút trêu chọc, Nó nghiêng đầu cười khằng khặc nói, "Cá ăn rất ngon nhưng mà ta ngứa tay."

Nghe xong lời này Mực người què lại kêu ré lên, ông ta gọi hết một lượt cái gì mà thần tiên gia gia thần tiên nãi nãi, nhưng Tang vẫn chẳng thêm để ý.

Nó vẫn ngẩng đầu bước về phía trước, mắt thấy sắp đi tới cạnh vách đá đến nơi rồi.

Mồ hôi lạnh theo trán Triệu Tử Mai rơi xuống, hần miễn cưỡng ổn định tinh thần và bước nhanh tới chắn trước mặt Tang.

Cũng không biết hần lấy đâu ra dũng khí mà vươn tay chặn nó lại rồi nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của nó và nói, "Đại thần tiên, coi như Triệu mỗ thiếu ngài một ân tình, về sau ngài bảo ta trả thế nào ta xin trả thế ấy, hôm nay ngài tạm tha cho vị tiên bối này một mạng đi."

Bước chân của Tang đột ngột dừng lại, nó rất có hứng thú mà nhìn Triệu

Tử Mai, tay nhẹ vuốt cằm.

Ngay sau đó nó buông tay ném Mực què ở bụi cây bên cạnh sau đó trầm giọng nói, "Con người của ta công bằng nhất, lão thiếu ta thì sao lại bắt người trả? Nhưng người bảo ta buông tha lão thì cũng cần dùng chút đồ tới trao đổi."

Lòng Triệu Tử Mai hơi động đậy, "Cái gì?"

"Bí mật, bí mật của người." Nó đi vòng quanh hắn, ngắm từ đầu tới chân, cuối cùng lại đi tới trước mặt nói, "Ta vẫn luôn tò mò về người, rõ ràng sinh ra trong nhà phú quý thì bất tự hẳn phải vợ, quan ẩn tương sinh.

Nhưng cô tình người lại có bất tự cực kỳ yếu nhược, quá khó hiểu.

Chẳng lẽ xuất thân của người cùng gia đình đều không cho người được chút trợ lực nào ư?"

"Cha ta cũng không thích ta, người ông ấy thương nhất chính là chị gái ta.

Nàng giống ông ấy, thông minh cường đại, xuất sắc hơn người, là đứa nhỏ thông minh nhất trong toàn bộ gia tộc.

Còn ta chỉ là con sên cả ngày theo đuôi nàng, một khi không nhu ý sẽ khóc đến mặt mũi đỏ bừng.

Dù hiện tại chị gái ta đã không còn nữa nhưng nàng vẫn luôn giữ vị trí quan trọng nhất trong lòng cha ta."

Không biết qua bao lâu hắn bỗng nhiên dùng sức nói ra những lời này.

Lúc nói xong hắn nhìn thấy Mực què bò ra từ lùm cây, trên khuôn mặt bùn đất không giấu nổi tò mò.

Ông ấy nhìn qua phía này, giống hệt Tang.

Ồ trước mặt người không liên quan kỳ thật người ta có thể trải lòng mình.

Triệu Tử Mai cảm thấy Tang đưa ra yêu cầu này cũng không quá mức, bởi vì chính hắn cũng rất muốn nói hết, rất muốn rất muốn.

Vì thế dưới đôi mắt đỏ bừng kia hắn xoay người đi tới bên lều trại, khom lưng nhặt một khối gỗ sạch làm ghé ngồi sau đó từ từ nói ra những bí mật

giấu trong lòng hồi lâu không nói với ai.

Chương 96: 96: Lạc Đường

“Cha ta chưa bao giờ đánh chửi ta nhưng cách ông ấy trách cứ lại đáng sợ hơn đánh chửi nhiều.

Ta nhớ rõ trước kia mỗi khi ta làm sai chuyện gì ông ấy chỉ nhẹ nhàng bâng quơ cho qua, nói lần sau sửa lại là được.

Đám vú nuôi đều nói ta có phúc khí, có một người cha ôn hòa hiểu lễ như vậy, cũng luyến tiếc đánh con.

Nhưng sau này ta mới phát hiện không phải ông ấy không trách ta mà chỉ là lười không thèm để ý.

Ta nhớ rõ có một ngày ta đánh vỡ chén trà ông ấy thích nhất nhưng ông ấy chỉ nhẹ nhàng trách ta hai câu rồi thôi.

Đám vú nuôi sợ bị ta liên lụy cho nên khuyến khích ta đến thư phòng kính trà thỉnh tội với ông ấy.

Ta bưng một chén trà tới thư phòng lại phát hiện ông ấy đang ngồi bên bàn tự mình ghép chén trà kia lại.

Trên mặt ông ấy là một nụ cười lạnh lùng, giống như thứ bị vỡ không phải chén trà mà là kỳ vọng đối với ta.”

“Quả nhiên vẫn không nên thân, thật không giống con trai ta.’ ông ấy buột miệng thốt ra những lời này.

Chúng giống như một ngọn núi đập lên người khiến ta gần như không thể đứng thẳng.

Ta không biết mình rời đi như thế nào, chỉ nhớ rõ lúc vú nuôi tới gọi ta đến cùng ăn cơm với ông ấy thì ta lại như thấy quý, liềm mạng đẩy bà ta ra và khóa cửa thật chặt." Triệu Tử Mai cười khỏ một tiếng, một bàn tay giơ lên che ngang mặt.

"Ta cũng không biết vì sao lại muốn nói cái này với mọi người nhưng cảm giác bị người mình coi trọng nhất phủ nhận quả là việc không dễ chịu gì." Chuyện xưa nói xong đúng lúc Tang đang nuốt một miếng cá vào miệng và bị nóng đến nhe răng trợn mắt.

Nó vừa quạt gió vừa nhặt túi nước lên uống một ngụm rồi hung tợn trừng mắt nhìn Mục què một cái.

Mục què sợ quá vội nức hết cả người ra sau lưng Triệu Tử Mai. Triệu Tử Mai thấy thế thì cúi đầu cười, thầm nghĩ trong lòng: Đều nói thế nhân buồn vui không thể tương thông, những lời này xem ra không giả.

Càng đừng nói cái thứ này tới người còn không phải thì làm sao có thể đồng cảm với mình như bản thân cũng bị chứ?

Tang lau cái miệng nhấy mỡ rồi liếc mắt suy nghĩ một hồi mới để con cá trong tay sang một bên và dịch tới gần Triệu Tử Mai thấp giọng nói, "Mặc dù người không được cha người yêu thương, không có gia tộc trợ lực nhưng cũng không thể tới nỗi này được.

Chẳng lẽ không phải do bất tự nhược mà là do cái khác sao?"

Nói tới đây tròng mắt của nó vừa chuyển, đột nhiên sâu kín hỏi một câu, "Chị người chết như thế nào?"

Những lời này mềm như bông nhưng khi lọt vào tai Triệu Tử Mai lại giống như một đòn hung hăng đánh vào lòng hấn.

Cách con sông thời gian, hấn lại như thấy được bóng dáng kia.

Nàng đã là thiếu nữ trưởng thành, vòng eo tinh tế, lộ ra chút yếu điệu không giống hấn, vừa thấy đã biết là một đứa nhỏ thô kệch vụng về.

Cái đầu nàng vẫn ngẩng cao, cổ và lưng thẳng như một góc cây kiêu ngạo.

Hấn hận bộ dạng kiêu căng này của nàng cực kỳ, vì thế hấn vươn tay hung

hăng đầy nàng một cái.

Nàng ngã vào giếng, thậm chí chẳng kịp giãy giụa thì cả người đã chìm xuống dưới.

Cảm giác có bông tuyết đậu trên mặt, lúc này hắn mới hoàn hồn và cúi đầu nhìn xuống giếng: Cách nước giếng trong suốt hắn thấy một đôi mắt, là nàng, nhưng lại không giống như nàng.

Bởi vì đôi mắt kia không có con ngươi, chỉ có hai tròng mắt đen nhánh như đá đen, sâu thẳm không có chút ánh sáng nào.

"Sao lại không đáp?"

Giọng của Tang vang lên bên tai Triệu Tử Mai khiến hắn bừng tỉnh, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt nó mà chỉ thấp giọng nói, "Nàng mắt tích, sống chết không rõ nhưng nhiều năm đã qua nên mọi người đều cho rằng nàng đã không còn nữa."

Tang thấy dáng vẻ này của hắn thì cũng không hỏi tiếp, chỉ rút một cây cỏ khô dùng hai ngón tay thưởng thức.

Nhưng biểu tình trên mặt nó lại đáng giá để nghiên ngẫm: bên môi là một nụ cười quái dị, đôi mắt bị ánh sáng của ngọn lửa chiếu lấp lờ không ngừng.

Triệu Tử Mai quả thực hoài nghi liệu nó có nhìn trộm được bí mật ẩn sâu trong đáy lòng hắn hay không.

Ngay khi hắn đang cẩn thận cân nhắc biểu tình của nó thì Bảo Điền lại hỏi Mục què, "Công tử nhà chúng ta vì cứu ngài mà nói nhiều như thế."

Vậy ngài cũng nên nói với chúng ta chút chuyện của các người đi chứ."

Mục què vuốt chòm râu tà tà liếc Bảo Điền sau đó cả giận hỏi, "Người muốn biết cái gì?"

Bảo Điền cọt nhả mà dịch về phía trước hỏi, "Tiền bối, Mục cô nương quả thực là cháu ruột của ngài hả? Xem thái độ của nàng đối với ngài thì không quá giống."

Nghe xong lời này mặt Mục què thoáng chốc đã biến đổi lúc đỏ lúc trắng, lời nói cũng nhất gừng, "Sao..... sao lại không giống, à, nàng lớn lên đẹp hơn ta, nhưng..... thế cũng vẫn là cháu ta cơ mà?"

Tang ở bên cạnh "Phì" cười, "Đừng giả vờ nữa, không có thú vị gì hết."

Mục què tất nhiên không dám cãi nó vì thế chỉ ấp úng nói, "Ta nuôi con bé

từ nhỏ tới lớn, dù không phải người thân thì cũng thân hơn cả người thân, có..... có cái gì nói đâu.....”

Mặt Bảo Điền lộ ra thần sắc khó hiểu, suy nghĩ trong chốc lát hấn mới hỏi, “Ngài không phải mẹ mìn chứ?”

“Ta nhỏ vào,” Mục què gấp đến độ đánh cho hấn một cái rồi mắng, “Ta không làm chuyện thiếu đạo đức kia, nói thật cho người năm đó nếu không phải ta tốt bụng thì nha đầu kia đã đông chét ở đê đông năm đó rồi.”

Nàng mặc quần áo mỏng manh, hỏi cái gì cũng không nhớ, tới tên cha mẹ cũng không biết.”

“Đêm đông ư?” Triệu Tử Mai nghe thấy hai chữ này thì nhất thời có chút hoảng hốt.

“Còn không phải sao, ngày đó kinh thành đổ tuyết lớn lắm, trên cây đều là băng, sáng lấp lánh như bạc.”

“Đó là năm nào?” Triệu Tử Mai hỏi một câu.

“Mười năm trước, vào đầu tháng chạp, ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Nha đầu này được ta thu lưu thì cả ngày chẳng nói lời nào, lúc đầu ta còn tưởng nàng bị câm cơ.

Nhưng qua hai ngày, tới tiết mồng tám tháng chạp nàng nhìn cháo sôi ùng ục trong nồi thì bỗng nhiên kéo góc áo của ta nói muốn ăn cháo.

Lúc ấy ta mới biết nàng chẳng sao hết, không hề bị câm.”

Nghe ông ta nói như vậy Bảo Điền không nín được cười, đến Tang cũng ném cây cỏ trong tay đi hừ lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới ta lại nhập vào một kẻ chết đói thế này.”

Chỉ có Triệu Tử Mai là không có bất kỳ phản ứng gì, mặt hấn lạnh, ngũ quan như bị đông cứng lại giống như cánh đồng hoang vu đóng băng mấy trăm năm.

Vào đúng ngày hấn tự tay giết chết chị mình thì Mục Tiểu Ngộ lạc đường được Mục người què thu nhận.

Biến cố của hấn và nàng sao lại cùng phát sinh một ngày chứ?

“Về sau Tiểu Ngộ cũng không nhắc gì về thân thế của mình với ngài sao?” Qua hỏi lâu Triệu Tử Mai mới phun ra được một câu này.

Mục què không chú ý tới vẻ mặt của hấn mà chỉ gặm cá nướng, uống một

ngụm rượu rồi nói, "Không có, nó chẳng nói gì, hỏi một cái đã ba cái không biết, giống như hoàn toàn quên mất chuyện trước kia vậy."

Mà thế cũng tốt, ta còn sợ con bé là công hầu tiểu thư gì đó đi theo kẻ nghèo kiệt xác như ta lại không quen.

Nàng không nhớ được gì nên cho cái gì thì mặc, cái gì cũng ăn, đỡ rất nhiều phiền toái cho ta.

Các người xem hiện tại ai gặp nàng cũng nói nàng là cháu gái của Mục què ta đó."

Chương 97: 97: Liêu Thái Thần

Bảo Điền cố nén cười, “Diện mạo..... của hai người chẳng giống tí nào, nhưng bản lĩnh bịa chuyện thì đúng là trò giỏi hơn thầy.

Tiền bối, mấy ngày trước đây Mục cô nương nói các người muốn tới Thanh Châu tìm một người quen làm chút việc gấp.

Hiện tại chúng ta sắp tới Thanh Châu rồi đó, xin hỏi người bạn kia của ngài có đang chờ ở đây không?”

Thăm bạn cũ là thật, có việc gấp là giả vì thế Mục què chép miệng, uốn ngược ngược đầu nói, “Người bạn cũ kia của ta tên là Dư Xuân Hoa, là bầu gánh của gánh hát Đức Minh ở thành Thanh Châu đó, làm sao mà giả được? Nhớ năm đó con của ông ấy vô có mất tích, cuối cùng là ta tìm được thi thể, cho nên từ đó mọi người mới quen biết.”

Bảo Điền lập tức hứng thú hỏi, “Ngài làm sao mà tìm được thi thể kia? Mau kể xem.”

Mục què xoay tròn mắt nói, “Mấy năm trước con của ông ta tự nhiên mất tích, tìm nửa tháng cũng không thấy người.

Mà kỳ quái là Dư Xuân Hoa và bạn già của ông ta ngày ngày đều mơ thấy con mình về báo mộng, nói là nước lạnh gì đó.

Thế nên hai vợ chồng già mới phỏng đoán con mình đã gặp bất trắc gì đó rồi.

Lúc ấy ta vừa tới Thanh Châu, vì thế hai người bọn họ tìm ta tới chiêu hồn cho con mình.” Nói tới đây, Mục què thần thần bí bí cười và nói với Bảo Điền, “Người đoán xem kết quả như thế nào?”

Bảo Điền nghiêng đầu liếc ông ta một cái sau đó bình thần nói, “Con trai Dư Xuân Hoa trượt chân rơi xuống nước bất hạnh gặp nạn, sau đó ngài dùng châm đồng thêu hồn mới phát hiện được xác hẩn ở nương máng hẻo

lánh nào đó hả?”

Mục què kinh ngạc, “Sao người biết?”

Bảo Điền tặc lưỡi một cái, “Loại chuyện này ở chỗ nào chả có, đoán cũng đoán được mười mươi, còn cần phải kể nữa sao?”

“Nói nửa ngày người vẫn cho rằng ta đang bịa chuyện lừa người à?” Mục què đã hơi không vui mà rầu rĩ gặm con cá kia.

Bảo Điền thấy thế thì nịnh thọt thò người qua, “Nào dám, ngài nói gì ta tin hết.

Nhưng trong chốc lát vào thành Thanh Châu ngài muốn cùng chúng ta ở chung một chỗ hay đi tìm người bạn cũ kia vậy?”

Nghe hắn nói như vậy Mục què lập tức sáng mắt, cao giọng nói, “Đã lâu không gặp nên ta đương nhiên muốn tìm ông ta ôn chuyện, hơn nữa Du Xuân Hoa cũng là người thích uống rượu, trong nhà giấu không ít rượu ngon.

Lần này ta nhất định phải uống đủ rượu của ông ta.....”

Lời còn chưa dứt phía sau bỗng truyền đến một tiếng cười lạnh, Tang lên tiếng, “Muốn đi thì người đi, ta sẽ không đi cùng người đâu, ồn ào chết được.”

“Hận gặp nhau quá muộn, oán này thành bệnh.

Tơ ngọc lụa dài khó buộc, hận không thể níu kéo ánh tà dương nơi phiên rừng thưa.

Ngựa đi nhanh, xe chạy gấp, tương tư vẫn còn đây nhưng lý biệt sớm đến.

Nghe được một tiếng ‘đi thôi’, mình buông lỏng, nhìn trường đình cách xa mười dặm mà tự hỏi: Hận này ai ngờ?”

Câu chữ uyển chuyển kéo dài, Liêu Thái Thần vung tay áo dài nghiêng nửa khuôn mặt, đôi mắt nhòn nhọt mang theo sóng mắt đảo qua đám khách dưới đài đưa tới một tràng hoan hô đình tai nhức óc.

“Hay.”

Có một ánh mắt nóng rát dán thẳng đến, lúc cùng hắn bốn mắt nhìn nhau giống như có tia lửa tóe ra.

Liêu Thái Thần tập mãi thành quen: Đám nam nhân uống rượu say nên nhìn cái gì cũng có thể miên man suy nghĩ.

Dù hắn là một nam nhân diễn vai nữ thì bọn họ cũng sẽ chẳng bỏ qua. "Ta nhỏ." Hắn âm thầm phi nhỏ ở trong lòng và nghĩ, "Không đi thanh lâu tìm nữ nhân lại tới tìm gia làm cái gì."

Hôm nay hắn vốn có tâm tình không tốt, trong lòng rất là rầu rĩ nên sau khi hát xong hắn lập tức xoay người mang theo bộ dạng ỉu xìu uể oải đi xuống sân khấu.

Toàn bộ cảnh này đều bị bầu gánh Dư Xuân Hoa nhìn thấy hết Cho nên vừa xuống đài hắn đã bị bầu gánh kéo sang một bên, Dư Xuân Hoa tuy không trách cứ hắn nhưng trong giọng vẫn mang theo răn dạy.

"Hôm nay lúc ban ngày ngươi đã đi đâu mà không cùng luyện với mọi người? May mà lúc ở trên đài ngươi không có lỗi nào nhưng thần sắc cũng chẳng tốt đi đâu."

Liêu Thái Thần đi đến bàn trang điểm và ngồi xuống nhìn gương mặt được trang điểm kỹ càng trong gương của mình: Mắt phượng một mí, môi anh đào, mày lá liễu, hắn có bộ dạng thực thanh tú, chẳng trách đám nam nhân dưới đài lại dùng ánh mắt kia mà nhìn chằm chằm hắn.

Hắn nhún vai cười nói với Dư Xuân Hoa, "Mặt đã bôi thành thế này mà còn có thể nhìn ra khí sắc không tốt ư? Xem ra mắt ngài vẫn còn tinh lắm."

Dư Xuân Hoa nghe hắn cãi lại thì cũng không giận mà chỉ kéo ghé ngồi xuống bên cạnh hắn sau đó hạ giọng để tránh người khác nghe được,

"Ngươi lại đi đánh bạc phải không? Suốt ngày không thấy bóng người, cũng không chăm chỉ luyện tập gì hết."

Mặt Liêu Thái Thần lập tức trầm xuống, duỗi tay néo tiểu nhị Song Thụy đang bung khay trà ở bên cạnh và oán giận, "Là người nói có phải không? Ta biết ngay ngươi là cái đứa không giữ miệng."

Song Thụy lập tức méo miệng, nước mắt cũng rung rung sắp rơi.

Cũng may Dư Xuân Hoa đã giữ chặt tay Liêu Thái Thần và ở bên cạnh khuyên giải, "Liên quan gì tới hắn, ngươi không trở lại thì thôi mà vừa trở lại đã thử ngắn than dài còn không phải thua bạc thì có thể là gì."

Vừa nói ông ta vừa để Song Thụy lui trước, lúc này Liêu Thái Thần mới thử dài nói với Dư Xuân Hoa, "Cũng không biết như thế nào mà lúc

mới đầu vận may của ta vô cùng tốt, ai biết mấy ngày nay tự nhiên thay đổi, một ván cũng không thắng.

Thế cũng không có gì để nói nhưng Tống Hoàn thiếu ta mấy xuyên tiền nhưng hiện tại lại không thấy hấn đâu, tìm thế nào cũng không được."

"Tống Hoàn? Cái kẻ mới gả em gái ấy hả? Không phải hấn vừa cầm một khoản tiền cưới lớn rồi ư? Sao lại rơi vào cảnh phải vay tiền người chú?" Du Xuân Hoa khó hiểu hỏi.

Liêu Thái Thần gác hai chân lên bàn trang điểm và nói, "Tiền cưới của em gái hấn đã bị hấn dùng để trả nợ hết, dư lại cũng bị hấn chơi thua sạch, làm gì còn tiền nữa."

Hấn vừa nói vừa cầm lấy một cái khăn ướt chuẩn bị tẩy hết đồng son phấn dày nặng trên mặt.

Đúng lúc này Song Thụy lại đi vào, nước mắt trên mặt đứa nhỏ còn chưa khô, hấn nơm nớp lo sợ nói với Liêu Thái Thần, "Liêu gia, ở cửa có người tìm ngài."

"Tìm ta?" Liêu Thái Thần hạ chân xuống sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc tới cửa viện hấn nhìn thấy có vài người đứng bên ngoài, trong đó có một kẻ hơi già đang lên ngựa rời đi.

Chòm râu hoa năm của ông ta héch lên thật cao, xung quanh có mấy kẻ không nhìn rõ diện mạo nhưng bọn họ cũng lập tức lên ngựa rời đi, hấn không phải tìm hấn.

Liêu Thái Thần đứng ở cửa nhìn xung quanh: Đã trễ thế này còn có ai tới tìm hấn chứ? Chẳng lẽ là Tống Hoàn? Hấn nghe người nhà nói mình tới cửa nên tới tìm ư?

Nghĩ nghĩ xong hấn lập tức phủ định khả năng này, Tống Hoàn tuyệt đối không phải người có giác ngộ ấy, hấn sao có thể tự mình tới cửa chứ?

Đang nghĩ ngợi thì góc áo bị một bàn tay nắm chặt, "Có người để đệ đưa thỏi bạc này cho cô nương."

Phía dưới truyền đến một giọng nói non nớt, Liêu Thái Thần cúi đầu phát hiện đó là một nam hài chừng năm sáu tuổi.

Đôi mắt đứa nhỏ sáng bùng, trong vắt như ngôi sao trên bầu trời, lời nói lại gãy gọn bài bản, hiển nhiên là được người ta dạy trước.

"Vị công tử kia nói hẳn thực thích nghe cô nương hát tuồng nên muốn mời cô nương tối hôm sau tới Khâu trạch đối diện tây giao ở Ngọc Hà hát vở « Tây Sương Ký » .

Đúng giờ hẳn sẽ chờ, hy vọng cô nương đúng hạn tới, không gặp không về."

Chương 98: 98: Thư

Mục què thấy Dư Xuân Hoa thì tự nhiên rất vui mừng.

Dư Xuân Hoa lôi kéo tay ông ta hàn huyên nửa ngày mới nhớ mà cho người mang trà lên.

Trà mới vừa bung lên thì Liêu Thái Thần đã đi vào, vừa ước lượng nén bạc nặng trĩu trong tay hắn vừa cười với Dư Xuân Hoa và nói: "Còn có chuyện hiểm thấy như thế, có kẻ coi ta thành nữ nhân, ngày mai muốn mời ta đến trong phủ của hắn để hát tuồng."

Dư Xuân Hoa "A" một tiếng sau đó cũng cười nói, "Người này vừa nhìn đã biết không phải người Thanh Châu, nếu không sao lại không biết người chứ."

Nghe xong lời này nụ cười trên mặt Liêu Thái Thần lại biến mất, hắn vuốt ve nén bạc sau đó như suy tư gì rồi nói, "Nhưng cũng có thể đi, hát một vở diễn, bạc hắn đưa hắn không ít."

"Nếu như bị hắn phát hiện thì sao?" Dư Xuân Hoa và Mục què trăn miện một lời hỏi hắn.

"Phát hiện cái gì, ta hát tuồng, hắn nghe diễn, đây không phải giả, chẳng lẽ ta cố ý lừa bạc của hắn chắc?" Liêu Thái Thần lại chẳng thèm để bụng mà lôi kéo tay áo Dư Xuân Hoa nói, "Bầu gánh, ngày đó ông đi với ta đi, để ngừa vạn nhất."

Dư Xuân Hoa lộ vẻ mặt do dự, "Chỉ sợ hắn có ý khác, đến lúc ấy cũng không dễ làm."

Cũng không biết là giọng ông ta nhỏ hay vì Liêu Thái Thần đang cân nhắc chuyện khác, dù sao hắn cũng không nghe được lời này mà mang theo biểu tình hoảng hốt rời đi, đến hóa trang trên mặt cũng không tẩy.

Thấy hắn đi rồi Mục què mới nói với Dư Xuân Hoa, "Đây là ai thế, trước kia sao ta chưa thấy?"

Dư Xuân Hoa nhìn thoáng qua bóng dáng Liêu Thái Thần sau đó đề thấp giọng nói, "Hắn mới đến không được một năm, không chịu quản giáo nhưng lại ỷ vào chất giọng tốt nên gánh hát này cũng cần hắn."

Đáng tiếc, cái tên Liêu Thái Thần này chưa bao giờ chân chính đặt tâm tư ở việc hát tuồng, nếu không tương lai của hắn nói không chừng sẽ là người nổi danh."

Nói tới đây ông ta lại "Ai nha" một tiếng, "Tiểu Ngộ đâu, mới vừa rồi chỉ lo nói chuyện nên ta quên mất nha đầu kia."

Nàng không cùng ông tới đây hả?"

"Nàng....." Mục què cười gượng một tiếng, "Nàng không khỏe nên ở khách điểm nghỉ ngơi, hôm nào để nàng qua gặp ông."

"Đứa cháu gái này của ông đúng là khó lường," Dư Xuân Hoa lắc đầu ném một viên đậu phộng vào miệng nói, "Ông còn nhớ rõ chuyện năm đó không? Ông thử vài lần cũng chưa thêu được linh hồn nhỏ bé của tiểu Thuận Nhi về, nhưng nàng vừa ra tay đã thêu được."

Aizzz, năm ấy nàng mới bao nhiêu tuổi chứ, 12 à? Tôi nghĩ đó là trò giỏi hơn thầy đó, nha đầu này tuyệt đối sinh ra để ăn cơm bằng nghề này."

Ông ta là người thứ hai hôm nay nói với Mục què câu "Trò giỏi hơn thầy".

Ông ta cười khở một tiếng, trong lòng nói thầm, "Tiểu Ngộ à, lần này người đi cũng lâu rồi, rốt cuộc khi nào người mới về?"

Dưới ánh đèn dầu Triệu Tử Mai ngồi nghiêm chỉnh, tay phải chấp nhất cầm cây bút lông sói nghiêm túc viết gì đó trên giấy trắng.

Không biết là do đèn dầu quá mờ hay do đã lâu không viết chữ nên hắn luôn cảm thấy chữ của mình xiêu xiêu vẹo vẹo, thực không thể hiện được chút thanh nhã nào vì thế dù bên cạnh đã có 7,8 tờ giấy vo viên thì hắn vẫn dứt khoát kiên quyết vò tờ giấy này và vứt dưới gầm bàn.

Một tiếng "kéo kẹt" vang lên, cửa phòng sau lưng bị đẩy ra một khe nhỏ.

Triệu Tử Mai vốn có chút nóng lòng nghe được động tĩnh thì lập tức nhú mày quay qua nhìn xem là kẻ nào đêm khuya còn không biết điều tới quấy rầy mình.

Khe cửa tràn đầy bóng đêm, giống như nghiên mực hắn mới mài.

Triệu Tử Mai đẩy đẩy mắt kính màu vàng sau đó cao giọng hỏi, "Là người nào?"

Không có người đáp, chỉ có một cơn gió thổi vào khiến đèn dầu theo đó lung lay.

Triệu Tử Mai nhíu mày nhìn ngoài cửa một lát mới đứng lên đi qua thò đầu ra ngoài thăm dò: Toàn bộ hành lang đen như mực, chỉ có ánh trăng hắt trên mặt sàn để lại một vệt màu bạc bên cửa sổ.

Một bóng người lẳng lẳng đứng trong vệt sáng kia, cái bóng hắt trên mặt đất xiêu vẹo.

"Tiểu Ngộ? Không phải....." Triệu Tử Mai nhận ra cái bóng kia thế là thần sắc trên mặt hấn lập tức căng thẳng.

Sau đó hấn cố bắt bản thân thả lỏng rồi cười nói với nàng, "Đại thần tiên, đã tối thế này sao ngài lại tới đây một mình?"

Tang liếc xéo hấn sau đó nhìn chằm chằm đến độ lông tơ sau lưng hấn dựng hết lên, "Ta không ngủ được nên có thể vào phòng ngài ngồi một lúc không?"

Triệu Tử Mai biết mình căn bản không thể cự tuyệt nó nên chỉ có thể vung tay lên làm tư thế mời kiểu Tây, "Đương nhiên."

Tang bước vào nhà và nhìn đồng giấy vo viên trên đất sau đó nhẹ giọng hỏi, "Ngươi đang viết thư sao?"

"Đúng thế, ta viết thư cho cha, nói với ông ấy là chuyện phúc thọ cao đã được giải quyết, qua mấy ngày nữa ta sẽ hồi kinh." Nhắc tới cha nên trong mắt Triệu Tử Mai lại xuất hiện chút cô đơn nhưng rất nhanh hấn đã che giấu nó.

Hai người đều không nói chuyện khiến không khí càng thêm xấu hổ, Triệu Tử Mai thấy Tang nhìn một bao giấy dầu trên bàn không chớp mắt thì hỏi một câu, "Ngài đói sao? Chỗ ta có điểm tâm."

Nói xong câu đó hấn bỗng nhiên cảm thấy mình có chút ngốc.

Tang ăn cái gì chứ? Mặc dù nó đói bụng thì sao có thể dựa vào điểm tâm chống đói được đây?

Ai biết nó lại chuyển tròng mắt, tay sờ lên bụng nói, "Đã lâu không ăn gì quả là có chút đói."

Triệu Tử Mai xoay người đi đến cái bàn mở giấy dầu ra nói, "Đây là kim bánh, trước kia ở kinh sư ta thường ăn nên hôm nay gặp ở trên phố ta mới

nhìn không được mua một ít.....”

“Vì sao người lại ném mấy tờ giấy này?” Tang nhặt một miếng kim bánh bỏ vào miệng sau đó lại nhặt một mảnh giấy vo viên trên đất lên và mở ra đọc, “‘Nam tử Mai quý bả phụ thân đại nhân’ thư này mới có một câu mở đầu thì vì sao lại ném?”

Triệu Tử Mai không nghĩ nàng sẽ tùy tiện xem thư của mình nhưng nghĩ lại thì nàng là một kẻ thần quỷ khó phân, làm gì hiểu được quy củ.

Dù vậy trong lòng hắn vẫn đột nhiên bùng lên một ngọn lửa khó có thể nén.

Hắn không chút suy nghĩ đã đuổi tay giặt tờ giấy lại.

“Thư người khác viết không thể tùy tiện xem.....” Nói xong câu đó hắn đã hối hận.

Từ khi nào lá gan của hắn đã lớn tới độ dám chống đối nó vậy? Vạn nhất nó không vui ném hắn xuống vực sâu thì đúng là mất nhiều hơn được.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn chính là Tang cũng không giận, nó chỉ ngẩng đầu nhìn hắn, mí mắt không chớp nói, “Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, vì sao người lại muốn ném những lá thư này? Người không viết sai, chữ viết cũng rõ ràng tinh tế, vậy vì sao lại phải viết lại?”

Triệu Tử Mai chỉ thấy ngực nghẹn lại, giống như bị thứ gì đó lấp kín.

Vì sao nó phải một hai đuổi theo hắn không bỏ, buộc hắn phải đối mặt với thứ hắn không muốn đối mặt nhất.

“Ta cảm thấy chữ của mình không tốt.” Qua hồi lâu hắn mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười sau đó nhẹ giọng nói, “Khi còn nhỏ viết chữ không tốt ta sẽ không dám ngủ.”

Chương 99: 99: Ghi Chép

Tang cười lạnh một tiếng, “Không cần phải nói, lại là vì cha ngươi.”

Nhưng cũng quái, ông ta vừa không đánh, vừa không mắng thì vì sao ngươi lại sợ ông ta như thế?”

Nghe nó không mẫn không nhạt hỏi một câu như vậy thì ngọn lửa mới vừa nén xuống trong lòng Triệu Tử Mai lại bùng lên.

Hắn nhíu mày, giọng lạnh lẽo hỏi, “Vì sao ngươi lại quan tâm đến chuyện của nhà ta như thế?”

Tang bỏ một miếng bánh cuối cùng vào miệng, mu bàn tay giơ lên cọ khước miệng sau đó nó bỗng đứng dậy đi tới trước mặt Triệu Tử Mai, hai tay không hề e dè đập lên vai hắn, mặt thò qua.

Tròng mắt của nó bị ánh nền phản chiếu càng thêm đỏ, lại lập lòe lộ ra ánh sáng quỷ dị.

“Ta cảm thấy ngươi rất quen mắt, lần đầu tiên gặp ngươi ta còn chưa phát hiện ra, nhưng sau này cảm giác đã từng quen biết ấy lại càng ngày càng đậm.” Nó buông một bàn tay, nắm lấy cầm hắn bức bách hắn nhìn mình và hỏi, “Tiểu tử, trước kia ngươi đã từng gặp ta đúng không?”

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy cầm như bị một cái móc sắt câu lấy, không sao tránh thoát được, đến hô hấp cũng có chút không thông.

“Không có, ta chưa bao giờ gặp ngươi.” Hắn thở hỗn hển, sắc mặt càng ngày càng xanh.

Tang lại không buông tay, “Triệu Tử Mai, ngươi là kẻ thực sự giao hoạt, bề ngoài thì ôn nhu khiêm tốn nhưng kỳ thật trong lòng ngươi nghĩ cái gì không ai hiểu hết được.

Ta nói lời tục tĩu trước, nếu ngày nào đó ta phát hiện ngươi lừa ta thì ta sẽ không để ngươi yên đâu.

Thủ đoạn của ta người đã biết, ta nói không để người yên thì tuyệt đối có thể làm được, ta sẽ cho người biết chính xác thế nào là sống không bằng chết đau đớn khôn nguôi Bao gồm cả vị Triệu Văn An đại nhân mà người vừa kính vừa sợ kia ta cũng sẽ không bỏ qua."

Biểu tình của nó vẫn vẹo, tàn nhẫn độc ác, lúc nói xong một chữ cuối cùng nó bỗng thu tay lại và đẩy Triệu Tử Mai về phía sau.

Triệu Tử Mai lui mấy bước, ngửa mặt ngã vào trên giường, Tang thì sai bước đi tới, hai tay chống hai bên nhìn mồ hôi lạnh chảy dọc khuôn mặt anh tuấn của hắn trong một lát mới bật ra một tiếng cười rồi xuống giường đi ra ngoài.

Triệu Tử Mai lại nằm ngay đơ không nhúc nhích, ánh mắt thẳng tắp nhìn lên xà nhà đen nhánh, trong mắt như có ngọn sóng dâng trào.

Qua hồi lâu ván cửa truyền đến tiếng đập cửa rất nhỏ, xem bóng dáng thì là Bảo Điền tới.

Triệu Tử Mai ngồi dậy, hơi sửa sang lại quần áo sau đó nói với người bên ngoài, "Tiến vào đi."

Bảo Điền đẩy cửa vào, trên mặt là một nụ cười kỳ quái, "Công tử," hắn thấp giọng nhẹ nhàng nói, "Vừa rồi nó tới đúng không?"

"Người thấy được sao?" Triệu Tử Mai lau mồ hôi lạnh trên mặt, không muốn Bảo Điền nhìn thấy.

"Thuộc hạ nhìn thấy nó tới tìm ngài nên trốn ngoài cửa nghe lén sợ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không nghĩ tới," Bảo Điền cào cào đầu, giống như rất khó để mở miệng, "Không nghĩ tới nó lại bò lên giường của ngài."

Triệu Tử Mai trừng hắn một cái, "Nếu là Mục cô nương thì người còn có thể nghĩ nhiều một chút, nhưng nó là cái gì? Là tà ám hung ác nhất trên đời này, một con tà ám bò lên giường của ta thì ngoài sợ hãi ra ta còn có thể có ý nghĩ khác sao?"

Bảo Điền "hì hì" cười, "Cũng đúng, là thuộc hạ nghĩ nhiều, rốt cuộc thì về bề ngoài của nó cũng vẫn là một đại cô nương như hoa như ngọc....."

Triệu Tử Mai thở dài sau đó chợt nhượng mày hỏi, "Bảo Điền, vừa rồi nó nói cảm thấy ta quen mắt.

Thực kỳ lạ, ta lại không hề nhớ ra đã từng gặp nó, người có ấn tượng gì với nó không?"

“Công tử có trí nhớ tốt như vậy còn không nhớ được thì làm sao thuộc hạ nhớ nổi đây?” Bảo Điền vừa nói vừa giúp hắn sửa sang lại đệm giường bị nhàu nhĩ.

“Vậy chỉ có thể do nó nhớ làm, hiện tại đầu óc nó vẫn hỗn độn, sự tình gì cũng chỉ nhớ rõ ba phần.....”

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên dừng lại, trong óc “Oanh” một tiếng khiến hắn thiếu chút nữa đã thét thát thanh: Hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc Tang thiên hỷ hôn phách của Diêm Du Trì thì trong lòng bàn tay nó phụt ra một quả cầu lửa với mấy đỉnh nhọn giống bảo tháp, cao ngất trong mây.

Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy những đỉnh tháp đó rất quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó nhưng vì chuyện tình khẩn cấp nên hắn cũng không nghĩ nhiều và ném việc này ra sau đầu.

Nhưng hiện tại hắn lại nhớ ra mình đã gặp những đỉnh tháp đó ở đâu.

Ồ trong ghi chép của cha hắn.

Thời trẻ Triệu Văn An từng đi du lịch khắp nơi, mỗi khi tới chỗ nào ông ta sẽ ghi nhớ lại phong thổ nơi ấy cùng phong cảnh tự nhiên.

Có khi ông ấy cũng sẽ vẽ lại quang cảnh và những đặc điểm nổi bật đã từng thấy để làm kỷ niệm giữa sau này lớn tuổi rồi sẽ quên mất những nơi danh lam thắng cảnh từng qua.

Ông ta từng tiện tay ném mấy bản ghi chép này cho Triệu Tử Mai để hắn xem.

Lúc ấy hắn còn quá nhỏ nên không có chút hứng thú nào với đồng chữ rậm rạp kia, thứ duy nhất hắn thấy thú vị chính là mấy bức họa trên đó mà thôi.

Tuy Triệu Văn An vẽ qua loa nhưng lại rất thật, thế nên ngay khi Triệu Tử Mai nhìn thấy mấy đỉnh tháp trong tay Tang hắn lập tức nhận ra bức họa trong ghi chép của cha mình.

“Đỉnh nhọn đan xen thẳng tận trời cao, cảnh siêu phàm tuyệt luân này không bút mực nào có thể hình dung.”

Hắn nhớ rõ trong ghi chép cha hắn đã nói như thế, nhưng dù vắt hết óc hắn cũng không nhớ nổi chỗ kia là chỗ nào.

Có lẽ lúc ấy hắn căn bản không nghiêm túc tìm hiểu cho nên mới không nhớ

rõ được tên của nó.

"Công tử, công tử làm sao vậy?" Triệu Tử Mai mở to hai mắt sững sờ nhìn phía trước và bất động, thậm chí Bảo Điền vươn tay lắc lắc trước mặt cũng không thấy hấn động đậy nên tên kia lo lắng nói, "Công tử đang nghĩ gì vậy, mắt cứ nhìn trùng trùng."

Triệu Tử Mai xoa xoa khước mắt hơi chua xót nói, "Không có gì, Bảo Điền, chúng ta không cần trì hoãn nữa, nhanh chóng chạy về kinh đi thôi."

"An đã phá, chẳng lẽ công tử còn có việc gì gấp phải trở về sao?"

"Ta muốn đi gặp cha," hấn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ sau đó gần từng chữ, "Có một việc chỉ có ông ấy mới có thể giải thích rõ ràng."

Mới có mưa nên nước sông dâng thật sự cao, từ xa nhìn lại giống một cây đàn lớn vắt ngang đồng quê mênh mang.

Hai bờ sông toàn cây trúc, lúc gió thổi qua như có sóng nước dập dềnh quét qua mảnh rừng đồ sộ.

Khâu Trạch ở ngay sau một mảnh rừng trúc, từ xa nhìn vào chỉ thấy sương mù lãnh đăng, tới gần mới thấy quả nhiên có cảm giác khác biệt.

Nhà cửa cũng không quá lớn nhưng tươi mát không theo khuôn phép, tường trắng đỡ mái ngói màu hồng nhạt, cổng vòm và hành lang gấp khúc chạy từ nam tới bắc.

Cửa sổ phòng khách cao lớn nhìn thẳng ra một mảnh rừng trúc và đình đài, người ta ngồi trong đó giống như đang bước vào một bức tranh thủy mặc.

Liêu Thái Thần và Dư Xuân Hoa ngồi trong đại sảnh vừa ném trà vừa chờ chủ nhà tới.

Hôm nay Liêu Thái Thần mặc đồ diễm tới, trên mặt hóa trang nặng hơn ngày thường một chút, nhìn qua thật đúng như một đại khuê nữ như hoa như ngọc.

Nhưng Dư Xuân Hoa lại vẫn thấy bồn chồn: Liêu Thái Thần cũng có chút danh khí ở Thanh Châu này, vị Khâu công tử kia chỉ cần hơi hỏi thăm là có thể biết hấn là một nam nhân.

Hiện tại bọn họ đã ngồi ở đây non nửa canh giờ nhưng hấn vẫn không xuất

hiện, hay hẳn đã biết bí mật của Liêu Thái Thần.

Chương 100: 100: Tà Váy

Liêu Thái Thần lại khí định thần nhàn ngồi ở chỗ kia nhẹ nhàng nhấp trà sau đó nói chuyện với Dư Xuân Hoa, "Bầu gánh, trà này không tồi, ngọt nhẹ ôn hòa, mùi hương kín đáo, ông mau ném thử."

Dư Xuân Hoa nghĩ thầm tiểu tử này đúng là to gan, nhưng bề ngoài ông lại đứng lên chấp tay đi ra ngoài muốn đi dạo quanh sân hít thở không khí. Vừa ra khỏi cửa là một bức tường, ngăn chính sảnh vừa cửa chính của tòa nhà với nhau.

Trên bức tường có điêu khắc đồ án mặt trời mọc trên biển mây, chỉ thấy mây mù cuộn cuộn, như khói sóng mênh mông, phía trên là một vầng mặt trời giống như đang chiếu rọi, sáng quắc rực rỡ.

"Nhà có tiền đúng là làm cái gì cũng tinh xảo, không giống chúng ta, bốn biển là nhà, mỗi đêm có thể có một cái giường thoải mái để ngủ đã phải cảm tạ." Dư Xuân Hoa cảm thán một câu sau đó dịch bước định rời đi.

Nhưng chưa đi được nửa bước ông lại bỗng quay phắt đầu lại nhìn bức tường rấn chắc phía trước.

Ông phát hiện mặt trời kia không phải được khắc lên mà là một cái lỗ được đục ra, bên kia hình như có ánh sáng chiếu vào.

Dư Xuân Hoa không biết đây là do chủ nhà cố ý hay vì nguyên nhân gì khác vì thế ông lại đi tới bên cạnh bức tường dán mắt lên hình mặt trời kia. Thoạt nhìn thì không có gì nhưng ông ta lại bỗng nhiên "ó" một tiếng và lùi về phía sau hai bước, miệng nói "Quái lạ thật."

Liêu Thái Thần bị tiếng nói của ông ta hấp dẫn nên nhìn Dư Xuân Hoa hỏi, "Bầu gánh, xảy ra chuyện gì thế? Sao ông hoảng loạn vậy?"

Dư Xuân Hoa xoa xoa cổ, sau đó chỉ tay lên bức tường và nói, "Mặt trời này là một cái lỗ, người nhìn gần xem có thể nhìn thấy gì?"

"Lỗ?" Liêu Thái Thần cũng không để việc này vào trong lòng, chỉ theo

lời Dư Xuân Hoa nói mà bước về phía bức tường rồi ghé mắt nhìn vào trong cái lỗ.

Nhưng vừa nhìn hẳn đã không nhìn được "Ai u" một tiếng, miệng hoảng hốt nói, "Ui, đối diện sao lại có một cái sân giống hệt cái này vậy? Vừa rồi lúc tới chúng ta đâu có nhìn thấy cái sân này."

Nói xong câu đó hai người đều nhanh chóng rời xa bức tường và đi vòng ra phía sau, bốn con mắt đồng loạt nhìn về phía đối diện: Làm gì có cái sân nào, nhà cửa cũng không có, bên ngoài cửa viện chỉ là một rừng trúc, bóng cây san sát, lá xào xạc giống như tiếng bước chân.

"Hầy, hôm nay đúng là gặp được chuyện lạ." Liêu Thái Thần cười hai tiếng sau đó định vòng lại phía vừa rồi để nhìn một lần nữa nhưng đúng lúc này đã có một bóng người đi ra từ chính sảnh.

Hắn mặc một bộ áo lụa màu xanh, chân đi ủng, tiếng đi đường cực nhẹ.

Nếu không phải Liêu Thái Thần quay đầu lại đúng lúc thì có lẽ hẳn tới gần mà hai người cũng không biết.

"Khâu công tử." Liêu Thái Thần sững sốt sau đó ngơ ngẩn nhìn người kia và bất động.

Khâu Nhiên cười với hẳn và nói, "Liêu cô nương đúng hẹn tới khiến Khâu mỗ rất cảm kích.

Vừa rồi có chút chuyện nhà phải xử lý nên mới để hai vị chờ lâu, thật xin lỗi."

Dư Xuân Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Khâu Nhiên, thấy lời nói cử chỉ của hẳn lộ ra lễ nghĩa thì lo lắng cũng tan đi.

Ông ta vốn đang sợ Khâu Nhiên là một kẻ ngang ngược thô lỗ, vạn nhất hẳn phát hiện Liêu Thái Thần là nam nhân thì có lẽ cả gánh hát sẽ bị tao ương mắt.

Vì thế ông ta ném hết việc lạ vừa rồi ra sau đầu và cười nói với Khâu Nhiên sau đó hỏi, "Không biết vì sao Khâu công tử lại mời chúng ta tới trong phủ hát tuồng vậy? Chẳng lẽ ngài không thích đoàn kịch vì nơi ấy ồn ào sao?"

Khâu Nhiên hơi hơi mỉm cười, "Đúng thế, ở nơi ấy nghe diễn đúng là phá hỏng cả vở diễn."

"Nhưng việc hát tuồng này phải có vài người phối hợp, ngài chỉ mời mình Liêu..... A..... Cô nương tới thì sợ là diễn không được tốt."

Khâu Nhiên chỉ khoát tay nói, "Không sao, diễn được hay không phải dựa vào người nghe cảm thụ, bầu gánh cứ yên tâm."

Đêm nay Liêu Thái Thần hát cực tốt, vội nhưng không loạn, chậm nhưng không ngừng, tay áo dài như gần như xa, tầng tầng lớp lớp, trong hàm súc lại lộ ra tình nghĩa khó mà chia lìa. Từng tiếng cao thấp không hề có gãy đứt mà nối tiếp hoàn hảo, hai tròng mắt như sương mù mang theo mị hoặc. Đến Dư Xuân Hoa cũng kinh ngạc với diễn xuất của hắn, trong lòng không ngừng tiếc hận một hạt giống tốt như thế sao lại không quý trọng bản thân.

Nhưng vừa nghiêng đầu ông ta lại nhìn thấy Khâu Nhiên ở bên cạnh đang nhìn chăm chăm Liêu Thái Thần nhanh nhẹn hát tuồng, hốc mắt có chứa hai hàng lệ.

"Xem ra những kẻ không thiếu bạc cũng có nỗi khổ, cũng giống như trong kịch đã nói: 'mọi nhà đều có một quyển kinh khó niệm, một khúc ca khó hát.'"

Nghĩ thế nên trong lòng ông ta cũng thả lỏng hơn, vừa lúc này thì Liêu Thái Thần cũng du dương uyển chuyển hát xong một âm cuối, kết thúc vở diễn.

Khâu Nhiên lau khóe mắt sau đó thông thả vỗ tay với Liêu Thái Thần lúc này còn chưa thả lỏng tư thế.

Đôi mắt hắn dán lên người đối phương không hề nhúc nhích.

Dư Xuân Hoa thăm than không tốt sau đó vội tiến lên kéo Liêu Thái Thần và quay đầu cười nói với Khâu Nhiên, "Khâu công tử, lớp trang điểm của Liêu cô nương hơi nhòe rồi, ta mang nạng tới phía sau vẽ lại."

Ngài uống rượu và đồ ăn trước, lát nữa ta lại mang nạng tới hát thêm một khúc nữa."

Nói xong ông ta vội kéo Liêu Thái Thần ra ngoài, hai người không ai nói gì mà chỉ nhìn cây trúc bên lan can ngậy người.

"Bầu gánh, ông nói xem vì sao Khâu công tử lại thích vở 《 Tây Sương Ký 》 này như thế?" Một lát sau Liêu Thái Thần mới yên lặng lẩm bảm một câu, tay vuốt cằm mình.

"Có lẽ trong nhà mới có tang vợ?"

Sau khi nói xong ông ta như nghĩ gì đó mà nhìn thoáng qua nhà ở phía sau.

Thấy Khâu Nhiên vẫn ngồi cạnh bàn không nhúc nhích gì thì lại quay đầu nói với Liêu Thái Thần, "Cũng nên đi vào rồi, người hát xong là chúng ta thu bạc và nhanh chóng chạy thôi, đừng trì hoãn ở nơi này quá lâu."
"Xem ông cẩn thận kìa." Liêu Thái Thần cười lạnh một tiếng sau đó xoay người định đi vào trong nhưng vừa xoay người một cái hấn đã như thấy một người: Nửa người trên không rõ lắm, nhưng nửa người dưới mang theo vạt vấy đỏ sặc quả hạnh có hình thêu phượng hoàng.

Người nọ lướt qua rừng trúc, cực kỳ chói mắt.

Hiện tại làn vấy bị gió thổi bay lên giống như một chiếc ô căng gió treo trên mặt đất nhẹ đong đưa.

"Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt....."

Nàng ta nhẹ nhàng ngâm xướng một câu này, cả người trực tiếp xuyên qua bức tường ở cuối rừng trúc, chỉ có làn vấy để lại một vệt màu đỏ trong bóng đêm.

Vạt vấy kéo dài như vệt máu, sau đó chậm rãi biến mất.

"A."

Liêu Thái Thần bị cảnh tượng đột ngột này dọa sợ thất thanh kêu to, cả người lùi về sau hai bước.

Sau lưng hấn đụng phải khung cửa làm kinh động người bên trong.

"Liêu cô nương làm sao vậy?"

Khâu Nhiên đẩy cửa từ bên trong ra, đôi mắt nhìn chằm chằm Liêu Thái Thần sau đó mỉm cười nói, "Chẳng lẽ Liêu cô nương thấy lạ ư? Viện này có chút không tốt, đặc biệt nhiều quạ, tiếng kêu ban đêm nghe cũng rất thảm người."

"Phải, chính là con quạ."

Liêu Thái Thần kiềm chế sợ hãi trong lòng nói ra một câu này, nhưng trong lòng hấn rõ hơn ai hết thứ hấn nhìn thấy tuyệt đối không phải là quạ, tuyệt đối không phải.

Chương 101: 101: Biến Số

Hát xong Liêu Thái Thần và Dư Xuân Hoa vội vàng rời đi mang theo mấy thỏi bạc nặng trĩu.

"Nửa sau người hát không tốt bằng nửa đầu đầu." Lúc đi tới cửa lớn của Khâu gia, thấy gã sai vặt đã quay người trở lại trong viện Dư Xuân Hoa mới nhỏ giọng nói thầm với Liêu Thái Thần.

Nghĩ nghĩ sau đó ông ta thấy lòng mình cũng thư thái hơn một chút bởi vì Khâu Nhiên không tự mình tiễn bọn họ, hiển nhiên hẳn cũng không phải quá để ý tới Liêu Thái Thần.

"Như vậy cũng tốt, để hẳn bỏ tâm tư với người đi, như thế trong lòng ta cũng yên tâm không ít." Ông ấy cười cười lại phát hiện Liêu Thái Thần ở bên cạnh vẫn luôn im lặng không nói gì nên hỏi, "Làm sao vậy? Người cứ thất thần thế này từ nửa sau của vở diễn rồi."

"Vừa rồi hình như ta nhìn thấy cái gì đó không sạch sẽ." Liêu Thái Thần cười cười, giọng hơi run.

Hắn ngược mắt nhìn rừng trúc ở phía trước sau đó nói nhỏ, "Rừng núi nơi này hoang vắng, quả nhiên không nên ở lâu, bầu gánh, chúng ta vẫn nên rời đi sớm mới tốt."

Nghe hẳn nói thế Dư Xuân Hoa lập tức cảm thấy lạnh người, ông ta không nói một lời mà kéo tay áo hẳn vội vàng đi về phía trước.

Nhưng vừa đi được vài bước thì trong rừng trúc bỗng có thêm một bóng người.

Kẻ kia không hề nhìn bọn họ mà lập tức đi tới Khâu Trạch gõ cửa, tiếng động to như nổi trống.

Dư Xuân Hoa chỉ cảm thấy bóng người kia có chút quen mắt, đang muốn quay đầu nhìn thì lại bị Liêu Thái Thần lôi đi.

"Là Tống Hoàn." Liêu Thái Thần khẽ giọng thật thấp thế nên Dư

Xuân Hoa phí sức thật lớn mới nghe rõ.

"Không phải người muốn tìm hấn sao? Thế này vừa khéo."

Liêu Thái Thần vỗ vai ông ta nói, "Ngài hồ đồ rồi sao? Ta và hấn ở đây nháo lên để Khâu công tử biết chẳng phải ta sẽ lộ thân phận ư? Tống Hoàn chỉ thiếu ta mấy đồng tiền, nếu làm ầm ĩ chẳng phải mất nhiều hơn được?"

Dư Xuân Hoa liên tiếp gạt đầu, "Cũng phải, chẳng qua không biết Tống Hoàn tới nơi này làm gì? Sao hấn lại quen Khâu công tử, thoát nhìn bọn họ căn bản không phải người chung một đường."

"Đừng để ý tới hấn, chúng ta vẫn nên về nhanh, trời đã tối lắm rồi."

Liêu Thái Thần nhìn bầu trời phía trên rừng trúc, hấn thấy vài con quạ đen đang bay về phía Khâu Trạch, miệng phát ra tiếng thét thê lương sau đó biến mất trong tòa nhà tiêu điều không chút ánh sáng kia.

Sau đó mấy ngày Khâu Nhiên đều không tới.

Dư Xuân Hoa sẽ có lúc không nhịn được nghĩ có phải vì nửa khúc sau Liêu Thái Thần hát không tốt nên mới đắc tội hấn hay không? Hoặc cũng có thể Tống Hoàn đã nói với hấn Liêu Thái Thần căn bản không phải nữ nhân chăng?

Nhưng nghĩ rồi nghĩ trong lòng ông ta vẫn thực sự kiên định hơn.

Vốn ông ta sợ Khâu Nhiên thực sự động tâm với Liêu Thái Thần rồi có ý nạp cưới thì bầu gánh như ông quả thực không biết phải ứng phó thế nào. Có điều một ngọn sóng to gió lớn khác lại ập tới: Liêu Thái Thần cầm bạc Khâu Nhiên đưa rồi say sưa ở sòng bạc cả ngày lẫn đêm.

Lúc này đã liên tiếp vài ngày hấn chưa về đoàn kịch, phái người tới gọi hấn cũng không về.

Mà vé của buổi diễn lúc trước đã bán, Dư Xuân Hoa không thể không tìm người khác tạm thay thế hấn.

Nhưng dù thế vẫn có người xem bất mãn, có kẻ muốn trả vé, càng có nhiều kẻ uống nhiều gây chuyện khiến Dư Xuân Hoa ngày ngày sút đầu mẻ trán, lửa giận xông lên.

Ngày này ông ta thật sự không thể nhịn cơn tức trong lòng nữa nên quyết

định tự mình đi sòng bạc lôi Liêu Thái Thần về.

Ông ta hạ quyết tâm lần này mặc kệ là đánh hay mất cũng phải trói được tên kia về, nếu không cái chức bầu gánh này ông cũng chẳng cần làm nữa.

Nhưng mới đi ra ngoài ông ta lại thấy Liêu Thái Thần đã tự mình về.

Hắn ngồi xồm ở chân tường, cầm một cây cỏ khô phất qua lại, bộ dạng giống như chứa đầy tâm sự.

Bộ dạng cô đơn của hắn lúc này khiến lửa giận tích tụ hồi lâu của Dư Xuân Hoa cũng tan đi một chút.

Ông ta đi qua hỏi Liêu Thái Thần, "Còn biết trở về hả? Còn nhớ rõ người là người của đoàn kịch sao?"

Nghe thấy tiếng Dư Xuân Hoa thế là Liêu Thái Thần ngẩng đầu lên.

Nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn Dư Xuân Hoa đã cứng đờ, miệng giạt giạt chỉ vào khuôn mặt sưng to đầy vết xanh tím của hắn.

"Ai..... Ai đánh người thành cái dạng này?" Qua hồi lâu Dư Xuân Hoa mới lắp bắp nói ra một câu này.

Liêu Thái Thần lập tức khóc, nước mắt đảo quanh hốc mắt sưng phù, giềng co một lúc mới chậm rãi rơi xuống.

"Bầu gánh, ta thua, thua sạch sẽ, lại còn nợ một khoản lớn.

Bọn họ nói nếu trong vòng ba ngày ta không trả được tiền thì bọn họ sẽ tới lấy mạng của ta.

Giờ ta phải làm sao đây?"

Nghe xong lời này Dư Xuân Hoa tức giận đến dậm chân.

Ông ta biết Liêu Thái Thần không biết cố gắng nhưng không nghĩ hắn lại hồ đồ tới mức này, không những thua hết tiền Khâu Nhiên đưa mà còn thiếu một khoản tiền lớn.

Nhưng thấy bộ dáng đáng thương này của hắn ông ta cũng không đành lòng quá mức trách móc hắn, sợ hắn luẩn quẩn trong lòng lại làm ra chuyện gì không thể vãn hồi Vì thế Dư Xuân Hoa chỉ có thể khuyên bảo một lần, trước tiên ổn định tinh thần cho hắn sau đó lại cho hắn mấy lượng bạc

để hẳn tới y quán khám bệnh.

Rốt cuộc thì làm cái nghề của bọn họ thì mặt là quan trọng nhất. Liêu Thái Thần đi rồi Dư Xuân Hoa mới đốt một điếu thuốc lá sợi và ngồi ngay ngạch cửa hút.

Vừa hút ông ta vừa thở dài.

Với Liêu Thái Thần ông ta có chút thiên vị so với những người khác: Đứa nhỏ này tuy lông bông, làm việc cũng không nghiêm túc, cả ngày cà lờ phát phơ nhưng lại có thiên phú hát tuồng cực cao.

Dư Xuân Hoa đã làm nghề này vài thập niên nên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra hẳn là hạt giống tốt khó có được.

Còn một lý do nữa chính là Liêu Thái Thần có vài phần tương tự đứa con trai mất sớm của ông ta thế nên có khi Dư Xuân Hoa nhìn hẳn lại giống như nhìn thấy con trai mình.

Đối với một người như vậy ông ta khó tránh khỏi sinh ra yêu thương, việc quản giáo cũng thiếu nghiêm khắc hơn người khác.

Ông ta thường nghĩ Liêu Thái Thần biến thành dáng vẻ hôm nay có lẽ cũng có trách nhiệm của người làm ông chủ như mình. Nhưng lúc đang trầm ngâm ông ta lại thấy Mục què đi ra.

Người kia thấy ông ta thì cười hì hì nói, "Làm sao vậy lão đệ, có chuyện gì phiền lòng sao? Vẫn là tên tiểu tử họ Liêu kia ư?" Nói xong thấy Dư Xuân Hoa không nói thế là ông ta tiếp lời, "Hôm nay ta chuẩn bị đi rồi, nếu người không nói thì về sau cũng chẳng có ai nghe người tố khổ đâu."

Dư Xuân Hoa thở dài, "Đứa nhỏ này thực không biết cố gắng, ta thấy hẳn lần này sợ không qua nổi, thiếu nhiều tiền như thế hẳn không ở lại Thanh Châu này được nữa đâu."

"Lại thua cuộc?" Mục què Ngồi xuống bên cạnh Dư Xuân Hoa, "Ta nói này, mọi việc đều phải xem số phận, trời sinh không có tài vận lại một hai phải đến sông bạc thì chẳng phải sẽ táng gia bại sản sao?"

"Vậy phải làm sao đây? Nói hẳn cũng không nghe."

Huỳnh đài, người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Ta vẫn luôn có vài phần tình riêng với đứa nhỏ này.

Hắn lớn lên giống đứa con đi sớm của ta, hẳn.....”

Nói tới đây Du Xuân Hoa dừng lại bởi vì ông ta thấy Mục què căn bản không nghe mình nói mà khẽ nhếch miệng nhìn chân tường đối diện.

Nơi đó có một người đang đứng, vóc người không cao nhưng khuôn mặt lại sạch sẽ thanh tú.

Đây không phải Khâu Nhiên thì là ai.

Chương 102: 102: Cầu Hôn

Khâu Nhiên tới cầu hôn, hơn nữa hắn còn chỉ tên nói họ muốn Liêu Thái Thần.

Lời ít mà ý nhiều nói xong ý đồ của mình hắn để lại một phong thư rồi đi, tổng cộng ở lại chừng nửa chén trà.

Mục què nhìn bóng dáng hắn sau đó vuốt chòm râu “ha ha” cười nói, “Người này bỏ qua hết các bước vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ đã muốn cưới người ta về.

Nhưng các người bên này cũng không lỗ, mau giả cái tên tiểu tử tuổi trẻ khí thịnh kia phút đi cho rồi.”

“Huynh đài, ông đừng nói giỡn nữa, lòng ta phiền,” Dư Xuân Hoa mở thư kia ra chỉ vào bên trên mà nói, “Ông nhìn xem, bên trên viết cực kỳ rõ ràng ngày nào đính hôn, ngày nào đưa lễ hỏi lại đây, ngày nào đón dâu.

Thật sự giống như hắn nắm chắc Liêu Thái Thần sẽ giả cho hắn vậy.”

“Hắn nắm chắc cái gì đâu, Liêu Thái Thần là nam nhân, dù thế nào cũng sẽ không thể thật sự giả cho hắn.

Lão đệ ông phiền lòng cái gì?” Mục què cười và cảm thấy Dư Xuân Hoa đúng là phản ứng thái quá.

Một chuyện hoang đường thế này ông ấy còn coi như thật làm gì.

Ai ngờ Dư Xuân Hoa lại vo viên tờ giấy kia sau đó giữ chặt cánh tay Mục què và nghiêm túc dặn dò, “Trong chốc lát Liêu Thái Thần trở lại ông cũng đừng nói là Khâu Nhiên đã tới.

Chúng ta coi như việc này chưa từng xảy ra, nhất định không được lỡ miệng.”

“Vì..... Vì sao?” Mục què bị ông ta nói tới hồ đồ, “Loại chuyện này mọi người cười một cái là xong, chẳng lẽ Liêu Thái Thần sẽ coi là thật

chắc?”

“Nếu hẳn thật sự nghiêm túc thì sao?” Dư Xuân Hoa túm Mực què càng chặt hơn khiến ông ta nhất thời giật mình đứng đó không biết phải có phản ứng gì.

“Sao lại thế? Một đại nam nhân sao có thể giả cho một nam nhân khác?” Qua hồi lâu Mực què cười vang.

Nhưng vừa cười ông ta đã thấy biểu tình trên mặt Dư Xuân Hoa bỗng chốc đọng lại, trong mắt tràn ngập cảnh giác, tay siết chặt. Mực què lúc này mới phản ứng lại nhưng đã chậm.

Ông ta vừa quay đầu lại đã thấy Liêu Thái Thần xoa đầu vai đi tới bên người Dư Xuân Hoa sau đó xòe tay ra nói, “Đưa cho ta.”

“Ngươi nghe thấy hết rồi ư?” Mực què ngập ngừng hỏi một câu.

Liêu Thái Thần không để ý đến ông ta mà chỉ trừng mắt nhìn Dư Xuân Hoa, bàn tay vẫn giơ ra.

“Không như thế không thể sao? Thật sự đi làm đường rồi đến lúc ấy chẳng ai giúp được ngươi đâu.” Dư Xuân Hoa bỗng nhiên cao giọng.

Ông ta thấy Liêu Thái Thần chấp mê bất ngộ thì cũng tức giận.

Nhưng sau khi nhét tờ giấy vào tay tên kia ông ta lại thở dài một hơi thật sâu rồi cưỡng bách bản thân trấn định lại.

Ông ta cố dịu giọng nói, “Giấy viết thư ta đưa cho ngươi rồi đó, nên làm như thế nào thì chính ngươi quyết định.”

Nói xong câu đó ông ta lúi kéo Mực què vào nhà chỉ để lại mình Liêu Thái Thần đứng tại chỗ ngây người.

Hắn mở cục giấy bị vo viên ra nhìn chằm chằm những chữ nhỏ rậm rạp trên đó vài lần nhưng lại chẳng có chữ nào vào đầu cả.

Lòng hẳn hiện tại rất loạn: Đường lui đã bị phá hỏng, phía trước lại là con đường nhìn thế nào cũng không thấy lối ra.

Hắn không biết mình nên làm gì bây giờ, chỉ có thể xoa rồi lại mở tờ giấy kia, lặp đi lặp lại.

Đang do dự không biết làm gì bỗng hẳn thấy một người hấp tấp đi vào

trong viện.

Người này không phải ai khác mà chính là vợ của Tống Hoàn, tên là Trần Tuệ Nàng ta nhìn thấy Liêu Thái Thần thì không kịp chào một tiếng đã vội vàng chạy vào hỏi hấn, "Liêu công tử, mấy ngày nay người có gặp tướng công nhà ta không? Hấn bị người của sông bạc bức quá nên đã mấy ngày không về nhà, hiện tại những kẻ kia tìm ta nói nếu hấn còn không xuất hiện thì sẽ giết ta và đứa nhỏ trong bụng."

Người cũng biết bọn chúng đều là đám bò cạp đuôi dài, cả người đầy độc, ta sợ bọn chúng sẽ mổ bụng ta mất."

Lòng Liêu Thái Thần vừa động: Hấn quả thực có gặp Tống Hoàn, mấy ngày trước hấn thấy kẻ kia ở cửa Khâu trạch.

Nhưng nếu nói đúng sự thật thì nàng ta sẽ tới đó tìm, vậy thân phận của hấn chẳng phải sẽ bị tiết lộ ư?

Nhưng chính sự chần chừ này đã bán đứng hấn.

Trần Tuệ thấy thế thì tiến gần một bước và nghi hoặc nói, "Liêu công tử, người đã gặp tướng công nhà ta phải không?"

"Ta....." Liêu Thái Thần ậm ừ, "Mấy ngày trước đây hình như ta thấy hấn đi ra cửa thành về phía tây....."

Trần Tuệ lộ ra biểu tình bưng bình, "Phía tây, ta biết hấn đi đâu rồi."

Ta sẽ đi tìm hấn."

Sau khi nói ra một câu ba phải này nàng ta lập tức cảm tạ Liêu Thái Thần sau đó lại ra cửa, biểu tình vội vàng như khi tới.

Nàng ta đi về phía cửa thành, Liêu Thái Thần cũng đi ra ngoài nhìn bóng dáng nàng ta mà ngây ra, trong đầu lại lặp lại câu nói của Trần Tuệ:

Những kẻ ở sông bạc cả người là độc, bọn chúng nói được sẽ làm được.

Tối hôm qua bọn họ nói với mình cái gì nhỉ? Nếu trong vòng 3 ngày còn không nhận được bạc thì sẽ chém tay chân hấn vứt vào chuồng heo.

Liêu Thái Thần run lập cập, ánh mắt lại rơi xuống tờ giấy thấm mồ hôi trong tay.

Hấn bỗng nhiên biết mình đang lựa chọn cái gì.

Cửa lớn của Khâu Trạch đóng chặt, từ xa nhìn lại chỉ thấy nó tràn đầy âm u, giống một ngôi mộ không có người sống.

Mấy cây trúc úa vàng vươn ra từ tường viện, không những không tăng thêm sức sống cho tòa nhà mà ngược lại càng khiến nó thêm tiêu điều. Lúc đầu Trần Tuệ còn nghĩ rằng nơi này không có ai, nhưng sau khi đập cửa vài cái nàng ta thấy cửa mở.

Một gã sai vặt khom người đứng ở khe cửa cung kính cười với nàng ta. Là Vượng Nhi. Trần Tuệ nhận ra hẳn chính là gã sai vặt bên người Khâu Nhiên vì thế vội vàng hỏi, "Xin hỏi vị tiểu ca này, tướng công nhà ta có tới phủ không?"

Vượng Nhi hành lễ với nàng ta, lại dùng giọng nói nhòn nhọt chưa hoàn toàn vỡ của mình đáp, "Tướng công tử ở đây nhưng giữa trưa hẳn uống nhiều rượu nên hiện tại đang nghỉ ngơi trong buồng trong."

Ngồi ngồi đây chờ chút, ta đi hỏi bẩm thiếu gia và phu nhân đã." Nghe hẳn nói như vậy Trần Tuệ hoàn toàn yên tâm, thậm chí cũng không nghĩ rằng nếu Tống Hoàn tới đây vậy vì sao lại ở lại những mấy ngày.

Nàng ta cũng không nghi ngờ vì sao hẳn không cho người về báo cho mình một tiếng.

Nàng ta đi theo Vượng Nhi vào trong, vòng qua bức tường khắc tới sảnh ngoài sau đó ngồi xuống ghé.

Nàng ta vừa nhắm nhấp trà ngon mà đám hạ nhân bung lên vừa kiên nhẫn chờ Khâu Nhiên và Tống Dao. Nhưng nàng ta không chờ được ai, lúc ánh hoàng hôn tắt dần, bóng tối chậm rãi lan đến sân viện lẻ loi hoang vắng này Trần Tuệ mới phát hiện ra chút không thích hợp.

Đã một canh giờ, nước trà đã sớm nguội lạnh nhưng chủ nhà lại không thấy đâu.

Không chỉ thế, đám hạ nhân lúc trước còn ân cần hầu hạ bạn trước bạn sau lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

Hiện tại cả tòa phủ Trạch giống như chỉ có mình nàng cùng với tiếng quạ

kêu cực kỳ khó nghe từ không trung thì thoảng truyền tới.
Những người khác giống như đèn biển mất, bị thứ gì đó hút mất.

Chương 103: 103: Bóng Quỷ

“Oa.”

Lại một tiếng quạ sắc bén vang lên, lần này tiếng động dán bên cửa sổ mà vụt qua, thậm chí cách cửa sổ Trần Tuệ còn thấy bóng dang mờ lung màu đen kìa giống như bóng quỷ.....

Nàng ta đột ngột bật dậy, bước nhanh tới cửa nhìn hai bên sau đó run giọng gọi, “Có người không..... Có..... Có người không?”

Không có ai đáp lại nàng ta, tiếng nàng ta gọi run rẩy vang vọng khắp sân viện to rộng sau đó dần tan đi.

Hiện tại ánh mặt trời đã hoàn toàn lặn, cái còn lại chỉ là phòng ốc như được vẽ từ mực đậm và đám hoa cỏ cao thấp đan xen mờ nhạt.

Tòa nhà này không thích hợp.

Trong đầu vừa hiện lên ý niệm này thì một bóng người cũng hiện ra trong đầu nàng ta: Nữ nhân trong cổ kệu kia lặp đi lặp lại một lời kịch mà nàng ta không hiểu lắm.

“Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt.....”

“Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt.....”

“Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt.....”

Hiện tại tiếng động kia giống như càng lớn hơn, không phải ở trong đầu nàng ta mà giống như thực sự vang lên trong căn nhà này.

Trần Tuệ hít một ngụm khí lạnh sau đó đột nhiên hoàn hồn: Nàng ta nghe thấy âm thanh này, hình như nó vang lên bên ngoài tường viện, nhưng lại giống như đang ở trên đỉnh đầu nàng ta, rung rinh, khi to khi nhỏ giống một con diều chọt cao chọt thấp.

Nhưng đây diều chính là căn nhà này, nó không bay được, vĩnh viễn cũng không bay được.

Trần Tuệ bị ý tưởng của chính mình dọa sợ, nàng ta lắc lắc đầu bức ý tưởng điên cuồng này ra ngoài.

Hiện tại nàng ta không quản được quá nhiều, ngay cả Tống Hoàn cũng không đáng để nàng ta lo lắng nữa.

Trước tiên nàng ta cần thoát khỏi tòa nhà này đã, nếu muộn nữa thì sợ là nàng ta cũng giống như tiếng ca vắng vắng này, đời đời kiếp kiếp không thể thoát ra.

Trần Tuệ bước nhanh tới cửa phòng, vòng qua bức tường khắc đi tới ngoại viện.

Nhưng mới được vài bước nàng ta chợt thấy cách đó không xa có thêm mấy bóng trúc dài, uyển chuyển lay động.

Lúc đầu chỉ có mấy cây, nhưng chỉ một loáng đã là một mảnh trúc nối tiếp nhau mọc thành cụm, tầng tầng lớp lớp như một lá chắn màu đen

Sao tự dưng trên mặt đất lại mọc ra một mảnh rừng trúc lớn thế này?

Trần Tuệ không hiểu lắm, nhưng gian nhà cửa này có quá nhiều thứ nàng ta không hiểu rõ, bao gồm đám sương mù dày đặc không biết từ đâu bay tới đây và chắn trước mặt nàng ta.

Sương trắng chuyển động trong khu rừng trúc, cọ qua thân trúc và đám măng mới mọc, giống như những con rắn to lớn.

Trần Tuệ cảm thấy đám sương mù này như có sinh mệnh, nàng ta nghĩ có lẽ trong sương mù là rất nhiều oan hồn, bọn họ không thể ra ngoài mà bị vây ở đây nên mới ngưng kết thành từng mảnh sương mù nặng nề.....

Liệu Tống Hoàn và tiểu Dao có ở trong này không?

Trần Tuệ lại lần nữa bị ý nghĩ đột nhiên của mình dọa hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này nàng ta cũng chỉ có thể căng da đầu đi về phía trước, bởi vì cửa viện ở phía sau khu rừng này.

Đây là con đường nàng ta bắt buộc phải đi qua nếu muốn chạy trốn.

Nàng ta đi vào rừng trúc, một khắc kia màn sương dính vào quần áo nàng ta cảm nhận được có lạnh lẽo thấu xương chui vào người theo làn da, đến ngũ tạng lục phủ cũng run lên.

Trần Tuệ dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay sờ cái bụng hơi nhô lên của mình, giống như đứa nhỏ còn chưa thành hình trong đó có thể mang lại một chút ấm áp cho nàng ta.

"Không sợ, nương sẽ che chở cho con, chúng ta nhất định sẽ có thể ra ngoài."

Nàng ta duỗi tay về phía trước giống một người mù sờ soạng di chuyển trong rừng trúc.

Mới vừa đi được hai bước nàng ta đã bị một cây măng mới mọc lên vướng chân, cả người nhào về phía trước đập lên một gốc cây trúc thon dài. Trên trán truyền đến một cơn đau nóng rát, da nàng ta hình như bị mắt trúc cọ qua rách một chút.

Nàng ta thở hổn hển mấy hơi sau đó dùng tay áo tùy tiện cọ trán một cái rồi muốn vòng qua cây trúc tiếp tục đi.

Nhưng còn chưa bước được bước nào nàng ta bỗng thấy một bóng người đứng sau cây trúc ở cách đó không xa, thân hình người kia rất quen thuộc. "Tướng công." Trần Tuệ nhận ra người nọ là Tống Hoàn nên không nhận được vừa mừng vừa sợ mà bước vội tới.

Nhưng mới chạy được vài bước nàng ta đã cảm thấy có chút không thích hợp, Tống Hoàn rõ ràng không động đậy nhưng vẫn luôn cách nàng ta một khoảng vài bước.

Giống như vĩnh viễn nàng ta cũng không thể tới gần hắn.

Vừa nghĩ thế nàng ta đã thấy sau lưng dựng toàn lông tơ.

Trần Tuệ dùng bước sau đó lại nhìn về phía Tống Hoàn mới phát hiện ngũ quan của hắn mơ hồ không rõ, trên mặt như bao phủ một đám sương.

Hơn nữa thân thể hắn cao hơn ngày thường một đoạn, còn nhẹ nhàng đong đưa giống như chỉ một cơn gió là có thể thổi hắn bay đi.

"Tướng công."

Giọng Trần Tuệ mang theo nước mắt, nàng ta không nhìn hắn nữa bởi vì nàng ta biết Tống Hoàn đã chết.

"Đừng đi vào đây nữa, Từ..... đi từ cửa sau ấy....."

Lúc Trần Tuệ đang bị thương không biết làm sao thì Tống Hoàn lại nói lời

này.

Hắn phải rất gian nan, cố duỗi ra quá mức mới có thể thốt ra một câu hoàn chỉnh.

"Chạy từ cửa sau..... Đứng..... Đứng đi vào đây....." Hắn lại lặp lại.

Trần Tuệ không đợi hắn nói thêm đã xoay người chạy ra ngoài rừng trúc, chân đạp lên bùn đất lầy lội nên thiếu chút nữa đã bị trượt ngã.

Nhưng rốt cuộc nàng ta cũng an toàn vòng qua mấy bụi trúc và chạy tới chỗ tường khác.

"Tướng công."

Lúc sắp chạy qua bức tường kia nàng ta quay đầu lại nhìn lần cuối về phía rừng trúc: Tống Hoàn vẫn đứng sau mấy cây trúc, thân thể hắn thoạt nhìn càng ngày càng nhẹ, từ đầu đến chân đều đang phiêu đảng trên mặt đất.

Đến cuối cùng quần áo và thân thể hắn biến thành một phần của đám sương mù, bay tứ tán khắp nơi ở trong rừng.

Trần Tuệ dùng sức lau nước mắt giàn giụa trên mặt sau đó xoay người chạy vào sảnh chính rồi chạy ra hậu viện, dọc theo đường đi tới cửa sau của Khâu Trạch.

Hai bên đường đi là hai viện khác nhau, Trần Tuệ biết đây là viện của vợ chồng Khâu Nhiên và cái còn lại của vợ chồng họ Khâu.

Hiện tại cửa của cả hai viện đều rộng mở, nhìn qua giống hai cái miệng rộng đang muốn nuốt chửng nàng ta vào đó.

Trần Tuệ nhìn hai cánh cửa này, máu trong người có cảm giác như sôi lên, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng nhìn chằm chằm cửa viện, trong lòng không ngừng thúc giục bản thân phải chạy nhanh hơn.

Nhưng cô tình vào lúc này thì chân nàng ta lại đạp phải một viên gạch vỡ lúc vượt qua cửa, dù đã nỗ lực thử vài lần vẫn không thể rút được nó ra.

Trần Tuệ gấp tới độ cả đầu đầy mồ hôi, nàng ta ngòm xồm xuống dùng cả tay và chân túm mũi giày kéo ra ngoài.

Cuối cùng nàng ta cũng có thể rút được giày, còn chưa kịp thở nhẹ nhàng thì phía bên sườn viện lại có vài bóng người thấp thoáng lặc lự đi về phía này.

Chương 104: 104: Cửa Sau

Đầu óc Trần Tuệ trống rỗng, ba bóng người loạng choạng kia nàng đều nhận ra.

Nhưng nàng ta cũng hiểu bọn họ đều đã chết giống Tống Hoàn.

Bọn họ chết trong phủ trạch này, cùng hợp làm một với nhà cửa, hóa thành một phần của nó, giống làn sương mù trong rừng trúc kia.

Tống Dao và vợ chồng họ Khâu hiện tại đã đi tới cổng lớn, ba đôi mắt trống rỗng chăm chú nhìn Trần Tuệ, giống một đám châm bằng sắt đâm vào khiến lông tơ trên người nàng ta dựng hết cả lên, cả người đau đớn. Nền gạch dưới chân như biến thành bông, chỉ bước hai bước nàng ta đã không đi nổi nữa, phải vịn tay lên mặt tường nàng ta mới có thể miễn cưỡng đứng lại.

Trần Tuệ cực kỳ sợ hãi, trước kia không phải nàng ta chưa thấy người chết nhưng nàng ta không nghĩ tới người chết cử động lại quái dị như thế: Tay chân cứng đờ, đong đưa chậm nửa nhịp so với người sống nhưng cố tình lại thật nhanh.

Thế nên thường xuyên có tình trạng một chân chưa kịp thu về thì chân kia đã bước lên, cả dáng đi cứ nghiêng ngả lảo đảo, thỉnh thoảng còn đụng vào mặt tường khiến mấy khối thịt hư thối rơi xuống.

Mắt thấy mấy người bọn họ đã đi tới bên người mình, Trần Tuệ phát ra một tiếng thét vô lực, cả người dán lên tường, hai tay moi vôi vữa, hận không thể chui qua cái lỗ trên tường.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu của nàng ta thì ba người kia lại bất động, cứ vậy đứng ở cổng tò vò, đôi mắt chăm chú nhìn nàng ta.

"Hắn sắp tới rồi, đi mau....." Tống Dao chậm rãi nâng một cánh tay lên, mà chỉ về phía đầu kia của con đường.

Nghe được lời này Trần Tuệ rốt cuộc mới dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng.

Giờ phút này ánh trăng vừa lúc nghiêng chiếu tới đây, đậu trên mặt Tống Dao và chiếu sáng con người đen nhánh như mực của nàng, cũng chiếu luôn đám giòi bọ đang rào rào bò xuống từ trên mặt nàng ta.

Trần Tuệ chỉ thấy lòng mình "Lộp bộp" một tiếng, sợ hãi tan đi, thay vào đó là bi thương và hối hận khó nói thành lời.

"Chìa khóa..... Ổ bụì cỏ bên cạnh cửa sau..... trong....." Tống Dao cũng giống Tống Hoàn, nàng nỗ lực đuổi cổ thật dài mà gian nan nói một câu này.

Nàng đọc từng chữ mơ hồ nhưng Trần Tuệ lại hiểu.

"Tiểu Dao....." Trần Tuệ rơi nước mắt nhìn Tống Dao một cái, tay vịn tường chạy đi.

Nàng ta biết ba người phía sau đang nhìn mình, ánh mắt bọn họ đọng đầy ánh trăng, giống như khi còn sống.

Xuyên qua con đường là hoa viên của Khâu trạch, phía tây là rừng trúc, giống hệt mảnh rừng nàng ta gặp ở cửa trước, cây cối lưa thưa, cành lá tiêu điều.

Lúc đi qua rừng trúc nàng ta mơ hồ nghe được vài tiếng quạ kêu, ngoài ra hình như còn một tiếng động khác: giòn giòn, lại nhỏ đến gần như không thể nghe được, giống như có người dẫm lên lá trúc khô.

Trần Tuệ không kịp nghĩ nhiều, cũng không dám nhìn vào trong rừng trúc mà nhanh chóng chạy vượt qua.

Nàng ta đã thấy được cửa sau của Khâu trạch, là một cánh cửa gỗ rất nhỏ, chuyên để bọn hạ nhân vận chuyển đồ dùng.

Nhưng một cái cửa loang lỗ không chớp mắt ấy lại được khóa bằng một cái khóa thật to, cực kỳ không tương xứng.

Nàng bỏ nhào tới bên cạnh cửa gỗ và cúi người sờ lần trong bụi cỏ.

Quả nhiên chỉ sờ vài cái nàng ta đã đụng phải thứ gì đó lạnh lẽo như kim loại, đúng chìa khóa của cánh cửa kia.

Trần Tuệ thầm vui vẻ, vội đứng lên cắm chìa vào ổ và vặn vài cái, cả cái

khóa lớn vang lên tiếng “Cạch” sau đó mở ra.
Trần Tuệ kích động đến độ nước mắt đều sắp rơi xuống.

Nàng rút cái khóa ra ném sang một bên và duỗi tay mở cửa.
Mũi nàng ta ngửi được không khí trong lành, khác hẳn hơi thở nặng nề trong Khâu trạch.

Trần Tuệ biết mình đã thật sự ra được bên ngoài Nàng ta thở hổn hển mấy hơi, lại ngược mắt nhìn phía trước chỉ thấy nơi ấy cũng là một mảnh rừng trúc nhưng hoàn toàn khác trong Khâu trạch.

Nơi này không có sương trắng mờ mịt, đương nhiên cũng không có mặng mà mùa xuân mới xuất hiện.

Cây trúc nơi này xanh ngắt cao lớn, nhìn tràn ngập sức sống.

Sau khi cân nhắc vị trí đại khái ở trong lòng thì Trần Tuệ rút chân ra định chạy.

Nhưng mới vừa bước được một chân ra ngoài, còn chưa bước xuống bậc thang nàng ta bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một làn gió nhẹ cọ qua.

Vừa nghiêng người nhìn ra sau nàng ta đã thấy một người, góc áo của hắn đã tới, chỉ có người còn chưa kịp theo sát.

Ánh trăng chiếu nghiêng xuyên qua thân thể hắn nhưng không hề có cái bóng nào trên mặt đất.

Hắn không phải người sống, vậy sao lại ở nhân gian? Mà chính nàng ta còn bị hắn lừa lâu như vậy, vì chút tiền tài mà hại tính mạng người nhà.

Lòng Trần Tuệ thực hối hận, nhưng lúc thấy Khâu Nhiên giơ cao hai cây mặng vừa nhọn vừa dài thì chút hối hận này đã bị sợ hãi thay thế hầu như không còn.

Nàng ta quay người lại, đôi tay dùng sức bắt lấy tay hắn đang đâm xuống, dùng sức toàn thân mà chống cự không để cây mặng như đao nhọn kia đâm vào ngực mình.

Khuôn mặt Khâu Nhiên trắng bệch như bôi một tầng sơn, môi lại đỏ như sắp nhỏ máu.

Hắn rõ ràng giống hệt lần đầu tiên Trần Tuệ nhìn thấy nhưng hiện tại ở trong mắt nàng ta thì gương mặt hắn lại cực kỳ quý dị, quả thực đúng là con quỷ khoác da người.

Đầu cây mĂNG cách ngực Trần Tuệ càng ngày càng gần, tuy đã liều mạng nhưng cuối cùng nàng ta cũng không đánh lại hắn.

Khâu Nhiên cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Hắn đang cười, tiếng khi được khi mất, giọng còn phát ra tiếng "Lộc cộc lộc cộc" nghe có chút ghê tởm.

Đầu cây mĂNG đâm qua quần áo của Trần Tuệ, xuyên qua da nàng ta.

Nàng ta thấy ngực mình trào ra chất lỏng nóng bỏng, quần áo cũng dần thấm ướt.

Xong rồi, nàng ta nhìn khuôn mặt tươi cười quý dị của Khâu Nhiên thì trong lòng dâng lên tuyệt vọng.

Nàng ta có thể cảm nhận được đầu cây mĂNG càng ngày càng đâm sâu, sắp xuyên qua trái tim đang đập của mình.

Trong lúc sống chết ấy từ bụng nàng ta truyền đến một cái đá nhẹ.

Trần Tuệ sửng sốt, bỗng nhiên nhận ra đó là cái gì.

Là thai động, đứa nhỏ trong bụng giống như cảm giác được tuyệt vọng của mẹ nên múa may quyền cước cổ vũ nàng ta.

Một cỗ sức mạnh bản năng dâng lên, Trần Tuệ gầm nhẹ một tiếng, hai tay dùng sức túm lấy tay Khâu Nhiên sau đó đột nhiên đẩy hắn ra sau.

Khâu Nhiên ngã lão đảo, lùi về sau vài bước.

Thừa dịp lúc này, Trần Tuệ quay đầu chạy về phía trước.

Một tay nàng ta túm lấy miệng vết thương đang trào máu, một bên chạy không hề quay đầu.

Nàng ta biết đây là cơ hội cuối cùng của hai mẹ con mình, nếu không nắm chắc thì bọn họ cũng sẽ biến thành một phần của ngôi nhà này, vĩnh viễn bị

nhốt ở đây không thể chạy đi.

Chương 105: 105: Mộ

Tiếng bước chân tập tễnh vang lên phía sau, cùng với nó là lời kịch mà Trần Tuệ đã nghe nhiều đến mức thuộc lòng.

"Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt....."

Nhưng hiện tại nó không phải do nữ nhân hát mà lại phát ra từ miệng Khâu Nhiên.

Hắn hát những lời này một cách cực kỳ bí ẩn, bên trong còn kèm theo nức nở.

Nó quanh quẩn trong cánh rừng, giống như tiếng quỷ gào từ địa ngục. Trần Tuệ cảm thấy toàn bộ rừng trúc đều tràn ngập tiếng của hắn, lá trúc vì nó mà rung lên và liên tiếp rơi xuống tạo thành một cơn mưa màu xanh.

"Cứu mạng." Trần Tuệ vừa kêu cứu vừa chạy về phía trước.

Nàng ta không biết mình đã chạy bao lâu, cũng không biết cánh rừng trúc này rộng thế nào.

Hiện tại nàng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chạy về hướng mình đã nhắm.

Tuy vết thương của nàng ta lúc này đã chùng chát, hai chân đã mệt đến rã rời nhưng nàng ta vẫn không từ bỏ.

Giữa bóng trúc đan xen xuất hiện một tia sáng mờ nhạt màu cam giống ánh lửa.

Trần Tuệ mừng thầm, chân cũng nhanh hơn.

"Cứu mạng," nàng ta hét lớn, giọng run rẩy tới độ chính nàng ta cũng

không nghe rõ.

Giống như nó không phải do nàng ta phát ra, "Cứu mạng..... Có người muốn giết ta....."

Ánh lửa ở ngay phía trước, Trần Tuệ thấy rõ ràng đó là một đồng lửa trại cực kỳ vượng.

Bên cạnh hình như có vài người ngồi, hiện tại bọn họ giống như đã nghe thấy tiếng nàng ta kêu cứu nên sôi nổi đứng lên nhìn về bên này.

"Cứu mạng....."

Sau khi thét lên một tiếng này thì bím tóc Trần Tuệ bỗng nhiên bị một bàn tay túm chặt từ phía sau.

Cả người nàng ta đột nhiên ngã xuống bùn đất lầy lội.

Một khắc trước khi nhắm mắt nàng ta thấy khuôn mặt cười cười của Khâu Nhiên, không khác gì lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy hắn.

"Hình như còn một hơi, người này mệnh lớn thật đó, bị mạng xuyên qua ngực nhưng không chết." Bảo Điền thử thăm dò hơi thở của nữ nhân quần áo bất chỉnh nằm trong rừng trúc kia sau đó ngẩng lên nói với Triệu Tử Mai.

"Không phải nàng ta mạng lớn mà là cái thứ giết nàng ta đi quá vội, cho nên nàng ta mới miễn cưỡng nhặt được cái mạng này." Tang nhìn thoáng qua nữ nhân kia sau đó chợt đi vào trong rừng trúc nhẹ hấp háy mũi.

Nó ngồi xỏm xuống về một chút bùn đất để lên mũi người sau đó mới lạnh giọng cười nói, "Đang lo đói bụng thì lại có mồi ngon đưa tới cửa."

Triệu Tử Mai theo sát nó, lại không quên liếc rừng trúc âm u kia một cái mới nhíu mày hỏi, "Là cái gì vậy?"

Tang hé miệng cười, "Đồ ăn của ta thì không phải hạ lương thiện gì rồi, nhưng nó là cái gì thì phải đi tới phía sau cánh rừng này mới biết được Triệu công tử, người muốn tiếp tục lên đường hay cùng ta ở lại đây xem nào nhiệt?"

Triệu Tử Mai vốn muốn đi suốt đêm nhưng vừa nghe thấy một câu không biết là có ý hay vô tình này của nó thì lòng hắn lại động.

Hắn không hề do dự đã đồng ý đi với nó.

"Bảo Điền, người mang nữ nhân này về ỵ quán trong thành để trị liệu,

nếu nàng ta tỉnh thì về bẩm báo cho ta.” Sau khi quay đầu dặn Bảo Điền một câu hẩn lạp tức đi theo phía sau Tang và Mộc què, cả ba tiến sâu vào rừng trúc.

“Công tử, chúng ta không trở về kinh thành sao?” Bảo Điền ôm nữ nhân kia lên ngựa mới nhớ ra việc này nên vội gọi với theo hỏi.

“Không vội.”

Hẩn chỉ nhận được hai chữ này nên đành nhún vai, lắc lắc đầu với bóng dáng của Triệu Tử Mai lúc này đã dần biến mất trong rừng trúc rồi lẩm bẩm nói, “Từ lúc gặp vị Mộc cô nương này công tử thật là càng ngày càng không giống bản thân mình nữa.”

Ở đầu kia của rừng trúc là một mảnh đất trống, mặt đất trụi lủi, một cây cỏ dại cũng không có.

Nhưng xung quanh lại mọc đầy cây trúc xanh um tươi tốt, ở giữa thỉnh thoảng có một khối đất trống giống như một mái tóc dày nặng lại có một mảnh trọc lóc vậy, cực kỳ quái dị.

“Không có một ngọn cỏ,” Mộc què dùng một cây trúc tùy tay nhặt được mà chọc chọc vài cái trên mặt đất sau đó vuốt chòm râu mà cười nói,

“Dưới này không biết là chôn cái gì đây?”

Triệu Tử Mai nhìn về phía bãi đất trống, nhưng sau một lát hẩn cũng không nhìn thấy gì vì thế đành nhíu mày hỏi Mộc què, “Tiền bối, là thứ gì sẽ khiến một mảnh đất đai không mọc được cỏ dại?”

“Âm khí, chỉ có âm khí mới khiến vạn vật tránh xa.” Mộc què nhếch môi nói, “Theo ta thấy phía dưới miếng đất này hẩn là một tòa mộ cực lớn, nhưng muốn mở nó ra thì bộ xương già như ta không làm được.”

Nói tới đây ông ta ngẩng đầu lên nhìn sắc trời sau đó lại nhẹ giọng nói với Tang vẫn im lặng nãy giờ, “Đại thần tiên, hiện tại trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta tới thôn gần đây mượn vài tráng hẩn tới nhờ bọn họ đào ngôi mộ lớn này lên nhé.”

“Quật mộ thì dễ thôi nhưng trừ tủy thì không dễ đâu.” Một lát sau Tang mới từ từ nói ra những lời này.

Trong đôi mắt đỏ bừng của nó giống như có tia sáng xuyên qua tầng tầng đất dày, chui vào nơi nào đó người ta không biết.

“Nó chạy mất rồi.”

Thật lâu sau khi Triệu Tử Mai và Mộc què đang mang theo nghi hoặc

nhìn nó thì Tang mới bất mãn phun ra mấy chữ này.

Đất được đào lên từng lớp, đúng như Mục què suy đoán, phía dưới mảnh đất trống này quả thực giấu một tòa cổ mộ quy mô không nhỏ.

Mộ thất được xây bằng gạch xanh, đỉnh hình vòm, trước sau có hai tầng đá lớn ghép vào nhau thành cửa mộ, trên đó có khắc đồ án hình mây.

Trên đỉnh của cửa mộ có tám miếng ngói hình thức tương đồng và máng thoát nước, bên dưới có bốn viên gạch nhô ra khắc đồ án đuôi phượng hoàng.

Xuống dưới còn có những trang trí khác trông như một ngôi nhà thu nhỏ.

"Mộ thất xây tinh xảo thế này chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ không phải quan lớn cũng là phú thương," Mục què tấm tắc thở dài, "Người chết ở còn tốt hơn kẻ sống nửa đời như ta.

Lúc trước kẻ này còn sống hẳn người khác không bằng, giờ hẳn chết thì chính là quỷ khác cũng không bằng."

Nghe ông ta nói thế Triệu Tử Mai nhin không được nhoén miệng cười nhưng lúc nhìn sang người đang ngồi xôm bên cạnh mộ hẳn lại đột nhiên thu lại tươi cười.

Tang nhìn chằm chằm góc dưới bên phải của mộ thất, nơi ấy có một lỗ thủng màu đen, không lớn nhưng có thể đủ một người chui ra, thoạt nhìn như bị trộm phá.

Nhưng nếu chỉ có một cái lỗ thủng thì không nói làm gì, vấn đề là khi Triệu Tử Mai nhìn vào trong hẳn lại như nghe được tiếng ca đứt quãng.

Giọng này là của nữ nhân, vừa nhẹ vừa cao, ản ản quanh những tiếng ồn ào gần như không rõ, phải nín thở nghiêm túc lắng nghe mới nhận ra.

"Không tham hào kiệt, không tiếc kiêu xa, nguyện sống chung chẵn, chết chung huyệt....."

Là một câu trong vở 《 Tây Sương Ký 》 .

Kẻ kia hát một câu này cực kỳ thê lương lại uyển chuyển mỗi một chữ giống như đang nện vào tim Triệu Tử Mai và gợn lên từng cơn sóng.

"Tiền bối, các người..... các người có nghe thấy tiếng động này không?"

Giọng hẳn run lên hỏi Mục què.

Nhưng còn chưa dứt lời thì Mục què bồng chỉ vào mấy thôn dân đang đào đất phía dưới và hô lên kinh ngạc, "Mau xem, cửa mộ mở rồi kìa."

Chương 106: 106: Nhân Gian

Quan tài trong mộ thất vẫn hoàn hảo, trên đó ghi "Danh sĩ họ Khâu thời Minh".

Chữ bay múa, mỗi chữ chừng một thước vuông, một nửa số chữ đầu tiên màu vàng, nửa còn lại màu trắng.

"Người nằm trong mộ họ Khâu, là người triều Minh," Triệu Tử Mai đã nhảy xuống hố theo bước chân của Tang.

Hắn thoáng nhìn cỗ quan tài bằng gỗ mun thật lớn kia sau đó nói với Tang, "Đại thần tiên, chúng ta cứ thế quật mộ của người ta lên ư?"

Tang cười lạnh, ánh mắt nhìn lướt qua cái quan tài dày nặng này và nói,

"Hắn không ở bên trong thì người sợ cái gì?"

"Hắn không ở bên trong?"

Triệu Tử Mai chuyển ánh mắt lên nắp quan tài và quả nhiên thấy cái nắp ấy không đóng đinh, hơn nữa giống như đã bị người ta đẩy ra.

Nắp quan tài nghiêng qua một bên, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy một khe hở màu đen thật nhỏ.

"Đây là một cái quan tài rỗng ư?" Triệu Tử Mai hỏi ngay.

Tang trừng mắt mắng hắn, "Quan tài không? Người bên trong đều rữa ra rồi sao lại không được?"

Nó vừa nhắc nhở Triệu Tử Mai mới phát hiện sau khi mộ thất bị đào ra thì nơi này vẫn luôn có một mùi thối thoang thoang.

Nó không nặng, nhưng quả thực là mùi thối rữa.

Nhưng sao có thể chứ? Một ngôi mộ cổ từ triều Minh, nếu bên trong quả thực có người thì sớm đã thành xương, sao lại tanh hôi thế này.

Trong đầu hắn có một tia sáng lóe qua, hắn lập tức hét to với mấy thôn

dân đang do dự đứng bên quan tài, “Khai quan.”

Nắp quan tài được vài người hợp lực đẩy mở, nhưng bọn họ vừa thoáng nhìn vào trong đã sợ tới mức thét lên, cả đám thán sắc hoảng loạn chạy ra khỏi mộ thât.

“Đại nhân, có người chết, trong quan tài này có người chết.”

Trong quan tài có người chết là chuyện hết sức bình thường, nhưng người ta lại bị dọa thành bộ dạng này thì ắt hẳn có nguyên nhân khác.

Nguyên nhân này Tang đoán được, Triệu Tử Mai cũng đoán được.

Vì thế hai người cùng đi vào mộ thât rồi cúi đầu nhìn vào trong quan tài: Bên trong có hai người, một nam một nữ, trên người nam nhân kia có 6,7 bảy miệng vết thương, thoạt nhìn như bị mạng đâm thủng.

Miệng vết thương da tróc thịt bong, rất dọa người.

Thi thể nữ nhân thì hoàn hảo, chỉ có vết bầm bên dưới cổ áo lộ ra chứng minh nàng ta bị người ta bóp chết.

Hai người đều mới chết, xác mới chỉ vừa thối rữa, thi đóm còn chưa hiện lên, thân thể chỉ bốc mùi thối nhàn nhạt.

“Kỳ lạ thật, chủ nhân ngôi mộ thì biến mất, mà trong quan tài lại có hai cỗ thi thể mới.

Đây là lần đầu tiên ta thấy loại chuyện này.” Mục què cũng đã bò xuống đây, ông ta đứng từ xa nhìn cái quan tài một cái sau đó lại rúc ra sau, miệng vẫn lải nhải không ngừng, “Hai người này không biết là bị ai giết nhỉ? Vì sao lại đặt họ trong tòa cỗ mộ này, đã thế lại còn kéo chủ nhân ngôi mộ ra.

Chết rồi còn không để cho người ta yên.”

Mới nói tới đây ông ta đã bị Tang ném một cục đất lên người sau đó nó liếc xéo ông ta rồi trầm giọng mắng, “Lảm bảm làm bảm một đồng vô nghĩa, không sợ ta cắt lưỡi ngươi hả?”

Mục què phỉ bụy đất trên người sau đó to gan cãi một câu, “VẬY theo ý ngài thì chuyện này là sao?”

Tang cười lạnh một tiếng, “Hai người kia chính là bị chủ nhân ngôi mộ này giết chết.

Hắn giết người sau đó bỏ ra khỏi mộ thất và ném hai kẻ này trong quan tài của mình.

Không những thế, nữ nhân trong rừng kia cũng bị hắn làm hại.”

Nghe thấy vậy Mục què lập tức lộ ra biểu tình đã hiểu, sau đó ông ấy dán tới trước mặt Tang và thấp giọng hỏi, “Sao ngài biết hay vậy?” Tang ngược mắt nhìn lên trên, đôi con ngươi đỏ rực sáng quắc như hai con đom đóm trong bóng tối, “Mùi ta ngửi được trong rừng kia và mùi trong ngôi mộ này giống nhau.

Cái thứ đã chết mấy trăm năm rồi còn không muốn đi.

Không biết nhân gian vẫn đục đờ dáy này có cái gì cho hắn lưu luyến cơ chứ?”

“Ngài không biết rồi, nhân gian tuy ô trọc nhưng vẫn có chỗ hay của nó, người làm thần thiên không hiểu được đâu.” Nói xong Mục què tự biết mình lỡ lời nên vội che miệng liếc Tang một cái sợ chọc giận nó.

Nhưng Tang lại ngoài ý muốn không hề tức giận, nó chỉ híp mắt nhìn Mục què sau đó hẳn học hỏi, “Người nói xem nhân gian này có chỗ tốt nào?”

Mục què thấy nó không bực thì tức khắc tỉnh người mà thổi râu, rung đùi đắc ý nói, “Nhân gian náo nhiệt, tình thù ái hận, sinh lão bệnh tử, lại ngọc trong vàng son, đục vọng trần trề.

Cho dù kết quả cuối cùng đều là hư vô, dù nhân sinh khổ đoản, mỗi người đều có cái khó của mình nhưng một khi đã ở đây rồi thì có ai muốn đi lên nơi thiên đường không chút khói lửa chỉ có tiên khí phiêu bồng kia chứ? Càng đừng nói là địa phủ quỷ khí dày đặc.

Đại thần tiên, ngài nói có phải không?”

Tang không đáp lời, nó hình như thất thần, mí mắt không chớp, đôi mắt đỏ bùng cứ nhìn chằm chằm Mục què đến độ cả người ông ta nhũn cả ra.

“Oái, sao trong mộ thất lại có một cái lỗ? Thoạt nhìn giống như một cái cửa sổ nhỏ.” Giọng Triệu Tử Mai đánh gãy suy nghĩ của Tang.

Mới vừa rồi hắn đi tìm kiếm khắp nơi trong mộ thất nên không tham dự vào cuộc nói chuyện của hai người Hiện tại hắn đang ghé người ở vách tường bên trái của quan tài, mày nhíu lại, ngón tay nhẹ moi vách tường rồi

mọi ra một đồng hòn đất lớn nhỏ không đồng nhất.

Tang và Mục què vội đi tới, Triệu Tử Mai thấy thế thì nghiêng người chỉ vào vách tường và nói, "Ban đầu ta còn tưởng trên tường có cái lỗ, nhưng sau khi mọi đất ra thì mới phát hiện đây là một cái cửa sổ nhỏ."

Sườn phía bắc của mộ thật thật sự có một phiến cửa sổ lớn bằng lòng bàn tay.

Nó ngăn nắp, bốn phía dùng gỗ chống đỡ để ngừa đất sụp xuống lấp mất.

"Có cửa sổ sẽ có phòng, lẽ nào phía đối diện của cái cửa sổ này còn có một mộ thật khác?" Mục què cũng hứng thú dán mắt lên "cửa sổ" nhỏ kia mà cố nhìn xuyên qua bên kia.

Nhưng vừa sấn tới ông ta đã bị Tang đẩy ra.

Nó hé mắt dán lên cửa sổ, ngưng thần nhìn vào bên trong.

"Nhìn thấy gì không?" Triệu Tử Mai thấy Tang vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm cửa sổ một hồi lâu thì không nhịn được ở phía sau thúc giục một câu.

"Quan tài," qua hồi lâu giọng Tang mới truyền tới, nhẹ nhàng rót vào tai hẳn giống như mưa bụi lác rắc trên bầu trời, "Chỗ đó có một cái quan tài, đây là một tòa mộ thật hợp táng cả hai vợ chồng."

Bên dưới mảnh đất trống trong rừng trúc có hai tòa mộ thật, lúc các thôn dân đào tòa mộ thứ hai lên thì mọi người mới phát hiện hai tòa mộ thật này liền nhau.

Tòa mộ thật thứ hai có kết cấu và vật liệu, thậm chí cả hoa văn khắc bên trên cũng giống hệt tòa mộ đầu tiên, không có nửa điểm khác nhau.

Hai tòa mộ thật cách một vách tường, trên đó có một cái cửa sổ nhỏ, có xà, có góc nhọn, lớn hơn lòng bàn tay một chút, nhưng lại dư sức thông hai tòa mộ thật.

"Đây..... đây là quá tiên kiêu mà."

Một lát sau một cái thôn dân bỗng nhiên thả cái xéng trên tay xuống sau đó ngậy ra nhìn phiến cửa sổ nhỏ kia và nói ra một câu như vậy.

Chương 107: 107: Quá Tiên Kiêu

Trong gian mộ thất hợp táng hai vợ chồng có một cửa sổ nhỏ thì nó được gọi là "Quá tiên kiêu".

Sống cũng như chết, lúc sống vợ chồng ngủ chung giường, lúc chết cũng phải mở một cái cửa sổ trên mộ thất để lúc nào cũng nhìn thấy đối phương, hy vọng kiếp sau có thể tái tục tiền duyên.

Trong quan tài rộng mở có một nữ nhân đang nằm, nàng ta đương nhiên đã không còn xinh đẹp động lòng người như khi còn sống.

Tuy dung mạo và mái tóc vẫn có thể mơ hồ nhìn ra nhưng xác chết đã phần đã biến thành màu đen.

Chỉ có bộ váy màu đỏ màu quả hạnh thêu đuôi phượng trên người nàng ta lại vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nó thậm chí còn tung bay.

Triệu Tử Mai nghĩ nếu nàng ta còn sống thì chắc chắn sẽ có bộ dạng cực kỳ uyển chuyển yêu kiều.

"Nghe nói 'quá tiên kiêu' xuất hiện lần đầu tiên ở đời nhà Hán.

Lúc ấy phần lớn người ta sẽ đục một cái lỗ nhỏ trên vách tường, chúng tỏ vợ chồng dưới âm phủ cũng có thể tiếp tục giao lưu.

Hiện tại mặc dù vợ chồng ân ái chôn cùng một chỗ cũng bình thường, nhưng vì sao lại phải chôn ở hai mộ khác nhau? Đây không phải lãng phí nguyên liệu.

Không ngờ hôm nay ta lại được nhìn thấy nó ở đây." Vị thôn dân biết về quá tiên kiêu kia rất hứng thú mà nhìn hai tòa mộ thất liền kề nhau sau đó tám tấc cảm thán.

"Nếu là vợ chồng ân ái chôn cùng một chỗ cũng bình thường, nhưng vì sao lại phải chôn ở hai mộ khác nhau? Đây không phải lãng phí nguyên liệu

ư?" Mục què túm tóc không hiểu hỏi.

"Ta từng đọc được ở trong sách nói 'chôn cùng huyết' chỉ có thể thực hiện trong trường hợp hai vợ chồng chết cách nhau gần ngày.

Nếu hai vợ chồng qua đời cách nhau một khoảng thời gian xa lại vẫn muốn chôn cùng một chỗ thì sẽ tạo hai tòa mộ thất giống như thế này.

Nhưng lúc ấy người ta sẽ phải đào một cái cửa sổ thông hai bên, làm thành 'quá tiên kiều'.

Đây cũng là lần đầu tiên ta thấy nó, chứng tỏ chủ nhân hai ngôi mộ này lúc còn sống cực kỳ ân ái." Triệu Tử Mai giải thích cho Mục què hiểu sau đó hần nhìn về phía mộ thất thứ hai và nói, "Kết cấu, trang trí, điêu khắc..... đến quan tài đều giống nhau như đúc, hần muốn ở cùng một chỗ với nàng ta, giống hệt như khi bọn họ còn sống."

"Ân ái?" Tang cười lạnh một tiếng, "Ân ái mà hần lại bỏ nàng ta lại còn mình chạy một mình ư? Ân ái mà lại vẫn không thể rút bỏ trần thế sao? Sao không ở đây cùng nàng ta chứ?"

Triệu Tử Mai bị nó nghẹn một lời này thì không biết nói gì, nhưng nghĩ lại hần cũng không nhìn được cười và cảm thấy nó nói có lý.

"Lúc còn sống hần là ân ái, nhưng loại ân ái này không có càng tốt."

Một giọng nói cực nhỏ truyền tới từ phía sau bọn họ.

Tang quày đầu nhẹ nhàng kéo vành nón che đi đôi mắt đỏ dọa người của mình để tránh làm cho đám thôn dân phía sau hoảng hốt.

"Người biết chủ nhân ngôi mộ này ư?" Triệu Tử Mai bước về trước một bước sau đó duỗi tay gọi người kia tới.

Người nọ đi ra khỏi đám người và liếc mắt nhìn hai tòa mộ thất sau đó cười khan vài tiếng mới nói, "Cũng không coi như biết, nhưng khi còn nhỏ ta có nghe người ta nói về câu chuyện xưa liên quan tới quá tiên kiều này.

Bọn họ nói ở thôn bên cạnh thôn chúng ta có một tòa mộ thất, bên trong hợp táng một đôi vợ chồng.

Người khác đều nói người chồng cực kỳ yêu thương vợ, dù chết cũng không đành lòng chia lìa thế nên đã đục một cái cửa sổ trên vách mộ của mình, chỉ cầu có thể ngày ngày thấy vợ mình, tựa như..... tựa như Ngưu Lang Chúc Nữ gặp nhau trên cây cầu Ô Thước.

Nhưng tình huống chân thật lại không được tốt đẹp như truyền thuyết mà có chút..... có chút ghê người.....”

“Nói xem.” Tang bò lên từ ngai mộ kia sau đó ngồi xuống, tay đè thấp vành nón làm bộ chăm chú lắng nghe.

Nam nhân đang nghe diễn kịch thì gặp nữ nhân.

Hắn vừa thấy nàng đã xiêu lòng, tình này khó kiềm nén nhưng lúc ấy nàng đã dính thân, qua một thời gian sẽ gả cho người khác làm vợ.

Nam nhân không cam lòng, mỗi khi nghĩ nàng sẽ rửa tay làm cơm canh cho người khác, lại cùng người nọ dũa dưa đến bạc đầu là lòng hắn tựa như có ngàn vạn con kiến bò, khiến hắn ngày đêm khó an, hoảng sợ không chịu nổi. Rốt cuộc hắn quyết ý đi làm một việc, một việc lòng hắn nản nã đã lâu mới có dũng khí để làm.

Hắn biết người mà nàng dính thân thích đến cờ quán chơi cờ vì thế hắn nương bóng đêm trộm bò đến nóc nhà của cờ quán kia và ném một cái chậu hoa lên đầu người trẻ tuổi kia.

Vị công tử đáng thương kia bị đập vỡ đầu, máu tươi và óc bắn tung tóe như quân cờ trắng đen.

“Không cứu được.”

Nam nhân trốn trên nóc nhà nghe đám người bên dưới kính hô thì trong lòng mừng thầm.

Nhà nàng kia đương nhiên vì việc này mà cực kỳ bi thương.

Nam nhân nương cơ này chen vào, ăn cần săn sóc, dùng toàn bộ thủ đoạn đoạt được sự tin tưởng của cha mẹ nàng.

Rốt cuộc sau một năm cha mẹ nàng cũng gạt đầu đồng ý gả nàng cho hắn.

Lúc này nam nhân cảm thấy mình là người hạnh phúc đặc ý nhất trên thế giới này.

Hắn cưới được người vợ hắn mơ ước, tuy phải trả giá bằng việc tay hắn nhuộm máu tươi nhưng hắn vẫn cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, không lâu sau khi thành thân hắn

lại bắt đầu hoài nghi vợ mình.

Mà trên cơ bản mỗi lần hoài nghi đều chỉ dựa vào phán đoán không hề có căn cứ của hắn.

Gã sai vặt, đầu bếp, người đánh xe, tiểu nhị cửa hàng..... phàm là người khác giới mà nữ nhân kia có tiếp xúc hắn đều hoài nghi.

Gần đây nàng nói chuyện với ai hơi nhiều, nàng cười với ai, lại dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện với bọn họ.....

Chẳng lẽ nàng đang tán tỉnh bọn họ sao? Hắn không tin, nhưng sóng mắt nàng rõ ràng mang theo kích động nhẹ nhẹ, còn có tình cảm rung rinh.....

Nam nhân bắt đầu âm thầm quan sát vợ mình, lúc đầu hắn luôn lấy có rời nhà rồi đột ngột vòng trở về để thử sự trung thủy của nữ nhân với mình.

Sau đó hắn phát hiện nàng bắt đầu bất mãn nên càng cẩn thận hơn.

Hắn đào rất nhiều lỗ: trên vách tường, ván cửa, trên cửa sổ, lại nhìn trộm nàng từ những cái lỗ này.

Hắn quan sát biểu tình, động tác và ngữ khí của nàng khi nói chuyện với người khác phái.

Rồi hắn lấy cái này để phán đoán có phải nàng thật sự có tâm tư với người khác hay không.

Nữ nhân phát hiện ra những cái lỗ này.

Trong những cái lỗ luôn có một đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, bất kể nàng đi đâu sau lưng đều có một đôi mắt nhìn nàng như kim châm, cuộc sống vì thế mà khó an ổn.

Rốt cuộc có một ngày gã sai vặt bên cạnh nam nhân là Vương Nhị dò hỏi nữ nhân vì sao gần đây lại luôn buồn bực không vui.

Lúc ấy nàng không nhịn được khóc, nàng đã bị đôi mắt giấu trong những cái lỗ kia dày vò lâu lắm rồi, cho nên chỉ một câu quan tâm vô ý của Vương Nhị đã khiến nàng không nhịn được phát tiết cảm xúc.

Nhưng nàng cũng không tiết lộ bí mật kia cho Vương Nhị, nàng còn muốn giữ tôn nghiêm của chủ một nhà cho chồng mình.

Vì vậy khóc xong nàng đuổi gã sai vặt đang hoang mang kia đi.
Nhưng vài ngày sau Vương Nhị lại ngoài ý muốn mà chết.

Chương 108: 108: Chuyện Cũ

Thi thể Vương Nhị được phát hiện trong rừng trúc ở hậu viện, mấy ngày trước hắn còn từng giúp nàng kia rút măng ở chỗ này.

Khi đó đúng là lúc măng mùa xuân mọc nhiều, cả cánh rừng trúc trải đầy những cây măng cao thấp khác nhau, một đám vượn mũi nhọn, khoác áo xanh nhạt.

Cổ Vương Nhị cắm một cây măng, nó xuyên qua cổ hắn, máu tươi nhuộm đỏ mảnh đất xung quanh và thấm vào sâu dưới gốc măng.

Một đám quạ đen đậu trên người hắn cắn xé quần áo, mổ bữa tiệc khó lắm mới có này.

Xác Vương Nhị bị đám chim chóc xâu xí kia mổ đến da tróc thịt bong, đến tui tiền bên hông cũng bị một con quạ kéo xuống rồi ngậm bay vào màn trời tối dần.

Nữ nhân thấy thi thể chồng chất vết thương của Vương Nhị thì sợ tới mức mấy ngày không thể xuống giường, mãi hơn một tháng sau mới hồi phục. Nhưng nàng ta không ngờ cái chết của Vương Nhị mới chỉ là bắt đầu.

Từ ngày đó trở đi người trong tòa nhà này càng lúc càng ít, đám hạ nhất bất giác biến mất dần dần.

Ban đầu nàng ta cũng không hoài nghi chồng mình, mãi tới một buổi tối nàng ta bừng tỉnh lại phát hiện người bên cạnh không biết đã đi đâu.

Nàng ta vào trong viện tìm hắn mới hiểu rõ mọi chuyện.

Chồng nàng ta đang ở trong rừng trúc dùng một cây măng nhọn đào đất, bên cạnh hắn là một thi thể bị một cây măng đâm thủng cổ.

Nàng ta nhận ra người kia, đó là đầu bếp trong phủ, một nam tử trung niên cực kỳ hòa khí, sáng nay ông ấy còn cùng nàng chào hỏi.

Nữ nhân nhìn thấy khuôn mặt đầu bếp bị ánh trăng chiếu xuống thì càng

thêm quý dị, máu tươi chảy ra từ cổ kéo dài thành vệt trên khuôn mặt xanh lá của ông ta khiến cho khuôn mặt như bị chia làm hai nửa. Nàng ta dùng sức bịt miệng mình để không thét ra tiếng.

Tuy nàng ta chán ghét hành vi giám thị của chồng nhưng trước giờ chưa bao giờ nghĩ người bên gối lại là kẻ đòi tay nhuộm đầy máu tươi.

Nàng ta yên lặng lùi qua một bên, lần đầu tiên nghiêm túc xem kỹ người chồng mình đã cưới: Diện mạo của hắn chẳng liên quan gì tới mấy chữ cùng hung cực ác, thậm chí hắn còn có chút thanh tú, mang theo chút yếu điệu.

Hắn cực kỳ thích đọc sách, là người bác học đa tài, ngày thường đối đãi với mọi người cũng hiền lành, chưa bao giờ trách móc hạ nhân nặng nề.

Đối với nàng ta hắn cũng săn sóc tỉ mỉ, tuy hắn không có nhiều bạn, tính cách cũng tương đối nặng nề nhưng công việc làm ăn của hắn rất khá.

Tòa nhà này chính là hắn dùng tiền lời mua được, bởi vì cả tòa nhà trông rất nhiều trúc, loài cây mà nàng ta thích.

Đúng là vì những ưu điểm này mà nàng và cha mẹ mới xem nhẹ bản tính của hắn: Dục vọng khống chế của hắn quá mạnh mẽ, đặc biệt với thứ mình quý trọng hắn sẽ không cho đối phương có một chút tự do và riêng tư nào.

Hắn mãi cảm và đa nghi, thậm chí cái này đã ngấm sâu vào xương tủy của hắn, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay hắn đều có thể miên man suy nghĩ và phán đoán câu chuyện theo hướng hoàn toàn không thực tế.

Nhưng nếu chỉ có thế thì cũng thôi, cùng lắm là quan hệ vợ chồng không hài hòa, là nàng gặp được người không tốt, về sau mặc kệ tốt xấu thế nào thì cuộc sống này vẫn có thể miễn cưỡng vượt qua.

Nhưng đêm nay nàng ta triệt để phát hiện ra sự thật: Nàng ta không thể cùng một kẻ giết người vô số sống với nhau cả đời, tuyệt đối không thể. Nhưng hiện giờ trong cả tòa nhà chỉ còn lại mình nàng ta và nam nhân này.

Hắn không những không cho nàng tùy ý ra cửa mà thậm chí cũng không cho người ngoài tiến vào.

Đến cả cha mẹ nàng tới một lần cũng bị hấn khước từ.

Nàng quả thực bị hấn cầm tù, vậy nàng làm thế nào để chạy đây?
Cũng may trời không tuyệt đường người, lúc này nam nhân lại có một việc làm ăn bên ngoài xảy ra vấn đề cần hấn tự mình đi một chuyến.

Việc làm ăn kia rất quan trọng với hấn, cho nên chuyến này hấn tuyệt đối không thể không đi.

Nữ nhân nhắm chuẩn cơ hội này nên cố ý giả bệnh, khẩn cầu nam nhân để cha mẹ tới chăm sóc nàng.

Nam nhân thấy nàng bệnh quá nên cũng đành đồng ý.

Vì thế nữ nhân rất cuộc cũng chờ được cơ hội chạy thoát, nàng biết đây là cơ hội duy nhất cũng là cơ hội cuối cùng của nàng.

Nam nhân đi rồi nàng nói hết toàn bộ chuyện xảy ra với cha mẹ mình, lúc đầu hai vợ chồng già không tin nên nàng mang họ tới rừng trúc.

Quả nhiên bọn họ phát hiện một đồng thi thể ở trong đó, tổng cộng có 8 cỗ thi thể, đều là của đám hạ nhân đột nhiên mất tích trước đó.

Nhìn những cái xác máu tươi đầm đìa kia hai vợ chồng già sợ ngây người.

Bọn họ không nghĩ đứa con rể khiêm tốn có lẽ kia lại là một kẻ ác ma đội lốt người.

Vì thế bọn họ quyết định chạy trốn suốt đêm, không trì hoãn một khắc nào.

Nhưng lúc ba người đã chuẩn bị xong tay nải và chuẩn bị rời khỏi nhà thì người đánh xe ngựa mà nam nhân thuê lại hốt hoảng quay về nói với bọn họ lúc qua sông nam nhân không cẩn thận nên đã rơi xuống thuyền.

Hấn rơi vào vòng nước xoáy, tới giờ vẫn chưa thấy người.

Nghe thấy tin tức này ba người không biết nên vui hay buồn, nhưng nữ nhân lại cảm thấy trái tim thả lỏng.

Nàng cảm nhận được nhẹ nhàng đã lâu không thấy, tuy nó còn mang theo một chút áy náy thoáng qua.

Bởi vì nam nhân kia dù sao cũng là chồng nàng, từng là chồng nàng.
Ba người ở lại tòa nhà chờ vài ngày xem có tin tức gì không nhưng bọn họ đều biết hẳn sẽ không trở lại.

Con sông kia và dài vừa rộng, hiện tại lại là mùa lũ nên dòng nước rất siết.

Người biết bơi lội còn khó mà thoát một kiếp huống chi tên kia hoàn toàn không biết bơi.

Rất cuộc bọn họ vẫn quyết định báo quan, bởi vì dù hẳn đã chết nhưng những người bị hẳn giết hại vẫn còn chôn trong rừng trúc khóc lóc kể lể những oan khuất của bản thân.

Nhưng vào cái đêm trước khi báo quan nam nhân đã trở lại.

Cả người hẳn ướt đẫm đi vào sân, ánh trăng rơi xuống đỉnh đầu hẳn lại không chiếu ra cái bóng gì.

Nữ nhân và cha mẹ cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi tòa nhà kia.

Qua mấy ngày có người phát hiện ở cửa nhà có nhiều cỗ thi thể, có gã sai vặt, đầu bếp, quản gia, cũng có nữ nhân cùng cha mẹ nàng nhưng chỉ có nam nhân là không thấy đâu.

Tháng thứ hai sau khi nữ nhân xuống mồ thì thi thể nam nhân được người ta vớt lên từ dưới sông, quần áo trên người hẳn đã nát, thịt cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Mấy người đánh cá dựa vào eo bãi hẳn nắm chặt trong tay mới nhận ra thân phận hẳn.

Mọi người không biết chuyện nên mới đào một gian mộ khác mà chôn hẳn bên cạnh vợ mình.

Nhưng vào ngày hạ táng ấy lại có một chuyện ly kỳ xảy ra.

Nắp quan tài của nam nhân không sau đóng đinh được, cứ đóng vào là nó lại tự động bong ra.

Thử mười mấy lần vẫn không được nên cuối cùng mọi người đều bị dọa mặt trắng bệch.

Người đóng đinh đã làm nghề này vài thập niên nhưng chưa bao giờ gặp chuyện quỷ quái như vậy.

Sau đó là một người có tuổi đi lên nói một câu này: "Có phải người chồng này quá mức trọng tình, dù chết cũng không muốn tách khỏi vợ mình nên mới chậm chạp không muốn phong quan hay không?"

"Vậy phải làm sao đây? Hiện tại mà thông hai ngôi mộ thất thì phí công quá, hơn nữa cũng quấy nhiễu tới vị phu nhân kia." Mọi người sôi nổi nghị luận.

"Vậy..... thì làm quá tiên kiêu đi." Ông lão kia suy nghĩ sau một lúc lâu mới chậm rãi nói.

Chương 109: 109: Dây Dưa

Nàng đã chết sao? Hẳn là đã chết, nàng còn nhớ rõ ngón tay mang theo hơi nước của hấn bóp cổ mình, cảm xúc kia thực lạnh lẽo.

Chết cũng tốt, vậy sẽ không có một đôi mắt lúc nào cũng đi theo mình.

"Nương tử....."

Bên tai truyền đến một tiếng nói quen thuộc, nữ nhân cảm thấy trong đầu có thứ gì đó đứt phụt.

"Nương tử, nương tử, ta vẫn ở đây nhìn nàng đó....."

Nữ nhân quay đầu thấy một đôi mắt, tuy khẽ mỉm cười nhưng lại lộ ra hơi lạnh thấu xương.

"Người trong nhà đều đã chết sạch thì chuyện bên trong như thế nào chỉ có người chết biết, các người nghe được chuyện này từ miệng ai?"

Tang bán tín bán nghi mà hỏi thôn dân vừa kể câu chuyện xưa kia.

Triệu Tử Mai lại cảm thấy lời kể kia nói có thể tin 8 phần, bởi vì lúc mới vừa rồi trong đầu hấn hiện ra một nữ nhân, nàng vừa khóc thút thít vừa chỉ về phía sau hấn.

Triệu Tử Mai theo ngón tay nàng ta chỉ mà xoay người lại thì phát hiện trong mảnh hỗn độn sương mù phía sau có một cái lỗ, bên kia lỗ là một con mắt tỏa sáng lấp lánh.

"Lời hấn nói hẳn là thật, quá tiên kiêu tượng trưng cho vợ chồng ân ái nhưng đó chỉ là truyền thuyết đẹp để mọi người nghĩ ra thôi.

Tình hình thực tế chính là một nam nhân không ngừng bám lấy vợ mình, dù nàng ta đã chết cũng không muốn buông tha."

Nghe Triệu Tử Mai nói thế, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của hấn là Tang đã biết hấn lại thấy vài chuyện kể khác không thể nhìn được.

Vì thế sau khi nhìn chằm chằm hai ngôi mộ liền nhau kia trong chốc lát nó mới mắt lé nhìn Triệu Tử Mai hỏi, "Vậy hai cỗ thi thể mới kia là chuyện gì? Và nữ nhân nằm trong rùng trúc lại là ai?"

"Chuyện này chỉ có thể giao cho quan phủ đi tra xét."

Nói xong câu đó hắn bỗng cảm thấy sau lưng tê dại, giống như bị người ta điểm trúng huyết đạo.

Nhưng vừa quay đầu hắn lại chẳng phát hiện cái gì, chỉ có cảm giác tê dại lạnh lẽo kia chậm rãi bò đầy cơ thể.

Là cảm lạnh sao? Hắn quay đầu lại đối diện với ánh mắt của Tang, nó cười cười nhìn hắn, con ngươi đỏ bừng híp thành một đường giống mắt mèo.
* * *

Tại sao lại lạnh như vậy? Sau khi uống xong một bát canh gừng to mà Bảo Điền nấu cho, lại đắp thêm hai tầng chăn bông mà hơi lạnh vẫn xuyên vào, từ giữa lưng thấm tới trước ngực rồi theo kinh mạch cả người tản ra các nơi.

Triệu Tử Mai rúc trong ổ chăn run rẩy, đầu nghiêng ra ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua: Không thể nào, hiện tại tuy là mùa thu nhưng hôm nay mặt trời treo cao ấm áp, thời tiết tốt không gió không mưa.

Giữa trưa hôm nay mọi người thậm chí còn bỏ áo kép mà mặc một tầng áo đơn.

Mặc dù hiện tại đã vào đêm nhưng nhiệt độ không khí vẫn không thấp hơn một chút nào, vậy vì sao hắn lại bị đông lạnh thành thế này chứ?

Loại cảm giác này không phải cảm lạnh, bởi vì thân thể hắn cũng không có dấu hiệu không khỏe nào khác, đầu cũng không đau không nóng, cổ họng và mũi cũng không nghẹn.

Hắn chỉ đơn thuần cảm thấy lạnh tới độ tim cũng run lên.

Bảo Điền ở ngoài cửa canh giữ, hiện tại là giờ sưa nên hắn đã ngủ rồi.

Triệu Tử Mai thậm chí có thể nghe được tiếng ngáy rất nhỏ từ ngoài cửa truyền vào.

Hắn không muốn đánh thức Bảo Điền, bởi vì hôm nay Bảo Điền cũng đã vội cả một ngày, buổi tối lại phải ở khách điếm hầu hạ hắn tới tận nửa đêm nên cũng đã sớm mệt mỏi.

Nhưng cứ nằm như thế hẳn lại cảm thấy mình sắp đông lạnh thành một cây băng, còn không bằng xuống giường đi lại đi lại rồi uống một bát canh gừng nóng từ cái ấm đặt trên bếp lò.

Nói không chừng làm thế có thể giảm bớt hơi lạnh càng ngày càng dày trên người hẳn.

Hắn bọc chăn đi xuống giường rồi dịch dần từng bước tới cạnh cái bàn sau đó ngồi xuống rót một chén canh gừng thật đầy và một ngụm uống xong.

Canh nóng rất theo cổ họng trượt xuống mang theo một chút ấm áp thu thái nhưng rất nhanh chút ấm áp này lập tức biến mất, hàn khí trên người hẳn đã cắn nuốt nó và bao quanh thân thể hẳn như cũ.

“Khanh khách.....”

Lúc hẳn bị hàn khí giống như vĩnh viễn không tan biến này làm cho bực bội thì phía sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng cười vắng vắng.

Tiếng này là của một nữ nhân nhưng thân thể nàng ta lại như con rắn, một con rắn tinh tế lạnh như băng.

Nàng ta dán phía sau lưng hẳn, muốn chui vào thân thể hẳn.

“Bảo Điện.”

Phản ứng đầu tiên của Triệu Tử Mai chính là đánh thức Bảo Điện, nhưng vừa mở miệng thì lời hẳn lại biến thành hai nhúm khói trắng đọng lại trong không trung.

“Khanh khách.....”

Nữ nhân kia chen vào cơ thể hẳn, hơi lạnh trên người nàng ta đuổi hơi ấm trên người hẳn đi.

Mỗi lúc nàng ta tiến vào được một tấc thì hẳn lại cảm thấy lạnh hơn một phần.

Rất nhanh toàn bộ phần lưng của hẳn đã đông cứng, hiện tại cho dù có người thọc dao nhỏ vào lưng hẳn thì sợ là hẳn cũng chẳng cảm thấy gì.

Đây là cảm giác bị đoạt xác ư? Mỗi lần Tiểu Ngộ bị Tang không chế cũng phải trải qua cảm giác này sao?

Không biết vì sao vào lúc này hẳn lại nhớ tới Mục Tiểu Ngộ, nữ hài tử

tùy tiện với khóe miệng vĩnh viễn mang theo ý cười kia.

Làm sao nàng có thể bình tĩnh tự nhiên như thế khi biết trong cơ thể mình có một con yêu quái thời thời khấc khấc có thể trồi lên làm tu hú chiếm tổ chứ?

Phía sau lưng càng lạnh hơn, nữ nhân kia đã sắp chui hẳn vào người hẳn bởi vì hẳn nhận ra không chỉ miệng mình không thể nói mà thân thể cũng tựa như bị đông cứng.

Cái chén trong tay hẳn bị buông lỏng rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh.

Nhưng chút tiếng vang này chỉ đổi được một tiếng "ùm" mơ hồ của Bảo Điền, hoàn toàn không đủ để đánh thức một người đã cực kỳ mệt nhọc. "Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sông chung chấn chết chung huyết....."

Bên tai lại truyền đến câu kịch kia, cùng lúc đó trước mắt hẳn bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh: Một nam nhân cả người ướt đầm dề đang đứng bên giường, hẳn cúi thấp người, đôi tay dùng sức bóp chặt cổ nữ nhân đang nằm trên giường.

Nữ nhân đang giãy giụa, sắc váy màu quả hạnh đỏ thắm của nàng ta theo động tác giãy dụa của hai chân mà bay lên, giống một tấm màn lụa Rốt cuộc, ánh sáng và hoảng sợ trong đôi mắt đen của nữ nhân kia cũng chậm rãi trôi vào đêm đen.

Đáy mắt nàng ta trống rỗng, biến thành hai khối gỗ đàn độn không có một tia sáng.

"Sống chung chấn, chết chung huyết, nàng đã nói..... Nàng đã nói....."

Nam nhân lẩm bẩm lời này rồi buông đôi tay và quay đầu nhìn phía sau.

Triệu Tử Mai nhìn thấy trên mặt hẳn toàn là hơi nước màu trắng, ngũ quan bị giấu nên không thấy rõ lắm.

Cổ họng hẳn căng lên, cảm thấy mình muốn hét ra tiếng nhưng rốt cuộc vẫn bất lực.

Một màn quái dị trước mặt biến mất, hẳn cảm thấy phía sau lưng mình lại càng thêm nặng nề, giống như đang cõng một khối băng thật lớn.

“Ta chết thật là thảm..... Ô ô..... Hấn giết ta..... Giết ta.....”
Tiếng cười hóa thành tiếng khóc thê lương, giống một tiếng gió gào thét
xoay quanh trong phòng không chịu tiêu tan.

Chương 110: 110: Hưởng

Một cơn gió từ phía sau thổi tới như lốc xoáy, khước mắt Triệu Tử Mai liếc nhìn thì thấy bên chân ghế có một vạt màu đỏ: Là tà váy, màu đỏ quả hạnh với hình thêu đuôi phượng.

Hắn biết người phía sau là ai, nhưng cùng lúc đó cột sống lại giống như bị một bàn tay lạnh băng nắm lấy, ngón tay theo khớp xương lần xuống, chậm rãi rơi xuống bên hông của hắn.

“Hắn giết ta.....”

Hơi thở của nữ nhân lạnh lẽo phập phồng bên tai hắn, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi người chết trên người nàng ta.

Nó không thổi mà móc meo, giống như một căn nhà cũ kỹ nhiều năm không có người ở.

“Hắn giết ta.....”

Lại một tiếng nức nở trầm thấp, đôi tay lạnh lẽo của nàng ta xuyên qua da thịt của hắn tìm được phía sau rốn, cả người nàng ta cũng theo đó mà tiến về phía trước.

Nàng ta giống một con rắn, thong thả mấp máy chui vào thân thể Triệu Tử Mai.

Đây là cảm giác bị đoạt xác sao? Triệu Tử Mai nhìn qua tròng mắt của chính mình ra ngoài, toàn bộ bài trí trong phòng đều rõ ràng, thậm chí hắn còn thấy “Chính mình” đang ngồi ngay ngắn trước bàn, một bàn tay nhẹ nhàng phủ nhẹ mặt bàn, chấm vệt nước rơi vãi trên đó mà chậm rãi viết ra một chữ “Sinh”.

Một lát sau hắn nghe được “Chính mình” cười, kỳ quái là giọng hắn lúc này không có gì khác thường, khác với lúc Mục Tiểu Ngộ bị Tang đoạt xác.

“Ta sống.”

Sau khi nói ra ba chữ này hắn mở hai tay ra trước mặt, cẩn thận nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn với khớp xương rõ ràng.

Sau đó hắn vuốt ve cánh tay và ngực mình, cứ vậy vài lần để xác định khối thân thể tươi sống cao lớn này thật sự thuộc về "Chính mình".

"Ta sống....."

Lặp lại ba chữ kia xong hắn đứng dậy đi vài vòng trong phòng.

Nhưng tư thế đi của hắn thực quái dị, bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, vòng eo mảnh khảnh, nhìn thế nào cũng giống một nữ tử kiều tiêu.

Nếu không phải hắn còn bận moi hết đầu óc nghĩ làm sao đoạt lại xác mình thì Triệu Tử Mai gần như bị bộ dạng này của bản thân chọc cười. Nhưng lúc hắn lại lần nữa muốn khống chế thân thể mình thì bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa "Đốc đốc".

Tiếng động không lớn, nhưng Triệu Tử Mai cảm thấy lấy sự nhạy bén và linh hoạt của Bảo Điền thì hắn đã tỉnh lại khi có kẻ đứng cạnh gõ cửa như thế.

Nhưng Bảo Điền không những không tỉnh mà tiếng ngáy ngược lại càng lúc càng lớn.

Triệu Tử Mai nghe thấy rõ ràng, hắn thấy "Chính mình" cũng sửng sốt một chút sau đó bước nhanh đến bên bàn ngồi xuống và hắng giọng hỏi vọng ra ngoài cửa, "Đã trễ thế này ai còn tới thế?"

"Là ta, mở cửa." Giọng Tang bay tới từ bên ngoài, tuy nó đã có ý đổi giọng nhưng Triệu Tử Mai vẫn nhận ra là nó.

Hắn cảm thấy mình như vừa nuốt được một viên thuốc an thần, trong lòng lập tức kiên định.

"Ta đã ngủ rồi, có chuyện gì thì ngày mai lại nói."

Đúng như hắn đoán, "Chính mình" lập tức cự tuyệt không cho Tang vào, nhưng người ngoài cửa lại đưa ra một lý do khiến hắn không thể cự tuyệt.

"Công tử, Bảo Điền hình như hôn mê rồi, ngài mau mở cửa ra xem hắn thế nào?"

Bảo Điền bị "Tang" ôm vào phòng, nó đặt hắn lên giường sau đó không hề quan tâm đến an nguy của hắn mà tùy tiện đi tới trước mặt "Triệu Tử Mai" rồi nhìn thẳng vào mắt hắn mà cười hắc hắc.

"Người cười..... cái gì?" "Triệu Tử Mai" hoảng loạn vén lọn tóc rối bên

má ra sau tai và lại hỏi, "Người nhìn chăm chăm ta làm cái gì?"

"Không có gì, ta chỉ cảm thấy ngài hôm nay có chút khác khác, hình như giống một nữ nhân." Tang vẫn cười, nụ cười ấy mãi không tan.

"Triệu Tử Mai" vội vàng ngồi xuống mép giường, hẳn có chút hoảng loạn, ánh mắt né tránh không dám lại đối diện với nó.

Tang cũng không cưỡng bách hẳn mà ngồi xuống bên cạnh, hai chân lẹ xẹp vài cái sau đó nó bỗng duỗi tay cởi vạt áo trước.

Đen trong nó mặc một cái áo lót màu nguyệt bạch, làn da trắng nõn như ẩn như hiện dưới lớp quần áo mỏng manh.

"Người..... Người làm gì?" "Triệu Tử Mai" dịch sang bên cạnh một chút, ánh mắt lại chuyển tới bên người Tang, "Đang yên đang lành người cởi quần áo làm gì?"

Tang dùng một bàn tay quạt quạt trước người và đáp, "Thì nóng, ngài không cảm thấy thế à?"

"Nóng mới lạ ấy, trên người hẳn tỏa ra hàn khí mãnh liệt, rõ ràng là sắp lạnh chết mới đúng." Triệu Tử Mai thật thấy Tang cởi vạt áo thì đã vội chuyển tầm mắt sang một bên sau đó âm thầm lẩm bẫm một câu.

Nhưng rất nhanh hẳn lại ý thức được nguyên nhân nó làm như thế vì vậy hẳn lập tức cười trộm và kiên nhẫn chờ.

"Triệu công tử", Tang tiến về phía "Triệu Tử Mai" hai tác, cánh tay ôm lấy tay hẳn, "Ai u, sao người Triệu công tử lại lạnh như thế?"

"Triệu Tử Mai" muốn rút tay ra nhưng được một nửa lại bị nó túm lấy.

Nó nắm chặt tay hẳn, ngón dài mảnh khảnh đan với ngón tay hẳn thật chặt, miệng tiếp tục nói, "Có phải ngài cảm lạnh rồi không? Dù sao thì rùng rùng kia cũng thực âm u, oán khí dày đặc.

Ai nha, hay ngài bị cái gì không sạch sẽ quán lên người rồi?"

"Sao có thể?" "Triệu Tử Mai" lập tức hoảng loạn, "Sao lại có thứ không sạch sẽ được chứ?"

Tang cong môi cười, "Người hỏi ta nhưng ta còn đang muốn hỏi người đó?"

Giọng nó đột nhiên sắc bén, đôi mắt đỏ như lửa híp lại thành một đường,

"Triệu công tử thật sao có thể nhìn chăm chăm nữ nhân cởi áo lộ ngực chứ hả? Trừ phi hiện tại kẻ chiếm thân thể hẳn căn bản chính là một nữ nhân."

Nói tới đây lòng bàn tay nó bỗng phun ra một luồng khí nóng ngưng tụ

thành một quả cầu lửa chiếu cả gian phòng đến đờ bùng.

Nhưng kỳ lạ nhất là Triệu Tử Mai lại không cảm thấy nóng, tay hắn rõ ràng bị nó nắm chặt, ngọn lửa từ hai bàn tay dán sát tuôn ra hùng hục nhưng hắn lại hoàn toàn bình thường.

Ngược lại hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái, hàn ý vẫn luôn vây lấy cả người hắn chậm rãi tan đi, máu và hồ phách của hắn đều trở lại như bình thường.

Hắn thử giật giật ngón tay, phát hiện thân thể bắt đầu trở lại khổng lồ của mình.

Triệu Tử Mai thật đã trở lại.

"Ăn no nê thật không dễ dàng, trong rừng trúc nhiều người lại là hang ổ của người nên ta không tiện xuống tay với người."

Ta đành phải dẫn người bám vào trên người hắn....."

"Lão quỷ mấy trăm năm hiện tại đã không còn mấy, so với đám linh hồn mới chết thì ngon hơn nhiều....."

"Sao? Hạng à? Lúc còn sống bị chính chồng mình giết, sau khi chết lại vào mồm ta..... Nhưng người cũng biết ta đang cứu người, vô dục vô cầu mới có thể sớm lên nơi cực lạc....."

"Thân thể hắn tốt, cường kiện, bất tự lại yếu nhưng có ta ở đây thì đừng hòng có ai nghĩ tới chuyện qua mặt ta....."

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Mai cảm thấy Tang nói nhiều như thế.

Ngày thường nó kiệm lời, sao bây giờ nó lại dài dòng với oan hồn như vậy? Bên tai truyền đến tiếng gió thê lương, hắn lại nhìn thấy tà váy màu đỏ quả hạnh kia, giống một cái đuôi cá lóe qua trước mặt hắn sau đó biến mất trong bóng tối vô biên trước mặt.

Ánh lửa tắt, chỉ còn Tang và hắn nắm tay nhau đứng thật gần.

Chương III: III: Giao Dịch

“Còn luyện tiếc không buông tay ư? Còn chưa chiếm đủ tiện nghi hả?”
Tang liếc đôi mắt lạnh nhìn Triệu Tử Mai lúc này vẫn chưa hoàn hồn, khé miệng nó nhếch lên thành nụ cười.

Triệu Tử Mai lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng buông lỏng tay nó, trong lòng vừa gấp vừa tức: Cái gì mà chiếm tiện nghi? Tay này là nó chủ động nắm, hiện tại lại thành hắn chiếm tiện nghi.

Hơn nữa thân thể này là nó đoạt lấy, sao nó lại coi bản thân như chủ nhân vậy?

Nhưng những lời này đều bị hắn nuốt trong bụng, một lời hắn cũng không nói ra.

Hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải hỏi nó.

“Lúc ở trong rừng trúc ngươi đã biết nàng ta quán lên người ta rồi sao ngươi không nói?”

Tang nhún nhún vai không tỏ ý kiến, bàn tay chậm rãi đưa lên buộc lại vạt áo.

“Vì thỏa mãn cái sự tham ăn của mình mà ngươi không tiếc lợi dụng thân thể của ta để dẫn dụ một lão quý trăm năm, ngươi không sợ trong lúc ấy có sai lầm khiến ta táng mệnh hả?”

Mỗi Triệu Tử Mai bị một ngón tay chặn lại, Tang nhìn hắn, trong mắt toát ra biểu tình trêu chọc, “Nếu có chết vì ta thật thì đó là vinh hạnh của ngươi.”

Tương lai tới địa phủ ngươi có thể nói với đám tiểu quỷ ở đó Triệu Tử Mai vì Hưởng Tang mà chết, sợ là tội nó sẽ hãm mộ ngươi chết đi được.”

Triệu Tử Mai bị nó chọc tức đến không còn gì để nói.

Hai người ngồi dưới ánh nến trong chốc lát hắn mới thở ra một hơi và nhẹ

giọng nói, "Ba đỉnh tháp nhọn trong quả cầu lửa của người ta từng thấy trong du ký của cha ta."

"Triệu Văn An đã đi qua nơi đó sao?" Trêu chọc trong mắt Tang đã không còn, Triệu Tử Mai chưa bao giờ thấy nó nghiêm túc như thế.

Nó dùng hai tay vịn hai vai hấn mạnh tới nỗi hấn chắc chắn vai mình sẽ bầm tím, "Đó là chỗ nào?"

"Ta quên mất rồi," hấn dùng hết toàn lực kéo tay nó xuống, "Thời gian qua lâu nên ta phải trở về kinh thành hỏi cha ta mới biết được."

Ánh sáng trong mắt Tang sáng lên, tròn mắt nó xoay chuyển sau đó nó dán sát người Triệu Tử Mai, "Ta sẽ cùng người trở về, tới kinh thành rồi mọi bí mật sẽ được giải đáp, ta cũng có thể biết mình rốt cuộc là ai."

"Tìm được đáp án rồi người sẽ trả lại thân thể cho Tiểu Ngộ chứ? Từ nay về sau người bám vào người ai cũng được, nhưng cách nàng xa ra, tốt nhất là đi làm chuyện người nên làm ấy." Hấn chậm rãi ngảng đầu, đôi mắt bị ánh nến phản chiếu lấp lờ, "Đây là điều kiện duy nhất của ta."

Tang nhìn chằm chằm hấn trong chốc lát, mãi đến khi Triệu Tử Mai bị nhìn chằm chằm đến cả người không được tự nhiên và cho rằng nó sẽ tức giận thì nó mới hừ lạnh một tiếng từ trong mũi rồi cao giọng đáp, "Một lời đã định."

Sau khi nói xong mấy lời này nó đứng dậy, hai tay chấp phía sau rồi ngảng đầu bước ra khỏi phòng.

Triệu Tử Mai cuối cùng cũng thả lỏng, chuyện này hấn đã nghĩ lâu rồi, cũng cần nhắc mấy ngày.

Hấn biết đàm phán với Tang là mạo hiểm, chỉ cần nó không vui thì có thể lấy mạng hấn bất kỳ lúc nào. Nhưng hấn lại quyết định thử một lần, bởi vì trong tay hấn có lợi thế không nhỏ, đó là thứ Tang coi trọng nhất, liên quan tới lai lịch và thân phận của nó.

Hiện tại hấn thắng, Tang đã đồng ý với điều kiện của hấn, Mục Tiểu Ngộ có thể mượn cơ hội này hoàn toàn thoát khỏi nó, biến thành một nữ tử bình thường.

"Ồa," tiếng Bảo Điền tặc lưỡi truyền đến từ phía sau.

Hấn đã tỉnh, hiện tại một tay chống cằm nhìn Triệu Tử Mai đầy thâm ý và nói, "Công tử, sao hai người còn nắm tay, lúc về đại nhân hỏi thì thuộc hạ có nên trả lời đúng sự thật không?"

Triệu Tử Mai gỡ trán hấn một cái, "Hóa ra tiểu tử nhà người đã sớm

tỉnh mà còn giả bộ ngủ cơ đấy?”

Bảo Điền vò đầu, vò mặt tủi thân nói với hấn, “Lúc nó tới thuộc hạ đã tỉnh, nhưng nó đánh thuộc hạ ngất đi, giờ lại bị công tử đánh thế này thì sớm hay muộn thuộc hạ cũng biến thành tên ngọc thôi.”

Không biết đời trước thuộc hạ làm cái gì mà đời này lại gặp phải hai người.”

“Cũng may rất nhanh người sẽ không phải thấy nó nữa.”

“Lời này có ý gì?” Bảo Điền lập tức lật người bò dậy.

“Không nói cái này nữa, Bảo Điền, vừa rồi ta bỗng nhiên nhớ ra một việc, không biết có liên quan tới vụ án này không?”

“Công tử nghĩ ra cái gì thế? Ngài mau nói đi, người nhà họ Tống có ba thì đã chết 2, kẻ còn lại cũng bị thương chưa tỉnh.”

Vụ án này có vẻ đã rơi vào ngõ cụt.”

“Hôm nay lúc đứng bên cạnh huyết mộ ta nghe có người hát một câu kịch, lời kịch ấy ta nhớ mình đã nghe được ở nơi khác.” Triệu Tử Mai như suy tu gì nói, “Bảo Điền, người còn nhớ rõ lúc chúng ta vừa đến Thanh Châu từng theo Mục lão tiên bói tới một đoàn kịch không? Lúc ấy tuy ta chưa tiến vào nhưng có thể khẳng định bên trong đang diễn vở 《 Tây Sương Ký 》 .”

“Tây Sương Ký?”

“Không tham hào kiệt, không tiếc kiều xa, nguyện sống chung chẵn chết chung huyết’, câu kịch này chính là một câu trong vở 《 Tây Sương Ký 》 .”

Bảo Điền lập tức vỗ tay, “Công tử thật là bác học, trí nhớ kinh người, đến lời kịch ở trong vở nào ngài cũng nhớ.”

“Đừng có nịnh hót nữa, sáng mai chúng ta tới đoàn kịch xem có thể có được manh mối hữu ích nào hay không.” Nói xong Triệu Tử Mai nhìn Bảo Điền một cái rồi ôn nhu nói, “Chỗ này ta có ít cao, người cầm đi đắp một chút đi, cẩn thận không biến thành ngọc thật thì ta lại còn phải lo cho người.”

“Anh em họ Tống đều đã chết ư?”

Nghe nói Tống Hoàn và Tống Dao đều đã chết thế là Du Xuân Hoa cực kỳ kinh ngạc, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Mục què không thể không vỗ nhẹ vai ông ta sau đó hơi cao giọng nói, "Lão đệ, ta nhớ rõ vị công tử tới cầu hôn Liễu Thái Thần cũng họ Khâu đúng không? Hơn nữa ta từng nghe người nói hẳn đặc biệt thích Tây Sương Ký đúng không?"

Dư Xuân Hoa cả kinh, "Đúng..... Đúng vậy..... Nhưng việc này liên quan gì tới Khâu công tử chứ?"

"Chủ nhân ngôi mộ kia cũng họ Khâu," Triệu Tử Mai nhàn nhạt nói một câu sau đó bước tới gần Dư Xuân Hoa hỏi, "Lão tiên sinh, nghe Mục tiên bối nói ngài đã từng cùng Liễu Thái Thần tới Khâu trạch, vậy tòa nhà kia ở đâu?"

"Phía tây có một mảnh rừng trúc, nơi ấy có tòa nhà lẻ loi, bốn phía đều là trúc," Dư Xuân Hoa nói xong câu đó lại thấy mấy người đều lộ ra biểu tình bưng bít thì vội chớp mắt lấp bắp, "Tòa nhà kia..... Khâu trạch không phải chính là

chính là tòa mộ đó chứ?"

Triệu Tử Mai trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói, "Nói thực thì đó là hai tòa mộ liền nhau, nối với nhau bởi quá tiên kiêu."

Nghe hẳn nói thế Dư Xuân Hoa lập tức vỗ đùi, "Ta đã bảo mà, ngày đó xuyên qua một cái động trên tường ta thấy được đồng nhà cửa đối diện, nhưng lúc vòng qua bức tường ta lại không nhìn thấy đồng nhà cửa kia đâu.

Đúng rồi, Thái Thần cũng thấy, vậy chắc chắn không phải ta hoa mắt....."

Nói tới đây ông ta bỗng nhiên dừng lại, một lát sau mới đưa ánh mắt nhìn Triệu Tử Mai mang theo hoảng sợ, "Hôm qua ta lại cùng Thái Thần cãi nhau một trận, buổi tối hẳn lập tức rời đoàn kịch tới nay còn chưa về..... Liệu hẳn có..... có đi tìm..... đi tìm Khâu Nhiên không?"

Chương 112: 112: Thuyền

Lá trúc xanh biếc xen lẫn bên nhau, gần như không có một khe hở nào.

Lúc thân thể lướt qua những khóm trúc lá cây phát ra tiếng rào rạt, giống như có người dán sau lưng người thì thầm cái gì đó.

Liêu Thái Thần vốn đã sợ, tình linh nghe thấy tiếng lá trúc thì không thể không quay đầu lại nhìn xung quanh.

Có mấy lần hắn thậm chí còn cho rằng mình nhìn thấy một bóng người mờ mờ đi theo bản thân một khoảng không xa không gần.

Lá trúc như cái lọng che màu xanh trên đỉnh đầu, che khuất mặt trời và bầu trời xanh.

Trong rừng lúc này là một mảnh âm u, hắn không nhìn rõ mặt đất ẩm ướt bên dưới Hơn thế nữa đôi giày thêu hoa của nữ trên chân hắn cũng không vừa cho nên rất nhiều lần hắn thiếu chút nữa hắn đã ngã đập mặt xuống mặt đất lầy lội của rừng trúc.

"Liêu Thái Thần, người cũng có hôm nay cơ đấy, phải dựa vào việc giả làm nữ tử để lấy lòng một nam nhân hồng tìm một đường sống cho mình." Hắn oán hận mà lẩm bẩm trong lòng, tay cầm bím tóc nữ trên vai hát ra sau lưng, "Qua chuyện này mà người còn dám tới sòng bạc thì đúng là nên bằm tay."

Hắn vừa nghĩ vừa đi về phía trước, thi thoảng lau một giọt mồ hôi rơi xuống từ thái dương để tránh lớp trang điểm trên mặt bị trôi đi.

"Liêu cô nương." Cách đó không xa bỗng có người gọi hắn, chỉ cần nghe xung hô hắn đã đoán được người đến là ai.

Quả nhiên lúc hắn nhẹ nghiêng đầu sang bên phải thì thấy gã sai vặt của Khâu Nhiên là Vượng Nhi ở trong tầm mắt.

Trên mặt tên kia là nụ cười lấy lòng, hắn đứng giữa mấy cây trúc cúi đầu hành lễ, "Liêu cô nương, công tử để ta tới đón ngài."

Liêu Thái Thần cảm thấy khả nghi nhưng ỷ cười trên mặt vẫn chưa tan đi, "Ra khỏi cánh rừng này là tới Khâu trạch rồi, sao ngươi còn phải đặc biệt tới đây đón ta nữa? Sao lại giống như Khâu công tử biết hôm nay ta sẽ tới vậy nhỉ?"

Vượng Nhi thông thả nói: "Công tử hy vọng có thể cùng cô nương bái đường thành thân ở chỗ khác, mọi việc đã chuẩn bị xong, cô nương chỉ cần theo ta tới đó là được."

Còn vì sao công tử lại biết hôm nay cô nương sẽ tới thì kỳ thật " Hắn cười một chút mới nói tiếp, "Kỳ thật công tử cũng không thần thông quảng đại như cô nương nghĩ, nhưng có lẽ đây là tâm linh tương thông."

Ngài ấy biết cô nương nhất định sẽ tới nên phái Vượng Nhi chờ ở đây.

Không dỗi gặt ngài, Vượng Nhi đã đứng đây chờ cô nương được một lúc rồi."

"Thì ra là thế," Liêu Thái Thần thấy lời hắn nói chân thành tha thiết thì cũng không hề nghi ngờ mà chỉ đáp, "Ta tới hấp tấp nên chưa chuẩn bị gì, nếu Khâu công tử đã chuẩn bị xong hết thì ta đi với ngươi là được."

Nói xong hắn đi theo Vượng Nhi tới một phía khác của cánh rừng.

Hai người một trước một sau đi hơn nửa canh giờ, lúc này cây trúc phía trước đã trở nên thưa thớt, cùng lúc ấy có tiếng nước chảy "Áo ào" từ nơi xa truyền tới tai Liêu Thái Thần, tiếng động càng lúc càng lớn.

"Sắp đến bờ sông rồi ư?" Liêu Thái Thần theo bản năng hỏi.

Vượng Nhi quay đầu lại, trên mặt vẫn là nụ cười nịnh nọt, "Để cô nương chịu khổ rồi nhưng chúng ta cũng sắp lên thuyền, làm phiền ngài lại đi thêm vài bước."

"Thuyền?"

"Ngồi thuyền thì chúng ta mới có thể đến chỗ công tử." Vượng Nhi chớp mắt nói, "Cô nương yên tâm, Vượng Nhi nhất định sẽ mang ngài tới bên cạnh công tử."

Chân Liêu Thái Thần dừng lại, "Phải ngồi thuyền mới có thể qua ư?"

"Chỗ đó là nơi nào mà xa như thế?"

"Không xa, trước tới nay nhất định chúng ta sẽ tới, hơn nữa nơi ấy công tử đặc biệt chuẩn bị cho cô nương."

Nó vừa mới mê lại độc đáo, cô dâu khác có năm mơ cũng không có được

đãi ngộ như thế đâu.

Cô nương đừng phụ tâm ý của công tử.”

Vượng Nhi nghiêng đầu nhìn hấn nói lời thành khẩn, “Cô nương, đi theo ta đi.”

“Đi thì thế nào, chẳng lẽ tên kia có thể ăn mình chắc?” Liêu Thái Thần vốn là một kẻ vô tâm vô phé, hiện tại tới nông nỗi này rồi hấn cũng đành cắn răng đi theo Vượng Nhi ra khỏi rừng trúc.

Trước mặt hấn là nước sông như ngọc, mặt sông rộng rãi nhưng dòng nước lại chảy xiết.

Cũng may từ nhỏ Liêu Thái Thần đã lớn lên ở bờ sông nên tài bơi lội của hấn không tồi.

Lúc nhìn thấy một con thuyền nhỏ buộc ở bên tàu nhỏ nơi bờ sông hấn cũng không quá lo sợ.

Hấn đi theo Vượng Nhi, nhắc chân bước vào khoang thuyền.

Thuyền thực hẹp, chỉ khó khăn lắm mới đủ một người ngồi xuống, Vượng Nhi đứng ở đầu thuyền chống sào đẩy con thuyền vững chãi đi trên mặt sông như đi trên đất bằng.

Nhìn phong cảnh hai bên bờ sông trong chốc lát Liêu Thái Thần chỉ cảm thấy rừng núi hai bên đều giống nhau, chẳng có gì đặc sắc.

Lòng hấn nhàm chán, vì thế hấn nhìn bóng dáng Vượng Nhi và hỏi, “Vì sao công tử nhà ngươi lại không muốn cùng ta bái đường ở Khâu trạch?”

Chẳng lẽ tòa nhà kia có cất giấu cái gì đó sợ ta phát hiện ra ư?”

Vượng Nhi không quay đầu lại mà chỉ cười nói, “Cô nương nghĩ nhiều rồi, công tử nhà ta đã cưới hai vị phu nhân ở đó, lúc này ngài ấy sợ cô nương không vui nên mới đổi chỗ khác.”

“Hai vị phu nhân?” Liêu Thái Thần cả kinh, đột nhiên cao giọng hỏi.

Thấy Vượng Nhi quay đầu lại nhìn mình thế là mặt hấn quẫn bách, vội hạ giọng hỏi, “Sao ngày ấy ta tới Khâu trạch lại không thấy hai vị phu nhân kia?”

“Các nàng..... các nàng đều mất sớm,” Vượng Nhi có chút bất an mà sờ sờ cái mũi, lại xấu hổ cười hai tiếng, “Đều đã là chuyện quá khứ, Liêu

cô nương sẽ không để ý chứ?”

“Không, nhưng hai vị phu nhân này vì sao lại mất sớm vậy? Ta thấy tuổi tác Khâu công tử cũng không lớn, sao đã.....”

“Đều chết bệnh.” Vượng Nhi có chút đường đột mà đánh gãy lời Liễu Thái Thần, sau đó hẳn không nói gì nữa mà tiếp tục chèo thuyền.

Một lát sau hẳn cũng luôn giữ im lặng.

Liễu Thái Thần lại thấy bất an hơn, rõ ràng hẳn cảm nhận được Vượng Nhi đang lảng tránh vấn đề này, không chỉ thế, hẳn còn có thể nhận ra chút sợ hãi trong lời của Vượng Nhi.

Nhưng sao hẳn lại sợ? Chẳng lẽ nguyên nhân cái chết của hai vị phu nhân kia có điều mờ ám sao? Chẳng lẽ bên dưới vẻ ngoài bình thản của Khâu Nhiên lại cất giấu một mặt hẳn không cho người khác thấy ư?

Ai biết được? Hẳn tự giấu mà cười cười ở trong lòng.

Hẳn cũng chỉ mới gặp Khâu Nhiên có 2 lần, ngoại trừ biết kẻ kia cực thích võ Tây Sương Ký thì hiểu biết khác cũng chỉ là bộ dạng bề ngoài hiền hòa nho nhã mà thôi.

Nhưng dù vậy thì cũng có thể thế nào? Cũng đâu phải hẳn thật sự giả cho Khâu Nhiên.

Hẳn chỉ cần lấy được tiền cưới sau đó sẽ lạng lẽ rời đi là được.

Chuyện sau đó để tới ngày mai tính.

Dù sao Khâu Nhiên khẳng định dễ đối phó hơn đám ác ôn giết người không chớp mắt của sông bạc.

Những kẻ đó sẽ luôn theo hẳn, dù có trốn đi nơi khác hẳn cũng sẽ phải nhỏ đồng bạc đã thua ra.

Khâu Nhiên hẳn không thể đáng sợ hơn bọn họ được.

Nghĩ đến đây hẳn bỗng nhiên đánh lên chút tinh thần, cả người thẳng tắp nhìn phía trước.

Vượng Nhi nói trước khi trời tối bọn họ nhất định sẽ tới nhưng hiện tại

mặt trời đã bắt đầu xuống núi nhưng vẫn không thấy hấn có ý định cập bờ
bỏ neo.

Vừa định hỏi một câu hấn lại thấy Vượng Nhi bỗng nhiên nhấc mái chèo
lên rồi chỉ vào một cái bóng như ẩn như hiện trên mặt sông mênh mang phía
trước sau đó cao giọng nói, "Liêu cô nương, chúng ta tới rồi, thuyền của
công tử ở phía trước."

Chương 113: 113: Thành Thân

Liêu Thái Thần thấy con thuyền lớn phía trước, nó ổn định nổi giữa mặt sông.

Thân thuyền được sơn màu đỏ rực, bên trên dán một loạt chữ "Hi", dưới ánh hoàng hôn sáng đến chói mắt.

Buồm cũng màu đỏ, ba con buồm cao thấp đan xen bị gió thổi phồng lên giống ba con đại bàng đang muốn giương cánh.
Thân thuyền trên dưới có ba tầng, dài chừng 30 trượng.

Từ góc độ này nhìn lại Liêu Thái Thần có thể thấy bóng người bận rộn ở bên trên: Là đám hạ nhân của Khâu gia, bọn họ đang chuẩn bị cho hôn lễ này.

Có người cầm khay bước nhanh trên boong, có người quỳ trên mặt thuyền chà lau phù điêu và hoa văn trên thuyền sợ chúng dính bụi.
Nhưng nơi ấy quả là náo nhiệt, chỉ có điều lòng Liêu Thái Thần lập tức cảm thấy nghi hoặc.

Bởi vì náo nhiệt này giống như được khảm sau một tầng pha lê, chỉ có thể nhìn lại không cảm thụ được chân thật.

Cảnh ồn ào kia giống như được ngăn cách với bên ngoài, Liêu Thái Thần thậm chí còn cảm thấy mình đang lật xem một quyển sách: Con thuyền này cùng người trên thuyền đều được vẽ ra, hấn và bọn họ ở hai thế giới, không có khả năng liên quan tới nhau.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ là vì con thuyền lớn kia được bao phủ trong một tầng sương mù sao? Thoạt nhìn nó hư vô mờ mịt, giống như gió thổi một cái sẽ tan ngay.

Liêu Thái Thần cảm thấy cả người mình cứng lại, đôi mắt cũng bị màu

sắc của thân thuyền đập vào đầu nhói.

Hắn bỗng nhiên rất muốn nói với Vương Nhi là mình không đi nữa, không thành thân nữa để hắn mau đưa mình lên bờ.

Nhưng lúc hắn còn đang miên man suy nghĩ thì thuyền nhỏ lại lướt nhanh hơn, nhoáng cái đã tới bên thuyền lớn.

Hoàng hôn bị thân thuyền thật lớn che khuất, một cái cầu thang thật dài duỗi từ trên xuống, hắn được Vương Nhi dẫn dắt leo lên thang, thân sắc mờ mịt lên thuyền lớn.

Nghênh đón hắn chính là từng gương mặt tươi cười, bọn hạ nhân của Khâu gia đều bày ra khuôn mặt tươi cười, giống hệt Vương Nhi.

Nhưng Liêu Thái Thần lại cảm thấy những nụ cười này thực giả, chúng không hề có độ ấm, bên trong còn mang theo một chút sợ hãi, giống như có người buộc họ làm ra bộ dáng này vậy.

Khâu Nhiên không có trong đám người này, theo phong tục mà Vương Nhi nói thì trước khi hai người thành hôn sẽ không được gặp nhau.

Không biết vì sao khi nghe những lời này Liêu Thái Thần lại thấy lòng kiên định hơn.

Hắn được một tiểu nha đầu dẫn xuống tầng dưới, đi vào một gian phòng tràn ngập màu đỏ.

Trên giường để một chồng áo cưới chỉnh tề, bên trên còn đặt mũ phượng nhiều màu.

Trên mũ phượng là tơ vàng, trân châu, viên ngọc phỉ thúy và vàng ròng.

Đuôi phượng rũ xuống từng hàng trân châu.

Cái mũ phượng này quả là tinh xảo, so với những cái mũ giả hắn dùng khi hát tuồng thì đúng là đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng hiện tại Liêu Thái Thần lại không bị những thứ xa xỉ này hấp dẫn, ánh mắt hắn nhìn một khay vàng thỏi lấp lánh đặt trên bàn.

Trên đó là 50 thỏi nguyên bảo, ánh nền ánh trên đó khiến người ta chói

mắt đồng thời thổi bùng ngọn lửa tham lam trong lòng hắn.

Hắn nhìn đồng vàng, giọng hơi run run.

"Đây là....."

Đây là....."

"Đây là công tử muốn ta đưa cho cô nương, là sính lễ của ngài.

Công tử biết cô nương cãi cọ với đoàn kịch nên số vàng này để cô nương cầm lấy mà dùng."

Câu nói kế tiếp Liêu Thái Thần đã hoàn toàn không nghe được gì, hắn chỉ biết khay vàng này là của mình, là thứ hắn tha thiết ước mơ.

Chúng không những giúp hắn trả nợ cờ bạc mà đủ cho hắn nửa đời sau áo cơm vô lo Từ đây hắn có thể kết thúc cuộc đời phiêu bạt lo lắng hãi hùng, có thể rảnh rỗi giống đám người phú quý, tùy ý hưởng thụ cuộc sống.

"Liêu cô nương, để ta hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu thay áo nhé."

Tiểu nha đầu cất lời khiến Liêu Thái Thần tỉnh mộng, hắn sững sốt lưu luyến thu lại ánh mắt từ khay nguyên bảo kia, "Để ta tự mình làm, từ nhỏ ta chưa từng có người hầu hạ nên có chút không quen.

Ngươi cứ làm việc của mình đi."

Sau khi đuổi nha hoàn đi hắn nhào tới cái bàn, ngón tay lướt qua đám nguyên bảo kia.

Cảm xúc ám áp sưởi ấm trái tim hắn, để hắn cảm thấy đây là thời khắc đẹp đẽ nhất trong đời mình.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện có bánh rớt từ trên trời xuống, nhưng hiện tại hắn thật sự đụng phải vận may, lại còn là vận may mấy đời mới có.

Nhưng đúng lúc đang vui vẻ hưng phấn thì một ý nghĩ bỗng lướt qua trong đầu hắn.

Hắn nhìn nhìn khay vàng tràn đầy kia sau đó rơi vào suy nghĩ: Nhiều vàng như vậy hắn phải mang đi kiểu gì? Hắn vốn định lấy được sính lễ thì sẽ trộm đào tẩu, nhưng hiện tại hắn đang ở trên một chiếc thuyền lớn, tứ phía đều là nước sông mênh mông không thấy bờ.

Tuy hấn bơi không tồi nhưng vàng nặng như thế, bất kể làm cách nào cũng không thể bơi xa được.

Nghĩ đến đây lòng hấn chấn động: Chẳng lẽ Khâu Nhiên đã sớm đoán ra ý tưởng của hấn nên mới đặc biệt chọn một con thuyền làm nơi bọn họ thành thân ư?

Nghĩ thế nên sau lưng hấn bỗng rịn ra một tầng mồ hôi: Nếu quả thực như vậy thì hấn ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, không những không lấy được vàng còn bị Khâu Nhiên phát hiện chân tướng.

Sau đó rất có thể hấn sẽ bị hành hung một trận.

Nói không chừng dưới cơn tức giận hấn sẽ bị quăng xuống sông làm mồi cho cá.

Nơi này chỉ có một con thuyền, lại là đêm tối, dù bị ném xuống sông cũng sẽ chẳng ai phát hiện ra.

Liêu Thái Thần nhìn khay vàng lúc vui lúc buồn, trong lúc nhất thời cũng không biết hấn phải làm gì.

Đúng vào lúc này lại có tiếng cửa tiểu nha hoàn vang lên bên ngoài.

"Cô nương đã chuẩn bị tốt chưa? Chỉ còn nửa canh giờ nữa là tới giờ bái đường rồi."

Liêu Thái Thần "à" một tiếng sau đó chậm rãi đi đến mép giường bỏ mũ phượng sang một bên và giữ chông áo cưới đỏ tươi kia ra.

Áo cưới này được may tinh xảo, quả thực xứng với cái mũ phượng kia.

Nhưng lúc này Liêu Thái Thần làm gì còn tâm tình mà thưởng thức cái này nữa, trong đầu hấn toàn là ý nghĩ làm sao để mang được đồng vàng này chạy trốn.

Vì thế một tay hấn tròng vào áo cưới, một tay khác theo bản năng cởi nút áo của mình.

Một nút, hai nút..... Nút thắt rất nhỏ, ngón tay hấn lại không được tinh tế mềm mại như tay nữ nhân nên phải phí rất nhiều công sức.

"Sát sát....."

Sau lưng hình như truyền đến chút động tĩnh, Liễu Thái Thần vốn khản trương lập tức run lên, vội xoay người về phía sau.

Trong căn phòng này toàn màu đỏ khiến mắt hắn hoa lên, nhưng hình như cũng không có gì bất thường lắm..... Vì thế hắn nuốt nước miếng một cái sau đó lại quay đầu lại.

Ngón tay chậm rãi lần xuống dưới, hắn cởi hết đồng nút thắt còn lại, sau đó từ từ cởi quần áo ra.

Nhưng lúc này bất an trong lòng hắn vẫn không tiêu tan, hơn nữa nó càng ngày càng mãnh liệt, lan ra mỗi góc ngách trên người hắn như muốn phá ngực mà ra.

Liêu Thái Thần hít ngược một ngụm khí lạnh, hắn bỗng nhiên ý thức được vì sao mình lại hoảng hốt như thế.

Hắn quay đầu lại thét một tiếng hoảng sợ.

Chương 114: 114: Trốn

Trong khe cửa có một con mắt, một con mắt màu đen giống mã não.

Con mắt ấy chăm chú lướt qua người Liêu Thái Thần, nhìn từ lồng ngực bằng phẳng tới yết hầu nhô ra của hắn.

"Người gạt ta."

Bên tai truyền đến ba từ mơ hồ này sau đó ngọn nến trên bàn chợt tắt.

Liêu Thái Thần tức khắc rơi vào bóng đêm hỗn độn, thứ duy nhất hắn có thể nhìn thấy chính là một làn khói mỏng bốc lên từ tâm nến.

Cửa phòng thông thả mà nặng nề mở ra, Liêu Thái Thần cảm thấy có một cơn gió sượt qua bên người mình và đi tới sau lưng hắn.

Hắn muốn quay đầu lại, tiếc rằng lúc này trên cổ lại có thêm mấy ngón tay lạnh lẽo ấn chặt cổ hắn xuống không cho động đậy.

"Người là nam nhân."

Giọng Khâu Nhiên vang lên sau lưng hắn, so với cơn gió gào thét bên ngoài còn lạnh lẽo hơn.

Liêu Thái Thần run lập cập, hắn cảm thấy ngón tay Khâu Nhiên mang theo vài phần ướt lạnh, còn có chút nhẵn giống như bị ngâm lâu trong nước.

"Ta cũng không có ý lừa ngươi, Khâu công tử, ta bị bọn họ bức đến đường cùng."

Đám người ở sông bạc kia lòng còn lạnh hơn đao, nếu ta còn không trả bạc thì bọn họ sẽ bằm tay chân của ta và ném vào chuồng heo....."

"Người sợ bọn họ ư?" Khâu Nhiên đứng sau lưng hắn cười lạnh sau đó nói ra một câu khiến Liêu Thái Thần sờn tóc gáy, "Vậy người có biết ta đã làm gì Tống Hoàn không? Trước khi chết hắn đã rất hối hận với lựa chọn của mình, bởi vì chết trong tay đám người ở sông bạc còn thống khoái"

hơn chết trong tay ta.”

“Tổng Hoàn..... đã chết ư?” Liêu Thái Thần run cực kỳ, phải gian nan lắm hấn mới nói được một câu hoàn chỉnh này.

“Trong rừng có rất nhiều măng, ta ném hấn vào đó, sáu chỗ, không, là bảy chỗ, thân thể hấn bị xuyên thành bảy cái lỗ, nhưng trong chốc lát vẫn không chết ngay được.

Nhưng ta có kiên nhẫn, ta nhìn máu hấn chảy ra thấm dần vào mặt đất.

Ngươi có biết không, phiến rừng trúc kia ta nuôi không lớn được, âm khí nơi ấy quá nặng cho nên trúc đều úa vàng hết, thực chán ghét.”

“Ngươi là ai?” Liêu Thái Thần khịt khịt một tiếng, nước mắt rửa trôi sơn phấn trên mặt hấn và để lộ màu da nâu nhạt khiến mặt hấn có thêm vài phần quái dị.

Tiếng Khâu Nhiên vắng vắng giữa không trung, nghe qua không quá rõ ràng, “Sống chung chần, chết chung huyết, vợ chồng trong lời kịch hấn nên như thế.

Nhưng vì sao các ngươi lần lượt đối xử với ta thế này? Vì sao cứ luôn muốn thoát khỏi ta?”

“Ta thương nhớ nàng nên dù đã chết cũng vội vã chạy về nhà.

Nhưng sao nàng lại không hề khổ sở, ta thậm chí còn thấy được một tia nhẹ nhõm trên mặt nàng.

Rời khỏi ta nàng vui vẻ thế sao?”

“Còn nữa, ta đối xử với nàng tốt như vậy nhưng nàng lại giấu ta lên gặp Vượng Nhi.

Để nàng có thể hồi tâm chuyển ý nên ta đã giết Vượng Nhi nhưng nàng vẫn muốn rời khỏi ta mà đi, vì sao thế? Rốt cuộc là vì sao?”

Liêu Thái Thần vốn còn đang không hiểu gì nhưng lúc nghe thấy Khâu Nhiên nói hấn giết Vượng Nhi thì bỗng nhiên giật mình: Sao lại thế?

Chiều nay Vượng Nhi còn chèo một con thuyền nhỏ đưa hấn lên con thuyền lớn này cơ mà? Nhưng nghe ý của Khâu Nhiên thì Vượng Nhi đã sớm trúng độc thủ của hấn rồi đúng không?

Tất cả những chuyện này quá điên cuồng, Khâu Nhiên điên rồi, mọi người nơi này đều điên rồi.

Ngay cả Liêu Thái Thần hẳn cũng không ngoại lệ. Nếu không phải điên cuồng vì chút vàng này sao hẳn lại không sớm phát hiện ra khác thường ở đây chứ? Sao hẳn không sớm phát hiện mọi người nơi đây đều bò từ trong đất ra mang theo cái lạnh chết người.

Thân thuyền bỗng nhiên đong đưa kịch liệt, Khâu Nhiên cũng vì đó mà mất cân bằng ngã qua một bên, ngón tay hẳn rời khỏi cổ Liêu Thái Thần.

Liêu Thái Thần không chút suy nghĩ đã cong eo phi thân nhảy ra khỏi cửa sổ đang mở rộng ra boong tàu.

Một khắc kia chạy ra ngoài hẳn kinh hoàng, bởi vì thân thuyền vừa rồi còn giăng đầy lụa đỏ nay đã hoàn toàn biến đổi.

Đuôm gãy, boong tàu mục nát, có vài chỗ còn nứt ra để lộ nước sông chảy xiết bên dưới.

Đây chính là một con thuyền cũ đã phiêu bạt nhiều năm, rách nát chật vật lúc nào cũng có thể bị dòng nước nuốt lấy.

Nhưng vừa rồi sao hẳn lại không nhìn ra chứ?

"Răng rắc....."

Phía sau truyền đến tiếng gỗ đứt gãy, hình như có người đập lên boong tàu khiến đồng ván gỗ bị nước sông gột rửa đến trắng bệch kia bị gãy luôn.

Trái tim nửa treo của Liêu Thái Thần lập tức bay lên không trung, tê dại mãi không chịu rơi xuống.

Hắn cố quay đầu lại và thấy Vương Nhi cầm đầu đám hạ nhân của Khâu Trạch đang lác lác đi về phía hẳn.

Có người cầm khay, có người cầm một chồng chữ "hỉ" mới cắt, có kẻ không cầm gì mà chỉ dùng đôi mắt trống rỗng nhìn hẳn.

Bọn họ đều đã chết, dù cực kỳ không cam lòng nhưng vẫn không thể không theo sự khống chế của Khâu Nhiên, nhiều năm như thế vẫn chưa thể thoát được.

Lúc Liêu Thái Thần bị đám người chết từ đời nào này dọa sợ đến mức không biết phải làm sao thì cửa sổ bên cạnh bỗng hiện lên một bóng người: Khâu Nhiên lộ đầu ra, trên người hẳn là bộ hoa phục màu xanh đậm, đây

lưng màu bạc, đầu đội mũ cánh chuồn.

Hắn nhìn Liêu Thái Thần cười thâm trầm.

"Nuơng tử, ta đã mặc xong đồ rồi, chỉ chờ ngươi thôi."

Giọng hắn vừa rơi xuống thì đám hạ nhân phía sau đã ném đồ trong tay rồi giơ hai tay lên đi về phía Liêu Thái Thần.

Bọn họ túm lấy vai hắn muốn mang hắn về phòng.

"Chết tiệt", Liêu Thái Thần thăm mắng một câu sau đó xoay người chạy về phía trước.

Công phu học được của đoàn kịch tuy đã quên không ít, nhưng so với những kẻ kia thì chân cẳng hắn cũng nhanh hơn.

Ài biết mới vừa chạy được vài bước hắn đã thấy có người thổi một hơi lạnh bên tai mình.

Hơi lạnh kia căm căm, bên trong còn mang theo mùi tanh nhàn nhạt.

"Nuơng tử, ngươi cũng muốn bỏ ta mà đi ư? Các ngươi đều giống nhau, đều là cái thứ không có trái tim." Giọng Khâu Nhiên nghiêng tới từ phía sau, Liêu Thái Thần biết hắn cách mình rất gần, sát tới mức giống như hắn đang bò trên lưng mình.

Miệng Liêu Thái Thần văng ra vài từ thô tục không chút thanh nhã, giống như chỉ có làm thế mới có thể giúp hắn giảm bớt ghê tởm trong lòng. Nhưng kẻ phía sau lại giống như hoàn toàn không dao động, Liêu Thái Thần thậm chí nghe được Khâu Nhiên đang cười, trong tiếng cười lộ ra cảm giác thô tục đáng khinh.

Liêu Thái Thần giật mình, tới khắc này hắn mới thật sự cảm thấy sợ hãi.

Hắn đã đoán ra Khâu Nhiên định làm gì với mình vì thế sau lưng nổi đầy da gà.

"Đi chết đi, cách lão tử xa một chút."

Liêu Thái Thần rống lên một tiếng, khuỷu tay dùng sức đánh về phía sau muốn đẩy Khâu Nhiên ra.

Nhưng hắn lại chẳng đụng được vào cái gì, đúng lúc này dưới chân có một

khối ván tàu mục nát gãy đôi.

Cùng với một tiếng kêu sợ hãi thân thể hắn đột nhiên rơi xuống dưới, đập vào đáy thuyền mục nát và rơi vào nước sông mêh mông.

Chương 115: 115: Cứu

Nước sông lạnh lẽo ùa vào miệng mũi Liễu Thái Thần, hắn dùng sức nín thở lặn xuống nước sâu sau đó ra sức bơi về phía trước.

Đỉnh đầu đã không còn bóng ma nào, chỉ có ánh trăng màu bạc rớt xuống.

Hắn biết mình đã bỏ con thuyền lớn kia lại phía sau.

Nhưng cùng lúc đó trong đầu hắn lại nảy lên một nghi vấn khác: Mới vừa rồi là cái gì đâm vào thân tàu khiến nó đột nhiên lung lay vậy? Hiện tại rõ ràng gió êm sóng lặng, dưới sông cũng không có đá ngầm..... Hắn mang theo nghi hoặc quay đầu lại nhìn thoáng qua thuyền lớn nhưng vừa nhìn thân thể hắn đã cứng đờ, thiếu chút nữa đã sặc nước.

Cách đó không xa có một thứ xám xịt đang nhanh chóng lướt trên mặt sông về phía này.

Hắn không phân rõ kia là hơi nước hay sương khói, nhưng lại có thể mơ hồ nhận ra thứ nhô lên kia là một gương mặt —— mặt của Khâu Nhiên. Liễu Thái Thần lập tức kinh hãi, động tác khua nước cũng loạn cả lên.

Tay chân hắn giống như không nghe sai bảo, chỉ có nước bắn tóe chứ cả người chẳng thấy di chuyển được tẹo nào.

Cùng lúc ấy đoàn âm khí phía sau lại càng di chuyển nhanh hơn.

Liêu Thái Thần cảm nhận được áp lực cường đại, nó như một bàn tay lớn đột nhiên từ phía sau nhào tới chụp lấy hắn sau đó kéo hắn xuống đáy bùn. Ba hồn về thủy phủ mờ mịt, bảy phách từ từ nhập hoàng tuyền.

Liêu Thái Thần từng diễn Đổ Thập Nương nhảy sông tự sát, lúc ấy hắn chỉ cần nhắm mắt một cái rồi đứng yên không động đậy là được.

Nhưng hiện tại hắn biết rõ cảm giác sông sờ sờ bị nghẹn chết là thế nào.

Bùn trôi vào mũi miệng và tai hắn, lấp kín mọi đường hô hấp.

Hắn cảm thấy phổi mình sắp nổ tung, giống như bị nướng trên lửa nóng bỏng.

Trong đầu hắn bỗng xuất hiện một tia sáng, Liêu Thái Thần biết ý thức đang dần dần rời khỏi thân thể của mình, đau đớn giống như không còn mảnh liệt nữa.

Nhưng sợ hãi trong lòng lại càng ngày càng dày, gần như muốn cắn nuốt hắn hoàn toàn: Hắn không sợ chết, hắn chỉ sợ sau khi chết linh hồn sẽ vẫn bị Khâu Nhiên vây khốn, đời đời kiếp kiếp không thể tiêu tan giống như những người vô tội đã chết ở Khâu trạch.

“Bá.”

Lại một tia sáng nữa đảo qua, lần này nó đảo qua mí mắt nhắm chặt của hắn.

Nó rất sáng, giống như hấp thu ánh trăng trên không trung vậy.

Liêu Thái Thần dùng sức mở to mắt, hắn bỗng thấy thân thể mình chìm trong phù sa dưới đáy sông.

Lúc này hắn có thể thấy rõ từng viên cát sỏi phía dưới, thậm chí có thể nghe được tiếng rào rạt bên tai tuy động tĩnh này là do Khâu Nhiên tạo ra.

Liêu Thái Thần hoảng sợ nhìn cát sỏi bên người mình lùi về phía sau, một bàn tay xuất hiện từ trong bùn cát.

Đây là một bàn tay như thế nào nhỉ? Nó trắng xanh, thiếu hai ngón, mu bàn tay có một lỗ lớn giống như bị một con cá lớn cắn một miếng.

Liêu Thái Thần phát ra một tiếng thét chói tai mà chính hắn cũng không nghĩ tới.

Hai chân hắn dùng sức đạp mạnh, cả người thoát khỏi trói buộc của bùn đất.

Hắn bơi lên mặt nước, giống như một con cá tự do.

Cùng lúc đó hắn theo khoeo mắt liếc thấy Khâu Nhiên ở phía dưới.

Hắn đang chui ra từ đồng phù sa, một khuôn mặt bị cá rĩa đến gần như không thể nhìn ra cái gì lúc này đang ngửa lên nhìn Liêu Thái Thần, ánh mắt lạnh lùng chăm chú.

Liêu Thái Thần bị ánh mắt này dọa sồn tóc gáy, hắn lại phát ra một tiếng "Ngao" lặng lẽ sau đó dốc toàn lực bơi lên trên.

Thân thể hắn cực nhẹ, khác hẳn lúc chìm dưới đồng phù sa kia, giống như có cái gì đó đang nâng hắn lên.

Nhưng hiện tại Liêu Thái Thần đành phải thế, tay chân hắn cùng nhau dùng sức đập và vùng vẫy, rốt cuộc hắn cũng vọt lên mặt sông.

Không khí bên trên vừa lạnh vừa tanh nhưng Liêu Thái Thần chỉ cảm thấy bản thân chưa bao giờ thấy không khí ngọt lành như vậy.

Hắn nhỏ bần trong miệng ra và liều mạng hít thở, để không khí chậm rãi chảy vào toàn bộ phế phổi của mình. Lúc này đầu óc đã hơi tỉnh táo lại, hắn để ý thấy bên cạnh mình có một cái bè gỗ, trên đó có ba người, hai nam một nữ.

Một nam nhân với hình thể gầy nhưng rắn chắc, tuổi cũng không lớn lúc này đã bắt được hai tay hắn và kéo hắn lên bè gỗ.

"Nước..... Trong nước có quỷ....." Liêu Thái Thần không kịp nói một tiếng cảm tạ đã kinh hồn chỉ vào mặt nước nói mấy lời này.

"Ta đương nhiên biết chỗ này có quỷ, nếu không việc gì ta phải cứu người, để người bị lão quỷ kia ăn cho rồi." Một vị cô nương mang theo mũ trùm chậm rãi xoay người đi về phía Liêu Thái Thần, miệng nàng ta phun ra một câu khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

Liêu Thái Thần nhìn nửa gương mặt của vị cô nương bị mũ trùm che khuất thì không hiểu sao lại hơi rùng mình rồi lí nhí hỏi: "Người đã cứu ta ư?"

Sau khi nói những lời này hắn đột nhiên nghĩ tới lúc trước con thuyền lớn bỗng dưng lắc lư, rồi nghĩ tới ánh sáng ám áp lúc ở dưới đáy sông.

Hắn ngẩn ra một chút rồi lại hỏi, "Thật là người cứu ta ư?"

"Thật lắm mồm." Cô nương kia thô lỗ đáp một câu, ngón tay vung lên, miệng niệm một tiếng "Thu".

Cùng với một lời này của nàng thì một cây châm đồng sáng quắc bỗng chui ra khỏi mặt sông, đảo một vòng quanh không trung rồi vũng vàng đậu trên tay nàng ấy.

Liêu Thái Thần nào đã bao giờ gặp cảnh tượng thần kỳ thế này đâu thế nên hắn lập tức quỳ rạp xuống đất mà dập đầu mấy cái vang dội trên bề gỗ cứng rắn.

Miệng hắn lẩm bẩm, “Đa tạ thần tiên cứu mạng ta, đa tạ thần tiên cứu mạng ta.”

Nhưng dập đầu mấy cái rồi, trán cũng tím bầm rồi mà cô nương kia vẫn không có ý để hắn dừng lại vì thế hắn đành cong eo quỳ gối ở đó, nhất thời không biết phải làm sao cho phải.

Cũng may nam nhân cao lớn luôn đứng bên cạnh im lặng này giờ đã cất giọng giảng hòa.

Hắn nâng Liêu Thái Thần dậy, miệng oán trách, “Cứu người một lần thì dễ nhưng về sau nếu người còn mang thói xấu không chịu thay đổi thì kể cả có thần tiên cũng không cứu được người nữa đâu.”

Liêu Thái Thần run run rẩy rẩy gật đầu, “Đúng..... Đúng..... Ta thề về sau không bao giờ đánh cuộc nữa, nếu ta lại bước vào sông bạc nữa bước thì để cho..... để cho Khâu Nhiên đời đời kiếp kiếp quản lý ta, để ta..... vĩnh viễn cũng không thoát khỏi hắn.....”

Nghe lời này vị cô nương kia mới cười lạnh nói, “Đến dân cờ bạc cũng sợ ác quỷ, ta cũng muốn xem xem Khâu Nhiên này đến tột cùng đáng sợ thế nào.”

“Thần tiên, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi thôi, tuy ngài thần thông quảng đại nhưng..... nhưng con quái vật kia thực sự tàn bạo làm cho người ta sợ hãi.

Theo ta đoán thì chính hắn đã giết hai vị phu nhân của mình, còn có quản gia và hạ nhân cũng đều chết sạch.

Chúng ta vẫn nên chạy thì hơn.”

Liêu Thái Thần sớm đã bị Khâu Nhiên dọa sợ tới mức hồn vía lên mây vì thế hắn vội thúc giục mọi người nhanh chạy trốn.

Nhưng hắn vừa mới dứt lời thì bề gỗ lại bỗng nhiên “Kéo kẹt” một tiếng

sau đó chấn động kịch liệt.

Kỳ lạ là trong toàn bộ quá trình đó nó không hề di chuyển được một tấc nào giống như cả cái bè đều bị dính lên mặt nước vậy.

Chương 116: 116: Xương Cốt

Một đôi tay thò ra từ trong sông, nhẹ nhàng bám lấy cạnh cửa bè gỗ.

Thoạt nhìn có vẻ đôi tay kia bám không chặt nhưng Liêu Thái Thần lại biết dù bọn họ có làm thế nào cũng không ném được đôi tay này đi.

Đây là kẻ cố chấp nhất hắn gặp được đời này.

Tang hiển nhiên cũng biết điểm này cho nên từ đầu tới đuôi nàng đều không hề thúc giục Bảo Điền chèo thuyền.

Nàng nửa ngồi xổm, đốt ngón tay nhẹ gõ bè gỗ và cười thầm nói, “Vị huynh đài này nếu đã tới sao không lộ mặt mà giấu dưới bè làm gì.

Ta còn tưởng có một con chó rơi xuống nước cơ đấy.”

Nghe nàng nói một câu vô lễ như thế Liêu Thái Thần vội lắm bảm, cả người dịch tới phía sau Triệu Tử Mai rồi chỉ dám thò đầu qua vai hắn mà nhìn về phía Khâu Nhiên.

Bàn tay thiếu ngón của Khâu Nhiên bị ánh trăng chiếu vào càng thêm rõ ràng, miệng vết thương không hề có chút máu tươi nào mà chỉ có vài miếng thịt ngâm nước đến trắng bệch.

Liêu Thái Thần thấy vậy thì ngực nổi lên nước chua.

“Nàng ta là ai mà đến ác quỷ cũng không sợ vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi Triệu Tử Mai, vừa hỏi còn vừa hít hít mũi vài cái vì bị đông lạnh.

Triệu Tử Mai cười lạnh, “Người ác, quỷ cũng sợ người ác.

Người đã nghe câu này bao giờ chưa?”

Liêu Thái Thần run lập cập rụt người phía sau Triệu Tử Mai bởi vì hắn nhìn thấy Khâu Nhiên đã thò nửa người lên khỏi mặt nước.

Khuôn mặt bị ngấm nước của hắn thực đáng sợ, giống dạ xoa trong hí khúc.

"Ta tới tìm nương tử nhà mình, chuyện vợ chồng ta các người đừng nhúng tay."

Thoạt nhìn Khâu Nhiên cũng không bị Tang chọc giận, mặt hắn vẫn là nụ cười quen thuộc kia nhưng giọng điệu lại lộ ra lạnh lẽo nồng đậm.

Lúc nói những lời này hắn nhìn về phía Liêu Thái Thần khiến tên kia run lên, thiếu chút nữa đã ngã ngồi trên bệ gỗ.

"Vợ chồng ư?" Tang không nhìn được bật cười, "Người là chồng ai? Mà ai mới là vợ người? Tống Dao, Liêu Thái Thần hay nữ nhân đã chết còn bị người dùng quá tiên kiêu để giám thị?"

"Người tự xưng là thâm tình nhưng kỳ thật chỉ lấy thâm tình làm cái cớ để che giấu thấp kém và tự ti trong nội tâm của người."

Khâu Nhiên, rốt cuộc người sợ cái gì? Chẳng lẽ người không thể làm chuyện phòng the nên mới luôn đề phòng vợ mình như thế hả?"

Triệu Tử Mai đỡ trán, hắn cảm thấy những lời này có thể phá nát trái tim bất kỳ kẻ nào, là ai thì cũng không thể chịu nổi nhục nhã ấy.

Hắn nhìn Tang lại phát hiện trong mắt nó có ý cười giảo hoạt lướt qua.

À hắn hiểu rồi, Tang cố ý, nó cố ý chọc giận Khâu Nhiên giống như một con mèo đang đùa giỡn con mèo trong tay mình.

Khâu Nhiên bò lên, cả người lộ dưới ánh trăng.

Quần áo của hắn đã sớm hư hao cả rồi, những mảnh vải vụn treo trên người hắn chỉ như một lá cờ gọi hồn rách nát.

Trên người hắn là từng tầng vết thương do cá gặm, bị nước sông ngấm đến sưng phồng thành một đám sọ.

"A."

Nhìn thấy bộ dáng này của Khâu Nhiên thế là Liêu Thái Thần thét lên và lập tức lại rúc ra phía sau Triệu Tử Mai, hận không thể rúc cả người vào bệ gỗ Triệu Tử Mai bị tiếng hét của hắn dọa nhảy dựng, vừa định trách cứ hắn đừng có thi thoảng lại hét lên như thế thì bỗng chính bản thân lại rùng mình, ngưng bất động, ánh mắt nhìn thẳng vào hai chân Khâu Nhiên.

Xương cốt cả người Khâu Nhiên lộ ra màu xanh xám yếu ớt nhưng chỉ có hai mảnh xương bánh chè là thoát nhìn vô cùng cứng cỏi, giống như hai khối đá cuội bóng loáng.

"Đại thần tiên." Triệu Tử Mai nhẹ gọi một tiếng, đầu nghiêng về phía Khâu Nhiên mà tìm tòi hai chân hấn, "Ngài nhìn hai mảnh xương kia đi." Tang quay đầu, trong mắt nó không còn trêu chọc nữa, thay vào đó là một tia cảnh giác khó mà phát hiện.

Biểu tình này bị Triệu Tử Mai nhạy bén nắm giữ được.

"Xương cốt." Nó mấp máy môi, khoe miệng mang theo căng thẳng nói, "Ta đúng là vẫn nghi ngờ chuyện này."

Dù chấp niệm của người có lớn thì cũng chỉ là một lão quỷ, sao có thể bỏ ra khỏi quan tài hoành hành khắp nơi như vậy? Hóa ra bởi vì hai mảnh xương này."

Vừa dứt lời Khâu Nhiên đã kéo bước chân đi đến bên người nó, vạt áo nhỏ nước lên bề gỗ vẽ thành một đường tinh tế.

"Xương này là ai cho người?" Tang híp mắt nhìn về phía nửa tròng mắt đã bị cá ăn của Khâu Nhiên và chậm rãi phun ra mấy lời này từ kẽ răng.

Ánh mắt Khâu Nhiên vẫn lạnh băng, miệng nói, "Người cùng ta xuống dưới ta sẽ nói cho người."

Nói xong hấn bỗng nhiên nâng hai tay lên vói qua, ngón tay túm lấy bả vai Tang sau đó mang nó cùng nhau nhảy vào trong dòng nước siết.

Mặt sông bắn lên ngọn sóng ngập trời khiến ba người ở trên bè lúc này mới thấy lạnh thấu tim và phản ứng lại.

Triệu Tử Mai và Bảo Điền vội bò đến bên bè gỗ nhìn vào trong sông, nhưng mặt sông lúc này như một mảnh gương đen, ngoài ảnh phản chiếu của bọn họ thì chẳng thấy cái gì khác.

"Đại thần tiên cũng bị hấn kéo vào nước ư?" Liêu Thái Thần nơm nớp lo sợ đi đến phía sau Triệu Tử Mai rồi nhìn mặt sông đen nhánh sau đó hỏi một câu này, "Vậy chúng ta..... mấy người chúng ta làm sao đây?"

"Nó không chết được."

Qua hồi lâu Liêu Thái Thần mới nghe thấy Triệu Tử Mai chậm rì rì nói ra mấy chữ này.

Hắn hơi sững sốt bởi vì hắn có thể nghe được chút thần nhiên từ lời này.

Tang đang nhanh chóng chìm xuống, Khâu Nhiên túm chặt lấy nó, hai người bị hút vào một xoáy nước.

Dòng nước này đưa thẳng bọn họ tới đáy sông.

Trong lúc xoáy tràn ngập tiếng ai đó ngâm nga một lời kịch: “Không tham hào kiệt, không tiếc kẻ xa, nguyện sống chung chết chung huyệt.”

Lời kịch lặp đi lặp lại, giống như vĩnh viễn cũng không dừng lại.

Tang sờ một bàn tay lên giữa lưng Khâu Nhiên, năm ngón tay không chút do dự cắm vào bên trong.

Xương cốt của Khâu Nhiên thực giòn, bị ngón tay cứng như thép của nó tùy tiện nhéo vài cái đã tan thành bột phấn.

Ngực hắn vỡ một cái lỗ lớn, bên trong lộ ra đầu ngón tay bị ngâm nước đến hơi trắng bệch.

Nhưng dù vậy tay hắn vẫn túm chặt lấy vai Tang, hai đầu gối càng kẹp chặt lấy chân nó rồi mượn sức dòng nước kéo nó xuống đáy sông.

“Cũng có chút tài lẻ.” Nói xong câu đó nó bỗng nhiên cảm thấy đùi mình tê dại, vừa cúi đầu nhìn đã phát hiện hai mảnh xương bánh chè sắc bén kia lại cắm vào đùi nó cắt ra hai miệng vết thương thật sâu đồng thời gắn thân thể nó với Khâu Nhiên, khó mà tách rời.

“Đáng giận.”

Tang bị chọc giận, miệng nó niệm quyết sau đó bỗng nhiên có một cây châm đồng xuất hiện giữa hai ngón tay nó.

Tang lập tức đâm cây châm kia về phía Khâu Nhiên.

Sức mạnh của châm đồng kia thực kinh người, trong nháy mắt nó đâm vào sống lưng của Khâu Nhiên thì giống như kích hoạt kịp nổ trên mỗi phần xương cốt của hắn.

Khâu Nhiên cứ vậy nổ như pháo hoa trước mặt nó, hóa thành một làn sương khói màu xanh quanh quẩn trong dòng nước.

Tang cười lạnh một tiếng nhưng lại chợt nhíu lông mày.

Nó cảm thấy trên đùi truyền tới đau đớn.

Hai khối xương cốt không thuộc về Khâu Nhiên kia không những không vỡ vụn mà ngược lại lúc này chúng rời khỏi Tang, giống hai con mắt lấp lánh xoay tròn trong lốc xoáy.

Chương 117: 117: Nữ Hải

Xương cốt xoay vòng quanh Tang, tốc độ rất nhanh và mang theo gió lạnh đến tận xương.

Cùng lúc đó Tang phát hiện ánh sáng xung quanh ngày càng tối tăm, nước cũng càng lúc càng hỗn độn, ánh sáng trên đỉnh đầu đã cách nó rất xa. Nó biết mình sắp rơi xuống đáy sông rồi, nơi đó là chỗ Khâu Nhiên chết đuối, cũng là nơi âm khí nặng nhất.

Nếu bị kéo tới đám bùn kia thì tình thế sẽ bất lợi với nó.
“Thieu.”

Miệng nó mặc niệm một chữ này, lòng bàn tay chợt bốc lên một ngọn lửa nhưng còn chưa chờ lửa cháy bùng thì xoay nước lại biến mất, thân thể nó đột nhiên rơi xuống cát sỏi thô ráp khiến một mảnh bùn lầy bắn lên. Và vào lúc này Khâu Nhiên vốn đã biến thành một làn khói lại tụ quanh hai mảnh xương kia và hóa thành hình người sau đó chui vào đồng cát sỏi nơi đáy sông.

“Đáng chết, lại để hấn trốn thoát.”

Tang chửi bậy một tiếng nhưng lúc nói ra mấy chữ này nó đồng thời cảm thấy ngực như bị một hòn đá lớn đè nặng tới mức nó không thở nổi.

Vừa rồi ở trong lốc xoay nên cảm giác này còn không rõ ràng nhưng hiện tại thân ở đáy sông khiến nó lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn từ nước sông.

Tang sửng sốt, cúi đầu nhìn thân thể mình.

Nó hiểu mình không sợ nước nhưng khối thân thể này lại không thể.

Nếu ở trong sông quá lâu thì chỉ sợ lúc lên bờ Mục Tiểu Ngộ đã tèo.

Nếu không có Mục Tiểu Ngộ thì nó lấy cái gì mà giao dịch với Triệu Tử

Mại?

Nghĩ đến đây nó hung hăng ném ngọn lửa trong tay vào đáy sông.

Hình như nó nhìn thấy bên trong có cái gì đó giật mình, nhưng nó không biết thứ mình ném trúng rốt cuộc là Khâu Nhiên hay một con cá đang trốn dưới bùn.

Có điều hiển tại nó không nghĩ được nhiều như thế, ngực nó truyền đến đau đớn như xé rách, nó biết nếu còn không đi lên thì khả năng nó sẽ chết đuối ở nơi này. Vì thế nó dùng sức đạp hai chân và bơi lên trên, uyển chuyển nhẹ nhàng như một mảnh lông chim.

Ánh sáng đã ở ngay phía trên, sau khi đạp nước vài cái nó thấy rõ ánh trăng trên mặt nước và bóng mấy người trên bè vẫn đang ngóng nhìn xuống.

Nó biết mình sắp trôi lên mặt nước rồi.

Triệu Tử Mại vươn hai tay, rốt cuộc hẳn cũng thấy Tang và muốn kéo nó lên.

Nhưng bỗng nhiên Tang nhìn thấy sắc mặt hẳn thay đổi, đôi mắt trũng thật to, hai tay liều mạng xua với mình và chỉ về phía sau nó.

Không cần quay đầu lại Tang cũng biết đã xảy ra cái gì, nhưng hiển tại nó không thể làm gì, bởi vì thân thể Mục Tiểu Ngộ đã bắt đầu trở nên công kênh, không khí còn thừa trong ngực cũng không có mấy.

Nếu không bơi được ra ngoài thì nàng ấy sẽ sờ sờ mà nghẹn chết trong nước.

Nó dùng sức quạt nước bơi lên, khước mắt lại thấy một bóng dáng màu xám ở phía bên phải đang cấp tốc dấn về phía mình.

Khâu Nhiên đương nhiên cũng nhìn ra quần bách của Tang, thân thể nó là thứ duy nhất hẳn có thể thắng được nó khi ở dưới nước.

Vì thế hẳn đuối theo Tang, ở một khắc nó trôi khỏi mặt nước thì hẳn đã gỡ hai mảnh xương bánh chè kia ra và dùng sức đâm vào eo nó.

"Đau quá." Cánh mũi nó hấp háy vài cái, rốt cuộc cũng không còn cách nào nín thở.

Cũng may vào lúc này nó đã có thể hít một ngụm không khí trong lành bên trên chứ không phải nước sông tanh tào.

Cái này khiến nó ít nhiều có an ủi.

Nó cảm thấy tay mình được một đôi bàn tay to lớn ấm áp bao lấy, sau đó cả người được kéo lên bè gỗ.

"Hô."

Sau khi phun ra một ngụm nước đầu nó bỗng hiện ra một hình ảnh quý dị.

Dần dần những hình ảnh ấy được nối liền biến thành một cảnh tượng hoàn chỉnh.

Đầu tiên là tiếng cây trúc va vào nhau phát ra tiếng "Ca ca" truyền vào tai nó, ngay sau đó Tang nhìn thấy phiến rừng trúc kia xoay quanh đất trống.

Chẳng qua bãi đất trống lúc ấy là một cái đầm, giống như chưa từng bị ai khai phá.

Ngôi mộ đời kia vẫn an ổn nằm dưới mặt đất.

Nhưng điều càng khiến nó khó hiểu là trong rừng trúc lúc này có một nữ hài tử.

Từ bóng dáng thì thấy nàng này chưa thành niên, hẳn chỉ mới 13-14 tuổi.

Nàng ta mặc một cái áo viên lãnh màu xanh biếc, váy lụa màu nguyệt bạch, dải lụa xanh nhạt thêu hoa xúng với cúc áo bằng đồng mạ vàng.

Cả bộ váy áo lộ ra đẹp đẽ quý giá nhưng không mất đi trang nhã hàm súc.

Sống lưng của nữ hài tử và cổ đều thẳng tắp, giống như có một sợi dây nối thẳng với mái tóc cài trâm hoa của nàng ta và giúp cái cổ đứng thẳng.

Tang không nhìn thấy mặt nàng ta nhưng cũng biết thân phận nàng này không phú thì quý, tuyệt đối không phải nữ tử bình thường.

Nó cũng hiểu hiện tại mình đang nhìn thấy những gì nữ hài tử kia trải qua.

Nhưng vì sao nó lại có ký ức của nàng ta? Nó đâu giống cái kẻ bất tự cục kỳ yếu kia, hơi tí đã rơi vào trí nhớ của quỷ hồn.

Chẳng lẽ vì trong người nó hiện tại có cắm hai mảnh xương kỳ quái ư.....
Tang suy nghĩ cẩn thận nhưng vào lúc này nó lại thấy nữ hài hơi cúi người nhìn mặt đất phía dưới giống như thấy cái gì đó.
“Ồ, ở đây có một ngôi mộ, bên trong có lão quỷ.

Nó thích nhất là nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, nếu người thức thời thì chạy nhanh đi.” Tang cười lạnh sau đó lẩm bẩm câu này trong lòng.
Nhưng nữ hài tử kia không chạy, không những thế nàng ta còn cười với mặt đất dưới chân mình, giọng lạnh lạnh như lục lạc trong gió.
Nhưng tiếng cười lạnh lạnh này lại thuộc về một nam nhân.
“Mới vừa rồi chính là người đang hát kịch à?” Nàng ta nói, “Nguyện sông chung chẵn, chết chung huyết ư? Người đứng là kẻ si tình, tiếc là tâm si này lại đặt sai chỗ.....”
Vừa dứt lời mặt đất bên dưới bỗng nhiên vang lên tiếng “Ù ù” rất nhỏ.

Tang híp mắt nhìn mảnh đất trống dưới chân nàng ta, nơi đó chậm rãi nứt ra một khe hở, hòn đất rơi xuống ào ào còn khe hở kia dần to thành một lỗ thủng lớn.
Ngay sau đó một bóng đen thoát ra từ cái động, quần áo lúc lắc lộ ra thân thể khô quắt màu vàng.

Hắn đứng lặng im trong chốc lát giống như nhất thời còn chưa kịp nhận ra bản thân đang ở nơi nào.

Sau đó hắn chậm rãi xoay người nhìn nữ hài phía sau.

Ánh trăng rơi từ phía trên xuống, chiếu sáng khuôn mặt không có tròng mắt mà chỉ có một lớp da khô quắt dán lên xương.

Khâu Nhiên.....

Tang gọi tên bộ xương kia, trong lòng chợt động: Người không sợ hắn, nhìn thấy một con lão quỷ đáng sợ như thế mà người lại chẳng có phản ứng gì.....

À ta hiểu rồi, hóa ra là như thế.

Khâu Nhiên nâng một cánh tay về phía nữ hài kia, sau đó lấy tư thế thông thả nhưng quái dị đi về phía nàng ta.

Nhưng chỉ được vài bước chân hắn lập tức gặp lại quỷ trên mặt đất, cả

khung xương khô gãy vụn tan vỡ trên mặt đất.

Nữ hài lại như không nhìn thấy những gì xảy ra trước mặt, nàng ta dời mắt khỏi bộ xương khô rơi rụng trên mặt đất sau đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng phía trên bầu trời.

Thật lâu sau nàng ta nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng và nói, "Không bằng ta tặng xương cốt cho ngươi, dù sao hiện tại ta cũng không dùng được chúng nó nữa rồi."

Chương 118: 118: Yêu Trăm Mất

Đầu Tang "Oanh" một tiếng, "Ta đã không còn cần chúng nữa rồi", những lời này nó nhớ mang máng đã nghe được ở nơi khác, nhưng là ở đâu nhỉ? Đến tột cùng là ở đâu?

"Áo cà sa....." Trong miệng nó không tự giác nói ra hai chữ này, sau đó nó bỗng nghĩ tới người kia túm tấm áo cà sa màu đỏ trên vai xuống ném về phía sau.

Áo cà sa bị gió thổi căng lên, giống như một lá cờ màu sắc tươi đẹp che khuất bóng dáng hắn.

"Ta không còn cần nó nữa," hắn nói, "Hiện giờ, ta chẳng cần gì, vô nghĩa không có gì, ta là ta, chẳng cần thêm thứ tục vật nào."

Bóng người bị áo cà sa che khuất và nữ hài mặc hoa phục trước mặt nó dần hợp thành một thể, hóa thành một người.

"Là người." Tang lẩm bẩm, "Là người, nhưng hiện tại người đã là thứ mà cả hai chúng ta đều quên, tới thân xác cũng có thể cho đi."

"Vậy ta là ai? Giữa ta và người có liên quan gì?" Nó nhìn nữ hài hơi cong lưng thả dùm sức thật lớn móc hai mảnh xương bánh chè trên chân mình ra và ném chúng vào đồng xương mục của Khâu Nhiên.

Trong lòng Tang tự hỏi mình hai câu ấy.

"Kẻ làm ác thì dù theo đúng luật vậy luật kia cũng sai; người làm thiện thì dù theo sai luật vậy luật kia cũng đúng."

Nhất niệm thành yêu, nhất niệm thành Phật."

Đột nhiên trong lòng nó hiện ra một câu này, lúc đầu chỉ như chút bọt khí sủi tăm sau đó chậm rãi dần dần sôi trào lên, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn khiến trái tim nó như sắp nổ tung.

Bởi vì lần này nó nghe thấy giọng mình.

Trong khoảnh khắc bừng tỉnh nó nhìn lòng bàn tay mình, nơi đó đang ần ần đau đớn như có thứ gì đang gặm cắn da thịt gân cốt của nó rồi từ lòng bàn

tay này phá tan mà ra.

Loại đau đớn này đã liên tục nhiều ngày nhưng hiện tại nó càng rõ ràng hơn.

“Cứu mạng, đại thần tiên cứu mạng.”

Đèn tai truyền đến tiếng kêu cứu, nó cảm thấy cơ thể mình bị người ta đẩy mạnh một cái mới tỉnh lại từ hỗn độn.

Trước mặt nó là khuôn mặt bị cá gặm đến hoàn toàn thay đổi của Khâu Nhiên.

Phía sau nó chính là Liễu Thái Thần lúc này đang túm lấy vai nó, cả người co rúm lại.

Thấy nó mở to mắt Liễu Thái Thần lộ vui mừng trên nét mặt, thậm chí trong mắt còn có nước mắt kích động rung rung.

“Đại thần tiên, ngài cuối cùng cũng tỉnh, nếu ngài không tỉnh thì chúng ta đều phải thành lão quỷ trong bụng oan hồn này mất.”

Một câu này của hắn không phải giả vờ, bởi vì Tang nhìn thấy Triệu Tử Mai và Bảo Điền một người ngã giữa trên bè gỗ, một kẻ bị ném vào trong sông Người trước giống như đã ngất lịm nhưng trong tay vẫn còn nắm hai khối xương trắng, hẳn là liều chết gỡ xuống từ trên người nó.

Còn Bảo Điền thì hiện tại đang vùng vẫy giữa sông nhưng có vết máu lan ra, hiển nhiên hắn cũng bị thương.

“Đại thần tiên, mau, mau giết hắn..... hắn muốn chạy trốn.....” Liễu Thái Thần run lên lấp bắp như sắp chết.

Lòng bàn tay lại nhẩy lên một chút, Tang nhấp môi, một tay túm chặt góc áo Khâu Nhiên lúc này đang định nhẩy vào lòng sông và kéo hắn về phía mình.

“Người nhất định không muốn bị ta độ hóa, rốt cuộc nhân gian ô trọc này mới là nơi người lưu luyến.” Tang nói rất nhỏ nhưng Khâu Nhiên lại nghe được rõ ràng, chẳng qua hắn không hiểu vì sao nó lại phải nó với mình những lời này.

Chẳng lẽ ngoài bị thiêu bằng ngọn lửa trong tay nó và độ hóa thì hắn còn có lựa chọn thứ hai sao?

Nghĩ thế nhưng hắn lại chẳng thấy nhẹ nhàng hơn mà ngược lại cả người

run rẩy, đặc biệt là lúc bị đôi mắt màu đỏ rực hung tợn kia nhìn chằm chằm.

"Mới vừa rồi lúc hôn mê ta đã nhớ ra chút chuyện," Tang vừa nói vừa nhìn một lòng bàn tay khác của mình, không biết vì sao ba đường chỉ tay trong lòng bàn tay nó lúc này lại phập phồng lên xuống, giống như một mặt sông đang dập dềnh khi bị gió thổi, "Có một chuyện ta nghĩ chưa ra, nhưng có một chuyện khác ta đã hoàn toàn nhớ ra.

Ta từng trấn áp một con hà yêu trong thân thể mình, bởi vì sức lực của nó quá lớn, lửa đốt không được.

Nhiều năm qua nó vẫn luôn lẩn lộn trong cơ thể ta, thực sự khiến người ta bực bội.

Nhưng hôm nay cuối cùng nó cũng có tác dụng."

Lúc nó nói những lời này thì đường chỉ tay của nó phập phồng càng kinh hơn, như sóng cuộn biển gầm.

"Người có ý gì?" Khâu Nhiên nhìn lòng bàn tay của Tang, trong đôi mắt trông không lần đầu tiên hiện ra sợ hãi tràn đầy.

Hắn muốn chạy, muốn cách nó thật xa tiếc rằng ngón tay của Tang đã khống chế hắn chặt chẽ khiến hắn chẳng thể thoát được ra ngoài nửa tấc.

"Ta sẽ không độ hóa người, như thế quá lợi cho người.

Khâu Nhiên, không phải người thích trốn ở nơi tối tăm nhìn trộm người khác sao? Vậy ta sẽ cho người nếm thử mùi vị bị nhìn trộm là thế nào."

Sau khi lạnh giọng nói ra những lời này nó chợt nâng tay lên.

Một tia sáng xanh từ lòng bàn tay nó bay ra ngoài.

Cùng lúc ấy đồng chỉ tay của nó không còn quay cuồng nữa, thay vào đó trên mặt sông lúc này ẩn hiện một sóng lưng đỏ đen, tựa như một con thuyền nhỏ.

"Đây là..... Đây là thứ gì?"

Tiếng kêu kinh hoàng của Khâu Nhiên bị tiếng bọt nước át đi, bởi vì thứ kia bỗng nhiên nhảy vọt khỏi mặt nước.

Thân thể to lớn của nó vòng một đường cong trong không trung sau đó lại ngã vào nước.

Nhưng chỉ một thoáng đó Khâu Nhiên cũng đã thấy rõ bộ dạng của thứ kia: Nó là một con cá, một con cá mọc đầy vây lớn quanh người.

Đám vây của nó bị ánh trăng chiếu tới lấp lánh tỏa sáng giống như từng con mắt lấp lờ.

"Thấy rõ ràng chưa? Không thấy rõ thì ta sẽ để nó lại nhảy thêm một cái nữa."

Tang nói xong chỉ lo vỗ tay hai cái, quả nhiên con cá lớn kia lại nhảy lên, lần này nó dứt khoát vọt qua bè gỗ luôn, nước trên người nó rơi xuống mọi người trên bè, cảm giác lạnh thấu xương.

Khâu Nhiên ngửa đầu nhìn thân thể con cá lớn cạ qua người mình, thân thể ướt đầm của nó gần như chạm vào đỉnh đầu hắn.

Lần này hắn có thể nhìn càng rõ hơn: trên người nó làm gì có vây mà là từng đôi mắt đen như mực lóe hàn quang.

Mỗi một con mắt đều nhìn về phía Khâu Nhiên, giống như vô số thanh đao muốn chọc cả người hắn vỡ nát.

"Đôi mắt, cả người con quái vật này đều là mắt." Khâu Nhiên thất thanh kêu lên, sau đó hai chân hắn mềm nhũn ngã ngồi trên bè gỗ.

"Yêu quái trăm mắt, mỗi lần tạo nghiệt trên người nó sẽ có thêm một con mắt, bắt đầu từ lòng bàn tay dần dần lan ra toàn thân."

Lúc ta thu phục nó đã mất rất nhiều công sức bởi vì một khi bị mắt của nó quét qua thì sẽ khổ không nói nổi.

Cũng may ta dùng tro hương phong bẻ những đôi mắt trên người nó, lúc này mới có thể chế phục con yêu quái." Tang âm trầm cười nói, "Nhưng nó bị ta vây khốn lâu như thế, mắt đã sắp mù."

Khâu Nhiên, người nói xem nếu ta thổi hương tro trên mắt nó đi thì sẽ xảy ra chuyện gì? Ta nghĩ loại áp lực sau nhiều năm mới bùng nổ này hắn thực đáng sợ đúng không?"

Khâu Nhiên bấy giờ đã sợ tới mức nói không nên lời.

Hắn nhìn sông lung hiện lên trên mặt nước đang dần tiến về phía này sau

đó bỗng nhiên xoay người nhảy xuống phía bên kia của bè gỗ.

Một khắc chui vào trong nước hấn nghe được giọng của Tang, nó thối thối khí với mặt nước sau đó không chút để ý ném xuống một câu.

“Coi chừng hấn, để hấn vĩnh sinh vĩnh thế đừng hòng bò ra khỏi lòng sông.”

Chương 119: 119: Phôi

Trước khi tỉnh lại Triệu Tử Mai ngửi được mùi thuốc nồng đậm.

Hắn không nhìn được chút màu, đây là mùi hắn ghét nhất, từ nhỏ đến lớn không biết hắn đã bị buộc uống bao nhiêu chén thuốc vừa đắng vừa chát rồi.

Mà thứ càng chua xót hơn thuốc chính là ký ức.

Mỗi đợt hắn sinh bệnh cha hắn cũng sẽ quan tâm nhưng ngoài ra còn có một tia thất vọng khó mà phát hiện ra.

Đó là nỗi thất vọng với một đứa con ốm yếu bệnh tật.

Cho nên lúc hắn giương buồm qua đại dương tới Châu Âu và phát hiện rốt cuộc mình không cần đối mặt với những chén thuốc đen như mực kia nữa thì lần đầu tiên hắn thấy mình đã lựa chọn đúng.

Mấy năm ở Châu Âu, hắn chưa từng bị bệnh, thân thể cũng ngày càng cường tráng, vóc dáng như măng mọc sau mưa mà nhỏ giò cao lên.

Cho nên có đôi khi hắn không thể không nghĩ có hương có lẽ là ràng buộc đối với hắn, là thứ đời này hắn không rời bỏ được nhưng luôn muốn chạy trốn.

Triệu Tử Mai nhíu nhíu mày, bởi vì mùi thuốc kia lúc này càng đậm hơn, giống như ở ngay cạnh mũi hắn.

Đồng nhiên, hắn cảm thấy miệng mình bị một đôi tay lạnh băng bẻ ra, sau đó nước thuốc ấm áp theo khoang miệng chảy vào cổ.

Hắn đột nhiên bật dậy, dùng sức ho khan vài tiếng nhưng lại ngoài ý muốn cảm thấy nước thuốc này cũng không đắng như dĩ vãng.

Hắn mở to mắt đối diện với khuôn mặt lạnh băng của Tang, rớt cuộc hắn đành nuốt một câu chửi đã vọt đến miệng.

"Ngươi làm gì thế?" Hắn xoa nước thuốc bên khước miệng, biết rõ còn có hỏi.

"Đút thuốc cho ngươi, rõ ràng quá còn gì." Trong giọng Tang lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Triệu Tử Mai cúi đầu nhìn chén thuốc trong tay nó, miệng chén kề sát miệng hắn lúc này hiện một vòng đen nhánh, không biết nó lấy được cái bát rách này ở chỗ xỉnh nào.

Nhưng giờ phút này hắn cũng không dám oán giận mà chỉ ngửa đầu uống hết đồng thuốc còn lại, ngoan ngoãn như một đứa nhỏ 3,4 tuổi.

"Đây là chỗ nào? Khâu Nhiên đâu?" Triệu Tử Mai lau sạch khước miệng sau đó nhìn chung quanh và phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng cũ nát, nếu bốn bức tường rách không có nóc có thể xưng là phòng thì chính là như vậy.

"Bảo Điền đâu? Liêu Thái Thần đâu?" Hắn lại hỏi thêm hai câu.

Tang buông chén, một tay thò vào trong túi áo lấy ra hai mảnh xương trắng, vừa thưởng thức vừa không chút để ý mà nói, "Bảo Điền đến nhà dân mượn chút thuốc nấu xong thì ra ngoài nghỉ ngơi, dù nói thật ta thấy trong phòng này với ngoài kia cũng chẳng có gì khác nhau.

Liêu Thái Thần thì đi rồi, hắn nói hắn muốn sống cuộc đời của một người bình thường, không bao giờ gây phiền toái cho mình và đoàn kịch nữa.

Còn Khâu Nhiên, nó đã bị yêu trăm mắt chôn ở giữa sông rồi."

"Yêu trăm mắt?"

Lúc hỏi ba chữ này bầu trời bắt đầu có mưa bụi, Triệu Tử Mai nghe thấy Bảo Điền ở bên ngoài hắt xì một cái, sau đó giống như hắn lại rơi vào mộng đẹp.

"Một phần kỷ ức của ta bị hai mảnh xương này đánh thức, ta nhìn thấy con yêu trăm mắt kia bị chân hỏa đốt mấy ngày không tiêu tan nên ta mới áp nó vào trong cơ thể.

Dùng nó để đối phó với Khâu Nhiên là thích hợp nhất, so với áp chế một con yêu quái thì chi bằng cùng nó làm giao dịch.

Ta thả tự do cho nó, nhưng điều kiện là nó không được làm bậy, hơn nữa nó

vĩnh viễn phải ở dưới đáy sông cạnh chùng Khâu Nhiên."

"Bị nhốt ở đáy sông cũng coi là tự do sao?" Triệu Tử Mai có chút nghi hoặc hỏi.

"So với thân thể ta thì đáy sông kia rộng hơn nhiều, mà yêu quái chung quy ánh mắt vẫn thiển cận.

Không bao lâu sau nó sẽ quen với đám cây cỏ thủy thảo và cát sỏi nơi ấy, lúc đó còn có gì mà tự do hay không nữa? Nó và Khâu Nhiên chung quy sẽ bị nhốt ở đáy sông, vĩnh viễn không thể ra ngoài."

"Bọ ngựa bắt ve, chim sẽ nấp sau, trí nhớ của người đứng là thức tỉnh vừa khéo."

"Nhưng thứ ta nhớ ra được không chỉ có cái này." Hai mắt Tang bồng nhiên bị một tầng khói mù bao phủ, tròng mắt lại vẫn đỏ như than củi bốc cháy.

"Người còn thấy cái gì?" Lòng Triệu Tử Mai bỗng dung hoảng loạn, tuy hẳn không biết cảm giác này tới từ đâu.

"Ta thấy được một nữ hài tử tầm 13-14 tuổi, đầu mang châu ngọc sáng lạn hơn cả ngân hà trong trời đêm.

Là nàng ta đã gỡ xương bánh chè tặng cho Khâu Nhiên, là nàng đã móc xuyên tràng hạt kia lên tay thầy khô ở sơn cốc, là nàng đã ném áo cà sa để trở về nguồn gốc vô ngã không có gì. Nàng là nguyên nhân ta đến chỗ này nhưng ta lại không nhớ nổi nàng ta là ai."

Lời này giống một tảng đá lớn dội vào lòng, Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy lòng hẳn sụp một góc lớn, ký ức lại lần nữa vọt lên như hồng thủy nháy mắt xói lở những tầng đê điều hẳn khó khăn lắm mới dựng được.

"Nữ hài kia trông như thế nào?" Tiếng nói run rẩy của hẳn bị tiếng mưa rơi che mát hơn nữa, cho nên Tang cũng không phát hiện ra dị thường trong đó.

"Ta chỉ thấy bóng dáng, nhưng nàng kia mặc một thân quần áo không tầm thường, là người cực phú cực quý mới có thể mặc.

Chỉ nguyên hình thêu ngọc lan trên áo váy nàng ta đã phải mất nửa tháng mới thêu được, càng đừng nói tới đồng châu thoa trên đầu nàng ta." Tang cười lạnh một tiếng sau đó lại bắt đầu đùa bỡn hai mảnh xương cốt kia.

Chúng va vào nhau phát ra tiếng "Ca ca" giòn vang, đánh vỡ bóng đêm

yên tĩnh.

"Ngọc lan." Hai chữ này nghẹn ở cổ Triệu Tử Mai khiến hấn nuốt không được phun không ra: Quần áo của chị hấn nhiều vô số, nhưng hấn lại đặc biệt nhớ rõ bộ váy áo thêu hoa lan kia.

Bởi vì vào cái ngày hấn đã tự tay đẩy chị gái mình xuống giếng sâu trên người nàng ta lúc đó mặc bộ đồ này.

Triệu Tử Mai cảm thấy dạ dày quay cuồng vài cái, nước chua xông lên khiến hấn không nén được mà vội quay đầu nôn hết đồng thuốc mới vừa uống vào.

"Ăn hại quá," Tang ghét bỏ mà trừng mắt nhìn hấn rồi lẩm bẩm nói,

"Thân thể yếu ớt như thế đúng là kém xa Tiểu Ngạc."

Triệu Tử Mai ho khan vài tiếng, ngực phập phồng mấy cái thật mạnh sau đó mới thấp giọng nói, "Người ném áo cà sa và xuyên tràng hạt cũng là nữ hài tử kia ư?"

"Phải cũng không phải."

"Sao lại nói thế?"

Tang hung tợn cười, "Bộ da không giống nhau nhưng phôi bên trong lại giống như đúc, ta có thể cảm nhận được."

Nói tới đây nó hình như đã cảm nhận được khản trương trong giọng nói của Triệu Tử Mai nên đột nhiên nhìn khắp mặt hấn một vòng, mắt lộ ra nghi hoặc, "Người có vẻ không thích hợp, chẳng lẽ người quen nữ hài tử kia ư?"

Triệu Tử Mai thấy trong lòng "Lộp bộp", nhưng lúc hấn đang cố nghĩ làm sao để giấu giếm cho qua thì bỗng nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, sau đó là tiếng kêu cảnh giác của Bảo Điện, "Ai?"

Hai người cả kinh, đồng thời nhìn ra ngoài, nhưng thứ bọn họ chờ được vẫn là giọng Bảo Điện.

Chẳng qua lúc này giọng hấn đã ôn nhu hơn, khác hấn tiếng quát lớn vừa rồi.

"Tiểu thư Susan?"

"Bảo Điện..... Bảo Điện, Amy..... Amy mất tích rồi."

Tang bật dậy, nó thấy nữ nhân xa lạ ngoài cửa có một đôi mắt màu nhạt, giống như mắt mèo.

Ngón chân lại bị cá gặm một chút, đám cá trốn trong bùn có hàm răng

cực kỳ sắc nhọn, giống thép nên mỗi lần gặm đều móc xuống một miếng thịt, giống như vĩnh viễn gặm không xong.

Nhưng hắn không thể động, hắn biết dù chỉ động một ngón chân thì con quái vật kia cũng sẽ nhìn thấy.

Nó đang dán trên cát sỏi nhìn hắn, hàng ngàn hàng vạn con mắt trên người nó đang nhìn hắn từ bốn phương tám hướng giống như một ngọn lửa dán lên người hắn thiêu đốt.

Khâu Nhiên biết những ngày tháng thế này vĩnh viễn cũng không có điểm cuối.

Chương 120: 120: Tìm Người Thân

Susan là một người bạn Triệu Tử Mai quen trên con tàu trở về nước.

Amy là đứa nhỏ bị vứt bỏ và được nàng nhận nuôi 5 năm trước ở Đông Xương.

Lần này bọn họ tới đây là để tìm người thân cho Amy.

Mọi người ở trên thuyền với nhau 4 tháng, tính tình Amy đáng yêu hoạt bát, lại thích quán lấy Triệu Tử Mai nên hẳn và mẹ con nàng cũng sớm trở thành bạn tốt.

Nhưng hẳn không nghĩ tới lúc gặp lại Susan lại là ở nơi hẻo lánh heo hút này, hơn nữa Amy còn mất tích.

Tang nhú nhú cái mũi, "Cho nên Amy không phải người nước ngoài mà là người Trung Quốc hả?"

Susan ngồi đối diện nghe thế thì lộ ra một nụ cười bi thương sau đó dùng tiếng Trung lưu loát nói, "Sau khi Amy lớn lên mới phát hiện mình khác những người xung quanh.

Khi ta nói nàng là người Trung Quốc thì Amy lập tức quán lấy ta hỏi Trung Quốc là như thế nào, cho nên ta mới quyết định mang con bé về cố hương.

Như vậy con bé có thể tìm hiểu về mảnh đất này, nếu có cơ hội chúng ta muốn tìm cha mẹ ruột của nàng, nếu được thế thì quá tốt.

Sau khi rời thuyền ta mang nàng đi tìm một vài người bạn cũ, ở lại đó vài tháng, mấy hôm trước ta mới qua bên này.

Nhưng ở Đông Xương không được mấy ngày, cha mẹ nàng còn chưa tìm được thì Amy đã gặp chuyện như thế.

Hiện tại ta cực kỳ hối hận vì đã mang nàng tới đây.”

“Người đừng vội, mau nói cho ta rốt cuộc Amy lạc đường ở nơi nào, chúng ta có nhiều người, nếu cùng tìm thì nhất định sẽ tìm được.” Triệu Tử Mai ôn nhu an ủi một câu.

“Ngày hôm qua thời tiết rất tốt, ta muốn mang nàng đi xung quanh để nàng ngắm nhìn cố hương của mình.

Amy cực kỳ hưng phấn, nhìn thấy cái gì cũng mới mẻ, còn muốn ta mua cho nàng một con diều để nàng tới vùng ngoại ô thả.

Không trung xanh thắm như đá quý, mây giống như đều bị mặt trời hòa tan, không hề xuất hiện.

Amy cầm dây diều chạy vội dưới bầu trời xanh, bởi vì không có gió nên diều không bay cao được mà cứ thế rơi xuống.

Nhưng Amy không muốn từ bỏ, nàng năn nỉ ta kéo diều cao để giúp nó bay lên.

Lòng ta hiểu rõ điều của Amy là thú nàng gửi gắm tình cảm với cố thổ nên nó càng bay cao thì nàng càng vui vẻ, chẳng qua nàng không nói ra mà thôi.

Nhưng con diều kia làm sao cũng không bay lên được, sau đó khó khăn lắm mới có một cơn gió, cuối cùng diều cũng bay lên nhưng rồi lại rơi xuống mắc trên một đỉnh tháp nhỏ.

Tòa tháp kia rất thấp, so với ta cũng không cao hơn bao nhiêu vì thế ta mới bò lên giúp nàng lấy con diều xuống.....”

Nói tới đây Susan nhẹ nhàng nức nở một tiếng, “Nhưng lúc gỡ được diều xuống thì ta không thấy Amy đâu nữa, ta đã tìm khắp xung quanh nhưng vẫn không thấy người.

Ta rất sợ, sợ nàng rơi xuống sông, sợ bị dã thú ngậm đi, Mike, ta không biết phải làm sao đây, Amy là tất cả những gì ta có, nếu mất nàng ta sống không nổi đâu.”

Nói xong nàng ta dùng sức túm lấy tay Triệu Tử Mai giống như muốn

cảm thụ chút âm áp.

Triệu Tử Mai rút tay về sau đó vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng rồi quay đầu nói với Bảo Điền, "Hiện tại trời sắp sáng rồi, người đi vào trấn tìm một chiếc xe ngựa, đi nhanh về nhanh."

"Công tử, ngài mới bị thương, thân thể có chịu nổi không?" Bảo Điền hơi do dự nhưng đảo mắt lại thấy mặt Tang âm trầm thế là hấn đành nuốt nước miếng và không dám nói gì nữa.

"Đi nhanh về nhanh." Triệu Tử Mai dùng giọng điệu không cho phản bác để lặp lại bốn chữ này.

Thấy Bảo Điền đã đi xa hấn mới nói với Tang, "Đại thần tiên, xin lỗi, khả năng ta còn phải ở lại đây thêm mấy ngày."

Tang cười lạnh một tiếng sau đó xoay người đi đến góc tường ngồi xuống, một lát sau nó mới cả giận đáp, "Muốn tìm người thì các người tự đi tìm, ta ở khách điếm chờ, đừng mong ta giúp cái gì."

"Mike." Nghe thấy Tang nói thế Susan lập tức co rúm lại.

"Người đừng để ý, nàng luôn mạnh miệng nhưng mềm lòng." Triệu Tử Mai khuyên giải an ủi một câu nhưng hấn lại chỉ nhận được một tiếng cười lạnh như khiêu khích của Tang.

Lúc nghe thấy tiếng dòng nước cùng vài tiếng chim kêu thì Susan vốn ghé bên cửa sổ lập tức bảo xa phu dừng lại sau đó tự mình chui ra khỏi thùng xe.

"Chính là nơi này, Amy bị lạc ở chỗ này." Nàng ta chỉ vào một con đường uốn lượn phía trước rồi cao giọng nói, "Theo con đường này đi về phía trước là có thể thấy ngôi tháp nhỏ kia."

Nghe nàng ta nói thế mọi người vội nói đuổi nhau đi ra khỏi xe.

Triệu Tử Mai ngửi được một mùi mát rượi thổi tới từ dòng sông, sau đó là mùi khó chịu đặc trưng sau cơn mưa chui vào mũi hấn. Ngay sau đó theo ngón tay Susan chỉ hấn thấy một con đường mòn, thực hẹp, khó lắm cũng đủ cho hai người đi song song.

Ven đường có cỏ dại cao hơn nơi khác, cũng chừng đến cỏ một người trưởng thành.

Cỏ mọc hỗn độn, gần như che khuất con đường.

"Chúng ta đi nhìn xem thế nào, nói không chừng Amy tự mình đi lạc lại sợ người quay lại đây tìm nên vẫn luôn chờ ở đây."

Triệu Tử Mai nói xong lập tức đi về phía con đường nhỏ, nhưng còn chưa bước được một bước Tang đã nói với theo, "Ta không đi, ta chờ ở đây."

Hắn sửng sốt, vừa định đáp "được" thì lại thấy một đám trẻ con nhảy nhót đi về phía này.

Trong tay đứa cầm đầu là một cây cỏ đuôi chó, nó vừa vung lên với mấy đứa phía sau vừa chạy, miệng cao giọng hát, "Ác tục dìm chết con khiến người ta thống hận, nghiêm cấm không được thực hiện."

Đằng sau có chừng 6,7 đứa nhỏ, tụi nó đều dùng bước cúi đầu đứng nghiêm nghị đáp, "Thần tuân chỉ, thần lĩnh mệnh."

Kẻ xướng người họa, quả thực giống như đang ở trên triều.

Trình diễn xong mấy đứa nhỏ lại chạy về phía trước, miệng hát: "Ta chết đuối, thảm thiết không nỡ nhìn."

Lục lớn không thể thoát, người đá cũng phải tan.

Đừng nói đứa nhỏ là vô tri, miệng không thể nói, nhưng linh hồn gắn với thân thể.

Người nào sinh ta ra? Cha mẹ to bằng trời.

Người nào giết ta chết? Chính là cha mẹ ta."

Bọn họ vừa hát vừa chạy, một lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nhưng tiếng ca vẫn vang vọng trong lòng những người ở đây rồi chậm rãi lắng xuống.

"Người nào sinh ta ra? Cha mẹ to bằng trời.

Người nào giết ta chết? Chính là cha mẹ ta." Tang lặp lại lời này một lần sau đó nhẹ giọng nói, "Bài ca dao này nói tới việc dìm chết trẻ sơ sinh ư?"

Trong mắt Triệu Tử Mai chỉ có chua xót, "Dìm chết trẻ sơ sinh là sự tình thường thấy ở đây trước kia, gần như nhà nào cũng có.

Khi còn nhỏ ta từng nghe cha ta nói có một ít phụ nhân còn kết nhóm đến

bên suối dìm chết con, vừa nói đùa vừa dìm chết chính con đẻ của mình.

Cho nên triều đình đã ra pháp lệnh và văn bản quy định rõ ràng không được giết con trẻ, Tuần Phủ các tỉnh cũng đã ra lệnh cấm, cha mẹ cố ý giết hại con mình sẽ bị khép tội mưu sát, dựa theo pháp luật sẽ bị xử phạt 60 trượng và lưu đày một năm.

Từ đó tập tục này mới dần ngừng lại.”

Chương 121: 121: Đường Nhỏ

Hắn nở nụ cười âm ỉ, "Bài ca dao vừa rồi mấy đứa nhỏ kia hát chính là bài 《chìm tử ca》 mà quan viên các nơi cho người sáng tác, dùng để cảnh cáo thế nhân về Thiên Đạo luân hồi, để bọn họ đừng làm việc tổn hại âm đức."

"Cho nên đây là nguyên nhân người thu nhận tiểu cô nương bị mất tích kia sao?" Tang bỗng nhiên hỏi một câu này.

"Phải," Giọng Susan đã run lên, "Nàng bị đặt trong một cái rổ xuôi theo dòng nước."

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ta đã thật sự yêu thương con bé, cho nên nàng trở thành con gái ta." Nói xong nàng ta lại khóc, nước mắt rơi xuống nhuộm ướt đường viền tinh xảo trên bộ quần áo.

Triệu Tử Mai nhẹ vỗ vai Susan nói, "Amy là đứa nhỏ may mắn, nếu không được người nhặt về thì sợ là nàng cũng đã sớm bị chìm chết giống những đứa trẻ khác."

"Nếu Amy bị chính cha mẹ ruột vứt bỏ thì vì sao người còn mang nàng về tìm người thân làm gì?" Tang lại bổ thêm một câu, ánh mắt nhàn nhạt xẹt qua gương mặt trắng bệch của Susan.

"Nơi này là gốc rễ của nàng, nếu một người không dám đối mặt với cố hương của bản thân thì nàng làm gì có lai lịch? Hơn nữa một năm này nàng thường nhắc tới Trung Quốc, nàng nói nơi này là chốn trong ký ức của mình, có đất đai màu đỏ, có dòng suối thật dài, cỏ hoa phòng thịnh, nào đào nào mẫu đơn, tất cả đều nở bùng đẹp đẽ...."

Triệu Tử Mai hơi giật mình, "Amy rời Trung Quốc khi còn chưa đến nửa tuổi, sao con bé có được ký ức ấy?"

Susan lắc đầu, "Ta đã từng tra cứu một chút tư liệu nói một vài người quả thực có được ký ức lúc mới sinh, ta nghĩ Amy chính là một trong số đó."

Dù sao thì đứa nhỏ này thông minh hơn đa số mọi người đúng không? Nhưng ta nghĩ khả năng lớn hơn chính là mị lực của cố hương, mặc dù

không nhìn thấy nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được..... Mike, người không biết chứ Amy thậm chí còn nhớ rõ nhà của nàng.

Nàng nói nơi ấy tường viện được xếp bằng cục đá, chúng trơn trượt, ánh mặt trời chiếu lên đó sẽ có ánh ngũ sắc hiện ra cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nói trong viện của nhà mình có một gốc thanh mai, trên cây là rêu phong, cũng rất trơn.

Mỗi năm vào tháng tư trái thanh mai sẽ mọc ra, lúc đầu xanh sau đó vàng, có thể làm mứt cũng có thể làm thuốc.

Amy nói mẹ nàng luôn hái quả trên cây xuống mang lên chợ bán, còn đặt nàng trong giỏ thanh mai rồi cùng công lên chợ.

Đọc đường đi mẹ nàng sẽ ê ê a a mà hát bài ca thiếu nhi dỗ dành nàng.

Mike, ta còn nhớ rõ bài ca mà Amy hát: 'Con mèo nhỏ, mũi hồng hồng.

Nằm trên mái nhà cắn cọng rơm.

Thật đáng yêu, mau tới mà bắt ta nè."

Triệu Tử Mai cười cười đồng tình, "Mị lực của cổ hương..... Có lẽ người nói không sai, lúc ta ở Châu Âu cũng luôn nghĩ tới quê nhà, nhưng hiện tại về rồi lại hơi sợ."

"Càng ở gần càng lo được lo mất, Mike, tâm tình của người và Amy ta đều hiểu." Susan dùng tiếng Trung lưu loát thay hẳn tổng kết một câu sau đó lại lên tiếng, "Nhưng ta thực sự hối hận mình nghe xong con bé nói lại thực sự mang nàng về đây.

Chúng ta ở Châu Âu đang tốt đẹp, vì sao phải về đây chứ? Ta làm mất con bé, bây giờ phải làm sao đây?"

Nói xong nàng lại dùng khăn tay che mặt khóc, Tang bị tiếng khóc này chọc cho bực bội, vì thế sau khi thở dài nó bước nhanh vài bước về phía con đường mòn kia.

Nó nhíu mày: con đường nhỏ này không biết kéo dài tới nơi nào nhưng hàn khí dày đặc, đến đầu ngọn cỏ cũng có hạt băng.

Đây là hiện tượng của ngày đông giá rét chứ đâu phải ngày thu.
Không thích hợp, trong lòng nó thầm than một câu này sau đó nâng bước đi về phía trước.

Nhưng mới đi được vài bước mắt nó đã liếc tới một bóng dáng nhỏ nhỏ ở cách đó không xa: Nàng mặc váy cạp cao tới eo giống Susan, đầu đội mũ dạ, dưới vành mũ là hai bím tóc xoắn xoắn nhẹ nhàng đậu trên vai. Diện mạo của người Trung Quốc nhưng trang phục lại của người nước ngoài, đây không phải Amy thì là ai?

Tang nhìn chằm chằm khuôn mặt mập mập của đứa nhỏ nhưng không tiến lên.

Đứa nhỏ kia có chút quái dị, một chân nó hình như bị thương, mặt trắng bất thường, trên mặt che một tầng xanh xao như có như không, giống như nó đang đeo một lớp mặt nạ vậy.

"Amy."

Những người phía sau Tang rốt cuộc cũng thấy Amy, Susan chạy vội tới chỗ con gái mình rồi dùng sức ôm lấy đứa nhỏ, hận không thể khám thân thể nhỏ bé kia vào người mình, miệng gọi bảo bối mãi.

"Lại ôm nữa thì nàng sẽ bị nghẹn chết đó." Tang mắt lạnh nhìn hai mẹ con đã "lâu" chưa gặp này rồi lẩm bảm một câu.

Những lời này Susan không nghe được nhưng Triệu Tử Mai lại nghe rõ ràng.

Hắn được Bảo Điền đỡ đi tới, sau khi nhìn Amy một cái hắn dùng sức kéo Susan ra, "Susan, hình như Amy không quá thoải mái."

Quả nhiên giọng hắn còn chưa dứt thì Amy đã trượt khỏi đầu vai Susan và chậm rãi ngã trên đất như một tờ giấy.

Còn Tang thì vội cắm chằm đồng vào sau lưng Amy trong tiếng khóc hô hét lần này tới lần khác của Susan.

Sau đó nó xách cổ áo cô nhóc và túm nàng đứng dậy cách mặt đất.

"Nàng..... Nàng làm gì con gái ta thế?" Susan không dám tin tưởng mà nhìn Tang xách Amy như xách một con gà.

Triệu Tử Mai không nói gì, bởi vì hắn thấy Tang đã rút chằm đồng từ sau lưng Amy ra, ở đầu chằm có một thứ đen thui, giống con cá chạch nhưng

lại có một khuôn mặt người trong suốt, bộ dạng cụp mi rũ mắt, trong quái dị có buồn cười.

"Đây là?"

"Yêu quái, do núi rừng sinh ra, sẽ mê hoặc người."

"Amy bị nó nhập vào nên mới lạc đường ư?"

"Có lẽ thế," Tang không chút để ý đáp một câu sau đó khom lưng đưa Amy lúc này vẫn chưa tỉnh cho Susan.

Một tay nó gỡ con yêu quái mắc trên chàm đồng xuống dùng đầu ngón tay tùy ý nghiền vài cái.

Trong tiếng kêu gào thê thảm nó nhú lông mày nhìn thoáng qua con đường mòn phía trước, "Có chút không thích hợp, chỉ có một con yêu quái thôi mà sao âm khí nơi này lại nặng như vậy?"

"Nơi này thực lạnh, là âm lãnh." Triệu Tử Mai theo ánh mắt nó nhìn tứ phía: Trên mặt đất lầy lội là một loạt dấu chân của Amy để lại, nhưng những dấu chân ấy hiện tại đã đông cứng, bên trên còn có một tầng băng. "Có muốn đi qua xem không?" Hắn nhìn về phía Tang lại thấy khóe miệng nó căng thẳng, ánh mắt lạnh lẽo.

Bộ dạng suy tư này làm lòng hắn đột nhiên có chút khẩn trương.

Chuyện có thể khiến nó nghiêm túc suy nghĩ thế này nhất định không phải việc nhỏ.

Nghĩ vậy nên Triệu Tử Mai cũng đi về phía trước cùng nó sóng vai nhìn con đường mòn bị sương lạnh bao phủ.

"Mike, người xem Amy này, sắc mặt nàng không thích hợp, nàng sẽ không việc gì chứ?"

Giọng nói đầy hoảng loạn của Susan đánh gãy suy nghĩ của Triệu Tử Mai, hắn đi qua sờ trán Amy sau đó trái tim đột nhiên trầm xuống,

"Đứa nhỏ này sốt cao quá, chúng ta phải về Thanh Châu chữa bệnh cho nàng đã."

Chương 122: 122: Đại Tiểu Thư

Con gà trống kia màu lông tươi sáng, vốn uy phong lẫm lẫm, hung hãn hiếu chiến và là kẻ lãnh tụ tối cao của đàn gà.

Nhưng hiện tại nó chính là một con gà rớt vào nồi canh, chả còn tí ngạo khí nào còn bị Bảo Điền vây ở góc chuồng gà không có cửa xin giúp đỡ hay chạy trốn.

Bảo Điền lau vết bùn trên mặt rồi bước tới chỗ con gà, tay nhẹ nhàng gỡ cái sọt bên eo xuống sau đó ném lên người con gà đã sức cùng lực kiệt kia. "Thân thủ tốt," Tang vỗ tay khen ngợi.

Nó đang ngồi trên tường vây cửa cái chuồng gà, một chân thòng xuống nhẹ nhàng lắc lư, "Bảo Điền, người đối với công tử nhà mình đúng là trung thành và tận tâm, không chỉ bảo vệ hấn mà mỗi ngày còn nấu thuốc nấu canh cho hấn.

Không biết hấn phải trả bao nhiêu bạc mới đáng giá để người lo lắng cho hấn như thế?"

Bảo Điền lau mồ hôi trên trán sau đó nở nụ cười hàm hậu với nó, "Làm gì có phải vì bạc, từ nhỏ ta được lão gia mua về phủ làm việc, ta và công tử cùng nhau lớn lên.

Ngài ấy đối xử với ta không khác gì em ruột thế nên ta đương nhiên sẽ tận tâm tận sức đối xử tốt với ngài ấy."

"Người lớn lên ở Triệu phủ sao?" Tang không lắc chân nữa mà duỗi một tay vuốt cằm, đôi mắt hứng thú nhìn Bảo Điền, "Vậy người hấn rất rõ về bí mật của Triệu gia đúng không?"

Nói xong thấy cả người Bảo Điền cứng đờ thế là nó cười hì hì nói, "Yên tâm đi, ta sẽ không hỏi thăm người chuyện cơ mật gì, người ở Triệu gia nhiều năm như thế miệng đương nhiên sẽ kín hơn kẻ khác.

Chuyện không nên nói ta biết người sẽ không tiết lộ dù chỉ nửa chữ.”
“Đại thần tiên muốn biết cái gì?” Bảo Điền nhẹ nhàng thở ra sau đó quay đầu nhìn về phía nó.
Tang nhảy xuống khỏi tường tháp và đi qua chỗ Bảo Điền.

Con gà trống ở trong sọt tre đang héo rũ thấy nó đi tới thì giống như thấy quỷ, vội liềm mạng đập cánh muốn vọt từ trong sọt ra ngoài.
Tang tiện tay nhặt một cành cây trên mặt đất chọc con gà, miệng vẫn không quên hỏi Bảo Điền, “Nói với ta về đại tiểu thư nhà người đi, nghe Triệu Tử Mai nói là nàng ta mất tích hả?”
Bảo Điền lại càng thêm thả lỏng, mồ hôi trên trán hẳn lúc này mới rơi xuống, “Hóa ra đại thần tiên muốn hỏi cái này, chuyện ấy thì mọi người trong kinh đều biết, thật sự cũng không phải bí mật gì: ‘mười năm trước, vào mùa đông năm ấy con gái của Thủ phụ đại nhân Triệu Văn An bị mất tích trong chính nhà mình, sống chết chưa rõ.’ Bất kể ngài hỏi ai người ta đều sẽ nói thế này với ngài, ngay cả ta cũng chẳng biết được thêm cái gì.

Bởi vì đại tiểu thư quả thực cứ thế mà mất tích.”
Tang ném nhánh cây trong tay xuống rồi đứng lên nhìn Bảo Điền hỏi, “Thật sự?”
Bảo Điền thề, “Ta làm sao dám lừa thần tiên, nếu có giả thì để ta mọc mụn ở miệng, lưỡi thối mà chết.”
Tang cười một tiếng sau đó đột ngột thu lại tươi cười ấy, “Vậy ta lại hỏi nhiều hơn một câu, Triệu Tử Mai và chị hẳn có quan hệ tốt không?”
Nghe xong lời này Bảo Điền hơi do dự nhưng lúc thấy ánh mắt sắc bén của Tang thì hẳn vội gãi đầu ngập ngừng nói, “Cái này....

Nói tới thì rất dài, công tử và đại tiểu thư không phải do một mẹ sinh ra, mẹ đẻ của đại tiểu thư là em họ của lão gia, sau khi sinh nàng ấy không lâu đã qua đời.

Còn mẹ của công tử là tục huyền thế nên lão gia đối xử với đại tiểu thư cũng có chút thiên vị, dù sao nàng ấy cũng không có mẹ đẻ quan tâm.

Lão gia luôn cảm thấy phải đền bù cho đại tiểu thư về mặt tình cảm.

Còn đại tiểu thư thì luôn chỉ coi nàng và lão gia là người một nhà, còn công tử và lão phu nhân chỉ là người ngoài tới tranh đoạt cha với nàng.

Vì thế nàng đối xử với lão phu nhân và công tử cũng không thân thiết, chỉ là luôn nhàn nhạt, thậm chí có chút xa cách."

"Nhưng lúc ấy công tử còn nhỏ nên vẫn thích người chị này, cả ngày đi theo phía sau đại tiểu thư gọi chị không ngừng, cũng không nhìn ra nàng kia mặt kìa nhĩn."

Ta nghĩ nếu sau đó không xảy ra chuyện kia thì có lẽ bọn họ vẫn có thể là chị em bình thường mà lớn lên."

"Sau đó đã xảy ra cái gì à?"

"Lúc công tử 5 tuổi lão phu nhân bị bệnh nặng, nhưng thời gian ấy lão gia công vụ bận rộn nên rất ít khi về nhà."

Lúc lão phu nhân bệnh như vậy chỉ có mình công tử túc trực và làm bạn bên người nàng. Nhưng công tử ở bên cạnh nàng một tháng vẫn không đợi được nàng khỏe lại, bệnh tình của lão phu nhân ngày càng nặng.

Rốt cuộc có một ngày vị thái y tới khám cho bà ấy nói có lẽ bà ấy không chịu nổi qua đêm đó."

"Vì thế trong phủ cho người đi tìm lão gia về, muốn ông ấy tới gặp lão phu nhân một lần cuối."

Dù sao trong lúc bệnh nặng người bà ấy tâm niệm chính là lão gia."

"Rốt cuộc thì lão gia cũng về, lúc ấy lão phu nhân đã hơi thở mong manh cho nên công tử ra ngoài đón lão gia tiến vào."

Ai biết đi tới trước cửa hẳn lại thấy nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư nằm ở trên mặt đất khóc cầu lão gia nói là đại tiểu thư sốt cao không lùi, đã lung tung nói mớ vài ngày, không biết có thể chịu đựng được nữa không."

"Lão gia bị những lời này dọa sợ tới mức hoang mang luống cuống, ông ta hoảng loạn đi tới chỗ đại tiểu thư."

Lúc công tử vươn tay muốn kéo áo choàng của ông ta thì lại bị ông ta hất ra."

Sau đó ta có nhìn thấy bàn tay công tử đỏ một mảng lớn, mấy ngày đều không tan.

Đương nhiên lão phu nhân cũng không đợi được để gặp lão gia, vào đêm tuyết bay đầy trời ấy bà cũng ra đi."

"Mấy ngày sau ở linh đường của lão phu nhân công tử nhìn thấy đại tiểu thư đã khôi phục như bình thường thì nói với ta: 'Bảo Điền, người đoán xem có phải đêm đó nàng giả vờ bệnh hay không?' Lúc ngài ấy nói những lời này thần sắc thực bình tĩnh, nhưng ta lại cảm thấy không thích hợp.

Bởi vì quan hệ của công tử và lão phu nhân rất gần gũi, nhưng lúc ở trước linh đường của mẹ mình ngài ấy lại chẳng rớt một giọt nước mắt nào.

Ngài ấy nói với ta không muốn để kẻ khác thấy bộ dạng yếu ớt của mình, như vậy sẽ khiến người ta vui sướng."

"Ta nghĩ người khác trong miệng ngài ấy hẳn chính là đại tiểu thư."

Tang im lặng mãi không nói gì, lúc Bảo Điền khiêng sọt gà lên vai chuẩn bị xoay người đi nó lại đột nhiên hỏi một câu: "Vào cái ngày đại tiểu thư nhà người mất tích nàng ta mặc quần áo thế nào?"

"Ta làm sao mà nhớ được, quần áo của đại tiểu thư nhiều đến mức mỗi ngày đều mặc khác nhau, đến đám khách khánh cũng phải kém ấy."

Nói xong thấy người phía sau hồi lâu không nói tiếp vì thế hắn thoáng nhìn qua lại thấy Tang đứng trong mưa bụi tán loạn.

Một tay nó ấn huyết Thái Dương, đôi mắt híp lại, bên trong lộ ra chút thông khổ.

"Đại thần tiên, ngài làm sao vậy?"

Con gà trống trong sọt tre gáy một tiếng thật to, Tang lập tức run rẩy, một tay đâm đâm vào huyết Thái Dương, mày nhíu chặt, miệng lẩm bẩm,

"Là ta xem thường người rồi, không ngờ tâm niệm của người lại mạnh mẽ như thế, năm lần bảy lượt muốn cùng ta tranh đoạt thân thể."

"Mục cô nương?" Bảo Điền nhìn con người đỏ bừng của nó thì không tự giác bật ra câu này.

"Nơi này không có Mục cô nương gì hết, dứt."

Nghe thấy nó hung tợn gầm lên thế là Bảo Điền lập tức công sọt tre vọt ra ngoài.

Chương 123: 123: Tập Tục Xấu

“Đại thần tiên, ngài đừng dọa trẻ con.” Mục què vốn dĩ đang ghé bên tường nghe lén thấy Bảo Điền chạy bắn ra khỏi chuồng gà thì vội chuyển mắt sau đó khập khiễng đi vào nhìn thoáng qua con giạn còn sót lại trên mặt Tang.

Ông ta rất muốn tìm ra bóng dáng quen thuộc đằng sau đôi mắt như lưu ly kia nhưng tất thấy đều phí công.

Ông ta chỉ thấy ảnh ngược của mình ánh lên trong mắt Tang, là hai hình người nho nhỏ trông thực buồn cười.

“Đứa nhỏ râu còn chưa dài thì ngài chấp hấn làm gì.” Mục què cười hì hì với Tang, nỗ lực che giấu cảm xúc thất vọng trong lòng mình.

“Nha đầu này tuổi không lớn nhưng tâm tình đúng là thông suốt, lá gan lại to hơn người thường.

Người như thế là khó áp chế nhất, nói không chừng ta sẽ thua vào tay nàng ta chưa biết chừng.” Lúc Tang nói những lời này thì biểu tình cực kỳ hung tợn, mặt nó vốn đã dữ nay lại càng thêm hung ác.

Mục què nhìn thấy thế thì hãi hùng khiếp vía, sợ nó lại lấy mình ra trút giận.

Trong lòng ông ta nửa vui nửa buồn, nhưng vui vẫn nhiều hơn một chút.

Bởi vì ông ta biết Mục Tiểu Ngộ cũng không từ bỏ chống cự, không những thế hình như nàng còn nỗ lực đoạt lại thân thể của mình.

Thậm chí theo lời Tang thì khả năng nàng sẽ đoạt lại được, nếu như thế ông ta cũng an tâm nhiều.

Đã nhiều ngày nay Mục què vẫn luôn lo lắng thân thể Mục Tiểu Ngộ bị

Tang hoàn toàn chiếm cứ, lo từ đây ông ta chỉ có thể làm nô lệ, cả đời không thể thoát khỏi nó.

Những ngày tháng hắc ám ấy nhìn cũng không thấy điểm cuối.

"Nha đầu kia làm sao?" Ông ta thử thăm dò hỏi một câu.

"Mỗi ngày nàng ta giống một con ruồi bọ mà ong ong trong đầu ta, đông dài hết chuyện này tới chuyện kia.

Ta còn tưởng nàng ta chỉ lăm mồm, ai biết hóa ra nàng ta lại âm mưu để ta choáng váng rồi nhân cơ hội ấy đoạt xác.

Một kẻ âm hiểm xảo trá như thế đúng là suýt thì lừa được ta."

Mục què không nhìn được phì cười một tiếng, ngay sau đó ông ta bỗng thấy có cái gì đó phóng vèo về phía mình.

Trước khi chạm vào đầu ông ta nó đã nứt toác, nhão nhão dính dính lỏng lẽo chảy ra đổ ụp lên đầu ông ta, khắp không khí là mùi thối thối gay mũi.

"Còn dám cười thì lần sau thứ nổ tung sẽ là đầu ngươi chứ không phải trứng thối nữa đâu."

Sau khi rít qua kẽ răng mấy lời này Tang xoa xoa tay bước ra ngoài chuồng gà.

Mới vừa bước ra khỏi cửa chốt nó nghe thấy tiếng kêu vui vẻ của Susan, "Amy, bảo bố, con tốt cuộc cũng tỉnh rồi."

"Mommy, vì sao mẹ lại khóc?" Amy mở mắt thật to, chuyện đầu tiên con bé làm là dùng bàn tay mũm mĩm thật lau nước mắt cho Susan.

Nhưng Susan lại khóc văng lên, còn lời kéo đứa nhỏ ôm vào lòng giống như sợ nàng bay mất.

"Amy."

Cửa phòng bật mở, Triệu Tử Mai đi đến, sắc mặt của hắn vẫn chưa hồi phục nhưng qua thời gian nghỉ ngơi tinh thần hắn đã khá hơn nhiều, chân mày hơi hơi nhướng lên lộ vẻ anh khí bức người.

"Mike, sao thức lại ở chỗ này?" Nhìn thấy Triệu Tử Mai nên Amy không nén được vui mừng, "Sau khi rời thuyền cháu còn nghĩ sẽ không gặp thức nữa, cháu và Mommy đều rất nhớ thức."

Amy giãy khỏi tay Susan rồi xóc chần lên muốn xuống giường nhưng lại bị Triệu Tử Mai ấn trở lại trong ổ chần.

"Cháu vừa khỏi bệnh nên cần nghỉ ngơi, không thể chạy lung tung."
"Mike," Amy vươn một tay bắt lấy đầu ngón tay của Triệu Tử Mai, trong ánh mắt hình như có ánh sáng lấp lờ, "Mike, lúc ở trên thuyền thúc từng nói nếu ở Trung Quốc không vui thì thúc sẽ trở lại Châu Âu đúng không? Hiện tại đã về lâu như thế vậy thúc có vui không?"
Triệu Tử Mai bị con bé hỏi thì sững sốt sau đó chợt cười nói, "Vui vẻ của người lớn và trẻ con không giống nhau."

Trẻ con dễ dàng vui vẻ, giống như Amy được ăn kem thì sẽ cực kỳ vui sướng, nhưng hạnh phúc của người lớn thì phải đi tìm và tốn thời gian nên hiện giờ ta chưa thể cho cháu một câu trả lời."

Amy "nhìn kỹ" hẳn một lúc lâu mới lại hỏi, "Thế nên thúc còn chưa tìm được 'vui sướng' nhưng lại thấy được con đường nhỏ đi tới nơi 'vui sướng' ư?"

"Cái gì?" Triệu Tử Mai ngỡ ngẩn, nhất thời không biết nên trả lời vấn đề có vẻ đầy thâm ảo của cô bé như thế nào.

"Ta đã nói con bé không giống người thường mà, có đôi khi lời nó nói quả thực không giống đứa nhỏ 6 tuổi."

Đến ta còn phải thường xuyên giạt mình." Susan nhìn con gái, kiêu ngạo trong mắt quả thực tràn ra.

"Mommy, Mike tìm được hạnh phúc ở đây vậy thúc ấy sẽ không về Châu Âu nữa."

Thế mẹ có gả cho thúc kiểu gì đây?"

Amy nói một câu này khiến cả phòng rơi vào im lặng, mãi tới khi cửa phòng khép hờ bị đẩy ra thì phần xấu hổ này mới bị đánh vỡ.

"Tiểu nha đầu này đã tỉnh vậy chúng ta lên đường tiếp được chưa?" Tang dựa vào khung cửa, chẳng chút ỷ tứ mà xô toẹt ra.

"Mike không thể đi." Amy nhìn Tang rồi vội vàng nói.

"Vì sao?" Tang bình tĩnh nói ra câu này sau đó quay đầu nhìn Amy.

Tuy đôi mắt đỏ của nó đã được giấu sau mũ trùm nhưng Amy vẫn cảm thấy quanh người nổi lên lạnh lẽo.

"Ta..... Ta cùng Mommy trời xa đất lạ, không có Mike giúp đỡ ta..... sao ta tìm được mẹ đẻ?" Amy nuốt nước miếng một cái sau đó rũ mắt không dám nhìn vào đôi mắt kia.

“Ta không quan tâm.....”

“Đại thần tiên,” Tang còn chưa dứt lời đã bị Triệu Tử Mai đánh gãy,
“Ba ngày, ngài cho ta thêm ba ngày, nếu vẫn không tìm được mẹ đẻ của Amy thì chúng ta khởi hành hồi kinh ngay.”

Đáp lại hẳn chính là tiếng đóng cửa “rầm” khiến tro bụi trên nóc nhà cũng là tả rơi xuống.

Amy nhìn cái cửa bị đập mạnh tới độ lộ cả khe thì cười cười, “Vừa rồi cháu còn sợ vị tiểu thư này chính là “hạnh phúc” Mike tìm được, hóa ra cháu nghĩ nhiều.”

Khói trắng mù mịt bốc lên từ ba chén trà nhỏ và che khuất người đứng phía sau.

“Cho nên nữ hài tử kia xuôi dòng mà tới rồi được vị cô nương này nhặt được ư?” Huyện lệnh Thanh Châu Lý Hải nhíu chặt đôi mày hoa râm sau đó hỏi Triệu Tử Mai ngồi bên cạnh.

“Phải, đó là chuyện 5 năm trước, địa điểm ở Đông Xương huyện gần Thanh Châu.”

Lý Hải hít một hơi thật sâu, “Không biết Triệu đại nhân có nghe về tập tục xấu của nơi này chưa?”

“Dìm chết trẻ sơ sinh.” Triệu Tử Mai nghiêm túc nhìn chằm chằm ông ta, hẳn cảm thấy không khí quanh mình giống như lập tức lạnh hơn bình thường nhiều.

Lý Hải chậm rãi nhắm mắt lại, trong khoảng khắc ông lại khẽ thở dài, “Tập tục dìm chết trẻ sơ sinh bắt đầu từ thời Đường Tống.”

Cha của Chu Hi là Chu Tùng từng giữ chức Huyện úy, từng làm 《giới sát tử văn》 và dùng lời lẽ ân cần khuyên dân chớ dìm chết trẻ sơ sinh.

Nhưng tập tục này chưa từng biến mất, ngược lại nó vẫn kéo dài tới tận giờ.”

“Sao bọn họ lại muốn dìm chết chính con mình?” Trong mắt Susan là kính ngạc không thôi.

Chương 124: Xuyên Tràng Hạt

“Gia đình nhà nghèo sinh con ra không nuôi được thì chỉ có giết.” Lý Hải nhìn về phía Susan rồi gằn từng chữ, “Nói ngắn gọn thì vì bọn họ quá nghèo không thể nuôi được con nên mới dìm chết những đứa trẻ kia.”

“Người Trung Quốc đều thích nhiều con nhiều phúc, nhưng xem ra không phải ai cũng nghĩ thế.”

“Nhiều con nhiều phúc,” Lý Hải nở một nụ cười khổ, “Người ta chỉ có 4 vách tường, đói khổ lạnh giá nên con cái trở thành gánh nặng, đặc biệt là con gái.”

Bởi vì ở Đông Xương này lưu hành tập tục gả con gái phải đưa của hồi môn dù nhiều dù ít, nếu không có hương thân sẽ mĩa mai.

Quả thực điều này đã khiến mọi người sinh ra bất mãn.”

“Cho nên trẻ con trở thành vật hi sinh cho ác tục của bản cùng ư?”

Susan bỗng chốc mở to hai mắt, “Amy cũng là.....”

“Amy là người may mắn, người cứu nàng nên nàng mới không trở thành một đứa nhỏ bị dìm chết giống vô vàn đứa nhỏ khác.” Triệu Tử Mạo nhẹ giọng an ủi nàng ta.

“Mấy năm trước triều đình phái quan viên xuống để tra rõ chuyện dìm chết trẻ sơ sinh.”

Số lượng nam nữ chênh lệch, dân số giảm rất nhiều sẽ gây ra nhiều hậu quả vì thế việc này được triều đình cực kỳ coi trọng.

Không những triều đình ban lệnh cấm giết trẻ con mà còn chi ngân sách trung ương giúp người nghèo xây nhà, còn ra lệnh cho Tuần Phủ và Tri Phủ yêu cầu người giàu có bỏ của cải giúp đỡ.

Triều đình còn lệnh phủ nha các nơi phái người chuyên canh giữ ở bờ sông, canh phòng nghiêm ngặt không để chuyện dìm chết trẻ sơ sinh diễn ra.

Nhưng chính sách này có hiệu quả ở chỗ khác, lại không hề có hiệu quả ở Đông Xương.

Theo ta được biết số lượng trẻ con mấy năm nay đang giảm rất nhanh."
"Không có hiệu quả ư? Tại sao lại như vậy?" Triệu Tử Mai khó hiểu mà hỏi.

Lý Hải nhíu chặt mày khiến khuôn mặt vốn nhiều nếp nhăn của ông ta càng thêm già nua, "Ta nghĩ những người đó có thủ đoạn khác, chẳng qua chúng ta chưa tra được....."

"Lý đại nhân, chúng ta trở lại chuyện chính.

Hôm nay chúng ta tới gặp ngài là muốn tìm cha mẹ ruột cho con nuôi của người bạn này của ta.

Đứa bé kia kỳ thực vẫn nhớ được bộ dạng thôn trang nơi nó được sinh ra.

Ngài là người địa phương, lại làm quan tại đây hơn 30 năm, không biết ngài có thể cung cấp cho chúng ta ít manh mối được không?"

Nói xong thấy Lý Hải ngưng thần nhìn mình Triệu Tử Mai lập tức nói tiếp, "Chỗ kia có tường viện dùng cục đá xếp chồng mà thành, trong thôn trồng không ít cây thanh mai, quả có thể làm mứt hoặc mang lên chợ bán.

Đúng rồi, nơi đó lúc người ta dỗ con thường hát một bài ca dao: Con mèo nhỏ, mũi hồng hồng.

Nằm trên mái nhà căn cọng rơm.

Thật đáng yêu, mau tới mà bắt ta nè....."

"Con mèo nhỏ, mũi hồng hồng," Lý Hải nhẹ giọng cười nói, "Triệu đại nhân, việc này quả là khéo, ta mới đi qua thôn kia mấy ngày trước bởi vì nơi ấy xảy ra một vụ án mạng."

Lòng Triệu Tử Mai vui vẻ, Susan càng kích động hơn mà bật dậy, sau đó hai người đồng thanh hỏi, "Là nơi nào?"

"Đầu dòng Ngọc Hà, là Tam Bình thôn của Đông Xương."

Amy đi xuống cầu thang chật chội của khách điếm.

Lúc này Tang đang ước lượng cầm riều bỏ củi ở trong sân, Mục què đứng cách nó vài thước chỉ đạo, "Đứng vậy, bỏ theo đường vân, nhắm thẳng mà hạ riều thật dứt khoát."

Không sai.

Ngài xem, bỏ thật tốt, một phân thành hai, thật chính tề Ta nói này, lúc nhàm chán nên tìm việc gì đó để làm, không cần nghiên răng nghiên lợi.

Mà làm việc còn có thể giúp cường thân kiện thể, quả thực là một công đôi việc."

Năng lực học tập của Tang cực mạnh, nó xuống tay lại nhanh, chỉ lát sau bên chân tường đã có một đồng củi lớn được xếp chỉnh tề.

Sau khi liếc mắt nhìn đồng củi nó khiêng riều lên vai, ánh mắt liếc về phía Mục què, "Còn việc gì khác để làm không?"

Mục què xoa tay, "Sân cũng quét rồi, quần áo đã giặt xong, nếu không ngài tới nhà bếp giúp đỡ nhé?"

"Bếp hả....."

Tang ước lượng cái riều sau đó đi về phía ông ta, Mục què vội chỉ về phía Amy sau đó cười nịnh nọt nói, "Có trẻ con ở đây, ngài..... đừng dùng bạo lực."

Tang dừng bước và quay đầu lại nhìn về phía Amy đang đứng ở cầu thang, trông mắt nó xoay chuyển vài cái rồi mới thả riều xuống.

Tay nó chống nạnh đi tới chỗ cô nhóc rồi khom người hỏi, "Tiểu nha đầu nhìn chăm chăm ta làm gì?"

"Người thích Mike hả?" Amy nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm Tang trong chốc lát mới nhỏ giọng nói với nó mấy chữ này.

Nói xong Tang còn chưa kịp phản ứng gì thì Mục què đã tự sặc nước miếng của mình, miệng kêu "Ai u má ơi, ai u má ơi" mấy lần.

"Ta thích ai? Mike?" Tang nhướng mày hỏi, "Mike là cái khí mẹ gì? Nói tiếng người đi."

Amy hắng giọng, hơi thở có chút dồn dập, "Người thích Triệu công tử, có phải không? Người muốn cùng mommy của ta tranh người có phải hay không? Ta sẽ không để người cướp Mike đâu."

Tang cạc cạc cười, sau đó đờ thấp giọng nói, "Phải, ta thích hẳn, thích đến nỗi hận không thể một miếng nuốt hẳn luôn người vừa lòng chua?" Nói xong sắc mặt nó trầm xuống, chán ghét "hừ" một tiếng rồi xoay người đi lên cầu thang.

Nhưng mới được vài bước nó lại bỗng bất động và dùng sức nắm chặt tay vịn, cả người chậm rãi xoay lại.

"Tay người cầm cái gì?" Nó gần từng chữ mà hỏi với giọng lạnh băng. "Cái này gọi là gì nhỉ? Ta nghĩ xem, xuyên tràng hạt? Là thế này hả?" Amy nhẹ xoa thú đeo trên cổ tay mình và nói, "Hơi lớn, vòng một vòng nữa cũng được."

"Người lấy cái này từ đâu?" Tang nói xong lập tức xoay người đi xuống.

Hiện tại nó cách Amy rất gần, suýt thì dán lên người con bé.

Ánh mắt nó xẹt qua đỉnh đầu tóc xù của đứa nhỏ tới mỗi tác thân thể và rơi xuống mặt giày.

"Lấy ở đâu, nói."

"Chúng ta đã nói không bắt nạt trẻ con mà, đứa nhỏ này bé quá, răng còn chưa thay đâu....." Mục què thấy tình huống không ổn thì vội chạy tới giảng hòa.

Nhưng với tới bên người Tang ông ta đã bị nó nâng tay lên đánh bay vào đồng cỏ khô ở trong viện.

Tràng hạt kia vẫn no đủ mượt mà như trước, giống như chua từng bị trần thế nhuộm bản.

Mỗi viên đều như tỏa sáng như vừa được hái xuống từ tay thần phật.

Amy vẫn thưởng thức tràng hạt, hoàn toàn không cảm nhận được sát khí ngày càng nặng đang bao phủ.

Con bé nói: "Ta nhặt được ở trong rừng, mommy nói đây là thứ tốt của người phương đông, có thể trừ tà nên để ta giữ lại." Đứa nhỏ ngẩng đầu, nháy đôi mắt to nhìn Tang nói, "Đáng tiếc mommy cũng không biết nhiều, thế nên ta không rõ vì sao mấy hạt châu này lại có thể trừ tà, người có thể nói cho ta không?"

Nói xong cô nhóc gỡ xuyên tràng hạt kia xuống đưa nó cho Tang, "Ta

nghe Mike gọi người là đại thần tiên, như vậy người nhìn giúp ta xem hạt châu này có gì đặc biệt?"

"Tiểu nha đầu người dám tính kế lên đầu gia gia, ta muốn xem trong bụng người cất giấu ý xấu gì." Tang nhếch khóe miệng cười lạnh, sau đó chậm rãi vươn tay với Amy, lòng họ quyết tâm muốn hung hăng bóp nát cái cổ non mịn kia và bức con bé nói ra sự thật.

Đừng ai mong ngăn được nó.

Nhưng bàn tay mới duỗi được một nửa bỗng không động được.

Nó cảm giác cơ sức mạnh vẫn ngo ngoe rục rịch trong thân thể lập tức vọt ra, đi vào ngón tay đang duỗi khiến chúng đều bị chặn lại.

Chương 125: 125: Trở Về

Amy không chút do dự tròng xuyên tràng hạt kia lên tay Tang, lại vòng hai vòng để ngừa bị ném xuống.

Nhung nàng đã lo lắng thừa vì ngay khi tràng hạt chạm vào tay nó thì con người như lửa đốt của Tang bỗng lạnh xuống, giống như bị rót một thùng nước lạnh.

Trong con người có ánh sáng trắng lướt qua, màu đỏ không thấy đâu nữa, hai con người kia lại trở nên đen nhánh giống bút hút no mực.

"Tiểu, Tiểu..... Tiểu Ngo?" Lúc này Mục què đã giãy giữa bò ra từ đồng cỏ khô, tóc ông ta dính đầy rơm vàng trông không khác gì con gà trống dựng lông.

Có điều ông ta cũng chẳng quan tâm, chỉ vội bước nhanh tới thử gọi một tiếng với bóng dáng kia, "Tiểu Ngo?"

"Ta nói rồi, không được nhắc tới cái tên này trước mặt ta." Sau khi lạnh giọng nói một câu này nó thành công dọa Mục què sợ run lên.

Ông ta vội vàng xoay người ra ngoài cửa, tốc độ cực nhanh đến nỗi thiếu nữa là vụng hồng cái eo kia

Nhung đi chưa được hai bước thì bím tóc lại bị người ta túm chặt.

Mục què mềm nhũn người, suýt thì quỳ rạp xuống đất, miệng lắp bắp, "Ta già đến hồ đồ rồi, đại thần tiên chớ so đo với ta làm gì."

"Ông cũng biết mình hồ đồ vậy lần sau ít nói mấy câu này ở trước mặt nó đi.

Lần này ông gặp may nên chỉ bị nó ném vào đồng cỏ khô, nếu lần sau nó run tay ném ông lên bếp thì bộ xương già của ông chịu nổi không?"

Một giọng nói thanh thúy đã lâu không nghe thấy vang lên từ phía sau,

Mục què lập tức vui vẻ, khước mắt đột nhiên rơi xuống hai hàng nước mắt.

Ông ấy gần như nhảy dựng lên, nhảy tới bên người Mục Tiểu Ngộ, ôm lấy cánh tay nàng, đầu dựa lên vai nàng, "Đã trở lại, đã trở lại, Tiểu Ngộ của chúng ta đã trở lại rồi."

Nói xong câu đó ông ta lại như lên đồng mà đột nhiên túm lấy cánh tay nàng xoa nắn xuyên tròng hạt kia vài cái.

Sau khi xác định nó không rớt ông ấy mới vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm nói, "Đừng để mắt nữa nhé, về sau xuyên tròng hạt này chính là mệnh căn của ngươi, mắt cái gì cũng không được mất nó."

Nói xong ông ta lại khóc ô ô, nhìn dáng vẻ giống như muốn phát tiết mọi tủi thân trong mấy ngày này.

Mục Tiểu Ngộ thấy ông ta không có ý định ngừng lại thì bất đắc dĩ thở dài.

Nàng nhìn quanh thấy Amy nắm chặt một cái khăn tay màu trắng thì vội vươn về phía con bé sau đó lại chỉ Mục què mà bĩu môi.

Amy hiểu ý nên lập tức đưa khăn tay qua, vì thế Mục Tiểu Ngộ vội nhét khăn vào tay Mục què, một tay khác nhẹ vỗ lên bờ vai ông ta nói, "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, râu đều ụt rồi."

Mục què khụt khịt vài cái rồi dùng khăn tay che mũi xì một cái thật to, sau đó ông ta mới ngừng thút thít.

"Xin lỗi, ta sẽ đền cho ngươi một cái khăn mới khác." Mục Tiểu Ngộ thấy ánh mắt ghét bỏ của Amy thì cong mắt cười với con bé.

Nhưng đợi Amy lắc đầu ý bảo không sao thì ý cười trong mắt nàng lại biến mất.

Nàng nhìn cô nhóc rồi hạ thấp giọng hỏi từng chữ, "Tròng hạt này ngươi thấy ở đâu?"

"Ta nói rồi, ta nhặt được ở trong rừng." Giọng Amy bỗng trở nên khàn khàn, ánh mắt cũng lập lòe vài cái sau đó nhìn thẳng mặt đất bất động, giống như những con kiến bận rộn trên đó đang hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của con bé.

"Khéo quá." Mục Tiểu Ngộ cởi dây mũ trùm sau đó bỏ xuống dùng nó để quạt gió, "Đã lạc mắt mẹ mà còn có tâm tư nhặt một chuỗi tròng hạt cơ đấy."

Amy cắn môi sau đó bỗng nhiên dùng sức giã mũi chân giết chết một con kiến rồi vươn tay ra với Mục Tiểu Ngộ và nói, "Trả ta, các người luôn miệng nói tròng hạt là của mình, nhưng chúng cứ đâu? Có chúng cứ không?"

Mục què thấy con bé nói thế thì lập tức nắm tay Mục Tiểu Ngộ sợ không để ý Amy sẽ đoạt lại tròng hạt, "Thứ người tùy tiện nhặt trên mặt đất lại tự mình giữ lại, đây..... đây cũng không có lý."

Ông ta lấp bắp cho qua.

Đang trong lúc tranh chấp thì cửa đột nhiên bị mở ra, Triệu Tử Mai và Susan sóng vai đi đến.

Mục người què lập tức vui vẻ vội hét lên với Triệu Tử Mai, "Triệu công tử, ngài tới làm chứng cho chúng ta đi."

Tiểu nha đầu này không muốn đưa xuyên tròng hạt cho Tiểu Ngộ đây này."

"Xuyên tròng hạt."

Nhẹ giọng nói ra mấy chữ này xong Triệu Tử Mai hơi sững sốt vì hấn nhìn thấy đôi mắt đen láy mang theo ý cười của Mục Tiểu Ngộ.

Một làn hơi ấm chảy vào lòng hấn, Triệu Tử Mai nhếch miệng đi nhanh tới bên cạnh nữ hài tử đang nở nụ cười rạng rỡ kia.

Lúc cùng nàng mặt đối mặt hấn cúi đầu gọi một tiếng, "Tiểu Ngộ."

"Công tử." Mục Tiểu Ngộ khom người hành lễ với hấn, "Đa tạ công tử."

"Cảm tạ ta cái gì?"

Nàng giao hoạt nháy mắt với hấn, "'Giao dịch' kia hiện tại không cần nữa rồi."

"Cái gì..... Giao dịch gì?" Mục què vò đầu lộ ra biểu tình khó hiểu,

"Hai người giấu ta làm cái gì hả?"

"Không nói cho ông." Hai người rất ăn ý mà đồng thời nói.

Vừa dứt lời bọn họ lại nhìn nhau cười, Mục què tức tới độ "hứ" một tiếng rồi đi ra ngoài viện.

"Nhưng..... sao xuyên tròng hạt này lại về tới tay người?" Sau khi cười một hồi Triệu Tử Mai nhìn chuỗi tròng hạt trên tay Mục Tiểu Ngộ và tò mò hỏi một câu.

“À,” Mục Tiểu Ngộ nhìn Amy một cái và nói, “Tiểu cô nương này nói nàng nhặt được ở trong rừng.”

Nàng vừa nói vừa liếc phía sau Triệu Tử Mai.

Susan đứng ở đó, trên mặt mang theo nụ cười lễ phép, bộ dáng cực kỳ hiền lành ôn nhu.

Mục Tiểu Ngộ rất hiếm khi thấy nữ nhân ngoại quốc nên khó tránh khỏi có chút tò mò về thân phận của nàng ta.

Nhưng nghĩ lại nàng đoán chắc Tang đã gặp nàng ta rồi vì thế nàng cũng đáp lễ mà cho Susan một nụ cười thân thiện, thậm chí còn hơi gật đầu với nàng ta.

“Amy nhặt được xuyên tràng hạt này ư?” Triệu Tử Mai thoạt nhìn có chút hoang mang.

Hắn cũng giống Mục Tiểu Ngộ, đều cảm thấy sự tình quá khéo.

Nhưng lúc hắn muốn hỏi Amy cho rõ ràng thì bụng Mục Tiểu Ngộ lại không biết cố gắng mà kêu lên.

Tang không có hứng thú với đồ ăn của nhân loại nên mỗi ngày nó chỉ ăn chút cháo trắng rau xào, có thể duy trì sinh tồn là được.

Nhưng cháo trắng rau xào đối với Mục Tiểu Ngộ thì quá mức thanh đạm.

Gần nửa tháng nay nàng có thể nhịn mọi thứ chỉ riêng thực đơn canh sùng qua ngày này là nàng chịu không nổi.

Nàng vuốt bụng lép kẹp của mình và cười hi hi nói, “Xin lỗi, ta đói đến lúống cuống rồi.”

“VẬY..... đi thôi?” Nghe nàng nói như vậy Triệu Tử Mai tạm thời để vấn đề xuyên tràng hạt lại mà chỉ ra cửa, “Điểm tâm của Hưng Thịnh, gà nướng của Hành Vương Phủ, đây đều là món ngon nổi tiếng tại địa phương, ta đã hỏi thăm rồi.”

Mục Tiểu Ngộ nhảy dựng cao ba thước, miệng hét lên, “Đi mau, đi mau, đi muộn đóng cửa là xong.”

“Mommy, Mike không thích ăn mấy thứ này, vậy thức ấy hỏi thăm cái này làm gì?” Nhìn bóng dáng hai người ánh mắt Amy bỗng trầm xuống,

miệng chậm rãi thốt ra một câu.

Chương 126: 126: Khạp Khiễng

Cái khăn tay kia làm bằng tơ tằm, tuy chỉ là một cái khăn trơn không có hình thù nhưng lại uyển chuyển nhẹ nhàng thông khí, tính chất rất tốt. Khăn này là Triệu Tử Mai giúp chọn, lúc hắn tới Châu Âu học đã phát hiện ra dân bản xứ rất thích lụa cho nên hắn kiến nghị Mục Tiểu Ngộ mua một cái khăn tơ tằm đưa cho Amy. Susan nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ tới đưa khăn cho con gái thì vội gọi Amy vài tiếng.

Lát sau có tiếng bước chân khe khẽ từ trên lầu truyền tới, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trên cầu thang chật chội.

Lúc thấy ông cháu họ Mục đứng cạnh Triệu Tử Mai, nàng đột nhiên dừng bước sau đó đứng bất động, chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh đánh giá hai người dưới lầu vài lần.

Qua một hồi nàng mới dùng giọng rất nhỏ nhưng mang theo khó chịu mà hỏi: "Mommy, sao bọn họ lại ở đây?"

Susan vẫy tay với Amy, "Amy, Mục cô nương tới trả khăn tay cho con, mau xem cái khăn này bằng lụa, thật xinh đẹp....."

"Con không thích bọn họ, mommy bảo bọn họ đi đi." Amy ném lại một câu này khiến cả Susan và Triệu Tử Mai đều kinh ngạc không thôi.

Sau đó con bé "Cộp cộp cộp" chạy lên lầu đóng sầm cửa lại.

"Con bé..... Sao con bé lại vô lễ như thế?" Susan vuốt ngực thở hổn hển một lúc lâu mới miễn cưỡng để bản thân trấn định lại.

Sau đó nàng ta nhìn ông cháu nhà kia nói, "Thực xin lỗi, Amy không hiểu chuyện, mong hai người thông cảm.

Ta nhất định sẽ bảo con bé đích thân xin lỗi hai người."

Triệu Tử Mai cũng miễn cưỡng nở một cười xin lỗi mang theo xấu hổ.

Hắn nói với Mục Tiểu Ngộ và Mục què, "Con bé mới khôi phục sức khỏe, thần trí có lẽ còn chưa tỉnh táo hẳn."

Mục tiên bối, Tiểu Ngộ, mọi người đừng trách đứa nhỏ."

Hắn còn chưa dứt lời Susan đã bước nhanh lên lầu dùng sức gõ vài tiếng lên cánh cửa rồi cao giọng nói, "Amy, vị Mục cô nương này đã cứu mạng con, mà con còn chưa cảm ơn người ta đâu."

Theo lễ tiết của người Trung Quốc thì con hắn phải kính trà nàng ấy thế mà giờ con lại vô lễ với ân nhân như thế hả?"

"Con sẽ không kính trà bọn họ đâu, con chẳng muốn nói với họ một câu nào nữa cơ."

Con chán ghét bọn họ, chán ghét mùi vị nghèo kiệt hủ lậu trên người bọn họ.

Con ghét bộ dạng dã man xộc xệch của bọn họ, mommy mau bảo bọn họ cách con xa một chút."

Mặc dù cách cửa phòng nhưng giọng của Amy vẫn bay xuống dưới và lọt vào trong tai ba người kia.

Susan bị lời này dọa sợ tới mức phải che miệng lại, thân thể cứng còng đứng ngoài cửa nhất thời không biết phải có phản ứng gì.

Mục Tiểu Ngộ nghe xong lời này thì cũng không có phản ứng gì lớn, nàng chỉ thu lại cái khăn tay sau đó tự giễu mà cười nói, "Lời này cũng không sai, bộ dạng của Tang đúng là thô lỗ, nói thế là còn khách khí."

Chẳng qua tiền này uống rồi, thứ tốt như vậy chỉ dành để lại cho ta dùng."

Nhưng Mục què lại bị chạm cây gân, ông ta từng này tuổi rồi lại bị một đứa nhóc miệng còn hôi sữa quở trách thì trong lòng cực kỳ khó chịu.

Vì thế ông ta chỉ vào trên lầu nói, "Cái gì..... cái gì mà nghèo kiệt hủ lậu hả? Một thân quần áo này của ta mới mua đó, sao..... sao ta lại nghèo kiệt hủ lậu được? Người coi thường chúng ta, nhưng chúng ta cũng coi thường người đó? Tiểu Ngộ, dọn dẹp hành lý, chúng ta đi."

Nghe ông ta thành linh nói ra một chữ “Đi” thế là Mục Tiểu Ngộ cùng Triệu Tử Mai lập tức hoảng sợ.

Một người nói: “Thật sự..... Thật sự đi ư?” Một người vội vàng khuyên: “Lão gia tử, ngài vẫn nên ở lại thôi, trời tối thế này rồi khách điếm cũng không dễ tìm đâu, chân chẳng ngài lại không tốt, lại không có xe ngựa...”

Nhưng Mục què đã ném ra một câu “Hào hùng như thế” thì cũng không tiện thu lại, tuy nói xong ông ta cũng hối hận, cũng cảm thấy mấy lý do của Triệu Tử Mai cực kỳ đúng, nhưng..... Hiện tại nếu ở lại thì mặt già này của ông ta phải để ở đâu?

Đang cực kỳ do dự thì trên lầu bỗng vang lên tiếng Amy, “Muốn đi thì đi nhanh đi, còn làm bộ làm tịch.”

Vì thế Mục què lập tức lôi kéo Mục Tiểu Ngộ nhanh chóng đi ra ngoài.

Mọi người đi tới cửa thì Susan cũng đi theo, mười ngón tay của nàng ấy đặt trước ngực, mắt rung rung ngập ngừng nói, “Mục lão tiên sinh, Mục cô nương, nếu hai người cứ thế đi thì chẳng phải ta thành lấy oán trả ơn ư?”

Triệu Tử Mai biết Mục què hiện tại chẳng qua không có bạc thang để bước xuống vì thế vội tiến lên khuyên giải, “Thôi không sao, ta và Bảo Điền sẽ đi tìm một khách điếm khác cho bọn họ ở, chuyện của Amy chúng ta lại nói sau.

Dù sao ngày mai chúng ta cũng phải tới Tam Bình thôn, để Mục lão tiên bối đi một chuyến vất vả cũng không hay, không bằng để bọn họ ở lại trong thành nghỉ ngơi mấy ngày.”

Susan thấy hẳn nói như vậy thì cũng chỉ đành từ bỏ.

Nàng ấy không yên mà đi vào trong viện lại thành linh nhìn thấy Amy ghé vào lan can lầu 2 cúi người nhìn về hướng mấy người Mục Tiểu Ngộ rời đi, trong mắt có một tầng bạch quang.

“Amy.” Nàng gọi con bé một tiếng nhưng Amy lại quay đầu lập tức chạy về phòng đóng rầm cửa.

Thấy khách điếm mới không rộng rãi được bằng cái cũ, đệm chần cũng mang theo hơi ẩm thế là Mục què bắt đầu hối hận.

Lúc tiểu nhị bung một ấm trà vừa lạnh vừa nhạt lên ông ta đúng là biết thế chẳng làm, không hiểu vì sao mình cứ phải một hai so đo với một đứa nhỏ.

Thấy ông ta mặt ủ mày ê thế là Mục Tiểu Ngộ cố ý ở bên cạnh kích động, "Hà tất phải thế, ông một đồng tuổi rồi, ăn ngủ tốt mới quan trọng, làm sao phải tức giận với một tiểu nha đầu chứ?"

"Người ta..... làm người vẫn phải có chút cốt khí."

Hai chữ cốt khí này ông ta nói thực nhẹ, nhưng Mục Tiểu Ngộ lại ở bên cạnh vỗ tay, "Nói rất đúng, lão đầu nhi, ta thường thúc ông chính là chỗ này."

Ông không kiêu ngạo không siểm nịnh, có khí tiết.

Đừng nhìn ông ngày thường làm việc nhỏ hồ đồ nhưng vẫn rất hiểu chuyện khi có việc lớn, cũng sẽ không nghiêng vẹo."

Mục què bị nàng khen như vậy thì có chút chột dạ.

Ông ta ngẩng đầu lại thấy hai mắt nàng lấp lánh, thế là ông ta lập tức cảm thấy ở đây có trá.

Quả nhiên chỉ thấy nàng nói tiếp, "Theo ta thấy hiện tại cũng tới lúc đường ai nấy đi, ăn ở đều do người ta trả khiến ta cũng ngưng ngưng."

"Không phải đã nói sẽ cùng nhau lên kinh thành sao?" Mục què lấp bắp kinh hãi.

"Đó là ước định của Tang và hấn, không phải ta." Mục Tiểu Ngộ quay đầu nhìn ông ta, trong mắt chứa ý cười nhạt nhạt, "Lão đầu nhi, ông có từng nghe câu: Bãng và than không thể cho vào cùng một lò, thơm và thối phải để riêng."

Chúng ta và Triệu công tử vốn không phải một loại người, chỉ ngẫu nhiên kết bạn cũng coi như duyên phận.

Nhưng ta nghĩ hiện tại duyên này đã mỏng, Triệu công tử có bạn của mình cần chăm sóc, chúng ta cũng có việc của mình, vẫn nên đường ai nấy đi."

"Lúc ăn cơm còn tốt, sao hiện tại người lại cảm thán nhiều thế?" Mục què khó hiểu.

"Triệu công tử là người rất thông minh, hấn hiểu hết nên nói với ta rất

nhiều điều thú vị.

Hấn nói ở Châu Âu có một cái xe rất dài, so với ngõ nhỏ ở kinh thành còn dài hơn, có thể vận chuyển nhiều người, tốc độ chạy cũng nhanh như bay Hấn còn nói đến Amy, nói đứa nhỏ kia vốn uống sữa bò vào là tiêu chảy, thế nên Susan mới cho con bé uống sữa dê.

Con bé vẫn uống tới giờ, 5 năm chưa từng dứt.

Lão đầu nhi, ông có từng gặp đứa nhỏ nào có được phúc khí như vậy chưa?”

Chương 127: 127: Đường Ai Náy Đi

“Vậy thì đúng là không có,” Mục què vừa chuyển tròng mắt đã hiểu ý của Mục Tiểu Ngộ vì thế ông ta nói, “Đều nghe người, dù sao kính thành ta cũng đã đi qua rồi.

Dưới chân thiên tử làm gì cũng phải ngó trước sau, ta cũng chẳng muốn đi.

Để bọn họ đi đi, chúng ta tự do tự tại muốn làm gì thì làm.”

Mục Tiểu Ngộ nở một nụ cười sáng lạn với ông ta sau đó đẩy cửa đi vào trong viện.

Triệu Tử Mai và Bảo Điền còn chưa rời đi, hai cái bóng cao thấp bị ánh trăng kéo dài trên mặt đất.

Tiểu Ngộ hơi hoảng hốt, nàng nhớ rõ lúc mới gặp họ cũng đập bóng đêm mà tới.

Khi đó nàng nghĩ Triệu Tử Mai có thân phận quý, ai biết hai người lại đồng sinh cộng tử mà trở thành hai người bạn tâm giao.

Nhưng nàng và hắn trước sau vẫn sẽ đi hai con đường khác nhau, trong khoảnh khắc tương phùng ngắn ngủi này bọn họ vẫn không thể xóa nhòa khác biệt.

“Công tử,” Mục Tiểu Ngộ gọi Triệu Tử Mai, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười, “Công tử, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi nơi khác, thời gian gấp gấp nên sẽ không từ biệt ngài.”

Triệu Tử Mai ngây ra, hắn nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu mới hỏi, “Tiểu Ngộ, người không đi kính thành sao? Người không muốn biết lai lịch của Tang ư?”

Mục Tiểu Ngộ lắc lắc xuyên tràng hạt trên cổ tay, hạt châu ở dưới ánh

trăng lóa sáng ôn nhu, "Có biết hay không thì cũng có gì khác, dù sao nó cũng không ra ngoài được."

"Nhưng mà....." Triệu Tử Mai khiếp sợ cực kỳ, nhưng lòng hấn lặn lộn, mãi cũng không biết nói sao.

"Núi cao sông dài cuối cùng vẫn phải từ biệt."

Công tử, về sau có việc làm ăn nhớ giới thiệu cho chúng ta, ngài là người hào phóng, chúng ta làm 10 vụ làm ăn đều kém một vụ làm với ngài." Mục Tiểu Ngạo thấy sắc mặt hấn hốt hoảng thì bỗng nhiên có chút khổ sở.

Nhưng nàng vẫn cố trấn định mà vẫy tay rồi cười nói, "Đi nhanh đi, trời chiều rồi, ngày mai không phải ngài còn muốn đi tìm người sao? Câu nói kia phải nói sao nhỉ? Goodbye?"

Nói xong nàng xoay người nhảy nhót đi vào trong nhà.

Giọng nàng còn chưa tiêu tan, chúng tung tăng trong không trung khiến trời đất tối đen có thêm chút lấp lánh.

Triệu Tử Mai sững sốt một lát bỗng nhiên lắc đầu nhếch miệng cười nói, "Giới thiệu việc làm ăn cho người ư? Đến người ở đâu ta còn không biết thì sao giới thiệu việc làm ăn được?"

Sau khi đứng tại chỗ ngây ra một lúc lâu hấn rớt cuộc cũng xoay người đi ra ngoài viện.

Đến cửa hấn lại đứng yên, tay vẫy vẫy nhẹ giọng nói, "Mục Tiểu Ngạo, Goodbye."

Ánh trăng như hoa, lại như thủy ngân trút xuống dưới phủ một tầng ánh sáng bạc lên vạn vật Xe ngựa bị ánh trăng nhuộm đẫm, bánh xe lăn nhanh trên con đường cái, giống như bước chân thời gian không ngừng nghỉ.

Trong thùng xe Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm hai đầu gối của mình sau đó ho khan hai tiếng và vén màn lên nhìn con đường vắng lặng bên ngoài.

"Công tử, từ lúc lên xe ngài chưa từng nói câu nào, có phải....." Bảo Điền nhìn hấn một cái sau đó ấp a ấp úng nói ra nửa câu này, còn nửa câu sau hấn nuốt vào bụng.

"Năm tháng trôi qua không có gì là bất biến, bản chất của cuộc sống chính là cô đơn," hấn tự giễu mà cười cười rồi tiếp tục nói, "Cho nên vẫn

nên sớm làm quen mới tốt.”

Bảo Điền nghe không hiểu nhưng có thể nhìn ra đêm nay Triệu Tử Mai thực không bình thường.

Hắn mới vừa hắng giọng định an ủi chủ nhân nhưng lại thấy ở cửa khách điếm cách đó không xa có một người đứng vì thế hắn “hả” một tiếng rồi cao giọng gọi, “Amy.”

“Mike, có phải thúc đang trách cháu không?” Amy xoa miệng chén, cũng không dám nhìn Triệu Tử Mai.

“Vị tỷ tỷ kia là người tốt, hơn nữa nàng còn cứu cháu.....”

“Cháu biết, nếu không cháu đi tìm nàng để xin lỗi, như vậy nàng sẽ trở lại.” Amy thì cầm lên bàn, mắt trộm liếc nhìn hắn, trên mặt là nụ cười lấy lòng.

“Nàng sẽ không trở lại,” Triệu Tử Mai cảm thấy lòng mình như bị châm một chút, nhẹ nhàng tê dại, “Nàng đã quyết định rời khỏi đây, nhưng việc nàng rời đi không liên quan gì tới cháu, không cần tự trách.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Thúc không trách cháu chứ?”

“Không trách.”

Biểu tình của Amy thả lỏng, bả vai cũng nhẹ nhàng.

Con bé ngứa đầu ướng xong chén nước ô mai kia thì liếm môi, ngón tay vẽ loạn trên mặt bàn nói, “Mike, ngày hôm qua cháu mơ thấy mẹ cháu.”

“Susan?”

“Mommy là mommy, mẹ là mẹ.” Amy nhanh chóng phản bác, trong ánh mắt lộ ra kiên định không xúng với tuổi, “Mommy nói mẹ và mommy không giống nhau, mẹ là người sinh cháu ra, có chung huyết thống không thể tách rời với cháu.”

Triệu Tử Mai nghi hoặc hỏi, “Thế nên cháu muốn đi tìm mẹ đẻ của mình ư?”

Amy dùng sức gặt gặt đầu, “Mommy nói năm đó mẹ bỏ cháu chắc cũng có nỗi khổ, nàng còn nói chỉ có tìm được mẹ thì cháu mới tìm được gốc rễ của mình và biết mình là ai.” Con bé dùng ngón tay quấn lấy một lọn tóc bên thái dương sau đó vuốt ra sau tai, để lộ đôi mắt sáng rực.

Triệu Tử Mai nhíu mày, “Nhưng cháu chưa bao giờ gặp mẹ đẻ.....”

không phải sao?”

Amy nhìn hấn cười, hàm răng trắng tinh như lấp lánh dưới ánh đèn dầu,
“Cháu không nhìn rõ mặt nhưng lại biết đó là mẹ.

Người đó thực gầy nhưng bụng lại to, vì thế khó khăn lắm bà ấy mới có thể đứng thẳng vững vàng.

Đúng rồi, cháu còn mơ thấy cha, trong tay ông ấy cầm một cái cuốc dài, đập từng chút một lên đầu cháu.”

“Amy đừng nói nữa, cháu mới vừa khỏi sốt cho nên mới mơ thấy thứ lung tung rối loạn này.” Triệu Tử Mai bật dậy đi qua sờ trán Amy, làn da con bé lạnh lẽo, không hề có dấu hiệu bị sốt.

Hấn cảm thấy hơi lạnh kia còn chui vào tay mình, theo kinh mạch chạy tán loạn khắp nơi.

“Hiện tại cháu nên nghỉ ngơi cho tốt, để ta đưa cháu về phòng.” Triệu Tử Mai giật mình một cái, lời Amy nói lúc này như hiện ra rõ ràng trong đầu hấn như một bức họa.

Cảnh tượng máu me trong bức họa ấy quả là chân thật.

Đột nhiên hấn sinh ra chút sợ hãi với đứa nhỏ này, mái tóc chính tề cùng cái bụng nhỏ tròn tròn và đôi mắt to lạnh lợi của cô nhóc vốn phải là biểu tượng của sự đáng yêu và ngoan ngoãn.

Hiện tại bề ngoài của Amy rõ ràng không biến đổi nhưng hấn lại cảm thấy con bé bây giờ và trước kia đã không giống nhau.

Đứa nhỏ vẫn nhanh mồm dẻo miệng, trí lực siêu phàm nhưng đôi mắt to kia lại như cất giấu một ngọn lửa khác thường khiến Triệu Tử Mai chùn bước, không dám quá mức thân cận.

“Để ta đưa cháu về.” Hấn lại cường điệu một lần nữa, bên môi mang theo nụ cười vô lực.

“Mike, thúc đang sợ cái gì vậy?” Amy xoay đầu, ánh mắt như có thể xuyên thấu trực tiếp nhận ra Triệu Tử Mai đang nỗ lực giả vờ bình tĩnh.

“Trong phòng này chỉ có hai người, hiện tại thêm mommy thì Mike có gì phải sợ?” Cứu tinh của hấn tới, Susan đẩy cửa vào trách cứ Amy một câu này sau đó duỗi tay kéo con bé về bên cạnh mình rồi nhíu mày hỏi,

"Sao con lại tự mình chạy ra đây, mommy tìm không thấy con thì thực sự sợ hãi."

Chương 128: 128: Tiểu Nhi

Amy ôm cổ Susan, đôi mắt cười thành hai mảnh trăng non, “Mommy, con không ngủ được, lại không muốn đánh thức ngài nên chỉ đành đi tìm Mike.” Biểu tình của con bé lại biến trở về bộ dạng ngây thơ, khuôn mặt tròn trịa giống hai cái bánh thơm ngọt khiến người ta không nhìn được muốn cắn một miếng.

“Đứa nhỏ vừa làm nũng ta đã không chống cự được, Mike, người thấy có đúng không?” Susan vốn đang tức giận vì Amy tỏ thái độ không tốt với Mục Tiểu Ngộ nhưng hiện tại thấy con gái ngoan ngoãn thế này thì nàng ta cũng chỉ có thể cười.

Sau đó nàng ta vẫy vẫy tay nói với Triệu Tử Mai, “Ta mang nàng về phòng trước, ngày mai gặp.”

“Susan, chờ một chút.

Ta muốn hỏi Amy chút chuyện.” Lúc hắn nói lời này không nhìn Susan mà nghiêm túc quan sát biểu tình của Amy.

Nhưng hắn phải thất vọng rồi, vì con bé vui mặt vào cổ Susan, hoàn mỹ tránh được ánh mắt hắn.

“Chờ Amy ngủ ta sẽ tới tìm người.” Susan ra hiệu cho Triệu Tử Mai.

“Amy có chút không thích hợp, ta cảm thấy con bé khác trước.” Triệu Tử Mai nhìn thấy Susan đóng cửa phòng và đi tới ngồi ngay ngắn thì chậm rãi nói ra lời này.

Phản ứng của Susan giống hệt suy đoán của hắn.

Nàng ta sững sờ, túi trong tay áo cũng vì thế mà rơi ra.

Những hạt cà phê no đủ rơi ra khắp mặt đất, nàng ta thì kinh ngạc hỏi, “Chỗ nào? Chỗ nào không giống nhau?”

Giọng nàng ta run rẩy, tay vỗ ngực mới miễn cưỡng nói xong cả câu.

"Amy nói với ta nàng mơ thấy cha mình giết mình, lúc nàng nói lời này biểu tình thực lạnh lẽo, hoàn toàn không giống trước kia."

Ánh nến chiếu sáng đôi mắt hẹp dài của Triệu Tử Mai và lo lắng trong đó.

Nhưng lời này vừa dứt thì Susan lại như trút được gánh nặng mà cười nói, "Ta còn tưởng là cái gì, Mike, người hiểu làm Amy rồi."

Con bé nằm mơ giấc mơ này hoàn toàn là vì tiểu nhị của khách điếm.

Tuy hẳn tốt nhưng lúc nói chuyện lại không hề kiêng kị, đêm nay lúc người tiền Mục cô nương đi hẳn thấy Amy nên bắt đầu kể về cháu gái của mình.

Hắn nói đứa bé kia nếu còn sống hẳn cũng bằng tuổi Amy bây giờ."

"Còn sống?"

Trong đôi mắt Susan che kín đau thương, "Bọn họ nói đứa nhỏ kia sinh đúng vào năm mất mùa, trong nhà không nuôi nổi nên ném nàng vào trong sông để nàng chết chìm."

Triệu Tử Mai ngạc nhiên nói, "Cho nên Amy nghe bọn họ nói mới có ý tưởng hoang đường kia ư?" Lòng hắn đau xót, mắt ngược lên nhìn Susan, "Kỳ thực Amy cũng giống đứa nhỏ kia, bị chính cha mẹ ruột của mình vứt bỏ đúng không? Nhưng một khi đã như vậy vì sao người còn phải mang nàng quay lại tìm người thân làm gì? Vì sao người khẳng định người sinh nàng ra cũng yêu thương nàng?"

Susan nghiêng khuôn mặt tái nhợt, miệng nở nụ cười nói, "Con bé xuôi dòng tới nhưng cái sọt tre kia lại rất rắn chắc, một chút nước cũng chưa lọt vào."

Hơn nữa bên dưới còn lót một cái đệm nhỏ, thật dày.

Ta nghĩ mẹ con bé nhất định sợ nó bị đông lạnh bởi nước sông."

"Còn có cái này," nàng móc từ trong túi bên người ra một cái dây ngũ sắc và đặt trong lòng bàn tay Triệu Tử Mai rồi nói, "Cái này ta tra và biết nó là dây trường mệnh."

Nghe nói vào tiết Đoan Ngọ nữ nhân sẽ dùng những sợi chỉ màu khác

nhau bện thành dây đeo ngũ sắc buộc ở cổ tay đứa nhỏ như vậy sẽ tránh được bệnh tật, giúp đứa nhỏ khỏe mạnh trường thọ.

Lúc ta phát hiện ra Amy thì cổ tay con bé buộc sợi dây này.

Mike, người cảm thấy cái này nghĩa là gì?”

“Đây là bằng chứng về tình thương của mẹ, và cũng là nguyên nhân người khăng khăng muốn tìm cha mẹ ruột cho Amy.” Triệu Tử Mai vuốt ve dây đeo có chút cũ nên đã hơi xù lông kia rồi lẩm bẩm nói.

“Không sai,” Susan rớt nước mắt nói, “Mike, ta chưa từng làm mẹ, nhưng ta có thể hiểu được sợi dây liên hệ huyết thống kia.

Thật sự, ta có thể cảm nhận được.”

Nàng lau khóe mắt, lặng im trong chốc lát mới xoay mặt nhìn về phía Triệu Tử Mai và nói, “Thực xin lỗi Mike, ta luôn khóc trước mặt người.

Ta thực sự cảm thấy mất mặt, giống như vừa thấy người ta đã trở nên cực kỳ yếu ớt.....”

“Nếu cảm thấy xin lỗi vậy lần sau tới mang cho ta ít hạt cà phê.

Người không biết ta nhớ mùi vị này đến thế nào đâu.” Triệu Tử Mai lắc đầu thở dài sau đó đau lòng nhìn những hạt cà phê rơi trên mặt đất.

Susan nghe thế thì phì cười.

Buổi tối khác hẳn ban ngày, mây dày và nặng chen chúc từng tầng không cho ánh trăng và sao trời có chút vị trí nhỏ nhoi nào. Vòm trời tựa như một cái lồng tràn đầy tử khí đè trên đỉnh đầu không cho ánh sáng lọt xuống.

Ngay cả Ngọc Hà —— con sông như mảnh đai ngọc vắt ngang bên ngoài Thanh Châu cũng mất đi lấp lánh của buổi ban ngày.

Nó như một cái đầm đầy mực, đen nghìn nghịt không có chút sức sống nào, chỉ trầm mặc chảy xuôi.

Tiểu nhị bị chuông quây bắt ở lại khách điếm trong cửa vốn đã ngủ nhưng vừa tiến vào mộng đẹp bỗng nhiên hẳn lại nhìn thấy một màn trước kia và không sao ngủ được nữa.

Hắn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại một lúc lâu rồi cuộc vẫn hát chần ra và ngồi dậy.

Hắn bung cái chén lớn ở đầu giường lên uống ừng ực cạn sạch nước trà bên trong.

Nhưng nước trà mát lạnh chảy xuống không xua được nóng nực trong lòng hắn mà ngược lại càng khiến hắn nóng hơn.

Đặc biệt là khi một màn kia lại lặng lẽ chui vào đầu hắn.

Lúc ấy khách trong nhà trọ đều đã trở về phòng, chỉ có Amy ngồi ở trước đường chờ Triệu Tử Mai trở về.

Hắn thấy con bé bĩu môi, bộ dạng không vui thì thả mấy khối điểm tâm vốn là đồ ăn khuya của hắn lên bàn trước mặt cô nhóc sau đó chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Đi đến cửa bỗng nhiên hắn nhớ ra phải dặn Amy đóng cửa nên vội quay đầu lại.

Nhưng vừa quay người hắn lại thấy một màn quỷ dị: Amy nghiêm túc ngồi bên cạnh bàn, hai mắt dọi ra không biết đang nghĩ cái gì.

Ánh nền leo lắt chiếu một cái bóng nhỏ trên sàn nhà.

Tiểu nhị mấp máy môi nhưng cuối cùng chỉ mím chặt không gọi tên cô nhóc.

Bởi vì hắn phát hiện cái bóng trên mặt đất nứt thành hai nửa, biến thành 2 cái bóng.

Một cái hiển nhiên của Amy, một cái khác thì mơ hồ, không quá đen mà xám xịt, không biết là cái gì.

Bỗng nhiên cái bóng kia rung động vài cái sau đó bò trên mặt đất về phía cái bóng của Amy.

Nó như một con thằn lằn to lớn, từng chút một trôn trong cái bóng của đứa nhỏ cuối cùng hóa thành một.

Tiểu nhị hoảng hốt, điểm tâm trong tay rơi "Lạch cạch" xuống đất.

Amy bị tiếng động này dọa nên lập tức xoay người nhìn về phía sau.

Con bé trừng mắt nhìn hấn từ trên xuống dưới sau đó nhẹ giọng hỏi, “Tiểu ca ca, ngươi làm sao vậy? Sao ngươi lại có bộ dạng kính sợ như thế kia?”
Lúc nàng nói những lời này giọng không hề có dao động, hoảng loạn trong nháy mắt vừa rồi giống như đã bị nàng giấu đi toàn bộ.
Tiểu nhị sửng sốt một lát mới dùng sức kiềm chế khủng hoảng trong lòng và khom lưng nhặt điếm tâm lên.

Hấn cố gắng bình tĩnh nói, “Không có việc gì, điếm tâm rơi mà thôi, sợ là nát hết rồi.”

Chương 129: 129: Ai

Nghe vậy Amy nhíu đôi mày lá liễu, “Đáng tiếc quá tiểu ca ca, điểm tâm này ăn rất ngon, so với đồ ta ăn ở Châu Âu đều ngon hơn.”
Tiểu nhị đã quên mất mình trả lời thế nào, có lẽ hấn căn bản không nói được gì mà cuống quýt đi vào phòng mình.

Thậm chí hấn còn giẫm lên mảnh đĩa vỡ khiến chân bị thương.

Trong không khí có mùi máu tanh nhàn nhạt chui vào mũi hấn khiến tiểu nhị cảm thấy dạ dày trống không lộn lên thành một cơn buồn nôn.

Hấn dùng tay bịt mũi, mày nhíu chặt nhìn ra ngoài cửa sổ: Núi xa, cây cối sớm đã hòa vào bóng đêm chỉ để lại những cái bóng cao thấp mơ hồ.

Có tiếng nước chảy ản ản truyền đến, ào ào rào rạt che đậy tiếng chim đêm kêu to.

Đêm nay chú định là một đêm không tầm thường.....

Cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra, rèm cửa cũng bị xóc lên một góc để lộ một cái đầu.

“Chân ngươi còn đau không?” Cái người lắc lư ở cửa hồi lâu cuối cùng cũng đi tới khẽ mỉm cười nhìn tiểu nhị đang nằm ngửa trên giường và hỏi.

“Tốt, đã tốt hơn nhiều rồi,” tiểu nhị lau mồ hôi lạnh trên trán sau đó xoay người xuống giường khập khiễng đi tới cửa phòng và hỏi, “Có phải ngươi đói bụng không? Để ta đi nấu cho ngươi bát mì?”

“Ngươi đổ thật nhiều mồ hôi, vừa rồi ngươi gặp ác mộng à?” Nàng hỏi một đàng trả lời một nẻo, đôi mắt ngược lên nhìn thẳng vào khuôn mặt kính hoàng của tiểu nhị.

“Ác mộng?” Nghe thấy lời này trán tiểu nhị lại càng rịn nhiều mồ hôi hơn, “Ác mộng gì? Ta chỉ nghĩ ngợi trong chốc lát mà thôi.....”

“Ngươi đã cưới vợ sinh con chưa?”

Đánh gãy lời hấn là một câu không quá thích hợp này.

Tiểu nhị có chút hồ đồ, tuy người này nói tiếng Trung cũng trôi chảy nhưng cũng chỉ giới hạn trong tiếng phổ thông mà thôi.

Ấy vậy mà một câu vừa rồi lại rõ ràng là tiếng địa phương
Hấn có chút xấu hổ gãi gãi đầu nói, "Ta có định một mối hôn nhân, qua
mấy tháng nữa sẽ thành thân....."

"Vậy ta hỏi cụ thể hơn, có một ngày người có con của mình, mà đứa bé kia
lại không vừa ý người vậy người có..... tự tay giết nó không?"

Một từ "giết" kia nàng nói thực nặng, nhưng tiểu nhị lại cho rằng mình
nghe lầm.

Hấn chỉ đứng tại chỗ nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt, mãi một lúc
lâu sau mới lắp bắp hỏi, "Người..... người mới vừa nói..... nói cái gì?"

"Hồ ác cũng không ăn thịt con, người nói xem cảm giác bị người thân nhất
của mình tự tay giết chết sẽ thế nào?" Tươi cười trên mặt nàng còn chưa
tan, chẳng qua khóe miệng lại nhếch ra khiến nụ cười kia có chút âm hiểm,
không có ý tốt.

"Hồ ác còn không ăn thịt con, người làm sao biết câu ca dao này? Người
không phải mới từ Tây Dương trở về sao? Làm sao biết câu ca dao trong
《chìm tử ca》?" Lần này tiểu nhị đã nghe được rõ ràng, mặt hấn lập
tức trắng bệch, giống bột giấy.

Hai chân cứng đờ của hấn lùi về sau, không cẩn thận đụng phải góc bàn
khiến chén đĩa trên đó lắc lư nhưng cuối cùng cũng không rơi xuống.

Đứa bé đứng tại chỗ bất động, đôi mắt cười cười nhưng rõ ràng mang
theo sương lạnh, "Người hoảng cái gì, bài ca này ta mới hát câu đầu thôi
mà." Nàng khẽ hé miệng buồn bã nói, "Xin khuyên người trên thế gian,
thiên đạo còn đó.

Chớ tưởng trẻ nhỏ si ngốc, không biết oán hận.

Lấy mạng của người khác ắt sẽ gặp báo ứng, tuyệt tự, giảm thọ, xuống
đến âm ty sẽ phải chịu phạt."

Cùng với một bài ca dao như khúc như tổ này là một cái bóng chạm rãnh
xuất hiện phía sau nàng, tay nhỏ chân nhỏ giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Nó ghé vào lưng nàng phát ra tiếng kêu thê lương.

Tiểu nhị điên rồi, hấn ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu nhìn bóng dáng đang dần tới gần mình, miệng lẩm bẩm, "Người là ai? Người không phải nàng, người nhất định không phải nàng?"

Trong đầu hấn "Ông" một tiếng sau đó đột nhiên trở lại buổi tối chính hấn luôn phải liều mạng quên đi kia.

Khi đó hấn còn chưa đủ 10 tuổi, tận mắt thấy mẹ ruột mình ôm đứa cháu gái mới sinh đi về phía Ngọc Hà.

Lúc bà ta về trong tay chỉ còn một đồng tã lót, hấn còn nhớ rõ tiếng khóc của đứa nhỏ, nghẹn ngào giống con mèo nhỏ.

Nhưng.....

nếu hàng trăm hàng ngàn hàng vạn tiếng trẻ con khóc chất chồng lên nhau thì sẽ giống tiếng thét thê lương vừa rồi.

"Người đừng tới đây." Nước mắt chảy ra từ đôi mắt tiểu nhị, rơi trên môi hấn vừa mặn vừa chát, nhưng hấn lại hồn nhiên không phát hiện ra. Đứa nhỏ tiện tay nhặt một mảnh đĩa vỡ trên mặt đất sau đó dùng góc nhọn sắc bén nhẹ xẹt qua cổ tiểu nhị, cắt vỡ tầng da mỏng trên cổ hấn.

Sau đó nàng hừ một tiếng, "Người có từng hỏi mẹ người chưa? Cảm giác tự tay giết cháu gái mình thế nào?"

"Loại chuyện này nhà nào cũng có, vì sao người lại tính lên đầu ta?" Tiểu nhị phủ phục trên mặt đất, hoảng sợ mà nhìn máu chảy từ vết thương không quá sâu trên cổ mình.

"Yên tâm, ta sẽ đối xử bình đẳng." Nàng cúi đầu nhìn hấn, trong mắt giống như mang theo một chút thương xót.

"Ca, ca, ca, ca....."

Susan run rẩy bưng tỉnh.

Cả người nàng ta đều đỏ mồ hôi, giống như vừa vớt từ trong nước ra.

Tiếng gì vậy?

Nàng ta nín thở tập trung nghe, một ngón tay cũng không dám động, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

"Ca, ca, ca....."

Tiếng động kia đến từ bên cạnh nàng ta.....

Susan bất động, chỉ nghiêng đôi mắt về một bên, khi thấy rõ cái thứ vẫn lấp lánh tỏa sáng trong bóng đêm thì nàng mới thở phào một hơi, cả thân thể mềm xuống: Đó là cái đồng hồ quả quýt của nàng, mặt đồng hồ được khảm một vòng trân châu, trong đêm tối nó tỏa ánh sáng mỹ lệ xinh đẹp. Susan tự giấu mà cười bản thân ở trong lòng: Sao mình lại nhất gan như vậy, bị chính cái đồng hồ quả quýt vẫn luôn mang theo người dọa sợ. Nghĩ thế nên nàng ta duỗi tay sang bên cạnh muốn sờ Amy.

Đây là thói quen sau khi trở thành mẹ, chỉ cần nửa đêm tỉnh lại nàng sẽ muốn kiểm tra đứa nhỏ, chỉ có chạm vào thân thể nho nhỏ của Amy nàng mới có thể an tâm tiếp tục ngủ.

Nhưng lần này nàng ta lại không sờ được gì.

Susan lập tức hoảng sợ quay đầu sang, mồ hôi nóng trên người trở nên lạnh lẽo, chảy từ cột sống xuống giường đệm: Amy không ở trên giường, cũng không ở trong phòng này.

Con bé mất tích, trong bóng đêm uớt át này, ở nơi trời xa đất lạ này. Lúc đầu Susan còn thăm hy vọng —— có lẽ Amy lại tới chỗ Mike, dù sao thì trước kia con bé cũng từng làm thế.

Nhưng lúc nàng vội vàng mặc áo ngoài đi ra cửa lại nghe thấy cầu thang truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ.

Tuy nhẹ nhưng nàng vẫn nhận ra đó là tiếng bước chân của trẻ con, không phải Amy thì là ai?

"Amy." Nàng ghé vào lan can nhìn xuống dưới quả nhiên thấy một bóng dáng nho nhỏ mặc váy ngủ đang bình tĩnh xuyên qua đại sảnh, bước qua ngạch cửa và đi ra ngoài.

Chương 130: 130: Truy Tung

Ý nghĩ đánh thức Triệu Tử Mai chỉ lóe lên trong đầu Susan sau đó nàng lập tức gạt nó đi.

Nàng sợ mình không đuổi kịp Amy vì thế hoang mang rối loạn xách váy chạy xuống dưới lầu và cùng đứa nhỏ biến mất trong màn đêm mênh mông.

"Amy, đợi mommy với." Váy Susan dính đầy bùn, một chiếc giày không biết cũng rơi ở đâu vì thế nàng chỉ có thể tập tễnh chạy về phía trước.

Nhung hiện giờ nàng chẳng thể để ý quá nhiều, bởi vì rõ ràng mới lúc trước Amy chỉ cách nàng có vài bước nhưng nàng dùng nửa nén hương mà vẫn không đuổi kịp đứa nhỏ.

Hiện tại bọn họ đã sớm rời xa khách điểm và đi vào một nơi cách đó thật xa.

Nơi này ngoại trừ tiếng nước chảy thì còn có vài tiếng chim đi ăn đêm cô độc gào lên.

Ngoài ra còn có tiếng bước chân của hai người bọn họ: Một người chạy dồn dập, một người đi vững vàng nhưng giống như vĩnh viễn không thể tới gần.

Amy như trúng tà, mặc cho Susan ở phía sau gọi thế nào con bé cũng chưa từng quay đầu lại.

Con bé cứ đi thẳng về phía trước không biết mệt mỏi, cực kỳ kiên định giống như có thứ gì đó ở nơi xa đang hấp dẫn kêu gọi nàng đi tới.

"Xôn xao..... Xôn xao....."

Tiếng nước chảy càng lớn hơn, thậm chí Susan có thể ngửi được mùi nước

không quá tươi mát thổi tới theo không khí oi bức.

Lòng nàng cả kinh: Chẳng lẽ Amy muốn tới Ngọc Hà sao? Con bé từng xuôi dòng mà xuống, bị dòng suối đưa tới bên người mình, hiện tại chẳng lẽ nàng muốn ngược dòng đi tìm nhà mình sao?

Nhưng mới qua cơn mưa nên nước sông chảy rất siết, vô cùng nguy hiểm, con bé làm thế chẳng phải sẽ rơi vào nguy hiểm ư?

Nghĩ đến đây Susan bước nhanh hơn, miệng không ngừng gọi: "Amy, Amy, mau quay lại với mommy, Ngọc Hà lúc này nước lớn, chờ trời sáng ta và Mike sẽ mang con đi tìm cha mẹ mình."

Giống như nghe được giọng nàng, Amy đột nhiên ngừng bước, nhưng đúng lúc Susan mừng rỡ chuẩn bị đuổi theo con bé thì đứa nhỏ lại bỗng nhiên rẽ sang phải và bước vào con đường nhỏ hai bên cỏ mọc dày.

Con bé bước theo con đường đi về phía tây, Susan không kịp nghĩ nhiều mà cũng bước nhanh theo.

Cỏ hoang hỗn độn gần như che khuất con đường cho nên bóng dáng Amy lúc ẩn lúc hiện.

Có nhiều lần Susan đã cho rằng mình bị mất dấu con bé và không thể không chạy chậm về phía trước.

Nàng đi mãi, đi mãi, trong mắt chỉ có bóng dáng nho nhỏ kia.

Đã bao nhiêu lần nàng nằm mộng và thấy mình đánh mất Amy, tìm thế nào cũng không thấy khiến nàng gấp đến độ khóc không ngừng.

Hiện tại cảnh trong mộng trở nên chân thật nhưng nàng lại không thấy lòng nóng như lửa đốt mà giống như một con rối gỗ bị giật dây đi theo không biết mệt mỏi.

Nàng chết lặng, máy móc đi từng bước, để lại vô số dấu chân xiêu vẹo trên mặt đất lầy lội.

Nhưng lúc sức lực toàn thân sắp hao hết Susan vẫn mềm chân ngã trên mặt đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi nữa.

Xương cốt của nàng giống như bị rút ra, từ đầu tới chân đều bủn rủn, cả người quỳ rạp trên mặt đất như muốn hòa thành một thể với đám cỏ nát

bét trộn với bùn.

Một khắc trước khi ngã xuống trong đầu Susan bỗng xẹt qua một ý nghĩ: Vì sao Amy hoàn toàn không biết mệt mỏi là gì? Con bé vẫn tiếp tục đi về phía trước, bóng dáng tuy thoắt ẩn thoắt hiện nhưng tốc độ lại không hề thay đổi.

Nàng mới chỉ có 6 tuổi, sao đi gần nửa canh giờ rồi mà vẫn không thấy chút mệt mỏi nào?

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị một nỗi sợ hãi che trời lấp đất thay thế.

Amy bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Susan, một tay nhẹ nhàng ngắt cỏ hoang bên cạnh che cả khuôn mặt nhỏ sau cọng cỏ khô.

"Người không nhớ rõ nơi này sao?" Con bé cười, thần sắc trên mặt vẫn lạnh đến dọa người.

"Amy, sao con không gọi ta là..... Mommy?"

"Người không phải mẹ ta, chuyện này người biết, ta và mọi người đều biết không phải sao?" Lời nàng như một con rắn bỗng chui vào ngực Susan cắn nuốt một chút hơi ấm cuối cùng trên người nàng, "Người không nhớ rõ nơi này sao? Thật sự đã quên rồi hả?"

Lúc Amy lặp lại những lời này Susan mới đột nhiên phản ứng lại.

Chỗ này hình như nàng ta đã tới Con đường này rất giống con đường nơi Amy bị lạc, nó hẹp dài, chỉ đủ hai người đi song song.

Ven đường mọc đầy cỏ khô có thể cao tới cổ người ta.

Nhưng giống thì giống, hai chỗ lại khác nhau khá xa, một cái trong thành, một cái ở ngoài thành.....

Có điều cái này cũng không gây trở ngại cho việc nàng ta nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó: Ngày ấy thời tiết sáng sủa, bầu trời xanh biếc không có một ngọn gió thế nên điều kia không sao bay lên được.

Sau đó khó khăn lắm mới có một cơn gió, điều cuối cùng cũng bay lên rồi lại rơi xuống treo trên một cái tháp nhỏ.

Nói là tháp nhưng kỳ thật nó cũng không cao hơn một căn nhà bao nhiêu, vì thế nàng tự mình bò lên lấy cánh điều kia.

Tháp nhỏ.....

Ở một khắc này trí nhớ của Susan lại hiện lên, hai tay nàng chống lên

mặt đất và dùng sức ngẩng đầu nhìn phía sau Amy.

Nơi đó chỉ có một mảnh rêu phong cỏ dại, nhưng nàng lại nhìn thấy một cảnh tượng khác trong trí nhớ của mình: Giữa một mảnh đất trống hoang vu có một cái tháp nhỏ được xây bằng gạch màu than chì, cao chừng mười thước Anh, trên đỉnh có một cái lỗ nhỏ nhìn qua giống chuông bồ câu. Mặt tường bên cạnh cái lỗ đậm hơn chỗ khác, giống như bị lửa thiêu hàng năm nên dính tro than.

Trong đầu Susan hiện lên suy nghĩ: Chẳng lẽ người ta dùng tháp này để đốt cái gì đó sao? Đốt cái gì mới được chứ?

Giống như trả lời nghi vấn trong lòng nàng ta, một mùi cháy khét bỗng chui vào trong mũi khiến nàng ta cực kỳ ghê tởm.

"Tháp này là....." Nàng ta trừng mắt thật lớn, mặc cho suy nghĩ kia nảy mầm mọc rễ trong lòng mình sau đó vươn cành lá vòng từng vòng lớn không sao nhỏ đi được.

"Welce." Amy đi tới trước mặt Susan rồi ngồi xổm xuống vươn một tay với nàng ta.

* * *

Lúc bị Bảo Điền đánh thức thì Triệu Tử Mai đang nằm mơ, hấn không nói được đây là mộng đẹp hay ác mộng bởi vì nữ hài trong giấc mộng lúc thì híp đôi mắt như hai mảnh trăng non cười với hấn, trong chốc lát lại đột nhiên trừng đôi mắt đỏ bừng hung ác nhìn chằm chằm hấn.

Sự khác biệt như trời và đất kia khiến hấn mê mang cả khi được Bảo Điền lay tỉnh.

Trong lúc nhất thời hấn không biết mình đang ở đâu.

"Công tử, chết người rồi," Bảo Điền chớp đôi mắt to như hai đồng tiền và bổ thêm một câu, "Khách điếm có người chết."

Triệu Tử Mai xoa xoa đôi mắt, giơ tay lau mồ hôi trên trán và hỏi, "Ai? Là ai chết?"

"Tiểu nhị của khách điếm, hấn bị giết trong phòng mình, máu chảy đầy đất, đã biến đen, hấn là chết được mấy canh giờ rồi."

Người của nha môn cũng đã tới." Bảo Điền nghiêm túc trả lời hấn.

"Lý đại nhân cũng tới sao?"

"Tới rồi, chuông quây phát hiện tiểu nhị xảy ra chuyện vào sáng sớm nên

đã vội đi báo quan.

Hiện tại bọn nha dịch đều tụ tập ở dưới nhưng chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Phòng kia quá máu me, thuộc hạ sợ ngài lại mơ thấy mấy thứ không sạch sẽ thì nguy.”

Chương 131: 131: Hung Án

Tiểu nhị đưa lưng về phía cửa phòng, cả người ngồi ở mép giường, đầu gục xuống giường.

Nếu bỏ qua máu đen đầy đất thì nhìn từ phía sau đây cũng chỉ là một thi thể bình thường.

Nhưng nếu vòng đến phía trước thì bộ dạng đáng sợ kia sẽ khiến bất kỳ nha dịch nào đều bị dọa sợ, mà đó là bọn họ đã quen nhìn hiện trường giết người rồi đó.

Ngay cả kẻ thân kinh bách chiến là Lý Hải cũng không ngoại lệ.

Từ cầm đến xương quai xanh của hắn đều bị cào nát, máu thịt mơ hồ, nói đúng hơn thì cổ hắn chỉ còn một tầng da phía sau dính vào thân thể, những chỗ khác đã biến thành một đồng thịt vụn.

Thịt treo trên ngực như sắp rơi xuống, lại giống một đồng mụn thật lớn.

"Phải hận đến mức nào mới có thể giày xéo người ta thành bộ dạng này.

Tuổi hắn còn nhỏ như thế sao lại có kẻ thù cỡ này?" Lý Hải nhíu đôi mày hoa râm sau đó nhìn về phía chướng quày đang xụi lơ ở cửa và trầm giọng hỏi câu này.

"Đứa nhỏ này là người Đông Xương, ở đây ngoài tiểu nhân hắn chẳng còn ai quen biết.

Hơn nữa hắn làm người trung thực, đối với ai cũng cười ha hả, làm gì có kẻ thù." Chướng quày nức nở nói, "Quan lão gia, đừng nói hắn, khách điểm của tiểu nhân đã mở cửa ở Thanh Châu này nhiều năm cũng chưa từng kết oán với ai, sao có thể..... lần này sao có thể xảy ra cố sự này.

Ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu nhân, cha đứa nhỏ này giao nó cho tiểu nhân, hiện tại tiểu nhân ăn nói thế nào với người ta đây?"

“Nhà hấn gần đây có từng sinh con gái không?”
Một giọng nói Lý Hải quen thuộc vang lên từ ngoài cửa.

Ông ta quay đầu lại thì thấy khuôn mặt trắng bệch của Triệu Tử Mai.

Hấn và Bảo Điền đi vào phòng, mắt không nhìn ông ta mà nhìn lưng của tiểu nhị kia.

“Triệu đại nhân.”

Lý Hải vừa muốn tiến lên đã bị Triệu Tử Mai giơ tay ngăn cản.

“Trong nhà vị tiểu ca này gần đây có đứa nhỏ nào được sinh ra không?”

Thấy chướng quày về mặt mê mang nhìn mình thế là Triệu Tử Mai lại hỏi câu kia.

“Không..... không có.” Chướng quày cuối cùng cũng hoàn hồn, vội lắc đầu quày quày đáp, “Hấn còn chưa thành hôn, tiểu nhân cũng không nghe nói anh hấn gần đây sinh thêm đứa con nào.....”

“Triệu đại nhân, ngài hỏi cái này làm gì?” Lý Hải nghe được sàu lo trong giọng của Triệu Tử Mai nên vội dò hỏi một câu.

Triệu Tử Mai chỉ về phía trước, ánh mắt âm đạm nói, “Ngài nhìn phần lưng hấn xem.”

Lý Hải mang về mặt nghi hoặc quay đầu nhìn thẳng cái áo trong đã bị nhuộm đỏ hồi lâu cuối cùng mới hít một hơi sâu mà bưng tỉnh rồi lấp bắp,

“Là..... 《chìm tử ca》.”

Nói xong thấy đám nha dịch trong phòng hai mặt nhìn nhau không hiểu gì thế là ông ta vội giải thích, “Sau lưng hấn có viết hai câu: ‘tuyệt tự giảm thọ, đi xuống âm ty sẽ bị phản phệ.’”

Nghe vậy cả đám người lập tức nhìn tiểu nhị kia, lúc này mới để ý thấy vết máu sau lưng hấn khác những chỗ còn lại.

Chỗ khác là máu bắn tung tóe còn chỗ này vết máu gập ghềnh không phẳng, ngang dọc đan xen.

Phải cẩn thận nhìn mới có thể phát hiện ra một đám chữ nho nhỏ Chằng qua, máu tươi thấm ra quần áo khiến chữ viết có vẻ mờ hồ không rõ.

Hơn nữa hấn dựa nghiêng trên giường, quần áo nhàu nhĩ khiến chữ viết càng thêm xiêu vẹo, thậm chí bị che một phần nên đám người Lý Hải lúc đầu mới không nhận ra.

“Triệu đại nhân quả là quan sát tỉ mỉ, hạ quan thiếu chút nữa đã xem nhẹ

chúng cứ quan trọng này." Lý Hải tán thưởng một câu tự đáy lòng sau đó nhìn phần lưng của tiểu nhị, miệng tự lẩm bẩm, "Nhưng vì sao hung thủ lại để lại những lời này? 《chìm tử ca》 ư? Hấn viết những lời này là có ý gì?"

"Là oan hồn lầy mạng, nó viết đã rất rõ rồi." Bảo Điền thỉnh linh chen vào một câu.

Những lời này khiến mọi người xung quanh phút chốc rơi vào yên tĩnh đáng sợ, bao gồm cả đám bá tánh bị nha dịch ngăn ở ngoài cửa nhưng vẫn thò đầu thò cổ ngó vào xem náo nhiệt.

"Giết nhiều trẻ sơ sinh như thế hẳn oán khí rất nặng.

Ta thường nghe người ta nói nhân quả báo ứng, không phải không báo mà là chưa tới thời điểm.

Nghĩ lại thì hẳn đã tới lúc oan hồn báo thù rồi."

Bảo Điền lại bỏ thêm một câu, sau khi nói xong hẳn phát hiện đám người đang xem náo nhiệt ngoài cửa lúc này trầm mặc tản đi hết.

Giống như hiện trường máu tươi đầm đìa kia cũng chẳng còn thú vị như thế.

Hấn lập tức đặc ý nói, "Cuối cùng cũng dọa được bọn họ đi rồi, chết người mà bọn họ còn xem đến vui vẻ."

"Thật ra người đã chạm đúng vào tâm tư của bọn họ, biết bọn họ sợ cái gì." Lý Hải lặng lẽ nói một câu này sau đó lại nhìn thi thể của tiểu nhị và suy nghĩ một lát mới nói tiếp, "Chuyện oan hồn báo thù ta không tin, nếu thật sự có oan hồn báo thù thì mỗi hộ, mỗi nhà của Đông Xương đều không trốn thoát được đâu."

"Phòng trước cũng sẽ không hỏng đi đâu." Triệu Tử Mai trầm mặt nói ra một câu khiến Lý Hải bất an.

Lúc này trên cầu thang có tiếng bước chân "Thùng thùng", ngay sau đó bóng Susan xuất hiện ngoài cửa, "Mike, chỗ này..... xảy ra chuyện gì thế?"

Nghe xong Triệu Tử Mai miêu tả lại hung án kia một lần thế là Susan vội che ngực, giống như ngay sau đó sẽ xỉu.

"Sao có thể? Hấn..... Ta....."

Nàng ậm ừ nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh thế là Triệu Tử Mai đành phải túm lấy bả vai nàng giúp nàng ta trấn định lại,

"Susan, tối qua người và Amy có nghe thấy động tĩnh gì không?"

"Đây là chuyện ta muốn nói đó, tối qua ta và Amy xuống lầu....."

Nàng giống như bị nghẹn họng, miệng lúc đóng lúc mở mãi không nói được nên lời.

"Tối qua người và Amy xuống lầu ư?" Đôi mắt hẹp dài của Triệu Tử Mai lập tức híp lại, hấn phát hiện thần sắc của Susan có chút hoảng loạn, ánh mắt né tránh không dám đối diện với mình.

"Là thế này," nàng ta túm góc váy, cắn môi suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng mới nói, "Tối hôm qua ta rời giường uống nước lúc quay lại thì thấy Amy cũng đã tỉnh nhưng gọi thế nào con bé cũng không để ý tới ta."

Con bé giống như còn ở trong mộng, hai mắt ngơ ngác, trông rỗng.

Ta cảm thấy kỳ quái nên đi lên kéo đứa nhỏ, ai biết còn chưa đụng tới nàng thì Amy bỗng đi ra ngoài.

Ta sợ có chuyện nên cũng đi theo, ai biết nàng lại đi thẳng xuống lầu ra khỏi khách điếm.

Ta vừa gọi tên vừa đuổi theo ra ngoài, nhưng nàng không màng ta gọi, chỉ chăm chú đi về phía trước giống như bị cái gì đó lôi đi."

"Sau đó thì sao?" Triệu Tử Mai bước gần hơn, hấn tỉ mỉ quan sát ánh mắt của Susan.

"Đi được chừng nửa canh giờ thì con bé bỗng quay đầu lại nói gì đó với ta, sau đó cả người nàng ngã trên mặt đất."

Ta vốn tưởng nàng xỉu, nhưng cẩn thận nhìn mới phát hiện nàng chỉ ngủ, vì thế ta cũng con bé về khách điếm.

Nhưng có lẽ vì mệt quá nên tới giờ nàng vẫn còn đang ngủ chưa tỉnh."

Nói tới đây, nàng ta kéo lấy tay áo Triệu Tử Mai nói, "Mike, có phải Amy bị mộng du không? Khi còn nhỏ em trai ta cũng nửa đêm rời giường đi lại lung tung, sau khi trưởng thành hấn mới đỡ hơn."

Chương 132: 132: Âm Khí

“Mộng du cũng thường thấy ở trẻ con, người không cần lo lắng quá.

Nhưng sau khi quay lại Châu Âu vẫn nên đưa con bé đi khám.” Triệu Tử Mai an ủi nàng ta một câu, trong mắt hiện lên một tia sáng nhạt khó phát hiện, “Tối hôm qua lúc người xuống lầu có nghe được động tĩnh gì không?”

“Không có, Mike, ta thề là không có.” Sau khi kiên quyết nói xong câu ấy Susan lại nhíu mày, “Mike, người không tin ta sao? Người xem đến Bảo Điền nhay bén như thế mà còn hoàn toàn không biết chuyện xảy ra tối qua.

Lúc ấy ta đều chỉ nghĩ tới Amy nên làm gì còn tâm tư để ý cái khác? Hơn nữa, chẳng lẽ người không thấy thế là may mắn ư? May mà ta và Amy không đụng phải tên hung thủ kia.”

Sắc mặt Triệu Tử Mai nhẹ thả lỏng nói, “Đương nhiên thứ kia cùng hung cực ác, nếu các người cản trở nó giết người thì chỉ sợ các người cũng sẽ chịu độc thủ.”

Trên mặt hấn lại lần nữa tràn ra tươi cười thường thấy, “Thực xin lỗi, ta chỉ suy nghĩ quá độ.

Người đi thu dọn hành lý đi, ta sẽ thuê một chiếc xe ngựa rồi chúng ta tới Tam Bình thôn.”

Susan cảm kích cười với hấn sau đó xách váy chạy lên cầu thang.

Triệu Tử Mai thấy nàng xoay người biến mất thì thu lại ý cười trong mắt, một lát sau hấn cúi đầu nói nhỏ với Bảo Điền, “Theo dõi Amy thật kỹ, con bé có chút khác thường.”

Bảo Điền hiểu ý mà gật đầu, vừa muốn ra ngoài cửa tìm xe ngựa lại bị Triệu Tử Mai gọi lại, “Người đi nói với Lý đại nhân để ông ấy cử mấy nha dịch đi cùng chúng ta, coi như phòng bất kỳ tình huống nào.”

* * *

Tam Bình thôn dựa núi gần sông, phong cảnh tú lệ.

Trong thôn có con đường mòn dài uốn lượn, trên đường có một gốc đa ngàn năm, thân cây cao hơn trăm thước, gốc cây to đến độ mười mấy người mới ôm hết.

Trong thôn có một con đường được rải đá cuội gập ghềnh kéo tới nơi xa không biết tên.

Tương truyền con đường này được xây từ hơn 500 năm trước, trải qua năm tháng mài giũa nên mỗi viên đá cuội đều bóng loáng, ánh nắng chiếu lên giống từng viên đá quý.

Nhưng dù cảnh có đẹp đến đâu thì hiện tại Triệu Tử Mai cũng không có tâm tình thưởng thức, đặc biệt là sau khi lần lượt bị một hộ nữa cự tuyệt. Người nhà kia không hề nể tình mà đóng cửa lại, bởi vì sức quá lớn nên thiếu chút nữa đã đập vào mũi hắn.

Triệu Tử Mai đành đắc dĩ xoay người sang chỗ khác rồi nhẹ lắc đầu nhún vai với mẹ con Amy và Susan đứng dưới bóng cây.

"Bọn họ nói gì thế?" Susan đi qua hỏi.

Triệu Tử Mai lộ ra một nụ cười khổ, "Bọn họ cực kỳ cảnh giác, vừa nghe ta nói tới đứa nhỏ là không nói hai lời mà đuổi ta ra, không cho ta nói nhiều một câu."

"Tại sao lại như vậy?"

"Pháp lệnh có văn bản quy định rõ ràng chuyện cấm giết trẻ sơ sinh, nếu cha mẹ cố tình giết con mình sẽ bị quy tội mưu sát và phạt đánh 60 trượng sau đó lưu đày 1 năm."

Vì thế bọn họ đương nhiên phải giữ kín như bưng." Triệu Tử Mai nhíu chặt mày nói, "Tất nhiên, đây cũng chỉ là do ta suy đoán."

Susan nhìn hắn hỏi, "Mike, người đoán được cái gì rồi ư?"

Triệu Tử Mai thấy chưa xót trong mắt Susan, "Giết trẻ sơ sinh là chuyện thường thấy ở nơi này, gần như từng nhà đều có, cho nên những kẻ này đều là một giuộc và giấu diếm cho nhau."

Susan cắn môi, qua một lúc lâu nàng ta mới nhẹ vỗ ngực khụt khịt một tiếng và nói, "Trước kia ta nghe nói về chuyện này nhiều lần, cho nên người có lòng đã đặt rất nhiều giỏ tre ở bờ sông, hy vọng những người đó có thể

cho đám nhỏ đáng thương này một con đường sống.

Chẳng qua ta không nghĩ tới việc giết trẻ con lại phổ biến ở nơi này như thế." Nói tới đây nàng ta nhìn thoáng qua xe ngựa ở phía xa, nước mắt lưng tròng nói, "Mike, ta..... ta bỗng nhiên thấy hơi sợ, ta không biết mình mang Amy về nơi này có phải quyết định đúng hay không.

Mọi chuyện ở đây đều quá mức..... quá mức hoang đường và tàn nhẫn, con bé còn nhỏ như thế làm sao chấp nhận được?"

"Không chấp nhận được quá khứ thì làm sao đối mặt với tương lai.

Susan, lời này là người nói, ta cảm thấy người có thể nói ra lời này cực kỳ dũng cảm.

Có thể dựa vào lời này mà tiến về phía trước tìm hiểu sự thật cũng là một loại dũng cảm." Hấn cũng nhìn về phía xe ngựa rồi hỏi, "Amy là dũng sĩ nhỏ người dạy dỗ đúng hay không?"

Susan xoa xoa khóe mắt, rớt cuộc cũng nín khóc mỉm cười nói, "Cũng may những khổ sở của con bé đã qua, đúng không Mike?"

Triệu Tử Mai cũng cười nói, "Có người mẹ tốt như người thì Amy đương nhiên không cần lo lắng cho tương lai.

Nhưng ta lại có chút phiền lòng đây, hiện tại sắc trời đã tối, không biết chúng ta có tìm được một khách điếm trước khi mặt trời xuống núi hay không."

Cuối cùng Triệu Tử Mai vẫn tìm được một gian khách điếm nhỏ vào lúc mặt trời lặn.

Lúc đối mặt với cái bàn đầy cặn dầu cùng mấy đĩa đồ ăn không có mùi vị gì thì hấn nghĩ thà ở trên xe ngựa ăn lương khô qua một đêm còn hơn.

Nhưng một đại nam nhân như hấn còn có thể chịu đựng chú Amy và Susan lại không được.

Đặc biệt là Amy, con bé thực sự yếu, hơn nữa cả ngày tàu xe mệt nhọc nên hiện tại con bé đã mệt cực kỳ rồi, cần có một cái giường cho đứa nhỏ nằm nghỉ. Cho nên vừa đến khách điếm đứa nhỏ đã lăn ra ngủ, đèn com

chiều cũng không ăn.

"Chỗ ta còn chút điểm tâm, lát nữa con bé tỉnh người đưa cho nàng ăn.

Có lẽ đồ ăn ở đây con bé ăn không quen." Triệu Tử Mai thấp giọng nói lời này với Susan.

Nhưng lời còn chưa dứt thì một giọng nói quen thuộc truyền tới từ ngoài cửa, lạnh lạnh nhẹ nhàng như một dòng nước suối mát lạnh chảy qua người Triệu Tử Mai.

"Nơi này trước không có thôn sau không có tiệm, có ăn là tốt rồi, sao ông còn bắt bẻ như thế?"

Lão chưởng quầy vốn đã sắp ngủ bị tiếng động này dọa giật mình, đầu óc còn chưa kịp hoàn hồn thì thân thể đã đi về phía cửa.

Ông ta vội nói với một già một trẻ ở bên ngoài, "Khách quan, mời vào trong, các vị nghỉ chân hay ở lại?"

Nhưng ông ta còn chưa kịp đón người thì một bóng dáng cao lớn đã giành trước mà bước tới.

Triệu Tử Mai dẫn đầu đi ra ngoài cửa sau đó chấp tay chào hỏi Mục Què, "Lão tiên sinh, không nghĩ vừa mới chia tay một ngày chúng ta đã gặp lại." Dứt lời hấn quay đầu nhìn Mục Tiểu Ngộ, khuôn mặt lộ ra ý cười vui vẻ nói, "Tiểu Ngộ, sao hai người lại tới đây?"

Mục Tiểu Ngộ lau mồ hôi trên trán và nói, "Công tử, ta sắp khát chết rồi, để ta vào uống chén nước rồi nói được không?"

"Các người cảm giác được nơi này âm khí mạnh mẽ ư?" Triệu Tử Mai bật dậy, cúi người nhìn hai kẻ đang uống nước như voi kia.

"Âm khí là cái gì?" Susan không hiểu, "Lịch âm lịch dương hả? Hay là sự xoay chuyển của mặt trăng và mặt trời?"

Mục Tiểu Ngộ đặt chén xuống rồi thò lại gần Susan, khước miệng nhếch lên nói, "Susan tiểu thư, không biết người có chú ý thấy toàn bộ Đông Xương này đều bị hắc khí bao quanh hay không.

Bên trong còn có tiếng nức nở, đặc biệt đến buổi tối tiếng than khóc kia càng rõ hơn."

Đúng như nàng mong muốn, Susan lập tức run lên, "Đây là âm khí sao?"

“Bên ngoài Đông Xương oán khí tím tùm, nhìn qua cũng phải đến mấy trăm năm, nếu không sớm diệt trừ tận gốc thì chỉ sợ mọi người nơi này sẽ phải táng mệnh.” Mục què dùng đốt ngón tay gõ cái bàn và nói tiếp lời Mục Tiểu Ngạo.

Chương 133: 133: Cố Ngọc Minh

“Đừng nói với ta các ngươi vì bá tánh một phương mới tới đây.

Không phải hôm qua các ngươi nói mình có việc phải tới nơi khác sao?”
Triệu Tử Mai đã sớm hiểu rõ bản tính hai kẻ này nên không nhịn được cười
hỏi.

“Công tử muốn nói chúng ta không có lợi thì không dạy sớm hả?” Mục
Tiểu Ngọc cúi giận một câu, sau đó nàng lại nhếch miệng cười, “Nhưng
ngài nói không sai, quả thực có một vụ làm ăn chờ chúng ta ở đây thế nên
ta và lão đầu nhi mới muốn đi qua xem thế nào.”

Lí chính Đông Xương là Cố Ngọc Doãn, hắn có một đứa em trai tên
là Cố Ngọc Minh bị mất tích nửa tháng.

Sau đó thi thể hắn được người dân phát hiện ở giữa Ngọc Hà.

Nhưng hắn không chết đuối mà bị thiêu chết.

Theo lời thôn dân phát hiện ra Cố Ngọc Minh nói thì lúc đầu hắn cũng
không nhận ra đó là thi thể mà tưởng đó là một khúc gỗ đen bị sét đánh.

Nhưng lúc tới gần hắn mới phát hiện “đầu gỗ” kia quán trong đồng cỏ
nước và đang tròng hai mắt nhìn chăm chăm khiến hắn sợ tới mức suýt thì
tè ra quần.

Sau khi phát hiện thi thể em trai Cố Ngọc Doãn lập tức báo quan
nhưng huyện lệnh Thanh Châu là Lý Hải tới khám nghiệm hiện trường
xong vẫn chẳng tìm ra nửa điểm manh mối nào.

Cố Ngọc Minh đã trôi trên sông cả nửa tháng, lại bị đốt trụi nên từ thi
thể không tìm được bất kỳ dấu vết nào của hung thủ.

Mà theo vợ hấn là Vu thị thì ngày ấy Cố Ngọc Minh ra cửa sau đó không thấy trở về.

Mắt thấy đêm rồi hấn còn không về nên nàng ta mới chạy đi tìm Cố Ngọc Doãn để hấn hỗ trợ đi tìm người.

Cố Ngọc Doãn mang theo mười mấy thôn dân của Đông Xương tìm nửa tháng cũng không thấy em trai.

Nếu không phải sau đó mưa to, nước Ngọc Hà dâng lên và cuộn thi thể từ đáy sông lên trên thì khả năng Cố Ngọc Minh sẽ vĩnh viễn nằm ở đáy sông.

"Thật khéo, cô nương thế mà lại vì vụ án này đến đây." Một nha dịch vừa xĩa răng vừa chép miệng nói sau đó cười với Mục Tiểu Ngộ.

"Quan phủ quả thực không biết làm sao với vụ án này nên chúng ta mới có cơ hội chen vào.

Cố Ngọc Doãn không tìm thấy hung thủ nên muốn chiêu hồn cho em mình, để người chết nói chuyện.

Cũng chính vì thế hấn mới gặp được chúng ta."

Mục Tiểu Ngộ nói khiến nha dịch kia đỏ mặt nhưng sau đó tròn mắt hấn xoay tròn, rồi gãi đầu nói với nàng, "Cô nương có từng nghĩ rằng Cố Ngọc Minh là bị sét đánh chết không? Đêm hấn mất tích trời mưa sấm sét ầm ầm cả đêm, Đông Xương lại hoang vắng, bị sét đánh cũng chẳng ai biết."

"Ta nhỏ vào," Mục què duỗi tay khua múa vài cái nói, "Lời này người nói trước mặt chúng ta còn được nhưng đừng nói trước mặt người khác.

Một người khi còn sống tạo nghiệt lớn thế nào mới có thể bị sét đánh chết? Cảnh thận bị người nhà người ta đánh đó."

"Cái này làm sao là thật, ngài lại vẫn tin sái cổ." Nha dịch kia lẩm bảm một câu rồi nói tiếp, "Đông Xương này tuy nghèo nhưng mọi người hòa thuận.

Cố Ngọc Doãn làm lí chính nhiều năm nên uy vọng cực lớn.

Hai anh em họ căn bản không có kẻ thù, vậy ngài nói xem nếu không vì tiền tài lại không vì thù oán thì vì sao hung thủ phải giết người?"

Mục què liên tục lắc đầu nói, "Người còn trẻ nên thường thích nói thẳng, nhưng lời nói thật lại dễ dàng tổn thương người khác."

Tóm lại người nghe ta, dù Cố Ngọc Minh có bị sét đánh thật thì người cũng đừng nói ra để tránh phiền toái cho bản thân, nhớ kỹ đó.

Còn nếu muốn nói thì hãy nói trên trời thiếu một vị Lôi Công gia gia, Cố Ngọc Minh làm người lương thiện nên trời cao mới gọi hắn lên, nhớ chưa?"

Mọi người đều bị lời này của ông ta chọc vui vẻ, chỉ có Triệu Tử Mai là đang nghiêm túc suy nghĩ cái gì đó.

Một lát sau hắn đi tới bên cạnh Mục Tiểu Ngộ lúc này còn đang cười ngây ngô và cúi người hỏi, "Lát nữa các người ở đâu?"

"Nhà Cố Ngọc Minh." Mục Tiểu Ngộ nhất thời không đoán được ý trong lời của hắn.

"Có thể cho thêm ba người nữa không?"

Thi thể Cố Ngọc Minh đã vào quan, đặt bên dưới cây thanh mai ở trong sân.

Trên cây lúc này nở đầy hoa trắng, nhỏ nhỏ tinh tế đậu đầu cành giống như đang phúng viếng chủ nhân đã chết của mình.

"Thanh mai." Lúc nói ra hai chữ này Triệu Tử Mai quay đầu lại nhìn Susan một cái, trong ánh mắt chứa đầy thâm ý.

"Cây thanh mai này ở Đông Xương nhà nào cũng trồng nhưng các vị tới không đúng lúc, hiện tại còn chưa tới lúc ra quả thế nên các vị không được ăn chút cũng không được uống rượu mơ xanh."

Vợ của Cố Ngọc Minh mặc một thân quần áo màu trắng, một tay ôm một đứa bé gái chưa tới nửa tuổi, tay khác nắm một đứa bé trai tầm 7,8 tuổi chậm rãi đi về phía mấy người bọn họ Ngũ quan nàng ta tinh xảo, đáng người yêu điệu, dù không thêm phấn son nhưng chỉ với đôi mắt tròn to linh động, làn da trắng nõn kia thì cũng đủ biến nàng ta thành mỹ nhân.

Chẳng qua khóe mắt nàng ta sớm có nếp nhăn, mọi người chỉ nhìn cũng hiểu cuộc sống nghèo khổ đã in hằn dấu vết lên vị phụ nhân xinh đẹp này.

Chỉ cần nhìn cỗ quan tài hơi mỏng đặt dưới tàng cây là đủ để biết.

"Các người chính là mấy vị cao nhân tới từ Thanh Châu đúng không?"

Đại ca ta đã nói với ta, nhưng hắn nói chỉ có 2 người, sao....." Vu thị liếc nhìn phía sau, ánh mắt dừng trên người Susan và Amy bởi trang phục quái dị của bọn họ.

Amy sợ hãi co rụt lại sau người Susan, tay kéo váy nàng mà gọi mommy. "Nuơng tử, đây là ba người bạn của chúng ta, trên đường ngẫu nhiên gặp nên cùng nhau tới đây.

Không biết ngài có thể rộng lượng để bọn họ cũng ở lại không?" Mục Tiểu Ngộ đã sớm nghĩ xong lý do nên vội cất lời.

"Bạn của người ư?" Ánh mắt Vu thị nhìn khuôn mặt Amy hỏi, "Các nàng?"

"Các nàng....." Mục Tiểu Ngộ ngẩn ra sau đó chợt dùng giọng điệu khẳng định nói, "Đúng vậy, chính là các nàng."

Lúc này Vu thị thu lại ánh mắt bởi vì đứa nhỏ trong ngực nàng đã tỉnh ngủ và bắt đầu dùng mấy ngón tay không linh hoạt kéo búi tóc gọn gàng của mẹ mình.

Vu thị hôn lên mặt đứa nhỏ sau đó giao cho bé trai ở bên cạnh, "Thâm Nhi, con ôm em vào phòng rồi dứt ít nước cơm cho con bé."

Dẫn dò xong nàng ta mới quay lại nhìn nhạ nói với Mục Tiểu Ngộ,

"Trong nhà còn một gian nhà kè và một gian phòng chứa củi, nếu các vị không chê....."

"Không chê, nhà kè để cho mẹ con các nàng ở, chúng ta tùy tiện chấp vá là được." Mục Tiểu Ngộ nhanh chóng đáp lời.

Buổi tối ở nông thôn thực dài, đặc biệt là người đã sớm quen với ánh đèn náo nhiệt nơi thành thị như Susan.

Sau khi lăn qua lộn lại cả canh giờ trên cái giường gỗ đơn sơ rột cuộc nàng ta cũng ngồi dậy.

Nàng ta quay đầu nhìn Amy đang ngủ say sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bóng cây thanh mai chiếu vào rồi khe khẽ thở dài: Có phải Mike đang hoài nghi nàng hay không? Một đường này hắn đều mang bộ dạng nặng nề suy nghĩ, cũng không nói gì mấy.

Nhưng bất kể thế nào nàng cũng không thể kể sự thật vì chính nàng cũng không biết đêm đó Amy bị làm sao: Tuy sau khi nói một tiếng "welce" với

nàng con bé lập tức ngã xụi lơ và tiếp tục ngủ nhưng nàng vẫn nhớ rõ biểu
tình lạnh lẽo của đứa nhỏ khi nói những lời khiến người ta kinh sợ kia.

Chương 134: 134: Dấu Tay

Người nằm bên cạnh nàng vẫn là Amy sao? Vì sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà con bé như thay hình đổi dạng thế này? Nhưng nếu không phải Amy thì đây là ai?

Susan nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhỏ nằm trên giường, trong lòng đã ra quyết định: Sáng sớm mai nàng sẽ tới từng nhà tìm kiếm cha mẹ ruột của Amy, nếu không tìm thấy thì nàng sẽ không ở lại quá lâu mà mang Amy đi luôn.

Dù không hoàn thành kế hoạch tìm người thân cho con bé cũng chẳng sao, nơi này quá quý giá, bọn họ cần sớm rời đi mới tốt.

Nghĩ đến đây Susan thở một hơi dài trong ngực sau đó đứng lên đi tới bên cửa sổ hít một hơi thật sâu.

Trong không khí có mùi tanh nhàn nhạt của nước.

Thôn này cách Ngọc Hà quá gần, từ trong phòng nhìn ra cũng có thể thấy mặt sông bình thản rộng lớn và mấy con đoi đang xoay quanh.

Ngọc Hà.....

Nhớ tới địa danh này dạ dày Susan lập tức quay cuồng một trận.

Nàng ta nắm khăn tay thật chặt và nghĩ: Vì sao nàng phải mang Amy tới nơi này? Quê của nàng đẹp như vậy, trời xanh mây trắng, đến nhà cửa cũng tràn ngập ứ thơ.

Là chỗ nào trong đầu bị chập mạch mới khiến nàng nghĩ luẩn quẩn trong lòng rồi tìm đến tận nơi này?

Nghĩ tới đây Susan nhón chân đi tới bên cạnh cửa sổ phòng của Triệu Tử Mai lại thấy bên trong đen như mực, không hề đốt đèn, hiển nhiên mọi người đã đi ngủ.

Nàng thở dài, đợi tới ngày mai, muộn nhất là sáng mai nàng sẽ mang Amy đi.

Nàng đã quyết, cũng sẽ không chờ đợi nữa.

Con chó ở trong viện cứ kêu mãi, không phải tiếng kêu hùng hồn vì có người chống lưng mà là tiếng "ăng ăng" hoảng sợ.

Nhưng Cố Ngọc Doãn lại không muốn đi ra ngoài nhìn: Không thể là trộm, từ khi hắn có trí nhớ tới giờ chưa bao giờ thấy kẻ cắp.

Nơi này nhà nào cũng nghèo, căn bản không có gì để người ta nhớ thương.

Hơn nữa dù có trộm thì sao có thể lách lư qua lại lâu như thế? Tường viện nhà hắn thấp bé, đừng nói người lớn, ngay cả trẻ con choai choai cũng không ngăn được.

Nếu không phải trộm thì thứ ngoài kia là cái gì?

Cố Ngọc Doãn rùng mình một cái và bỗng nhớ tới khuôn mặt hoàn toàn thay đổi của em trai mình sau khi bị thiêu.

Không phải hắn không nghe thấy tiếng ngăm nghị luận của đám thôn dân, bọn họ đều nói: Ngọc Minh phạm vào quá nhiều tội nghiệt nên mới bị sét đánh chết.

Lúc hắn nghe thấy những lời này thì cực kỳ căm phẫn, Ngọc Minh phạm những tội nghiệt ấy là vì ai? Chẳng lẽ chỉ vì Cố gia ư? Hắn còn không màng nguy hiểm bị quan phủ bắt để thay người dân toàn thôn gánh hết mọi tội lỗi, nhưng hiện tại hắn chết thảm như thế mà bọn họ lại dám nghị luận lời này sau lưng hắn.

Cố Ngọc Doãn đương nhiên khó chịu trong lòng, thế nên hắn dùng chút tiền còn thừa trong nhà đến Thanh Châu mời hai vị đạo sĩ chiêu hồn tới.

Hắn phải chứng minh với người dân trong thôn rằng: Cái chết của Ngọc Minh và những chuyện hắn làm hoàn toàn không liên quan, cũng không có liên hệ gì với những chuyện mà Cố gia đã làm.

Nhưng hiện tại lúc nghe thấy tiếng nước nổ mãi không ngừng của con chó săn nhà mình thì kiên định trong lòng Cố Ngọc Doãn lại bắt đầu lung lay sắp đổ.

Bởi vì hẳn biết tường viện nhà mình có thể ngăn cản cái gì.
Đó là hai năm trước hẳn cứu được một vị đạo sĩ đói khát té xỉu.

Hắn cho ông ta một chén nước và hai miếng bánh mìn thầu cao lương.

Vị đạo sĩ gầy trơ xương kia muốn cảm tạ nên đã để lại một dấu tay dính chút máu trên bức tường viện mà Cố Ngọc Doãn mới vừa đắp và đang đợi khô. Lúc ấy hẳn cực kỳ tức giận bởi vì mặt tường còn chưa khô, cứ vậy vô duyên vô cớ bị người ta in dấu tay lên chẳng phải lấy oán trả ơn sao?

Nhưng lão đạo sĩ lại nhìn thoáng qua giữa mày Cố Ngọc Doãn với vẻ mặt sầu lo mà nói, "Vị cư sĩ này, thứ cho bản đạo nói thẳng, giữa mày của người có một cỗ oán khí di động, nếu không khắc chế thì nó sẽ ảnh hưởng tới tính mệnh của người, hơn nữa," ông ta dừng một chút và nhìn Ngọc Hà bình tĩnh rộng lớn phía sau và nói tiếp, "Hơn nữa nơi này sợ là một mảnh đất xấu, người phải nhanh chóng rời đi mới tốt."

"Đất xấu ư?" Cố Ngọc Doãn rất khinh thường mà cười cười nói, "Cô gia đã ở đây nhiều đời, gốc rễ của ta cũng ở đây, nếu nó là mảnh đất xấu thì chỉ sợ chúng ta sẽ chẳng kéo dài được tới giờ?"

Lão đạo lắc đầu nói, "Chỉ sợ vận số đã hết, haizzz..... người bị bung tai bịt mắt nên ta có nói nhiều cũng vô ích."

Cư sĩ, chỉ có thể mong người nhiều phúc.

Dấu tay này có thể bảo hộ được người nhất thời chứ không bảo vệ được người một đời, càng không bảo vệ được toàn bộ Tam Bình thôn."

Nói xong lão đạo tập tễnh rời đi, Cố Ngọc Doãn nhìn theo ông ta đi xa rồi mới dùng bùn đùn lên dấu tay dính máu kia.

Hiện giờ trong màn đêm khuya khoắt hẳn bỗng thấy may mắn vì năm đó mình đã nổi lòng trắc ẩn cứu lão đạo sĩ kia.

Nếu không như thế thì cái thứ ngoài tường viện kia không phải sẽ đi vào như giã trên đất bằng ư? Nó sẽ chui vào cửa phòng rồi thần không biết quỷ không hay mà đi tới trước giường của hắn.....

Cố Ngọc Doãn dùng sức nuốt nước miếng một cái sau đó vươn tay ra khỏi ổ chăn dùng sức đánh lên mặt mình để bản thân thoát khỏi ý nghĩ hoang đường kia.

Từ khi nào mà hắn lại trở nên nhất gan như vậy? Chẳng lẽ cái chết của Ngọc Minh là một đốm lửa kích hoạt thứ hắn vẫn luôn giấu trong lòng.

Thứ kia tựa như vực sâu không thấy đáy, một khi mở ra sẽ tuôn trào đến vô cùng vô tận, mãi tới khi cắn nuốt cả người hắn.

Sẽ không, hắn lắc lắc đầu, sẽ không, làm gì có cái gì mà oán khí? Mặc dù có thì cũng không thể tìm mình hắn được.

Mọi việc hắn làm đều vì cái thôn này, vì nhiều người có thể sống sót hơn.

"Sét" này bất kể thế nào cũng không thể đánh trên người hắn được, một mình hắn phải gánh thì quá không công bằng.

Nhưng dù nghĩ thế Cố Ngọc Doãn vẫn bò ra từ trong ổ chần, hắn nghe thấy vợ mình nằm bên cạnh nhẹ hắt xì một cái thì nhanh chóng đắp chăn kỹ cho nàng ấy.

Hắn nhẹ nhàng xuống giường, sờ soạn đi ra cửa vào trong viện.

Kỳ thật lúc mới bò ra khỏi giường hắn còn chưa hạ quyết tâm nhưng lúc hắn đi tới cửa phòng và ngửi được mùi tanh của nước sông Ngọc Hà thì Cố Ngọc Doãn lại lập tức kiên định.

Hắn muốn xem rốt cuộc bên ngoài tường viện có cái gì? Bởi vì cái thứ kia không những có thể chính là hung thủ giết Cố Ngọc Minh, mà còn liên quan tới nửa đời trước của hắn.

Nhiều năm như vậy chuyện hắn làm là chính xác hay sai lầm? Rốt cuộc hắn là tên đao phủ tay nhuộm máu tươi hay tấm gương anh hùng?

Hắn đứng bất động ở cửa viện, bên cạnh là con chó săn to lớn.

Vừa thấy chủ nhân nó giống như có thêm dũng khí và bắt đầu gào lên với thứ bên ngoài.

Giọng nó không lớn nhưng theo hướng nó sủa Cố Ngọc Doãn lại thấy thứ kia.

Xuyên qua khe cửa hẹp hắn thấy một đôi chân, chưa bằng nửa bàn tay hắn, rõ ràng là chân của đứa nhỏ mới sinh chưa được bao lâu.

Nhưng đứa nhỏ mới tuổi ấy làm sao đứng được? Hương chi trên đôi chân kia còn dính đầy tro bụi, giống như bị khói đặc hun.

Chương 135: 135: Đạo Trời

Cổ Ngọc Doãn cảm thấy có thứ gì đó đè lên ngực mình siết chặt lại, một hơi cũng không thở nổi.

Hắn muốn nắm chặt nắm tay nhưng mỗi ngón tay đều run lên, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, không sao nắm chặt được.

Nó tới, cái thứ vẫn luôn bị hắn giấu trong lòng và lẩn tránh lúc này rốt cuộc cũng xuất hiện.

Cổ Ngọc Doãn thậm chí còn chưa từng mơ thấy nó, hoặc nói đúng hơn mỗi khi chạm tới nó thì hắn đều nói với chính mình: Hắn không sai, kẻ sai là thiên đất cần cỗi này, là Ngọc Hà mỗi năm đều dâng nước, là chức trách của một lí chính mà hắn không thể không làm.....

Sao người sai lại là hắn được?

Nhưng cái thứ ngoài cửa kia có vẻ không nghĩ thế.

Nếu không nó sẽ không đứng thật lâu ở đây, thậm chí Cổ Ngọc Doãn còn có thể cảm giác được một ánh mắt xuyên qua tấm ván cửa hơi mỏng và dán lên người mình.

Cùng với cái này còn có từng tiếng nức nở vòng quanh.....

"Hồ ác không ăn thịt con, nhân gian vạn vật đều có linh tính, không phải muốn làm gì cũng được.

Máu chảy đầm đìa, có lời không thể nói, trẻ con bị nhấn chìm, thật lâu cho đến chết.

Xin khuyên người trên thế gian, thiên đạo còn đó.

Chớ tưởng trẻ nhỏ si ngốc, không biết oán hận.

Lấy mạng của người khác ắt sẽ gặp báo ứng, tuyệt tự, giảm thọ, xuống đến âm ty sẽ phải chịu phản phệ.

Vương pháp có thể trốn, nhưng đạo trời làm sao đây.

Kiếp này và kiếp sau tội ai cũng không thể tránh.....”

Vương pháp có thể trốn nhưng đạo trời làm sao đây, kiếp này và kiếp sau tội ai cũng không thể trốn.

Đôi chân kia đi gần hơn về phía cửa, Cố Ngọc Doãn thấy cái cổng tre đơn bạc lắc lư vài cái, chợt có vài ngón tay từ khe cửa thò vào.

Đó là những ngón tay vừa nhỏ vừa ngắn, gần giống một cây cỏ khô.

Nhưng móng tay lại đen thui, giống hệt đôi chân kia, như bị khói đặc hun. Tay nhỏ lúc này bắt đầu đập lên cửa, phanh, phanh, phanh nện vào trong lòng Cố Ngọc Doãn, theo trái tim trong thân thể hấn nhẹ nhàng rung động.

Con chó săn ở bên cạnh có lẽ cũng cảm thấy sợ hãi của chủ nhân nên khí thế mất hết, nó núc nở lui về sau.

Lúc này hấn chợt bừng tỉnh và nhớ lại một chuyện mấy năm trước: Đứa nhỏ trong giỏ tre, lúc đó nó còn chưa được nửa tuổi, dùng ngón tay bé nhỏ yếu ớt nắm lấy tay áo hấn.

Hấn giật ra mấy lần cũng không hất được mấy ngón tay kia, chỉ có thể bẻ từng ngón ra.

Đứa nhỏ mới từng ấy tuổi sẽ không biết hấn đang định làm gì nàng, nhưng vì sao nàng lại túm chặt áo hấn không muốn buông tay như thế? Chẳng lẽ nàng đã ý thức được vận rủi mình sắp phải đối mặt ư? Chẳng lẽ nàng đang nỗ lực cố gắng cầu xin hấn bỏ thí cho nàng chút thương hại ư?

Lòng Cố Ngọc Doãn run lên, nhưng rất nhanh hấn lại sắt đá hạ quyết tâm: Ta không có thương hại, ta làm gì có tu cách bỏ thí cho người cái gì.

Nếu người sống thì sẽ có một người vì người mà chết, lương thực chỉ có từng ấy, đều là do trời ban, người cũng không thể trách ai.

Nhưng hiện tại hấn lại có chút dao động, nhiều năm như thế không biết lựa chọn của hấn, của bọn họ có đúng không? Hoặc nói đúng ra thì bất luận đúng sai, tại sao chỉ có bọn họ có quyền lựa chọn còn những đứa nhỏ nằm

trong tã lót kia lại chỉ có thể đón nhận kết quả vô tình nhất?
Cố Ngọc Doãn run lập cập, hiện tại trong đầu hắn hỗn loạn hơn cả nỗi
sợ hãi trong lòng.

Hắn nhìn cái cổng tre đóng cửa, mồm thở phì phò, sắc mặt trắng bệch.

Cuối cùng một tiếng gà gáy sáng vang lên, bầu trời cũng dần bừng sáng.

"Rốt cuộc Cố lí chính có tới không? Nếu còn chờ nữa sẽ tới trưa, đến khi
ấy dương khí mạnh nhất, hồn không thể được đâu." Mục què ngồi xồm ở
góc tường vừa ngáp vừa nhìn và nói với Vu thị lúc này đang đứng bên cạnh
cỗ quan tài trong sân mà im lặng.

Vu thị hình như không nghe thấy lời ông ta, nàng chỉ nhìn quan tài bất
động.

Chỉ có đứa nhỏ tên Thâm Nhi đứng ở bên cạnh là đáp, "Để cháu tới nhà
bá bá gọi người nhanh tới đây."

"Thật hiểu chuyện, còn nhỏ như vậy đã biết thay mẹ gánh vác," Mục Tiểu
Ngọc đi qua sờ đỉnh đầu tròn xoe của Thâm Nhi và nói, "Sáng nay cháo
cháu nấu cũng ăn ngon, Thâm Nhi đúng là có năng lực."

Thâm Nhi ít khi được người ta khích lệ, lúc này nghe Mục Tiểu Ngọc nói
như vậy thì hắn rất ngượng ngùng mà đỏ bừng mặt rồi vội vàng đi đến cửa
Nhưng mới vừa mở cửa hắn lại đụng phải Triệu Tử Mai, Susan và Amy
từ ngoài tiến vào.

Bộ dạng thất vọng của ba người vừa nhìn đã biết là không được việc.

"Không tìm được mẹ người sao?" Thâm Nhi thấy Amy bĩu môi cong đến
độ sắp treo được chai dầu thì giống như làm ảo thuật mà lấy từ sau lưng ra
một con thỏ bện bằng cỏ nhét vào tay Amy và nói, "Con thỏ đã đói bụng
và muốn ăn cỏ, người giúp ta nhìn nó và tìm cho nó ít cỏ nhé."

Nghe xong lời này khuôn mặt mây đen giăng đầy của Amy lập tức thả
lỏng.

Nàng buông tay Susan sau đó sốt ruột hoảng hốt chạy ra chỗ bụi cỏ
ngoài phòng, miệng hò hét, "Thỏ con, chỗ này nhiều cỏ lắm, mày đừng vội,
ăn chậm một chút sẽ không đói bụng."

"Mike xem kìa, chúng ta không sao dễ được con bé thế mà đứa nhỏ này chỉ

nói một câu nàng đã lại tươi sáng như thường." Susan thấy con gái vui vẻ thì bản thân cũng vui theo.

"Cho nên mới nói chỉ có trẻ con mới hiểu tâm tư của trẻ con." Triệu Tử Mai cúi người nhìn Thâm Nhi và nhẹ giọng hỏi, "Thâm Nhi, cháu muốn đi đâu vậy? Sao vội vàng thế?"

Thâm Nhi vốn luôn nơm nớp sợ Triệu Tử Mai vì đứa nhỏ chưa từng thấy quan viên nào tới từ kinh thành.

Hắn nhìn mũi giày của mình và nhỏ giọng nói, "Cháu muốn đi tìm đại bá, đã tới giờ rồi và vị tử tử kia phải thêu hồn cho cha."

"Vậy cháu không cần đi làm gì, đại bá của cháu bị ốm, chúng ta vừa đi ngang qua nhà hắn và thấy đại bá mẫu của cháu nói thế."

Nhưng cháu không cần lo lắng quá, hắn chỉ bị phong hàn, qua mấy ngày sẽ bình phục." Triệu Tử Mai thấy Thâm Nhi không dám nhìn mình thì giọng cũng nhẹ hơn nhiều.

Nói xong hắn vẫy tay với Mục Tiểu Ngộ và nói, "Có thể bắt đầu rồi, đừng để trễ canh giờ."

Mục Tiểu Ngộ một tay cầm một cái hộp gỗ màu đỏ và nhẹ nhàng mở nó ra.

Vu thị trợn mắt nhìn cái hộp gỗ cực kỳ bình thường kia, vốn nghĩ mở ra sẽ có hào quang lấp lánh nhưng nàng ta đoán sai rồi: Bên trong hộp gỗ chỉ có một cây châm đồng, dài chừng một lòng tay, trông không khác gì một cây kim thêu bình thường.

"Chỉ bằng cây châm này có thể thêu được hồn của Ngọc Minh trở về sao?" Vu thị không hề che giấu nghi hoặc trong lòng mà khế căn môi nói ra những lời này.

Mục Tiểu Ngộ cong môi cười và lấy châm ra cầm giữa hai ngón tay rồi nhẹ giọng nói với nàng ta, "Hồn phách rời thân thể không tan biến mà có thể gọi về."

Có thể lấy tay hoặc dùng lời mà gọi, cũng có thể kết hợp cả hai.

Nhưng có vài hồn phách không muốn trở về thì chỉ có thể dùng châm này thêu lại, mạnh mẽ triệu hồi.

Đây gọi là 'thêu linh'."

Chương 136: 136: Hồn Về

“Thêu linh?” Vu thị ngẩn ra, “Ta chỉ nghe thêu hoa, thêu áo chứ thêu linh thì..... đây là lần đầu tiên ta nghe được.”

Mục Tiểu Ngộ không nói gì mà chỉ nhìn cây châm dài kia miệng làm bầm câu chú, “Xe chỉ luồn kim, hồn ơi trở về.”

Không biết vì sao vừa nghe câu chú kia Vu thị đã cảm giác sau lưng như lạnh hơn, cả người run lên.

Nàng ta vừa định hỏi cho rõ thì có bạch quang lóe qua khiến người ta chói mắt.

Nàng dụi dụi mắt, híp lại nhìn về phía ánh sáng kia, lúc thấy rõ là cái gì đang sáng lên thì miệng nàng ta há hốc.

Trên lỗ kim có thêm một sợi chỉ trắng, nó như cái đuôi hoạt bát không yên phận lác lư phía trên quan tài, bộ dạng kim nén không nổi.

Sợi chỉ kia rất trắng, Vu thị cảm thấy nó phát ra ánh sáng khiến cả sân nhỏ đều phải vỡ ra.

Nàng ta bỗng nhiên thấy khiếp sợ, cảm thấy không chỉ bản thân mà toàn bộ Tam Đỉnh thôn cũng không thừa nhận nổi lóa mắt này.

Nó giống như hào quang của thần linh giáng xuống.

Nàng ta không ngờ vị cô nương kia còn nhỏ đã có được bản lĩnh như vậy.

“Hồn ơi trở về! Phương đông không thể ở lâu, muôn người có chốn, chỉ hồn không nơi.

Hồn ơi trở về! Phương nam không thể ngăn lại, những kẻ răng đen róc thịt, lọc xương rải biển sâu.

Hồn ơi trở về! Phương tây có hại, cát vàng ngàn dặm.

Hồn ơi trở về! Phương bắc không thể chứa chấp, băng nguy nga, tuyết ngàn dặm.....”

Tiếng ca tuôn ra từ cái miệng hé mở của Mục Tiểu Ngộ, Vu thị nghe không hiểu nhưng vẫn cảm thấy từng chữ đều kinh động lòng người, vừa không để ý đã rơi vào trong tâm trí.

Mục Tiểu Ngộ rũ khước mắt, nhìn chằm chằm chằm đồng, môi ra lệnh, “Đi thôi.”

Tiếng nói vừa dứt chằm đồng đã giống như nhận mệnh mà bay vút ra ngoài.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Vu thị nó bay về phía không gian khói mù dày đặc.

“Châm bay, thật sự bay.” Không biết qua bao lâu Thâm Nhi trốn sau lưng Vu thị mới hét lên những lời này.

Gió bên ngoài càng lúc càng lớn quất lên cửa sổ phát ra từng tiếng “Ồ ồ” gào nhẹ.

Mục què xoa xoa cánh tay, đầu nghiêng nhìn chậu than ở bên cạnh sau đó nói thảm, “Chả trách lại lạnh như thế, tro bếp cũng nguội cả rồi.”

Vu thị đứng bên cạnh nghe thấy thế thì vội cùng Thâm Nhi bung chậu than tới trong viện thêm than củi.

Mục Tiểu Ngộ liếc Mục què một cái, “Còn chưa vào đông mà ông đã sợ lạnh như vậy, tới mùa đông rồi thì làm sao đây?”

Mục què xoa xoa cánh tay đi đến bên cạnh nàng rồi dán tới nói, “Thực quái lạ, lúc ở Thanh Châu ta cũng không thấy lạnh, nhưng sao đột nhiên tới đây thời tiết lại thay đổi thế này nhỉ?”

“Ta lại chẳng thấy gì, mấy ngày trước thậm chí ta còn thấy cả người khô nóng, đặc biệt là buổi tối ta nóng tới độ cả người là mồ hôi, ngủ cũng không yên.”

Mục Tiểu Ngộ nhẹ giọng lắm bả, giọng nàng tuy nhỏ vẫn bị Triệu Tử Mai nghe thấy.

Hắn đi tới tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nàng và ưu tư nói, “Sắc mặt ngươi đỏ hơn người khác, Tiểu Ngộ, ngươi thật sự cảm thấy nóng ư? Nhưng nơi này rõ ràng lạnh hơn Thanh Châu nhiều.....”

Mục Tiểu Ngộ chẳng hề để ý mà nhíu mày, “Công tử lại nghĩ đi đâu

vậy? Hai người các người một kẻ già, một kẻ yếu nên thân thể tự nhiên không bằng ta.

Không tin ngài rảnh rỗi đi tới khách điểm hỏi Bảo Điền xem hẳn có cảm thấy lạnh hay không.”

Triệu Tử Mai vừa định phản bác lại thì thấy Vu thị và Thâm Nhi cầm chậu than đẩy cửa bước vào vì thế hẳn chỉ có thể tạm ngừng và xoay người đi tới bên cửa sổ.

Hắn đẩy cửa sổ ra một khe nhỏ sau đó nhìn ra ngoài trước khi đóng mạnh lại lắm bầm, “Quái, đến thôn dân xem náo nhiệt bên ngoài đều đã không chịu nổi mà bỏ đi rồi, vì sao chằm đồng còn chưa trở lại, chẳng lẽ nó gặp phiền toái?”

Nghe vậy Vu thị đặt chậu than trên mặt đất, vỗ tro bụi dính trên tay rồi đứng dậy đi đến bên Mục Tiểu Ngộ nhẹ giọng nói, “Mục cô nương, liệu có xảy ra biến cố gì hay không? Loại chuyện thế này trước đây đã từng xảy ra chưa?”

Những lời này vốn bình thường nhưng Vu thị lại có thể cảm giác được nó giống một tảng đá đập lên mặt nước bình tĩnh gợn lên vô số con sóng Bởi vì Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên đổi ánh mắt quay ra nhìn chằm chằm nàng ta. Trong mắt nàng rõ ràng có một cảm xúc đang dâng đầy: Lo sợ.

Cùng lúc đó Mục què vốn đang xoa tay sưởi ấm trước chậu than bỗng như hóa đá, tay khép lại, chỉ có đầu là quay qua nhìn Mục Tiểu Ngộ, ánh mắt mang theo thâm trầm.

Hai kẻ đạo pháp cao minh đột nhiên lại nhìn nhau bằng ánh mắt lo sợ đan xen là vì cái gì? Lòng Vu thị bỗng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, miệng há ra lại không biết phải nói cái gì mà chỉ có thể ngậm người tại chỗ giống một con chim đột nhiên rơi xuống.

Nhưng không khí quái dị này nhanh chóng bị phá tan, lúc mấy người bọn họ đang mang tâm sự nặng nề thì cửa viện bỗng chấn động phát ra tiếng “Kéo kẹt” nho nhỏ.

Cùng lúc đó một đạo bạch quang từ khe cửa bay vào.

Nó vòng quanh sân cuối cùng nhắm ngay cổ quan tài dưới cây thanh mai mà xuyên qua.

Chằm đồng đã trở lại.

Nhưng người trong nhà lại không vì thù linh thành công mà vui sướng, ngược lại chỉ thấy một mảnh yên lặng chết chóc phủ lên cả gian nhà và mỗi người ở đây.

Cuối cùng là Triệu Tử Mai đẩy cửa ra, mọi người nhìn cỗ quan tài trong sân với sắc mặt nghiêm trọng, không ai nói gì. Không biết qua bao lâu Thâm Nhi bỗng nhiên “A” một tiếng sau đó khóc lóc ôm lấy Vũ thị, không dám lộ đầu ra khỏi ngực mẹ mình.

“Đứa nhỏ còn yếu ớt, không nên ở lại đây.

Nương tử, không bằng người mang Thâm Nhi và đứa con nhỏ đến chỗ hai mẹ con Susan lánh một chút.” Triệu Tử Mai thấy Thâm Nhi khóc đến thở hổn hển mà Vũ thị lại vẫn cứ nhìn cỗ quan tài ngầy ra thì không nói nhiều nữa mà dắt tay Thâm Nhi đi tới nhà kè.

Lúc hấn trở về thấy Vũ thị như mới tỉnh mộng, sắc mặt trắng bệch, chỉ có thân thể là dựa vào cửa sổ nhìn quan tài trong viện không chớp mắt.

“Nương tử, người có muốn đi qua hỏi chút không? Sinh hồn quay về dương thế sẽ không ở lại lâu được, có gì cần nói thì mau nói đi.” Mục Tiểu Ngộ thấy Vũ thị giống như không có ý định đi vào trong viện thì không nhin được mà giục.

Vũ thị rùng mình quay đầu nhìn mấy người kia, rớt cuộc cũng chậm rãi đi vào trong viện.

Nàng ta đứng trước quan tài, lát sau mới run rẩy đặt một tay lên đó.

Một khắc bàn tay kia chạm vào quan tài thì sinh hồn trong đó giống như cảm nhận được nên kịch liệt rung lên.

Cái nắp chưa đóng đinh bị rung đến nảy cao, cứ thế vài lần cuối cùng rơi xuống phát ra một tiếng “Đông” thật lớn.

Thi thể bị thiêu đến cháy đen của Cố Ngọc Minh lộ ra trước mặt mọi người, tay chân hấn đều bị thiêu đến cuộn lại cho nên thoạt nhìn thực ngắn, không giống người mà giống khúc gỗ.

Nhưng đôi mắt hấn lại hoàn hảo, tròng mắt tràn đầy tơ máu trùng to gặp đôi giống như có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Chương 137: 137: Phệ Hồn

Thi thể ở trong quan tài chấn động, tay chân và thân thể đồng loạt dùng sức khiến cả cái quan tài "Kéo kẹt" không ngừng.

Tư thế này giống như người chết sắp sống lại, giãy tiếp theo lập tức có thể bò ra từ trong quan tài.

"A."

Vu thị đã bao giờ gặp tình cảnh khủng bố như vậy đâu, sau khi thét một tiếng vô lực cả người nàng ta mềm nhũn ngã ở một bên không thể động đậy cũng không thể di chuyển.

Triệu Tử Mai đứng phía sau nàng ta cũng không khá hơn là bao, hấn cảm thấy choáng váng, ngay sau đó có một tia sáng trắng lóe lên trong đầu hấn.

May mà hấn đỡ được tường chứ không chỉ sợ cũng té xỉu trên mặt đất giống Vu thị.

Thấy thế Mục Tiểu Ngộ gấp gấp ra hiệu cho Mục què, hai người lập tức đi tới dưới tán cây thanh mai.

Mục què đỡ Vu thị lên còn Mục Tiểu Ngộ thì kẹp một lá bùa màu vàng nhanh nhẹn dán lên trán của Cố Ngọc Minh.

"Người chết như thế nào?"

Sau khi trầm giọng hỏi mấy chữ này thi thể trong quan tài bỗng an tĩnh.

Cố Ngọc Minh ngửa mặt lên nhìn, đôi mắt vẫn trừng lớn, vô thần nhìn chằm chằm không trung màu xám xịt phía trên.

Lúc mấy người cho rằng lá bùa của Mục Tiểu Ngộ đã có tác dụng thì một đôi tay bị thiêu đến không còn hình dạng chợt dò ra từ quan tài.

Nó túm lấy mép quan tài vài lần, rớt cuộc cũng túm được và cố chống đỡ cả người ngồi dậy.

"Ngọc Minh....."

Vu thị nhìn người chồng lúc này hoàn toàn thay đổi của mình, miệng không nhìn được gọi tên hắn.

Nhưng chân nàng ta lại lùi về phía sau, bởi vì lúc này Cố Ngọc Minh đã dò nửa người lên, hai tay chống mặt đất, bộ dạng giống như muốn bò về phía nàng ta.

"Cố Ngọc Minh," Mục Tiểu Ngộ lại dán một lá bùa khác lên huyết Phong Trì phía sau đầu hắn sau đó lạnh lùng nói, "Chúng ta thù hằn phân cách của người về là để giải oan cho người."

Nếu người định nhân cơ hội này vượt rào thì chớ trách ta không khách khí."

Nàng vừa dứt lời Cố Ngọc Minh lập tức quay đầu về phía nàng, tốc độ cực nhanh nên người trong viện thậm chí còn nghe thấy tiếng xương cổ đứt gãy "răng rắc".

Tiếng động này thực rõ ràng, đừng nói Vu thị và Triệu Tử Mai, ngay cả Mục què đều sợ tới mức cả người run lên, miệng tặc lưỡi một tiếng, "Đã chết lâu thế rồi còn không cam lòng, người nói người hà tất phải như thế chứ? Mau nói ra hung thủ giết người đi, như thế mới đúng."

Những lời này hình như Cố Ngọc Minh nghe hiểu, bởi vì hắn lại chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mục què.

Không cam lòng và lệ khí trong hai tròng mắt giống như tan đi một chút sau đó hóa thành một nỗi đau thấu tâm can.

Hắn nâng một cánh tay lên, thông thả cứng đờ chỉ về phía trước, cổ họng phát ra tiếng "lộc cộc" rợn người giống như bị vật gì nghẹn lại.

"Ai? Là ai?" Mục Tiểu Ngộ ngồi xồm xuống, không màng mùi tanh tưởi phát ra từ thân thể hắn mà cúi đầu muốn nghe xem hắn nói gì.

Một cơn gió lạnh thổi quét qua, trong đó có viên tuyết hỗn loạn lại lạnh băng nện trên quan tài phát ra tiếng "Leng keng leng keng" quái dị giống một chuỗi chuông gió bị thổi.

"Tiểu Ngộ."

Nghe thấy tiếng gọi âm ỉ hoảng sợ của Triệu Tử Mai thì Mục Tiểu Ngộ biết đã chậm, bởi vì nàng phát hiện cái thứ vẫn luôn tròn trong bóng tối đã

vòng ra phía sau mình, hơi thở lạnh lẽo của nó thậm chí còn phất qua cổ nàng.

Nàng ngửi được mùi thịt bị thiêu cháy.....

Mục Tiểu Ngộ không quay đầu lại, cũng không kịp quay đầu lại nhưng tay nàng bỗng xuất hiện một cây châm đồng.

Nàng nín thở, ngón tay khẽ nhúc nhích, cánh tay âm thầm dồn lực sau đó ném châm đồng về phía cái bóng màu xám xù xù phía sau.

Nàng không biết mình có thể thêu được nó hay không, nhưng nàng biết một khắc châm đồng bay ra nàng sẽ có cơ hội chạy trốn.

Vì thế một khắc kia cả người và châm đều di động, Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng nhảy về phía trước, tránh xa thi thể của Cố Ngọc Minh.

Nàng lăn hai vòng trên mặt đất mới gập đầu gối bật người quay lại nhìn phía sau.

Nàng muốn nhìn xem vừa rồi là thứ gì định đánh lên mình, nhưng đôi mắt còn chưa kịp thích ứng thì bên tai đã vang lên tiếng tru tréo của Mục què. Mục Tiểu Ngộ lấy lại bình tĩnh, cố ép bản thân mình trấn tĩnh lại sau đó mới nhìn rõ một màn trước mặt.

Bên trên thi thể cháy đen của Cố Ngọc Minh là một cái bóng màu xám, run rẩy như một con sâu thật lớn.

Đầu của thứ kia giống như đã hoàn toàn chui vào thi thể của Cố Ngọc Minh, nó đang đưa hai bên sau đó đột nhiên chui hẳn vào, đẩy một bóng dáng trong suốt khác ra ngoài.

Hóa ra mục tiêu của nó không phải nàng mà là..... Cố Ngọc Minh.....

Châm đồng cắm trên cái đầu tròn vo của con quái vật kia, theo động tác kịch liệt của nó mà lung lay vài cái sau đó bắn ra ngoài, rơi trên mặt đất, ánh sáng gần như tắt ngúm.

"Tiểu Ngộ, làm sao bây giờ?" Hiện tại là Mục què cùng Vu thị cách con quái vật kia gần nhất.

Ông ta nhìn châm đồng bị ném ra thì sợ tới mức hồn vía lên mây, run run nhìn Mục Tiểu Ngộ xin giúp đỡ.

Mục Tiểu Ngộ phi nhỏ, duỗi tay túm lấy cổ áo móc ra một sợi tơ hồng có buộc 5 đồng tiền cổ.

Năm đồng xu kia không lớn, một tay là cầm được toàn bộ.

Nhưng nhìn qua thì mấy đồng tiền này đều có chút tuổi, mỗi đồng đều rỉ sét xanh đỏ, giống như được moi ra từ ngôi mộ nào đó.

"Đây là Ngũ Đế tiền?" Triệu Tử Mai liếc mắt một cái đã đoán được đại khái.

Cái gọi là Ngũ Đế tiền là tiền cổ do năm vị đế vương Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long và Gia Khánh đúc ra khi còn tại vị.

Vì hội tụ đủ thiên, địa, nhân khí, hơn nữa còn mang theo tài vận của mọi người trong thiên hạ nên có thể trấn trạch, hóa giải sát khí, trừ tà.

Nó vừa là Linh Khí lại là pháp vật, tụ tập dương khí của trăm họ, có thể chống đỡ quỷ hồn.

Nhưng Triệu Tử Mai luôn cảm thấy năm đồng tiền trên tay Mục Tiểu Ngộ khác với những đồng tiền hần từng thấy.

Chúng quá cũ, có cái còn bị sứt mẻ, hần có thể nhìn rõ chỗ vỡ.

Hơn nữa bên ngoài năm đồng tiền này giống như còn mờ hồ tỏa một tầng ánh sáng nhạt, xuyên qua màu xanh của đồng bị oxy hóa mà chiếu sáng bàn tay nhỏ của nàng.

Nhưng còn chưa để hần kịp nhìn kỹ Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên bước lên một bước, ném sợi tơ và mấy đồng tiền về phía bóng xám vẫn bám lên người Cổ Ngọc Minh.

Đồng tiền vẽ thành năm đường cong xinh đẹp trong không trung, chuẩn xác rơi xuống trên người Cổ Ngọc Minh phát ra những tiếng "Bang bang" giòn vang.

Tiếng động này quả thực giống như nện vào tim Triệu Tử Mai khiến máu trong người hần sôi lên.

Ngay sau đó hần cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi tới mang theo mùi cỏ rữa nát và mùi cháy khét.

Triệu Tử Mai cảm thấy ghê tởm, đến huyết Thái Dương cũng nảy lên
thình thịch.

Hắn chợt cúi đầu "A" một tiếng mà kêu thét lên bởi vì cái bóng màu xám
kia lúc này đang xiêu vẹo chạy về phía hắn, mười ngón tay ngắn nhỏ chỉ còn
kém vài tấc nữa là chạm vào góc áo hắn.

Chương 138: 138: Trời Cũng Vội Vàng

Trời đất bỗng nhiên âm trầm, mây đen màu tro chong chát trên đầu Tam Đình thôn che khuất ánh mặt trời vốn đã nhạt nhòa. Triệu Tử Mai vẫn còn choáng váng, hơn nữa ánh sáng đột nhiên trầm xuống khiến hắn càng không nhìn rõ cái bóng xám đang bò về phía mình rốt cuộc là cái gì.

Hắn chỉ cảm thấy cả người nó nhỏ gầy, mỗi động tác đều mang theo gió lạnh thấu xương và nó càng ngày càng cách hắn thật gần. Tận đến khi ngón tay nó chạm vào hắn, rồi nó hé miệng phát ra một tiếng như tiếng mèo kêu thì hắn mới bừng tỉnh nhận ra đây là cái gì. Trong miệng nó chỉ có lợi, không có răng, nhưng lúc nó lệch đầu sang một bên lại cứ thế cắn lên cổ tay hắn.

Triệu Tử Mai cảm thấy một cơn đau từ phé phủ dâng lên. Đây là đau đớn như thế nào nhỉ? Khác với đau đớn đơn thuần của thân thể, đau này giống như xuyên thẳng vào trong lòng, giống như một tầng mây đen vấy mỡ bó chặt trái tim hắn lại khiến hắn nghẹn đến mức khó có thể thở nổi.

Nhưng cùng lúc đó tim hắn lại cảm nhận được thứ khác, không phải đau đớn mà là thống khổ. Đúng vậy, hắn chân thực cảm giác được thống khổ và tuyệt vọng của nó: Nó vốn nên được đón nhận trong niềm vui, nhưng sinh mệnh vừa mới bắt đầu thì đã bị chặt đứt bởi chính đôi tay của người thân. Hắn là nó rất hận, không phải thế sao? Nó cũng có đủ lý do để căm hận và oán trách, chỉ là oán hận của nó không nên do hắn gánh vác. Bỗng nhiên nó khép hai hàm lợi, miệng phát ra tiếng "Kéo kẹt" khùng bó.

Triệu Tử Mai cảm thấy đau đớn và sợ hãi từ bốn phương tám hướng đánh lại, giống như sóng to gió lớn đồng thời đổ ụp xuống đè hắn bên dưới.

Đầu hấn càng thêm choáng váng, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hấn nhìn bóng dáng trên cổ tay càng lúc càng mờ đi rồi đột nhiên đầu óc hấn trống rỗng.

Nhưng rất nhanh trong chỗ trống đó lại có thêm một điểm đen, giống một nét mực nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh: Hấn thấy một tòa tháp đứng giữa đồng cỏ hoang vu.

Nó được xây từ những tảng đá thô ráp, bên trên hình trụ, đỉnh tháp giống một con hề mang mũ cao.

Chân tháp có mấy cái rễ đơn sơ, rơi rớt tan tác xung quanh.

Tháp đá kia có một cái lỗ nhỏ, một sợi dây thừng có chút rách nát buông xuống ở bên ngoài lắc lư theo thân tháp có màu tro đen.

Dây thừng thường đung vào thân tháp phát ra tiếng "Sát sát" kỳ dị, nhưng ngoại trừ cái này thì còn có một tiếng động khác ầm ầm truyền tới từ trong tháp.

Suyt, để ta nghe một chút.....

Triệu Tử Mai cắn môi, nghiêng tai lắng nghe.

Hấn nghe thấy tiếng động bị tiếng dây thừng lắc lư che giấu.

Nó nhỏ mịn như tiếng mèo con, nhưng thống khổ như tiếng gió.....

Nhưng đột nhiên tiếng động này ngưng tụ thành một tiếng kêu thê lương, bởi vì trong tháp chiếu ra ánh lửa hùng hục cao lên tận đỉnh, tiến vào cửa sổ nhỏ bên trên và bắn ra thành từng ngọn lửa hung hãn.

Đùng.

Triệu Tử Mai phát ra một tiếng thét từ đáy lòng, hấn biết mình chẳng thể làm gì, chẳng ngăn cản được gì bởi vì tiếng kêu thê thảm kia sớm bị lửa lớn chặt đứt không còn vang lên nữa.

Trong đầu hấn "Ong" một tiếng sau đó bỗng nhiên tỉnh dậy và thấy rõ tình cảnh hiện tại của mình: Bóng xám kia đã ngừng cắn và đang bò theo cánh tay mềm rũ xuống cửa đi lên, dán tới bên mặt và tiến đến cánh môi hơi hé mở của hấn.

Triệu Tử Mai bị dọa đến hít một hơi lạnh, đầu óc choáng váng lập tức tỉnh táo.

Hắn bỗng nhiên hiểu mục đích nó dấy dưa mình là gì vì thế dù đã cố gắng nhẫn nại hắt vẫn thét ra tiếng khi thấy cái bóng kia cố chen vào miệng mình.

Nhưng ngay sau đó bóng xám kia ngừng lại khi nghe thấy tiếng thét của hắn.

Nó sợ hắn sao? Đương nhiên không phải, tiếng động của hắn tuy lớn nhưng tuyệt đối không đủ để dọa nó đi.

Triệu Tử Mai rùng mình: Bên cạnh hắn bỗng nhiên có thêm một người, cô cúi đứng đó không nhúc nhích, đôi mắt như hai viên pha lê che khuất ngọn lửa phần nộ bên trong.

Bỗng nhiên nàng cử động mí mắt sau đó nghịch ngợm chớp mắt với cái bóng kia.

Đúng vậy, nghịch ngợm.

Triệu Tử Mai tưởng mình nhìn lầm nhưng trong con ngươi đỏ rực của nàng còn chứa ý cười, giống như đang chơi một trò mèo vờn chuột đầy kích thích. Một tiếng "Xuy" vang lên khiến Triệu Tử Mai đang mãi nhìn Mục Tiểu Ngộ cũng theo đó nhảy dựng.

Nhưng cùng lúc ấy hắn cảm giác được một cỗ ghê tởm dâng lên từ dạ dày, cuộn cuộn xông lên cổ Vì thế hắn bất chấp lễ nghĩa mà khom lưng phun ra mấy ngụm nước chua.

Nhưng nôn xong hắn lại cảm giác không thích hợp, bởi vì bóng dáng vốn vắn vẹo bên mặt hắn lúc này đã không thấy đâu nữa, mùi cháy khét tràn ngập miệng mũi cũng không còn.

Hiện tại thân thể hắn tuy vẫn đau và lạnh nhưng mỗi khối cơ bắp đều khoan khoái.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, đúng vậy.

Nó đã trở lại, cho nên thú kia phải đào tẩu, nhưng hắn lại không rõ nguyên nhân Tang thả nó chạy.

"Vì sao. Vì sao lại thả nó?"

Triệu Tử Mai đỡ đầu gối đứng dậy, nhưng vừa mới ngược mắt nhìn Mục Tiểu Ngộ bên cạnh mình hắn lại ngây ra: Ánh đỏ trong mắt nàng đã tan

biển như thủy triều rút xuống, chậm rãi biển mất không còn dấu vết.

Quyền điều khiển thân thể lại trở về với Mục Tiểu Ngộ.

Triệu Tử Mai ngẩn ra, vội vàng nhìn cổ tay nàng: Xuyên tròng hạt vẫn treo trên cổ tay trắng muốt của nàng, hoàn hảo không tổn hao gì.

Vậy chuyện vừa mới xảy ra là gì? Sao bây giờ lại thế này?

"Tiểu..... Ngộ?" Hấn thử thăm dò gọi nàng một tiếng.

"Hả?" Mục Tiểu Ngộ ngây người chớp mắt hai cái sau đó nàng chu miệng lo nói một mình, "Mới vừa rồi hình như có chút không đúng, chẳng lẽ..... đôi mắt lại đỏ sao?"

Triệu Tử Mai vẫn cảnh giác, sợ nàng lại đột nhiên thay đổi bộ dáng và một tay ném hấn ra khỏi sân.

Vì thế hấn vẫn duy trì khoảng cách sau đó nhẹ gật đầu với nàng và đáp đơn giản, "Đỏ."

Mục Tiểu Ngộ nhẹ sờ đôi mắt mình và không chút để ý nói, "Đỏ sao?"

Chính ta cũng không biết vừa rồi lúc ta chạy tới cứu ngài thì bỗng cảm thấy thân thể tê rần, đầu óc không nghe mình sai bảo nữa.

Nhưng thấy thứ kia nhanh chóng chạy trốn nên ta nghĩ có lẽ nó đã trở lại.

Nhưng lần này nó tới vội vàng mà đi cũng vội vàng, không phải phong cách của nó..... Ai, ngài nói xem, nếu nó đi chậm chút thôi thì có thể tà ám kia đã bị diệt trừ rồi không.

Nếu vậy chúng ta đỡ phải lao碌 mà có khi còn không được việc....."

"Người còn mong chờ nó đi trễ một chút sao, vậy người dứt khoát chấp tay nhường thân thể mình cho nó đi cho rồi."

Triệu Tử Mai thực sự tức quá rồi, nhưng chính hấn cũng không biết cơn tức giận này không phải hoàn toàn vì Mục Tiểu Ngộ mà còn vì nguyên nhân khác: tòa tháp lúc nãy hấn nhìn thấy giống như mọc lên trong đầu hấn, đời này có lẽ hấn cũng không thể hủy diệt nó được.

"Công tử, ta sai rồi," Mục Tiểu Ngộ ngưng ngưng cười nói với hấn,

"Vẫn là câu nói kia....."

"Họa biết đâu lại là phúc, mà phúc biết đâu lại là họa."

Nó đã trở lại cho nên mới cứu được ta một mạng đúng không? Mục Tiểu Ngạo, người có sức lặp lại lời này thì còn không bằng nghĩ cho kỹ xem vì sao người đã đeo tròng hạt mà Tang vẫn có thể đảo khách thành chủ đi.”
Sau khi ném lại một câu này Triệu Tử Mai cũng không quay đầu mà đi ra sân luôn.

Chương 139: 139: Mang Thai

Nhìn Triệu Tử Mai đi ra khỏi viện Mục què vội bò dậy đi qua chỗ Mục Tiểu Ngộ.

Đây giờ ông ta nghĩ lại vẫn còn sợ, tỉnh thoảng lại nhìn chung quanh xem xét.

Chỉ có giọng nói của ông ta là đã có chút sức, không sợ hãi rụt rè đến không mở được miệng như vừa nãy nữa.

"Sao lại bỏ đi rồi?" Ông ta nhìn bóng dáng Triệu Tử Mai sau đó cười mỉa một tiếng, "Người mới cứu hẳn thì hẳn tức cái gì?"

Mục Tiểu Ngộ nhún vai, "Cảm thấy ta tùy tiện, không đáng tin cậy chẳng?"

Vừa rồi Mục què đưa lưng về phía nàng nên không thấy được khoảnh khắc Tang hiện thân.

Lúc này ông ta càng thêm không hiểu gì cả, chỉ cau mày hỏi, "Có ý gì? Sao ta nghe chẳng hiểu gì cả?"

Nói xong ông ta bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó nên tạm thời gác việc này qua một bên và nói tiếp, "Sao thứ kia nhìn thấy người là chạy thối? Người đã làm gì vậy?"

"Ta chẳng làm gì cả, ta cũng không biết vì sao nó lại bỏ đi." Mục Tiểu Ngộ thuận miệng nói dối.

Mục què thở dài một hơi, "Làm ta sợ muốn chết, không biết đó là cái thứ gì."

Nó giống một đứa nhỏ chưa đầy tuổi, nhưng cẩn thận nhìn lại thì thấy không phải, hình thù kỳ quái mơ hồ một đống, đầu và chân đều khó mà phân biệt rõ ràng." Ông ta thoảng dừng một chút, "Nhưng oán khí trên người nó quả là mạnh, nói là lên đến tận trời cũng không sai."

Hơn nữa nó lại còn..... lại còn cắn nuốt hồn phách của Cố Ngọc Minh.

Tiểu Ngộ, người theo ta nhiều năm như vậy đã từng gặp tình huống như thế này chưa?”

Mục Tiểu Ngộ thành thật lắc đầu, “Chưa từng thấy.”

Nói xong nàng bỗng nhiên cảm thấy mọi người còn lại trong viện cũng quá an tĩnh vì thế nàng chuyển ánh mắt nhìn thẳng Vu thị vẫn luôn ngồi dưới đất không nhúc nhích.

Nàng lẳng lặng đánh giá một hồi sau đó mới ôn hòa nói, “Nương tử, Cố đại ca..... hồn phách của hắn bị tà ám cắn nuốt rồi, thế nên hung thủ giết người cũng.....”

“Ta không có.” Vu thị giạt mình một cái sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên.

Mục Tiểu Ngộ thấy đáy mắt nàng ta tràn ngập nước, trong một khắc ngẩng đầu kia chúng giống như trần châu rơi xuống ào ạt.

“Nương tử đang nói cái gì thế? Cái gì không có?”

Vu thị ngẩn ra một chút, hai tròng mắt đau bùng cuối cùng cũng bùng lên một tia sáng.

Nàng ta nhìn chằm chằm Mục Tiểu Ngộ sau đó nhỏ giọng nói, “Ta muốn nói..... ta không nghe được tên hung thủ.”

“Xin lỗi, không những không thể theo hồn phách Cố đại ca về một cách hoàn chỉnh mà còn liên lụy để nó bị tà ám cắn nuốt.....” Mục Tiểu Ngộ vừa xin lỗi vừa đi qua đỡ Vu thị dậy.

“Không liên quan đến các người, tự mình tạo nghiệt thì hắn cũng phải trả lại.” Nàng ta ném lại một câu khiến ông cháu họ Mục khiếp sợ sau đó xoay người đi vào trong nhà.

Lúc đi tới cửa nàng ta lại quay đầu nhìn nhợt hỏi, “Hai vị đại sư, việc đã đến nước này có cần giữ lại thi thể của Ngọc Minh hay không?”

Mục Què và Mục Tiểu Ngộ nhìn nhau sau đó đồng thời lắc đầu với Vu thị.

“Vậy ta sẽ chọn ngày chôn hắn.” Nàng ta cười nhạt với bọn họ sau đó khép cửa lại.

“Quái thật, hồn phách nam nhân của mình bị cắn nuốt nhưng sao lại thấy nàng ta giống như nhẹ nhàng hơn là sao?” Mục Què xoa xoa cằm rồi lẩm

bấm một câu.

Ra khỏi cửa rồi Triệu Tử Mai lại rẽ tay phải sau đó bước đến con đường quanh co đi về hướng Ngọc Hà.

Đi được chừng nửa nén hương hần đã thấy nước sông bình tĩnh thân nhiên ở ngay trước mặt.

Nước sông ào ạt thổi hơi lạnh như sương mù khiến người ta không thở nổi, chui vào da lạnh đến tận xương Triệu Tử Mai hít một hơi thật sâu sau đó kéo áo khoác trên người chặt hơn, mong có làm thế có thể chặn được khí lạnh do nước sông mang tới.

Phía sau bụi cỏ truyền đến tiếng bước chân "Rào rạt", hần vừa mới quay đầu đã thấy Bảo Điền chui ra từ đồng cỏ đại.

Hần vừa xoa tay vừa giống như con khỉ bật nhảy tới bên cạnh chủ tử nhà mình.

"Nơi này lạnh quá, công tử, ngài nên mặc thêm cái áo nữa đi, đừng để bị cảm."

Triệu Tử Mai lại như không nghe thấy mà chỉ nhìn chằm chằm Bảo Điền và hỏi một câu không đầu không đuôi, "Thế nào?"

"Không phát hiện cái gì dị thường, thuộc hạ chọn một cái lỗ nhỏ trên tường rồi nhìn chằm chằm con bé, nhưng tiểu cô nương vẫn luôn chơi đùa với Thâm Nhi, còn đút cỏ cho con thỏ đồ chơi kia."

"Amy vẫn luôn chơi đùa ư? Người thấy rõ ràng?" Triệu Tử Mai nhíu mày hỏi.

"Đương nhiên, theo lời ngài dặn thuộc hạ thậm chí không dám động đậy mà nhìn chằm chằm."

Ngài không biết lúc thuộc hạ thấy tà ám kia nhào về phía ngài thì đã sợ thế nào đâu.

Nhưng thuộc hạ vẫn sống chết nhắm nhắm không dám lộ ra.

Máy mắn Mục cô nương..... A, đúng rồi, phần trình diễn của ngài đúng là giống như thật, giả vờ túc giận để ra ngoài gặp mặt thuộc hạ, như thế mới khiến người khác không nghi ngờ."

"Cũng không phải ta giả vờ." Triệu Tử Mai rũ mắt, trong đó chớp động

chút ánh sáng lướt qua.

"Không phải giả vờ ư?" Bảo Điền tiến đến gần và nhìn hấn nói, "Vậy thì công tử không đúng rồi, người ta mới cứu mạng ngài thế mà ngài lại trách móc người ta như thế....."

Hấn nhanh chóng ngừng lời bởi vì Triệu Tử Mai đã liếc hấn một cái, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

"Lúc bị tà ám kia túm lấy ta thấy một tòa tháp," sau khi dùng một chút hấn bỗng nhiên nói một câu, "Đó là một tòa tháp nhỏ bị lửa nung qua nhiều lần."

Bảo Điền xoay tròn mắt, "Tháp nhỏ ư? Thuộc hạ nhớ rõ Susan tiểu thư từng nói chỗ Amy mất tích có một tòa tháp nhỏ."

Chẳng lẽ là nó? Công tử, chúng ta có cần tới tìm tòa tháp kia hay không? Thuộc hạ nhớ nó cách chỗ này cũng không xa lắm."

Triệu Tử Mai khẽ chuyển tầm mắt, mày lại nhíu chặt, "Sợ là chúng ta tìm được rồi cũng khó có thể cởi bỏ bí mật trong tháp bởi vì mọi dấu vết và manh mối hiện tại sợ đã bị người ta tiêu hủy rồi."

Bảo Điền không hiểu ý của hấn nên chỉ tròn tròn mắt nhìn biểu cảm cực kỳ nghiêm túc trên mặt hấn.

"Nhưng có lẽ chúng ta có thể tìm được người hủy diệt manh mối kia." Hấn hừ lạnh một tiếng, bên môi nhẹ nhếch lên một nụ cười, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống mặt sông rộng lớn.

Mở to mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một đôi mắt mông lung đăm lẹ.

Vợ của Cố Ngọc Doãn là Từ thị ngồi ở góc giường, một tay đặt lên mu bàn tay thô ráp của hấn, một tay khác lau nước mắt đang trực trào ra.

"Khóc cái gì, ta không chết được đâu." Hấn suy yếu nở nụ cười với nàng ta, sau đó lật tay cầm lấy tay vợ mình.

Từ thị hít hít vài cái mới miễn cưỡng nở nụ cười sau đó đứng dậy nói, "Ta đi lấy thuốc cho chàng, lang trung nói thân thể chàng hư nhược, thuốc này ngày nào cũng phải uống."

Nhưng nàng mới vừa đứng dậy lại bị Cố Ngọc Doãn kéo ngồi xuống, "Tôn tiên làm gì, ta khỏe mạnh lắm, chỉ có nàng ấy, hiện tại nàng đang có thai nên cần bồi bổ thật nhiều."

Câu này vừa nói xong cả người Từ thị đột nhiên lung lay, sắc mặt trắng

bạch, thái dương nổi gồ cả sợi gân xanh yếu ớt.

"Ngọc Doãn, lang trung mới vừa khám cho ta..... ông ấy nói..... nói ta không mang thai.

Biểu hiện kén ăn thích ngủ mấy ngày trước là vì tật dạ dày trước kia lại tái phát thôi."

Chương 140: 140: Bờ Sông

“Không có thai.....”

Tuy còn chưa nói xong cả câu nhưng Từ thị vẫn có thể cảm nhận được thất vọng nồng đậm từ ba chữ này cho nên dù Cố Ngọc Doãn có cười che giấu, lại an ủi mọi cách nhưng nàng ta vẫn rầu rĩ không vui.

Không phải nàng ta chưa từng có thai, chỉ là đứa nhỏ kia tới không đúng thời điểm.

Nàng ta còn nhớ rõ buổi tối đó sau khi đau bụng nửa đêm nàng ta bắt đầu chảy máu.

Máu đỏ tươi tẩm ướt nửa cái chăn, cũng mang theo đứa nhỏ chưa đủ tháng của nàng ta.

Sau khi tỉnh lại từ trong hôn mê nàng ta thấy Ngọc Doãn nắm tay mình và nhớ rõ đó là lần đầu tiên thấy hắn khóc.

Hắn nói, “Nuơng tử, là ta thiếu nàng, về sau ta nhất định sẽ cố gắng bù đắp cho nàng, chúng ta nhất định sẽ lại có con.”

Câu đầu tiên hắn nói được, gả cho hắn gần 20 năm nhưng Ngọc Doãn vẫn săn sóc cho nàng, hai người chưa từng cãi nhau, luôn tôn trọng, hài hòa.

Nhưng câu thứ hai lại giống như một lời hứa vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Đã nhiều năm trôi qua nàng ta luôn không thể mang thai, thầy thuốc cũng mời, thuốc cũng uống, miếu cầu con bọn họ cũng đi không biết bao nhiêu chỗ nhưng ông trời lại không muốn thương xót cho bọn họ một đứa con.

Hai tháng gần đây nàng ta cảm thấy cả người luôn nặng nề, ăn uống nhạt nhẽo cho nên mới tìm lang trung trong thôn tới xem.

Vốn nàng ta cũng không ôm hy vọng gì, nhưng ai biết lang trung vừa bắt mạch đã nói nàng ta có thai.

Vợ chồng hai người tất nhiên là cực kỳ vui mừng, nhưng vị lang trung hôm nay tới bắt mạch cho Ngọc Doãn, thuận tiện bắt mạch cho nàng ta lại nói ra một tin tức như sét đánh bên tai: Nàng ta không hề có thai, hoặc nói đúng hơn, dù từng có thai nhưng đứa nhỏ kia vì đủ loại nguyên nhân mà không hề ở lại.

Con người ta sợ nhất không phải tuyệt vọng mà là vừa có chút hy vọng lại bị bẻ gãy.

Nhiều năm qua Từ thị đã sớm bị loại thất vọng liên tiếp này tra tấn đến mức yếu ớt.

Nàng ta vốn tưởng mình đã quen, nhưng rồi lại phát hiện cảm giác này vĩnh viễn không thể quen được.

Đặc biệt là lúc này.

Thế nên lúc nghe thấy Cô Ngọc Doãn nói ra ba chữ kia nàng ta gần như hồng mắt.

Nàng ta chỉ miễn cưỡng nói với hắn vài câu sau đó vội vàng đi ra khỏi phòng, vào trong viện tự mình lau nước mắt.

"Người không muốn có con thì sinh hết đứa này tới đứa khác, kẻ muốn có lại chẳng thể sinh được đứa nào.

Là ta đã tạo nghiệt gì sao?" Nàng đứng dưới bóng cây núc nẻ, oán trách vận mệnh bất công với mình.

Trong lúc khóc lóc nàng ta nắm chặt tay dùng sức đâm lên bụng nhỏ của mình nhằm phát tiết hờn giận trong lòng.

"Nuơng tử, ngài có ổn không?"

Một giọng nam nhân vang lên phía sau, Từ thị quay đầu lại nhìn thấy người tới chính là Triệu Tử Mai sáng nay mới đến một chuyến.

Chẳng qua lúc này bên cạnh hắn lại có thêm một người trẻ tuổi nhanh nhẹn, thoạt nhìn hắn là tùy tùng của hắn.

"Đa tạ đại nhân, dân phụ không có việc gì, không biết đại nhân tới là có

vấn đề gì không?" Từ thị luôn ôm chút cảnh giác với những kẻ làm quan.

Lúc này bỗng nhiên thấy Triệu Tử Mai nên nàng ta nhanh chóng lau khô nước mắt rồi cung kính đứng đó.

Triệu Tử Mai thấy nước mắt trên mặt nàng ta nhưng cũng không tiện hỏi mà chỉ nói, "Không biết Cố lí chính đã tỉnh chưa, ta có vài lời muốn hỏi hần."

"Hần mới vừa tỉnh, đang ở trong phòng đó."

Từ thị đáp xong lập tức đi theo hai người vào trong viện.

Nhưng vừa bước qua ngạch cửa nàng ta lại dừng bước xoay người nhìn phía sau.

Bên ngoài sân là con đường rải đá cuội, nó nối thẳng tới Ngọc Hà.

Qua nhiều năm đá cuội bị ma sát nhiều nên lúc này bóng loáng, ánh mặt trời mờ nhạt chiếu lên để lộ vẻ lấp lánh cực kỳ xinh đẹp.

Từ thị hơi híp mắt: Con đường trước mặt không có một bóng người, nhưng vừa rồi lúc bước vào cửa nàng ta rõ ràng nghe được cái gì đó, nó không ở xa vì vậy nàng ta tuyệt đối không nghe lầm.

"Oa....."

Lại một tiếng nữa vang lên, từ trên đỉnh đầu thành linh rớt xuống giống tiếng mèo đêm kêu thảm thiết lại càng giống tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Nó dán qua da đầu nàng ta rồi xẹt đi, thậm chí còn chạm qua vài sợi tóc. Rốt cuộc Từ thị cũng không bình tĩnh được nữa, nàng ta giống như bị mê hoặc mà giật mạnh cả người sau đó quay đầu đi ra ngoài Trong nháy mắt quay đầu nàng ta giống như nghe được tiếng của Cố Ngọc Doãn.

Có vẻ hần đang ở nhà chính lo pha trà, nhưng nàng ta lại chẳng quan tâm mà càng thêm kiên định đi về phía con đường rải sỏi kia.

Cây đa cổ cao lớn chằng chịt, cành lá tươi tốt giống như dệt một cái võng lớn màu xanh lục trên đỉnh đầu.

Chỉ có vài tia nắng yếu ớt có thể xuyên qua cành lá rơi xuống mặt Từ thị, làm tâm khiến khuôn mặt nàng ta càng thêm kỳ dị.

Một thôn dân đi ngang qua thấy nàng ta thì chào hỏi nhưng không được đáp lại.

Sau đó hắn hồi tưởng lại thì thấy ngày đó Từ thị có chút không thích hợp.

Tuy nàng ta đi về phía trước nhưng đôi mắt lại dần dần, bên trong không có ánh sáng, trông mắt như hai khối gỗ không có tinh thần. Hơn nữa sau khi đi được vài bước hắn giống như nghe thấy nàng ta lẩm bẩm cái gì một mình, hình như là gọi 'con ơi' gì gì đó.

Nhưng lúc ấy hắn không nghĩ nhiều, chỉ cứ vậy rời đi.

Thôn này có bao nhiêu người điên dại, thậm chí chết vì con, lúc này thêm một Từ thị cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ gì.

Vì thế hắn đi thẳng về nhà, thậm chí còn chẳng nghĩ tới chuyện thông báo cho Cổ Ngọc Doãn một tiếng.

Hắn chỉ để mình Từ thị đi trên con đường rải sỏi đẹp đẽ kia, mặc nàng ta càng đi càng xa.

Vào thời điểm này trong năm nước Ngọc Hà đang lên cao.

Từ thị rất cuộc cũng tới bờ Ngọc Hà, nước sông trong suốt giống một mặt gương chiếu rọi bóng nàng ta và cả bóng trăng.

Nàng ta cúi người bình tĩnh nhìn bóng mình trong gương, chỉ có suy nghĩ là đang bay đi nơi khác.

Tiếng động kia vẫn còn, nó như một con diều khi xa khi gần, vòng quanh đầu quả tim của nàng ta, chưa từng rời khỏi.

Nàng ta cảm thấy nó thực nhỏ, giống một con mèo con, nhỏ tới mức cần nàng ta che chở mới có thể sống sót được.

"Đừng rời đi, ta sẽ che chở ngươi."

Lúc nói ra lời này nàng ta bỗng có chút hoảng hốt, bởi vì một khắc nhìn vào mặt nước nàng ta phát hiện "chính mình" đang ôm một bọc tơ lót, màu xanh có hoa nhỏ.

Đó chính là cái chần bông nhỏ nàng ta làm trong một tháng rảnh rỗi này, để dành cho đứa con sắp chào đời của mình.

“Con ơi.” Từ thị lẩm bẩm, duỗi tay sờ bọc tã lót kia, nhưng ngón tay vừa chạm vào nước sông nàng ta lại giật mình: Nước này thật lạnh, thấu xương, giống như đêm đông vậy.

Nhưng hiện tại còn lâu mới tới mùa đông khiến nước kết băng cơ mà? Đầu ngón tay lạnh lẽo khiến đầu óc nàng ta tỉnh táo một chút: Sao nàng ta lại tới đây? Nước sông mùa này lớn, trước kia trong thôn thường xuyên có người tới đây, sau đó quan phủ phái người trông coi nên ít có người tới hơn.

Có một đoạn thời gian nàng ta còn tránh xa bờ sông vì cảm thấy nước sông thực lạnh, bên trong lại có mùi thối rữa, mỗi lần ngủ được nàng ta đều khó chịu thật lâu.

Nhưng vì sao hôm nay nàng ta lại một mình đi tới tận đây?

Chương 141: 141: Lập Trường

“Oa.....”

Một tiếng khóc mỏng manh dán qua vành tai và khuôn mặt của nàng ta rồi trượt đi, tan vào bóng đêm không nhìn rõ phía trước.

Từ thị giật mình, đột nhiên nghĩ ra mình đã đi theo cái gì tới nơi này.....

Là tiếng trẻ con khóc, nó không lớn nhưng thê lương, nghẹn ngào, dễ dàng cắt qua màn đêm yên tĩnh.....

Hình như nàng ta còn thấy một chuỗi dấu chân, từ con đường kia kéo tới tận đây, dẫn nàng ta tới bờ sông.

Dấu chân kia rất nhỏ, chỉ bằng nửa bàn tay của nàng ta, bên trên hình như còn dính tro đen.

Nàng ta nghĩ chủ nhân hai bàn chân này có lẽ bước chân trần lên tàn tro nên mới để lại một chuỗi dấu chân đen tuyền như thế.

Tro tàn.....

Trong lòng vừa xẹt qua hai chữ này thì sau lưng nàng ta đã nổi lên hơi lạnh

Nàng ta nhớ rõ vào đêm đông nọ hai anh em Cố gia ngồi một chỗ uống rượu, nàng đưa đồ nhắm cho bọn họ có nghe thấy hai người đó nói chuyện.

“Gần đây..... đặc biệt nhiều, đệ thiêu suốt một buổi trưa..... đệung đây ba cái giờ.....”

“Đều đổ xuống sông ư? Không để người ta thấy chứ?”

“Không có, đại ca yên tâm đi.”

“Vất vả cho đệ, nhưng chuyện này hẳn phải có người làm, đệ là anh em của ta, vì thế ta cũng chỉ có thể dựa vào đệ.”

“Người một nhà có gì phải khách sáo, đứng rồi đại ca, lát nữa để tẩu tử đun một ấm nước cho đệ tắm rửa một chút, nếu mang một thân tro bụi này về nàng lại hỏi.....”

“Đã thành thân gả tới đây thì tình huống trong thôn thế nào nàng ta hẳn cũng phải biết, không bằng sớm nói cho nàng ta hay.”

“Không vội, chờ một chút..... nàng nhất gan, đừng dọa nàng.....”
Nàng ta đương nhiên biết bọn họ đang nói về cái gì, chẳng qua nhiều năm qua Cố Ngọc Doãn chưa bao giờ đặc biệt nhắc tới việc này trước mặt nàng ta.

Bản thân nàng cũng không hỏi, hai người giống như đạt được một sự ăn ý trong im lặng, bọn họ đều không muốn nhắc tới việc này.
Nhưng im lặng có thể chôn vùi mọi thứ sao? Hôm nay nàng ta bỗng nhiên cực kỳ nghi ngờ điều này.
“Oa.....” Một tiếng khóc bén nhọn từ trên cao truyền đến, như khóc như tố, sột sùi thở dài.
Tứ thị giống như bị dọa choáng váng, hai mắt trừng thật to, trống rỗng không nhìn thấy cảm xúc.

Bởi vì nàng ta phát hiện trong ngực mình bỗng nhiên có thêm một thứ, dài hai thước, màu xanh có hoa nhỏ.....
Bên trong tựa hồ còn có thứ gì đó mấp máy, nhẹ nhàng, mềm mại.

“Huyện lệnh Thanh Châu là Lý Hải vẫn luôn nghĩ không ra vì sao triều đình hạ lệnh cấm nhiều năm như vậy, vì sao hàng năm ông ta luôn phái người gác dọc bờ Ngọc Hà nhưng dân cư lại vẫn thưa thớt hơn, đặc biệt là ở Tam Bình thôn.

Hiện tại bí ẩn này hẳn đã được giải đáp.

Đứa nhỏ có bệnh không nuôi được, hoặc đứa nhỏ sinh ra nhưng cha mẹ không muốn đều sẽ được đưa vào trong tháp và thiêu sống.

Cố lí chính, nhiều năm qua người cống hiến cho Tam Bình thôn cũng không nhỏ đâu nhỉ.”

Sắc mặt vốn vàng như nền của Cố Ngọc Doãn lúc này hơi chuyển xanh, môi hấp háy vài cái mới phun được vài chữ từ kẽ răng: “Thứ cho tiểu nhân ngu dốt, tiểu nhân..... tiểu nhân không hiểu đại nhân đang nói cái gì.”
Triệu Tử Mai cắn răng cười lạnh hai tiếng, “Không hiểu cũng không quan trọng, chẳng qua ta muốn nói với người một việc.

Hôm nay hồn phách của em trai người là Cố Ngọc Minh được gọi về, nhưng rất nhanh nó đã bị một con tà ám cắn nuốt.

Người đoán xem tà ách kia là cái gì?"

Cố Ngọc Doãn nhìn chằm chằm Triệu Tử Mai mà sững sốt một lúc lâu, cuối cùng hấn cũng cúi đầu ngập ngừng nói, "Đại nhân là đại nhân vật trong kinh thành, sao ngài còn tin tưởng loại chuyện mê tín dị đoan thế này chứ?"

Vừa dứt lời hấn đã cảm giác cổ mình căng lên, không sao thở được.

Bảo Điền quỳ một gối ở trên giường, một bàn tay nắm chặt cổ áo hấn, hung tợn mắng, "Công tử nhà ta hỏi cái gì thì người đáp cái đó, nếu không đừng trách ta không nương tay."

Cố Ngọc Doãn bị hấn nhéo cổ áo thì chảy cả nước mắt, nhưng lời nói ra vẫn cứng đầu không chịu khuất phục, "Không biết là không biết, chẳng lẽ các người còn muốn bức ta ăn không nói có chắc?"

"Bảo Điền, thả hấn ra đi." Triệu Tử Mai đi đến mép giường bình tĩnh nói ra mấy từ này.

"Công tử....."

"Cổ lí chính sợ mình và lảng giềng bị quan phủ trách phạt nên đương nhiên không muốn nói ra.

Nhưng ta nghĩ hấn còn chưa hiểu: Cả tòa Tam Bình thôn này hiện tại đã oán khí ngập trời, đã gần như mặt vận rồi.

Em trai hấn Cố Ngọc Minh chính là minh chứng rõ ràng nhất Cứ để thế này mà không làm gì thì chỉ sợ già trẻ lớn bé trong thôn đều sẽ khó mà giữ được mạng.

So với cái này thì đánh trượng có là gì."

Sau khi nói ra những lời này Triệu Tử Mai lại chọn một cái ghế mà ngồi xuống, vừa uống trà vừa quan sát biểu tình của Cố Ngọc Doãn.

Tên kia đang há mồm thở dốc, hiển nhiên vừa rồi hấn bị Bảo Điền kéo cổ áo đến tận hần.

Nhưng dù thở gấp thì hấn vẫn cười, là cười hừ hừ từ mũi, không lớn nhưng lại như cây kim đâm vào lòng Triệu Tử Mai.

"Oán khí? Ý đại nhân là oan quỷ tới báo thù sao?" Hấn cố gắng nhin cười, tay nắm lại đặt bên miệng ho khan vài tiếng.

“Người không tin hả?”

Cố Ngọc Doãn lạnh mặt nói, “Tin cũng thế, không tin cũng thế, việc ta đã làm, nếu ông trời quả thực thấy Cố Ngọc Doãn ta tội ác tày trời vậy thì tới thu thập ta đi.

Cái mệnh tiền này không thể so với đại nhân, không có thì không có.”

“Cố Ngọc Doãn, chuyện tới hiện giờ người còn không biết hỏi cái, cũng không có chút xin lỗi nào với những đứa trẻ đã chết trong tay người hả?”

Triệu Tử Mai nhìn nam tử trung niên trước mặt, gương mặt bình thường của hắn viết lên một loại tính cách trước giờ hắn luôn hiểu rõ: Cứng cõi.

Cứng cõi thường được dựng lên từ tuyệt vọng, người trải qua tuyệt vọng hoặc là sẽ thất bại thảm hại hoặc là sẽ kiên cố không gì phá vỡ nổi.

Bỗng nhiên hắn có chút uể oải, bởi vì hắn biết những lời này của mình chẳng có cách nào đả động một trái tim cứng cõi sắt đá.

“Triệu đại nhân, nhìn bộ dạng này của ngài hắn chưa từng chịu khổ, cho nên ngài khẳng định không biết cảm giác đói bụng là gì.

Ta nói cho ngài biết, cảm giác đói khát tựa như có mấy ngàn vạn móng vuốt cào vào dạ dày rộng tuếch của ngài, không cào đến chảy máu đằm đìa sẽ không dừng tay.” Hắn xòe bàn tay của chính mình mà nói, “Đại nhân, ngài đã thấy vài vết sẹo trên tay ta chưa? Đây là khi ta còn nhỏ tự mình cắt tay mình.

Khi ấy ta đói lắm nên cắt tay tự liếm máu của mình.

Người lớn đều nói máu ngọt, ấm, mà lời này đúng là thật.

Mùi máu so với vỏ cây hoặc cỏ trấu nhũn rữa kia thì tốt hơn nhiều.”

Hắn chậm rãi nhấc tay lên và ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai, gương mặt nghiêm túc đến đóng băng kia bỗng nở một nụ cười khe, “Có một số việc ở trong mắt ngài là tàn nhẫn, thậm chí không còn thiên lý.

Nhưng nếu ngài đứng ở địa vị của ta thì có lẽ sẽ không thấy nó khó lý giải như thế, ngài nói có phải không?”

Lời vừa nói tới đây thì cửa phòng bỗng nhiên bị người ta đẩy ra.

Từ thị từ bên ngoài đi vào, từ đầu tới chân nàng ta đều ướt sũng, giống như mới được người ta vớt từ trong nước ra.

Nàng ta bước nhanh tới bên mép giường, hai mắt tỏa sáng mà cao giọng nói với Cố Ngọc Doãn, "Quan nhân, chúng ta có con, có con rồi."

Chương 142: 142: Bí Mật

“Phu nhân không có thai.”

Đây đã là lần thứ ba lang trung nói với Cố Ngọc Doãn những lời này, đáp án đều giống nhau.

Nhưng Từ thị không đợi Cố Ngọc Doãn trả lời đã nói trước, “Nhất định là chẩn bệnh sai rồi, quan nhân, chàng để ông ấy kiểm tra lại một lần nữa đi, hoặc là hoặc chàng tìm một lang trung khác tới xem cho ta.” Nhưng lúc này Cố Ngọc Doãn không nghe theo nàng như hai lần trước nữa, hấn nhẹ giọng an ủi Từ thị một phen sau đó đưa mắt ra hiệu cho lang trung rồi cùng ông ta đi vào trong viện.

Vừa đóng cửa phòng lại lang trung đã kêu khổ không ngừng, “Cố lí chính, ta quả thực không khám được hi mạch, nếu ngài không tin ta thì tiền xem bệnh này ta không thu nữa, ngài tìm lang trung nơi khác đến thử xem.”

“Quả thực không có sao?”

“Không có.”

Cố Ngọc Doãn móc ra mấy đồng tiền nhét vào tay ông ta rồi nói, “Xin lỗi, vất vả cho ông phải chạy tới đây một chuyến.”

Lang trung lắc đầu thở dài rồi đi, lúc tiễn ông ta ra cửa Cố Ngọc Doãn nhìn Triệu Tử Mai vừa rồi vì tị hiềm mà trốn ra ngoài nhưng vẫn đứng cách đó không xa.

Hấn vẫy tay với đối phương, lại chỉ chỉ vào trong nhà, ý tứ đã cực rõ ràng: Hấn chẳng có gì để nói nhiều, mặc kệ là hiện tại hay sau này.

Thấy Cố Ngọc Doãn đóng cửa trước mặt bọn họ, Bảo Điền hơi khó chịu nhưng nghĩ tới những lời hấn vừa mới nói thì cũng cảm thấy không phải không có đạo lý.

Đầu óc hấn vốn không thích hợp nghĩ vấn đề quá mức phức tạp, sau khi giằng co một hồi với hai luồng suy nghĩ trong đầu hấn chỉ cảm thấy càng

bối rối.

Cuối cùng hắn đành kéo tay áo Triệu Tử Mai và nhờ hắn giải đáp nghi vấn cho mình.

"Người cảm thấy Cố Ngọc Doãn nói đúng?" Triệu Tử Mai đón ánh hoàng hôn mà đi, tóc hắn bị ánh chiều hôm nhuộm màu vàng nhạt.

"Cũng khó mà phân bác." Lúc nói ra những lời này Bảo Điền phát hiện Triệu Tử Mai đứng lại bất động, bóng dáng cao lớn đón ánh nắng, trông giống những bức tượng chạm khắc mà hắn thấy ở Châu Âu, thon dài lại cao thẳng.

Bỗng nhiên hắn có chút hối hận khi hỏi vấn đề này, bởi vì hắn cảm thấy nếu Triệu Tử Mai dùng những đạo lý to lớn để giải thích cho hắn nghe thì sợ là hắn sẽ càng thêm hồ đồ hơn.

Nhưng hắn nghĩ sai rồi, Triệu Tử Mai chỉ ngắn gọn nói một câu thể là Bảo Điền lập tức thông suốt.

"Một người không thể lựa chọn sinh ra lúc nào, cũng không thể lựa chọn chết đi lúc nào, mà người chặt đứt hai quyền lợi này của hắn lại có thể bình thản ung dung nói ra đạo lý lớn nhường kia thì có phải hoang đường quá không? Bảo Điền, Cố Ngọc Doãn dù trải qua ngàn khổ vạn khổ nhưng một khi đã làm chuyện táng tận lương tâm kia thì cả đời này cũng sẽ chẳng thể xoay người."

Nói xong câu đó Triệu Tử Mai lại đi về phía trước, ngược chiều hoàng hôn.

Bước chân của hắn đi nhanh nhưng nhẹ nhàng, nhìn qua còn nhẹ nhàng hơn cả lúc mới đi ra khỏi Cố gia.

"Có lẽ vừa rồi công tử cũng vì chuyện này mà bối rối, mình vừa hỏi thì ngài ấy cũng giải được khúc mắc." Bảo Điền cũng vui vẻ mà bước nhanh hơn về phía trước.

Hai người một trước một sau trầm mặc đi một lúc lâu thì thấy sân viện của Cố Ngọc Minh.

Lúc này Bảo Điền giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bước chân cứng lại và gọi Triệu Tử Mai đi phía trước, "Công tử, ngài thật sự cảm thấy Amy có vấn đề sao?"

Tâm tư của Triệu Tử Mai vẫn đặt bên người Cố Ngọc Doãn, lúc này chợt nghe Bảo Điền nhắc tới Amy thì nhất thời hắn cũng hoảng hốt

Nhưng đúng lúc ấy cửa viện bỗng nhiên mở ra, Susan mang theo thần sắc hoảng loạn vọt tới, miệng thét lớn, "Mike, người có thấy Amy không? Ta không tìm thấy nàng."

Ánh hoàng hôn phủ một tầng bột vàng lên bụi cỏ, gió thổi qua cây cỏ đong đưa khiến người ta chói mắt.

Amy trốn trong những con sóng bằng cỏ, đầu hơi ngửa lên nhìn chằm chằm Thâm Nhi càng ngày tới gần.

Ba bước, hai bước, một bước.....

Cô nhóc bỗng nhiên nhảy dựng lên, hai tay đề lên vai Thâm Nhi, miệng cười "khanh khách" nói, "Bắt được rồi, bắt được rồi, ca ca không tìm được ta, là ta thắng."

Kỳ thực Thâm Nhi đã sớm thấy cô nhóc nhưng vẫn giả vờ bị dọa sợ, tay giữ chặt lấy cô nhóc mà cười nói, "Người thắng, vậy ca ca lại bện mấy con thỏ cho người để người mang về cái gì Âu kia chơi nhé?"

Không ngờ Amy lại chu miệng nói, "Ta không muốn trở về, nơi đó người nào đối xử với ta cũng tốt nhưng mọi người đều không giống ta..... Hơn nữa, ta còn chưa tìm được cha mẹ mình." Cô nhóc bẻ gãy một cọng cỏ đuôi chó nghịch trong tay sau đó ném nó trên mặt đất nói, "Hôm nay ta và mommy vào trong thôn hỏi một vòng nhưng mỗi người vừa thấy ta đã giống như biến thành người câm, một chữ cũng không nói, đúng là khiến ta tức chết."

Lúc nàng nói lời này Thâm Nhi đã dùng ngón tay linh hoạt bện ra một đóa hoa nhỏ rồi cài nó lên mái tóc cô nhóc.

"Thật là đẹp." Hấn đánh giá Amy một lát sau đó vỗ rơi cỏ dại dính trên tay và kéo đứa nhỏ cùng ngồi xuống cỏ khô với mình.

Hoàng hôn chưa tắt, trên bầu trời có mấy đám mây đang di động, chúng như ánh lửa hừng hực được ánh mặt trời nhuộm đỏ.

"Amy, người vẫn nên trở về với mẹ của người đi." Một lát sau Thâm Nhi chậm rãi nói ra một câu này, giọng đứa nhỏ bình thản, không khác gì một người trưởng thành.

"Vì sao?" Amy trừng mắt thật lớn sau đó nghiêng đầu nhìn đối phương.

"Nơi này không đẹp như người nhìn thấy đâu, nơi này..... có rất nhiều chuyện ác độc vượt xa tưởng tượng của người."

"Là..... cái gì?"

Amy nín thở chờ Thâm Nhi trả lời, nàng nhìn khuôn mặt vĩnh viễn lộ ra

hiền lành ôn tồn ấy lúc này không có chút biểu tình nào.

Vui sướng và bi thương giống như đèn tan đi, chỉ còn lặng im như một tờ giấy trắng.

"Không biết vẫn tốt hơn," qua hồi lâu Thâm Nhi rốt cuộc cũng nói ra những lời này, "Một khi biết bí mật kia thì nó sẽ trở thành gông xiềng trói chặt và cô lập người cả đời."

Amy bị những lời này dọa sợ, nàng chớp mắt vài cái sau đó quyết đoán chuyển một đề tài khác, "Tiểu ca ca, người có nhớ cha người không? Mỗi giây mỗi phút ta đều nghĩ cha mẹ mình có bộ dạng gì, nghĩ bọn họ có nhớ ta như ta nhớ bọn họ hay không."

Thâm Nhi vươn tay sờ sờ mái tóc hơi quăn của Amy, sau đó hấn cúi đầu cười nhạt rồi quay mặt qua một bên.

"Tiểu ca ca, sao người không trả lời ta?" Amy thấy hấn không trả lời thì tính tính có chút bướng bỉnh.

Nàng túm lấy cánh tay Thâm Nhi bắt hấn nhìn mình và hỏi, "Sao người cũng giống những người khác, vừa nhìn thấy ta đã biến thành người câm."

"Không nhớ, ta không nhớ ông ta một chút nào, thậm chí ta còn chưa từng nằm mơ thấy ông ta." Rốt cuộc Thâm Nhi cũng trả lời, nhưng đáp án của hấn khiến Amy khiếp sợ cực kỳ.

Nàng buông lỏng tay, chậm rãi rũ tay ở một bên.

"Vì sao?"

"Bởi vì ông ta mà ta rất ít khi thấy mẹ cười."

Chương 143: 143: Đại Muội

Một năm kia mẹ vừa sinh em gái, không, không phải tiểu muội muội mà người gặp đầu, nàng là đại muội muội của ta.

Nàng không quá xinh đẹp nhưng thực đáng yêu, chỗ nào cũng tròn vo, giống đứa nhỏ trong tranh tết.

Mẹ rất thương yêu nàng, còn đặt cho nàng cái tên Tiểu Lăng.

Mỗi ngày ta đều có thể nghe thấy mẹ gọi Tiểu Lăng, Tiểu Lăng rồi chọc nàng cười dù khi ấy em gái ta còn chưa thể nói chuyện được.

Nhưng đại muội muội sinh ra không đúng thời điểm, năm ấy có nạn châu chấu, lại có mưa đá liên tiếp rơi xuống thôn này.

Đại muội muội cũng là đứa nhỏ duy nhất được sinh ra lúc ấy mà sống quá ba tháng.

"Những..... những đứa nhỏ khác..... đều làm sao vậy?" Amy cảm thấy rất khó mà kiểm soát giọng nói run rẩy của mình.

Thâm Nhi bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát sau đó rũ mắt nói, "Ta đã bảo người đừng hỏi, có một số việc một khi biết sẽ không tốt với người đâu, thế nên đừng hỏi."

"Vậy Tiểu Lăng thì sao? Sao ta chưa từng gặp nàng?"

Thâm Nhi cắn môi, trên đó để lại hai dấu răng thật sâu.

Đêm đó rốt cuộc cha vẫn mang Tiểu Lăng đi, ta nhớ rõ mẹ quỳ xuống dập đầu đến chảy máu nhưng cha vẫn không nói một lời mà ôm Tiểu Lăng ra cửa.

Một khắc ông ta bước chân ra ngoài mẹ giống như nỏ diên mà đuổi theo túm chặt lấy ống quần của ông ta.

Ta nghe thấy mẹ gào lên: Dùng ta, dùng mệnh của ta đổi lấy nàng có

được không? Như vậy trong nhà sẽ ít đi một miệng ăn.
Nhưng cha ném mẹ ra, đầu bà ấy đụng phải ngạch cửa ngất đi.
Sau đó mẹ tỉnh lại, nhưng ta không còn nhìn thấy ý cười trong mắt bà ấy nữa.

Ta thường nghĩ, Tiểu Lăng là đứa nhỏ thích cười, nàng đi rồi cũng mang theo toàn bộ vui vẻ trong cái nhà này.
Nói xong chuyện xưa Thâm Nhi trầm mặc hồi lâu, lúc Amy tưởng rằng câu chuyện này đã kể xong thì hần bỗng cười khỏ một tiếng và nói tiếp.
Cứ thế qua mấy năm tiểu muội muội được sinh ra.

Hiện tại nàng còn chưa được đặt tên, vốn mẹ muốn gọi nàng là Tiểu Lăng nhưng cha không cho.

Ông ta nói cái tên ấy luôn khiến ông ta nhớ tới kỷ ức không tốt.
"Người sợ cái gì? Sợ báo ứng hả?"
Ta nhớ rõ sau khi nghe ông ta nói lời kia mẹ đã cười lạnh đáp lại một câu này.
Vốn ta tưởng rằng tiểu muội muội sinh ra sẽ mang lại chút sức sống cho nhà mình.

Tuy nàng không phải Tiểu Lăng nhưng ít nhiều có thể gánh vác nỗi nhớ thương Tiểu Lăng của mẹ.

Nhưng ta sai rồi, bởi vì vận mệnh tương tự giống như lại sắp rơi xuống đầu nàng.
Cha và mẹ ngày ngày cãi nhau vì việc này, thậm chí còn đánh nhau.

Ta thấy những vết xanh tím trên người mẹ ngày một nhiều, bởi vì cha càng ngày càng nóng nảy mà trút giận lên người bà.

Lửa giận này không chỉ vì Tiểu Lăng mà còn vì sự lạnh nhạt của bà với ông ta ngày càng lớn.

"Cha người cũng muốn mang tiểu muội muội của người đi ư?" Amy hỏi một câu.

"Phải."

Amy thở ra một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, "May là cha người đã chết nếu không nàng cũng sẽ gặp phải tao ương như Tiểu Lăng."

Những lời này cực kỳ bất kính nhưng lại chọc Thâm Nhi cười.

Hắn xoay mặt nhìn Amy nói, "Đúng vậy, người nói không sai, may mà ông ta đã chết."

Ta nhớ rõ ngày đó trời nổi sét thật lớn, mà lửa trong bếp của mẹ cũng cháy hừng hực, lúc đó bà ấy đang nấu cháo mỡ cho mọi người Mẹ không có nhiều sữa nên mọi người luôn đói khát vì thế mẹ nấu gạo nát ra và cho nàng ăn.

Mẹ cũng cho ta một bát, ta và em gái ăn miệng bóng nhờn.

Mẹ thấy thế thì cười, nhiều năm như thế lần đầu tiên ta thấy bà ấy cười."

"Cháo mỡ ngon thế sao?" Amy nuốt nước miếng cái "ực".

"Ngon, đợi về nhà ta nấu cho người ăn."

Thâm Nhi bỗng nhiên ngừng câu chuyện bởi vì hắn nghe thấy tiếng Susan gọi, hiển nhiên nàng ta đang tìm Amy, giọng có chút nôn nóng.

"Chúng ta đi thôi." Thâm Nhi đứng lên vươn một bàn tay với Amy, tay áo kéo lên lộ cẳng tay gầy nhom của hắn.

Bên trên đó có thứ gì đó chớp động dưới ánh hoàng hôn ôn nhu.

"Vốn dĩ ta định đêm nay sẽ rời khỏi đây nhưng cố tình lại bị trẹo cổ chân đúng lúc này, thực xui xẻo." Susan ủ rũ cụp đuôi mà xoa mắt cá chân sưng đỏ của mình, vừa nói nàng ta vừa nhéo khuôn mặt tròn vo của Amy,

"Làm sao bây giờ? Vốn Mommy đồng ý với con là hôm nay sẽ đi nhưng vừa nãy vội vã tìm con khiến ta bị ngã trẹo chân."

Giờ có lẽ chúng ta sẽ phải lại đây lâu hơn một chút."

"Ta thấy Amy rất thích ở lại đây thì phải," Triệu Tử Mai nháy mắt với Amy, nhưng hắn lại nhanh chóng trở nên nghiêm túc và lo lắng nói,

"Nhưng nơi này không quá an toàn, tốt nhất hai người dọn tới ở trong khách điểm bên ngoài thôn đi, nơi đó tuy thiếu thốn nhưng ít ra....."

"Cháu không tới khách điểm, cháu muốn ở với Thâm Nhi ca ca, huynh ấy còn phải nấu cháo mỡ cho cháu ăn cơ mà?" Nghe Triệu Tử Mai nói mình sẽ tới khách điểm ở thế là Amy quỳnh lên, tay bắt lấy cánh tay hắn mà lắc.

Susan nhìn con bé rồi thở dài một tiếng sau đó vội vàng nói với Triệu Tử Mai, "Mike, chỗ này có gì mà không an toàn? Chẳng lẽ bởi vì Mục cô nương nói..... nơi này có oán khí sao?"

Triệu Tử Mai không tiện nói cái gì trước mặt mấy đứa nhỏ nên chỉ hơi gạt đầu với Susan, nhưng sầu lo trong mắt hẳn lại khiến nàng ta cũng có chút sợ hãi.

"VẬY..... HIỆN TẠI CHÚNG TA ĐI LUÔN NHÉ? NHƯNG CHÂN TA LẠI KHÔNG ĐỘNG ĐẠY ĐƯỢC....."

"Các người không cần đi, cứ ở lại đây đi, oán khí cũng thế, lệ quỷ cũng vậy, bọn chúng đều sẽ không tìm tới đây đâu." Vu thị đi từ ngoài vào, nàng ta vịn khung cửa, trong tay là bát thuốc mới nấu cho Susan.

Triệu Tử Mai đứng dậy, ánh mắt nhìn khuôn mặt bình thản của nàng ta và hỏi: "Nương tử, sao người lại nói thế?"

Vu thị đi tới đưa bát thuốc cho Susan sau đó buồn bã cười nói với Triệu Tử Mai, "Oán có đầu nợ có chủ, nợ của nhà chúng ta đã trả xong rồi không phải sao?"

Nói xong câu đó ánh mắt nàng ta nhìn cỗ quan tài đặt ở trong viện,

"Ngày mai xuống mồ, từ đây ta sẽ chẳng còn quan hệ gì với những việc đơ bản trong thôn này nữa."

Trong giọng nói của nàng ta là sự ngoan tuyệt dứt khoát, Triệu Tử Mai nghe được nhưng cũng chẳng nói nhiều mà chỉ chột lại: "Như vậy cũng tốt, dù sao ở đây dưỡng thương cũng tiện hơn, đa tạ nương tử."

Dứt lời hẳn thấy Amy ở bên cạnh nhảy cẫng lên vì vui.

Hắn xoa đầu đứa nhỏ, lại cau mày nhìn ra cửa và hỏi, "Mấy người Mục cô nương đâu rồi nhỉ? Sao ta không thấy bọn họ?"

"Không phải công tử mắng người à, sao giờ lại vội vã tìm?"

Bảo Điền nói xong lập tức thấy một ánh mắt lạnh lùng nhìn mình thế là hẳn vội lè lưỡi, rúc cả người ra sau và im luôn.

Nhưng nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đúng lúc này Mục Tiểu Ngộ cất tiếng giòn vang ở bên ngoài, "Công tử, ngài đã trở lại, vừa lúc ta có việc phải nói với ngài."

Chương 144: 144: Long Mạch

Triệu Tử Mai đi ra ngoài gặp Mục Tiểu Ngộ và Mục Què dưới ánh mắt "xem kịch vui" của Bảo Điền.

Hiện tại hoàng hôn đã hoàn toàn rơi xuống sau ngọn núi, cả Tam Bình thôn chìm trong bóng tối an tĩnh.

Ngoài tiếng nước Ngọc Hà chảy xôn xao thì không còn một tiếng vang nào khác.

Một cơn gió thổi qua trước mặt làm tung áo vạt áo khoác của Triệu Tử Mai, hắn cảm thấy gió này cực lạnh, giống như lúc hắn đứng ở mũi con tàu thủy khi bọn họ đi qua một tầng núi băng.

Hắn vươn tay lên miệng hà hơi thì phát hiện Mục Tiểu Ngộ vẫn chỉ mặc một bộ áo đơn, thái dương còn rịn ra mấy giọt mồ hôi to.

Một câu xin lỗi trong miệng hắn cũng vì thế mà trôi xuống họng, hắn không nghĩ nhiều đã duỗi tay nhẹ chạm lên trán nàng hỏi, "Sốt ư?"

Nói xong hắn cũng nhận ra hành vi của mình không hợp lễ nghĩa, ít nhất không phù hợp với lễ nghĩa của Trung Quốc vì thế vội vàng ho khan vài tiếng che giấu xấu hổ của mình.

Cũng may hai kẻ đối diện cũng chẳng phải người để ý tiểu tiết.

Mục Tiểu Ngộ duỗi tay lau mồ hôi trên trán mình, nàng cũng không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ lo nói chuyện, "Công tử, hôm nay chúng ta đi vòng quanh Tam Bình thôn để tìm kiếm tà ám đã cắn nuốt hồn phách của Cố Ngọc Minh.

Nhưng tà ám còn chưa tìm được thì chúng ta lại phát hiện ra một thứ khác."

"Là cái gì?" Thấy nàng nói đến vội vã thế là Triệu Tử Mai cũng gác

chuyện khác ra sau đầu để thúc giục nàng.

"Long mạch ở đây đứt rồi." Đôi mắt Mục Tiểu Ngộ sáng bừng, giống hai ngôi sao trên bầu trời đêm.

"Long mạch?"

Mục Tiểu Ngộ chỉ về phía tây bắc và nói, "Ngài thấy ngọn núi kia không? Nó tên là Bảo Tháp sơn, uốn lượn xoay quanh, mờ mờ ảo ảo quay đầu giống một con rồng đang quay đầu.

Nó chính là long mạch của Tam Bình thôn, thậm chí toàn bộ Đông Xương.

Nhưng mấy tháng nay mưa to liên tục khiến Bảo Tháp sơn bị xói lở, liên tục lún xuống nhiều, long mạch cũng bị hư hao."

Triệu Tử Mai thấy lòng mình run lên, "Long mạch bị đứt thì..... sẽ như thế nào?"

"Long mạch mà đứt thì rồng sẽ tàn hoặc chết, nó mà chết sẽ không áp chế được mấy thứ không sạch sẽ đâu." Mục què nhún vai xòe tay bắt đắc dĩ nói, "Ta nghĩ đây là nguyên nhân thứ kia nhảy ra, nhưng chuyện phía sau còn càng đáng sợ hơn, nói ra sợ công tử cũng bị dọa ấy."

"Ông đừng hù dọa người khác nữa, mau nói đi." Mục Tiểu Ngộ ở bên cạnh thúc giục.

Mục què lập tức háng giọng nói, "Công tử, long mạch hiện tại vẫn còn một chút, nhưng theo chúng ta quan sát thì cũng không được lâu lắm, cho nên....."

"Ý của ông là thứ kia còn chưa hoàn toàn thành hình, chờ long mạch hoàn toàn sụp đổ nó mới để lộ bộ dạng chân thật, và khi ấy nó sẽ hung hãn gấp hiện tại trăm lần phải không?" Triệu Tử Mai bỗng nhiên thấy có chút may mắn vì hiện tại trời đã tối hãn nếu không bộ dạng mặt cắt không còn hạt máu của hãn sẽ bị Mục Tiểu Ngộ thấy được.

Mục Tiểu Ngộ gật gật đầu nói, "Đây là nguyên nhân vì sao ngày đó ta phí công sức thật lớn mới đưa được hồn phách của Cố Ngọc Minh trở về.

Không phải hồn phách hãn không muốn về mà là không dám về, bởi vì hãn thấy được âm khí đáng sợ quanh Tam Bình thôn, và hãn sợ."

Nói tới đây nàng cười mỉa một tiếng sau đó cúi đầu nghịch móng tay của mình, tròn mắt xoay tới xoay lui mới cẩn thận mà lựa chọn câu chữ để nói tiếp.

"Tiểu Ngộ, các người phải đi sao?" Tuy đây là câu hỏi nhưng giọng điệu

của Triệu Tử Mai lại bình thản, bởi vì hắn đã đoán được tâm tư của nàng.

Thấy nàng không đáp hắn chỉ nhoén miệng cười nói, "Người không cần rồi rắm nhu thế, người tới đây để thêu hồn cho Cố Ngọc Minh, hiện tại chuyện đã làm xong, thực sự không cần ở lại."

"Nhưng chúng ta đi rồi thì mọi người làm sao đây?" Rốt cuộc Mục Tiểu Ngạc cũng ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

Nụ cười ngượng ngùng trên mặt nàng vẫn chưa tan hẳn, còn có vẻ sinh động trên đó nữa.

Triệu Tử Mai nghiêm túc nói, "Đời người trước giờ có ai không phải chết, cũng không có gì phải sợ."

Nghe vậy, Mục Tiểu Ngạc và Mục người què đều cả kinh, một kẻ vội nói, "Không..... không cần mang cả bản thân ra bù lỗ chứ?" kẻ còn lại khuyên, "Ngàn lần không được chủ động chịu chết, đó không phải anh hùng đâu, là đồ ngu đó."

Nói xong bọn họ thấy trên mặt Triệu Tử Mai là nụ cười vui vẻ thế là Mục Tiểu Ngạc biết mình bị lừa.

Nàng lắc đầu hỏi, "Công tử đã có đôi sách phải không?"

"Không có," ý cười nhàn nhạt trên mặt hắn lại bỗng chốc biến mất,

"Nhưng ta sẽ đi khuyên Cố Ngọc Doãn một lần nữa."

Nếu hắn nghe vậy đương nhiên tốt, nếu không nghe thì chỉ có thể tự mình gánh hậu quả."

Hắn kể lại chuyện mình nhìn thấy ngọn tháp nhỏ kia và chuyện đi tìm Cố Ngọc Doãn cho hai người.

Nói xong hắn trầm ngâm tiếp tục, "Tiểu Ngạc, người nói xem sấm hồi có tác dụng không?"

Mục Tiểu Ngạc nhướng mày nói, "Sấm là sấm lại lỗi làm cũ, hồi là hồi những gì đã qua."

Ý đều là vĩnh viễn không được giữ ý nghĩ như cũ, như thế người ác sẽ không thể lặp lại sai lầm trước kia.

Tuy nhiên theo lý thuyết thì những gì đã phạm phải cũng chẳng thể đền bù

Có điều ta và lão đầu nhi đi lại trên giang hồ nhiều năm cũng đã thấy không ít người sám hối vì những gì đã làm ác trước đây và sau đó có được yên ổn.

Ví dụ như năm kia có một tên đồ tể có mẹ chết bệnh, nhưng hồn phách bà ấy không muốn rời đi, cứ bồi hồi trong nhà khiến gia trạch khổ an thế nên đồ tể kia mới mời chúng ta tới hỗ trợ.”

Nói tới đây nàng vỗ vai Mục què nói, “Ngày ấy lão đầu nhi đúng là không tòi, lúc theo được hồn phách bà lão kia về thì bà ta bắt đầu mắng đồ tể kia thậm tệ.

Bà ta mắng cái gì mà đồ bất hiếu, lúc mẹ đi cũng không chuẩn bị được cho mẹ bộ quần áo ra hồn.

Đồ tể kia vừa nghe thấy lời này thì lập tức quỳ xuống dập đầu với mẹ mình, khóc lóc thảm thiết, còn tát mình mấy cái khiến hai bên mặt đều sưng lên.

Mà nói cũng lạ, hồn phách vốn đang hung hãn kia thấy thế thì an tĩnh lại, ta có thể cảm nhận được oán khí của bà ấy tiêu tan và nhanh chóng bị lão đầu nhi tiễn đi.”

Nói tới đây nàng cười lạnh một tiếng, “Công tử, ngài đoán sau này thế nào.

Lão đồ tể kia thấy linh hồn của mẹ mình được siêu thoát thì vui vẻ nhảy cao ba thước, sắc mặt biến hóa còn nhanh hơn thời tiết.

Từ sau đó ta mới hiểu, hóa ra hiểm ác nhất trên thế gian này không phải oan hồn quấy phá mà là ở đây.”

Nàng chỉ chỉ vào trái tim mình, “Có một số người nơi này vĩnh viễn xấu xa.”

Nghe thấy mấy lời này Triệu Tử Mai trầm mặc hồi lâu, nhưng Mục Tiểu Ngộ cũng không phát hiện ra.

Lục chú ý của nàng đã bị một chuyện khác hấp dẫn.

Nàng xoay mặt nhìn bóng của Bảo Tháp sơn phía sau rồi ngừng một lát,

miệng lẩm bẩm, "Không tốt, long mạch....."

Triệu Tử Mai và Mục què đều theo ánh mắt nàng nhìn lại, chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm vang" thật lớn, núi đá lung lay vài cái sau đó đột nhiên sạt xuống bắn lên một mảnh bụi mù giống như sóng biển dội lên cao.

Cùng lúc đó bụi cỏ phía sau bọn họ bỗng vang lên tiếng bước chân cực nhẹ, nó giã lên ngọn cỏ khô giòn trên mặt đất sau đó chậm rãi đi tới đây.

Chương 145: 145: Tro Đếp

Triệu Tử Mai chỉ thấy cả người lạnh run lên, hấn quay đầu liếc nhìn bụi cỏ phía sau lại phát hiện nơi ấy đen nhánh, không hề có tia sáng nào.

Nhà của Cố Ngọc Minh cách đó không xa để lộ ra ánh đèn dầu, nhưng ánh sáng quá mỏng manh hấn không nhìn thấy rõ, dù sao nó cũng không chiếu được đến đồng cỏ hoang bên này.

Giống như có một mặt tường trong suốt ngăn cách ánh sáng nơi đó với nơi này.

Bên tai có một cơn gió nhẹ thổi qua, nhẹ tới độ người ta khó mà phát hiện ra được.

“Ô..... Ô.....”

“Đi nhanh, nó đang tới.” Mục Tiểu Ngộ nói nhỏ một tiếng với Triệu Tử Mai sau đó duỗi tay túm chặt cổ tay hấn rồi cùng Mục què đi đến chỗ sâu trong bụi cỏ.

Triệu Tử Mai cảm thấy trái tim mình siết lại, sau đó lại nở bung ra, nảy lên trong lồng ngực từng chút một.

Bởi vì hấn nghe thấy tiếng bước chân đi theo phía sau, gần đến độ như sắp giẫm lên vạt áo hấn.

Tiếng động kia rất nhỏ, bước chân thực nhẹ, căn bản là của đứa nhỏ mấy tháng.

Trên đời này chỉ sợ chưa có ai từng thấy đứa nhỏ nào mới mấy tháng đã có thể tự đi.

Đứa nhỏ bé như thế, chỉ bằng cánh tay người lớn, mới chỉ có thể bước một chút nếu có người đỡ.

Bước chân của chúng đương nhiên rất nhẹ, bởi vì đa phần đều được người

lớn đở, cả người có khi treo giữa không trung, chỉ có lòng bàn chân là chạm lên mặt đất cọ một chút.

Không sai, hiện tại Triệu Tử Mai đúng là nghe được tiếng "Sát sát" đó, hơn nữa không chỉ có một cái mà là rất nhiều.

Chúng nghiêng ngả lão đảo di chuyển trên mặt đất phía sau hấn, giống như lúc nào cũng có thể ngã giữa vậy.

Mà chiều cao của chúng đương nhiên rất thấp, hấn thậm chí nghi ngờ chúng còn chưa cao bằng đầu gối hấn, còn nhỏ hơn tà áms hấn nhìn thấy ở nhà Cố Ngọc Minh ngày ấy.

Hấn hiểu rõ những gì hấn nhìn thấy ngày đó không phải một con tà áms mà là tà áms do rất nhiều âm linh của trẻ sơ sinh tụ lại, vì thế nó mới có hình dáng kỳ quặc đến vậy.

Còn hiện tại chúng đã tản ra, nhưng số lượng lại nhiều hơn ngày hôm trước gấp mấy lần.

Long mạch đã đứt, những thứ bị chôn vùi rất nhiều năm đều đồng loạt trôi lên....

Hấn rùng mình một cái, tay nắm chặt tay Mục Tiểu Ngộ hơn.

Tay nàng thực nóng, lòng bàn tay còn mang theo mồ hôi.

Hơi ẩm này cho hấn chút dừng khí, để hấn có thể tiếp tục điều khiển đôi chân dài bước theo một cách máy móc.

Nhưng dù vậy lúc gió phía sau thổi vào lưng áo ướt sũng mồ hôi của hấn thì Triệu Tử Mai vẫn thấy lạnh thấu xương.

Bước chân của hấn vì thế chậm lại, đôi mắt trộm nhìn thoáng qua phía sau.

Hấn thấy từng đôi mắt ẩn trong bụi cỏ, đen tối, không có tròng trắng, thật giống hai viên đá cuội màu đen.

Chúng đều nhìn chăm chăm hấn, lúc phát hiện hấn quay đầu lại thì bọn nó lập tức bật cười "Ha ha ha".

Không sai, chính là tiếng cười ngây thơ của trẻ con, là tiếng cười không sợ

trời không sợ đất.

Triệu Tử Mai nghe thấy cổ họng mình phun ra một tiếng gọi mơ hồ không rõ, hẳn không biết mình gọi cái gì, có lẽ là kêu cứu, có lẽ chỉ là một tiếng nước nỏ được kéo dài buồn cười.

Mục Tiểu Ngộ không hề quay đầu lại mà chỉ kéo hẳn nói, "Đừng dừng lại, đừng nhìn, tiếp tục đi."

Chỉ mấy chữ ngắn gọn lại càng khiến hẳn thêm sợ hãi, đến gân xanh trên trán cũng nảy lên đầu đón đến độ hẳn muốn nôn.

Bởi vì hẳn nghe thấy khẩn trương mà nàng cố gắng đè nén nhưng vẫn khó mà che giấu.

Nàng là người gặp chuyện vẫn bình tĩnh, thứ có thể khiến nàng hoảng loạn sẽ hung hăng đến mức nào đây?

Lòng bàn tay hẳn toàn mồ hôi lạnh, đôi mắt cũng bị mồ hôi trên trán rơi xuống che khuất, mơ hồ.

Hẳn liều mạng chớp mắt lại phát hiện làm thế chỉ phí công, đêm tối tựa hồ hòa tan mọi thứ trước mặt, chỉ để lại bóng đêm mông lung.

Trước mặt hẳn chỉ còn bóng tối tựa như vĩnh viễn không có điểm cuối và tiếng bước chân phía sau cũng như vĩnh viễn không ngừng lại.

Nếu không phải tay hẳn vẫn luôn nắm chặt tay Mục Tiểu Ngộ thì hẳn gần như đã lạc đường trong bụi cỏ cũng không phải quá lớn này.

Trong lúc mơ màng hẳn lại như thấy tòa tháp kia, nhưng lúc này bên cạnh đó có một nam nhân đang đứng.

Hẳn đang khom lưng mở cửa nhỏ ở chân tháp ra sau đó dùng xềng xúc thứ gì đó ra ngoài.

Triệu Tử Mai đương nhiên biết đó là cái gì, bởi vì hẳn thấy phía sau nam nhân kia có mấy chục bóng dáng gầy nhỏ, chúng nhìn cánh cửa nhỏ kia, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Nhưng người kia không nhìn thấy chúng, hẳn dùng cái xềng trong tay đập vài cái lên mấy thứ màu xám trắng, bảo đảm chúng hoàn toàn vỡ vụn sau đó dùng cái hót rác gom lại đổ vào hai cái thùng lớn sau đó rắc chút rác rưởi linh tinh lên trên.

Nam nhân kia đi về phía Ngọc Hà, bởi vì hai cái thùng quá nặng nên hẳn đi một lát lại phải ngừng. Trên đường đi hẳn đựng phải mấy nha dịch, nhưng những người kia hình như không hề hoài nghi hẳn.

Sau khi nhìn thoáng qua cái thùng bọn họ cho hẳn đi qua, vì thế hẳn thuận lợi đi tới bờ Ngọc Hà.

Hẳn liếc nhìn mặt sông mênh mông vô bờ cùng con sóng lăn tăn trên đó sau đó không hề do dự đồ thứ đựng trong hai cái thùng vào dòng sông. Tro bụi theo gió tản ra, sau đó là tả chậm rãi rơi xuống mặt sông theo gió bay đi.

"Người già nói hồi phi yên diệt thì sẽ hồn phi phách tán, sau này đừng đầu thai tới nơi đây nữa..."

"Làm người khổ, ta làm thế này cũng là giúp các ngươi, chớ có trách ta." Hẳn không hề để ý mà lẩm bẩm, sau đó nhúng cái thùng xuống sông mà rửa, để tro bụi trong đó trôi hết.

Cuối cùng hẳn đứng lên không hề quay đầu mà bỏ đi.

Phía sau hẳn là Ngọc Hà lẳng lẳng chảy xuôi, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, cực kỳ rực rỡ.

Mọi thứ đều yên lặng, giống như chưa từng có gì xảy ra.

"Hồi phi yên diệt không có nghĩa là hồn phi phách tán, đạo lý này chỉ sợ sau khi ngươi chết rồi mới hiểu ra."

Cảnh tượng trong đầu hẳn biến mất, nhưng tiếng cười "Khánh khách" vẫn còn đó.

Không biết từ khi nào chúng nó đã chen chúc vào giữa hẳn và Mục Tiểu Ngộ giống như định tách hai người ra.

Đột nhiên Triệu Tử Mai cảm thấy hai chân mình không thể động, góc áo hẳn bị từng bàn tay nhỏ từ bốn phương tám hướng kéo lấy khiến cả người hẳn bất động tại chỗ.

"Đừng nói trẻ nhỏ vô tri, không thể nói nhưng linh tính đã hình thành, gắn liền với thân thể."

Kẻ sinh ra ta là ai? Cha mẹ to bằng trời.

Kẻ giết ta là ai? Chính là cha mẹ ta.

Thử hỏi vì sao lại thế, chẳng qua vì bàn cùng.

Bàn cùng không thể đổi, giết con không thể ngừng.....”

“Con cá còn được phóng sinh, con kiến còn được tha mạng.

Kẻ giết con mình sao táng tận lương tâm.

Sao có thể không vương không pháp, không thiên không lý? Vương pháp có thể trốn, thiên lý trốn đi đâu.

Kiếp này và kiếp sau tội này ắt phải gánh.

Đáo cho kẻ giết con, việc tàn nhẫn chớ làm.

Mong ai nghe lời này, nhớ rí tai nhau biết.....”

Tiếng ca từ bụi cỏ vang vọng khắp không trung, vây quanh Triệu Tử Mai.

Chương 146: 146: Thật Giả

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đồng cứng lục phủ ngũ tạng của hắn.

Cả người hắn lung lay sắp đổ, nếu không phải Mục Tiểu Ngộ ở bên cạnh liều mạng lôi kéo tay hắn thì có lẽ hắn sẽ lập tức ngã quỵ trên mặt đất. "Công tử, đừng cúi đầu, đừng nhìn tụi nó," giọng Mục Tiểu Ngộ truyền đến, phải gian nan lắm những lời này mới truyền được vào đầu óc hắn, giống như cách mấy thế kỷ, "Anh linh tuy chấp niệm sâu nhưng dù sao cũng chỉ là trẻ con, tâm tư đơn thuần."

Ngài không phải đối tượng trả thù của chúng nó, nếu chúng cảm thấy ngài không thú vị thì sẽ tự mình rời đi." Triệu Tử Mai hiểu ý nàng, nhưng hiện tại đầu óc hắn nặng nề như có cả ngàn cân, trên cổ như có một khối băng, chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống.

Hắn muốn nhắm mắt lại nhưng vẫn chậm một bước.

Một đôi mắt đen nhánh như mực nhìn thẳng vào hắn sau đó phát ra tiếng cười giòn tan. Tiếng kêu đã di chuyển tới cạnh cổ họng, nhưng lại bị Triệu Tử Mai cưỡng ép đè xuống.

Hắn nhớ lời Mục Tiểu Ngộ, vì thế nhắm chặt mắt lại, không nhìn bóng dáng nho nhỏ đang leo lên góc áo mình nữa. Nhưng hắn có thể cảm giác được, thấy một bàn tay nhỏ lạnh hơn cả băng đá trong mùa đông đang chạm rãi sờ lên người hắn.

Ngón tay của thứ kia như hai con nhện lớn, cứ thế bò dần lên, để lại một vệt băng lạnh mang theo tro bụi, cũng mang theo mùi cháy nồng nặc.

“Ha ha ha.....”

Cùng với tiếng cười vang lên, hấn phát hiện cả người mình đã đông cứng, không thể động, ngay cả đầu ngón tay cũng không động được.

Cổ họng của hấn như bị khóa lại, một chữ cũng không nói nên lời.

Cùng lúc đó tiếng cười lại lớn hơn, đứa trẻ sơ sinh kia bò lên, từng chút một di chuyển từ eo hấn lên đến cổ.....

Nó bị nhốt lâu như vậy, tích mịch lâu như vậy, hiện tại rốt cuộc phát hiện một món đồ chơi thú vị.

“Bang” một tiếng, một cây cỏ đánh lên tay nhỏ bám trên người Triệu Tử Mai, không nghiêng không lệch đánh giữa mu bàn tay khiến nó vội rụt về, sau đó rơi vào đám cỏ khô.

“Mới vừa tỉnh lại đã tới chịu chết là muốn giúp ta giải gân cốt hả?” Một giọng nói quen thuộc bỗng truyền vào tai Triệu Tử Mai, nghẹn ngào, trầm thấp, trong đó còn lộ ra một nỗi.

Triệu Tử Mai lập tức vui thầm, cảm giác có một dòng nước ấm dâng lên trong người mình, lan ra tứ chi, dừng khi đã sớm khô cạn cũng trở về.

Nó tới, tuy hấn vẫn luôn sợ nó trở về, lo lắng nó cướp thân thể của Mục Tiểu Ngộ nhưng trong lúc sống chết này chuyện khác giống như không quá quan trọng nữa.

Tang cười, tiếng cười rợn người, mặt mày lại không hề động, chỉ có khóe miệng nhếch lên lộ hàm răng trắng như tuyết, “Đã thối rữa không còn gì..... mà vẫn không cam lòng..... Người cũng không nên oán ta..... hôn phi phách tán đều là do người tự tìm..... vậy thì tự chịu.....” Nói xong, nó cũng không ngẩng đầu lên mà nói một chữ với Triệu Tử Mai, “Đi.”

Triệu Tử Mai nào dám trì hoãn, hấn vội buông lỏng tay nó và chạy theo Mục què.

Nhưng chưa được vài bước bỗng hấn thấy cái gì đó không đúng vì thế lại quay đầu nhìn ra sau: “Tang” vẫn đứng tại chỗ, hai bàn tay nhỏ vốn bám lên người hấn lúc này dò ra từ đầu vai của “Tang” và đang bóp lấy cổ nó. Đôi mày thanh tú của đứa nhỏ vì thống khổ mà hơi nhíu lại, con ngươi vốn đen nhánh nay càng tỏa sáng giống như hai viên sao trời.

“Không phải người.....” Một tia chớp xẹt qua trong lòng hấn, cùng lúc ấy hấn thấy Tang tháo một vòng cửa xuyên tròng hạt đeo trên tay ra sau đó

đập thật mạnh ra sau lưng mình.

"Bang" một tiếng giòn vang, theo sát đó là một tiếng khóc truyền tới, bàn tay nhỏ trên vai Tang cũng biến mất.

Nhưng tiếng khóc kia lại như có sức hút cực mạnh, từ bụi cỏ nó vang lên hết lần này tới lần khác.

Đây không phải nỉ non mà là tiếng khóc không hề che giấu, trắng trợn, giống như đứa nhỏ đột nhiên bị đoạt đồ chơi thì tức giận khóc.

"Thất thần làm gì, còn không đi mau," Tang vọt tới bên người hấn, túm lấy tay hấn và chạy về phía trước, miệng vẫn không quên trào phúng Mục què, "Người nên học lão già kia kia, người ta tuy què một chân nhưng lúc nào cũng chạy đầu tiên."

"Người là Tiểu Ngộ," Triệu Tử Mai nắm chặt tay nàng, "Vì sao lại muốn giả bộ thành nó?"

"Công tử sợ chết khiếp như thế, nếu ta không lôi nó ra thì sợ là ngài chẳng bước nổi nửa bước ấy chứ." Sau khi cười một cái thực giao hoạt nàng nhìn thoáng qua phía sau rồi tặc lưỡi, "Lại đuổi theo rồi, công tử, ngài nhắm mắt lại, ta kéo ngài đi."

Triệu Tử Mai đã có bài học trước đó nên vội nhắm chặt mắt lại, chỉ mặc cho Mục Tiểu Ngộ lôi kéo tay mình đi về phía trước, cũng không dám trì hoãn nữa.

Mặc dù hấn ngửi được mùi cháy khét nồng nặc và tiếng bước chân như có như không càng lúc càng gần.....

"Sinh con rồi nuôi dưỡng khiến Thiên Đế vui, phá thai giết con thì thần cũng buồn..... Xem thử tấm gương tích đức hành thiện, Đậu Yên Sơn được năm người con.....

Kẻ nào làm ác sau này sẽ chịu quả báo, Khuyên người chớ nên giết con, như thế chẳng khác nào tự sát....

Nghiệt oan tương báo bao giờ mới kết thúc, chuyển kiếp đầu thai ắt chịu tội....."

Tiếng ca bỗng bé dần, giống như bị gió thổi tan đi, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Triệu Tử Mai thấy đầu óc mình vẫn dần dần, chưa thể tỉnh táo lại từ cảm

giác chết lặng.

Mãi tới khi Mục Tiểu Ngộ dừng lại, vươn tay vung vẩy hai cái trước mặt hấn thì hấn mới "A" một tiếng và bùng tỉnh.

"Sao..... Làm sao vậy?" Hấn mờ mịt nhìn chung quanh, không hiểu gì cả.

"Chúng nó đi rồi," Mục Tiểu Ngộ như suy tư gì đó mà nhìn về phía đám cỏ hoang đang phập phồng như làn sóng cuối cùng căn cứ mỗi nói, "Quái, vì sao tụi nó lại bỗng nhiên biến mất? Thật giống như tụi nó nghe được cái gì vậy."

Nói tới đây thì cái kẻ vốn đi phía trước là Mục què cũng quay đầu trở về, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, miệng lải nhải nói, "Long mạch đã hoàn toàn đứt gãy, mấy thứ kia đã chạy ra hết rồi."

Cái mạng giã này của ta suýt nữa cũng táng ở đây.

Không ở lại được đâu, Tiểu Ngộ, chúng ta phải nhanh chóng rời đi thôi."

"Rời đi ư? Sợ là khó đó," Mục Tiểu Ngộ trừng mắt nhìn Mục què một cái, tay chỉ về phía Bảo Tháp sơn và nói, "Chỗ sụp xuống chính là cửa thôn, hiện tại đường đi thông ra bên ngoài sợ là đã bị đá lấp kín rồi, trong chốc lát không thể đi ra ngoài được đâu."

Còn chỗ đó nữa," nàng quay đầu lại nhìn về phía con đường bằng đá cuội ở giữa thôn sau đó nhẹ giọng nói, "Đi theo con đường này về phía trước sẽ tới đâu?"

"Tháp, nó thông đến tháp trẻ con." Ánh mắt Triệu Tử Mai âm đạm, theo ngón tay của nàng chỉ hấn nhìn về phía xa, "Hiện tại đứng là trước sau đều có hổ."

"Thế chẳng phải chúng ta sẽ chết ở đây ư?" Mục què kinh hoàng hét lên nhưng còn chưa dứt lời bỗng ông ta rụt cổ lại, quay đầu nhìn về phía sau. Trong Tam Bình thôn lúc này ngọn đèn dầu leo lét, bỗng một tiếng thét to sắc nhọn vang lên như tia chớp rạch ngang mấy trăm năm bình thần của sơn thôn này.

Chương 147: 147: Ký Chủ

Triệu Tử Mai nhận ra người bị treo ở trên cửa, ban ngày hấn từng gặp ông ta ở nhà Cố Ngọc Doãn nhưng khi đó ông ta còn hoàn chỉnh, còn hiện tại xác ông ta bị chia làm hai sau đó từng mảnh được treo ở hai cánh cửa.

Theo cánh cửa đóng đưa chân tay ông ta cũng đóng đưa theo.

"Ông ta là lang trung trong thôn, ban ngày còn lành lặn, hiện tại đã....." Triệu Tử Mai đã nói không nên lời, bởi vì hấn thấy đầu của lang trung kia bỗng xoay lại đây, tròn mắt vô hồn nhìn chăm chăm mình.

"Đừng nhìn, cẩn thận bị hấn quán lấy đó." Mục Tiểu Ngộ ra hiệu bảo Triệu Tử Mai quay người đi, nhưng nàng lại đi về phía trước vài bước, ngồi xổm xuống nhìn cổ thi thể máu huyết bầy nhầy kia, miệng lẩm bẩm, "Hai chân đều cắm trên cửa, xem ra hấn bị người ta treo trên cửa rồi dùng sức đóng cửa lại kẹp cho người hấn phải cắt đôi."

"Thật tàn nhẫn." Mục què nhìn hai phụ nhân đang gục ở cạnh cửa khóc thút thít sau đó lắc đầu than thở, "Lần đầu tiên ta thấy tà ác hung tàn như thế này."

"Không chỉ hung tàn, nó còn coi việc hành hạ người khác đến chết là một trò đùa, đây đúng là đặc điểm của anh linh."

Lời Mục Tiểu Ngộ nói bị một trong hai phụ nhân đang gục trên mặt đất nghe thấy.

Bà ta sửng sốt sau đó bỗng run rẩy đứng lên, ánh mắt thê lương nhìn đám người vây quanh một hồi sau đó lão đảo vọt tới kéo một người ra ngoài.

"Cố lí chính, vợ ngươi không mang thai được thì vì sao lại tới tìm chúng ta? Nàng ta mới rời đi thì tướng công nhà ta lại có chuyện."

Đây rốt cuộc là thế nào, Cố lí chính, ngươi phải cho ta một lời giải thích..... Nghiệt nợ của Tam Bình thôn đều do anh em nhà họ Cố các người gây ra, vì sao chúng ta phải chịu báo ứng? Cố lí chính, Cố Ngọc

Doãn, nguyên do trong này người rõ ràng nhất, người không thể bênh người của mình được.....”

Phụ nhân kia nhanh chóng bị người khác kéo ra, cũng có vài người trách cứ bà ta không hiểu chuyện, nhưng đa phần đều nhút nhát mà nhìn Cố Ngọc Doãn sau đó thấp giọng nghị luận cái gì đó.

Cố Ngọc Doãn đứng đó không nhúc nhích, mặt hấn bị nữ nhân kia cào thành ba vết rướm máu nhưng hấn giống như không thấy đau.

Bởi vì so với miệng vết thương trên mặt thì những tiếng nghị luận xung quanh mới khiến hấn cảm thấy đau đớn thực sự.

“Báo ứng, giết nhiều như vậy.....”

“Cố lão nhị bị sét đánh chết, vừa nhìn đã biết là đắc tội với trời cao.

Thôn chúng ta sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay anh em nhà họ.....”

“Muốn chết thì tự mình đi mà chết, vì sao lại liên lụy tới người khác....”

“Ta nghe nói vợ hấn luôn mồm nói mình có thai, các người nói xem liệu cái thứ kia có thể bám vào người nàng ta sau đó điều khiển nàng ta đi giết người khắp nơi không.....”

“Chẳng lẽ là mang thai quỷ.....”

“Buổi tối phải đóng cửa cho kỹ, không biết người gặp tao ương tiếp theo là ai.....”

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì ánh mắt những kẻ xung quanh nhìn Cố Ngọc Doãn càng ngày càng cảnh giác.

Đến cuối cùng bọn họ cũng không dám nhìn hấn nữa, giống như chỉ nhìn một cái sẽ mang họa sát thân vậy.

Các thôn dân lần lượt rời đi, chỉ để lại hai phụ nhân đang khóc rống bên cạnh thi thể.

Cố Ngọc Doãn nhìn chăm chăm hai mẹ con nhà kia trong chốc lát sau đó móc từ bên hông ra một xâu tiền nhét vào tay phụ nhân kia.

“Ta không cần tiền của người, dứt ngay.”

Một tiếng мэng vang lên, xâu tiền kia nện lên chân Cố Ngọc Doãn, tiền đồng văng khắp nơi Hấn sừng sốt, cả người đơng đũa vài cái, tay nắm chặt lại sau đó cắn răng xoay người đi luôn.

“Cố Ngọc Doãn.”

Một giọng nói hấn không hề muốn nghe thấy lại vang lên, nhưng mĩa mai nhất là người này hiện nay là người duy nhất còn nguyện ý nói chuyện với hấn.

Triệu Tử Mai đi tới, Mục Tiểu Ngộ và Mục què theo sát phía sau.

"Cổ Ngọc Doãn, người thấy tử thân hả? Người cho rằng bọn họ sẽ vì những chuyện người làm mà cảm kích người, nhưng trên thực tế lúc tai vạ ập tới người lại thành bia ngắm cho mọi người đổ lỗi." Nói xong, thấy Cổ Ngọc Doãn ngậm miệng không nói hấn lại cười lạnh một tiếng và tiếp tục, "Cổ Ngọc Doãn, Bảo Tháp sơn đã sụp, những thứ kia đã hoàn toàn hiện hình.

Nếu người thành tâm sám hối, tới quan phủ tự thú thì có lẽ sẽ giữ được tính mạng.

Nếu không chẳng ai cứu được người nữa đâu."

Nói đến đây giọng hấn ôn hòa hơn, "Ta đã viết thư về kinh, chắc chắn không bao lâu nữa triều đình sẽ chi ngân sách cứu tế.

Từ đây về sau bất kể hạn hay úng người của Tam Bình thôn sẽ không cần vì bản cùng mà giết chết con mình nữa."

"Ngài nói..... chúng đều đã ra ngoài sao?" Không biết qua bao lâu Cổ Ngọc Doãn mới cất giọng từ bóng đêm.

Giọng hấn vẫn thực bình tĩnh, không có run rẩy, nhưng rõ ràng rất nhỏ.

Mục què nghẽn ngãng vì thế không thể không ghé sát tới mới nghe rõ.

"Chúng đều đã thoát ra, người nhìn bộ dạng của lang trung này xem, bị xé thành hai nửa đó.

Người không muốn rơi vào kết cục này chứ?" Mục què phát hiện ra hấn dao động nên vội bồi thêm một câu.

Nhưng Cổ Ngọc Doãn lại có vẻ cũng không quá để lời này trong lòng.

Hấn chỉ nhìn về phía Mục Tiểu Ngộ đứng ở phía sau và hỏi một câu, "Tiểu cô nương, ta nhớ rõ người đã nói tà ám cần bám vào người sống, dù có thể tách ra một lúc nhưng không thể quá lâu, luôn phải có thân thể người sống để dựa vào đúng không?"

Mục Tiểu Ngộ không biết vì sao hấn lại đột nhiên hỏi mình như thế, nàng hơi giật mình sau đó gạt đầu nói, "Đúng vậy."
Chữ này giống như hòn đá ném vào lòng hồ làm dậy lên từng con sóng lớn trong lòng Cố Ngọc Doãn.

Nhưng mọi biến hóa đó khi tụ lại trên mặt hấn lại chỉ biến thành một nụ cười tuyệt vọng và một từ ngắn gọn, "Được."
Nói xong một từ này hấn lập tức xoay người rời đi, mặc cho Triệu Tử Mai có gọi thế nào hấn cũng không hề quay đầu lại.
"Công tử, có phải hấn hoài nghi vợ mình không?" Rất cuộc Mục Tiểu Ngộ cũng hiểu ra thâm ý trong lời Cố Ngọc Doãn, "Nhưng kẻ này cũng quá cố chấp, tới lúc này rồi hấn còn không muốn đầu thú, chẳng lẽ hấn không sợ chết sao?"
"Tiểu Ngộ, đối với vài người thì so với chết, việc niềm tin của hấn bị phá nát còn đau đớn hơn." Lúc nghe câu này Mục Tiểu Ngộ không hiểu gì cả, vì thế ánh mắt hấn lạnh lẽo giải thích, "Nhưng những kẻ khác sẽ không vì sự bướng bỉnh của hấn mà ngồi chờ chết, hiện tại chúng ta đi từng nhà thông báo cho thôn dân.

Phàm là người muốn chạy đều tập hợp ở cửa thôn, mọi người tụ lại vừa có thể dọn đất đá, hơn nữa người đông thế mạnh tà ác sẽ không dễ ra tay."
Nói tới đây hấn ngừng lại một chút, trong mắt hiện ra u ám, "Nhưng còn có một chuyện cực kỳ khó giải quyết."
"Kỳ tử." Mục Tiểu Ngộ không cần nghĩ đã nói ra hai chữ này.
Triệu Tử Mai gạt đầu với nàng, "Vốn ta hoài nghi Amy, nhưng hiện tại ta cũng không biết kẻ đó là ai.

Từ thị ư? Không, mọi người ở đây đều có khả năng.

Đám anh linh này quá giao hoạt, một khi không cẩn thận sẽ bị nó lừa, cho nên ngoài mấy người chúng ta ra thì không được dễ dàng tin bất kỳ ai, tuyệt đối không."

Chương 148: 148: Nợ

"Giết..... giết sạch..... không thể giữ..... một đứa cũng không thể giữ....."

"Cầu xin người, cầu xin người thả bọn họ ra."

"Giết..... Giết....."

"Cầu xin người....."

"Con mèo nhỏ, mũi hồng hồng."

Nằm trên mái nhà căn cọng rơm.

Thật đáng yêu, mau tới mà bắt ta nè....."

Amy dựa đầu lên khung cửa ngược mắt nhìn bầu trời tối đen.

Đêm nay không có sao, chỉ có ánh trăng cong như câu liêm treo trên đó, thi thoảng nó bị mây đen cuộn cuộn che khuất.

Khóe miệng cô nhóc động đậy vài cái, sau đó cảm giác khuôn mặt chợt lạnh, hai hàng nước mắt trượt xuống cằm rơi vào cổ áo.

"Này cô nhóc, sao cháu lại hát được bài hát này, không phải cháu lớn lên ở Tây Dương xa ngoài khơi sao?"

Nàng nghe thấy một giọng nói ôn nhu, vừa định quay đầu lại thì bả vai đã bị Vu thị nhẹ nhàng ấn ngồi xuống.

Nàng ta ngồi cạnh đứa nhỏ, một tay khấc bung một cái bát đựng thứ gì đó nóng hầm hập lại thơm ngào ngạt.

"Cháo mỡ." Mặt Amy lập tức biến đổi, nàng nuốt một ngụm nước miếng sau đó xoay mặt nhìn Vu thị, "Là.....cho cháu ăn sao?"

Vu thị cười gật gật đầu và đưa bát cháo cho Amy, "Thâm Nhi bảo ta làm cho cháu, nhưng một đứa nhỏ lớn lên ở Tây Dương như cháu sao lại

biết cháo mỡ?”

Amy thổi nguội cháo sau đó hớp một miếng nuốt xuống bụng, lúc này cô nhóc mới cảm thấy mỹ mãn nói, “Thâm Nhi ca ca nói với cháu ngài nấu cháo mỡ là thơm nhất, lại ngon miệng.

Quả nhiên không gạt người.”

“Thích uống cháo mỡ, lại biết hát bài con mèo nhỏ, không khác gì đứa nhỏ lớn lên ở Tam Bình thôn,” Vu thị nhìn Amy cười, trên mặt là những nếp nhăn sâu cạn khác nhau, “Ca dao kia cũng là Thâm Nhi dạy cháu ư?”

Amy đang há to mồm uống cháo nghe thấy thế thì bỗng sững sờ cầm chén ợ một cái no nê.

“Bài hát này..... là một người khác dạy cháu.”

“Là ai vậy?”

“Mẹ cháu.” Amy bĩu môi, nước mắt lại rơi ào ạt xuống cái bát nhưng cô nhóc cũng chẳng thèm để ý, chỉ bung bát uống sạch cháo mỡ.

“Cháu nhớ mẹ mình,” nàng dùng đôi mắt to ngập nước mắt nhìn Vu thị, “Cháu thực nhớ bà ấy, nhớ tấm lưng ấm áp, nhớ lọn tóc phát phơ sau tai, còn có bàn tay bà ấy, thực mềm mại, lúc vuốt ve mặt cháu giống như cơn gió mát.”

“Mau, lau nước mắt đi,” Vu thị vội vàng lấy một cái khăn từ trong ngực ra lau nước mắt cho Amy.

Không biết vì sao đứa nhỏ này vừa khóc thì lòng nàng cũng vừa hoảng vừa đau, giống như nước mắt kia đều rơi vào lòng nàng ta vậy, “Đôi mắt đẹp thế này mà khóc sung lên thì thực khó coi.”

Lời còn chưa dứt nàng ta bỗng bị Amy ôm lấy.

Cái tay ú na ú nần của đứa nhỏ siết chặt khiến nàng ta suýt không thở nổi, trái tim nảy thành thạch, giống như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Amy thì cầm lên ngực Vu thị, dùng giọng nói non nớt nhất mà nói ra một câu nàng ta không hiểu.

Nàng ta nghĩ đây hẳn là ngôn ngữ của đất nước xa lạ kia.

Khi con người ta yếu ớt nhất luôn sử dụng thứ ngôn ngữ mình quen thuộc nhất, Amy cũng thế.

Nhưng vì sao lúc nghe được những lời này nàng ta cũng muốn khóc theo?

Vu thị cảm thấy nước mắt tràn mi, nhỏ xuống mái tóc mềm mại của Amy.

"Những lời này có ý gì?" Nàng ta hơi ngượng ngùng, vội lau nước mắt nhưng giọng nói nghẹn ngào lại sớm bán đứng nàng.

"Cháu không thể nói." Amy bỗng nhiên rụt về, một tay xoa xoa góc váy mãi.....

Vu thị phát hiện ánh sáng trong mắt nàng không có, lông mi thật dài rũ xuống che giấu hoảng loạn trong mắt, "Cháu đang sợ cái gì ư?"

"Cháu....." Amy vừa mới nói một chữ đã run lên, một tay lập tức bám lấy cánh tay Vu thị, sau đó chỉ một tay còn lại về phía bụi cỏ và run giọng nói, "Bên kia....."

bên kia hình như có người đang trốn."

"Không sợ." Vu thị tiện tay nhặt một tảng đá lên sau đó đứng che trước người Amy.

Sau khi nàng hỏi hai câu không thấy ai đáp lại thì dùng sức ném hòn đá về phía bụi cỏ.

"Đông" một tiếng, từ trong bụi cỏ bỗng có một người nhảy ra khiến Amy thét chói tai, cái bát cũng bị văng ra vỡ nát.

"Sao lại là ngươi?"

Người trước mặt tóc tai tán loạn, ánh mắt hoảng hốt, trên mặt dính máu bẩn, hoàn toàn không giống bộ dạng sạch sẽ nhanh nhẹn của nàng ta ngày thường. Nhưng dù vậy Vu thị vẫn có thể liếc một cái là nhận ra nàng ta, dù sao bọn họ cũng là người một nhà.

"Đại tẩu, ngươi không sao chứ?" Vu thị thấy nàng ta giống như hồn vía lên mây thì cau mày bước lên một bước.

"Vì sao?" Từ thị rống lên một tiếng, giọng nàng ta cực kỳ khàn, giống như đã lâu không uống nước.

Lúc này rống lên một tiếng nghe khô khốc, gần như không thành lời, "Vì sao? Nhà ta thiếu người cái gì đều đã trả hết, người mất con ta cũng lấy con mình ra trả, vì sao vẫn không chịu buông tha cho ta?"

Vu thị không trả lời, chỉ lặng im nhìn nàng ta sau một lúc lâu mới ôn nhu nói, "Đại tẩu, về nhà đi, hiện tại bên ngoài không an toàn, đại ca sẽ lo lắng cho ngươi."

Nghe thấy hai chữ "về nhà" thế là Từ thị co rúm lại, đầu lắc lắc, cả người run lên, "Ta không trở về nhà, ta không thể về nhà, con của chúng ta không còn, đã không còn....."

Nói tới đây đôi mắt nàng ta bỗng nhiên sáng ngời, phát ra ánh sáng khiếp người, "Không đúng, ta có con, ta có thể cảm nhận được hấn."

Hấn ở trong bụng ta, còn động, còn đá ta, ngươi sờ xem, hấn đang đá ta đây này."

Nói xong nàng ta bỗng nhiên bỏ nhào tới trước mặt Vu thị, mạnh mẽ giữ lấy tay nàng kia sờ vào bụng nhỏ của mình, "Sờ được không? Cái chân nhỏ của hấn cực kỳ có sức, có đôi khi còn đá ta phát đau."

Vu thị bị Từ thị nắm chặt tay thì không sao tránh thoát được, hơn nữa nàng còn muốn an ủi Amy lúc này đã sợ khóc thét lên.

Vì thế nàng không hề để ý tới một thứ mà Từ thị đang nắm chặt trong cái tay khác.

Mãi tới khi cánh tay chợt lạnh, một dòng chất lỏng ào ạt chảy xuống nàng ta mới nhận ra trong tay Từ thị là một con dao.

"Mau vào nhà."

Một tay nàng ta đẩy mạnh Amy vào trong cánh cửa sau đó nhanh chóng nắm chặt lấy tay Từ thị mà giăng co.

"Trả con cho ta." Từ thị khàn giọng hét, sức lực cực kỳ lớn.

Vu thị hoàn toàn không phải đối thủ của nàng, chỉ nỗ lực được một lát nàng ta đã bị đẩy ngã trên mặt đất.

Nàng ta trơ mắt nhìn con dao lóe sáng kia đâm về phía mình.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc thì Bảo Điền từ trong phòng vọt ra tung cước đá rơi con dao trong tay Từ thị.

Cùng lúc ấy ba người Mục Tiểu Ngộ cũng xuất hiện ở nơi xa.

Thấy vậy Từ thị vội vàng chạy về phía bụi cỏ, Bảo Điền vừa muốn đuổi theo lại bị Amy chạy theo phía sau gọi lại.

"Nàng bị thương, Bảo Điền, mau, nàng bị thương, cứu cứu nàng." Amy chạy đến bên cạnh Vu thị sau đó quỳ xuống liều mạng thối thối lên miệng vết thương của nàng ta: "Không đau, không đau, thối một cái là không đau."

Chương 149: 149: Người Đáng Thương

"Tiểu Lăng không khóc, mẹ thổi thổi là ngón tay sẽ không đau nữa.

Cái cửa này thực xấu, sao lại cắn ngón tay của tiểu Lăng chứ? Để mẹ đánh nó, sau này sẽ chữa không dám kẹp tay Tiểu Lăng nữa."

Khuôn mặt nhăn nhó khi khóc của đứa nhỏ trong trí nhớ nhìn sao cũng thấy đáng yêu, Vu thị thổi thổi lên ngón tay sưng đỏ thế là đứa nhỏ lập tức vui vẻ, tự mình cười "Khánh khách".

Tiểu Lăng có lẽ là đứa bé ngoan nhất thế gian này đúng không? Vu thị vẫn luôn cảm thấy như thế, dù Thâm Nhi rất hiểu chuyện, tiểu muội cũng thực ngoan nhưng có lẽ vì Tiểu Lăng đã ra đi nên con bé trở thành thứ khó vứt bỏ nhất trong lòng nàng ta.

"Đau không?" Amy dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ lên vết thương đã được băng bó của Vu thị.

Cảm giác hơi đau kéo nàng ta ra khỏi hồi ức.

"Không đau, không sao rồi." Vu thị cười với Amy, một bàn tay lau nước mắt cho con bé.

"Amy, cháu đừng lo lắng, ta đã xem qua rồi, chỉ bị thương ngoài da, không sao đâu." Sau khi an ủi Amy, Triệu Tử Mai bỗng nhiên thu lại tươi cười nói, "Nhưng bây giờ còn một chuyện khẩn cấp khác chúng ta phải đi làm."

Nói xong, thấy mọi người trong phòng đều nhìn mình thế là hấn lập tức nhấn mạnh, "Chúng ta phải rời khỏi Tam Bình thôn, không phải mấy người chúng ta mà là toàn bộ thôn dân.

Nếu tiếp tục đợi thì khả năng già trẻ lớn bé cả thôn đều khó mà giữ được mạng."

Vốn hấn định chờ Vu thị hỏi nhưng ai biết nàng kia chỉ nhìn chằm chằm

hắn một lát sau đó rũ mắt nhìn nhặt nói, "Triệu đại nhân, ta biết ngài có ý tốt, nhưng ngài chớ trách ta hắt gáo nước lạnh.

Người trong thôn này sợ là không có mấy ai chịu theo ngài đi đâu."
"Vì sao? Long mạch đã gãy, tà ám nuốt hồn phách của tướng công người đã hoàn toàn hiện hình.

"Nếu không đi là muốn chờ chết sao?" Mục Tiểu Ngộ nóng vội nói tiếp một câu này.

Vụ thị nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu to bằng hạt đậu, khóe môi nhếch thành một nụ cười lạnh

"Cô nương, có mấy người đã thấy tà ám kia? Đã mấy người bị tà ám giết chết? Không bị đánh thì sẽ không đau, huống chi những kẻ này," nàng thoáng dùng một chút, "những kẻ này từ đầu tới cuối cũng chưa hề nghĩ rằng mình sai."

"Giết trẻ con phải không? Ai cũng giết, nhà nào cũng giết, thêm ta nữa thì tính cái gì? Hơn nữa, ta đâu tự tay giết, chỉ cần giao đứa nhỏ cho Cố lí chính là xong chuyện.

Hơn nữa ta giết đứa nhỏ là để những người khác càng có thể sống tốt hơn, lấy mạng đền mạng thôi, ta sai chỗ nào?" Nàng ta hừ một tiếng, "Người có biết không? Mỗi kẻ nơi này đều nghĩ như thế, ta giả tới đây nhiều năm như vậy nên ta quá hiểu bọn họ.

Thế nên người cho rằng bọn họ sẽ nghe lời các người nói, cùng các người rời khỏi thôn làng mà bọn họ căm rě đời đời này ư? Dùng ảo tưởng, cục đá cứng ngắc dù ôm thế nào cũng không ấm lên, ta khuyên các người đừng uổng phí công sức làm gì."

Lời này khiến Mục Tiểu Ngộ không thể cãi được, cả căn phòng lập tức bị tĩnh lặng bao phủ.

Không ai biết phải đánh vỡ tử cục này ra sao: Nếu không có ai tham gia thì không thể dịch chuyển đồng đá núi ở cửa thôn, vậy người muốn chạy hiện giờ sợ là cũng chẳng đi được.

"Người có nguyện ý đi không?" Một giọng nói non nớt vang lên bên cạnh Vụ thị.

Âm bình tĩnh nhìn nàng ta, "Người nên rời đi, không phải người đã sớm

muốn rời đi ư?”

Vu thị ngỡ ngẩn, ánh mắt nhìn Amy, môi mấp máy nhưng không nói được nửa lời.

“Thâm Nhi ca ca cũng không thích nơi này, vậy các người nên rời đi, đến nơi xa, đừng trở lại đây nữa.” Amy lại nói tiếp một câu này.

Giọng con bé thực trầm ổn, không hề giống một đứa nhỏ mới 5,6 tuổi.

“Nuơng, chúng ta có thể đến nhà ngoại, không phải ngài luôn nhắc đến bọn họ mãi sao? Thâm Nhi cũng nhớ ông bà.” Thâm Nhi cũng gia nhập trận địa với Amy.

“Các người đều cảm thấy ta nên đi ư?” Thoạt nhìn Vu thị giống như đang ở trong mộng, nhưng ánh mắt lại bốc lên ngọn lửa hy vọng.

“Ta cảm thấy bọn nhỏ nói rất đúng, người đã ở chỗ này quá nhiều năm, đây là lúc tốt nhất để rời đi.” Triệu Tử Mai xoa đầu Thâm Nhi, lại gạt đầu với Vu thị, “Hơn nữa ta nghĩ có lẽ trong Tam Bình thôn cũng có người có ý nghĩ giống người, cho nên chúng ta cần phải thử một lần đúng không?”

“Nuơng tử, ta có thể hỏi người một câu không?” Lúc mọi người tản đi, trong phòng chỉ còn lại mình và Vu thị, rốt cuộc Triệu Tử Mai cũng nói ra câu hỏi vẫn luôn nén trong lòng: “Tù thị là chị dâu của người, hiện tại nàng ta giống như điên rồi.

Nhưng vì sao nàng ta lại tới tìm người, thậm chí còn muốn giết người?”

“Nàng cũng là người đáng thương, giống ta, bị cái thôn này hủy hoại.”

Vu thị cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình mà do dự trong chốc lát mới nhẹ giọng nói, “Năm ta sinh đứa con thứ hai thì đại tẩu cũng có thai, nhưng việc vốn được coi là ‘song hỷ lâm môn’ như vậy ở chỗ này lại biến thành hai hồi tang lễ. Năm ấy là năm đất đai khô cằn, không có đứa nhỏ nào trong thôn được sinh ra vào năm ấy mà còn sống được.

Bởi vì đói khát nên vừa sinh ra bọn họ đã bị giết hại, thậm chí còn chưa kịp cất tiếng khóc.

Dưới sự phản kháng và che chở của ta Đại Muội miễn cưỡng sống được đến 5 tháng nhưng Ngọc Minh không muốn chờ đợi nữa.”

“Chút lương thực cuối cùng trong nhà đã ăn hết, Ngọc Minh nói Thâm

Nhi là con trai, phải nối dõi tông đường còn Tiểu Lăng thì không thể giữ lại."

"Hắn ôm Tiểu Lăng đi, ngày đó ta không tìm thấy hắn nên tới nhà Cố Ngọc Doãn báo loạn."

Bởi vì chỉ cần tên kia cãi nhau với ta thì sẽ trốn tới nhà anh trai hắn.

Nhưng ngày đó Ngọc Minh không tới đó, trong nhà Cố Ngọc Doãn chỉ có hắn và đại tẩu.

Lúc ấy ta tức giận mất hết lý trí, ta không hề quan tâm kéo lấy đại ca bắt hắn trả đứa nhỏ lại cho ta.

Bởi vì nếu không phải hắn chủ trương xây tòa tháp trẻ con kia thì con ta sẽ không phải chết, ít nhất sẽ không chết thảm như thế.

Ta còn phát điên mà chỉ vào vợ chồng họ hét lên, chất vấn bọn họ vì sao có thể giữ lại con mình mà ta lại không thể."

"Sau việc đó ta cũng hối hận, bởi vì dựa theo quy củ của Tam Bình thôn thì nam hài sẽ được giữ lại, dù là năm mất mùa hay không."

Nhưng ai biết đại ca lại để lời của ta trong lòng, một phần vì hắn yêu thương em trai mình, sợ gia đình hắn không an ổn, mặt khác hắn thân là lí chính của Tam Bình thôn, ở một năm đặc thù như thế lại giữ lại con mình chỉ sợ thôn dân sẽ bất mãn."

"Cho nên Cố Ngọc Doãn tự tay giết chết đứa con đầu tiên của mình ư?" Triệu Tử Mai thấy mắt mình theo ánh đèn dầu bập bùng mà cũng lập lờ không rõ.

"Phải, hơn nữa vì chuyện đó mà tới giờ đại tẩu cũng chưa từng mang thai."

Bọn họ trở thành đôi vợ chồng duy nhất trong thôn này cầu con mà không được." Nói tới đây Vu thị buồn bã cười, "Đại nhân, ta thật sự không cảm thấy đây là báo ứng, ta chỉ cảm thấy đại tẩu và ta giống nhau, đều là người đáng thương."

Chương 150: 150: Đường Lui

Vu thị đoán đúng rồi, cả Tam Bình thôn chỉ có hai hộ gia đình tới, còn lại đa phần là người già phụ nữ và trẻ em thừa thớt đứng ở cửa thôn.

Quang cảnh này khiến đồng núi đá phía sau càng trở nên lờ mờ quái dị.

Người nhà cửa lang trung đều tới, mẹ chồng nàng dâu đỡ nhau đi tới rồi nhút nhát sợ sệt nhìn bốn phía giống như trong bóng đêm hỗn độn kia đột nhiên sẽ có một con quái vật khát máu chui ra xé các nàng thành hai nửa vậy.

“Chỉ có mấy nhà thế này thì làm sao dọn được đồng núi đá này chứ?”

Mục què gập đến độ râu cũng rũ xuống.

Ông ta đi vòng quanh đồng đất đá vài vòng lại phát hiện chẳng có khe hở nào có thể chen qua thế là vừa dậm chân lại tặc lưỡi, lải nhải sao mình xui xẻo.

Susan vẫn còn bị thương ở chân nên phải để Bảo Điền cõng.

Hiện tại nàng ta mới vừa ngồi xuống một tảng đá, một tay ôm Amy, một tay khác không ngừng làm động tác chữ thập trước ngực, miệng niệm cái gì đó.

“Ta nói này Susan tiểu thư, Trung Quốc có câu nói lúc cần mới ôm chân Phật là vô dụng.

Theo ta thấy các người chân cứng nhanh nhẹn, tuổi trẻ lại có sức vậy bò qua được thì bò qua đi, để lại đám người già yếu nhược chúng ta chờ chết là xong.”

Mục què thở ngắn than dài ỉu xìu ngồi xuống bên cạnh Susan.

Nhưng ông ta còn chưa đặt mông xuống đã bị Mục Tiểu Ngạo đuổi dậy, “Đi đi đi, ông nói lời xui xẻo gì đó.

Ta hỏi ông một câu, những người này ai muốn chết? Ai nguyện ý chờ chết? Ta nói trước, Mục Tiểu Ngộ ta không thích chết ở chỗ này đâu.

Trên đời còn nhiều cảnh đẹp, nhiều món ngon ta chưa thưởng thức, muốn ta còn trẻ như thế đã chết ở chỗ này thì trăm triệu lần không được."

Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn đám người, giọng trong trẻo nói, "Các vị hẳn cũng đều không cam lòng chịu chết nên mới muốn rời xa quê hương, buông tay bỏ lại mọi thứ.

Chẳng lẽ lúc này chúng ta lại bị mấy khối đá này chặn đường sống ư?"

"Tiểu Ngộ, người đừng có đứng đó nói lời dễ nghe, nói xem người có chủ ý nào để chúng ta có thể thoát khỏi đây không?" Mục què không kiên nhẫn bẹp miệng chen vào.

Nghe vậy Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng nhảy lên một tảng đá lớn cạnh đó và chắp tay làm mái che nắng nhìn nơi xa, môi phun ra một câu: "Con đường phía trước bị chắn vậy chỉ có thể đi con đường phía sau."

"Thấp trẻ con," Triệu Tử Mai ngửa đầu nhìn nàng, "Tiểu Ngộ, người muốn đi theo hướng đó ra ngoài ư?"

"Công tử sợ sao?"

"Đúng là hơi sợ," hẳn cong môi cười, cuốn ống tay áo to rộng lên, "Nhưng chuyện tới lúc này ta cũng mặc kệ là đàm rỗng hay hang hỏ, dù sao chúng ta cũng phải xông qua một lần."

Ban đầu Mục què lắc đầu như trống bỏi nói, "Hai vị còn tỉnh táo không? Chỗ kia chính là hang ổ của tà ám, chúng ta tới đó thì có khác gì nạp mạng, có phải lối để chạy trốn đâu."

Mục Tiểu Ngộ nghiêng đầu liếc ông ta một cái sau đó khom lưng nhảy xuống tảng đá và cao giọng nói, "Các vị, nếu nguyện ý xông pha một phen thì theo chúng ta, tiểu muội ta ít nhiều có chút pháp thuật, lúc nguy cấp có thể sử dụng một chút.

Nếu ai không muốn đi ta cũng không miễn cưỡng, hiện tại ai về nhà nấy là được."

Nói xong nàng không để ý tới Mục què đang hò hét ngăn cản mà một mình đi theo con đường lát sỏi.

Đám người kia vốn còn do dự, hiện tại thấy nàng kiên định bước về phía

trước thì cũng có vài người lục tục đuổi theo.

Trong chốc lát chỉ còn lại mình Mục què đứng cạnh một tảng đá Ông ta hô to vài tiếng với đoàn người, thấy không ai để ý tới mình thế là ông ta cũng chỉ đành ngượng ngùng đi theo.

Một đường này ông ta chen qua mọi người tới bên cạnh Mục Tiểu Ngộ.
“Ài ừ, ông cũng đi theo à? Ta còn tưởng ông tình nguyện thành hòn vọng phu cũng không muốn đi theo ta.” Mục Tiểu Ngộ chăm chọc một câu.
“Người cứ mạnh miệng đi, lát nữa gặp phải tà ám thì ta xem người làm sao.” Mục què vẫn căm tức mà chỉ trích.

Triệu Tử Mai ở bên cạnh cúi đầu cười nhạt, “Tiểu Ngộ của chúng ta không phải mạnh miệng mà là người có trí tuệ lớn.”

Hắn còn chưa dứt lời Mục què đã phì cười, ngay cả Mục Tiểu Ngộ cũng không nhịn được bật cười, “Trí tuệ lớn? Công tử, ngài xác định đang nói tới ta hả?”

“Trí tuệ lớn hay không nằm ở chỗ con người ta có bình tĩnh hay không.

Tiểu Ngộ, người gặp chuyện vừa không hoảng loạn vừa không khiếp sợ, đây đã hơn người thường gấp trăm lần rồi.” Giọng hắn ôn nhu, trong mắt ngoài khâm phục còn có một ánh sáng khác thường.

Đó là tình cảm xa lạ đến chính bản thân hắn cũng không rõ.

Gió càng lúc càng lớn, mây đen cuộn cuộn che khuất ánh trăng khuyết, cả bầu trời tối đen.

Đồi núi nơi xa gần chỗ con sông đều bị bóng đêm nồng đậm che khuất, tất cả giống như một mảnh vải đen trải rộng, kéo dài đến dưới chân đoàn người đang vội vàng di chuyển.

Có vài thứ lạnh lẽo rơi xuống trán Mục Tiểu Ngộ, ban đầu nàng còn chưa hiểu cái gì nhưng lại nghe thấy phía sau có người nói, “Tuyết, đây là tuyết rơi sao? Còn chưa tới mùa đông sao lại có tuyết?”

Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu quả nhiên thấy bầu trời vừa rồi còn tối đen nay là tả rơi xuống những hạt tuyết nhỏ.

Chúng như những cây châm rơi từ trên cao xuống đậu trên da nàng lạnh căm căm sau đó tan đi.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngẩng đầu cúi đầu đó tuyết bỗng lớn hơn, từng trận tuyết rơi xuống theo gió quét từ trên cao xuống dưới thành từng mảng, không khác gì vụn bông bị đập vỡ.

“Quái, sao lại có tuyết lớn thế này?”

“Trời giáng dị tượng, quả nhiên có yêu nghiệt.....”

Đám người dần dần ngừng bước, mắt nhìn bông tuyết đầy trời mà nghị luận sôi nổi.

Triệu Tử Mai quay đầu lại thúc giục, “Lúc này phải đi nhanh một chút, có lẽ tới hừng đông là có thể đi ra ngoài.”

Mọi người nghe thấy hắn nói thế thì không nói gì, chỉ lấy quần áo ấm ra mặc lên người sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng bọn họ theo con đường rải sỏi đi được vài bước thì bỗng nghe thấy cách đó có tiếng chó sủa vang, cực kỳ thê lương.

Ngay sau đó chó cả thôn đều sủa, hết đợt này đến đợt khác, quanh quẩn khắp Tam Bình thôn.

Cùng lúc đó một cơn gió lạnh lẽo len lỏi qua ống quần của mọi người sau đó biến mất trong bóng tối đen như mực.

Đám người lại dừng chân, tất cả đứng đó dính chặt lấy nhau như sợ có thứ gì đó chen vào giữa.

Tiếng chó sủa vẫn không ngừng, tiếng kêu thê thảm kinh hoàng khiến lòng người cũng hãi hùng theo.

Hiện tại bất kể động tĩnh nào dù nhỏ hay to đều đủ để đập nát chút dũng khí ít ỏi trong lòng bọn họ.

“Phanh..... Phanh.....”

Một loạt tiếng động có tiết tấu vang lên từ dưới cây đa cổ thụ bên cạnh con đường lát sỏi.

Rễ phụ to lớn của nó giống như bị thứ gì đó ở trong bụi cỏ nắm lấy sau đó chậm rãi đong đưa đánh vào thân cây to lớn.

Mọi người đồng thời hít một hơi, không dám đi nữa, lòng bàn chân cọ xuống con đường mà lùi về sau, chỉ còn Mộc Tiểu Ngộ và Triệu Tử Mai ở

lại phía trước.

"Công tử." Bảo Điền vốn cũng Susan đứng ở cuối cùng thấy tình cảnh này thì đặt Susan xuống sau đó bước nhanh đến chỗ Triệu Tử Mai.

Chương 151: 151: Biến Số

Cây đa cắm rễ bên con đường, từng sợi rễ như rỗng cuộn, vỏ nứt nẻ. Mấy sợi rễ phụ từ trên ngọn cây buông xuống dưới lay động giữa không trung giống như hồn ma bóng quỷ trong trời tối đen.

Nhưng có một sợi rễ trong đó là khác biệt, nó không lắc lư vì bị gió thổi giống những sợi khác mà đập vào thân cây một cách có quy luật, giống như..... giống như có một bàn tay túm chặt lấy đuôi của nó và đập lên thân cây vậy.

Đó hẳn là một bàn tay nhỏ đen tuyền đúng không?

Triệu Tử Mai bị tưởng tượng của chính mình dọa sợ nhưng chân vẫn cố nhin không lùi lại.

Mắt hần vẫn nhìn chằm chằm bụi cỏ tối đen dưới tàng cây.

"Nó vừa ra các ngươi phải chạy ngay." Mục Tiểu Ngộ nhẹ giọng nói thềm một câu này khiến Triệu Tử Mai kinh hãi cực kỳ.

Ngay sau đó nàng mò vào cổ áo móc ra năm đồng tiền kỳ quái lúc trước.

Sau đó nàng bỗng nhiên bước lên một bước, tung một chân đá về phía cái rễ vẫn đang lay động có nhịp điệu kia.

Một chân này vừa chuẩn lại tàn nhẫn, chỉ nghe "rắc" một tiếng, rễ phụ cứ vậy bị nàng đá gãy rơi vào trong bụi cỏ bắn lên một đống bụi đất màu xám.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mục Tiểu Ngộ nhanh chóng kéo tay hông ném năm đồng tiền kia vào đám bụi đất.

Đồng tiền chuẩn xác rơi vào trong bụi cỏ phát ra vài tiếng "Bang bang" giòn vang.

Triệu Tử Mai nhìn không chớp mắt vào bụi cỏ, trong lòng vẫn chưa đưa ra được quyết định: Chạy sao? Chạy tức là để mình nàng đối mặt với tà ám, nhưng nếu không chạy thì hẳn có thể giúp được cái gì? Cũng không thể vô duyên vô cớ thêm phiền toái cho nàng.

Lần đầu tiên trong đời hẳn hỏi hận mình không học chút võ công bảo vệ bản thân, thế nên dưới tình huống này hẳn chẳng có đất nào để dụng võ. Nhưng Triệu Tử Mai siết chặt nắm tay đợi một lúc lâu cũng không thấy đôi tay nhỏ trong tưởng tượng của hẳn.

Hiện tại bụi đất đã chậm rãi rơi xuống, trước mặt bọn họ chỉ còn những rễ phụ to lớn của cây đa.

Chúng nó treo từ trên xuống cắm vào đất, vài sợi đan chéo vào nhau thành một tấm màn.

Trừ cái này ra thì chỉ có tiếng bông tuyết lạo xạo rơi xuống.

"Nó đâu?" Triệu Tử Mai gần như rít qua kẽ răng nói với Mục Tiểu Ngộ những lời này.

Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại nhìn Triệu Tử Mai một cái, nhưng ánh mắt hai người vừa xẹt qua thì hẳn đã đổ mồ hôi, sức lực cả người giống như bị chảy hết ra ngoài trong một khắc.

Hắn phát hiện biến hóa cực nhỏ của Mục Tiểu Ngộ: Trong mắt nàng lộ ra mê mang, rõ ràng nàng không biết cái thứ kia đã đi đâu.

Nhưng chỉ trong một khắc mê mang kia đã biến mất.

Mí mắt nàng đột nhiên nâng lên, tròn mắt nhìn về phía chân trái của hẳn.

Nàng phát hiện ra nó, mà nó hiện tại đang trốn ngay phía sau hẳn.

Triệu Tử Mai hận bản thân đúng là vô dụng hết chỗ nói.....

Sau lưng thổi tới một cơn gió tanh tưởi, mang theo mùi cháy khét khiến Triệu Tử Mai cảm thấy ghê tởm, đến cổ họng cũng khô khốc như có một ngọn lửa đang bốc cháy.

Nhưng hẳn vẫn không dám động, bởi vì hẳn thấy ánh mắt Mục Tiểu Ngộ lại nhìn sang hướng khác, cảnh giác trong mắt cũng tan đi.

Triệu Tử Mai biết nàng nhất định đang cố ý làm bộ không nhìn thấy nó, cố ý thả lỏng cảnh giác sau đó tìm cơ hội đối phó với nó.

Mới chỉ có một lát mà hắn đã cảm thấy như một thế kỷ.

“Lại đây.”

Giọng Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên cao vút, ngay sau đó Triệu Tử Mai cảm thấy tay mình bị nàng túm chặt, hung hăng kéo cả người hắn về phía trước. Lần này vừa gấp lại nhanh, hắn lao đảo nhào về phía trước thiếu chút nữa đụng phải Bảo Điền.

Nhưng dù thế trong một thoáng lướt qua Mục Tiểu Ngộ hắn vẫn nhìn thấy nàng rút từ cổ áo ra một lá bùa màu vàng, dùng sức ném ra sau lưng hắn.

Một tiếng thét chói tai “Chi oa” vang lên, Triệu Tử Mai cảm giác có thứ gì đó lạnh như băng trượt qua chân mình.

Hắn đột nhiên rụt về, thứ kia lập tức chạy về phía đám người phía sau.

Cả người nó xiêu xiêu vẹo vẹo, chân dẫm lên mặt đất phát ra tiếng “sát sát” nhẹ tới độ gần như không nghe thấy.

Mục què phát hiện ra nó đầu tiên nên vội tru lên vài tiếng và nhanh chóng vọt đến một bên, những người khác cũng tránh trái tránh phải theo ông ta.

Cả đám dạt sang hai bên, chỉ còn lại Susan và Amy vẫn chưa kịp phản ứng mà đứng đó không nhúc nhích.

“Cẩn thận.”

Triệu Tử Mai thấy thứ kia xông thẳng về phía Amy thì gấp gấp hô to, nhưng vẫn chậm một bước.

Amy cất tiếng thét chói tai với cái bóng đang lặc lự chạy về phía mình, sau đó nàng quay đầu chạy sang bên cạnh, bóng dáng nho nhỏ nhanh chóng bị bóng đêm cắn nuốt.

Còn bóng đen kia thì ngã nhào lên mặt đất hóa thành một bãi tro than màu đen.

“Amy.”

Susan sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, không màng chân bị thương đã bò dậy chạy về phía đứa nhỏ vừa biến mất.

Nhưng mới chạy được vài bước nàng ta đã lao đảo ngã nhào trên mặt đất.

"Lão đầu nhi, ông trông nom bọn họ, ta đi tìm Amy." Mục Tiểu Ngộ hét lớn với Mục què sau đó chạy về hướng Amy vừa biến mất.

Triệu Tử Mai và Bảo Điền đi theo phía sau cùng đuổi qua.

"Ta cũng đi."

Vu thị cất bước muốn đuổi theo nhưng lại bị Mục què túm chặt, "Canh chừng con của người ấy, đừng gây thêm phiền toái."

Con đường nhỏ trong thôn giống một con sông lặng sóng, uốn lượn trong bóng cây rậm rạp.

Bóng đen như cái vồng lớn bao phủ toàn bộ.

Triệu Tử Mai chỉ dựa vào thính lực của mình để chạy, bởi vì luôn có một tiếng nức nở nhỏ nhỏ vang lên bên tai hắn.

Tuy tiếng động rất nhỏ nhưng lại bị bóng đêm an tĩnh phóng đại nhiều lần, trở thành chỉ dẫn duy nhất của hắn.

Vốn dĩ Bảo Điền đi theo sau hắn, nhưng vì là người tập võ, chân cứng nhanh hơn người khác không ít cho nên chỉ một lát hắn đã đuổi tới phía trước.

Triệu Tử Mai lại không nhanh được như hắn, hơn nữa tuyết vẫn rơi, đường càng lúc càng trơn, sau khi trượt vài lần hắn chỉ có thể đỡ mặt tường cố gắng bước đi.

Mắt thấy hai người ở phía trước rẽ một cái biến mất thế là lòng Triệu Tử Mai trở nên sốt ruột.

Vừa định bước nhanh hơn chợt hắn thấy phía cuối đường có vài người đang đứng: Bọn họ đưa lưng về phía hắn đứng thành hàng, tóc bị gió thổi phát phơ.

Bọn họ là ai? Vì sao trong đêm khuya nguy cơ tứ phía này bọn họ còn bình thản đứng tại đây?

Lòng Triệu Tử Mai nổi lên nghi ngờ, vừa định hỏi mấy người kia thì lại thấy bọn họ chậm rãi xoay người lại đối diện với hắn.

Quần áo bọn họ đều bình thường, chẳng qua lúc này bọn họ đều ướt sũng, nước nhỏ "Tích tấp" xuống dưới đọng ở bên giày thành từng vệt. Triệu Tử Mai lập tức thở phào, vốn hấn còn sợ bọn họ xoay người lại sẽ để lộ hình thù quái quỷ nhưng hiện tại thì tốt hơn hấn tưởng nhiều. Nhưng vì sao quần áo bọn họ lại ướt sũng như vậy?

Chương 152: 152: Đầu Lưỡi

“Ô..... Ô.....” Kẻ lớn tuổi nhất đứng giữa gian nan nâng một cánh tay lên chỉ về phía Triệu Tử Mai, miệng mớ hồ nói cái gì đó không rõ.
“Ngài.....” Triệu Tử Mai cảm thấy động tác của ông ta hơi cứng đờ, thông thả, cả người lung lay giống như chỉ cần có cơn gió thổi qua là sẽ ngã xuống.

Nhưng nguyên nhân ông ta như thế là vì sao?

Triệu Tử Mai dừng bước, không tự chủ được mà lùi về sau hai bước: Ngực bọn họ đen thui, màu sắc tối hơn những chỗ khác, giống như bị nhuộm mực nước.

Không, không phải mực nước..... là máu, rất nhiều máu tụ lại khiến đồ biến thành đen.....

Máu ướt sũng quần áo, theo góc áo nhỏ giọt trên mặt đất thế nên cả người bọn họ mới ướt đầm dề, giống như mới vớt ra từ trong nước.

“Ô..... Ô.....”

Bọn họ lại bước gần hẳn hơn, nhẹ lay động, chân không chạm đất.

Lúc này Triệu Tử Mai đã thấy rõ ràng máu tươi trên người bọn họ là tới từ chỗ nào: Đầu lưỡi của tất cả đều đã bị rút mất, có lẽ vì rút quá mạnh nên đến xương cằm cũng bị gãy.

Hiện tại mỗi kẻ trong đó đều há cái miệng không khép lại được, hai tay duỗi về phía trước giống như người mù sờ soạng tới chỗ hẳn.

Đầu lưỡi bị rút, cằm bị người ta bẻ vì sao còn đứng được ở chỗ này? Cả người Triệu Tử Mai chán động, bỗng nhiên hẳn hiểu ra.

“Là ai?” Hẳn hỏi thẳng.

Những người kia không trả lời, chỉ chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía sân viện cách một bức tường.

Sau đó bọn họ hơi run lên, cả người chậm rãi lui về phía sau giống như những mảnh lá khô bị gió cuốn đi, cuối cùng tan vào bóng đêm.

"Các người không dám nói, các người và Cố Ngọc Minh giống nhau, đều sợ bị nó nuốt hồn phách." Triệu Tử Mai xoay đầu, suy nghĩ theo ánh mắt cuối cùng của bọn họ mà xuyên qua tường viện.

Hắn đón gió mà đứng, trong đầu lặn qua lộn lại nhiều ý nghĩ, giống như tầng tầng cơn sóng cuốn hắn tới mê mang không có điểm cuối.

Mãi tới khi tiếng Bảo Điền truyền tới hắn mới bị đánh thức, nhanh chóng chạy về phía trước.

Thi thể nằm la liệt trong viện, đầu xoay về cửa nên lúc Triệu Tử Mai bước vào thì lập tức nhìn thấy mấy cái đầu đang há miệng thật to.

Tuy mới vừa nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của bọn họ nhưng lúc nhìn thấy thi thể thật sự bằng xương thịt này hắn vẫn thấy chân mềm nhũn, tay phải đỡ lấy khung cửa mới đứng vững.

"Công tử?" Mục Tiểu Ngộ quan tâm cất giọng dò hỏi.

Lúc này hắn mới thấy cả Bảo Điền và Mục Tiểu Ngộ đều đang đứng trong viện.

Trong tay Bảo Điền còn cầm tay một đứa nhỏ, không phải Amy thì là ai.

Chẳng qua hiện tại hiển nhiên con bé bị sợ quá, hai con mắt vốn to tròn lúc này trừng lớn nhìn chằm chằm mấy thi thể trên mặt đất.

"Chúng ta phát hiện Amy chạy tới sân viện này nên theo tới, không nghĩ..... không nghĩ lại phát hiện ra bọn họ....." Bảo Điền vừa nói vừa kéo Amy tới phía sau mình, không cho con bé nhìn cảnh tượng tàn nhẫn kia nữa.

"Nhà này hẳn là bị tà ám diệt môn," Mục Tiểu Ngộ cau mày nhìn thoáng qua mấy gian nhà đơn sơ bên trong, "Nếu không bọn họ cũng sẽ không đến nỗi bị giết cũng không ai phát hiện."

"Diệt môn....." Lòng Triệu Tử Mai đột nhiên co rúm lại, tay siết chặt, "Nó tàn nhẫn như vậy sao?"

"Rất tàn nhẫn, nhưng hành động tàn nhẫn với chúng ta thì có khi chỉ là trò chơi vui của anh linh.

Ngươi kêu ta sẽ rút lưỡi ngươi, vừa rút lưỡi máu sẽ phun ra, thật thú vị, thế nên ta dứt khoát rút lưỡi hết cả đám.

Công tử, đây là anh linh, chúng nó không hiểu gì hết, chỉ dựa vào một cỗ oán khí mà hoành hành thế nên mới càng kinh hoàng." Nói tới đây, nàng xoay mặt nhìn Triệu Tử Mai, mày nhíu chặt lại, "Công tử, chuyện trong thôn này chúng ta không thể quản được đâu.

Nếu đã tìm được Amy thì vẫn nên nhanh chóng rời đi mới tốt."
"Được." Hấn kiên định gật đầu với nàng sau đó quay người lập tức muốn đi.

Nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa lại nghe thấy sân viện phía sau vang lên tiếng "Sột sột soạt soạt" rất nhỏ vì thế hấn vội xoay người lại. "Là cái gì thế?" Hấn nhìn cửa sổ đen tuyền, mơ hồ thấy bên trong có thứ gì đó giật mình sau đó biến mất.

Mục Tiểu Ngộ cũng nhìn thấy, nàng làm động tác "suyt" với hấn, ngón trỏ và ngón giữa kẹp cây châm đồng đứng cạnh cửa sổ, mắt nhìn thẳng Đổng nhiên, một cái bóng chiếu lên cửa sổ, cọ song cửa phát ra tiếng sần sạt.

Cùng lúc đó Mục Tiểu Ngộ vươn tay rút châm đồng ra ngoài, miệng niệm "Thêu."

Nhưng châm đồng còn chưa chui vào cửa sổ thì cửa phòng đã bị một người đẩy ra, đầu tóc người nọ rối tung, vừa liếc bọn họ một cái đã chuyển ánh mắt tới mây thì thê nhuộm máu tươi trên mặt đất, vai run lên cười nói, "Đã chết..... Đều đã chết..... Đều đã chết....."

Nói xong câu này, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người nàng ta vừa cười vừa bỏ nhào vào cửa sau đó thê lương mà thét lên, "Đã chết, đều đã chết, báo ứng, đây chính là báo ứng của các ngươi....."

"Nàng là..... Từ thị, vợ của Cố Ngọc Doãn?" Mục Tiểu Ngộ nhìn nữ nhân có bộ dạng điên cuồng kia thì nhất thời không nhận ra đó là ai.

"Lúc ban ngày gặp nàng ta còn tốt, sao giờ lại thành thế này?" Triệu Tử Mai cau mày, vừa muốn tiến lên hỏi cho rõ lại bị Bảo Điền ngăn ở phía sau.

"Công tử, ngài xem tay nàng ta....."

Đôi tay Từ thị nhuộm máu tươi đỏ bừng, càng đáng sợ hơn là trong tay nàng ta nắm chặt một thứ mềm như bông đang nhỏ máu.

“Đầu lưỡi.”

Triệu Tử Mai hít hà một hơi rồi thấp giọng nói ra hai chữ này.

Vừa dứt lời đột nhiên hắn nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập chạy tới.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, chỉ một lát đã chạy tới cửa viện.

“Ai ở bên trong, sao lại thế này?” Giọng Cố Ngọc Doãn vang lên ở cửa, ngay sau đó có ánh lửa lập lòe chiếu sáng mọi thứ trong viện.

Không khí như cứng lại, Cố Ngọc Doãn nhìn vợ mình, lại cầm cây đuốc trong tay soi đồng thi thể trên mặt đất.

Hắn nín thở sững sốt trong chốc lát lại chiếu cây đuốc tới đôi tay của Từ thị: Một cái lưỡi đỏ tươi đang run rẩy theo động tác của Từ thị, thật giống một con rắn nhỏ không cam lòng vì bị túm lấy.

Cố Ngọc Doãn không nói gì, mọi suy nghĩ của hắn giống như bị rút cạn.

“Cố lí chính, làm sao vậy? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Vài người đi theo phía sau thấy Cố Ngọc Doãn bất động thì sôi nổi thò người vào nhìn.

Bọn họ gạt hắn sang một bên, lúc thấy một màn khủng bố trước mắt thì cả đám liên tiếp phát ra những tiếng thét chói tai.

“Chết người, chết người.”

Chương 153: 153: Từ Thị

Gần như toàn bộ người của Tam Bình thôn đều tập trung ở đây.

Bên ngoài sân có một đám người vây quanh vài vòng, một nhà bị chết là nhà giàu trong thôn, cũng ít nhiều có ít huyết thống với người khác.

Nay cả nhà đột nhiên chết bất đắc kỳ tử nên người tới cũng không ít.

Đương nhiên ngoài thương tiếc thì đám thôn dân kia tới chủ yếu vì nguyên nhân mà ai cũng biết rõ trong lòng.

Vì sao bọn họ lại chết? Vì sao lại chết thảm như thế? Bọn họ bị ai giết chết? Chẳng lẽ thật sự giống như lời vị quan trẻ tuổi tới từ kinh thành kia nói, là do đám trẻ sơ sinh bị chết kia tới báo thù sao?

Tiếng nghị luận hỗn loạn như tuyết rơi xuống, sau đó nhanh biến mất vô tung.

Rồi đột nhiên có một giọng nói cao vút truyền đến từ đám người.

“Có lí chính, lần này người không thể bênh vực người của mình nữa nhé.”

Tiếng nói này như ngọn lửa nháy mắt thổi bùng lên phần nộ trong lòng mọi người.

Tiếng nghị ngờ, tiếng la hét ầm ĩ sôi nổi vang lên.

“Không phải nói tà ám sẽ bám vào người sao? Hóa ra người này giấu ở Cổ gia.....”

“Luc lang trung chết..... nàng ta cũng ở gần đó.....”

“Trong tay nàng ta là cái gì? Là..... là đầu lưỡi sao?”

Hai chữ “Đầu lưỡi” này giống như sấm sét bổ vào đám người, đầu tiên mọi người lặng im, ngay sau đó lập tức bùng nổ.....

“Đầu lưỡi, nàng ta đang nắm đầu lưỡi.....”

“Thế này còn chưa rõ ràng sao? Nàng ta chính là hung thủ giết

người..... hung thủ diệt môn.....”

“Cố lí chính, người thế này là vừa ăn cướp vừa la làng còn gì.....”

Vài người vọt tới trước mặt Cố Ngọc Doãn túm lấy vạt áo hấn liều mạng kéo, còn có mấy kẻ vây quanh Từ thị, cảnh giác nhìn đầu lưỡi trong tay nàng ta.

Lúc này Cố Ngọc Doãn rút cuộc cũng hoàn hồn từ mê mang, hấn hít sâu mấy hơi, ánh mắt lại vẫn mơ hồ chưa trấn định, “Đầu lưỡi..... cũng không thể nói người do nàng..... do nàng giết..... Có lẽ, có lẽ là hung thủ rút lại và nàng nhặt được cũng chưa biết chừng.....”

Hấn vẫn vì vợ mình mà giải thích, nhưng giọng lại thấp nhỏ không đáng kể.

Tiếng hấn lấp bấp bị những la lối hò hét xung quanh ép tới gần như không nghe thấy nổi.

Nhưng Từ thị lại nghe thấy lời hấn nói, nàng ta bỗng nhiên nhún vai cười, giống như cố ý khiến hấn bị xấu mặt vậy.

Nàng ta nói với mấy kẻ vây quanh không dám tiến lên: “Còn nhiều nữa cơ? Các người có muốn xem hay không?”

Nói xong nàng ta xoay người vào trong buồng dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người sau đó nhanh chóng đi ra.

“Các người xem, nhiều lưỡi như thế đều bị ta giấu đi rồi, giấu hết rồi.”

Nàng kiêu ngạo mà múa may cánh tay, mấy đầu lưỡi lác qua lác lại giống những đóa yêu hoa.

Mọi người bị hành vi của nàng ta dọa sợ tới mức liên tục lùi về sau.

Nhưng rất nhanh đã có từng tiếng thét to phẫn nộ hướng về phía trước, rào rạt không thể đỡ Cố Ngọc Doãn nhìn thấy có mấy kẻ tuổi trẻ khỏe mạnh đang cầm dao trong tay, ánh hàn quang bức người.

“Các người muốn làm cái gì?” Hấn muốn chạy qua bảo vệ Từ Thị nhưng cánh tay lại bị người phía sau lưng giữ chặt không thể động.

Hấn tru lên, gào bảo nàng ta chạy mau nhưng Từ thị lại chỉ nhìn hấn mà cười, nước mắt rơi xuống gò má.

“Từ từ,” tiếng nói của Mục Tiểu Ngộ truyền ra từ đám người.

Nàng và Triệu Tử Mai, Bảo Điền liều mạng chạy về phía trước.

Tiếc rằng bọn họ bị đám người vây lấy, kéo túm giống như Cố Ngọc Doãn, không sao tránh thoát được, "Không nhất định là nàng, tà ám giao hoạt vượt quá sức tưởng tượng của các người, nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể kết luận vội vàng được."

Giọng nàng bị tiếng gào rống phẫn nộ trùm lên, những kẻ đi tuốt ở đằng trước vừa kêu thét như để tiếp thêm can đảm cho mình vừa vọt về phía Từ thị.

Đao trong tay bọn chúng ào ào, vẽ ra vài ánh bạch quang hình vòng cung trong bóng đêm.

"Bảo Điền." Triệu Tử Mai gào to một tiếng.

Bảo Điền lập tức đỏ mặt, nghẹn tới mức gân xanh nổi gồ lên.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng sau đó đánh bay mấy kẻ đang vây lấy mình ra.

Sau đó hắn nhẹ nhàng nhảy lên, dẫm lên bả vai một kẻ mà vọt về phía Từ thị.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, tay hắn vừa chạm vào cổ áo Từ thị, còn chưa kịp nhắc nàng ta lên thì một cây đao đã chọc vào bụng nàng ta một nhát.

Bảo Điền cả kinh, vội bay lên đá mấy kẻ đang nhào lên định chém thêm mấy đao nữa.

Tay hắn vịn lấy thân thể Từ thị nhẹ nhàng đặt nàng ta trên mặt đất.

Hắn nhìn nàng ta, tay vừa định giữ lấy miệng vết thương đáng sợ kia để giúp cầm máu nhưng đôi mắt hắn chợt trũng thật lớn.

Một cục thịt màu đỏ chậm rãi chảy ra từ trong bụng Từ thị, là một thai nhi chưa thành hình nhưng đã có đôi mắt.

Dưới ánh sáng chiếu rọi hai tròng mắt đen nhánh của hắn giống như có tia sáng xẹt qua, nhưng ngay sau đó đã tắt lịm.

"Nàng không gạt người, nàng thật sự có thai..... Nàng không mang quỷ thai....." Mục Tiểu Ngọc run rẩy nói ra những từ này sau đó chợt nhìn về mấy thôn dân còn vây chặt lấy nàng kia, khàn giọng lên án, "Các

người giết nàng, giết con của nàng.”

Bả vai nàng bị Triệu Tử Mai nắm chặt, “Tiểu Ngộ, chúng ta đi.”

Giọng hấn bỗng trở nên cực kỳ rõ ràng, trong đó còn có lạnh nhạt bị hấn che giấu, “Đến nước này còn không biết hỏi cái mà ở đó đùn đẩy tội lỗi.

Những kẻ này không thể cứu được nữa, chúng ta không cần hao phí thời gian trên người bọn chúng, bảo mệnh vẫn quan trọng hơn.”

Mục Tiểu Ngộ “ừ” một tiếng sau đó xoay người định theo hấn rời đi nhưng vừa mới xoay người bên tai nàng bỗng truyền tới một tiếng nửa khóc nửa gào khan, giọng kia vừa run rẩy lại chói tai.

Nàng có thể nhận ra đó là giọng của Cố Ngọc Doãn, hấn nhào tới chỗ Từ thị, ngón tay phủ lên hai mắt còn đang mở của nàng ta.

“Nương tử..... Nương tử.....” Hấn nghe hơi thở nàng ta dần mỏng mảnh thì cả người giống như điên cuồng mà lắc đầu, “Nương tử, là ta có lỗi với nàng, là Cố Ngọc Doãn ta có lỗi với nàng..... có lỗi với nàng và có lỗi với con của chúng ta.....”

Từ thị mấp máy đôi môi tái nhợt, rớt cuộc cũng gian nan nói ra mấy lời cuối cùng trong sinh mệnh mình, “Ngọc Doãn, ta không trách chàng.....”

Cuối cùng nàng ta nhắm mắt, một giọt lệ rơi xuống.

Nàng ta đã có thể rời khỏi thôn làng tràn đầy yêu và hận này.

“Công tử, Cố Ngọc Doãn có vẻ không thích hợp.” Mục Tiểu Ngộ phát hiện cơ bắp trên gò má Cố Ngọc Doãn giật giật không bình thường, ánh sáng trong mắt không còn, bộ dạng ngây ra ngơ ngẩn.

“Chúng ta không quản được nhiều thế đâu, mau chạy thôi, không thể tiếp tục trì hoãn.” Triệu Tử Mai giao Amy cho Bảo Điền công, hấn thì kéo tay Mục Tiểu Ngộ chạy ra ngoài.

Nhưng còn chưa chạy được ra ngoài bọn họ lại nghe thấy một loạt tiếng hét, mọi người sôi nổi dạt sang hai bên giống như nước thủy triều rút xuống.

Thân thể Triệu Tử Mai bị người ta đẩy ra, vừa quay đầu hấn đã thấy Cố Ngọc Doãn sượt qua người hấn, sức lực như một con trâu điên.

“Các người giết nàng..... giết con của ta..... tòa tháp kia..... đừng hòng có ai mong sống được an ổn.....”

Miệng hấn mơ hồ nói cái gì đó, cả người vọt vào bóng đêm duỗi tay không

nhìn thấy rõ.

Chương 154: 154: Vận Mệnh

Các thôn dân nhìn bóng dáng Cố Ngọc Doãn biến mất trong bóng đêm thì lập tức nghị luận.

"Ai cũng đừng mong sống tốt, hấn có ý gì?"

"Chẳng lẽ hấn muốn đi báo quan?"

"Mỗi một nhà giết mấy đứa hấn là rõ nhất, nếu hấn cứ thế đi báo quan thì ai cũng đừng mong thoát."

Không bằng kéo hấn về, xong hết mọi chuyện."

Không biết là ai nói ra câu "Xong hết mọi chuyện", nhưng bốn chữ này lại giống như một liều thuốc độc mọc rễ trong lòng mọi người.

"Đuổi, mau đuổi theo hấn."

Sau một tiếng hét mọi người lập tức hưởng ứng, tiếng bước chân như sấm mùa xuân chấn động, đoàn người chạy về phía Cố Ngọc Doãn vừa biến mất.

"Không tốt rồi công tử, hình như bọn họ đang đi về phía con đường chính."

Bảo Điền nhìn thoáng về phía ánh đuốc rồi nôn nóng quay đầu lại nói,

"Những người kia còn đang ở đó chờ chúng ta, mong không có chuyện gì."

Cố Ngọc Doãn đón gió chạy về phía trước, giày đã sớm rơi dọc đường, bàn chân bị rách da chảy máu nhưng hấn lại chẳng cảm thấy đau.

Hiện tại hấn hầu như chẳng cảm nhận được gì nữa.

Gió gào thét giống như tiếng nói mềm nhẹ của Từ thị, nàng ta ôm bọc tã lót màu xanh có hoa nhỏ mà cười với hấn nói, "Quan nhân, chúng ta mong lâu như vậy rốt cuộc cũng có con."

Chàng xem, khuôn mặt nhỏ béo tròn của hấn thực đáng yêu, giống hệt chàng."

"Con." Cố Ngọc Doãn vươn tay ra với nàng, bên tai hấn quả thực như có tiếng trẻ con khóc, giòn nộn như hấn đã nghe thấy vô số lần.

Hắn ôm tả lót vào lòng, ngón tay khẽ chạm lên làn da mềm nhẵn của đứa nhỏ, "Con, con của ta, con của chúng ta....."

Cùng với tiếng nỉ non là tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, bên tai còn có tiếng nữ nhân thét lên, giống một con dao nhỏ rạch vào đầu hắn.

Cố Ngọc Doãn cảm thấy bọn họ thật sự phiến, vất vả lắm hắn mới có đứa con của mình, mới ôm được một lát.

Sao những kẻ đó lại cứ phải khóc la quấy rầy cha con hắn ở chung như vậy? Vì thế hắn chán ghét nhìn về phía sau, tay vẫn ôm chặt bọc tả lót vào ngực, chân chạy nhanh về phía trước.

Hắn không biết mình muốn đi đâu, hắn chỉ muốn chạy thật xa khỏi nơi này, trong tiềm thức hắn biết chỗ này không an toàn, bất kể là với hắn hay con hắn.

Đứa nhỏ trong ngực giống như cũng hiểu tâm tư này nên lại càng khóc lớn hơn.

Tim hắn siết lại, vừa an ủi đứa nhỏ vừa chạy càng nhanh hơn về phía trước. Tuyết càng rơi càng lớn, con đường đá cuội dưới chân lạnh lẽo trơn ướt nhưng Cố Ngọc Doãn lại không ngã lần nào.

Chung quanh hắn có một làn khí lạnh băng giúp nâng hắn dậy, vây quanh hắn tiến về phía trước.

Nếu cẩn thận lắng nghe còn thấy tiếng ca nhọt nhọt vang lên, nhưng hiện tại lòng hắn chỉ muốn thoát khỏi đây nên chẳng để ý tới gì hết.

"Chớ tưởng trẻ nhỏ si ngốc, không biết oán hận.

Lấy mạng của người khác ắt sẽ gặp báo ứng, tuyệt tự, giảm thọ, xuống đến âm ty sẽ phải chịu phạt.

Vương pháp có thể trốn, nhưng đạo trời làm sao đây.

Kiếp này và kiếp sau tội ai cũng không thể tránh....."

Tiếng ca tan trong trời đầy tuyết, những bông tuyết rơi xuống đất hóa

thành một đám tro đen đủ màu sắc, chúng theo sát Cố Ngọc Doãn chạy về phía tháp nhỏ tràn ngập tối ác kia.

"Tiểu Muội, Tiểu Muội," Vu thị chạy vài bước lại bị trượt ngã lão đảo may mà Mục Tiểu Ngộ kịp đỡ nàng ta lên.

Nàng ta khập khiễng chạy về phía trước, cố khàn giọng gọi tên Tiểu Muội lúc này đang bị Cố Ngọc Doãn ôm chạy về phía xa.

Mới vừa rồi lúc Cố Ngọc Doãn chạy qua bên cạnh nàng ta không hiểu sao lại đoạt mất đứa nhỏ.

Một tay Vu thị nắm tay Thâm Nhi nên nhất thời không kịp phản ứng để hấn ôm đứa nhỏ chạy mất.

Nàng ta gấp đến độ không biết làm sao, chỉ có thể đuổi theo.

Cũng may mấy người Mục Tiểu Ngộ kịp thời đuổi tới, Triệu Tử Mai lập tức lệnh cho Bảo Điền đuổi theo mang đứa nhỏ về, còn mấy người cũng đi theo sát.

"Công tử, có chút không thích hợp, sao Cố Ngọc Doãn lại chạy về phía tháp trẻ con?" Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng Bảo Điền rời đi thì trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cảm giác bất an.

Cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, lúc nàng nhìn thấy dấu chân trên con đường sỏi thì lập tức hét lên, "Chúng nó cũng đi theo hấn đến tháp trẻ con....."

Lời nàng nói bị tiếng bước chân của các thôn dân đuổi theo áp xuống.

Bọn họ giống như một đám sói đói chạy về phía Cố Ngọc Doãn mới vừa rời đi.

Nhưng biểu tình trên mặt bọn họ lại khắc trong lòng Mục Tiểu Ngộ thật lâu không thể tan đi: Đó là vẻ điên cuồng, bọn họ như trúng cổ, hoàn toàn mất điếc tai ngơ với mọi việc xung quanh, chỉ chạy vội theo con đường hướng về phía cát giấu bí mật chôn ở đáy lòng của bọn họ.

"Tiểu Muội, Tiểu Muội....."

Vu thị kéo lấy tay Mục Tiểu Ngộ thật chặt.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của nàng ta, trong lòng Mục Tiểu Ngọc bỗng giật nảy: Nàng biết cái gì nên tới sẽ tới, mỗi người trong Tam Bình thôn này cuối cùng đều sẽ không tránh được vận mệnh kia.

Nó đang đứng trước tháp nhỏ chờ bọn họ tới.

"Ca, huynh còn nhớ không? Khi còn nhỏ mẹ thường nói phía cuối con đường này chính là nơi thần tiên ở."

"Chúng ta sẽ xây tháp ở nơi đó, cũng coi như có chốn về không tệ cho bọn họ."

Tháp được xây trong một cánh đồng cỏ hoang, bị cỏ che khuất hơn một nửa, chỉ lộ ra đỉnh tháp nhọn.

Đỉnh tháp hình hoa sen, thực thô ráp nhưng xây được nó cũng tốn rất nhiều công sức Cố Ngọc Doãn cũng không biết khi ấy mình nghĩ cái gì mà lại muốn xây một tòa tháp có đỉnh hoa sen.

Là áy náy? Chuộc tội sao? Có lẽ thế.

Nhưng hiện tại tất cả đều không quan trọng, bởi vì hắn thấy cục đá khắc hình hoa sen kia đang sáng đỏ lên, giống một đóa sen hồng thực thụ.

"Hay quả thực có thần tiên hiển linh," hắn bước chậm lại, kéo hai bắp đùi nặng trĩu về phía tháp nhỏ, miệng vẫn lải nhải, "Thần tiên tới, thần tiên..... thần tiên tới....."

Nhưng trong lúc nghiêng ngã lung tung xuyên qua bụi cỏ chạy tới phía tháp nhỏ hắn lại nở nụ cười, cục kỳ tuyệt vọng.

Bởi vì hắn thấy trong tháp trẻ con lúc này hùng hục lửa đỏ, gương nanh múa vuốt xông thẳng lên đỉnh tháp khiến đóa hoa sen kia đỏ bừng.

"Làm gì có thần tiên, không có..... không có thần tiên, không ai cứu được, không cứu được ai." Cố Ngọc Doãn giống một đứa nhỏ ê a a chạy từng bước tới tháp trẻ con.

Lúc còn cách tháp vài bước hắn đứng lại, nhìn khối trắng "tu tu" tỏa ra mà cười to.

Đứa nhỏ trong ngực hắn gào khóc, tiếng khóc lạnh lốt nỉ non cắt qua bầu trời.

Cố Ngọc Doãn ngậy người sau đó bỗng ôm chặt lấy bọc tã lót trong ngực và bước gần tới tháp nhỏ.

Ánh mắt hắn mê mang, khóe miệng hơi nhếch lên, đầu nghiêng sang một bên giống như bị thứ gì đó trong tháp hấp dẫn.

Trong lúc ấy hắn vươn tay ra, miệng nói với đứa nhỏ trong lòng, "Suýt, xem đi, mau xem, thế nào mà trong tháp lại có người đứng."

Chương 155: 155: Nguyệt Nợ

Đứa nhỏ kia giống như hiểu lời Cổ Ngọc Doãn nói nên ngừng khóc, hai con mắt đen lúng liếng cũng nhìn về phía ngọn tháp kia.

Nhưng nàng không thấy "người" trong miệng Cổ Ngọc Doãn mà chỉ thấy lửa đỏ hùng hục vì thế lại quay đầu nhìn Cổ Ngọc Doãn và cười "Ha ha ha".

"Người cũng nhìn thấy hấn có phải không?" Cổ Ngọc Doãn thấy nàng cười thì cũng cười theo, nhưng chưa được bao lâu nụ cười kia lại cứng đờ hóa thành một biểu tình quái dị.

Hấn nhìn thấy nam nhân trong ngọn lửa hơi cong eo nhặt một mảnh gạch xanh từ trên mặt đất sau đó đặt trên cái nền đã xây được một nửa, trát một tầng vữa sau đó lại khom lưng nhặt một miếng gạch khác.

Hấn cứ vậy lặp lại động tác kia, dưới đôi bàn tay linh hoạt của hấn ngọn tháp dần thành hình.

Lúc đắp khối gạch xanh cuối cùng hấn ngẩng đầu nhìn bên trên lại phát hiện bầu trời phía trên đã bị tháp chặn mất, cả người hấn chìm trong bóng đêm sâu thẳm, rốt cuộc không có cách nào chạm tới ánh sáng.

Ánh lửa chợt lóe, hấn lại thấy một hình ảnh khác: Nam nhân bung một chén canh đưa nó cho nữ nhân đang ngồi trên giường.

Hấn nói uống đi, để đứa nhỏ có thể nhanh chóng đầu thai, đối với mẹ con nàng đều là tốt.

Hấn còn nói: Chúng ta sẽ có đứa con khác, ta bảo đảm, hấn sẽ trở về tìm chúng ta.

Vì thế nữ nhân kia giữa đầu uống cạn bát canh màu nâu nhạt, nhắm nháp mùi vị chua xót nhất trên thế gian này.

"Ê ê." Đứa nhỏ trong ngực hấn thò một cánh tay ra, dùng ngón tay nhỏ trắng nõn chọc chọc vào ngực hấn.

Cổ Ngọc Doãn giống như tỉnh mộng cúi đầu nhìn nàng, nước mắt theo nếp nhăn trên khuôn mặt hấn rơi xuống khuôn mặt tròn trịa của đứa nhỏ. "Là ta," miệng hấn nhẹ nhàng nói ra hai chữ này.

Cả người hấn ngã trên mặt đất phát ra một tiếng không biết là khóc hay cười, "Là ta, là ta xây tòa tháp này, là ta tự tay giết chết con mình, tất cả đều là ta tạo nghiệt."

Lúc nói ra những lời này bên cạnh hấn bỗng có một cơn gió lạnh cuốn lên, bông tuyết bay hỗn loạn chạy về phía Ngọc Hà phía sau ngọn tháp.

Trong gió có tiếng ca phiêu đãng, giọng nói như phá tan màng nhĩ chui vào cơ thể hấn, khiến máu cả người hấn quay cuồng.

Cùng lúc đó hấn thấy vô số dấu chân nho nhỏ từ phía sau chui ra, "Bạch bạch bạch" dẫm lên mặt đất chạy về phía trước, xuyên qua tháp nhỏ chạy về phía Ngọc Hà.

"Tuyệt tự giảm thọ, xuống âm ty sẽ phải chịu tội, sẽ bị phản phệ..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên....."

Tiếng ca quanh quẩn gáo thét trong ngũ tạng lục phủ, đôi mắt Cổ Ngọc Doãn chợt sáng ngời, giống như bị ngọn lửa trong tháp thổi bùng lên.

Hấn lắc đầu nhìn về phía bóng người càng ngày càng gần phía sau rồi đột nhiên cười khóc nói, "Là ta, không, cũng là bọn họ, một kẻ cũng đừng mong sống sót."

Nói xong câu đó hấn giơ đứa nhỏ trong lòng lên cao và hét lớn với Bảo Điền đang chạy phía trước đám thôn dân, "Đừng tới đây, người dám tới ta sẽ ném nàng vào trong tháp."

Dù sao ta cũng đã thiêu nhiều đứa nhỏ như thế, thêm một đứa nữa cũng chẳng sao."

Bảo Điền bị những lời này dọa sợ tới mức lập tức ngừng lại, đứng yên không dám động.

Nhưng đám thôn dân phía sau hấn lại không để ý mà chạy về phía Cổ

Ngọc Doãn, không hề có ý dừng lại.

Bọn họ không hề để ý tới ánh lửa bùng lên từ ngọn tháp kia, còn có dấu chân rậm rạp xung quanh.

Thậm chí bọn họ còn không để ý tới nụ cười lạnh trên mặt Cố Ngọc Doãn mà chỉ chạy về phía bóng người bị ánh lửa chiếu đến mờ hồ phía trước.

Quả nhiên, Cố Ngọc Doãn thấy bọn họ tới thì bỗng nhiên xoay người, vòng qua tháp chạy về phía Ngọc Hà.

Đông tuyết và gió lạnh xẹt qua mặt hấn đau đớn nhưng hấn không hề để ý, chỉ vươn một tay bảo vệ đầu của đứa nhỏ trong lòng Nàng lại khóc, hấn là bị tiếng kêu thét phía sau dọa sợ.

Đừng sợ, Cố Ngọc Doãn ôm bọc tã lót chặt hơn, bọn họ sẽ không hại người được đâu.

Bọn họ sẽ chết, sẽ không bao giờ có thể hại người nữa.

"Tiểu Muội, Tiểu Muội....."

Giọng Vũ thị truyền đến từ phía sau mang theo thê lương dọa người, nhưng Cố Ngọc Doãn lại không nghe thấy.

Bởi vì nước sông Ngọc Hà đang ùng ục sôi lên, thứ tỏa ra không phải hơi nóng mà là sương trắng lạnh băng.

"Tuyệt tự giảm thọ, xuống âm ty sẽ phải chịu tội, sẽ bị phản phệ..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên....."

Tiếng ca từ mặt sông vọt lên, sắc bén cao vút, giống như muốn chọc thủng da người ta.

Nó nhào về phía Cố Ngọc Doãn lúc này đã bị bức tới bờ sông cùng đám người đen nghìn nghịt bao quanh hấn, giống từng móng vuốt điên cuồng cào xé, lật tung ký ức đầy máu tươi của những kẻ này.

"Thật không biết cố gắng, lại là con gái, mau đưa tới chỗ Cố lí chính, đừng để hỏng mất vận số trong nhà....."

"Năm đói khổ này trong nhà lại nhiều thêm một miệng ăn, tiền đi đi, tiền

đi đi.....”

“Đứa nhỏ này gầy yếu, sợ là không nuôi được đâu.

Mấy ngày lại bệnh, người và ta còn muốn sống hay không.....”

“Một chén thuốc là xong nhưng người còn sợ tốn mấy đồng.

Bây giờ sinh đứa nhỏ rồi còn phải tiến đi, nếu bị quan phủ bắt được thì phải làm sao.....”

“Tuyệt tự giảm thọ, xuống âm ty sẽ phải chịu tội, sẽ bị phản phệ..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên..... Cho đến khi mất mạng hồn cũng không được yên.....”

Mặt sông chậm rãi nhấc lên từng con sóng lớn, theo tiếng ca càng lúc càng cao, gần như chạm tới không trung đen nghìn nghịt.

Trong những con sóng ấy có những mũi băng lấp lánh như kim châm, chúng chuẩn bị ập xuống đầu tất cả.

Đám người lúc này mới hoàn hồn, phát ra tiếng kinh hô rồi vội chạy về sau.

Chỉ có Vu thị và Bảo Điền là vẫn chạy lên trước, liều mạng chạy tới bờ sông.

“Bảo Điền, coi chừng Cố Ngọc Doãn.”

Giọng nói nôn nóng của Triệu Tử Mai truyền đến từ sau lưng.

Bảo Điền ngẩng đầu vừa lúc thấy Cố Ngọc Doãn buồn bã gạt đầu với mình.

Ngay sau đó hắn bỗng nhiên nâng cánh tay lên dùng sức ném bọc tã lót về phía Bảo Điền.

“Rầm”, một tiếng nổ vang truyền tới, con sóng lớn từ giữa không trung nhào xuống đám người đang kinh hoàng chạy trốn.

Nhưng ngay sau đó mọi thứ đều an tĩnh, bọt sóng lùi xuống, chỉ để lại từng khối thi thể khó mà phân biệt.

Mỗi kẻ trong bọn họ đều bị hàng ngàn hàng vạn mũi băng xuyên qua người.

Còn Bảo Điền lại không thấy đau, cả đứa trẻ sơ sinh bị Cố Ngọc Doãn ném ra cũng biến mất.

"A..... A....." Khoảng khắc yên tĩnh bị tiếng khóc của Amy đánh tan, nàng giạt tay khỏi Susan chạy tới bên Vu thị lúc này đã ngất đi, miệng gào khóc, "Là nàng, nàng là tà ách, ta đã cầu xin nàng đừng giết các người, nhưng nàng vẫn giết muội muội."

Chương 156: 156: Thủ Phạm

"Nàng? Mọii mọii của cháu ư?" Triệu Tử Mai đang muốn tiến lên tìm kiếm Bảo Điền lại nghe thấy lời Amy thế là vội ngừng bước, trong lòng như có một cái dùi trống đang gõ dồn dập.

Hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Susan lúc này đang đứng như một pho tượng khắc, giọng run lên mới có thể nén được sợ hãi mà nói ra hai chữ, "Là ngươi."

Susan đứng bên cạnh tháp trẻ con, cách rất gần nên một phần tóc bị cháy, chẳng qua nàng ta chẳng hề phát hiện ra.

Đôi mắt màu xanh lam của nàng hoàn toàn âm đạm, đến trông trắng đều không nhìn thấy, thực giống hai cục đá tức giận.

Một sợi khói đen tràn ra từ thân thể nàng, lượn lơ vòng quanh hóa thành vô số vết chân trẻ con vừa đen vừa nhỏ.

Chúng nó dẫm lên mặt đất bạch bạch, trong đám cỏ hoang chợt có tiếng cười "Khánh khách" truyền ra.

"Lúc đầu cháu cũng không biết nàng bị làm sao, chỉ cảm thấy nàng trở nên rất quái lạ.

Lúc ở trước mặt mọi người nàng giả bộ thân thiết với cháu, nhưng lúc chỉ có hai người nàng rất lạnh nhạt, không giống mommy trước kia chút nào.

Nàng còn để cháu nói ra lời không lễ phép kia với Tiểu Ngộ tử tử để đuổi bọn họ đi, nàng nói bọn họ sẽ gây trở ngại cho nàng.

Đêm đó cháu giống như bị mộng du, lúc tỉnh lại thì thấy vết máu trên người nàng..... Sau đó cháu nghe Mike nói ca ca ở khách điểm chết nên

cháu mới hoài nghi nàng nhưng không dám nói.”

“Cháu nhớ rõ bài ca dao mẹ cháu hát, nhớ mang máng bóng dáng mẹ còn cái gì mà cây thanh mai, tường vây bằng đá thì căn bản là kỷ ức của nàng.

Chẳng qua nàng muốn tìm được cái thôn này nên mới lợi dụng cháu.

Nhưng thực không ngờ cháu thực sự tìm thấy người nhà của mình, tìm được mẹ mình.

Ngày đó trong lúc vô tình cháu nhìn thấy dây trường mệnh trên tay Thâm Nhi ca ca, huynh ấy còn nói dây trường mệnh của nhà họ rất đặc biệt.

Không phải cách bện khác biệt mà do trong số 5 màu chỉ bện đó không có màu đen.

Dây trường mệnh ấy giống hệt cái cháu có, xanh trắng đỏ vàng..... là dây trường mệnh thiếu một màu.”

“Cháu tìm được người mình đã mơ thấy vô số lần, nhưng lại không dám nhận mẹ.

Susan nói với cháu là chỉ cần cháu thành thật cảm miệng, không nói gì thì nàng sẽ không tổn thương người thân của cháu.

Thế là cháu chỉ có thể nhịn, nuốt bí mật kia vào bụng.

Dựa theo nàng ra lệnh cháu còn phải dẫn dắt mọi người vào thôn, bởi vì không giết sạch người ở thôn này thì nàng sẽ không rời đi.....”

“Cho nên tà ám dưới cây đa là nàng có tình thả ra để hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, như thế nàng mới có thời gian để tà ám khác đi giết người một nhà kia.”

Amy nói năng lộn xộn nhưng Triệu Tử Mai lại hiểu hết.

Hắn nhìn dấu chân càng ngày càng tụ lại nhiều quanh Susan thì bỗng nhiên hít ngược một hơi lạnh, “Chẳng lẽ lang trung kia cũng là.....”

“Nàng đưa đồng hồ quả quýt cho ông ta để ông ta nói dối Cố lí chính, nhưng..... nhưng cuối cùng nàng vẫn giết ông ta để diệt khẩu.” Nói tới đây Amy khóc rống lên, “Cháu cũng nghe lời nàng nói, không hé răng nói

một lời nhưng nàng vẫn cườp muội muội của cháu đi."

Bả vai nàng bỗng nhiên bị một đôi tay mềm mại ôm lấy.

Vu thị ôm chặt Amy vào lòng, nói không nên lời, "Tiểu Lăng, có biết vì sao dây trường mệnh của nhà ta không có màu đen không? Màu đen đại diện cho nước, nhưng trong mệnh của mấy đứa đã có quá nhiều nước rồi, nương sợ nước lại mang các người đi nên mới không dám dùng nó.

Tiểu Lăng, con là Tiểu Lăng của ta, mỗi lần thấy con khóc là ta sẽ đau lòng.

Ta biết con là Tiểu Lăng của mình, cũng biết con không chết."

"Nhưng tiểu muội, tiểu muội vẫn bị nước mang đi, là con sai, nếu con nói sớm thì có lẽ tiểu muội sẽ không có việc gì." Amy vùi đầu trong ngực Vu thị mà hồn thần khóc đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

"Muội muội của cháu không chết."

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ cách đó không xa.

Mọi người kinh ngạc quay đầu thì thấy Mục Tiểu Ngộ đang ôm một bọc tã lót cùng Bảo Điền đi về phía này.

Trên mặt nàng là một nụ cười lạnh, khóe mắt liếc về phía Susan đang đứng bên tháp.

"Tiểu Ngộ, người..... người rời đi lúc nào mà ta không phát hiện ra?"

Mục què cả kính đến mức cầm cũng suýt rơi.

Ông ta vẫn luôn cho rằng Mục Tiểu Ngộ đang đứng bên cạnh mình nên vừa rồi ông ta mới đặt toàn bộ tâm tư ở trên người Susan, căn bản không thấy được nàng lao ra cứu người lúc nào.

"Chờ ông để ý thì rau cũng lạnh rồi." Mục Tiểu Ngộ mĩa ông ta một câu, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Susan, không hề di chuyển.

"Lần này may có Mục cô nương, nếu không phải nàng ấy dùng tiền đồng ngăn băng thì chỉ sợ thuộc hạ và đứa nhỏ đã bị đâm như con nhím giống những kẻ kia." Bảo Điền vừa nói vừa trao đứa bé cho Vu thị lúc này đang mừng rỡ như điên.

Hắn còn không nhìn được nhẹ nhéo mũi đứa nhỏ một cái.

"Đừng vội vui mừng quá sớm, tà ám đã hoàn toàn trôi dạt ra tay giết người, hẳn sẽ liên lụy người vô tội." Mục Tiểu Ngộ lạnh lùng nói một câu này, sắc mặt càng ngày càng trầm.

"Hiện tại chúng ta phải làm thế nào đây?" Triệu Tử Mai đi đến bên cạnh Mục Tiểu Ngộ, nhìn không được nhìn chăm chăm Susan bởi vì khói đen quanh người nàng kia càng ngày càng nồng đậm khiến người ta gần như không thấy rõ bộ dạng vốn dĩ của nàng ta.

Trong cơ thể kia thì thoảng sẽ có tiếng cười của trẻ con vang lên, cực kỳ quái dị.

"Tỷ tỷ mau cứu mommy, trong thân thể mommy có đồ xấu xa, nhưng nàng không phải người xấu." Amy vùng ta khỏi ngực Vu thị dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Mục Tiểu Ngộ.

"Ta....." Mục Tiểu Ngộ nhất thời không biết nói gì.

Nàng biết bằng sức lực của bản thân thì nàng không thể thêu tà ám từ trong người Susan ra được.

Dù có cả Mục què cũng không ăn thua gì, thứ này oán khí quá sâu nặng, hơn nữa nó là do hàng trăm hàng ngàn linh hồn tụ lại nên sớm hóa thành ác linh, dù là châm đồng cũng không độ hóa được chúng nó.

Trong tình huống này nàng cũng chỉ có thể tạm thời thử một lần, nếu không kể cả bọn họ hay những thôn dân còn sống kia đều sẽ bị tà ám này cắn nuốt.

Huống hồ.....

Mục Tiểu Ngộ cúi đầu nhìn xuyên tràng hạt trên cổ tay mình, trong lòng lập tức động: Huống hồ còn có Tang cơ mà.

Nếu quả thực không còn đường lui thì nàng cũng chỉ có thể cởi xuyên tràng hạt này và thả nó ra. Chủ ý này nàng đã sớm nghĩ tới, cho nên dù có hơi do dự lo lắng từ đây không thể đoạt lại cơ thể mình thì nàng cũng nhanh chóng vút chần chừ ra sau đầu để hạ quyết tâm.

Nàng nhìn Susan đang đứng ở bên cạnh tháp bất động sau đó nhéo châm đồng xuống về phía nàng kia, miệng thì thầm, "Ngàn thần vạn thánh, bảo hộ châm này.

Quỷ quái xấu xa, biết tên biết họ.

Cần nhanh bắt được, không được chậm trễ.”

Châm đồng mang theo gió mạnh xuyên qua giữa mà Susan, hơn nữa có vẻ thực sự có tác dụng bởi vì khói đen quanh người nàng ta quả thực chậm rãi biến mất, tan thành mây khói, để lộ bộ dạng vốn có của nàng ta.

Chương 157: 157: Đối Kháng

Mục Tiểu Ngộ thấy mái tóc bị đốt cháy của Susan cùng những đốm lửa đậu trên đó.

Thậm chí nàng còn nhìn thấy nàng kia giật mình, tròng mắt có ánh sáng nhạt.

Nhưng lúc nàng cho rằng mình đã thành công thì Susan bỗng nhiên chớp mắt, khoe miệng nhếch lên lộ ra một nụ "cười nhạt" khác biệt.

"Đừng đi, tôi trong tháp với ta, cha mẹ không cần ta, ta mong thật lâu nhưng bọn họ không tới..... Ta đói bụng..... đói bụng....."

Anh linh thông qua miệng Susan "nói chuyện", giọng nói bèn nhọn như tiếng chuông khiến đầu Mục Tiểu Ngộ đau đớn.

Cùng lúc đó nàng nhìn thấy châm đồng chui ra khỏi mào nàng kia, kéo theo sợi chỉ trắng mang màu sắc ảm đạm.

Nó "lạch cạch" rơi xuống mặt đất và nhanh chóng bị lửa tràn ra từ ngọn tháp nung đỏ lên.

Mục Tiểu Ngộ sờ tay lên xuyên tròng hạt sau đó đưa mắt ra hiệu cho Triệu Tử Mai ở phía sau, ý bảo hấn cất kỹ xuyên tròng hạt này một khi nàng cởi ra Triệu Tử Mai biết nàng muốn làm gì nên trong lòng hoảng sợ.

Hấn vừa định đi lên ngăn cản thì phía sau bỗng có một bóng người nhào lên xông thẳng tới chỗ Susan.

"Người giết chồng ta, mau đèn mạng." Vợ của lang trung lập tức nhào tới, tay bóp cổ nàng kia đẩy về phía cửa tháp đang cháy hùng hục.

Bóng dáng hai người nhanh chóng bị khói đen nuốt chửng.

Thấy thế Amy vội che mắt thét lớn, Mục Tiểu Ngộ và Triệu Tử Mai

cũng kính sợ, vừa định tiến lên ngăn cản lại thấy trong khói đặc có một người đi ra.

Sau đó là tiếng gào thảm thiết vang lên từ trong tháp, tê dại như nổ phổi khiến mọi người quá kính sợ.

"Đừng kêu nữa, đợi cháy thêm một lát là thành tro rồi."

Susan đứng bên cạnh tháp cười, mắt nàng ta liếc nhìn đám người Mục Tiểu Ngộ đang định xông lên cứu người.

Nụ cười của nàng ta càng đậm hơn, "Suýt, các người nghe xem, bà ta không kêu nữa rồi, không cứu được, cứu không được."

Tiếng bước chân xung quanh tháp càng thêm vui sướng, chúng chạy vội, tiếng cười vang lên không dứt, giống như cái tháp vừa mới cắn nuốt một người sống kia chính là thần vật hiển tế.

Susan cũng cười cực kỳ vui vẻ, rốt cuộc nàng ta cũng được như ý.

Ai biết nàng ta lại thu lại ý cười, ánh mắt sắc bén nhìn quanh bốn phía hỏi, "Tiếp theo là kẻ nào đây? Ai muốn tới chơi với ta nữa?"

Ánh mắt lạnh lẽo dọa người kia khiến những người ở đó đều lạnh run lên.

Đứa con dâu còn đang khóc rống vì mẹ chồng mới chết cũng chỉ dám trừng đôi mắt dăm lệ nhìn Susan sợ hãi.

"Nuơng, con sợ." Trong cảnh tĩnh mịch ấy Thâm Nhi siết chặt góc áo Vu thị nhẹ nhàng nói ra một câu ghen trong lòng mỗi người.

"Người sợ ta sao?" Susan chậm rãi chuyển ánh mắt về phía Thâm Nhi, đôi mắt híp lại, trên mặt mang theo ý cười kinh dị, "Vậy người tới chơi với ta được không?"

Rốt cuộc có người đáp lại nên nàng ta cực kỳ hưng phấn, vội cất bước chạy tới chỗ Thâm Nhi.

Mái tóc bị cháy hơn nửa vẫn bốc khói, váy rách nát kéo trên mặt đất phát ra tiếng "sàn sạt".

Vu thị một tay ôm Tiểu Muội, một cái tay khác lại không sao bảo vệ được hai đứa nhỏ còn lại vì thế chỉ có thể che chở bọn họ ở phía sau mình.

Bốn mẹ con cùng nhau lùi về sau, nhưng Thâm Nhi thấy đôi mắt không tròng trắng kia nhìn chằm chằm mình thì sợ tới mức luống cuống.

Hắn lập tức chạy, không màng Vũ thị gọi mà chạy về phía đám cỏ hoang phía sau.

Susan dừng lại, trên mặt vẫn là nụ cười quái dị kia, "Người trốn sao? Ta sẽ tới bắt người nhé? Bắt được là người thua." Nàng ta cười, vòng qua Vũ thị chạy tới bãi cỏ hoang, bước chân cực nhanh giống một đứa nhỏ hung phần chơi trốn tìm.

"Thâm Nhi, Thâm Nhi, người đừng trốn nữa, ta thấy người rồi, nhìn thấy đỉnh đầu của người kia." Susan cười "khánh khách", một tay vén đồng cỏ cao tới eo mình ra, đôi mắt nghiêng về phía trước, nơi ấy có một chỗ cỏ bị đè xuống, "Người thua thì ta sẽ ném người vào trong tháp, để người hóa thành tro, như vậy người sẽ vĩnh viễn không thể rời đi."

Nàng ta nhìn cái đỉnh đầu nhỏ nhỏ kia, thấy tiếng hít thở dồn dập của đứa nhỏ thì cười đến rung cả vai, "Tiểu ca ca, ta tìm được người....."

Phía trước bỗng nhiên có một bóng người chặn ngang, Triệu Tử Mai vươn cánh tay ngăn nàng ta lại, miệng nhếch lên nói, "Hai người chơi có gì thú vị, không bằng thêm ta nữa nhé."

So với hắn thì ta trốn kỹ hơn nhiều, đảm bảo người sẽ không tìm thấy."

Susan sững sốt chớp mắt vài cái sau đó bĩu môi, trong mắt nổi lên hung dữ, "Khoác lác, sao người biết ta không tìm được người?"

"Vậy thử xem, chẳng phải như thế sẽ biết sao?" Triệu Tử Mai cố trấn định mà tiếp tục kích thích nàng, "Nếu người tìm được ta thì ta sẽ ở lại, ngày ngày chơi với người, được không?"

Lúc nói lời này hắn đồng thời liếc Mục Tiểu Ngộ một cái, thấy nàng đang liều mạng cởi xuyên tràng hạt trên cổ tay xuống.

Nhưng xuyên tràng hạt kia giống như dính lên da nàng, không sao cởi được.

Trong lúc nhất thời Triệu Tử Mai không biết nên vui hay buồn.

Đúng lúc ấy Susan lại nói chuyện: "Không cần, ta muốn chơi với hắn, không thích chơi với người." Giọng nàng ta cực kỳ kiên định, còn lộ tức tối giống như hắn đang cản trở trò chơi của mình vậy.

Chọc giận nàng sẽ có kết cục gì Triệu Tử Mai hiểu rõ, vì thế hắn chậm rãi lùi qua một bên nhường đường cho nàng ta.

Susan cười lạnh một tiếng sau đó lại chuyển tầm mắt qua chỗ Thâm Nhi, lần này trên mặt nàng ta là tàn nhẫn, bước chân cũng nhanh hơn.

“Phanh” một tiếng, nàng ta liếc thấy Triệu Tử Mai lấy ra một thứ gì đó màu đen bốc khói trắng.

Vừa cúi đầu Susan đã thấy trên giày của mình có một lỗ tròn nhỏ, máu từ bên trong đang chảy ra nhuộm đỏ cỏ cây xung quanh.

“Ngươi đánh ta.”

Những lời này còn chưa nói xong Triệu Tử Mai đã lao ra ôm chặt lấy Thâm Nhi còn đang ngồi xổm trong bụi cỏ và không hề quay đầu lại đã chạy về phía trước.

“Ngươi đánh ta.” Susan lặp lại ba chữ này sau đó mang theo nức nở, nước mắt từ hốc mắt dâng lên, nàng ta không màng đau đớn mà liều mạng dậm chân, giống như một đứa nhỏ bị bắt nạt.

Nhưng rất nhanh tiếng khóc ngừng lại, nàng ta nhìn bóng dáng sắp lẫn vào bụi cỏ thì nắm chặt tay, cắn chặt răng đứng đó một lúc lâu mới gào lên một tiếng.

Giống như nghe thấy mệnh lệnh, những bước chân đang vòng quanh tháp lập tức tụ về phía bụi cỏ hoang, đuổi theo Triệu Tử Mai.

“Mục cô nương, ngươi nhanh lên.” Bảo Điền sắp khóc tới nơi rồi.

Vì vừa rồi cứu đứa nhỏ nên hiện tại chân hấn bị thương, không thể động đậy.

Thấy anh linh đuổi theo Triệu Tử Mai tất nhiên là hấn hoảng hồn, nhưng Mục Tiểu Ngộ lại cố tình không rời được xuyên tràng hạt kia.

Mặc dù nàng dùng cả răng cắn nhưng vẫn không rời được nó xuống.

Hạt châu giống như mọc rễ trên tay nàng, không ngừng đối kháng với nhiệt khí đang bốc lên.

Nóng lạnh đan xen khiến nàng không nhìn được run rẩy kịch liệt.

Chương 158: 158: Tội Nhân

Susan khập khiễng nhưng bước chân vẫn cực nhanh, những dấu chân vây quanh nàng ta vẫn tứ tán về bốn phía đồng thời chạy tới chỗ Triệu Tử Mai lúc này đang ôm Thâm Nhi.

Bọn chúng chạy tới trước để ngăn hai người kia lại.
“Đừng sợ, nhắm mắt lại, không cần nhìn.” Triệu Tử Mai ấn đầu Thâm Nhi vào vai mình, hẳn có thể cảm nhận được cả người đứa nhỏ đang run rẩy.

Chính hẳn cũng đang hoảng sợ, tim đập thình thịch, bởi vì hẳn đột nhiên thấy sau cổ thực lạnh, giống như có ai đó thổi hơi lạnh vào cổ hẳn.

Vừa định quay đầu lại hẳn đã thấy vài sợi tóc bị đốt nham nhờ vương trên bả vai mình, còn có trên má, mang theo mùi cháy khét.

Một thân thể lạnh như băng chậm rãi dán lên phía sau lưng Triệu Tử Mai, hẳn thậm chí có thể cảm giác được nhịp tim và hô hấp của thân thể kia.

“Người đánh ta.” Trong giọng nói của Susan còn mang theo tử thân, tay nàng ta từ eo hẳn duỗi đến, đầu ngón tay ấy dính đầy tro, lúc xẹt qua quần áo hẳn để lại vài vệt đen thui.

Mùi cháy khét kia càng ngày càng nồng, Triệu Tử Mai liều mạng nhắm mắt lại không nhìn bàn tay Susan đang nắm chặt lấy tay hẳn.

Hiện tại hẳn giống một con cá rời khỏi nước, cả người vô lực, giống như giây tiếp theo sẽ vì thiếu oxy mà chết.

Cũng may hẳn không cần dùng nhiều sức bởi vì cánh tay Susan đã quắp cả người hẳn kéo lên khỏi mặt đất.

“Lão đầu nhi.”

Sau khi dùng mọi biện pháp vẫn không thể tháo xuyên tròng hạt trên cổ

tay xuống Mục Tiểu Ngộ tức muốn học máu mà gào lên với Mục què.

Ông ta lập tức hoàn hồn, vội điều khiển chằm đồng lao về phía Susan, nhưng còn chưa tới nơi nó đã bị mấy cái bóng xám chặn lại, cứ thế lơ lửng giữa không trung không thể di chuyển.

Susan thì cười "Khánh khách", hai tay vòng quanh eo của Triệu Tử Mai kéo cả hấn và Thâm Nhi về phía tháp trẻ con.

"Bảo Điền, dùng kiếm của ngươi bỏ xuyên tròng hạt này ra." Nhìn thấy Triệu Tử Mai chỉ còn cách tháp trẻ con vài bước thế là Mục Tiểu Ngộ đơn giản chìa cánh tay ra và lệnh cho Bảo Điền lúc này đã sợ tới mức không biết phải làm sao.

Thấy Bảo Điền chần chừ rút trường kiếm ra nàng lại thét lên, "Chém xuyên tròng hạt này đi, mau."

Bảo Điền nghe thế thì không do dự nâng kiếm lên, lưu loát bỏ xuống.

Lưỡi đao sắc bén chạm vào hạt châu lại chỉ thấy "Leng keng" một tiếng, tròng hạt cứ thế tỏa ánh kim quang ngăn lại, thanh kiếm bắn ra ngoài gãy thành mấy mảnh.

Cùng lúc đó mạch của Mục Tiểu Ngộ chấn động, trong đầu có một làm sương trắng tràn ra.

Khi nó tan đi nàng nhìn thấy một hồ nước như quả trứng, bên trong có mấy đóa sen hồng e ấp soi màu đỏ lên mặt nước.

Bên cạnh hồ nước là mấy bậc thang thô ráp, tầng trên cùng có một cánh cổng vòm vỡ nát, thoạt nhìn giống như cửa của một tòa tháp.

Nhưng đỉnh tháp kia đã tàn khuyết nên không nhìn được đủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra đồ án trang trí bằng hoa sen bên trên.

Phía sau hoa sen hình như còn có điều khắc khác nhưng chúng quá mức cổ xưa, sớm bị năm tháng che khuất diện mạo vốn có.

Phía sau cổng vòm giống như rừng rậm sum suê, từng tầng đá lởm chởm vươn lên bầu trời xanh đến sáng trong...

Có một người đang đứng trên thềm đá, là một hòa thượng trẻ tuổi, dáng người thẳng tắp.

Hắn cúi cút đứng trước cổng vòm, giống một gốc cây dương đột nhiên mọc ra.

Hắn đứng nghiêng một bên cổng, cho nên Mục Tiểu Ngộ không thể thấy rõ bộ dạng của hắn, chỉ có thể đại khái nhìn ra hình dáng lập thể của mi mắt và mũi.

Mục Tiểu Ngộ nhận ra người này, bởi vì trên người hắn là một bộ cà sa màu đỏ.

"Lại là người làm." Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau cổng vòm.

Hóa ra nó cũng ở chỗ này, không, đây vốn là ký ức của nó, là đồng ký ức để lâu đã phủ đầy bụi.

Mục Tiểu Ngộ nheo mắt, muốn nhìn rõ người đứng phía sau cổng vòm nhưng lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng kỳ quái.

"Vì sao người lại giết người, bọn họ đều vô tội, không làm chuyện ác nào."

Giọng Tang lại vang lên phía sau cửa.

"Ta đã làm gì?" Hòa thượng trẻ tuổi kia cười ôn nhu như nước sau đó nói ra những lời khiến Mục Tiểu Ngộ cực kỳ mê mang, "Ta chỉ không cẩn thận đánh đổ giá cấm nên, thiêu hủy kinh văn."

Người nói xem, giữa ta và tên ác ôn trên tay mang 30 mạng người kia thì ai tội nghiệt nặng hơn?"

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên không trung không một gợn mây, ánh sáng trong mắt lại càng âm đạm hơn, đáy mắt như chông chát không cam lòng và tuyệt vọng mấy ngàn năm, "Ánh trăng tối rồi, ánh trăng rơi xuống người ai đầu tiên thì kẻ đó chính là tội phạm mà trời cao lựa chọn."

Bọn họ nói đây chính là "trời sinh đã thế".

Vốn ta cũng tin, tin vào trời cao, ta biết ông ta nhất định sẽ không đổ vạ rũi lên đầu ta.

Nhưng ta sai rồi, lúc ánh trăng từ không trung trút xuống người ta thì tên ác ôn kia đã cười nói: "Đại sư, người xem, làm người tốt có ích lợi gì?" Nói tới đây hòa thượng ngừng câu chuyện, lúc Mục Tiểu Ngộ nín thở cho

rằng Tang sẽ chui ra từ cánh cổng vòm thì tên kia lại chọt cởi áo cà sa xuống bên hông, để lộ tấm lưng.

Trong nháy mắt Mục Tiểu Ngộ cho rằng hắn bị người ta lột da, bởi vì toàn bộ phần lưng của hắn đều là máu chảy đầm đìa, không có một tác da thịt lành lặn.

Nhưng khi nàng nhìn thấy những vết lõm sâu gồ ghề trên đó thì nàng bỗng hiểu lúc còn sống hắn đã gặp phải chuyện gì.

Một cơn sóng nhiệt từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu tùm nàng quay trở lại hiện thực trước mặt.

Hạt châu vẫn quán quanh cổ tay, chúng giống như mọc răng cắn lên cổ tay nàng khiến máu chảy đầm đìa.

Nhưng cỗ nhiệt khí kia vẫn không ngừng bốc lên, theo mỗi lỗ chân lông trên thân thể mà phun trào ra ngoài, giống như muốn xé rách cả người nàng.

"Triệu Tử Mai." Trong đôi mắt Mục Tiểu Ngộ lúc này có nước mắt, hiện tại Susan đã kéo Triệu Tử Mai và Thâm Nhi tới bên cạnh cửa tháp.

Ngọn lửa từ tháp tràn ra liều mạng liềm lấp bọn họ Amy đang thét chói tai nhưng tiếng thét truyền tới bên tai nàng lại trở nên rất nhỏ, "Triệu Tử Mai, cố kiên trì một chút nữa."

Nhưng Triệu Tử Mai lại không nghe thấy nàng nói, hắn và Thâm Nhi bị cánh tay như sắt kia kiềm chặt thì đã mất đi ý thức, chỉ mặc Susan kéo bọn họ tới bên tháp.

"Con mèo nhỏ, mũi hồng hồng.

Nằm trên mái nhà căn cọng rơm.

Thật đáng yêu, mau tới mà bắt ta nè....." Một tiếng ca trầm thấp lại ôn nhu truyền ra từ bụi cỏ, Susan sửng sốt sau đó chọt nghiêng đầu qua một bên nhìn ra phía sau.

Vu thị không ngừng ngâm nga, nàng giao đứa nhỏ trong lòng cho Amy sau đó móc một miếng bánh bao từ trong tay nải mang theo người và giro về phía Susan, "Tới chỗ nương này, nương có đồ ăn ngon, ăn no rồi nương sẽ hát cho con nghe."

Tay nàng ta run lên lúc nhìn thấy từng bóng dáng chui ra khỏi thân thể Susan và chậm rãi ào tới.

Nhưng nàng ta vẫn cười, lại dõ dành giống như bao nhiêu năm nay mỗi lần tới trước tháp nàng ta đều làm, "Nương tới thăm con, mang cho con đồ ăn ngon, mau đến để nương ôm vào lòng.

Nương thật nhớ con."

Tay Susan gục xuống dưới, nàng ta và Triệu Tử Mai cùng nhau ngã xuống bên cạnh cửa tháp.

Một cái bóng cuối cùng rời khỏi thân thể nàng ta chạy về phía Vu thị, quấn quanh thân thể của nàng rồi hóa thành khói đặc lồi nàng về phía tháp trẻ con.

"Nương." Amy đuổi theo, đứa nhỏ trong ngực nàng cũng oa oa khóc lớn,

"Con tìm nhiều năm như thế mới gặp lại ngài, xin đừng rời bỏ con."

Con bé không đuổi kịp, không ai có thể đuổi theo nó.

Nó đợi nhiều năm như vậy, hận nhiều năm như vậy đơn giản cũng chỉ muốn có được một cái ôm ấm áp.

"Mau lên." Thấy Vu thị bị cuốn vào trong tháp Mục Tiểu Ngộ cảm giác lông tóc cả người mình dựng hết lên.

Nàng đã nghe thấy tràng hạt "Kéo kẹt" rung động, nó đã gần vỡ vụn, chỉ còn kém một chút.

"Mục cô nương, thay ta cảm ơn Triệu đại nhân, cảm ơn hắn đã giúp một kẻ có tội như ta giữ..... bí mật....."

Giọng Vu thị ngày càng nhỏ, ngọn lửa nuốt sống nàng ta.

Nhưng một khắc cuối cùng kia Amy nhìn thấy một đôi mắt nổi lên trong ngọn lửa.

Đôi mắt kia giống hệt đôi mắt của chính mình.

Dù người kia đã không thể nói chuyện nhưng đứa nhỏ vẫn nghe thấy người đó gọi tên mình.

"Tiểu Lăng."

“Phanh” một tiếng, hạt châu bắn ra khắp nơi, ba ngọn lửa lóa mắt bắn ra từ lòng bàn tay Mục Tiểu Ngạo, vọt thẳng tới tháp trẻ con.

Lời cuối sách:

“Người đã giết Tiểu Lăng, ta sẽ không để người lại mang Tiểu Muội đi.”

“Đưa con bé đây.”

“Cố Ngọc Minh, người sẽ gặp báo ứng.”

“Đưa cho ta.”

.....

.....

“Ầm.”

Gậy đánh trúng tên kia, nàng ta đẩy mạnh hấn vào trong lò, lửa nhào tới liềm qua tóc và quần áo hấn.

Hấn giãy giụa định bò ra nhưng nàng lại cầm trong tay một cây gậy đập lên đầu hấn thật mạnh.

“Tiểu Lăng, luyện tiếc..... không..... không chết.....”

Hấn run run nói ra một câu cuối này nhưng nàng đã không nghe rõ.

Không trung bị tia chớp rạch ngang, tiếng sấm đi đùng đình tai nhức óc.

Chương 159: 159: Khắc Vợ

Như Ý luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Tuy từ khi đón dâu và bái đường tới giờ đều không có vấn đề gì, nhưng lòng nàng ta vẫn lo sợ.

Đặc biệt khi nàng ta ngồi một mình trên giường đệm phủ kín long nhãn và hạt sen trong căn phòng tân hôn kín đáo này.

Trong sân là tiếng kèn pháo náo nhiệt nhưng lại như xa xôi cực kỳ.

Trong đầu nàng ta vang lên mấy câu vô tình nghe được khi mới vào cửa.

“Dương gia lại cưới con dâu mới, người trước còn chết chưa được ba tháng đúng không?”

“Làm gì đơn giản như thế, người không hiểu chuyện nhà họ rồi.

Vợ cả của Dương đại thiếu gia Dương Tử Vân qua đời một năm trước, nửa năm sau hắn lại lấy một người.

Ai biết vị tiểu nương tử kia vừa gả tới đây được có vài ngày đã chết.

Thế nên hai tháng sau hắn lại cưới một người khác.

Nhưng người có biết không, cô dâu mới lại chết trong kiệu, còn chưa vào cửa đã xong đời rồi.

Dương lão gia thấy thế thì sốt ruột, chưa tới ba tháng đã lại vội sắp xếp một cuộc hôn nhân khác cho con mình.”

“Này..... Nếu thế thì vị tân nương hôm nay cưới vào cửa là người thứ tư rồi à? Vậy chỉ nguyên sinh lễ cũng đã tốn bao nhiêu rồi đúng không?”

“Dương gia có rất nhiều tiền, Dương Tử Vân lại là con trai độc đinh

của Dương lão gia, chuyện bạc đương nhiên không cần lo lắng.

Theo ta nói thì nhà họ nên tìm một vị thầy bói cho con trai mình mới đúng, đã khắc chết ba người vợ rồi, này không phải do mệnh khắc thê sao?”

Khắc thê.

Như Ý chỉ nghe cha mẹ nói Dương Tử Vân này có phu nhân chết bệnh một năm trước cho nên mới muốn cưới người khác.

Nàng ta không hề biết trước mình hẳn còn từng cưới hai người vợ khác, đã thế bọn họ cũng đều đã qua đời.

Bọn họ chết như thế nào? Nàng không biết, nhưng lại thấy có chút kỳ quặc, nếu không vì sao người nhà họ Dương lại không nói rõ lúc tới cửa cầu hôn?

Nghĩ đến đây Như Ý cảm thấy sau cổ mình lạnh căm, rịn mồ hôi.

Nàng ta đứng dậy, kéo khăn trùm xuống giạt giạt thân thể cương cứng của mình sau đó đi tới cạnh bàn cúi đầu nhìn nghiên mực to màu xanh lá trên đó.

“Sớm biết như thế hà tất lúc trước phải tính mọi cách tới đây.

Chẳng nhẽ lại như giỏ tre múc nước, tất cả là công dã tràng ư?” Nàng ta than nhẹ một tiếng, đầu ngón tay sờ nghiên mực, cảm nhận hơi lạnh nhẹ truyền tới.

Cửa phòng bị người ta gõ ba tiếng, một giọng nói trẻ con non nớt vang lên, “Mẫu thân, nữ nhi mang cho ngài chút đồ ăn, ta có thể vào không?”

Mẫu thân.....

Như Ý chưa quen thuộc với xung hô này nên trong lúc nhất thời nàng hơi hoảng hốt, mày nhíu chặt suy nghĩ một hồi mới nhớ ra người ngoài cửa là Liễu Tỷ, con gái của Dương Tử Vân với vợ cả.

Vì vậy nàng ta nhanh chóng quay lại giường ngồi xuống sau đó cất lời, “Vào đi.”

Liễu Tỷ chưa đến tuổi cài trâm nên chỉ búi tóc hai bên, sắc mặt trắng nõn, mi mắt tinh xảo, cực giống cha mình.

Cô nhóc đi tới trước mặt Như Ý đặt khay xuống nói, “Mẫu thân đã lâu chưa ăn cơm hẳn đã đói, ngài mau ăn bát canh trứng này đi.”

Như Ý cầm kích cười với con bé rồi đón lấy cái bát, "Liễu Nhi thật ngoan."

Nhưng vừa cầm lấy thìa nàng ta đã nghe thấy Liễu Tỷ nói, "Mẫu thân, ngài đẹp như thế vì sao phải gả cho cha ta? Ông ấy không khỏe, sợ là không chống đỡ được lâu nữa, ngài còn trẻ thế chẳng lẽ định làm quả phụ sống cả đời ư?"

Như Ý đã ăn một thìa canh trứng nhưng lúc này nó lại nghẹn ở cổ như cục đá, không sao nuốt xuống được.

"Ta muốn uống chút trà." Nàng vuốt cổ mình sau đó cầu xin nói với Liễu Tỷ.

Liễu Tỷ lại không nhúc nhích, chỉ híp mắt nhìn nàng sau đó cười lạnh nói từng câu, "Người gả tới đây chính là vì bạc của nhà chúng ta phải không?" Cô nhóc chậm rãi ngồi xồm xuống, hai tay đặt trên đầu gối ngoan ngoãn ngửa đầu nhìn nàng kia nói, "Đáng tiếc người tính sai rồi, hai kẻ gả tới trước người đều đã chết, mà người biết vì sao các nàng lại chết không? Rất thảm, nói ra sợ người sẽ bị dọa đó."

Tuy lý trí biết không nên hỏi vì đây chính là bẫy của Liễu Tỷ nhưng Như Ý vẫn không nhịn được rít qua kẽ răng vài chữ, "Như thế nào..... họ chết như thế nào?"

Liễu Tỷ đứng lên, mũi hừ một tiếng sau đó nhìn ra ngoài cửa lúc này đầy xác pháo và lạnh lùng nói, "Một kẻ trượt chân ngã vào ao cá, lúc nha hoàn tìm thấy thì cả người đã trắng bệch trương phình, ngón tay to như củ cải nhỏ ấy."

Nói tới đây cô nhóc nhìn khuôn mặt trắng xanh của Như Ý và tiếp tục, "Một kẻ khác chết trong kiếp hỉ, người bên ngoài không hề biết, kèn pháo tung trời không khác gì hôm nay."

Ai biết vừa mở kiếp ra đã thấy thi thể, người đã cứng lại.

Thế là hỉ sự thành tang sự, người thổi kèn cũng chẳng cần đổi, người nói có buồn cười không."

Đương nhiên Như Ý chẳng thấy buồn cười gì, nàng ta thờ phì phò hỏi,

"Vì..... vì sao người lại muốn nói với ta những lời này?"

"Ta tốt bụng nhắc nhở người thôi," Liễu Tỷ cười với nàng ta, nụ cười kia cực kỳ ngây thơ đáng yêu, "Ta sợ người dẫm vào vết xe đổ của các nàng, mẫu thân, nếu thế ta sẽ khóc chết mất." Nàng nói xong thì dùng đầu ngón tay xoa xoa mắt mình làm bộ rơi lệ, sau đó cười đắc ý và xoay người đi

ra ngoài.

"Ta sẽ chết sao?" Như Ý nhìn chữ "hỉ" đỏ thẫm trên bàn thì trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Mãi lâu sau nàng ta mới liều mạng lắc lắc đầu nói, "Không, ta sẽ không, một ngày còn chưa được hưởng phúc thì ta sẽ không chết bi thảm được." Nàng ta nhoén miệng cười với mỹ nhân trong gương sau đó sửa sang lại trang dung vốn đã cực kỳ tinh xảo của mình và ung dung ngồi trên giường trùm khăn voan lên.

Vị thiếu phu nhân thứ tư của Dương phủ chết ở ngày thứ ba sau khi thành hôn.

Thi thể nàng ta được nha hoàn phát hiện, khi ấy nàng ta nằm giữa cạnh bàn, đôi mắt trợn trừng giống như không cam lòng.

Đầu nàng ta vỡ một mảng lớn bằng nắm tay, máu và óc văng đầy đất.

Hung khí nằm bên cạnh thi thể nàng ta, đúng là nghiến mục lớn màu xanh lá.

Trong lúc nhất thời lời đồn đãi nổi lên bốn phía trong Dương gia, cực kỳ tà mị.

Mà người nói nhiều nhất chính là nha hoàn Tiểu Khóa hầu hạ Như Ý.

Nàng ta nói trước khi Như Ý chết một ngày đã nhìn thấy quỷ hồn ở trong vườn.

Đó là một nữ nhân thất khiêu đỏ máu, cả người ướt dầm dề.

Nàng ta ngồi xồm bên tảng đá cạnh bờ ao, hai tay bám lấy bùn lầy, dùng đôi mắt đỏ máu nhìn chằm chằm Như Ý.

"Người cũng nhìn thấy ư?" Mấy người hầu khác bị lời miêu tả của Tiểu Khóa dọa sợ tới mức rụt cổ nhưng vẫn cố nhin sợ mà hỏi thêm.

Tiểu Khóa nuốt nước miếng một cái, "Không thấy, ngày ấy thiếu phu nhân nói muốn tự mình đi dạo trong vườn và không cho ta đi theo.

Sau đó chưa được nổi một chén trà nàng ấy đã vội quay lại, mặt trắng hơn cả giấy, miệng liên hồi lẩm bẩm mình thấy quý." Nàng ta chớp mắt, đè thấp giọng nói, "Thiếu phu nhân còn nói nàng biết con quý kia là ai, chính là nữ nhân mới gả tới đây chưa được mấy ngày đã rơi xuống ao chết.

Bởi vì chết thảm nên nàng kia mới tới tìm nàng ta để thế thân.

Tối hôm ấy thiếu phu nhân sốt cao, miệng luôn nói mơ, cái gì mà có quý quái hại nàng ta."

"Hôm sau thì sao?"

Một giọng nói lạnh lẽo bỗng nhiên vang lên từ ngoài cửa.

Chương 160: 160: Dương Tử Văn

Tiểu Khố bị tiếng chát vắn đột ngột dọa sợ tới độ vội im luôn sau đó quay đầu lại nhìn lên thì thấy một nam nhân dáng người gầy nhưng rắn chắc đang đứng ở ngoài cửa.

Đóng cửa che khuất nửa khuôn mặt của hắn nên nàng ta chỉ có thể thấy cánh môi mỏng nhọn nhọn đang cong lên của kẻ kia.

“Ngày hôm sau đã xảy ra chuyện gì?”

Nam nhân thấy một đám người nhìn mình thì không nhiều lời mà chỉ bước tới gần hơn.

Ánh mặt trời trút xuống đỉnh đầu hắn, chiếu lên đôi mắt và thanh trường kiếm nhìn có vẻ yếu ớt hẳn nằm trong tay.

Mọi người nhất thời có chút mê mang, không biết nên nhìn đôi mắt hay thanh kiếm kia bởi vì đôi mắt hắn như bảo kiếm sáng ngời khiến người ta hốt hoảng.

“Trong tay hắn là..... là Thượng Phương Bảo Kiếm đúng không?”

Không biết ai lặng lẽ nói ra một câu này, mọi người lập tức sửng sốt, đồng loạt chuyển ánh mắt tới thanh kiếm, chỉ thấy nó được đúc liền bằng huyền thiết, lộ ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, bên trên có hoa văn li ti, đồ án rõ ràng.

Một mặt khắc giao long bay lên, một mặt khắc phượng hoàng giương cánh, chuôi kiếm còn có hoa văn Bắc Đẩu thất tinh, đẹp đẽ quý giá đến cực điểm.

“Thượng Phương Bảo Kiếm, chẳng lẽ..... chẳng lẽ hắn là Tử Xung, Tử đại nhân?”

Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người đều cuống quýt muốn quỳ xuống, nhưng Tử Xung lại cướp lời nói “miễn lễ”.

Nói xong hắn bước vào phòng đi tới chỗ nha hoàn vừa nói chuyện.

Lúc này nàng ta đang rúc ở phía sau và cúi đầu nói, "Cô nương, người không cần hoảng, mau kể lại cho ta nghe chuyện xảy ra ngày đó một lần nữa."

"Ngày đó," Tiểu Khóa chớp chớp mắt sau đó xoa cái mũi rồi mới chậm chạp kể, "Ngày đó thiếu phu nhân ngủ đến giờ Tý mới dậy, nhưng dù thế bộ dạng nàng thoạt nhìn cũng không tốt hơn ngày đầu là bao nhiêu."

Mặt nàng trắng đến dọa người, vành mắt xanh đen giống như trứng gà.

Nô tỳ bụng cho nàng ít cháo trắng và rau xào, nàng cũng chỉ ăn một lát đã buông đũa sau đó một mình ngồi trước bàn yên lặng rơi lệ.

Nô tỳ thấy tình huống không đúng nên đi thông báo cho lão gia để ngài ấy mời lang trung tới xem một chút.

Ai biết vừa mới đi về thì thiếu phu nhân đã....."

"Thì thế được phát hiện trong bộ dạng gì?" Từ Xung nhanh chóng hỏi thêm một câu.

"Nàng nằm ngửa ở bên bàn, đỉnh đầu bị đập vỡ, nghiền mục ở ngay bên cạnh."

"Lúc chuyện xảy ra thiếu gia nhà người có ở nhà không?"

Tiểu Khóa không biết Từ Xung hỏi cái này làm gì nhưng vẫn đáp, "Sáng sớm hôm ấy thiếu gia đã đi ra ngoài nhưng sau khi nô tỳ phát hiện thi thể của thiếu phu nhân thì ngài ấy lại nhanh chóng quay về, hẳn là vừa lúc trở về nhà."

"Vừa lúc trở về." Từ Xung lặp lại mấy chữ này, vừa định hỏi Tiểu Khóa thêm chút gì thì lại bị một giọng nói phía sau đánh gãy.

"Từ đại nhân, hóa ra ngài lại tự mình tới đây, án này ngài không cần lo lắng, ta vừa mới tìm được nhân chứng và cũng đã biết hung thủ là ai."

Huyện úy của Mãn thành là Ngô Nguyên Lễ vội vã đi về phía Từ Xung sau đó cong eo chấp tay hành lễ, trên mặt là nụ cười tươi rói, người đứng xa mấy dặm cũng nhìn thấy, "Từ đại nhân, hôm nay là ngày lập đông, ngài hẳn phải ở trong phủ ăn tết, đâu cần đặc biệt chạy tới đây làm gì."

Từ Xung không để ý đến lời hỏi thăm của Ngô Nguyên Lễ mà chỉ nhíu

mày nói, "Người biết hung thủ là ai ư?"

"Đương nhiên," Ngô Nguyên Lễ không nghĩ Từ Xung lại chậm hơn mình một bước thế nên trong lòng vui đến nở hoa, "Hung thủ chính là Dương gia thiếu gia Dương Tử Vân."

Hắn nói ba chữ "Dương Tử Vân" này một cách đầy nhịp điệu.

"Chúng cứ là cái gì?"

Ngô Nguyên Lễ thò đầu qua đê thấp giọng nói với Từ Xung, "Từ đại nhân, ngài biết cùng ngày ấy Dương Tử Vân đi đâu không? Và vì sao hắn lại phải tới nơi đó?"

Nói xong thấy Từ Xung nhú mày nhìn chằm chằm mình thế là hắn không dám úp mồm nữa mà tự hỏi tự đáp, "Hắn đến được phòng bốc thuốc."

"Thân là Dương gia thiếu gia còn phải tự mình tới được phòng bốc thuốc sao?" Từ Xung hỏi một câu.

Ngô Nguyên Lễ cười "hê hê", tay chỉ ra bên ngoài ý bảo Từ Xung đi ra ngoài với mình.

Hai người rời xa đám gia phó đang khe khẽ nói nhỏ ở phía sau rồi tên kia mới cười đắc ý nói với Từ Xung, "Bởi vì Dương Tử Vân này bị bệnh kín, không thể nói rõ với người khác." Tròng mắt của hắn xoay chuyển khắp nơi, dùng tay che miệng nói, "Dương Tử Vân bị bệnh bất lực."

"Nói tiếp đi."

"Theo tiểu nhị của dược phòng thì ngày ấy Dương Tử Vân giống như mang theo tâm sự, lúc bốc thuốc còn tự than thở, nói cái gì mà bị bệnh này khiến người vợ mới cưới cũng khinh thường hắn, thật sự là uất ức."

Sau đó hắn còn chẳng kịp lấy gói thuốc đã vội vã rời đi giống như đang gấp gáp làm chuyện gì khác. Ta hỏi tiểu nhị xem Dương Tử Vân rời đi lúc nào sau đó tính toán từ dược phòng tới Dương phủ mất bao nhiêu thời gian và phát hiện Dương Tử Vân nói dối.

Hắn là trước khi Thôi Như Ý chết hắn đã chạy về nhà, nhân lúc bất ngờ dùng nghiên mực trên bàn đập chết phu nhân của mình sau đó lại vội vàng vòng trở về cửa trước làm bộ bản thân mới vừa về."

Nói xong phần suy luận này Ngô Nguyên Lễ thở ra một hơi rồi dương dương tự đắc cười nói, "Từ đại nhân, ngài thường dặn dò hạ quan gặp chuyện không thể chỉ xem bề ngoài, phải giỏi phát hiện dấu vết hung thủ để lại."

Hạ quan luôn nhớ kỹ lời ngài nên mới ra tay từ người bên cạnh và quả nhiên phát hiện án này có giấu huyền cơ bên trong."

Từ Xung nhìn Ngô Nguyên Lễ vì hung phấn mà mặt hơi đỏ lên thì cố nén thở dài trong lòng mà chỉ thấp giọng nói, "Không bằng hỏi Dương Tử Vân trước rồi hẵng kết luận."

Quả nhiên đúng như dự đoán của Từ Xung, Dương Tử Vân phản ứng cực kỳ mãnh liệt với nghi vấn hấn là hung thủ giết người.

Hấn vừa kích động đã ho khan kịch liệt, tay ôm ngực ho đến nước mắt nước mũi tùm lum, thật lâu mới bình tĩnh lại.

Từ Xung quả thực hoài nghi hấn hấn phải ho ra một cây xương sườn mới ngừng được ấy.

"Hai vị đại nhân," hấn thở hổn hển, đỡ giường ngồi thẳng người nói, "Các ngài đều đã tới được phòng thì ta cũng không che giấu nữa..... Mấy năm trước ta đã bị chứng bất lực, vẫn phải uống thuốc..... Nhưng cái này không có nghĩa là ta muốn giết người, thật không dám giấu giếm, chuyện ta có bệnh không quan trọng, tật ho lao này mới là..... mới là vấn đề lớn nhất của ta.

Dù sao ta cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, cho nên cha ta mới cưới cho ta hết người này tới người khác, muốn ta..... muốn ta trước khi chết để lại chút hương khói cho nhà họ Dương..... Các vị nói xem, một người sắp chết như ta có lý do gì mà đi giết người chứ?"

Khó khăn nói xong câu chuyện hấn giống như chả còn chút sức nào.

Dương Tử Vân lại nằm xuống, thở hổn hển.

Từ Xung quả thực sợ hấn chết trước mặt mình.

"Vậy..... vậy ngày đó sau khi rời khỏi được phòng người đã đi đâu? Ta hỏi tiểu nhị của dược phòng thì hấn nói người lúc ấy cực kỳ vội vã, tới thuốc cũng không kịp lấy....." Ngô Nguyên Lễ cũng bị bộ dạng này của Dương Tử Vân dọa sợ, nhưng vẫn cứng đầu hỏi thêm một câu.

Dương Tử Vân sàu thắm cười, "Ta đi tới mộ của mẹ Liễu Tỷ để nói với nàng không qua bao lâu nữa ta sẽ tới gặp nàng." Nói tới đây hấn giống

như bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, ánh mắt sáng lên, “Đại nhân, ta còn gặp
mấy nha dịch ở đó, còn nói chuyện phiếm với bọn họ.

Ngài không tin ta thì có thể hỏi thuộc hạ của mình.”

Chương 161: 161: Chu Ngạn

Dương Tử Văn không nói dối, tuy Ngô Nguyên Lễ mặt đỏ tai hồng tranh cãi nửa ngày nhưng lúc hỏi xong mấy nha dịch thì hắn vẫn như con gà trống đại bại, ủ rũ cụp đuôi lui xuống dưới.

Từ Xung không muốn trách cứ hắn trước mặt mọi người nên chỉ lặng yên nhìn Ngô Nguyên Lễ một cái sau đó vung tay áo đi vào Dương phủ, chính là căn nhà phát sinh án mạng.
Thi thể Thôi Như Ý đã bị nâng đi, trên mặt đất là hình người được vẽ bằng tro rơm rạ, chính là tu thể khi chết của nàng ta.

Nghiên mực lớn màu xanh còn đặt bên cạnh, trên đó là vài vết máu khô loang lổ.

Từ Xung ngồi xổm xuống bên cạnh "hình người" kia, ánh mắt dừng trên nghiên mực và nhìn trong chốc lát mới hỏi một hạ nhân đứng ở phía sau, "Nghiên mực này là đồ của Dương gia hay của hồi môn của thiếu phu nhân?"

Tên kia sửng sốt sau đó nhanh chóng đáp lại, "Nó là của hồi môn của Thôi gia sau đó được mang tới thư phòng, thiếu phu nhân rất quý trọng nghiên mực này, ngày ngày đều lau chùi thật sạch."

Đáy mắt Từ Xung hiện lên một tia sáng, hắn còn chưa nói chuyện thì Ngô Nguyên Lễ đứng ở một bên đã không nhịn được xen mồm, "Từ đại nhân, ngài xem nghiên mực này có khắc chữ bên trên, hình như là một bài thơ," hắn hơi híp mắt đọc, "Tác lục, tề hoa mong đến chóng, nào biết nơi đâu, núi sông rộng.

Đây là bài 《điệp luyện hoa》 của Ân Thù." (Nguồn: Tống từ – Nguyễn Xuân Tảo)

Nói tới đây hắn chợt cả kinh lớn tiếng, "Đại nhân, hay là..... hay là nghiên mực này là vật đính ước?"

Từ Xung thở dài: Ngô Nguyên Lễ đầu óc chậm nhưng miệng nhanh

không ai bằng, hai cái này chỉ cần hấn tém tém lại một tí thì sẽ tránh được không ít phiền phức.

Nhưng hiện tại xem ra đây chỉ là hy vọng xa vời.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hấn, lúc nghe được ba chữ "vật đình ước" này thì Dương Tử Văn lập tức "A" một tiếng sau đó lại ho một tràng ho khan dài.

Từ Xung nhẫn nại chờ hấn ho xong mới hỏi: "Dương công tử, xem ra người cũng không đồng tình với ý kiến đó."

Dương Tử Văn vỗ về ngực, nỗ lực ổn định hơi thở, nhưng sau đó lại xúc động lấp bắp, "Tiểu dân làm sao biết..... Như Ý..... Như Ý mới gả tới đây ba ngày, thân thể tiểu dân lại không tốt nên mấy ngày này mắt mũi cũng kém, nhìn cái gì cũng loang loáng..... căn bản..... căn bản không để ý tới chữ trên nghiên mực."

Nói xong thấy Ngô Nguyên Lễ lại cảnh giác nhìn mình thế là hấn lại vội vàng bổ sung, "Nhưng..... nhưng dù có biết trước kia Như Ý có tình lang, tiểu dân cũng..... cũng sẽ không giận nàng."

Bởi vì nàng cũng là người đáng thương, tiểu dân không còn sống được mấy ngày, nàng chẳng qua chỉ là công cụ để nối dài hương khói cho Dương gia, sao tiểu dân có thể trách nàng đây?"

Nói xong hấn lại ho khan, đám sai vặt hai bên phải đỡ hấn mới miễn cưỡng đứng được.

"Xem ra chỉ có thể tự mình đi một chuyến mới có thể làm rõ người tặng nghiên mực kia là ai." Từ Xung vuốt cằm như suy tư gì đó nhưng vừa chuẩn bị xoay người khước mặt hấn lại bỗng nhiên ngó thấy ánh mắt mờ hồ của nha hoàn lúc nãy.

Hấn lập tức xoay người nghiêm mặt tra hỏi nàng kia, "Có phải người giấu gạt chúng ta cái gì không? Mau nói thật cho Huyện úy đại nhân thì sẽ có thưởng, nếu để chúng ta tra ra thì người sẽ phải ăn đòn đó."

Nàng kia sợ tới mức quỳ rạp xuống đất nói, "Đại nhân, tiểu nhân có mấy lá gan mà dám giấu diếm các ngài? Chẳng qua tiểu nhân..... bỗng nhiên nhớ tới một việc....."

"Mau nói."

"Hôm qua lúc tiểu nhân rời khỏi viện của thiếu phu nhân thì từng thấy một

người ở đó.

Kẻ nọ là người lạ mặt, nhưng lúc ấy tiểu nhân cho rằng hắn là gã sai vặt mới tới nên cũng không để ý.

Hiện tại nghĩ lại thì thấy thân sắc hắn ta khi ấy rất hoảng loạn, vừa thấy tiểu nhân đã vội lấy tay che mặt, còn đi nhanh vào trong viện của thiếu phu nhân.

Quả thực.....quả thực có chút kỳ quái.”

Mái hiên màu đen có tuyết đọng, trắng đen đan xen có vài phần sinh động đến ghê người.

Một con hỉ thước đang nghỉ chân ở đó, bỗng nó thấy bóng dáng đứng cạnh cửa nên không hề biết điều mà kêu không ngừng.

Nhưng còn chưa kêu được vài tiếng nó đã bị hòn đá bay tới dọa sợ nhảy dựng lên, hoang mang rối loạn phách cánh bay về phía không trung xanh thẳm.

Hỉ thước hoảng loạn khiến kẻ ném cục đá không nhìn được cong môi cười.

Hắn nhìn quanh, xác định không có ai mới cong eo ẩn vào Bắc viện.

Trong viện trồng một gốc táo lớn, cành uốn lượn, vỏ thô ráp xù xì như khuôn mặt đầy nếp nhăn của người già Từ Xung trốn sau thân cây, chỉ lộ ra nửa cái đầu và nhìn vào sương phòng phía trước.

Mới vừa rồi trốn ở bên ngoài hắn đã mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong, hiện tại đi tới gần tiếng động kia càng truyền đến rõ hơn.

“Ăn một chút đi, bánh bao này là thứ con thích nhất, từ sáng sớm cha con đã đi lên chợ mua thịt để làm bánh bao cho con đó.....”

“Con nghe lời chúng ta không tới Dương gia nên cha con và ta đều vui mừng.”

Tiểu Ngạn, nàng đã chết, con có thể đồng ý với nương về sau không cần dày vò nữa không? Một nhà chúng ta ở bên nhau sống vui vẻ, những chuyện trước kia để nó qua đi, chúng ta chỉ nhìn về phía trước có được không?”

Chuyện xảy ra nhiều như thế sao có thể coi như chưa tồn tại? Với hẳn, với Như Ý mà nói đó đều không thể.

Đây là lời trong lòng Chu Ngạn, nhưng hẳn không nói ra miệng, bởi vì những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay đã khiến thể xác và tinh thần của cha mẹ hẳn chịu ảnh hưởng nặng nề.

Hắn không muốn bọn họ lo lắng nữa.

"Nương, đừng nói cái này vội," hẳn ngoan ngoãn cười nói với mẹ mình, "Chuyện về sau đi bước nào hay bước ấy, dù sao quan phủ cũng không tìm được nhà chúng ta, ngài và cha sẽ không cần lo lắng ngủ không yên nữa."

"Vậy hung thủ sẽ là ai? Ta cũng coi như đã chứng kiến Như Ý lớn lên, tuy cái chết của nàng không liên quan gì tới con nhưng lòng ta vẫn có chút khổ sở." Chu lão thái thái tính tình ngay thẳng, không hề suy nghĩ đã nói ra những lời này.

Nhưng bà ấy nhanh chóng nhận ra mình đã nói sai, bởi vì ánh mắt Chu Ngạn đột nhiên tối sầm lại, đôi lông mày và khóe mắt rũ xuống, cả người như không còn sức lực.

"Ta biết, ta biết, để con quên nàng đi không phải việc dễ dàng, nhưng người cũng không còn nữa, con còn có thể làm gì?" Chu lão thái thái vội sửa sai, tiếc là càng sửa càng sai, "Đời này sống với ai chẳng là sống, đi tới cuối cùng đều sẽ nhìn là đã ghét.

Con xem ta và cha con đi, ở với nhau vài thập niên, tới giờ cũng mỗi ngày cãi nhau, đấu qua đấu lại.

Qua một thời gian nữa ta sẽ tìm cho con một mối, bảo đảm con cưới được cô vợ đẹp về nhà, sẽ không kém Như ý....."

"Được rồi nương, hôm nay chúng ta không nói chuyện này nữa....." Chu Ngạn quyết đoán ngăn đề tài này kéo dài hơn.

Hắn nhớ tới gương mặt tươi cười rạng rỡ của Như Ý thì chỉ thấy động lòng người hơn cả gốc mai vàng trong góc vườn.

"Được, không nói nữa, nhưng con phải đồng ý với ta có chuyện gì cũng không được gánh một mình mà phải nói với ta và cha con được không?"

Chu Ngạn không trả lời bởi vì cửa nhà bỗng nhiên bị gõ, xuyên qua song cửa hẳn thấy một nam nhân xa lạ.

Chương 162: 162: Quỷ

Thấy người ngoài cửa mặc quan bào thế là lòng Chu Ngạn khó tránh khỏi cả kinh, có điều hấn vẫn cố trấn định hỏi, "Quan gia, không biết ngài tới đây có việc gì?"

Từ Xung nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng như tuyết và hỏi, "Ta tới nơi này làm cái gì trong lòng ngài hẳn phải rất rõ ràng chứ?"

"Cái chết của Như Ý không liên quan gì tới ta," Chu Ngạn nhìn thẳng vào mắt Từ Xung mà đáp.

Giọng hấn vốn kiên định nhưng sau đó lại nhanh chóng hạ thấp, mang theo ghen ngào, "Nhưng nhưng ta thừa nhận có tình cảm với nàng.

Chúng ta là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, chẳng qua..... thâm tình của ta không phải thứ nàng muốn....."

"Nàng muốn cuộc sống phú quý người không cho được nên mới hận và giết nàng." Từ Xung vừa nói vừa quan sát biểu tình của Chu Ngạn, vốn hấn tưởng kẻ kia sẽ nổi trận lôi đình mà tự bào chữa nhưng lại chỉ đổi được một tiếng cười lạnh.

"Mọi người đều nói Từ Xung Từ đại nhân phá án như thần, công chính liêm minh, hiện tại xem ra cũng đến thế mà thôi."

Từ Xung thu lại tươi cười, khuôn mặt trở nên u ám, "Xem ra đã lâu lắm ta không phá án nên mọi người đều coi Diêm Vương sống như ta thành Bồ Tát sống rồi.

Đến loại người như ngài cũng dám làm càn trước mặt ta hả?"

Lời còn chưa dứt hấn đã vươn một bàn tay to chụp lấy Chu Ngạn.

Tên kia không dự đoán được hấn bỗng nhiên tức giận nên không kịp tránh, chỉ có thể giơ tay che mặt.

Nhưng lòng hẩn hiểu rõ với thân thủ của Từ Xung thì đừng nói một người, dù 7,8 người hợp lực cũng không phải đối thủ của hẩn.

Nhưng lúc Chu Ngạn chuẩn bị tinh thần sẽ bị đánh thì cổ tay hẩn lại bị Từ Xung nhẹ túm lấy, xuyên qua kẽ tay hẩn thấy một khuôn mặt tươi cười, khác hẩn bộ dạng tức sùi bọt mép vừa rồi.

"Khiến người sợ hãi rồi, xin lỗi." Từ Xung thấy Chu Ngạn đứng ổn mới buông tay ra sau đó hơi gật đầu nói, "Chu công tử quả thực không liên quan tới cái chết của Thôi Như Ý, ta tới đây quấy rầy các người, mong thông cảm."

Nói xong hẩn lại khom người vái chào Chu lão thái thái lúc này vẫn còn kinh hoàng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chu Ngạn cực kỳ kinh ngạc, vội gọi hẩn lại, "Từ đại nhân, ta..... hôm qua ta lại đi qua Dương gia, nhưng sao ngài không hỏi gì đã đi rồi?"

Nghe vậy Từ Xung nghiêng nửa người, khuôn mặt lạnh lùng được ánh mặt trời mạ một tầng ánh sáng vàng nhạt, "Mới vừa rồi ta ở ngoài cửa nghe thấy mẹ con hai người nói chuyện với nhau.

Lúc ấy ta đã biết người là người lòng dạ bằng phẳng, không giống một kẻ vi phạm pháp luật.

Sau đó ta lại thử người và càng thêm khẳng định phán đoán của chính mình."

"Thử ta ư?" Chu Ngạn khó hiểu.

Từ Xung cười cười, "Hung thủ để lại một dấu tay trên nghiên mực."

Chu Ngạn nghẹn họng suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên hiểu được,

"Chẳng lẽ..... chẳng lẽ hung thủ lại là người thuận tay trái, vừa nãy đại nhân cố ý thử ta chính là vì muốn xem ta dùng tay nào ngăn cản ngài tiên công ư?"

Từ Xung bình tĩnh nhìn hẩn, một lát sau mới nói, "Chu công tử, người thực thông minh, Như Ý cô nương không lựa chọn người là nàng không có phúc khí."

Những lời này đột nhiên đánh trúng tiếng lòng của Chu Ngạn, hẩn tiến lên một bước run giọng nói, "Đại nhân, ta và Như Ý tuy không có duyên phận nhưng cũng không đành lòng để nàng ngậm oan mà chết.

Mong ngài nhất định phải tìm ra hung thủ báo thù cho nàng." Nói tới đây hẩn đỏ mắt nói, "Ta chưa bao giờ thấy bộ dáng nàng như thế, ôm yêu, sợ

hải nứt rề cuộn ở trên giường, không hề giống tiểu cô nương khí phách hăng hái mà ta quen. Nàng còn nói với ta nàng sợ mình sẽ bị đoạt mạng giống mấy vị thiếu phu nhân trước đây của Dương gia.”

Mới vừa bước vào Dương phủ, Từ Xung đã thấy Ngô Nguyên Lễ đi lên đón mình, mặt mũi hung phấn, đỏ như quả hồng.

“Đại nhân, ngài đúng là thần cơ diệu toán, thật sự có thể đoán ra quý quái ở đây là do người giả trang.”

Từ Xung đứng yên, mày nhíu lại hỏi, “Là ai?”

“Là Liễu Tỷ, con gái của Dương Tử Vân.”

Tiểu cô nương còn nhỏ bị chiều hư, sau khi mẹ mất trong lòng lại càng thêm khó chịu nên trút hết lửa giận lên người Thôi Như Ý kia.” Nói tới đây hần cười đắc ý, “Nhưng đứa nhỏ chính là đứa nhỏ, chỉ vừa bị dọa một cái đã lập tức nói hết mọi chuyện cho thuộc hạ.”

Nàng nói Thôi Như Ý này vừa vào cửa đã bị con bé dùng trăm phương nghìn kế dọa.

Nửa đêm con bé ghé vào bên cửa sổ hát, lại đập vỡ đồ mới của Thôi Như Ý khiến một cô dâu mới như nàng ta sợ mất hồn mất vía và cho rằng mình bị quỷ ám.....”

“Vậy con bé có nhận tội giết người không?” Từ Xung đánh gãy lời Ngô Nguyên Lễ nói.

“Giết người?” Ngô Nguyên Lễ chớp đôi mắt nhỏ giống như bỗng nhiên nhớ ra mình đang điều tra một vụ giết người, “Cái đó..... Cái đó thì không..... không thấy nói.....”

Nhìn giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống từ trên trán của Ngô Nguyên Lễ thế là Từ Xung cười lạnh một tiếng, “Ngô đại nhân cũng biết với hình thể và dáng người của tiểu cô nương kia thì trừ phi nàng đứng trên ghế nếu không sao có thể đánh chết Thôi Như Ý được?”

Ngô Nguyên Lễ gục đầu xuống, không dám nhìn Từ Xung, “Đứng ở ghế..... cũng..... cũng không phải không có khả năng.....”

“Ngô đại nhân, cái nghiên mực kia rất nặng.”

Liễu Tỷ muốn vác được nó thì cũng phải dùng toàn lực, hơn nữa con bé còn phải tự mình bê ghế, bò lên lại giờ nghiên mực.

Động tĩnh lớn như thế dù Thôi Như Ý khi đó tinh thần đã hoảng hốt thì cũng không thể coi như không có gì đúng không?”

Ngô Nguyên Lễ xoa ngón tay của mình, méo miệng nói, “VẬY..... nếu kẻ giả thần giả quỷ này cũng không phải hung thủ thì thuộc hạ cũng không biết hung thủ là ai, chẳng lẽ là quỷ thật sao?”

Nghe hẳn nói thế Từ Xung hít một hơi thật sâu mới nén được một câu chữ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói, “Gọi Liễu Tỷ tới đây.”
“Không phải ngài nói con bé không phải hung thủ ư?”

Vừa nói ra lời này Ngô Nguyên Lễ đã hối hận, bởi vì gân xanh trên trán Từ Xung lập tức gồ hết lên, sắc mặt âm trầm đến dọa người giống như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

“Ta không giết người, ta chỉ muốn hù dọa nàng, nhưng ta không giết nàng,” Liễu Tỷ sợ tới mức quỳ rạp trên đất, cả người run như cái sàng,
“Ngày đó ở ao cá ta thấy bộ dạng nàng bị dọa thì thật ra ta đã hối hận, nhưng ta lại không thể nói vì sợ cha và ông máng.....”

Dương Tử Văn thấy con gái sợ tới mức rúc trên mặt đất thì không chút suy nghĩ muốn tiến lên lại bị một cánh tay ghì ra ngăn cản.

Từ Xung nhìn hẳn một cái rồi lạnh lùng nói, “Từ giờ trở đi ngoài Liễu Tỷ, không kẻ nào được nói chuyện.

Nếu ai dám nhiều lời đừng trách kiếm của ta không có mắt.”

Sau khi hoàn toàn dọa mọi người kinh sợ hẳn mới xoay người đi tới bên cạnh đứa nhỏ và cúi đầu nhìn con bé hỏi, “Liễu Tỷ, hai vị phu nhân trước Như Ý chết thế nào?”

Liễu Tỷ khụt khịt, thở hổn hển đáp, “Người thứ nhất..... người thứ nhất trượt chân rơi vào ao cá, nàng lại không biết bơi, cũng không có nha hoàn đi theo nên mới ngâm..... bị ngâm.....

chết; một người khác lúc lên kiệu còn bình thường nhưng lúc vén kiệu lại đã cứng đờ, hình như là..... là bệnh tim tái phát.....”

“Người có nhìn thấy mặt nàng không?”

“Có thấy, rất đen, đến hương phấn cũng không giấu được.”

Chương 163: 163: Cắn

Lữ Nga vặn to đèn dầu và treo lên trên tường, chân nàng dẫm lên bàn đạp, con thoi trong tay bay nhanh giữa hai tầng chỉ.

Tiếng dệt vải “cách cách” vang lên giống một khúc ca trầm thấp nhưng âm ỉ, quanh quẩn trong phòng.

Ngày thường nàng luôn cảm thấy tiếng máy dệt thật phiền, nhưng hôm nay tiếng động này như hành khúc phấn chấn lòng người, khiến máu cả người nàng ta như sôi lên.

Nàng ta nhớ rõ máu tươi đỏ chói đầy đất chiếu rọi khuôn mặt của mình, bóng dáng vắn vẹo.

Nhưng nàng ta chỉ thấy hưng phấn: Vị cô nương kia không nói một tiếng nào đã ngã xuống, máu từ lỗ thủng lớn trên đỉnh đầu nàng ta trào ra, chảy đầy đất.

Nàng ta chết rồi, sẽ không có người tới tranh đoạt với tiểu Ninh nữa. Tiểu Ninh.....

Nghĩ đến đây nàng ta buông công việc trong tay rồi đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lúc ánh mắt dạo một vòng quanh viện lại chẳng thấy bóng dáng tiểu Ninh đâu.

Trong vườn rau, núi giả, ao nước, không thấy hấn ở đâu, nhưng vừa rồi nàng ta còn nghe thấy tiếng hấn cười đùa vui vẻ cơ mà.

Lữ Nga chợt thấy lòng mình bất an, chân hoảng loạn bước ra khỏi phòng, vừa chạy vừa gọi tiểu Ninh, ánh mắt tìm kiếm hấn khắp nơi.

Mới vừa có tuyết nên đường đi cực kỳ trơn ướt, Lữ Nga đi vài bước lại phải ổn định bản thân để tránh vô ý trượt ngã.

Nhưng dù vậy nàng ta vẫn ngã ngồi trên mặt đất khi đi tới cạnh ao.

Tuy không đau nhưng nàng ta lại hoảng sợ, tay đề lên ngực thở hổn hển nửa ngày mới trấn định lại.

Nhưng vừa định bò dậy khoe mắt nàng ta lại liếc thấy một thứ gì đó nổi lên trong ao, nó trương lên, đập dềnh trên mặt nước toàn vụn băng.

Lữ Nga lập tức run rẩy, miệng không nhin được "A" một tiếng, trái tim "Thình thịch" nhảy lên như muốn phá tan lồng ngực.

Cảnh tượng này thực quen mắt, quen tới độ nàng ta cảm thấy đến khi chết nàng ta cũng sẽ không quên được nó.

Sao có thể quên đây? Nàng ta nhớ rõ chính mình vươn tay nhẹ đẩy lên lưng vị tiểu nương tử đang chăm chú ngắm cá khiến nàng ta ngã vào trong ao.

Nàng ta giãy giụa trong ao cá nhưng không kêu được tiếng nào, bởi vì vừa há miệng thì nước mang theo rêu xanh đậm sẽ ủa vào.

Đám cá chép trong ao bị bọt nước nàng ta đập bắn tung tóe dọa chạy tứ tán.

Còn Lữ Nga nàng thì lẳng lặng đứng ở bên cạnh nhìn, quan sát toàn bộ quá trình nàng kia chết đi.

Nàng ta muốn thấy nàng kia chết hẳn mới có thể hoàn toàn an tâm.

Cuối cùng nàng kia không hề giãy giụa nữa, thân thể nổi lên mặt nước, quần áo tản ra giống như một đóa hoa nở rộ.....

Nước chua từ dạ dày trào lên, Lữ Nga nôn khan mấy cái, dùng cả tay chân kinh hoàng bò dậy, miệng thét "Tiểu Ninh".

Nàng ta không màng nước lạnh thấu xương mà nhảy vào trong ao, bơi ra giữa ao.

Cái ao này thực nông, chỉ tới ngực nàng ta, nhưng lại đủ để vây khốn tiểu Ninh.

Lúc tay nàng ta vớt được góc áo thì lập tức kéo về phía mình, nhưng vừa kéo nàng ta đã nhẹ nhàng thả ra: Đây chỉ là một bộ quần áo, một bộ quần áo trống rỗng mà thôi.

Hắn là tiểu Ninh nghịch ngợm, cầm quần áo ném vào ao.

Lữ Nga cười, sợ bóng sợ gió một hồi có lẽ là những từ ngữ đẹp nhất trên thế gian này, rốt cuộc hôm nay nàng ta đã có thể cảm nhận được nó. Nhưng còn chưa đợi nàng ta vui vẻ lâu thì ngoài viện bỗng truyền đến tiếng kinh hô khiến nàng ta sợ tới mức rụng hết lông tơ trên người lên, "Lữ nương tử, mau ra đây nhìn tiểu Ninh nhà ngươi xem, hấn đã xảy ra chuyện rồi."

Tiểu Ninh nằm dưới cây hòe lớn ở cửa viện, sắc mặt đen tím, hơi thở mỏng manh, nói không ra lời.

Hấn chỉ dùng đôi mắt to nhìn chằm chằm phía trên, đôi mắt không hề có chút sức sống nào.

Mọi người vây quanh hấn, thấy Lữ Nga tới bọn họ nhanh chóng nhường đường để nàng ta đi vào.

Lữ Nga còn chưa nhìn thấy con trai đã mềm chân, lúc nhìn thấy tiểu Ninh nàng ta lập tức là người khóc cũng không khóc nổi.

Sao hấn lại như thế này? Mặt tím đen, giống như sắp tắt thở, giống hệt bộ dạng em họ lúc ngồi ở trong kiệu, ngoại trừ việc hấn vẫn còn thở.

Lữ Nga siết chặt tay: Không sai, là nàng ta tự tay bỏ độc vào đĩa điểm tâm và đưa nó cho em họ.

Nhưng mọi tội lỗi này chẳng lẽ lại đổ hết lên đầu nàng ta ư? Là Dương Hùng nói thế nào cũng phải gả em họ nàng ta cho Tử Văn.

Ông ta nói thân thể Tử Văn không tốt, chỉ sợ không sống được mấy năm nên nhất định phải thừa dịp hấn còn sống để lại người nối dõi cho Dương gia.

Chẳng lẽ tiểu Ninh không phải người nối dõi của Dương gia sao?

Nàng ta rất muốn hỏi Dương Hùng như thế, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn nén những lời này xuống và chỉ cười tủm tỉm đồng ý với yêu cầu của ông ta.

Dù sao trước giờ nàng ta luôn luôn nói gì nghe đó, luôn vâng lời ông ta.

Nhưng lúc ấy nàng ta đã âm thầm hạ quyết tâm không để Dương Tử Văn có thể để lại người nối dõi, vì thế nàng ta phải nhổ cỏ tận gốc.

Nàng ta muốn mọi thứ của Dương gia đều phải thuộc về tiểu Ninh, hai mẹ con họ mai danh ẩn tích sống nhiều năm như thế tuyệt đối không thể làm áo cưới cho kẻ khác được.

May mắn là việc giết người cũng không khó khăn như nàng ta nghĩ, thậm chí căn bản không có người hoài nghi đây là một vụ án mạng.

Bọn họ đều tưởng rằng em họ bị bệnh tim, thế nên nàng ta dễ dàng thoát khỏi tay quan phủ.

Vì thế từ đây mọi việc chẳng thể vấn hồi, kẻ thứ hai rồi thứ ba đều chết.....

Mỗi một lần nàng ta đều giống như có thần trợ giúp, hai tiểu cô nương kia đều không hề phòng bị nàng ta.

Giết bọn họ quả thực không khác gì dẫm chết một con gà.

Nhưng hiện tại nàng ta bỗng nhiên cảm thấy hóa ra luôn có một đôi mắt ở trên trời cao đang nhìn mình, thấy hết những tội lỗi mà nàng ta phạm phải.

Nếu không sao tiểu Ninh của nàng ta lại hấp hối thế này, hơn nữa bệnh trạng còn giống hệt em họ lúc ấy?

"Báo ứng, đều là báo ứng mà," Lữ Nga ôm thân thể dãn lạnh băng của tiểu Ninh vào lòng sau đó ngửa đầu cười to, "Ta tốn bao nhiêu công sức tâm trí đều vì hắn, nhưng hiện tại ông trời lại muốn cướp hắn đi.

Là ta sai thì trừng phạt ta là được rồi, vì sao phải hại con ta?"

Trong lúc hoảng hốt Lữ Nga như nghe thấy một giọng nói quen thuộc, giống như giọng của Dương Hùng.

Nàng ta mê mang cực độ vì giọng ông ta lúc này tràn ngập phẫn nộ chứ không phải thương tâm giống như nàng ta.

Rõ ràng tiểu Ninh là con của bọn họ, sao ông ta lại không hề khổ sở chút nào?

Nàng ta đặt tiểu Ninh ở một bên và đứng lên, nhưng còn chưa kịp đứng lên nàng ta đã bị tát một cái thật mạnh thế là lập tức ngã nhào lên người tiểu Ninh.

"Tiện phụ." Dương Hùng rống lên, giống một con thú cuồng nộ.

Nếu không phải bị người ta giữ lại thì nàng ta đoán chắc ông ta sẽ nhào tới xé nát mình.

"Tiểu Ninh đã chết, ta đã giết nhiều người như thế nhưng hiện nay hương khói của Dương gia thật sự đã bị chặt đứt rồi." Nàng ta cười với kẻ kia, không biết vì sao lúc này bản thân còn cười được.

Nhưng đúng vào lúc này tiểu Ninh nằm bên cạnh nàng ta lại giật mình, chậm rãi mở to mắt sau đó đại ra mà nhìn nàng.

"Nương, con..... sao con lại nằm ở đây?" Hấn hỏi.

Chương 164: 164: Luật Pháp

Lữ Nga không trả lời câu hỏi của Tiểu Ninh vì hiện tại đầu óc nàng ta vẫn dần dần, hoàn toàn không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Trong mê mang nàng ta thấy một nam nhân đi ra từ phía sau mọi người và tới chỗ mình, không, hẳn vẫn luôn đứng ở đó, chẳng qua vừa rồi nàng ta chỉ để ý tới Tiểu Ninh nên mới không chú ý tới hắn. Nam nhân đeo trường kiếm trên eo, lúc này thanh kiếm bị ánh sáng phản chiếu lấp lánh rực rỡ chói mắt nàng ta.

Vì thế nàng ta che mắt lại, miệng không tự giác hỏi, “Người là ai?” “Nói xem, vì sao người lại giết người?” Nam nhân khoanh tay trước ngực, hai chân đứng thẳng trước mặt nàng ta giống như một ngọn núi nguy nga. Lữ Nga bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, trán rịn mồ hôi.

Hóa ra nàng ta khổ tâm tính kế cả đời đến hôm nay lại là bị người ta tính kế..... “Ta.....” Nàng ta nghẹn cổ, muốn vì mình giải thích vài câu nhưng lại bị một tiếng cười lạnh của nam nhân kia đánh gãy. “Không bằng để ta giúp người nói nhé: người và Dương Hùng có tư tình, lại sinh cho ông ta một đứa con trai.

Nhưng ông ta lại không muốn đón người vào cửa, càng không có ý định để con của người được thừa kế gia nghiệp của Dương gia.

Chính vì thế người mới sinh ra oán ghét, dứt khoát hoặc không làm còn đã làm thì phải làm đến cùng.

Người liền tiếp giết hại ba đứa con dâu của Dương Hùng, trong đó có một người còn là em họ của người.” Nói tới đây, hai mày hắn nhíu chặt, giống như cục kỳ bết tắc, “Lữ Nga,

người vì tiền tài không tiếc giết ba mạng người.

Tâm tư độc ác như thế dù thiên đao vạn quả cũng không đủ để người ta giải mối hận trong lòng.”

Lữ Nga bị lời hấn nói dọa sợ tới mức nằm liệt trên mặt đất, miệng “a a” một lúc lâu cũng không nói được một chữ nên lời.

Nàng ta chỉ có thể nhìn về phía Dương Hùng, hy vọng ông ta có thể nể tình cũ mà biện bạch cho mình vài câu.

Nhưng hận ý trong mắt Dương Hùng lại khiến nàng ta thấy lạnh người.

Nàng ta biết chút tình này của ông ta đã sớm tan thành mây khói, giống như lời nam nhân kia.

Ông ta sớm đã hận nàng ta, hận không thể chém ngàn đao.

“Người đâu, tới dẫn giải độc phụ này tới phủ nha, ngày mai thẩm vấn.”

Nam nhân ném một câu này xuống sau đó xoay người đi, trường kiếm phản chiếu ánh mặt trời đong đưa phía sau hấn như một vàng hào quang.

“Ngô đại nhân, ngài nói xem vì sao Từ đại nhân lại đoán được hung thủ là Lữ thị?” Thấy Từ Xung đi xa rồi một tiểu nha dịch mới dám tiến đến hỏi Ngô Nguyên Lễ một câu.

Ngô Nguyên Lễ than dài mấy tiếng mới nói, “Hấn nghe Chu Ngạn nói Dương Tử Văn cưới liên tục ba vị phu nhân nhưng đều bỏ mạng vì thế mới hoài nghi án này có thể liên quan tới một chữ “tình”.

Nhưng Dương Tử Văn là kẻ bệnh hoạn, chuyện nợ hoa đào không thể xảy ra trên người hấn được.

Như vậy Dương gia còn lại ai, đương nhiên là cha của Dương Tử Văn, tức là Dương Hùng.

Sau đó hấn lại nghe Liễu Tỷ nói nữ nhân chết trong kiện sắc mặt có màu đen nên mới xác định nàng ta chết vì độc chứ không phải bệnh tim.

Bởi vì người chết vì bệnh tim sắc mặt sẽ trắng xanh chứ không phải đen.”

“Cho nên Từ đại nhân mới đi thẩm vấn hỏi xem Dương Hùng có dan díu với ai không ư?”

“Đúng vậy, Dương Hùng nhanh chóng thừa nhận, lại đúng sự thật nói với Từ đại nhân rằng Lữ Nga là người thuận tay trái.

Nhưng Từ đại nhân không hề rút dây động rừng, bởi vì tuy hẳn đã xác định Lữ Nga là hung thủ nhưng lại không có chứng cứ.

Với sự giao hoạt của Lữ Nga thì nhất định nàng ta đã sớm tiêu hủy toàn bộ chứng cứ rồi.

Nhưng là người thì nhất định đều có nhược điểm, Lữ Nga cực kỳ để ý đến con trai mình là Tiểu Ninh.”

Nghe đến đó tiểu nha dịch vỗ tay trầm trồ khen ngợi khiến Ngô Nguyên Lễ hoảng sợ.

Sau đó tiểu nha dịch nói, “Sau đó Từ đại nhân dùng thuốc đánh mê đưa nhỏ kia, lại ném quần áo hẳn vào trong ao, lại bôi mặt hẳn đen đi để lừa Lữ Nga làm nàng ta tưởng báo ứng tới và tự mình thú tội.

Nhưng mà,” tiểu nha dịch dừng một chút, “Sao Từ đại nhân dám khẳng định Lữ Nga nhất định sẽ nhận tội?”

Nghe hẳn nói thế thì mặt Ngô Nguyên Lễ lộ ra khó xử, sau khi do dự một lát hẳn mới cười khỏ một tiếng nói, “Có lẽ, có lẽ là do may mắn, ông trời hình như vẫn luôn quan tâm đến Từ đại nhân.”

Tiểu nha dịch nghe thế thì đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại gật đầu rồi mới rời đi, miệng còn lẩm bầm, “Cũng phải, một người chính trực lại thông minh như thế ông trời không quan tâm ngài ấy thì còn có thể quan tâm ai?”

Ngô Nguyên Lễ nhìn theo bóng dáng hẳn, tươi cười trên mặt lại dần tan đi, giống như bóng hoàng hôn dần tắt phía sau lưng hẳn Lòng hẳn rõ ràng, dù Lữ Nga thấy “thi thể” của con mình cũng chưa có ý định thừa nhận tội lỗi của bản thân.

Nhưng nếu có người bỏ chút ma phí tán ở ấm trà nàng ta thường uống thì sẽ khiến kẻ uống vào dễ nóng giận, cảm xúc phập phồng, thậm chí sẽ sinh ra ảo giác.

Thế nên lúc Từ Xung đưa thuốc cho hẳn Ngô Nguyên Lễ đã hơi do dự. “Đại nhân, chuyện dùng dược này..... Không hợp luật pháp đâu.”

“Lữ Nga không nhận tội thì ba người kia sẽ phải uổng mạng, đây chẳng lẽ lại hợp luật pháp?”

Ngô Nguyên Lễ luôn nghe lời Từ Xung, lại cực kỳ kính trọng hẳn cho nên lúc Từ Xung trừng mắt nhìn hẳn một cái sau đó hung hăng ném gói thuốc vào ngực hẳn thì hẳn cũng chỉ có thể theo lệnh mà làm.

Hắn bỏ ma phí tán vào ấm trà của Lữ Nga, cũng sai người cầm một khối điếm tâm có tẩm thuốc mê đưa cho Tiểu Ninh.

Đương nhiên những chuyện xảy ra sau đó đều không phụ khổ tâm của Từ Xung, cũng coi như an ủi ba vong hồn chết thảm kia.

“Có lẽ ngài ấy đúng, dù sao đó cũng là Từ Xung cơ mà.”

Ngô Nguyên Lễ xoay người nhìn lên không trung trên đỉnh đầu: Một tia nắng cuối cùng của hoàng hôn đang biến mất nơi đường chân trời.

Mão thành lại bị màn đêm bao phủ.

Nam Sơn hội quán được xung đứng đầu trong “Tám đại hội quán” cả nước.

Phòng ốc lớn nhỏ ở đây có tới gần 200 gian bao gồm đủ loại lầu các.

Nó được xây trên núi Thanh Sơn, có ba sân viện theo thứ tự tăng cao, đan xen ở giữa là các loại trang trí khác nhau.

Ở cửa có ba gian đền thờ, bốn cây cột trụ đều làm bằng cẩm thạch trắng có chạm nổi hình sư tử, ở giữa có treo hoành phi câu đối, thể chữ hùng hồn, khí phách to lớn.

Phía trên cửa có khảm một khối đá, bên trên khắc bốn chữ “Nam Sơn hội quán” thật to, cứng cáp lại có lực.

Bên trong hội quán có hai gốc cây hòe cổ, đã 400, 500 tuổi.

Nghe nói có một ngày mùa hè năm nào đó mặt trời chói chang khiến cây hòe phía nam bị cháy.

Từ rã đến đỉnh đầu bị cháy đen, như một ống khói cao lớn cháy hùng hục.

Mọi người gánh nước dập lửa nhưng không ăn thua gì.

Đang lúc không biết làm sao thì trời nổi sấm sét, mưa to tầm tã trút xuống dập tắt lửa.

Mọi người đều nói là quan đế gia hiển linh cứu cây hòe này.

Vì thế từ đó hội quán cực kỳ thành kính cung phụng quan nhị gia, mỗi năm tới ngày sinh của quan đế gia bọn họ đều đốt hai cây hương cao ngất trước bàn thờ của ngài.

Đường kính mấy cây hương vượt qua một thước, nghe nói có thể cháy cả một năm, coi như tỏ lòng thành kính quan đế gia.

Hiện tại Tang đang đứng trong một phòng ở nơi ấy mà ngay người nhìn pho tượng của của đế quân đầu đội mũ mạ vàng.

Chương 165: 165: Tượng Phật

"Người nói xem nó đang nghĩ cái gì? Pho tượng này tuy hùng vĩ nhưng cũng không đặc biệt đến mức nó phải nhìn chăm chăm lâu thế chứ?" Mục què há miệng hỏi Triệu Tử Mai ý bảo hắn nhìn Tang đang đứng trong điện.

Triệu Tử Mai cười khở một tiếng, "Từ lần tràng hạt bị đứt nó vẫn luôn mang bộ dạng chất phác đần độn này, có đôi khi ta còn hoài nghi không biết có phải Tang đã thật sự trở lại không nhưng," hắn liếc Mục què một cái, "Tiền bối hắn phải cảm thấy may mắn đúng không? Ít nhất nó sẽ không tí cái lại dọa ném ngài xuống vách đá."

Nói xong hắn cũng đi vào trong điện đứng bên cạnh Tang và giữa đầu đánh giá bức tượng Quan Công cao mười mấy thước.

Qua một lúc hắn mới hỏi, "Đại thần tiên, ngài đang xem cái gì thế?"

"Ta thấy pho tượng này ăn mặc thực hoa lệ."

Một câu chẳng ăn nhập gì này lại khiến Triệu Tử Mai suýt nữa phì cười.

Hắn lớn thế này rồi nhưng lần đầu tiên nghe thấy có người dùng từ "hoa lệ" để hình dung Võ Thánh.

Hắn cố gắng nén cười, cuối cùng dùng giọng ôn hòa nói, "Quan đế gia là hổ tướng được vạn người kính ngưỡng, kiệt ngạo không luôn cúi, lại ân oán phân minh, coi trọng tín nghĩa."

Nhưng theo kiến giải vụng về của ta thì hắn không giỏi về mưu lược cho nên mới bại ở Mạch thành và mất mạng."

Tang liếc hắn một cái và nói, "Trí dũng song toàn làm gì có dễ như người nói."

Triệu Tử Mai rũ mắt cười, trong mắt có ánh sáng lóe lên, "Ta quả thực có quen một người trí dũng song toàn, vừa lúc người ấy cũng đang ở Mão thành."

Nếu có cơ hội ta sẽ dẫn ngài tới gặp hắn, lúc ấy ngài sẽ biết ta không nói dối."

"Hắn là ai?"

"Hắn tên là Từ Xung, trước kia là môn sinh của cha ta."

"Cha ta thường nói Từ Xung là người thông minh nhất ông ấy từng gặp, bởi vì Từ Xung có một đôi mắt khác với người thường, nó hiểu rõ hết thấy mọi thứ."

Lúc hắn còn ở kinh thành đã nhiều lần phá những vụ kỳ án, thậm chí còn vì một vụ án nổi tiếng mà được đương kim thánh thượng thưởng thức tặng cho hắn Thượng Phương Bảo Kiếm duy nhất của triều ta."

"À? Là vụ kỳ án nào thế?" Tròng mắt đờ đẫn mấy ngày nay của Tang đột nhiên nổi lên một tia sáng.

Triệu Tử Mai nghiêm túc nhìn nó một lát mới nhếch miệng cười nói, "Là vụ án Phạn Chung giết người, không lâu trước đây ta có nghe cha nói qua."

Tiền đế từng sai người đúc một tòa tượng phật bằng đồng đỏ.

Đó là tượng Phật vô lượng thọ, được dùng làm quà sinh nhật cho Thái Hậu.

Nhưng quá trình đúc tượng nghe nói tốn quá nhiều tiền, bởi vì không có vị đại thần nào am hiểu phương pháp xử lý đồng đỏ.

Vì thế tiền đế mới sai vị quan viên chịu trách nhiệm tới chùa Tây Hoàng mời Quan Lạt Ma thân tín bên cạnh Ban Thiên Lạt Ma đời thứ 6 tới hỗ trợ phương pháp pha chế đồng đỏ.

Nhưng kết quả lại khiến người ta thất vọng.

Theo lời giới thiệu của vị Lạt Ma kia thì đồng đỏ này không phải sản phẩm của thợ thủ công Tây Tạng, mà là do thợ Nepal làm.

Vị quan phụ trách đúc tượng vội vàng theo lời Quan Lạt Ma đi tới tận Nepal tìm thợ thủ công.

Trải qua nửa năm chờ đợi cuối cùng ông ta cũng mang được một tờ công

thức từ Tây Tạng trở về Thọ thủ công nhìn công thức và chế tạo ra pho tượng phật đầu tiên.

Trong đó dùng một cân đồng đỏ, vàng ba tiền, bạc sáu tiền, đồng tự nhiên ba lượng, thiếc, chì, thủy ngân đều hai tiền, pha lê ngũ sắc năm tiền. Nhưng dù vậy bức tượng Phật làm ra vẫn không đúng về tỉ lệ, nhưng tiên đế lại không từ bỏ.

Ông ấy nói năm nay không tặng được thì năm sau, nếu vẫn không được thì đợi mấy năm cũng không sao.

Dù sao Thái Hậu cũng thọ cùng trời đất, không vội mấy năm này.

Vì thế trong 7 năm tiếp theo Thọ thủ công chế tạo tổng cộng 01 pho tượng Phật, nhưng tiếc là không có cái nào khiến tiên đế vui mừng.

Thẳng đến mười năm trước nước Xiêm La tiến cống một viên kim cương mười lượng thích hợp dùng với đồng đỏ.

Vì thế Thọ thủ công của cung đình lập tức thử theo công thức, rất cuộc cũng đạt được kết quả như mong muốn.

Bọn họ dùng công thức cũ, cho thêm kim cương số lượng 5 tiền và bỏ thiếc, chì cùng thủy ngân đi.

Phối phương này khiến màu của đồng đỏ làm ra càng thêm lộng lẫy sặc sỡ.

Cuối cùng người ta cũng đúc xong bức tượng Phật nhưng khi ấy Thái Hậu đã qua đời được một năm.

Sau khi Thái Hậu cưới hạc về trời tiên đế cực kỳ bi thương nên đã cung phụng bức tượng Phật kia ở trong căn phòng Thái Hậu ở khi còn sống, coi như tưởng niệm của đứa con với mẹ mình.

Nhưng trước khi đưa nó tới đặt ở đó thì phải mang nó đi khai quang, vì thế tiên đế mới giao nó cho phương trượng của chùa Thiên An.

Chùa Thiên An trên núi Tây Sơn ở kinh giao, vốn có tên là "Chùa Quang Lâm".

Trước đây nó bị hủy vì binh lửa.

sau này nhà Minh xây lại chùa chiền, vào thời Tuyên Đức nó được đổi tên thành "chùa Thiên An", là ngôi chùa lớn nhất ở kinh thành.

Mà vị phương trượng trụ trì của chùa là người hiểu nhiều giáo lí Phật pháp, hành xử liêm khiết được mọi người kính trọng gọi là tăng nhân. Vì thế pho tượng Phật vô lượng thọ kỷ thác vô hạn nhớ mong của tiên đế được giao cho trụ trì đích thân khai quang, tổng cộng yêu cầu 7 ngày. Nó được đặt trong phòng của trụ trì, toàn bộ nghi thức đều được mình ông ấy hoàn thành.

Đương nhiên để ngừa vạn nhất nên ngoài chùa Thiên An có trọng binh canh gác không cho người ngoài tiến vào. Nhưng dù phòng vệ nghiêm ngặt như thế thì một chuyện ngoài ý muốn vẫn xảy ra.

Tối ngày thứ ba tiểu sa di đưa cơm tối cho trụ trì gõ cửa nhưng phát hiện không có người đáp nên vội tìm mấy vị sư huynh cùng quan binh đóng ở bên ngoài đẩy cửa vào.

Mọi người lập tức kinh ngạc phát hiện trong phòng trống rỗng không một người, ngay cả pho tượng Phật bằng đồng đồ kia cũng không thấy tung tích.

Lúc đầu quan binh hoài nghi trụ trì mang theo pho tượng Phật đào tẩu, nhưng cái này lại bị tăng ni trong chùa cực lực phản đối.

Hai bên thậm chí suýt thì đánh nhau.

Bởi vì vị phương trượng kia là cao tăng đức cao vọng trọng nên các tăng nhân đương nhiên không cho phép kẻ khác nhục nhã ông ấy nói chi là chỉ trích ông ấy vì tiền tài mà trộm đồ.

Hai bên giằng co không xong, cuối cùng nháo tới trước mặt tiên đế.

Tiên đế gia nghe xong sự tình chỉ nói hai chữ: Một, ông ta tuyệt đối tin tưởng nhân cách của phương trượng và không thể có chuyện phương trượng trộm cắp.

Hai là việc này nhất định phải nghiêm túc điều tra, bởi vì tượng Phật là quà sinh nhật ông ấy chưa kịp tặng, nó đại biểu cho lòng hiếu thảo của ông ấy nên bất kể thế nào cũng phải tìm được nó về.

Thế nên ông ấy tự mình phái một người tới chùa Thiên An, chính là Từ Xung.

Chương 166: 166: Phá Án

Từ Xung năm ấy đã là Thông Phán của Thuận Thiên Phủ, bởi vì nhiều lần phá được kỳ án nên danh tiếng lan khắp kinh thành, tiên đế nghe thấy thì từng nhiều lần triệu hấn vào cung, cực kỳ thưởng thức.

Cho nên chuyện này tiên đế gia chỉ có thể giao cho Từ Xung, cũng chỉ yên tâm giao cho Từ Xung.

Từ Xung tới chùa Thiên An thì lập tức tuần tra một vòng quanh chùa miếu, sau đó lại tìm quan binh canh giữ chùa để hỏi về những người ra vào chùa ngày đó.

“Chính vì không có người ra vào nên chúng ta mới hoài nghi lão phương trượng kia mang theo tượng Phật chạy trốn,” bọn quan binh mới vừa bị tiên đế răn dạy nên hơi bất bình, “Bằng không, một người một Phật vì sao lại tự dung biến mất chứ? Chẳng lẽ thật sự như lời đám hòa thượng kia, phương trượng được Phật Tổ quan tâm nên đã quang hóa chắc? Mà ông ta quang hóa cũng thôi đi, sao lại mang theo cả tượng Phật của Hoàng Thượng là sao?”

“Ta vừa mới xem qua, phía sau chùa là vách núi đá lởm chởm dựng đứng, lão phương trượng tuổi đã cao, sao có thể cõng một pho tượng nặng như thế đào tẩu được.

Cho dù có đồng bọn thì cũng không thể bò xuống núi nổi.” Từ Xung quả quyết phủ định suy đoán của đám quan binh.

“Không có người ngoài cũng không có trộm trong, thế chẳng phải quá kỳ quái ư?” Thủ lĩnh quan binh vẫn khó chịu.

Từ Xung cười lạnh nói, “Không kỳ quái chút nào.

Cái này chỉ có thể vì người và tượng Phật hiện tại đều ở trong chùa.

Ngài phái người điều tra khắp chùa Thiên An một lần xem, ta không tin đào ba thước đất mà thật sự không đào được gì.”

Vì thế thủ lĩnh quan binh mang theo người lật tung cả ngôi chùa lên,

không buông tha một góc nào.

Nhưng cứ thế tra xét hai ngày vẫn không phát hiện ra tung tích lão phương trượng và tượng Phật đầu.

Vụ án rơi vào bế tắc, sự tình truyền tới tai tiên đế khiến lời đồn đãi trong triều lập tức dâng lên.

Nhưng người ta nghị luận về vụ án thì ít, đàm tiếu về Từ Xung thì nhiều.

Trên cơ bản mọi lời đều không có ý tốt, bởi vì những kẻ lòng mang ghen ghét đều muốn nhìn hấn rơi từ trên cao xuống.

Đọng họ nói xem ra Từ Xung được khen ngợi quá lâu rồi nên chính mình cũng quên mất bản thân cũng chỉ là một kẻ bình thường.

Cứ thế lại qua ba ngày, không biết trong khoảng thời gian ấy lòng Từ Xung nghĩ cái gì.

Nhưng ta biết nếu ta là hấn thì chắc chắn sẽ bị áp lực cực lớn này ép tới độ không thở nổi.

Có lẽ ta sẽ nhảy từ vách núi sau chùa xuống, vứt bỏ toàn bộ bối rối trên thế gian ở phía sau.

Nhưng rốt cuộc Từ Xung cũng không phải người thường, vào ngày thứ năm tới chùa Thiên An hấn đã tìm được phương trượng và pho tượng đúc bằng đồng đỏ kia.

Sáng sớm hôm đó một mình Từ Xung ngồi trong phòng của phương trượng, hấn không đốt đèn, nhưng đôi mắt hấn lại sáng như sao trời.

Tiếng chuông vang lên bên tai hấn, "Đang..... Đang.....

Đang....." Tiếng chuông này hần hậu sâu xa, giống như an ủi nội tâm nóng nảy của hấn. Đã nhiều ngày ngôi chùa chưa gõ chuông, tới hôm đó rốt cuộc tiếng chuông được xung tụng là "Thức tỉnh thế gian, giúp người ta rời bỏ khổ" lại vang lên.

Đồng nhiên Từ Xung lao ra khỏi phòng, chạy ra vách núi phía sau.

Cao cao trên vách đá là cái chuông lớn như một ngọn núi nhỏ.

Nghe nói nó được đúc từ thời nhà Minh, năm Vạn Lịch.

Vị hòa thượng gõ chuông đang đẩy cái đòn, dùng sức gõ lên cái chuông lớn.

"Sư phụ tại đây, vì sao người không lễ bái hử Như Hải?" Từ Xung đi qua, hẩn nhìn thấy hòa thượng kia dùng động tác, mồ hôi lạnh theo đỉnh đầu trượt lóc của hẩn lăn xuống.

"Hòa thượng Như Hải giết lão phương trượng, trộm tượng Phật và giấu trong chuông lớn ư?" Mục què xoa gáy hỏi, "Nhưng vì sao Từ Xung nghe tiếng chuông lại biết thi thể và tượng Phật bị giấu ở nơi ấy? Lại làm sao mà hẩn biết hòa thượng đánh chuông kia giết người?"

Triệu Tử Mai hơi hơi mỉm cười nói, "Bởi vì tiếng chuông.

Chuông chùa là phải gõ 108 cái, nhịp đều, tiếng vững vàng, nhưng vào buổi sáng đó Từ Xung nghe thấy tiếng chuông chọt cao chọt thấp, chọt nặng chọt nhẹ, có thể nói người gõ chuông tâm sự nặng nề."

"Đến sư phụ còn dám giết, tượng Phật của hoàng đế còn dám trộm thể mà gõ cái chuông cũng sợ là sao?" Tang mở miệng cười lạnh hỏi.

Triệu Tử Mai gật đầu, "Ngài nói rất đúng, Như Hải này tuy ở chùa Thiên An nhiều năm nhưng tuyệt đối không phải kẻ thanh tâm quả dục, ngược lại hẩn là một tên đồ đệ gian trá tàn nhẫn.

Nhưng sáng hôm đó hẩn quả thực sợ, mọi người đoán xem là vì sao?"

Tang nhún nhún vai, "Chẳng lẽ hẩn thấy hồn của lão phương trượng ư?"

"Không phải hồn phách mà là người thật."

Tang và Mục què đồng thời lắp bắp kinh hãi, "Lão phương trượng kia không phải đã chết sao? Lấy đâu ra người thật?"

Triệu Tử Mai phát ra một tiếng thở dài, "Như Hải nhân lúc sư phụ mình không phòng bị lấy dây siết cổ ông ấy.

Nhưng bởi vì quá khẩn trương và hoảng loạn nên hẩn cũng không siết chết phương trượng mà chỉ khiến ông ấy ngất đi.

Mấy ngày sau lúc tiếng chuông vang lên lão phương trượng từ hôn mê tỉnh lại và dùng ngón tay moi chuông.

Động tĩnh này bị Như Hải nghe thấy thế là tên cuồng đồ sợ tới mức tâm thần không yên, đương nhiên không thể bình tĩnh mà gõ chuông."

“Cho nên lão phương trượng bị chết vì tiếng chuông ư?” Tang thấp giọng hỏi.

“Không sai, Như Hải to cao sức lực lớn, chỉ có mình hắn là gỡ nổi cái chuông kia.

Lúc người ta tìm trong chuông thì phát hiện tượng phật và thi thể của lão phương trượng.

Cả người ông ấy xanh tím, tròng mắt cũng rách toang, chết cực thảm.” Nghe thấy thế Mục què “phì” một tiếng, “Một vị phương trượng đức cao vọng trọng như thế lại bị kẻ gian làm hại, hơn nữa nếu không có Từ đại nhân phát hiện chân tướng thì nói không chừng ông ấy còn phải gánh tội oan trên người.

Thật đúng là đáng giận.”

Tang lại không phản nộ như Mục què, nó chỉ nghịch mấy sợi tóc của mình và buồn bã hỏi, “Như Hải kia hẳn cũng có cái kết rất thảm đúng không?”

“Bị hành hình, chém hơn 1000 đao, bốn ngày sau mới chết.” Ánh sáng trong mắt Triệu Tử Mai âm đạm, “Thực tàn nhẫn có phải không?”

Tang ngửa đầu thở một hơi, sợi tóc mái bị nó thổi bay lên, giống một sợi râu, quái dị lại đáng yêu.

“Tàn nhẫn.

Bị hành hình bốn ngày bốn đêm, cảm giác này hẳn không chỉ đau mà còn có khuấy nhục và tuyệt vọng.

Nhưng Như Hải này tốt xấu cũng coi như trả giá cho tội của mình.

Nhưng có người lại phải nhận trừng phạt vốn không thuộc về mình.”

“Ngài nói đến ai thế?” Triệu Tử Mai nhíu mày hỏi một câu nhưng Tang không đáp lại, nó chỉ chu miệng thổi sợi tóc kia, giống như đây là việc vui nhất trong thiên hạ này.

Triệu Tử Mai vừa định hỏi thêm thì Mục què bỗng nhiên xen mồm hỏi, “Triệu công tử, ta có một chuyện khó hiểu.

Nếu Từ Xung lợi hại như vậy, lại được tiên đế coi trọng thì vì sao phải rời

khỏi kinh thành và tới Mãn thành này vậy? Tuổi của hắn không lớn, chắc chưa tới mức cáo lão hồi hương chứ?"

"Bởi vì..... hắn sợ," Triệu Tử Mai nhìn không trung, giờ tay chỉ mặt trăng tròn vành vạnh kia và nói, "Bởi vì ánh trăng quá sáng sẽ che khuất ngôi sao."

Chương 167: 167: Da Mặt

“Trong kinh thành có quá nhiều kẻ quyền quý, sao có thể bao dung một kẻ không có bất kỳ căn cơ nào nhận hết ân sủng của hoàng đế? Vụ án này may mà phá được, nếu không những kẻ chờ chê cười Từ Xung không biết sẽ bỏ loại đá nào xuống giếng đâu.

Vì thế lúc được ban Thượng Phương Bảo Kiếm hẳn lấy cơ thân thể có vấn đề mà xin từ chức, hy vọng tiên đế có thể để hẳn về quê làm một kẻ tiêu dao rảnh rỗi.

Tiên đế biết rõ nỗi khổ của Từ Xung nên cũng ân chuẩn.

Chẳng qua Thượng Phương Bảo Kiếm kia không hề bị thu lại, dù hẳn từ chức vẫn được nhận kiếm, coi như phần thưởng hẳn tìm lại được tượng Phật.”

“Cho nên từ đó hẳn không phá án nữa sao?” Mục què hoảng hốt tỏ vẻ đáng tiếc, “Nhưng kẻ biết khó mà lui như hẳn có vẻ hơi nhút nhát nhỉ?”
“Người không thể yêu cầu tất cả mọi người phải vì đại cục, đây là một câu cha ta nói sau khi Từ Xung từ chức”.

Nói tới đây Triệu Tử Mai cúi đầu cười, “Nhưng Từ Xung không phải không hề phá án nữa, ta nghe nói tuy hẳn không quan không chức nhưng thường xuyên hỗ trợ huyện lệnh Mãn thành phá án, còn phá được không ít vụ kỳ án, được người dân địa phương xưng là bộ khoái.”

“Nói đến phá án thì người cũng không tầm thường,” Tang ở bên cạnh cười lạnh, “Lúc ở Tam Bình thôn người phát hiện ra vết máu ở bệ bếp đúng không? Nhưng ta không hiểu, vì sao người lại đi kiểm tra bệ bếp?”
Nghe nó thình lình nhắc tới Tam Bình thôn thế là vẻ mặt Triệu Tử Mai nghiêm lại.

Hắn quay người đi, ánh sáng trong mắt giống như bỗng nhiên tắt ngóm,

"Lúc Cố Ngọc Minh hoàn hồn ta phát hiện ra Vu thị rất khẩn trương.

Hơn nữa căn bản nàng ta không hề hỏi hung thủ là ai.

Sau đó hồn phách Cố Ngọc Minh bị cắn nuốt lại thấy nàng ta không chỉ không lộ đau xót mà ngược lại còn có vẻ nhẹ nhàng thờ ra.

Những biểu hiện kỳ quái này khiến ta chú ý.

Mà Cố Ngọc Minh là bị thiêu chết, nếu đúng là việc làm của Vu thị, lại có thể làm đến thần không biết quỷ không hay thì nơi duy nhất nàng ta có thể gây án chính là bếp nhà mình.

Thế nên ta nhân đêm khuya tĩnh lặng đi kiểm tra bệ bếp, quả nhiên phát hiện vết máu kia."

"Nếu biết Vu thị giết người vậy vì sao người phải giúp nàng ta giấu giếm? Vừa rồi người còn kính nể Từ Xung chấp pháp nghiêm minh, sao tới lượt mình lại thay đổi vậy?" Tang nhếch khóe miệng nở một nụ cười xấu xa, nó vẫn luôn giữ những lời này trong lòng, hiện tại rốt cuộc cũng hỏi được.

Nó muốn xem Triệu Tử Mai giải thích thế nào.

"Luật pháp là vật chết, tình người lại là vật sống, luật pháp không phải dùng để giam cầm tình người.

Vu thị vì cứu chính con mình mới giết chồng, theo ta thì cái này tuy trái pháp luật nhưng lại hợp tình.

Chỉ là lúc ấy nàng ta cũng không biết Cố Ngọc Minh cũng luyện tiệc không giết Tiểu Lăng mà thả con bé xuôi dòng nước.

Đáng thương cho ba đứa nhỏ mất cả cha mẹ, nhưng cũng may có Susan thu nhận bọn họ, ta nghĩ nàng sẽ cho bọn họ cuộc sống yên ổn hạnh phúc."

"Nói cũng có lý, huống chi luật cũng có luật ác." Tang lẩm bảm một câu. Triệu Tử Mai không nghe rõ, hẳn luôn cảm thấy gần đây nó thực kỳ quái, như có tâm sự.

Nhưng một người như nó, không, một kẻ không biết nên xưng là người hay

gì khác như nó sẽ có tâm sự gì chứ?

Đang do dự muốn hỏi nhưng giọng Bảo Điền lại bỗng nhiên vang lên ngoài viện, "Công tử, mọi người đứng đây làm gì? Nơi này náo nhiệt lắm, còn có hát tuồng, vẽ tranh, có bán đủ thứ đồ chơi, còn có người đang đánh nhau đây này."

Hai bên đánh nhau đều là người Mãn thành, một kẻ bán thuốc tên Hồ Bình, một kẻ là nhà giàu địa phương tên là Lý Dung.

Nguyên nhân đánh nhau chẳng qua vì hai kẻ này uống nhiều rượu, vì một đề tài vô vấn mà cãi vã, không ai nhường ai cuối cùng đánh nhau.

Kết quả là Lý Dung thua, cũng không phải vì hấn yếu thế hơn mà vì hấn nhào về phía Hồ Bình lại vô trượt đập đầu vào góc ghé, trán vỡ đầu chảy máu.

Việc đánh nhau ở Nam Sơn hội quán này là thường thấy, người ta uống rượu nhào nhào cũng không hiếm lạ, cứ cách mấy ngày lại xảy ra.

Nhưng mọi chuyện lần này lại khác, vì đêm đó Lý Dung mất tích.

Ba ngày sau thi thể của hấn bị phát hiện ở cánh rừng phía sau nhà Hồ Bình, còn Hồ Bình thì bị quan phủ mang đi.

Theo nhiều người làm chứng: Lý Dung từng đi tìm Hồ Bình trong đêm hấn mất tích, mà điểm này thì chính Hồ Bình cũng thừa nhận.

Hấn nói đêm đó mình ngủ tới nửa đêm không hiểu sao bỗng nhiên tỉnh, vừa mở mắt đã thấy một người đứng ở mép giường, nhìn thì đúng là Lý Dung, hơn nữa trên tay hấn còn cầm một con dao nhỏ lấp lánh.

Trong lúc vật lộn hấn giống như đoạt được con dao kia, cũng cắm nó vào bụng Lý Dung, nhưng chuyện xảy ra sau đó hấn chỉ nhớ Lý Dung vội vàng thoát thân, hấn cũng theo ra ngoài nhưng lại chẳng nhớ thêm được gì nữa Bởi vì ngày ấy hấn thật sự uống quá nhiều, chờ đến khi tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm trong sân nhà mình, bên cạnh còn có một con dao dính đầy máu.

Cho nên lúc người của quan phủ tới dò hỏi hấn quá mức sợ hãi, nhanh chóng khai hết tiền căn hậu quả mình giết người.

Nhưng lúc Ngô Nguyên Lễ hỏi một câu "Vì sao ngươi lại muốn cắt da

mặt của Lý Dung" thì Hồ Bình lại mê mang.

Đúng vậy, da mặt của Lý Dung bị người ta cắt mất, không chỉ thế, rất nhiều bộ phận quan trọng và da ở chỗ khác trên người hắn cũng bị cắt mất.

Lúc được phát hiện cả người hắn trần truồng, không có chỗ nào hoàn hảo, thật sự đáng sợ.

"Tiểu nhân..... không có..... không phải, tiểu nhân..... tiểu nhân không nhớ rõ có lột da mặt của hắn....."

Hồ Bình trả lời áp úng, rõ ràng là phủ nhận nhưng lời nói ra lại như đang thừa nhận hành vi phạm tội.

Thế nên Ngô Nguyên Lễ cười "hừ hừ" vài tiếng sau đó ném con dao nhỏ bị hắn giấu ở dưới giường ra, "Tù đại nhân đã nghiệm chứng, trên con dao này có vụn lông tóc của thi thể."

Là Tù Xung đại nhân đó, ngài ấy tự mình kiểm nghiệm, lúc này người không có lời nào để nói đúng không? Đêm đó người uống quá nhiều rượu, quá nhiều việc đã không thể nói rõ ràng, nhưng vật chứng này lại chẳng thể gạt người.

Hồ Bình, ta khuyên người vẫn nên nhanh chóng nhận tội đi."

Thanh danh của Tù Xung như sấm bên tai, ở Mãn thành này không người không biết.

Thế nên sau khi nghe Ngô Nguyên Lễ nói lời này Hồ Bình cũng chẳng dám nói thêm câu nào, để mặc bọn nha dịch mang chính mình đi.

Nhìn hắn bị hai nha dịch lôi ra cửa Ngô Nguyên Lễ thở ra một hơi.

Sau khi sửa sang lại ý quan hắn cười nói, "Án này giải quyết quá dễ dàng, không khó như vụ án ở Dương gia, quả là tốn quá nhiều thời gian."

"Án được giải quyết rồi, nhưng sao hôm nay Tù đại nhân không đi theo tới đây? Ngày hôm qua thuộc hạ thấy hình như ngài ấy có tâm sự nặng nề, không biết có phải trong nhà có chuyện hay không?" Một tiểu nha dịch nhìn quanh hỏi.

Ngô Nguyên Lễ nhăn mày, "Ồ? Thế à? Chẳng lẽ mẹ của Tù đại nhân lại bị bệnh? Nhưng không thấy ngài ấy nói gì, chẳng qua ta biết

hôm qua lúc đưa hung khí cho ta ngài ấy quả thực uể oải cực kỳ.

Không biết là làm sao.”

Chương 168: 168: Hàng Xóm

Mùa đông vạn vật lại như thiếu một chút sinh cơ: Dãy núi tiêu điều, hoa cỏ điêu tàn, không thấy chim bay, không nghe thấy thú kêu, vạn vật trên thế gian như đều bị gió phủ lên, bộ dạng xám xịt mang theo tử khí nặng nề. Từ Xung dựa nghiêng ở trên tường vừa nhai cây thuốc lá vừa xem mẹ mình bện giày rơm, trong con người thon dài cất giấu một màu sắc người khác đọc không hiểu.

"Hôm nay sao con không tới nha môn?" Từ lão thái thái nhìn thấy Từ Xung mặc một thân thường phục thì ngừng việc.

Bà vừa giữ cổ dính trên quần áo vừa hỏi, "Con luôn cần cù như thế chẳng lẽ hôm nay lại mệt nên xin nghỉ ư?"

Từ Xung cười với mẹ mình, để lộ hàm răng trắng nói, "Không có việc gì đâu mẹ, chẳng qua con hơi mệt, cũng không có vụ án nào gấp gáp nên con muốn nghỉ một ngày.

Hơn nữa, con cũng không có chức vụ, không cần thời khắc đều ở nha môn."

"Mấy ngày liên tục ta đều nghe thấy con ngủ mơ, sao lại không an ổn như vậy?" Từ lão thái thái đứng lên đi tới bên cạnh con trai mà vươn tay sờ trán hấn hỏi, "Không sốt, vậy là làm sao thế?"

"Mẫu thân, ngài đừng nghĩ nhiều," Từ Xung phun cây thuốc lá ra và nói, "Thân thể con tốt lắm, chỉ là bị bóng đè thôi." Nói tới đây hấn dừng một chút, ánh mắt xuyên qua cửa nhà nhìn mái ngói của căn nhà đối diện mà lẩm bẫm, "Nhiều năm như vậy vụ án kia vẫn chưa được phá."

Từ lão thái thái lại bắt đầu bện giày rơm, những ngón tay đầy vết chai linh hoạt xuyên qua những cọng cỏ, miệng nói, "Phá làm sao được? Năm đó chẳng có chút manh mối nào, chuyện lại đã qua nhiều năm như thế thì làm sao mà phá được?" Bà ngảng đầu, khóe mắt đầy nếp nhăn khi cười, "Ta thấy dù con có là bộ khoái nổi tiếng thì cũng không phá được án này đâu."

Đối với chế nhạo đầy thiện ý của mẹ Từ Xung chỉ cúi đầu cười, nhưng tươi

cười ấy chẳng mang theo độ ẩm nào, chẳng qua Từ lão thái thái đang chuyên tâm bện giày rơm nên chưa phát hiện ra.

"Thăm thì..... Thăm thì....." Bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng động kia, ngực Từ Xung lạnh ngắt, hấn ngẩng đầu nhìn về phía sân viện đối diện lúc này đã không còn hình dáng một ngôi nhà.

Nơi ấy không có gì cả, ngoại trừ cỏ dại cao tới eo cùng gạch ngói rách nát bị mưa gió vùi dập.

Nhưng 28 năm trước nơi đó lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, tuy không có đình đài lầu các, núi giả hay hoa viên nhưng ngôi nhà của họ Vạn lại là căn nhà tốt nhất trên đường này.

Nó có hai phần, tường cao ngói dày, so với nhà Từ Xung không biết là tốt hơn bao nhiêu lần.

Vạn Tổ Hoành buôn bán củi, vì thế luôn chú ý tới nhà cửa của mình, lúc nào cũng sửa sang chỉnh tề.

Từ Xung nhớ rõ đồ đạc của Vạn gia luôn mới và tinh xảo, đặc biệt là một cái giường điêu khắc nạm sứ được đặt trong phòng chủ nhân.

Gỗ giường được chạm rồng đủ loại kiểu dáng độc đáo, trên đó cũng để những thứ đồ tinh tế hợp lý.

Cây hoa lạc tiên khắc ở đầu giường cực kỳ giống mẫu đơn, nhưng lại là một loại hoa cỏ của Tây Dương, hoa văn và đường cong lưu loát, cành lá vươn ra khắp nơi còn đóa hoa là trung tâm, trên dưới trái phải cực đối xứng Cành lá được làm theo kiểu tuần hoàn, cực kỳ ảo diệu, khó phân biệt đầu đuôi.

Vạn Tổ Hoành và vợ mình chết trên chiếc giường chạm trổ tinh xảo đó.

Máu tươi nhuộm đỏ cây hoa lạc tiên, khiến nó trông giống một đóa hoa thật đang nở rộ.

Nói vợ chồng Vạn thị chết thì cũng không chính xác lắm, nói đúng ra thì vợ chồng họ hẳn là mất tích.

Bởi vì người của quan phủ trước sau không hề tìm được thi thể bọn họ, tuy cả cái giường đã bị máu tươi thấm ướt sũng, đến đệm chần đều hút no máu

và biến thành màu đỏ thẫm.

Chỉ có một người biết Vạn Tổ Hoàn và vợ mình đã thật sự chết.

Người đó chính là Từ Xung.

Bởi vì ở đêm đó hắn thấy hung phạm, cũng thấy vợ chồng hai người kia bị hại thế nào.

Nhưng hắn chưa bao giờ kể chuyện này với bất kỳ kẻ nào, vì đến chính hắn đều không rõ đến tột cùng đó là một giấc mộng hay là sự thật đã xảy ra.

Tuy vậy qua ngàn ấy năm thi thoảng nó sẽ xuất hiện trong giấc mộng của hắn, giống như mấy ngày nay.

Đã nhiều lần hắn gặp lại nó ở trong mơ.

Hắn biết lúc bản thân nhìn thấy vợ chồng Vạn thị thì bọn họ đã chết, bởi vì ánh mắt cả hai không hề có một chút sự sống nào.

Không, không chỉ đơn thuần không có sinh khí mà tròng mắt bọn họ đã khô héo, tròng mắt trắng dã giống như có một cái màng che trên con ngươi màu đen như mạng nhện.

Nhưng thân thể Vạn Tổ Hoàn vẫn động, thông thả và có tiết tấu, tuy trên bụng ông ta có một cái lỗ to, ruột đều chảy ra.

"Thăm thì..... Thăm thì....."

Dưới giường giống như có tiếng động, chân hắn lúc ấy đã không chịu không chế mà run rẩy, nhưng Từ Xung tám tuổi vẫn chuyển ánh mắt đến dưới giường: Nơi đó có một bóng dáng ánh nến không chiếu vào được nên hắn không nhìn thấy rõ nó.

Nhưng hắn nhớ rõ đã nhìn thấy một cái ống thon dài duỗi ra từ dưới giường cắm thật sâu vào bụng của Vạn Tổ Hoàn.

"Thăm thì..... Thăm thì....."

Nó đang hút, hút máu và nội tạng của Vạn Tổ Hoàn thế nên cỗ thi thể kia mới di động từng chút một, giống như vĩnh viễn sẽ không ngừng.

Một cơn gió từ sau lưng thổi tới chui vào phiến cửa sổ Từ Xung đang rình xem và thổi tắt ngọn nến trên bàn.

Trước khi tắt ánh nến lắc lư kịch liệt vài cái vì thế Từ Xung thấy được cái

thứ ở dưới giường, nhưng hắn không biết đó là cái gì, nó tỏa màu đỏ, giống một tấm kính nhô lên.

Từ Xung không biết bản thân rời đi thế nào, hắn chỉ nhớ rõ vừa đến cửa nhà mình hắn đã ngất đi, ba ngày không thể xuống giường.

Trong ba ngày này hắn đã mơ nhiều cơn ác mộng, cái ông kia hóa thành nhiều hình dạng khác nhau chộp lấy hắn từ bốn phương tám hướng.

Hắn muốn chạy nhưng chân mềm như bông, trên lưng giống như đeo tảng đá ngàn cân, không thể nào cất bước, chỉ có thể mặc những cái tay kia bắt lấy mình.

Chúng hung hăng cầm những ngón tay sắc bén vào bụng hắn, lõi toàn bộ ngũ tạng lục phủ ra ngoài.

Ba ngày sau hắn tỉnh lại trong tiếng khóc của mẹ, hắn thậm chí còn thấy người cha luôn nghiêm khắc cũng ngồi ở mép giường trộm lau nước mắt.

Lúc ấy hắn mới biết mình bị sốt ba ngày không lùi, cả người ướt đầm đìa mồ hôi, thay mấy bộ chăn đệm vẫn không ăn thua.

Lạng trung được mời tới đều nói hắn không sống nổi, trong nhà phải chuẩn bị hậu sự.

Từ Xung vừa tỉnh lại đã hỏi chuyện của Vạn gia nhưng lại bị mẹ mình che miệng lại.

"Vạn gia đã xảy ra chuyện." Trong mắt mẹ là hoảng sợ đến giờ Từ Xung vẫn còn nhớ rõ.

Tuy bà nhận được một ánh mắt trách cứ từ cha nên cố nén sợ hãi nhưng Từ Xung vẫn nhìn thấy rõ.

"Tiểu Uyển đâu?"

Qua hồi lâu, hắn mới ngập ngừng phun ra từ kể rằng mấy chữ này, nhưng nói xong hắn lại hỏi hận.

Hắn sợ đáp án kia, sợ đến muốn mệnh.

"Một nhà ba người họ Vạn đều mất tích, về sau con đừng hỏi việc này nữa."

Cha hắn đắp một cái khăn lên trán hắn và nói một câu này khiến những lời

hắn muốn nói đều không thể mở miệng.

Chương 169: 169: Tiểu Nam Hải

“Năm ấy Vạn gia xảy ra chuyện cha con vẫn còn sống, ai biết mới qua một năm sau ông ấy lại đi luôn.” Từ lão thái thái nhớ lại chuyện cũ khéo môi lộ ra một nụ cười khổ, “Từ đó về sau hai mẹ con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.

Cũng may con biết tranh đua, nếu không nương không biết làm sao tiếp tục sống.”

“Tiểu Uyển..... chưa từng trở về sao?” Từ Xung không đầu không đuôi nói một câu này.

“Tiểu Uyển ư?” Từ lão thái thái ngừng động tác trên tay, “Hôm nay con làm sao thế? Không phải tiểu Uyển mất tích cùng cha mẹ con bé sao? Nói là mất tích nhưng kỳ thật đã chết, chẳng qua không tìm được thi thể mà thôi.

Dù sao cũng nhiều máu như thế, đến người của quan phủ đều nói người hẳn là đã chết.”

Tiểu Uyển không ở trên cái giường kia.

Những lời này Từ Xung chưa bao giờ nói ra với bất kỳ ai, tuy hẳn cũng biết mình không thấy được thi thể của tiểu Uyển không có nghĩa là nàng còn sống nhưng trong lòng hẳn vẫn luôn nuôi một tia hy vọng.

Tiểu Uyển ôn nhu đáng yêu như thế, lúc nào nói chuyện cũng nhẹ nhàng từ tốn, đôi mắt chứa ánh sáng thấu hiểu.

Nàng là người bạn duy nhất của hẳn khi còn nhỏ, là cảng tránh gió để hẳn trốn chạy khỏi sự trừng phạt của cha, là một góc mềm mại nhất không ai có thể đụng tới trong lòng hẳn.

Đêm đó hẳn đi tìm tiểu Uyển nên mới tới Vạn gia, ngàn ấy năm trôi qua hẳn vẫn luôn hỏi hận vì sao bản thân không đi tìm một chút.

Có lẽ nàng đang trốn trong một góc, có lẽ nàng cũng thấy hẳn chẳng qua

nàng không dám lên tiếng.

Nàng nhất định cảm thấy hắn sẽ đi tìm người tới cứu mình nhưng hắn chỉ chạy đi, để nàng lại với con quái vật ở dưới giường.

Cổ Từ Xung động đậy: Đây hẳn là trùng phạt, nhiều năm qua hắn vẫn luôn bị cơn ác mộng kia dày vò, có lẽ đó là do tiểu Uyển trùng phạt hắn. "Con vẫn luôn nhớ tới con bé phải không? Dù sao nó cũng là người bạn tốt nhất của con khi còn nhỏ." Từ lão thái thái nhìn bóng dáng Từ Xung rồi nhẹ giọng nói, "Tuy nhiều năm nay không nghe con nhắc đến con bé lần nào nhưng ta biết trong lòng con vẫn nhớ.

Kỳ thật nàng đi rồi ta cũng rất khổ sở, một đứa nhỏ như thế có ai không thích đâu.

Thật đáng tiếc."

Từ Xung mơ hồ "vâng" một tiếng nhưng không tiếp lời.

Vì thế Từ lão thái thái lại nói tiếp, "Ta nhớ rõ có một thời gian con luôn nói Vạn gia còn có một đứa nhỏ nữa.

Con gọi hắn nhưng hắn lại không để ý tới con.

Lúc ấy con còn đuổi theo hắn, nhưng không sao đuổi kịp.

Khi đó ta nghe con nói thì bị dọa sợ hãi hồn, ta còn tưởng con bị thứ gì đó quẩn lầy nên vội vào chùa giúp con xin một lá bùa.

Ai biết về tới nhà lại bị cha con mắng cho một trận, con còn nhớ rõ việc này không?"

"Còn có chuyện như vậy sao?" Từ Xung sửng sốt quay đầu nhìn mẹ mình,

"Sao con chẳng có tí ấn tượng nào thế?"

Từ lão thái thái ôn nhu cười nói, "Thế nên cha con nói rất đúng, lời của đứa nhỏ không thể coi là thật bởi vì đứa nhỏ không thể phân biệt được mộng và thật.

Khi ấy con mới 5 tuổi, chắc ban đêm nằm mộng lại coi nó là thật.

Dù sao thì Vạn gia cũng chỉ có một đứa nhỏ là tiểu Uyển, làm gì còn đứa nhỏ nào nữa?”

Từ Xung chậm rãi quay đầu, mày thì nhíu chặt.

Lời mẹ hắn nói như một cây kim chọc thủng kú ức đã ngủ say mà hắn giấu trong lòng.

Nó đã bị phong ấn quá lâu, đến độ nếu không có người nhắc tới thì có lẽ nó sẽ vĩnh viễn bị quên đi.

Nhưng hiện tại khi nghĩ tới nó lại xuất hiện rõ ràng trong đầu hắn, dù chỉ là những mảnh nhỏ.

Quả thực có một đứa nhỏ khác, là một nam hài, thoạt nhìn bằng tuổi hắn, bộ dáng cực kỳ giống Vạn Tổ Hoàn, quả thực giống nhau như đúc nên hắn mới chắc chắn đó là đứa nhỏ nhà họ Vạn Từ Xung còn nhớ rõ thường xuyên thấy hắn ngồi xổm bên ngoài cửa của Vạn gia, đầu thò vào trong nhìn nhưng lại chậm chạp không dám đi vào.

“Người cũng làm sai và sợ bị cha người đánh ư?” Từ Xung khi ấy còn chưa được 10 tuổi cũng ngồi xổm xuống cạnh hắn, tay chỉ vào trong viện, “Người đừng sợ, Vạn bá bá đối xử với người khác rất ôn hòa, người xem ông ấy chưa bao giờ mắng tiểu Uyển.

Không giống cha ta, ba ngày hai bữa ông ấy đều dùng gậy trúc đánh mông của ta, xem này, chỗ này bị ông ấy đánh đến xanh lè.”

Hắn nói xong chuẩn bị cởi quần cho đứa nhỏ kia xem nhưng ai biết chưa kịp cởi dây lưng quần thì đứa nhỏ kia đã kinh hoàng tránh qua một bên, sắc mặt trắng bệch giống như thấy quỷ.

Qua mấy ngày Từ Xung lại thấy đứa bé kia lúc hắn và tiểu Uyển đang ngồi xổm một chỗ chơi bùn.

Vạt áo của hắn bị bắn một mảnh nước bùn, hắn sợ bị cha mắng nên vội muốn rửa sạch, ai biết mới quay đầu đã thấy đứa nhỏ kia đứng đằng sau dùng ánh mắt oán hận nhìn bọn họ chằm chằm.

“Sao người lại ở đây? Muốn..... chơi với chúng ta ư?” Nói xong thấy đứa nhỏ không hé răng thề là hắn vỗ vỗ vai tiểu Uyển nói, “Hắn là người nhà người đúng không? Hắn không biết nói à? Vì sao mỗi lần ta gọi hắn đều không thưa thề?”

Tiểu Uyển quay đầu lại chớp đôi mắt to vài cái sau đó nhìn về phía Từ

Xung, "Ai? Người đang nói ai thế?"

"Không phải đây là anh em của người à? Hấn lớn lên giống cha người thế cơ mà....." Đang nói thì Từ Xung bỗng im bặt, bởi vì tiểu nam hài kia đã không thấy đâu, phía sau bọn họ là cha hấn với vẻ mặt âm trầm.

Ông ta đang nhìn chằm chằm ngực áo đầy vết bùn của hấn giống như đó là thứ dơ bẩn nhất trên đời này.

Sau đó rất lâu hấn không gặp lại đứa bé kia, nhưng có một đêm hấn nghẹn tiểu tỉnh lại, khi đi ra ngoài hấn lại thấy đứa nhỏ ấy, và đó cũng là lần cuối cùng Từ Xung thấy hấn.

Trong đêm khuya tĩnh lặng đứa nhỏ kia lại đứng một mình trước cửa Vạn gia, nhìn về phía phòng ốc tối om phía trước.

Đóng dáng hấn thoát nhìn rất cô đơn, cực kỳ không hợp với những thứ xung quanh.

Từ Xung bỗng nhiên thấy hơi đau lòng, bởi vì chính hấn cũng thường không dám về nhà vì sợ bị cha quở trách, lúc ấy hấn cũng sẽ đứng ngoài cửa thật lâu.

"Người có đói bụng không? Ta có ít điểm tâm....."

Lời còn chưa nói xong đứa nhỏ kia đã quay người lại, hóa ra hấn không điếc nhưng hấn vẫn không nói gì mà chỉ nhìn Từ Xung rồi duỗi tay sờ sờ bụng lép kẹp.

"Xem ra là đói thật," Từ Xung hiểu ý cười nói, "Người chờ chút ta sẽ lấy đồ ăn cho người."

Nói xong hấn lén lút đi vào trong bếp, lúc đi ra hấn cầm theo một gói giấy dầu, bên trong là mấy cái bánh vó ngựa.

Đứa nhỏ kia chưa đi, nhưng lúc này hấn ngồi xồm bên ngoài cửa viện, đầu cúi xuống, hấn là đã đói đến mềm chân.

Từ Xung biết cảm giác này, lưng bụng như dán vào nhau, dạ dày trống không như muốn nôn.

Cho nên mỗi lần phạm lỗi hấn không sợ cha đánh chửi mà sợ ông phạt hấn không được ăn cơm.

Cũng may còn có tiểu Uyển, cô bé thường trộm lấy chút đồ ăn từ trong

nhà và đưa cho hắn, để hắn chịu đựng qua một đêm gian nan.
Hôm nay bản thân hắn cũng có thể giúp đỡ người khác, cảm giác này khiến Từ Xung bé nhỏ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.
"Này, cho người." Hắn đưa bao giấy dầu qua nói, "Ăn ngon lắm, mỗi ngày mẹ chỉ cho ta ăn một miếng....."
Đứa nhỏ kia ngẩng đầu, bao giấy dầu trên tay Từ Xung lập tức rơi xuống, bánh vó ngựa lăn ra ngoài dính vào đồng tro vàng mã mẹ hắn đốt trước khi đi ngủ.
Trong miệng đứa nhỏ kia đầy tro, đầy tới độ hai má hắn căng phồng.

Nhưng hắn lại như vẫn chưa thỏa mãn mà vẫn tiếp tục nhặt tro trên mặt đất nhét vào miệng.
Ngày đó là tết Trung Nguyên.

Chương 170: 170: Say

Đỉnh đầu Từ Xung truyền đến một cơn đau thấu tận xương tủy, giống như có kẻ nào dùng một cây rìu bén nhọn gõ lên đầu hấn vậy. Tật đau đầu của hấn lại tái phát rồi, đây là chứng bệnh để lại từ khi còn nhỏ.

Nguyên nhân là có một lần hấn đọc sách không thuộc thế là bị cha mình dội một thùng nước lạnh từ đầu tới chân.

Đó là ngày chính đông giá rét, Từ Xung bị đông lạnh thiếu chút nữa là tắc thở chết, sau đó dù mẹ hấn có dùng cả giường chăn đệm bọc lấy hấn đưa hấn vào phòng nhưng tật xấu này cũng bắt đầu từ đó.

Đặc biệt là khi hấn tâm sự nặng nề không thể giải quyết được.

Lúc đau đầu hấn phải kiêng rượu, cái này Từ Xung biết nhưng hôm nay hấn lại không muốn bận tâm đến cái đó, hấn chỉ muốn uống cho đã, say quên trời đất.

"Mẹ, con ra ngoài một lát." Sau khi rời ánh mắt khỏi đồng phế tích của Vạn gia hấn xoay người nói với Từ lão thái thái một câu.

"Trời sắp tối rồi con muốn đi đâu?"

"Nam Sơn hội quán."

Trên sân kịch chen đầy bóng người, ỵ phục rục rờ pháp phối, đám người bên dưới hoặc reo hò, hoặc chìm trong vỡ diễn.

Chỉ có một người là khác hẳn đám đông, ánh mắt hấn tuy nhìn lên đài nhưng tinh thần lại không biết đã bay tới nơi nào.

Giống như chỉ có bầu rượu trong tay hấn là chân thật, vị cay này cũng thế, nó khiến cổ hấn đau rát nhưng cũng giúp hấn nhận ra sự tồn tại của bản thân, rằng mình cũng là một người sống trên đời.

"Hay." Người chung quanh vì một âm cao vút mà vỡ tay reo hò.

"Hay....." Từ Xung cũng gào một tiếng theo bọn họ, tay nâng bầu rượu rót một ngụm cuối cùng vào miệng.

Rượu theo cổ họng trượt xuống chui vào dạ dày trông không khiến hấn nhếch môi cười, hưởng thụ cảm giác đau đớn do rượu mạnh mang lại.

"Từ huynh?"

Một giọng nói vang lên từ sau lưng, Từ Xung nấc một cái và quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt trong xa lạ có chứa chút quen thuộc.

"Hôm qua ta còn nói phải đi tìm Từ huynh, ai biết hôm nay đã gặp được."

Triệu Tử Mai nhìn khuôn mặt hơi đỏ của Từ Xung, nhiều năm không gặp Từ Xung trong lòng hấn giống như không có gì thay đổi, đặc biệt là đôi mắt sắc bén như điều hâu kia.

Dù đã uống rượu nhưng ánh sáng trong đôi mắt ấy lại không hề ảm đạm.

Cả người hấn vẫn thon gầy tinh tráng như cũ, không hề có chút dấu hiệu mập mạp vì xa rời quan trường.

Chỉ có một biến hóa duy nhất chính là giữa mày hấn có thêm ba nếp nhăn rất sâu, giống như được khắc bằng dao.

"Từ đại ca, ta nhớ rõ huynh rất ít khi uống rượu, huynh nói sau khi uống rượu dễ làm hỏng việc nên....."

"Trên đời này làm gì có chuyện gì không biến đổi, giống như năm đó ta nhìn thấy đệ thì đệ vẫn là một đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp.

Hiện nay đệ đã cao lớn hơn ta nửa cái đầu, còn là Thông Phán của Thuận Thiên Phủ."

Từ Xung cười với Triệu Tử Mai, sau đó uống thêm một ngụm rượu.

Cảm giác rượu xuống bụng bốc lên hơi cay khiến đầu hấn tê dại, hấn cố nén run rẩy mà nhíu lông mày.

"Tật đau đầu của huynh vẫn chưa đỡ ư?" Triệu Tử Mai vốn đang nhìn hấn rót rượu cho mình lại thấy bộ dạng này của hấn thì ngồi xuống, ngón tay đề lên nắp bình rượu.

Từ Xung ôm đầu cười vang, sau đó dịch chén rượu về phía Triệu Tử Mai nói, "Đệ đồ đầy đi, hai chúng ta nhiều năm không gặp, hôm nay nhất định phải uống cho thoải mái.

Hơn nữa Tử Mai, đệ biết không? Có vài tật xấu đời này cũng không

chữa được, vậy cần gì phải bận tâm quá nhiều.

Sáng nay có rượu thì sáng nay say, mau giúp ra rót rượu.”

Từ Xung có chút không giống ngày thường, người mà Triệu Tử Mai quen là người luôn làm việc nghiêm cẩn, tâm tư kín đáo.

Có đôi khi hẳn thậm chí còn thấy Từ Xung nghiêm cẩn đến độ không hề thú vị, tự kiềm nén tới mức lạnh nhạt.

Nhưng cha lại nói đây mới là tính chất đặc biệt, mới khiến Từ Xung còn trẻ đã trở thành bộ khoái nổi tiếng.

“Độc lập tự ngãm nghĩ, lại chỉ nghĩ tới bản thân, chính một chữ “độc” này mới khiến Từ Xung thuận lợi mọi bề.

Nhưng một người như thế muốn làm quan quả là khó.” Triệu Tử Mai còn nhớ thần sắc tiếc hận của cha hẳn khi nói những lời này.

Ngày đó đúng là ngày Từ Xung tới cáo biệt ông ta để rời khỏi kinh thành.

“Năm đó vì sao huynh kiên trì muốn đi, vì chán ghét quan trường đấu đá, người lừa ta gạt sao?” Triệu Tử Mai nhìn về phía Từ Xung ngồi đối diện mà hỏi ra một câu đã đè ở trong lòng mình rất nhiều năm, “Nhưng Từ thông phán mà đệ quen không phải người nhất gan sợ phiền phức.”

Từ Xung có vẻ đã say, hẳn ghé vào trên bàn ngược mắt nhìn Triệu Tử Mai.

Một lát sau lồng ngực hẳn truyền đến tiếng cười hừ hừ.

“Ta sợ, Tử Mai, đệ biết không? Ta thật sự sợ.” Hẳn cọ cọ mặt lên cánh tay giống như một đứa nhỏ, “Từ nhỏ đến lớn ta sợ nhất chính là thất bại, bởi vì chỉ cần sai một chút thì chắc chắn sẽ bị cha ta trách phạt. Ta đã ăn qua mọi đau khổ, đánh, mắng, không cho cơm ăn, những việc này quả thực giống như cơm bữa.

Ồ trong mắt cha mình ta vĩnh viễn không bao giờ đúng, có một số việc ta biết mình sai ở đâu, nhưng có vài việc thậm chí ta còn chẳng biết mình sai chỗ nào.....”

Hẳn lại cười một tiếng, giọng nói run đến độ tùy tiện có thể đứt gãy, “Có

Khi ta nghĩ nếu không phải cha ta đi sớm thì có lẽ ta sẽ chẳng sống nổi.

Lời này nghe có vẻ đại nghịch bất đạo nhưng Từ Mai, ta thật sự nghĩ thế.

Ta biết đệ sẽ không hiểu, Triệu đại nhân là người như vậy thì khẳng định sẽ không tùy tiện trách phạt con mình, cho nên ta biết đệ sẽ không thể đồng cảm với ta được."

"Ông ấy có trách phạt, chẳng qua ông ấy dùng một cách thức khác mà thôi."

Triệu Từ Mai thầm đáp một câu này ở trong lòng, sau đó hẩn nhìn về phía Từ Xung và phát hiện người kia đang làm bầm lều bầu chứ không giống như đang nói chuyện với mình, "Cho nên khi ta phát hiện những người đó, những kẻ không có ý tốt kia muốn chọn nhật sai lầm của ta, thậm chí..... thậm chí bắt đầu dùng lời gièm pha thì ta đã sợ.

Ta nhớ tới cha mình, cảm thấy những kẻ đó giống hệt ông ấy, luôn như hồ rình mò phía sau và sẽ nuốt ta vào bụng bất kỳ lúc nào."

"Ta nghĩ thay vì gian nan như đi trên băng mỏng thì chi bằng thừa dịp hoàng ân chiếu rọi mà để lại một thanh danh tốt sau đó rời đi.

Như thế so với đợi tới ngày bị người ta đạp dưới giày thì hẳn là tốt hơn nhiều."

Nói tới đây hẩn lại nở nụ cười, ngón tay dùng sức xoa xoa miệng chén giống như muốn xoa phẳng những nếp nhăn trên mặt mình, "Cái gì mà bộ khoái có thủ đoạn độc ác nhất, ta chẳng qua chỉ là một kẻ nhát gan chạy trốn chết mà thôi....."

"Từ đại ca, huynh uống say rồi, để đệ đưa huynh về." Triệu Từ Mai bỗng nhiên có chút hận chính mình, vì sao hẩn lại muốn nhắc tới chuyện này.

Có vài vết thương chỉ có thể lặng yên liếm láp, cho dù cả đời không thể khỏi thì cũng không thể bị người khác nhìn trộm, nhất là với người cao ngạo như Từ Xung.

Hẩn đứng dậy đi đến bên cạnh Từ Xung và duỗi tay nâng cánh tay đối phương, "Muộn quá rồi, nếu không quay về thì bá mẫu sẽ sốt ruột."

Cánh tay đột nhiên tê rần, hẩn phát hiện Từ Xung đang nắm chặt lấy tay mình.

"Tử Mai, đệ có tin..... tin trên đời này có quý sao?" Giọng Từ Xung thực nhẹ, đôi mắt đỏ bừng lại nhìn chăm chăm Triệu Tử Mai.

Chương 171: 171: Ân Sai

“Đệ tin.” Không biết qua bao lâu, mãi tới khi tay đã bị Từ Xung túm đến tê rần Triệu Tử Mai mới nói ra được hai chữ này.

“Đệ tin ư?” Ánh mắt Từ Xung sáng lên, trên mặt dần lộ ra thần sắc an tâm.

Nhưng rất nhanh sắc mặt hắn lại thay đổi, hóa thành sợ hãi, “Tử Mai, đệ biết không? Nếu không có việc kia thì ta sẽ không đi làm Thông Phán, sẽ không làm bộ khoái.

Chuyện kia..... nó đè trong lòng ta 28 năm, mãi tới gần đây ta mới cảm thấy có lẽ đời này ta sẽ phải mang theo nó mà sống.

Nó chính là bé tắc, là nút thắt đời này ta sẽ không bao giờ cởi được.”
Triệu Tử Mai chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Từ Xung.

Nếu vừa rồi người này lộ ra yếu ớt khiến hắn đồng cảm như chính mình cũng trải qua thì bộ dạng hoảng sợ bây giờ của đối phương lại khiến hắn kinh hãi.

Từ Xung, vị bộ khoái từng phá biết bao nhiêu vụ án này vì sao lại kinh hoàng như thế, là án nào khiến hắn như vậy?

“28 năm trước huynh hắn mới 8,9 tuổi, là án gì mà đến giờ huynh vẫn không thể quên?” Triệu Tử Mai nhíu mày hỏi.

“Ta thấy một thứ không thuộc về nhân gian..... Nó ăn người, ăn đến cuối cùng chỉ còn lại một đồng máu.....” Từ Xung chôn đầu trong khuỷu tay rồi cười “Hô hô”, “Ta luôn nói với mình đây chỉ là cơn ác mộng, thứ kia là ta tự mình nghĩ ra, không phải thật.

Nhưng ta biết chuyện này chẳng qua chỉ là lừa mình dối người, hiện tại mỗi đêm ta đều mơ thấy nó, mỗi đêm.....”

"Không phải ta chưa từng điều tra, ta đã lật khắp sổ sách của huyện nha các nơi nhưng không tìm được ghi chép về vụ nào tương tự..... Con quái vật kia có miệng như một cái ống uốn lượn, lúc nó ăn thịt người sẽ duỗi miệng ra liếm mút....."

"Người bạn tốt nhất của ta, người bạn duy nhất của ta hẳn đã táng mạng trong miệng nó....."

"Đệ quen một người có lẽ có thể giúp huynh."

Nhưng hiện tại huynh say quá rồi, thật sự cần đi về nghỉ ngơi.

Ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau sau." Triệu Tử Mai thấy hắn run rẩy, lời nói đã không thể rõ ràng thì vội rút tay về sau đó lại kéo tay hắn định dìu nhưng bị hắn đẩy ra.

Hắn đang cười nhưng Triệu Tử Mai lại như nhìn thấy nước mắt trong mắt hắn.

"Tử Mai, đệ có tâm lòng này là rất tốt, tâm sự này ta đã giữ nhiều năm chưa từng nói với ai."

Ta sợ người khác biết được sẽ coi ta như..... quái vật.

Hiện giờ có thể thổ lộ với đệ khiến lòng ta thoải mái..... thoải mái nhiều," Ánh mắt Tử Xung như đang ngắm nhìn cái gì đó nhưng thực tế đã tan rã.

Mỗi hắn run run bật cười nói, "Nhưng ta cũng biết 28 năm đã trôi qua thì án này sợ không thể phá nổi nữa....."

Hắn vỗ mạnh lên vai Triệu Tử Mai sau đó gật gật đầu không nói gì mà nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài cửa, suýt nữa thì đâm vào người Mục què đang đi vào.

"Kẻ nào uống nhiều như vậy, cả người toàn mùi rượu," Mục què nhìn bóng dáng Tử Xung lảo đảo, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, "Thượng Phương Bảo Kiếm, thanh kiếm hắn đeo trên eo chính là Thượng Phương Bảo Kiếm đúng không? Đây chính là vật ngọc tứ, cũng chỉ có một thanh kiếm này."

"Tử Xung, sao hắn lại ở đây?" Tang nhìn về phía Triệu Tử Mai lại thấy hắn đang vội vàng đi tới chỗ mình, trong mắt đầy hoảng loạn vì thế vội gọi, "Hoảng cái gì? Gặp quý à?"

Nó cười với hắn nhưng trên mặt lại hiện lên trào phúng thường thấy.

"Từ Xung say, để ta đưa huynh ấy về." Triệu Tử Mai ngắn gọn trả lời nó, nhưng vừa đi ra ngoài đã không thấy bóng dáng Từ Xung đâu.

Bên ngoài là cảnh rộn ràng náo nhiệt, nhưng chỗ đó lại thiếu bóng dáng cô đơn kia.

"Hong rồi, người đi đâu rồi?" Hấn nóng lòng, đôi mắt nhìn quét qua đám người.

"Một vị bộ khoái danh chấn thiên hạ dù có uống nhiều rượu thì cũng không lạc đâu." Tang tặc lười đi vào trong phòng.

Nam Sơn hội quán luôn nổi danh vì cảnh đông đúc, ngày thường Từ Xung ít khi tới nơi thế này, hơn nữa trong men say mơ hồ hấn chen trong dòng người lại bị xô đẩy vài lần thế nên hấn thực sự lạc đường.

Mãi hấn vẫn không tìm được chỗ ra, ngược lại theo nước chảy bèo trôi mà đi tới một chỗ không biết tên.

Trong cái sân kia bày một cái bàn gỗ khắc hoa hình vuông, bên cạnh có mười mấy người vây quanh, hiển nhiên đều là bộ dạng đã uống nhiều, để lộ không ít trò hề. Có kẻ ghé vào trên bàn ngủ say li bì, có kẻ gác chân ở trên ghế xĩa răng.

Thậm chí còn có kẻ đã chui xuống dưới bàn nhưng tay còn không quên vung quyền miệng thét to trong khi đối phương đã sớm ngủ tít.

Từ Xung dựa người lên cửa viện, trên mặt là ý cười sâu kín:

"Trước ly rượu ta nên ca hát

Một đời người thắm thoát là bao?

Khác chi mấy hạt sương mai,

Ngày qua sâu túi hỏi ai không buồn?

Vứt đứng dậy, lòng thêm khảng khái

Nhưng cái buồn đeo mãi không tha

Giải sầu chỉ một chạng là

Mượn đôi ba chén cửa nhà Đỗ Khang

Tuổi đi học, áo xanh cổ cứng

Mà lòng ta bịn rịn hôm mai

Nhưng thôi nhắc mãi làm chi."

(Đoạn ca hành kỳ 2 – Tào Tháo.

Nguồn: thivien.net)

"Người nói cái gì vớ vẩn thế, cút ngay, đi chỗ khác mà đọc," trong viện truyền đến một giọng say túy lúy.

Từ Xung không giận mà cười nói, "Vậy người nói đi....."

nói cái gì đó hay ho ấy."

Kẻ bên trong đứng là say rồi, hấn buông cái tằm trong tay sau đó đối đáp với Từ Xung, "Ta nói..... nói chuyện này..... các người nghe xong đừng có kinh ngạc....." Lưỡi tên kia xoắn lại, một câu này hấn nói cực kỳ mơ hồ, "Chuyện này, có liên quan tới..... có liên quan tới một người nổi danh trong Mãn thành..... Người đoán..... là ai?"

Từ Xung dựa trên cửa cười hỏi, "Người nổi danh ư? Chẳng lẽ là tên bộ khoái thủ đoạn độc ác Từ Xung ư?"

"Chính..... chính là hấn....."

"Hấn làm sao?" Nghe thấy tên mình thế là đầu óc Từ Xung có vẻ tỉnh táo hơn một chút.

"Hấn bắt sai người, cái gì mà thần thám, ta thấy..... hấn đúng là có tiếng mà không có miếng..... đồ ngu....."

Từ Xung cảm thấy có thứ gì đó đứt phụt, men say giống như tiêu tán trong chớp mắt.

Trước mặt hấn chỉ còn bóng dáng xa lạ kia đang thềm thì nói mấy lời đứt quãng.

"Ngày đó ta..... ngày đó..... gặp Lý Dung, ở..... ngoài ô dưới chân Ai Lao Sơn, hấn..... lung lay mà đi, hình như..... bị thương..... Ta gọi tên hấn hỏi hấn làm sao và hấn đáp..... nói 'thằng nhãi Hồ Bình kia lại muốn tính mạng của ta, đâm ta một đao', nói xong..... hấn đi mất..... Không biết hấn vội vã đi chữa thương hay báo quan.

Lúc ấy ta..... lúc ấy ta cũng uống nhiều rượu nên không để chuyện này ở trong lòng..... Ai ngờ mấy ngày sau ta nghe người ta nói, nói Lý Dung lại chết bên ngoài nhà của Hồ Bình, còn bị tên kia lột da mặt.

Đây không phải kỳ quái ư? Lúc ta thấy Lý Dung thì trời đã mau sáng, ta nhớ rõ..... nhớ rõ khi đó hấn là giờ Mẹo, Lý Dung không có khả năng lại quay lại Hồ gia đúng không? Thế khác nào..... khác nào dè

vào miệng cộp? Nếu lui một bước nói Hồ Bình đuổi tới giết Lý Dung thì sao hẳn lại..... sao phải khổ sở lôi thi thể Lý Dung tới cánh rừng cạnh nhà mình làm gì.

Chẳng lẽ hẳn còn không sợ người khác không biết hẳn giết người chắc?
Cho nên ta thấy vị thần thám kia nhất định đã tra sai án rồi....."
Từ Xung chỉ thấy trong lòng "lộp bộp", hơi rượu hoàn toàn không còn:
Hôm qua Hồ Bình vì bệnh hiểm nghèo mà thành linh chết trong ngục.

Chương 172: 172: Vách Núi

Sự vật trước mắt hợp lại với nhau, hóa thành một bức tranh quý dị, chỉ có bóng người đang đứng đặc nói chuyện kia là rõ ràng.

Hắn đội một cái mũ quả dưa có lông chồn trên đỉnh đầu, bím tóc tùy tiện vắt trên vai, một chân gác lên ghế, đến giày cũng chưa đi.
Từ Xung cúi người trốn trong bóng tối của cửa viện.

Hắn tin tưởng chỉ có mình hắn nghe thấy người kia nói, còn những kẻ khác trong viện đã say mèm, dù có nghe được thì ngày mai tỉnh rượu cũng đều sẽ quên.

Hắn đang chờ đợi.

Cũng may hắn không phải chờ quá lâu, bởi vì sau khi kẻ xong không thấy ai đáp lại thế là tên kia thấy không thú vị.

Hắn ngồi yên một lát mới lung lay đỡ mép bàn đứng dậy đi về phía cửa.

Từ Xung hơi lùi về phía sau, chờ kẻ nọ đi ra hắn lập tức bám theo, tiếng bước chân có thả nhẹ nhất, giống như một con mèo lén lút rình mò.

Ra khỏi Nam Sơn hội quán thì quang cảnh chung quanh lập tức trở nên an tĩnh, ngoài vài tiếng chim hoang kêu cũng chỉ có tiếng bước chân tấp tễnh của kẻ kia.

Nhưng hiện tại chưa tới lúc, Từ Xung biết địa thế nơi này trống trải, không có bất kỳ cái gì che đậy nên hắn cần chờ thêm một lát.

Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, mỗi khi phát hiện có người ngẫu nhiên đi qua đường hắn đều cẩn thận tránh đi, đợi người ta đi xa rồi hắn lại bám theo kẻ kia.

Rốt cuộc cơ hội của hắn cũng tới.

Tên kia quẹo vào một con đường nhỏ hẹp dài, một bên là triền núi Ai Lao Sơn hoang vu, một bên là cánh đồng lúa mạch sớm đã bỏ hoang.

Đồng lúa mạch khô vàng bị gió thổi sần sạt, giống như tiếng thì thầm kỳ quái.

Từ Xung nhìn trước và sau một cái thì thấy trên con đường này ngoài hắn và nam nhân kia thì không còn ai khác thế là hắn lập tức dùng sức nuốt nước miếng sau đó nhanh chóng đuổi theo vỹ vai nam nhân kia.

Tên kia bị dọa nhảy dựng, lúc quay đầu ánh mắt hắn nhìn lên Thượng Phương bảo kiếm bị ánh trăng chiếu sáng lóa.

"Ngươi là..... Ngươi là Từ Xung?" Hắn lắp bắp, mùi rượu trong miệng phun đầy mặt Từ Xung.

"Đêm đó ngươi nhìn thấy Lý Dung ư?" Trong đầu Từ Xung chỉ có những lời này nên lập tức buột miệng hỏi.

"Không hề," nam nhân kia giống như bị dọa.

Đôi mắt Từ Xung sáng như thế, lúc này có thêm hơi rượu nên chúng hơi đỏ lên, nhìn qua quả thực rợn người, "Đại nhân..... Đại nhân, ta không biết gì hết, không phải..... ta..... ta sẽ không nói gì hết."

Hắn lùi về phía sau một bước, tay giơ ra tự vệ giống như sợ Từ Xung tấn công mình.

"Ta không có ý này, ngươi không cần sợ....." Từ Xung thấy hắn nơm nớp lo sợ thì duỗi tay muốn đi qua vì bản thân giải thích một phen.

Ai biết mới vừa giơ tay lên lại đụng phải chuôi kiếm, trường kiếm tuốt khỏi vỏ "keng" một tiếng rơi trên mặt đất.

Từ Xung cúi người nhặt kiếm lên, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy nam nhân kia hoảng sợ nhìn chằm chằm thanh kiếm lạnh lẽo trong tay mình, miệng há ra như một con cá rời nước.

"Giết người..... Giết người..... Từ Xung muốn giết người diệt khẩu....."

Không biết qua bao lâu tên kia lập tức thét to một câu Từ Xung không thể hiểu được sau đó quay người chạy dọc con đường nhỏ về phía trước.

Vừa chạy hắn vừa kêu, cánh tay vung vẩy giống như một con cua thật lớn.

"Ngươi đừng nói linh tinh, ta không có ý này, ngươi mau quay lại....."

Từ Xung theo đi, tuy cũng uống rượu nhưng bước chân hắn lại lưu loát hơn tên kia nhiều, chỉ một thoáng đã đuổi được tới nơi.

Nam nhân thấy Từ Xung chỉ còn cách mình nửa bước thì sợ tới mức hồn phi phách tán, dưới chân rẽ qua bên phải bò lên triền núi Ai Lao Sơn.

Hắn đạp đất đá xuống hòng chặn đường Từ Xung để tranh thủ chút thời gian cho bản thân.

Trên Ai Lao Sơn mọi thứ trụi lủi, toàn là cục đá lớn bé nhô lên, đừng nói tới một cái cây ra hồn, đến cỏ dại ở khe đá cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cả triền núi trọc lốc toàn đá, thoạt nhìn già nua lại xấu xí, giống một cái đầu bị nấm chốc đầy sẹo.

Tên kia chạy vội trên triền núi đá lởm chởm, hắn có thể nghe được tiếng bản thân thở dốc "hồng hộc" giống như bị bệnh nặng. Nhưng hắn lại không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, tuy khước mắt đã thấy được bóng người kia theo sát phía sau cách mình càng ngày càng gần như một cái đuôi không sao ném xuống được.

Đồng nhiên hắn dừng bước vì phía trước là hẻm núi chênh vênh, nếu không phải hắn kịp thời dừng lại thì chỉ sợ đã bị đá núi dưới đáy vực xuyên qua người.

Ánh trăng chiếu vào đồng sương mù bên dưới đáy cốc hiện ra một mảnh mơ hồ, không biết sâu hay cạn.

Tên kia liếc nhìn đáy cốc một cái sau đó nhanh chóng quay đầu lại bởi vì lúc này Từ Xung đã chạy tới trước mặt hắn, bóng dáng thon dài như hợp làm một với hắn.

"Vì sao ngươi lại thét lên giết người, ta đâu có ý giết người," Mặt Từ Xung bị đất cát che lấp nhưng hai con mắt vẫn sáng ngời như cũ.

Đôi mắt hắn không giống người mà giống một con dã thú, một con vật luôn tuần tra khắp núi rừng hoang vu, "Ta chỉ muốn biết..... đêm đó ngươi có thật sự thấy Lý Dung hay không....."

Hắn lại tiến lên một bước, thân thể gần như dán lên người tên kia, giữa hai người chỉ cách nhau một thanh kiếm, và nó đang kê lên cổ tên nam nhân phía trước.

"Đại nhân....." Nam nhân kia khóc nức nở, "Đại nhân..... tiểu nhân..... tiểu nhân sẽ không nói gì hết....."

Giữa hai chân hắn đã ướt sũng, bởi vì ánh mắt Từ Xung thực mơ hồ,

giống như nhìn hấn lại giống như đang nhìn chằm chằm thứ gì không biết tên phía sau hấn.

Mà thanh Thượng Phương bảo kiếm kia lại đang nhẹ nhàng run rẩy, lưỡi kiếm mỏng như tờ giấy tỏa ra kiếm khí đã cắt một đường qua cổ hấn.

"Nói," Từ Xung bỗng nhiên cao giọng hét lớn một tiếng giống như mất trí, "Có phải người đã thấy Lý Dung....."

Cùng lúc đó nam nhân kia dùng hết toàn lực túm lấy eo Từ Xung mà vặn một vòng, dùng sức đẩy hấn xuống vách núi bên dưới.

Trên bụng hấn chợt lạnh, một dòng chất lỏng nóng bỏng trào ra.

Nam nhân che bụng, trọn tròn đôi mắt mê mang nhìn một thanh trường kiếm rút ra khỏi bụng mình theo chủ nhân rơi xuống vách núi.

Một khắc trước khi khép lại đôi mắt mình hấn lại nhìn thấy đôi mắt của Từ Xung.

Chúng giống hệt mắt hấn, tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng khi đối mặt với tử vong bất ngờ.

Lòng hấn có chút an ủi nghĩ: Hóa ra Từ Xung cũng sẽ sợ, hóa ra hấn cũng chỉ là một kẻ bình thường.

Hôm sau Triệu Tử Mai tới Từ gia bái phỏng mới biết cả đêm qua Từ Xung không về.

Lúc bọn họ đi tìm thì Ngô Nguyên Lễ cùng một đám nha dịch cũng đã biết tin và tới Từ gia.

Cả đám như kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng lưỡng lự.

"Từ đại nhân chính là cận thân được tiên đế yêu quý, còn mang theo Thượng Phương bảo kiếm được tiên đế ban cho.

Không chỉ có như thế, ngài ấy cũng là Định Hải Thần Châm của Mảo thành, mọi vụ án lớn bé trong thành đều phải dựa vào ngài ấy.

Hiện tại người tự nhiên mất tích thì phải làm sao đây? Nếu bên trên có hỏi thì ta phải ăn nói thế nào?"

Ngô Nguyên Lễ hoảng sợ đi tới đi lui trong sân viện nhỏ hẹp của Từ gia

giống một con thú bị vây khốn.

Chương 173: 173: Rau

“Ta nói này Ngô đại nhân, ngài đừng đi lại nữa.

Lão nhân gia vốn đã sốt ruột, ngài cứ đi thế này không sợ dọa lão thái thái xảy ra chuyện à?” Bảo Điền đón được ánh mắt ra hiệu của Triệu Tử Mai thì vội đi qua ngăn Ngô Nguyên Lễ sau đó kéo hẳn ngài xuống một cái ghế.

Lúc này hẳn mới nói tiếp, “Ngô đại nhân, hiện tại tìm người quan trọng, thay vì ở đây lo lắng suông thì không bằng để các anh em tìm khắp con đường từ Nam Sơn hội quán đến Từ gia.”

“Phải, phải, tiểu huynh đệ nói đúng, hiện tại ta cho người đi tìm ngay.” Ngô Nguyên Lễ biết thân phận của Triệu Tử Mai nên đương nhiên cũng cung kính với Bảo Điền, cũng lập tức phái người ra ngoài.

Thấy thế Tang hừ một tiếng rồi thấp giọng mắng câu “Vua nịnh nọt” sau đó đi ra ngoài viện, hai tay khoanh trước ngực nhìn đồng phế tích ở Vạn gia bên cạnh, một lát sau mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Thú vị.”

“Cái gì ‘thú vị’ thế?” Triệu Tử Mai theo ánh mắt nó nhìn đồng nhà cũ gạch ngói tàn tạ bên cạnh nhưng không sao liên hệ chúng với hai chữ “thú vị” kia.

Tang liếc hẳn một cái và nói, “Hơ, sao hôm nay người ngu ngơ thế?

Không phải Triệu công tử luôn rất miễn cảm với đám ma quỷ xung quanh sao?”

Nghe nó nói thế Triệu Tử Mai lập tức giật mình, “Từ huynh nói tòa nhà này đã từng xảy ra một thảm án, nhưng.....

nhưng quả thực ta không nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ.”

Tang nheo mắt cười nói, “Cẩn thận nghe xem, linh hồn dừng lại ở thế gian này quá dài thì sẽ có hai loại kết quả: Một là biến thành lệ quỷ khi oán khí tăng lên, hai là dần dần phai nhạt đến khi hoàn toàn biến mất.

Thứ ở trong viện này đã trải qua thời gian lâu dài, nếu không cẩn thận lắng nghe sẽ không phát hiện ra hấn đâu.”

Triệu Tử Mai hiểu ý nên lập tức nín thở ngưng thần lắng nghe: Quả thực hấn có thấy tiếng động gì đó, chẳng qua nó bị những tiếng ồn khác của Tử gia che lấp nên hấn mới không để ý.

Đó là tiếng nức nở bị đè nén, nó phát ra từ trong sân của Vạn gia, quả thực mà nói thì chính là từ đồng phòng ốc đã mục nát chỉ còn một nửa.....

Triệu Tử Mai theo tiếng động đi qua quả nhiên nhìn thấy một bóng người nửa trong suốt đang cuộn tròn ở đó, gần như hòa thành một thể với gạch cửa.

Nếu không nhìn kỹ thì quả thực hấn sẽ không thấy.

Chân hấn lao đảo một cái, lập tức dừng bước nhìn bóng dáng kia hỏi, “Người là ai? Là người nhà họ Vạn sao?”

Người nọ chậm rãi quay đầu lại, đó là một nam tử bộ dạng gầy yếu, thoát nhìn xấp xỉ tuổi Tử Xung, mặt dài hẹp, chòm râu ngắn, quần áo tả tơi, bộ dạng nghèo túng.

“Ta là..... là..... Tiểu Uyển.....”

Triệu Tử Mai nhăn mày dài, “Vạn Uyển ư? Nhưng ta nhớ rõ Tử huynh nói nhà đối diện nhà bọn họ có ba người, trong đó chỉ có một đứa con và là nữ hài cơ mà.”

Nam nhân kia run run một lát mới nói, “Nàng không phải..... ta mới phải.....”

Đứt lời, thân thể hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng bay lên như một mảnh lá cây.

Nó căng ra ào về phía Triệu Tử Mai trước khi hấn kịp phản ứng đã bao lấy cả người hấn.

Triệu Tử Mai không kịp phòng bị nên bị hù nhảy dựng, miệng không tự giác gọi một tiếng “Đại thần tiên” Nhưng Tang không hề động đậy mà chỉ khoanh tay đứng phía sau, khuôn mặt chứa ý cười nhìn về phía trước giống như đang thưởng thức một vở kịch vui.

Giống như bị một thùng nước đá dội lên người, Triệu Tử Mai cảm thấy bản thân như bị tròng lên một bộ quần áo mỏng như cánh ve nhưng lại kín gió.

Hắn muốn động nhưng bộ quần áo kia lại vây lấy hắn, dùng sức bẻ đầu hắn qua một bên.

Bên phải này chính là đông sương phòng.

Kỳ quái, nơi ấy vốn là một căn phòng tối tăm đồ nát, nhưng từ mặt đất tự dung mọc lên một tòa nhà, hơn nữa trong phòng có hai người, một nam một nữ.

Cả hai đều ghé bên một cái giường lớn, ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào bọc tã lót nho nhỏ trên giường.

"Quan nhân nhìn con bé xem, thực là xinh đẹp, đúng là mỹ nhân mà."

"Đây đều là công lao của phu nhân, nếu Tiểu Uyển lớn lên giống ta thì đúng là không xong."

Đứa nhỏ trong tã lót giống như nghe thấy cha mẹ khen mình nên lập tức cười "khanh khách".

Đây chỉ là một tiếng cười bình thường của trẻ con nhưng với đôi vợ chồng mới làm cha mẹ này thì đây đúng là thứ khiến bọn họ vui mừng.

"Tiểu Uyển còn nhỏ như thế đã biết cười, nhất định là đứa nhỏ cực kỳ thông minh."

"Giọng con bé thực trong trẻo, giống chim sơn ca, so với chuông bạc còn dễ nghe hơn....."

Triệu Tử Mai biết hiện tại hắn đang nhìn thấy vợ chồng họ Vạn và con của bọn họ.

Cái này giống hệt lời Từ Xung nói, nhà họ có ba người, trong đó chỉ có một nữ hài.

Nhưng vì sao nam nhân tự xưng là Vạn Uyển kia lại có được đoạn kỷ ức này? Lúc này hắn..... đâu có ở đây.

Vừa nghĩ thế nên Triệu Tử Mai lại nghiêng mắt nhìn Tang đứng phía sau.

Nó đón ánh mắt hồ nghi của hắn sau đó nhẹ nhàng mà ý bảo hắn tiếp tục xem.

Triệu Tử Mai thấy thế thì lại quay mặt nhìn vào trong phòng: Không đúng, Vạn Uyển nhất định có ở đây, kỷ ức không thể gạt người, chẳng qua Triệu Tử Mai hắn chưa phát hiện ra thôi.

Nhưng hắn ở đâu?

Triệu Tử Mai hé miệng, sau đó hít một hơi lạnh: Hắn thấy được rồi, hắn đã thấy người thứ tư ở trong phòng.

Kỳ thật người kia không hề tròn, thậm chí hắn còn ở một chỗ ai cũng thấy được chẳng qua đôi vợ chồng kia đặt hết tâm tư cho bọc tã lót ở trên giường nên đến Triệu Tử Mai cũng chưa chú ý tới một đứa nhỏ khác cũng ở trên giường, nằm trong một bọc tã lót khác.

Đúng vậy, còn một đứa nhỏ nữa nằm ở trên giường chỗ gần tường.

Hắn đang cố gắng vươn một bàn tay ra khỏi bọc tã, bàn tay nhỏ nắm chặt giống như muốn thu hút sự chú ý của vợ chồng họ Vạn.

Nhưng bọn họ lại làm như không thấy hắn, mặc dù hắn ở trong gang tấc, mặc dù hắn lớn lên mập mạp cực kỳ đáng yêu.

"Chẳng lẽ là song sinh? Một đứa chết yểu còn một đứa sống ư?" Triệu Tử Mai ngưng thần suy tư nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng bởi vì nhìn bộ dạng vợ chồng họ Vạn hắn đã hơn 30, nếu còn sinh được hai đứa con thì hắn phải cực kỳ vui mừng, sao có thể chỉ yêu thương một đứa và hờ hững với đứa còn lại chứ? Điều này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Đang trái lo phải nghĩ thì giọng Tang chợt vang lên từ phía sau mang theo lười biếng lại giống như đã nhìn thấu hết tất cả.

"Thấy được chưa?" Nó hỏi.

"Thấy cái gì?" Triệu Tử Mai khó hiểu ý nghĩa trong lời nó.

"Bộ dạng đứa nhỏ kia."

Bộ dáng ư? Triệu Tử Mai nghe lời nó nói thì hồ đồ, vừa định hỏi tiếp thì lòng hắn bỗng nhiên cả kinh, chân không tự giác lui về phía sau vài bước.

Vì động tác này mà chân hắn đụng phải ngạch cửa, cả người ngã nhào xuống.

Hai cái râu mềm mại dò ra từ trong bọc tã lót, càng dò càng dài, bên trên có hoa văn hình tròn lấm tấm, đỉnh xẻ tà giống như đang hô hấp.

Nó duỗi ra rụt lại giống hai cành cây gòn nộn.

"Quan nhân mau nhìn xem, Tiểu Uyển muốn ta ôm nàng kia." Vạn phu nhân cực kỳ vui vẻ duỗi tay ôm lấy bọc tã lót có hai cái râu kia vào lòng.

Chương 174: 174: Tu Hú Chiếm Tỏ

“Đây là thứ gì?” Lúc Triệu Tử Mai kinh hoàng thốt ra những lời này thì chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, thứ bực lầy cả người hần đã thả hần ra. Bóng dáng của Vạn Uyển lại lần nữa xuất hiện trước mặt, nhưng thân thể vốn chỉ còn mơ hồ kia lại càng trong suốt hơn, gần như không còn nhìn thấy.

Theo một cơn gió thổi tới nó nhanh chóng bay về phía trước, lúc Triệu Tử Mai còn chưa kịp gọi hần lại thì hần đã biến mất trong trời đất mênh mang.

“Đừng gọi nữa, hần đã phí thời gian ở nhân gian lâu lắm rồi.

Hần thông khổ như thế thì cũng nên đi, không bằng để ta tiễn hần một đoạn đường.”

Hóa ra cơn gió vừa rồi là do Tang thổi, lúc này nó đã ngừng thổi, trong giọng nói có thêm chút đồng tình.

“Nhưng ta không rõ chuyện này là thế nào? Đại thần tiên, ngài cũng quá nóng vội rồi.” Dưới tình thế cấp bách Triệu Tử Mai phun ra một câu trách cứ, sau đó hần tự thấy mình lỡ lời nên vội ngừng câu chuyện.

Tang lại không bực mình mà chỉ cười lạnh nói, “Triệu công tử thông minh như thế chẳng lẽ còn không hiểu tiền căn hậu quả của câu chuyện này ư?” Triệu Tử Mai bò dậy vỗ bụi đất dính trên người, vừa định bảo nó có gì thì nói thẳng nhưng trong đầu bỗng xẹt qua một tia sáng.

“Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ đây là chuyện tu hú chiếm tỏ sao?” Hần trừng mắt ngập ngừng nói, “Trước nay chưa từng có hai đứa nhỏ, vợ chồng họ Vạn coi con quái vật kia như con đẻ của mình và bỏ mặc thân sinh cốt nhục không để ý tới.

Nhưng vì sao..... vì sao lại như thế?”

Tang khen ngợi mà vỗ tay với hần sau đó cong đôi mắt cười, chỉ có ánh mắt

là lộ ra hàn ý, “Không hổ là Triệu Tử Mai, chỉ thông qua một đoạn ký ức ngắn người đã hiểu thấu đáo cả câu chuyện xưa này.

Người đoán không sai, đây chính là một con tu hú chiêm tổ, mà nhân vật chính ở đây chính là —— Vạn Uyển, đó là một con huyện điệp.”

“Huyện —— điệp?”

“Con bướm ở Nam Hải sinh ra ở Hải Thi, tên là ‘bách huyện điệp’.”

Tang hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua đầu vai Triệu Tử Mai nhìn một góc sân và nói, “Thế nhân đều cho rằng bách huyện điệp sở dĩ có cái tên ấy là vì nó có thể biến hóa trăm vạn hình thái nhưng kỳ thật không phải thế.

Triệu Tử Mai, ta hỏi người ‘huyện’ này ngoài ý biến ảo thì còn ý gì nữa?”

“Lừa gạt, mê hoặc.” Lúc này Triệu Tử Mai đã đoán được 7,8 phần chân tướng nên có thể nhanh chóng đưa ra đáp án.

Tay hắn nắm chặt nghĩ: Chân tướng này đúng là nhuộm đẫm máu tươi, khiến người ta thực không đành lòng.

Tang khẽ gạt đầu, “Không tồi, huyện điệp chưa bao giờ tự nuôi con mình, nhưng nó có phương thức sinh tồn của riêng mình.

Mỗi khi đến lúc đẻ trứng huyện điệp sẽ tìm một hộ gia đình mới sinh con sau đó đẻ trứng và quay đầu đi luôn.

Còn nhà kia thì đúng là thảm Bởi vì bị huyện điệp mê hoặc mắt và tâm nên đôi cha mẹ kia sẽ coi trứng của huyện điệp như con mình, còn đứa nhỏ của chính họ sẽ bị bỏ qua một bên, bị quên đi, bị vứt bỏ.

Thực bất hạnh, Vạn Uyển chính là đứa nhỏ này.”

Triệu Tử Mai chỉ thấy tim mình run lên, “Vạn Uyển chết thế nào?”

Tang liếc nhìn hắn một cái, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn chính là chết đói, một đứa nhỏ mới sinh không có cha mẹ quan tâm sẽ có kết cục gì hắn cũng không khó đoán.”

“Vậy..... Vậy vì sao ngài lại biết đứa nhỏ của Vạn gia bị huyện điệp trộm đổi?”

Ánh mắt Tang vẫn nhìn chằm chằm một góc sân bất động, lúc này nghe thấy câu hỏi của hắn thì nó lập tức hát cầm về góc sân kia nói, “Ta thấy bộ da nó cởi ra trước khi hóa nhộng.”

Triệu Tử Mai lập tức thấy lưng lạnh cóng, hấn vừa quay đầu đã thấy thứ bị đè dưới hòn đá.

Nó mỏng như tờ lụa, bên trên có hoa văn màu xanh không đồng đều.

Nhưng chờ hấn chạy tới thì tấm da kia lại như tảng hình, thần kỳ mà biến mất trước mặt hấn.

"Da của huyện điệp cũng có thể mê mắt người khác, đừng nghĩ nhiều, cứ đẩy cục đá ra là được." Tang đứng phía sau chỉ huy hấn.

Triệu Tử Mai cố sức dọn cục đá kia sang một bên sau đó duỗi tay thò vào thăm dò.

Đầu tiên hấn chạm vào một làn da trơn trượt, ngay sau đó hấn sờ thấy thứ bên dưới, cứng đến cộm tay giống như..... xương cốt.

Hấn đột nhiên rụt tay về há mồm thở dốc, "Chỗ này..... chỗ này bọc....."

"Bá" một tiếng, tấm da vô hình kia bị Tang lật ra, bên trong là một bộ hài cốt nhỏ nhỏ, nghiễm nhiên thuộc về trẻ con loài người.

"Nó giấu Vạn Uyển chân chính ở chỗ này." Lòng Triệu Tử Mai trầm xuống, tuy hấn đã đoán được kết cục của Vạn Uyển nhưng không ngờ thi cốt của hấn lại vẫn luôn ở Vạn gia.

"Sau khi đứa nhỏ kia đói chết thì bị huyện điệp dùng da của nó vây lại giấu trong chính căn nhà này.

Trách không được nhiều năm như vậy hấn vẫn không muốn rời đi." Tang cúi đầu nhìn cỗ hài cốt đã ó vàng kia thì chép miệng than thở, "Thảm, thật sự thảm, nhưng dù thảm thế mà hấn cũng không hóa thành lệ quỷ, có thể thấy Vạn Uyển này đúng là người tâm địa thiện lương vô cùng."

"Đáng tiếc người thiện lương bị đời khinh, thế gian này sẽ không vì người lương thiện mà thương hại người nữa phần.

Ngược lại có đôi khi người ta sẽ không ngừng đòi hỏi." Triệu Tử Mai lạnh mặt, nhưng thấy Tang lại rất có hứng thú nhìn mình chăm chăm thế là hấn vội hắng giọng chuyển đề tài, "Đại thần tiên, ngài xem Vạn Uyển chết từ lúc mới sinh, nhưng vì sao lúc chúng ta nhìn thấy hồn phách của hấn thì lại là một nam tử trung niên hơn 30 tuổi vậy?"

Tang vẫn cứ nhìn chăm chú vào hấn, trong đôi mắt kia là tâm tình không

rõ, “Một niệm thiện đều là thiện, một niệm ác đều là ác.

Triệu Tử Mai, ác ý trong lòng một khi không thể áp chế được thì sẽ giống như cơn lũ cuồng nộ trút xuống, người cũng không nên đi lên con đường không thể quay lại kia.”

Một lời này khiến Triệu Tử Mai sửng sốt một lúc lâu, hẳn không biết nó hiểu được bao nhiêu phần nội tâm của mình nhưng đột nhiên bị vạch trần tâm sự quả là việc không chịu nổi.

Hắn ngược ngừng đứng tại chỗ, trên mặt lúc xanh lúc trắng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cũng may cuối cùng Tang quyết định buông tha hắn rồi chuyển mắt nhìn hài cốt của Vạn Uyển và trầm giọng nói, “Người muốn biết vì sao linh hồn hắn sẽ trưởng thành phải không? Kỳ thật không phải hắn trưởng thành mà là ý niệm của hắn quá mạnh, đến độ ảnh hưởng tới bề ngoài của hắn.

Hắn thậm chí có lẽ không biết mình đã chết, hoặc biết nhưng không muốn thừa nhận.

Làm một người thì theo năm tháng sẽ phải trưởng thành không ngừng, Vạn uyển là đứa nhỏ của Vạn gia cho nên hẳn cũng phải lớn lên, tuy cha mẹ chưa từng nói với hắn một câu, dù hắn chưa từng nhận được chút yêu thương nào.”

Triệu Tử Mai nhắm mắt lại, “Cho nên một ngày kia vợ chồng họ Vạn chết cũng không biết đứa con thực sự của bọn họ đã bị đổi ư?”

Nói tới đây hắn mở choàng mắt, “Đại thần tiên, một nhà họ Vạn chết như thế nào? Huyền điệp hiện tại đã đi đâu?”

Chương 175: 175: Sơn Cốc

Từ Xung bị một mùi thơm kỳ lạ đánh thức, nó giống mùi hoa nhưng lại nồng hơn mùi hoa một chút.

Nó thấm hẳn vào phế phổi khiến cái bụng trống rỗng của hắn "Lộc cộc" rung động, gọi lên khát vọng của hắn với đồ ăn.

Hắn mở to mắt, kiên nhẫn chờ đợi đôi mắt thích ứng với ánh sáng chung quanh, tuy nó chỉ là màu cam cực nhạt, thực ôn nhu nhưng vẫn khiến mắt hắn đau đớn.

Hắn nghĩ nhất định mình đã hôn mê lâu nên mới thế này.

Nhưng cũng may hắn còn sống còn nam nhân kia thì đã chết.

Hắn nhớ rất rõ ràng trước khi rơi xuống vực hắn đã dùng kiếm chọc thủng bụng kẻ kia.

Tuy khi đó hắn đã tự thân khó bảo đảm nhưng vẫn chuẩn xác không làm mà cắm thanh kiếm vào bụng tên kia, về điểm này hắn hoàn toàn không nhớ lầm.

Cuối cùng hắn cũng chậm rãi thích ứng với ánh sáng trước mặt, Từ Xung thấy được hoàn cảnh của mình lúc này: Đây là một gian cỏ tranh không lớn, cơ bản không có dụng cụ gì ngoại trừ cái giường mềm mại dưới người hắn.

Đây là đâu? Đầu óc hắn trống rỗng, nhưng động tác đầu tiên trên tay lại là sờ kiếm của mình.

Kiếm không rời thân, vài thập niên tới nay đây đã là thói quen của Từ Xung.

Nhưng chuyện sau khi rơi xuống vách núi hẳn không nhớ được, không biết kiểm tra có bị hẳn đánh mất khi rơi xuống hay không.
Nhưng vừa mới động đậy hẳn đã cảm thấy một cơn đau xé tim truyền đến.

Từ Xung không nhìn được rên rỉ ra tiếng sau đó rũ mắt nhìn thì phát hiện toàn bộ cánh tay phải của mình đều quấn vải bó màu trắng, tầng tầng kín kẽ.

“Cánh tay hẳn bị gãy rồi, chân cũng không tốt hơn là bao nhưng người đừng sợ, bọn họ sẽ chữa khỏi cho người.”

Lúc ta vừa tới đây còn không bằng người đau, xương cốt gãy hết, trên bụng còn bị thọc một đao thiếu chút nữa đã chết.

Nhưng hiện tại trên cơ bản ta đã khỏi hẳn.”

Một giọng nói xa lạ truyền đến từ bên cạnh khiến Từ Xung ngẩn ra và chợt quay đầu nhìn.

Hắn thấy bên cạnh mình có một cái giường khác, bên trên là một nam nhân thân thể hơi béo, sắc mặt hồng nhuận, tóc thả, biểu tình thư giãn nhìn về phía này đầy hứng thú.

Nếu là ngày thường hẳn tuyệt đối không mất cảnh giác như thế, tới bên cạnh có người hay không cũng không phát hiện ra.

Nhưng hiện tại hẳn mới vừa tỉnh lại, đầu óc vẫn còn hỗn độn nên mới không phát hiện ra người thứ hai ở trong phòng.

“Đây là..... chỗ nào vậy?” Từ Xung hỏi một câu này sau đó nhíu mày nheo mắt.

Bên cạnh giường của nam nhân kia có một cái cửa sổ, xuyên qua khe cửa hẳn thấy một cái sân và cánh đồng hoa thật lớn ở chung quanh.

Lúc này mặt trời đã sắp lặn, cảnh sắc chung quanh bị ánh mặt trời chiếu sáng lộ vẻ an bình Trong bức họa được ánh hoàng hôn nhuộm đỏ này có mấy con gà đang chạy vui vẻ ở nơi xa, miệng “Thầm thì” kêu, không con nào cam lòng dừng lại phía sau.

“Nếu ta đoán không sai thì người hẳn cũng giống ta, là trượt chân rơi xuống đây phải không?” Nam nhân kia vừa nói vừa thưởng thức một đồng chìa khóa ở bên hông.

“Cho nên đây là sơn cốc? Vậy “bọn họ” trong miệng người là ai?” Nghe

thấy tiếng chìa khóa va chạm nên Từ Xung thu lại ánh mắt và nhìn chằm chằm "bạn chung phòng bệnh" của mình.

"Coi như vận khí của chúng ta tốt, từ chỗ cao như thế ngã xuống mà không chết, còn được cứu." Nam nhân kia vẫn chơi đùa đóng chìa khóa, giống như đây là thói quen của hắn trong lúc dưỡng bệnh nhằm chán, "Bọn họ..... Bọn họ hẳn là hai cha con, tuy ta chưa bao giờ thấy vị cô nương kia gọi 'cha', nhưng ta đoán, ừ..... hẳn là từ tuổi tác."

"Bọn họ ở trong sơn cốc này ư? Đây là nhà của bọn họ sao? Vách núi này sâu như vậy sao bọn họ có thể đi ra ngoài? Chẳng lẽ cả đời bọn họ đều không tiếp xúc với người bên ngoài sao?" Từ Xung liên tiếp hỏi vài câu.

"Ồ này, người cứ như đang thăm vấn phạm nhân ấy nhỉ, người ta ở chỗ này lâu như thế thì đương nhiên..... đương nhiên có cách đi ra ngoài."

"Người thay bọn họ lo lắng làm gì?" Tên kia giống như bị chọc chỗ đau mà câu tiết nhưng rất nhanh tức giận trên mặt hắn lại tan thành mây khói bởi vì ngoài cửa lại vang lên giọng nói của nữ tử, giống như đang cho mấy con gà kia ăn.

"Nghe được không? Chính là vị cô nương kia," nam nhân hạ giọng, trên mặt nổi lên một nụ cười ngả ngớn, "Ài ừ, ta ở Mãn thành nhiều năm như vậy lại chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp hơn nàng ta, lát nữa gặp người sẽ hiểu."

Đứt lời hắn liên tục lắc đầu, "Thật đáng tiếc một mỹ nhân như vậy lại sống ở nơi thâm sơn cùng cốc này."

Cái này gọi là mỹ ngọc giấu trong núi sâu, không lưu truyền nơi phố phường đúng không?"

Lời hắn nói Từ Xung không để ở trong lòng, bởi vì hắn đang dùng một cánh tay khác cố chống cả người ngồi dậy.

Hắn tìm quanh phòng xem kiểm cửa mình ở đâu: Hắn cần phải tìm được nó bằng không hắn sẽ chẳng có cơ hội nào.

Hắn không biết bản thân mình may mắn hay bất hạnh đụng phải Lý Dung ở nơi này.

Bất hạnh chính là Lý Dung quả thực chưa chết đúng theo lời nam nhân ở Nam Sơn hội quán.

Còn may mắn là hai người lại gặp nhau, hơn nữa tên kia còn không biết Hồ Bình vì cái "chết" của hắn mà bị quan phủ bắt, còn bệnh chết trong ngục.

Đúng vậy, cái kẻ đang ngồi trên cái giường kia chính là Lý Dung, kẻ vốn đã phải "chết" ở khu rừng bên ngoài nhà của Hồ Bình.

Nhưng hiện tại hắn vẫn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt Từ Xung.

Chuỗi chìa khóa bên hông kia đã tiết lộ thân phận của hắn, bởi vì Từ Xung nhớ rất rõ ràng lúc người nhà họ Lý tới nhận diện thân phận cố thi thể kia đã từng hỏi đi hỏi lại có thấy một chuỗi chìa khóa khắc họ "Lý" hay không.

Lý Dung là thần giữ cửa, mọi thứ đáng giá trong nhà đều bị hắn khóa lại trong rương giấu trong phòng tối, mà xuyên chìa khóa kia lại là mệnh của hắn, ngay cả khi ngủ cũng không tháo xuống.

Bụng bị đao thọc lại đeo một chùm chìa khóa, vậy kẻ béo đang ngồi kia không phải Lý Dung thì là ai?

Cho nên hắn quyết không thể để kẻ này sống mà ra khỏi sơn cốc.

Không phải Từ Xung không nghĩ tới việc giết Lý Dung xong thì phải làm gì.

Trong sơn cốc này ngoài bọn họ còn có hai người khác, một khi những người đó phát hiện ra thi thể Lý Dung thì sẽ trở thành nhân chứng mới.

Mà toàn bộ chuyện này lúc đó sẽ biến thành những cái chết liên hoàn, vì đền bù sai lầm ngẫu nhiên phạm phải mà hắn lần lượt phạm tội càng nghiêm trọng hơn.

Cứ bị phát hiện là giết người, rồi lại bị phát hiện và lại giết người.

Lỗi thúng càng sửa càng lớn, hắn giống như vĩnh viễn qua lại giữa nhân và quả không sao thoát ra được.

Nhưng hắn không có cách nào khác, Từ Xung cảm thấy mình như say, từ ngày đó hắn vẫn luôn say.

Trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh trong quá khứ, chúng chồng lên nhau hóa thành một cục đá cứng rắn cản trở hắn tự suy nghĩ.

Hắn chỉ muốn diệt sạch chúng ngại trước mặt, nếu không hắn cảm thấy mình sẽ lập tức bùng nổ.

"Kiểm đâu?"

Hắn nhìn quanh bốn phía, hiện tại ánh mặt trời đã tối đi, cả căn phòng trở nên xám xịt không thể nhìn rõ cái gì.

Chương 176: 176: Tử Dụ

Cũng may Tử Xung có một đôi mắt sắc bén nên dù ánh sáng tối tăm hắn vẫn có thể nhìn thấy hết mọi vật ở trong phòng.

Hắn không nhìn thấy kiếm của mình, có lẽ nó thật sự đã bị văng ra lúc hắn rơi xuống vực.

Nhưng không quan trọng.

Tử Xung quay đầu nhìn về phía Lý Dung, hiện tại hắn đang dựa nghiêng trên giường cỏ, chân bắt chéo ngâm nga một bài hát, bộ dạng cực kỳ thả lỏng.

Tử Xung hí mắt lại.

Hắn chỉ cần một tay là có thể vịn gãy cổ Lý Dung, nhưng khả năng sẽ phí chút sức.

Việc Lý Dung giãy giụa nói không chừng còn gọi người tới, chẳng qua hiện tại hắn không có quá nhiều lựa chọn.

Nghĩ thế hắn thoáng cử động cái chân bị thương.

Rất đau, giống hệt cánh tay bị gãy, chỉ thoáng nhúc nhích hắn đã đau tới độ lông tơ cả người dựng lên.

Đây không phải chuyện tốt, hiện tại Lý Dung đã cơ bản khỏi hẳn, nếu trong lúc vật lộn tên kia công kích vào cái tay hoặc chân bị thương của mình thì phần thành công sẽ ít lại, nói không chừng tên kia còn có thể khống chế ngược lại hắn.

Nghĩ đến đây Tử Xung do dự, khoe mắt trộm ngó Lý Dung, trong lòng suy nghĩ biện pháp diệt trừ tên kia: Tháo băng vải trên tay và đùi xuống siết cổ hắn ư? Nhưng như thế Lý Dung nhất định sẽ cảnh giác, vậy phải làm sao?

Các loại suy nghĩ trộn vào nhau khiến huyết Thái Dương của Từ Xung lại nảy lên thành thạch, đây là điềm báo chứng đau đầu lại tái phát.

Thật là chuyện này chưa xong chuyện khác lại tới, hấn nhíu mày, dùng cái tay lành lặn ra sức ấn huyết Thái Dương, hy vọng có thể nén cơn đau xuống để còn mưu toan chuyện giết Lý Dung.

Đứng vào lúc này cửa phòng lại bị đẩy ra, còn chưa thấy người thì mũi Từ Xung đã ngửi được một mùi hương, là mùi hoa cùng mùi cơm kết hợp với nhau.

Mùi này giống với mùi đã đánh thức hấn dậy.

Một vị cô nương đứng ở cửa, bộ dạng quả thực giống với miêu tả của Lý Dung, dáng người thướt tha, dung mạo đẹp đẽ, tuy mặc áo vải thô nhưng lại khó giấu nét kiêu diễm.

Thấy Từ Xung đã tỉnh nàng ta cũng không hỏi nhiều mà chỉ hơi gạt đầu với hấn sau đó khom lưng đặt cái khay trong tay trên mặt đất.

Trước tiên nàng ta đưa một bát cho Lý Dung, sau đó bưng một bát khác lên cho Từ Xung.

Nàng ta ngồi xuống bên cạnh hấn cầm thìa đút tận nơi.

Từ Xung hơi ngượng ngùng, hấn lớn thế này rồi nhưng ít khi tiếp xúc với nữ nhân, huống chi còn là một nữ tử xinh đẹp thế này.

Hấn nhìn nàng ta, cổ cứng đờ, nhất thời không biết nên mở miệng ra hay không.

"Người bị thương, không tiện ăn cơm, lúc vị công tử kia còn chưa khỏi phục ta cũng ngày ngày đút cơm cho hấn.

Thế nên người cũng đừng ngượng ngùng." Vị cô nương kia giống như nhìn thấu tâm sự của Từ Xung nên hơi mỉm cười, lại đưa cái thìa qua.

"Đúng, đúng, cô nương này trị bệnh cứu người, tâm lòng tốt đẹp, người chớ có băn khoăn nhiều." Lý Dung ở bên cạnh cười mờ ám khiến Từ Xung đỏ mặt.

Hấn cảm tạ sau đó vươn một bàn tay ra đón lấy cái bát, cũng không cần cái thìa kia mà ngửa đầu uống hết bát cháo rồi đưa bát không cho nàng kia.

"Ai nha, người đứng là bò ăn mẫu đơn, còn lãng phí đồ ăn ngon mà vị cô

nuong này làm," Lý Dung rung đùi đắc ý cầm cái thìa múc cháo bỏ vào miệng sau đó cảm thán khen, "Tử Dự cô nương, trong cháo này của người rốt cuộc bỏ cái gì mà lại vừa thơm ngọt vừa ngon miệng như thế? Ta lớn từng này rồi mà chưa từng được nếm cháo nào ngon như vậy."

Tử Dự nhàn nhạt nói với hắn, "Trong cháo thịt bỏ thêm chút nước hoa, không thần kỳ như người nói đâu."

Nói thế nhưng Tử Xung cũng cảm thấy nàng ta quá khiêm tốn.

Bát cháo này hòa quyện mùi hoa và vị thịt, vốn phải trông đánh xuôi, kèn thổi ngược nhưng lại hoàn toàn không có gì không ổn.

Không những chúng nó không đánh nhau mà ngược lại còn tăng thêm sức mạnh hỗ trợ cho nhau.

Mùi thịt và mùi hoa được bổ sung lẫn nhau mà càng thêm nồng đậm, đến kẻ được coi là "bò nhai mẫu đơn" như hắn uống xong cũng cảm thấy mùi vị vương vấn, thực sự muốn uống thêm một bát nữa.

"Tử Dự cô nương, cháo này không có dược liệu sao? Người không hề nấu dược liệu mà sao thân thể của ta lại càng ngày càng khỏe lên thế? Hắn vài ngày nữa là ta có thể xuống giường được rồi." Lý Dung vừa nói vừa giãn gân cốt, trên mặt là một nụ cười ninh nhọt, "Hay trong sơn cốc này có thần dược, mùi thơm nức mũi nhưng các người không muốn cho người ngoài biết."

Giống như cô nương cũng không muốn người ngoài nhìn thấy."

Lời này cực kỳ ngả ngớn, Tử Xung vốn tưởng Tử Dự sẽ tức giận nhưng ai ngờ nàng ta chỉ cười cười, không nói một lời đã dọn hai cái bát không lên khay rồi xoay người đi ra ngoài.

Lý Dung vuốt khóe miệng đầy dầu mỡ rồi cười nói, "Giả vờ giả vịt, đợi ta tặng sinh lễ tới đây hắn nàng ta sẽ khóc la muốn cùng ta về."

Hai cha con luôn ở trong núi sâu rừng già hắn chưa từng thấy việc đời."

Chỉ sợ người không có mạng mà ra khỏi nơi này.

Tử Xung nhìn hắn trong bóng tối, đáy mắt có ánh sáng chớp động.

Thời gian trong sơn cốc giống như nhanh hơn bên ngoài nhiều.

Từ Xung cảm thấy mình chỉ ngủ một lát ai biết mở mắt ra đã thấy vàng trắng trôi về phía Tây Nam.

Nó vừa cong vừa sáng, màu bạc khảm lên màn trời sẫm tối.
Hắn nhớ rõ trước khi ngủ mình còn đang nghĩ dùng cách nào để giết chết Lý Dung bởi vì đợi tên kia ngủ rồi thì hành động sẽ tiện hơn không ít.

Nhưng còn chưa nghĩ được biện pháp thì một cơn buồn ngủ đã thổi tới, giống như thủy triều mãnh liệt nháy mắt đã nhấn chìm hắn.

Thậm chí hắn còn chưa kịp tổng kết đủ loại ý tưởng trong đầu đã chìm vào cảnh ác mộng.

Từ Xung nằm mơ, vẫn là giấc mộng 28 năm trước, cũng không có gì khác lạ.

Tiếng liếm mút kia vang lên cùng một bóng đen giấu dưới gầm giường.

Nhưng lúc này giống như có chút khác biệt.....

Trong mộng hắn vẫn siết chặt tay, đôi mắt không nhìn được nhắm chặt.

Hắn ngửi được một mùi hương, là mùi máu tươi quen thuộc, lại còn là máu mới chảy ra khỏi người.

"Thăm thì..... Thăm thì....."

Hắn thấy thứ giống như cái ống vươn ra từ dưới giường cắm sâu vào bụng Vạn Tổ Hoàn.

"Thăm thì..... Thăm thì....."

Cái bụng tròn vo của Vạn Tổ Hoàn sụp xuống một cái lỗ, cái lỗ kia càng lúc càng lớn, chậm rãi xẹp lại.

Tiếng liếm mút cùng tiếng xương vỡ vụn vang lên, đến cuối cùng da bụng và da lưng ông ta dán vào nhau.

Ông ta biến thành một tấm da bẹp dí.

"Đủ rồi, đủ rồi, ta không muốn nhìn nữa, ta muốn tỉnh lại, ta không muốn xem nữa."

Giống như trước đây, mỗi khi bị cảnh trong mơ vây khốn Từ Xung đều nỗ lực cưỡng bách chính mình thoát ra, hắn không muốn bản thân rơi xuống quá sâu, nếu không sẽ càng ngày càng khó tránh khỏi nó.

Hắn cũng biết hắn có thể không chế được mình, chỉ cần nỗ lực một chút, đồ đồng ký ức vụn vụn đó ra ngoài là hắn có thể tỉnh dậy.

Chương 177: 177: Ăn Cơm

Từ Xung làm được.

Hắn mở mắt, cảm nhận mùi vị an tâm mà thế giới hiện thực mang tới cho mình: Không khí ướt át, gió nhẹ ẩm áp và.....

Không đúng, chẳng lẽ hắn còn chưa tỉnh hẳn ư? Vì sao trong mũi hắn vẫn tràn ngập mùi máu tươi, hơn nữa càng tỉnh táo thì cái mùi kia càng nồng khiến ngực hắn dâng lên cơn buồn nôn.

"Thảm thì..... Thảm thì....."

Bên tai là tiếng động chân thật, hơn nữa so với trong mộng thì tiếng vang còn lớn hơn, giống như còn mang theo tiếng tặc lưỡi thỏa mãn.

Từ Xung cảm thấy da đầu lập tức căng thẳng, hắn nỗ lực mở to hai mắt muốn cứu vớt bản thân khỏi cảnh mơ.

Nhưng mọi thứ chỉ phí công, tiếng động kia và mùi vị không những không biến mất mà ngược lại càng rõ ràng hơn, giống như..... Giống như chân thật.

Chân thật sao?

Từ Xung đột nhiên siết chặt cánh tay bị thương, hắn cảm giác được một cơn đau thấm vào xương tủy, kích thích đầu óc còn mơ hồ của hắn hoàn toàn tỉnh táo.

Hóa ra đây không phải mộng, hóa ra chuyện phát sinh 28 năm trước lại đang tái diễn: Nó đang ăn cơm, hơn nữa nó đang ở chính cái giường bên cạnh hắn mà ăn cơm.

"Phụt..... Hô....."

Một tiếng động khác biệt phát ra từ tiếng liếm mút nầy giờ, Từ Xung thấy cả người rùng mình.

Hắn đoán được nơi phát ra âm thanh kia: tiếng thứ nhất là do khí quản bị thứ gì đó sắc nhọn đâm vào, còn tiếng thứ hai là tiếng thở dài cuối cùng Lý Dung để lại nhân gian.

Tên kia không thể động, cũng không thể kêu cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị ăn luôn.

Lúc sinh mệnh kết thúc hẳn chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài.
Lý Dung đã ăn mê dược, hẳn cũng thế nên hẳn mới hôn mê lâu như vậy.

Chẳng qua Từ Xung hàng năm đối đầu với ác mộng nên có thể tỉnh táo nhanh hơn, còn Lý Dung lại chỉ có thể để mặc bản thân bị ăn luôn.

Chắc lúc này hẳn mới phát hiện sơn cốc mình rơi vào căn bản không phải thế ngoại đào nguyên mà là nhân gian luyện ngục.
Nó vẫn luôn giấu ở đây, sau khi ăn thịt ba người nhà Vạn Tổ Hoàn.

Chẳng trách đã 28 năm nhưng nó không quay lại phạm tội nữa.

Hóa ra nó đang chờ con môi tự mình đưa tới cửa sau đó ăn luôn bọn họ.
Từ Xung chuyển tròn mắt qua, cổ hẳn không thể động cho nên từ góc độ này hẳn không nhìn được cái giường bên cạnh.

Hẳn chỉ có thể thấy cái bóng hắt lên tường.

Hiện tại nó không cẩn thận trốn ở gầm giường như trước mà đè cả người lên thân thể Lý Dung rồi "Lộc cốc lộc cốc" hút máu thịt của hẳn.
Một thứ hình ống hơi rung động, cắm ở hậu kết của Lý Dung.

Thân thể tên kia theo đó mà run rẩy, bởi vì biên độ quá lớn nên mái tóc rối tung của hẳn cũng tung bay khiến bản thân hẳn thoát nhìn cũng giống một con quái vật.

"Bá."

Một cơn mưa máu ám áp phụt lên mặt Từ Xung, rốt cuộc hẳn cũng không nhìn được mà phát ra một tiếng nôn khan đã nén từ lâu.

Cái bóng đen hắt lên mặt tường bất động, Từ Xung nhìn thấy nó bò xuống khỏi thân trên đã khô quắt của Lý Dung sau đó bò tới chỗ mình.

Máu loãng theo thân thể nó chảy xuống sàn nhà đọng thành từng vũng.

Miệng nó vẫn đang nhai, Từ Xung biết đó chính là phần máu thịt vụn của

Lý Dung.

Hắn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy bộ dáng của nó, nhưng mí mắt vừa mới chạm vào nhau lại đã nhanh chóng tách ra.

Không, hắn muốn xem, muốn nhìn xem rốt cuộc nó là cái gì.

Nếu dù sao cũng chết thì chẳng bằng nhìn cho kỹ, xem cái thứ gây ra ác mộng mấy thập niên của mình rốt cuộc là cái gì.

Ngoài dự đoán của hắn là chẳng có con quái vật mặt mũi hung tợn nào. Trong tầm mắt của Từ Xung chỉ có một khuôn mặt già bèo nhèo.

Lão đã quá già, nếp nhăn trên mặt giống những con sông ở khe núi, che kín cả khuôn mặt kia với độ nông sâu không đồng nhất.

Lúc lão cúi đầu da mặt chảy xệ gần như chạm vào chóp mũi của hắn.

"Tĩnh rồi," lão già kia hé miệng lộ dăm ba viên răng vàng còn sót lại, cả mặt nhăn lại cười nói, "Lại bị người thấy được rồi."

Lúc nói lời này từng giọt máu chảy từ bộ râu xám trắng của lão xuống nhỏ lên gò má Từ Xung.

"Thuốc không đủ liều sao? Con nhãi kia thấy đám nam nhân lớn lên chính tề một chút là sẽ luyện tiếc."

Xem ra phải cho nó một bài học mới được." Nói xong lão lau miệng, lại bỏ tay vào miệng mút một cái, "Ta nhìn thấy kiếm của ngươi, là ngọc tỳ."

Ngươi là người được lão hoàng đế yêu thích, như vậy xem ra ta ăn ngươi cũng sẽ có vinh dự."

Từ Xung nín thở hỏi, "Bệ hạ là người trẻ trung khỏe mạnh, sao ngươi lại gọi là lão hoàng đế?"

"Trẻ trung khỏe mạnh ư?" Lão già kia "cạc cạc" cười, "Xem ra lão hoàng đế còn không sống lâu được bằng ta."

Nhớ rõ trước kia ta từng gặp ông ta một lần ở Di Hoà Viên, khi đó ông ta tuy đã qua tuổi cổ lai hi nhưng thoạt nhìn vẫn khỏe mạnh, ai biết hiện tại đã là con ông ta lên ngôi rồi."

"Tân hoàng đăng cơ đã hơn 10 năm, xem ra các ngươi đã ẩn nấp ở đây thật lâu." Tim Từ Xung đập "Thình thịch", hắn nhất định phải hỏi ra đáp án dù cái chết có cận kề, "28 năm trước, ngày 8 tháng 10, ở phía bắc

Mão thành có một hộ gia đình họ Vạn, một nhà ba người đều chết trong tay người đứng không?”

Lão già kia rũ mắt, đôi mắt vẫn đục đột nhiên nghiêng qua một bên giống như đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của hắn, “28 năm trước, Mão thành.....” Lão đóng đũa bả vai mỏng đến độ giống chỉ có một tầng da, sau đó không nhìn được bật cười, “Hóa ra là có chuyện như vậy, chẳng trách.....”

“Cái gì chẳng trách?” Từ Xung thấy lão muốn đứng lên rời đi thì vội vàng hỏi.

Lão lại chẳng thèm nhìn hắn nữa mà tự đi tới chỗ thi thể bị ăn một nửa của Lý Dung và chậm rãi bò lên.

Tiếng “Thảm thì” lại vang lên, giống như vĩnh viễn không ngừng.

Từ Xung nằm ở nơi đó, hắn cảm thấy máu nóng lại trở lại cơ thể nhưng ngoại trừ ngón tay hắn không thể sai khiến thân thể của mình di chuyển được chút nào.

“Leng keng” một tiếng, chùm chìa khóa bên hông Lý Dung rơi trên mặt đất, cùng lúc đó, lão già kia xoa miệng, chậm rãi bò xuống từ trên giường, cảm thấy mỹ mãn mà đuổi người.

Lão có vẻ béo lên, cũng trẻ ra không ít, nếp nhăn trên mặt cũng tan đi, thoạt nhìn lão chỉ như một nam tử trung niên chừng 40, 50 tuổi.

Cũng phải, ăn xong một người béo đầy đà như thế, hấp thụ hết tinh hoa nên đương nhiên hình thể của lão sẽ biến đổi.

Chẳng trách Lý Dung nói ở đây có một đôi cha con.

“Nghỉ dưỡng cho tốt, để bản thân béo một chút.

Nhìn người cường tráng thế kia ăn lên chắc sẽ ngon lắm.” Lão già kia phát ra một nụ cười lạnh lẽo sau đó vỗ bụng đi ra ngoài cửa.

“Đứa bé của nhà họ Vạn có còn sống không?” Từ Xung vẫn không cam lòng.

Nhưng chỉ có tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Chương 178: 178: Đồng Loại

Lúc Từ Xung lại bị mùi hương quen thuộc đánh thức thì bên ngoài ánh mặt trời đã sáng choang, nếu không phải vừa mở mắt đã thấy cái giường sũng máu ở bên cạnh thì hẳn còn tưởng chuyện khủng bố tối qua chỉ là một cơn ác mộng cuốn lấy mình từ năm này sang năm khác.

"Uống cháo đi sắp nguội rồi." Từ Dự có vẻ đã đứng cạnh hắn thật lâu, thấy hắn ngồi dậy nàng ta vội đẩy cái bát tới.

Từ Xung ngăn miệng chén, nhàn nhạt cười lạnh, "Làn này thuốc mê cho ta là để nó ăn ta luôn ư?"

Từ Dự sững sốt, lông mi dài mảnh hấp háy vài cái, "Cháo này không có thuốc..... là để người bồi bổ thân thể."

Nụ cười trên mặt Từ Xung càng sâu hơn, "Bổ thân thể..... Sớm muộn gì cũng bị ăn luôn vậy bồi hay không bồi có gì khác nhau?"

"Từ từ trước khi chết không phải còn được ăn một bữa no sao? Chắc người cũng không muốn làm quỷ đói đúng không?" Từ Dự mạnh mẽ nói, lại vẫn đặt cái bát trước mặt Từ Xung, đôi mắt như làn thu thủy không hề khiếp sợ mà nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt hai người đều hung tợn, không ai chịu nhường một bước, giống như có huyết hải thâm thù.

Một lát sau, Từ Xung yếu thế trước, hắn nhắm miệng cười đón lấy cái bát sau đó thành thạo xử lý xong chỗ cháo đã nguội lạnh ở bên trong rồi đưa chén không cho nàng kia.

"Ta tin tưởng không phải người, đôi mắt của người sẽ không gạt người," hắn liếm môi, vẫn nhìn Từ Dự không chớp mắt, "Cô nương, nếu người tốt bụng như thế không bằng giúp ta một việc có được không?"

Từ Dự do dự trong chốc lát rốt cuộc cũng mở miệng hỏi, "Cái gì?"

Từ Xung hơi rướn người về phía trước rồi thấp giọng nói, "Người mang kiếm của ta tới đây, để ta giết con quái vật kia rồi hai chúng ta cùng chạy."

Ta thấy con quái vật kia đối xử với người cũng không tốt, nhất định là người bị nó kiềm chế mới không thể không ở lại đây.....”

“Kiềm của người không tổn thương được nó,” Tử Dụ thở nhẹ một hơi, trên mặt là một nụ cười gần như thương hại.

Nàng ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó có bóng cây thưa thớt và từng mảng hoa thật lớn đang tắm trong ánh mặt trời.

Màu sắc dung hòa bên nhau giống một bức tranh mỹ lệ.

“Hơn nữa,” nàng nói tiếp, “Ta cũng không phải vì bị nó hiếp bức mới phải ở lại đây.” Nàng quét mắt liếc Tử Xung một cái rồi không nói gì mà xoay người đi ra khỏi phòng.

Lúc sắp đóng cửa phòng nàng ta nghe thấy một tiếng cười bi thương trộn với tuyệt vọng.

Tử Xung vừa cười vừa ho, đến mức rơi nước mắt, “Không nghĩ tới Tử Xung ta cũng có hôm nay, bị một lão yêu quái ăn thịt.

Sớm biết như thế thì ta ở lại kinh thành cho xong, dù quan trường đấu đá khiến ta chết sớm thì cũng tốt hơn rơi vào kết cục chết không thấy xác thế này.”

Tử Dụ bỗng nhiên đờ người, trong tia nắng mai bóng dáng nàng ta được bọc một đường viền màu vàng giống một pho tượng điêu khắc chói lóa.

“Người..... là Tử Xung?” Nàng ta không nghe được tiếng mình nhưng lại có thể nghe được tiếng trả lời của hắn, từng câu từng chữ rõ ràng, không hề che lấp rơi vào tai nàng ta.

“Sao? Đến người cũng từng nghe tới tên ta ư? Là Tử Xung thì thế nào? Còn không phải sẽ giống Lý Dung, Trương Dung hay Vương Dung gì đó chết bi thảm trong miệng lão yêu quái kia à? Tử Dụ cô nương, ta khẩn cầu người một lần cuối, nếu tương lai người đi ra khỏi sơn cốc này thì ngàn vạn đừng nói với người khác Tử Xung chết như thế nào.

Bởi vì mặc dù ta xuống âm tào địa phủ thì cũng không chịu nổi nỗi nhục này đâu.”

“Tử Xung.....” Giọng Tử Dụ giống như từ trên trời giáng xuống chui vào tai hắn biến thành nước suối trong, “Người dưỡng thương cho tốt, ba ngày sau nhân lúc nó lột da chúng ta sẽ cùng nhau chạy.”

Nói tới đây nàng ta giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì nên lại đi tới bên

người Từ Xung, móc từ trong tay áo ra một đóa hoa, là một nụ bách hợp còn chưa nở.

"Mỗi đêm nó sẽ tới rót mê dược cho ngươi, nhớ liếm nhụy hoa, nó có thể giúp ngươi." Nói đến đây, bỗng nhiên nàng ta ngừng câu chuyện, đầu lách qua một bên nhìn cửa, tay nhanh chóng nhét đóa bách hợp vào quần áo Từ Xung.

Lão yêu quái xuất hiện ngoài cửa, có vẻ nó cố ý thả nhẹ bước chân nên vừa rồi Từ Xung và Tử Dụ mới không để ý tới. Một tay nó bám vào khung cửa, đầu thò vào nở nụ cười dữ tợn với hai người, đôi môi đỏ tươi giống như một cái ống cuộn lại.

"Đưa cơm thôi mà lâu như thế, người không biết còn tưởng các ngươi sinh con cơ đấy."

Lời lẽ thô tục, không hề che giấu nhưng Tử Dụ lại như đã quen với việc này nên chẳng hề suy chuyển.

Nàng ta không nói một lời đi ra ngoài cửa rời khỏi phòng.

"Đồ đi đê tiện," lão yêu quái nhìn chằm chằm bóng dáng nàng rồi nhỏ một cái sau đó bước vào phòng mắt lé nhìn Từ Xung, "Vừa rồi các ngươi nói cái gì mà rôm rả thế?"

Đóa hoa bách hợp kia đè ở ngực Từ Xung mang đến chút lạnh lẽo dán lên cơ thể nóng rực của hắn.

Hắn túm chăn che người mình để nó không ngửi được mùi hoa ngọt ngào.

"Ngươi không muốn nói cho ta chuyện của Vạn gia nên ta phải hỏi nàng."

"Nó nói cái gì?" Lão yêu quái lé đôi mắt bị nếp nhăn che kín mà nhìn khiến lòng Từ Xung lạnh run.

"Nàng nói nàng không biết," hắn cố ý trầm giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Con mẹ một nhà các ngươi, đều là đám súc vật."

Các ngươi muốn ăn gia gia nhưng có biết ta là ai không? Tương lai cho các ngươi hỏi hận."

Quả nhiên lão yêu quái kia đã bị những lời cuồng vọng của hắn kích thích.

Nó há cái miệng to như chậu máu cạc cạc cười, "Ngươi là ai thì khác gì nhau, vào bụng ta rồi thì cũng chỉ là một vũng máu loãng thôi."

Nó bỗng nhiên vươn một bàn tay, móng tay khô vàng túm lấy cổ Từ

Xung, mặt gần như dán lên mũi hắn, "Người trẻ tuổi, đừng quá cuồng vọng, luôn có lúc người phải cầu ta."

Loại người như người ta thấy nhiều rồi, cuối cùng bọn chúng sợ tới mức tè ra quần, cầu gia gia cáo nãi nãi, hận không thể đập đầu để ta tha cho..... Người đoán ta đã làm thế nào....."

Lão cười lớn, mặt trở nên dữ tợn vằn vẹo, "Hu, ta sẽ không nói cho người, bởi vì người phải tự mình thử, chậm rãi thử....."

Nói tới đây lão đột nhiên buông tay đẩy Từ Xung về giường sau đó cao cao nói, "Còn đồ đi kia người cho rằng nàng ta là người tốt hả? Nếu không phải đồng loại của ta thì sao nàng lại ở cùng một chỗ này? Chẳng lẽ nàng ta chính là Bồ Tát sống cứu khổ cứu mạng còn chỉ mình ta là yêu quái khát máu chắc? Ha ha....."

Nó vừa lòng nhìn mặt Từ Xung trở nên tái nhợt sau đó chậm rãi xoay người đi ra ngoài cửa.

Thấy nó đi xa Từ Xung mới lấy đóa hoa bách hợp giấu trong ngực đã bị bẹp ra.

Nó rất thơm, trắng tinh chưa nở bung, tựa như một cái cổ thon dài.

Hắn đặt nó ở ngực, một lát sau mới nhét vào trong áo.

Đôi mắt hắn giống như bị thứ gì đó lóe lên hấp dẫn, nhìn qua thì thấy chùm chìa khóa của Lý Dung ở mép giường.

Hắn nỗ lực nghiêng người nhặt nó lên.

Chương 179: 179: Chu Toàn

Mới vừa đi vào huyện nha của Mãn thành mấy người Triệu Tử Mai đã nghe thấy tiếng rên rỉ mỏng manh truyền ra từ nội đường, bên trong còn có tiếng mắng cổ tình đê thấp.

Đi vào bên trong Triệu Tử Mai thấy Ngô Nguyên Lễ cởi tất và giày, một chân đạp trên ghế dùng dầu hoa hồng bóp cổ chân.

Cổ chân hấn sưng một tảng lớn, xanh tím nhìn đã đau.

"Ngô đại nhân." Triệu Tử Mai nhẹ giọng gọi.

Ngô Nguyên Lễ thành linh nhìn thấy mấy người Triệu Tử Mai đến thì hoảng sợ, vội bỏ chân xuống khắp khiêng đi tới căn phòng khom người định hành lễ.

"Ngài ngồi đi." Triệu Tử Mai nhìn Bảo Điền một cái thế là Bảo Điền nhanh chóng đi tới đỡ Ngô Nguyên Lễ ngồi xuống.

"Triệu đại nhân," Ngô Nguyên Lễ lau mồ hôi trên trán, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc, "Hạ quan đang định tìm ngài, ai biết ngài lại tự mình tới đây."

Hạ quan đã dẫn người lật khắp con đường nhỏ nơi Từ đại nhân phải đi qua để về nhà nhưng vẫn không tìm được người.

Theo lời ngài dặn chúng ta cũng đã đi tra xét từng nhà nhưng thật sự không có người nào gặp Từ đại nhân, vậy phải làm sao đây?"

Triệu Tử Mai thấy quần áo hấn xộc xệch, cả người chật vật thì biết hấn mới từ ngoài về, mấy ngày nay chắc cũng ăn không ngon ngủ không yên cho nên cũng không hề trách móc nặng nề mà chỉ nói, "Ngô đại nhân, từ Nam Sơn hội quán đến Từ gia chỉ có một con đường sao?"

Ngô Nguyên Lễ lắc đầu, "Đường nhỏ đường to chúng ta đều đã tra, Từ đại nhân hấn sẽ không lên Ai Lao Sơn rồi vòng qua ngọn núi đi xuống đâu."

"Ai Lao Sơn?" Triệu Tử Mai nhíu mày, "Ta có đi qua chỗ đó, núi không cao, cũng không có cây, đều là đá....."

Ngô Nguyên Lễ nhanh chóng tiếp lời, "Cho nên mới nói ngọn núi trọc kia hiếm khi có người đi lên, Tử đại nhân uống rượu say sao có thể tới đó?"

"Nhưng....."

Triệu Tử Mai còn muốn nói gì đó thì Tang ở bên cạnh bỗng nhiên nhìn về phía cửa lớn của huyện nha miệng khẽ cười nói, "Phủ nha này đúng là náo nhiệt, lại có một đám người tới."

Quả nhiên nó còn chưa dứt đã có tiếng khóc nháo vang lên.

Ngô Nguyên Lễ hiển nhiên cũng đã nghe thấy thế là hấn nhíu mày vỗ đùi, "Mỗi ngày đều tới nháo không dứt, đã nói rõ ràng rồi mà vẫn tới. Trước khi phạm nhân vào ngục đã bị bệnh, sau lại chết trong ngục cũng không phải lỗi của quan phủ phải không? Bọn họ lại cả ngày nháo tới nháo đi là muốn lấy bạc của quan phủ sao?"

"Người nào chết thế?" Triệu Tử Mai hỏi một câu.

"Hồ Bình," Ngô Nguyên Lễ thở một hơi thật dài, "Chính là phạm nhân trong vụ án cuối cùng trước khi Tử đại nhân mất tích."

Triệu đại nhân, ngài nói gần nhất có phải ta đụng phải ôn thần hay không mà sự tình cứ liên tiếp tìm tới."

Hấn còn chưa nói xong người nhà Hồ Bình đã mang theo gia đình đi vào.

Thấy Ngô Nguyên Lễ mọi người đều quỳ xuống, một đám nước mắt lưng tròng, miệng liên tiếp nói một từ "oan".

Hồ Bình bị oan, chết cũng oan, nên chuyện này bọn họ sẽ không bỏ qua, nhất định phải để quan phủ có cách nói.

Vốn dĩ Ngô Nguyên Lễ có vài phần sợ Triệu Tử Mai, hiện tại lại có một đám người tới kêu oan khiến hấn càng thêm hoang mang lo lắng.

Hấn chỉ có thể vừa trấn an cảm xúc những người kia vừa thi thoảng dùng mắt liếc Triệu Tử Mai, quan sát sắc mặt hấn, sợ hấn trình báo việc này lên trên.

"Vụ án của Hồ Bình là Tử Xung Tử đại nhân tự mình điều tra sao có thể sai được? Tử đại nhân phát hiện tóc của Lý Dung trên con dao Hồ Bình giấu ở dưới giường, hơn nữa Hồ Bình cũng tự mình thừa nhận đêm đó hấn từng đâm Lý Dung."

Ngoài ra còn có bao nhiêu người nhìn thấy Lý Dung tới nhà các người, nhân chứng vật chứng đều đủ thì không thể bởi vì Hồ Bình chết trong ngục mà lật đổ cả vụ án được."

Ngô Nguyên Lễ nói đồng lời nói này xong thì người nhà họ Hồ lại thổn thức.

Có người nói Hồ Bình đã say thành thế kia thì làm sao có thể làm ra hành vi giết người lột da.

Còn có người nói Lý Dung là kẻ ác, rất nhiều kẻ thù, là ai giết hắn còn khó mà nói.

Thậm chí có người còn cho rằng hành vi phạm tội mà chính miệng Hồ Bình thừa nhận có khi chỉ là "một cơn ác mộng" của hắn chứ căn bản không phải thật.

Trên từng gương mặt đang vì Hồ Bình mà kêu oan kia đều mang theo căm phẫn duy chỉ có một người là cực kỳ chói mắt.

Triệu Tử Mai nhìn hắn thật lâu và phát hiện lúc người khác đều khóc lóc thì hắn liều mạng cố nhỏ vài giọt nước mắt nhưng không được.

Hiện tại mọi người đều cao giọng kêu oan cho Hồ Bình thì hắn lại ngậm ra, ánh mắt mập mờ, không dám nhìn Ngô Nguyên Lễ cũng không dám nhìn Triệu Tử Mai.

Ngẫu nhiên có mấy lần chạm ánh mắt hắn đều nhanh chóng rời đi, giống như đôi mắt kia có thể bắn ra đao nhỏ vậy.

"Hắn là ai?" Triệu Tử Mai thấp giọng hỏi một nha dịch phía sau Ngô Nguyên Lễ.

"Gã sai vặt bên người Hồ Bình, tên gọi là Hà Chu Toàn thì phải."

Triệu Tử Mai nhìn thẳng Chu Toàn nhưng không lên tiếng.

Một lát sau sau khi người nhà họ Hồ đã chất vấn đến mệt mỏi, Ngô Nguyên Lễ cũng giải thích mệt mỏi hắn mới hỏi Chu Toàn một câu,

"Đêm xảy ra sự việc người ở đâu?"

"Đêm đó tiểu nhân ngủ sớm nên không nghe thấy gì, sáng tỉnh lại mới phát hiện thiếu gia nằm ngã trong viện, quần áo đều dính máu, bên cạnh còn có một con dao.

Tiểu nhân nhanh chóng đánh thức thiếu gia dậy, sau khi tỉnh lại ngài ấy giống như cục kỳ sọ hải, dấn dò tiểu nhân không được nói gì sau đó tự mình mang con dao kia vào phòng.

Giống như đã chuẩn bị câu trả lời này từ lâu nên Chu Toàn một hơi nói cục nhanh, không hề có ngắt nghỉ.

Nhưng động tác tay chân của hắn lại không bình thường, cả người run rẩy, đầu cũng cúi không dám nhìn ai.

"Đêm đó thiếu gia nhà các người say như thế mà người lại không ở bên cạnh hầu hạ ngược lại còn ngủ say một giấc tới tận hừng đông ư?" Triệu Tử Mai nhìn hắn và hỏi.

"Hôm đó tiểu nhân không thoải mái nên đã xin tổng quản nghỉ." Đây vẫn là một câu trả lời cục nhanh, giống như hắn đã luyện tập vô số lần ở trong đầu.

"Con dao kia....."

"Là con dao thiếu gia mang theo người, ngài ấy thường ra ngoài vận chuyển dược liệu nên không bao giờ rời dao."

Chu Toàn trả lời không chút sơ hở.

"Như vậy, người cũng cảm thấy là thiếu gia nhà người giết chết Lý Dung sao?" Triệu Tử Mai chuyển câu chuyện, trên mặt là một nụ cười khiêm tốn.

"Cái này....." Chu Toàn nghẹn lời, qua một hồi lâu hắn mới ấp úng nói một câu, "Tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ nói đúng những gì mình biết mà thôi."

Triệu Tử Mai gật đầu với hắn, tay vỗ vai Ngô Nguyên Lễ nói, "Ngô đại nhân, trấn an lòng dân là quan trọng nhưng kiên trì chân lý mới càng quan trọng hơn."

Hiện tại Tử đại nhân mất tích, ngài vẫn nên hành động quả quyết một chút, đừng để những chuyện vô vị này chặm trễ chính sự của chúng ta."

Nghe xong hắn nói lời này Ngô Nguyên Lễ cũng yên tâm hơn, hắn ngồi đó đập kính đường mộc kêu vang rồi mắng, "Mọi người bên dưới nghe lệnh, án này quan phủ đã ra phán quyết, nếu còn dám dây dưa với nha môn thì đừng trách bản quan ra lệnh bắt người."

Chương 180: 180: Ai

"Chúng ta..... tới nhà Lý Dung làm gì?" Nhìn căn nhà to lớn trước mặt Tang mở to hai mắt, con người đồ rục của nó tựa như nhặt đi đôi chút trong bóng đêm, không còn dọa người như bình thường.

"Sao người không nói lời nào mà nhìn chằm chằm ta làm gì?" Thấy Triệu Tử Mai không phản ứng thế là Tang dùng khuỷu tay chọc chọc hấn.

Triệu Tử Mai cảm thấy xương sườn của mình sắp bị nó chọc gãy thế là vội nói, "Đừng nóng vội, chờ Bảo Điền ra ngài sẽ tự hiểu."

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Bảo Điền đi ra từ cửa nhà rộng mở của Lý gia, trên mặt mang theo biểu tình nghi hoặc, vội bước nhanh đến bên cạnh mấy người.

"Thế nào?" Triệu Tử Mai hỏi hấn một câu.

"Không quen biết." Bảo Điền lau mồ hôi trên trán và đáp ba chữ ngắn gọn.

"Lý Dung không quen biết Chu Toàn ư?" Triệu Tử Mai lúc này cũng hiện lên thần sắc kinh ngạc giống mấy người bên cạnh.

"Không quen biết," Bảo Điền lặp lại một lần, "Người nhà họ Lý nói chưa bao giờ nghe nói tới ai tên Chu Toàn, mà Lý Dung cũng không quá quen thân với Hồ Bình, hai người chẳng qua uống chung mấy chầu rượu, ngày thường gặp gỡ có khi cũng không gọi được tên đối phương."

Triệu Tử Mai xoa cằm nhẹ giọng nói, "Cái này thực quái lạ, biểu hiện của Chu Toàn lúc ở phủ nha thực không bình thường, nên ta đoán có thể hấn chính là hung thủ giết Lý Dung sau đó đẩy hành vi phạm tội lên đầu chủ nhân của mình nhưng hiện tại xem ra phỏng đoán này không chuẩn."

"Không quen biết nhưng có thể giết người vì tiền tài." Tang khinh thường mà chêm một câu.

"Có thể nhưng vì tiền giết người thì làm gì phải cắt mặt và cổ của Lý Dung, cái này rõ ràng là báo thù."

Một câu này khiến mọi người hoàn toàn trầm mặc, Mục què dùng mũi chân đá đá mặt đất tạo thành một cái hố bằng cái màn thầu.

Bảo Điền thì ngựa đầu nhìn trời, trên mặt là một bộ thần thái so với vẻ ngốc nghếch ngày thường của hắn thì còn ngốc nghếch hơn.

Tang mới vừa bị Triệu Tử Mai đốp một câu thì vẻ mặt cứng đờ, tay khoan lại bất mãn nhìn chằm chằm hắn.

Bộ dạng của nó chính là khiêu khích kiêu ngạo người thông minh thì nghĩ xem nào.

"Ta nói này, không phải chúng ta muốn tìm Từ Xung sao? Thế nào lại rồi rắm với vụ án này, đây không phải việc của quan phủ à?" Một lát sau Mục què rớt cuộc không nhìn được đánh gậy trầm mặc.

"Đây là vụ án cuối cùng Từ Xung làm trước khi mất tích, hiện tại không tìm được người thì chỉ có thể ra tay từ bên cạnh.

Có lẽ việc hắn mất tích có liên quan tới vụ án này chăng....."

"Có liên quan gì người mau nói lời chắc chắn đi, trì hoãn lâu như thế thì khi nào mới có thể đuổi tới kinh thành?" Tang lạnh mặt, giọng ép cực thấp. Đây là lần đầu tiên nó cáu giận từ sau khi trở về.

Nó vừa nói lời này thì mấy người đều bị nó dọa không dám ho he, Mục què chậm rãi dịch đến phía sau Bảo Điền để đề phòng bị lửa giận của nó lan đến.

"Ta không thể đưa ra đáp án." Không biết cọng dây thần kinh nào không đúng nhưng Triệu Tử Mai lại bật ra một câu này.

Tuy nói xong hắn đã hối hận nhưng nước đổ khó hốt, hắn chỉ có thể nhìn Tang đi tới trước mặt mình với nụ cười âm trầm lạnh lẽo trên môi.

Bảo Điền thấy tình thế không ổn thế là vội bước lên chắn giữa hai người, khoa trương đập lên đầu mình lớn tiếng nói, "Ta nhớ ra một chuyện, người nhà Lý Dung hình như có chút quái dị." Hắn vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Triệu Tử Mai ý bảo hắn đúng có chọc giận Tang nữa, "Bọn họ cũng không quá để bụng tới cái chết của Lý Dung, thậm chí tới quan tài cũng dùng loại rẻ nhất, còn không bằng gia đình nông gia Ta thấy Lý gia là nhà có tiền, sao có thể chuẩn bị cho Lý Dung một bộ quan tài kém như thế."

Lời hắn nói vốn để dời lực chú ý của Tang, nhưng người nói vô tình còn người nghe lại có tâm.

Triệu Tử Mai bỗng nhiên nhăn mày, lại chuyển ánh mắt tới Lý gia và nói, "Người nói người nhà của Lý Dung cũng không hề thương tâm ư?" Lúc nói lời này Tang đang đẩy Bảo Điền ra đi tới bên người Triệu Tử Mai.

Bảo Điền sợ nó tổn thương chủ tử nhà mình thì vội duỗi tay ngăn lại.

Hắn nhìn thấy khí thế trên người nó nào rạt, còn Triệu Tử Mai thì kinh hoảng nên đột nhiên nhận ra mình đã trở thành mục tiêu của nó.

Hắn hít một hơi lạnh, chân lùi về sau vài bước, dưới ánh mắt lạnh lẽo của Tang hắn lao qua.

"Chớ có tổn thương công tử nhà ta."

Bảo Điền lại vồ hụt, Tang thì néo vai Triệu Tử Mai đẩy hắn đi nhanh tới cửa lớn của nhà họ Lý.

Hai người đứng yên trước cửa, tay phải của nó vẽ một đường tròn xinh đẹp và ném châm đồng về phía cửa lớn đang mở rộng.

"Xe chỉ luôn kim, thêu hồn trở về, mau bắt hồn phách của tòa nhà này ra cho ta." Dứt lời nó quay đầu lại nhìn Triệu Tử Mai ở phía sau và nở một nụ cười châm chọc, "Đẩy qua đẩy lại cũng chẳng ra được kết luận gì."

Chẳng bằng để sinh hồn tự mình cho chúng ta biết ai đã giết hắn."

Triệu Tử Mai sững sốt nửa khắc, không nhìn được bật cười, "Đúng rồi, ta thê mà quên mất, đúng là ngu dốt."

Một tia bạch quang bỗng chốc vọt ra từ Lý trạch, sợi chỉ ở đuôi cây châm tỏa sáng lấp lánh, để lại dấu vết thật dài trong bóng đêm.

Phía cuối sợi chỉ là một bóng người bị dính vào, không mặc quần áo, trên người là vết thương lớn nhỏ không đồng nhất, chỗ dài chỗ tròn, cái gàn cái xa nhìn qua quả thực như một bộ quần áo hoa văn lộn lộn.

Nhưng đáng sợ nhất chính là mặt hắn, toàn bộ da mặt, kể cả môi, mũi, lông mày đều bị cắt, chỉ còn lại hai hốc mắt máu chảy đầm đìa ngơ ngác nhìn Triệu Tử Mai lúc này cũng đang ngẩn ra.

"Lý Dung, là ai đã giết người?" Tang đã sớm mất kiên nhẫn nên tay kẹp

châm đồng, đôi mắt thoáng nhìn sinh hồn kia.

"Giết..... người giết ta là....." Một tiếng khóc nỉ non bay tới từ cuối sợi chỉ chui vào tai mỗi người như một cơn gió lướt qua, "Không..... phải về nhà, ta phải về nhà..... nhà....."

Tang mím chặt môi sau đó rít một tiếng cục kỳ vang dội, "Nói ra hung thủ ta sẽ tự thả người về nhà, đừng lằng nhằng."

"Đây là đâu..... Ta muốn..... Ta phải về nhà....." Sinh hồn kia giống như không hiểu nó nói cái gì mà vẫn lải nhải đòi về nhà, không chú ý tới khuôn mặt Tang đã nghẹn đỏ bừng, hàm răng cắn chặt vang lên tiếng "Kẹo kẹt kẹo kẹt" làm người ta sợ hãi.

Mục què là người giỏi xem mặt đoán ý nhất.

Ông ta thấy tình huống này thì nhanh chóng đi lên một bước, khập khiễng đi tới bên này.

Bảo Điền cũng tiến đến bên cạnh Triệu Tử Mai, bám vào bên tai hắn nói nhỏ, "Công tử, xem ra cơn tức hôm nay nó không phát ra thì không chịu bỏ qua đâu."

Chúng ta nên tránh đi, đừng dẫn lửa lên người..... A..... Công tử?" Triệu Tử Mai ném lại Bảo Điền mà đi về phía trước sau đó cúi người nhìn về phía "Lý Dung" bị cắt đến thương tích đầy mình và hít sâu một hơi sau đó nhẹ giọng nói ra mấy chữ, "Người, không phải Lý Dung sao?"

Chương 181: 181: Đố

Cỗ thi thể bị đâm ngang dọc ngoài cánh rừng cạnh nhà Hồ Bình đương nhiên không phải Lý Dung.

Tuy hẳn cũng họ Lý nhưng tên là Lý Thụy, chẳng có quan hệ gì tới Lý Dung và Hồ Bình.

Lý Thụy là cô nhi, khi còn nhỏ được cha của Chu Toàn nhận làm con nuôi, cùng tên kia lớn lên, cùng ăn cùng ngủ như anh em.

Nhưng tình anh em mười mấy năm này lại vì một nữ tử mà bị bẻ gãy.

Không những thế Chu Toàn còn nổi lên sát tâm với người mình coi là anh em mười mấy năm này.

Không sai, đây là một vở kịch hai nam một nữ thường thấy, và Chu Toàn là kẻ thất bại trong mối quan hệ tay ba này.

Chuyện tình cảm chẳng thể cưỡng cầu, cái này Chu Toàn hiểu rõ, và chính hẳn cũng hiểu nguyên nhân mình thành kẻ thất bại: Trên mặt hẳn có một vết bớt, không lớn nhưng lại ở má phải, liếc một cái giống như bị bút điểm một nét mực.

Còn Lý Thụy lại có làn da trắng, so với nữ tử còn trắng hơn.

Chu Toàn nhớ rõ lần đầu tiên nàng kia nhìn thấy mình, thấy trên mặt hẳn có một vết bớt thì hơi kinh ngạc sau đó nhanh chóng chuyển tầm mắt giống như sợ tổn thương tự tôn của hẳn.

Nhưng lúc nàng ta ở bên cạnh Lý Thụy lại có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, không hề kiêng dè mà vui đùa, trên mặt là thẹn thùng đỏ bừng.

Còn không phải vì vết bớt này sao?

Chu Toàn không nhớ đã bao nhiêu lần hẳn dùng phấn mua trong tiệm liêu

mạng chày lau má phải của mình đến phá da, nóng rát đau đớn nhưng không cách nào xóa đi vết bớt này.

Thậm chí hắn còn muốn dùng dao chém một khối da mặt này xuống, nhưng tay cầm dao lại run run, cuối cùng vẫn không dám xuống tay.

Nhưng đúng lúc ấy Lý Thụy hưng phấn tìm tới nói với Chu Toàn hắn muốn cưới một nữ tử làm vợ.

Lý Thụy muốn cưới ai Chu Toàn không hỏi cũng biết, nhưng lúc ấy hắn cũng chẳng để bụng bởi vì hắn chắc chắn Lý Thụy không cưới được nàng kia.

Hắn sẽ không để tên kia cưới được nàng.

Hắn đi theo Lý Thụy và tập kích hắn ở cánh rừng gần đó rồi mổ bụng.

Lúc sau hắn còn không giải hận dùng dao cắt da mặt của Lý Thụy.

"Ta hủy mặt của người xem nàng có còn thích người hay không." Hắn hưng tợn cười, trong lòng là vui vẻ không thể kìm nén.

Nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt bị hủy đến lung tung rối loạn của Lý Thụy dưới ánh trăng thì hắn lại sợ, vội ném dao nhỏ chạy về Hồ gia.

Hắn nhìn thấy Hồ Bình nằm ngã trong viện, trên quần áo dính máu, bên cạnh còn có một con dao.

Một khắc kia Chu Toàn mừng rỡ vì được ông trời thương hại, ban cho hắn một cơ hội tốt như thế.

Hắn không chút do dự nắm lấy dao của Hồ Bình đi tới cánh rừng kia cắt da trên người Lý Thụy sau đó mang về đặt bên người Hồ Bình lúc này vẫn hôn mê không biết gì.

Đương nhiên hắn cũng không quên xử lý con dao của mình, ném nó xuống một cái giếng hoang.

Sau khi bảo đảm không có ai nhìn thấy hành động của mình hắn mới trộm lên quay về Hồ gia.

Chu Toàn vốn muốn giấu không cho người khác nhận ra thân phận kẻ kia, nhưng ngoài ý muốn của hắn chính là mọi người đều nhận định thi thể có khuôn mặt hoàn toàn biến đổi kia là Lý Dung.

Mặc kệ là Hồ Bình hay người nhà họ Lý, thậm chí cả vị bộ khoái nổi

tiếng thiên hạ Từ Xung kia đều nghĩ thế.

Chu Toàn mừng thầm nghĩ: Hấn và Lý Dung không có bất kỳ quan hệ nào, cú thế này thì cũng chẳng ai liên hệ việc này với hấn.

(Ebooktruyen.net) Cho nên lúc mấy người Triệu Tử Mai tìm đến hấn còn cực lực biện giải cho bản thân, nói hấn căn bản không biết Lý Dung, sao có thể hại tên kia?

“Không biết Lý Dung nhưng người hấn là quen Lý Thụy đúng không?” Vừa nghe thấy tên Lý Thụy là Chu Toàn đã thiếu chút nữa ngất xỉu, hấn dùng sức bầu đùi của mình để lại vài vết cào thật sâu.

“Người khinh hấn không cha không mẹ, mặc dù mắt tích cũng sẽ không có ai tìm tới nên mới hủy hoại xác hấn thành dạng này.” Trong giọng nói của Triệu Tử Mai đều là xem thường, giống như hấn là một con kiến không có đủ tư cách làm người, “Người biết không? Lý Thụy rất muốn về nhà, nhưng hấn không tìm thấy đường về nhà, bởi vì người mà hấn coi là người nhà lại chính là hung thủ tàn hại hấn.”

Chu Toàn hôn mê bất tỉnh bởi vì lúc Triệu Tử Mai nói ra những lời này thì hấn thấy Lý Thụy thò đầu từ phía sau ra, khuôn mặt bị cắt da như một khối vải đỏ nhẵn bèo nhèo.

“Thế nên vụ án này thực sự là do Từ Xung điều tra sai ư?” Biểu tình của Tang rất là vui sướng khi người gặp họa.

Nó nhai một quả chuối, khoe miệng chỉ kém tí là ngoạc tới mang tai,

“Không phải người nói hấn có một đôi mắt không giống người thường ư?

Sao đôi mắt này cũng có lúc nhìn làm thế?”

Triệu Tử Mai biết nó đang trêu ghẹo mình nhưng chẳng có tâm tình nào đi đấu võ mồm với nó.

Án được phá nhưng hấn lại cảm thấy sức lực cả người mình như bị rút hết, tâm tình buồn đến hoảng hốt, giống như không sao thu giải được.

“Ngô đại nhân đâu?” Sau khi trầm mặc một lát hấn mới hỏi Bảo Điều lúc này đứng bên cửa sổ.

“Ngài ấy dẫn người đi ra ngoài tìm Từ đại nhân chưa về.

Công tử, không phải hôm qua ngài nói ngài ấy phải mở rộng phạm vi điều tra sao?” Bảo Điều đáp một câu sau đó lại “hả” một tiếng, “Hình như có

tuyệt vời, thế này thì càng không dễ tìm người đâu.

Công tử, chúng ta có nên đi tiếp ứng không?”

Nói tới đây thấy Triệu Tử Mai trầm mặc không lên tiếng thế là Bảo Điền đi tới trước mặt hấn duỗi tay lắc lắc, “Công tử đang nghĩ cái gì thế? Sao ngài lại ngây người nữa rồi?”

“Lúc trước ta còn mong chờ nhanh chóng tìm được Tử Xung nhưng hiện tại không biết sau khi hấn trở lại phải thừa nhận chuyện này thế nào.

Tử thần đàn ngã xuống, mùi vị này sợ là không dễ chịu.” Triệu Tử Mai bỗng nhiên nhớ tới những lời Tử Xung nói với mình lúc say rượu.

Những lời xuất phát từ nội tâm ấy cho thấy hấn sợ thất bại, cho nên lúc trước hấn mới trốn khỏi kinh thành.

Nhưng hiện tại thì sao, mặc dù hấn thoát được kinh thành nhưng vẫn không có được kết cục vinh quy bái tổ.

Vẫn phải thâm trầm trở về có lẽ chính là vận mệnh cuối cùng của hấn.

“Vụ án oan này có liên quan tới chuyện Tử Xung mất tích sao?” Giọng Tang lại đột ngột vang lên, vẫn là bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, lại có chút lười biếng.

Nhưng Triệu Tử Mai lại cảm thấy nó có một ma lực kỳ lạ, luôn có thể vớt hấn ra mỗi khi bị cảm xúc vây khốn.

“Người nói việc Tử Xung mất tích có lẽ có quan hệ tới vụ án này nên chúng ta mới phí thời gian ở lại đây.

Sao? Hiện giờ phát hiện ra mình phán đoán sai rồi hả?” Tang giống như không tính buông tha cho hấn mà còn hùng hổ truy hỏi.

“Đúng vậy, có lẽ là ta phán đoán sai.” Hấn chỉ có thể thành thật mà thừa nhận, sau đó hai tay giơ ra, trơ mặt cười nói, “Đại thần tiên, ngài kiến thức rộng rãi, chuyện trên đời ngài biết một nửa, chuyện dưới đất lại biết hoàn toàn, không bằng ngài cho ta một cái biện pháp đi.

Chúng ta đồng lòng hiệp lực nhanh chóng tìm được Tử Xung là có thể nhanh chóng về kinh.”

Chương 182: 182: Khe Hở

Tang đã ăn xong chuối, một ngón tay của nó quay quay vỏ chuối nói, "Theo ta thấy hẳn là Từ Xung đã sớm phát hiện mình phán đoán sai, bắt làm người nên mới chạy trước chúng ta."

"Không có khả năng, hẳn không phải người như vậy." Triệu Tử Mai nhanh chóng phản bác.

"Không phải sao? Sao người biết? Lòng người ấy mà, sâu không thấy đáy."

Triệu Tử Mai, đến chính bản thân người còn không nhìn rõ mình lại còn dám khẳng định về người khác ư?"

Ánh mắt Tang vừa chuyển đã túm được ánh mắt trốn tránh của hẳn.

Lúc bông tuyết đầu tiên rơi xuống thì Từ Xung thấy Tử Dự bung khay đi về phía gian cỏ tranh của mình.

Trên người nàng vẫn là cái áo vải thô có mụn vá, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng đi qua đồng kỳ hoa dị thảo nhìn có vẻ không thích hợp nhưng lại vô cùng hòa hợp.

Từ Xung dựa ở đầu giường, nhìn nàng không chớp mắt, tay và chân hẳn hiện tại đã có thể động, dựa theo lời dặn của nàng hẳn chưa từng xuống giường.

Xuyên qua cửa sổ ánh mắt hẳn chạm vào mắt nàng, hai người đều có suy nghĩ riêng nhưng không ai nói gì.

Tử Dự đi vào phòng và đưa chén cháo cho Từ Xung như bình thường.

Nàng ta nhìn hẳn uống xong mới đón lấy cái chén và nói, "Vừa rồi người nhìn ta làm gì?"

"Người làm ta nhớ tới một người," Từ Xung mỉm cười với nàng ta,

"Nàng cũng luôn đưa đồ ăn cho ta, nếu không có nàng thì ta sẽ không lớn được như bây giờ, càng không thể làm bộ khoái."

Có lẽ..... Có lẽ ta đã sớm chết đói ở đầu đường trong một đêm đông rét buốt nào đó rồi."

Tử Dự hé môi giống như muốn nói cái gì nhưng rốt cuộc không nói được.

Nàng thiếu chút nữa buột miệng thốt ra một câu kia nhưng đôi mắt lại liếc ngoài cửa sổ một cái và nhẹ giọng nói, "Thân thể đã tốt hơn nhiều đúng không? Giờ Tý đêm nay ta sẽ mang ngươi rời khỏi nơi này."

"Đã có thể động đậy, tuy không quá nhanh nhẹn," Ánh mắt Tử Xung xẹt qua chân tay mình vẫn quấn vải bó và nói,

"Đống vải băng bó khác ở lưng ta đã sớm tháo ra, phần băng trên đầu cũng chỉ là giả vờ, kiếm của ta....."

"Buổi tối ta sẽ mang nó tới cho ngươi." Đôi mắt Tử Dự linh động hơn người khác nhiều cho nên dù giọng nàng vẫn luôn nhàn nhạt thì ánh mắt lại có thể làm người ta cảm nhận được nội tâm của nàng.

Ví dụ như hiện nay Tử Xung nhìn vào mắt nàng thì trong lòng bỗng dâng lên chút an ủi.

Dù hẳn biết tối nay bọn họ sẽ phải đối mặt với hiểm cảnh cực lớn.

"Vì sao ngươi lại muốn giúp ta?" Hắn vẫn không nhìn được mà hỏi những lời này.

Tử Dự thoáng sửng sốt sau đó cúi thấp đầu nói, "Ta....." Nàng vãn về góc áo của mình nói, "Ta cũng không muốn ở lại trong sơn cốc này, trở thành đồng lõa của nó."

"Sơn cốc này thực đẹp, nếu không có nó thì thật ra đây cũng là một chốn đào nguyên." Kỳ thật Tử Xung rất muốn nói: Nếu là không có nó, nếu chỉ có hai chúng ta thì ở lại đây cũng tốt.

Nhưng hắn nhìn nàng ta, trong lòng tràn đầy thấp thỏm cuối cùng vẫn không nói ra câu kia.

Vào đêm gió tuyết càng lớn hơn, bông tuyết rơi xuống từ bầu trời tối đen không thấy gì và tích một tầng thật dày trên mặt đất.

Nhưng Tử Xung nhìn thấy đồng hoa cỏ trong sơn cốc không vì rét lạnh

mà khô héo, tuy chúng dính đầy tuyết lại vẫn dào dạt sức sống, hoàn toàn không bị giá lạnh ăn mòn.

Có lẽ Tử Dụ chính là tiên nhân trong cốc này, có nàng quan tâm nên đám hoa cỏ kia mới có thể tràn đầy khắp chốn.

Từ Xung vừa gỡ mấy tầng vải quần trên người mình vừa miên man suy nghĩ.

Con người ta càng sợ thì tư duy càng sinh động.

Ví dụ như hiện tại hắn càng muốn tập trung tinh thần suy nghĩ xem phải ứng phó với nguy cơ có thể xảy ra như thế nào nhưng đại não lại cố tình không nghe hắn sai bảo, chỉ tràn ngập những ý tưởng kỳ quái.

Hắn nhớ khi còn nhỏ thường bị cha trách phạt vì muôn vạn lý do khác nhau như không viết chữ tốt, không học thuộc bài, nấu cơm cháy, vân vân.

Cha hắn thường xuyên đột ngột tức giận, lúc hắn còn chưa kịp đề phòng đã giáng một cái bạt tai, thậm chí hắn còn chẳng thể vì mình giải thích bởi vì càng giải thích thì sẽ càng ăn đòn nặng hơn.

Vì thế sau này hắn đã học được cách cẩn thận, cũng học cách giấu diếm sai lầm sau đó tận lực đền bù.

Nếu không thể đền bù thì hắn sẽ cố gắng che lấp không cho ông ta biết. Hắn giết nam nhân mà tới giờ cũng không biết tên là để che giấu khuyết điểm của bản thân.

Nhưng Từ Xung biết, bản thân không vì giết người mà sinh ra hối hận.

Nếu được chọn lại hắn vẫn sẽ giết người.

Nhiều năm trôi qua, việc che giấu sai lầm đã trở thành một thói quen hắn không sao vứt bỏ được.

Huyệt thái dương lại nảy lên, Từ Xung nhíu mày móc đóa hoa bách hợp mà Tử Dụ đưa cho và nhẹ ngửi nhụy hoa.

Đóa hoa này có thể khiến người ta an tĩnh, cũng có thể ngăn chặn mê được của lão yêu quái kia.

Từ Xung dựa vào đóa hoa này mới chống đỡ được tới bây giờ chứ không biến thành một khối thi thể giống Lý Dung, đến chết cũng không biết mình chết thế nào.

Đau đớn trên huyết Thái Dương giống như giảm một chút, hấn bò dậy đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài: Vì sao Tử Dụ còn chưa tới?

(Ebooktruyen.net) Hiện tại đã là nửa đêm, bọn họ đã hẹn sẽ cùng nhau chạy trốn.

Giống như nghe được tiếng gọi trong lòng hấn nên bóng dáng Tử Dụ đã xuất hiện, trong tay nàng cầm thanh kiếm của hấn, đó là Thượng Phương bảo kiếm được tiên hoàng ngự tứ.

Từ Xung đẩy cửa ra đón lấy kiếm, sau đó không nhìn được cầm lấy tay nàng, "Đi thôi, tận dụng thời cơ, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này."

Ngón tay Tử Dụ nằm trong tay hấn hơi run lên, nhưng Từ Xung lại nắm chặt, và nàng ấy cũng không hề rụt tay về.

Nàng ta trầm mặc không lên tiếng cùng hấn đi về phía nam của sơn cốc. Phía nam có một con đường nhỏ kẹp giữa hai ngọn núi, nó quá hẹp, nếu người ta muốn đi qua chỉ có thể nghiêng người dán vào vách núi mà đi.

Nhưng đây là con đường duy nhất để rời khỏi nơi này, ngoài ra không có cách nào khác.

"Đã từng có người vì tránh né nó mà chạy được tới đây, nhưng người kia to mọng cho nên lúc đi vào không thể nhúc nhích, cứ thế bị kẹt chết."

Thân thể người thon gầy săn chắc, nói không chừng có thể chui ra từ đây." Từ Xung còn nhớ rõ ánh mắt lo lắng của Tử Dụ khi nói những lời này.

Hấn vốn muốn hỏi nàng hàng ngày đi ra ngoài kiểu gì nhưng do dự một hồi hấn vẫn không nói ra miệng.

Hiện tại nhìn thấy "con đường nhỏ" hướng ra ngoài mà Tử Dụ nói hấn bỗng hiểu lo lắng của nàng: Con đường nhỏ kia kẹp giữa hai núi đá, rộng không đủ một thước, hơn nữa nhìn từ xa thì phần đầu bên kia tựa như còn hẹp hơn, bên trong còn có rất nhiều đá vụn rơi từ trên xuống.

Chỗ này đâu phải con đường mà cơ bản là một cái khe hở.

Từ Xung lại thấy đau đầu, hấn quay lại nhìn về phía Tử Dụ hỏi, "Nếu đi đến một nửa bị núi đá kẹp thì phải làm sao đây?"

Chương 183: 183: Ve

“Đến lúc đó lại nghĩ cách khác.”

Giọng Tử Dụ có chút run rẩy, bỗng nhiên nàng thoáng nhìn về phía sau, thân thể cứng lại trong tuyết rơi hỗn độn.

Cổ và lưng nàng thẳng tắp giống một con thiên nga cao ngạo.

“Làm sao vậy?” Tử Xung theo tầm mắt của nàng mà nhìn thì chỉ thấy tuyết trắng tinh rơi xuống, ngang dọc đan xen, triền miên thành một bức họa, “Tử Dụ, ngươi nhìn thấy cái gì?”

Tử Dụ nhẹ nhàng lắc đầu, trong giọng nói vẫn mang theo nghi hoặc,

“Không có gì, mới vừa rồi hình như ta nghe thấy cái gì đó, nhưng có lẽ không phải, nó lúc này hẳn đang lột da..... Sẽ không sai.....”

Nàng quay đầu lại, lông mày và lông mi đều dính bông tuyết khiến cả người nàng càng thêm xuất trần, “Mặc kệ, mau đi thôi, tuyết càng lúc càng lớn, nếu tiếp tục trì hoãn thì càng không dễ đi.”

Nghe xong lời này Tử Xung không còn do dự nữa, hắn gạt đầu với nàng ta sau đó đeo bảo kiếm trên eo, hai tay bám lấy vách đá, cả người uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy về phía trước, chui vào trong khe đá.

Hai người nghiêng người đi, bước chân cực nhanh, đạp lên tuyết đọng phát ra tiếng “Kéo kẹt kéo kẹt”.

“Chờ một chút.” Đi được chừng một chén trà nhỏ thì Tử Dụ lại quay đầu, hai tay nàng chống ở núi đá, ngực phập phồng thở ra hơi trắng khiến tầm mắt Tử Xung mê mang.

“Là cái gì?” Tử Xung nghe thấy hơi thở hỗn loạn của nàng thì hạ giọng hỏi, “Nó đuổi tới sao?”

“Ta ngửi được mùi của nó nhưng lại không nhìn thấy nó.” Tử Dụ như đang lảm bảm tự nói, cái cổ trắng tinh của nàng rịn đầy mồ hôi, dù lúc này trời cực kỳ rét lạnh và có tuyết rơi.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta mới đi chưa được đến một nửa, vậy nên đi

tiếp hay lui lại?”

Từ Xung cảm thấy vào giờ này khắc này hẳn chỉ có thể cảnh giác vì hẳn không biết con quái vật kia sẽ công kích như thế nào.

Hắn nhìn trước sau: Khe hở hẹp thế này dù nó có tới thì với bộ dạng béo ú tròn quay kia của nó sao có thể chui vào?

“Mùi của nó đã biến mất, tiếp tục đi.” Tử Dụ không nhanh không chậm nói ra những lời này, tay đẩy hông Từ Xung thúc giục, “Nhanh lên, đừng dừng lại.”

Từ Xung theo lời tiếp tục đi về phía trước nhưng hẳn lại phát hiện mỗi bước chân của mình tràn đầy gian nan.

(Ebooktruyen.net) Hai mặt vách đá càng ngày càng kẹp hẳn chặt hơn, không những hẳn không thể uốn gối mà thậm chí xương ngực cũng bị đè ép khiến hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Khe hở của vách đá càng ngày càng nhỏ, giống hệt suy đoán của hẳn lúc trước, hơn nữa đây mới là đoạn đầu.

Hắn hoài nghi phía sau vách đá sẽ còn hẹp hơn, không cho bọn họ một đường sống nào.

“Tử Dụ, phía trước càng ngày càng hẹp, sắp đi không nổi rồi, lúc này quay trở lại nói không chừng vẫn còn kịp.”

Từ Xung nói xong định quay đầu nhưng hẳn còn chưa quay đầu đã duỗi tay đụng phải một thứ khác, vừa sắc vừa cứng cắt qua ngón tay hẳn.

“Xương cốt.”

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm phá án nên trong đầu Từ Xung lập tức nảy ra hai chữ này.

Nhưng còn chưa kịp nghĩ nhiều thì cái thứ phía trước đã phát ra một tiếng “rầm” sau đó ngã trên người hẳn.

Từ Xung không đoán sai, đó là một bộ xương người đã ngã văng.

Nó vốn bị kẹp trong vách đá, hiện tại hẳn vừa chạm vào thì nó đã đổ xuống, đầu lâu, cánh tay, xương sườn, các loại xương cốt khác đều vỡ vụn đánh về phía hẳn lộ ra mùi mục nát.

“Là cái gì thế?” Tử Dụ hoảng sợ nắm chặt tay Từ Xung.

Từ Xung miễn cưỡng cười an ủi nàng, “Hẳn chính là cái kẻ bị vách đá kẹp chết kia.

Tuy người đã chết nhưng thi thể vẫn ở đây, qua gió thắm mưa sàu hấn đã hóa thành một bộ xương khô." Nói tới đây hấn liếm đôi môi khô khốc và ôn nhu nói, "Tử Dự, phía trước càng ngày càng hẹp, ta sợ nếu đi tiếp thì chúng ta sẽ giống như hấn, bị núi đá vây vĩnh viễn, không bằng....."
"Ta có cách." Đôi mắt Tử Dự sáng lấp lánh, giống hai ngôi sao trên bầu trời.

"Người có biện pháp gì?" Tử Xung sửng sốt, hấn thật sự không biết ngoài lui về bọn họ còn có cách nào khác.
"Tử Xung, kỳ thật ta..... ta là....."
Giọng Tử Dự bị một loạt tiếng "sàn sạt" che giấu.

Tiếng động này truyền tới từ vách đá trên đầu bọn họ, giống như có thứ gì đó đang bò xuống, thi thoảng sẽ có ít đá vụn rơi xuống nện trên đầu vai hai người.

Tử Xung và Tử Dự đồng thời ngẩng đầu nhưng tuyết quá lớn che mắt nên bọn họ không thấy rõ bên trên rốt cuộc là cái gì.

Nhưng Tử Dự cũng đã đoán được, cả người nàng run lên, buông lỏng tay Tử Xung ngẩng đầu nhìn, bộ dạng như đang nghênh chiến.
"Cẩn thận, nó tới."

Lúc nghe thấy câu này thì một con gió thổi tới từ vách đá, cuốn tuyết bay tán loạn.

Rốt cuộc Tử Xung cũng thấy bộ mặt chân thật của cái thứ kia.

Tuy trong lòng hấn đã phỏng đoán vô số lần, cũng đã gặp ác mộng bao nhiêu lần nhưng hấn cũng chỉ có khả năng tưởng tượng ra một khuôn mặt quái vật mặt xanh đầy răng nanh.

Lúc này thật sự đối mặt với nó hấn bỗng nhiên phát hiện tưởng tượng của mình thực là nghèo nàn.

Đây là một con ve đã lột da được một nửa, cao chừng 12 thước, hai cái cánh trong suốt cọ vào vách đá phát ra tiếng "sàn sạt".

Con ve khổng lồ kia có cái đầu vừa to vừa ngắn, mắt kép lồi ra to tướng giống như hai cái gương, râu chia làm bảy nhánh nhẹ nhàng rung động ở

trong gió.

Từ Xung biết lúc ở Vạn gia mình nhìn thấy hai con mắt kép của nó nên mới nhắm thành mắt kính loang loáng.

Hiện tại, "mặt kính" kia cách hán càng ngày càng gần, gần tới độ hán đã có thể nhìn thấy bóng dáng của mình và Tử Dụ trong đó.

Nhưng lực chú ý của hán lại không ở đôi mắt, hán nhìn chằm chằm cái "miệng" của con ve khổng lồ, cái ống thon dài kia đang co ra rụt vào bên nhọn lóe ánh hàn quang giống như có thể dễ dàng đâm thủng sọ não của hán.

"Đây là chân thân của nó sao?" Từ Xung nắm chặt tay, "Đây là ác mộng vài thập niên của ta ư?"

"Đây là một phong tục kỳ quái cổ nhân để lại.

Từ thời Chiến Quốc đã có cách nói nếu muốn người chết được an tĩnh thì phải đặt một con ve trong miệng kẻ đó.

Bất kể là quan to quý tộc hay bình dân bá tánh sau khi chết đều phải làm như thế."

Tử Dụ cắn môi dưới sau đó hé miệng nói, "Nó chính là ve trong miệng người chết."

Chương 184: 184: Dơ Bản

Ve ý là lột bỏ đục uế, đẩy phù du bụi bặm ra bên ngoài, gột rửa dơ bẩn. Ve cũng có ý tái sinh, từ ấu trùng biến thành trùng, trải qua nhộng mà phi thăng, thể hiện ý của cổ nhân sau khi chết sẽ được thăng lên nơi cực lạc.

Với ý nghĩa tượng trưng nên ngay từ đầu ve bằng ngọc đã được cho vào miệng người chết, thịnh hành ở thời Hán tới tận Ngụy Tấn Nam Bắc triều.

Dùng ngọc làm thành con ve trong sáng, để vào miệng người chết, thân phận càng cao thì thủ công và chất ngọc càng tốt.

Nhưng với gia đình bá tánh bình dân thì có ai dùng nổi ve ngọc thế nên họ dùng ve sống ở trên cây.

Nhưng sau đó có một ít đại quan quý nhân cũng noi theo dân chúng bình dân bắt đầu bỏ ve sống vào miệng người chết vì cho rằng như thế càng linh nghiệm hơn!

Miệng là thông đạo lớn nhất nối với ngũ tạng lục phủ, nếu để ve trong miệng người chết thì người đó sẽ giống ve, ở một thế giới khác họ sẽ được tinh lọc, thậm chí có thể lột xác trọng sinh.

Chẳng qua bọn họ không nghĩ tới con ve thanh khiết sạch sẽ kia đã thay đổi.

Ở trong mộ nó vì đói khát, vì bị vây trong miệng nên bắt đầu hấp thụ máu thịt và linh hồn của người chết, thân thể nó chậm rãi lớn lên, linh hồn thánh khiết dần biến mất.

Ngày qua ngày, năm này sang năm nọ, lúc nó có thể bò từ trong mộ ra thì đã biến thành bộ dáng chính mình cũng không nhận ra.

“Ta gặp được nó ở ngoài sơn cốc, khi ấy ta đang tìm một người.

Nhưng nó lại nói với ta đừng uổng phí công sức nữa, bởi vì con người sẽ thay đổi, từ nhỏ tới già, linh hồn bọn họ càng ngày càng bản, đợi tới khi ta tìm được hấn thì hấn đã sớm không còn là đáng vẽ trong trí nhớ của ta nữa." Tử Dụ hé miệng nói, "Ta không nên tin lời nó, bởi vì hiện tại ta biết người ta muốn tìm không hề thay đổi."

Mấy chữ cuối cùng nàng ta nói Từ Xung không nghe được vì hiện tại toàn bộ tinh lực của hấn đều đang đặt ở con ve đang càng ngày càng tới gần mình.

Nó đã lột được một nửa da cho nên hiện tại đang đứng ở trạng thái "Phá xác mà ra", một mảnh da trong suốt treo ở phía dưới chuẩn bị tách rời. Từ Xung gỡ bảo kiếm bên hông, một tay nắm chặt chuôi kiếm đâm lên trên.

Con ve kia linh hoạt tránh được kiếm phong, hai con mắt kép nhô lên giống như hàng ngàn vụn mảnh nhỏ hình thoi nối vào nhau, mỗi mảnh đều phản chiếu gương mặt của Từ Xung.

"Bá lạp."

Cái vòi của nó quán lấy cánh tay còn chưa hoàn toàn khôi phục của Từ Xung, cái đầu sắc bén đâm vào cổ tay hấn.

Từ Xung "A" một tiếng, bảo kiếm trong tay cũng rơi xuống nền tuyết đọng thật dày không thấy đau.

Cùng lúc đó hấn cảm giác cả người mình chợt lạnh, nhiệt độ cuộn cuộn chảy ra khỏi nơi mà con ve kia cắn hấn, tuôn về phía thân xác xấu xí kia. Máu chảy quá nhanh, hấn bắt đầu mơ hồ, trong lúc hoảng hốt hấn giống như nghe được tiếng Tử Dụ.

Nhưng lúc hấn nỗ lực quay đầu nhìn nàng ta thì lại đối mặt với một mảnh hào quang màu lam, không nhìn rõ cái gì.

"Phụt." Có thứ gì đó vỡ vụn, ngay sau đó là một tiếng rên rỉ thê lương.

"Người giết ta..... Người thế nhưng lấy oán trả ơn?"

"Ta chỉ lấy lại đồ của mình..... Ta đã sớm nói với người đừng đụng vào hấn, những chuyện khác ta đều đồng ý....."

Giọng Tử Dụ run rẩy, nàng hình như cũng bị dọa.

Từ Xung sờ soạng duỗi tay qua lại không chạm được vào nàng mà là một thứ lạnh lẽo trơn trượt giống tơ lụa.

Trời buộc ở cánh tay hắn đột nhiên biến mất, trước mặt Từ Xung là ánh sáng màu lam vĩnh viễn không tan đi, trong tai lại truyền đến những tiếng "Ông ông" càng ngày càng nhỏ..... Hắn cảm thấy con ve kia đang rơi xuống, đập lên khe hở của vách đá.

Chân nó hình như vẫn còn động, cào lên người hắn có chút đau đớn.

Từ Xung không sợ, bởi vì hắn biết đó chỉ là giầy giụa khi hấp hối.

Cả người hắn nhẹ bẫng, hắn bị thứ gì đó túm lên dán theo vách đá bay lên cao.

Máu ở tay hắn vẫn trào ra ngoài, thân thể cũng ngày một lạnh nhưng may là hắn không còn cảm nhận được gió tuyết rít gào nữa.

Cả người hắn được bọc trong thứ bằng tơ lụa kia, và nó đang cấp tốc bay lên.....

Lúc hắn tỉnh dậy thì gió tuyết đã ngừng, Từ Xung phát hiện mình nằm cạnh một đống lửa trại, ánh lửa ấm áp hong cả người hắn cực kỳ thoải mái. Hắn nâng cánh tay lên, vén tay áo và kính ngạc phát hiện vết thương trên cổ tay đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một vết đốm nhàn nhạt.

Mà điều khiến hắn kính ngạc là vì cánh tay và chân bị gãy lúc rơi xuống vực của hắn cũng đã khôi phục như ban đầu, trở nên mạnh mẽ có sức chú không hề mềm mại đến giờ kiếm còn phải cố gắng như trước nữa.

Hắn ngồi dậy, nhìn về phía bóng dáng đang đưa lưng về phía mình, "Tử Dự, là người giết nó và cứu ta."

"Nó đã từng cứu mạng của ta, vì báo ân ta đã dâng nội đan của mình cho nó....." Giọng Tử Dự hơi nghẹn ngào, "Nhưng hôm nay ta lại nhân lúc nó lột da mà thu lại nội đan, cũng giết nó....."

"Người vì ta mới làm như vậy....."

"Nó nói đúng, ta luôn là kẻ lấy oán trả ơn, nhiều năm trước cũng là như thế, hiện tại cũng chẳng thay đổi." Nói xong nàng ta đưa bảo kiếm đặt bên chân Từ Xung và nói, "Kiếm ta trả cho người, mau mang nó và đi đi."

Từ Xung không hiểu lời nàng ta nói có ý gì nhưng hẳn biết hiện tại nàng ta cần an ủi, so với bất kỳ lúc nào đều cần hơn.

Vì thế hẳn đi qua ôm nàng ta vào lòng, cầm tỉ lên mái tóc nàng ta nói, "Cùng ta đi đi, chúng ta rời khỏi nơi này tới một nơi hoang vắng không có người khác, chỉ có chúng ta thôi."

Ta trông trượt, người dẹt vải rồi sinh một đám nhóc."

Tử Dự đẩy hẳn ra, đôi mắt tràn đầy nước nhìn chằm chằm hẳn, "Từ Xung, người biết ta là cái gì, người đã thấy, ta và nó không khác gì nhau."

Từ Xung vươn cánh tay, dùng hết sức ôm nàng vào lòng, giống như hận không thể để hai người hòa làm một, "Ta thấy được chân thân của người, cũng biết người đã đưa nội đan cho ta."

Tử Dự, người và nó hoàn toàn khác nhau, các người tuy đều là..... Đều là yêu nhưng người lại thiện lương, sao nó có thể sánh được?"

"Ta cũng từng ăn người," Tử Dự túm lấy hông Từ Xung khiến hẳn cũng thấy đau đớn, "Ta đã từng ăn người..... Ta không nhìn được..... Trong núi sâu tuy có động vật nhưng luôn có lúc khó mà săn được gì..... Nó giết người, cố ý đưa tới dụ dỗ ta..... Ta nhìn không được....."

Từ Xung cúi đầu hôn lên mặt nàng, "Ta biết, không sao, ta không để bụng," hẳn cười với nàng ta, nụ cười ấm áp nóng cháy, "Tử Dự, người biết không? Kỳ thật ta cũng giết người, ta cũng không sạch sẽ được như người nghĩ."

"Người đã giết người?"

Lúc nói ra bốn chữ này Từ Xung bỗng nhiên nghiêng đầu qua một bên lớn tiếng hỏi, "Ai?"

Bên cạnh lửa trại có một bóng người khập khiễng đi ra, miệng thở hồng hộc.

"Tử đại nhân, cuối cùng cũng tìm được ngài."

Mặt Ngô Nguyên Lễ bị ánh lửa chiếu đỏ bừng, nhưng kính hoàng trên đó không sao che giấu được.

Chương 185: 185: Chân Tướng

Từ Xung buông Tử Dụ ra, che trước mặt nàng.

“Ngô Nguyên Lễ.” Hấn chậm rãi nói ra ba chữ này, giọng điệu xa lạ giống như đây là lần đầu tiên hấn thấy Ngô Nguyên Lễ.

Trên mặt Ngô Nguyên Lễ là nụ cười, tay lại nắm chặt.

Người này luôn không biết che giấu nội tâm của mình, cái này Từ Xung hiểu mà hấn cũng hiểu.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán hấn rơi xuống, hấn cuống quýt lau nó đi, khóe miệng giật giật và thao thao bất tuyệt nói, “Từ đại nhân, rốt cuộc ngài đã đi đâu làm chúng ta tìm mãi.

Mấy ngày nay ta ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ tìm được ngài.

Ngài xem, vì tìm ngài mà chân ta còn vẹo sưng to ơi là to..... Ngày hôm qua chúng ta dựa theo dẫn dò của Triệu đại nhân mà mở rộng phạm vi tìm kiếm, đến Ai Lao Sơn tìm ngài, nhưng đường tuyết khó đi, ta lại bị lạc khỏi mọi người..... Nhưng đúng là trong họa được phúc, cuối cùng ta lại tìm thấy ngài ở đây, quả là trời xanh phù hộ.....”

Hấn vừa nói vừa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tay vẫn nắm chặt, ánh mắt không dám nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Từ Xung.

“Vì sao Ngô đại nhân lại vội vã muốn tìm ta?” Từ Xung lẳng lặng chờ hấn nói xong mới nhàn nhạt hỏi một câu.

“Cái này còn phải hỏi sao? Từ đại nhân là người được tiên hoàng yêu quý, cũng là bộ khoái nổi danh của Mỗ Thành, không biết đã phá bao nhiêu vụ kỳ án, bảo vệ bình an cho bá tánh một phương.....”

“Nhưng ta đã giết người, vừa rồi người cũng nghe thấy đó.”

Từ Xung nhìn chằm chằm bộ dạng kính hoàng của Ngô Nguyên Lễ, chỉ

trong nháy mắt đã nhận định rõ ràng hoàn cảnh vị trí của bọn họ.

Nơi này là một phần núi trọc ở phía nam của Ai Lao Sơn, cách chỗ hấn rơi xuống không xa, bốn phía là đá núi san sát.

Nơi này không có người khác ngoài ba người bọn họ.

Những nha dịch còn lại cũng không đi theo, giống như lời Ngô Nguyên Lễ nói, hấn quả thực bị lạc mọi người.

Từ Xung nhìn vào con mắt của Ngô Nguyên Lễ, chân di chuyển về phía Thượng Phương Bảo Kiếm rơi ở bên cạnh, mũi chân gẩy một cái đã nắm lấy kiếm trong tay và kê lên cổ Ngô Nguyên Lễ.

Ngô Nguyên Lễ có nghe thấy Từ Xung thừa nhận giết người nhưng không nghĩ tới tên kia sẽ giết mình diệt khẩu.

Vì thế hấn ngay người bất động, miệng há ra không nói được lời nào, giống một con cá rời khỏi nước.

"Ta đã nghĩ kỹ, sau khi rời khỏi sơn cốc này ta sẽ mang theo Tử Dụ quy ẩn núi rừng, từ đây trên đời sẽ không còn người nào là Từ Xung nữa.

Nhưng vì sao các người vẫn không muốn buông tha cho ta? Từ kinh đô và vùng lân cận đến Mãn Thành, bất kể ta chạy tới đâu các người đều nhắm mắt theo đuôi như bóng với hình..... Vì sao không thả ta đi?"

"Từ đại nhân," Ngô Nguyên Lễ giống như đã hoàn hồn, hấn liềm mạng xua tay, "Từ đại nhân..... Hạ quan luôn kính trọng ngài, chưa bao giờ mưu hại ngài trước mặt kẻ khác.

Ngài nói thế đúng là oan uổng cho hạ quan....."

Ngô Nguyên Lễ ngừng câu chuyện bởi vì hấn phát hiện ánh mắt Từ Xung hơi không thích hợp, tròng mắt tựa như nảy lên, đồng tử lấp lánh tỏa ánh sáng kỳ dị, khác hẳn bộ dạng điềm đạm nghiêm cẩn ngày thường của hấn, như hai người xa lạ.

Ngô Nguyên Lễ rất cuộc mới ý thức được tình cảnh của mình, tròng mắt quét qua xung quanh vài cái sau đó xoay người chạy.

Nhưng đai lưng của hấn lại bị Từ Xung dùng mũi kiếm cuốn lấy.

Hấn không chạy được mà cả người ngã ngựa ra sau, đập mạnh lên mặt

tuyết.

Tuyết lạnh rơi vào cổ áo, rơi vào ủng, lại xuyên qua quần áo khiến cả người hắn lạnh lẽo nhưng hắn không dám quay đầu lại.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Từ Xung, giày tên kia đập lên mặt tuyết vọng vang lên tiếng "răng rắc răng rắc", giống tiếng chuông tang. Ngô Nguyên Lễ biết mình không trốn được kiếp này bởi vì hắn còn chưa bao giờ gặp người nào có thể thoát được khỏi tay Từ Xung.

Chẳng qua hắn không nghĩ ra vận mệnh này có ngày sẽ rơi xuống đầu mình.

Nam nhân khiến hắn quỳ bái như thần mình kia vì sao lại thay đổi?

Không chỉ giết người mà hắn còn muốn giết mình nữa?

"Ta là Huyện Ủy của Mãn Thành, là quan viên triều đình, người không thể giết..... giết..... ta," hắn run run, "Không, Từ Xung, chúng ta quen biết nhiều năm như thế, sao người có thể..... có thể....."

Còn chưa dứt lời hắn bỗng thấy sau lưng truyền đến đau đớn, Ngô Nguyên Lễ há mồm "A" một tiếng, lòng biết Từ Xung đã đâm kiếm vào giữa lưng mình.

Nhưng kỳ quái chính là bảo kiếm chỉ đâm vào một chút là dừng, không đâm tiếp nữa.

"Người không thể giết người, người là bộ khoái trừ bạo an dân cơ mà, sao người có thể giết người?" Tử Dụ dùng tay cầm bảo kiếm, kiếm cắt qua lòng bàn tay nàng ta khiến máu chảy ra.

Từ Xung nhìn thấy thế thì trong lòng chợt tê dại, giống như tay nàng chính là trái tim hắn.

"Từ Xung, người không thể giết người, người sẽ hối hận," Tử Dụ uốn gối quỳ trên mặt đất, nàng nhìn Từ Xung, trong mắt tràn ngập thứ gì đó không biết là thương hại hay thương tiếc, "Ta biết cảm giác này, người sẽ hoàn toàn từ bỏ bản thân, không còn điểm máu chốt thì người sẽ không sống nổi đâu....."

Nàng ta nhìn hắn, tay nắm chặt lưỡi kiếm, "Không phải người nói muốn cùng ta tìm một nơi hoang vu rồi sống cuộc đời của chúng ta ư?

(Ebooktruyen.net) Người thả hắn, ta và người đi, sẽ không có người biết chúng ta đi đâu phải không? Cũng sẽ không có người truy cứu chuyện

trước đây người đã làm.....”

Từ Xung lắc đầu cười với nàng, “Tự nguyện rời đi thì ta vẫn là anh hùng trong lòng bọn họ, nếu vì bị người ta nắm nhược điểm mà phải rời đi thì Từ Dự, ta sẽ biến thành đào phạm lưu vong chạy trốn người hiểu không? Mặc kệ đi tới đâu ta cũng sẽ cảm nhận được lời nói lạnh nhạt của bọn họ, cho dù có chết, vào quan tài cũng sẽ bị người chọc cột sống nói “Xem này, cái tên Từ Xung kia căn bản không phải bộ khoái giỏi giang gì mà chỉ là một kẻ bỏ đi.”

Nói tới đây hắn thu lại tươi cười, nhìn chăm chú vào khuôn mặt Từ Dự, “Hơn nữa giết hắn không chỉ vì ta mà cũng là..... vì người.....”

Từ Dự như bỗng nhiên hiểu ra cái gì, nàng ta buông tay sờ mặt mình, làn da tinh tế của nàng ta đã thô ráp rất nhiều, thậm chí có thể chạm được vào hoa văn nhọt nhọt.

“Đã nhiều ngày người cũng chưa ăn cái gì, đây là cơ hội tốt trời cho, đừng bỏ lỡ.”

“Không, Từ Xung, không.”

Từ Dự chậm một bước, nàng chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, Thượng Phương Bảo Kiếm lấy tư thế sét đánh xuyên qua người Ngô Nguyên Lễ đâm thủng người hắn trước khi hắn kịp kêu gào.

“Người đã chết rồi, người có thể ăn hắn,” Từ Xung rút bảo kiếm ra rồi cười khan vài tiếng, “Ta không để bụng chuyện người ăn người, cho nên người không cần cảm thấy.....”

“Người thật sự không để bụng sao?” Từ Dự vốn đang ngơ ngác nhìn chằm chằm thi thể Ngô Nguyên Lễ lại bỗng quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

Bên trong có một thứ gì đó bị đè nén đã lâu đang chui ra, “Nếu thật sự người không để bụng thì ta sẽ nói chân tướng cho người.

28 năm trước, con quái vật người nhìn thấy ở Vạn gia kỳ thật chính là ta.

Từ Xung, ta chính là Vạn Uyển, là kẻ giết chết ba người nhà họ Vạn.”

Chương 186: 186: Thân Thế

Nam Hải huyện điệp có lẽ là những bậc cha mẹ vô trách nhiệm nhất trên đời này, chúng nó không nuôi con mình nhưng lại có một phương thức độc đáo để duy trì đời sau.

Lúc đẻ trứng tụi nó sẽ tìm một hộ gia đình có con nhỏ, dùng trứng mình thay thế đứa bé kia.

Ta chính là lấy cách thức ấy thay thế Vạn Uyển, biến thành hấn.

Từ cái ngày ta xuất hiện trong mắt vợ chồng Vạn Tử Hoàng thì trong mắt bọn họ chỉ có mình ta, còn Vạn Uyển vĩnh viễn biến mất trong mắt cha mẹ hấn.

Hấn khóc nháo giã giũa mấy ngày, rồi cuộc vào một ngày tuyết rơi thật lớn như hôm nay hấn sống sờ sờ mà đói chết trong chính nhà của mình. Trên thế giới còn có cái chết nào bi thảm hơn thế này không? Ta đoán không có, cho nên mấy năm kia ta luôn nhìn thấy hồn phách của Vạn Uyển đáng thương bồi hồi bên ngoài Vạn gia.

Ta biết người có thể nhìn thấy hấn, đôi mắt trẻ con là trong sạch nhất, huống chi người lại có một đôi mắt không giống người thường.

Từ Xung, người là người bạn tốt nhất của ta, trong vô số đêm ta bị tiếng khóc của Vạn Uyển tra tấn áy náy không ngủ được người luôn ở bên cạnh ta.

Chúng ta sưởi ấm cho nhau, trong gió tuyết này cùng nhau nỗ lực lớn lên. Nếu không phải vào một ngày 28 năm trước mẹ nuôi trong lúc vô tình phát hiện ra bí mật kia thì ta nghĩ ta nhất định sẽ đợi được tới năm 17 tuổi và gả cho người, cùng người làm một đôi vợ chồng ân ái nhất.

Đúng vậy, người không đoán sai, mẹ nuôi phát hiện ra hài cốt của Vạn Uyển.

Tuy ta đã nhanh chóng giấu nó đi nhưng bộ hài cốt nhỏ nhỏ đã bị gió mưa hong khô kia vẫn khiến bà ấy cực kỳ kinh hãi cũng khiến bà ấy nhớ tới đứa nhỏ mình luôn gặp trong mộng.

Ở trong mộng hẳn nói với mẹ mình: Ta mới là Vạn Uyển, đứa nhỏ được hai người nuôi bên người là một con yêu quái.

Bà ấy nói chuyện này cho cha nuôi, nhưng ông ấy không những không tin còn mắng bà ấy, nói không cần suy nghĩ nhiều, thậm chí nghi ngờ cả con mình.

Nhưng người làm mẹ sẽ không chịu lùi bước, nếu đã nổi lên hoài nghi thì nhất định sẽ tìm ra manh mối.

Từ Xung, ta hiểu bà ấy, rất hiểu, tuy bà ấy bắt đầu theo dõi ta, còn thử ta nhưng ta chẳng hận bà ấy chút nào.

Ta hận chính mình, hận cha mẹ đẻ của mình, hận tụi nó ích kỷ, hủy hoại một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng cha nuôi của ta lại không đồng cảm với vợ mình, ông ta thấy hành động khác thường của bà ta cùng thái độ lạnh nhạt với ta thì rất cuộc không nhìn được.

Có một buổi tối ông ta nổi giận, cùng mẹ nuôi cãi nhau to, sau đó ông ta uống say mèm.

Mẹ nuôi ta lúc ấy tinh thần đã cực kỳ yếu ớt, gần như hồng mắt.

Hiện tại thấy chồng chẳng những không hiểu còn mắng mình là bà điên thì như hoàn toàn mất trí.

Ta nghe thấy tiếng đánh nhau và chạy tới thì mọi chuyện đã tràn ai lạc định.

Mẹ nuôi dùng một cây đao đâm xuyên qua bụng cha nuôi, sau đó bà ta sợ quá nên cũng cắt tay của mình.

Bà ấy nhìn ta, đôi mắt không cam lòng cứ thế nhắm lại.

Bà ấy hỏi rốt cuộc ta là ai? Có phải con bà ấy không?

Từ Xung, ta không dám trả lời, ta không biết phải trả lời thế nào.

Ta chỉ có thể nhào vào bên người bọn họ mà khóc.

Ta yêu thương bọn họ, giống như cha mẹ đẻ, cầu bọn họ đừng rời xa ta.

Nhưng trước khi nhắm mắt bà ấy lại liều mạng đẩy tay ta ra.
Chuyện sau đó người hãn đều đã thấy, Từ Xung, ta đã ăn luôn bọn họ.

Một khắc kia ta mới hiểu được hóa ra làm một con yêu quái ta có khát vọng rất lớn với máu.

Mặc dù khi ấy ta cực kỳ bi thương, nhưng vẫn không nhìn được dự hoặc của máu huyết.

Ta cũng thấy người, hiển nhiên là người bị dọa nên đã chạy, vội vàng mà chạy.

Ta cũng biết đó là lần cuối chúng ta gặp nhau.

Đêm đó ta rời khỏi Vạn gia, một đường chạy trốn, đi tới những nơi ta không quen biết.

Nhưng ta không biết đây mới chỉ là khởi đầu những tháng ngày ta lưu lạc.

(Ebooktruyen.net) Từ đó tới vài năm sau ta đều chỉ có một mình, đi từ nơi này tới nơi khác, từ con đường này tới con đường khác.

Ta không biết điểm dừng của mình ở đâu, có lẽ đây là vận mệnh của huyện điệp, luôn di chuyển không ngừng, không có đường về.

Nhưng không biết có phải duyên phận cho phép hay không mà ta luôn nghe được tin tức của người.

Mọi người đều nói Từ Xung là người xuất thân bình dân ở Mảo Thành, thông qua khoa cử thành Thông Phán của Thuận Thiên Phủ.

Hắn nhiều lần phá kỳ án khiến đám kẻ xấu nghe thấy đã sợ vỡ mật và được Thánh Thượng thưởng thức, là thần thám nổi danh khắp thiên hạ.

Từ Xung, lúc nghe thấy mấy cái này ta thực sự vui mừng.

Trong hai người chúng ta cuối cùng cũng có một người thoát khỏi tuổi thơ ám ảnh.

Nhưng ta lại không dám đi tìm người, bởi vì ta cảm thấy mình thực sự bản, đặc biệt khi so sánh với người lúc này thì ta càng hèn mọn không dám ngẩng đầu.

Sau đó ta gặp nó, một con ve bò ta từ miệng người chết.

Vừa thấy ta nó đã nhận ra chúng ta là đồng loại.

Ta nhớ rõ nó cười nói "Người không cần giả vờ, dù có giả vờ thì cũng chẳng được gì vì bọn họ sẽ không đón nhận người."

Dù người có giả vờ giỏi thế nào thì cũng sẽ có lúc lộ đuôi thôi."

Lúc đầu ta rất chán ghét nó, vì nó ăn thịt người, bất kỳ lúc nào, bất kỳ chỗ nào chỉ cần có cơ hội.

Nhưng dần dần ta phát hiện ở với nó đúng là nhẹ nhàng, vì nó không khinh thường thân thể của ta, thậm chí nó còn nói trên thế giới này người là đơ bản nhất.

Bởi vì nó đã thấy quá nhiều người tuy có bộ dạng con người nhưng linh hồn thì thối nát không thể tả.

Nó còn cứu ta một mạng, ngày đó ta bị một gã say dây dưa và nó không nói hai lời đã giết hắn nhưng vì thế chúng ta bị truy nã.

Thế nên ta và nó tới sơn cốc này.

Trong cốc có không ít động vật hoang dã, chúng ta cứ thế mà sống, ngẫu nhiên cũng có người rơi vào cốc và bị nó coi là bữa tiệc.

Ta không nghĩ sẽ gặp được người ở đây, lần đầu tiên nhìn thấy người ta thậm chí còn không nhận ra người.

Từ Xung, khi còn nhỏ người khác hấn bây giờ, ta không nghĩ nam hài gầy yếu thích khóc trước kia lại biến thành một nam tử dáng người thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị thế này.

Ta chỉ có thể nhìn thấy chút bóng dáng quen thuộc từ đôi mắt của người nhưng ta biết người vẫn là Từ Xung kia, là người nhiều năm ta không thể quên được.

"Ta sai rồi, đúng không?"

Từ Dự, không, Vạn Uyển quay đầu nhìn Từ Xung và buồn bã nói với hắn, "Ta sai rồi, người đã sớm thay đổi."

Nhưng Từ Xung, người còn nhận ra chính mình sao? Người còn nhớ rõ bộ dáng trước kia của mình sao?"

Chương 187: 187: Dụ Hoặc

Từ Xung đón ánh mắt của Tử Dụ sau đó hé miệng nhẹ nhàng cười, “Tiểu Uyển, ta đối với ngươi vĩnh viễn sẽ không thay đổi, ngươi chỉ cần nhớ rõ điều này là được.”

“Tử Xung.....”

Từ Xung bỗng nhiên giữ chặt tay nàng túm đến bên cạnh xác Ngô Nguyên Lễ.

Sức hấn dùng hơi lớn nên Tử Dụ gần như bỏ nhào lên người Ngô Nguyên Lễ, tay dính đầy máu hấn.

“Tiểu Uyển, ở trước mặt ta ngươi không cần ngại trang, chỉ cần ở trong mắt nhau chúng ta vẫn quan trọng vậy dù phải xin lỗi những người khác vậy thì thế nào?” Tử Xung cúi người chỉ vào miệng vết thương thật lớn phía sau lưng Ngô Nguyên Lễ và run giọng nói, “Tiểu Uyển, ăn hấn, ngươi đã đem nội đan cho ta, nếu không kịp thời ăn cơm thì sao ngươi ra khỏi nơi băng thiên tuyết địa này được?”

Tử Dụ nhìn Từ Xung —— nàng đã từng niệm tưởng người này đến thế, nhưng hiện tại hấn chỉ khiến nàng sợ hãi.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này thế là một cảm giác tê lương bỗng nhiên dâng lên từ đáy lòng.

Nhưng cái cảm giác đau thấu tim gan này sau đó rất nhanh bị một cảm giác khác thay thế.

Thứ kia càng bức thiết hơn bao giờ hết.

Đói khát.

Nàng đói bụng, đã mấy ngày nàng chưa ăn cơm vì thế sớm đã bụng đói kêu vang.

Hiện tại đối mặt với một thi thể còn mới vì thể cảm giác này càng mãnh liệt mà xông lên mỗi tác da thịt của nàng.

"Tiểu Uyển," giọng Từ Xung đúng lúc này vang lên bên tai nàng, nhưng nó không hề êm tai mà với Từ Dự nó giống như lời của ma quỷ, "Tiểu Uyển, ngươi đói bụng, ăn đi, ăn hấn đi."

Hắn cầm một nắm máu thịt gì đó đưa tới trước mặt nàng ôn nhu khuyên bảo bên tai, "Ăn đi."

Cả người Từ Dự run lên, dù lòng nàng hò hét cự tuyệt nhưng nàng phát hiện thân thể mình lại không tự chủ được mà cúi thấp xuống.

Hai cái cánh trong suốt lấp lánh bật ra từ bả vai nàng, một đôi râu như hai cái chùy xinh đẹp mọc ra từ trên đầu, bụng cũng bắt đầu gầy và dài ra.....

Rốt cuộc Từ Xung cũng thấy được đôi mắt như tấm kính kia, nó nhô ra ngoài, bị ánh tuyết phản chiếu đến sáng chói lập lòe.

"Đúng rồi, tiểu Uyển, ăn hấn, đừng do dự."

Hắn cười.

Mây tan đi, ánh trăng lộ một góc nhọn nhọn ở phía tây đủ chiếu rọi mấy bóng người đang vội vàng di chuyển trên nền tuyết, những cái bóng đổ dài bên chân bọn họ.

"Công tử, Ngô đại nhân có bị gió tuyết vây trong núi không? Chúng ta đã tìm ở Ai Lao Sơn này nửa canh giờ cũng không thấy bóng dáng ai."

Bảo Điền đỡ Triệu Tử Mai leo núi, lúc này hắn đã sớm nóng tới độ cả người là mồ hôi, gió thổi qua lại khiến hắn lạnh buốt.

Nóng lạnh luân phiên làm hắn không nhìn được hắt xì vài cái.

Triệu Tử Mai duỗi tay giúp hắn sửa lại cái mũ quả dưa trên đỉnh đầu rồi mới nhìn một mảnh trời đất trắng xóa phía trước và lắc đầu nói, "Không thể, chúng ta tìm một đường từ chân núi đến đỉnh núi cũng không thấy mây người Ngô Nguyên Lã."

Đỉnh núi này địa thế bằng phẳng, hẳn bọn họ sẽ không bị gió tuyết vây khốn....."

"Ồi, thôi đừng nói cái này vội," Tang không sợ lạnh, nó chỉ mặc một cái áo cộc tay ở bên ngoài áo đơn, mái tóc dài đen nhánh búi gọn trên đầu, cổ cũng chẳng có gì che đậy.

Từ cổ áo đến cầm thoát nhìn trụi lủi, cực kỳ đối lập với cái kẻ đang bọc cả người như cái bánh chưng là Triệu Tử Mai.

"Vừa rồi ta vừa đi vừa nghĩ một chuyện, nếu thi thể bên ngoài nhà của Hồ Bình không phải của Lý Dung vậy Lý Dung thật đã đi đâu? Người nói Lý Dung có quan hệ không tốt với người nhà nên nhà đó cũng chẳng chịu phân biệt rõ thi thể kia mà chỉ quan tâm tới tài sản."

Nhưng đêm đó Lý Dung bị thương, hẳn sẽ không vì bất hòa với người nhà mà không về nhà mình chứ?"

"Đương nhiên không," Triệu Tử Mai kéo áo khoác trên người chặt hơn, "Lâu như vậy còn không về nhà, thậm chí tin hẳn chết truyền ra mà hẳn cũng không có động tĩnh gì thì ta nghĩ Lý Dung kia hẳn cũng đã không còn nữa rồi."

Có lẽ hẳn bị đâm nên mất máu quá nhiều mà chết, cũng có lẽ trên đường về nhà hẳn lại gặp bất trắc lần nữa."

Nói tới đây hẳn nhìn lên đỉnh núi bị tuyết trắng che phủ bên trên, mày nhẹ nhíu lại, "Từ nhà Hồ Bình đến nhà họ Lý phải đi hơn nửa canh giờ, nhưng nếu đi đường núi sẽ tiết kiệm được không ít thời gian."

(Ebooktruyen.net) Ai Lao Sơn không cao, cũng không dốc, nếu không phải hôm nay có tuyết khó đi thì leo núi hẳn cũng không vất vả gì.

Nếu Lý Dung bị thương không nặng thì có lẽ hẳn sẽ chọn đi đường núi về nhà....."

"Nói vào trọng điểm đi." Tang bị hẳn nói vòng vòng thì không kiên nhẫn cởi nút cổ áo rồi ào ào quạt gió.

Triệu Tử Mai không cẩn thận thoáng nhìn thấy làn da non mịn của nó thế là mặt đỏ lên, vội vàng chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

"Từ Xung rất có khả năng cũng mất tích ở Ai Lao Sơn này, nếu thêm một Lý Dung nữa thì....."

"Như vậy ngọn núi này có chút vấn đề." Tang vượt cầm nhìn quanh bốn phía, một lát sau nó nhẹ nhàng hít hít mũi sau đó híp mắt, ánh mắt lập lòe, "Trách không được vừa rồi leo núi ta cảm thấy có gì đó không thích hợp, quả nhiên trong này có kỳ quặc."

"Đại thần tiên, ý ngài là Ai Lao Sơn này có thứ không sạch sẽ ư?" Bảo

Điền vội vàng hỏi.

"Thứ không sạch sẽ thì chỗ nào chẳng có, trong núi càng có nhiều tinh quái cho nên ta cũng chẳng để ý."

Nhưng mà, " nó bỗng nhiên hạ giọng, trong mắt lóe hàn quang, "Bảo Điền, ngươi có nghe thấy..... tiếng khóc hay không?"

Bảo Điền cảm thấy sau lưng lạnh băng, cả người theo bản năng hạ thấp như con mèo, làm ra tư thế phòng ngự nhưng chỉ tỏ khiến Tang cười hô hô, "Ngươi không nghe được cũng bình thường nhưng công tử nhà ngươi sao cũng không nghe thấy nhỉ? Không phải hấn vẫn luôn nhìn rõ mọi việc sao?"

Triệu Tử Mai bị nó điểm tên thì mặt nóng lên, hấn đương nhiên không thể nói với nó tình hình thực tế rằng lúc này hấn quá hoảng loạn nên mới không để ý tới tiếng khóc kia.

Hấn càng không thể nói hoảng loạn này là do nó mà ra.

Hấn thở ra một hơi, nheo mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng khóc thì thấy phía sau một tảng đá vỡ có một bóng dáng đang nằm trên mặt đất khóc rống.

Đó là một nam nhân xa lạ, từ tuổi thì thấy không phải Lý Dung.

Bụng tên kia hình như bị đâm xuyên, ruột chảy đầy đất, giống một bức họa quanh co.

Triệu Tử Mai biết thì thể hấn chắc ở quanh đó, khả năng là bị trận tuyết này vùi lấp.

Nhưng vì sao hấn lại bị người ta giết ở ngọn núi trọc này, mà người giết hấn là ai

Trong đầu hấn là một đống nghi vấn không có lời giải, vì thế hấn đi tới chỗ nam nhân kia chuẩn bị hỏi cho ra nhẽ.

Giày đạp lên mặt tuyết phát ra tiếng "kéo kẹt", hấn cũng dần thấy rõ mặt mũi kẻ kia: người gầy, còn trẻ, trong mắt tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng.

"Là ai giết ngươi?" Triệu Tử Mai ngừng lại cách hấn vài thước và hỏi.

Nam nhân chỉ vào bụng mình, miệng dùng sức nói ra mấy chữ mơ hồ không rõ ràng bị gió hỗn loạn thổi tan.

"Ài?" Triệu Tử Mai lại hỏi một câu, hẳn cảm thấy mình đang run rẩy, cảm giác ấy từ hai chân kéo tới phía trước không sao ngăn cản được.

Chương 188: 188: Gánh Tội Thay

Lúc ngẩng đầu Tử Dụ cảm thấy mình đã mơ một giấc thật dài, trong mộng bầu trời cũng xanh như khi còn nhỏ, nàng và Tử Xung nắm tay nhau đi dưới bầu trời xanh như biển khơi, trong lòng là vui sướng khôn kể.

Loại tâm tình này cực kỳ chân thật, thế nên lúc nàng từ trong giấc mộng tỉnh lại thì niềm vui trứu nặng kia vẫn còn đọng trong lòng thật lâu không tan đi.

Tử Dụ liếm khe miệng dính máu, lau luyến mở mắt nhìn chằm chằm bộ quần áo sũng máu nằm trên tuyết một lúc lâu mới rút cuộc hoàn hồn và nhận ra mình vừa mới làm gì.

Vì thế nàng lùi mạnh về phía sau, tễ ngã trên tuyết trắng không nhiễm bụi trần.

“Bá..... Bá..... Bá.....”

Phía sau truyền đến một loạt những tiếng kỳ quái, Tử Dụ quay đầu lại thấy Tử Xung đang ngồi xổm trên mặt đất nắm tuyết lên chà lau Thượng Phương Bảo Kiếm lúc này vẫn dính vết máu của Ngô Nguyên Lễ.

Bảo kiếm nhanh chóng được tuyết rửa sạch, thân kiếm bóng loáng phản chiếu bóng dáng hấn vắn vẹo.

Tử Dụ cảm thấy gương mặt này lạnh đến mức đáng sợ dù hấn đang cười với nàng, nụ cười ôn nhu giống hệt như khi hấn còn nhỏ.

“Ăn xong rồi sao?” Hấn nói, “Đúng là vừa khéo.”

“Cái gì?” Tử Dụ ngẩn ra, không biết những lời này có ý gì, nhưng trong lòng lại bỗng nhiên hoảng loạn giống như đã dự cảm được cái gì đó.

Tử Xung dựng một ngón tay lên môi ỷ bảo nàng an tĩnh, “Suyt, người nghe xem, tiếng chân rất gần rồi, bọn họ đã tới,” nói xong câu đó hấn lại cười với nàng ta, chân mày nhướng lên trên, “Ta quên nói với người tiểu lão đệ của ta là người tâm tư kín đáo cực kỳ, nếu để hấn nhìn thấy thi thể thì nhất định sẽ hoài nghi ta.”

Nếu ta đẩy thi thể xuống vực hắn cũng không bỏ qua, hoặc nhiều hoặc ít hắn vẫn sẽ nghi ngờ ta."

Hắn hạ giọng, khước miệng hơi nhếch lên nói, "Tiểu Uyển, không nghĩ tới người lại giúp ta một phen, người ăn hắn rồi thì còn ai biết ta giết Ngô Nguyên Lễ nữa?"

Tử Dự nhất thời không biết hắn đang nói cái gì, nhưng nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn có người gọi tên Ngô Nguyên Lễ thế là nàng ta bỗng hiểu ra toàn bộ.

Không khí chung quanh giống như bị đông cứng, nàng ta cúi đầu nhìn Ngô Nguyên Lễ lúc này chỉ còn là một vũng máu loãng và hai tay mình thì dính đầy máu sau đó run run cười nói: "Từ Xung, người muốn ta thay người gánh tội ư?"

Lần đầu tiên nàng thấy mùi máu tươi gay mũi như thế, thiếu chút nữa đã khiến nàng chảy nước mắt, nhưng nàng vẫn liềm mọng nén lại.

Từ Xung chậm rãi đứng lên, khước môi vắn vẹo thành một nụ cười khó coi, "Người có thể chạy trốn, có một đôi cánh xinh đẹp như thế thì bay tới nơi nào chẳng được? Tiểu Uyển, người biết không? Có đôi khi, ta thật sự hâm mộ đám yêu quái các người, tất cả mọi người đều cho rằng các người trời sinh đã ác độc, cho nên dù các người làm ác thì cũng không có gì kinh ngạc.

Không giống ta, bọn họ nâng ta lên trời, thật cao rồi nằm ở chỗ tối nhìn ta từ trên cao rơi xuống."

Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhưng khước miệng vẫn tràn đầy tươi cười như cũ, "Ta không muốn bị bọn họ chế giễu, thắng nhiều năm như thế ta không thể thua."

Lúc nói ra những lời này tiếng bước chân càng lúc càng gần, những người tới đã phát hiện ra bọn họ, Tử Dự nghe được bọn họ gọi tên Từ Xung, một tiếng tiếp một tiếng, bên trong tràn ngập hung phấn.

Đúng vậy, đúng như lời hắn nói, nàng có thể chạy trốn, hóa thành huyễn điệp bay về phía bầu trời.

Cái này với nàng mà nói thì quá dễ dàng nhưng không biết vì sao nàng lại không muốn đi.

Nàng cảm thấy mệt, buổi tối nàng ăn luôn cha mẹ nuôi của mình và suốt những năm bị quan phủ truy đuổi sau đó giống như cũng không mệt như thế

này.

Những ngày tháng gian khổ ấy luôn có chút ánh sáng giúp nàng chống đỡ đi tiếp, nhưng hiện tại ánh sáng đã biến mất, hóa thành vết sẹo trong sinh mệnh của nàng, bản thân nàng cũng không biết con đường phía trước ở đâu.

Tử Dự ngồi tại chỗ nhìn chăm chú vào đám người đang đi về phía này, bọn họ vòng quanh bên cạnh Tử Xung hỏi han ân cần.

(Ebooktruyen.net) Hấn vẫn là thần của bọn họ, là người hùng che chở bá tánh của Mảo Thành, còn nàng chỉ là một con yêu quái giết người khát máu.

Mọi chuyện chưa từng thay đổi.

Tử Dự cũng học Tử Xung mà nở nụ cười.

"Tử đại nhân, nàng là ai?" Một tiểu nha dịch phát hiện Tử Dự nên chỉ vào nàng hỏi một tiếng sau đó hấn thấy được quan bào của Ngô Nguyên Lễ thì sợ tới mức kêu một tiếng, "Ngô đại nhân, Ngô đại nhân làm sao vậy?"

Mấy chuỗi kiếm đồng thời chỉ về phía Tử Dự, tiểu nha dịch cầm đầu hoảng tới độ nói cũng lắp bắp, "Tử..... Tử đại nhân, đây là chuyện gì? Ngô đại nhân....."

"Nàng cũng là bất đắc dĩ, các ngươi đừng....." Ánh mắt Tử Xung chớp động vài cái, làm ra bộ dạng biện hộ giúp Tử Dự.

"Ngô Nguyên Lễ đã bị ta ăn, người nhà họ Vạn cũng bị ta ăn.

Ta là yêu quái, tới giết ta đi." Tử Dự ò ò thấp giọng, đánh gãy những lời hư tình giả ý của Tử Xung.

Nàng không muốn nghe thấy giọng hấn nữa, một chữ cũng không muốn nghe.

"Nàng ta ăn Ngô đại nhân, nàng ta ăn Ngô đại nhân..... Nàng ta là yêu quái....."

Đám người sôi trào nhưng lúc thấy quần áo và đôi tay nhuộm máu của Tử Dự thì bọn họ lại không dám đi về phía trước, chỉ vây quanh nàng ta và dần thu hẹp khoảng cách.

Tử Xung vẫn đứng ở xa không nhúc nhích, mặt hấn không biểu tình, lãnh đạm như mọi chuyện ở đây đều không liên quan tới hấn.

Tử Dự nhìn vào mắt hấn chỉ cảm thấy bi thương thật lớn dội lên trong lòng vì thế nàng buồn bã cười và rồi ngẩng đầu thét to với những nha dịch vây quanh, "Giết ta đi, vì Ngô Nguyễn Lễ báo thù, tới giết ta đi." Trên mặt nàng không hề có chút kính sợ nào, cái này giống như kính động tới Tử Xung.

Hấn cúi đầu không muốn nhìn thấy chuyện sắp xảy ra.
Bọn nha dịch gào rống, bọn họ chuẩn bị ra tay.

Ngô Nguyễn Lễ tuy không đủ thông minh nhưng ngày thường đối xử với người dưới rất tốt, đám nha dịch đều coi hấn là đại ca.

Hiện tại thấy hấn bị hại, còn chết thảm như thế thì bọn họ đương nhiên cảm phẫn, một đám hấn không thể chính tay đâm hung phạm.
Tử Xung biết mình có thể ngăn cản thời khắc này, hấn có thể an ủi bọn họ, để bọn họ mang Tử Dự về nha môn giam giữ trước, như thế nàng sẽ có cơ hội đào tẩu.

Nhưng hấn không muốn mạo hiểm.

Đây cũng là lựa chọn của nàng không phải sao? Nàng một lòng muốn chết, vậy hãy để mọi chuyện kết thúc tại đây đi.

Qua mấy ngày nữa chờ mọi chuyện lắng xuống hấn lại tới đây xử lý cỗ thi thể bên vách núi, vậy chuyện này sẽ hoàn toàn được chôn vùi.

Sẽ không ai biết chuyện đã xảy ra ở đây, người biết đều đã chết, chỉ còn mình hấn.

Tử Xung vẫn là vị bộ khoái được mọi người kính ngưỡng.

"Giết nàng, báo thù cho Ngô đại nhân." Ánh đao chớp động, tiếng gào rống vang lên hết đợt này đến đợt khác.

"Tử Xung, người thắng." Tử Dự buồn bã cười sau đó ngẩng đầu lên đón vận mệnh thuộc về mình.

Chương 189: 189: Tiền Trảm Hậu Tấu

“Không được ra tay, để lại mạng cho nàng ta.”

Lúc đang chờ đợi một đao bổ xuống thì Tử Dụ nghe được một giọng nói xa lạ của nam nhân trẻ tuổi.

Đao quang kiếm ảnh vì giọng nói này mà dừng lại, Tử Dụ nhìn thấy đám nha dịch kia cố nén lửa giận nghiêm nghị đứng, động tác nhất trí mà hành lễ với bóng người đang đi tới phía sau Tử Xung.

Tử Dụ nhìn ba người đi tới, kẻ ở giữa có vóc dáng rất cao, hấn đứng ở nơi đó mang theo một cỗ khí thế bức người.

Kẻ đứng bên trái vóc người nhỏ hơn, hấn là tùy tùng của hấn.

Cả người tên kia rắn chắc, vừa thấy đã biết là người có võ.

Còn bên phải kẻ kia là một vị cô nương ăn mặc đơn bạc, đứng tùy tiện không kiểm chế, cũng không chút để ý mà nhìn về phía này.

Tử Dụ cả kinh, vội cuống quít tránh ánh mắt nàng kia vì nàng thấy đôi mắt đỏ rực dưới mũ trùm, giống như hai ngọn nến.

“Các người là.....”

Lời Tử Dụ nói bị Tử Xung đánh gãy: “Tử Mai, đệ tới thực đúng lúc, Ngô đại nhân bị yêu nghiệt làm hại, mà yêu quái này cũng chính là hung thủ giết cả nhà họ Vạn 28 năm trước.....”

“Tử đại ca, đã nhiều ngày nay huynh đi đâu?” Triệu Tử Mai nhẹ giọng hỏi một câu.

“Ta không cẩn thận rơi xuống cốc và phát hiện nơi con yêu quái này ẩn thân.

Ta liều chết chạy ra lại gặp Ngô đại nhân tới tìm, còn nó..... nó lại

khiến Ngô đại nhân.....”

“Son cốc cao như thế, lại có tuyết lớn thì huynh đi lên bằng cách nào?”

Từ Xung dùng một chút, đôi mắt vẫn bình tĩnh như hai mảnh hồ sâu nói,

“Nó nhớ tình cũ nên mang ta lên khỏi cốc.”

Lời vừa dứt Tang đã cười “Khặc khặc” một tiếng, Từ Xung sửng sốt vội ngừng lại.

“Yêu quái còn nhớ tình cũ còn người lại chẳng nhớ chút gì,” Triệu Tử Mai nhìn Từ Xung không chớp mắt, ánh mắt hận không thể xuyên qua thẻ xác hắc nhìn thấu linh hồn đơ bản bị bao vây từng tầng, “Không chỉ không niệm tình cũ mà người còn muốn nàng gánh tội thay mình, để nàng ôm lấy hành vi phạm tội của người.”

Nghe thấy lời này đám nha dịch vây quanh Tử Dụ giống như bị điểm huyết.

“Triệu đại nhân, ngài nói lời này là có ý gì?”

“Ngô đại nhân bị yêu quái này ăn thịt, ngài đừng oan uổng Tử đại nhân.”

Tiếng người ồn ào hết đợt này đến đợt khác tựa như không lọt được vài tai Từ Xung.

Hắn vẫn lặng im đứng tại chỗ, mặt vẫn bình tĩnh, thật giống như điều bọn họ đang bàn tán không hề liên quan tới hắn.

“Từ Xung, người có nhận không?” Triệu Tử Mai cao giọng hỏi hắn.

“Không có bằng chứng thì vì sao ta phải nhận?” Từ Xung vẫn bình tĩnh, nhưng Bảo Điền phát hiện hắn đã cầm chuỗi kiếm, cơ bắp trên bả vai cũng căng thẳng, đường cong cũng trở nên cứng rắn không còn mềm mại.

Hắn bắt đầu đề phòng, bởi vì hắn biết nếu thật sự không có bằng chứng thì Triệu Tử Mai sẽ không hỏi hắn như thế.

Quả nhiên vừa dứt lời thì trong đám nha dịch lập tức có tiếng kinh hô, có vài kẻ thậm chí còn chạy về phía này, chỉ còn lại mấy kẻ to gan vẫn vây quanh Tử Dụ không nhúc nhích.

Từ Xung nghiêng mặt: Hắn nhìn thấy một thứ màu đỏ trôi lên từ mặt tuyết, mới nhìn hắn còn tưởng đó là một con huyễn điệp khác, nhưng tới khi thứ kia chậm rãi phồng lên hắn mới thấy rõ đó chính là bộ quan bào nhuộm đỏ máu của Ngô Nguyên Lễ.

Hiện tại cái áo kia giống như được bơm khí, không, không phải khí mà giống như có người, một người vô hình đang đứng đó.

Hắn khiến cái áo căng phồng, góc áo cọ lên mặt tuyết đi về phía Từ Xung để lại từng vết máu trên mặt đất.

Ngực của quan phục có thêu một con chim tước màu xanh, nhưng lúc này nó đã bị máu nhuộm đỏ bừng, chỉ có con mắt là màu trắng nhìn chằm chằm khiến Từ Xung cả kinh.

Nhưng hắn vẫn cố trấn định, đứng tại chỗ không nhúc nhích, trơ mắt nhìn quan bào chậm rãi đi về phía mình sau đó run rẩy bất động bên cạnh hắn.

Mùi máu tươi nồng nặc truyền tới khiến Từ Xung thấy đau đầu, hắn theo bản năng thò tay vào trong áo cầm lấy đóa bách hợp lại phát hiện không biết hắn đã ném nó đi lúc nào.

“Ồ.....Ồ.....”

Có tiếng khóc đứt quãng truyền tới từ quan bào của Ngô Nguyên Lễ, giống ma quỷ gào thét khiến đám nha dịch sợ tới độ vội trốn tới phía sau Triệu Tử Mai, không dám nhìn thẳng cảnh tượng quỷ dị này.

“Từ đại ca, người từng hỏi ta có tin trên đời có quỷ hay không, ta nói ta tin bởi vì từ nhỏ ta đã thấy những thứ này.”

(Ebooktruyen.net) Ví dụ như vừa rồi ta thấy Ngô đại nhân nằm trên vai người, dùng một đôi mắt đỏ bừng tràn đầy thù hận nhìn người thì ta đã biết hắn bị người hại chết.

Nhưng ta biết dù nói ra người cũng sẽ phủ nhận cho nên lúc này ta sẽ hỏi hắn xem rốt cuộc ai đã giết hắn.”

Sau khi chậm rãi nói xong những lời này Triệu Tử Mai háng giọng nói với quan bào bị tuyết trắng phụ trợ thì càng thêm chói mắt, “Ngô Nguyên Lễ, người bị người nào giết?”

Tay áo của quan bào chậm rãi nhấc lên, tuy gian nan nhưng càng lúc càng cao, mãi tới khi thẳng bằng vai.

Tay áo chuyển động một chút, dùng cổ tay trống trơn chỉ thẳng vào Từ Xung sau đó duy trì tư thế bất động, như bị đóng băng.

“Hắn..... Từ Xung..... Từ Xung giết ta.....”

Là giọng Ngô Nguyên Lễ, tuy nhẹ như gió, giống như sẽ đứt quãng bất kỳ lúc nào nhưng mọi người đều có thể nghe được tiếng hắn lên án hung thủ. Đám nha dịch ngậy ra, sôi nổi thẳng người nhìn về phía Từ Xung, ánh mắt lướt qua gương mặt bình tĩnh của hắn mang theo hoảng sợ không dám tin tưởng.

Một thứ loang loáng bay ra từ quan bào của Ngô Nguyên Lễ, cả bộ

quần áo mát chóng đỡ bay xuống nền tuyết, từ xa nhìn lại giống một vũng máu tươi.

"Triệu Tử Mai, thân là quan viên triều đình mà ngươi lại dùng yêu thuật làm bẩn trong sạch của ta." Rốt cuộc Từ Xung cũng lên tiếng, nhưng lời nói ra lại làm người ta khiếp sợ, vẻ mặt hắn vẫn trấn định như cũ, ánh mắt có ánh sáng không giận mà uy lóe qua.

Hắn giờ trường kiếm lên chỉ thẳng vào ngực Triệu Tử Mai, "Quy định luật lệ đối với văn võ triều ta nghiêm cấm dân gian sử dụng thuật vu cổ, ngươi thân là con trai của Thủ phụ đương triều nhưng không theo luật pháp, ngược lại nói tới mấy thứ mê tín này.

Ngươi có biết tội chưa, có nên chịu phạt hay không?"

Thượng Phương bảo kiếm, trên đánh hôn quân, dưới trăm gian nịnh. Nhưng đây chỉ là cách nói của dân gian, Từ Xung chưa từng để ở trong lòng.

Kiếm của hắn không khác gì những thanh kiếm khác ở trên đời, là vũ khí hộ thân.

Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ dùng thanh kiếm này để tiên trăm hậu tấu, giết chết quan viên triều đình.

Cho nên lúc chữa mũi kiếm về phía Triệu Tử Mai hắn cũng khó tránh kinh hãi, Triệu Tử Mai không chỉ là Thông phán của phủ Thuận Thiên mà còn là con trai độc nhất của ân sư.

Hắn không biết một kiếm này đâm xuống thì cái chờ đợi mình trước mặt sẽ là gì.

Đầu hắn cực kỳ đau, giống như muốn vỡ tung ra.

Mỗi Từ Xung run rẩy, lộ ra răng nanh như dã thú.

"Giết hắn."

Vì đau đầu nên trước mắt hắn nổi lên một mảnh sương trắng, hắn nghe theo tiếng gọi trong nội tâm của mình mà cầm kiếm đâm Triệu Tử Mai.

Chương 190: 190: Âm Đạm Không Ánh Sáng

“Phanh” một tiếng, bảo kiếm đâm trúng một thứ gì đó lạnh băng, mũi kiếm đâm được một nửa thì không thể tiến thêm.

Chuôi kiếm cũng vì lực cản mà bật ra khỏi tay Từ Xung, bảo kiếm rung động phát ra tiếng “Tranh tranh”.

Kẽ tay Từ Xung rách toác, bàn tay truyền tới đau đớn khiến đầu óc hắn thanh tỉnh.

Hắn che tay nhìn về phía trước nửa ngày mới thấy rõ thứ ngăn cản mình rốt cuộc là cái gì.

Là nam nhân bị hắn giết bên vách núi nhưng tới giờ hắn còn không biết tên.

Thân thể tên kia sớm đông cứng nên Thượng Phương bảo kiếm mới không thể đâm xuyên qua được.

Nhưng miệng vết thương trên bụng hắn nhìn vẫn thấy ghê người, ruột từ bên trong chảy ra kéo trên mặt đất bị gió tuyết đông lạnh thành côn sắt. Bọn họ đều sống lại, kể trước mặt, Ngô Nguyên Lễ, những người bị hắn giết hiện tại đều sống lại, không hiểu vì sao nhưng hắn biết mục đích của bọn họ là gì.

Bọn họ muốn lên án hành vi độc ác của hắn, đem tâm tư hắn lo lắng che giấu lật tẩy ra bên ngoài, để nó bại lộ dưới ánh nắng mặt trời.

Từ Xung biết đây không phải vu thuật gì, vì vu thuật là để gạt người, nhưng bọn họ chỉ tới để xác định hung phạm.

Từ Xung nhìn hắn rồi bỗng nhiên vươn tay muốn rút kiếm ra, nhưng tay hắn vừa chạm vào chuôi kiếm thì đã bị nam nhân kia túm lấy.

“Từ đại nhân..... Ngài giết..... giết tiểu nhân một lần, còn muốn..... muốn giết..... lần thứ hai sao?”

Nam nhân kia bị đông lạnh quá lâu nên hai môi dính vào nhau, lời cũng không nói được rõ ràng.

Biểu tình trên mặt hắn giống hệt lúc mới chết, kính ngạc và sợ hãi cùng hiện diện, ngưng lại trên khuôn mặt bị đông lạnh đến mức biến thành màu đen.

Độ dạng này của hắn vừa đáng sợ vừa buồn cười.

Nhưng tay hắn nắm chặt lấy tay Từ Xung, móng tay xanh tím bám vào da thịt hắn khiến máu chảy ròng ròng.

Từ Xung chỉ thấy đầu "Oanh" một tiếng, môi lưỡi giống như không nghe sai bảo phát ra một tiếng gào khan.

"Rốt cuộc cũng sợ rồi sao?" Giọng Triệu Tử Mai rơi vào tai hắn giống như vỡ thành mấy khối.

Khó khăn lắm hắn mới khâu vá được đồng âm thanh vỡ thành mảnh nhỏ này.

Hắn suy nghĩ cẩn thận lời kia, "Hắn nói cho ta người vì vụ án của Hồ Đình mà giết chết hắn lúc ở vách núi.

Ta còn tưởng người nhất thời hồ đồ giết người sau đó vì hối hận mà nhảy xuống vách núi.

(Ebooktruyen.net) Nhưng không nghĩ tới người không những không hồ đồ mà ngược lại còn thận trọng từng bước.

Người dùng tâm kế, vì danh dự của mình mà không tiếc hy sinh tính mạng người khác.

Từ Xung, người vì che giấu một sai lầm mà bất giác đi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tại sao lại thế? Ta không hiểu, dù hiện tại nhìn thấy mọi thứ là do người làm nhưng ta vẫn không rõ.

Một người khinh thường trợn lãn quan trường đối trá như người sao lại sa đọa tới mức này?”

“Không cần nghĩ nhiều làm gì,” Từ Xung cười, hắn luôn có thể nhanh chóng bình tĩnh, tiếng gào vừa rồi giống như chỉ là một phần bộ mặt thật mà hắn không để ý khiến nó lộ ra, “Triệu Tử Mai, người chẳng cần hiểu rõ mọi chuyện làm gì nếu không người sẽ phát hiện trước mặt người có vô số khe núi không vượt qua được, cực kỳ mệt mỏi.”

Tới giờ khắc này hắn vẫn không muốn nói đến nội tâm của mình, có lẽ chưa có người nào có thể đi vào nơi ấy, đến chính Từ Xung cũng không nhìn thấu.

Giống như hắn nói, hiểu rõ và thông khổ luôn gắn bó bên nhau, lựa chọn cái đầu tiên thì cái sau nhất định sẽ tới.

“Từ Xung.” Triệu Tử Mai vẫn không cam lòng, giờ khắc này hắn như thấy được bản thân mình trên người Từ Xung.

Đến gần người này cũng giống như đến gần bản thân.

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì Từ Xung bỗng nhiên vươn một cánh tay khác tới rút bảo kiếm trên thi thể kia sau đó chém cái tay đang túm lấy mình.

Tử Dự thét lên nhưng Từ Xung lại không nhìn nàng ta, hiện tại toàn bộ tâm trí hắn đều đặt trên thi thể vừa bị chặt đứt một cánh tay.

Từ Xung lui ra phía sau vài bước, trường kiếm kéo trên mặt đất bắn ra tia lửa.

Đột nhiên hắn rống lớn một tiếng và nhảy dựng lên, đôi tay dùng sức nắm lấy chuôi kiếm, gân xanh trên trán nổi gồ.

Tay hắn vung Thượng Phương Bảo Kiếm bỏ lên đầu thi thể.

“Phụt.”

Thi thể bị chém thành hai nửa trước mặt Triệu Tử Mai, ngay sau đó lúc chưa ai kịp hoàn hồn Từ Xung vọt ra từ một mảnh tuyết rơi túm chặt lấy cánh tay Triệu Tử Mai và xoay người kề Thượng Phương Bảo Kiếm lên cổ hắn.

“Công tử.” Bảo Điền gấp đến độ muốn tiến lên lại bị Tang kéo lại.

“Hiện tại Từ Xung đã là đồ bỏ, người mà tiến một bước không sợ hắn cắt đứt cổ công tử nhà người hả?” Tang nở một nụ cười nghiền ngẫm, thoạt nhìn không hề khản trương chút nào.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Công tử còn ở trên tay hấn kia, chẳng lẽ cứ mặc kệ ư?" Bảo Điền gấp đến độ vò đầu bứt tai, bộ dạng kia như một con khỉ nhảy lung tung.

Tang trừng mắt liếc hấn một cái, "Một kẻ chỉ muốn tìm chết thì chỉ cần người thỏa mãn hấn để hấn chết vậy còn sợ hấn không thả công tử nhà người đi chắc?"

Tuy giọng nó không có gì sợ hãi nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm hai người kia.

Hiện tại Từ Xung đã bắt cóc Triệu Tử Mai và rời xa mọi người.

Tang đoán không sai, hấn không đi xuống núi mà đi về phía vách đá. Ai Lao Sơn là một ngọn núi đá, lúc này nó bị tuyết phủ nên cực kỳ trơn ướt, người đi bên trên một không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Nhưng Từ Xung lại đi cực ổn, mỗi một bước đều dẫm cực kỳ vững chắc, để lại từng dấu chân trên mặt tuyết.

Triệu Tử Mai đi theo hấn, cũng không giãy giụa vì hấn biết Từ Xung sẽ không thương tổn mình mặc dù lưới kiếm sắc bên kia chưa từng rời khỏi cổ hấn.

"Nghĩ kỹ chưa? Lần này nhảy xuống thì sẽ không có ai cứu người nữa đâu." Huyền nhai ở ngay trước mặt, tối đen, trên nền tuyết nó càng thêm nổi bật.

Đen và trắng đối lập giống như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Từ Xung nở nụ cười thâm trầm, "Kỳ thật một bước này ta đã đi rồi, đây không phải lần đầu tiên ta giết người, cũng không phải bây giờ ta mới thế này."

Chẳng qua ta che giấu quá tốt nên các người chưa từng phát hiện ra Từ Xung rốt cuộc là người như thế nào."

Lòng Triệu Tử Mai chấn động, hấn bỗng nghĩ tới bóng dáng chị mình, lại thấy bản thân vươn tay đẩy nhẹ lưng nàng ấy.

"Đông" một tiếng, nàng ngã xuống.

Hấn nhớ rõ nước giếng thực đen, giống vực sâu trước mặt.

"Chỉ cần bước một bước đầu tiên thì sẽ không quay đầu được nữa ư?"

Không biết Triệu Tử Mai đang tự hỏi hay đang hỏi Từ Xung.

"Không thể quay đầu, cũng không thể trở về."

Giọng Từ Xung vang lên bên tai hấn rồi tan đi, càng ngày càng xa.

Hấn chợt quay đầu lại chỉ thấy chuôi Thượng Phương Bảo Kiếm bị Từ Xung ném lại đang lẻ loi nằm bên vách núi, không khác gì kiếm bình thường, âm đạm không ánh sáng.

Chương 191: 191: Vô Cùng Các

Khi ta còn nhỏ đã gặp chúng nó.

Khi đó ta theo chú mình bán thịt và đồ ăn ở chợ, thường sẽ bận tới nửa đêm mới có thể về nhà.

Cửa thôn có một chiếc cầu gỗ, hàng năm không được tu sửa nên đã cũ tới độ sắp mục nát hết.

Khe hở giữa các tấm gỗ rất lớn, thường xuyên khiến ta bị vấp.

Ta còn từng làm rơi một cái giày ở đó và bị chú mắng thậm tệ.

Chúng nó trốn dưới gầm cầu, con sông bên dưới sớm đã không có nước, bên trong đầy rác rưởi, và chúng nó thì ở đó lục tìm đồ ăn còn thừa lại.

Vào cái hôm ta đánh mất giày và phải đi tìm, ngay từ đầu ta còn tưởng đó chỉ là mấy con chó hoang đang đi kiếm ăn, nhưng lúc nhìn thấy những đôi mắt đó ta lập tức biết đó là cái gì.

Chúng có đôi mắt đỏ rực, mủ huyết chảy ra cũng là màu đỏ, bên trong lại có ánh huỳnh quang giống như sơn đỏ chưa khô.

Nhưng kỳ quái là dù diện mạo tụi nó xấu xí nhưng ta lại không sợ, ngược lại chúng nó mới có vẻ sợ ta.

Bởi vì lúc phát hiện ta đang chăm chú nhìn chúng thế là cả lũ bỗng chốc tan đi, ẩn kín trong bóng đêm.

Sau đó lại có một ngày ta bán được rất nhiều đồ ăn và thịt, chú ta vui vẻ cho ta một cục xương nhiều thịt.

Ta vừa đi vừa gặm cây xương kia, tới cửa thôn thì cốt tủy bên trong cũng bị ta mút hết mà ta vẫn luyến tiếc không ném.

Lúc đi qua cây cầu gỗ ta vẫn “bẹp bẹp” mút cây xương đã chẳng còn gì.

Đúng lúc ấy ta nghe thấy tiếng tặc lưỡi ỵ hết vang lên dưới gầm cầu, rớt vào tai ta.

Không cần nhìn ta cũng biết đó là cái gì.

Ngày đó tâm tình của ta tốt, xương cốt cũng đã bị gặm sạch nên ta vung tay ném cục xương xuống dưới cầu.

Không ngoài ý muốn, ta lập tức nghe thấy tiếng tranh nhau, tiếng nhai xương rau rấu.

Hàm răng chúng nó lợi hại hơn ta nên xương cốt cũng bị nhai nát, dưới gầm cầu có tiếng “Rốp rốp” giòn vang.

Ta thậm chí còn cảm thấy tiếng động ấy rõ ràng tới độ khiến mặt cầu rung lên, nhưng kỳ quái là chú ta lại chẳng phát hiện ra.

Giống như chỉ có mình ta là nhìn thấy chúng nó.

Ta không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Ngày hôm sau việc làm ăn của sạp hàng càng tốt hơn, chú ta bán sạch mọi đồ bày ra, đến thịt thăn bình thường đắt nên ít ai mua mà hôm ấy cũng bị người ta tranh nhau mua.

Đận rợn cả ngày chú ta cứng phải trợn mắt, ông ấy vuốt túi tiền căng phòng nói với ta: “A Vinh, hôm nay thúc thúc mua cho cháu vịt hầm rượu nhé, vịt hầm rượu ấy.”

Vịt hầm rượu là món ngon tới ăn tết ta cũng chẳng được ăn, thế mà ngày ấy ta lại được thưởng thức.

Ta có cái miệng trời sinh bắt bẻ hơn kẻ khác, cho nên từ nhỏ ta đã biết bộ phận nào của thứ nào là ngon nhất, và nấu thế nào là thích hợp nhất.

Ví dụ như vịt, món này có thể nướng, hầm thành canh, luộc, nấu thịt đông.

Tất cả bộ phận trên người nó đều là bảo bối, ngực, xương ức, cổ, đầu lưỡi, bàn chân, chỗ nào cũng là mỹ vị khó có được.

Nhưng phần ngon nhất của con vịt là mè.

Ta đã từng nghiên cứu và biết ngày thường vịt phải ăn đá, sau đó những hòn đá nhỏ sẽ bị giữ ở dạ dày và cọ xát nghiền nát đồ ăn.

Vì thế da dày của vịt rất cứng, thịt chắc, nhai sướng cái miệng.
Chú ta đương nhiên không biết, cho nên đem đó mè của con vịt về tay ta.

Sau khi ăn uống no đủ ta cũng không quên tụi nó, ta mang đồng xương trên bàn ném xuống dưới cầu.
Từ ngày đó việc làm ăn của chú ta càng ngày càng tốt, mỗi ngày chúng ta đều có thu hoạch lớn, luôn bán hết hàng.

Cho dù là năm đói kém, những sạp khác trên chợ không người hỏi thăm thì nhà chúng ta vẫn làm ăn đều.

(Ebooktruyen.net) Nhưng càng kiếm nhiều thì kẻ đố mắt càng nhiều, chú ta lại nóng tính, gặp chuyện luôn không chịu thua cho nên vào một buổi chạng vạng gió thảm mưa sầu ông ta bị đồ tể sạp bên cạnh dùng một con dao giết heo đâm vào bụng và cứ thế ra đi.

Từ nhỏ ta đã không có cha mẹ, hiện tại đến chỗ dựa duy nhất cũng chẳng còn thế nên sau đó ta làm sao để lặn lê bò lét mà lớn lên thì chắc người cũng đoán được rồi.

Dì Vinh lau khóe mắt ướt ướt và thoát khỏi hồi ức.

Bỗng nhiên bà hít hít mũi, đứng lên nhào người ra ngoài cửa sổ gọi một tiểu nhị đang vội vã bung khay đi ngang qua, "Mang đĩa trúc tràng kia lại đây."

Tiểu nhị thành linh nghe thấy bà ấy gọi thì vội ngừng bước đi tới bên cửa sổ rồi đưa cái khay qua.

Dì Vinh nhắc cái nắp trên cái khay mạ vàng ra rồi nhẹ hít hít mũi người phần trúc tràng được rán khô vàng bên trên sau đó hơi nhíu mày.

Bà đã lớn tuổi, giữa mày có nếp nhăn mờ nhạt, không cần nhíu nhiều đã hiện rõ.

Bây giờ mấy khối thịt chen chúc để lộ ba nếp nhăn thật sâu.

"Nguyên liệu nấu ăn không đúng, hôm nay lấy ruột của nhà ai?" Dì Vinh nhìn chằm chằm món ruột chiên thơm nức, ánh mắt như kim châm giống như có thể xuyên qua nó.

"Hôm nay sạp nhà họ Lưu không đủ ruột nên phải mua mấy cân của hàng bên cạnh." Tiểu nhị bị hỏi thì hơi chột dạ, nhưng thứ trong tay hẳn chính là trúc tràng, cái này hẳn vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

"Là ruột, nhưng không phải phần ruột phía trước ruột non, chỉ có đoạn ấy mới giòn, nhai có vị, nếu không phải chỗ ấy thì không thể làm được." Dì Vinh nói xong thì lấy tay đề lên phần đầu của miếng ruột và liên tục lắc đầu, môi bắt mẩn nhăn lại, "Người xem, căn bản không có dãn, độ dày cũng không đủ, trúc tràng thế này căn bản không thể ăn, để khách thưởng thức chẳng phải quăng bảng hiệu à?"

"Nhưng dì Vinh, ngài còn chưa nếm, sao biết nguyên liệu nấu ăn không đúng? Chẳng lẽ ngài đoán được ư? Nhưng khay còn nắp che kín mít....." Tiểu nhị biết bà ấy không có ý moi móc lỗi lầm, nhưng hẳn thật sự không hiểu.

Người trước mặt sao có thể thông qua khứu giác phán đoán chất lượng nguyên liệu nấu ăn? Hẳn tò mò nên không nhịn được hỏi nhiều một câu.

Dì Vinh cười với hắn, "Nếu ta nói là ruột này nói với ta người có tin không?"

"A? Nguyên liệu nấu ăn cũng nói chuyện sao?" Tiểu nhị há hốc miệng, to đến độ nhét được quả trứng gà.

Dì Vinh cười càng vui vẻ hơn, lộ ra bộ răng vàng sáng long lanh bên trong, "Đi đi, đi đổi đĩa khác, nói cho người chọn mua đồ không được lấy ruột của nhà kia nữa."

Cửa sổ bị đóng lại, tiểu nhị lại ngậy ra nửa ngày mới vội vã rời đi.

Thấy hắn đi rồi dì Vinh mới quay đầu nhìn về phía Tử Phủ lúc này vẫn ngồi phía sau lặng im không nói chuyện.

Bà chậm rãi nói, "Người đừng kinh ngạc, nếu từ nhỏ người đã tiếp xúc với thịt và đồ ăn, dù ngẫu nhiên ngửi gặt cũng ngửi ra sạp thịt thì người cũng có thể phân rõ mùi vị của mỗi bộ phận."

"Ngài quá khiêm tốn rồi," Tử Phủ mỉm cười với bà, "Nếu thật sự dễ dàng thế thì sao Vô Cùng Các có thể trở thành một tiệm ăn nổi tiếng cả nước chứ?"

Chương 192: 192: Ăn

Vô Cùng Các là tiệm ăn quy mô lớn nhất khắp thiên hạ, cũng là tiệm ăn nổi tiếng ngon nhất thiên hạ.

Hai chữ "Ngon nhất" nghe có vẻ hơi ngoa nhưng phàm là người đã tới Vô Cùng Các thì lúc đi ra sẽ phải vỗ bụng nói hai chữ này.

Nơi này có thể thỏa mãn người bắt bẻ nhất, có thể kích thích khát vọng của mọi người với đồ ăn bởi vì mỗi một món ăn nơi đây đều được vị đầu bếp trứ danh thiên hạ tỉ mỉ nấu ra.

Nhưng đừng hiểu lầm, vị đầu bếp ở đây không phải nói Vô Cùng Các chỉ có một đầu bếp, mà là nói mỗi đầu bếp ở đây chỉ làm một món đồ ăn.

Người đó sẽ dành tâm huyết cả đời của mình, dùng sở học cả đời chỉ để làm ra món ăn này.

Đúng vậy, Vô Cùng Các hội tụ đầu bếp trứ danh trong thiên hạ, phong cách của bọn họ khác nhau, ai cũng có sở trường riêng, nhưng không gian để bọn họ phát huy lại rất hẹp.

Bởi vì dì Vinh chỉ cho phép bọn họ làm một món ăn, nhưng phải làm cho tốt nhất.

Cả đời làm một món đồ ăn không phải thực dễ dàng ư? Nhưng dì Vinh lại không cho là thế, mỗi món ăn đều phải thỏa mãn khẩu vị của mọi người.

Muốn thế thì trước tiên phải nghiên cứu, sau đó phải thực hiện hoàn mỹ, lửa không chế tốt mới có thể phối hợp đầy đủ sắc, hương, vị, hình thái, khí chất thành một thể thống nhất.

Mấu chốt nhất chính là mọi người ở những nơi khác nhau sẽ có thói quen ăn uống khác biệt, người Mãn Việt thích ăn đồ hải sản, cơm ăn là phải có canh.

Người Việt thích đồ thanh đạm, không cần nấu quá lâu.

Người Tương Ngọc ăn uống thích cay, tuy trước mặt đều là sơn hào hải vị nhưng không có ớt thì không đụng đũa.

Người phương bắc thích ăn hành tỏi, cũng lấy đó làm bản sắc.....

Ở trong mắt dì Vinh, muốn thỏa mãn mọi thực khách là một chuyện cực kỳ khó.

Thế nên bà yêu cầu mỗi một đầu bếp đều phải làm tốt nhất, đã tốt rồi còn phải tốt hơn.

Bọn họ cần dùng tài năng cả đời chế biến một món ăn, mà nguyên liệu nấu ăn đều phải do bà quản lý.

Nếu nói đến việc bỏ món tiền lớn mời nhiều đầu bếp tới và để bọn họ chỉ làm một món ăn thì có lẽ tiệm ăn khác cũng có thể làm được.

Nhưng khâu chọn nguyên liệu thì giống như ánh trăng trên bầu trời, muốn hái cũng không thể hái được, chỉ có thể ngưỡng mộ.

Bởi vì việc đánh giá và lựa chọn đúng nguyên liệu nấu ăn là một loại thiên phú, chỉ có dì Vinh có.

Tên đầy đủ của bà là Ngô Quế Vinh, xuất thân nghèo khổ, cha mẹ mất sớm, từ nhỏ đi theo chú mình sống qua ngày, là đứa nhỏ lớn lên trong khốn khổ.

Nhưng bà lại có một điểm khác với người thường, đó chính là vĩnh viễn có thể phát hiện ra bộ phận ngon nhất của một nguyên liệu, mặc kệ là thức ăn chay hay mặn.

Loại thiên phú này càng thêm rõ ràng khi bà mở tiệm cơm.

Đồ ăn của Vô Cùng Các lấy chất lượng nguyên liệu làm chủ, nấu nướng chỉ là phụ.

Ví dụ như nói tới món cua, dì Vinh lựa chọn cua có vị ngọt lành hơn cua biển thông thường, gạch không bị đông lại, sợi thịt cũng trơn mềm hơn.

Con cua ấy tuy lớn nhưng vỏ mỏng, cực kỳ ngon miệng.

Việc chuẩn bị nguyên liệu đương nhiên cũng hết sức tinh xảo, sau khi bóc mai làm sạch người ta chia làm càng, thân và mai.

Càng cua xào nhanh qua dầu nóng, thân cua thì bỏ thêm rượu hoa điều cho vào vỉ hấp chín.

Mai cua thì rót thêm trứng gà cũng bỏ vào vỉ hấp, cũng không cần thêm gia vị gì.

Lại ví dụ như món gà ngâm muối, màu sắc trong suốt, da dai mà thịt thì mềm.

Để làm được như thế thì việc chọn gà là vô cùng quan trọng.

Người ta phải chọn gà Tam Hoàng, Trạng Giang, Văn Xương, Thanh Xa, cân nặng nhất định phải không chế trên dưới 2 cân (chùng 1kg), tuổi phải từ 3 tháng trở lên lại không thể vượt qua 4 tháng.

Tốt nhất là chọn gà mới bắt đầu đẻ trứng, như vậy ăn vừa mềm lại chắc.

Lúc nấu càng phải quan sát xem đùi gà co lại thế nào, lúc nấu chín phải lập tức vớt ra sau đó cho vào nước muối đun sôi mà ngâm ngay thì mới khiến thịt gà co lại, duy trì vị ngon miệng.

Bởi vì có sự nghiêm khắc đối với nguyên liệu nấu ăn và cách nấu nướng này nên thanh danh Vô Cùng Các truyền xa cả nước, có thể nói không người không biết, không người không hiểu.

Vô số danh nhân khách quý, người hâm mộ đều nghe tiếng mà đến.

Mấy năm nay, khách tới Vô Cùng Các nườm nượp, thậm chí còn có người không tiếc từ nơi khác đến chỉ vì thỏa mãn cái lưỡi và an ủi dạ dày của mình.

Di Vinh là người Lĩnh Nam cho nên sân rộng nhất trong Vô Cùng Các đặt tên là Lĩnh Nam lâm viên.

Nơi này rộng lớn thông suốt, bày biện đẹp đẽ.

Vườn này ở phía bắc, cửa hướng phía nam, có hồ nước hình bát giác, hành lang cong, gác mái đi từ đông sang tây.

Kiến trúc được xây dựng vòng quanh hồ nước, chủ cảnh được bố trí theo cuộn chỉ, nơi nơi ăn khớp nhịp nhàng.

Cả sân có tam lâu, cửu các, ngũ đình, thập đài, ngũ trì, tam kiều, 36 thính và 15 phòng.

Trong đó thính phòng lớn nhất gọi là Du Âm Sơn Bàng, ở trong một viện riêng phía bắc của khu lâm viên nối với cửa sau của Vô Cùng Các.

(Ebooktruyen.net) Phía trước phòng có một tòa núi giả bằng san hô, trên đó để một bồn hoa mai, mặc dù đi vào từ ngoài cũng khó nhìn được cảnh tượng trong phòng, tính bảo mật cực kỳ cao.

Phòng này chuyên dùng để chiêu đãi khách quý tới đây, nghe nói ngay cả Hoàng Thượng cũng từng đi qua nơi này, chẳng qua đây là thật hay giả khó mà phân biệt.

Hiện tại trăng đã ngả về tây, ánh sao âm đạm, khách trong viện đã sớm tan.

Đây là khoảng thời gian yên lặng nhất của Vô Cùng Các.

Từ Phủ trốn sau núi giả, dán cả người lên vách san hô lạnh băng, kín kẽ gần như hòa làm một với nó.

Xuyên qua khe hở của góc san hô đôi mắt hẩn không chớp mà nhìn về phía căn phòng kia.

Ánh nến được đốt lên, căn phòng vốn tối om nay hiện ra màu cam đỏ ấm áp, song cửa khắc hoa tinh xảo in hình một cái bóng.

Vô Cùng Các hấp dẫn thực khách khắp thiên hạ, trong những người này đương nhiên không thể thiếu hai con sâu thềm ăn là Mục Tiểu Ngộ và Mục què.

Mấy năm trước hai người đã tới đây, cũng ở chỗ này tiêu hết toàn bộ bạc trên người mình.

Nhưng dù thế bọn họ vẫn tiếc nuôi vì ở góc sân có mấy cái bếp lò đun canh sôi ừng ực, mỗi ngày chỉ bán 100 phần, mỗi người chỉ được một phần.

Ngoài ra còn có vịt nướng, nghe nói chỉ cần một cái là mồm miệng ứa nước miếng, cũng mỗi ngày chỉ bán 100 con, tới chậm là không có ăn. Mục Tiểu Ngộ và Mục què năm đó vì tới muộn nên không ăn được hai món này.

Bởi vậy mới tờ mờ sáng hôm nay Mục què đã dậy, rửa mặt chải đầu qua loa là ồn ào đòi tới Vô Cùng Các. Đã nhiều ngày nay Triệu Tử Mai tỉnh rất sớm, một câu Từ Xung nói trước khi nhảy vực vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hấn, đặc biệt khi đêm khuya tĩnh lặng.

Những lời này như một cây búa lạnh băng đánh vào đầu khiến hấn khó mà ngủ được. Cho nên lúc lòng hấn đang loạn như ma thành linh nghe được Mục què ồn ào muốn đi tìm đồ ăn thế là hấn cảm thấy trong lòng an ổn hơn, suy nghĩ vẫn luôn lang thang bên ngoài rốt cuộc cũng trở về vị trí cũ. Pháo hoa nhân gian có lẽ thực sự có thể chữa khỏi những rối rắm phiền muộn trong tâm hồn.

Ít nhất giờ khắc này hấn quả thực nghĩ thế. Vì thế Triệu Tử Mai lặn long lóc từ trên giường bò dậy, xốc cửa sổ cao giọng với ra bên ngoài, "Tiền bối, ta đi với ngài."

Chương 193: 193: Phi Thúy

Mục què đang vội vã muốn ra cửa nghe thấy Triệu Tử Mai ở trong phòng gọi thì vội ngừng bước quay đầu hỏi, "Công tử, ngài có nghe nói tới Vô Cùng Các chưa?"

Triệu Tử Mai vừa mặc quần áo vừa đi giày và nói với ông ta, "Nghe rồi, cha ta có một vị học sinh, ngày lễ tết nào cũng sẽ mang vịt của Vô Cùng Các tới làm quà."

Từ nơi này đưa tới kinh thành nên vịt đã sớm nguội lạnh, đun nóng lên ăn lại không ngon được như lúc mới ra nồi.

Nhưng dù vậy cha ta vẫn khen không dứt miệng, nói là ngự trù trong cung làm cũng không ngon bằng.

Hôm nay ta cũng muốn ném thử xem vịt mới ra lò sẽ ngon tới mức nào." Mục què nghe xong thì chép miệng, "Ai u, quả nhiên là danh môn vọng tộc, mỗi năm đều có người mang vịt của Vô Cùng Các tới tận nhà."

Lão phu mệnh khổ, một món đồ ăn cũng khiến ta thêm mấy năm, hôm nay còn không biết có mua được hay không....."

Khi nói chuyện, Triệu Tử Mai đã mặc xong áo và đi ra ngoài, tiếp theo là Bảo Điền đang ngáp liên tục.

Hai người đi theo Mục què ra cửa, ai biết phía sau lại vang lên một giọng lạnh lẽo, thô ráp, mang theo chút mất kiên nhẫn.

Đây không phải Tang thì là ai.

"Chuẩn bị đi ăn mảnh sao? Để ta lại khách điểm một mình là có ý gì?"

Lúc này nó đã mặc áo quần chỉnh tề, bên ngoài vẫn chỉ có một cái áo đơn che chở cái áo cộc tay bên trong.

Hai tay áo đều xắn lên, lộ ra cẳng tay mảnh khảnh trắng nõn.

Thấy ba người nhìn chằm chằm mình thế là nó vội đội mũ trùm lên nói với Mục què, "Lăn lộn từ sáng sớm khiến người ta tỉnh luôn, sao nào, không muốn ta đi cùng hả?"

"Ngài..... Lão nhân gia ngài cũng..... cũng muốn đi à?" Mục què bị nó trừng mắt thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng vẫn mơ màng, không hiểu ý của nó.

Triệu Tử Mai không nói chuyện mà chỉ nhìn thẳng Tang, trông mắt nó vẫn màu đỏ, nhưng không đỏ như trước nữa.

Trước kia đôi mắt nó giống ngọn lửa hùng hục, hiện tại lại lộ ra vẻ hồng nhạt.

Điểm này lúc ở Ai Lao Sơn hấn đã phát hiện ra, nhưng khi ấy hấn tưởng mình nhìn lầm, hơn nữa tâm trí hấn đều đặt trên người Từ Xung nên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng mấy ngày nay hấn ngầm quan sát nó lại phát hiện đôi mắt Tang quả thực có chút biến hóa nho nhỏ.

Đặc biệt là con ngươi —— trông mắt của nó trước kia giống hai cục máu sáng trong, hiện tại màu đỏ không còn đậm, chỉ giống nhụy hoa đỏ quỳên.

Hơn nữa mấy ngày này hình như nó cũng đàn độn hơn, so với bộ dạng cuồng dã lúc trước thì đúng là hai người.

Phát hiện này khiến lòng Triệu Tử Mai khó tránh khỏi hoang mang, nhưng lại không dám nói với người khác.

Bởi vì ngay cả Tang hình như cũng chưa phát hiện ra biến hóa của mình.

Nó không giống trước kia, không còn lúc nào cũng hùng hổ với Mục Tiểu Ngộ ở trong cơ thể này và mắng nàng bị đoạt xác còn không yên phận, lúc nào cũng muốn đảo khách thành chủ.

Nhưng vì sao Tang không phát hiện ra nhỉ? Triệu Tử Mai không rõ, giống như hấn không hiểu rốt cuộc Mục Tiểu Ngộ có trở về nữa hay không.

Bởi vì tràng hạt đã bị vỡ nát ở cạnh tháp trẻ con nên không bao giờ có khả năng tìm lại được.

Nhưng hiện tại thấy nó ăn mặc chỉnh tề muốn cùng bọn họ đi ra ngoài, tới Vô Cùng Các thế là tìm hấn đập thành thịch.

Tang cũng ăn đồ ăn của nhân loại nhưng đó chỉ là để thân thể Mục Tiểu Ngộ có dinh dưỡng duy trì sự sống cho nên nó không thể không ăn.

Ngày thường nó ăn uống cực đơn giản, một bát cháo trắng, nửa cái mìn thầu, nhạt nhẽo đến độ Triệu Tử Mai còn đau lòng thay Mục Tiểu Ngộ. Nàng chính là người thích ăn ngon, ước mơ đời này chính là có thể ăn đủ món ngon trong thiên hạ.

Hiện tại không chỉ có linh hồn bị Tang vây khốn, đến miệng cũng bị nó quấn chặt.

Cuộc sống này của Mục Tiểu Ngộ đúng là quá không như ý.

Nhưng hôm nay Tang lại có thái độ khác thường, nguyên nhân ở đây hẳn phải đánh giá kỹ.

Chẳng lẽ Mục Tiểu Ngộ thật sự thành công chiếm lại thành trì trong lúc nào bọn họ không hay ư? Nàng chuẩn bị đoạt lại thân thể mình, mặc dù không có xuyên tràng hạt nữa cũng không vấn đề gì ư?

Đương nhiên không phải chỉ mình hấn nghĩ thế, Mục què cũng sợ hãi nói một câu, "Ngài đến Vô Cùng Các làm..... làm gì?"

Tang dừng lại, ánh mắt nhìn ông ta như nhìn kẻ ngốc, "Đến tiệm ăn mà không ăn cơm, chẳng lẽ đi đánh bạc? Đi tắm? Đi nghe diễn?"

Mục què còn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói lấp, "Ngài đói.....đói bụng sao? Muốn ăn đồ ăn ư?"

Tang sờ sờ bụng, trên mặt lộ ra một chút hoang mang, "Gần đây ta luôn cảm thấy bụng trống trơn, giống có thứ gì đó đang đánh trống trong đó."

Nói tới đây, nó bỗng nhiên nhíu mày nhìn về phía Triệu Tử Mai vẫn giữ im lặng đứng ở một bên và hí mắt hỏi, "Người đang nghĩ cái gì, sao không nói gì hết?"

Triệu Tử Mai cụp mi rũ mắt nhìn chằm chằm mặt giày, môi nở nụ cười ôn tồn, "Mùa đông ăn nhiều bổ người, hưởng chi ngài hiện tại bị vây trong thân thể phàm tục, đói bụng là bình thường, muốn ăn cái gì thì ăn."

Hấn nói cực kỳ chân thành nhưng Tang vẫn mang vẻ mặt nghi ngờ, cẩn thận đánh giá khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ tái nhợt kia một lát mới "Hừ" một

tiếng và sai bước đi về phía trước.

Nhưng dù thế nó vẫn không nhận được cảnh cáo: "Tiểu tử, ngươi chứa một bụng toàn ý xấu, đừng tưởng ta không biết."

Ngươi muốn nàng kia trở về phải không? Ta khuyên ngươi đừng vọng tưởng thì hơn, có ta ở đây một ngày thì nàng ta tuyệt đối không về được.

Không bằng ngươi thành thật nhanh chóng trở lại kinh thành, tìm được ghi chú của cha ngươi đến lúc ấy ta sẽ tự rời đi, tuyệt đối không trì hoãn."

Nói xong, nó quay đầu lại nhìn Triệu Tử Mai liếc mắt một cái, trong đôi mắt màu hồng phản lộ ra vẻ sáng quắc.

Có thể vui sướng ở Vô Cùng Các ăn một bữa cơm cũng không phải việc dễ dàng.

Lúc bọn họ đuổi tới nơi thì Vô Cùng Các chưa mở nhưng ngoài cửa đã có một hàng dài, vòng quanh sân nửa vòng.

"Hơ, chỗ này to quá, ở kinh thành và Châu Âu ta cũng chưa từng thấy tiệm ăn nào lớn thế này." Cách tường cao xây bằng gạch, Bảo Điền nhìn đỉnh đài lầu các bên trong và tâm tặc khen vài câu.

Triệu Tử Mai không nhìn vào bên trong, ngược lại nhìn chăm chăm ngọn núi mọc đầy từng bách xanh thẫm phía sau tiệm ăn và cười nói, "Quả nhiên là rượu thơm không sợ hẻm sâu."

Vô Cùng Các này xây tại nơi hoang vắng như vậy mà vẫn có người nối liền không dứt tới đây ăn cơm."

Nói xong câu đó lại thấy Tang đang ôm cánh tay đứng ở ven tường, hơi ngửa đầu, cánh mũi nhẹ nhàng nhấp máy, trên mặt là một bộ ngây thơ vô tội giống như chung quanh ồn ào cũng chẳng liên quan gì tới nó.

Lòng Triệu Tử Mai nảy ra một ý, hấn cất bước đi tới bên người nó.

Nhưng chưa động thì đôi mắt hấn lại bị một tia sáng lóa lên làm chói mắt nên phải chớp chớp, sau đó hấn chăm chú nhìn về nơi phát ra ánh sáng kia.

"Hả, cửa sau của Vô Cùng Các sao lại phải xây một đồng thềm ngọc vậy?"

Hắn cảm thán một tiếng và nhìn những bậc thềm bằng ngọc kia, ngay sau đó đôi mắt lại trùng lớn: Ánh sáng tan đi, trước mặt hắn trở nên rõ ràng hơn.

Hắn thấy Ó bậc thang trước mặt đều được khắc từ phi thúy Đế Vương Lục, màu xanh đậm trầm ổn, tựa như một cái hồ sâu xanh thẳm.

Chương 194: 194: Phong Thủy

Đế Vương Lục là cục phẩm trong đám ngọc phi thúy, tương truyền vào triều Minh hoàng đế Vạn Lịch đã coi nó như thần vật trân quý vì có màu mắt mèo và gọi nó là "Miêu tình lục".

Đại ngọc chôn cùng Vạn Lịch để có 20 khối kim quả nạm bảo thạch, mỗi kim quả đều có khung bằng vàng, hình kim thác, ở giữa chính là Đế Vương Lục, xung quanh là hồng bảo thạch và trân châu.

Nghe nói tổng cộng mất 20 khối Đế Vương Lục, hồng bảo thạch là 91 khối, trong đó thứ giá trị nhất chính là Đế Vương Lục.

"Lão thái hậu làm một cái vương miện vàng nạm một lượng lớn trân châu và các loại đá quý, ngoài ra còn có 2 khối Đế Vương Lục.

Nhưng theo ta được biết hai khối kia cũng chỉ to bằng đồng tiền," Triệu Tử Mai xoa cằm, cúi đầu nhìn bạc thềm làm bằng ngọc phi thúy sau đó khẽ lắc đầu nói, "Ta chưa bao giờ gặp vật nào xa hoa lãng phí thế này, cũng không biết vì sao chủ nhân của Vô Cùng Các lại muốn đặt một tòa thềm đá giá trị liên thành thế này ở cửa sau cửa viện.

Bà ta không sợ thứ này bị trộm đi ư?"

"Thềm đá này đã ở đây từ ngày mới có Vô Cùng Các, tính lên cũng đã 10 năm nhưng chưa bao giờ phát sinh chuyện trộm cắp."

Một giọng nói mát lạnh vang lên bên cạnh, Triệu Tử Mai quay đầu nhìn lên thì phát hiện một tiểu nhị đang dọn mấy chõng băng ghế.

Lúc này hắn đang đứng bên cạnh, thế bài bên hông hắn viết hai chữ: Tử Phủ, hắn là tên của hắn.

"Các vị khách quan, các ngài nghỉ chân trước," Tử Phủ vừa nói vừa nhìn thoáng qua đội ngũ dài như con rồng trước mặt và cười nịnh nọt, "Các vị thấy rồi đó, phía trước còn nhiều người, ta nghĩ tới lượt các ngài thì hắn

phải tới nửa buổi chiều.”

Tang trầm mặt hỏi, “Lâu như vậy sao?”

Tử Phủ cười khỏ, “Khách quan, ngài lần đầu tiên đến Vô Cùng Các phải không? Ngài xem những người phía trước đi, rất nhiều người bắt đầu xếp hàng từ nửa đêm chỉ để ăn một bữa cơm trưa thôi đó.

Sáng sớm ngài tới thì chỉ có thể kiên nhẫn chờ một chút.”

Triệu Tử Mai cho rằng Tang sẽ nói câu “Lão tử không đợi” sau đó quay đầu đi ngay, ai ngờ nó lại chỉ do dự một chút sau đó giật lấy băng ghế trong tay Tử Phủ và ngồi xuống.

Thấy thế Mục què sớm đứng một cũng theo Bảo Điền ngồi xuống.

Chỉ có Triệu Tử Mai còn đứng cạnh Tử Phủ và hỏi thăm tình huống của Vô Cùng Các.

“Tiểu ca, xây thêm đá phi thủy phía cửa sau là vì cửa sau của Vô Cùng Các dùng cho việc đón khách quý không cần xếp hàng đứng không?”

Tử Phủ bị hấn hỏi thì sững sốt sau đó chợt cười nói, “Sao có thể? Cửa sau của Vô Cùng Các chưa bao giờ mở, ít nhất ta chưa từng thấy nó mở.

Công tử xem, nơi này còn có cái khóa lớn ấy.”

Triệu Tử Mai nhìn cánh cửa đó thăm kìa và quả nhiên thấy bên trên có một cái khóa đồng thật lớn bị ánh mặt trời chiếu vào tỏa sáng lấp lánh vì thế càng thêm kinh ngạc, “Nếu cửa sau không mở thì vì sao lại đặt một thứ quý giá như vậy ở đây?”

Lúc hấn nói những lời này núi hoang sau lưng thành linh nổi lên một cơn gió.

Những tùng và bách bị thổi ào ào, giống như tiếng nhạc khi tỏ khi mờ, lúc cao lúc thấp.

(Ebooktruyen.net) Mũ của Tử Phủ cũng bị gió thổi rơi xuống, hấn vội vã cúi người nhặt mũ, ai biết vừa cúi người thì thẻ bài treo bên hông lại rơi xuống.

Trong lúc nhất thời hấn luống cuống tay chân, không biết nên đuổi theo cái mũ càng thổi càng xa hay giữ lấy thẻ bài.

Cũng may Bảo Điền tay mát lạnh lẽ, dùng trường kiếm móc cái mũi tránh cho nó bay xa, Tử Phủ vừa đón cái mũi vừa cảm ơn sau đó lại đón thẻ bài Triệu Tử Mai đưa qua và đeo bên hông.

"Xem ta này, cuống chân cuống tay không ra gì.

Nếu bị dì Vinh nhìn thấy thì khẳng định sẽ bị mắng," hấn lau mồ hôi trên trán sau đó cười nói với Triệu Tử Mai, "Khách quan, thêm ngọc này kỳ thật không phải cho khách nhân dùng, ngài ngắm lại xem, phẩm thúy quý giá như vậy mà bị nhiều người giẫm chân lên thì chẳng phải sớm hỏng rồi ư?" "Vậy thì?" Triệu Tử Mai lại nhìn về phía mấy bậc thêm kia, hiện tại gió vẫn thổi mạnh, phía sau hấn biển rừng cuồn cuộn từng tầng, bị ánh nắng chiếu ra từng lớp sáng tối sâu cạn.

Nhưng một đám cây cối tụ ở bên nhau cũng không có được màu sáng trong như bậc thêm này.

"Đây là phong thủy," Tử Phủ đề cái mũi trên đỉnh đầu và nghiêm túc giải thích, "Trước sau cửa đều có bậc thang với ngụ ý 'từng bước thăng chức', dì Vinh nói làm buôn bán giống như đi ngược dòng nước, không tiến thì sẽ lùi.

Hiện tại nhiều tiệm ăn đã bắt chước Vô Cùng Các, chèo kéo đầu bếp, thọc gậy bánh xe.

Ví dụ ngày hôm qua đi, đầu bếp Cao làm món cua bỗng nhiên xin từ chức không làm nữa.

Nghe nói ông ấy được Túy Tiêu Lâu trong thành lấy giá cao thuê về.

Cũng may dì Vinh di cơ trí, nhân duyên lại tốt nên để người đuổi 20 dặm đường, tìm được một vị sư phụ già tạm thời thay thế vị trí kia mới miễn cưỡng vượt qua một ải khó khăn....."

Tử Phủ nói rất hăng say, còn Triệu Tử Mai lại rơi vào trầm tư: Phong thủy là thứ người làm buôn bán nào cũng để ý, nhưng mặc dù để ý thì cũng không tới mức xây một tòa thêm ngọc giá trị thiên kim chứ? Tử Phủ chỉ mới nói một phần, phần còn lại hấn không biết hay cố ý giấu diếm đây?

Triệu Tử Mai không rõ ràng lắm, cũng không có hơi sức nghĩ tiếp, bởi vì Tang bỗng nhiên đứng lên, ngửa đầu hít hít.

“Mới vừa rồi là mùi gì thế?”

Nó vừa hỏi thì trong mắt đã lộ ra khát vọng.

Anh đào thịt, món ăn cũng như tên, màu sắc hồng rực, được viên nhỏ, da mềm vị ngọt đậm.

Lúc thành món thứ này giống như anh đào chín, đặt trên đĩa lá xanh biếc. Nhưng muốn làm được món này không phải dễ, bởi vì phải dựa theo trình tự làm việc nghiêm khắc.

Đồ ăn này cần dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu thịt chín, ba bốn canh giờ sau mỡ heo đều tan hết, lúc này mới bỏ anh đào đã bỏ hạt vào nấu chung.

Sau khi nấu xong gạn bỏ cạn, lúc bỏ ra nồi thì tưới nước cốt anh đào lên để tăng vị ngọt và mùi trái cây.

Lúc bung món này lên bàn đã không còn thịt mỡ béo ngậy, ăn vào miệng ngọt lại không ngậy, dai mà không bị khô.

Như thế này mới xem như thành công.

Tang đứng ở ngoài tường ngửi được mùi hương của món anh đào thịt nhưng lúc được ăn vào miệng thì quả thực phải đợi tới hoàng hôn buông xuống, không khác gì Tử Phủ nói.

Nó giống như đã đốt đến nóng nảy, đôi mắt chăm chú nhìn vào đĩa thịt anh đào đỏ rực, gần như muốn phát sáng.

“Nhìn có vẻ không tồi.” Nó cầm lấy chiếc đũa, nhẹ nuốt một ngụm nước miếng, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm khước miệng.

“Anh đào thịt là một món ăn của Vô Cùng Các, ngài thử một lần đi.

Nghe nói rất nhiều người thử món này xong đều cảm động tới rơi lệ không ngừng.

Một là họ cảm thán đồ ăn trước kia đúng là rác rưởi, thứ hai là sợ về sau không thể lại ăn được món nào thần kỳ như thế này nữa.” Triệu Tử Mai nhìn nó và nhẹ giọng nói.

“Khoa trương.” Tang nhỏ giọng nói ra hai chữ này, nhưng đôi đũa lại không tự giác vươn về phía đĩa anh đào thịt.

Chương 195: 195: Học Nghề

Tang nhìn chăm chăm một khối anh đào thịt sau đó gấp nó lên do dự nhìn một hồi lâu mới thử thò người qua.

Nó ngửi ngửi một chút, lại nhìn chăm chăm trong chốc lát mới thật cẩn thận bỏ miếng thịt kia vào miệng.

Độ dáng ấy không giống đang nhắm nháp món ngon mà giống Thần Nông ném bách thảo, sợ không cẩn thận sẽ bị miếng thịt này độc chết.

Độ dạng kỳ quái này cực kỳ khác những thực khách đang ăn uống thỏa thích chung quanh.

Đến Tử Phủ cũng bị nó hấp dẫn đến hỏi, “Khách quan, sao thế? Anh đào thịt này không hợp khẩu vị của ngài ư?”

Tang còn đang nhắm nuốt, nhai cực kỳ tinh tế và ôn nhu, Triệu Tử Mai chưa bao giờ thấy nó làm việc nào thông thả ung dung như thế.

Lúc này hẳn buồng đũa, cẩn thận đánh giá khuôn mặt nghiêng nghiêng của nó.

“Không tồi, ăn rất ngon.”

Qua hồi lâu, nó mới mở miệng nói ra một câu này, Tử Phủ nhẹ nhàng thử ra, mặt mũi tươi cười nói, “Ta đã nói mà, ta còn chưa gặp vị khách nào không hài lòng với đồ ăn của Vô Cùng Các.”

Khách quan, ngài lại ném thử món ướp hương nấu dầu cá này xem, đúng rồi, đây là điểm tâm, là do di Vinh cải tiến, gọi là sữa tươi chiên giòn, người nào ăn rồi cũng đều nhớ mãi không quên.”

Triệu Tử Mai vốn tưởng Tang sẽ cự tuyệt ân cần của Tử Phủ ai biết nó lại duỗi đũa về phía món sữa tươi kia, gấp một miếng bỏ vào miệng nhai một lúc lâu mới khẽ lắc đầu nói, “Hương vị không tệ nhưng vẫn là anh đào thịt này ăn ngon hơn.”

"Nếu ngài thích ăn thì ta để bọn họ làm thêm một phần nữa nhé." Triệu Tử Mai để phần anh đào thịt đến trước mặt nó, lại múc một muống đầy tràn bỏ vào bát của nó và ôn nhu cười nói, "Khó có lúc ngài thích ăn cái gì đó, vậy ăn nhiều một chút."

Tang cảnh giác liếc hẩn một cái nhưng rốt cuộc vẫn không kháng cự được dụ hoặc trước mặt mà cúi đầu ăn.

Triệu Tử Mai nhìn nó, hơi ngừng lại sau đó mới chuyển ánh mắt sang Mục què ở bên cạnh.

(Ebooktruyen.net) Mục què cũng khác thường, không hề ăn ngấu nghiến mà ngược lại đón lấy ánh mắt hẩn, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra mà gật gật đầu.

Triệu Tử Mai biết ông ấy cũng thấy được, trông mắt của Tang lúc nhìn thấy anh đào thịt vừa rồi đã biến đổi.

Tuy màu hồng phấn nhanh chóng quay lại chiếm toàn bộ con ngươi nhưng hẩn rõ ràng nhìn thấy một khắc kia đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Mục Tiểu Ngộ đã xuất hiện.

Chẳng lẽ một đĩa anh đào thịt này đã đánh thức nàng sao? Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng đây là chuyện chưa từng xảy ra từ khi tràng hạt bị vỡ.

Triệu Tử Mai chậm rãi đứng lên, làm bộ tự nhiên đẩy cái ghế của mình ra ngoài, hành động này của hẩn khiến Tang chú ý.

"Ngươi muốn đi đâu?" Nó ngẩng đầu, lé mắt liếc hẩn.

"Đi ra ngoài."

Hẩn nói cực kỳ rõ ràng, thế nên Tang cũng nguợng không hỏi sâu hơn, nó chỉ hắng giọng một cái sau đó lại dồn lực chú ý tới đĩa anh đào thịt trước mặt.

Phòng trong có mấy nồi đang "Ừng ực ừng ực" bốc khói, mùi quả chua ngọt thổi ra từ song cửa, chui vào mũi Triệu Tử Mai.

Hẩn biết đây là nhà bếp chuyên nấu anh đào thịt của Vô Cùng Các. Căn nhà này rất lớn, mười lăm cái nồi to xếp thành ba hàng, mỗi nồi đều có một vị đầu bếp đứng nấu.

Ai cũng nghiêm túc lại có chút khẩn trương nhìn chằm chằm cái nồi trước mặt, sợ xảy ra sai lầm.

Một nam nhân dáng người ục ịch đang đi vòng quanh ba hàng nồi, nhìn dáng vẻ hẳn là đầu bếp nấu món này.

Ông ta xoay vòng tuần tra, thường mở nắp nồi lên xem các đồ đệ có dựa theo yêu cầu của ông ta mà làm răm rắp không sai lệch hay không.

Bỗng nhiên ông ta phát hiện ra Triệu Tử Mai đang đứng trước cửa sổ nhìn vào trong thế là hét to "Người nào", sau đó vội vàng chạy từ trong phòng ra, tay vung cái muỗng chỉ chỉ vào mặt Triệu Tử Mai hỏi, "Người là ai? Sao lại tới đây? Có phải muốn học lỏm thực đơn không?"

Triệu Tử Mai không nhịn được bật cười, nhưng vẫn không quên hành lễ với vị đầu bếp ấy, "Suỵt, ta muốn học cách làm món này, nhưng dùng từ "trộm" thì không đúng, ta chỉ muốn hỏi ngài vài điều....."

Cái muỗng kia lại vung lên vài lần, nước canh trên đó bắn tới mặt Triệu Tử Mai.

Hắn duỗi tay lau nước canh và nghe thấy đầu bếp béo kia gân cổ hét lên, "Đừng nói có phải trộm hay không, thực đơn của Vô Cùng Các tuyệt đối không thể tiết lộ cho người khác, đây là quy củ của di Vinh, ai dám làm trái? Nếu ta đưa công thức cho người, vậy ngày mai, không, hôm nay ta sẽ phải cuốn gói khỏi đây ngay."

Triệu Tử Mai thấy ông ta nói lời tràn ngập căm phẫn thì vội tiến lên giải thích, "Ngài hiểu lầm rồi.

Ta không phải đầu bếp nhà khác, ta muốn học món này là vì....." Hắn dùng một chút, sửa sang lại từ ngữ trong đầu nói, "Là bởi vì một người bạn của ta rất thích món ăn của ngài, nhưng khả năng về sau nàng ấy sẽ không có nhiều cơ hội tới đây nên ta mới muốn hỏi ngài một hai.

Dù chỉ học được 0,7 phần cũng tốt rồi."

Đầu bếp béo lại không thích nghe hắn giải thích mà tiếp tục vung muỗng lên giống bình khí và đuổi hắn ra ngoài, miệng vẫn ồn ào mắng, "Nơi này không cho người khác vào, đi nhanh đi, nếu không phải ta nể mặt người là khách trong tiệm thì ta đã sớm cầm muỗng đập cho người sưng mấy cục rồi."

"Nhưng mà....."

Triệu Tử Mai vẫn muốn tranh thù một phen, nhưng đầu bếp béo lại thật sự vung muỗng định đánh hắn.

Máy mà trong lúc nghìn cân treo sợi tóc cái cán muỗng lại bị một bàn tay ngăn lại nên hẳn mới thoát khỏi kiếp đầu tóc dính đầy dầu mỡ.

"Sao lại vô lễ với khách như vậy?" Một giọng nói lười biếng truyền đến từ phía sau Triệu Tử Mai.

"Người này muốn trộm công thức anh đào thịt của Vô Cùng Các."

Đầu bếp béo không buông tha, nhất quyết cho rằng Triệu Tử Mai muốn trộm bảo bối của mình.

"Không phải trộm," Triệu Tử Mai nhả nạt sửa lại lời ông ta, "Ta có một người bạn, rất thích món này."

Hiện tại nàng ấy mất trí nhớ, món này có thể giúp nàng ấy nhớ lại đoạn hồi ức kia.

Thế cho nên ta mới muốn hỏi vị sư phụ này cách nấu anh đào thịt, tương lai có thể làm cho nàng ấy ăn."

"Người bạn kia của ngươi là một vị cô nương rất xinh đẹp đúng không?"

Người phía sau cười nói, tuy đùa giỡn nhưng không hề mang theo ngả ngớn.

Triệu Tử Mai không nhìn được quay đầu lại chỉ thấy nam nhân kia xấp xỉ tuổi mình, mặt mày thanh tú, khóe miệng nhếch lên, bên môi tuy chứa một ý cười trêu chọc nhưng lại không hề mang theo địch ý.

Hắn nhìn Triệu Tử Mai, nhẹ nhàng quay đầu đi nói với đầu bếp béo phía sau, "Lâm sư phụ, ngài xem phong độ và khí chất của vị công tử này có giống tiểu nhân đi trộm công thức không?"

Đầu bếp béo gãi gãi gương mặt, lẩm bẩm nói, "Cái này..... ai mà nói được....."

Nam nhân kia khe khẽ thở dài, "Nếu ta nói ngày mai ta muốn mở tiệc chiêu đãi bạn tốt, mời ngài tới trong phủ làm món anh đào thịt thì ngài có vừa lòng không?"

Đầu bếp béo ngây ra, một lúc sau mới không tình nguyện nói, "Thiếu gia muốn ta đến trong phủ nấu ăn thì ta đương nhiên không dám chối, nhưng người bạn trong miệng ngài không phải hẳn chứ?"

Chương 196: 196: Say Rượu

Nam tử trẻ tuổi nhún nhún vai, mặt lộ ra nụ cười tươi xán lạn, “Đoán đúng rồi, nhưng hiện tại ta còn chưa biết tên người bạn này đâu.”

Nói xong, dưới ánh mắt tức giận đến mức tròng mắt lồi ra của đầu bếp béo hần nhìn Triệu Tử Mai và cười tủm tỉm nói, “Tiểu đệ Lâm Tụng Nghiêu, xin hỏi cao danh quý tánh của nhân huynh là gì?”

“Triệu Tử Mai, nhưng vì sao người phải giúp ta?”

Lâm Tụng Nghiêu nhìn biểu tình kinh ngạc của Triệu Tử Mai thì dũi tay vỗ vai hần giống như hai người đã thân quen từ lâu và nói, “Thiên kim khó mua tiếng cười của hồng nhan, một chén anh đào thịt chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ không tốn sức.”

Lúc Triệu Tử Mai trở về thì mọi người đã ăn hòm hòm, ngoài Bảo Điền đặc biệt phần cho hần một đĩa đồ ăn thì cũng chỉ còn dư lại chén dưa trống không.

Trên mặt Mộc què viết bốn chữ “Cảm thấy mỹ mãn” thật to.

Ông ta vừa uống trà vừa huyền thuyên với Bảo Điền, nói chuyện của Mỗ Thành.

Triệu Tử Mai nghe thấy bọn họ nhắc tới tên “Tử Xung” thì trong lòng vẫn không nhin được run lên.

Vì thế hần cầm lấy đĩa, cưỡng bách chính mình nhìn đĩa đồ ăn mùi thơm nức mũi kia.

Nhưng hần phát hiện mỹ thực với mình cũng không có sức hấp dẫn như thế, đặc biệt là khi Mộc què nói tới buổi tối ngày hôm đó.

“Không có thi thể, thực sự quái lạ, đám nha dịch và cả chúng ta tìm khắp trong sơn cốc từ hừng đông đến khi trời tối rồi lại tìm đến hừng đông hôm

sau vẫn không thấy thi thể Từ Xung.

“Chẳng lẽ cỗ thi thể này còn có thể mọc cánh bay chác?”

“Hắn đâu có phải huyễn điệp, sao có thể mọc cánh?” Bảo Điền tiếp một câu.

“Chẳng lẽ..... hắn không chết? Nhưng rơi xuống từ nơi cao như thế, dù không chết thì cũng bị thương, sao có thể tay không rời khỏi đày cốc chứ?”

“Trừ phi.....” Bảo Điền chần chừ nửa ngày cũng không nói ra nửa câu sau giống như chính hắn cũng không tin ý tưởng hoang đường mới vừa nảy ra trong đầu mình.

“Trừ phi hắn được người khác cứu đi.” Tang liếm chút nước trái cây đổ rục bên môi sau đó không ngẩng đầu mà đáp.

“Được người ta cứu ư?”

Mục què và Bảo Điền trằm miệng một lời nói ra mấy chữ này, cùng lúc đó Triệu Tử Mai run tay, một viên anh đào thịt đang gắp cũng rơi xuống bàn.

“Còn đáp án khác sao?” Tang không chút để ý quét mắt liếc hai người, giống như bọn họ là hai kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian này.

“Hình như..... Hình như không có, nhưng hắn được ai cứu? Mà người nọ sao lại có thể thần thông quảng đại mang Từ Xung ra khỏi sơn cốc chứ?”

Tang thở dài, thưởng thức cái đĩa của mình, dùng đầu ngón tay xoay cái đĩa thật nhanh, “Không biết, ngày đó gió tuyết quá lớn, che giấu mọi mùi vị nên ta cũng chẳng ngửi được gì.

Nhưng hắn cũng không phải người lương thiện gì.”

Nếu nó đã nói “Không phải người lương thiện” vậy nhất định không phải người lương thiện, không, nói như vậy có lẽ quá nhẹ nhàng băng quơ, chính xác mà nói thì phải là “Hung thần ác sát” mới đúng.

Cho nên Mục què và Bảo Điền đều trằm mặt, lúc Triệu Tử Mai cho rằng bọn họ rớt cuộc cũng đổi đề tài thì Bảo Điền bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi, “Vậy Tử Dụ cô nương đâu? Một mình nàng rời đi là về Nam Hải ư?”

Tang liếc nhìn Bảo Điền và hỏi, “Quan tâm nàng ta thế là coi trọng người ta hả?”

Bảo Điền lập tức sững sốt, sau đó mặt đỏ bừng lên, đỏ hơn cả anh đào thịt.

Hắn bật dậy, suýt nữa hát đổ cái ghế phía sau, “Đâu phải thế, ta.....”

ta..... ta chỉ cảm thấy nàng đáng thương, tình cảm trao nhầm người.....”

“Đừng kích động, ngồi đi, ngồi, người khác đều đang nhìn người đó.” Tang giống như đồ dành đứa nhỏ mà vỗ vỗ ghé ý bảo Bảo Điền ngồi xuống mới nói tiếp, “Nhưng ta khuyên người đừng có vướng vào vũng lầy này, bởi vì hiện tại hẳn nàng ta cũng không còn nữa.”

“Không còn nữa?” Bảo Điền chớp mắt, bả vai bỗng nhiên rũ xuống, giọng nói lập tức trở nên hữu khí vô lực, “Vì..... vì sao?”

“Nàng ta đưa nội đan cho Tử Xung, một con huyệt điệp mất đi nội đan thì sao có thể bay ra khỏi băng thiên tuyết địa chứ?” Tang nhìn Bảo Điền, trong ánh mắt bỗng nhiên sinh ra một chút nghi hoặc, giống như không hiểu sao hẳn bỗng giống một quả bóng cao su xì hơi.

“Thế gian rất nhiều kẻ khổ vì si tình, đại thần tiên nói đúng, Tử Dụ phạm sai, người cũng đừng lặp lại.” Triệu Tử Mai giống như cuối cùng cũng đặt sự chú ý của bản thân tới đĩa đồ ăn trước mặt.

Hắn nhẹ vỗ lên mu bàn tay Bảo Điền, trên mặt là một nụ cười an ủi, “Đừng khổ sở, về sau ta chắc chắn sẽ sắp xếp cho người một hôn sự tốt, tìm một vị cô nương tâm đầu ý hợp với người.”

Bảo Điền méo miệng, tiếng nói vì bị nghẹn ở họng nên rầu rĩ, “Đa tạ công tử.”

Nói xong hắn đứng dậy đi ra ngoài viện, xuyên qua cửa sổ Triệu Tử Mai nhìn thấy hắn đưa lưng về phía mình và nhìn bầu trời xanh, nỗ lực nén nước mắt không rơi xuống.

“Tình đạo sơ khai là khó quên nhất.” Mục què chậm rãi tổng kết, vừa định uống xong nước trà trong chén thì phía sau bỗng vang lên tiếng hung phấn nho nhỏ.

“Hóa ra ngài chính là Triệu đại nhân, ngài chính là vị Triệu đại nhân phá vụ án của Tử Xung sao?”

Đôi mắt Tử Phủ sáng lên như mạ một tầng sáng, tiếng nói chuyện cũng run rẩy.

Lúc ra khỏi Vô Cùng Các thì bầu trời đã sáng ánh sao, kỳ thật lúc bọn họ ăn xong thì sắc trời mới vừa tối.

Nhưng lúc gần đi thì Mục què lại bị một đĩa đồ ăn trên tay tiểu nhị chạy qua hấp dẫn.

Thế nên dù đã rời bàn bọn họ lại không muốn đi, dứt khoát lại gọi thêm vài món đồ ăn.

Hơn nữa tâm tình Bảo Điền xuống thấp, hẳn cùng Mịch què uống vài chén rượu là lăn ra ngủ, lôi kéo Triệu Tử Mai nói loạn một hồi.

Cuối cùng bọn họ vinh quang trở thành những vị khách ở lại muộn nhất. Ngày thường Bảo Điền ít uống rượu cho nên lúc này mới say cực kỳ, đứng cũng không nổi.

Hắn gần như bị Triệu Tử Mai kéo ra cửa lớn, Tang ghét bỏ hắn và Mịch què một thân mùi rượu nên đi rất xa phía trước.

Đi được vài bước thấy bọn họ không theo kịp nó đành phải dừng lại nhìn ra sau.

Nó thấy được một màn dở khóc dở cười: Triệu Tử Mai bị Bảo Điền đè cong eo, thiếu chút nữa là phải quỳ trên mặt đất, một bàn tay còn phải lôi kéo Mịch què đang quơ chân múa tay.

Bộ dáng kia thực sự đáng thương.

Tang thở dài, đi vòng vèo trở về kéo cánh tay Bảo Điền lên vai mình, giải quyết khó khăn cho Triệu Tử Mai.

"Đa tạ." Hắn thở hỏn hển cảm tạ nó, cũng không quên giải thích cho bản thân, "Đừng nhìn tên nhóc này vóc dáng nhỏ nhưng cả người là thịt, rất nặng."

"Nói toẹt ra là người chả ra gì cho rồi." Tang xỏ một câu, bước đi nhanh chóng hướng về phía trước, Bảo Điền gần như bị nó túm đi, chỉ có mũi chân là cọ trên mặt đất phát ra tiếng sần sạt.

Nhưng đi được một lát nó lại bỗng dừng bước, nghiêng người nhìn về phía Vô Cùng Các phía sau.

Tiệm ăn này ban ngày khí phái ngất trời, người ra vào nườm nượp, lúc này đã tắt hết đèn.

Trong bóng đêm nó giống một ngọn núi nhỏ, gần như hòa vào bóng tối vô biên.

Chương 197: 197: Quỷ

“Nhìn cái gì thế?” Triệu Tử Mai vốn đang buồn bực vì nó nói mình “yếu” nhưng hiện tại đưng phải ánh mắt sáng quắc của nó thì trong lòng đột nhiên nổi lên hàn ý.

Theo ánh mắt nó hẳn quay đầu lại.

Tang không trả lời, nó còn đang nhìn Vô Cùng Các, mãi tới khi có hai bóng đen hoang mang rối loạn đi ra từ mặt bên của đình viện, chạy vội tới chỗ bọn họ, càng lúc càng gần.

Là hai tiểu phu, một người cõng một bó củi phía sau lưng, hai người chạy rất nhanh giống như có thứ gì đó đuổi theo phía sau bọn họ vậy.

Lúc vượt qua bọn họ thấy hai người kia cực kỳ hoảng hốt, trong đó có một kẻ đánh rơi cây củi đang cháy trong tay, mặt đất theo đó bị chiếu sáng.

“Sao hai vị lại hoảng loạn thế?” Triệu Tử Mai túm lấy Mục què lúc này đã bắt đầu ca hát sau đó hỏi gã tiểu phu đang luống cuống tay chân nhặt thanh củi.

“Có quỷ..... Có quỷ..... Trong núi có quỷ.....”

Tiểu phu kia sợ tới độ răng đánh lập cập, nhưng mấy chữ hẳn nói thì Triệu Tử Mai lại nghe được rành mạch.

“Quỷ, ở trong núi?” Hẳn lại nhìn về phía Vô Cùng Các, ngọn núi hoang phía sau nó đã hoàn toàn bị bóng đêm cắn nuốt.

Núi non phập phồng mơ hồ nhìn không rõ, chỉ còn lại mấy bóng dáng mờ nhạt.

“Thật nhiều, thật nhiều quỷ, một đám, chúng ta không nhìn thấy nhưng có thể nghe thấy tiếng chúng dẫm lên lá thông, nếu không chạy mau, chỉ sợ..... chỉ sợ cũng bị chúng nó ăn.....”

Nói năng lộn xộn một câu này xong tiểu phu kia cũng nhặt xong củi.

Hắn thoáng nhìn qua Triệu Tử Mai, tựa hồ không hiểu vì sao bọn họ còn

không chạy đi.

Sau đó hắn và đồng bạn vội chạy về phía trước, tiếng bước chân nhanh chóng biến mất.

“Đại thần tiên.....” Triệu Tử Mai vừa định hỏi lại bị Tang “suyt” một tiếng, vì thế nhanh chóng nuốt nửa câu sau vào bụng.

“Nghe thấy không?” Nó nhẹ giọng hỏi một câu.

“Cái gì?” Lúc hỏi câu này Triệu Tử Mai nghe thấy âm thanh mà Tang nói.

“Đùng đùng”, giống lời tiêu phu kia, là tiếng lá thông bị dẫm lên.

Không phải một, mà là một đám, như cỏ cây mênh mông, nhưng không phải đi về phía bọn họ mà là rút vào trong núi.

Bởi vì tiếng động kia càng ngày càng nhỏ, giống bị gió gào thét thổi cuốn đi.

“Đây là..... Cái gì?”

Lời vừa nói xong thì ngực hắn bỗng trầm xuống, Tang đẩy Bảo Điền về phía hắn và để lại một câu “Chờ ta” rồi bước nhanh về phía khu rừng phía sau Vô Cùng Các.

Đóng đàng hiên ngang của nó nhanh chóng biến mất trong đêm tối, cùng lúc ấy Bảo Điền rúc trong ngực hắn ợ một cái, tay vòng quanh cổ hắn, miệng lẩm bẩm hai chữ: “Muốn rượ.”

Triệu Tử Mai quỳ một gối trên mặt đất, hai tay túm lấy cổ áo Bảo Điền và Mực què.

Hắn đã đợi Tang gần nửa canh giờ, thật sự không nâng nổi hai kẻ say này nên hắn chỉ có thể để bọn họ tựa lưng ngồi trên đất còn mình dùng cánh tay cố chống đỡ không để cả hai ngã lăn ra.

Mực què đã ngủ rồi, tiếng ngáy khò khè vang rung trời, Bảo Điền vẫn nói linh tinh, tí lại ngừng sau đó lại vùng dậy nói vài lời.

Thi thoảng hắn dọa Triệu Tử Mai sợ đổ mồ hôi lạnh.

Miền cưỡng đỡ lấy hai kẻ say này xong Triệu Tử Mai lại nhú mày nhìn núi

hoang: Tang đi lâu như vậy còn không về, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Nghĩ thế nên hắn bỗng thấy trong lòng hoảng hốt, nhưng nghĩ lại thì nó thần thông như thế, có gì có thể vây khốn nó đâu? Hắn nó chỉ gặp chút phiền toái nhỏ, không cần lo lắng.

Triệu Tử Mai toàn tâm toàn ý đối phó với hai kẻ say kia, cánh tay hắn đã mỏi như sắp gãy, đầu gối quỳ trên mặt đất lạnh băng đau đến muốn mệnh.

(Ebooktruyen.net) Nhưng hai kẻ kia lại vẫn không khiến người ta bớt lo, Mục què thì ngủ say, thân thể không tự giác nghiêng qua một bên.

Hắn không thể không liều mạng túm lấy cổ áo ông ta.

Còn Bảo Điền thì túm chặt một cánh tay kia của hắn, đè toàn bộ sức nặng cơ thể lên đó.

Triệu Tử Mai cảm thấy mình sắp mệt chết rồi thì cô tình lúc này hắn nghe thấy một tiếng động, một tiếng động không nên xuất hiện trong đêm tối an tĩnh như thế này.

Là tiếng nhai nuốt.

"Rốp rốp..... Rốp rốp....."

Thứ kia giống như đang nhai một cục xương cứng rắn, lực rất lớn khiến Triệu Tử Mai cảm thấy răng mình cũng ê ẩm.

"Ca..... Ca....."

Xương cốt giống như bị cắn vỡ, nhưng thứ kia tựa như chưa thỏa mãn, nó tiếp tục mút cốt tủy còn sót bên trong.

Nó mút ngon lành, giống như đây là cao lương mỹ vị tối thượng nó được thưởng thức.

Là cái gì?

Triệu Tử Mai theo tiếng động kia nhìn lại, hắn thấy một bóng đen, nửa nằm trước cửa Vô Cùng Các, có tiết tấu mà mấp máy miệng.

Nó vươn đầu lưỡi với khúc xương cặn đang ăn dở trên mặt đất, cuối cùng nuốt nó vào bụng.

Hắn không biết đó là cái gì, có lẽ chỉ là một con chó hoang lưu lạc chẳng? Nhưng ý tưởng này nhanh chóng bị chính hắn phủ nhận bởi vì thứ kia bỗng nhiên run rẩy đứng thẳng thân thể.

Một con chó có thể đứng bằng hai chân sau, nhưng tuyệt đối sẽ không mặc quần áo, dù chỉ là một bộ quần áo rách nát lam lũ không chịu nổi.

Bộ quần áo kia đã phá tới độ biến thành từng mảnh vải kéo lê trên mặt đất.

Quần áo vây lấy một khối không thể gọi là thân thể, bởi vì Triệu Tử Mai cảm thấy thứ kia đang chuyển động, là cái loại chuyển động khiến người ta không thoải mái.

Nó giống như cơ bắp và xương cốt dưới làn da đã nát nhừ, chỉ cần nhẹ chọc ngón tay sẽ có nước trào ra.

Hắn không nhìn thấy rõ mặt nó, bởi vì có vài sợi tóc trắng nữ xuống từ đỉnh đầu nó tới tận ngực.

Những sợi tóc kia cũng cực kỳ thối nát tới độ có thể đứt bất kỳ lúc nào, chúng bị gió thổi bay phấp phới.

Triệu Tử Mai thực may mắn vì mình không thấy mặt nó, bởi vì hắn không biết sau khi nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của nó hắn còn đủ sức lòi sừng etpigôn khỏi vạt áo hay không.

“Đói, đói quá.....”

Nó phát ra một tiếng rít gào không giống con người sau đó duỗi tay ra, tay áo nữ xuống rồi chậm rãi đi về phía Triệu Tử Mai.

Ánh trăng không chiếu được cái bóng của nó, nhưng gió lại thổi quần áo của nó bay bay, khiến nó thoạt nhìn giống một con nhện lớn giương nanh múa vuốt.

Tim hắn như bị một bàn tay lạnh băng bóp lấy, Triệu Tử Mai dùng sức thở hổn hển, vội cầm súng etpigôn nhắm ngay về phía bóng dáng càng ngày càng gần và bóp cò.

“Phốc” một tiếng, viên đạn giống như đánh vào một khối băng sũng nước, thứ kia dừng bước, ngay ra một lát mới tiếp tục đi về phía này, tốc độ nhanh hơn lúc nãy nhiều.

Viên đạn không tổn thương được nó, hắn biết thứ này chỉ có tác dụng với người sống chứ không làm được gì người chết.

“Đói quá.....”

Nó đến gần, dưới ánh trăng, khuôn mặt da thịt khô quắt chảy xệ có màu vàng kia rớt cuộc cũng hiện ra trước mặt Triệu Tử Mai.

Mỗi khi động đậy thịt trên mặt nó lại kịch liệt rung lắc giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Chương 198: 198: Giận Dỗi

Triệu Tử Mai nhìn hốc mắt khô cạn như đồng ruộng của nó, tròng mắt màu xám trắng và mấy con giòi bọ theo đó rơi xuống.

Hắn cảm thấy ngực lập tức siết lại, giống như bị xích sắt thít chặt, rất khó thở một hơi nghẹn ra ngoài.

Hắn chỉ có thể dùng đôi tay run rẩy giờ súng etpigôn lên nã một phát vào đầu nó.

Viên đạn đánh trúng, phát ra vài tiếng trầm đục, rồi lại chui ra từ sau đầu nó và rơi trên mặt đất.

Triệu Tử Mai nhìn thấy đầu nó bị xuyên qua một lỗ đen, chảy chất lỏng đen nâu sền sệt trơn nhớt.

Đầu tiên nó chảy xuống hốc mắt, rồi chậm rãi theo khuôn mặt khô vàng của nó mà lan xuống dưới.

Một mùi thối chui vào mũi hắn, mùi thịt nát rữa này hun hắn nước mắt lung tròng, tầm mắt theo đó cũng mờ hồ.

Hắn lau mắt, lúc có thể nhìn rõ ràng thì lại sợ tới mức phát ra một tiếng kêu: Thứ kia túm được tay Mục què và đang chậm rãi cúi đầu xuống.

Mục què thì vẫn ngủ say, hoàn toàn không biết mình đang rơi vài hiểm cảnh.

"Đương ông ấy ra."

Sau khi thét lên mấy chữ này Triệu Tử Mai ném súng etpigôn và không hề quan tâm vươn tay bóp chặt cổ con quái vật kia.

Cảm giác trơn trượt ở ngón tay khiến hắn cảm thấy ghê tởm, thậm chí

hắn cảm giác được đầu ngón tay mình cắm vào da thịt của nó, dính chất lỏng thối đến kinh người kia.

Triệu Tử Mai quay mặt đi, liều mạng nghẹn không dám thở nhưng mùi hôi thối vẫn không tha mà chui vào mũi hắn, khiến hắn thấy đau cả đầu.

Hắn không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, cánh tay run lên, chân cũng thế, đến hàm răng cũng nhanh chóng va vào nhau vang lên tiếng "Ca ca".

"Chờ ta." Hắn nhớ rõ lúc Tang rời đi đã để lại câu này và hắn cũng chờ nhưng sao nó lại không trở lại?

Ngực bỗng nhiên bị thứ gì đó đập thật mạnh, cả người hắn bay ra sau đập vào một gốc cây đại thụ.

"Triệu đại nhân..... Triệu đại nhân....."

Lúc bị đánh thức Triệu Tử Mai còn tưởng mình đang nằm trên giường trong khách điếm nhưng khi chạm vào mặt đất lạnh băng hắn mới giật mình tỉnh lại.

Hắn duỗi tay túm lấy người bên cạnh hồ, "Mục tiên bối, Bảo Điền..... Mau cứu..... Mau cứu bọn họ....."

"Bọn họ không sao, chỉ uống quá nhiều nên đều đã ngủ, chỉ có đại nhân ngài là bị thương." Người nọ ôn nhu an ủi, còn dùng tay chỉ chỉ đầu mình ra hiệu.

Triệu Tử Mai vừa nhìn về phía trước đã thấy Mục què và Bảo Điền ngã trên đất, hai người đều đang ngáy, ngực phập phồng có quy luật.

Lúc này hắn mới yên lòng liếc người nọ một cái.

"Người là..... Tử Phủ?" Rốt cuộc Triệu Tử Mai cũng hoàn hồn và nhận ra người ngồi xổm bên cạnh mình là ai.

Hắn xoa trán hỏi, "Sao ngươi lại ở đây? Ta nhớ rõ lúc chạng vạng ngươi đã rời đi rồi mà."

Tử Phủ vẫn nhìn trán hắn, cục u xanh tím ở trên khuôn mặt tuần tú thật sự quá không thích hợp, "Ta đánh rơi đồ nên mới quay về lấy," hắn nói xong lại chỉ chỉ đầu mình, "Nhưng sao đại nhân lại nổi một cục u to như thế? Không đau sao?"

Nhờ hắn nhắc nhở nên Triệu Tử Mai bỗng nhiên nhớ tới chuyện mới xảy ra vừa rồi, cái thứ kia, cái thứ giống như bò từ dưới đất lên kia đã đi đâu rồi? (Ebooktruyen.net) Rõ ràng vừa rồi nó còn đang chuẩn bị xuống tay

với Mục què, sao hiện tại lại không thấy đâu nữa?

"Tử Phủ, lúc người tới có từng thấy cái gì không?" Triệu Tử Mai nắm chặt tay áo Tử Phủ hỏi.

Tử Phủ bị biểu tình khẩn trương của hấn dọa hoảng sợ, vội xua tay nói, "Không..... Không có, ta chỉ nhìn thấy ba người đều ngã trên mặt đất nên sợ mọi người đã xảy ra chuyện."

Ai biết lúc tới gần chỉ thấy hai người kia đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, còn đại nhân ngài lại giống như ngất xỉu."

Nói tới đây, hấn nhìn chung quanh và nghi hoặc hỏi, "Ồ, vị cô nương đi cùng mọi người đâu rồi? Sao không thấy nàng ấy?"

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, hấn vừa dứt lời thì bóng dáng Tang lập tức xông ra từ sau Vô Cùng Các, tốc độ nhanh chóng chỉ lát sau đã tới trước mặt bọn họ.

"Bọn họ còn chưa tỉnh rượu sao?" Nó cau mày nhìn Mục què và Bảo Điền, lại dời mắt về phía Triệu Tử Mai và nhìn cục u kia trong chốc lát mới cười hỏi, "Người làm sao thế? Không uống rượu cũng có thể đâm vào cây hả?"

Trong giọng nói của nó không có nửa phần quan tâm, thậm chí còn mang theo chút trào phúng.

"Tử Phủ còn biết hỏi ta có đau hay không..... Ta xem như nhìn lầm người rồi." Triệu Tử Mai không hề nghĩ đã bật ra câu này, sau khi nói xong thấy Tang mê mang nhìn mình còn Tử Phủ ở bên cạnh xấu hổ cười thế là hấn mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Hấn làm bộ che miệng ho khan hai tiếng rồi mới nói, "Không phải người đánh rơi đồ ở Vô Cùng Các à? Mau đi lấy đi."

Tử Phủ hiểu ý nên cười và rời đi, Triệu Tử Mai có ý không quan tâm đến cái tay Tang duỗi lại đây mà tự mình cố gắng đứng lên.

Hấn đi đến trước mặt hai tên say vẫn đang ngủ đến vui sướng tràn trề kia, hai tay xóc nách Bảo Điền muốn dùng sức lôi hấn dậy kéo về phía trước.

"Người có làm được không? Không phải người bị thương sao?" Vẫn là giọng điệu không nhanh không chậm, nghe không ra vui buồn.

Vì thế Triệu Tử Mai không đáp lại nó, chỉ tập tễnh nâng Bảo Điền đi về

phía trước.

"Không muốn biết vừa rồi ta thấy gì ở trong núi à?"

Nó không nhận ra hắn đang tức sao? Vì sao còn hỏi?

Triệu Tử Mai càng bực bội, trong lòng quyết định không thêm nói với nó câu nào, dù cánh tay hắn đã mỏi nhừ, dù nửa người Bảo Điền đã dán lên mặt đất, quần đùi sắp bị kéo rách rồi.

"Tỏ vẻ cái gì chứ?"

Đồng nhiên tay hắn nhẹ hẫng, toàn bộ trọng lượng của Bảo Điền chuyển sang người Tang.

Một tay nó vác một người, bước chân lại vẫn đi như bay, hơi thở vẫn bình thản.

Triệu Tử Mai không biết nên vui hay tức.

Vui là vì cuối cùng nó cũng có chút lương tâm, giải cứu hắn khỏi cái bao tải mang tên "Bảo Điền" kia.

Tức là vì có lẽ hắn thực sự "yếu" như lời nó nói.

Trên thế giới này có nam nhân nào vui khi bị nữ nhân chê "yếu" đâu?

Tang đi được vài bước, thấy Triệu Tử Mai không theo kịp thì quay đầu nhìn hắn trong chốc lát, trên mặt bỗng nhiên bùng tỉnh, "Ta quên mất, người bị thương, nếu không," nó nhìn nhìn Mục què và Bảo Điền ở hai bên sau đó tự hỏi và nhướn mày nói, "Ta có thể cõng người được, người có muốn bò lên không?"

Chương 199: 199: Dã Quỷ

"Cho nên..... Công tử được nó cống về ư?" Bảo Điền ghé vào trên giường.

Hắn mới vừa tỉnh, trên mặt còn mang theo sung phồng vì say rượu nhưng vẫn không giấu được kinh ngạc.

Triệu Tử Mai đang xỏ giày nghe thấy hắn hỏi thế thì ngừng lại động tác và nhẹ nhàng đáp một chữ, "Ừ."

Bảo Điền nhìn hắn từ phía sau, lại phát hiện cơ bắp trên mặt hắn giật giật vì thế đột nhiên hỏi, "Công tử, ngài cười cái gì thế?"

Cơ bắp lập tức cứng đờ, Triệu Tử Mai tiếp tục đi đôi giày tựa hồ vĩnh viễn không đi xong, vừa làm vừa không hề quay đầu mà đáp, "Ta có cười đâu, tiểu tử nguoi chẳng lẽ tới giờ còn chưa tỉnh rượu hả?"

"Hơi," Bảo Điền bất mãn lắm bắm một câu, "Rõ ràng ngài đang cười, thuộc hạ thấy rõ."

Chính công tử đã nói càng che giấu liền càng có vấn đề."

Triệu Tử Mai quay đầu lại nhìn hắn, "Ta che giấu cái gì?"

"Che giấu chuyện ngài thích nó, chỉ cống có một chút đã vui như vậy, công tử, đừng quên ngài chính là quý công tử đệ nhất kinh thành, sao có thể như thế..... như thế....."

Vốn dĩ hắn định nói "khuất phục trước sức mạnh" nhưng sợ vừa nói ra đã bị Triệu Tử Mai gỡ cho sung u nên vội liều mạng nuốt vào bụng.

"Người hiểu cho đúng nhé, là nó cống ta." Triệu Tử Mai phản bác một câu, nhưng Bảo Điền lại như không nghe thấy mà tiếp tục lái nhai.

"Công tử, không đúng, nếu nó là Mục cô nương mà ngài thích thì cũng còn được."

Nàng ấy vừa xinh lại thông minh, nhưng đằng này..... nó chỉ khoác bộ da của Mục cô nương, kỳ thật không biết nó là cái thứ đầu trâu mặt ngựa nào.

Ngài ngàn vạn đừng để bề ngoài của nó lừa.”

“Bảo Điền,” Giọng Triệu Tử Mai thấp cực kỳ, hẩn nhìn ra ngoài cửa sổ giống như sợ có người nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ vậy.

Một lát sau xác định bên ngoài không có ai hẩn mới nói tiếp, “Bảo Điền, người cảm thấy hiện tại nó là ai?”

“Đương nhiên là.....” Nói tới một nửa Bảo Điền bỗng nhiên nhớ tới thay đổi gần đây của Tang.

Nó bắt đầu thích ăn, cũng không động chút là uy hiếp mấy người bọn họ, càng không hơi tí là muốn ném Mục què xuống vách đá.

Hơn nữa, tối hôm qua nó lại còn một mình mang ba người bọn họ về khách điếm.

Nếu là trước kia có lẽ nó sẽ bỏ mặc bọn họ đông chết ở ngoài đường, sao có chuyện chủ động hỗ trợ chứ?

Trong lúc bất giác nó đã thay đổi, ngay từ đầu nó chỉ ngây ngẩn, hiện tại nó càng ngày càng trở nên giống người hơn.

“Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ Mục cô nương đã trở lại?” Bảo Điền mở to hai mắt, hỏi một câu lại bị Triệu Tử Mai dùng tay che kín miệng.

“Nhỏ giọng chút, hình như nó còn chưa nhận ra được, cũng không phát hiện ra.

Như vậy tình thế mới có lợi với chúng ta.

Nếu có một ngày Tiểu Ngộ thật sự có thể trở về.....”

“Nhưng người trong lòng công tử rốt cuộc là nó hay Mục cô nương?”

Những lời này giống một thanh kiếm đâm thẳng qua nội tâm của Triệu Tử Mai khiến một góc máu thịt đâm đau mà hẩn vẫn không muốn đối diện lập tức lộ ra.

Lúc này hẩn không thể không nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Hẩn cảm thấy có đôi khi Bảo Điền thật sự phiền chán, thế nào cũng phải kéo tơ lộn kén những thứ kia, móc ra nhân bên trong và bày ra trước mặt hẩn.

"Là ai thế? Nó hay Mực cô nương?" Bảo Điền không phát hiện ra Triệu Tử Mai không được tự nhiên nên vẫn chưa buông tha mà hỏi tiếp. "Ngọc bội của người đâu?" Triệu Tử Mai rút cuộc cũng phải dè dề tài.

Hắn thành công tìm được cái cớ, mắt nhìn chăm chăm đai lưng của Bảo Điền.

Trên đó rộng tuếch, ngọc bội Bảo Điền vẫn luôn không rời lúc này không cánh mà bay.

Nghe nói bọn họ lại tới Vô Cùng Các thế là Mực què tự nhiên vô cùng vui sướng.

Ông ta vốn tưởng đời này vô duyên với món hoa ốc hấp muối kia, ai biết vì Bảo Điền đánh rơi ngọc bội ở Vô Cùng Các nên mấy người lại phải tới đó.

"Có ăn cơm không?" Trên đường đi Mực què quan tâm nhất chỉ có chuyện này.

Tang không tỏ ý kiến, Bảo Điền chỉ nhớ thương ngọc bội của mình nên cũng không nói gì, chỉ có Triệu Tử Mai là nhàn nhạt lên tiếng, "Ba người có thể dùng bữa ở đó, đêm nay ta phải tới nhà một người bạn."

"Sao ở đâu người cũng có bạn thế?" Tang cười lạnh một tiếng, "Mỗi lần thăm bạn là chúng ta lại kéo thêm một đồng phiền toái, thế này thì bao giờ mới tới được kinh thành đây?"

Triệu Tử Mai đương nhiên không thể kể chuyện của Lâm Tụng Nghiêu ra cho nó nên chỉ có thể cười và tùy tiện tìm một lý do để qua loa có lệ.

Lúc này Vô Cùng Các chưa mở cửa, nhưng nghe nói có khách làm mất đồ nên quản sự lập tức cho mấy người đi vào.

Ông ta nói bọn họ phải nhanh chóng, bởi vì tối hôm qua Vô Cùng Các đã xảy ra chuyện.

"Đã xảy ra chuyện?" Trong đầu Triệu Tử Mai bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh về cái thú hấn gặp tối hôm qua.

Lòng hắn đột nhiên căng thẳng, vội hỏi quản sự kia, "Xảy ra chuyện gì?" Hiển nhiên là quản sự không muốn nói sự thật, vì thế ông ta chỉ mơ hồ nói vài câu và thúc giục bọn họ đi nhanh về nhanh.

Triệu Tử Mai liếc Tang một cái lại cũng thấy nó đang nhìn mình thì biết ngay nó và hấn có cùng suy nghĩ.

Tối hôm qua ở trong núi Tang đã nhìn thấy quỳ, đây là những gì nó nói với Triệu Tử Mai lúc công hấn về khách điếm hôm qua.

"Chúng nó chạy trốn cực nhanh, ta không đuổi kịp, chỉ thấy ít bóng dáng mờ hồ trên núi."

Lúc nó nói những lời này thì giọng nó cực kỳ bình tĩnh, cho nên Triệu Tử Mai càng khó hiểu, "Đó là thứ gì, chẳng lẽ nó thường xuất hiện sao?"

"Quỳ, dã quỳ."

Lúc nó nói mấy chữ này thì có một sợi tóc bay từ thái dương của Tang tới chóp mũi hấn, bên trên có mang theo mùi mồ hôi cực nhẹ, nhưng lại ấm áp như gió xuân lay động vào tận trong lòng hấn.

"Dã quỳ sao?"

Hai chữ đáng sợ này được hấn nói bằng giọng cực kỳ ôn nhu thế nên Tang cũng phải quay đầu nhìn hấn một cái, mặt tràn đầy nghi hoặc, "Gọi thân thiết thế? Người và chúng nó quen nhau à?"

Triệu Tử Mai đỏ mặt, hấn cảm thấy may vì lúc này là ban đêm nên nó không nhìn ra bộ dạng ngu ngốc của hấn.

Hấn vội lấp bấp hỏi, "Cái gì..... là dã quỳ?"

Tang xoay đầu, "Cái gọi là dã quỳ thường ẩn nơi sơn dã, vì thế mới gọi là dã."

Chúng cực kỳ khủng khiếp vì thế mới gọi là quỳ.

Loại quỳ này suy nhược đáng ghê tởm, gặp phải người sẽ cực kỳ sợ hãi, và nhiều năm chúng không được ăn uống.

Chúng hoặc ẩn nơi đáy biển, hoặc gần núi rừng, vì khổ sở quá nhiều mà mãi không thể luân hồi.

Chúng mang tính tham ghét, điên cuồng, bởi vậy mới đọa quỳ.

Nói trắng ra thì chúng là những du hồn không người hiền tế."

"Chẳng lẽ thứ ta vừa thấy chính là dã quỳ ư?" Hấn kể toàn bộ chuyện mình vừa mới gặp cho nó nghe và hỏi ra nghi vấn trong lòng, "Rõ ràng nó

muốn gây bất lợi với chúng ta nhưng không biết vì sao nó lại đi rồi.”
Tang khịt mũi coi thường, “Nó muốn gây bất lợi với người ư? Dã quỷ là
nhát gan nhất, ngày thường chỉ dám ẩn thân nơi hoang dã, sợ bị người ta
nhìn thấy.

Chẳng lẽ người cho rằng nó sẽ há mồm ăn luôn người chác? Nguyên nhân
chính là vì như thế nên hôm nay ta thấy chúng nó kết bè kết đội đi ra khỏi
núi rừng mới thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ tòa thành này giấu thứ gì hấp dẫn chúng nó nên dám dã quỷ này
mới mạo hiểm bị người phát hiện cũng một mục phải đi ra khỏi núi rừng
sao?”

Chương 200: 200: Mát Tích

Bảo Điền nhanh chóng tìm được ngọc bội của mình, nó "nằm" bên thềm đá ở giếng trời sườn phía bắc của Vô Cùng Các, hiển nhiên đã bị rơi ra khi chủ nhân say rượu.

Tìm được ngọc bội nên Bảo Điền nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vừa mới chuẩn bị đi nói cho Triệu Tử Mai tin tức tốt này ai biết vừa quay người lại thấy hắn và Tang đang đứng trước cửa một sân viện thò đầu thò cổ nhìn vào bên trong.

"Công tử."

Còn chưa dứt lời miệng hắn đã bị Triệu Tử Mai che lại.

Bảo Điền nghe thấy trong sân truyền ra tiếng nói chuyện thua thớt, tuy chỉ có vài câu nhưng không khó đoán hàm nghĩa bên trong.

"Tử Phủ..... Tối hôm qua tới lại không về..... Phát hiện một vũng máu ở Dư Âm Sơn Bàng, còn có..... một đoạn ngón tay....."

"Có báo án không?"

"Người của quan phủ đã tới, nhưng không tra được bất kỳ manh mối nào."

"Ban ngày hôm qua Tử Phủ trực ban, đêm hôm khuya khoắt hắn quay lại nơi này làm gì?"

"Nghe nói là đánh rơi đồ....."

.....

Sau khi đi được một đoạn đường Bảo Điền mới thở ra một hơi, vỗ ngực nói, "May mắn là tối qua thuộc hạ không tới tìm ngọc bội, nếu không người không duyên không có mát tích sợ là thuộc hạ rồi."

Triệu Tử Mai lại không để ý tới hắn, chỉ nhìn chăm chăm mấy con cá chép trong áo cá đang bơi lội tỏa ánh ngũ sắc dưới nắng.

Một lát sau hắn mới hỏi cái kẻ cũng đang dựa lan can xem cá là Tang một câu, "Ngài thấy thế nào?"

"Dữ nhiều lành ít," Tang ném một hòn đá vào trong ao, đám Cẩm Lý kia lập tức sợ bơi tứ tán.

Nó thì vỗ vỗ tay, xoay người dựa vào lan can mà đứng.

Chân nó bắt chéo, bộ dạng nhẹ nhàng thích ý nói, "Không biết chuyện hấn mắt tích có liên quan gì tới đã quý hôm qua hay không, nhưng," nó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai, trông mắt có sắc bén, "Chẳng lẽ việc gì chúng ta cũng phải duỗi tay quan tâm sao? Cứ như vậy thì đời nào mới có thể tới kinh thành?"
"Đương nhiên không phải," Triệu Tử Mai cảm nhận được tức tối trong lòng nó nên nhanh chóng dập tắt lửa, "Không phải tối nay mọi người muốn ăn cơm ở Vô Cùng Các hả? Trong lúc nhàn hạ thì thêu một cái hồn về hỏi là được."

Với đại tiên mà nói thì đây chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, coi như tiêu khiển sau khi cơm no rượu say."

Nói xong thấy nó vẫn lạnh lùng nhìn mình như cũ thế là hấn thức thời sửa miệng, "Chẳng qua ta thấy đứa nhỏ kia nhanh nhẹn, cứ thế mắt tích quả là đáng thương."

Ta cũng không muốn quản nhiều việc không đâu, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lập tức lên đường."

Tang không trả lời, bởi vì đúng lúc này có hai tiểu nhị vội vàng vọt qua người bọn họ.

Hai kẻ đó đang mãi trò chuyện nên hoàn toàn không để ý tới mấy người họ.

"Nghe nói mấy năm nay trong Vô Cùng Các lục tục có người mất tích, cũng không biết là thật hay giả?"

"Thật đó, ngay năm trước đây Quách Tứ chuyên giúp việc bếp núc đã biến mất."

Theo người ở chung phòng với hấn nói thì ngày đó hấn tan muộn nhưng rồi mãi không thấy về.

Đồ đạc của hấn vẫn gửi ở trong phòng, cũng không thấy hấn về quê quán.

Sau đó người của quan phủ tới tra cũng không giải quyết được gì và án này đành gác lại.

Còn trước nữa thì có Lý tẩu làm việc vặt, ta còn nhớ rõ ngày ấy nàng đánh vỡ một chõng chén đĩa nên sợ tới mức không dám nói cho dì Vinh.

Ài biết sau đó không thấy nàng đâu nữa.....”

Triệu Tử Mai còn chờ tiểu nhị kia nói tiếp nhưng hẳn lại bỗng nhiên dừng lại, cứng họng nửa ngày mới ngập ngừng gọi, “Dì Vinh.”

Triệu Tử Mai nhìn về phía trước mới phát hiện bên đồng cây cối ở mặt đối diện cầu có một người.

Người đó mặc áo khoác nâu với hoa văn màu đen, cộng thêm áo dài màu xanh nhạt nạm viền.

Trên người bà ta không có trang sức, trên đầu chải thành búi tóc, là bộ dạng phụ nhân bình thường.

Khuôn mặt bà ta cũng thường thường, hai con mắt hẹp dài, con ngươi lại hơi sát mí mắt, điển hình của kiểu mặt tam bạch nhãn.

Chỉ có miệng bà ta là tạm được, môi hơi dày, khóe môi nhếch lên, không cười cũng mang theo ba phần vui vẻ.

Lâm Tụng Nghiêu không hề giống mẹ hẳn chút nào, Triệu Tử Mai nghĩ như thế.

“Tin vừa hè cũng có thể tin là thật hả? Không thấy còn có khách ở đây sao?”

Trong giọng nói của dì Vinh mang theo chút trách cứ, nhưng không nghiêm khắc.

Có điều bà ta vừa nói xong thì mấy viên răng vàng đã lộ ra, bị ánh nắng lóe đến chói mắt.

Hai tiểu nhị sợ tới mức liên tiếp đáp vâng sau đó chạy nhanh rời khỏi đó.

Dì Vinh đi về phía mấy người Triệu Tử Mai và đứng yên một lúc đánh giá bọn họ rồi mới cười hỏi, “Chỉ là chút việc nhỏ lại bị truyền qua lại nên hoàn toàn thay đổi.

Đã khiến các vị sợ hãi rồi, không bằng bữa cơm này tính cho ta, coi như ta nhận lỗi với các vị."

Lâm Tụng Nghiêu và mẹ mình đúng là không có nửa phần giống nhau.

Sự khôn khéo của con buôn trên người dì Vinh không hề truyền cho con mình chút nào.

Dì Vinh muốn mời hấn ăn cơm là vì nhìn ra thân phận bất phàm của Triệu Tử Mai, còn Lâm Tụng Nghiêu chủ động hỗ trợ lại là bởi vì hấn thật lòng muốn hỗ trợ.

(Ebooktruyen.net) Dùng lời của Lâm Tụng Nghiêu nói thì chính là: Ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó tìm, tuy rằng hấn đổi tri kỷ thành "hồng nhan".

Nhưng "hồng nhan" của hấn có vẻ hơi nhiều, Triệu Tử Mai nhìn ra được đám nha hoàn hầu hạ bọn họ hơn phân nửa đều là hồng nhan tri kỷ của hấn.

Mấy người này thường vì chuyện rót rượu gặp đồ mà nháo ra ghen tuông quá đáng, khiến cái người đứng xem như hấn cũng có chút mất tự nhiên. Lâm Tụng Nghiêu nhìn ra quẩn bách của hấn nên lập tức tổng cổ đám nha hoàn kia xuống, miệng thì tự giễu, "Quá nhiều hồng nhan cũng không phải chuyện tốt, vẫn là như huynh đài mới tốt, dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước uống."

Triệu Tử Mai tự biết giải thích cũng không rõ nên chỉ có thể nhanh chóng chuyển đề tài, "Hiền đệ chưa đón dâu sao lại không ở cùng mẹ?"

Câu này vừa ra thì hấn đã hồi hận, bởi vì sắc mặt Lâm Tụng Nghiêu lập tức trầm xuống.

Tuy trong giây lát hấn đã khôi phục bình thường nhưng Triệu Tử Mai vẫn kịp phát hiện.

"Mẹ ta mỗi ngày chỉ biết mắng ta không tiến tới, luôn muốn ta kế thừa gia nghiệp nhưng ai bảo ta chẳng có tí hứng thú nào với buôn bán.

Để không phải nghe bà ấy lái nhai nên ta ở một chỗ của riêng mình, như thế rất tốt, bà ấy cũng ít tức, ta cũng được thanh tĩnh."

Triệu Tử Mai biết những lời này của hắn nửa thật nửa giả nhưng cũng không tiện dò hỏi nhiều hơn mà chỉ nói, "Cũng phải, như vậy cũng coi như tự tại."

"Ban ngày huynh gặp mẹ ta sao?" Lâm Tụng Nghiêu gấp một đĩa đồ ăn bỏ vào miệng nói, "Huynh không nói với bà ấy mình sẽ tới chỗ ta học tay nghề đó chứ? Bằng không sợ là ta sẽ bị mắng tới lúc ăn tết mất."

"Đương nhiên không," Triệu Tử Mai bị lời này của hắn chọc cười.

Hắn cảm thấy mình không hề chán ghét Lâm Tụng Nghiêu, tuy người này nói chuyện không quá đúng đắn nhưng chính sự tùy tiện này lại khiến người ta cảm nhận được ngây ngô không chút gian xảo, "Ta thậm chí còn không nói với bà ấy là ta quen người."

"Huynh đài qua nhiên thông minh hơn ta tưởng," Lâm Tụng Nghiêu vừa nói vừa kính Triệu Tử Mai một chén rượu, "Huynh đừng có gấp, Lâm sư phụ phải muộn một chút nữa mới tới."

Đúng rồi, huynh đừng hiểu lầm, tuy ông ấy cùng họ với ta nhưng chúng ta chẳng có chút huyết thống nào.

Còn nói về tài nấu ăn, nếu ta có thể có tài như ông ấy thì hắn sẽ không bị mẹ ta mắng nhiều như thế....."

Hắn nói được một nửa đã ngừng lại, bỗng nhiên nhìn ra ngoài chỉ thấy như có gì đó bên ngoài cánh cửa màu mặt chín.

Chương 201: 201: Hồi Úc

“Ai..... ở đó thế?” Lâm Tụng Nghiêu cao giọng hỏi.

Triệu Tử Mai thấy bàn tay đặt trên bàn của hắn nắm chặt, khớp xương trắng bệch.

Một nam hài tầm 11-12 tuổi từ bên ngoài đi vào, thân thể gầy yếu của hắn run bần bật, giống một chiếc lá có thể bị gió thổi bay bất kỳ lúc nào.

“Công tử,” nam hài kia thấy Lâm Tụng Nghiêu thì quỳ trên mặt đất, hai vai rung lên nước mắt lã chã nói, “Công tử, tiểu nhân mới tới, vừa rồi không cẩn thận đánh đổ đồ ăn, mong..... mong công tử tha cho tiểu nhân.....”

Triệu Tử Mai bấy giờ mới thấy trên quần áo đứa nhỏ có dính mấy mảng dầu mỡ, nhưng chúng chồng lên mấy miếng vá lớn trên áo hắn nên quả thực không dễ nhận ra cho nên vừa rồi mới không ai để ý thấy.

“Đứng lên đi,” Lâm Tụng Nghiêu vốn dĩ đang căng thẳng nay chậm rãi thả lỏng, hắn vẫy tay với đứa nhỏ kia ý bảo hắn đi tới gần sau đó thả hai thỏi bạc vụn vào lòng bàn tay đang run rẩy của đứa nhỏ, “Đi đi, để mẹ ngươi làm cho ngươi một bộ đồ mới, lại mua chút đồ ăn.

Hiện tại đã tối, ngươi không cần đứng hầu ở đây nữa, đi nghỉ đi.”

Đứa nhỏ kia kinh ngạc vui mừng, tay cầm bạc nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lâm Tụng Nghiêu nhẹ phát phát tay nói “Đi đi,” thế là thằng bé mới rung rung nước mắt cảm kích đi xuống.

“Hiện đệ đứng là có tâm trạng tốt,” Triệu Tử Mai chờ đứa nhỏ kia rời đi rồi mới nói, “Đứa nhỏ này ở chỗ đệ làm việc đứng là có phúc.”

“Có phúc sao?” Lâm Tụng Nghiêu ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng, lướt qua bả vai Triệu Tử Mai mà nhìn gió thổi mưa sà bên ngoài.

Trong lúc hoảng hốt hắn giống như quay lại một năm kia, đó là một đêm

mưa thu hiu quạnh.

Khi ấy hẳn cũng xấp xỉ tuổi đứa nhỏ này.

Tình cảnh cũng giống nhau.

.....

.....

Ngọn đèn dầu lay động, ánh sáng chiếu ra từ song cửa sổ bị hai bóng người trong phòng cắt thành mảnh nhỏ không có quy tắc.

"Tê..... Cùm cụp....."

Tuy mưa to giàn giụa đánh lên mái hiên vang vọng "Bang bang" nhưng Lâm Tụng Nghiêu vẫn nghe được tiếng động kia.

Hắn hoảng hốt ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn vào bên trong nhưng cổ còn chưa duỗi thẳng đã bị một bàn tay đè xuống.

"Cúi đầu xuống, đừng nhìn." Bà nội cố nén hoảng loạn trong giọng nói mà nhỏ giọng khuyên hắn.

"Nhưng....."

Lâm Tụng Nghiêu vốn định phản bác nhưng cửa phòng lại đột nhiên bị đẩy ra, nước mưa liên tiếp ào ạt rơi vào phòng, lập tức thổi tắt ngọn đèn. Một bóng đen từ bên trong đi ra, là mẹ hắn, trong tay bà ta là một cái thùng gỗ to.

Thứ trong thùng bị vải trắng che đậy khiến người ta không phân biệt được cái kia là gì.

Một tia sét đánh xuống, chiếu sáng khuôn mặt mẹ hắn, đôi mắt bà ta rất sáng nhưng da mặt lại trắng đến dọa người.

Thấy thế, Lâm Tụng Nghiêu không tự giác bò dậy, đứng thẳng người nhìn chằm chằm thùng gỗ kia không chớp mắt, trong mắt hắn là mờ mịt.

Vải bố trắng bị nước mưa thấm ướt, ỉn ỉn họa ra hình dáng thứ kia:

Nho nhỏ, có góc cạnh bén nhọn.

"Có..... Có máu....."

Lâm Tụng Nghiêu thấy một màu đỏ tươi thấm ra, lan trên mặt vải giống như muốn chui vào lòng hắn.

Hắn giống như đột nhiên bừng tỉnh, vội đứng dậy đuổi theo mẹ hắn lúc này đã đi ra ngoài, miệng kêu lên đứt quãng, "Người giết hắn, giết hắn....."

Miệng hắn bỗng nhiên bị bà nội chặn lại, bàn tay bà ta thô ráp, còn hắn thì vì không thở nổi nên ngã vào lòng bà mình.

"Hiền đệ, ngươi làm sao vậy?"

Giọng Triệu Tử Mai kéo Lâm Tụng Nghiêu khỏi hồi ức, hắn như tỉnh mộng và miễn cưỡng cười nói, "Không có việc gì, chỉ là ta nhớ tới chút chuyện khi còn nhỏ." Hắn uống cạn chén rượu và nói, "Khi ta còn nhỏ cuộc sống còn không bằng đứa bé kia.

Cha ta mất sớm, bà nội lại đau yếu nên cả nhà đều dựa vào mỗi mình mẹ ta bán mì mà sống sót."

Triệu Tử Mai nhìn Lâm Tụng Nghiêu và không lên tiếng, chờ hắn nói cho hết lời.

"Khi còn nhỏ mẹ ta mở một cái sạp ở cạnh Quan Đế miếu, bán mì.

Tay nghề của bà ấy tốt, cho nên việc làm ăn của quán vẫn luôn không tồi.

Nhưng dù sao cũng là buôn bán nhỏ, lời lãi không có bao nhiêu, cho nên dù có thức khuya dậy sớm thì tiền kiếm được cũng chỉ miễn cưỡng đủ duy trì cuộc sống của chúng ta.

Ta nhớ rõ khi đó mỗi ngày trời chưa sáng ta đã phải dậy giúp mẹ gánh nước rửa rau, hai người bận tới tận hừng đông mới kịp đón những người khách đầu tiên tới Quan Đế miếu ăn sáng."

"Khi đó ta thường xuyên bị đau dạ dày, mẹ ta cũng thế, bởi vì chúng ta thường vội tới độ không có thời gian ăn cơm.

Lúc chúng ta ăn được chút gì đó thì đã là nửa buổi chiều.

Tật bệnh này mãi tới giờ cũng chưa thể trị hết," Lâm Tụng Nghiêu cười cười nói, "Cho nên huynh xem, mặc dù hiện tại Vô Cùng Các tụ tập mỹ thực trong thiên hạ nhưng ta và mẹ lại không ăn được nhiều.

Có phải thực châm chọc không?"

"Chúng ta luôn bận tới tận tối mới có thể về nhà, lúc ấy trăng sao đã lên.

Xe đẩy vang 'kéo kẹt, kéo kẹt', mẹ đẩy xe còn ta đi phía trước hỗ trợ kéo.

Có đôi khi về quá muộn ta cũng ngủ luôn trên xe, tiếng bánh xe thành tiếng ru.

Chúng ta luôn là người cuối cùng rời khỏi Quan Đế miếu, khi đó những sạp khác đã dọn, ngõ nhỏ trống rỗng thực tối, giống như mực nước đổ ra, không nhìn được cái gì.....”

“Sau đó quê nhà bị lũ lụt, việc làm ăn của quán mỳ cũng không làm nổi nữa nên mẹ quyết định mang theo ta và bà nội rời đi.

Trên đường chạy nạn bà nội không chịu nổi đường xa nên bệnh càng nặng hơn.

Vào một buổi đêm gió giạt mưa gào bà cũng đi rồi.” Hấn dừng một chút mới nói tiếp, “Chúng ta thậm chí không thể mua nổi một bộ quan tài mỏng để an táng cho bà, chỉ đành đào một hố đất ở ven đường chôn bà ấy xuống.

Sau đó ta và mẹ tới đây, nơi này không người thân thích, đối với hai mẹ con chạy nạn tới như chúng ta cũng không phải nơi tốt để an cư lạc nghiệp.

Cũng may mẹ ta có khả năng, bằng đôi tay khéo léo của mình bà có thể sắp xếp xây dựng cuộc sống cho chúng ta ở nơi này, cũng nuôi nấng ta tới lớn.”

Lâm Tụng Nghiêu lại uống một chén rượu, có chút nguợng ngừng nói, “Nhân huynh, hôm nay không biết là thế nào mà ta lại nói với huynh nhiều chuyện như thế.

Có phải huynh thấy rất nhàm chán hay không? Chi bằng để ta gọi mấy nha hoàn vào múa hát vài bài nhé?”

Triệu Tử Mai vội xua tay, “Không được, đến lúc đó các nàng lại vì người mà vung tay đánh nhau thì ta làm sao mà ứng phó được.

Huống chi chuyện xưa của người và di Vinh đúng là cảm động, không hề nhàm chán.”

Hai người đang cười nói thì bỗng nhiên có gã sai vặt từ ngoài cửa tới báo là Lâm sư phụ đã tới.

Lâm Tụng Nghiêu vội vỗ tay cười nói, “Chuyện thú vị tới rồi, huynh đài, người cần học cho tốt, anh đào thật này cách làm thì dễ nhưng kỳ thực chính là việc tinh tế tỉ mỉ.”

Chương 202: 202: Chốn Để Về

Tang đứng trước thềm bằng phi thủy sáng bóng ở phía sau và lấy châm đồng trong hộp ra.

Vô Cùng Các trước mặt nó lúc này đã vắng tiếng người náo nhiệt và rơi vào yên tĩnh như nước.

Mục què ợ một cái sau đó nhìn thoáng qua núi rừng đen sì phía sau và sợ hãi nói, "Việc này không nên chậm trễ, đại thần tiên, nhanh dùng châm đồng đi."

"Người sợ cái gì?" Tang vốn định ném châm đồng rồi nhưng hiện tại thấy bộ dạng của Mục què thế là nó lại buồn cười và không nhìn được muốn trêu chọc ông ta.

Mục què vuốt cánh tay, bĩu môi nói, "Nơi này..... luôn có cảm giác âm trầm, ngài xem cánh rừng phía sau đi, giống một ngôi mộ thật là lớn?"

"Cái gì mà giống, nó chính là nấm mồ chứ gì." Tang quay đầu lại ghé bên tai Mục què và thì thầm, "Ta nói cho người biết tối hôm qua ta thấy một đoàn dã quỷ ở chỗ này, hình thù kỳ quái, cực kỳ xấu xí dị."

Tại nó không có cảm, có con mắt giống như bị bánh xe nghiền qua, cái mũi và mắt đều bị lún vào trong óc....."

Như nó mong muốn, Mục què lập tức run giọng, chòm râu thưa thớt cũng theo hô hấp mà run rẩy, "Chúng nó..... Chúng nó vào trong núi rừng này làm..... làm gì?"

Tang trừng mắt thật lớn, tròng mắt màu hồng bị ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu đến sáng quắc, "Tìm ăn, còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ tới chơi với người à?"

"Ăn....."

"Ăn cái gì?" Mục què nuốt nước miếng một cái, dưới chân lại không tự giác lui về phía sau hai bước, hung hăng đập lên ứng cửa Bảo Điền khiến tên kia đau đến nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa đã kêu ra tiếng.

Tang biết ông ta mắc mưu nên thầm cười trộm, chỉ có trên mặt là vẫn không thay đổi.

Nó nhìn chằm chằm đôi mắt khiếp sợ của Mục què, “Ăn người, đương nhiên là ăn người.”

“Đại thần tiên, ngài đừng lừa ông ấy nữa, còn lừa nữa thì chân này của ta sẽ bị ông ấy dẫm nát mất.

Hôm nay ta nghe ngài và công tử nói chuyện rồi, ngài nói dã quỷ không ăn người, chỉ có thể mỗi ngày nhặt chút cơm thừa canh cặn lấp đầy bụng.

Hơn nữa lá gan tụi nó còn nhỏ, ngày thường đều trốn trong núi ở ngoài thành.” Bảo Điền xoa mặt ủng và nói ra lời thật.

Tang vừa định trách cứ hấn vạch trần trò của mình thì trong óc lại “Leng keng” một tiếng, có một giọng nói thổi qua.

“Người biết vì sao dã quỷ không ăn người không?” Giọng nói già nua nghiêm nghị vang lên.

Nó biết chủ nhân của giọng nói này cực kỳ quen thuộc nhưng nó lại không nhớ ra đó là ai.

“Kỳ thật trước kia chúng nó cũng ăn người.” Giọng nói kia vẫn tiếp tục vang lên, giảng giải cho nó.

Lời ông ta tự nhiên bình thản, giống như một vị lão sư đang ăn cần dạy dỗ học trò của mình.

“Thật lâu trước kia, đại khái chừng hai ngàn năm gì đó, có một đám thương nhân đi thuyền qua một hòn đảo vắng vẻ hoang tàn.

Khi đó mặt trời đã xuống núi, mọi người không thể tiếp tục lên đường nên bỏ neo bên cạnh đảo nhỏ qua đêm.

Nhưng bọn họ không biết tòa đảo hoang này kỳ thực có chủ, mà chủ nhân của nó chính là dã quỷ, là đám quỷ không ai hiến tế.”

“Đêm khuya chúng nó ra ngoài kiếm ăn và phát hiện các thương nhân thì vô cùng vui vẻ xông lên thuyền bắt lấy đám người kia và chuẩn bị ăn một bữa no nê.

Sau khi bình tĩnh các thương nhân cực kỳ sợ hãi, đau khổ cầu xin đám đã quý đừng ăn bọn họ nhưng không làm được gì.

Lúc này có một vị thương nhân thông minh nhất cầu xin với đám đã quý kia: "Mong các người thả chúng ta về nhà, cha mẹ vợ con đều đang chờ chúng ta mang tiền về nuôi bọn họ, các người ăn chúng ta rồi có khác nào giết cả nhà chúng ta đâu.

Mong hãy thương lấy chúng ta." Đã quý đáp: "Chúng ta đều là cô hồn không nơi nương tựa, mấy trăm năm qua chưa bao giờ có ai tới tế bái và cho chúng ta ăn cơm.

Chúng ta đã đói khát khó nhịn, mãi mới gặp được các người nên phải ăn no nê một bữa mới được.

”

"Nghe thấy lời này thương nhân kia lập tức nảy ra một ý, tiếp tục khẩn cầu: "Các người mà ăn chúng ta lúc này thì chỉ no nhất thời, nếu thả chúng ta về nhà nhất định hàng năm chúng ta sẽ tế bái, cung cấp đồ ăn cho các người.

Đời đời chúng ta sẽ truyền thừa việc tế bái thờ phụng không để các người phải chịu đói.

”

"Nghe xong thương nhân kia nói đám đã quý suy nghĩ thật lâu mới đồng ý thả bọn họ về nhà.

Trước khi đi bọn chúng còn không quên dặn dò: "Về sau mỗi năm gió bắc thổi chúng ta sẽ tới chỗ các người thu đồ cống phẩm, phải chuẩn bị lương thực như thóc, cây đậu, hạt mè, dứa, bông gạo và chuối đặt trên thuyền cung phụng chúng ta hưởng.

Nếu nuốt lời, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người." Các thương nhân lập tức đảm bảo, sau đó khởi hành về nhà và kể những gì gặp được trên đường cho người nhà và hàng xóm."

"Sau này mỗi năm tới tháng 10 theo Phật lịch mọi người đều đúng theo lời

hẹn chuẩn bị đồ ăn và trái cây đặt trên thuyền nhỏ để gió bắc thổi đi cung phụng đám dã quỷ kia, chưa từng gián đoạn.

Mà đám dã quỷ từ đây cũng tuân thủ ước định và không ăn người nữa.”
“Mỗi năm chỉ cúng bái một lần mà chúng nó cũng no được sao?” Tang nghe thấy chính mình hỏi, tuy vẫn bướng bỉnh nhưng quả thực có vài phần giống một học trò đang nghiêm túc nghe giảng.
Giọng nói già nua kia cười ha hả, bên trong mang theo từ ái và lương thiện, “Cho nên ta mới nói quỷ vĩnh viễn không thông minh bằng người.

Người chỉ cần một năm hiến tế một lần là có thể đổi lấy lời hứa của dã quỷ vĩnh viễn không ăn người.

Cuộc mua bán này cuối cùng vẫn là con người chiếm lợi.”
“Con người luôn gian trá, bộ mặt xấu xí, vì sao ngài còn muốn ta giúp bọn họ?” Tang có vẻ cực kỳ khó mà hiểu được.
“Giúp bọn họ đi theo chính đạo thì người mới có thể tu thành chính quả.”
Đầu nó giống như bị cái gì đó gõ lên: Tu thành chính quả, cái gì là tu chính quả, vì sao nó lại phải tu thành chính quả?
“Đại thần tiên, đại thần tiên? Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn nên nhanh chóng thu hồn đi thôi.”
Giọng Mực què vang lên từ phía sau, Tang quay đầu nhìn ông ta, đôi mắt mê mang hỏi, “Chính quả là gì?”

Mực què bị nó hỏi thì sững sốt, qua hồi lâu mới ồm ồm nói như một con ngỗng ngu ngơ, “Chính Chính quả, còn không phải là chốn về tốt sao?”
“Thế chốn quay về của ta là gì?” Tang buột miệng thốt ra, vẻ mê mang trong mắt nó càng nồng hơn.
“Chốn chốn về của ngài ư?” Mực què thiếu chút nữa đã nói dù sao chốn về của người cũng không phải ở chỗ Tiểu Ngộ.

Nhưng may mà ông ta nhìn được nên coi như nhặt được cái mạng già,
“Chốn về của mọi người đều là cái chết, tuy Khổng phu tử đã nói không biết sinh, nào biết chết, chúng ta cũng gặp được không biết bao nhiêu linh hồn sau khi chết còn không cam lòng an giấc ngàn thu.

(Ebooktruyen.net) Nhưng ta luôn cảm thấy chết chính là chết, vải trắng

vung lên, đất vàng chôn xuống thì sinh mệnh sẽ kết thúc.

Mặc dù linh hồn bất diệt cũng không phải người kia nữa.”

Nói tới đây thấy sắc mặt Tang càng thêm xanh mét thế là ông ta vội cười nói, “Đại thần tiên thì khác, ngài là thần tiên, bất tử bất diệt, không giống đám phàm trần chúng ta.....”

“Câm miệng đi.”

Tang phun ra mấy chữ này, sắc mặt đã xanh đến dọa người.

Bảo Điền nhận thấy tình huống không đúng thì vội kéo Mục què cách xa nó.

Ai biết Tang chỉ hung tợn trừng mắt nhìn Mục què một cái rồi ném châm đồng về phía trước.

Chương 203: 203: Học Nghệ

Châm đồng chui qua khe cửa, cái đuôi trắng tỏa sáng lấp lánh để lại một vệt sáng nhạt in trong đầu Tang thật lâu không thể tiêu tan giống như đoạn ký ức vừa rồi nó mới nhớ tới.

"Ngón tay đứt..... Còn một vũng máu, vậy hơn phân nửa là người cũng chẳng còn nữa rồi," Mục què có chút khản trương nhìn chằm chằm khe cửa nói, "Nhưng nếu giống như ngài nói, hẳn không bị dã quỷ ăn mất vậy hẳn chết như thế nào?"

"Có liên quan tới Vô Cùng Các hay không?"

Vì đặc điểm nghề nghiệp nên Bảo Điền miễn cảm hơn người khác một chút, một ngày này hẳn luôn cảm thấy không thích hợp.

Vô Cùng Các tự nhiên có người mất tích, nhưng suốt một ngày tiệm ăn này vẫn vận hành như bình thường, công việc làm ăn bận rộn, khách khứa đầy ắp.

Buổi sáng bọn họ nghe được vài lời nghị luận nhưng sau đó không còn gì nữa, mỗi tiểu nhị đều tươi cười, lễ nghĩa chu đáo.

Đối với chuyện tối hôm qua bọn họ im bật không nhắc tới, giống như Tử Phủ chưa từng tồn tại vậy.

Sự thay đổi này khẳng định là do áp lực nào đó từ bên ngoài.

Cái này Bảo Điền hiểu rất rõ, đặc biệt là khi nhớ tới đôi mắt không gian tự uy của di Vinh.

Tang nhìn thoáng qua Bảo Điền sau đó nhẹ gạt đầu.

Suy nghĩ của nó và Bảo Điền giống nhau: Trong tiệm ăn lớn nhất cả nước này vài năm qua từng có mấy người mất tích nhưng tin tức lại chẳng hề được truyền ra.

Người ngoài thậm chí hoàn toàn không biết tới những việc ấy, vậy chúng tôi đi Vinh kia hẳn đã động tay chân gì đó.

Nhưng việc hỏi lộ quan phủ không nhất thiết có thể làm được nếu có chúng tôi xác thực.

Nếu có chúng tôi thì hẳn đi Vinh kia cũng chẳng làm được gì, xét đến cùng thì những vụ án ấy hẳn đều là mê án không có lời giải.

Vì việc làm ăn của Vô Cùng Các nên đi Vinh và quan phủ mới mạnh mẽ giấu kín mấy vụ án này xuống.

Tang nhìn thêm phi thúy dưới chân, bên trên chiếu ra cái bóng của chính nó, khuôn mặt mơ hồ, có vài phần giống với đám dã quỷ nó thấy ở trong rừng tối hôm qua.

Chúng nó kết bè kết đội, hình dáng khác nhau, có con khô quắt như cành khô, có con bụng như cái trống rỗng xuống chạm cả đất.

Chút tương đồng duy nhất chính là quần áo trên người chúng nó đều rách rưới, vải cọ lên lá thông phát ra tiếng sần sạt rung động.....

Nhưng dù hình dạng xấu xí như thế chúng cũng không ăn người.

Trong lòng Tang cực kỳ chắc chắn quỷ luôn tuân thủ giao ước, so với người còn đáng tin hơn, như vậy.....

Đang nghĩ thì chậm đồng lại quay về, trên cái đuôi sáng trắng chẳng có gì cả, nó chẳng thêu được gì hết.

Tòa Vô Cùng Các trước mặt này thực sạch sẽ, mặc dù mấy năm nay có vài người đã mất tích tại đây nhưng bên trong lại chẳng có một oan hồn nào.

"Không có gì ư?" Mục què nhìn chậm đồng và kính ngạc, "Đây....."

"Đây là chuyện gì?"

Ánh mắt Tang tối sầm lại, "Có một khả năng, Tử Phủ và những người này căn bản không chết," nó tạm dừng một chút mới nói, "Khả năng thứ hai là linh hồn của bọn họ đã bị đám dã quỷ kia ăn rồi.

Đã quỷ không ăn người sống, nhưng những thứ khác chúng nó lại không hề

bắt bẻ, có khi ngay cả đồng loại chúng nó cũng không buông tha.”

“Nhưng người còn chưa chết thì lấy đâu ra linh hồn?” Mục què hỏi một câu từ sâu trong lòng mình.

Một đĩa anh đào thịt màu sắc tươi sáng đã ra nôi, mùi thơm tức khắc tỏa khắp căn phòng nhưng Lâm sư phụ lại nghiêm túc đứng cạnh bệ bếp, miệng bĩu ra thiếu chút nữa là đủ treo chai dầu.

“Đĩa này không đạt,” ông ấy nhìn đĩa anh đào thịt như nhìn một đứa con mình hận sắt không thành thép, “Anh đào không no đủ, lại mất đi màu đỏ rực, không đủ tươi đẹp.

(Nếu thích có thể đọc thử Tân An quỹ sự cũng của Rừng Hồ Phách) Hơn nữa lửa cũng không đúng, nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, thịt hầm ra sớm mất đi mềm mại màu mỡ, sao có thể coi là anh đào thịt nữa.”

Dứt lời ông ta không chờ Triệu Tử Mai và Lâm Tụng Nghiêu kịp ngăn cản đã đổ hết cả đĩa anh đào thịt còn đang bốc khói kia đi, chẳng để lại chút gì.

Lâm Tụng Nghiêu nói nhỏ bên tai Triệu Tử Mai, “Lâm sư phụ là đầu bếp nổi tiếng, yêu cầu với đồ ăn mình làm ra cực cao, ai nói gì cũng không chịu nghe, đến mẹ ta cũng không làm gì được ông ấy, thật là bướng bỉnh.” Triệu Tử Mai chăm chú nhìn ông ấy thuần thực làm việc, đôi mắt không dám lơ là nửa phần, miệng lại nói, “Bướng bỉnh chút cũng tốt, đời này ông ấy vì một món ăn mà tồn tại, nếu không có yêu cầu cao thì sao có thể làm ra món ăn khiến người ta ăn một lần là nhớ mãi chứ.”

Nhưng một canh giờ đã qua đi mà Lâm sư phụ vẫn chưa thể làm ra một đĩa anh đào thịt ưng ý, còn đồng đồ bị ông ấy đổ đi thì đã có tới bốn năm cân, đội lên thật cao trong cái sọt bên chân ông ấy.

Lâm Tụng Nghiêu uống nhiều rượu nên mặt mội và đã trở về phòng mình nằm nghỉ, trong bếp hiện tại chỉ có Triệu Tử Mai và Lâm sư phụ.

“Không được, món này ta không làm được hôm nay đâu.” Lâm sư phụ đã sấm mặt đầu đầy mồ hôi, ông ta tức giận ném cái muỗng dài trong tay vào nôi, không quấy nữa, mặc cho nôi thịt kia chạm rã tỏa ra mùi khét.

Triệu Tử Mai có chút băn khoăn vì thế đưa cho ông ấy một chén trà, miệng cười nói, “Ta thấy ngài cũng mệt mội rồi, không bằng ngài hạ chút yêu cầu xuống cũng được.

Ta là người ngoài nghề, dù ngài có làm ra một món ăn hoàn hảo thì cùng

lắm ta cũng chỉ học được 7,8 phần.

Nếu không ngài đưa thực đơn cho ta, bản thân ta sẽ trở về tự mình nghĩ cách nghiên cứu.”

Nghe hẳn nói như vậy Lâm sư phụ lập tức đặt chén trà trong tay cái rằm xuống bàn, “Ta nói này, thiếu gia để ta tới dạy nấu ăn thì ta không dám cãi lời.

Nhưng người bảo ta tùy tiện dạy còn người thì qua loa học tập vậy xin thứ cho ta không thể nghe theo được.

Món này mà từ tay ta ra nhưng chất lượng lại chẳng ra gì thì chẳng phải sẽ hủy hoại thanh danh của ta ư? Tương lai người nói với người khác anh đào thịt của người học từ Lâm sư phụ của Vô Cùng Các rồi người ta ăn vào nói đây là cái gì thì ta chịu sao nổi.”

Mặt ông ta đỏ bừng, vì tức giận mà sung lên giống một con ếch đang phùng miệng.

“Thế ngài nói phải làm sao đây?” Triệu Tử Mai biết không thể thuyết phục người này, hiện tại lại có việc đang cầu người ta nên đành phải ăn nói khép nép.

“Nếu người thật lòng muốn học thì đến Vô Cùng Các đi, nơi đó đầy đủ đồ.”

Sắc mặt Triệu Tử Mai hơi đổi, “Nhưng tôi hôm qua có một tiểu nhị trong tiệm đã mất tích ở hậu viện, đến giờ còn chưa tìm được người đâu.”

Lâm sư phụ khinh thường rồi quay đầu lại liếc hẳn một cái, “Thế đã sợ à? Vậy người dứt khoát đừng học nữa, lần này coi như ta đắc tội công tử và di Vinh, dù sao ta cũng đắc tội bà ta vài lần rồi.”

“Đừng,” Triệu Tử Mai nhớ tới bộ dạng Tang khi ăn anh đào thịt.

Nó thực chăm chú, tinh tế mà ăn, chạm rai ném.

Đôi mắt xinh đẹp của nó dần biến thành màu đen trong lúc nhai, giống như mã não trong suốt.

“Ta đi theo ngài, có lẽ chỉ có hương vị chính tông nhất mới có thể đánh thức được nàng.”

“Ta nói một câu này nữa, trình tự nấu món này không thể qua loa, chỉ cần

hơi thay đổi là mùi vị sẽ khác ngay.

Nấu ăn là công việc tinh tế, giống như hiện tại người muốn lấy lòng cô nương mình thích ấy, nếu người không nghiêm túc thì có người nào thêm để ý tới người."

Lâm sư phụ bắc cái nồi anh đào thịt đã cháy khét xuống và nhàn nhạt tiếp lời Triệu Tử Mai giống như thực sự hiểu hẳn đang nói cái gì.

Chương 204: 204: Nấu Ăn

Ánh lửa trong bếp chiếu sáng về mặt của Lâm sư phụ, trên đó là vui mừng, còn có cả ý cười khi nhìn một mâm anh đào thịt mới ra lò. Triệu Tử Mai nhẹ nhàng thở ra.

Từ chỗ Lâm Tụng Nghiêu đuổi tới Vô Cùng Các, rồi chuẩn bị tài liệu, ướp, nỏ lửa, hầm chậm rãi, toàn bộ quá trình đều là hẩn tự tay làm.

Trong lúc ấy vì chân tay vụng về nên hẩn bị Lâm sư phụ mắng mấy lần, cũng cảnh cáo mấy lần.

Cuối cùng khi mặt trăng ngã về tây hẩn cũng làm được một đĩa anh đào thịt hợp ý Lâm sư phụ.

Tùng miếng thịt trong suốt sáng bóng, được rưới nước anh đào, thoạt nhìn tuy không được hoàn mỹ như Lâm sư phụ làm nhưng cũng gánh được mấy chữ "anh đào thịt".

"Phải chú tâm, người trẻ tuổi, ta đã sớm nói người phải chú tâm mới có thể làm được một món ăn ngon," Lâm sư phụ vỗ vỗ cánh tay đau nhức của Triệu Tử Mai và nói tiếp, "Không biết là cô nương nhà ai có phúc được người thành tâm đối đãi như vậy."

"Nàng....."

Lúc nói ra lời này tim Triệu Tử Mai nảy mạnh lên: Nàng là ai? Là Tang hay Tiểu Ngộ đây? Nếu Tiểu Ngộ trở lại thì Tang sẽ đi đâu? Hẩn nhìn chằm chằm đĩa anh đào thịt, trái tim lại như ở đầu ngọn sóng, chọt cao chọt thấp, lúc thì nhảy ra khỏi mặt nước gần chạm tới ánh trăng, khi thì chìm sâu xuống nước đen nghìn nghịt.

Tiểu Ngộ hẩn nên trở về, đây vốn là thể xác của nàng ấy, chẳng qua Tang mạnh mẽ chiếm lấy nó mà thôi.

Nhưng nghĩ tới việc một kẻ tình tình táo bạo, luôn cho mình là siêu phàm lại gần như không có ưu điểm nào như Tang có lẽ ngày nào đó sẽ không còn

xuất hiện trong sinh mệnh mình nữa là hấn lại bỗng thấy hụt hẫng.

"Nàng là một vị cô nương kỳ quái," Triệu Tử Mai lẩm bẩm một câu, "Có lẽ trên đời này không có ai cổ quái hơn nàng."

Có phải ngài cũng cảm thấy ta rất kỳ lạ không?"

Lâm sư phụ bữu môi nói, "Không kỳ quái, khẩu vị của mọi người đương nhiên là khác biệt, thú yêu thích cũng khác nhau, chỉ cần người thích là được."

Nói xong ông ta đứng dậy, đuổi người nói, "Đến đây thôi, thiếu gia dặn dò ta đã làm xong, hiện tại cũng nên về nghỉ ngơi rồi."

Công tử ngài thông thả chờ một lát, ta đi giải quyết nỗi buồn chút rồi sẽ tới."

Triệu Tử Mai đứng dậy hành lễ với Lâm sư phụ, nhưng ông ta chỉ tùy ý phát tay coi như đã nhận và kéo bước chân mệt mỏi về phía cửa bếp.

Nhà bếp của Vô Cùng Các phân bố ở cạnh các viện, gian nhà bếp chuyên để làm anh đào thịt ở góc phía Tây Bắc của một cái sân riêng.

Triệu Tử Mai nhìn Lâm sư phụ đi ra ngoài và lần nữa nhìn đĩa anh đào thịt kia.

Hấn cúi đầu ngửi, mùi hương quen thuộc chui vào mũi hấn.

Hấn vừa lòng gật gật đầu, lúc ngẩng đầu lên Lâm sư phụ đã mở cửa viện, nhắc chân bước nửa bước ra ngoài.

Bóng dáng béo lùn của ông ta chắc nịch, vuông vức, giống một tảng đá lớn.

Triệu Tử Mai bỗng nhiên hít một hơi: Ở bên chân Lâm sư phụ có một bóng đen, ban đầu hấn còn tưởng đó là bóng của ông ấy, nhưng lúc ông ấy bước qua ngạch cửa thì cái bóng kia vẫn ở nguyên chỗ cũ, hơi hơi lắc lư.

"Chờ một chút." Sau khi hét lên mấy chữ này Triệu Tử Mai nhìn thấy Lâm sư phụ quay đầu nhìn mình, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi, hai mắt có trợn lên chống lại cơn buồn ngủ.

"Sao..... Làm sao vậy?"

Triệu Tử Mai chỉ thấy da đầu run lên, hấn nhìn thấy cái bóng kia giật mình, giống một con giun giầy dựa trên mặt đất khô cạn.

Sau đó nó chậm rãi quay đầu về phía hắn, đây là nói cái thứ mọc đầy mụn lớn bé kia còn có thể được gọi là "đầu".

Ngũ quan trên mặt nó chen chúc bên nhau, đôi mắt và lông mày đều dán ở mũi, tụ lại một chỗ tạo thành hình dạng quái dị.

(Ebooktruyen.net) Những chỗ khác là một mảnh trắng nhờn nhờn, giống như phủ một tầng hơi nước.

"Đói..... Đói quá....." Có vẻ như nó đang nói chuyện với hắn, dùng ngữ điệu mơ hồ nhất để nói.

Nhưng Triệu Tử Mai lại biết nó đang nói cái gì, bởi vì tối qua đồng bạn của nó cũng từng nói với hắn lời này.

"Làm sao vậy?" Lâm sư phụ xoa xoa đôi mắt và nhìn chăm chú theo ánh mắt Triệu Tử Mai nhưng lại như rơi vào sương mù mà vò đầu tóc hỗn độn rồi bỏ thêm một câu, "Gặp quỷ à?"

Những lời này không giả, cho nên Triệu Tử Mai nhanh chóng bước tới chỗ ông ấy, mắt nhìn chăm chăm con dã quỷ đang ở cạnh cửa.

Nhưng trong lúc hoảng loạn hắn lao đảo ngã về sau, lại phát hiện nó đã biến mất.

Ngoài cửa chỉ có mình Lâm sư phụ đứng đó, không hề kiểnh nhĩn nhìn về phía này và bất mãn lắm lắm, "Rốt cuộc công tử muốn làm gì? Mai ta còn phải đi làm, hiện tại về còn miễn cưỡng ngủ được mấy canh giờ đó."

Triệu Tử Mai đương nhiên biết mình không thể giải thích rõ với ông ấy, nhưng suy nghĩ vừa động hắn lại nhớ tới chuyện dã quỷ sẽ không hại người và lập tức tỉnh ngộ.

Con dã quỷ kia ngửi được mùi anh đào thịt trong viện nên mới tới, vì thế hắn cũng nhẹ thở ra.

"Công tử, rốt cuộc có chuyện gì? Không có việc gì ta phải đi giải quyết nỗi buồn."

Ta dạy người lâu như thế sắp nghẹn chết rồi đây." Lâm sư phụ ôm bụng nhỏ, một bộ mặc tiêu sắp không nhịn được nữa.

"Không có việc gì, là ta nhìn lầm," Triệu Tử Mai cười gượng một tiếng, nhưng tươi cười cứng đờ ở khóe miệng, thoạt nhìn thực giả, "Lâm sư phụ,

ngài đi nhanh về nhanh, ta ở đây chờ ngài.”

Lúc chất lỏng ấm áp chảy ra khỏi cơ thể Lâm sư phụ thoải mái mà run lên.

Ông ta híp mắt, sau khi tiếng tí tách biến mất ông ta vừa hát hừ hừ vừa kéo quần.

“Người trẻ tuổi này đúng là thông minh, nói cái đã hiểu, trong thời gian ngắn như thế đã nắm giữ được tinh túy của anh đào thịt, đúng là có tài học làm bếp.” Một khắc đi ra khỏi nhà xí trong đầu Lâm sư phụ vẫn nghĩ tới bộ dạng Triệu Tử Mai cầm muỗng nấu bếp vừa rồi.

Tuy hơi vụng về nhưng mỗi bước hẳn đều làm chuẩn, thời gian, độ lớn của lửa đều chuẩn.

Dù ông ta chỉ nói qua một lần thì hẳn lại giống như nhớ kỹ, so với đám đồ đệ khác của ông ta không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

“Nếu hẳn chịu làm đồ đệ của ta thì không biết ta sẽ đỡ được bao nhiêu việc.” Trong lòng ông ấy vẫn suy nghĩ mãi, ai biết dưới chân đột nhiên lại cứng đờ.

Ông ta sờ mũi, hít hít không khí ẩm ướt.

“Quái, sao lại có mùi cá nấu măng nhỉ? Chẳng lẽ lão Cao cũng không ngủ mà ở chỗ này dạy người ta nấu ăn như mình sao?” Chóp mũi ông ta lại động đậy vài cái, “Không đúng, ngoài cá nấu măng còn có ruột hấp, ơ, không đúng, không đúng, mùi thơm này là gì? Đúng rồi, là gà rừng cuộn.” Đầu Lâm sư phụ giống như bị người ta đập mạnh một gậy, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan không còn bóng dáng gì.

Mỗi tế bào trên người ông ta đều cảnh giác.

Ông ta ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mặt trăng đã ngã về tây, hiện tại hẳn đã gần tới giờ Dần.

Nhưng trong lúc bóng đêm sâu thẳm này lại có người nấu ăn ở Vô Cùng Các.

Nấu ăn cũng không kỳ quái, vừa rồi chính ông ta cũng nấu ăn.

Nhưng quái lạ là người này lại có thể nấu hết được những món ăn của các đầu bếp trong Vô Cùng Các.

Chương 205: 205: Phát Hiện

Tinh thần đang cảnh giác cao độ thì một mùi hương theo gió bay đến mũi Lâm sư phụ, trong chua ngọt là mùi thịt đậm đà, là anh đào thịt ông ta quen thuộc.

Lâm sư phụ liếc mắt hít hít: Món này làm quá hoàn hảo, hơn nữa bên trong hình như còn có thêm cà chua tạo thêm vị chua, giảm bớt ngọt ngào khiến người ta bỏ vào miệng sẽ càng mê mẩn hơn.

Trong Vô Cùng Các chẳng lẽ còn có một vị đầu bếp khác càng am hiểu anh đào thịt hơn ông ta sao? Vì sao ông ta chưa bao giờ gặp người đó? Lâm sư phụ cảm thấy trái tim nảy thành thích không ngừng, ông ta ngược mắt nhìn thì thấy một làn khói bếp bốc lên từ phía bắc.

Đó đúng là hương của Dư Âm Sơn Bàng, nơi chuyên đón khách quý.

Ông ta không hề nghĩ nhiều mà lập tức đi về phía ấy, trong lòng ngoài tò mò còn có cả tổn thương tự tôn.

Tới Vô Cùng Các nhiều năm như vậy, mỗi ngày ông ta đều làm một việc đó chính là nấu món anh đào thịt.

Để phục vụ khẩu vị của càng nhiều khách nên ông ta đã không ngừng cải tiến nó, từ nguyên liệu nấu ăn đến cách làm.

Ông ta tự nhận là anh đào thịt ông ta làm ra đã chẳng thể bắt bẻ, ít nhất ở trên đời này không ai có thể làm anh đào thịt tốt hơn ông ta. Nhưng cái kẻ đang nấu ăn kia không chỉ nấu ra một đĩa anh đào thịt càng mỹ vị hơn, mà kẻ đó còn am hiểu cả những món khác.

Quả thực có thể nói là người kia rất thành thạo, bởi vì chỉ trong chốc lát Lâm sư phụ lại ngửi được mùi món cua và bồ câu non nướng.

Kẻ này là ai? Vì sao ngày thường hắn luôn giấu kín không lộ, chỉ vào lúc nửa đêm này mới nấu nướng từng món đồ ăn như vậy?
Lúc đi tới gần Dư Âm Sơn Bàng, Lâm sư phụ không ngừng điem qua từng đầu bếp của Vô Cùng Các nhưng mọi người đều bị ông ta loại ra.

Ông ta quá hiểu bọn họ tay nghề thế nào, cho nên cái kẻ đang xào nấu kia nhất định không phải bọn họ.
Bên tai truyền đến tiếng xào rau xào, tiếng động truyền ra từ nhà bếp của Dư Âm Sơn Bàng.

Nhà bếp ấy ngày thường ít khi sử dụng, chuyên chỉ dùng để nấu đồ ăn cho đám khách quý.

Lâm sư phụ còn nhớ rõ ba năm trước đây có một vị khách quý không biết họ tên tới Vô Cùng Các ăn cơm và cũng ngồi ở Dư Âm Sơn Bàng.

Ngày đó Vô Cùng Các vì ông ta mà không đón khách, di Vinh gọi mấy đầu bếp bọn họ tới gian bếp kia nấu nướng cho vị khách ấy.
Khi đó ông ta không biết rốt cuộc khách kia là ai, chỉ nhớ rõ sân viện này trong ngoài đều là binh lính khoác áo giáp, còn có mấy chục người thoạt nhìn trông như thái giám trong cung mang theo khay đựng trà nước đi ra đi vào.

Sau đó bọn họ nói chuyện phiếm với nhau và đoán người này nhất định là vị hoàng thân quốc thích nào đó nên mới phở trương như vậy.

Di Vinh nghe thấy bọn họ bàn luận như thế thì cực kỳ khinh thường nói, "Hoàng thân quốc thích ta thấy nhiều rồi, kẻ có thể khiến Vô Cùng Các ngừng đón khách để tập trung phục vụ mình hắn thì thiên hạ chỉ có một người."

Đến lúc đó ông ta mới biết hóa ra người tới hôm ấy chính là Hoàng Thượng, là vị hoàng đế thực thụ mặc long bào ngồi trong Tử Cấm Thành.

Từ đó Dư Âm Sơn Bàng chưa từng tiếp đón vị khách nào khác.

Ông ta hiểu, những bàn ghế, mâm bát mà hoàng đế đã dùng qua đều phải mang thờ cúng, tuyệt không thể để kẻ phàm phu tục tử khác sử dụng.
Nhưng hôm nay vì sao nơi này lại mở ra thế?

Tiếng xào nấu bên trong bỗng nhiên biến mất, giống bị bóng tối hút lấy, cây ngô đồng trên đỉnh đầu lại sần sạt rung động.

Dư Âm Sơn Bằng, đọc tên đã biết nghĩa, chung quanh đầy cây cỏ thụ che trời, sân viện quanh năm bị che phủ trong bóng râm.

Nhìn từ xa cả sân viện như lọt trong một tấm khăn màu xanh, tình thơ ứ họa nồng đậm.

Nhưng hiện tại đứng bên ngoài nơi ấy chỉ thấy lá rụng xuống đầu vai, trong lòng ông ta chỉ có một cỗ tiêu điều.

Trong giây lát ông ta nhớ tới lời Triệu Tử Mai nói: Tôi hôm qua có người mất tích ở đây.

Chuyện mất tích cũng không hiểm lạ với một người đã làm ở Vô Cùng Các nhiều năm như Lâm sư phụ.

Tuy không thể nói là thường xuyên nhưng mấy năm nay ông ta cũng đã nghe nói ba bốn lần.

(Hãy đọc thêm Tân An quỷ sự tại Rừng Hồ Phách) Thường thường là những người ngày hôm qua còn làm việc bình thường nhưng đến ngày hôm sau đã không thấy tăm hơi.

Người của quan phủ tới cũng không tra được gì.

Ông ta cũng không để việc này trong lòng, hướng chi dì Vinh đã dặn dò nhiều lần không nên nói chuyện này khắp nơi.

Vì như thế không tốt với Vô Cùng Các, và những người dựa vào nó để ăn cơm như bọn họ cũng chẳng được lợi gì.

Cho nên hôm nay nghe thấy Triệu Tử Mai nói đến chuyện Tử Phủ mất tích thì ông ta cũng chẳng quan tâm, căn bản không nghĩ nhiều.

"Ngón tay đứt..... Còn có một vũng máu..... Ở Dư Âm Sơn Bằng....."

Một mảnh lá cây nửa khô rơi xuống nện lên vai Lâm sư phụ khiến ông ta rung mình một cái: Đây hình như là lần đầu tiên phát hiện máu và phân

còn lại của chân tay cụt ở Vô Cùng Các.

Mấy người trước đó mất tích là biến mất hoàn toàn, không thể chứng minh bọn họ mất tích ở Vô Cùng Các.

Nhưng việc của Tử Phủ lúc này lại không giống nhau.

Rất nhiều người đều có thể chứng minh tôi qua hấn đến Vô Cùng Các.

Ngay cả Triệu Tử Mai cũng nói bản thân hấn gặp được Tử Phủ tôi qua ở bên ngoài Vô Cùng Các nhưng sau đó không thấy tên kia về, chỉ có một đầu ngón tay để lại và một vũng máu.

Nghĩ đến đây Lâm sư phụ bỗng nhiên có chút hối hận, ông ta không nên lỗ mǎng như thế, sao ông ta có thể một mình đi tới Dư Âm Sơn Bằng này lúc nửa đêm không người chứ? Ông ta khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, chân dịch về sau mấy tấc, quyết định đi về.

Mặc kệ kẻ đang nấu nướng trong này là ai ông ta cũng không muốn biết nữa.

Nghĩ thế nên Lâm sư phụ lui về sau vài bước, nhưng đúng lúc này ông ta nghe thấy cửa bếp kẹt một tiếng và mở ra.

Có người bước ra, bước chân vừa nhẹ vừa chậm, hấn là tay đang bung đầy đồ ăn ngon nên mới phải cẩn thận không để vỡ đĩa.

Lòng hiếu kỳ lại bị khơi lên, bởi vì Lâm sư phụ thấy một bóng dáng in trên núi giả, bị ánh trăng kéo ra thật dài.

Dù thế ông ta vẫn có thể nhận ra người nọ là ai, bởi vì đồ trang sức độc đáo người nọ dùng hôm nay ông ta cũng vừa thấy Trong Vô Cùng Các. Sao lại là người này? Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu ông ta, nhưng rất nhanh nó lại bị một ý nghĩ khác thay thế: Đương nhiên là người đó, kẻ có thể biết hết mọi món ăn của Vô Cùng Các thì chẳng có ai khác ngoài kẻ đó.

Nhưng đêm hôm khuya khoắt thế này sao kẻ đó lại phải nấu nướng nhiều đồ ăn như thế? Thông qua mùi vị ông ta đếm số lần người kia qua lại và đánh giá thức ăn trên bàn không dưới 20 món.

Đây tuyệt đối không phải làm cho bản thân ăn, vậy kẻ đó đang nấu món ngon này cho ai ăn đây?

Đang nghĩ ngợi thì tiếng bước chân kia bỗng tiến về phía này, Lâm sư phụ cả kính, vội xoay người trốn sau cây ngô đồng.

Ông ta biết người trong viện nhất định không muốn kẻ khác phát hiện ra hành động của mình, nếu không người đó cũng không nhân lúc đêm khuya tĩnh lặng để lén lút làm chuyện này.

Quả nhiên bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện ở cửa viện, sau đó cả người chột vòng qua sân đi tới phía sau.

Đằng sau Dư Âm Sơn Bằng không phải cửa sau của Vô Cùng Các ư? Cánh cửa sau chưa bao giờ được mở ra kia có cái gì mà kẻ này lại đi tới đó?

Chương 206: 206: Xem Trộm

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Lâm sư phụ lại đi theo.

Ông ta rón ra rón rén, cực kỳ cẩn thận duy trì 10 bước với bóng dáng phía trước.

Người nọ cũng bước cực nhẹ, ngẫu nhiên dẫm phải mảnh lá rụng cũng chỉ phát ra một tiếng vỡ không quá lớn.

Cửa sau đã ở ngay phía trước, so với cửa trước cực kỳ phô trương thì cửa này nhỏ hơn nhiều.

Nó được sơn son, có hai khoen khóa cửa, trang trí đơn giản.

Còn người kia bỗng nhiên dừng lại cạnh cửa, lẳng lặng nhìn chăm chăm cửa một lát mới móc một thứ từ vạt áo.

Lâm sư phụ nhón mũi chân, híp mắt nhìn về phía trước thấy người nọ cầm trên tay một cái bát.

Đó là một cái bát cũ nát, miệng bát sứt mẻ không đồng đều.

Tay còn lại của kẻ kia cầm một cái đĩa trông cực kỳ bình thường.

Nhưng chỉ có một chiếc đĩa thì làm sao mà ăn cơm? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Lâm sư phụ, nhưng lúc nhìn thấy kẻ kia ngồi xổm xuống đặt cái bát lên mặt đất thì ông ta bỗng nhiên hiểu cái đĩa này căn bản không phải dùng để ăn cơm.

Ở quê nhà ông ta có một phong tục thế này: Vào tết Trung Nguyên giữa tháng bảy bọn họ phải hóa vàng mã cho tổ tiên ở trên đường, vừa đốt vừa gõ miệng bát.

Nghe nói như thế sẽ gọi được linh hồn của tổ tiên về, để bọn họ nhận tế bái

của người sống, và ăn một bữa no.

Ông ta nhớ rõ tiếng chiếc đũa đánh lên miệng chén: Đốc đốc đốc đốc đốc.....

Giống tiếng bước chân tổ tiên trở về.

"Đốc đốc đốc đốc đốc." Hiện tại tiếng động kia lại vang lên bên tai ông ta, nhưng đây đâu phải tết Trung Nguyên? Vậy người kia đang hiến tế ai? Cả một bàn đồ ăn tràn đầy trong phòng kia là làm cho ai?

Lâm sư phụ nhìn về phía trước thật chăm chú, không hề chớp mắt, trái tim cũng nảy lên như sắp vọt ra khỏi cổ ông ta.

"Các vị khách tôn quý nhất, mời đến dùng cơm."

Một giọng nói quen thuộc rơi vào tai ông ta, nhưng ngữ điệu kia lại không giống ngày thường mà mang theo cung kính và sợ hãi giống như năm ấy bọn họ đón tiếp vị khách cao cao tại thượng trong Tử Cấm Thành kia.

Ánh mắt Lâm sư phụ lướt qua đỉnh đầu người nọ và nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

Cửa này khóa từ bên ngoài, bên trong căn bản không thể mở được, vậy người khách quý kẻ kia đang đón lại là ai?

Ngoài tường bỗng nhiên có một cơn gió thổi tới, bên trong là những mảnh lá thông cứng rắn hỗn loạn quét về phía Lâm sư phụ.

Trong gió có mùi lạ: mùi đất tanh tào.

Cái này làm cho Lâm sư phụ đột nhiên sinh ra cảm giác bất an, bởi vì ông ta từng nghe rất nhiều người nói tòa núi hoang phía sau Vô Cùng Các kỳ thật là một bãi tha ma.

Thật lâu trước kia nơi đó từng xảy ra một trận chiến nổi tiếng, hai bên đều chết cả, vô số thi thể binh lính bị vùi lấp ngay tại chỗ, chính là ở dưới ngọn núi này.

Vì thế lúc đầu thấy Vô Cùng Các xây ở chỗ hoang vu thế này ông ta còn thấy rất khó hiểu: Một chỗ hẻo lánh hoàn toàn không có chút "nhân khí" nào thế này sao mà làm ăn được? Người buôn bán đều biết, việc làm ăn phải dựa vào "nhân khí" nên những quán rượu và tiệm ăn thường đều tập trung một chỗ, đó là để hội tụ nhân khí.

Đương nhiên là ông ta đã nhầm, việc làm ăn của Vô Cùng Các không thể dùng một chữ "tốt" để hình dung.

Nơi này quả thực chính là bùng nổ, ông ta chưa bao giờ thấy tiệm ăn nào có thể làm tốt được tới mức này.

Dù ở năm mất mùa mà khách hàng lui tới vẫn không dứt, thế nên có lúc bọn họ không thể không trăm phương ngàn kế đuổi bắt khách đi.

Đó là vì đồ ăn dự trữ trong tiệm quả thực không thể thỏa mãn nhiều khách như thế.

Hiện tại xem ra, có lẽ quán ăn này căn bản không dựa vào nhân khí chống đỡ, nó hội tụ thứ khác thì đúng hơn.

"Hô....."

Một cơn gió lớn hơn nữa thổi từ ngoài vào, mùi đất càng nồng hơn, ở giữa còn mang theo mùi hôi, giống mùi thức ăn thối.

Lâm sư phụ nghe thấy tiếng "Sàn sạt", giống như có thứ gì đó kéo lê trên mặt đất và phát ra tiếng động.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Cùng lúc đó cái kẻ vẫn luôn ngồi xổm phía trước bỗng đứng lên.

Kẻ đó ngừng gõ miệng bát, cả người nghiêng đi nghiêm nghị mà đứng, đầu cúi thấp.

Cửa gỗ hơi "Leng keng" giống như bị gió thổi nên hơi đong đưa, nhưng Lâm sư phụ lại biết không phải.

Bởi vì ông ta nhìn thấy ánh phi thúy vốn đang chiếu qua khe cửa lúc này lại bị cái gì đó chặn mất.

Ông ta cũng có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang kết bè kết đội chen chúc chui qua hai cánh cửa kia ủa vào trong Vô Cùng Các.

Lá rụng trên mặt đất liên tiếp bị đập vỡ, đầu tiên là một mảnh sau đó liên tiếp đến những mảnh khác, càng ngày càng nhiều.

Chúng phát ra tiếng "Ca ca", như vô số cái miệng đang nhai nuốt xương cốt.

Thân thể Lâm sư phụ giống như bị đông cứng, không thể động đậy.

Ông ta nhìn đống lá cây vỡ vụn đi tràn về phía mình, tới tận bên chân.....

Rốt cuộc mấy mảnh lá khô bên cạnh ông ta cũng bị đập vỡ, một loạt tiếng "Đùng" thực nhẹ truyền tới trong tai ông ta giống như tiếng sấm đình tại.

Cũng chính lúc ấy tiếng dấm đập biến mất, sau mấy mảnh lá khô bên người ông ta thì không có mảnh lá nào bị dấm lên nữa.

Dù phía sau ông ta tràn đầy lá khô rơi trên đường bị gió thổi tứ tán nhưng không có mảnh nào chịu nạn.

Mấy thứ kia đã dừng lại, lấy ông ta làm ranh giới, không hề bước tiếp.

Chúng nó có thể nhìn thấy ông ta nhưng ông ta lại chẳng nhìn được chúng nó.

Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ trán Lâm sư phụ, ông ta có thể thấy đống lá khô quanh mình bị dấm nát nhừ.

Cái này chứng tỏ những thứ kia đang vây quanh ông ta, càng ngày càng chặt.

Có phải qua một lát nữa ông ta cũng sẽ giống Tử Phủ, chỉ còn lại một đầu ngón tay và một vũng máu hay không?

Nhưng sự tình cũng không phát triển như ông ta nghĩ, cái kẻ vẫn luôn đứng lặng bên cửa kia bỗng giật mình, miệng "hả" một tiếng và thấp giọng nói, "Có người đang nhìn trộm ư?"

Đôi mắt kẻ đó rõ ràng không nhìn về phía này nhưng Lâm sư phụ biết mấy thứ đang vây quanh ông ta đã nói cho kẻ kia biết.

Quả nhiên, người nọ bỗng nhiên xoay người lại, trong mắt lộ ra lạnh lẽo ông ta chưa từng thấy bao giờ.

"Người, đi theo ta? Người, đã thấy hết ư?" Giọng kẻ nọ nhẹ vang lên dò hỏi, giọng điệu bình thản nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

"Ta..... Ta không, ta không thấy gì cả, không..... không nhìn thấy chúng nó..... không phải....." Lâm sư phụ lắp bắp lộn xộn, đến cuối cùng ông ta cũng chẳng biết mình đang nói cái gì.

Ông ta phát hiện không hiểu bản thân đã quỳ gối trên mặt đất từ khi

nào, lúc này ông ta liều mạng đập đầu với người kia, "Ta không biết gì hết..... hoàn toàn không biết gì....."

"Ngươi đừng sợ, chúng nó không ăn người." Giống như đoán được suy nghĩ của ông ta, kẻ kia bỗng nhiên cười cười, giọng nhỏ nhẹ an ủi, "Chúng nó không ăn người, lại không có tế phẩm nên cả ngày phải đói."

Ta thấy chúng nó đáng thương lại rảnh rỗi nên mới làm chút thức ăn cho chúng nó."

"Cho nên..... Ngươi làm đồ ăn kia là để cho những thứ..... thứ....."

Lâm sư phụ run run, không sao nói được hết lời.

Chương 207: 207: Căn Phòng

Người nọ đi về phía Lâm sư phụ, vạt áo kéo trên mặt đất quét qua lá vàng khô khiến chúng quẩn quanh chân kẻ đó giống từng con thiên nga đang bay múa.

Lúc đi tới bên cạnh Lâm sư phụ kẻ đó vươn một bàn tay thô ráp kín vết chai nâng ông ta từ trên mặt đất lên và nói, "Đi, ta dẫn người đi xem, nhìn xem những kẻ đang thương này ăn cơm như thế nào."

Cả người Lâm sư phụ đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, giống như vừa tắm xong.

Thân thể ông ta cũng mềm nhũn, hai chân run rẩy giống như không thể chống đỡ được trọng lượng cơ thể mình.

Vậy nhưng trong lúc bất giác ông ta đã bị kéo về hướng Dư Âm Sơn Bàng.

Trong lúc mờ mịt ông ta quay đầu lại và phát hiện lá khô phía sau bị dẫm nát hết, mấy thứ kia cũng đi theo bọn họ, cùng nhau tới căn phòng cho khách quý này.

Bóng cây trên đỉnh đầu dày đặc, che khuất ánh trăng trên bầu trời, khắp nơi đều tối đen, đến độ duỗi tay ra cũng không thấy năm đầu ngón tay.

Chỉ có tiếng lá cây bị dẫm nát là vẫn đi theo bọn họ như bóng với hình.

Trong viện kia cửa rộng mở, bên trong truyền đến mùi thức ăn mê người.

Lâm sư phụ lúc này lại không vui vẻ gì, ông ta chỉ thấy nó như con quái vật đang há to cái miệng khổng lồ chờ nuốt luôn mình.

Đĩa anh đào thịt trước mặt đã dần cứng lại vì nguội nhưng Lâm sư phụ vẫn chưa về.

Sau khi đứng ở cửa bếp nhìn quanh một lát Triệu Tử Mạo mới nhắc chân

đi ra khỏi phòng, xông vào bóng đêm dày đặc phía trước.

Ở khu nhà xí không thấy bóng dáng Lâm sư phụ đâu, lúc này lòng Triệu Tử Mai bỗng trầm xuống.

Hắn vừa gọi tên ông ta vừa lang thang không có mục tiêu quanh Vô Cùng Các.

Đêm tối giống một cái bút hút no mực nước, bôi lên cảnh vật ở đây cùng đồng hành lang, cầu lát lẻo khiến hắn càng khó phân biệt phương hướng.

Cả tòa nhà to lớn này giống như một bàn cờ cổ quái, bản thân hắn rơi trong này không biết nên đi bước tiếp theo thế nào.

"Lâm sư phụ."

Triệu Tử Mai lại gọi một tiếng, nhưng bỗng hắn nuốt tiếng cuối cùng vào bụng: Không đúng, bản thân hắn không quen thuộc Vô Cùng Các nên lạc đường thì còn nghe được, nhưng Lâm sư phụ là người làm nhiều năm ở đây, dù là đêm hôm khuya khoắt cũng không thể đi lạc đường chứ?

Như vậy chẳng lẽ ông ta cũng giống Tử Phủ và mấy người lục tục mất tích khác? Chẳng lẽ ông ta cũng đã biến mất trong tòa nhà to lớn này ư?

Nghĩ tới đây là Triệu Tử Mai đã thấy da đầu mình căng lên, đầu óc lập tức tỉnh táo: Tối hôm qua Tử Phủ mất tích ở Du Âm Sơn Bàng, chẳng lẽ Lâm sư phụ cũng tới đó? Nhưng ông ấy tới đó làm gì, chẳng lẽ có cái gì hấp dẫn ông ấy sao?

Sau khi sắp xếp mọi ý nghĩ một cách mạch lạc Triệu Tử Mai hí mắt cẩn thận phân biệt vị trí của mình.

Hắn đã nhìn ra, vị trí hiện tại của hắn ở bên cạnh chỗ ăn cơm hôm qua.

Cái sân này ở sườn tây của Vô Cùng Các, mà căn phòng kia thì hắn nhớ Tử Phủ nói ở góc phía bắc của các.

Lúc này Triệu Tử Mai bước nhanh hơn, theo cây cầu cong cong kia đi về hướng bắc, khom lưng, cố gắng bước thật nhẹ nhàng chậm chạp giống như sợ có người để ý vậy.

Ánh trăng tỏa sáng trên hồ nước bên cạnh, cong cong như đang mỉm cười.

Triệu Tử Mai cảm thấy tươi cười này quả là thâm người, giống như thứ gì sắc bén đâm thẳng vào tim hắn.

Hôm qua Tử Phủ cũng đi dọc theo cây cầu này tới Dư Âm Sơn Bằng chẳng? Nhất định là hắn đánh mất một thứ cực kỳ quan trọng nên mới phải nửa đêm nửa hôm tới Vô Cùng Các.

Nhưng nếu hắn biết sau một đêm hắn chỉ còn lại một mẩu ngón tay và một vũng máu thì nhất định hắn sẽ không lựa chọn tới đây, dù thứ kia có quan trọng tới đâu đi nữa.

Vậy còn bản thân hắn thì sao? Hắn đã biết kết cục của Tử Phủ nhưng lại không thể không đi.

Lâm sư phụ vì giúp hắn mới tới Vô Cùng Các, bất kể thế nào hắn cũng không thể gặp chuyện là chạy, bỏ mặc ông ấy ở đây một mình được.

“Oa.”

Một con thủy điều dán mặt nước bay qua, cánh phành phạch văng nước lên người Triệu Tử Mai khiến hắn hoảng sợ.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Nhưng chính kích thích này lại làm hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Nếu dã quỷ không ăn người vậy kẻ ăn người là cái gì? Chẳng lẽ trong Vô Cùng Các này còn có một con quái vật ăn thịt người.

Nó chuyên chọn lúc trăng sáng sao thưa để ăn luôn những kẻ xông vào địa bàn của mình ư?

Triệu Tử Mai thấy lưng mình lạnh toát, hơi lạnh theo cột sống bò lên.

Hắn cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, trong đó là hình ảnh một con quái vật răng nanh miệng đỏ lòm.

“Đi” và “Không đi” cứ đánh nhau mãi trong đầu hắn, cuối cùng hắn vẫn cố kéo hai chân bủn rủn chạy chệch về phía bắc.

Bảo Điền đã từng nói với hắn một câu: Công tử, có khi ngài cũng quá lương thiện, chuyện nhiều người tránh còn không kịp mà ngài lại một hai phải quan tâm, bất chấp hậu quả, thậm chí mạo hiểm sinh mệnh cũng không tiếc.

Nhưng kỳ thật chỉ có chính hắn biết mình đang “chuộc tội”, vì chuyện kia mà chuộc tội.

Mỗi lần làm một việc thiện, mỗi khi giúp được một người thì cảm giác tội lỗi trong lòng hắn sẽ tan đi một ít, tuy không được bao lâu nó lại ngóc đầu dậy nhưng hắn vẫn như hút độc mà điên cuồng mê say cảm giác bình an trong chốc lát này.

Hắn làm gì có thiện lương, chẳng qua hắn muốn bồi thường thiếu hụt trong tâm hồn mà thôi.

Có điều nhiều năm qua đi hắn đã có thói quen lấy giúp người làm niềm vui.

Dư Âm Sơn Bằng ở ngay phía trước, sân này là nơi lớn nhất trong toàn bộ Vô Cùng Các, nhìn từ xa nó bị bóng tối phủ lên, đường nét mơ hồ như một con quái vật đang phủ phục trên mặt đất.

Dưới chân truyền đến tiếng lá khô vỡ vụn, Triệu Tử Mai gục đầu xuống, ngạc nhiên phát hiện đồng lá vụn ở phía trước đã bị dẫm tan nát, giống như có một đội quân vừa mới đi qua.

Nhưng sao có thể?

Trong lòng hắn nảy lên vô số nghi hoặc, đến cuối cùng ngưng kết thành một tảng đá lớn, nặng trĩu đè ở trong lòng: Nơi này không thích hợp, thực sự không thích hợp, cho nên Lâm sư phụ..... Lòng hắn run lên, nắm chặt tay cố gắng đi về phía trước mà không phát ra tiếng động.

Cửa viện không khóa, Triệu Tử Mai đẩy ra một cái khe, đôi mắt nhìn vào bên trong.

Nghênh đón hắn là một tòa núi giả cao lớn, ngăn cách căn phòng bên trong với bên ngoài, tính riêng tư của nơi này đúng là tốt.

Nó được lập riêng ra để chiêu đãi khách quý, hiện tại thoạt nhìn cũng chẳng có gì khác thường.

Triệu Tử Mai chớp mắt, ánh mắt nhìn nhà bếp ở bên trái.

Gian nhà này cũng không nhỏ, phải to gấp đôi nhà bếp mà Lâm sư phụ dùng để nấu anh đào thịt, hơn nữa, nó cũng đang mở.

Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm cửa nhà bếp, hắn liếc thấy bên trong có gì đó đang chớp động, có tiếng "đốc, đốc" nặng nề ản ản truyền tới.

Hắn lặng lẽ đẩy cửa ra, rón rén đi vào trong viện và giấu mình sau núi giả.

Chương 208: 208: Thẻ Bài

Bên trong nhà bếp có người.

Tiếng "đốc đốc" biến mất, trong khe cửa chiếu ra một mảnh ánh sáng đỏ sậm.

Triệu Tử Mai biết có người ở bên trong đang đốt nến.

Nhưng người nọ là ai? Hấn ở nhà bếp làm gì?

Triệu Tử Mai ngừng thở, trợn mắt nhìn qua khe cửa, nhưng đúng vào lúc này hấn lại nghe thấy những tiếng "chóp chép", cùng với đó còn có tiếng thở dốc "Hồng học", tiếng "xì xụp" và một tiếng ợ vì no.

Những tiếng ăn cơm thô lỗ này truyền ra từ căn phòng dành cho khách quý.

Chúng không hề e dè, không che lấp mà chui vào tai khiến hấn không thể không chuyển sự chú ý từ nhà bếp qua đó.

Hấn nhìn về phía căn phòng kia, nơi ấy là một mảnh đen nhánh, khác hẳn nhà bếp.

Căn bản không hề có đèn đuốc, đến cửa phòng cũng được khóa kỹ, một cái khóa bằng đồng nặng trĩu chình ình ở đó, bị ánh trăng chiếu tỏa sáng lấp lánh.

Nhưng trong căn phòng được khóa kỹ ấy lại có tiếng động truyền ra,

Triệu Tử Mai bỗng nhiên biết thứ đang ở trong đó là gì.

Hấn cũng hiểu lá cây trước viện bị ai dẫm nát.

Không chỉ có một con, mười con, lỗ tai hấn nhạy cảm càng ngày càng nghe thấy nhiều tiếng động.

Có hưởng thụ, có tranh nhau, thỏa mãn, không thỏa mãn..... Trong căn phòng này chen đầy dã quý, tràn đầy, mỗi một góc, thậm chí cả xà nhà

đều có vài con.

Bọn chúng con nọ tiếp con kia, tranh nhau chí chèo, sợ ăn ít hơn kẻ khác một miếng.

Vừa rồi Triệu Tử Mai khẩn trương nên khướu giác không quá nhạy, hiện tại nó đã khôi phục.

Hắn ngửi được mùi đồ ăn bay ra từ căn phòng kia, nồng nàn mê người.

Với một người sống và đã ăn no như hắn mà còn như thế thì càng đừng nói tới đám dã quỷ quanh năm đói khát kia.

Hóa ra đám dã quỷ đầy núi ngày hôm qua đều tới đây.

Bách quỷ dạ yến, đây đúng là bách quỷ dạ yến mà.

Triệu Tử Mai cảm thấy tiếng hít thở của mình cũng trở nên dồn dập, hắn liềm mạng nén nó xuống như phát hiện tất cả nỗ lực đều phí công.

Hắn biết rõ: Dã quỷ sẽ không ăn người, nhưng vì sao lại có người đặc biệt chuẩn bị một bữa yến tiệc cho bọn chúng chứ? Mục đích của hắn là gì?

Tuyệt đối không thể vì hắn nổi lên lòng từ bi.

Lòng bàn tay hắn toàn mồ hôi, hắn bám chặt lấy núi giả rồi dần dần dịch về phía nhà bếp.

Nhưng trái tim vừa rồi còn treo cao của hắn lúc này lại trầm xuống, cổ nghẹn chặt, trong mắt chua xót muốn rơi lệ.

Hắn biết Lâm sư phụ đã không còn nữa, vị đầu bếp béo làm món anh đào thịt ngon nhất thiên hạ này tuy chỉ làm thầy dạy hắn một ngày nhưng hắn vẫn cảm kích vô cùng.

Triệu Tử Mai nhìn khe cửa nhà bếp, hiện tại hắn đã tới gần hơn nên có thể thấy rõ thứ đồ hồng trên mặt đất, nó đang theo mặt gạch uốn lượn mà chảy, hạn không thể chui vào lòng hắn.

Là máu, là máu của Lâm sư phụ.

Hắn cắn chặt môi, cố bắt bản thân bước về phía trước.

Hắn nghe thấy tiếng trái tim mình đập giống như nổi trống, mỗi tiếng đều thê lương và bi ai.

Ngón tay hắn bỗng nhiên chợt lạnh, nó chạm vào một thứ gì đó kẹt giữa khe hở của núi giả.

Triệu Tử Mai gục đầu xuống móc thứ kia ra và phát hiện nó là một tấm thẻ bài bằng bạc, bên trên có khắc một cái tên: Trần Duệ.

(Ebooktruyen.net) Hàng chữ phía sau viết: sinh giờ Mẹo, ngày 21 tháng 2 năm Hàm Phong thứ 6.

Một hàng cuối cùng là mấy chữ: Thừa Tuyên, Tiền Khê trấn.
Đây là thẻ bài ghi sinh thần bát tự của một người tên là Trần Duệ, nó rất mỏng, vừa nhìn đã biết không phải của nhà phú quý.

Nhưng sinh thần bát tự của Trần Duệ này sao lại ở đây? Hơn nữa nhìn qua không phải do không cẩn thận rơi xuống mà được cố ý giấu ở trong núi giả này.

Triệu Tử Mai dùng ngón tay xoa hoa văn thêu trên thẻ bài, đột nhiên trong đầu hần nảy ra một ý nghĩ long trời lở đất.

Hần nhin không được hít một hơi, cả người run rẩy lung lay vài cái giống như bị gió thổi từ sau tới làm cho lão đảo.

Là hần, hần trăm phương nghìn kế dụ dỗ mình tới đây, chẳng lẽ là vì.....
Gáy hần truyền tới đau đớn, vừa rồi Triệu Tử Mai chỉ lo nhìn thẻ bài trong tay nhưng không phát hiện cửa bếp đã lạng lẽ mở ra từ khi nào.

Hiện tại kẻ ở trong nhà bếp đã lạng lẽ đi tới phía sau hần, trong tay cầm một cái rìu nhuộm máu.

Trần Viễn rất thích cười.

Lâm Tụng Nghiêu nhớ rõ trên mặt người kia luôn có ý cười nhàn nhạt, mặc kệ ngày tháng khi ấy khổ thế nào.

Đương nhiên lúc hần cười cũng rất đẹp, bản thân hần sinh ra đã tuấn tú, mi mày dài, khóe miệng có má lúm đồng chĩnh, lúc cười đẹp như một tiểu cô nương.

Trần Viễn là người bạn tốt nhất của Lâm Tụng Nghiêu ở Tiền Khê trấn.

Nhà bọn họ ở chung một con phố, tuổi tác xấp xỉ, không chỉ thế cha mẹ Trần Viễn cũng bày quán ở Quan Đế miếu.

Vì thế hai người tự nhiên mà kết bạn với nhau, tình cảm cũng vững vàng.

Đó là tình bạn cùng qua gian khổ vì thế càng thêm trân quý.
Việc làm ăn của nhà Trần Viễn không cần hẳn hỗ trợ thế nên hẳn luôn ở quán nhà Lâm Tụng Nghiêu hỗ trợ gánh nước rửa rau.

Công việc rất mệt nhưng hai người cùng nhau làm, nói nói cười cười thế là cũng không quá mệt mỏi nữa.

Lâm Tụng Nghiêu nhớ rõ giếng nước gần Quan Đế miếu nhất ở bên ngoài chân núi, qua lại mất nửa canh giờ.

May có Trần Viễn cùng đi nên cả con đường có vẻ ngắn hơn nhiều.

Trần Viễn thích nói chuyện cười, nhưng chưa nói xong chính hẳn đã cười đến cong cả eo.

Mỗi lần như thế Lâm Tụng Nghiêu cũng cười, nhưng không phải vì câu chuyện của hẳn mà vì bộ dạng hẳn thờ hỏn hỏn vì cười.
Nhưng tuổi lớn hơn, thời gian ở bên nhau lâu hơn sẽ khó tránh khỏi có người xấu tính nói chuyện nhàn thoại.

Dù sao cả hai đều là nam hài tử trắng nõn sạch sẽ, ở nơi thâm sơn cùng cốc này vốn dĩ cũng ít thấy.

Bọn họ lại cực kỳ thân thiết thế nên người khác khó mà không nổi lên thị phi.

Lời tới tai bọn họ rất khó nghe, Lâm Tụng Nghiêu vì chuyện này mà tức giận đến nổi trận lôi đình, một hai phải tìm được mấy kẻ nói xấu bọn họ để trả thù.

Trần Viễn lại bình tĩnh hơn và chỉ nói: "Tụng Nghiêu, người xem, thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn người, người che được miệng một kẻ cũng đâu thể ngăn cản được tất cả? Hơn nữa, người càng tức, càng muốn đi gây phiền toái cho những kẻ kia thì bọn chúng lại càng cho rằng lòng người có quý."

Vì thế hà tất phải tổn miệng lưỡi với đám tục nhân đó làm gì?”

“Nhưng ta không nhìn được cục tức này, ta biết là ai nói.

Chẳng phải chính là thằng nhóc cứng đầu của cửa hàng bên cạnh sao?

Nó đã sớm ghen tị vì chúng ta thân thiết nên mới nói ra lời đồn đãi xấu xa bực này.” Lâm Tụng Nghiêu vẫn căm giận.

“Tụng Nghiêu, ngươi..... thật sự để ý sao?”

Đồng nhiên Trần Viễn hỏi thật nhẹ.

Lúc Lâm Tụng Nghiêu ngẩng đầu thì đối diện với đôi mắt ngập nước của hắn.

Đôi mắt của Trần Viễn luôn là vậy, bên trong như chứa hồ nước, lúc không cười cũng có ba phần tình cảm.

Nhưng hôm nay đôi mắt hắn lại đặc biệt động lòng người, sóng mắt xoay chuyển có ánh sáng rực rỡ.

Lúc hắn nhìn chằm chằm thế này lòng Lâm Tụng Nghiêu không nhìn được “lộ bộp” một chút.

“Để ý..... Để ý cái gì?” Hắn lắp bắp hỏi.

“Để ý chuyện người khác nói hai chúng ta thân thiết.” Trần Viễn đáp rất nhanh, giống như nếu chậm một bước hắn sẽ chẳng thể nào nói ra được những lời này.

Chương 209: 209: Nuôi Quỷ

“Đương nhiên là để ý, bọn họ sao lại có thể nói như thật như vậy chứ?” Lâm Tụng Nghiêu bỗng nhiên không dám nhìn vào đôi mắt Trần Viễn, ánh sáng kia khiến hắn sợ hãi. Im lặng như một con rắn độc uốn lượn giữa hai người, lạnh lẽo và khản trương chiếm lấy mỗi tấc không gian giữa bọn họ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi Lâm Tụng Nghiêu cảm thấy cực kỳ khó khăn.

“Ta cũng để ý, đương nhiên có để ý.” Rốt cuộc Trần Viễn cũng nói chuyện, nhưng Lâm Tụng Nghiêu lại hiểu mỗi chữ hắn nói ra đều không phải thật lòng.

Lâm Tụng Nghiêu thấy rất kỳ quái, vì sao trước kia hắn không phát hiện ra Trần Viễn có tâm tư khác với mình, thậm chí hai người họ thường xuyên ngủ chung giường chung chăn, nhưng Hắn không hề nhận ra đối phương có bất kỳ ý nghĩ muốn vượt rào nào với mình.

Ngoại trừ việc Trần Viễn đối với hắn quá tốt, đến độ mẹ hắn còn thường xuyên nói đùa rằng nếu Trần Viễn là con gái thì dứt khoát gả cho nhà họ làm con dâu luôn đi.

Lâm Tụng Nghiêu tình nguyện bản thân vĩnh viễn ngây ngô còn tốt hơn, bởi vì từ đó giữa bọn họ luôn có một thứ gì đó ngăn cách, rốt cuộc cũng không thể thân thiết được như trước.

Đã lâu Trần Viễn không tới tìm hắn, Lâm Tụng Nghiêu nghe nói hắn bị bệnh một trận, sốt đến tối tăm mặt mũi, mấy ngày không thể xuống giường.

Vài lần hắn muốn đi thăm, nhưng mỗi lần tới cửa nhà họ Trần rồi hắn đều do dự cuối cùng không tới.

Hắn không biết phải đối mặt với người kia thế nào, đặc biệt khi tầng ngăn

cách kia bị đâm thủng.

Hắn sợ Trần Viễn coi chuyện mình đến thăm là đồng ý với tình cảm ái mộ ấy.

Nhưng sau đó Trần Viễn khỏi bệnh và chủ động tới Lâm gia.

Khi ấy hắn vừa gầy vừa đen, thái độ cũng hơi ngượng ngùng nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn bất an của Lâm Tung Nghiêu hắn lại không nhìn được cười, má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Nụ cười kia vẫn giống trước đây, không hề thay đổi.

Tự sau chuyện đó Lâm Tung Nghiêu cảm thấy thái độ của Trần Viễn đối với mình có chút thay đổi.

Có khi hắn sẽ cố tình nói có nữ tử nào đó ưu ái hắn, lại có tiểu nữ hài nào tặng túi thơm cho hắn.

Lâm Tung Nghiêu biết hắn muốn xóa bỏ bản khoán của mình, sợ mình vì chuyện kia mà xa cách hắn.

Hắn cảm thấy Trần viễn thực ngốc, bởi vì hắn biết bản thân không hề chán ghét đối phương, dù hiểu rõ tâm ý rồi cũng thế.

Chẳng qua hắn sợ người khác nói xấu.

Những lời đồn đãi sẽ không giết người nhưng lại có thể khiến người ta sống cực kỳ khó chịu.

Nhưng, hắn có thích Trần Viễn không? Lâm Tung Nghiêu không biết, hắn chỉ biết lúc hai người ở bên nhau cực kỳ thoải mái, dù không nói một lời.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Loại cảm giác này hắn chưa bao giờ cảm nhận được khi ở cùng người khác.

Rất nhiều năm về sau hắn đọc được một quyển tiểu thuyết nổi danh, nhìn thấy cách nhân vật nam nữ chính trong truyện ở bên nhau thì mới hiểu được.

Thì ra với hắn Trần Viễn chính là tri kỷ, mà tri kỷ thì chỉ có thể cầu.

Nhưng khi đó hắn còn chưa hiểu ra điều này.

"Con người luôn khác nhau, ví dụ như có người thích ăn mặn, có người thích

ăn nhạt, có người thích mì dai, có người thích mềm, đúng không?" Có một khoảng thời gian hấn vì chuyện này mà cực kỳ bối rối.

Vì thế vào một đêm khuya hấn nói lời này cho mẹ mình nghe.

Ở trong lòng hấn mẹ hấn là người rộng rãi, tràn đầy trí tuệ, bà luôn có thể chỉ cho hấn một con đường đi mỗi khi hấn hoang mang.

Nhưng ngày đó mẹ hấn lại không để ý tới hấn, thậm chí bà ta còn chẳng nghe thấy hấn đang hỏi cái gì.

Bà ta chỉ đẩy cái xe cũ nát và ngừng cạnh một ngõ nhỏ bỏ hoang sau đó đặt đồng cơm thừa canh cặn của khách ở ven đường.

Đây là chuyện mẹ hấn sẽ làm mỗi đêm, bà ta nói trên đời luôn có vài người đáng thương ăn không đủ no, chút đồ ăn này ít nhất có thể giúp bọn họ sống sót.

Với việc thiện mẹ mình làm Lâm Tụng Nghiêu rất kiêu ngạo, hấn còn kể chuyện này cho Trần Viễn nghe.

Hấn nói mẹ mình không chỉ thông minh, có thể chống đỡ cả gia đình mà còn là người lương thiện, luôn giúp người nghèo trong khả năng cho phép. "Người tốt sẽ có phúc báo, trời cao nhất định cũng nhìn thấy.

Người xem, quán mì nhà các người làm ăn tốt nhất Quan Đế miếu, đây nhất định là do trời cao giúp đỡ.

Tụng Nghiêu, kỳ thật ta cũng muốn làm chút gì đó, cha nói cuộc đời này không thể chỉ nghĩ tới mình, không thể quá ích kỷ."

Trần Viễn trả lời như thế, sau đó những lời này luôn xuất hiện trong đầu Lâm Tụng Nghiêu trong những lúc đêm khuya yên tĩnh, gặm cắn hấn thương tích đầy mình.

Một lời thành sấm, hấn không nghĩ tới kết cục của Trần Viễn lại bị chính lời kia nói trúng.

Vào buổi tối đó mẹ hấn nói cho hấn chân tướng, hóa ra nhiều năm nay bà ta vẫn luôn nuôi quỳ —— là đám dã quỳ không người hiến tế, luôn bị đói.

"Ta cũng vô tình phát hiện ra, khi ta còn nhỏ đi theo chú bán đồ ăn, lúc về muộn luôn nhìn thấy tụi nó tấp nập tấp ba tụ ở bên con sông, tìm kiếm thức

ăn trong đồng rác.

Nhưng kỳ quái là chỉ có ta nhìn thấy và biết chúng tồn tại.

Bởi vì ta phát hiện chú ta không nhìn thấy, ngẫu nhiên nghe thấy vài tiếng kỳ dị chúng phát ra ông ấy cũng chỉ cho rằng đó là chó hoang.

Sau đó có một lần ta ném một cây xương đã gặm xong cho tụi nó, cả đám ăn thực sự ngon, thậm chí còn vì một cây xương này mà đánh nhau, tranh đoạt tụi bụi, cực kỳ buồn cười.

Nhưng ngày hôm sau ta phát hiện việc làm ăn của cửa hàng tốt hơn nhiều, đến mấy cây cải lạn cuối cùng cũng bị người ta mua mất."

"Lúc ấy trong lòng ta có vài phần hồ nghi, vì thế ngày hôm sau ta đều ném đồ ăn thừa, xương gà vịt cho tụi nó.

Người nhất định cũng đoán được sau đó đã có chuyện gì xảy ra.

Không sai, cũng giống như ngày hôm trước, người tới mua thịt nói liền không dứt, mọi thứ trên sạp của chú ta đều bị người ta cướp đoạt mua chẳng còn gì."

"Ta suy nghĩ cẩn thận và phát hiện đây là công lao của chúng nó.

Ta nuôi chúng, chúng giúp ta hút khách.

Không biết chúng làm thế nào nhưng nhân quả lại rất rõ ràng."

"Người nhất định cho rằng chúng đang báo ân đúng không? Lúc đầu ta cũng tưởng thế, ta cho rằng chúng đang báo đáp tấm lòng của ta.

Nhưng sau đó ta mới biết mình sai rồi, bởi vì tụi nó căn bản không phải báo ân mà làm giao dịch.

Ta cung cấp thức ăn cho chúng, còn chúng giúp ta thu thập nhân khí, bởi vì chỉ có việc làm ăn càng tốt thì chúng nó mới càng có thể có nhiều đồ ăn.

Chẳng qua mãi tới về sau ta mới hiểu rõ đạo lý này, mà chú ta cũng vì thế phải trả giá bằng mạng sống."

"Chú ta chết vào một ngày mưa, khi ấy đã mưa dầm dề mấy ngày không ngừng, mà ta cũng vì một cơn bệnh nặng nên không theo ông ấy đi bán hàng được.

Ta ở nhà hôn mê, lúc nhớ ra phải "nuôi nắng" chúng nó thì đã tới giờ Ngọ hôm sau.

Ta sốt ruột rời giường, cầm một ít cơm thừa đi về phía cửa thôn, nhưng ra cửa chưa bao xa đã thấy một người quen trong thôn cũng đi bán đồ ăn ở chợ chạy vội về.

Ông ấy thấy ta thì môi run run, miễn cưỡng nói ra mấy chữ: "Tiểu Vinh, chú của ngươi bị đánh, đã chết rồi."

Chương 210: 210: Nuôi Nấng

"Ta thấy thi thể của chú mình, ông ấy nằm trên mặt đất lầy lội, bụng phun máu tươi nhuộm đẫm quần áo.

Ta cũng thấy kẻ giết chú mình, hắn vẫn đang cầm con dao giết heo thật dài, cả người di chuyển quanh thi thể chú ta, miệng lặp lại lảm bảm vài câu ta không hiểu rõ.

Người bên cạnh đều nói hắn điên rồi, không cứu được nữa, thế nên chú ta chỉ nói tùy tiện vài câu thì sợi dây nào đó trong đầu hắn đã đứt và cứ thế xách dao lên đâm ông ấy."

"Nhưng chỉ có ta biết hắn căn bản không điên."

"Ta nhìn thấy đám dã quỷ lớn bé phía sau hắn, bọn chúng giục giã, có con bám lên cánh tay hắn.

Bị nhiều dã quỷ xúi giục như thế nên hắn mới giết chú ta."

"Đó là lần đầu tiên ta cảm thấy sợ hãi, đám dã quỷ nhìn ta, trên mặt mang theo nụ cười âm trầm, giống như đang nói: Người không tuân thủ quy ước, vậy chớ trách chúng ta."

"Sau đó ta không cho chúng nó ăn nữa, mỗi lần nhìn thấy chúng nó ta đều đi đường vòng.

Bởi vì ta vẫn nhớ rõ cảnh tượng kia, ta không muốn bị tụi nó ức hiếp, không muốn lại rơi vào một cơn ác mộng như thế nữa.

Ta không muốn vì không tuân thủ lời hứa mà phải trả giá đắt nữa."

"Vậy hiện tại ngài?" Lâm Tụng Nghiêu nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn đồng cơm thừa ở ngõ nhỏ và lúc này mới phát hiện không biết chúng đã bị ăn sạch từ lúc nào.

Những cái bát kia sạch như bị liếm, cả người hắn lạnh run lên, không sao

ngừng được, "Sao bây giờ..... bây giờ ngài còn nuôi chúng nó?"

"Ta không có cách nào," mẹ hắn quay đầu nhìn hắn, lần đầu tiên hắn thấy sợ hãi trong mắt bà ấy, "Nghieu nhi, ta không có cách nào."

Cha người chết sớm, chúng ta chỉ là cô nhi quả phụ, nếu muốn sống tiếp thì cũng chỉ đành.

Không có chúng nó giúp ta không nuôi nổi gia đình.

Khi đó người bị bệnh, ta còn chẳng có tiền mời đại phu, ta không thể tro mắt nhìn người theo cha người bỏ đi.

Nhưng lần này, ta không..... không nuôi quá nhiều, chỉ mười mấy con, chúng nó ăn chút cơm thừa là ba người chúng ta đủ sống qua ngày rồi, thế không phải tốt sao?"

"VẬY..... vậy vì sao ngài lại sợ như thế? Vì sao ngài lại nói chuyện này với con?" Lâm Tụng Nghiêu nhìn mặt mẹ mình, cái trán của bà ta rịn một tầng mồ hôi lạnh, bị ánh trăng chiếu ra lấp lánh.

"Lúc này có nạn đói, đã mấy ngày không có thức ăn."

Chút đồ ăn này làm sao đủ nhét đầy bụng chúng nó, ta sợ..... sợ chúng nó sắp tìm tới cửa rồi." Nói tới đây bà ta liếc nhìn ngõ nhỏ sau đó nhanh chóng quay mặt lại, sợ hãi trong đôi mắt bà ta khiến Lâm Tụng Nghiêu không nhìn được rùng mình một cái, "Ta càng sợ..... càng sợ chúng nó gây bất lợi cho người."

Chúng nó luôn cướp thứ quan trọng nhất của ta, trước kia là thế, hiện tại cũng thế."

Lời này làm cho Lâm Tụng Nghiêu dựng hết lông tơ toàn thân, giống như hắn có thể nhìn thấy mấy con dã quỷ đang ngồi xổm ở đầu hẻm tròng đôi mắt to đờ bưng nhìn mình.

Nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng mẹ mình co rúm run rẩy, hắn bỗng vực dậy tinh thần, tiến lên nắm lấy tay bà ấy.

Hắn đã trưởng thành, không thể cả ngày rúc sau lưng bà, hiện tại tới lúc hắn phải bảo vệ bà ấy.

"Đêm nay chúng ta sẽ đi, mang theo tổ mẫu rời khỏi đây, tới một nơi không ai quen biết chúng ta." Giọng hấn rất kiên định, bên trong lộ ra kiên nghị khiến Ngô Quế Vinh yên tâm không ít, cũng trong khắc ấy bà ta đã hạ quyết tâm.

"Được, Nghiêu nhi, cái gì ta cũng nghe người, dù sao chúng ta cũng không ở đây lâu được.

Phải đi thôi, không để tụi nó tìm được chúng ta."

Trong nháy mắt kia Lâm Tụng Nghiêu bỗng nhiên nhớ tới Trần Viễn, hấn nghĩ không biết mình còn có thể nhìn thấy hấn một lần nữa không?

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nếu không gặp được thì có phải đời này họ sẽ chẳng gặp lại nhau hay không?

Nhưng ý nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu hấn, bởi vì mẹ hấn bỗng nhiên hô to lên: "Đi, mau một chút, chúng nó đều đang chạy tới đây."

Cái bát ở đầu hẻm đã nứt, bị mấy cái chân vô hình dẫm nát nhừ.

Vì thế hai người hốt hoảng chạy trốn về nhà, không màng tổ mẫu dò hỏi mà bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhưng khi bọn họ sửa sang đóng gói xong công cụ đơn giản và chất đồng lên xe đẩy tay chuẩn bị rời đi thì mẹ hấn bỗng ngừng bước.

Bà ta nhìn cửa nhà tối om, từ đầu tới chân đều run, giống như bỗng nhiên bị bệnh động kinh vậy.

Lâm Tụng Nghiêu biết bà ấy nhìn thấy gì vì thế lòng cũng run lên.

Nhưng hấn vẫn cố lấy dũng khí đi qua nắm lấy đầu ngón tay lạnh băng của bà ấy mà nhẹ giọng an ủi, "Đừng sợ, con sẽ đi ở phía trước, chúng ta tiến lên."

"Không được, đi ra ngoài chúng nó cũng sẽ đi theo, sẽ không để chúng ta được yên.

Không ăn được châu này chúng nó sẽ không cho chúng ta yên."

"Còn có chút cơm thừa....."

"Vô dụng, chúng nó biết ta phải đi, vài thứ kia không có lệ được đâu."

Mẹ hấn bỗng nhiên ôm lấy bả vai hấn, nước mắt trào ra.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy mẹ mình khóc.

Hắn nhớ rõ khi cha hắn đi bà ấy cũng không khóc, còn vì thế mà bị tổ mẫu mắng một trận.

Nhưng chỉ có hắn biết, mẹ hắn không phải nhẫn tâm, mà là kiên cường.

Cuộc sống khổ sở sớm mai giữa tạo thành một tầng vỏ cứng bên ngoài cho bà ấy, một khi đánh vỡ thì thứ bên trong chắc chắn mềm mại.

Nhưng lúc ấy bà cũng chẳng thể tiếp tục chống đỡ nữa.

"Tiểu Nghiêu, hai người đi đi, ta ở lại, người không tuân thủ ước định là ta.

Để ta ở lại đây khả năng chúng nó sẽ không đi theo các người....."

"Không, mẫu thân," lời bà ta nói bị Lâm Tụng Nghiêu đánh gãy.

Hắn cũng khóc, hai mắt đẫm lệ giàn giụa, "Ngài làm nhiều việc như thế đều vì chúng ta, hiện tại đại nạn rơi xuống sao ta có thể đi được."

Đang trong lúc tranh luận thì bỗng có một giọng nói truyền từ cửa vào, "Tụng Nghiêu, trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Thế nào..... như thế nào....." Là Trần Viễn, vẻ mặt hắn kính ngạc nhìn hai mẹ con họ Lâm khóc lóc, "Xảy ra chuyện gì? Ta có thể..... có thể giúp được gì không?" Sau này Lâm Tụng Nghiêu nghĩ có lẽ chính vào thời điểm Trần Viễn nói nguyện ý hỗ trợ thì mẹ hắn đã nảy sát tâm.

Nhưng chuyện xảy ra ngày đó hắn không nhớ rõ lắm, đầu óc hắn theo bản năng kháng cự đoạn ký ức này.

Bởi vì chỉ cần nghĩ tới thì hắn sẽ bị bức điên mất.

Hắn quên mất Trần Viễn bị mẹ mình gọi vào nhà thế nào, cũng quên luôn lúc ấy mình đang làm gì, hình như..... hình như hắn bị tổ mẫu gọi lại.

Tổ mẫu sớm đoán được mấy năm nay mẹ hắn làm gì, cũng đoán được hiện tại mẹ hắn muốn làm gì thế nên bỗng nhiên tìm cơ nói mình không thoải mái và để hắn đỡ mình vào ngòi ở ghé đá trong viện.

Bi kịch xảy ra đúng vào một khắc ấy, hắn nghe thấy tiếng Trần Viễn vọng

ra từ trong phòng, thật nhẹ, giống như hấn không cẩn thận té ngã vậy.
"Trần Viễn?"

Lâm Tụng Nghiêu gọi một tiếng, nhưng không ai trả lời hấn.

Qua hồi lâu mẹ hấn mới nói vọng ra, "Không có việc gì, tiểu Viễn bị đụng đầu, ta giúp hấn bôi thuốc."

Những lời này không làm hấn an tâm, ngược lại, hấn cảm thấy tim đập như sấm, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Chương 211: 211: Đồng Lõa

Những gì xảy ra sau đó Lâm Tụng Nghiêu không nhớ rõ lắm.

Hắn chỉ biết mình đã gọi mẹ và Trần Viễn bao nhiêu lần, nhưng cả người hắn mềm oặt, đầu óc ong ong, giống như có vô số ong mật đang vo ve âm ỉ trong đó.

Hắn bị một tiếng “Đồng” vang lên đánh thức.

Tiếng động này rất quen thuộc, mỗi ngày hắn đều bị tiếng “thùng thùng” này đánh thức.

Đó là tiếng mẹ hắn băm xương cốt, bà ấy làm mì phải dùng xương làm canh cho nên mỗi ngày trời chưa sáng bà ấy đã dậy nấu một nồi canh xương dê.

Hắn đã thấy con dao chặt xương kia, chuôi dao thô to, lưỡi rộng mà sắc, cực kỳ có sức nặng.

Hắn cũng từng tự mình thử cầm nhưng chỉ thấy nặng trĩu, càng đừng nói tới việc vung nó lên chặt đứt xương cốt.

Vì thế hắn rất bội phục mẹ mình, một nữ nhân như bà nếu không phải bị cuộc sống bức bách thì sao có thể tích tụ được sức mạnh như một nam nhân mà vung đao chặt xương thuần thục như thế.

Nhưng lúc này là nạn đói, đã nửa tháng đồ tể chưa đưa thịt tới, vậy mẹ hắn đang dùng dao chém cái gì thế?

Lâm Tụng Nghiêu đã sớm nghĩ tới nhưng không muốn thừa nhận.

Mãi tới khi cửa phòng mở, mẹ hắn mang theo một cái thùng lớn từ bên trong ra hắn mới “Oa” mà phun một ngụm.

Hắn nôn thốc nôn tháo, thân thể run như sắp rụng từng mảnh.

"Người giết hắn..... Người giết Trần Viễn....."

Những lọn tóc rối trên trán mẹ hắn che khuất toàn bộ đôi mắt bà ta, nửa dưới khuôn mặt có vài giọt máu, không nhiều lắm nhưng lại bị làn da trắng bệch làm nên càng thêm đột ngột.

Lâm Tụng Nghiêu cảm thấy người kia, đôi mắt giấu sau nhúm tóc rối kia không phải những gì hắn quen biết.

Bà ấy vốn là chỗ dựa của hắn, là mọi thứ hắn bám víu vào trong cuộc sống này, cũng là tương lai hắn muốn nỗ lực xây dựng.

Nhưng vào giờ khắc này mọi thứ đều đổ sụp, người trong mắt hắn cuối cùng cũng lộ lớp ngụy trang, biến thành một tên đồ tể đi ra từ địa phủ.

Đên trên thùng gỗ che một khối vải trắng, vải rũ xuống khiến hắn có thể nhìn ra hình dạng xương cốt phía bên dưới.

Nhòn nhọn, là đầu ngón tay..... là đầu ngón tay..... đầu ngón tay của Trần Viễn rất nhỏ, khớp xương không rõ ràng, giống nữ hài tử.

"Người giết hắn..... Người giết hắn....."

Lâm Tụng Nghiêu giống như điên rồi, hắn dùng hết sức lực chẳng còn thừa bao nhiêu của mình để nhào lên nhưng lại bị bà nội bung kín miệng.

"Đừng kêu, hài tử, đừng kêu, ngoan..... Hắn đã chết thì chúng ta mới có thể sống sót, mẹ người, nàng cũng bắt đắc đi."

Trên bàn tay già tới nhăn nheo của bà nội có mùi cây thuốc lá, vì thế mãi cho tới giờ chỉ cần hắn ngửi thấy mùi kia là đều buồn nôn.

"Đừng kêu, người đã chết rồi, nếu người nhà hắn nghe thấy thì không tốt đâu....."

Khi nói chuyện mẹ hắn đã mang cái thùng đi ra cửa, một tia chớp bỏ xuống chiếu sáng bóng dáng của bà ta.

Một phụ nhân gầy yếu như vậy sao có thể chém Trần Viễn thành một thùng tàn cốt chứ?

Mẹ hắn không nhìn hắn một cái, giữa trời đất này giống như chỉ còn mình bà ta và đám dã quỷ bà ta nuôi.

Lâm Tụng Nghiêu bị bịt miệng thì hôn mê bất tỉnh, trước khi mắt khép lại hắn nhìn thấy mẹ mình vạch vải phủ thùng gỗ ra và ném một thứ gì đó đỏ máu ra ngoài cửa.

Thứ kia vừa rơi xuống con đường lát đá ướt nhẹ nước mưa đã biến mất.

Hắn biết đó là vì đám dã quỷ canh ngoài đó đang tranh nhau ăn.

"Hai người bọn họ nửa đêm qua đã đi rồi, lúc ấy gia uống say nên bọn tiểu nhân không đánh thức ngài.

Nghe nói bọn họ muốn tới Vô Cùng Các.

Nhưng hôm nay có người bên kia tới nói tối qua Lâm sư phụ mất tích, vị Triệu công tử kia thì không biết bị ai đánh vào đầu hiện đang hôn mê bất tỉnh.

Mấy người đi cùng hắn đang nháo ở trong các."

Lâm Tụng Nghiêu vừa nghe gã sai vặt bên người nói vừa luống cuống tay chân mặc quần áo.

Mấy nha hoàn tới hầu hạ nhưng đều bị hắn đẩy ra.

Vừa rời ở trong mộng hắn lại thấy Trần Viễn, người kia vẫn mang bộ dạng khi còn nhỏ, trắng nõn tuấn tú, nụ cười đậm mạc lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Hắn đơn thuần như bầu trời cao trong xanh bên ngoài cửa sổ.

"Phát hiện ra lúc nào?" Hắn vội vàng dò hỏi gã sai vặt đứng ở cạnh giường.

"Sáng nay, bọn họ phát hiện ra Triệu công tử nằm ngất ở giếng trời, sau đó Lâm sư phụ không tới làm việc.

Có người tới chỗ ông ấy tìm mới phát hiện không thấy người đâu.

Nhưng hiện tại không ai biết tối hôm qua Lâm sư phụ cùng Triệu công tử tới trong các, càng không ai biết vì sao nửa đêm bọn họ còn tới đó làm gì.

Chuyện này chỉ có chúng ta biết." Gã sai vặt bảm báo đúng sự thật.

Đang nói thì cửa phòng vang "Leng keng" và bị đẩy ra.

Người Lâm Tụng Nghiêu không muốn nhìn thấy nhất lại xuất hiện ở cửa, ánh nắng chiếu ngược sau lưng bà ta kéo một cái bóng dài ra phía trước.

"Đều đi ra ngoài đi." Di Vinh mặt không biểu tình lướt nhìn vài người trong phòng, trong ánh mắt có thứ gì đó không ai hiểu, "Đừng quên mang mấy thứ dơ bẩn của các người cùng ra ngoài đi."

Bà ta nói một câu này sau đó chỉ chỉ cái khăn tay màu xanh lá mạ đầy tục khí ở trên giường.

Một nha hoàn sợ tới mức vội cầm chặt cái khăn và đi theo vài người khác đi ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn Di Vinh và Lâm Tụng Nghiêu.

Hai người nhìn nhau, thần thái trên mặt đều ngoan tuyệt.

"Ta biết ngay là ngươi," Di Vinh tiến gần con mình hơn sau đó bà ta nửa ngồi xổm xuống, trong mắt là ánh sáng sắc bén, "ngoài ta và ngươi không ai có thể ra lệnh cho Lâm sư phụ được."

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Hiện tại sự tình nháo lớn như thế ngươi đã thỏa mãn chưa? Ngươi có biết vị Triệu công tử kia là người nào không? Hiện tại hắn biến thành như vậy thì ngươi và ta, bao gồm cả Vô Cùng Các cũng không giữ nổi."

Lâm Tụng Nghiêu nhìn chằm chằm khuôn mặt đã lộ tuổi già kia, những nếp nhăn hung ác trên đó cùng mấy viên răng vàng chói mắt đều khiến hắn thấy khó chịu, "Người không phải bà giết sao? Người không phải bà đánh bị thương ư? Thế nào, sợ à? Bà luyện tiếc vinh hoa phú quý này hay sợ bị người ta vạch trần, để mọi người đều biết Ngô Quế Vinh bà tay dính đầy máu?"

"Bang" một tiếng, mặt hắn bị tát một cái đau rát.

Lâm Tụng Nghiêu vuốt mặt, khóe miệng nhếch lên cười, "Tức hả? Nói đúng tâm sự của bà rồi hả? Mẹ, trước giờ bà đều ra vẻ tự tại và vui mừng, sao hôm nay lại lộ mặt thật rồi?"

Hắn vừa lòng nhìn gương mặt kia càng ngày càng bùng lửa giận.

Cả người hắn thả lỏng ngã về sau lười biếng dựa trên giường, tay tùy tiện cầm lấy một cái túi thơm đặt trước mũi nhẹ nhàng ngửi.

Nhưng bỗng nhiên hắn nhìn thấy lửa giận trên mặt mẹ mình biến mất, sau

đó thay bằng tươi cười đắc ý không khác gì hấn.

Trái tim hấn chợt trầm xuống.

"Ngươi cho rằng mình sạch sẽ à?" Di Vinh cắn môi, nụ cười giống như khắc trên mặt bà ta, nồng đậm, cực kỳ khủng bố, "Đêm đó Trần Viễn tới tìm ngươi, nếu không phải thế thì hấn sẽ không chết.

Còn nữa," bà ta hơi cúi người về phía trước, nắm lấy cằm Lâm Tụng Nghiêu bức hấn nhìn mình, "Bao nhiêu năm qua ngươi chưa bao giờ báo quan, thậm chí ngươi không dám về Tiên Khê trấn.

Biết vì sao không? Bởi vì ngươi là đồng lõa, là đồng lõa giết chết Trần Viễn."

Chương 212: 212: Mạnh Mới

Di Vinh đột nhiên nhướn mày nói, "Tụng Nghiêu, người là con ta, mà ta là người hiểu người nhất trên đời này."

Người yếu đuối, từ nhỏ đã thế, nếu không lúc ấy người cũng sẽ không....."

Bà ta lại cười, Lâm Tụng Nghiêu có thể nhìn thấy hết thấy từ nụ cười khinh miệt kia: Hóa ra bà ta đã sớm biết rõ tình cảm của Trần Viễn với mình, chẳng qua bà ta chưa từng nhắc tới.

Bà ta giấu diếm tâm tư sâu như thế, sâu tới độ hẳn cũng không rõ bộ dạng thực sự của bà ta là gì, người mẹ ôn nhu kiên cường của hẳn đi đâu mất rồi?

"Người không dám nói," Di Vinh buông cầm Lâm Tụng Nghiêu ra, ngón tay cũng thả lỏng.

Bà ta khẽ vuốt khuôn mặt con trai, giọng trở nên trầm thấp lại ôn hòa, "Người không dám, cả nhà họ Trần đối xử với người tốt như vậy, hiện tại người đi nói với bọn họ là mẹ người giết Trần Viễn, còn để đám dã quỷ ăn hẳn thì bọn họ sẽ phản ứng thế nào? Mười năm, đã mười năm, người muốn nói cho bọn họ người đã che giấu sự thật này mười năm sao?"

Nói xong câu đó bà ta đẩy hẳn ra sau, đôi tay chống đầu gối chạm rãnh đứng thẳng người.

Bà ta liếc nhìn đứa con trai đang ngã trên giường, con người hẳn hiện tại trống rỗng, như hai hòn than đen lạnh lẽo, "Quản cái miệng của người cho tốt vào, đừng có nói gì hết thì với người và ta mới là tốt nhất."

Dứt lời bà ta đi ra cửa, bước ra ngoài rồi bà ta quay đầu dặn gã sai vặt vẫn đang canh ở đó, "Coi chừng thiếu gia, mấy ngày nay không cho hẳn ra ngoài cửa."

Nếu có người hỏi thì bảo là hấn đi xa nhà."

Triệu Tử Mai nằm trên giường của khách điếm, hai mắt nhắm nghiền, lông mày anh tuấn có vết máu đã đông vầy, thái dương cũng có vài vết máu đã khô.

Cả người hấn chìm trong đệm chăn đồ sẫm càng khiến màu da hấn tái nhợt giống một mảnh tuyết đọng chuẩn bị tan chảy.

Bảo Điền ngồi ở ghế bên cạnh lau nước mắt, "Công tử nhà ta từ nhỏ cảm ụ ngọc thực, đâu đã từng chịu khổ thế này.

Nếu ta mà tìm được kẻ đã thương ngài ấy thì nhất định phải
phải....."

"Phải thế nào?" Tang ngồi ở một cái ghế xa hơn nghe Bảo Điền nói như vậy thì hỏi.

Bảo Điền nhớ tới Triệu Tử Mai thường xuyên dạy dỗ hấn không được nói lời ác miệng thế là không nói tiếp nữa.

Ngược lại hấn trút lửa giận lên kẻ khác, "Quan phủ kia đều là đám phé vật sao? Chẳng tra được gì, công tử đang yên đang lành tự nhiên bị thương thành thế này mà cả đám chỉ ngồi kia dùng trà."

Tang chuyển ánh mắt lên người Triệu Tử Mai và nhàn nhạt nói, "Người túc bọn họ cũng vô dụng, mặc dù bọn họ có nghiêm túc tra án thì sợ là cũng chẳng tra được gì.

Mới vừa rồi người có nghe hay không, mấy năm nay có mấy vụ án bọn họ cũng bó tay, không có bất kỳ manh mối hay chứng cứ gì.

Mỗi lần đều có một người đang yên đang lành bốc hơi khỏi nhân gian, người bảo quan phủ phải xuống tay từ chỗ nào.

Hơn nữa lấy thân phận của công tử nhà người thì bọn họ cũng chẳng dám đắc tội, ta thấy bọn họ cũng là lực bất tòng tâm."

Bảo Điền lau lau nước mắt và bình tĩnh nói, "Chẳng lẽ những việc này lại có liên quan tới những thứ thần quái ư? Nhưng đại thần tiên, đêm qua ngài ở Vô Cùng Các theo hồn mà có theo được gì đâu."

"Chính vì như thế nên ta mới cảm thấy chuyện này phức tạp hơn chúng ta

tưởng tượng nhiều.

Đã quý không ăn người, trong Vô Cùng Các cũng không có oan hồn, vậy rốt cuộc là ai tác quái? Chẳng lẽ là..... người?"

"Người nào?" Mục què đang bung một chậu nước ấm từ bên ngoài vào, trong chậu có cái khăn mặt dùng để lau mặt mũi cho Triệu Tử Mai.

"Người thì dễ làm rồi, vì người so với quý sẽ dễ đối phó hơn." Bảo Điền đón lấy chậu nước trong tay Mục què, vừa vắt khô khăn vừa vội vàng nói với Tang một câu này.

"Người sai rồi," Tang đứng dậy đi tới mép giường và nhìn bộ dạng suy yếu như có bệnh của Triệu Tử Mai rồi lẳng lẳng nói một câu, "Người là khó đối phó nhất, nếu không có người thì trên đời này lấy đâu ra lăm oan hồn oán khí tận trời như vậy.

Cũng sẽ không có lệ quý không muốn vào luân hồi.

Lòng người thực đáng sợ, vượt xa tưởng tượng của người.

Cho nên nếu muốn bắt được kẻ kia thì chỉ sợ không dễ đâu."

Nghe nó nói như vậy Bảo Điền lại khịt khịt một chút, hấn cầm bàn tay lạnh lẽo của Triệu Tử Mai lên, miệng giống như ngậm một cục đá mà nói, "Chuyện quý thần thì đại thần tiên lành nghề.

(Ebooktruyen.net) Nhưng nói đến phá giải mê án thì phải nhờ vào công tử.

Nhưng hiện tại ngài ấy nằm đây bất tỉnh nhân sự, chúng ta phải làm thế nào mới bắt được hung thủ đứng sau màn này đây?"

"Được rồi, người đừng có ở đây thút thút thít thít nức nở giống tiểu cô nương nữa," Mục què dùng sức vỗ vai Bảo Điền và nói, "Chăm sóc công tử nhà người cho tốt, đợi hấn tỉnh tự nhiên sẽ nói cho chúng ta hung thủ là ai.

Đến lúc ấy không phải chỉ cần đi bắt người là được à?"

"Người lại suy nghĩ nhiều rồi," Tang khinh thường hừ mũi một cái, "Chân tướng hung thủ mà lộ rồi thì người cho rằng hấn sẽ giữ mạng cho Triệu Tử Mai sao?"

"Cũng đúng," Mục què vỗ cái trán của mình mà thở dài, "Nhưng mặc kệ thế nào thì cũng phải chăm sóc sức khỏe cho Triệu công tử trước đã."

Nước sắp nguội rồi đó, Bảo Điền, người nhanh lau mặt mũi cho công tử nhà người đi."

Bảo Điền nghe lời và gạt đầu sau đó duỗi tay cởi nút áo của Triệu Tử Mai.

Nhưng cởi được hai nút rồi hấn ngược mắt nhìn lại phát hiện Tang đang nhìn chằm chằm cổ áo mở rộng của chủ tử nhà hấn, ánh mắt cực kỳ chăm chú thế là hấn vội nói, "Đại thần tiên, nam nữ khác biệt, tuy ngài là..... nhưng vẫn không nên nhìn thân thể nam nhân mới tốt."

Lời còn chưa nói xong Tang lại bỗng nhiên duỗi tay qua, ngón tay dò vào từ cổ áo Triệu Tử Mai, sờ soạng mấy cái ở ngực hấn.

Bảo Điền và Mục què ngây người, Bảo Điền vội dùng khăn mặt che mắt còn Mục què thì hoảng đến độ kêu vài tiếng "Không được, không được" sau đó túm chặt lấy tay Tang, "Đại thần tiên, ngài không có việc gì nhưng Tiểu Ngộ nhà ta vẫn là hoa cúc đại khuê nữ, sao có thể..... sao có thể đụng vào thân thể nam nhân chứ?"

"Thật là dông dài." Tang không kiên nhẫn mà lẩm bẩm một tiếng sau đó rút tay ra khỏi cổ áo Triệu Tử Mai.

Mục què nhìn chăm chú mới thấy trong tay nó đang cầm một mảnh thẻ bài mỏng.

"Đây là cái gì? Thoạt nhìn không giống đồ của công tử nhà người." Nó xòe thẻ bài kia trong lòng bàn tay, một tay khác dùng sức đẩy Bảo Điền lúc này vẫn đang che hai mắt lại, "Sao mặt người lại đỏ như ớt khi thế?" Bảo Điền chớp mắt vài cái mới hoàn hồn từ trong khiếp sợ.

Hấn đảo qua thẻ bài kia và nhẹ giọng đọc hàng chữ nhỏ khắc trên đó, "Trần Duệ, sinh vào giờ Mẹo ngày 21 tháng 2 năm Hàm Phong thứ 3, Tiền Khê trấn, Thừa Tuyên.

Đây là một khối thẻ bài ghi sinh thần bát tự, nhưng Trần Duệ này là ai? Sao sinh thần bát tự của hấn lại ở trên người công tử?"

Ánh mắt Tang lướt qua mặt Triệu Tử Mai, trong đó có ánh sáng lóe lên, "Đây là manh mối hấn để lại, không, có lẽ khối thẻ bài này là một manh

mỗi người khác để lại cho hấn." Nó ngẩng đầu, "Bảo Điền, Tiền Khê
trần cách đây xa không?"

Chương 213: 213: Ai

“Quế Vinh..... Chính là một người số khổ, từ nhỏ không có cha mẹ lại đi theo một nhà chú ruột sống.

Sau này chú nàng ta cũng chết, thím tái giá là đuổi nàng ta ra khỏi nhà.

Một nữ hài tử mười mấy tuổi không nơi nương tựa, ta cũng không biết nàng đã làm thế nào mà chịu đựng được.

Sau này nàng ta gả cho người ta, nam nhân kia lớn hơn nàng ta gần 20 tuổi, lại là kẻ điếc.

Thời thì tốt xấu nàng ta cũng coi như có nơi để về, mặc dù khổ sở nhưng vợ chồng đồng tâm hiệp lực cũng không kém hơn trước kia.

Nhưng không nghĩ tới nàng ta mới sinh con được mấy năm thì nam nhân bị bệnh một trận và đi luôn.

Quế Vinh lại biến thành người không nơi nương tựa.”

“Vài năm sau gặp lại Quế Vinh thì nàng ta đang bán mì ở Quan Đé miếu.

Khi đó con trai của nàng ta cũng đã trưởng thành, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, gập mặt cũng đã biết gọi.

Đó là một đứa nhỏ hiểu lễ, Quế Vinh dạy rất khá.

Khi đó ta mới biết sau khi chồng qua đời Quế Vinh mở quán mì này, tay nghề nàng ta tốt, lại chịu khổ nên việc làm ăn coi như không tệ.

Sau đó nàng ta thuê một gian hàng ở Quan Đế miếu và thành hàng xóm của ta.

Ta nhìn nàng một tay nuôi đứa nhỏ lớn lên, còn có mẹ chồng tuổi già, đúng là không dễ dàng."

"Nhưng sau đó nơi này của chúng ta có nạn đói, đất đai hoang phế, người làm ruộng đều chạy hết.

Quê Vinh đương nhiên không bán hàng được nữa nên một năm kia nàng ta kéo già mang trẻ rời khỏi nơi này.

Lại qua mấy năm ta nghe nói nàng mở tiệm ăn ở nơi khác, việc làm ăn càng ngày càng rục rờ.

A, nàng chính là "đì Vinh" nổi tiếng gần xa.

Nhưng ta không nghĩ tiệm ăn kia chính là Vô Cùng Các, là nơi đại danh鼎鼎."

"Sau đó ta nghĩ cái này có lẽ chính là 'đi qua đại nạn tất có phúc báo'.

Quê Vinh khổ lâu như thế cuối cùng thành bà chủ một tiệm ăn nổi danh nhất thiên hạ, chuyện này đúng là không ai tưởng tượng được."

"À, đúng rồi, các người hỏi ta chuyện của Trần gia, xem ta này..... sao lại nói tới trên người Quê Vinh rồi." Ông lão có chòm râu hoa râm kia ngượng ngùng cười cười nói, "Lớn tuổi rồi nên hơi hồ đồ, các vị đừng để ý."

"Không sao, chuyện hai nhà Lâm và Trần rắc rối khó đỡ, muốn gỡ cũng không gỡ được." Một giọng khàn khàn truyền ra từ mũ trùm.

Ông lão liếc nhìn nữ hài kia một cái và khó hiểu nói, "Cái..... Cái gì mà căn với nhánh? Lão phu sắp điếc rồi, thật sự nghe không hiểu."

"Lão tiên sinh, ngài nói chuyện về Trần gia là được, mới vừa rồi nghe ngài nói thì anh trai của Trần Duệ là Trần Viễn mất tích mười năm trước đúng không?" Một nam nhân dáng người nhỏ nhưng cường tráng ngồi cạnh nữ tử kia hơi cúi người dấn về phía ông ta hỏi.

"Haizzz, Trần Viễn ấy à, đó đúng là đứa nhỏ tốt, trên mặt vĩnh viễn mang tươi cười, đối xử với ai cũng hiền lành.

Sau khi mất tích mấy hàng xóm chúng ta đều khổ sở cực kỳ, còn luôn giúp Trần gia tìm người.

Nhưng nhiều năm qua đi hy vọng cũng càng ngày càng xa vời.

Ta nghĩ đứa nhỏ kia hẳn đã không còn nữa rồi." Nói tới đây ông lão lại vờ đui một cái, "Ta nhớ ra vì sao vừa rồi ta lại nói tới chuyện nhà họ Lâm rồi.

Trần Viễn ấy, người bạn tốt nhất của hắn chính là con trai của Quế Vinh, Tụng Nghiêu.

Hai đứa chơi thân như anh em, người không biết sẽ tưởng tụi nó mới là anh em thật."

"Trần Viễn là bạn tốt nhất của Lâm Tụng Nghiêu sao?"

"Còn không phải sao? Hai đứa nhỏ lớn lên đều thanh tú, tính tình lại hợp nhau.

Ta nhớ rõ mỗi ngày Trần Viễn đều xoay quanh quán của Quế Vinh giúp mẹ con họ bán mì.

Hắn không biết làm việc, nhà họ Trần tuy không giàu có nhưng đặc biệt yêu thương con, từ nhỏ Trần Viễn lại yếu nhược nên được nuôi như thiếu gia.

Thế mà đứa nhỏ ấy tới quán nhà họ Lâm lại làm đủ mọi việc, ta thường thấy hắn đứng trước cửa tiệm giúp thết to chào mời, cực kỳ ra dáng."

"Trần Viễn..... mất tích khi nào?"

"Khi nào ư?"

"Là vào lúc Lâm gia dọn đi ư?"

Ông lão nỗ lực trợn đôi mắt nửa khép và nói, "Người vừa nói thế thì hình như đúng là vậy.

Ta nhớ rõ ngày Trần Viễn mất tích chúng ta đều giúp đỡ tìm người, chỉ có nhà họ Lâm là không làm gì.

Sau đó ta nghe người ta nói họ dọn đi rồi, bởi vì nạn đói nên nơi này không làm ăn được nữa."

"Sau đó vẫn không tìm thấy Trần Viễn sao?"

Ông lão thở dài nói, "Nói ra các người có lẽ không tin nhưng không chỉ

riêng Trần Viễn mất tích mà người nhà họ Trần sau đó cũng lục tục biến mất.

Các người xem cái nhà kia vốn là nhà của bọn họ, nhưng hiện tại chẳng có ai ở.

Nó là một tòa nhà trống, từ khi Trần Duệ đi thì chẳng ai ở đó nữa.”

“Trần Duệ?”

Ông lão nhìn thẳng người trước mặt mình và chép miệng hỏi, “Sao nào, không phải các người tới tìm Trần Duệ à?”

“Người nói tiếp đi, Trần Duệ rời đi lúc nào?” Nữ tử đội mũ trùm vẫn mang vẻ mặt trầm tĩnh giống như đang nói một chuyện không liên quan gì tới mình.

“Trần Duệ là con trai nhỏ của nhà họ Trần.

Năm Trần Viễn mất tích hẳn đại khái khoảng 5,6 tuổi.

Sau đó người nhà họ Trần càng ngày càng thưa, nghe nói bọn họ ra ngoài tìm Trần Viễn.

Nhưng Trần Duệ thì vẫn canh ở trong ngôi nhà này, hẳn nói sợ anh trai về không thấy người nhà mình đâu nên hẳn phải canh ở đây, mãi cho đến khi..... chắc là một năm trước.”

“Một năm trước Trần Duệ cũng rời đi sao?”

Ông lão kia ừ một tiếng, “Ngày đó cũng giống hôm nay, là một ngày tuyết sắp rơi.

Ta ra cửa mua cho cháu mình chút điểm tâm, lúc đi qua nhà họ Trần thì thấy tiểu Duệ đi ra cửa, trên người còn cõng một cái tay nải.

Ta hỏi hẳn đi đâu thì hẳn nói hẳn muốn đi tìm Trần Viễn.

Ta thấy rất kỳ quái, Trần Viễn đã không có tin tức lâu như thế mà tiểu Duệ còn muốn đi đâu tìm anh mình? Vì thế ta hỏi người có biết Trần Viễn đi đâu không? Hẳn không nói gì, chỉ gạt đầu với ta, nhưng đi được vài bước hẳn lại quay đầu nói với ta một câu cực kỳ quái lạ.”

“Trần Duệ nói cái gì?”

"Hắn nói: 'lần này cháu ra ngoài có khả năng sẽ một đi không quay về như bọn họ.

Nếu một năm sau cháu còn chưa về thì nhờ ngài mỗi năm đốt giúp năm người nhà cháu một chồng tiền giấy, đừng để người nhà họ Trần phải làm cô hồn dã quỷ.' Nói xong hắn còn đưa cho ta một chuỗi tiền, sau đó không đợi ta kịp phản ứng hắn đã xoay người đi rồi.

Sau đó ta nghĩ xem lời này của tiểu Duệ là có ý gì, chẳng lẽ những người khác của Trần gia cũng đã không còn nữa, mà hắn cũng có thể sẽ bước lên vết xe đổ của bọn họ ư?"

"Người nói đúng." Qua thật lâu nữ tử đội mũ trùm mới nhàn nhạt nói một câu này.

Nàng ta nhìn nam nhân vóc người thấp bé ở bên cạnh và gần từng chữ, "Hơn nữa ta đã biết hắn là ai."

Chương 214: 214: Trần Gia

Cửa lớn bị đập "thùng thùng", bên trong lại không có ai đáp.

Bảo Điền có chút nóng nảy, tay áo vén lên, mày nhíu lại nhìn bức tường xám trước mặt nói, "Rõ ràng là Lâm Tụng Nghiêu đang trốn tránh chúng ta, nhưng chỉ một bức tường quèn này có thể ngăn được ta chắc?" Hắn uốn gối nhảy, giống con khỉ leo tường, sau khi ngồi ổn hẳn lập tức vươn tay với Tang ở bên dưới, "Đại thần tiên, đi lên thôi."

Một tay Tang đỡ vành nón, đôi mắt nhìn về phía trước và nhẹ thở dài một hơi, "Bảo Điền, thời gian ngươi làm người dài hơn ta, sao còn ngây thơ vậy hả?"

Bảo Điền sững sốt nhưng tay vươn ra lại không thể thu về, cứ thế đờ ra bất động, "Đại thần tiên, ngài nói những lời này là có ý gì?"

"Trèo tường dễ dàng nhưng ngươi có thể cạy được miệng hắn à?"

"A? Ai u."

Chưa kịp phản ứng lại hắn đã bị Tang túm chặt, cả người hắn trầm xuống, rơi trên mặt đất.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Lâm Tụng Nghiêu có thể là người duy nhất biết mọi việc, hắn không nói thì chẳng lẽ chúng ta sẽ không điều tra nữa sao?" Bảo Điền vừa xoa tay bị Tang túm đến đau vừa lảm bảm.

Tang thì cười với hắn, "Ta nghĩ ngoài Lâm Tụng Nghiêu thì còn một người khác biết toàn bộ sự việc.

Nói cách khác, chính là hắn đã kéo chúng ta vào câu chuyện này."

Trong khách điếm quả nhiên có người đang chờ bọn họ.

Nhìn thấy Tang và Bảo Điền hẳn khom lưng thật sâu với bọn họ, trên mặt là biểu cảm áy náy chân thành, "Xin lỗi hai vị, ta vốn chỉ muốn Triệu đại nhân chú ý, để ngài ấy hỗ trợ phá giải mê án khiến người nhà họ Trần ta mất tích.

Bởi vì ta nghe nói bất kể là vụ án gì Triệu đại nhân đều phá được, thậm chí đến vụ án của Từ Xung ở Mãn thành cũng bị ngài ấy phá giải.

Nhưng ta biết mình thấp cổ bé họng, mà vụ án này lại quá mức cổ quái nên ta sợ mình nói mọi người sẽ không tin.

Cuối cùng ta mới lên kế sách này..... Ta không ngờ Triệu đại nhân sẽ vì chuyện này mà bị thương, đây quả thực không phải ý của ta.

Đã nhiều ngày nay trong lòng ta áy náy vô cùng, nếu Triệu đại nhân có thể tỉnh lại thì đương nhiên tốt, nếu ngài ấy thật sự có chuyện thì ta phải làm thế nào đây? Sợ là mạng này của ta cũng khó mà đủ để đền bù tội nghiệt của mình."

Bảo Điền nhìn bóng người quen thuộc kia, miệng hơi há ra, đôi mắt cũng tròn tròn lên, "Người của Trần gia ư? Người..... Người chính là....."

Tử Phủ nhẹ gạt đầu với hấn, "Không sai, Tử Phủ chính là Trần Duệ, mà Trần Duệ chính là Tử Phủ.

Khỏi thế bài kia là ta cố ý để lại đó, vì trợ giúp Triệu đại nhân tìm kiếm chân tướng."

Ngày ca ca ta là Trần Viễn mất tích thì người bạn tốt nhất của hấn cũng rời khỏi Tiền Khê trấn.

Lúc đầu người trong nhà cũng không liên hệ chuyện ca ca mất tích với chuyện người nhà họ Lâm vội vàng rời đi.

Bởi vì khi ấy vừa lúc nạn đói, quán mỳ nhà họ Lâm vắng vẻ nên bọn họ rời khỏi Tiền Khê trấn tới nơi khác mưu sinh cũng là chuyện bình thường.

Sau đó trong nhà có một vị bà con thân thích xa ngẫu nhiên gặp Lâm Tụng Nghiêu ở Vô Cùng Các thì vội đuổi tới nhà chúng ta.

Hấn nói ra một lời khiến cả nhà chúng ta đều khiếp sợ.

Hấn không kinh ngạc vì biến hóa của Lâm gia mà là vì thái độ của Lâm Tụng Nghiêu.

Theo lời hấn nói Lâm Tụng Nghiêu vừa nhìn thấy hấn thì đầu tiên là

ngây ngẩn, sau đó không nói lời nào mà quay đầu đi luôn.

Tên kia còn suýt nữa thì ngã cầu thang, bộ dạng hoảng loạn cực kỳ, giống như chuột thấy mèo vậy.

Chẳng lẽ hắn ẩn giấu bí mật gì ư? Chẳng lẽ trong lòng hắn có quý ư?

Chẳng lẽ có liên quan tới Trần Viễn sao?

Sau khi người bà con kia nói ra ba cái nghi hoặc này thì lập tức trầm mặc, mà cả nhà chúng ta thì vì những lời của hắn mà rối loạn hết cả lên.

Ca ca và Lâm Tụng Nghiêu đã từng thân đến độ không khác gì một người, dù lúc này hắn phú quý và chương mắt đám tiểu dân tóc húi cua chúng ta thì cũng đâu tới mức phải hoảng hốt chạy trốn như vậy? Trừ phi hắn thật sự có quý trong lòng giống lời vị thân thích kia nói.

Nghĩ vậy nên cả nhà chúng ta đều ngồi không yên, đặc biệt là cha ta.

Ông ấy còn chuẩn bị suốt đêm đi tới Lâm gia hỏi cho rõ ràng xem thế nào nhưng lại bị ông nội ngăn lại.

Ông nội nói nếu Lâm gia thực sự có liên quan tới ca ca thì sau khi thấy vị thân thích của nhà ta bọn họ nhất định đã mưu tính hết.

Chúng ta mà tùy tiện đi qua khảng định sẽ chẳng moi được gì từ trong miệng bọn họ.

(Ebooktruyen.net) Hơn nữa ca ca đã mất tích lâu như vậy, Lâm gia lúc này sản nghiệp to lớn, dù có báo quan thì cũng chẳng có kết quả gì.

Cho nên không bằng chúng ta âm thầm hành động, đi tìm chứng cứ phạm tội của Lâm gia.

Vì thế cả đêm chúng ta trù tính, nghĩ ra được một kế hoạch.

Chúng ta quyết định để cha ta cải trang giả dạng và trà trộn vào Vô Cùng Các, vừa làm công vừa điều tra manh mối.

Nhưng hơn nửa năm đi qua ca ca không tìm được mà cha ta lại mất tích.

Chúng ta hỏi thăm nhiều mặt nhưng chỉ có được một ít tin tức không có tác dụng gì.

Người cùng phòng của cha ta nói có một ngày ông ấy ở lại muộn, sau đó

không về nữa.

Nhưng ông ấy đi đâu, đi tìm ai, không ai biết được.

Người trong nhà luống cuống, mẹ ta khóc đến không thành bộ dáng gì.

Đến ông nội vốn trầm ổn cũng không nhịn được khóc rống lên.

Ông nội cảm thấy là quyết định của mình đã hại cha ta, để ông ấy rơi vào kết cục giống ca ca.

Nhưng bi phần qua đi ông nội là dứt khoát kiên quyết muốn tự mình tới Vô Cùng Các.

Và lúc này người mẹ vẫn luôn nhu nhược của ta cũng kiên định muốn đi theo ông ấy, để trong lúc nguy cấp có thể chăm sóc lẫn nhau.

Ta nhớ rõ lời bà ấy nói: Ta đã mất chồng và con trai, ta còn gì phải sợ nữa?

Ta nhìn theo bọn họ rời đi, khi ấy ông nội đã rất già rồi, bước chân tập tễnh, lưng còng xuống.

Mẹ ở bên cạnh đỡ ông nội, bà liên tiếp quay đầu, trong mắt tràn ngập luyến tiếc và áy náy với ta.

Đây là bóng dáng cuối cùng bọn họ để lại cho ta.

Ước chừng nửa năm sau ta nhận được thư của ông nội gửi, trong đó nói ông ấy đã phát hiện ra một ít manh mối.

Chúng nó đều có quan hệ với Vô Cùng Các và chủ nhân của Vô Cùng Các là dì Vinh.

Ông nội còn nói ta ở nhà kiên nhẫn canh giữ, bởi vì chuyện của ca ca và cha rốt cuộc đã có chút tin tức, ánh nắng đông giống như đã ở phía trước rồi.

Ta nhận được lá thư này thì vừa mừng vừa sợ, trái tim nảy lên thỉnh thoảng không ngừng.

Ta vốn không có hy vọng quá lớn với việc này, không nghĩ tới trong mờ mịt dày đặc lại có ánh mặt trời ló rạng khiến ta thực sự vui mừng.

Nhưng không bao lâu sau ta lại nhận được bức thư thứ hai của ông nội.

Thư này giống như viết trong vội vã, câu chữ ít ỏi qua loa nhưng lại khiến ta chấn kinh.

Trong thư ông nội dặn ta phải nghiêm túc đọc sách, không cần quản chuyện của ca ca nữa, còn phải nỗ lực sống cả đời thật tốt.

“Vĩnh viễn đừng tới Vô Cùng Các, vĩnh viễn không cần tìm chúng ta.”

Trong bức thư kia ông nội để lại một câu như vậy cho ta.

Trần Duệ ngược mắt nhìn Tang và Bảo Điền, trên mặt đều là nước mắt.

Chương 215: 215: Bí Mật

"Nhưng người vẫn đi." Ánh mắt Tang xuyên qua mũ trùm nhìn về phía Trần Duệ.

Gương mặt kia thực trẻ trung, thoạt nhìn chỉ 14, 15 tuổi nhưng đã phải gánh vác quá nhiều thứ không thuộc về tuổi này.

"Nếu ta không đi sẽ không phát hiện ra hung thủ hại nhiều người của nhà họ Trần chúng ta.

Nếu ta không đi thì dù sống sót thì thứ trong túi da này cũng đã chết, và thối nát." Trần Duệ chỉ vào ngực mình, giọng cao đến chói tai.

"Người phát hiện được gì ở Vô Cùng Các?" Qua hồi lâu Tang mới nhẹ giọng nói ra một câu này.

"Ta đi theo nữ nhân kia," ánh sáng trong mắt Trần Duệ lập tức lạnh xuống, tay nắm chặt, khớp xương nhô lên, "Nữ nhân giết chết ông nội, cha mẹ và anh trai ta..... Rốt cuộc ta cũng phát hiện ra bí mật của bà ta."

Ban đầu ta cũng chưa phát hiện được hành vi của bà ta có gì khác thường.

Bà ta khôn khéo có khả năng, đối với nguyên liệu nấu ăn và việc nấu nướng có được kiến thức và năng lực vượt xa người thường nên ta luôn cho rằng Vô Cùng Các có được ngày hôm nay là do tài năng kinh doanh của bà ta.

Nhưng sau đó ta mới phát hiện mình sai rồi, hóa ra chúng ta chỉ nhìn được một mặt.

Còn một mặt khác bà ta giấu trong bóng tối, đó mới là nguyên nhân chính khiến việc làm ăn của Vô Cùng Các thịnh vượng.

Khi đó ta đã theo dõi bà ta được một thời gian và phát hiện sinh hoạt của bà ta cực kỳ đơn giản, không hề xa hoa lãng phí.

Bà ta kiếm được nhiều bạc như thế nhưng lại chỉ mặc quần áo bình thường, đồ ăn cũng là thứ đơn giản nhất.

Thậm chí bà ta còn thường xuyên ăn cơm với chúng ta, đồ ăn thịt thà trên bàn bà ta không hề động đũa mà chỉ chọn chút rau xanh và đậu phụ để ăn.

Chỗ bà ta ở cũng đơn sơ, một tòa tứ hợp viện có ba gian nhà ở, đến người hầu cũng chỉ có hai người.

So với cuộc sống xa hoa của Lâm Tụng Nghiêu thì đúng là một trời một vực.

Ta từng hoài nghi phán đoán của mình, một người vô dục vô cầu với cuộc sống như thế thật sự sẽ là hung thủ tàn nhẫn giết hại cả nhà chúng ta sao? Nhưng nghĩ tới lời ông nội nói ta tạm thời thu lại nghi hoặc trong lòng và tiếp tục theo dõi bà ta.

Rốt cuộc ta cũng phát hiện ra bí mật của bà ta.

Ngày đó ta đợi thật lâu bên ngoài nhà của bà ta và phát hiện nửa đêm bà ta ra ngoài.

Chỉ có mình bà ta, không có bất kỳ kẻ nào khác, và bà ta đi tới Vô Cùng Các.

Ta nhớ rõ mình đã khẩn trương tới độ tay đổ đầy mồ hôi, bởi vì bà ta ra của một mình như thế ắt là muốn đi làm một việc, chính là việc mà ông nội nhắc tới ở trong thư.

Ta cẩn thận đi theo phía sau bà ta, cùng bà ta đi vào Vô Cùng Các.

Buổi tối trong các không giữ người lại, quy củ này từ khi vào làm việc ta đã biết.

Mà bà ta cũng không trực tiếp đi vào từ cửa chính mà đi tới cửa sau trước giờ chưa từng mở ra.

Bà ta làm ra một hành động cực kỳ quái lạ, đến giờ ta vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận.

Bà ta không đi vào từ cửa sau mà móc một khối khăn ra nghiêm túc lau mấy bậc thềm ngọc phi thúy kia.

Chúng nó được lau đến sáng bóng, so với núi rừng phía sau còn xanh hơn. Làm xong hết thấy bà ta lại vòng ra cửa trước và mở cửa đi vào.

Còn ta đương nhiên cũng lặng lẽ đi theo phía sau, cùng tiến vào trong các. Lúc ấy ta rất sợ hãi, luôn cảm thấy tòa sân viện mình đã quen thuộc này lộ ra hơi thở quỷ dị, giống như lúc nào cũng có thể có một con quái thú nhảy ra gặm ta sạch sẽ không để lại xương cốt.

Nhưng ta đã đoán sai, sau khi theo bà ta cong vòng nhiều lượt cuối cùng ta đi tới bên ngoài Dư Âm Sơn Bàng. Nơi ấy là một gian sân viện chuyên để chiêu đãi khách quý, nghe nói vạn tuế gia từng dùng cơm ở đó cho nên từ đó viện kia được khóa lại, không cho người khác tiến vào. Nhưng bà ta lại đi vào, trong buổi đêm khuya tĩnh lặng ấy. Các người nhất định không đoán được bà ta làm gì đâu.

Bà ta làm một bàn đồ ăn tràn đầy, cái bàn đủ cho 20 người ngồi trong phòng kia không còn một chỗ trống nào.

Lúc ấy ta sợ ngây người, không biết bà ta muốn làm gì, đêm hôm khuya khoắt bà ta làm nhiều đồ ăn như thế là muốn mở tiệc chiêu đãi ai? Nhưng hành động tiếp theo của bà ta lại khiến ta đoán được đám "khách nhân" bà ta muốn mở tiệc chiêu đãi đến tột cùng là ai. Sau khi bày biện đồ ăn xong bà ta rời khỏi phòng, đi về phía cánh cửa sau đóng chặt, móc ra một cái chén bẻ và dùng đũa gõ lên đó.

Cũng vào lúc ấy ta đã trải qua việc quái dị nhất đời này: Ta cảm giác được một vài thứ không nhìn cũng sờ được. Lời này nghe thì rất kỳ quái, nhưng..... là thật. Ta cảm thấy chúng từ bên ngoài rừng núi hoang vu kết bè kết đội ủa vào viện, lúc đi qua bên người thậm chí chúng còn khiến không khí chuyển động mang theo mùi tanh.

Lúc đầu ta không biết đó là gì, nhưng sau đó khi ta đi theo bà ta vào phòng, ghé vào bên cạnh nhìn lên thì ta lại biết những thứ vô hình kia rất cuộc là cái gì. Trần Duệ hung hăng cắn môi dưới, để lại mấy dấu răng trên đó.

Rồi hắn nói tiếp, "Hắn là quỷ."

Bởi vì người sẽ không tham ăn như vậy, người tranh ta đoạt, bốn phía đều là tiếng nhấm nuốt, đồ ăn bay giữa không trung, mâm đĩa đều nát bét.

Cũng chỉ nửa nén hương mọi thức ăn trong phòng đều biết mất, đến một giọt nước sốt cũng không còn."

Sau đó ta lại đi theo bà ta một đoạn thời gian, càng ngày ta càng kinh ngạc.

Bà ta và mấy thứ này giống như đã đạt được thỏa thuận nào đó.

Bà ta nuôi chúng, còn chúng giúp bà ta tự nhân khí, khiến công việc làm ăn của Vô Cùng Các ngày càng thịnh vượng.

Trần Duệ như rơi vào hồi ức, trên mặt là thống khổ sâu nặng, "Ta không biết anh trai, cha mẹ và ông nội mất tích thế nào, nhưng ta biết chỉ dựa vào sức một mình ta thì tuyệt đối không thể đối chọi với người này."

Cũng may vào lúc này ta gặp được Triệu đại nhân và mọi người.

Vì vụ án của Từ Xung nên Triệu đại nhân sớm vang danh bên ngoài, ta cũng có nghe nói.

Mà mấu chốt chính là ta nghe nói vụ án ở Mão Thành hình như cũng có đề cập tới tà ma.

Đây chẳng phải chính là thứ ta cần hay sao? Ta không có biện pháp nào khác, chỉ có thể bắt lấy cơ hội duy nhất này."

"Ngọc bội của Bảo Điền là người nhân lúc hắn say rượu trộm đi, như vậy người mới dụ được chúng ta vòng lại Vô Cùng Các ngày hôm sau."

Người còn chọn lúc chúng ta rời đi để giả vờ ngẫu nhiên gặp được, cũng nói cho Triệu Tử Mai là người đánh rơi đồ ở Vô Cùng Các, như vậy càng chứng thực chuyện người mất tích.

Đương nhiên, "Tang liếc về phía tay trái của Trần Duệ, ngón út đã không

còn, bên trên bọc vải trắng, "Ngón tay cũng là chính người tự chặt, căn bản không có dã quỷ tới Vô Cùng Các, vì đêm đó ta đã đuổi chúng nó đi."

Trần Duệ gạt đầu cười, "Cô nương thật là thông minh."

Tang lại bước tới một bước, ánh mắt nó bỗng nhiên âm trầm, trong đó như chứa hai khối băng mà hỏi, "Quá khen."

Nhưng ta lại thông minh thế nào cũng không nghĩ được vì sao người đi theo Ngô Quế Vinh lâu như thế mà không bị hàng ngàn hàng vạn dã quỷ bên cạnh bà ta phát hiện?"

Chương 216: 216: Tụ

Trần Duệ bị ánh mắt đột nhiên lạnh xuống của nó dọa sợ, càng đừng nói tới màu hồng lộ ra trong mắt nó.

Hắn vốn tưởng mắt người này có bệnh, nhưng hiện tại xem ra chỉ thấy màu hồng kia lộ ra yêu dị như ẩn như hiện khiến cả khuôn mặt vốn thanh tú khả ái bỗng trở nên quỷ mị.

"Ta..... Ta luôn trốn rất khéo, hẳn là không bị chúng phát hiện." Hắn ngập ngừng, ánh mắt vừa đối diện với Tang đã như bị bỏng mà lập tức tránh đi.

"Có lẽ người còn chưa hiểu ta rồi, không bằng người hỏi hẳn xem lửa gạt ta sẽ có kết cục gì." Tang hát cầm về phía Bảo Điền, lại nhìn về phía Trần Duệ và cười nói, "Thứ người muốn ta có thể vĩnh viễn không cho người có được, ta cam đoan đó."

Trần Duệ bị lời này dọa cho mềm chân, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Bảo Điền và khóc nức nở nói, "Tiểu ca, người nói với vị cô nương này đi, ta thật sự không lừa nàng ta."

Chuyện này liên quan tới bốn mạng người nhà họ Trần, sao ta có thể giám điểm chứ? Đây là oan uổng quá mà."

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm mặt đất, tròn mắt xoay vài vòng rồi mới mở tay ra hỏi: "Chẳng lẽ..... Là vì nó?"

Tang không chút nào cố kỵ mà kéo tay hắn qua nhìn thoáng qua sau đó mà nó lập tức nhú chặt.

Bảo Điền thấy dáng vẻ của nó như thế thì cũng nhanh chóng thò đầu qua nhưng hắn chỉ thấy lòng bàn tay Trần Duệ trống không.

Ngoại trừ mấy đường chỉ tay đan xen biểu hiện nội tâm hắn phiền loạn rối rắm thì chẳng có gì khác.

Nhưng bộ dạng Tang rõ ràng không thích hợp, thậm chí Bảo Điền còn nhìn ra một chút hoảng loạn trong thần sắc của nó.
Thứ có thể khiến nó hoảng loạn là cái gì? Tim Bảo Điền run rẩy vài cái.

"Hóa ra hấn cũng ở chỗ này," Tang chợt cười lạnh dọa Bảo Điền nhảy dựng, "Chẳng trách đêm đó ta không sao đuổi kịp chúng nó, hóa ra là công lao của hấn."

"Ai?" Bảo Điền vẫn mê mang, hoàn toàn không biết Tang và Trần Duệ đang nói cái gì.

"Ta đã gặp nàng ta ở cửa sau của Vô Cùng Các."

Đó là một buổi trưa mùa hè, khách trong tiệm ít nhất.

Nàng ta ngồi trên thềm ngọc phi thủy phía cửa sau, một tay chống cằm nhìn núi rừng xanh um trước mặt.

Nàng ta thật xinh đẹp, gần như là cô nương đẹp nhất ta từng gặp.

Nhưng lúc ấy ta còn khờ dại cho rằng nàng ta chỉ là khách tới tiệm ăn cơm, nên cầm cây quạt tới để nàng ấy quạt đỡ nóng."

"Nhưng nàng ta lại cười và cự tuyệt sau đó nói: 'tiểu ca, đa tạ ngươi, nhưng mấy thềm ngọc này có thể giải nóng.' Phi thủy hút nhiệt, cho nên lúc ấy ta cũng không nghĩ nhiều và chuẩn bị rời đi."

Nào biết nàng bỗng nhiên túm chặt tay áo của ta và nói một câu khiến lòng ta kinh hãi không thôi.

Nàng ta nói: 'gấp gáp sẽ hỏng việc, nóng nảy ắt thất bại, chỉ cần nhẫn một chút thì việc thâm nghĩ mới đạt thành.' Khi đó ta đang vì không tìm được manh mối mà phiền lòng, vừa nghe nàng ta nói thế ta không nhịn được thất sắc cho rằng nữ nhân kia phải nàng này tới truyền lời cho ta."

Nhưng sau đó nàng ấy lại làm một việc khiến ta cực kỳ hoang mang.

Nàng ta kéo tay ta qua vẽ một chữ "vạn" ở trong đó.

Ta không hiểu gì cả, còn nàng thì cười nói: 'tiểu ca, đây là để tránh ma quỷ, ngươi dùng đi.'"

"Ta ngây ngẩn cả người, đó là một cảm giác thực kỳ diệu.

Chữ kia rõ ràng vô hình nhưng lại mang tới một cảm giác đau nhẹ.

Không, không phải cảm giác móng tay xẹt qua mà là như kim đâm.

Chữ kia như khắc vào da thịt, vĩnh viễn không hề biến mất.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng lúc ta nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình rồi ngẩng đầu lên thì đã không thấy nàng kia đâu.

Ta xoay người tìm kiếm thì thấy nàng ta đã đi vào núi rừng phía sau.

Đóng dáng nàng ta nhanh chóng biến mất trong một mảnh xanh ngắt xung quanh, chỉ trong chốc lát đã không thấy nữa.

Sự việc nhanh đến độ ta còn tưởng nàng ta ngã xuống núi, nhưng suy nghĩ đó vừa nảy lên ta lại kinh ngạc thấy nàng ta xuất hiện ở đỉnh núi, giống như một đốm sáng chói tới độ người ta không thể mở mắt."

"Bay cũng không thể nhanh được như thế."

Trần Duệ nhìn Tang và cười nói, đó là một nụ cười tràn ngập sợ hãi.

Bảo Điền nhìn tươi cười cứng đờ của hắn thì có một cỗ hàn ý theo trực giác bò lên cột sống, ngưng ở phía sau đầu thật lâu không tiêu tan.

"Đại thần tiên, cô nương kia rốt cuộc là thứ gì thế?" Hắn lấy hết can đảm hỏi một câu.

Tang đương nhiên biết nàng ta là ai: Áo cà sa, xuyên tràng hạt, xương cốt..... Là nàng, là hắn, hắn là ký ức và quá khứ của nó, là thứ nó đang liều mạng đi tìm nhưng hắn lại coi nó như một con khỉ mà đùa bỡn.

Nó siết chặt tay, hàm răng nghiến "Kéo kẹt".

Nó hận cảm giác này, cảm giác bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, giống một kẻ ngốc.

"Đại thần tiên làm sao vậy?" Bảo Điền thấy sắc mặt nó xanh mét, hai má gò lên thì hoảng loạn trong lòng bỗng như hồng thủy trào dâng mãnh liệt.

Tang lặng yên thật lâu không có động tĩnh.

Nó cứ đứng thế, trên mặt là lửa giận bùng lên.

Lúc Bảo Điền và Trần Duệ đang không biết làm sao để khuyên giải an ủi nó thì nó lại thờ dài, tự giễu mà cười hai tiếng, nắm tay cũng thả lỏng.

"Thôi, thôi, giao long thất thế còn trách được ai?"

Bộ dáng này của nó lại làm Bảo Điền bất giác nhớ tới một người khác.

Chẳng lẽ đúng như công tử nói, Mục cô nương đang từ từ trở lại mà Tang chưa từng phát hiện ra ư? Nàng ấy chậm rãi thâm nhập, giống như tầm ăn rỗi, cho nên nó mới thay đổi trong lúc đó.

"Tuy biết việc này là do Ngô Quế Vinh làm nhưng hiện tại hoàn toàn không có chứng cứ, nếu nói toạc ra thì sẽ chẳng ai tin." Tang đã thu lại suy nghĩ của bản thân và nhìn về phía Trần Duệ nói câu này.

Mặt Trần Duệ nghiêm lại, hắn thở hỏn hển vài hơi mới ngạp ngừng hỏi một câu hắn đã nghẹn trong lòng thật lâu, "Người nhà của ta..... bọn họ..... Bà ta làm gì bọn họ rồi?"

Tang vẫn bình tĩnh mà nhìn chằm chằm hắn như cũ, nhưng lời nói ra lại cực kỳ tàn nhẫn, "Người đã đoán được rồi có phải không? Đã quý không ăn người sống, nhưng với người chết thì ai đến bọn chúng cũng không cự tuyệt.

Mà Ngô Quế Vinh vừa lúc có thể lợi dụng điểm này để chúng nó giúp bà ta hủy thi diệt tích....."

Nói đến đây nó dừng lại bởi vì Trần Duệ bỗng nhiên ngã trên mặt đất, một tay đè ngực "A a" mà kêu vài tiếng, nhưng trước sau lại không thể khóc được.

Có lẽ nước mắt của hắn đã sớm khô cạn, có lẽ vào lúc này dù có nhiều nước mắt cũng không đủ để phát tiết chua xót trong lòng hắn.

Bảo Điền không đành lòng nên tiến lên nâng hắn dậy, "Người đừng khổ sở, nếu đã biết hung thủ là ai thì báo thù, để bà ta phải trả lại hết món nợ với nhà các người."

"Báo thế nào?" Trần Duệ vẫn ôm ngực, trong giọng nói lộ ra mờ mịt,

"Báo thế nào? Chứng cứ đều không có, trừ phi ta một đao chém chết bà ta, cùng lắm thì bồi cái mạng này....."

"Quan phủ phá án cần chứng cứ, nhưng có đại thần tiên ở đây thì không cần chứng cứ vẫn có thể giúp người báo thù." Bảo Điền hát cầm về phía

Tang, trong mắt toàn là đặc ý.

Chương 217: 217: Thiên Phú Di Bẩm

Đầu mùa đông bầu trời nhìn có vẻ u ám, một tầng mây màu xám mỏng bao phủ trời xanh, giống như một tấm gương thật lớn gập ghềnh.

Dưới bầu trời màu xám ấy Vô Cùng Các càng trở nên tĩnh mịch và tiêu điều, khác hẳn về phần vinh náo nhiệt ngày xưa, quả thực giống như hai thế giới.

Đúng vậy, đã liên tục 10 ngày Vô Cùng Các không có khách ghé thăm, hiện tại cả tòa sân viện chỉ có đầu bếp và đám người làm việc vặt.

Bọn họ đứng tốp năm tốp ba bên nhau, hoặc khe khẽ nói nhỏ, hoặc chán đến chết mà đứng ở cửa nhìn xung quanh.

Mà ở bên ngoài, ước chừng ở cách đó 10 trượng tụ tập một đám người thò đầu thò cổ, chỉ chỉ trỏ trỏ mà nghị luận sôi nổi.

“Này, hiện giờ đúng là cần khôn đảo ngược, Vô Cùng Các thế nhưng không có một vị khách nào.”

“Đã mười ngày, ai có thể nghĩ Vô Cùng Các cũng có ngày hôm nay chứ? Ài u, lão Trương, trước kia ông lâu lâu phải tới nơi này ăn món cua, sao hôm nay không đi? Hiện tại tới là không cần xếp hàng đâu.”

“Ta nói cho các người một chuyện lạ, các người đừng có mà không tin.”

Ngày hôm qua ta chuẩn bị đến Vô Cùng Các nhưng đi được một nửa thì trong nhà có người đuổi theo nói đứa cháu gái nhỏ của ta bị bệnh nên bảo ta phải nhanh chóng về nhà một chuyến.

Về nhà mời đại phu tới khám cho đứa nhỏ thì lại chẳng có việc gì.

Ta thấy sắc trời còn sớm nên lại chuẩn bị ra cửa, nhưng mọi người biết sao không? Lúc sắp tới Vô Cùng Các ta lại bị người ta trộm mất túi tiền, hơi, bữa cơm này thật đúng là không ăn được.

Sau đó ta nghĩ đây có lẽ là ý trời, thiên mệnh không thể làm trái nên gần

đây ta không tới đó nữa, đờ phải chọn phiên toái.”

“Ông đúng là hò đồ, ăn một bữa cơm mà thôi, sao có thể liên hệ với một đồng chuyện như thế.”

“Người cảm thấy không kỳ quái thì người đi đi.”

“Đi thì đi, nơi này ngày thường ta vẫn tới, sao hôm nay lại không thể đi?”

Người nói chuyện cười ha ha và đi về phía Vô Cùng Các, nhưng lúc tới gần phía sau lưng hắn lại bỗng nổi lên một cỗ hàn ý.

Mấy tiểu nhị đứng ngoài cửa thấy hắn thì lập tức khom người, mặt mũi tươi cười, trong đó có một người còn cất tiếng gọi vào trong, “Có khách tới, đón khách.”

Nhưng mặc dù đối mặt với nhiệt tình không thể từ chối đó thì kẻ kia vẫn không sao tiến thêm một bước nào.

Cổ chân hắn như bị một cây búa lớn đập vào, đau đến độ sắp nứt ra.

Nhưng đó mới chỉ là phần đầu, đáng sợ hơn chính là hắn cảm thấy một hơi lạnh như kim châm thấm vào xương cốt.

Máu và cơ bắp giống như bị đông cứng, xương cốt vừa cứng lại giòn.

Hắn tin tưởng, chỉ cần bước thêm một bước nữa thì chân hắn sẽ gãy rụng.

“Khách quan, mời qua bên này.”

Ngài muốn ăn món gì cứ việc gọi, Vô Cùng Các có đủ món ngon trong thiên hạ, chỉ có ngài không thể nghĩ ra chứ không có món nào ngài muốn mà không được ăn.” Tiểu nhị đứng đầu đã sắp chạy tới chỗ hắn, tay đưa ra tư thế “mời”.

Nhưng dù gương mặt tràn ngập ân cần kia đã sắp dán tới phía trước thì vị khách vẫn lập tức quay đầu đi, chỉ để lại mình tiểu nhị ngây người đứng trước cửa Vô Cùng Các, cánh tay giơ ra thật lâu không rơi xuống.

“Không ăn, hôm nào..... hôm nào khác ta lại đến.”

Hắn chạy trốn chết, đương nhiên cũng không phát hiện ra trong một khắc xoay người kia, đau đớn trên cổ chân hắn đã hoàn toàn biến mất.

Hắn chạy như bay, trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

“Đây là..... làm sao vậy đâu?” Tiểu nhị chớp mắt, tươi cười chua tan đi,

tay duỗi ra gãi gãi đầu cười khan vài tiếng.

Đương nhiên có người biết đây là làm sao.

Dì Vinh ngồi trong phòng thu chi, đầu ngón tay gõ trên bàn tính, nhưng thật lâu không chạm tới một viên hạt châu nào.

(Ebooktruyen.net) Ngày thường bà ta đều ngồi bên cái bàn này, vừa xuyên qua cửa sổ nhìn tình hình trong các vựa gạo bàn tính thật nhanh.

Nhưng gần đây bà ta không cần ghi sổ, một vị khách cũng không có thì có gì mà phải ghi sổ?

Trong mắt dì Vinh là một tầng ánh sáng u ám, ngón tay gảy viên hạt châu vang lên lách cách.

Trái tim bà ta đột nhiên chấn động: Là ai? Là ai đang tác quái? Đã liên tục mười ngày, mỗi ngày đóng đồ ăn bà ta tỉ mỉ chuẩn bị đều sẽ không cánh mà bay, chỉ còn lại một chồng bát đĩa vừa cao vừa nhiều.

Nghĩ đến một chồng bát đĩa cao như tháp nhỏ lắc lư là ánh mắt bà ta lại trầm xuống.

Hắn đang đùa dai sao? Nhưng chính "trò đùa dai" này đang hủy hoại mọi thứ của bà ta, những thứ vất vả lắm bà ta mới có được.

"Bang" một tiếng, bàn tính bị dì Vinh ném ra ngoài, nện vào tường nứt thành mấy mảnh, hạt châu văng đầy đất, lộn xộn như suy nghĩ của bà ta.

"Ta sẽ không để yên, ta muốn nhìn xem là người nào tới chỗ ta tìm phiền toái."

Bà ta toét miệng cười, mấy cái răng vàng bị ánh tà dương từ ngoài cửa sổ chiếu vào tỏa sáng lấp lánh.

Mười mấy cái nồi đặt trước mặt dì Vinh, có xào, chiên, rán, hầm, chung, hấp, rút xương, bồi nước mật, thịt xiên, món chay, mặn, có loài bơi dưới nước, bay trên trời, chạy trên đất, trồn trong bùn.

Bà ta qua lại giữa các nồi, thành thạo vung nồi chén muống.

Động tác của bà ta tự nhiên nhẹ nhàng, ngẫu nhiên bà ta sẽ gõ miệng nồi phát ra tiếng "Leng keng" giòn vang.

Đây không giống nấu ăn mà giống như đang biểu diễn nhạc cụ.
Vô Cùng Các thuê đầu bếp tốt nhất thiên hạ, nhưng bất kể đầu bếp nào tới trước mặt bà ta chỉ sợ đều phải cúi đầu xưng thần.

Nấu ăn với bọn họ mà nói là chuyện phải luyện nhiều năm mới thành thực, còn với bà ta thì đây là thiên phú dị bẩm, người khác có hâm mộ cũng không được.
Cho nên bà ta tin tưởng những kẻ đã bị bà ta chiều quen thì không có khả năng chịu được trà lạnh cơm thô của thế gian.
"Thành."
Sau khi múc món ăn cuối cùng ra đĩa, trên mặt dì Vinh lộ ra một nụ cười khó có được.

Bà ta là người không thích cười, không thích khóc, rất ít khi tức giận cũng khó lộ vui buồn.

Mọi cảm xúc của bà ta đều ngưng lại ở mỗi món ăn, người ta thường thức những món ăn ấy chính là nếm cảm xúc của bà ta, chua ngọt đắng cay, cuộc đời chính là như vậy.

Lúc chú chết bà ta có hối hận không?
Dựa vào dã quỷ mà mở quán mì bà ta có hối hận không?
Lúc giết chết Trần Viễn bà ta có hối hận không?
Mở Vô Cùng Các..... có hối hận không?

.....
Có hối hận khi nuôi dưỡng một đồng dã quỷ khắp núi hoang phía sau không?
Hình như dì Vinh chưa từng nghĩ tới những điều ấy, bà ta chỉ biết con đường này đi một bước là một bước.

Có đôi khi tình thế bức bách, căn bản không cho người ta được suy nghĩ quá nhiều.

Bà ta chỉ là một hạt cát trong trần thế này, bị gió cuốn đi, gió thổi tới đâu thì bay tới đó.
Cho nên năm đó khi mở tiệm ăn này tuy Tụng Nghiêu cực lực phản đối nhưng bà ta vẫn làm.

Bà ta không thể không làm, vì bà ta chỉ có một bản lĩnh này, không làm thì mẹ con họ sống bằng gì?

Nhưng sau đó việc làm ăn ngày càng lớn, trong nhiều đêm khuya bà ta cũng từng bùng tình, nhớ tới chú ruột, nhớ tới đứa nhỏ chết trong tay mình.

Bà ta không biết lúc này bà ta phải dùng cái gì để trả.

Chương 218: 218: Kích Tướng

Hiện tại, đòi nợ tới cửa sao?

Di Vinh ngồi ngay ngắn bên cạnh một bàn tròn đầy đồ ăn nóng hổi, hai tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn cửa viện Dư Âm Sơn Bằng.

Lúc trước bà ta cũng không có ý định xây nơi này thành một tòa nhà đặc thù gì.

Chẳng qua bà ta thích bóng cây quanh năm phủ bóng ở đây, giống như bóng cây ở trước cửa căn nhà ở nông thôn bà ta ở khi còn nhỏ.

Nó như một đám mây xanh, lúc nào cũng mở rộng ôm ấp bà ta vào lòng. "Không thể quay về nữa," trước mặt Di Vinh bày toàn sơn trâm hải vị, trên mặt bà ta là một nụ cười nhạt quái dị, "A Vinh, rốt cuộc người không trở về được nữa."

"Người muốn về đâu?"

Cùng một giọng nói nam nữ khó phân thì một bóng dáng màu xám xuất hiện trước viện, đó là một nữ tử trẻ tuổi.

Di Vinh ngồi đó không nhúc nhích, ánh mắt đánh giá người tới từ đầu tới chân, đầu ngón tay nhẹ gõ lên bàn vài cái hỏi, "Là người lấy đồ ăn của ta đi ư?"

"Đống đồ ăn đó cực kỳ khó ăn, đều bị ta đồ đi rồi," Tang cười cười, một bàn tay phe phẩy trước mũi nói, "Toàn mùi thiu thối, giống bàn đồ ăn này, chỉ sợ đến chó hoang cũng không nuốt được."

Di Vinh không hề bị nó chọc giận, ngược lại, bà ta nhìn đôi mắt giấu sau mũ trùm của Tang, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói từng chữ rõ ràng, "Không nghĩ tới Vô Cùng Các của ta lại được đón một đại nhân vật không tầm thường thế này, đúng là phúc ba đời."

"Chỗ của người đến hoàng đế cũng từng tới, cần gì phải khiêm tốn?" Tang tháo mũ trùm xuống, một đôi mắt hồng hồng bị ánh trăng chiếu sáng thêm

một chút, giống dã thú nhưng lại thần bí yêu dã hơn, “Ngươi cũng có chút bản lĩnh, nếu không mấy thứ kia sẽ không coi ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.”

Tang đi vào trong nhà, tùy tiện kéo một cái ghế và ngồi xuống, một chân gác lên đầu gối còn lại.

Nó đang đưa cái ghế kia trước sau, miệng nói, “Đáng tiếc, chúng nó đều là cái thú vô tâm, ngươi xem, chỉ ngần ngủ có 10 ngày ngươi không cho chúng nó ăn mà chúng nó đã phá hỏng việc làm ăn của Vô Cùng Các.”

Nếu thời gian kéo dài hơn thì tình huống còn tới đâu nữa? Ngươi nói xem liệu chúng sẽ làm ra chuyện gì? Lần này, chỉ sợ không có Trần Viễn tới giúp các ngươi chặn tai họa nữa rồi.”

“Ngươi là Trần gia tìm tới giúp đỡ sao?” Sắc mặt dì Vinh hơi đổi, khoe miệng trễ xuống tạo ra hai nếp nhăn, “Thật đúng là chưa từ bỏ ý định, một người tiếp một người tới.”

Ta vốn cũng có chút áy náy, không muốn đuổi tận giết tuyệt hàng xóm cũ, nhưng bọn họ cứ phải quẩn lấy ta không dứt.....”

“Ngươi giết con của người khác, còn dám trách bọn họ quẩn lấy ngươi không bỏ hả?”

Dì Vinh ngẩng đầu, cổ thẳng tắp, trong mắt lại có tàn nhẫn không chịu thua, “Cô nương, ngươi nói lời này không đúng rồi.”

Khách muốn ăn, đầu bếp vì hấn giết gà và dê, tội lỗi đồ sát sinh linh này chẳng lẽ đều tính lên đầu của đầu bếp sao? Nói đến cùng ta chỉ là công cụ thôi, giống như cây đao trong nhà bếp, tuy chúng nhuộm máu nhưng là vì bị người ta sử dụng, thân bất do kỷ, ngươi nói có phải hay không?”

Ghế dựa đột nhiên ngừng xoay, một tay Tang chống cằm, rất có hứng thú nhìn chằm chằm dì Vinh, “Nói như vậy ngươi giết chết Trần Viễn là để đám dã quỷ được ăn no, chứ không phải vì sợ dã quỷ hả?”

Ngươi giết ba người khác của nhà họ Trần cũng vì để dã quỷ có thể ăn no, chứ không phải vì sợ bọn họ vạch trần tội ác của ngươi hả? À, đúng rồi, còn có Lâm sư phụ và Triệu Tử Mai, bọn họ hiện giờ một chết một bị thương là vì cái gì? Vẫn là vì ngươi có nỗi khổ riêng, không đành lòng để đám dã quỷ kia bị đói hả?”

Dì Vinh không hề lảng tránh ánh mắt của Tang, ngược lại khoe miệng bà ta lại nhếch thành một nụ cười, “Việc trước kia hà tất phải miệt mài theo

đuổi.....”

“Đương nhiên không cần miệt mài theo đuổi, chúng ta cứ từ từ xem, hôm nay chúng nó không ăn được đồ ăn thì sẽ khiến người phải thế nào.”

Tang nói xong thì bỏ chân xuống, ánh mắt như dao nhỏ đảo qua khuôn mặt bất động của dì Vinh sau đó héch cằm ra ngoài cửa sổ nói, “Chúng nó đã tới, đói bụng mấy ngày nên cả đám đã luống cuống, không nhìn được, tự mình theo mùi hương mò tới.”

“Ta biết,” dì Vinh nói thực nhẹ, bà ta không nhìn những cái bóng bên ngoài cửa sổ mà cầm đũa trên bàn lên gắp một miếng khoai sọ cho vào miệng nhai kỹ nuốt chậm, “Ăn rất ngon, người biết không? Nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng ăn đồ mình nấu.

Nhưng ta biết, người ăn quen đồ ta nấu sẽ cảm thấy những thứ khác nhạt như nước ốc.”

Bà ta giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, hiện tại những bóng đen kia đã kẻ sau nối kẻ trước vọt tới cửa phòng.

Nhưng giống như tụi nó kiêng kỵ sự có mặt của Tang nên không dám bước vào trong, cho nên cả đám chổng chắt ở cạnh cửa, chen chúc xô đẩy thành một cục.

Cả cái khối ấy như một cái bao lớn, toàn mắt và miệng, cục kỳ buồn cười lại quái dị.

“Chúng nó cũng thế, đã ăn quen đồ ăn ta làm thì sẽ không muốn nếm thử những thứ khác,” dì Vinh cười nói với Tang, “Nhưng ta biết hôm nay người sẽ không để lại đồng đồ ăn này.

Người muốn chúng nó đói bụng, muốn mượn tay chúng nó báo thù cho người nhà họ Trần đúng không?”

Giọng bà ta vừa dứt thì trong lòng bàn tay Tang đã dâng lên ba ngọn lửa thiêu rụi đồng đồ ăn trên bàn.

Nó ghét nhất là người khác dài dòng, đặc biệt là khi đối phương làm cho nó như lọt vào sòng mù.

Ồ cửa truyền đến một tiếng ào ào như nước đổ vào chảo dầu sôi, Tang quay đầu nhìn chỉ thấy đám dã quỷ kia có con vớ đầu lộ xương trắng dày đặc bên trong, có con tròng mắt rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh, giống

con sâu bị dẫm bẹp.

Nếu đây là phương thức tụi nó biểu đạt sự phẫn nộ thì cũng quá buồn cười.

Tang đề tiếng cười ù ù trong cổ, bởi vì ngay sau đó đồng xám xịt kia lập tức vọt vào trong phòng.

Hình thù chúng nó kỳ quái, tất cả dính vào nhau, máu như dầu trơn màu đen vẩy khắp nơi.

Một cục to lớn như thế mang theo mùi tanh hỗn loạn trộn với mùi đất ào về phía nó.

Người tụi nó tìm không nên là di Vinh sao? Bà ta không tuân thủ ước định, chúng nó vì thế mà trả thù..... Nhưng vì sao hiện tại chúng nó lại coi nó là kẻ địch mà buông tha nữ nhân đứng sau nó chứ?

"Ta nói rồi, kẻ ăn quen đồ ăn ta làm thì sẽ không muốn ném thứ thứ khác," phía sau truyền tới một tiếng cười lạnh, "Dã quý cũng biết mổ gà lấy trứng thì sẽ chẳng chiêm được cái gì, cho nên tụi nó đương nhiên sẽ đối phó với kẻ gây sự là người."

Ta đã nhắc nhở người, nhưng chính người tự coi trọng bản thân mình, chẳng chịu nghe lời."

Giọng di Vinh bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chú đám dã quý đang từ ngoài cửa vọt vào và lập tức đổi giọng mang theo thành kính, "Giết nàng, từ đây ta sẽ sớm chiều cung phụng các người ăn uống, đảm bảo không khiến các người thất vọng."

Bà ta nhìn cái bóng màu xám to lớn đang đánh về phía Tang và bỏ sung một câu, "Dã quý sẽ không giết người nhưng cô nương chỉ sợ không phải người rồi."

Chương 219: 219: Tỉnh Lại

Lúc Triệu Tử Mai tỉnh lại thì đầu vẫn đau, thần trí cũng mê mang.

Nhưng lúc nhìn thấy rõ khuôn mặt phía trước hấn lập tức tỉnh táo, híp mắt đánh giá một phen mới nhẹ giọng hỏi, "Hò thái y?"

"Tỉnh thì tốt, tỉnh chứng tỏ không có việc gì." Nam tử trung niên được hấn gọi là Hò thái y lúc này mỉm cười nói, "Công tử, ta vốn đang sợ ngài bị thương trong đầu, hiện tại xem ra không nghiêm trọng như thế.

Máu bầm đã tan gần như không còn, ngài cũng đã tỉnh vậy không đáng ngại nữa.

Cuối cùng ta cũng có thể có câu trả lời với đại nhân."

Triệu Tử Mai nửa ngồi dậy duỗi tay sờ đỉnh đầu mình, miệng vết thương vẫn hơi đau nhưng có thể nhận thấy đây chỉ là đau xót ngoài da chứ không phải loại đau đớn ngày đêm như chui vào xương cốt.

Hấn thở ra một hơi và nhìn về phía Hò thái y ở phía sau, mấy người đứng đó hấn đều quen mặt, tất cả đều là phụ tá của cha hấn ở Triệu phủ.

Xem ra Bảo Điền đã sớm truyền tin hấn bị thương về cho cha hấn biết.

"Bảo Điền..... ừm..... Bọn họ đâu rồi?" Triệu Tử Mai không tìm thấy ba người kia thì nhíu mày hỏi.

"À, chúng ta tới đây ba ngày trước, vẫn luôn là Bảo Điền cùng hai vị kia, ờ.....

bạn của công tử chăm sóc ngài.

Nhưng hôm nay vào lúc hoàng hôn bọn họ đều đi ra ngoài, nói là có việc cần xử lý." Hò thái y vừa trả lời vừa nhìn thẳng vào mắt Triệu Tử Mai và hỏi, "Công tử, chuyện trước khi bị thương ngài còn nhớ rõ không?"

Hắn đương nhiên nhớ rõ, người kia giết chết Lâm sư phụ, đánh hắn bất tỉnh.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy hắn nhét khối thẻ bài có ghi sinh thần bát tự bị ai đó giấu trong núi giả vào ngực áo.

Hắn hy vọng có thể giữ được một chút manh mối cuối cùng đó.

Nhưng hiện tại..... Hắn với tay vào trong ngực áo thì thấy khối thẻ bài kia đã không còn.

Hắn nó đã bị mấy người Tang lấy đi, và bọn họ nhất định đang đi tìm người đó.

"Ta hôn mê bao lâu rồi?" Hắn không trả lời Hồ thái y mà hỏi một câu khác.

"Đã mười mấy ngày."

Triệu Tử Mai thăm giạt mình: Mười mấy ngày đã qua rồi mà vẫn chưa giải quyết được thì chúng tỏ sự tình không nhỏ.

Chẳng lẽ người kia lại lợi hại như thế, đến Tang ra tay cũng không đối phó được sao?

Nghĩ đến đây hắn đứng dậy định xuống giường nhưng chân còn chưa chạm đất đã bị Hồ thái y duỗi tay ngăn cản, "Công tử mới vừa tỉnh nên cần phải nghỉ ngơi nhiều, sao ngài có thể tùy ý xuống giường đi lại chứ?"

Giọng ông ta nghiêm khắc không hề khách khí, rất có phong phạm của đám phụ tá cho cha hắn.

Mấy gã quân gia sai vặt phía sau đương nhiên cũng giống ông ta, đồng thời thu lại tươi cười trên mặt mà bày ra bộ dạng nghiêm túc không cho từ chối.

Bọn họ chỉ nghe lời cha hắn, những người khác nói bọn họ đều không để ý.

Lúc còn nhỏ Triệu Tử Mai đã biết được điều này nên hắn cũng không hề phản bác, ngoan ngoãn ngồi lại lên giường.

"Hồ thái y nói đúng, ta nên tĩnh dưỡng một thời gian, đỡ cho phụ thân lại phải vì ta mà lo lắng." Hắn thuận theo mà cười cười, ánh mắt nhìn mấy người phía sau nói, "Ta chỉ muốn đi lấy chén nước uống rồi nghỉ tạm một

chút nhưng nhiều người vây quanh như thế này ta lại không thể ngủ yên được."

"Nước? Nhiều người hầu hạ như thế, làm gì cần công tử phải tự mình ra tay?" Hồ thái y yên lòng, vội sai người rót nước mang tới.

Ông ta thì sờ soạng đỉnh đầu Triệu Tử Mai, lại thử thử độ ẩm và khe gặt đầu nói, "Lại nghỉ ngơi trong chốc lát là được, ta sẽ để mấy người bọn họ canh ở ngoài, công tử có việc cứ gọi một tiếng là được."

Đên tai truyền đến tiếng nức nở khủng bố, đông huyết nhục trộn lẫn xương cốt kia chỉ giây lát đã đi tới trước mặt Tang, chỉ cách nó chưa tới một thước.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Tang lui ra phía sau hai bước, trong lòng bàn tay lập tức bùng lên ba ngọn lửa màu xanh.

Nó ném về phía đám dã quỷ, trong chớp mắt đã thiêu sạch cái thứ ghê tởm kia chỉ để lại một đồng nâu nhạt vấy mỡ trên mặt đất.

"Quả nhiên ta không đoán sai, cô nương tuyệt không phải phạm nhân."

Giọng di Vinh cực kỳ căng thẳng, còn có nghẹn ngào, khẩn trương trong đó giống như đã sắp tới đỉnh.

"Giải quyết chúng nó rồi thì kẻ tiếp theo chính là ngươi." Tang nhíu mày trừng mắt nhìn di Vinh và bước tới một bước, sàn nhà bị giẫm vang thùng thùng.

Bị bà ta tính kế nên lúc này nó đã cực kỳ phẫn nộ, nhưng thành linh chõ giữa lưng nó lại truyền đến hơi lạnh, bước chân của nó ngừng lại.

"Đúng vậy, chui vào đi," di Vinh lướt qua bả vai Tang mà nhìn phía sau, trên mặt là nụ cười lạnh, "Vi cô nương này cũng chỉ là kẻ tu hú chiếm tổ mà thôi, các ngươi chiếm lấy thân thể này, đuổi nàng ta ra đi."

Hóa ra bà ta còn một chiêu này.....

Tang nghiêng đầu, nhìn bóng dáng màu xám như con sâu khổng lồ phía sau.

Lúc này thứ kia đang cố gắng chen vào thân thể nó, thậm chí đã tiến được vào một nửa, mang theo cảm giác lạnh lẽo quái dị.

Lòng nó thầm nghĩ: Không xong, nha đầu Mục Tiểu Ngộ kia vốn đã không an ổn, trăm phương nghìn kế muốn đoạt lại thân thể này, hiện tại có

thêm kẻ giúp đỡ thì liệu nàng ta có thành công không?
Nó vừa thất thần thì đám dã quỷ kia đã chui thêm vài phần.

Tang cảm thấy hơi lạnh kia đã tới trái tim, lạnh tới nỗi nó cũng không nhìn được run lập cập.

Cùng lúc đó nó cảm thấy mình bị thứ gì đó siết chặt, cả người bị thứ kia liều mạng đẩy ra ngoài.

Nó có thể cảm nhận được một phần cơ thể mình đang rời khỏi người Mục Tiểu Ngộ.

Nó thậm chí có thể nhìn thấy đôi mắt của nha đầu kia, hiện tại chúng đen nhánh sáng trong, còn cong thành hình trăng non, là tươi cười chỉ có Mục Tiểu Ngộ mới có.

"Đây là..... là loạn đao sao?" Giọng nói kính ngạc của dì Vinh vang lên nhưng lúc này Tang cũng không có thời gian suy nghĩ lời bà ta có ý gì.

Nó dồn toàn bộ tinh lực đối phó với Mục Tiểu Ngộ và đám dã quỷ kia.

Nó liều mạng dùng một nửa tàn hồn còn ở lại mà không ché khối thân thể này.

"Nha đầu chết tiệt kia, đừng nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi ta như vậy."

Nó nắm chặt hai tay, lại lần nữa dồn lực trong lòng bàn tay.

Nó nghe thấy tiếng ngọn lửa tê tê rung động, từ yếu đến mạnh, không ngừng hội tụ mà dâng cao.

Nó cũng nghe thấy tiếng thét bén nhọn của đám dã quỷ trong cơ thể.

Chúng giống như xé vải, không chịu nổi một kích.

Thật tốt, bị thiên hỏa thiêu xem các ngươi còn trụ được bao lâu.

Tang cười lạnh, bỗng nhiên cắn chặt răng, hai tay dùng sức thật mạnh, khớp xương đều vang lên tiếng răng rắc.

"Ồ....."

Một tiếng than khóc thê lương vang lên, dã quỷ đang cố chui vào sau lưng nó đã hóa thành một làn khói nhẹ và biến mất.

Tang lại chui vào thân thể Mục Tiểu Ngộ, hai con người lại biến thành màu hồng quen thuộc.

"Nha đầu, người ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng làm hỏng chuyện tốt của ta, nếu không cẩn thận ta lấy mạng Triệu Tử Mai và lão nhân kia đó."
Nó vẫn chưa hết giận, hung tợn mà uy hiếp.

Dù sao vừa rồi nó thiếu chút nữa là thua trong tay mấy con dã quỷ.
Nếu cái này mà bị người ta biết thì cũng quá mất mặt.

Chương 220: 220: Quan Tài

Nhưng mắng xong nó lại càng tức giận.

Mắng một kẻ căn bản không đáp lại người thì chẳng khác nào đánh vào bịch bông, ghen cực kỳ.

“Phanh”.

Tiếng động này kéo Tang từ trong lửa giận ra ngoài, nó quay đầu đã không thấy dì Vinh đâu, cửa viện thì đóng chặt lúc này bị gió thổi bật tung lắc qua lắc lại.

“Còn muốn chạy.”

Sau khi phun ra ba chữ này Tang sai bước đi ra ngoài, gió tung bay sợi tóc của nó, ánh trăng xuyên qua bóng cây vẽ từng cái bóng sáng tối trên mặt nó.

Khuôn mặt vốn thanh tú nay trở nên cực kỳ đáng sợ, hơn nữa đôi mắt nó lại hồng đến quái dị, thoạt nhìn nó chẳng khác gì quái vật hung tợn đến từ địa phủ.

Dì Vinh vừa chạy như bay tới cửa sau của Vô Cùng Các vừa nhìn về phía sau.

Bà ta thấy Tang đi cực kỳ trầm ổn nhưng khoảng cách giữa hai người càng ngày càng nhỏ thì không nhịn được bước nhanh hơn.

Thình lình bà ta trượt chân té ngã trên đất, hai xương bánh chè đập thật mạnh lên nền đất bị đông lạnh cứng rắn thì như nứt ra.

Nhưng giờ phút này bà ta cũng chẳng rảnh lo cái gì, dứt khoát dùng tay chân cùng bò, giống một con chó bò ra cửa sau.

Bà ta nghe thấy tiếng bước chân “Thùng thùng” ở phía sau thì run run lấy chìa khóa từ bên hông sau đó vươn một tay cắm nó vào ổ khóa.

“Lạch cạch.”

Khóa mở, dì Vinh đột nhiên đẩy mở cửa, hai tay vươn ra ngoài ngạch cửa, sờ lên thềm ngọc phi thúy bên ngoài.

Thêm đá cực lạnh, bên trong giống như có nước đá lưu động.

Lòng bà ta nảy lên, sau đó bò vài bước, muốn kéo cả hai chân qua ngạch cửa.

Nhưng đúng lúc này bà ta cảm thấy góc váy bị người ta dẫm lên, một bóng người trườn lên đỉnh đầu bao lấy cả người bà ta.

"Muốn chạy đi đâu? Hoang sơn dã lĩnh, dã quỷ có thể dung thân nhưng người thì không có khả năng."

Giọng nói kia truyền đến từ trên cao, ngay sau đó dì Vinh cảm thấy sau lưng tê rần, Tang bước lên một bước dẫm lên cột sống của bà ta.

Đau, nỗi đau này gấp mấy vạn lần so với đau đốn trên đầu gối, giống như có một ngọn núi đè lên người hận không thể khiến tim gan phero phổi của bà ta nổ tung.

Dì Vinh dùng sức mà thở dốc, nhưng vẫn ngửi được mùi vị của cái chết. Hóa ra chết lại đáng sợ như thế, chẳng trách mỗi kẻ bà ta giết đều mang tràn ngập sợ hãi trong ánh mắt.

Nhiều năm qua tuy bà ta chưa bao giờ vì tội ác của chính mình mà gặp ác mộng nhưng trong lúc lơ đãng luôn nhớ tới mấy đôi mắt kia.

Trần Viễn, người nhà họ Trần, Lâm sư phụ..... Tất cả đều không khác nhau, khi đối mặt với cái chết đầu tiên bọn họ sẽ kinh ngạc, sau đó là sợ hãi không có cuối cùng.

Sợ hãi kia ngưng kết trong đôi mắt, lại xuyên qua đôi mắt bà ta và ghim sâu vào trong lòng.

Hóa ra người và súc sinh là giống nhau, ai cũng sợ chết.

Bà ta nhớ khi còn nhỏ ở nông thôn giết heo giết dê, trước khi chết đám súc sinh kia cũng sẽ lộ ra biểu tình như thế.

Từ sợ hãi đến tuyệt vọng, lại từ tuyệt vọng kéo dài đến sợ hãi.

Từ khi nào đó bà ta đã không coi việc này ra gì, bởi vì một khi đao hạ

xuống là có thể cắt đứt mọi thứ.

Nhưng vào một khắc này, lúc tử vong tới gần mình bà ta lại bỗng nhiên nhớ tới cảm giác ấy.

(Ebooktruyen.net) Mùi vị sợ hãi hóa ra là thế này, so với thân thể nặng ngàn cân đang dẫm lên lưng bà ta thì nó còn nặng nề hơn.

Nó có thể nghiền con người ta thành những hạt bụi nhỏ nhất, vĩnh viễn không thể xoay người.

Nhưng bà ta còn chưa muốn chịu thua, bà ta còn chưa sống đủ.....

Dì Vinh thở hổn hển, một bàn tay moi thêm ngọc phỉ thúy mà sờ soạng về phía trước.

Thêm ngọc lạnh cứng, giống như băng.

Bà ta cảm thấy ngón tay mình giống như sắp bị nó đông lạnh, thậm chí lột mất một tầng da.

Nhưng bà ta không thể ngừng, bởi vì bà ta sắp sờ thấy thứ kia rồi.

Cuối cùng bà ta cũng bắt được nó —— đó là một cái đĩa, bà ta vẫn luôn giấu trên người, vừa rồi nó mới từ cổ tay áo lặn ra.

“Đỉnh.....”

Thêm ngọc bị bà ta gõ vang thì truyền đến một tiếng ong ong thật xa, nó xuyên qua núi rừng xanh um trước mặt, biến mất ở nơi sâu thẳm không người biết.

Dì Vinh cảm thấy sức nặng trên lưng đột nhiên buông lỏng.....

Mười năm trước khi chưa lập ra Vô Cùng Các dì Vinh từng phát hiện một bộ quan tài trong núi hoang trùng đầy từng này.

Nó làm bằng phỉ thúy, giấu trên đỉnh núi, dưới cây tùng nghe nói đã sống hơn 1000 năm kia.

Rễ cây bao quanh nó giống như mạng nhện vây quanh côn trùng.

Bà ta nhớ rõ đó là một buổi chiều màu thu, bà ta vào núi nhặt quả tùng chuẩn bị mang về xào và mang ra chợ bán.

Nhưng ngày đó vận khí của bà ta rất kém, đi từ chân núi lên giữa sườn núi cũng không thấy một quả tùng nào.

Bà ta thấy kỳ quái, rõ ràng cả núi đều là cây tùng, vì sao không có một quả nào?

Trong lúc mê mang đó bà ta đã tìm được đáp án.

Bà ta thấy phía trên cây tùng lớn nhất ở đỉnh núi là một đám dã quỷ đen nghìn nghịt.

Số lượng nhiều tới nỗi kẻ đã quen nhìn thấy quỷ như bà ta cũng không nhìn được kính hãi.

Chúng nó gần như trùm qua đỉnh núi, lấy cái cây kia làm trung tâm mà tản ra, nhìn từ nơi xa giống như một đám mây màu đen.

Dì Vinh biết, đỉnh núi nhất định có thứ gì đó hấp dẫn chúng nó, nếu không đám dã quỷ này sẽ không vượt núi qua sông, đi qua ngàn dặm xa xôi tới nơi này như thế.

Vì vậy bà ta căng da đầu bò lên núi dù rất sợ.

Dã quỷ không ăn người sống nhưng bà ta đã nhìn thấy chúng nó ăn thi thể người, cảnh tượng thảm thiết kia có lẽ sẽ theo bà ta tới ngày cuối đời.

Nhưng so với sợ hãi thì đói khát trong bụng lại càng nguy cấp hơn.

Bà ta và Tụng Nghiêu tới chỗ này lại không có nơi nương tựa, mỗi ngày có thể lấp đầy bụng đã là trời cao ban ân.

Chỗ có thể tụ tập nhiều dã quỷ như thế nói không chừng sẽ có cất giấu thứ gì đó cho chúng ăn.

Vì thế dì Vinh nện bước kiên định mà bò lên đỉnh núi, không, khi đó bà ta còn chưa phải dì Vinh.

Bà ta chỉ là một quả phụ nghèo khổ không nơi nương tựa mang theo một đứa con trai sống nhờ trong am ni cô.

Bọn họ bữa đói bữa no, tương lai không biết ở nơi nào, căn bản không thể

nhìn thấy.

Lúc người ta không có gì để mất thì cũng chẳng có gì phải bận khoăn.

Đón họ dám xẻo thịt mình, thậm chí kéo cả hoàng đế xuống ngựa, thế nên lúc ấy lá gan của dì Vinh lớn hơn bây giờ.

Nhưng lúc bà ta thử hồng học bò lên đỉnh núi lại bị cảnh tượng trước mặt dọa kinh sợ.

Bà ta vẫn luôn cảm thấy mình đã gặp đủ "việc đời", nhưng dù vậy cảnh tượng quái dị trên đỉnh núi vẫn khiến chân bà ta nhũn ra, suýt thì ngã trên mặt đất.

Cây tùng hơn 1000 năm kia bị nứt một lỗ ở dưới gốc, giống như một cái miệng đang há to, rễ cây uốn éo bên trong chính là bộ răng.

Có một cái quan tài bị rễ cây bao quanh, nó được làm từ phi thủy để vương lục.

Trong đám rễ cây màu nâu nó cực kỳ nổi bật, xanh trong lóa mắt.

Nhưng kỳ quái chính là lúc dì Vinh nhìn chằm chằm cái quan tài kia thì bên trong lại như truyền đến tiếng nước "Rào rạt" giống như dòng suối trong núi.

Quan tài dùng để đựng cái gì chỉ sợ không ai biết.

Cho nên mặc dù sợ dì Vinh vẫn cúi người nhìn về phía nó.

Chương 221: 221: Hàm Răng

Xuyên qua ánh sáng màu xanh trùng điệp đi Vinh thấy một người.

Đầu tiên là chân và cánh tay, sau đó là một cái đầu mang theo nửa phần cổ di động trong đồng chân tay bị chặt cụt.

Đám chân tay bị cụt kia thi thoảng vẫn va chạm vào nhau phát ra tiếng phốc phốc như tiếng nôm.

Đúng vậy, kẻ trong quan tài bị chia làm năm, miệng vết thương không bằng phẳng, đương nhiên không phải do bị vũ khí sắc bén chém mà giống như bị..... bị xé rách.

Đi Vinh kêu không ra tiếng, cả người lui về sau, ngã nện lên đồng cành lá, rất đau.

Bà ta ngã ra như vậy một lúc rồi lại bò lên, không còn lựa chọn nào khác mà nhìn khối quan tài kia giống bị ma nhập.

Tiếng dòng nước cùng tiếng chân tay cụt va vào nhau vẫn nghe thấy rõ ràng, nhưng bà ta lại hoàn toàn bị một thứ khác hấp dẫn —— cái đầu kia.

Đó là đầu của một nam nhân, búi tóc trên đầu mang theo quan ngọc, thoạt nhìn chắc chắn không phải người thời đại này.

Hắn rất anh tuấn, mũi cao thẳng, mi mắt rõ ràng, mày dài đến mai giống như được vẽ ra.

Mắt hắn hẹp dài, đuôi mắt hơi cong lên khiến gương mặt kia có vài phần tà khí.

Đi Vinh nhìn hắn, giống như bị khuôn mặt ấy hút mất hồn phách.

Bà ta thậm chí không biết mình đã đứng đó bao lâu, chỉ biết lúc tỉnh lại thì mặt trời đã bị ngọn núi phía xa che mất một nửa, chuẩn bị chìm dần.

Gió lạnh thổi lên khiến bà ta cả kính run lập cập.

Lúc này bà ta mới phát hiện cả người mình đã đông lạnh đến tê dại, đến hàm răng cũng lạnh đến va vào nhau "ca ca", không sao ngăn được. Mà ngay lúc ấy thì nam nhân trong quan tài lại cười, nụ cười này của hắn không hề anh tuấn, vì cái miệng kia không hề có răng.

Nó vừa ngoạc ra đã giống một cái động đậy đột nhiên xuất hiện trên mặt, đen tuyền khiến cả gương mặt nhìn qua thực đáng sợ. Đến hàm răng của hắn cũng bị người ta gỡ mất sao? Trong đầu dì Vinh bỗng nhiên hiện ra một người.

Tuy bà ta chưa từng đọc sách nhưng Tụng Nghiêu lại được đi học mấy ngày nên cũng biết ít chữ.

Hắn thường xuyên kể cho bà ta nghe lịch sử truyền thuyết và những chuyện kỳ quái. Bà ta nhớ rõ Tụng Nghiêu từng nói tới một người như thế, không biết là triều đại nào nhưng vì tư thông với Thái Hậu nên chọc giận đế vương đứng trên ngôi chí cao vô thượng.

Hắn tự biết mình xúc phạm thiên uy nên mới mang theo mấy vạn binh tướng thủ hạ định mưu phản.

Nhưng binh bại như núi đổ, bản thân hắn bị ngũ mã phanh thây ngay tại chỗ.

Ngũ mã phanh thây, chỉ nghe tên đã biết nghĩa, chính là cột tú chi và đầu của một người vào năm cái xe, lại buộc ngựa vào mà kéo đi các hướng khác nhau.

Thân thể kẻ kia cứ thế bị xé thành năm khối.

Phải biết rằng muốn chặt đầu và tú chi phải bỏ rất nhiều sức, huống chi là lôi kéo, thế nên kẻ kia sẽ phải nhận hết mọi thống khổ mới chết. Nhưng hắn chết rồi vẫn không thể khiến vị đế vương trẻ tuổi kia nguôi giận.

Hai đứa con trai của hắn và Thái Hậu cũng bị nhốt vào bao tải mà đánh chết, còn tộc nhân của hắn cùng mấy vạn binh lính dưới quyền đều bị bêu đầu thị chúng.

Một kẻ chết thảm như thế sợ là sẽ không thể an giấc ngàn thu.

Nghe nói linh hồn hắn trốn bên ngoài cửa cung, ngày ngày khóc lóc kẻ lẽ vận mệnh bất công với mình, nháo tới độ trên dưới triều đình không được an tĩnh.

Vì thế có một vị thuật sĩ ra chủ ý với đế vương, dùng một cái quan tài làm bằng phi thúy để chôn thi thể của kẻ kia.

Phi thúy thuộc thủy nên chủ âm, mà âm càng thêm âm mới có thể trấn được kẻ ấy.

Quan tài phi thúy với người khác mà nói thì có lẽ như lâu các trên không trung, nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng với vị đế vương mới có được thiên hạ kia thì cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Vì thế sau khi khua chiêng gõ mõ trừ bì và chế tạo, cuối cùng một cái quan tài được khắc ra từ đế vương lục.

Mà người kia thì bị nhét vào trong quan, chôn tới một chỗ không ai biết. Chuyện này vốn dĩ Vinh chỉ coi như truyền thuyết, lúc nghe được bà ta còn nói với Tụng Nghiêu rằng đây chỉ là dã sử ghi lại, hoàn toàn vô căn cứ.

Bởi vì chỉ một khối đế vương lục bé bằng móng tay cũng đã cực kỳ khó có được, càng đừng nói tới một cái quan tài bằng phi thúy.

Bà ta còn bảo con mình lần sau đừng đọc mấy sách vở vắn vữa mà làm ít chuyện quan trọng mới tốt.

Nhưng hôm nay thật sự nhìn thấy một cái quan tài bằng phi thúy thì bà ta mới biết lời mà Tụng Nghiêu kể nó mới thật thật làm sao.

Tuy hắn đã dùng đủ loại kính ngọc cảm thán để miêu tả cái quan tài kia đồ sộ và thần kỳ thế nào nhưng vẫn kém xa những gì chính mắt bà ta nhìn thấy.

Nó giống như một tầng lá mỏng sáng trong che chở một hồ nước lóa mắt ở bên trong.

Nước đang ào ạt chảy, quả thực như muốn chảy vào lòng bà ta.

Mà nam nhân ở trong quan tài, cái kẻ đến hàm răng cũng bị gõ mất lại dùng đôi mắt có thể mị hoặc mọi nữ nhân trên đời này để nhìn dì Vinh, sau đó nói chuyện.

"Hàm răng." Giọng hắn cũng êm tai như nước chảy, dì Vinh chỉ thấy trái tim mình nảy lên thật mạnh, kịch liệt như trống trận, miệng lặp lại, "Hàm răng."

Hàm răng, hắn thiếu hàm răng, hắn muốn hàm răng của mình.

Dì Vinh ngồi xổm xuống, tay lung tung sờ trên mặt đất bị đóng lá thông và đá sắc nhọn cắt qua nhưng bà ta lại hồn nhiên không cảm thấy gì.

Rốt cuộc bà ta cũng tìm được thứ mình cần: một hòn đá, một đầu thực nhọn, giống một cái dùi.

Hàm răng, ta cho người hàm răng.

Bà ta hé miệng dùng sức đập hòn đá kia lên răng mình, không rớt, vậy lại đập.

Máu phun ra nhưng không sao, so với những gì bà ta đã phải chịu thì chút đau đớn này cũng chẳng là gì.

Rốt cuộc.....

Dì Vinh ôm mấy cái răng trắng như tuyết trong tay, chúng nó đã bị đập nứt nhưng bà ta tin hắn sẽ không để ý.

Sau đó bà ta thành kính đặt chúng lên trên quan tài như đang bái thần.

Quả nhiên đồng răng ấy như rơi vào trong nước, lún vào trong quan tài.

Bà ta có thể thấy chúng lơ lửng trôi và lọt vào miệng nam nhân kia.

Lúc này quan tài bắt đầu chấn động kịch liệt, đến mặt đất xung quanh cũng run rẩy theo, hòn đá từ khe đất nảy lên.

Đám dã quỷ thì như điên rồi, tụi nó vòng quanh quan tài, một vòng lại một vòng, phát ra tiếng thét đỉnh tai nhức óc.

Đi Vinh bỗng nhiên tỉnh táo lại, đau đớn trong miệng gần như khiến bà ta ngất đi.

Nhưng hiện tại bà ta chẳng thể có cách nào khác, bà ta nghe thấy tiếng rễ cây đứt phụt, sau đó thấy khối quan tài bằng phi thủy kia đã hoàn toàn thoát khỏi rễ cây và bị đám dã quỷ vây kín xung quanh mà lơ lửng giữa không trung.

Cái quan tài vẫn đang di động, nhưng nam nhân kia thì không thấy đâu nữa.

Hắn đã tan đi, nhập vào quan tài kia.

Đi Vinh phát ra một tiếng thét chói tai chính bản thân cũng không nghe thấy sau đó xoay người lập tức chạy xuống dưới núi.

Chân bà ta mềm như bị rút xương, phía sau lưng ướt sũng mồ hôi thấm qua tầng tầng quần áo, nhỏ giọt ở góc áo.

Nhưng bà ta không dám ngừng, bởi vì bà ta nghe thấy tiếng "Rào rạt" ở phía sau.

Cái quan tài kia vẫn luôn đi theo, nó dán đồng lá thông trên mặt đất mà theo sát bà ta một tấc không rời.

Chương 222: 222: Bản Thử

Nhưng lúc chạy đến chân núi thì dì Vinh lại không nghe thấy tiếng động phía sau nữa.

Bà ta cố ép mình quay đầu lại thì phát hiện cỗ quan tài kia đã biến mất, giống như bị mặt đất hút vào.

Vì thế bà ta cũng không quay đầu mà chạy về am ni cô.

Tụng Nghiêu còn đang ở đó chờ bà ta, lâu như thế bà ta chưa về hẳn là hẳn đang sốt ruột chờ.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại như ở trong mộng, lúc dì Vinh thở hồng hộc chạy về am ni cô nơi hai mẹ con họ ở nhờ thì lại thấy cửa phòng bọn họ ở đóng chặt.

Lúc đẩy cửa vào bà ta lại thấy Tụng Nghiêu ngồi yên trên mặt đất không nhúc nhích.

"Tiểu Nghiêu....."

Lâm Tụng Nghiêu quay đầu, trong ngực hẳn là một tráp bạc tràn đầy, chói tới độ bà ta không mở mắt ra được.

Vô Cùng Các được lập ra nhờ số bạc ấy, ngày khai trương, sau khi dòng người tan đi Dì Vinh xoa cánh tay đau nhức đi ra cửa sau thì thấy năm bạc thang bằng phi thúy đã ở đó.

Nó xanh biếc như nước, đặt ở ngoài ngạch cửa, bên trong mơ hồ có nước suối róc rách.

Là nó, là cỗ quan tài kia, lòng Dì Vinh rõ ràng hơn ai hết.

Bà ta cũng biết đời này bà ta sẽ chẳng thể thoát khỏi nó.

Không, kỳ thật lúc nhìn thấy bạc trong lòng con trai thì bà ta đã biết chuyện là thế nào, những việc sau đó chẳng qua đều là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Nếu không bà ta cũng sẽ không lập ra một tiệm ăn quy mô như thế.

Không có dã quỷ hỗ trợ, không có quan tài kia tụ tập dã quỷ thì sao Vô Cùng Các có thể kinh doanh được? Chẳng qua đã nhiều năm nay bà ta không thấy nam nhân kia, kẻ đã cầm lấy răng của bà ta.

Lúc sau bà ta nạm mấy cái răng vàng, và biến thành dì Vinh.

Mà Vô Cùng Các cũng trở thành tiệm ăn nổi danh nhất thiên hạ.

"Đinh..... Đinh....." Dì Vinh vẫn tiếp tục gõ mấy bạc thang, bà ta không biết nam nhân kia có xuất hiện không, dù sao thì chuyện đã qua 10 năm, hẳn cũng đã hòa làm một với quan tài phỉ thúy.

Tuy vậy bà ta vẫn lập cho hẳn một bài vị ở trong nhà, sớm muộn đều thấp hương, nhưng không biết người mình hiến tế là ai.

"Đinh..... Đinh....."

Lục đề ép phía sau lưng lơ lửng một chút, dì Vinh cũng có thể thở dốc vì thế bà ta quay đầu lại, sợ hãi mà nhìn chằm chằm gương mặt của Tang.

Bà ta phát hiện trên gương mặt kia là vài phần kinh ngạc, trong ánh mắt cũng có cảnh giác.

Nó nhìn núi rừng phía trước sau đó đột nhiên lại nhìn chằm chằm thêm đá phỉ thúy phía dưới.

Trên thêm đá có một bóng dáng uốn lượn như con rắn, nhưng lại to hơn một chút, giống một con bò sát thật lớn.

Ánh trăng chiếu xuống bóng dáng kia thì thấy bên cạnh đó có một thứ đen tuyền.

Lúc này Dì Vinh mới nhìn thấy đó là một cái miệng, phủ kín răng nanh.

Từng tầng răng nanh giống như cánh hoa nở rộ, trắng như tuyết, tỏa hàn quang.

Bỗng nhiên bóng dáng kia lướt qua đỉnh đầu dì Vinh vọt về phía Tang với tốc độ cực nhanh, giống như một con rắn thực thụ.

Cùng lúc đó núi rừng phía trước vang lên tiếng “ca ca” giống như có thiên quân vạn mã đang chạy tới bên này.

Tang cảm giác cổ mình tê rần, nghẹn lại, vô số hàm răng cắn chặt cổ nó hóa thành từng luồng hàn khí còn lạnh hơn băng và liều mạng chui vào người nó.

Nó cắn răng gầm lên một tiếng rồi đâm cây chàm đồng không biết xuất hiện ở ngón tay nó lúc nào vào đuôi của thứ kia, không cho nó chui tiếp vào. Nó nghe thấy một tiếng thét chói tai, không chân thật nhưng phiêu đảng trong sơn cốc.

Lúc này nó mới biết tiếng động kia phát ra từ miệng con quái vật trong thân thể nó, từ trong truyền ra ngoài đánh sâu vào não và màng tai khiến mỗi dây thần kinh của nó đều nhảy lên.

“Ta là cha của hoàng đế, kẻ nào dám chống lại ta!”

“Vương ra lệnh chém để trừ hậu họa.....”

“Đại vương, Đại vương, tha cho con thần, bọn họ là em trai ngài mà.....”

Tang mở một tay khác ra, ba ngọn lửa lập tức nhảy lên, càng ngày càng cao, chiếu sáng bóng đen vẫn đang giãy giụa cùng với phần nội tạng trong mắt nó.

“Ta cóc thèm quan tâm ngươi là cái thứ đầu trâu mặt ngựa gì, ở trong tay thần tiên gia gia ta thì ngươi cũng chỉ đủ nhét kẽ răng.” Tang cười lạnh, bàn tay nắm chặt, ngọn lửa lập tức bốc cao vài phần.

Nó có thể nghe thấy tiếng thét chói tai của con quái vật kia, theo đó thân thể nó bị đốt phát ra tiếng “tự tự” giống như thịt nướng.

“Đã lâu không ăn cái gì, hôm nay coi như bắt ngươi lấp bụng.”

Tang cười toét miệng, nụ cười lan ra trên mặt nó, nhưng ngay sau đó tươi cười kia lập tức ngừng lại.

Ngực nó lạnh lẽo, trái tim giống như bồng đóng băng, nặng trĩu không thể đập được.

Hàng ngàn hàng vạn dã quỷ chui ra khỏi núi rừng, che trời lấp đất, mãnh liệt tuôn xuống liên tiếp đâm vào thân thể nó.

Nó vốn còn chưa ổn định hồn phách, hơn nữa lúc này nó đang chuyên tâm đối phó với lão quỷ kia nên mới bị đấm dã quỷ nhân lúc chấy nhà hồi của. Tang lại cảm nhận được mình đang rời khỏi thân thể Mục Tiểu Ngộ mà bay ra ngoài.

Ngọc lửa trên tay nó bởi vì chuyện này mà tắt.

Nó liều mạng muốn đứng tại chỗ nhưng tiếc là số lượng đấm dã quỷ quá nhiều, mỗi con đều đang lôi kéo xô đẩy nó, hai tay khó địch bốn tay, ác hổ còn sợ bày sói, càng đừng nói tới âm khí từ phi thúy còn hấp dẫn một đoàn đấm dã quỷ thế này.

Tang cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nhẹ, gần như hoàn toàn bay ra khỏi người Mục Tiểu Ngộ, nhưng cố tình vào lúc này chầm đống lại rơi từ tay nó xuống thêm ngọc và phát ra tiếng "Leng keng".

Cổ nó đột nhiên căng lên, giống như có bàn tay túm lấy nó.

Tang thấy mình đã hoàn toàn rời khỏi thể xác mình đã chiêm cứ thật lâu, hiện tại nó đang đứng đối mặt với Mục Tiểu Ngộ.

Nó có thể thấy đôi mắt nàng, giống như quả nho đen, tròng mắt nàng cực kỳ sáng, đến độ nó có thể nhìn thấy được bóng dáng của chính mình ở đó.

Đây là bộ dạng vốn có của nó ư? Bản thể của nó hóa ra là.....

Vừa mới lơ đãng nó đã bị đấm dã quỷ xông tới bức cho lui vài bước.

"Nó thế nhưng là..... Thế nhưng là....." Di Vinh cất lời, hiện tại bà ta đã bò tới chỗ bậc thang, lại quỳ dưới đất giống một con chó, cổ duỗi dài nhìn phía trên.

Giọng bà ta không nhịn được run run lên, "Nó bị thương nặng, hiện tại bị bức ra ngoài..... mau nhân cơ hội giết nó."

Lão quỷ theo lời bà ta mà uốn lượn trên thêm ngọc, cả người bò qua chỗ Tang.

Bạc thêm tỏa hàn khí nhẹ nhẹ, mỗi một sợi đều là oán khí không tiêu tan mà ngưng lại.

Tang thì một bước cũng không nhúc nhích nổi, đúng theo lời di Vinh nói, nó bị thương nặng nên không thể không ngủ đông trong thân thể Mục Tiểu

Ngọ.

Vừa rời khỏi thân thể nàng nó đã trở nên vô dụng, không thể làm gì, thậm chí không thể bước đi.

"Ta là cha của hoàng đế, ai dám chống lại ta..... Vương ra lệnh chém để trừ hậu họa....."

Đại vương, Đại vương, tha cho con thần đi, bọn họ là em trai ngài mà....."

Giọng nói kia giống như rút ra quanh người nó, lão quỷ dán tới gần, há rộng miệng giống như lập tức phải một ngụm cắn nát nó.

"Lại đây đi." Trong lúc ngàn cân ấy Tang nghe thấy một giọng nói thanh thúy như chuông bạc.

Mục Tiểu Ngọ vươn một bàn tay túm nó về phía mình.

Chương 223: 223: Lựa Chọn

Khói mù tràn ngập, che khuất bầu trời, cờ bay phàn phật, trống trận như tiếng sấm, mặt đất giống như đang chấn động.

Đỉnh sĩ quên sống chết, không màng tất cả lao về phía trước..... Trong tay mỗi người bọn họ đều là một cây đao, cán bằng sừng hươu, lưỡi mỏng cong cong.

Từng dòng máu tươi theo thân và chuôi đao ào ạt chảy xuống mặt đất khiến nó nhuộm đến đở bưng.

Cuối cùng những bóng dáng ấy dần chồng lên nhau, những thanh đao kia cũng hợp lại, mũi đao chỉ lên trên nhắm về phía mặt trời mà tập hợp ánh sáng.

Tang cảm thấy mình bị một trận cuồng phong cuốn đi, cuối cùng lại trở về thân thể ấm áp kia.

Nó chớp mắt một cái, lại giật giật ngón tay, không sai, cảm giác quen thuộc này lại về rồi.

Nó và nàng tự nhiên mà hòa làm một, giống như khối thân thể này vốn dĩ thuộc về nó vậy.

"Mục Tiểu Ngạo, ta cũng sẽ nhận ân tình của ngươi đâu." Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng nó vẫn không nhịn được dâng lên cảm kích.

Tang nhẹ mím môi, ánh mắt rơi xuống bóng dáng như một con bò sát kia.

"Muốn nuốt gia gia ngươi ư? Ngươi cũng xứng hả cái thứ súc sinh bị thiên đao vạn quả, đoạn tử tuyệt tôn này."

Bốn chữ "đoạn tử tuyệt tôn" này đánh trúng chỗ đau của lão quỷ kia.

Bóng dáng nó vốn dán lên thêm ngọc phi thúy nhưng hiện tại lại nhảy dựng

lên, há to cái miệng như chậu máu mà "Oa" một tiếng rung trời sau đó nhào về phía Tang.

Đây đúng là thứ nó muốn nhìn thấy, Tang nâng tay, trong nháy mắt ngọn lửa bốc lên nó lập tức thò tay vào miệng lão quỷ đang lao tới.

"Oa....."

Lần này đáp lại nó chính là một tiếng kêu thê lương, ngoài cái này ra còn có tiếng nổ "bùm bùm" giống như một xuyên pháo bị đốt.

Đám dã quỷ vây quanh bị dọa chạy tứ tán, nhưng chưa chạy được xa thì đã bị một vàng lửa sáng như mặt trời bức trở về.

"Đại vương..... Đại vương..... Tha cho con thân đi....."

"Người dâm loạn hậu cung, ý đồ mưu phản, bị xử cực hình lại vẫn chưa từ bỏ ý định.

Kết cục này là người tự tìm." Tang nắm chặt tay sau đó lại đột nhiên buông ra.

Trong một khắc ấy ánh lửa nào rạt tràn ra từ lòng bàn tay nó và lao nhanh ra ngoài như một cái lưỡi dài liếm qua lão quỷ một đường từ đầu tới đuôi.

Tiếng kêu rên biền mật, trong bóng đen lộ ra mấy khe nứt màu hồng uốn lượn.

Khe nứt càng ngày càng to, càng ngày càng sáng khiến người ta không mở nổi mắt.

Cuối cùng một tiếng "phanh" vang lên, bóng đen kia nứt toạc, ngọn lửa phụt ra chiếu sáng mây đen trên đỉnh đầu.

《Thuyết Uyển Chính Gian》 có ghi lại: Mẹ của Tần Thủy Hoàng không tuân quy củ, sủng hạnh Lao Ái, phong cho chức Trường Tín Hầu, lại gian dâm sinh hai con trai.

Lao Ái thích can dự quốc sự, sống xa hoa, lúc cùng uống rượu với đám quý thần vì say mà xảy ra tranh cãi.

Khi ấy hần trưng mắt tuyên bố: "Ta cũng như cha của hoàng đế, ai dám chống lại ta!" Có kẻ tới kể lại cho hoàng đế nghe, hoàng đế giận dữ, Lao

Ái sợ bị phạt thế là mưu phản, cuộc chiến nổ ra tại Hàm Dương cung.

Lao Ái bại, Tần Thủy Hoàng dùng hình phạt ngũ mã phanh thây, lại nhét hai đứa em trai vào túi mà đánh chết, biếm Thái Hậu tới cung Hoắc Dương và hạ lệnh rằng: "Kẻ nào dám can gián chuyện của Thái Hậu thì chém ngay!" Từ chuyện này lây sang những người khác, cuối cùng rất nhiều người bị giết.

.....

.....

Ánh lửa biển mắt, mọi tiếng động đều chìm trong không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

Lúc này dì Vinh lại nghe thấy một âm thanh cực nhỏ: "Răng rắc."

Bà ta run lên, cúi đầu nhìn về phía thềm ngọc phi thủy thì thấy trên mặt đá trơn nhẵn xuất hiện một vết rách.

Nó đang lan ra những nơi khác, rất nhanh đã có thêm nhiều vết nứt xuất hiện, lớn nhỏ không đồng đều.

Chúng nhanh chóng kéo dài trên thềm đá, chỉ lát sau đã như mạng nhện che kín mặt ngoài.

"Phanh."

Thềm đá vỡ nát, bắn ra một mảnh tro bụi, che đi đôi mắt của dì Vinh.

(Ebooktruyen.net) Bà ta sửng sốt, bỗng nhiên xoay người không màng hai đầu gối đau đớn mà chạy về phía núi rừng hoang vu đằng sau.

Người phía sau hình như không đuổi theo, ít nhất bà ta không nghe thấy tiếng bước chân vì thế bà ta càng chạy nhanh hơn.

Chỉ chốc lát sau bà ta đã tới chân núi, nhưng phía sau một tảng đá đột nhiên có hai bóng người hiện ra.

Bọn họ một già một trẻ, biểu tình trên mặt không dễ chọc, bức bà ta lùi từng bước về phía sau.

"Các người....." Bà ta nhìn Bảo Điền và Mục què, sắc mặt trở nên xanh mét.

"Lão quỷ chông lưng cho người đã chết, người còn có thể chạy đi đâu?"

Giọng nói truyền đến từ phía sau khiến dì Vinh bị dọa nhảy dựng.

Không biết Tang đã theo tới từ lúc nào, nó lặng yên đứng sau lưng bà ta, gần tới độ như sắp dán tới.

Lông tơ sau lưng dì Vinh dựng hết lên, bà ta đã thấy bản lĩnh của nó vì thế cũng biết mình sẽ gặp phải kết cục gì khi dám tính kế nó.

Nhưng bà ta vẫn chưa từ bỏ.

Bà ta quay người quỳ xuống trước mặt Tang, dập đầu bang bang nói, "Thần tiên, ta biết người thích ăn quỷ vật, ta có thể triệu dã quỷ tới cho người hưởng dụng, mong thần tiên..... mong thần tiên tha mạng cho ta....."

Lời này vừa nói ra thì đám dã quỷ bị ngọn lửa giam cầm lập tức chửi vông lên.

Tại nó cảm giận ồn ào, nếu không có ngọn lửa kia thì hẳn chúng đã nhào tới đây.

"Đám tôm nhừ cá thối này ta ăn còn sợ bản lưỡi." Tang nói từng chữ cực kỳ rõ ràng.

Nó cắn răng, trên mặt là ánh sáng thăm người, "Người thật to gan, dám tính kế....."

Lời còn chưa dứt thì phía sau bỗng có một người lao tới, tuy vẻ mặt hấn kinh hoàng nhưng vẫn lập tức quỳ xuống, duỗi tay bảo vệ dì Vinh.

"Người là?" Tang nhìn người trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện thì nhíu mày hỏi, "Người là Lâm Tụng Nghiêu?"

"Đừng tổn thương mẹ ta, nếu không vì ta thì bà ấy cũng không mắc những lỗi lầm này.

Bà ấy sai thì người làm con như ta sẽ trả thay."

Lâm Tụng Nghiêu nói cực kỳ khẩn thiết, nhưng thần sắc trong mắt hấn lại cực kỳ bình thản, Tang không nhìn rõ, cũng cảm thấy kính hãi.

"Trả thay bà ta ư....."

"Vốn dĩ ta cũng hận bà ấy, hận không thể đưa bà ta tới cho quan phủ nhưng hiện tại ta đã nghĩ cẩn thận.

Mọi nguyên nhân đều là vì ta, nếu không phải vì ta thì bà ấy cũng không

giết Trần Viễn, không lập Vô Cùng Các.

Nếu nói sai thì tội nghiệt của ta càng nặng hơn.

Lâm Tụng Nghiêu ta mới là nguyên nhân của mọi việc, muốn giết muốn xẻo thì cứ nhắm vào mình ta là được."

Tay Lâm Tụng Nghiêu bị dì Vinh túm chặt lấy, "Người đi mau, mỗi việc ta làm người đều không biết, có liên quan gì tới người đâu, mau đi đi....."

Rốt cuộc dì Vinh cũng luống cuống, môi run run, trong mắt đã không còn ánh sáng.

Bà ta quỳ ở đó, hai đầu gối vẫn run rẩy, thiếu chút nữa là không chống đỡ được thân thể của mình.

"Quả nhiên là người thì sẽ có nhược điểm, xem ra con trai người mới là tử huyệt của người.

Mẹ con các người cách lòng nhiều năm như thế nhưng hiện tại lại muốn trình diễn vở kịch mẫu tử tử hiếu sao?" Tang cười lạnh một tiếng, ngón cái xẹt qua môi, trong mắt là hai tia sáng lấp lánh, "Như vậy các người nói xem rốt cuộc ta nên tìm ai tính sổ đây?"

"Đúng vậy, nên chọn kẻ nào đây?"

Một tiếng cười giòn vang theo sát, đó là giọng một nữ nhân truyền tới từ cánh rừng.

Nó giòn nộn, nhưng từ ngữ lại mang theo thành thực lời đời, giống như một người trưởng thành dùng giọng của trẻ con.

Chương 224: 224: Đối Thủ

Nữ hài tử kia mặc áo viên lĩnh màu xanh biếc và váy.

Lúc này nàng ta đứng ở chỗ cao nhất trên núi nhưng giọng lại truyền qua tầng tầng bóng cây, bay xuống chân núi lọt vào tai mọi người.

Tang ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt của nàng kia, trong mắt nàng ta có kim quang giống như kim cương lấp lánh tỏa sáng.

Là nàng ta..... Một mảnh bạch ngọc lan trên người nàng ta giống như vật sống, chúng theo động tác của nàng ta mà lay động giống như bị gió thổi bay lên.

Cây trâm thúy hoa trên đầu nàng ta cũng "đình đàng" mãi, kéo dài tiếng động trong núi rừng trống trải.

Tang cảm thấy trái tim mình nhảy dựng lên thật mạnh sau đó lại trầm xuống.

Ấy vậy mà lúc này Bảo Điền lại bỗng nhẹ nhàng "A" một tiếng và thốt ra ba chữ, "Đại tiểu thư."

"Đại tiểu thư?" Mục què xoa xoa đôi mắt nãy giờ đều mở to không dám chớp rồi ngật ngừng nói, "Này..... Nữ hài tử này là..... chính là chị gái của Triệu đại nhân sao?"

Trên mặt Bảo Điền là biểu tình vừa mừng vừa sợ sau đó hấn liềm mạng gạt đầu nói, "Đại tiểu thư đã mất tích hơn mười năm, người trong phủ đều cho rằng..... đều cho rằng nàng ấy đã không còn nữa, không ngờ hôm nay, hôm nay lại gặp được....."

Nhưng một từ nàng cuối cùng lại bị hấn nuốt xuống, bởi vì lúc này hấn bỗng ý thức được điều không thích hợp: Mười năm, nàng ta đã mất tích mười năm, hiện tại công tử đã lớn như vậy mà sao nàng lại..... lại vẫn là bộ dạng khi mất tích, chưa hề thay đổi.

Một hơi nghẹn ở ngực hấn đau đớn, bởi vì bấy giờ nữ hài tử kia đã chạy tới giữa sườn núi, tốc độ cực nhanh.

Ngay cả người tập võ nhiều năm như hắn cũng không làm được thế, nhưng nàng ta làm sao làm được như thế? Một người từ nhỏ cảm ỳ ngọc thực, ra cửa là có kịệu đưa, đi một bước lão gia cũng luyện tiếc.....

"Lùi về phía sau."

Phía sau truyền đến giọng của Tang, Bảo Điền quay đầu lại nhìn thấy trong đôi mắt hồng nhạt của nó là cảnh giác và khẩn trương hẳn chưa bao giờ thấy.

Bỗng hắn cảm nhận được da đầu tê dại vì thế vội lôi kéo Mục què lúc này vẫn đang ngáy ra nhìn chằm chằm nàng kia rồi hai người trốn đến phía sau Tang.

"Đại thần tiên, nàng chính là....."

"Nàng ta đã sớm không phải đại tiểu thư của ngươi nữa rồi," Tang lạnh giọng đánh gãy lời Bảo Điền nói, ánh mắt lại vẫn chăm chú vào người nàng kia không rời, "Nàng ta đã chết, mười năm trước đã chết rồi."

Nhưng người chết sao có thể động, lại vẫn có bộ dạng như còn sống sờ sờ? Bảo Điền không hiểu nhưng cũng không kịp nghĩ cẩn thận bởi vì hiện tại nữ hài kia đã chạy tới trước mặt Tang.

Khoảng cách giữa hai người chỉ cách Di Vinh và Lâm Tụng Nghiêu vẫn đang ngã ngồi trên đất.

Yên lặng tràn ra, ngưng kết thành một tầng băng thật dày đan xen ngang dọc giữa hai người.

Trong ánh mắt bọn họ chỉ có nhau, cách hơn 1000 năm rồi cuộc bọn họ cũng gặp lại ở đây.

"Ta biết ngươi là ai," Tang đánh tan trầm mặc, "Hòa thượng, đến tột cùng thì vì sao ngươi lại chiếm thân thể của nàng ta?"

Nữ hài tử nhếch miệng cười, khoe mắt đuôi lông mày cũng theo đó mà nhướng lên, quả thực có vài phần giống Triệu Tử Mai, "Ta và ngươi có khác gì nhau, còn không phải dựa vào thân thể của phàm nhân vì tham sống sợ chết sao?"

"Nói cho ta rốt cuộc ta là ai?" Tang không để ý đến khiêu khích của nàng ta mà hé môi hỏi một câu này.

Nữ hài tử lại cười, nhưng nụ cười này lại mang theo vài phần trào phúng khiến khuôn mặt kia càng thêm sinh động và đẹp đẽ đồng thời tràn ngập tà

khí, “Không phải người đã nhìn thấy bản thể của mình rồi sao? Vẫn không nhớ được mình là ai à? Nếu thế chẳng nhẽ ta nói ra một tên đầu trâu mặt ngựa ruồi muỗi nào đó thì người đều tin à?”

Tang không muốn nhiều lời với nàng ta, cây châm đồng ở trên tay nó rung lắc dữ dội, nó thì gầm lên một tiếng và ném cây châm về phía nữ hài kia.

Quanh thân châm có một vòng lửa màu xanh nhạt.

Nữ hài tử vẫn cười, cả người không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn cây châm kia bay về phía mình, nhìn nó chỉ cách chóp mũi của mình một tấc thì đột nhiên dừng lại giống như bị một tấm lưới lớn ngăn cản.

Nhưng đó không phải lưới gì mà là một tấm áo cà sa, một tấm áo vô hình, giống như đột nhiên bay từ trên trời xuống che phía trước nàng ta.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Tấm áo này thực ra nàng ta đã vứt bỏ từ lâu, bởi vì nó đã sớm từ hữu hình hóa thành vô hình, hóa thành một bộ phận của nàng ta.

“Lúc người lông tóc không tổn hao gì còn chưa chắc đầu lại ta, hiện tại chẳng lẽ người muốn dùng cây châm này đánh bại ta chắc? Cây châm rì này thì tính là gì, là đồ chơi đàm giang hồ thuật sĩ dùng để lừa người khác à?” Nàng ta lại cười, sau đó bĩu môi thổi nhẹ một cái về phía châm đồng. Ngọn lửa quanh cây châm tắt ngúm, cả thân của nó rung động sau đó rơi xuống đất nứt thành hai mảnh trong tiếng kính hô của Mục què.

“Tang,” nữ hài tử liếm môi sau đó nhếch khóe miệng nói, “Hắn đặt cái tên này cho người đứng là khen ngược, tang hương phật xá, hắn muốn người hạ đao thành Phật.”

Nhưng người luôn không nắm được trọng điểm.

Cũng phải thôi, một linh hồn ngâm trong máu tươi lâu như vậy sao có thể nói thành Phật là thành Phật được.

Điểm này cũng không thể trách người, bởi vì chính ta cũng không làm được.”

Nàng ta cười lạnh vài tiếng, vai run rẩy, châu ngọc trên đầu vang lên rung động, “Nhưng ta không để bụng, thành Phật có gì tốt? Ta thành tâm tu hành, phụng dưỡng thần phật nhiều năm như vậy, nhưng Phật của

ta..... lại chẳng kéo ta một phen lúc ta nguy nan nhất."

Giọng nàng ta dần nhỏ lại, cuối cùng trong rừng cây trống vắng chỉ còn lại tiếng lá thông bị thổi "sàn sạt", ngoài cái này ra chẳng còn tiếng động nào khác.

Mọi người đều không nói chuyện, bao gồm dì Vinh và Lâm Tụng Nghiêu.

Đọng họ đều nhìn bóng dáng cô tịch hơn cả trăng lạnh trước mặt và không nhúc nhích.

Bởi vì hành động tiếp theo của nữ hài tử kia đột nhiên trở nên quái dị cực kỳ.

"A," nàng ta nâng tay lên chỉ về phía ánh trăng lẻ loi, khước miệng nhếch lên thành một đường cong và nói, "Ánh trăng chiếu rồi, bọn họ nói ánh trăng rơi xuống trên người ai thì kẻ đó chính là tội nhân trời cao chọn ra.

Người đoán xem trong hai mẹ con này đến tột cùng ai là người phải chịu tội?"

Những người khác còn chưa hiểu ý nàng ta nhưng Tang thì hiểu rõ nàng kia muốn làm gì.

Mới vừa rồi tuy nó luôn mồm muốn mẹ con họ Lâm lựa chọn nhưng đó chỉ là hù dọa.

Trong lòng nó hiểu rõ kẻ đáng chết không phải Lâm Tụng Nghiêu, tuyệt đối không phải.

"Chạy."

Tang rống lên với hai kẻ đang bị dọa ngay người kia sau đó nó đẩy một chướng về phía trước, phóng ba ngọn lửa trong lòng bàn tay ra ngoài.

"Bạch bạch" vài tiếng vang, tàn lửa bắn ra từ ngọn lửa, theo gió bốc lên thật cao.

Màu đỏ lóe lên trong bầu trời đêm, giống sao trời trong đêm hè.

Nữ hài tử kia lại đứng sau ngọn lửa lúc này đã biến thành một bức tường mà mỉm cười, lông mi giống như bị lửa hun nên cong vút, đẹp đến khuyhnh thành.

“Nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi lại suy yếu tới trình độ này.

Tang, hiện tại ngươi làm sao là đối thủ của ta?”

Nàng ta cười, tay vung lên đẩy cái áo cà sa vô hình kia về phía Tang.

Chương 225: 225: Sống Chết

Ánh trăng lướt qua đỉnh đầu tưới xuống mặt đất như ngọc vỡ, chiếu sáng gương mặt của dì Vinh sau đó tới Lâm Tụng Nghiêu.
Tang nhẹ nhàng thở ra: Cũng may không phải hấn.

Nhưng giây tiếp theo nó cảm thấy thân thể mình bị thứ gì đó như một tấm da mỏng phủ lên, càng ngày càng chặt.

Thứ kia kín không khe hở, lạnh như hàm băng khiến mỗi lỗ chân lông trên da thịt nó đều lạnh lẽo, lông mày và tóc kết băng, đông lạnh không thở nổi. Nó nghe thấy Mục què và Bảo Điền ở phía sau đồng thời quát to và vọt về bên này nhưng bọn họ còn chưa tới gần đã bị đưng bật ra và rên rĩ không ngừng.

Nữ hài tử lại chậm rãi đi tới trước mặt dì Vinh và Lâm Tụng Nghiêu sau đó cúi người, ánh mắt đảo qua khuôn mặt hoảng sợ của bọn họ.

Nàng ta cười xinh đẹp, chỉ vào dì Vinh và nói, "Không phải ta muốn người chết, là ánh trăng lựa chọn người, vậy người có phục không?"
Dì Vinh yên lặng nhìn nàng ta, trong lòng hiểu lời nàng ta nói là gì.

Không biết vì sao lòng bà ta bỗng thấy bình an.

Sợ hãi và không cam lòng hoàn toàn tan đi, cảm giác duy nhất còn lại chính là may mắn.

Nếu phải chọn giữa Tụng Nghiêu và mình thì chọn bà ta đi.

Rời khỏi bà ta hấn vẫn có thể tồn tại, nhưng nếu hấn đã chết thì bà ta sẽ chẳng biết phải sống nốt quãng đời dang dở phía trước như thế nào.
Điểm này trước kia bà ta không hề nghĩ tới, nhưng lúc đứng giữa sống và

chết bà ta lại bỗng suy nghĩ cẩn thận.

"Ta nguyện nhận lấy cái chết." Hai tay dì Vinh chống đất, ngửa đầu nhìn về phía nữ hài tử kia mà nói.

Nhưng chỉ trong nháy mắt biểu tình trên khuôn mặt nàng kia lại hoàn toàn thay đổi: Nó vốn mang theo tươi cười đùa bỡn như của đứa nhỏ nhưng hiện tại cả khuôn mặt hoàn toàn trầm xuống, tràn ngập căm kình.

"Người nói cái gì?" Nữ hài tử kia lại nhẹ giọng hỏi một câu.

"Ta..... Ta nguyện ý chết, giết ta đi."

"Không, không được," Tụng Nghiêu chắn trước mặt bà ta nói, "Đừng giết bà ấy, là ta đáng chết, là ta."

Trong lòng dì Vinh bỗng bất an, mỗi lỗ chân lông trên người đều siết chặt, trái tim nảy lên kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Bà ta kéo cánh tay Lâm Tụng Nghiêu, liều mạng đẩy hẳn ra sau lưng mình.

Miệng bà ta cất giọng lộn xộn, đến chính bản thân cũng không nghe ra cái gì, "Ánh trăng..... chiếu tới ta trước..... Ta..... Không phải..... Không phải hẳn....."

Bà ta không kéo được Lâm Tụng Nghiêu, hẳn cứ vậy kiên định che trước mặt bà ta giống như trước kia bà ta che chở hẳn ở phía sau.

Tóc mai của nữ hài tử bị gió thổi bay bay, châu ngọc cũng theo đó xôn xao, mặt nàng ta bị ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu sáng giống như một khối ngọc.

Dì Vinh thấy tay nàng ta giật giật, giống như đang gảy dây đàn, ngay sau đó cả người Tụng Nghiêu bay ra, bà ta túm lấy góc áo hẳn nhưng lại tuột mất.

Cổ hẳn có một cái lỗ to bằng nắm tay, máu tươi trào ra bắn đầy mặt dì Vinh.

(Ebooktruyen.net) Dì Vinh bật ra một tiếng thét chói tai sau đó đứng dậy muốn túm lấy tay hẳn nhưng thân thể hẳn lại như bị thứ gì đó câu lấy mà bay xa, vẽ thành hình vòng cung giữa không trung và rơi xuống chỗ đám dã quỷ đang gào thét ở bên ngoài ánh lửa.

Dì Vinh không biết mình đã đứng dậy thế nào, bà ta nhào về phía con mình, dù chân đã mềm oặt không còn chút sức nhưng bà ta vẫn cố chạy xuyên qua từng vòng dã quỷ tới chỗ Lâm Tụng Nghiêu.

Bà ta vươn tay ra với hắn, nhưng đầu ngón tay còn chưa chạm tới đã bị máu hắn nhuộm đầy, hắn cứ thế nhắm mắt tắt thở trước mặt bà ta.

"Không..... Không..... Đừng bỏ nương....."

Nhưng ngay sau đó, bà ta bỗng ngừng khóc vì bà ta thấy từng đôi mắt tham lam vây quanh thi thể con mình.

Trong đó là khát vọng với đồ ăn, chúng nó đã đói nhiều ngày, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa.

"Không được, không được, các người không thể ăn hắn." Bà ta ôm con mình vào lòng, ghì chặt thân thể đã mất đi độ ấm của hắn, cầm tỉ lên đỉnh đầu hắn.

Tóc hắn mềm như vậy, giống như khi còn nhỏ, "Các người không thể ăn hắn, ta sẽ đi làm đồ ăn cho các người, cái gì cũng được, các người không thể ăn con ta, Ta cầu xin các người, cầu xin các người....."

Phía sau truyền đến tiếng vỗ tay.

"Hay," nữ hài tử kia vừa vỗ tay vừa cười, giống như đã lâu chưa được thông khoái như thế, "Tốt lắm, những gì bà ta nợ các người hiện giờ để con trai bà ta trả đi."

Di Vinh hoảng sợ mà quay đầu lại nhìn nàng ta, cũng trong khoảnh khắc ấy bà ta cảm thấy tay mình chợt nhẹ, thi thể Lâm Tụng Nghiêu bay ra khỏi tay bà ta rơi xuống chỗ đám dã quỷ ùn ùn.

Đám dã quỷ tụ lại, từng tầng trùng điệp, bà ta nghe thấy tiếng động quen thuộc, tiếng cắn xé, tặc lưỡi, chাম মূত Nhiều năm qua bà ta đã mất điếc tai ngơ với những thứ này, thậm chí còn có thể hát một bài.

Nhưng hôm nay tiếng động này như cây búa đánh vào đầu bà ta, nặng nề thong thả thong thả đánh vỡ những thứ vốn chết lạng trong đó.

Bà ta thấy Trần Viễn, thấy những người chết trong tay mình.

Bọn họ từ xa đi tới, được gió núi gột rửa, trên mặt là ánh sáng thăm người.

"Ánh trăng..... Ánh trăng ló ra rồi....." Di Vinh cười, tiếng cười quanh quẩn trong núi rừng, quyết tuyệt đến độ người ta phải sợ hãi.

Bà ta điên rồi.

"Chết là chuyện đơn giản nhất, cho nên trên đời mới có vô số kẻ nhu nhược lựa chọn cái chết," nữ hài tử quay đầu nhìn Di Vinh, đôi mắt chớp động,

"Ta lại muốn người sống, muốn người trải nghiệm nhân sinh trần đầy gai góc này, đừng quăng đời còn lại của người mà liếm láp vết sẹo vĩnh viễn không thể lành.

Chậm rãi mà hưởng thụ đi."

Nàng ta nhoèn miệng cười, ánh mắt bay tới chỗ Tang lúc này vẫn bị áo cà sa vây khốn và nghiêng đầu nhẹ giọng nói, "Người cũng thế, ta sẽ không giết người, ta muốn giữ người lại vì không có người thì ta sẽ cảm thấy nhạt nhẽo hơn nhiều."

Nàng ta bước đi nhẹ nhàng tới trước mặt Tang, ngón tay lạnh băng lướt qua gò má nó, khuôn mặt tươi cười dán gần hơn một chút.

Mỗi nàng ta ghé sát tai nó, thổi ra hơi lạnh khiến cổ nó kết một tầng băng, "Đừng bị ta trêu đùa nhiều quá, nhiều lần như thế cũng không thú vị."

Đứt lời nàng ta cười với khuôn mặt tràn đầy lửa giận của nó sau đó bỗng xoay người đi vào sâu trong rừng.

Tới đỉnh núi ngón tay nàng ta nhẹ vung lên, cái áo cà sa kia buông lỏng ra và trở lại trên tay nàng ta.

Đột nhiên được thả lỏng nên thân thể đông lạnh đến cứng đờ của Tang không thích ứng kịp.

Nó lập tức lùi về sau vài bước, vấp phải Mực què lúc này vẫn rên rỉ nằm trên mặt đất.

Mắt thấy nó sắp ngã thì may có một đôi tay ấm áp đỡ lấy nó từ phía sau. "Ta đến chậm." Lúc nghe được tiếng Triệu Tử Mai thì Tang bỗng nhiên nhẹ nhàng thổi ra, nó ngã trong ngực hắn, hai người lăn xuống một mảnh lá cây thật dày.

Chương 226: 226: Động Lòng

Sau nửa tháng yên lặng Vô Cùng Các cũng mở lại.

Hôm nay tuyết rơi cả ngày nhưng việc làm ăn của Vô Cùng Các lại vô cùng rục rã, người tới ăn cơm nói liền không dứt, bên ngoài đầy ngựa xe, mọi người trong các bận tới tận nửa đêm mới tiễn được vị khách cuối cùng đi.

Lúc mọi việc an tĩnh lại Tử Phủ mới đi ra cửa sau của Vô Cùng Các.

Hắn ngồi trên ngạch cửa nhìn núi rừng cô tịch phía xa.

Hiện tại bậc thềm phi thủy vẫn luôn để bên ngoài đã không còn, Tử Phủ cũng không biết nó biến mất như thế nào.

Nhưng hắn hiểu đây nhất định liên quan tới sự tình xảy ra đêm đó.

Bởi vì đêm đó đi Vinh, Lâm Tụng Nghiêu đều biến mất, hắn phát hiện một lá thư bên ngoài căn phòng mình thuê, trên đó là chữ ký của Lâm Tụng Nghiêu.

Trong thư chỉ có vài dòng ít ỏi, đầu tiên hắn xin lỗi Tử Phủ và Trần gia, sau đó lại chuyển qua chuyện khác.

Lâm Tụng Nghiêu nói hắn muốn Tử Phủ nhận lấy Vô Cùng Các để đền bù tội nghiệt mà hắn và đi Vinh đã gây ra cho Trần gia.

Trong phong thư còn có một xấp ngân phiếu và khế nhà, không dày nhưng con số lại cực kỳ dọa người, là một con số Tử Phủ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mới đầu, Tử Phủ còn vì thế mà tức giận, hắn cho rằng Lâm Tụng Nghiêu muốn dùng số tiền này tới hối lộ để hắn không vạch trần hành vi của đi Vinh.

Nhưng ngày hôm sau lúc hấn tới khách điểm tìm Triệu đại nhân thương lượng việc này thì lại nhận được một tin tức khiến hấn cực kỳ khiếp sợ. Triệu Tử Mạo nói với hấn: mẹ con họ Lâm đã phải trả giá đắt cho tội ác của mình, thế nên hấn có thể nhận lấy đồ Lâm Tụng Nghiêu tặng sau đó vượt qua quá khứ, từ đây sống cho thật tốt.

Triệu đại nhân không nói cho hấn mẹ con Lâm thị đã phải trả giá gì, nhưng từ ánh mắt của hấn Tử Phủ cũng đoán được.

Cái giá này nhất định nặng nề hơn hấn nghĩ rất nhiều.

"Lâm Tụng Nghiêu..... Vì sao hấn lại muốn làm thế?" Hấn không rõ.

"Đương nhiên là áy náy, hơn nữa..... Hấn và Trần Viễn....." Triệu Tử Mạo muốn nói lại thôi, cuối cùng không cho hấn một đáp án chính xác. Nhưng sau đó Tử Phủ tới tòa nhà của Lâm Tụng Nghiêu và phát hiện một cuốn sách.

Đó là một cuốn tiểu thuyết lưu truyền về các món ăn, trong lúc vô ý hấn lật cuốn sách và phát hiện Lâm Tụng Nghiêu đánh dấu ở rất nhiều chỗ.

Ví dụ như chỗ viết "Cuộc đời ngắn nỗi tang thương, đẹp không hoàn đẹp, lời càng đúng thay.

Dù cho án đặt ngang mày, cuối cùng vẫn thấy lòng này bán khoán." (Chung thân ngộ – Tào Tuyết Cần – Nguồn: thivien.net) Hoặc giống như câu "Dù có ba ngàn con sông, ta cũng chỉ uống một gáo nước." Tất cả đều có lời bình của Lâm Tụng Nghiêu rằng "Thật đáng buồn, đáng tiếc".

Đương nhiên thứ khiến Tử Phủ kinh hãi vẫn là câu "Vạn lượng hoàng kim dễ dàng đến, tri tâm một cái cũng khó cầu", bởi vì phía dưới câu đó xuất hiện tên của anh hấn, Trần Viễn: "Trần Viễn, sau khi người chết nhiều năm, ta mới ngộ ra tâm ý của người.

Người coi ta là tri kỷ, còn ta cũng thế, nhưng trong thiên hạ này chỉ có một Trần Viễn, người đã chết thì một nửa của ta cũng đi theo người.

Từ đây ta sống trên đời này, mỗi ngày cũng chỉ như cái xác không hồn mà

thôi.”

Tử phủ khép sách lại, cả kinh đến không thể kiềm chế được.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, mấy nha đầu từng hầu hạ Lâm Tụng Nghiêu đi đến, thấy hấn bọn họ lập tức quẩn lên, tìm mọi cách lấy lòng. Tử Phủ sợ tới mức vội lui về sau, khó khăn lắm mới thoát được bọn họ.

Nhưng trong lúc ấy hấn lại nghe được một nha đầu oán giận, “Chúng ta đều là hoa cúc đại khuê nữ, gia đình ghét bỏ chúng ta không trong sạch.

Nếu không tin ngài cho người tới nghiệm thân, nhìn xem chúng ta có từng bị ai chạm qua chưa.”

Tử Phủ sớm nghe nói trong phủ của Lâm Tụng Nghiêu có rất nhiều nha đầu vì thế nghe xong lời này hấn lập tức nghi ngờ và không nhịn được hỏi, “Các người theo Lâm công tử nhiều năm như vậy, sao có thể?” “Sao lại không thể?” Nha đầu kia chu môi nói, “Ngày thường hấn chỉ cùng chúng ta chơi đùa, nhưng đóng cửa phòng rồi hấn sẽ chẳng chạm vào ai.

Mấy người chúng ta thường nói không biết có phải Lâm thiếu gia này không dùng được nên mới cố ý mua nhiều nha đầu để giấu người khác không.”

Đầu óc Tử Phủ mê mang đi ra ngoài cửa, thiếu chút nữa hấn đã vấp phải ngạch cửa mà ngã.

Hấn vội đỡ cửa, qua hồi lâu mới nghĩ cẩn thận về hàm nghĩa trong lời Triệu Tử Mai.

“Lâm tụng Nghiêu và anh trai người..... Có lẽ.....”

Hấn có tình với người kia, và người đó cũng thế, đoạn tình nghĩa không thể nói ra này khiến một người táng mệnh dưới lưỡi đao, một người khác buồn bực cả đời.

“Hiện tại, hai người đang ở bên nhau đúng không?”

Tử Phủ nhìn về phía núi hoang nơi xa, trong bóng cây dày đặc giống như có hai bóng dáng sóng vai mà đi.

Bọn họ trò chuyện vui vẻ, hai thiếu niên thanh tú cứ thế đi về phía trước.

Bọn họ rời khỏi trần thế ồn ào này, biến mất ở phía xa nơi trời đất hòa làm một.

"Nhất định sẽ ở bên nhau."

Cơm canh trên bàn bốc khói, Triệu Tử Mai thì ngồi yên bên cạnh, chậm chạp không cầm lấy đũa.

Thấy thế Bảo Điền dần đến cười hỏi, "Công tử, thức ăn này không hợp khẩu vị của ngài ư? Đây là khách điểm tốt nhất nơi này rồi, đồ ăn cũng là những món mới nhất ở kinh thành."

Công tử bôn ba một đường, có khổ nào chưa chịu, sao tới đây rồi ngài lại ăn uống không quen thế?"

Triệu Tử Mai sững sốt một lúc lâu mới nhẹ giọng nói, "Ta thấy bát xôi ngọt thập cẩm này rất ngon, lát nữa người đưa qua cho bọn họ."

Đúng rồi, còn có cá rán này cũng đưa qua luôn, hẳn họ đó sẽ thích."

Nghe hẳn nói thế nên Bảo Điền cũng đề thấp giọng, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa nói, "Vị Hồ thái y này sao tên cũng như người, thực mơ hồ."

Một đường tới đây ông ta và mấy thủ hạ của mình thế nào cũng phải chen giữa ngài và đại thần tiên, đến lời cũng không cho hai người nói nhiều.

Công tử đã nói người ta là bạn, nhưng bọn họ lại không nghe, chẳng hiểu vì có gì."

Triệu Tử Mai cười, "Còn có thể vì cái gì? Đơn giản là sợ ta xảy ra chuyện ở bên ngoài và liên lụy thanh danh của cha ta." Nói tới đây hẳn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó và giữ chặt tay Bảo Điền dằn dò, "Chuyện đêm đó người nhớ không được nói với cha ta."

"Công tử nói tới chuyện đại tiểu thư sao? Ngài yên tâm, thuộc hạ chắc chắn sẽ giữ kín như bưng trước mặt lão gia."

Nhưng, "Bảo Điền hừ lạnh một tiếng, mắt trợn trắng, "Thuộc hạ thấy bọn họ đúng là lo lắng nhiều, đại thần tiên là người nào chứ, dù công tử ngài muốn có chuyện gì thì cũng đâu dám."

Theo thuộc hạ thấy dù cho ngài mấy lá gan thì ngài cũng không dám đâu."

"Nói nhiều."

Triệu Tử Mai nhàn nhạt nói một câu này và nhìn Bảo Điền bung hai đĩa đồ ăn ra cửa.

Có điều trong lòng hắn lại chấn động, tim nảy thình thịch giống như mỗi lần vô tình đối diện với nó trong nửa tháng nay.

Hắn lại nghĩ tới đêm đó, khi ấy thân thể Tang cúng đồ, hắn ôm nó vào lòng sau đó nóng nảy mà chạy xuống chân núi.

Chạy được một nửa hắn mới phát hiện người trong ngực không biết đã mở mắt từ lúc nào, và đang bình tĩnh nhìn mình.

Tim hắn vừa nhảy cánh tay đã thả lỏng, tí thì ném nó xuống.

May mà nó ôm chặt cổ hắn thế là hai người dán sát chưa từng có.

"Tiểu tử, đêm đó ngươi tới Vô Cùng Các là để học làm anh đào thịt sao?"

Chương 227: 227: Hỏa

“Mã Vương gia, tên đầy đủ ‘thủy thảo mã minh vương’, có ba con mắt, là thần linh được dân gian cúng phụng.

Trong ‘ngũ thánh miếu’ ở phương bắc ông ta được tôn là người đứng đầu.

Vì ông liêm khiết, làm việc công tâm nên được Ngọc Đế khen và ban cho một con mắt lớn ở trên trán.

Từ đây mắt ông sáng như đuốc, người gặp người sợ.”

“La Tổ gia được xưng là La chân nhân, hoặc Tổ sư gia nghề cạo tóc.

Tương truyền vào thời Võ Tắc Thiên, con trai của bà ta làm Thái Tử nhưng tính cách bạo ngược, ai cạo đầu cho hắn mà làm không tốt thì hắn sẽ giết ngay.

La Tổ tuy tuổi nhỏ nhưng tay nghề tinh vi, tự động thay sư phụ đi cạo đầu cho Thái Tử, cứu được những người thợ khác, cho nên mới được xưng là tổ sư.”

“Nhãn Quang Nương Nương hoặc Nhãn Quang Thánh Mẫu là một vị nữ tiên chuyên phụ trách trị tật mắt cho dân chúng.

Tay bà nâng một con mắt to tượng trưng cho mắt sáng không tật.”

“Bạch Mã tiên phong là dùng cúng phụng khi đứa nhỏ bị chấn kinh mà ngây ngẩn, lúc ấy cần gọi hồn về mới được.

Ở dân gian, cha mẹ cần xin ba tờ Bạch Mã tiên phong, dán dưới giường đất, trước cúng một bát nước lạnh, dâng hương ba nén, thấp giọng cầu khấn.

Chờ hương tàn thì mang Bạch Mã tiên phong ra ngoài đốt rồi hất bát nước lạnh kia đi như thế tiên phong mới đến tìm hồn về.

Nước lạnh là để ngựa uống, ý nghĩa tương đồng với việc cúng ông Táo nước lạnh vào ngày 23 tháng Chạp.

Ba ngày tiếp theo đều làm như ngày đầu, sau đó việc sẽ thành."

.....

.....

"Vậy bà lão có gương mặt hiền từ, trang phục hoa lệ này lại là ai?"

"Này..... Thật sự cũng không biết xuất xứ....."

"Đã 25 tháng chạp, ngoảnh đi ngoảnh lại đã sắp ăn tết," Bảo Điền đẩy cửa sổ nhìn khu chợ người đông như nước chảy ở bên ngoài rồi lại quay đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai, hai mắt nhấp nháy nói, "Công tử, thuộc hạ nhớ rõ khi còn nhỏ ngài từng được đại nhân đưa tới trong cung ăn tết.

Vậy ăn tết trong cung là thế nào, hẳn định hoàn toàn khác ăn tết ở ngoài đúng không?"

Triệu Tử Mai đang đứng ở hành lang chọc con vẹt khách điếm nuôi nghe thấy Bảo Điền hỏi như vậy thì cũng không quay đầu lại mà chỉ chậm rãi nói nhỏ, "Có khác gì đâu, còn không phải cũng giống những nơi khác ư? Chẳng qua nhiều người và phô trương hơn thôi."

"Công tử đừng hù tiểu nhân, hoàng gia ăn tết sao có thể giống dân gian được.

Ngài mau nói cho tiểu nhân nghe một chút đi, tiểu nhân chưa thấy việc đời, nghe một chút cũng tốt."

Bảo Điền vẫn quán lấy hấn không bỏ, Triệu Tử Mai đành phải ngừng trêu con vẹt và quay đầu cười nói, "Được rồi, để ta kể cho người nghe nếu không lỗi tai của ta cũng bị người mài chai ra mắt.

(Ebooktruyen.net) Năm ấy tiên đế gia còn sống người cũng biết tiên đế thích viết chữ cho nên sau khi vào tháng chạp ngài ấy bắt đầu ngồi ở Trọng Hoa Cung múa bút viết chữ 'phúc'.

Tờ chữ phúc đầu tiên treo ở chính điện của Càn Thanh cung, còn lại thì treo lần lượt ở mọi nơi trong cung, rồi ban cho hoàng tử, tông phiến đại

thần cùng thị vệ cung đình.

Tiên đế viết chữ phúc kia không phải trên giấy như chúng ta mà lấy lụa làm giấy, mực dùng chu sa, chữ viết như rồng bay phượng múa.

Đại thân tông thất được ban chữ phải quỳ trước bàn, chiêm ngưỡng thiên tử ngự thư rồi cung kính dập đầu tạ ơn."

Hắn ngừng một chút mới nói, "Năm ấy ta cũng may mắn được tiên đế gia ban thưởng, được một bức chữ "phúc" nhưng về tới nhà lại bị tủy tủy cầm mất.

Nàng nói nàng muốn mượn xem nhưng trước sau không trả cho ta."

"Vật ngự tứ mà đại tiểu thư cũng dám đoạt, lão gia cũng không quan tâm một chút sao?" Bảo Điền rất tức giận bất bình.

"Quản cái gì, nếu tủy ấy muốn ngôi sao trên bầu trời thì cha ta hẳn cũng sẽ bắc thang lấy cho nàng ta." Triệu Tử Mai cười khở một tiếng và nhìn thẳng chữ "phúc" trên cửa ngấn người.

Bảo Điền sợ chọc hắn không vui vì thế nhanh chóng cười khan vài tiếng sau đó chuyển đề tài, "Công tử, dân gian chúng ta có tập tục mỗi khi ăn tết mọi nhà đều phải dán tranh tết.

Dương liễu của Thiên Tân xanh xanh, hoa đào của Giang Tô và Tô Châu.

Tranh tết của Dương gia ở Tế Đông là nổi danh nhất, có khắc gỗ, có vẽ bằng bút.

Bức vẽ dương liễu là mô phỏng tranh thời Tống, kỹ xảo cực kỳ cao siêu nhưng màu sắc không tươi đẹp, nhân vật cũng không đủ sinh động vì thế tiểu nhân không thích lắm.

Tiểu nhân thích hoa đào, vừa có không khí vui mừng lại xanh, tím, vàng đối lập, nhìn đẹp mắt.

Công tử, tranh tết dán trong cung là do nơi nào làm thế?"

Triệu Tử Mai biết hắn đang cố chọc mình vui vẻ nên cũng không muốn phụ ý tốt này mà chỉ nói tiếp, "Trong cung cũng lưu hành vẽ tranh tết, mỗi đêm

giao thừa Thánh Thượng sẽ cử hành nghi thức khai bút.

Họa sĩ cung đình sẽ phải đúng hạn nộp bức vẽ của mình để dùng trong dịp Tết Âm Lịch.

Ví dụ như bọn họ sẽ vẽ 'niên triều đồ', 'thái bình xuân thị đồ', những cái này không biết đã bị dân gian vẽ lại bao nhiêu lần."

"Những bức tranh ấy tiểu nhân nhìn nhưng chẳng hiểu gì, nói vậy ắt cũng không có mùi vị gì đâu." Bảo Điền nói xong cũng tự biết lời này lỗ mắng vì thế nhanh chóng che miệng cười cười với Triệu Tử Mai, "Bức vẽ trong cung đương nhiên là tốt nhất, là do tiểu nhân đầu gối nên không thưởng thức được cái đẹp.

Nhưng nói đi nói lại thì tranh tết dân gian tuy thô ráp, không so được với trong cung nhưng thắng ở chỗ dễ hiểu." Nói tới đây Bảo Điền nhìn sắc trời bên ngoài thấy ánh mặt trời sáng lạn thế là tiến lên kéo tay áo Triệu Tử Mai, "Công tử, không bằng hiện tại chúng ta đi lên chợ nhìn xem có bán tranh tết không và mua mấy bức mang về phủ coi như chút mới mẻ." Đã nhiều ngày nay Triệu Tử Mai vẫn luôn ủ oải, lười biếng không muốn đi đâu thế nên cũng chẳng tỏ ý kiến với lời đề nghị của Bảo Điền.

Nhưng Bảo Điền lại bỗng nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ và cao giọng nói, "Ồ, kia không phải đại thần tiên à? Sao bọn họ lại đi ra chợ thế?"

Triệu Tử Mai đi đến bên cửa sổ và quả thực thấy Tang cùng Mục què một trước một sau đi về phía nam.

Trong tay mỗi người là một củ khoai nướng nóng hổi, hai người đều bị nóng đến nhe răng trợn mắt, nhìn qua thật là buồn cười.

Triệu Tử Mai không nhịn được cười ra tiếng, Bảo Điền thấy hấn như thế thì có ý trêu ghẹo nói, "Thôi, công tử không muốn đi thì thôi, tiểu nhân cũng mệt nên chắc là ngủ một lát."

Hấn vừa dứt lời đã bị Triệu Tử Mai búng lên trán.

Triệu Tử Mai liếc hấn một cái rồi bước nhanh ra ngoài cửa, miệng vẫn không quên dặn dò một câu, "Đừng nói cho Hồ thái y, nếu ông ấy hỏi thì bảo ta ở trong phòng buồn bực nên ra ngoài đi dạo."

"Đã biết." Bảo Điền vừa gạt đầu vừa đi theo hấn, hai người nhẹ tay nhẹ

chân xuống lầu, ra ngoài đi theo hướng Tang và Mộc què vừa rời đi.

Sạp bán tranh tết của Giang Sam bày mấy chồng thật dày, nhưng rất ít người bị chúng nó hấp dẫn dừng chân.

Nơi này bán tranh vẽ nhân vật, nói đúng hơn thì chính là vẽ thần, có Quan Vân Trường nghĩa khí ngút trời, có Ngụy Trưng phạt kẻ gian tà, có Lý Thuần Phong bói toán đoán mệnh, cũng có Trương Tiên gia của "Nhất thụ lê hoa áp hải đường".

Có thể nói là đủ loại nhân vật từ cổ chí kim.

Nhưng vẽ tranh vẽ thần lúc này đã không còn lưu hành, bây giờ mọi người đều bán tranh vẽ sinh hoạt trong cung đình của Lợi Mã Đậu (Matteo Ricci) hay Lang Thế Ninh, còn phải cố tình mô phỏng "bút ý của Châu Âu".

Cái này quái dị đến độ Giang Sam làm họa sư nhiều năm cũng phải tặc lưỡi.

Chương 228: 228: Lão Thái Bà

"Thế đạo thay đổi, hiện giờ đến người nước ngoài cũng có thể vẽ tranh tết của Trung Quốc chúng ta." Giang Sam khoanh tay cuộn người trên ghế ở sau sạp, hai bàn tay nhét trong tay áo rồi hít hít cái mũi bị đông lạnh. "Ngài vẽ cũng không phải không tốt, nhưng khẩu vị không đúng, mọi người ở đây đều thích vẽ cảnh, ngài lại có tình vẽ người nên đương nhiên không được nhiều người thích," Giang Tân tùy tiện lật mấy bức họa trên sạp sau đó nghiêng đầu bình luận, "Bức vẽ thần này mà bán ở phương nam thì đắt khách lắm, nhưng ở phương bắc lại có phong thổ khác.

Cha, ngài đã nghe chuyện xưa về nam quất bắc chỉ chưa"
Giang Sam hứ một tiếng, trên mặt là khinh thường, "Thích mua thì mua, ta còn hiếm lạ đám tục nhân này thường thức bản vẽ của ta chắc.

Nếu không vì sinh kế thì ai thèm vẽ đồng này làm gì."
"Ngài biết là vì sinh kế thì tốt rồi," Giang Tân thở dài, lắc lắc đầu.

Đứa nhỏ mới mười tuổi mà trên mặt đã tràn ngập thành thực không hợp tuổi, "Bán không được thì sớm về nhà thôi, qua một canh giờ nữa mặt trời cũng xuống núi rồi, hiện tại trời tối sớm lắm."

Nói xong hắn định đi lại bị Giang Sam ở phía sau gọi, "Đã lúc này rồi con còn đi đâu?"

"Con tìm xem có chỗ nào thuê người làm không."

Giang Sam có chút nóng nảy, "Sách thì sao, con đọc sách cho tốt đi, tuổi còn nhỏ sao có thể....."

"Thư viện đã ghi đồng được mấy ngày rồi mà giờ ngài mới biết à?" Giang Tân gợn than một tiếng rồi bước về phía trước trong ánh mắt có chút ngượng ngùng của cha hắn.

Tuy ngoài miệng nói không để ý tới việc buôn bán nhưng lúc có khách

Giang Sam vẫn cực kỳ ân cần.

Người tới mua tranh tết chính là một phụ nhân trẻ tuổi công đưa nhỏ.

Đứa nhỏ kia bị những nhân vật hình thù khác nhau trong tranh hấp dẫn, ngón tay chỉ vào đồng tranh tết huyền thuyên nửa ngày, phàm là mẹ hẳn định đi hẳn sẽ ngoác mồm ra khóc.

Phụ nhân kia không thể không ngừng lại hỏi Giang Sam giá.

"Lúc này cũng muộn rồi, người đưa 20 văn là có thể cầm 3 tờ." Giang Sam không dám nói thách quá.

"Ta không cần nhiều thế, chỉ là mua một tờ cho đứa nhỏ chơi một chút," phụ nhân kia vừa nói vừa lật đăm tranh tết tới lui, "Sao toàn thần quái thế này, có vài bức vẽ cũng quá dọa người."

Giang Sam cười nịnh nọt, "Những cái này rất thịnh hành ở phương nam, ta từng ở Dương Châu, mọi người ở đó đều thích bức vẽ kiểu này."

Tranh này không giống bức vẽ do đăm người nước ngoài vẽ, nếp tẻ lẫn lộn, chẳng có không khí ăn tết gì."

"Nhưng đăm thần thần quái quái này sợ là sẽ dọa đứa nhỏ," phụ nhân đang lật đồng tranh bỗng ngừng tay, đôi mắt chớp chớp nhìn về phía bức họa đặt ở dưới cùng sau đó cầm nó lên cẩn thận nhìn.

Người trong bức họa là một bà lão đã có tuổi, làn da trắng nõn, mi mắt cong cong, mắt, mũi, môi đều tạo nếp nhăn đối xứng trên mặt khi cười, nhìn cực kỳ hòa ái.

Nhưng trên đầu bà ta lại có hai búi tóc, dùng tơ hồng buộc lại, thực giống cách búi tóc của tiểu cô nương chưa cập kê.

Bà ta mặc một bộ áo sam màu đỏ tím thêu hoa cúc ở tay, váy xanh, phối màu tươi đẹp, rất tương xứng với tuổi của bà ta.

Trong tay bà lão cầm một quyển trục, bên trên viết "Hoà hợp êm thâm", quả thực hợp với hình tượng của bà ta.

"Bà lão này là nhân vật nào, nhìn qua gương mặt có vẻ hiền từ....."

Tiểu phụ nhân còn chưa dứt lời thì tờ tranh tết trong tay đã bị đứa con nhỏ vừa qua một tuổi đoạt lấy.

Ngón tay đứa nhỏ béo trắng chỉ chỉ lên bức họa, miệng cười "Ha ha".
"Diễn cổ về bà lão này ta cũng không biết, chẳng qua ta ngẫu nhiên nhìn thấy ở phương nam nên tự mình miêu tả lại," Giang Sam ha hả cười nói,
"Nhưng có thể chọc đứa nhỏ cười thì hẳn là quen thuộc."
"VẬY..... ta lấy tờ này đi," tiểu phụ nhân cũng bị tiếng cười của con mình chọc vui vẻ.

Nàng ta thả 8 văn tiền xuống sau đó cũng đứa nhỏ định đi.

Ái biết mới xoay người lại không kịp tránh mà đụng phải một vị cô nương trẻ tuổi.

Khoai nướng trong tay nàng kia bị đụng văng ra ngoài, cũng may nàng ta linh hoạt nghiêng người túm lấy mới bắt được củ khoai lang ăn dở kia.

"Xin lỗi, xin lỗi." Tiểu phụ nhân vội vàng nhận lỗi, đứa nhỏ phía sau lưng nàng ta tay cầm tranh tết, miệng cười khanh khách khi thấy bộ dạng người đối diện dở củ khoai lang.

"Không ngại." Tang vỗ vỗ bả vai bị đụng phải sau đó gặm một miếng khoai lang nướng và nhìn về phía gian hàng của Giang Sam, "Ai u, thần tiên các loại đều tụ ở chỗ này."

"Tự tỷ." Đứa nhỏ vươn tay túm lấy bím tóc của Tang nhưng bị Mực què nhanh tay ngăn lại.

"Đuôi lão hổ không được sờ, đứa nhỏ không hiểu chuyện, người mau đưa hắn về nhà đi." Ông ta thấy đứa nhỏ đáng yêu thì cũng có chút lòng tốt nhắc nhở.

Mắt ông ta nhìn theo bóng dáng đứa nhỏ và lẩm bẫm, "Đứa nhỏ này đúng là đáng yêu, trắng trẻo mập mạp."

"Quả thực đáng yêu, giống đứa nhỏ trong tranh tết."

Bên cạnh có người tiếp lời thế là Mực què lập tức quay đầu thấy Bảo Điền đang đứng đó, và phía sau hắn là Triệu Tử Mạo mấy ngày chưa gặp. Mấy ngày nay Mực què tức giận vì đám người hầu của Triệu gia luôn đề phòng hai ông cháu ông ta.

Lúc này thấy Triệu Tử Mạo ông ta cũng chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng

"Triệu đại nhân" chứ không gọi là "Triệu công tử" nữa.

Triệu Tử Mạo đương nhiên biết ông ta tức cái gì, vì thế hắn cười tiên lên

đứng bên cạnh Tang hỏi dù đã biết rõ, “Xem tranh tết à?”
Tang không cảm giận như Mục què, nó luôn không để bụng tới đám người phàm, không biết vì không hiểu hay vì rộng lượng.

Lúc này nghe Triệu Tử Mai hỏi thế là nó chỉ vào chồng tranh tết nói,
“Mấy bức họa này thực thú vị, bên trên đều là thần tiên.”

Triệu Tử Mai thấy nó không hề tức giận thì yên lòng nói, “Ăn tết mọi người đều mong vui mừng cát lợi, treo thần tiên trong nhà là hy vọng được che chở.”

Tang “xì” cười rồi lạnh giọng hỏi, “Mỗi nhà mỗi hộ đều treo một tờ thì đám thần tiên này bảo vệ sao xuê?”

Giang Sam duỗi cổ nghe xong lập tức chen lời, “Không phải ta thổi phồng nhưng Giang Sam ta học vẽ nhiều năm, tốt xấu gì cũng là một họa sư đứng đắn.

Hiện tại vì sinh kế bức bách nên ta mới không thể không dựa vào bán tranh tết để sống.

Ta có thể nói đồng tranh tết ngoài kia không thể so với tranh của ta, không tin thì các ngài tới các sạp khác mà xem.

Bọn họ đều vẽ cái khi gì đó, thần tiên trên trời mà biết mình bị vẽ thành như thế thì hẳn sẽ tức chết, sao còn phù hộ ai nữa?”

“Nhưng bức vẽ của người không phải cũng là vẽ lại sao?” Triệu Tử Mai cong môi cười, “Ta từng gặp tranh của những người này ở phương nam, cũng không khác tranh của người mấy.”

“Đại nhân nói lời này là không đúng rồi,” Giang Sam bị hắn nói thế thì hơi nhụt chí, nhưng miệng vẫn cứng rắn, “Tục ngữ nói ‘sai một ly đi nghìn dặm’, vẽ tranh lại càng phải tỉ mỉ.

Ví dụ như đôi mắt của nhân vật này, bút ấn nặng nhẹ là đã phân biệt cao thấp rồi.”

Nói xong ông ta lập tức cầm bức họa “Mã Vương gia” lên nói, “Đại nhân xem, nhân vật ta vẽ cực sống động, đến con trai ta cũng nói xem tranh này lâu rồi sẽ có cảm giác người trong bức vẽ chuẩn bị bước ra vậy.”

Chương 229: 229: Niên Thú

“Mã Vương gia này.....” Triệu Tử Mai nhìn chăm chăm bức họa kia chỉ thấy người trong bức vẽ mặc trường bào, ngồi ngay ngắn, trên trán có thêm một con mắt, thần thái thản nhiên tự đắc, khí độ ung dung đẹp đẽ quý giá, “Đúng là vẽ không tồi, sắc thái tươi sáng nhắn nhủ, từng chi tiết đều đầy đủ, nét mặt nhân vật tỏa sáng, hình thần sinh động.

Đây là thủ pháp vẽ tranh của Giang Nam, thường để vẽ tranh thủy mặc.”

Nói xong hắn lật xem chồng tranh vẽ, lấy ra một bức vẽ và hỏi Giang Sam, “Mấy bức vẽ này thực tốt, tiêu chuẩn vượt xa những chỗ khác, hẳn là có cao nhân chỉ điểm đúng không?”

Giang Sam lập tức uốn ngực, giống như bị vũ nhục nên cấu giận nói, “Công tử nói đùa, toàn bộ tranh ở đây đều là do mình ta vẽ, làm gì có cao nhân nào chỉ điểm.

Chẳng qua có khi ta vẽ tranh sẽ cần rượu trợ hứng.

Mọi người đều nói Lý Bạch uống rượu xong bút sẽ như có thần, vậy ta cũng thế, uống rượu vào sẽ có thể sáng tác với hiệu quả cao.”

Triệu Tử Mai không phản bác mà quay đầu nói với Tang, “Ngài thích mấy bức vẽ này thì ta sẽ mua mấy tấm mang về.”

Tang không tỏ ý kiến mà chỉ “Hừ” lạnh nói, “Tập tục của các người đúng là kỳ quái, ăn tết vốn là việc vui vẻ, sao lại cần thần tiên phù hộ là sao?”

Triệu Tử Mai ước gì nó nói nhiều vài câu nên vội vàng theo ý nó mà nói, “Kỳ thật ‘ăn tết’ cũng có điển cố, ngài có muốn nghe không?”

Tang không đáp mà chỉ nhìn hắn thế là Triệu Tử Mai nói tiếp, “Thật lâu trước kia người Trung Quốc phải đổi mặt với niên, mà ‘niên’ là một con quái thú cực kỳ hung mãnh.

Nó sống dưới đáy biển sâu, mỗi khi tới lễ trừ tịch nó sẽ bơi vào bờ cắn nuốt

súc vật thậm chí thương tổn mạng người.”

“Nói tiếp đi.” Đôi mắt hồng nhạt của Tang chớp động, nó nhìn chằm chằm hẳn và chăm chú lắng nghe.

“Bởi vì ‘niên’ thú nên mỗi năm đến lễ trừ tịch mọi người trong thôn làng đều phải diu già dắt trẻ trốn vào núi sâu để tránh né nó.”

“Nhưng tới trừ tịch năm kia, lúc dân làng vội vàng thu dọn đồ đạc chạy trốn thì có một ông lão đầu bạc tập tễnh đi tới phía đông của thôn.

Ông ta nói với một bà lão ở góa rằng chỉ cần để ông ta ở nhờ nhà bà ta một đêm thì ông ta nhất định có thể đuổi niên thú đi.

Mọi người không tin, bà lão cũng khuyên ông ta lên núi né tránh nhưng ông lão kia vẫn kiên trì ở lại, bướng bỉnh cực kỳ.

Mọi người thấy khuyên không được thì chỉ có thể tự mình vào núi tránh né.”

“Một năm này niên thú vẫn tới thôn như lệ thường, trong sóng lớn nó bò ra từ đáy biển mang theo mùi tanh của biển cả.

Thân thể khổng lồ của nó thậm chí che lấp cả sao trời.

Nhưng năm ấy niên thú vừa chuẩn bị xông lên tàn sát thôn làng thì ở cửa thôn đột nhiên truyền đến tiếng pháo trúc nổ tung.

Niên thú rùng mình, cũng không dám tới gần một bước.

Hóa ra nó sợ nhất là màu đỏ, ánh lửa và tiếng vang lớn.”

“Nó nhìn về phía cửa thôn khói trắng tràn ngập chỉ thấy một ông lão râu tóc bạc trắng, một thân khoác lụa hồng chậm rãi đi ra, miệng cười ha ha.

Niên thú tự biết không ổn nên lập tức thất sắc hoảng sợ bỏ chạy.”

“Ngày hôm sau lúc mọi người từ núi sâu trở lại trong thôn thì phát hiện mọi thứ bình yên vô sự, nhưng ông lão kia lại không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này các thôn dân mới bừng tỉnh, hóa ra ông lão kia là thần tiên giúp mọi người đuổi niên thú.

Tuy ông ấy đã rời đi nhưng có để lại pháp bảo đuổi niên thú —— chính là pháo trúc.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Từ đây, mỗi năm vào lễ trừ tịch mọi nhà đều phải đốt pháo trúc, mỗi nhà đều thắp đèn đuốc sáng trưng để qua năm mới.

Phong tục này càng ngày càng lan rộng, cuối cùng thành ngày lễ long trọng nhất trong dân gian—— ngày tết.

Mà nguyên nhân cũng chính vì để đuổi hung thú nên mọi người mới vẽ thần trên tranh tết, khăn cầu bình an.”

“Nếu lão thần tiên đã đuổi niên thú đi thì sao không có tranh tết của hắn? Hay là đám thần tiên lớn lên đều giống nhau, tất cả đều mang tiên phong đạo cốt, tóc bạc áo rộng chẳng?” Tang nghe xong chuyện xưa thì xì cười, ngón tay nhanh chóng lật đám tranh tết.

“Cô nương nói đùa, sao có thể giống nhau? Chẳng qua truyền thuyết chính là truyền thuyết, là thật là giả chẳng ai biết được, cũng không ai hay vị thần tiên kia là người phương nào.” Giang Sam xoay chuyển đôi mắt nhỏ nói, “Nhưng mua nhiều tranh tết một chút cũng không sai, coi như cái nào cũng có người phù hộ, sẽ không có việc gì.”

“Nếu muốn mua vậy không bằng mua nhiều một chút,” Mục què chen vào, ông ta đã gặm xong khoai lang nướng, ngón tay dính vụn khoai lật đống tranh tết khiến Giang Sam ghét bỏ, “Tám này tốt, Táo Vương gia quản lý bếp các nhà, mua về thì mỗi năm chúng ta đều có thể ăn ngon uống tốt.”

Mấy người bất giác dạo chợ hơn một canh giờ nhưng hứng thú vẫn bùng bùng thế là lại chui vào một gian tửu lầu uống rượu ăn thịt cho nên lúc trở lại khách điếm thì đã qua giờ Dậu.

Mới vừa đi vào cửa lớn của khách điếm Triệu Tử Mai đã thấy Hồ thái y và mấy người kia ngồi trong đại sảnh chờ mình.

Lúc này hắn mới sực nhớ lúc mình đi ra ngoài không báo cho bọn họ thế là hắn lập tức kêu không ổn, chân cũng chặm lại.

Mục què cũng thấy đám người vây quanh cái bàn lớn nên mũi không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Khóe miệng ông ta trề ra, tròng mắt tí thì lạt lên đỉnh đầu.

Tang thì cầm một chồng tranh tết, cũng chẳng có phản ứng gì với mấy người kia mà chỉ nói với Triệu Tử Mai và Bảo Điền một tiếng "Ta về phòng" sau đó đi tới cầu thang ở phía khác.

Triệu Tử Mai vẫn lo lắng, sợ mấy người kia không biết gì ngăn nó lại và nói mấy lời bất kính thì nguy.

Cũng không phải hấn lo lắng cho nó, mà hấn sợ mấy người hầu của nhà hấn chọc phải người không nên chọc, sợ là chết thế nào cũng không rõ.

Có điều hôm nay hấn lại phát hiện mình lo lắng hơn một chút bởi vì mấy người kia gồm cả Hồ thái y đều không chát vấn Tang mà đứng lên nở nụ cười mang theo cung kính với hấn.

"Công tử, ngài lại đây nhìn xem chúng ta gặp được ai." Hồ thái y nháy mắt ra hiệu cho Triệu Tử Mai, đầu hếch về phía người đang ngồi ở vị trí trung tâm của cái bàn.

Nhờ ông ta nhắc nhở nên lúc này Triệu Tử Mai mới phát hiện bên cạnh bàn còn có vài người khác.

Người cầm đầu bộ dạng tinh tế, mặt dài tai rộng, bên ngoài mặc áo viền lông cáo màu đen, thân áo màu xanh đá, bên hông rủ xuống mấy chục thứ trang sức vàng bạc tinh xảo.

Trong đó có đồ ngoạn tại, cái nhíp, tăm xỉa răng, còn có kích, thương, một đồng binh khí cổ đại linh tinh, nhìn hoa hết cả mắt.

Nhìn thấy Triệu Tử Mai thế là người nọ vội đứng lên hành lễ với hấn và nói, "Đã lâu không gặp, công tử trở mã càng ngày càng tuần tú, thật đúng là hổ phụ vô khuyển tử."

Giọng người này cao hơn người thường một chút, vì thế Triệu Tử Mai lập tức bưng tỉnh nhớ ra hấn là ai.

"Trương công công, trời vào đông lạnh lẽo, lại sắp ăn tết sao ngài lại tới đây?" Hấn khom người đáp lễ, trong đầu lại xoay quanh vài vòng mà chẳng sao nghĩ được lý do Trương Diệu Trung, quản sự của Nội Vụ Phủ tới nơi này.

"Ồi giới," Trương Diệu Trung thở dài, "Công tử có điều không biết, Nội Vụ Phủ chúng ta mỗi năm đều phải tới các nơi chọn mua chút đồ dăn

gian mới mẻ để lão Phật gia, Hoàng Thượng và các vị nương nương thưởng thức.

Nhưng hiện giờ ta đã tới vài ngày mà vẫn chưa mua đủ đồ đâu.”

Chương 230: 230: Động Tâm

Triệu Tử Mai đưa ra chủ ý cho ông ta, "Trong cung còn thiếu thứ gì nữa đâu, Trương công công, theo kiến giải của ta thì ngài không cần thứ gì đó tinh xảo hoa mỹ đâu, chỉ cần tìm chút đồ dân gian tinh tế là được."

Nói không chừng càng là thứ thô sơ đơn giản càng có thể giành được niềm vui của Thánh Thượng và chư vị nương nương trong cung."

Trương công công liền tiếp gật đầu, "Triệu công tử nói chí phải, nhưng dân gian đủ loại đồ vật với muôn vàn kiểu dáng, ta cũng không biết nên chọn cái gì."

Lời mới nói tới đây thì tiểu nhị đã bung trà nước tới.

Hắn buông cái khay và hành đại lễ với Trương Diệu Trung rồi cao giọng nói, "Đại nhân, cha của tiểu nhân rất am hiểu vẽ tranh tết, những vị thần tiên ông ấy vẽ đều sinh động như thật, khác hẳn những bức tranh vẽ cảnh sinh hoạt trong cung."

Nếu đại nhân đồng ý thì mai tiểu nhân sẽ chọn những bức vẽ tốt mang tới cho ngài xem."

Hắn vừa dứt lời thì đã bị mấy người bên cạnh Trương Diệu Trung chen ngang và phát tay xua đuổi "Đi đi đi" nhưng lúc này Trương công công lại giơ tay ngăn lại.

"Tranh tết? Thần tiên?" Ông ta nhìn tiểu nhị kia và thấy hắn chỉ là đứa nhỏ chừng 10 tuổi.

"Thần tiên ấy, thần tiên nào cha tiểu nhân cũng vẽ được."

Từ nhỏ ông ấy đã học vẽ, tuyệt đối không phải kẻ học nghệ không tinh, chỉ học nửa chừng." Giang Tân thấy Trương Diệu Trung không ngăn cản mình thì rất vui vẻ, tim nảy thành thịch.

"Lão Phật gia..... quả là có từng nhắc tới khi còn nhỏ ăn tết thích nhất chính là tranh tết, câu đối mang màu đỏ vui mừng lại cát lợi."

Dán mấy thứ ấy lên cửa là có không khí tết.

Lão nhân gia còn nói mình không thích bức vẽ của mấy họa sư Tây dương được vạn tuế gia mời về.

Màu sắc mấy thứ ấy thiếu, nhìn đã thấy chán." Nói tới đây Trương Diệu Trung quay đầu nhìn về phía Giang Tân nói, "Ngày mai người mang những bức tranh tết đẹp nhất của cha người tới đây để ta nhìn xem.

Nếu qua được mắt ta thì ta sẽ mang chúng về cung, về sau đương nhiên các người sẽ có chỗ tốt."

Giang Tân vui mừng quỳ xuống đất dập đầu, lúc đứng lên lại bị Triệu Tử Mai ở một bên kéo tay áo, "Tiểu huynh đệ, cha người có phải Giang họa sư vẽ tranh tết và bày bán ở chợ phía tây không?"

Giang Tân sửng sốt, "Đại nhân, ngài..... cũng biết cha tiểu nhân ư?" Triệu Tử Mai hơi hơi mỉm cười vỗ vai đứa nhỏ nói, "Nếu ta không làm thì mấy bức Thần Tài, Văn Xương Tinh, Tống Tử Nương Nương đều vẽ rất tốt, ngày mai người nhớ mang chúng tới."

"Thần Tài, Văn Xương Tinh....." mặt Giang Tân hiện lên đờ ửng sau đó hấn cúi đầu hành lễ nói, "Tiểu nhân đã biết, đa tạ đại nhân nhắc nhở."

Trên giường ở bên cạnh Mộc què đang ngáy rung trời khiến chút buồn ngủ của Tang lập tức bay biến.

Nó thở phì phì ngồi dậy trừng mắt liếc Mộc què một cái và cầm gối định ném vào mặt ông ta.

Nhưng nó nghĩ đánh thức kẻ này rồi sẽ phải nghe ông ta lảm bảm nửa ngày, vậy bản thân cũng đừng nghĩ ngủ ngon.

Vì thế nó lại ngã người, mắt mở to nhìn nóc nhà, nỗ lực nén tức giận trong ngực xuống.

Đương nhiên là nó không tức với Mộc què mà tức với bản thân mình hiện tại chật vật yếu đuối.

Cũng tại như thế nên lúc đối mặt với hòa thượng kia nó mới không hề có chút sức phản kháng nào và bị hấn trêu đùa trong bàn tay giống kẻ ngốc.

Nó nắm chặt nắm tay sau đó lại thả lỏng, lúc này trong lòng bàn tay nó là ba ngọn lửa, tách một cái sáng lên khiến nhà cửa sáng ngời như ban ngày.

Mục què bị ánh sáng ảnh hưởng thì chép chép miệng vài cái sau đó xoay người lại ngủ tiếp.

Tang nhìn ngọn lửa dần dần tắt mà trong lòng vẫn quay cuồng: Nó thấy được bản thể của mình nhưng vẫn không nhớ ra mình tới từ nơi nào.

Nó sống nhờ trong thân thể này mười năm, hiện tại tuy có chút manh mối nhưng cũng chỉ là da lông, cách sự thật còn rất xa.
Tàn phá linh hồn, gian khổ tìm kiếm, hòa thượng lãng nhụy, mọi chuyện đều khiến lòng nó bị đè nén khó có thể ngủ say.

Đúng lúc này nó lại nghe thấy tiếng "Lộc cộc".

Vốn nó tưởng đây là tiếng phát ra từ bụng Mục què nhưng tới tiếng thứ hai lại càng rõ ràng chính là từ bụng nó mà ra.
"Sao nào, lại đói bụng hả?"
Nó cười lạnh và hỏi một linh hồn khác trong thân thể.

Mục Tiểu Ngộ không để ý đến nó còn Tang thì ngồi dậy: Cảm giác đói khát không dễ chịu, mấy ngày nay nó cũng đã được ném trái.

Dù người đói là Mục Tiểu Ngộ nhưng thân thể này hiện tại do nó dùng, vì thế nó không thể ngồi yên không làm gì.
Tìm chút đồ ăn thôi, mùi vị của củ khoai nướng hôm nay Mục què cố nhét cho nó quả thật không tồi nhưng lúc này là đêm hôm khuya khoắt, trong khách điếm hẳn cũng không được nướng khoai thế nên có lẽ nó sẽ lên tới phòng bếp tìm chút điểm tâm hoặc màn thầu.

Dù sao hiện tại nó cũng không ngủ được.

(Ebooktruyen.net) Nghĩ vậy nó xoay người xuống giường, đẩy cửa phòng sờ soạn đi xuống thang lầu.

Nó thấy một người, phản lưng thẳng tắp đang ngồi cạnh bàn.

Ánh trăng mạ một tầng ánh sáng màu bạc trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn khiến nó càng thêm tuấn tú.

Tang dựa vào tay vịn cầu thang lặng lẽ nhìn Triệu Tử Mai.

Đóng đàng hắn thanh lãnh khiến nôn nóng trong lòng nó theo đó lắng xuống.

Hiện tại nó không nhìn thấu được kẻ này.

Để làm một phần anh đào thật cho nó mà tên này thiếu chút nữa táng mệnh trong tay dì Vinh.

Không những thế, thái độ của hắn với nó chuyển từ phòng bị sang ôn nhu.

Mỗi khi thấy nó hắn lại cười, giống như mỗi một câu nó nói đều là truyện cười tốt nhất trên đời.

Nhưng chỉ sợ ngoài hắn chẳng ai sẽ cảm thấy lời nó nói buồn cười đúng không?

Tang nhìn Triệu Tử Mai, miệng không tự giác hừ lạnh một tiếng.

Nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tim nó nảy thịch một cái, giống như bị vút lên trời cao rồi lại chậm rãi rơi xuống.

Nó nhíu mày: Nhất định là nha đầu Mục Tiểu Ngộ kia đã sớm động lòng với nam nhân này khiến nó cũng bị nháo tâm thần không yên.

Nó còn mãi nghĩ thì người dưới lầu đã chậm rãi quay thân lại, đôi mắt sáng trong như nước dừng trên mặt nó một lúc nhưng không nói gì.

Tang háng giọng hỏi, "Đã trễ thế này sao người còn chưa ngủ?"

"Lòng mang áy náy nên không thể ngủ say."

Nó không hiểu lời hắn vì thế lại hỏi tiếp, "Áy náy với người nào?"

Triệu Tử Mai vẫn nhìn nó chăm chú, trong mắt hình như có sóng gió mãnh liệt, "Vớ ngoài."

Ta làm chén anh đào thật kia không phải để ngài vui mà là muốn đánh thức Tiểu Ngộ.

Kỳ thật đây cũng là điều thừa, bởi vì đợi tới kinh thành ta đưa bút ký của cha ta cho ngài thì tự nhiên ngài sẽ rời đi."

Qua hồi lâu hắn lại thêm hai chữ phía sau, "Đúng không?"

Tang bị lời này của hắn làm cho nghẹn họng.

Đầu óc nó vốn đơn giản, hiện tại nghe hắn nói cái gì mà anh đào thịt, lại nhắc tới việc mình phải rời khỏi thì càng không hiểu sao, cũng không biết giữa hai việc này có liên hệ gì.

Ai biết đúng lúc ấy phía sau khách điếm, trên con đường cách một bức tường có thứ gì đó dấn mặt đất đi qua phát ra tiếng động.

Chương 231: 231: Xà Quái

Tang quay đầu ra sau, ánh mắt như xuyên qua tường khách điếm.

Vốn Triệu Tử Mai không nghe được tiếng động này nhưng hiện tại thấy dáng vẻ của Tang thế là lòng hấn không nhịn được căng lên, vội đứng dậy đi nhanh tới bên người nó.

"Cái gì....."

"Suýt," nó giơ ngón trở đề lên môi hấn, dùng giọng nhẹ như gió để nói,

"Đừng nói chuyện."

Triệu Tử Mai đương nhiên không dám nói thêm một chữ nào bởi vì hấn nhìn thấy vành tai Tang động đậy, giống như đang cẩn thận lắng nghe cái gì đó.

Nhìn nó lúc này không giống người mà giống một con mèo đầy cảnh giác. Bỗng nhiên, cả người nó vừa động, hấn còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy nó ở chỗ ngoặt bước lên cầu thang.

Nó nhẹ nhàng nhảy như mèo, chui qua một cánh cửa sổ trên tường.

Trong nháy mắt hai chân chạm đất tại nó mơ hồ còn quanh quẩn tiếng kính hô của Triệu Tử Mai.

Nhưng Tang không kịp nghĩ nhiều mà đứng dậy chạy về hướng tay phải.

Nó không biết đó là cái gì, nhưng vẫn tinh tường cảm nhận được thứ kia gọi lên khát vọng với đồ ăn của nó, so với anh đào thịt còn mãnh liệt hơn gấp ngàn lần.

Đường đi tối đến dưới tay không thấy năm ngón, cũng may nó có một đôi mắt lóe ánh huỳnh quang nên có thể xem rõ mọi vật phía trước: Có một bóng đen, không cao bằng đầu gối nó đang ở cách nó chừng nửa trượng.

Thứ kia lặc lư chạy trốn thật nhanh.

Tang hét lớn một tiếng, lòng bàn tay vụt ra ba ngọn lửa phóng tới bóng dáng kia.

Bên tai truyền đến một tiếng "tách", bóng đen kia giống như bị ngọn lửa thiêu đốt nhưng nhanh chóng né được.

Có điều dựa vào ánh lửa Tang thấy trên mặt đất có vết máu to chua đến hai thước, giống một dải lụa màu đỏ tràn về phía trước.

"Đốt."

Nó lại rống lên một tiếng, ngọn lửa giống bị được tưới thêm dầu nóng nên "Rầm" một tiếng bùng lên, chiếu sáng cả con đường như ban ngày, đến khe gạch cũng nhìn được rõ ràng.

Nhưng bóng đen kia lại biến mất, không thấy đâu.

Chỉ trong một khắc ngắn ngủi thứ kia đã chạy thoát khỏi tay nó.

"Đáng chết," vụt đến miệng còn bay, Tang tức tối nắm chặt tay thu ngọn lửa về.

Răng nó nghiêng kéo kẹt mắt, "Ma vật khôn kiếp chạy cũng nhanh thật."

Sợi tóc bên tai nó bị gió thổi tung bay, chóp mũi hít hít và lại lần nữa mở nắm tay đang siết chặt.

Trong khoảnh khắc nó nhanh chóng xoay người ném ngọn lửa trong lòng bàn tay về phía hai con mắt màu vàng to tướng phía trước.

"Tanh tách."

Thứ kia né tránh, chui qua hai chân Tang, cái đuôi mọc đầy gai của nó quét qua bụng chân khiến Tang đau đến độ nghiêng răng nghẹn một tiếng

"Ai u" thông khở trong họng.

Tang giận dữ, xoay người đuổi tay sờ chạm đồng bên hông nhưng lại chẳng thấy gì.

Lúc này nó mới nhớ ra châm đã bị hòa thượng kia bẻ làm hai nửa.

Tuy Mục què đã tìm thợ sửa nhưng dựa theo cách nói của ông ta thì còn phải cúng bầy bầy bốn mươi chín ngày và khai quang xong mới có thể sử

Thân thể con rắn đang kịch liệt thu nhỏ, dưới ngọn lửa nó biến thành một mảnh tro tàn, gió thổi qua là tan, hóa thành vô số chấm đen bay theo gió. Tang vẫn đứng tại chỗ không động đậy, mới vừa rồi nó lại thấy được bản thân mình trước kia, cả người nhuộm máu, giết người vô số, là ma vương không hơn không kém.

Nó như vậy thì sao còn dám nói ra lời hiên ngang lẫm liệt nhường ấy với hòa thượng kia? Nó và hấn về bản chất có khác gì nhau đâu? Hấn lấy giết người làm vui, nó cũng có khác gì?

Trong đầu đang có muôn vàn suy nghĩ lẫn lộn thì tay áo lại bị một bàn tay khác kéo lấy, "Đại thần tiên, con yêu tinh kia là thứ gì, sao nó lại ở ngõ nhỏ này?"

Giọng Triệu Tử Mai truyền đến từ phía sau, mềm như bông rơi vào tai nó.

Lòng nó nảy lên, cuối cùng cũng thoát khỏi những mảnh ký ức vụn vỡ kia và quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Triệu Tử Mai.

Nó theo bản năng hỏi, "Cái gì?"

Triệu Tử Mai mang theo chút vui vẻ nói, "Vừa rồi ta còn lo lắng, nhưng ngài đúng là thành thạo, cứ thế treo cổ con xà quái quả là dứt khoát, thân thủ cũng bất phạm."

"Thân thủ bất phạm ư?" Tang lặp lại câu hấn nói, trong đó có hàn ý,

"Vừa rồi lúc siết chết con xà quái kia ta cũng nghĩ vậy nhưng sau đó thấy nó bị đốt thành tro trong chốc lát thì ta mới biết mình bị lừa."

"Bị lừa ư?"

Tang nhìn chằm chằm con đường tối đen trước mặt và lạnh lùng nói, "Mới vừa rồi thứ ta đốt được chỉ là một tấm da rắn, còn bản thể của nó không biết đã chạy tới chỗ nào rồi hoặc bị thứ gì đó hút mất."

"Thứ gì đó ư? Chẳng lẽ vừa rồi ngài còn phát hiện ra thứ khác sao?"

Triệu Tử Mai hít hà một hơi, đôi mắt trừng lớn.

Chương 232: 232: Bắt

Tang híp mắt lại nói, "Ta thấy nó, là một thú rất nhỏ, còn không cao bằng đầu gối của ta nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người.

Chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi nó đâu rồi." Nói xong nó lại mở lòng bàn tay, ba ngọn lửa bùng lên chiếu về phía trước, "Có thấy vết máu trên mặt đất không? Là nó để lại đó....."

Nói tới đây nó bỗng ngừng lời, chậm rãi quay đầu về phía sau và nói, "Vết máu thế này là từ đâu tới, thoạt nhìn có vẻ mới....."

Giống như muốn trả lời vấn đề của nó, phía đầu kia của con hẻm bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc nháo trong một căn nhà mới xây.

Tiếng khóc kia không lớn nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại bị phóng đại vài lần.

Tang và Triệu Tử Mai liếc nhau sau đó đồng thời chạy tới ngôi nhà kia.

Nhưng đi tới cửa gỗ hồi lâu cũng không có ai đi ra mở, chỉ nghe thấy tiếng trẻ con ở bên trong khóc càng ngày càng lớn, càng ngày càng dồn dập, giống sắp tắt thở vậy.

Tang không do dự nữa mà lập tức nhảy lên đầu tường chui vào trong viện.

Sau đó nó kéo cửa để Triệu Tử Mai cũng chạy vào.

Hai người vừa muốn chạy tới phòng phía tây nơi tiếng khóc truyền ra thì Triệu Tử Mai bỗng nhiên chỉ chỉ mặt đất.

Tang cúi đầu xuống lập tức thấy vết máu giống hệt dấu vết vừa rồi nó thấy và vết máu này lan tới tận cửa tây phòng.

Chẳng qua lúc này nó càng nồng hơn, màu đỏ nồng tới độ đen kịt, hiển

nhiên nơi này chính là nơi khởi nguồn của vết máu tươi kia.

Tiếng khóc trong phòng càng lớn hơn, Tang vội chạy qua, một chân đá văng cửa phòng.

Sau đó nó quay đầu nhìn Triệu Tử Mai một cái ý bảo hẳn không cần tới gần rồi mới rảo bước vào phòng dùng ánh lửa trong lòng bàn tay chiếu sáng quang cảnh.

Nó thấy một đứa nhỏ đang ngồi trên giường khóc nỉ non, nước mắt nước mũi tèm lem nhưng vẫn có thể nhìn ra hẳn khỏe mạnh trắng trẻo mập mạp, giống đứa nhỏ trong tranh tết.

Đứa nhỏ này chính là đứa nhỏ bọn họ gặp ở sạp của Giang Sam vào ban ngày.

Trong nhà không chỉ có mình hẳn, chẳng qua cha và ông nội hẳn đang ở chỗ khác xây dựng đê ven sông vì thế trong nhà chỉ còn mẹ chồng và nàng dâu trông nom đứa nhỏ.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng bà mẹ chồng bị điếc cho nên ban đêm xảy ra chuyện lớn như vậy mà bà ta lại chẳng biết gì.

Lúc Triệu Tử Mai ôm đứa nhỏ kia từ trong phòng ra bà lão mới bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

Bà ta sốt ruột hoảng hốt lao ra từ một gian phòng khác.

Theo lời bà ta nói thì bà ta ngủ ở đông phòng, còn con dâu mang theo đứa nhỏ ngủ ở tây phòng.

Một đêm này bà ta ngủ đặc biệt say, hơn nữa tai bị điếc nên tây phòng xảy ra cái gì bà ta hoàn toàn không biết.

Bà ta không rõ lúc này con dâu mình đi đâu, vết máu kéo dài từ cửa tây phòng ra con hẻm nhỏ là chuyện thế nào.

"Đại nhân," bà lão ngã ngồi trên mặt đất, ngực ôm đứa cháu đã khóc đến mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, miệng lẩm bảm, "Đại nhân, máu này không phải của con dâu ta chứ?"

Triệu Tử Mai liếc Tang một cái thì biết hai người có cùng suy nghĩ: Tiểu

phụ nhân bọn họ gặp ban ngày sợ là dữ nhiều lành ít.

Tà ám đã xuất hiện thì ắt thấy máu, nhiều máu như thế vậy người kia còn đường nào để sống?

Chẳng qua Triệu Tử Mai không dám nói rõ, cho nên vội đưa mắt ra hiệu và hai người vòng qua đám nha dịch mới chạy tới rồi đi tới cửa tây phòng.

"Đại thần tiên, nói như thế thì người duy nhất thấy mọi chuyện chỉ có đứa nhỏ này." Triệu Tử Mai nhìn về phía đứa nhỏ trong ngực bà lão, khước mắt hẳn vãi vương nước mắt, thi thoảng còn nức nở vài tiếng ở trong miệng khiến người ta yêu thương.

"Đáng tiếc hẳn nói chưa sôi, và càng đáng tiếc hơn là châm đồng đã không dùng được nữa.

Nếu không chúng ta có thể thêu hồn phách thứ kia xem." Tang nói xong thì bước vào trong phòng.

Lúc trước nó đã nhìn quanh căn phòng một lần, ngoài vết máu kéo từ mép giường đến cửa thì không có chỗ nào khác khả nghi.

Mà theo bà lão kia nói thì con dâu bà ta là người thành thật, không kết thù với ai.

Mọi việc trong nhà mấy ngày nay cũng bình thường, người một nhà đang sắm hàng tết, chờ nam nhân trong nhà trở về sau hai năm đi xây đê.

"Hiển nhiên là nàng ta bị người ta lấy mạng trong lúc ngủ, chẳng qua vì sao tà ám kia lại xuất hiện ở đây? Nó có liên quan gì tới xà quái vừa rồi?" Triệu Tử Mai nhíu mày, không biết đang hỏi Tang hay đang tự hỏi mình.

"Công tử, hơn nửa đêm rồi sao ngài lại tới đây?" Giọng Bảo Điền truyền tới từ bên ngoài.

Hắn đang đi tới, phía sau còn có Hồ thái y và những người khác.

Hiển nhiên bọn họ phát hiện hắn không ở trong phòng nên mới đi tìm.

Hồ thái y không lên tiếng nhưng ánh mắt lại dừng trên người Tang hồi lâu, nhìn nó từ đầu tới chân vài lần.

Triệu Tử Mai biết đêm hôm khuya khoắt mình còn cùng một nữ tử đơn độc ra ngoài sẽ khiến vị Hồ thái y này ghi nhớ rõ để còn về bẩm báo cha hấn.

Vì thế hấn thở sâu, muốn đi ra ngoài giải thích một chút.
Nhưng mới vừa bước ra ngạch cửa đứa bé kia lại bỗng nhiên tỉnh.

Đôi mắt to của hấn chớp vài cái sau đó hấn quay đầu nhìn Tang đang đứng trong cánh cửa.
"Bắt..... Mẫ thân....." Hấn duỗi mấy ngón tay béo ú làm động tác túm lấy không khí.

Giang Tân rón ra rón rén bò dậy khỏi giường đi tới trước phòng của Giang Sam và thò vào bên trong nhìn.

Ngửi được mùi rượu khắp nhà thế là hấn biết cha mình đã ngủ say.

Lúc này hấn yên tâm đi vào, cầm xấp tranh tết và nghiên mực trên bàn lên và về phòng mình đốt nến.
Giang Tân bày đồng tranh tết lên bàn, nghiêm túc xem kỹ từng tờ.

Sau khi xem xong hết hấn dùng bút vẽ chấm thuốc màu, sửa chữa một chút.

Những tranh nào không cải tiến được hấn sẽ đặt qua một bên, bức nào đã sửa xong hấn đặt ở một bên chờ thuốc màu khô.

Còn có vài bức bị hấn dứt khoát vò thành một cục nhét dưới gầm giường sau đó lại vẽ một bức mới.
Không sai, những bức vẽ của Giang Sam sở dĩ khác biệt vì một phần trong tranh nổi bật hơn hấn.

Mà phần ấy là do Giang Tân sửa đổi hoặc tự vẽ ra.

Tuy Giang Sam học vẽ nhiều năm nhưng vì không đủ thiên phú nên bức tranh vẽ ra luôn thiếu một cái gì đó.

Giang Tân lại khác hấn.

Có điều cha hấn ăn đủ đau khổ của họa sư nghèo phải bươn chải nên không cho con trai học vẽ dù từ nhỏ Giang Tân luôn có hứng thú với vẽ tranh.

Lúc nhàn hạ hấn sẽ tới họa viên học hỏi.

Hấn giỏi vẽ tranh chân dung nhất, những họa sư kia thấy hấn múa bút là có thể vẽ được một bức tranh sinh động như thật thì cũng ngầm thu nhận đứa học trò này.

Đương nhiên Giang Tân không dám nói chuyện này cho cha hấn mà chỉ dám nương đêm khuya tĩnh lặng sửa lại tranh cha hấn vẽ.

Lúc đầu hấn chỉ làm vì hứng thú nhưng sau đó hấn phát hiện những bức tranh Giang Sam bán được đa phần do hấn vẽ hoặc sửa lại.

Thế nên vì sinh kế bức bách chỉ cần rảnh rỗi hấn sẽ sửa tranh.

Dù sao sau khi Giang Sam tỉnh rượu cũng sẽ chẳng nhớ cái gì mà chỉ cho rằng mình giống thi tiên Lý Bạch, say rượu rồi là có được tài năng khác người.

Hôm nay làm việc trong khách điếm Giang Tân nghe thấy Triệu Tử Mai nói qua mấy bức họa thần tiên kia.

Chúng đều là do hấn vẽ, thế nên hấn mới không màng đêm đông lạnh mà nửa đêm còn đứng vẽ.

Chương 233: 233: Sống

Tăng phúc Thần Tài, Văn Xương Tinh, Tống Tử Nương Nương, ngoài các vị mà Triệu đại nhân điểm danh thì còn có Quan Âm Bồ Tát, Bà Mụ, Lữ Động Tân cũng được người già thích.

Hắn vị lão thái hậu trong cung cũng sẽ thích mấy thứ này.

Còn vị Quan Vân Trường hiệp nghĩa kia hay Ma gia Tứ Tướng gì đó vẫn thôi đi.

Người già không thích mấy cái đó, nếu khiến đám công chúa hoàng tôn gì đó mà bị dọa thì hắn và cha sẽ gặp rắc rối to.

Giang Tân cẩn thận ngắm mấy bức vẽ đã được sửa lại sau đó chọn mãi, cuối cùng chọn ra mười mấy tờ hắn cho là thích hợp.

Hắn bĩu môi, duỗi tay gãi gãi trán nghĩ: Nếu có thể có nhiều hơn thì tốt rồi, những bức vẽ này mà được Trương công công kia coi trọng thì tất nhiên sẽ trả số tiền lớn, như vậy đừng nói năm nay, hắn là năm sau bọn họ cũng đủ tiền xài.

Mà nếu thực sự có bức tranh tết nào đó lọt được vào mắt lão thái hậu thì về sau cha sẽ không cần vì sinh kế mà sầu khổ.

Bức họa được thái hậu coi trọng chẳng lẽ còn không bán được chắc?
Giang Tân héch càm, đôi mắt được ánh nến chiếu đến sáng rực.

Hắn nhớ ra một tờ tranh tết vẽ một bà lão gương mặt hiền từ, híp mắt cười, trong tay cầm một câu nói cát tường, thoạt nhìn rất là vui mừng.

Hắn nhớ mang máng bức họa này là cha con họ phát hiện ra trong một

cửa hàng khi du lịch ở Dương Châu.

Chương quây cũng không nói rõ bà lão kia là người phương nào, chỉ nói hẳn là thần tiên nào đó, phù hộ trong nhà được bình an vui vẻ.

Giang Tân lại xem kỹ đám tranh tết một lần, không sai, hẳn nhớ rõ sau khi cha trở về cũng từng vẽ bà lão kia, nhưng bộ dáng vốn quen thuộc của bà ấy bị cha hẳn vẽ thành hơi nghiêm túc, không thể hiện được vẻ ngây thơ trên khuôn mặt già nua của bà ta.

Thế nên hẳn sửa không được, cuối cùng dứt khoát xé đi vẽ lại theo trí nhớ của mình được một bức khác.

Hắn cực kỳ vừa lòng với bức họa này, cảm thấy nó còn đẹp hơn bức vẽ ở Dương Châu.

Thần thái của nó sinh động hơn, đặc biệt là đôi mắt kia rõ ràng tràn đầy phong sương nhưng bên trong lại lộ ra ngây thơ chất phác giống như trong thân thể bà lão này là một đứa nhỏ choai choai.

"Xem ra bức vẽ ấy bị người ta mua mất rồi." Giang Tân nghĩ một lát rút cuộc vẫn bày giấy ra, lấy thuốc màu vẽ lại.

Đúi tóc, quần áo, dáng người, biểu tình..... đến đầu đôi giày hẹp dài màu đen hẳn cũng nhớ rõ ràng thế nên chỉ một lát hẳn đã vẽ xong.

Muốn trở thành một họa sư giỏi thì trí nhớ là điều không thể thiếu, Giang Tân rất có tự tin, hẳn có thể vẽ các bức tranh giống hệt nhau, tuyệt đối không có nửa phần khác biệt nào.

Ngọn nến lắc lư, hai con mắt mới vừa vẽ xong giống như giạt mình, lại giống đang cười.

Giang Tân sửng sốt, ngòi bút thiếu chút nữa đã vẽ chệch, cũng may hẳn kịp thời không chế chính mình.

Sau khi cười gượng hai tiếng hẳn xoa xoa đôi mắt.

"Nghĩ cái gì thế? Chẳng lẽ người còn cho rằng mình là Trương Tăng Diêu, vẽ rồng điểm mắt thế là rồng sẽ cưỡi mây bay lên trời cao chắc?"
Hắn không hề nghĩ nhiều mà chỉ nghiêm túc vẽ tiếp.

Sau vài lần ngáp liên tục hẳn rút cuộc cũng hoàn thành bức họa kia.

"Tốt rồi."

Giang Tân cầm hai góc của bức tranh tết và dựng trước mặt, cảm thấy cực kỳ vừa lòng bởi vì hắn nhìn người trong bức vẽ và cảm thấy bà ấy cũng đang nhìn mình, thậm chí giống như đang chuẩn bị bước ra khỏi bức họa vậy.

"Bà lão, lần này phải giúp ta một tay nhé.

Nếu thật sự được thái hậu nhìn trúng thì cha con chúng ta có thể thoát khỏi nghèo khổ.

Đến lúc ấy ta nhất định sẽ thờ bức họa của ngài, hương khói không ngừng."

Lời còn chưa dứt thì một cái ngập đã không nhìn được chạy tới bên miệng.

Giang Tân cảm thấy mí mắt của mình như có hai khối chì nặng kéo xuống, cực kỳ trầm trọng.

Hắn buông bức vẽ, đầu gật gật, dù vẫn lo lắng muốn nhanh chóng trả đồng bút và tranh này về chỗ cha mình nhưng thân thể lúc này đã không nghe sai bảo nữa.

Đầu hắn rũ xuống, đè lên cánh tay nặng nề ngủ.

Lúc con người ta mệt mỏi sẽ ngủ cực kỳ thom ngọt, cho nên lúc nghe thấy có người gọi tên mình Giang Tân chưa thể lập tức tỉnh mộng được.

Ở trong mộng, hắn lôi kéo tay cha đi tới hoàng cung, nơi đó mọi người đều xinh đẹp.

Hắn đã thấy những bức họa vẽ cảnh sinh hoạt trong cung của các họa sư khác.

Không ngờ lúc thấy cảnh thật thì lại phát hiện điệu bộ của những người này còn đẹp hơn trong tranh, quần là áo lụa, mắt phượng mày ngài, má ngọc môi đào giống như tiên nữ trên trời.

Giữa một đám mỹ nhân có một bà lão ngồi ngay ngắn, mặt dài, làn da trắng nõn, so với những nữ nhân trẻ tuổi chung quanh thì bà ta còn trắng hơn.

Khóe miệng bà ta có một nốt ruồi đen, bộ dạng không gian tự uy.

(Ebooktruyen.net) Giang Tân biết người kia chính là Thái Hậu, cho nên hấn vội kéo Giang Sam quỳ xuống vái ba cái rồi run rẩy nói "Thái Hậu vạn phúc" và không dám ngẩng đầu lên nữa.

"Người chính là Giang Tân? Những bức vẽ này đều là của người vẽ ư?" Hấn nghe thấy giọng lão thái hậu thì trong lúc nhất thời cực kỳ mê mang: Sao bà ta biết tranh này là mình vẽ, chuyện này rõ ràng cha hấn còn chẳng biết.

Nhưng ở trước mặt Thái Hậu mà dám nói dối vậy chính là tội rơi đầu.

Sợ với mặt mũi của Giang Sam thì cái nào nặng hơn cái nào nhẹ hơn hấn vẫn hiểu rõ.

Vì thế lòng hấn nảy lên, dập đầu trên mặt đất mấy cái nói, "Thái Hậu thứ tội, Thái Hậu thứ tội, tranh này đúng là do tiểu nhân làm, cha tiểu nhân hoàn toàn không biết gì, mong Thái Hậu có phạt thì phạt mình tiểu nhân thôi....."

"Giang Tân."

"Có." Hấn lên tiếng, cùng lúc đó lại thấy mặt đất quay cuồng bốc lên một mảnh sương mù màu trắng, giống như bọt sóng trên mặt biển.

"Giang Tân."

Giọng nói kia lại vang lên, là mộng sao? Nhất định đúng vậy, hiện tại rốt cuộc hấn cũng tỉnh mộng và mở to hai mắt thì thấy mình vẫn ở trong nhà, mọi chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

"Giang Tân."

Giang Tân tốn hết sức lực mới mở được mắt ra, vốn hấn tưởng mình sẽ nhìn thấy ngọn nến và đám tranh tết trái đầy trên bàn nhưng hấn sai rồi.

Hấn thấy một bà lão đỉnh đầu búi tóc hai bên buộc dây tơ hồng, trên người mặc một cái áo dài trắng lệ nhiều màu, chân đi đôi giày đen mũi nhọn nhọn rũ xuống dưới.

Là bà lão trên tranh tết, là bà lão hấn tự tay vẽ.

Nhưng hiện tại bà ta không phải người trong tranh mà bà ta là người sống.

Cả người bà ta bay lơ lửng trên thân thể hắn, cách hắn chưa tới hai thước.

"Giang Tân." Đôi môi được tô đẹp tươi kia giật giật nhưng cái miệng khô quắt cũng không xứng với màu đỏ tươi ấy.

Hàm răng rụng khắp khênh lộ ra khiến Giang Tân nhìn không được run một cái thiếu chút nữa là hét to.

"Sao ngươi lại sống?" Hắn buột miệng thốt ra những lời muốn hỏi nhất. Bà lão không trả lời, Giang Tân vừa định hỏi lại thì trong lòng bỗng nhiên có ý nghĩ xẹt qua.

Hắn nhìn thấy giữa mày bà lão hơi đỏ, vừa nhìn thì chỉ thấy to như một đầu kim, nhưng nó nhanh chóng lan ra thành một giọt máu.

Chương 234: 234: Đinh Gỗ

Giang Tân ngây ngẩn cả người, hấn trơ mắt nhìn giọt máu kia càng ngày càng to, mắt thấy sắp nhỏ xuống dưới đến nơi rồi.

Nhưng lúc nó sắp rơi xuống thì bên trên lại bỗng mọc ra một cái đinh. Đó là một cái đinh gỗ, dài chừng nửa thước đâm thẳng giữa mày bà lão kia.

Giang Tân kinh hãi há mồm kêu ra tiếng nhưng đúng là lúc này cái đinh lại rơi xuống dưới đậu trên tóc hấn.

Giang Tân run run, ngược mắt nhìn bà lão và phát hiện bà ta đang nhìn chằm chằm mình cười.

Nụ cười ấy không hề ngây thơ vô tư như trẻ con, bà ta hé đôi môi khô quắt, đôi mắt trợn to, hốc mắt lõm xuống.

Hai tròng mắt vẫn đục vàng kia nhô lên giống như sắp lọt ra ngoài. Cùng lúc đó giữa mày của bà ta, chỗ bị đinh gỗ xuyên qua bỗng có máu tươi "xôn xao" phun ra ngoài xối đầy đầu đầy cổ Giang Tân, đến cái miệng không kịp khép lại của hấn cũng bị rót đầy máu.
"Khánh khách..... Khánh khách....."
Đên tai truyền đến tiếng động không biết là khóc hay cười, trống rỗng vang vọng thật lâu.

Hấn và bà ta giống như bị vòng trong một không gian cực nhỏ, kín không khe hở, bị vây chặt.

Giang Tân ngậm một mồm máu, khóc cũng chẳng khóc được, chỉ có thể duỗi tay sờ soạng bên cạnh.

Hắn không biết thế này là thế nào, càng không biết đây là mộng hay thật, mãi tới khi ngón tay chạm vào một thứ cứng rắn.

Hắn hít một hơi.....

Quan tài, hắn và bà ta đều bị nhốt trong một cái quan tài.....

"A."

Một tiếng thét chói tai rớt cuộc cũng phát ra từ miệng Giang Tân.

Mọi thứ trước mắt hắn đều trở nên mơ hồ, cả người bà lão kịch liệt rung động, tay áo rũ xuống phát qua mặt hắn.

Cổ tay áo kia mang theo mùi hôi thối khiến Giang Tân cảm thấy ghê tởm.

Quan tài vẫn đang rung lắc giống như đang lơ lửng trong một đám mây.

Hắn và bà ta lúc cao lúc thấp, lúc lên lúc xuống, không thể tự chủ.

"Tân nhi, Tân nhi."

Tiếng Giang Sam xuyên qua tầng tầng núi non trùng điệp, rớt cuộc cũng chui vào tai Giang Tân.

Hắn "Ách" một tiếng và tỉnh dậy khỏi giấc mộng đáng sợ kia.

"Cha," hắn run run, cả người đều là mồ hôi lạnh nhưng vẫn theo bản năng bảo vệ những bức vẽ dưới tay.

Hắn sợ cha phát hiện ra bí mật của mình.

Cũng may Giang Sam cũng không để ý đồng tranh kia mà chỉ cho rằng hôm nay hắn muốn đi đưa bản vẽ nên mới lấy tới chọn.

"Đã giờ nào rồi sao con còn ngủ? Không phải cần đưa bức vẽ cho Trương công công ư? Mau, đi rửa mặt rồi qua đó đi, chớ để hỏng việc."

Giang Sam nói xong là đi ra ngoài, Giang Tân thì thở nhẹ một hơi và chậm rãi dịch tay: May vừa rồi hắn đề lên bức vẽ này nên Giang Sam không nhìn thấy nó.

Hắn cắn môi, ánh mắt lại đối diện với bà lão trong tranh, bà ta vẫn mang bộ dạng hiền từ miệng tươi cười kia.

Bất kỳ ai nhìn đều sẽ thích bà ta, chẳng qua bộ dạng bà ta vừa rồi ở trong mộng quả thực âm trầm đáng sợ.

Hắn sợ tới độ đến giờ còn cảm thấy tay chân tê dại, phía sau lưng lạnh ngắt.

Giang Tân dùng sức nuốt nước miếng, cảm xúc vẽ đứng dậy đi tới mép giường nhét nó xuống dưới gầm giường, chòng lên đồng bức vẽ bỏ đi: Mặc kệ đây là mơ hay chuyện thế nào thì hắn cũng không muốn mang bức tranh tết này qua.

Đây là đồ đưa cho trong cung, không thể có nửa điểm sai sót.

Hắn hạ quyết tâm, lại lần nữa trở lại trước bàn sắp xếp lại đồng tranh và dùng một tờ giấy bọc lại.

Hắn nghe lời Giang Sam đi rửa mặt rồi cầm đồng tranh tới khách điểm.

Trương Diệu Trung không ở khách điểm, từ sớm ông ta đã mang theo người ra ngoài chọn mua đồ.

Giang Tân cảm thấy hơi mát mát, nghĩ chắc hôm qua vị công công kia chỉ nói thế thôi chứ không để tranh tết của hắn ở trong lòng.

Vì thế hắn rầu rĩ leo cầu thang đi xuống.

Hiện tại vẫn là buổi sáng, khách điểm còn chưa mở cửa nên chẳng có một vị khách nào.

(Ebooktruyen.net) Tia nắng ban mai chiếu vào từng mặt bàn được lau sạch sẽ, chiếu ra ánh sáng xinh đẹp.

Giang Tân đi tới ngồi cạnh một cái bàn, một tay chống cằm thở dài, một tay khác thường thức dây buộc trên giấy, xoa xoa nắn nắn.

"Tuổi còn nhỏ mà đã thở ngắn than dài, người chỉ là đứa nhỏ choai choai mà lại có tâm sự chắc?"

Đột nhiên có giọng nói vang lên từ dưới bàn hù Giang Tân nhảy dựng.

Hắn vừa nhìn lại thì thấy ghé đôi diện có một người.

Người này hắn đã gặp, đúng là vị cô nương đi cùng Triệu đại nhân.

Lúc này nàng ta đang xoa mắt, vẻ mặt nhập nhèm, hiển nhiên là bị hấn đánh thức.

"Khách quan, ngại quá, làm ồn ảnh hưởng tới ngài à?" Giang Tân vừa đứng lên nhận lỗi vừa sinh nghi trong lòng.

Sao cô nương này không ngủ trên giường đàn hoàng mà lại cứ muốn ngủ ở một cái băng ghế vừa lạnh vừa cứng nhỉ? Hơn nữa ghế này hẹp như thế, nàng ta không sợ ngã xuống sao?

Giống như nhìn ra nghi vấn trong lòng hấn nên Tang nói: "Mấy ngày không được ngủ ngon, ai biết vừa ngã lưng lên ghế lại ngủ ngon lành.

Khách điếm nhà các người đứng là lạ, chuẩn bị giường nệm ấm áp như thế là cố ý không cho khách ngủ an ổn sao?"

Trời giá rét, giường đệm chuẩn bị ấm áp cũng chẳng sai, lần đầu tiên Giang Tân nghe một lời ngụy biện thế này.

Nhưng hấn không dám cãi mà chỉ hòa theo, "Phải, phải, tiểu nhân sẽ nói một tiếng với chủ quầy đổi cho ngài cái chăn mỏng hơn, như thế ngài có thể nghỉ ngơi tốt."

"Thế thì không cần, dù sao ta cũng sắp đi rồi," Tang xua xua tay với Giang Tân, hai chân tùy tiện xạc trên ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, "Nhóc con, vừa rồi ta liên tục nghe người thở dài, sao mới tí tuổi mà người đã sâu đã cảm thế?"

Giang Tân nghĩ thầm thoát nhìn cô nương này cũng mới 10, 17 tuổi, có hơn hấn bao nhiêu đâu mà sao dám cựa già lên mặt nhỉ? Nhưng miệng hấn đương nhiên sẽ không dám nói thế, một phần vì nàng là khách, hơn nữa cũng không hiểu vì sao hấn luôn cảm thấy trên người nàng này có một cỗ khí thế áp người.

Cái này không thể giải thích, lại cực kỳ nồng đậm làm người ta không dám lỗ mắng.

"Cha ta bán tranh tết, hôm qua Trương công công muốn mua tranh của ông ấy nên hôm nay ta mang tới.

Nhưng Trương công công đã đi ra ngoài....." Giang Tân vâng vâng dạ dạ nói một câu.

"Tranh tết?" Tang hừ một tiếng, "Sẽ không phải là thần tiên gì đó chứ?"

“Ngài biết sao?” Giang Tân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Tang lại thấy hốc mắt nó đỏ lên giống như có ngọn lửa.
Chưa được Giang Tân đồng ý Tang đã mở giấy bao ra lấy một bức vẽ trong đó và nhìn.

Khóe miệng nó mang một nụ cười ngả ngớn, “Nhóc con, người nói xem đám thần tiên này trước khi chưa là thần tiên thì là người ra sao? Mọi người đều là chúng sinh muôn nghìn vẻ, vì sao chỉ có bọn họ tu được thành tiên và hưởng thụ hương khói nhân gian?”

Giang Tân không biết vì sao nàng ta bỗng nhiên hỏi một câu này nhưng cũng chỉ có thể đáp, “Ta không biết, ta nghĩ ngoài thần tiên vốn có trên Thiên Đình thì đại khái đều là người tốt và thiện lương tu được thành tiên.

Ví dụ như Lữ Động Tân chẳng hạn, ông ta bỏ quan trường đi phân phát ân huệ, đem gia tài bạc triệu cho bá tánh, vì thiên hạ mà làm nhiều việc tốt nên mới thành chính quả.”

Chương 235: 235: Chính Tà

“Đáp án này chẳng có tí mớ mẻ nào,” Tang kinh thường mà hừ lạnh một tiếng, “Nhóc con, ta hỏi ngươi, nhiều thần tiên như thế có kẻ nào đọa vào ma đạo hay không, ví dụ như,” nó dừng một chút, ngón tay vẽ vòng trên mặt bàn, “Ví dụ như..... ví dụ như vốn là thượng tiên trên bầu trời nhưng vì nguyên nhân nào đó mà vứt bỏ chính đạo, cam tâm thành ma chẳng hạn?”

Giang Tân sửng sốt, “Cái này thì ta chưa nghe ai nói bao giờ, hẳn người thành tiên đã sớm trải qua rèn luyện, sao có thể dễ dàng đọa vào ma đạo chứ?”

“Nếu hẳn bị oan khuất thật lớn, không nơi để khiếu nại, vậy.....” Nó ngừng câu chuyện bởi vì nó nhớ tới phần lưng máu chảy đầm đìa của hòa thượng, trên đó không có một tác da thịt hoàn hảo, che kín những vết lõm sâu gồ ghề.

Đó là thạch hình, kẻ chịu hình sẽ bị lột quần áo, sau đó người ta sẽ dùng đá ném chết kẻ kia.

Người ném không được ném vào đầu, bởi vì như thế sẽ chết nhanh.

Loại hình phạt tàn nhẫn này là muốn khiến kẻ chịu phạt nhận hết tra tấn và khuất nhục rồi mới chậm rãi chết đi.

Thế nên người ta sẽ ném từ tay chân trước, lại lên đầu gối và khuỷu tay, sau đó tới bụng, cuối cùng mới là đầu.

Nói trắng ra là hình phạt này muốn để người chịu hình chứng kiến bản thân chết dần, cả người thương tích dần dần chồng chất, ngay dưới ánh mắt mọi người, ngay dưới ánh mặt trời.

Toàn bộ quá trình thường sẽ kéo dài liên tục từ sáng sớm tới hoàng hôn, lúc hình phạt kết thúc thì máu thịt kẻ kia đều sẽ thấm vào đất, cả người đều bị ném bẹp, đầu cũng bẹp, óc rơi đầy đất, từ xa nhìn lại giống như một bức vẽ

nhiều màu sắc nét bấy.

Nhưng hòa thượng kia vốn là người đẹp nhường nào.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Tang nhớ tới bộ dạng của hắn: mặt như quan ngọc, mắt như sao sớm, một người như thế lại biến thành một bãi thịt bầy nhầy tanh hôi ai cũng muốn tránh thì dù hắn có hạn, có đọa vào ma đạo cũng là chuyện thường.

Nhưng nó đang nghĩ thì Giang Tân lại mở miệng.

"Hơ, người như vậy vốn tâm thuật bất chính, có thể thành tiên thành thần chỉ là ngẫu nhiên, chớ ngáp phải ruồi thôi.

Theo ta thấy, ma đạo mới là chốn về cuối cùng của hắn, cũng không cần vì hắn mà đáng tiếc." Hắn lo nói đạo lý của chính mình.

"Người nghĩ như thế sao?" Lần đầu tiên Tang nghe thấy cách nói này, trong lòng bỗng nhiên động, giống như có hòn đá đập lên mặt nước bình thản gợn lên từng gợn sóng.

Giang Tân gật đầu, "Con đường tu hành chính là đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, không phải việc làm một lần là xong.

Tuy bọn họ đã thành tiên nhưng cạm bẫy vẫn ở khắp nơi, nếu không qua được khảo nghiệm ắt sẽ bị đánh về nguyên hình."

Tang nhìn Giang Tân, chỉ thấy tên nhóc choai choai này vóc người không cao, cả người cũng đơn bạc, có thể nói là nhỏ gầy nhưng hắn lại có một cỗ sức mạnh người khác không có được.

Đặt biệt là đôi mắt kia của hắn, là mắt một mí, tuy nhỏ nhưng trông mắt lại sáng rực, không phải ánh sáng của sự khôn khéo mà của trí tuệ sâu sắc.

"Tuổi không lớn nhưng trong đầu chứa nhiều thứ nhỉ," Tang đứng lên đuổi người rồi đi tới chỗ thang lầu, "Người ở chỗ này chờ xem, Trương Diệu Trung kia hắn tới tối mới trở về."

"Khách quan, xin dừng một chút."

Giang Tân ở phía sau gọi nó vì thế Tang dừng lại quay đầu hỏi hắn,

"Chuyện gì?"

"Ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện khác, chuyện đọa ma thì ta chưa từng nghe nhưng chuyện ma tu chính đạo thì ta có nghe được vài chuyện."

"Ma..... tu chính đạo ư?" Tang nghe thấy trái tim mình đập "Bùm" một tiếng.

“Đúng vậy, giống như Định Quang Tiên kia cũng chính là ông già thỏ mà dân gian nói.

Ông ta vốn là một đại tướng thủ hạ của Thông Thiên giáo chủ nắm giữ Lục Hồn Phiến nhưng lúc binh của Khương Tử Nha lấy Lâm Đồng quan thì ông ta bỏ tà theo chính, trợ giúp Khương Tử Nha thắng lợi.

Sau đó ông ta được tôn làm Hoan Hi Phật.

Hoặc ví như mọi người đã nghe nhiều tới Tôn Đại Thánh, hẳn vốn là một con yêu hầu phóng đảng khó kiềm chế, trộm đào tiên, trộm rượu thần, đại náo thiên cung nhưng sau làm đồ đệ của Đường Tăng đi theo hắn đến Tây Thiên thỉnh kinh, trải qua chín chín tám mươi một nạn mà tu thành chính quả.”

“Chính quả,” Tang lặp lại, qua thật lâu mới nhẹ giọng lắm bầm, “Nhưng những câu chuyện người kể đâu có thật.”

“Chuyện xưa là chuyện xưa, nhưng người kể chuyện xưa lại thật sự nghiêm túc,” Giang Tân nói xong thì vỗ vỗ ngực mình nói tiếp, “Ta nghĩ phàm là người thực lòng hướng thiện thì ông trời chắc chắn sẽ cho hắn một cơ hội hồi cải làm một người mới.”

Lời này khiến cảm xúc của Tang chảy ào ào, nhưng nó không tiện tỏ thái độ trước mặt một đứa nhỏ nên chỉ có thể che giấu trái tim đang rung động của mình.

Nó quay đầu đi luôn, ai biết lại vừa khéo đâm vào một người đứng sau, là Triệu Tử Mai.

“Người đứng ngay ra đây làm gì?” Tang bị hắn dọa thì đổi nói.

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy chỗ bị nó đụng vào truyền tới đau đớn, nhưng đồng thời cũng khiến hắn tỉnh hồn sau khi nghe thấy những lời Giang Tân nói vừa nãy.

Vì thế hắn xoa bả vai cười nói, “Không có gì, mới vừa rồi ta để Bảo Điền mang cho ngài chút kẹo đường nhưng hắn nói ngài không ở trong phòng nên ta xuống lầu xem.”

“Triệu Tử Mai, sao gần đây người đối tốt với ta thế?” Tang nhìn về phía mấy mảnh kẹo đường đựng trong giấy dầu hắn cầm trong tay và chất vấn.

Đôi mắt nó lúc này lại ngó mặt hấn hỏi, "Lại giống chén anh đào thịt kia hả? Người muốn đánh thức nha đầu kia sao?"

Dứt lời thấy vẻ mặt Triệu Tử Mai ngược ngừng thế là nó lập tức đập lên vai hấn một cái, hơi dùng sức sau đó dấn đến bên tai hấn nói, "Đừng nghĩ ra mấy thứ xấu xa gì đó nữa, cẩn thận ta lột da người đó."

Lời này vốn cực tàn nhẫn, đến Giang Tân cũng bị dọa sợ mà đứng ngây ở kia đi cũng không đi được nhưng Triệu Tử Mai lại không sợ.

Không chỉ không sợ, ngược lại hấn còn cười và chấp tay hành lễ với nó sau đó ôn nhu nói, "Không dám không dám, ta quả thực chỉ cho rằng kẹo đường này làm tốt nên mới muốn đưa cho ngài nếm thử thôi."

Tang hừ lạnh một tiếng đón lấy bao giấy dầu rồi đi lên lầu nhưng lại chợt nghe hấn ở phía sau "hả" một tiếng và lẩm bẩm, "Tranh tết....."

Nó quay đầu, nhìn về phía Triệu Tử Mai và Giang Tân lúc này mang vẻ mặt mê mang, đôi mắt nó híp lại, bên trong chiếu rọi hai tai sáng.

"Tiểu huynh đệ, có thể cho ta xem đồng tranh tết này không?" Triệu Tử Mai đưa mắt ra hiệu cho Tang sau đó dò hỏi ý Giang Tân.

Thấy đứa nhỏ ngây thơ gạt đầu thế là hấn cầm lấy đồng bức vẽ kia và đi tới trước mặt Tang.

Hấn dùng giọng Giang Tân không thể nghe thấy mà nhỏ giọng nói, "Đại thần tiên, cái thứ hôm qua ngài nhìn thấy cao không bằng đầu gối, hơn nữa phụ nhân kia hôm qua cũng mua một bức tranh ở sạp của Giang gia....."

Tang nghe vậy thì vội vàng đoạt lấy đồng tranh trong tay Triệu Tử Mai, cẩn thận xem từng tờ, chớp mũi hít hít ngửi một vòng như một con cún.

"Chẳng có gì cả." Nó nhét trả cho hấn đồng tranh và nhún vai nện bước nhẹ nhàng đi lên lầu.

"Công tử, có chuyện gì thế? Những bức vẽ này không tốt sao?" Giang Tân đi đến bên cạnh Triệu Tử Mai, trong ánh mắt đều là mê mang.

"Chúng rất tốt," Triệu Tử Mai nhẹ giọng đáp một câu, trên mặt vốn là biểu tình khản trương nay cũng buông lỏng.

Hấn nhìn về phía Giang Tân, hơi hơi mỉm cười nói, "Chẳng qua ta nghĩ thứ này hấn không phải bút tích của cha người."

Chương 236: 236: Đồng Lòng

Giang Tân bị hấn vạch trần tâm sự thì lập tức kinh hãi, tròng mắt xoay mấy vòng mới hạ giọng nói, "Đại nhân, việc này tuyệt đối không thể nói với người khác được, nếu cha tiểu nhân biết thì ông ấy sẽ mất hết mặt mũi." Triệu Tử Mai thấy hấn thấp thỏm lo âu thì vội an ủi, "Người yên tâm, ta sẽ không nói cho ai, nhưng người tài hoa hơn người, cần gì phải giấu diếm?" Giang Tân vò đầu, cười khổ hai tiếng và nói, "Việc này nói ra thì dài, nhưng đại nhân, phiền ngài đưa chồng tranh tết này cho Trương công công.

Tiểu nhân không dám nhờ người khác, nhưng nếu đưa cho ngài thì tiểu nhân yên tâm."

Triệu Tử Mai hơi nghi hoặc, "Người không ở đây chờ ông ta sao? Nếu chuyện này thuận lợi thì sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ khởi hành, chúng ta cũng đi theo luôn."

"Hôm nay tiểu nhân muốn tới họa viện, cũng đã xin chương quỳ nghỉ rồi," Giang Tân vừa nói vừa nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài và thấy nắng mai đã nhạt đi, một vầng thái dương màu đỏ nảy lên ở phía đông.

Hấn vội vàng đi ra ngoài, miệng vẫn nói với Triệu Tử Mai, "Đại nhân, tiểu nhân quả thực vội vàng, chuyện tranh tết phải làm phiền ngài rồi."

Một ngày này Giang Tân đều thấy lòng mình bồn chồn, không biết vì giấc mộng quái dị đêm qua hay vì phải vẽ tranh suốt đêm mà cả người hấn mệt mỏi quá mức.

Đám họa sư của họa viện thấy tinh thần hấn uể oải, vẽ cũng không bằng bình thường thì sôi nổi thò qua hỏi hấn làm sao vậy.

Giang Tân nhớ tới giấc mộng tối qua thế là hỏi một vị họa sư tuổi lớn nhất trong đó, "Tiên sinh, ngài kiến thức rộng rãi, học trò có chút chuyện muốn hỏi ngài.

Vào năm kia con và phụ thân tới Dương Châu có tới thăm một cửa hàng và gặp một bức tranh tết.

Người trong bức vẽ là một bà lão tuổi đã cao, nhưng trang điểm lại giống một tiểu cô nương, mặc quần áo hoa, trên đầu chải tóc hai bên.....”
Ai biết hẳn còn chưa dứt lời họa sư già đã cười nói, “Tranh tết cũng không phải cái gì khó lường, khi ta còn nhỏ cũng từng thấy.

Đúng rồi, ta vốn là người Dương Châu, con hỏi ta là đúng rồi đó.”
Giang Tân ném bút vẽ xuống và mừng rỡ ngẩng đầu hỏi, “Tiên sinh, vậy bà lão kia là thần thánh phương nào?”
Họa sư già cười nói, “Thần tiên thì cũng không phải, nhưng nếu không có bà ấy thì mấy ngày nữa con cũng chẳng có tiền mừng tuổi đâu.”
Giang Tân nhíu mày, “Đây là ý gì?”
Họa sư già vuốt râu giải thích, “Không có bà ấy thì còn ai ăn tết nữa?”
Nói tới đây ông ấy đứng dậy chấp bút vẽ tùy tiện vài nét đã ra một con rắn dài, “Nhìn thấy con rắn này không? Nó chính là niên, là niên thú.”
Thời cổ trong biển có một con quái thú gọi là ‘niên’, nó có bộ dạng cực kỳ xấu xí, chiều cao ba trượng, miệng như chậu lớn, từ đầu tới chân toàn là vẩy chổng ngược giống như một con rắn to.
Niên thú thích ăn người, nghe nói nó đặc biệt thích ăn đầu người, giống như chúng ta cắn hạt dẻ vậy, cắn giòn rụm một cái lại một cái.

(Hãy đọc thử Nhiệt độ cơ thể ác ma của trang Rừng Hồ Phách) Mỗi khi đến đêm tối không có ánh trăng là nó lại chui ra khỏi biển và ăn người.

Mỗi lần nó ăn đều quét sạch cả một nhà, người lớn hay trẻ nhỏ và cả súc vật đều không thoát, cũng chẳng còn thứ gì sống.

Mọi người cực kỳ sợ hãi con hung thú này thế nên vừa tới đêm tối không trăng là mọi nhà đều đóng chặt cửa, cẩn thận tránh không trở thành đồ ăn trong bụng nó.

Thậm chí vì tránh né sự quấy nhiễu của nó nên bọn họ còn mang cả gia đình trốn tránh ra ngoài, rời quê không dám trở về.

Nhưng niên thú hung ác vẫn xông vào nhà dân bắt người ăn khiến các thôn dân hoảng loạn và không biết phải làm sao.

Trong thôn có một bà lão hơn 70 tuổi, dưới gôi không con lại ở góa nhiều

năm.

Vì bà ta làm người lương thiện cho nên được hương thân quê nhà cực kỳ quan tâm.

Một ngày này bà ta thấy thôn dân lại vì chuyện niên thú mà lo lắng sốt ruột, bàn bạc muốn chuyển khỏi đây thế là mới đứng ra nói với mọi người: "Niên có thể ăn nhiều người như vậy là bởi vì mọi người đều sợ nó.

Nếu chúng ta đoàn kết lại, chuẩn bị tốt vũ khí thì chờ nó tới gần mọi người đồng lòng nhất định có thể tiêu diệt nó."

Mọi người đều nói: "Đâu có dễ như ngài nói, chúng ta đã bị nó hành hạ nhiều năm, nếu có thể đối phó được thì sao không sớm dùng đi?"

Bà lão kia nghe thế thì vui vẻ cười nói, "Hôm qua ta mơ một giấc, trong đó có lão thần tiên nói với ta niên thú sợ nhất là ánh lửa và tiếng vang.

Ta trái lo phải nghĩ và thấy không bằng chúng ta ném thanh trúc vào chảo dầu nóng, chờ niên thú tới gần thì đốt lửa lên cho chúng nổ.

Những người khác thì gõ vang chiêng trống, nhân lúc nó chấn kinh sẽ chém chết nó, vĩnh tuyệt hậu hoạn."

Mọi người nghe nói có thần tiên chỉ điểm thì lập tức tin, nhưng bà lão kia lại nói tiếp, "Thần tiên nói tiếng động và ánh lửa là phần tiếp theo, muốn chiến thắng niên thú thì cần một thứ quan trọng nhất."

Mọi người vội hỏi là cái gì thế là bà lão kia nghiêm mặt nói, "Phải đồng lòng, một mũi tên dễ gãy, 10 mũi tên khó bẻ, con yêu quái hoành hành ngàn năm kia chỉ có thể bị tiêu diệt khi vạn người đồng lòng."

Mọi người nghe xong thì cực kỳ tán thành, lập tức phân ra hành động, chuẩn bị mọi thứ chờ niên thú tới.

Một đêm nay đúng lúc vào đông trời giá rét, bầu trời không có ánh trăng, ngay cả ngôi sao cũng như sợ hãi mà trốn vào tầng mây đen.

Quả nhiên sau nửa đêm niên thú lại bò ra từ biển, mang theo gió tanh nơi ấy thổi tới thôn làng.

Nó nhìn quanh, nhắm chuẩn một hộ gia đình định xông vào, nhưng đúng lúc này bên cạnh chợt vang lên một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó chiêng

trông vang lên, tựa sấm sét mãi không dứt.

Niên thú thấy bốn phương tám hướng có thôn dân giơ đuốc, vác gậy gỗ và đao.

Bọn họ lớn tiếng gào lên và vọt về phía nó, trong mắt mỗi người là ngọn lửa báo thù thiêu đốt, giống như rừng lửa.

Nhưng tuy nó bị chấn kinh lại vẫn kiêu ngạo.

Hơn nữa những người này ngày thường thấy nó là hồn vía lên mây nên nó không để bọn họ có cơ hội ở trước mặt nó cuồng vọng.

Lúc này nó vung đuôi, lập tức quét về đám người, lại mở cái miệng to như chậu máu ra nhắm ngay người đầu tiên mà cắn xuống.

Thấy người kia nháy mắt đầu mình hai nơi thế là các thôn dân bị dọa ngay người, sau một tiếng kinh hô khí thế của bọn họ tức khắc yếu đi nhiều.

Thậm chí còn có kẻ ném cả cây đuốc đi mà chạy nhưng lại bị niên thú cắn một ngụm chết tươi.

Tình thế đột ngột thay đổi, một bên là một con hung thú người cao ba trượng đang thẹn quá thành giận mà tấn công xung quanh, một bên là đám thôn dân đã hoàn toàn kinh hoàng.

Không có phòng vệ nên mắt thấy đám thôn dân sắp mất mạng tới nơi.

Đúng lúc ngập tràn nguy ngập này thì một bà lão đi ra từ phía sau, trong tay bà ta không có vũ khí, chỉ có một cây gậy chống để đi đường.

"Con giun già khôn kiếp kia, người làm nhiều việc ác sớm đã chọc Thiên Đình tức giận.

Hôm nay chính là ngày ngươi nhận lấy cái chết." Giọng bà lão tuy già nua nhưng bên trong lại ẩn chứa sức mạnh không thể bỏ qua.

Bà ta nhìn thẳng con xà quái, không hề sợ hãi.

Chương 237: 237: Tranh Tết Bà Bà

Niên thú bị lời bà lão kia nói chọc giận, cả người nó dựng thẳng tắp, miệng phun lưỡi đỏ lửa, cái đầu hình tam giác hơi rũ xuống nhắm ngay đầu bà lão. Thân thể con quái thú đột nhiên hạ xuống mang theo một cơn gió ào ào, nhưng bà lão kia lại né tránh, bà ta chống quái trượng chạy về phía trước, không những không hoảng loạn mà ngược lại hết sức linh hoạt.

Đám người tránh ra nhường đường cho bà ấy, mà bà lão cũng chạy theo con đường đó, nện bước nhẹ nhàng, giống như..... một vị tiểu cô nương chưa thành niên.

Niên thú đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bà ta, cả thân thể ngấm đen của nó chạy đuổi theo, cái đuôi quét trái phải cả kinh đám thôn dân khiến bọn họ sôi nổi lùi lại.

Hai bên cứ thế chạy đuổi trong chốc lát, mắt thấy niên thú sắp đuổi tới nơi thì bà lão lại bỗng nhiên đứng yên bất động và xoay người nhìn về phía sau.

Bà ta cười, khoe mắt đuôi lông mày tràn đầy vui sướng nói, “Lão cá chạch, hôm nay chính là ngày ngươi phải chết.”

Niên thú giận dữ, “Tê tê” kêu và đánh tới, nhưng cả người nó mới dịch được nửa tác lại cảm thấy mặt đất bên dưới rung động, ngay sau đó mặt đất nứt ra một khe hở rộng ba thước, giống như một cái miệng cười.

Nó chưa kịp tự hỏi thì hòn đá hai bên sườn đã vỡ vụn, nó nghe được một tiếng “Răng rắc” vang lên sau đó cả người chột nhẹ và rơi xuống dưới.

Đây là một cái hố sâu được người ta đào sẵn và lấp lại đánh lừa.

Cái hố ở đây chờ kết thúc tính mạng của nó.

Niên thú rơi xuống hố sâu phủ kín ống trúc thì kinh hoàng, sau đó chột nghe bên trên truyền tới một tiếng “đốt”.

Tiếp theo đó vô số cây đuốc từ trên trời giáng xuống khiến đồng ống trúc đứng đầy dầu kia nổ bang bang như sét đánh, lửa bốc tận trời.

Hố sâu biến thành biển lửa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái đuôi của Niên thú lắc lư giãy giụa trong ánh lửa, đến cuối cùng nó sụp xuống hòa vào ánh lửa đỏ rực kia.

"Bà lão kia cứ vậy giết chết niên thú, tuy chúng ta không biết tên bà ấy nhưng từ đây đêm đông dài nhất, tối tăm không có bóng trăng kia được gọi là 'niên'."

Mỗi năm tới ngày này mọi người đều sẽ châm pháo trúc để tưởng nhớ bà lão đã đánh bại niên thú.

Người đời sau vẽ bộ dạng bà ấy thành tranh tết và dán trong nhà với mong muốn gia trạch được an khang.

Đó là nguồn gốc của bức tranh tết người nói."

Họa sư già nói xong thì Giang Tân ngưng thần suy nghĩ, sau một lúc lâu mới ngáp ngừng đáp, "Nhưng truyền thuyết con nghe được lại không giống thế....."

"Người được nghe kể về một vị thần tiên râu tóc hoa râm và chính người đó đã ra tay cứu giúp, xua đuổi niên thú có phải không?" Họa sư già ha ha cười, "Nhưng ta vẫn thích truyền thuyết ở chỗ chúng ta hơn, bởi vì làm gì có nhiều thần tiên như thế."

Nếu phàm nhân gặp nạn mà có thể được thần tiên ra tay cứu giúp thì không phải quá dễ dàng ư? Theo ta thấy truyền thuyết này không chắc đã là thật nhưng đạo lý này lại là thật.

Nhiều người cùng nâng thì dễ nổi, nhân lực thắng thiên."

Ông ta nói cực kỳ có đạo lý, nhưng trong lòng Giang Tân lại nghĩ một chuyện khác, "Bà lão kia nhất định là người tốt đúng không?"

Họa sư già nói nửa ngày nên đã sớm khát nước.

Ông ta vừa tìm nước vừa không hề để ý mà đáp lại một câu, "Đây đúng là lời nói ngốc nghếch của đứa nhỏ, đã được vẽ thành thần tiên và được người ta tế bái thì sao có thể là người ác được?"

Giang Tân suy tư trong chốc lát, rốt cuộc trong lòng cũng thoải mái hơn.

Hắn không nhịn được chuyển từ lo lắng sang vui vẻ, miệng cười nói, "Đúng rồi, xem ra đó chỉ là con suy nghĩ nhiều rồi nằm mộng thôi."

Tảng đá lớn trong lòng được nhắc lên nên tâm tư của hắn lại tập trung vào việc vẽ tranh.

Đây là lần đầu tiên hắn vẽ sĩ nữ đồ, cực kỳ tốn công nhưng Giang Tân lại làm rất tốt: Bút vẽ tinh xảo, sắc màu văn nhã, mực mịn, tạo hình sinh động.

Sĩ nữ trong bức vẽ của hắn dáng người thon dài, búi tóc cao cao, vành tai mang ngọc, trên người là áo dài, tay trái cầm một quyển trục, khuỷu tay phải chống trên bàn.

Dáng người nàng ta tuyệt đẹp, dưới chân còn có một con mèo trắng tinh không lẫn sợi lông màu khác.

Nhưng bức vẽ này quá mất công, đặc biệt còn phải vẽ cả nhà cửa và đồ bài trí.

Thế nên mới chỉ vẽ được hơn nửa thì sắc trời đã đen như mực, chờ hoàn thành xong thì Giang Tân cũng cực kỳ mệt mỏi, dứt khoát ngủ lại họa viện luôn.

Sáng sớm ngày hôm sau hắn mới về nhà, vừa bước vào cửa hắn đã thấy Giang Sam đứng ở trong viện, trên người cũng không mặc thêm áo khoác mà cứ ngơ ngẩn đứng.

(Ebooktruyen.net) Giang Tân sinh nghi, vội đi qua nhưng ai biết cha hắn nghe tiếng bước chân nên đã xoay người nhìn chằm chằm hắn nửa ngày sau đó mới nhếch miệng cười khỏ.

"Cha....."

"Tôi hôm qua Trương công công phái thủ hạ tới nhà chúng ta lấy tranh."

Giang Tân sững sốt, "Con đã đưa tranh tét cho bọn họ rồi sao lại còn tới nhà lấy nữa?"

Giang Sam nhìn hắn, đôi mắt chớp động vài cái, "Người nọ nói Trương công công vừa thấy bức vẽ của con đã thích nên mới phái người tới hỏi còn tranh khác hay không để ông ta cùng mang theo luôn." Nói xong hắn hất cằm về phía phòng chính và nói, "Bọn họ để lại hai mươi lượng bạc, đủ cho

chúng ta dùng một năm.”

Giang Tân cực kỳ vui mừng, “Thật tốt quá.....” Nhưng nói xong hắn lại đột nhiên cả kinh, “Con..... Con vẽ ư? Là cha, cha vẽ mới đúng.....”

“Đã tới lúc này con còn muốn gạt ta,” Giang Sam không hề nhìn vào mắt con trai bởi vì ông ta sợ mất mát trong mắt mình lộ ra và bị Giang Tân phát hiện.

Để lộ mềm yếu trước mặt con trai thì có thể ông ta sẽ trở thành người cha hèn nhất trên đời này.

Ông ta không vui nói, “Ta vào phòng con tìm mới phát hiện đồng tranh vẽ dưới giường.

Trong một chồng tranh tết con đưa chỉ có một tờ con vẽ và còn lại đều là của ta.

Mà cố tình là người kia cũng chỉ nhìn trúng tờ con vẽ.....”

“Không phải, con.....” Giang Tân gấp đến độ mặt đỏ bừng, muốn giải thích nhưng lại bị Giang Sam đánh gãy.

“Rất tốt, con có tài hoa như thế là rất tốt, chẳng qua con không nên gạt ta, Tân nhi.” Nói xong lời cuối cùng hắn giống như không biết phải nói thế nào nữa nên chỉ ngượng ngùng cười rồi cắn môi đi vào trong phòng.

Giang Tân muốn gọi hắn lại nhưng nhất thời không biết nên nói cái gì mà chỉ có thể đứng tại chỗ, hận chính mình lúc ấy không dứt khoát ném toàn bộ đồng tranh kia đi.

Hiện tại người ta đến tận cửa lại chọn tranh mình vẽ và bỏ lại đồng tranh của Giang Sam, đây không phải vả mặt cha hắn sao?

Bức họa của hắn vẽ.

Lòng Giang Tân đột nhiên nảy lên: Bức họa hắn vẽ không phải tranh tết bà bà ư? Hắn sợ bức họa kia có cổ quái nên đã để nó lại.

Phía sau truyền đến tiếng quạt kêu, nghẹn ngào giòn vang khiến Giang Tân sợ tới mức run rẩy, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

Sẽ không có việc gì, hắn mặc niệm trong lòng, đó chỉ là một bức tranh tết mà thôi, hiện tại hắn đã biết lai lịch của bà lão kia thì càng không cần tự

mình dọa mình.

Tuy nghĩ thế nhưng lòng hấn lại trước sau cảm thấy khó chịu, giống như có mây đen ụp xuống ngọt ngọt khiến hấn khó thở.

Chương 238: 238: Quỷ Trượng

Ra khỏi thành đường dễ đi hơn nhiều, một con đường lớn bằng phẳng nối với linh sơn, đi nửa ngày là tới.

Nhưng vào núi rồi lại có biến đổi bất ngờ, vách núi cao vút, một bên là vách đá như đao chém, một bên là vực sâu không thấy đáy, trên đường còn thường có những tảng đá lớn chặn ngang nên xa phu không dám đi quá nhanh sợ không cẩn thận sẽ rơi xuống vực.

Chuyện ngoài xe Trương Diệu Trung một mực mặc kệ, hiện giờ ông ta đang ngồi trong thùng xe ấm áp, lòng tràn đầy vui mừng cầm một bức tranh tết trong tay tinh tế thưởng thức.

Ông ta không nghĩ vào ngày cuối cùng này ông ta lại tìm được bảo bối.

Mấy bức tranh lúc trước cũng không có gì, dù đều tốt nhưng không bằng bức này.

Đây là bức vẽ lấy về từ Giang gia ngày hôm qua và khiến ông ta cực kỳ hài lòng.

Bởi vì ông ta từng nghe Thái Hậu nhắc tới một bức tranh tết như thế, cơ bản giống y hệt bức vẽ ông ta đang cầm trong tay: Một bà lão gương mặt hiền từ nhưng lại trang điểm như một cô nương nhẹ nhàng, thoát nhìn thực đáng yêu.

Ông ta nhớ rõ lúc ấy Thái Hậu nói thế này: Đừng nhìn ta hiện tại lớn tuổi, đi hai bước đều phải có người đỡ nhưng lúc ta còn trẻ rất bướng bỉnh, có rảnh rỗi là sẽ ra ngoài cửa chơi đùa.

Người trong nhà căn bản không quản được ta.

Sau này có một năm vào lễ trừ tịch ta đi ra ngoài tới tận lúc giao thừa

cũng chưa về.

Cha phạt ta và cũng muốn để ta an ổn ở trong nhà mấy ngày nên để ta so vẽ tranh tết.

Ông ấy nói, Hạnh Nhi, người và đệ đệ Quế Vinh của người cùng vẽ, ai vẽ đẹp hơn thì sẽ có trái cây để ăn, cũng có thể theo ta đi gặp thân thích.

Còn kẻ vẽ không tốt thì chỉ có thể ở nhà, không được đi đâu.

Lúc ấy đệ đệ đã học vẽ với tiên sinh mấy năm nên kỹ thuật đương nhiên cao siêu hơn ta nhiều, nhưng các người đoán xem thế nào? Lần thi đấu đó ta đã thắng.

Ta nhớ rõ bức tranh tết kia vẽ một bà lão, đúng, tuổi tác bà ta cũng xấp xỉ ta bây giờ, khóe miệng khóe mắt đều mang theo tươi cười.

Lúc cười trên mặt bà ta toàn nếp nhăn, nhìn qua là bộ dạng lão ngoan đồng, đúng là khiến người ta yêu thích.

Bà ta mặc cũng đẹp, hồng tím đan xen, bên trên còn có thêu hoa không giống đám tranh vẽ hoàng thượng thích, toàn vàng với xám.

Ta thường nói mình lớn lên nơi phố phường, không thích mấy thứ màu sắc nhạt nhẽo này.

Bởi vì từ nhỏ ta đã xem quen những thứ hoa thắm liêu xanh, dù tục khí nhưng may mắn.

Nói gì đi nữa thì Quế Vinh cũng cực kỳ tự tin cùng ta tự thí, một cuộc thì hẳn biết về còn ta đến cầm bút cũng không thuận thực.

Hắn cho rằng ta nhất định sẽ không thắng được, nhưng kết quả ta lại thắng.

Quế Vinh vẽ được một nửa thì khóc, ngón tay chỉ tranh tết nói bà lão trong bức tranh vẫn luôn lườm nó đến độ nó không dám vẽ tiếp nữa.

Mà ta thì ngược lại, chỉ thấy bà lão đang tươi cười.

Đó không phải nụ cười vốn luôn có trong tranh tết mà khóe miệng bà ta

đang động, rất nhỏ nhưng ta thấy được.

Bởi vì nó vừa động thì nếp nhăn trên mặt bà ta cũng nhẹ nhàng động đậy, ta đương nhiên là thấy hết.

Có phải các người thấy kinh ngạc hay không? Người trong tranh thì làm sao mà động được? Nhưng thật đó, ta quả thực đã thấy nên mới luôn nhớ rõ đến giờ cũng chưa quên.

Ta không hề sợ, từ nhỏ lá gan của ta đã lớn hơn Quế Vinh nhiều, huống chi, bà lão kia cười hiền từ như thế nên ta biết nếu bà ta là thần tiên thì hẳn là tới giúp ta.

Quả nhiên ta thắng Quế Vinh nên được ăn trái cây và cùng cha đi thăm thân thích.

Cha ta cảm thấy rất kỳ quái, một kẻ chưa từng cầm bút vẽ như ta sao lại có thể vẽ ra một bức họa bộ dạng sinh động như thật như thế chứ? Cũng chính vì việc này mà con mắt của ông ấy nhìn ta cũng thay đổi, còn để ta đi theo Quế Vinh đọc sách biết chữ.

Ta thường nghĩ nếu không có vị thần tiên kia thì có lẽ không có ta của hiện tại.

Trương Diệu Trung còn nhớ rõ biểu tình của Thái Hậu khi nói đến việc này.

Bà ta mang theo vài phần đặc ý, hai con mắt chứa đầy ánh sáng vì thế mấy người bọn họ đều không ngừng đi lên nịnh nọt bà ta.

Bọn họ nói cái gì mà khẳng định thần tiên sớm biết tương lai ngài tôn vinh cỡ nào nên tự nhiên là sẽ giúp ngài.

"Có bức tranh tết này thì năm nay hẳn lão thái hậu sẽ thưởng cho ta nhiều lắm đây." Trương Diệu Trung mơn trớn ngón tay non mịn trên khuôn mặt người trong bức họa, nhưng lúc ngón tay chạm lên giấy vẽ thì lại ngừng.

Cũng thật kỳ quái, bức tranh tết này hình như có ma lực, nếu người nhìn chằm chằm đôi mắt của người trong đó thì giống như sẽ bị đôi mắt tươi cười kia hút vào, dần dần thất thần, lảng lảng không biết bản thân đang ở đâu.

Trương Diệu Trung “A” một tiếng và bật cười sau đó vươn tay nhẹ vỗ lên má mình: Người thấy nhiều người đẹp trong cung rồi sao còn điên đảo vì một lão thái bà chứ? Tuy thế ông ta vẫn vuốt ve ngón tay trên tờ giấy: Cái này sao không giống giấy vẽ, thế nào lại có vẻ giống một tấm da người thật nhỉ? Không non mịn, đương nhiên không bằng đám tiểu cô nương 15-16 tuổi nhưng cũng không thô ráp, hơi co giãn, giống như có hơi ấm, là ấm áp của người sống.

Trương Diệu Trung chỉ thấy trái tim “Lộp bộp” một chút sau đó bỗng nhiên nghĩ tới lời lão thái hậu nói: Quê Vinh nói bà lão kia luôn dùng đôi mắt trùng trùng nhìn hấn, quá dọa người.

Ông ta lại nhìn đôi mắt trong bức vẽ: Không hề, bà ta không hề trùng mắt nhìn mình mà vẫn đang cười, vô cùng ôn hòa vui vẻ giống như vui sướng trên toàn thế gian đều tụ trong khóe mắt của bà ta.

Nhưng ông ta luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, ngực cũng hơi buồn bực giống như bị cái gì đó đè lên, trong giấy lát tâm tình hoàn toàn khác vừa nãy.

Làm sao thế nhỉ? Rốt cuộc không đúng chỗ nào?

Trương Diệu Trung bỗng nhiên hít một hơi: Không phải ngực buồn bực mà là ngực ông ta lúc này thực sự có thứ gì đó cứng rắn lạnh băng đang đè lên.

Xuyên qua tầng tầng quần áo ông ta có thể cảm nhận được hơi lạnh từ thứ đó.

Ông ta cúi đầu thì thấy đó là một cái quả trứng hình trụ chừng 7,8 thước, dày 3,4 tấc.

Bên ngoài quả trứng màu đỏ, gồ ghề lồi lõm, một mặt khác đang tì lên ngực ông ta lại có hình dáng uốn lượn nhìn qua giống mõm của con chim.

Trương Diệu Trung xoa xoa đôi mắt, ông ta không biết vì sao cái quả trứng cũ nát này lại đột nhiên xuất hiện trong xe.

Bởi vì cửa xe không hề mở, cửa sổ xe cũng bị ông ta khóa từ bên trong, vậy chẳng lẽ quả trứng này đột nhiên hiện ra từ không trung ư?

Ông ta vươn tay, chạm rầy sờ lên góc nhọn tì ở ngực mình, bởi vì tới tận đây ông ta cũng không tin đây là thật.

Nhưng ngón tay còn chưa chạm vào nó thì trên quả trứng bỗng xuất hiện một bàn tay khác, da trên mu bàn tay nhăn bèo nhèo, đầy gân xanh,

ngón tay giống cành nho uốn lượn.

Chương 239: 239: Giết Người

Bàn tay kia theo quái trượng bò lên, móng tay cào lên gỗ phát ra tiếng “ken két”.

Trương Diệu Trung bị dọa hét to một tiếng, đám tùy tùng bên ngoài nghe thấy tiếng vội vén rèm vào thăm dò hoảng hốt hỏi ông ta xem có chuyện gì. “Tay.....”

Lúc nói ra chữ này Trương Diệu Trung đột nhiên mở to mắt sau đó ngẩn ra cúi đầu nhìn ngực mình.

Nơi đó chẳng có gì, không có quái trượng cũ nát, đương nhiên cũng không có bàn tay đầy gân xanh kia.

Chỉ có tranh tết văng tứ tung, màu sắc rực rỡ chói mắt dưới ánh mặt trời chiếu từ cửa xe.

Hóa ra ông ta nằm mơ, mới vừa rời xe ngựa lắc lư thế là ông ta cũng ngủ thiếp đi.

Đây chỉ là giấc mộng, nhưng nó cũng quá chân thật và quái dị làm cho ông ta sợ tới nỗi mồ hôi lạnh túa ra.

“Công công, xảy ra chuyện gì thế?” Các tùy tùng thấy mặt ông ta xanh trắng thì vội hỏi thăm.

“Không..... Không có việc gì, ta nằm mơ thôi.” Trương Diệu Trung xua tay với bọn họ ý bảo tiếp tục lên đường.

Rèm cửa được hạ xuống và xe ngựa lại lắc lư chạy về phía trước.

Trương Diệu Trung nhặt đồng tranh rơi đầy đất lên và đặt ở một bên, trong tay cầm bức vẽ bà lão và tự hỏi: Cổ quái ư? Không hề, bà ta vẫn tươi cười thân thiết, bình dị gần gũi như lần đầu tiên ông ta thấy bức vẽ.

Hơn nữa bà ta cũng không cầm cái gì mà gậy gộc, chỉ có một quyển trục

bên trên viết bốn chữ to “Hoà hợp êm thấm”.

Những chữ này dùng để hình dung bộ dáng của bà ta thì đúng là thích hợp.

“Già rồi, ngày thường ngủ không được, hiện tại khó khăn lắm mới ngủ được một lát thì lại toàn nằm mơ linh tinh.”

Trương Diệu Trung vừa lau mồ hôi trên trán vừa cười cười tự giễu sau đó không hề nghĩ nhiều mà đặt bức vẽ trong tay qua một bên.

Ài biết đúng lúc này ông ta lại nghe được tiếng hí của con ngựa kéo xe bên ngoài giống như nó bị hoảng sợ.

Ngay sau đó xe ngựa đong đưa kịch liệt, hai con ngựa kia giống như bị điên mà liều mạng chạy về phía trước giống như muốn hét vang thứ gì đó ra.

“Làm sao vậy?” Trương Diệu Trung thò người ra muốn xóc rèm cửa nhưng thùng xe lắc lư quá kinh, ông ta vươn tay vài lần cũng không tóm được rèm cửa.

Ngược lại ông ta còn ngã từ trên ghé xuống, đầu đập lên vách xe “Cộp” một tiếng.

“Công công, mấy con ngựa này hình như điên rồi, không sao điều khiển được, ngài mau bám chắc.”

Giọng nói mang theo nôn nóng của xa phu truyền tới từ bên ngoài, Trương Diệu Trung duỗi tay tóm lấy cửa sổ xe, cố gắng ổn định thân thể.

Ông ta bỗng nhiên cảm thấy mình là một con thuyền cô độc trên biển rộng, nhấp nhô theo từng con sóng cao thấp.

Vừa nghĩ thế thì bên tai ông ta thực sự vang lên tiếng sóng biển, “Xôn xao..... Xôn xao.....” Sóng kia giống như cuốn lên thật cao sau đó lại rơi ào xuống giống như một bức tường đổ sập.

Cả người Trương Diệu Trung đột nhiên run lên, cổ tuy đã cứng đờ như một khúc gỗ nhưng ông vẫn cố gắng chậm rãi quay đầu.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Ông ta thấy một cây gậy thò ra từ bức tranh tét kia, phần đầu của nó cong cong giống mõm con chim, giống như sẽ mổ người ta bất kỳ lúc nào.

“Người..... Người là.....” Trương Diệu Trung đã chẳng thể kêu lên,

bởi vì bà lão trong bức tranh tết đã trừng mắt hung dữ nhìn ông ta.
Cây gậy giật giật, đột nhiên vọt về phía trước kéo lấy cổ Trương Diệu Trung và kéo ông ta về phía bức tranh tết.

Ông ta đột nhiên không kịp phòng thế lại thêm kinh hách quá độ vì thế chỉ há to miệng nhưng không thể phát ra tiếng, tùy ý để mặc mình bị cây gậy kia kéo chặt.

"Phanh" một tiếng, đầu gối ông ta đụng vào chỗ ngồi trên xe ngựa thế là tốc độ trượt mới ngừng lại.

Lúc này Trương Diệu Trung nhanh chóng dùng hai tay chống lên vách xe, dùng sức cả người kéo về phía sau thoát khỏi kiềm chế của cây gậy. Nhưng cây gậy kia chỉ ngừng một lát lại bắt đầu kéo, sức lần này còn lớn hơn lần trước.

Phiền toái ở chỗ ngực ông ta bị chặn bởi chỗ ngồi còn cổ lại bị cái gậy kéo về phía bức tranh tết.

Trương Diệu Trung cảm thấy da cổ phía sau sắp nứt ra rồi, hơi thở càng ngày càng yếu, chỉ hít vào không có thở ra.

Ông ta mặc cho nước dãi từ khe miệng chảy xuống, giống như một con chó đang đuối đầu xuống không sao ngẩng lên được.

Một khắc cái chết cận kề ông ta lại nhìn thấy đôi mắt trong tranh tết, ông ta thấy nó lồi ra, giống như hai khối thủy tinh ám vàng.

Một tiếng "tách" vang lên, cổ Trương Diệu Trung gãy đôi, cả người ông ta theo đó mềm xuống, tay chân gục hai bên sườn, rớt cuộc không còn sức đấu tranh nữa.

Cây gậy vẫn câu lấy cái cổ bị kéo nên biến thành vừa dài vừa bé của ông ta rồi kéo cả người ông ta về phía trước cuốn vào trong bức tranh tết.

Máu loãng ào ào thấm đẫm tờ giấy.

Hai con ngựa chạy như điên trên con đường núi một đoạn rớt cuộc cũng thoát khỏi còng xe và chạy về phía trước không quay đầu lại.

Xe trượt về phía trước một lúc mới dừng phải một khối đá núi và "Leng

keng” một tiếng trước khi ngừng lại.

Bánh xe cũng bị rụng mất một nửa.

Xa phu đã sớm bỏ xe, hiện tại đang thở hổn hển cùng đám tùy tùng cười ngạ ở phía sau và đuổi tới đây.

“Công công..... Công công.....”

Bọn họ liên thanh kêu nhưng không thấy ai đáp lại thế là mấy người lập tức hoảng sợ vì cho rằng Trương Diệu Trung bị đụng phải và ngất đi.

Cả đám vội vàng chạy về phía xe ngựa, tên tùy tùng đi đầu vội vén màn lên.

Nhưng vừa xúc được một khe nhỏ thì hắn đã thấy một thứ đồ lè chạy ra từ đó.

Thứ kia giống như có chân mà dấn qua quần áo hắn trượt xuống mặt đất lỏn nhổn vun vốt từ bánh xe, để lại vết máu sền sệt.

“Thứ gì đó?” Mọi người cả kinh tản ra, chờ thấy rõ vết máu kia bọn họ lại vội vàng nhìn về phía thùng xe hỏi, “Công công..... Công công đâu?”

“Ông ấy..... Ông ấy..... Không..... Không thấy đâu.....” Tên tùy tùng đang vén rèm xe lấp bắp không rõ, chờ hắn hoàn hồn thì lập tức duỗi tay về phía trước hô to, “Là nó, là cái thứ kia giết chết công công.”

Lời này giống sét đánh từ trên trời, ban đầu mọi người sững sốt sau đó cả đám lập tức quay người lại nhìn về phía trước.

Cái thứ chưa cao tới hai thước kia hiện tại không chạy nữa, nó đứng phía sau mấy con ngựa đang nôn nóng bất an, cả người giống như hơi cuốn về phía bọn họ.

“Đó..... Đó là..... tranh tết ư?”

Không biết là ai nói ra câu này nhưng đám tùy tùng bấy giờ mới nhận ra máu đang dần rút đi trên bức tranh giống bị thứ gì đó hút mất.

Theo màu đỏ tan đi thì hình vẽ cũng lộ ra, đó là một bà lão mặc quần áo hoa, không sai, chính là bức tranh tết bọn họ lấy từ nhà họ Giang hôm qua.

“Tranh tết..... giết..... giết người.....” Qua thật lâu trong đám người mới truyền ra một tiếng run run, cùng lúc đó tấm tranh tết mới vừa hút no máu Trương Diệu Trung lại run lên xuyên qua vó ngựa san sát bay

về phía này.

Chương 240: 240: Bắt Đầu

Tối gần Tết Âm Lịch trong thành cực kỳ náo nhiệt, ánh mặt trời chiếu lên tường đỏ ngói xanh khiến người ta chói mắt.

Dưới bầu trời, từng cửa hiệu đua mái cong như cạnh tranh với ánh nắng, phía dưới là ngựa xe như nước chảy cùng người đi đường tấp nập.

Cả con phố rộng lớn bị chen tràn đầy không có chỗ đặt chân. Nhưng nơi này không ai bực bội vì đường phố chật hẹp, dưới ánh dương ấm áp mỗi người đều mang theo tươi cười.

Mọi người đều tin tưởng vào năm mới và dùng tâm tình vui sướng nghênh đón nó.

Năm sau cũng sẽ đại cát đại lợi, thân thể khoẻ mạnh, mùa màng bội thu. "Bắt đầu" là một khái niệm mang đến cho muôn vàn chúng sinh một loại chờ đợi, mà ý nghĩa của năm mới chính là xoay quanh cái sự bắt đầu này: Vũ trụ ra đời, vạn vật khởi sinh, cuộc sống mới nối tiếp.

Bởi vì có sự khởi đầu nên nhà phú quý có thể dệt hoa trên gấm, kẻ nghèo khổ có thể khổ tận cam lai, trong thiên hạ mọi người đều vui. Đây là ý nghĩa quan trọng nhất của năm mới đối với bá tánh bình dân.

Nhưng không có ai biết cái "bắt đầu" này là dựng lên dựa trên cái gì.

Truyện thuyết có liên quan thì nhiều lắm, có lẽ có người nhớ rõ, nhưng cũng không có ai thực sự để ý, càng không có ai cẩn thận kiểm chứng.

Lịch sử như con sông dài chảy xiết, mà con người thì hay quên, chỉ nguyện ý nhớ những thứ khiến họ vui sướng.

Còn những thứ âm u, bi thương thậm chí thâm thiết thì luôn bị người ta ném ra sau đầu, đặc biệt là trong một ngày vui vẻ thế này.

Triệu Tử Mai cưỡi ngựa đi phía trước nhưng thường quay đầu lại nhìn xem Tang và Mục què có theo kịp không.

(Ebooktruyen.net) Hai ông cháu nhà này tuy cũng cưỡi chung một con ngựa nhưng đi cực chậm.

Mục què vốn dĩ chính là người ham chơi, ven đường mà thấy có gì mới mẻ là sẽ dừng lại ngó nghiêng.

Nay ông ta lại càng tức Hồ thái y nên muốn đổi đầu mọi mặt.

Hồ thái y phái người đi tới giục ông cháu họ nhanh chút thế là ông ta cố ý đi chậm lại, thấy sạp nào hay là dừng, thường thúc đồng đồ chơi kia một lượt mới lại lên ngựa đi tiếp.

Hồ thái y tức giận đến thối râu tròng mắt còn Mục què thì càng thêm đắc ý, cảm thấy mình báo được thù nên âm thầm vui vẻ.

Tang vẫn luôn không sao cả, Mục què xuống ngựa là nó ngồi ở đó nhìn, cũng chẳng thúc giục, ngẫu nhiên còn để ông ta nhặt mấy thứ cho mình xem.

Biểu tình trên mặt nó hoàn toàn giống đứa nhỏ, đứng cạnh lão ngoan đồng như Mục què quả thực xứng là ông cháu.

Triệu Tử Mai âm thầm quan sát và chỉ cảm thấy Tang khác nhiều so với quá khứ, trong lòng vì thế mà không nhìn được kính ngạc.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nó thì cái thứ này cuồng bạo hung tàn đến mức nào.

Nó chẳng khác gì đám yêu quái chiếm núi làm vua trong Tây Du Ký.

Nhưng dần dần hắn lại cảm thấy tính nết của nó thay đổi không ít, từ đầu có hơi ngây ngốc đàn độn, sau đó lại càng thêm giống con người.

Lúc trước hắn còn nghĩ có phải linh hồn Mục Tiểu Ngạc bị áp chế lúc này đang đảo khách thành chủ hay không.

Thậm chí hắn còn muốn giúp một tay, dùng anh đào thịt dẫn hồn phách Mục Tiểu Ngộ trở về.

Nhưng sau đó hắn lại phát hiện tính cách Tang không giống Tiểu Ngộ.

Tiểu Ngộ là nữ hài tử không để cái gì trong lòng, nội tâm rộng lượng đến mức Triệu Tử Mai cũng cảm thấy nàng có phần giống Phật nên mới nhìn thấu mọi việc trên thế gian.

Nhưng Tang lại không giống thế, trên người nó có một cỗ tà khí, nhưng trong lòng lại cất giấu một nỗi khổ âm thầm.

Hắn biết đoạn tâm sự này tra tấn nó, giống như đoạn hồi ức của chính hắn, trừ phi chết, nếu không vĩnh viễn chẳng thể cởi bỏ.

Vì thế hắn không nhìn được nảy sinh cảm giác thương thức với nó.

Cảm giác này mãnh liệt, như đời non lấp biển, là lần đầu tiên hắn trải qua trong 20 năm nay.

Loại tâm tình này cũng không nảy sinh trên người Mục Tiểu Ngộ lúc trước.

"Công tử, rốt cuộc thì ngài thích ai?" Đêm hôm kia Bảo Điền lại hỏi hắn một câu này và nó vẫn đánh sâu vào lòng hắn, "Mục cô nương hay..... hay đại thần tiên?"

Đêm đó sao trời lộng lẫy, hắn ngồi dưới bầu trời đầy những mảnh kim cương vụn và lần đầu tiên nhìn rõ lòng mình: Mọi thứ hắn nghĩ tới không phải Tiểu Ngộ cả người hoạt bát, cũng không phải đại thần tiên oai phong một cõi.

Hắn thích người trước mặt này: Nó có bộ dạng thanh tú, miệng lưỡi cũng đáo đả, nhưng lại là giao long mắc cạn, bị hòa thượng kia dắt mũi mà không thể làm gì.

Nó kiêu ngạo lại mát mát, cường đại lại yếu ớt, hắn có thể nhìn thấy nội tâm của nó, từng khe từng rãnh đều thấy rõ.

Nhưng một người như vậy sẽ không tồn tại khi Tang và Mục Tiểu Ngộ tách ra đúng không? Nó là một đoạn hồi ức của hắn, một giấc mộng, hắn biết rõ nó sẽ biến mất nhưng lại không thể ngăn cản.

Triệu Tử Mai thoáng nhìn qua phía sau: Hiện tại Tang đang ngồi trên lưng ngựa, mắt lé nhìn Mục què lại xuống ngựa.

Ông ta đang xem xiếc khỉ, con khỉ kia mặc quần áo rực rỡ, bò lên cây gạo cao rồi chổng ngược lên thế là mọi người lập tức vỗ tay.

Lúc này con khỉ lại trèo xuống, cầm cái chiêng lật qua thành một cái đĩa rồi ôm tới trước mặt mọi người xin tiền.

Mục què hào phóng ném 5 đồng tiền, nghe "Leng keng" giòn vang sau đó ông ta cố ý nghiêng mắt nhìn Hồ thái y lúc này đã cực kỳ mất kiên nhẫn sau đó nhếch miệng cười đắc ý.

Hồ thái y thấy khó thở lắm rồi nhưng lại ngại thân phận nên chẳng thể làm gì ông ta, chỉ có thể làm bộ không thấy và liếc mắt về phía khác.

Triệu Tử Mai nhìn bộ dạng cố nhịn tức giận của ông ta thì trong lòng không nhịn được buồn cười.

Hắn định góp lửa giúp Mục què nhưng vừa lúc thấy bên đường có sạp bán tranh.

Cha con Giang Sam hôm nay đều có mặt, có điều thoạt nhìn cả hai đều có vẻ cổ quái.

Rõ ràng bọn họ đứng chung một chỗ nhưng lại quay lưng vào nhau không nói chuyện, thế này có khác gì hai người xa lạ không quen biết.

Nhưng Triệu Tử Mai không để ý đến bọn họ nhiều lắm, ánh mắt hắn hiện giờ bị đông tranh tết đặt ở trên đầu hấp dẫn.

Hắn chưa thấy bức họa kia, những bức Giang Tân đưa tới cũng không có người này, vì sao bà ta lại xuất hiện trên sạp tranh của Giang gia, hơn nữa số lượng lại nhiều, cơ hồ chiếm nửa sạp.

Đó là một bà lão đã lớn tuổi, quần áo hoa, đỉnh đầu búi tóc hai bên, trên mặt là tươi cười ngây thơ chất phác, thoạt nhìn cực kỳ hòa ái, giống như hắn và bà ta đã quen biết nhiều năm.

Triệu Tử Mai nhìn nhìn, mười mấy bà lão trên sạp tranh cũng nhìn hắn, trong mắt là ôn nhu, nồng đậm khó tan được.

Nhưng sao có thể chứ? Dù Giang Tân có thần lực tương trợ cũng không thể trong thời gian buổi sáng ngắn ngủi mà vẽ nhiều bức vẽ như thế được?

Hay là..... cùng một người.....

Nghi vấn trong lòng Triệu Tử Mai giống bị sóng biển đẩy lên, càng ngày càng cao.

Nhưng ngay lúc này hắn nhìn thấy chỗ cửa thành có một người đi vào.

Tên này dán vào ven tường, bước đi tập tễnh, đi cực kỳ xiêu vẹo giống như không có trọng tâm.

Người này hắn nhận ra, bởi vì sáng nay kẻ này mới cùng Trương Diệu Trung và một đám người đi ra khỏi thành để về kinh.

Không hiểu sao hiện tại tên tùy tùng này lại vòng vèo trở về một mình.

Chương 241: 241: Quan

Ánh mắt Triệu Tử Mai theo sát hắn, nhưng vào lúc này tên tùy tùng kia bỗng dừng bước và quay đầu về phía này.

Tên kia nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy giống hệt bà lão trong bức tranh tét. Chẳng qua nụ cười hòa khí như thế lại khiến lung Triệu Tử Mai đột nhiên nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

"Người....." Hắn nâng tay lên với người nọ, định mở miệng nói gì đó, ai biết phía sau lại bị người ta vỗ nhẹ một cái.

Một khắc kia quay đầu hắn thấy một con sóng mang mùi biển tanh mặn ập tới té ướt toàn bộ quần áo của hắn.

Phía sau không có người mà là một mặt biển xám rộng mênh mông, trên đó là mấy con hải điều ngẫu nhiên kéo cao giọng kêu vang khiến nơi này càng thêm tịch liêu.

Đang mờ mịt không biết phải làm gì thì phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào náo động vì thế hắn không thể không quay đầu lại: Hắn thấy một đám người, nam nữ già trẻ đều có.

Bọn họ cầm cây đuốc và chiêng trống đứng thành vòng lớn trên bờ cát ở cách đó không xa.

Cả đám không dám tới gần trung tâm nhưng vẫn thò đầu thò cổ không muốn rời đi.

Có vẻ bọn họ đang tranh luận cái gì đó, tiếng nói bị gió biển thổi tan nên hắn không nghe rõ.

Triệu Tử Mai do dự trong chốc lát rốt cuộc vẫn quyết định tiến lên xem đến tột cùng là có chuyện gì.

Hắn đi về phía đám người, nhưng vừa nhắc chân thì không trung bỗng đổ tuyết, chỉ trong nháy mắt vài bông tuyết li ti đã biến thành tuyết bay đầy

trời.

Thế là hắn biết mình đã rơi vào một cảnh mộng, chẳng qua hắn không biết cảnh mơ này là kỷ ức của ai.

"Đốt đi, đốt thành tro là sạch sẽ."

"Nếu không có bà ấy..... thì không biết thứ kia còn tra tấn chúng ta tới khi nào nữa..... Hay là cứ hậu táng cho bà ấy, tốt xấu gì cũng chôn xuống thì lương tâm mới có thể an ổn được."

"Chôn cái gì mà chôn, vừa rồi người không thấy bộ dạng của bà ta ư? Bà ta đã trù chúng ta, nói đời này chúng ta sẽ không được an bình."

Người như thế không thể giữ lại."

"Ta có một ý tưởng....."

Triệu Tử Mai đi tới bên cạnh đám người nhưng hắn biết những kẻ này không nhìn thấy mình bởi vì hắn chỉ là một khán giả đứng xem.

Dù biết vậy nhưng lúc nhìn thấy người bị mọi người vây quanh thì hắn vẫn sợ tới mức trái tim đập ầm một cái.

Đúng lúc này dưới chân hắn không cẩn thận vướng vào một cây đuốc đã tắt vì thế hắn nhào về phía trước vài bước, cả người ngã trên mặt cát ẩm ướt.

Triệu Tử Mai đứng lúc ghé vào giữa đám người, tuy đã nhanh chóng bịt mũi nhưng mùi tanh tươi vẫn ào tới, theo khe hở chui vào mũi hắn.

(Ebooktruyen.net) Đó là mùi thịt xương đã hư thối, trước kia hắn từng ngửi thấy rồi nhưng mùi vị lúc này nồng hơn bất kỳ lần nào khác.

Hai mắt hắn rung rung vì bị hun, miệng không nhin được nôn khan.

Hắn không muốn nhìn cảnh tượng thảm thiết trước mặt nữa bởi vì đầu hắn toàn tiếng "ong ong" giống như sắp nứt ra.

Thế là hắn muốn bò dậy, chẳng qua lúc này kẻ lớn tuổi nhất trong đám người kia lại lên tiếng.

"Lúc ta còn trẻ từng nghe người ta nói nếu một người chết quá thảm sẽ không cam tâm tình nguyện rời đi, thế nào cũng phải gây tai họa cho kẻ đã hại hắn thì mới hả dạ."

“Có biệt pháp gì khắc chế hay không?”

“Có một cách, chẳng qua nó quá mức tàn nhẫn nên.....”

“Giờ đã là lúc nào rồi, ông có gì thì nói thẳng đi.

Bà ta đã chết, còn cái gì tàn nhẫn hay không, dù sao cũng không thể vì mình bà ta mà không màng tính mạng già trẻ trong làng đúng không?”

“VẬY..... vậy ta sẽ nói..... biện pháp này cần làm một cái quan tài đủ đặt hai người.”

“Hai người?”

“Đúng vậy, hai người.

Một người đương nhiên là người bị chết oan, còn lại chính là hung thủ giết kẻ đó.”

“Đặt hung thủ và nạn nhân cùng một quan tài là đạo lý gì?”

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, hưởng chi hai kẻ bọn họ..... sẽ khắc chế nhau, đặt chung một chỗ vừa lúc kiềm chế đối phương.”

“Ra là thế, rất tốt.”

Triệu Tử Mai bỗng nhiên thấy cả người rét run, hấn không nhìn được rùng mình một cái sau đó lại nhìn về phía cảnh tượng thảm thiết ở bên cạnh: Đó là một con rắn lớn, cả người nó cháy đen và bụng bị mổ ra, giống hệt con xà quái hấn và Tang nhìn thấy ở phía sau hẻm đêm đó.

Da rắn bong tróc, trong bụng nó là từng đồng thịt xương người hoặc thối nát hoặc còn mới mẻ.

Có đoạn xương rách nát, có đoạn vẫn hoàn hảo phát ra mùi tanh tươi.

Ở giữa đồng xương cốt đó là một bà lão nằm ngửa mặt, sắc mặt tuy trắng xanh nhưng xác chết lại hoàn hảo.

Triệu Tử Mai thường nghe người ta giảng lúc rắn ăn cơm sẽ nuốt chửng con mồi vào bụng, sau đó nó sẽ chậm rãi tiêu hóa thức ăn kia vì thế hấn biết bà lão kia mới bị con xà quái này cắn nuốt.

Thậm chí đôi mắt của bà ta còn khép hờ, tuy tròng mắt không còn thần thái như khi còn sống nhưng hoảng loạn và tuyệt vọng bên trong vẫn đủ để hấn cảm nhận được.

Nhưng..... vì sao những người này lại sợ bà ta như thế, thậm chí còn sợ hơn con xà quái bề ngoài xấu xí và đã ăn vô số người? Hơn nữa, nghe

giọng điệu của bọn họ thì giống như bà ta bị chết oan, mà nguyên nhân chết lại có liên quan tới bọn họ.

Đột nhiên ngực Triệu Tử Mai nảy mạnh: Hẳn nhận ra bà lão này là ai.

Tuy hiện tại bà ta mặc một bộ vải dệt may thủ công tầm thường, tóc tai hỗn độn rối bù, trên mặt dính đầy chất nhầy trong bụng con xà quái và dù bà ta đã là người chết nhưng hẳn vẫn nhận ra bà ta.

Bà ta chính là bà lão trong tranh tét, người vĩnh viễn mang theo tươi cười không tắt trên khóe miệng.

Hóa ra đây là trí nhớ của người ư.....

Triệu Tử Mai lui về sau một bước, thiếu chút nữa lão đảo ngời bệt xuống đất.

Bởi vì bà lão trong bụng con xà quái bỗng cười, hẳn thấy mặt bà ta nhăn lại vì tươi cười, nếp nhăn rồi rậm chen bên nhau giống như những con sóng uốn lượn.

Nụ cười này không hề sinh động chút nào, dù sao nó cũng đến từ một người đã chết.

Nhưng Triệu Tử Mai cảm thấy nó càng giống một bức tranh, là bức tranh được Giang Tân vẽ ra.

Hắn vừa nghĩ thế thì phía sau bỗng nổi lên gió biển gào thét, vạt áo của hắn bị thổi bay về phía trước, thân thể cũng giống như đang bay về phía trước.

Hoặc nói đúng hơn thì không phải hắn đang tiến về phía trước mà là mọi thứ xung quanh đều đang lùi lại phía sau gồm bà lão đã chết, con xà quái bị mổ bụng và đám người đang thấp giọng bàn luận, cuối cùng là mặt biển tang thương khiến người ta cảm thấy trống vắng kia.

Hắn rời bọn họ về với hiện thực.

Đầu nổi lên choáng váng, hắn duỗi tay sờ vật bên người theo bản năng, ai biết lại sờ phải một bả vai gầy mảnh nhưng không mát rắc chắc.

Là Tang, không biết nó đã ném Mực què lại từ lúc nào, chỉ biết lúc này mình nó cười ngựa tới chỗ Triệu Tử Mai.

Hồ thái y ở một bên đã trừng đến sắp lòi cả mắt nhưng nó lại chẳng thêm quan tâm, chỉ nhíu mày nhìn tường thành phía trước.

Tên tùy tùng kia đã hoàn toàn xoay người và lúc này đang đối diện với bọn họ.

Thân thể hắn tựa như một tờ giấy bị gió thổi qua là run run vài cái như sắp bay lên bất kỳ lúc nào.

Chương 242: 242: Khung Ảnh Lòng Kính

Một cơn gió thổi từ ngoài cửa thành vào, bên trong thế nhưng mang theo mùi biển mặn mẫn tanh tanh.

Nhưng rõ ràng đây là Đại Danh thành, ở giữa Trung Nguyên, khoảng cách đến biển rộng khá xa, sao gió biển có thể thổi tới tận đây chứ.

Trừ phi.....

Lại một cơn gió nữa "Ào ào" quét ngang qua đây khiến mũ trên đầu mọi người đều bị thổi bay đầy trời, thậm chí tranh tết trên sạp của cha con họ Giang đều bị thổi rơi xuống đất khiến hai người họ không thể không luống cuống tay chân đuổi theo nhặt.

Lúc này không chỉ có Tang và Triệu Tử Mai mà mọi người trong thành đều cảm giác được dị thường, bao gồm cả con khỉ vừa nãy còn vui vẻ phấn chấn.

Hiện tại nó cũng nghiêm nghị đứng bất động dùng một đôi mắt đen lúng liếng nhìn thẳng về phía cửa thành.

Cứ thế trong chốc lát bỗng con khỉ kia gào một tiếng và theo ống quần người huấn luyện trèo nhanh lên vai túm lấy tóc hấn không bỏ.

Có vẻ như nó đã bị cái gì đó dọa sợ.

Cùng lúc đó cả người Triệu Tử Mai đột nhiên run lên, miệng "A" một tiếng, ngón tay chỉ về phía tên tiểu tùy tùng của Trương Diệu Trung đang đứng cạnh cửa thành.

Quần áo tên kia bị gió thổi bay lên lộ ra cái bụng da thịt non mịn phía dưới.

Nhưng trong ngày đông giá rét thế này mà hấn lại như không thấy lạnh, hấn cứ vậy ôn tồn cười, dùng một ngón tay xoa xoa bụng mình.

Động tác của hắn ôn nhu nhưng lại chứa quái dị.

Mấy nữ tử chưa xuất các nhìn thấy cái bụng trần trụi của hắn thì sợ tới mức che mắt lại không dám xem, chỉ có Tang vẫn ngồi trên lưng ngựa tập trung tinh thần nhìn về phía hắn, trong ánh mắt chứa đầy sắc thái khó có thể miêu tả.

Ngón tay của tên kia vuốt ve tới vị trí rốn, sau đó tên đó dừng lại, dùng bụng tay ấn rốn, trên dưới chọc vài cái sau đó mới ngậm ngừng nói ra một chữ, "Đau....."

"Đau....."

Không đợi mọi người phản ứng lại hắn bỗng gào lớn, trong cảnh yên lặng tĩnh mịch này nó đặc biệt chói tai và thê lương khiến mỗi người không nhận được sợ hãi.

Mấy sợi tơ hồng tinh tế dùng rốn của hắn làm trung gian mà tràn ra, giống như trên bụng hắn có một cái mạng nhện, lại giống như một con la bàn quái dị.

"Đây là....."

Triệu Tử Mai trọn tròn mắt, lời còn chưa dứt thì bụng của tên tiểu tỳ tùng kia bỗng nổ tung trước mặt mọi người, da thịt và nội tạng bay khắp nơi, thậm chí bắn tới cả mấy người đi đường đang đứng gần.

"Chạy."

Tang vội kêu lên với mấy kẻ kia, giọng nó không lớn, trong đó mang theo bình tĩnh thường có.

Mấy kẻ bị thịt nát bắn vào người đã sớm kinh hoàng, vội vàng vừa lăn vừa bò thoát khỏi bên cạnh tên tiểu tỳ tùng.

Ngay cả đám người vốn tụ lại xem náo nhiệt cũng sôi nổi lùi về sau, có kẻ trốn vào trong cửa hàng, có kẻ trốn trong ngõ nhỏ.

Giang Sam cũng vội vàng kéo Giang Tân tìm chỗ trốn tránh, nhưng hai người còn chưa tìm được một chỗ ẩn thân thích hợp thì chợt nghe phía sau "roẹt" một tiếng sau đó là giọng nói căng thẳng của Tang, "Hóa ra..... Hóa ra đây là một bức tranh tét."

Những lời này khiến hai cha con họ Giang dừng lại, hai người kinh hoàng quay đầu và thấy một cảnh tượng đời này bọn họ sẽ không bao giờ quên.

Trong khoang bụng huyết nhục mơ hồ của tên tiểu tỳ tùng có một tấm tranh tét, và bụng tên kia giống như khung ảnh lồng bức tranh ấy.

Tranh tết dán lên khoang bụng dày đặc xương sườn của hắn và hiện tại nó đang chậm rãi di động phát ra tiếng rẹt rẹt.

"Đau"

Tiểu tùy từng lại kêu một tiếng, hiện tại hắn như đột nhiên tỉnh táo và cúi đầu nhìn cái bụng của mình.

Hắn thấy bức tranh tết bị máu của chính mình nhuộm hơi nhăn nheo thì hoảng sợ hét lên một tiếng.

Rồi hắn bỗng nhiên nâng bước đi vào trong thành, nhưng mới được vài bước cổ hắn đã phát ra tiếng lộc cộc, có vô số máu bắn ra từ miệng hắn, bắn đầy mặt.

"Phanh" một tiếng, hắn ngã đập mặt xuống dưới đất, cái bụng đã trông không cũng bị đè bên dưới, toàn bộ xương sườn bị bẻ gãy.

"Vì sao..... Vì sao tranh tết lại ở trong bụng người?" Giang Sam đã hoàn toàn bị dọa choáng váng.

Hắn lôi kéo Giang Tân chạy vội về phía sau.

Giang Tân cũng mặc cha lôi kéo mình, cả người hắn lúc này giống như không còn của hắn nữa, chỉ có đầu óc còn hoạt động.

Đức họa kia là do hắn vẽ, tuy nó đã bị tầng tầng máu tươi thấm đẫm nhưng xuyên qua đó hắn vẫn thấy đôi mắt bà ta.

Đó là đôi mắt ngây thơ chất phác lại tang thương, dễ thân lại đáng sợ.

Xuyên qua tay hắn bà ta đã sống lại.

Hắn là hắn nên sớm ý thức được việc này, ngay sáng nay lúc hắn mở giấy vẽ ra cầm bút vẽ thì hắn nên ý thức được việc này.

(Ebooktruyen.net) Bởi vì dưới ngòi bút của hắn không có một thứ gì khác hiện ra mà chỉ có bà lão kia.

Hắn không thể ngừng lại, thậm chí cảm thấy cái tay kia đã chẳng thuộc về mình từ một khắc ngòi bút chạm vào giấy vẽ.

Vì thế hắn điên cuồng vẽ tranh, chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi hắn đã

vẽ được mười mấy bức tranh tết, tất cả đều giống nhau.

"Cha....."

Giang Tân bỗng nhiên cảm thấy không đứng vì thế đứng lại bất động, tay nắm chặt tay áo Giang Sam, "Cha, con....."

Lời còn chưa dứt thì những người đang thò đầu thò cổ từ ngõ nhỏ hoặc cửa hàng đồng thời kinh hô một tiếng, "Động, người chết..... Động....."

Giang Tân lại quay đầu lại, hấn nhìn thấy đầu và chân của tên tiểu tỳ từng kia gặp lại giống một cái cung cong cong.

"Rốp rốp", đầu của hấn và chân của hấn càng cong hơn, nửa người trên đầu gối bị bẻ gập phát ra tiếng gãy xương, từng cây xương gàn gãy hết.

Rốt cuộc hấn chỉ còn lại cái bụng dán trên mặt đất, những chỗ khác đều treo trên không, giống bị mấy sợi dây kiểm soát.

"Phốc..... Phốc....." Một tờ tranh tết cọ mặt đất lướt qua phía dưới cái bụng mà ra, lúc đầu chỉ có một góc, sau đó nó run rẩy lộ ra hơn nửa tờ.

Cuối cùng nó hoàn toàn hiện ra, lắc lư vài cái và chậm chạp đứng lên.

Người trong bức vẽ nở nụ cười tươi tắn, dùng một đôi mắt nửa híp nhìn đám người đang tụ lại phía trước.

Đám người bị cảnh quỷ dị này dọa kinh sợ đến lạnh ngắt như tờ, không dám động, cũng không dám nói gì vì sợ đôi mắt kia sẽ để ý tới mình.

Chỉ có Giang Tân vẫn nhìn chằm chằm bức tranh tết do chính tay mình vẽ.

Bà lão trong tranh cũng đang nhìn hấn sau đó cong cong người giống như đang cảm tạ.

Giang Tân hoàn toàn ngây dại, Giang Sam túm hấn vài cái đều không được nên bắt đắc dĩ đánh cồng hấn trên lưng chui vào ngõ nhỏ gần bọn họ nhất.

"Là bà ta, vừa rồi ta mới nhìn thấy người này."

Bà ta bị xà quái cắn nuốt sau đó bụng con yêu quái bị mổ ra." Tuy sợ hãi nhưng Triệu Tử Mai vẫn không động.

Hấn vừa cảnh giác nhìn chăm chú vào bức tranh tết vừa thấp giọng nói một câu với Tang.

Chương 243: 243: Phương Khắc

"Xà quái nuốt bà ta nhưng hiện tại con quái vật kia lại thành cái vỏ rỗng và bị bà ta hút tinh túy."

Xem ra oán khí của bà ta so với con quái vật bị mổ bụng kia còn sâu hơn, nhưng vì sao chứ?" Tang đứng ở một bên nhìn chăm chăm bức tranh tét, miệng lẩm bẩm một câu này.

"Ta cũng không rõ, theo những thôn dân đó nói thì sau khi bà lão này chết được chôn cùng một quan tài với con xà quái kia, nói là để phương khắc lẫn nhau." Triệu Tử Mai nhẹ giọng nói.

"Phương khắc lẫn nhau ư?" Tang nhìn hấn, "Nói như vậy xà quái này bị bà lão kia giết chết sao?"

"Một bà lão thì làm sao giết được con xà quái lớn như thế chứ?"

Triệu Tử Mai mê mang nghĩ ngợi, ai biết ngực lại bị Tang đẩy một cái thế là trọng tâm lão đảo, cả người ngửa ra sau.

May có Bảo Điền vừa lúc đứng phía sau đỡ được hấn.

"Đứng xa một chút."

Giọng Tang từ đỉnh đầu truyền tới, nghe nó nói vậy thế là đám Mục què với Hồ thái y vội vàng chạy ra sau.

Triệu Tử Mai định nói cái gì đó lại bị Bảo Điền túm chặt lấy.

Hấn lúi kéo chủ tử nhà mình chạy về phía sau, chui vào một cái ngõ nhỏ rồi mới thở hỏn hỏn nói, "Công tử, bây giờ là lúc nào rồi, chúng ta đừng đứng đó gây thêm phiền toái nữa."

Lời của hấn không sai, bởi vì hiện tại bức tranh tét kia đang chạy về phía bọn họ.

Nó như một người sống, hai bên mép giấy như hai chân bước vội, xiêu vẹo

nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Chỉ trong giây lát nó đã tới trước ngựa, cách Tang và con ngựa của nó chừng ba bốn thước.

Con ngựa hí vang còn Tang thì đơn giản nhấc chân trượt từ trên người nó xuống đứng trước mặt bức tranh tét.

Nó nhìn thẳng vào đôi mắt hí lại tươi cười của bà lão, miệng cũng cười lạnh, tay đột nhiên ném ba ngọn lửa đã bốc cháy về phía bức tranh.

Tranh tét không di chuyển nửa bước, trong nháy mắt ngọn lửa đã cuốn nó ở bên trong thiêu đốt "xì xì".

Mùi cháy khét truyền tới, theo đó còn có khói đen thổi về phía mọi người.

Nhưng kỳ quái là ngọn lửa bốc cao, khói cũng nhiều như thế nhưng bức họa lại chỉ bị cong phần góc, còn kẻ bên trong đó lại không may may hề hấn gì.

Bà lão kia vẫn mang ý cười nhìn nó, bình thản ung dung khiến Tang giận sôi máu.

Tại sao lại như vậy? Nó hí mắt lại và phát hiện ra chân tướng: Quanh thân bà lão kia có một vòng nước, cả người bà ta giấu trong đó, qua ánh nước nhìn có vẻ vắn vẹo.

Bà ta lại biết dùng nước ư? Vì sao?

Còn chưa kịp nghĩ nhiều thì ánh lửa xung quanh bức tranh tét bỗng tắt, Tang thấy một thứ đồ lụng bỗng duỗi ra từ trong tranh.

Mới nhìn thì giống lưới rắn, nhưng khi tới trước mặt nó thì thứ kia lại biến thành một cây gậy màu đỏ đằng trước uốn lượn như móc câu muốn chọc vào trong lòng nó.

Tang ngửa người tránh né, thân thể song song với mặt đất nhưng cái gậy kia vòng tới đỉnh đầu nó thì bỗng biến thành lưới rắn phân thành hai.

Đầu gậy linh hoạt câu lấy cổ Tang, một khắc tiếp xúc da cổ cái lưới lại hóa thành gậy lạnh băng co lại thành một cái khóa càng ngày càng chặt.

Cổ nó giống như bị một bàn tay nắm chặt, hơi thở bên trong bị ép hết ra ngoài.

Lòng nó căng lên, duỗi tay cầm lấy đầu cây gậy và bùng ngọn lửa lên đốt.

Bên tai truyền đến một tiếng xèo, cái gậy lập tức buông lỏng cổ và linh

hoạt tránh thoát khỏi tay nó, chỉ còn cảm giác lạnh lẽo còn sót lại trên tay.

Tang hít vài hơi thật lớn và đứng thẳng người.

Nó nhìn về phía trước lại phát hiện quả trứng và tranh tét đã biến mất, trước mặt nó chỉ có thi thể của tiểu tùy tùng kia.

Mỗi một cây xương trên người hắn đều bị bẻ gãy, tay chân nằm liệt trên mặt đất thành hình thù kỳ quái.

Hai mắt Tang xoay quanh, nhìn khắp trên dưới, cả người căng lên, lưng hơi khom giống một con chim ưng đang tìm kiếm con mồi.

Đồng nhiên lỗ tai nó giật giật, tay đột nhiên đâm về phía sau bên trái và sờ phải một thứ mềm mại nóng đặc vì thế nó càng dùng sức cắm vào.

Một đoàn chất lỏng trào ra nhưng không phải máu.

Tang quay đầu thì thú kia đã biến mất, năm ngón tay của nó dính đầy thuốc màu rực rỡ.

Lại chạy, nó thảm máng một tiếng, hàm răng nghiến "Kéo kẹt".

Đúng lúc này chợt nó nghe thấy tiếng Triệu Tử Mai hét lên, "Cẩn thận bên dưới."

Nhưng không còn kịp rồi, cây quả trứng kia thành linh chui ra giữa hai chân nó, đầu trứng xông thẳng tới cằm, mắt thấy sắp đập trúng cằm nó thì một tia sáng lóe lên.

Ngay sau đó một tiếng "Phanh" vang vọng khiến tai nó bị chấn đến đau đớn.

Châm đồng bay tới, trong tiếng hú hét của Mục què nó nện thẳng lên đầu quả trứng khiến thú kia lại phải rụt về.

(Hãy đọc thử Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng lúc này Tang lại không muốn cho kẻ kia có cơ hội chạy thoát.

Nó nâng chân dùng sức dậm lên mặt đất, một vết nứt lập tức tách ra, mặt đất xung quanh cũng rung lắc theo.

"Muốn chạy à?" Mắt Tang lóe hung quang, nó chậm rãi cúi người, kẻ khác còn chưa phát hiện ra nhưng Triệu Tử Mai lại thấy nó túm chặt một cái lưới rắn từ trong khe đất và dùng sức cắn răng lôi thú kia lên. Phía dưới cái lưới rắn là một bức tranh tét nhuộm đầy máu, bà lão trên đó vẫn đang cười, hòa ái dễ gần.

Nhưng Tang lại thấy nụ cười kia chứa chế nhạo vì thế ngực nó bỗng nhiên có ngọn lửa tức giận bùng lên.

Miệng nó thét lên một tiếng, không quan tâm mà túm lấy tờ tranh tét kia và xé thành hai nửa. Các loại màu thuốc từ bức họa tóe ra ngoài, có một ít bắn lên cả mặt nó.

Khuôn mặt nó lúc này thoạt nhìn giống một con hắt, càng lộ rõ sát khí nóng hổi.

Triệu Tử Mai thấy bộ dạng phần chấn oai hùng của Tang thì trong lòng bỗng nhiên thêm vài phần sầu lo.

Quả nhiên vừa quay đầu hẳn đã thấy biểu tình trên mặt Hồ thái y càng thêm phức tạp, khước miệng cũng giật giật giống như trước mặt là một con quái vật vậy.

"Đại thần tiên chính là đại thần tiên, là tả hai cái đã sạch sẽ lưu loát mà xong việc." Bảo Điền ở bên cạnh thì kích động hoa tay múa chân đạo mà phụ họa.

Mục què hứ một tiếng, "Nếu không phải châm đồng đã tinh lọc rồi thì hiện tại còn không biết sẽ thế nào đâu."

"Dù không có châm đồng thì đại thần tiên vẫn đối phó được bức họa kia dễ như trở bàn tay."

Triệu Tử Mai không để ý đến hai kẻ dở hơi kia.

Hắn đi ra khỏi ngõ nhỏ, đi về phía bóng dáng sừng sững kia, dù Hồ thái y ở phía sau gọi vài tiếng hắn cũng chỉ coi như không nghe thấy.

Tang vẫn đưa lưng về phía hắn mà đứng, tay trái kẹp châm đồng, cánh tay duỗi thẳng tấp.

Dáng người thon dài của nó được ánh tà dương chiếu rọi có vẻ càng thêm thẳng tấp.

Trong mắt hắn chỉ có người này, cái gì mà Hồ thái y hay không hắn chẳng quan tâm, để ông ta theo gió bay đi thôi.

Nhưng mới đi được vài bước phía sau lại ả tả vài tiếng, Triệu Tử Mai nín thở, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang dấn chân tường đi về phía Tang.

Chương 244: 244: Đảo Khách Thành Chủ

Triệu Tử Mai đột nhiên dừng bước chân nhìn về phía chân tường nhưng nơi đó bị bóng cây che khuất nên hắn chẳng nhìn thấy gì rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được có một chuỗi thứ gì đó đang xếp hàng chạy như bay tới chỗ Tang đang đứng.

Chúng nó cao bằng hai khối gạch, thân thể cọ xát mặt tường phát ra tiếng "Sàn sạt" cực nhẹ.

Hắn biết mấy thứ kia là cái gì, nhưng còn chưa kịp nhắc nhở Tang thì cái thứ dẫn đầu đã lộ ra ở chỗ ngoặt.

Triệu Tử Mai cảm thấy trái tim mình đột nhiên bị ai đó túm lấy sau đó hung hăng ném trên mặt đất.

Là tranh tét, Tang tiêu hủy một tờ nhưng trên sạp của Giang gia lại có một đồng, vừa rồi tụi nó bị cơn gió biển thổi bay tan tác.

Hiện tại cả đám tụ lại một chỗ chạy về phía Tang.

Triệu Tử Mai nhìn gương mặt lộ ra khỏi bóng tối: Khuôn mặt bà lão kia bị ánh hoàng hôn nhuộm thành màu hồng cam, nếp nhăn ở khóe mắt và bên môi bị ánh sáng chiếu sáng ngời khiến biểu tình của bà ta thoát nhìn có chút vận vận, tàn nhẫn.

Nó nhìn không giống người mà giống một con thú chuẩn bị tấn công.

Mười mấy đôi mắt đều chăm chú nhìn Tang, quán lấy nó, bên trong lấp đầy oán hận tận xương.

Giết một kẻ thì cả đám đều cảm thấy như mình cũng bị, cho nên hận này ngấm sâu vào da thịt.

"Cẩn thận....."

Giọng Triệu Tử Mai theo đám tranh tét nhào về phía Tang mà vang lên.

Nhưng cùng một khắc ấy một tia sáng từ bàn tay Tang vụt ra, chói tới độ hắn không thể mở mắt.

“Bá..... Là tả.....”

Là tiếng trang giấy bị gió thổi mạnh, Triệu Tử Mai buông đôi tay đang che mắt và nhìn thấy một màn trước mặt.

Lòng hần rớt cuộc lại rơi xuống an ổn, khóe miệng cũng tràn ra nụ cười vui mừng.

Mười mấy tờ tranh tết đều bị châm đồng xuyên qua, hiện tại tụi nó treo trên sợi chỉ trắng giống một loạt đèn lồng vắt ngang trên đỉnh đầu chùng một tác và lắc lư.

Chúng nó hoàn toàn bị trói buộc tay chân, dù phát ra tiếng “Kéo kẹt quang quác” không cam lòng nhưng lại chẳng thể ra chút sức nào.

Còn Tang thì đứng bên dưới tụi nó nhướn lông mày, khóe miệng chứa nụ cười trêu đùa và phun ra bốn chữ, “Không biết lượng sức.”

Dứt lời nó duỗi tay xoa xoa bả vai của mình, hai tay nhẹ nhàng duỗi người nhưng chưa kịp xoay người lại thì phần lưng nó lại run lên và ngẩng đầu nhìn bên trên.

Triệu Tử Mai theo ánh mắt nó nhìn lại và thiếu chút nữa không nhìn được thét ra tiếng: Tranh tết vẫn bị chỉ trắng xuyên qua như cũ nhưng bà lão trong đó lại từ từ bay ra.

Đó là một bóng hình trong suốt không có màu sắc, nếu không nhìn cẩn thận thì căn bản sẽ không thấy.

Lúc mấy cái bóng kia bay tới trên đầu sợi chỉ thì chúng tụ lại, chồng lên nhau hóa thành một bà lão dáng người đầy đà, khuôn mặt hiền lành.

Bà ta đang sống rồi lại như chưa hoàn toàn sống lại.

Một nửa thân thể bà ta vẫn chỉ là một vệt sáng được vẽ ra, mặt mày hoàn toàn không thể cử động, tay chân cũng bẹp dí và ào ào run rẩy khi gió thổi qua.

Hai nửa thân thể trái phải cứ thế ghép vào nhau, chỗ nối tiếp có chút quý dị đặc biệt là ở môi.

Một nửa nhô lên, một nửa bẹp xuống nhưng chúng nó lại cùng mấp máy theo một tiết tấu.

Bà ta đang nói chuyện.

"Cho ta."

Đôi mắt bà ta đang nhìn Tang, một con mắt lóe ánh sáng tham lam, một con khác tuy không có ánh sáng nhưng vẫn tham lam không kém.

"Cho ta."

Bà ta vươn tay về phía Tang, ngón tay được bút vẽ ra nên nhẹ tênh, móng tay sơn màu đỏ vui mừng nhưng ở trong mắt Triệu Tử Mai thì chỉ toàn kinh hãi.

"Cho người cái gì?" Tang cười một chút sau đó không chút do dự vươn tay cầm lấy ngón tay bà lão kia đang bị gió thổi cuốn lên, "Có bản lĩnh thì lấy đi."

"Hồn của người....."

Giọng bà ta cũng nhẹ tênh như thân thể, một khắc kia nghe được nó Triệu Tử Mai còn cho rằng mình đang nằm mơ.

Bởi vì chỉ có trong mộng mới có loại cảm giác không thật này, giống như giọng nói bị một tầng hơi nước ngăn cách.

Nhưng hấn còn không kịp nghĩ nhiều thì đã thấy bà lão kia lao từ trên xuống, ngón tay cắm vào làn da của Tang.

Sau đó cả bàn tay, cánh tay và nửa bả vai đều chui vào người nó.

Chờ hấn hoàn hồn thì cái đầu xấu xí nửa vẽ nửa thật kia đã ở ngay bên cổ Tang.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Hiện tại nó như có thêm một cái đầu, hai cái cứ thế đối mặt nhìn nhau, trên mặt là ý cười ỳ đúc.

"Roẹt."

Cuối cùng cái đầu cũng chui vào, hiện tại bà lão kia đã hoàn toàn biến mất trong thân thể Tang, giống một con rắn độc linh hoạt.

Triệu Tử Mai chạy về phía nó, hấn nghe thấy tiếng bước chân phía sau và biết Bảo Điền cũng theo sát nhưng chẳng còn tâm trí mà để ý.

Hấn bước nhanh đi tới bên cạnh Tang, duỗi tay túm chặt lấy cánh tay nó nhưng ngay sau đó lại cảm thấy lòng bàn tay mình tê rần, toàn bộ cánh tay như bị đánh gãy.

Hắn theo bản năng buông lỏng tay ra.

"Đại thần tiên....." Triệu Tử Mai vừa nói tới đây đã nghẹn lại vì hắn thấy thân thể Tang đột nhiên căng lên, xương sống lưng phát ra tiếng "Ca ca" thật nhỏ.

Trong khoảnh khắc nó quay đầu lại nhìn hắn, nhưng từ biểu tình trên mặt nó có thể thấy người hiện tại đang điều khiển thân thể này lại thay đổi rồi. "Răng rắc." Nàng ta chuyển động cổ sang trái phải, ngơ ngác nhìn thẳng mặt Triệu Tử Mai giống như còn chưa hoàn toàn thích ứng với thể xác này.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đó biểu tình trên mặt nàng lại thay đổi.

Nàng cười cực kỳ dịu dàng âm áp, đến ánh tà dương cũng không địch lại được nụ cười ôn hòa này mà chậm rãi thu lại tia nắng cuối cùng của mình. Trời tối sập xuống, gương mặt nàng cũng trở nên mơ hồ tới độ Triệu Tử Mai gần như không phân biệt được đây có phải mặt nàng hay không.

Cũng đúng, hiện tại kẻ điều khiển thân thể này không phải Tang nữa, đương nhiên cũng không phải Tiểu Ngộ.

Ba linh hồn xài chung một khối thân thể, chuyện này nghe cực kỳ vớ vẩn nhưng lại xuất hiện chân thực trước mặt hắn.

Hắn nhìn người trước mặt và chẳng thể nói nên lời.

Trước kia Tang làm tu hú chiếm tổ hắn còn có thể dùng ghi chép của cha mình thương lượng điều kiện.

Nhưng nay đối mặt với kẻ này thì mọi lời nói đều vô lực, hắn không có cách nào, đặc biệt khi nàng ta bước một bước về phía trước và dùng gương mặt tươi cười quen thuộc nhất mà nhìn hắn.

"Thân thể này.....

thật tốt....." Một giọng nói già nua vang lên, nó không mơ hồ như vừa nãy.

Bà ta dùng cổ họng, lưỡi và môi của Tiểu Ngộ nói ra mấy chữ này sau đó

vừa lòng gật gật đầu, “Thật tốt..... rất tốt.....”

“Bọn họ sợ người, sợ đến độ nhốt người chung một quan tài với con xà quái, nhưng rõ ràng người đã giúp bọn họ giết xà quái cơ mà? Sao bọn họ lại làm thế?” Triệu Tử Mai đơn giản nói thẳng để đánh lạc hướng bà ta, như thế hai linh hồn khác có thể vùng lên.

Đạo lý này hẳn vẫn hiểu.

Chương 245: 245: Trốn

Hình như bà lão bị những lời này làm cho chấn động, ánh mắt sâu thẳm, bên trong có thứ gì đó chậm rãi trầm xuống ngưng kết thành hai khối đen đặc không sao hòa tan được.

"Không có người nào..... Không có người nào....." Bà ta nói ra một câu Triệu Tử Mai không hiểu, "Kéo ta....."

"Cái gì?"

"Vong ân phụ nghĩa....." bà ta mấp máy môi, giọng bỗng nhiên cao vút, "Cái đình..... Cái đình....."

Lời còn chưa dứt thân thể kia bỗng co rúm lại, ngay sau đó lưng cong lên giống như ai đó vừa nện một quyền vào bụng người này.

Nàng che bụng lại và miễn cưỡng ngẩng đầu.

Một khắc đối diện kia Triệu Tử Mai sửng sốt bật thốt lên hai chữ, "Tiểu Ngộ."

Là ánh mắt của Mục Tiểu Ngộ, hấn tuyệt đối không nhìn nhầm.

Đó là ánh mắt rộng rãi, vô tư, ngoài Mục Tiểu Ngộ thì còn có thể là ai?

"Nó có ý dụ bà ta nhập vào để có thể giết một lần, thật là đồ ngốc."

Mục Tiểu Ngộ nghịch ngợm cười, lông mày nhướng lên, mắt chớp chớp với Triệu Tử Mai.

Nhưng chỉ trong giây lát đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng lại che kín một tầng hồng phấn, giọng cũng hoàn toàn thay đổi, "Lòng tham hùng hực, gieo gió gặt bão."

Lần này là giọng của Tang, Triệu Tử Mai thấy cả người nó run lên, hai tay nắm chặt, đôi môi đỏ thắm vì dùng sức mà hơi run run.

Một chùm hơi nước bốc lên từ đỉnh đầu của nó, đến lông mày và tóc nó cũng ngưng đầy hơi nước li ti.

Thoạt nhìn nó giống người mới bò ra từ trong nước.

Nhưng nếu cẩn thận nghe thì có thể nhận ra tiếng kêu rên rất nhỏ trong đó, nghe sao mà tê lương làm lòng tơ cả người hẳn đều dựng lên.

"Cứu mạng..... Cứu..... Cứu ta....."

"Uổng ta hao hết tâm lực cứu mạng các ngươi..... thế mà hiện tại không có một kẻ nào nguyện ý cứu ta....."

Bang bang bang bang.....

Hắn nghe được tiếng búa, hiện tại tiếng động này rất lớn, dần dần giống như đang gõ vào đầu và muốn đập vỡ sọ não của hắn vậy.

"Đau, đau quá." Triệu Tử Mai vươn tay ôm lấy đầu, ngay sau đó mu bàn tay của hắn bị một bàn tay mềm mại đè lại.

Lường hơi ấm từ cái tay kia cuộn cuộn chảy vào đầu hắn, hoàn toàn xua tan hàn khí trong đó.

"Yếu đuối mong manh, thật là uổng cho cái vóc dáng này." Tang nhìn hắn rồi nở nụ cười trêu chọc, cái tay vừa chạm vào mu bàn tay hắn vẫn chưa rời đi, vẫn mềm mại dán lên.

Trong lúc hoảng hốt Triệu Tử Mai không phân rõ biểu tình trên mặt nó thuộc về ai, Tang hay Tiểu Ngộ? Vì sao bọn họ lại giống nhau như thế, tựa như hai người chính là một.

"Nhìn ta làm gì? Ngươi còn tưởng nha đầu kia đã trở lại sao? Yên tâm, nàng ta không dễ dàng chui ra như thế đâu, vừa rồi ta để nàng ta ra ngoài thông khí đã là từ bi lắm rồi." Tang thu tay lại, ánh mắt dạo một vòng trên mặt Triệu Tử Mai rồi nhún vai cười và đi về phía sau.

Triệu Tử Mai vòng qua phía sau Bảo Điền, hai ba bước đuổi tới bên người nó.

Trên mu bàn tay của hắn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay kia, tuy chỉ có một chút nhưng đủ để kích thích trái tim hắn.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Nhưng lời ôn tồn đã tới khe miệng lại không nói ra lời, vì thế hắn chỉ đành hỏi, "Bà lão kia đâu?"

"Như người chứng kiến, bị chúng thành hơi nước rồi." Một lời giải thích ngắn gọn được đưa ra, Tang tà tà liếc Triệu Tử Mai một cái, ánh mắt chứa nghi hoặc, "Cũng kỳ lạ, rõ ràng vốn chỉ có một bức họa, sao lại chui

ra mười mấy bức chú? Nếu không phải ta phản ứng nhanh thì có lẽ đã sập bẫy rồi."

"Giang Tân vẽ, không biết vì sao đứa nhỏ kia hình như có thể khiến bà ta sống lại," Triệu Tử Mai lẩm bẩm đáp một câu rồi bỗng nhiên rùng mình quay đầu nhìn đám người vẫn đang trốn trong ngõ nhỏ và sau quầy hàng, "Không tốt rồi, Giang Tân, Giang Tân đi đâu rồi?"

Hắn nhìn khắp nơi, mọi người đều đủ, kể cả con khi con vừa nãy bị dọa ngậm miệng, nhưng riêng cha con họ Giang là không thấy đâu.

Giang Sam kéo Giang Tân chạy về phía trước, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xung quanh xem có người nào đuổi theo không.

Cũng may hiện tại người cả thành giống như đều tụ lại ở cửa thành và chẳng ai chú ý tới cha con họ đã rời khỏi trung tâm não nhiệt dù người khởi xướng "não nhiệt" này chính là Giang Tân.

Lòng Giang Sam đương nhiên hiểu rõ điểm này, bởi vì thấy rõ nên hắn mới nhân lúc người khác chưa chuẩn bị mà kéo con mình chạy đi không lưu luyến.

Người chết là thái giám trong cung đó.

Hắn nghĩ Trương Diệu Trung và mấy tiểu tùy tùng của ông ta hẳn đã táng mệnh rồi và hung thủ giết người chính là bức tranh tết mà Giang Tân vẽ.

Giết chết người trong cung, lại là thái giám chọn mua hàng cho Thái Hậu là tội nặng.

Với tội ấy cha con họ sao mà chịu nổi.

Vì thế dưới sự lo lắng Giang Sam dứt khoát hoặc không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải làm tới cùng.

Thậm chí hắn còn chẳng kịp về nhà lấy lộ phí đã vội vàng kéo con trai chạy trốn.

Giang Sam không biết bọn họ có thể đi đâu, bà con thân thích là không dựa vào được.

Ở lúc hắn nghèo túng thất vọng nhất bọn họ đều không hỗ trợ thì hiện tại

càng không có chuyện chịu chứa chấp tội phạm nguy hiểm.

Cha con bọn họ không hề có chốn dung thân.

Nhưng nếu ra ngoài thành thì không ổn, cửa thành hẳn đã khóa, còn có người canh gác, nếu muốn chạy thì còn khó hơn lên trời.

Nghĩ thế nên lòng hẳn dần trầm xuống, còn u ám hơn sắc trời vài phần.

Vì thế hẳn nói với Giang Tân ở phía sau, "Ồ ngoài ô có một tòa nhà vút đi, nghe nói là nhà cũ của một vị Vương gia bị biếm truất.

Vị Vương gia kia cả đời không có con nối dõi nên sau khi hẳn chết tòa nhà cứ để không, trở thành một khu phế tích.

Ta thường nghe người ta nói trong nhà kia có quý, vì thế ngày thường không ai dám tới đó, chúng ta vừa lúc có thể tới đó trốn tránh một chút." Nói xong thấy Giang Tân thật lâu không đáp lại thế là hẳn quay đầu hỏi, "Con làm sao vậy? Giờ đã là lúc nào rồi mà sao đến cái rằm cũng không đánh thề?"

Khuôn mặt trắng bệch của Giang Tân càng trắng hơn dưới bóng đêm.

Hắn cắn môi gần như muốn bật máu, một lát sau hẳn mới chậm rãi mở miệng, "Cha, trên đời này thật sự có quý ư? Con vẽ ra thứ kia không phải quý thì là cái gì?"

"Kia không phải do con vẽ ra, đừng nói bậy," Giang Sam lạnh giọng đánh gãy lời hẳn, ngữ khí lại hơi run run, "Thứ kia tự bám vào tranh của con, chẳng liên quan gì tới con hết."

"Nhưng con không sao dùng lại được, tay con, không, không phải tay con cầm bút vẽ mà là bà ta, là bà ta tự vẽ chính mình, là bà ta....." Giang Tân rùng mình một cái, không phải bởi vì gió bắc lạnh thấu xương mà vì hẳn bỗng nhớ tới giấc mộng kia.

Cái đinh gỗ cắm xuyên qua giữa mày bà lão và đóng đinh bà ta lại.

"Đóng tranh kia đã bị hủy rồi con có thấy không? Chúng ta né qua lần này, đợi ít lâu nữa sẽ chẳng ai nhớ rõ....." Giang Sam đột nhiên ngừng lời, trong tầm mắt hẳn xuất hiện một tòa nhà bốn phía là nước chỉ thừa một cái cầu chín khúc thon dài nối tiếp với bên ngoài, thoạt nhìn cả tòa nhà

như nổi trên mặt nước.

Chương 246: 246: Mộng Tưởng

Giang Tân nhìn thẳng và hỏi, “Cha, chỗ này..... là chỗ nào?”
“Đây là khu nhà của vị Vương gia bị phế truất kia, không phải ta đã nói với con rồi ư?” Giang Sam có chút không kiên nhẫn mà kéo tay áo Giang Tân đi tới chỗ cây cầu kia.

Nhưng chân vừa bước lên cầu thì hấn đột nhiên do dự có nên rút chân về hay không.
Hấn cảm thấy trong làn nước bên cạnh có thứ gì đó vừa trở mình sau đó lại lặn xuống.

Nhưng nhìn từ lan can cầu xuống thì chỉ thấy mặt nước không có chút sóng gợn nào.
“Cha, sao..... làm sao vậy, là cái gì thế?” Giang Tân nắm chặt cánh tay Giang Sam và cảm nhận rõ cha hấn đang run lên.
“Cá..... Chắc là cá.” Giang Sam nuốt một ngụm nước miếng nghẹn mãi ở cổ sau đó dùng sức hít hít mũi, “Mặc kệ, trời giá rét thế này cũng chẳng còn nơi nào ẩn thân tốt hơn.

Nếu không tìm được nơi trú ẩn thì dù không bị quan binh bắt hai chúng ta cũng sẽ đông chết.”
Nói xong câu đó hấn không hề do dự nữa mà lôi kéo Giang Tân đi lên cây cầu chín khúc, rẽ trái rẽ phải và đi vào tòa đại trạch nguy nga trước mặt.

Trên cửa lớn sơn đỏ là vết loang lổ, biển tên treo phía trên cũng dính đầy mạng nhện, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ba chữ to “Kỳ Vương phủ”.
Giang Sam thử thăm dò đẩy cửa lớn một cái thế là nó từ từ mở rộng ra, lộ một mảnh u ám màu tro đen bên trong.
“Cha.....” Giang Tân túm lấy Giang Sam chặt hơn, “Đừng quấy nhiễu.....”

"Ngoài hai chúng ta thì chẳng còn người sống nào ở đây, vậy chúng ta có thể quá nhiều ai?"

Giang Sam truyền thêm can đảm cho Giang Tân, cũng cho chính mình thêm can đảm.

Hắn bước vào ngạch cửa, nhìn bố cục quy củ bên trong cùng với đồ đạc thủ công hoàn mỹ và lầu các đan xen.

Miệng hắn cười khở nói, "Aizzz, không nghĩ tới Giang Sam ta lại cũng có lúc ở được nơi như thế này, đã thế lại còn là vì chạy nạn mới được ghé tới đây nữa chứ."

Giang Tân theo ánh mắt hắn mà nhìn vào trong: Nơi này chỗ nào cũng là nước, mặc kệ là chính điện phía trước hay hoa viên phía sau cùng thư phòng đều được xây ở trên mặt nước.

Kiến trúc thật và ảnh phản chiếu như chia làm hai thế giới, dưới sắc trời gần tối người ta nhất thời khó phân biệt đâu là thật và đâu là giả.

Thật giả thế nào, biên giới ấy giống như đã không còn rõ ràng ở nơi này nữa.

"Cả tòa nhà thật quái dị." Giang Tân thàn than một tiếng ở trong lòng, đúng vào lúc này cửa lớn vốn đang rộng mở phía sau lưng hai cha con bỗng chậm rãi đóng lại.

Toàn bộ quá trình đều yên lặng, chỉ trong nháy mắt khép lại nó mới phát ra tiếng "Đông" cực nhẹ khiến cả hai người đều run lên.

"Con đóng cửa à?"

"Không phải....."

"Thế là cửa tự đóng lại sao?"

"Có lẽ là..... Có lẽ là bị gió thổi."

Giang Sam cũng thấy không đúng nhưng hiện tại hắn đã không có đường lui, chỉ có thể lôi kéo Giang Tân đi vào bên trong.

Hắn không dám lựa chọn đi thẳng vào chính đường, chỗ kia tuy gần cửa lớn nhất, diện tích cũng to nhất nhưng Giang Sam vẫn hơi sợ.

Đặc biệt là khi một cơn gió lạnh thổi qua hai cánh cửa gỗ ở chính đường khiến chúng phát ra tiếng "Bang bang".

Hắn cảm thấy trong phòng có người, dù hắn không nhìn thấy bọn họ nhưng những kẻ kia lại có thể nhìn thấy hắn.

Cảm giác này khiến lòng hấn không thoải mái, vì thế hấn vội kéo Giang Tân chạy nhanh vòng qua chính sảnh đi tới hoa viên phía sau. Vườn rất lớn, diện tích hơn trăm mẫu, sâu thẳm lại tú lệ.

Nhìn về nơi xa người ta thấy hành lang thông thoáng, có núi có non vây quanh, đình đài tráng lệ, cảnh trí phong phú thay đổi, có khép và mở.

Sam chưa từng tới hoàng cung nhưng trong lòng nghĩ chỉ sợ hoàng cung cũng không đẹp được bằng nơi này.

"Nơi này..... thật đẹp....." Hấn nghèo từ, đối mặt với một nơi không có chút liên hệ nào với cuộc sống của hấn khiến hấn không biết phải nói sao.

"Đúng là đẹp," Giang Tân không biết đã rút tay khỏi tay Giang Sam và một mình đi tới chỗ lan can từ lúc nào.

Hấn cúi đầu nhìn mặt nước tối tăm, trông mắt bị ánh trăng chiếu sáng lấp lánh, "Cho nên chúng nó mới lựa chọn ngủ đông ở chỗ này."

"Cái gì? Chúng nó là cái gì?"

Giang Sam cảm thấy giọng điệu của con trai mình có chút không đúng, rõ ràng vừa rồi hấn còn sợ hãi nhưng hiện tại giọng hấn lại bình thản hơn nhiều.

Trong lời hấn có chút mê mang, giống như mới vừa tỉnh mộng.

"Không có gì, cha không nhìn thấy chúng nhưng chúng nó đều ở đây."

Giang Tân nhẹ giọng cười sau đó xoay người rời khỏi lan can và đi vào trong hoa viên.

Bóng dáng hấn vừa gầy lại nhỏ, trên người là một thân áo xanh biển nên vừa đi vài bước hấn đã như hòa vào sắc trời sẫm tối.

Giang Sam nhìn con trai và trong lòng bỗng sinh ra dự cảm không tốt thế nên hấn vội đi theo, bước chân cũng dần đi sâu vào trong tòa nhà.

"Tân nhi, con muốn đi đâu? Con chưa từng tới đây nhưng sao lại có vẻ quen thuộc như vậy?"

Giang Tân không quay đầu lại mà chỉ nhàn nhạt nói, "Nơi này có một tòa nhà lấy đá cẩm thạch trắng làm cổng vòm như phong cách tây dương, ở giữa có một tấm bia có chữ "Phúc", bố cục cực tinh xảo, là chỗ thích hợp để ẩn thân."

"Nghe có vẻ không tồi," Giang Sam liền tiếp gạt đầu nhưng sau đó bỗng dừng lại, "Tân nhi, sao con lại hiểu rõ bố cục tòa nhà này như thế?" Giang Tân giống như không nghe thấy lời hấn hỏi mà vẫn lăm bằm, "Minh Tinh Trai là thư phòng nơi ấy, bên trong có giấy và bút mực đầy đủ."

Máu chột chính là," hấn cười nói, "Nơi đó có số lượng lớn thuốc màu, vàng, xanh, hồng, đen, màu hoa hòe, sơn chi, hoa hồng..... Có thể thấy được vị Vương gia đã qua đời kia cũng là một người vẽ đẹp."

Giang Sam gạt đầu nói, "Đúng, vẽ đẹp thật." Nhưng rồi lòng hấn lại "lộp bộp" một tiếng, đôi mắt bỗng nhiên trợn to và nhanh chóng bước tới che trước mặt Giang Tân, "Vẽ đẹp ư? Vẽ đẹp thì làm sao? Có thuốc màu thì làm sao? Con..... Con muốn làm gì?"

Giang Tân nhìn hấn như đang nhìn một người xa lạ, trong ánh mắt đều là mê mang.

Nhưng một lát sau đứa nhỏ bỗng nhếch miệng cười, "Làm cái gì ư? Đương nhiên là vẽ tranh rồi."

Cha, từ nhỏ con vẫn luôn gạt ngại mà học vẽ, một ngày không vẽ tâm con sẽ ngứa ngứa khó nhịn.

Nơi này có nhiều thuốc màu như thế đương nhiên là con sẽ vui mừng."

Nghe xong lời này Giang Sam cũng thoáng thả lỏng, hấn nghiêm túc nhìn chằm chằm Giang Tân, trong mắt là từ ái khó thấy, "Tân nhi, cha nói một câu chân thành với con."

Lúc mới biết đồng tranh tết kia đều là do con vẽ ta đã cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng sau đó nghĩ lại ta nhận ra con vẽ đẹp cũng giống như ta vẽ đẹp.

Nếu không có lão tử thì làm gì có con, sao ta có thể đổ kị việc con giỏi hơn ta chứ? Thế nên ta vẫn luôn muốn nói với con rằng nếu con thích vậy cứ đi làm đi, dù về sau cha con chúng ta nghèo tới độ phải đi xin cơm qua ngày thì con cũng không thể từ bỏ.

Có mộng tưởng là việc khó tới mức nào, có mộng tưởng..... thật tốt.

Ta đã từng có mộng tưởng, hiện tại ta giao nó cho con."

Chương 247: 247: Ảnh Ngược

Giang Sam nói xong thì lau nước mắt, hấn bị những lời của chính mình cảm động dù rằng trong đó có thêm vài phần chua xót.

Có điều Giang Tân ở trước mặt lại vẫn cười cười nhìn hấn, trong mắt chẳng có nửa phần chân thành, mặc cho những lời cảm động hấn vừa nói. "Tân nhi."

"Cha, con sẽ vẽ thật tốt." Giang Tân nói một câu này như dỗ đứa nhỏ, giọng hấn không chút để ý khiến Giang Sam cảm thấy mình bị bỏ qua.

Nhưng vừa định nói gì đó thì Giang Tân lại cười với hấn và nói, "Đi thôi, phía trước chính là Minh Tĩnh Trai, cha cũng mệt mỏi, tới đó nghỉ tạm một lát."

Chuyện về sau thì để sau này nghĩ."

Ánh trăng treo trên đỉnh núi, lúc này Giang Tân tỉnh lại.

Một khắc mở mắt hấn nhanh nhẹn đứng dậy, phủ thêm áo khoác và đi ra ngoài cửa.

Hấn không thèm liếc mắt nhìn Giang Sam đang ngáy o o đến rung trời ở bên cạnh một cái nào.

Bốn phía có nước vờn quanh, bầu trời đen như mực, giống hệt tâm tình của hấn.

Giang Tân đi đến cạnh lan can thì cả nửa người trên đó và híp mắt nhìn bên dưới, chăm chú xem bóng dáng thật lớn đang dán dưới đáy nước: Nó có hình thể khổng lồ như một con ba ba, phía trước thon gầy, bụng bóng loáng, bên trên được ghép từ bảy mảnh trai, đuôi ngắn lại to.

Nhưng nếu nói nó là ba ba thì lại không hoàn toàn giống, bởi vì hai bên

đầu của nó có hai sợi râu thon dài.

Chúng lẳng lẳng dán ở đáy ao như thân thể của nó, hoàn toàn không nhúc nhích.

Giang Tân biết thứ quay cuồng trong nước khiến Giang Sam cả kinh vừa rồi không phải nó.

Hiện tại nó đang ngủ đông, đừng nói một Giang Sam mà dù có vạn pháo cùng đốt cũng chẳng đánh thức được nó.

Tên kia là một con cá chép, so với cái đầu của hấn còn to hơn.

Hấn thấy được cái lung màu than chì của con cá kia, vẫy trên đó phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Nhưng hấn cũng biết nó sẽ không tổn thương mình, không phải không muốn mà là không thể.

Trên mặt nước và dưới nước là hai thế giới, hấn không thể đi xuống mà chúng nó cũng không thể nhảy lên.

Từ khi bước vào căn nhà và nhìn ảnh ngược dưới mặt nước là hấn đã biết điểm này.

Giang Tân nhìn thấy một người trong ảnh ngược kia.

Người đó đứng sau một cánh cửa, nước hơi gợn sóng nên không rõ bộ dạng kẻ kia.

Nhưng hấn biết kẻ đó thuộc về thế giới bên dưới, bởi vì không chỉ có mình hấn đứng sau cánh cửa đó.

Giang Tân nhìn mặt nước bình tĩnh cùng ảnh ngược bên dưới và nhẹ giọng hỏi một câu, "Người là ai? Nơi này rốt cuộc là nơi nào?"

Giống như nghe được lời hấn nói, cánh cửa của Minh Tĩnh Trai phía dưới mặt nước chậm rãi mở ra.

Có một người đi ra từ bên trong, dáng người gầy nhưng rắn chắc, đôi mắt sáng đến độ có thể nhìn thấy hết thấy.

Là nam nhân hấn mới nhìn thấy, hiện tại nam nhân kia đi ra từ ảnh ngược của Minh Tĩnh Trai.

Hắn ngửa đầu nhìn Giang Tân ở phía trên, đôi môi mím chặt và mày nhíu lại làm cho lòng Giang Tân hơi rung động một chút.

"Người là chủ nhân tòa nhà này ư?" Qua hồi lâu Giang Tân mới ậm ừ hỏi một câu này.

"Người là ai?" Nam nhân kia không trả lời mà hỏi một câu.

"Giang Tân."

"Người không phải."

Giang Tân cảm thấy đầu mình như bị chày sắt đập một cái, vừa định biện bạch vài câu thì nam nhân kia lại nói tiếp, "Vì sao người muốn tới Minh Tĩnh Trai?"

"Vẽ tranh, ta muốn vẽ tranh." Mấy chữ này không qua nghĩ ngợi đã vọt ra khỏi miệng hắn.

"Vẽ cái gì?"

"Bà ta, ta muốn bà ta sống lại."

Những lời này Giang Tân chưa từng nói với Giang Sam, nhưng ở trước mặt nam nhân này hắn lại nói ra.

Hắn biết mình chẳng thể giấu diếm kẻ này, vì hắn có một đôi mắt có thể nhìn thấu hết thảy.

"Không làm thế không được ư?" Không biết qua bao lâu, hơi thở cũng như đã hóa thành băng rồi hắn mới nghe thấy nam nhân kia hỏi chuyện.

"Không thể không được." Giang Tân trả lời thật sự kiên định, giống như ý niệm này đã cắm rễ trong đầu hắn từ lúc hắn vẽ bức tranh đầu tiên.

"Không hỏi hạn chứ?"

"Không hỏi hạn."

"Mọi thứ người cần đều có đủ trong Minh Tĩnh Trai, mau đi đi." Nói xong câu đó nam nhân kia xoay người mà đi vào phía sau cửa.

Lúc cánh cửa đóng lại đã tạo ra gợn nước.

Giang Tam cảm thấy mọi việc vừa rồi đều giống như một giấc mộng hư vô mờ mịt.

(Ebooktruyen.net) Hắn lại nhìn mặt nước mà ngây ra một lát sau đó xoay người đẩy cửa lớn của Minh Tĩnh Trai giống nam nhân kia và không chút do dự bước vào.

Trong phòng, Giang Sam vẫn đang mặc cả bộ quần áo mà ngủ say.

Giang Tân nhìn hấn một cái sau đó nhẹ tay nhẹ chân đi tới giá sách bằng gỗ mun ở bên cửa sổ.

Hấn duỗi tay mở cửa tủ tích đầy bụi ra.

Không sai, bên trong giống hệt như hấn nghĩ, ngoài một chồng giấy kim tiên thật dày thì chính là các loại thuốc màu đựng trong bình nhỏ bằng sứ.

Tuy những bình này đã có vết rạn nhưng Giang Tân biết chỉ cần trộn với nước thì chúng sẽ lại sống lại trên trang giấy, giống như bà ta.

Giang Tân không chần chừ nữa mà ôm toàn bộ giấy vẽ và thuốc màu đến chỗ bàn rồi cầm bút bắt đầu đắm chìm.

Mọi đường nét và màu sắc đều như khắc vào đầu hấn, rõ ràng vô cùng.

Hấn hạ bút như gió, không bao lâu sau một bức họa đã hiện ra trên giấy. Bà lão nhìn hấn, trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau hấn đã hiểu rõ hết thấy.

Hấn có thể cảm nhận được tuyệt vọng thống khổ và thù hận kia.

Hận ấy vẫn chảy mãi tới tận trong lòng hấn, hùng hực thiêu đốt, bắt diệt không tắt.

Cảm xúc của hai người như nối liền, từ lần đầu tiên bà ta xuất hiện dưới ngòi bút của hấn.

"Cái đình....." Bà ta nói, "Cái đình....."

Bà ta đã chết, vì bọn họ mà chết thế mà những kẻ đó vẫn không buông tha, muốn đóng đinh bà ta vào cỗ quan tài kia để trấn xà quái.

Sau khi chết rồi bà ta còn bị người khác lợi dụng, không thể xuống mồ, không thể an giấc ngàn thu.....

Giang Tân nắm chặt tay, một tiếng "rắc" vang lên, cây bút gãy gập.

Thứ gì đó nhuộm đẫm tay hấn, không phải mực mà là máu, nóng như dung

nham.

"Tân nhi....." Giang Sam tỉnh lại và xoa đôi mắt nhấp nhèm sau đó ngồi dậy nhìn con trai mình.

Cả người Giang Tân chìm trong ánh trắng, ánh sáng lạnh lẽo giống như một cái áo choàng bao lấy hắn.

Đứa nhỏ này và thế giới bên ngoài như ngăn cách, dù vách ngăn kia mỏng nhưng lại chẳng thể đâm thủng.

"Tân nhi, con đang làm cái gì thế?" Giang Sam đi tới chỗ con mình, tuy ở trong nhà nhưng hơi lạnh ập tới vẫn khiến hắn không nhìn được hắt xì mấy cái.

Nhưng lúc thấy bức họa Giang Tân bày ra trên bàn thì hắn đột nhiên dừng bước, hắt xì cũng nghẹn luôn.

"Tân nhi, vì sao còn lại vẽ bà ta? Vì sao còn vẽ bà ta?" Hắn không dám tin tưởng mà nhìn về phía Giang Tân, hai mắt toàn là mê mang.

"Chính vì để có thể vẽ bà ta con mới tới đây." Giang Tân hé môi, dùng giọng nhỏ như muỗi nói ra những lời này, "vì bà ta....."

Chương 248: 248: Phong Thành

Giang Sam nhào tới, trên mặt hắn còn sót lại buồn ngủ nhưng tay chân lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Giang Tân chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã nắm lấy bức tranh tết trên bàn và xé thành hai nửa sau đó giống như còn không yên tâm nên hắn lại xé tiếp.....

Trang giấy giống con bướm rơi xuống từ tay hắn, mỗi một cánh đều nhuộm đầy máu tươi, giọt máu bắn lên mặt khiến tươi cười của hắn có vẻ quá dữ tợn.

“Con không thể vẽ bà ta, không thể vẽ.....”

Tân nhi, chúng ta rời khỏi nơi này đi, tới chỗ quan phủ tự thú cũng được.

Chỉ cần nói đồng tranh tết đó là do ta vẽ, không liên quan gì tới con, dù sao cũng không ai biết.....”

Hắn bỗng nhiên cảm thấy gáy đau xót giống như muốn vỡ ra.

Lúc xoay người cổ hắn gàn như không thể chống đỡ cái đầu.

Hắn cảm thấy đầu mình nặng như cục đá, chỉ có thể lệch qua một bên mới miễn cưỡng chống đỡ được.

“Tân nhi.....”

Hắn nhìn bóng dáng mình phản chiếu trong mắt Giang Tân càng ngày càng xa, càng lúc càng mờ hồ mãi tới khi biến thành hai đốm đen.

Lúc Giang Sam ngã xuống đất, Giang Tân còn đá hắn một cái.

Thấy hắn hoàn toàn không động đậy thế là đứa nhỏ mới hừ lạnh một tiếng rồi run bả vai ném cái bình hoa dính máu vỡ một nửa trong tay xuống đất.

“Xen vào việc người khác.” Lạnh lùng ném lại mấy chữ này xong hắn lại

nhìn đồng tranh tét bị xé thành mảnh nhỏ lúc này còn nhuộm máu của Giang Sam, trong mắt có đau lòng và luyến tiếc, "Đáng tiếc, mấy bức họa này thật tốt, vậy mà bị hấn....."

Lời còn chưa dứt hấn bỗng nhiên sững sốt bởi vì mảnh giấy vụn bỗng động đậy.

Không phải chúng bị gió thổi mà giống như chúng có chân, từng mảnh từ bốn phương tám hướng chạy tới mảnh to nhất.

Chúng nó lại hợp làm một, đến vết rách cũng được vuốt phẳng cứ như một bức họa toàn bích không hề có tí vết, cũng như chưa từng bị Giang Sam xé.

Chỉ có máu của Giang Sam là vẫn bắn trên đó, nhưng vết máu rõ ràng phủ kín bức họa nay đã phai đi nhiều, không bao lâu nó hoàn toàn bị mất sạch sẽ.

"Hay, hay." Giang Tân vỗ tay cười, hấn ngồi xỏm người xuống nhặt bức tranh tét kia lên cẩn thận thả nó lên bàn và si ngốc nhìn nó thật lâu không động đậy giống một pho tượng.

Nhưng ngay sau đó hấn bỗng cầm đồng giấy trắng bên cạnh tới và cầm bút múa may.

Hấn không cần xem, không cần nghĩ, hấn biết mình đang làm gì nhưng đồng thời cũng giống như không biết mình đang làm gì bởi vì trong khoảnh khắc ngồi bút vừa chạm vào giấy mọi thứ xung quanh tựa hồ biến mất, chỉ còn lại bà lão trong tranh.

Bà ta dùng đôi mắt tươi cười kia nhìn thẳng vào hấn, dẫn dắt và quán lấy hấn.

Toàn bộ thần trí của Giang Tân đều bị bà ta hút vào tranh, ngoại trừ tức giận hùng hục thiêu đốt.

Bà ta muốn sống thì hấn sẽ thành toàn.

Sắc trời bên ngoài từ tối đen dần sáng lên rồi lại từ sáng trở về tối đen.

Giang Tân hồn nhiên không phát hiện, hết giấy vẽ rồi hấn lại vẽ lên tường, lên mặt đất.

Thuốc màu hết rồi hấn cắn ngón tay dùng máu mình để vẽ.

(Ebooktruyen.net) Thân thể hắn suy yếu nhưng ánh sáng trong mắt lại
điên cuồng, chứa đựng oán ghét ngàn năm.

Cả người hắn như chìm trong ngọn lửa và bị thiêu cháy.
Mà lúc Giang Tân đang điên cuồng vẽ tranh thì Đại Danh thành đã có
thay đổi thật lớn.

Lúc đầu mọi người thấy sắc trời bỗng âm trầm thì còn tưởng thời tiết
thay đổi dù họ chưa bao giờ thấy tầng mây kỳ dị như thế.

Mây ép cực thấp, giống như chỉ cần đứng trên thành lâu là có thể chạm
vào nó, không những thế nó còn cực kỳ rắn chắc.

Không chỉ ánh mặt trời mà đến gió cũng không thể tiến qua tầng mây.

Nó giống như cái nắp đậy lên thành trì đè toàn bộ mọi người ở bên trong
lại.

Nhưng chuyện càng đáng sợ hơn lại phát sinh sau đó: Sau hôm thăm án
xảy ra ở cửa thành thì mọi người phát hiện không mở được cửa thành.

Lúc đầu binh sĩ thủ thành còn tưởng có cái gì đó chặn bên ngoài, nhưng lúc
bọn họ bò lên thành lâu nhìn xuống lại sợ tới mức mắt hồn mất vía, té ngã
lộn nhào xuống thêm đá.

Cả tòa thành đều bị một thứ màu xám không biết là mây hay sương bao
phủ.

Mây theo cửa thành chảy xuống chặn mỗi khe hở và phong nó chặt chẽ.

Dù quan phủ tìm đủ mọi cách, kêu gọi nhiều người nhưng cũng chưa đẩy
được cánh cửa di chuyển nửa tấc.

Dòng tà khí từ tầng mây rót xuống giống như một bức màn nước bao cả
Đại Danh thành, người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng
không vào được.

"Công tử, không xong rồi, hoàn toàn không đẩy được.

Thuộc hạ mới vừa lên thành lâu xem nhưng con đường bên ngoài cũng
không thông.

Ngài xem thanh kiếm này đi." Bảo Điền mới vừa đi tuần tra trở về, vừa nói hấn vừa đưa thanh bảo kiếm trong tay cho Triệu Tử Mai xem, "Thuộc hạ chọc nó vào tầng mây thế là bên trên đã kết một tầng băng, nếu người ta nhảy từ trên thành xuống mà không ngã chết thì cũng bị đông chết.

Huống chi chúng ta căn bản không biết hơi nước vậy quanh thành dày thế nào, vạn nhất nó chạy dài mấy dặm thì ai chịu nổi?"

Bảo kiếm kia dày mấy tấc nhưng vẫn bọc một tầng băng, lúc này vẫn bốc khói trắng.

Tang dùng ngón tay chấm một chút ở đám khói trắng và ngửi ngửi sau đó ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, "Đây không phải băng mà là oán khí, oán khí tích cóp hơn một ngàn năm."

Triệu Tử Mai cau mày, "Chẳng lẽ đây vẫn là do bà lão kia gây ra ư? Nhưng chẳng phải tranh tét đã bị ngài hủy hết rồi sao?" Nói tới đây hấn lại ngây ra, "Chẳng lẽ Giang Tân..... còn không dùng tay ư?"

Nói đến nơi đây hấn nhìn thấy mắt Tang nhìn lên trên thì cũng ngẩng đầu theo, trong lòng căng thẳng.

Theo ánh mắt nó hấn thấy: Tầng mây phía trên đang cuộn cuộn như nước biển xô bờ trút ra mãi.

Nhưng phía trên tầng mây lại có một khuôn mặt to như cả tòa thành trì.

Nó già nua nhưng lại lộ ra hòa ái, rồi lại mang theo vài phần thê lương.

Bà ta cười, hơi nước màu xám trắng từ viền môi khô quắt của bà ta chảy ào ào ra chui vào tầng mây khiến nó càng dày hơn.

"Quả nhiên là bà ta....."

Lời còn chưa dứt thì Tang ở bên cạnh đã giơ tay chỉ về phía trước, chầm đờng từ tay nó bay ra xông thẳng lên gương mặt kia.

Mắt thấy chầm chuẩn bị chạm vào bà ta thì hơi nước xung quanh bỗng tràn tới ngưng thành một khối trước mặt bà lão.

Khối kia nhìn có vẻ dễ xuyên qua nhưng chỉ nghe một tiếng "Leng keng"

vang lên, châm đồng cú thể bị bức trở về.

Châm đồng rơi xuống từ giữa không trung, lại lần nữa chui vào tay Tang.

Còn Tang không làm được gì nên đương nhiên cực kỳ buồn bực.

Lòng bàn tay nó bỗng có ba ngọn lửa bốc lên, vừa vung tay định ném ba ngọn lửa ấy lên thiêu đốt khuôn mặt vẫn mang tươi cười kia thì nó lại bị Triệu Tử Mai đè tay lại.

"Đánh rắn đánh giặc đầu, bắt giặc bắt vua trước," hắn nhìn về phía bà ta, "Mặc dù ngài có thể đốt cái này nhưng chỉ cần Giang Tân vẫn vẽ tiếp thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn bức tranh xuất hiện.

Cần gì phải phí công."

"Nhãi ranh kia đang ở đâu?" Tang thu lại ba ngọn lửa trong tay, hàm răng nó nghiến ken két.

Chương 249: 249: Nuốt

"Tay chân đều phải đóng đinh, còn có đầu..... đóng đinh ở giữa mào để bà ta và xà quai cùng canh chừng lẫn nhau, như vậy mới có thể ngăn cản đối phương."

"Đầu lâu quá cứng, không đóng được đinh."

"Dùng sức."

"Phanh" một tiếng, máu bắn tung tóe nhuộm đỏ lông mào hoa râm của bà ta.

"Phanh."

Lại một tiếng nữa, Giang Tân bị tiếng động này dọa sợ và đột nhiên ngồi thẳng người.

Hắn cảm thấy tay rất đau, vừa cúi đầu mới phát hiện mười đầu ngón tay của mình đều nát, đến móng tay cũng bị bong mấy cái.

"Ta đang....."

"Ta đang làm gì?" Hắn ngẩng đầu và bị tình cảnh trước mặt dọa sợ tóa mồ hôi lạnh.

Trong phòng đều là bà lão kia, có trên giấy, có trên tường, mặt đất và cửa sổ.

Thậm chí đến trên xà nhà cũng có gương mặt tươi cười kia.

Hắn không rõ mình làm sao mà trèo lên được nơi cao như thế để vẽ tranh.

Nhưng hắn cũng chẳng kịp nghĩ nhiều bởi vì hắn thấy Giang Sam.

Cha hắn nằm trên sàn nhà, mặt nghiêng một bên, cái gáy có miệng vết thương đang chảy máu nhìn mà ghê người.

"Cha."

Giang Tân muốn bò dậy nhưng chân dẫm phải máu thế là trượt ngã thật mạnh trên mặt đất, khước miệng tóe máu.

Hắn chống tay muốn đứng dậy nhưng đứng vào lúc này trước mặt hắn có gì đó lóe lên, có biết bao nhiêu hình người không đếm xuể đang rời khỏi giấy vẽ, vách tường và mặt đất rồi bay nhẹ giữa không trung. Chúng nó là những bóng dáng trong suốt chồng lên nhau, mỗi khuôn mặt đều đang tươi cười ấm áp như gió xuân.

Nhưng tươi cười như thế từ bốn phương tám hướng đánh úp lại vẫn khiến Giang Tân thấy buồn nôn.

"Khánh khách..... Ha ha ha....."

Tiếng cười này ban đầu chỉ như vọng từ trong mơ nhưng rồi nó ngày càng chân thật.

Giang Tân cảm thấy tiếng cười kia ở ngay bên tai mình như có người đang ghé vào tai hắn mà cười làm cho tai hắn đau đớn.

"Người....."

Trong lòng hắn bỗng sinh ra dự cảm không tốt nhưng ngay sau đó dự cảm này đã trở thành sự thật.

Bóng dáng kia bỗng nhiên tụ lại ở giữa, chồng chất lên nhau, từ bẹp dần dần trở nên có góc cạnh.

Khuôn mặt bà ta dần no đủ, phồng lên, nếp nhăn hiện rõ, ánh sáng trong mắt ngày càng nhiều.....

Dù có là họa sư giỏi thế nào thì cũng không vẽ được giống thế này.

Bức vẽ là chết, người là sống, lúc này bà ta sắp sống lại rồi.

Những bóng dáng kia vẫn đang bay về phía bà ta, một cái một cái với tốc độ cực nhanh khiến Giang Tân cảm thấy hơi chói mắt.

Bỗng nhiên hắn nhìn thấy đôi mắt kia giạt mình chớp chớp với hắn, khước miệng khẽ héch, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Máu cả người Giang Tân giống như bị đông lạnh, một người chết nhưng càng ngày càng giống "người sống" xuất hiện trước mặt hắn: Vì tuổi già mà bả vai bà ta cứng đờ, cái cổ nhăn bèo nhèo và phần lưng có chút còng giống hệt bức vẽ của hắn.

Hiện tại hấn đã sợ đến mức muốn chạy trốn.

Đã chết lâu như vậy sao có thể sống lại chứ? Sống lại rồi bà ta muốn làm gì đây?

Giang Tân run tay run chân bò qua chỗ Giang Sam, nhân lúc bà ta còn chưa hoàn toàn sống lại hấn phải rời khỏi đây.

Hấn phải mang theo Giang Sam, dù phải kéo cũng phải đưa cha hấn cách xa nơi này.

"Cha." Giang Tân nỗ lực bò về phía trước, hấn sờ thấy giày của Giang Sam nên lại cố gắng bò tiếp, cố chút nữa là có thể nắm lấy tay hấn.

Nhưng một khắc chạm vào tay Giang Sam thì nước mắt Giang Tân lập tức rơi xuống: Tay cha hấn thật lạnh, hấn cảm thấy đời này mình cũng chẳng thể nào ủ cho nó ấm lại nữa.

"Cha....."

Giang Tân khóc, hấn rất sợ sinh mệnh của mình từ đây sẽ thiếu một mảnh.

Nam nhân có chút yếu đuối hèn nhát trong mắt mọi người lại là ngọn núi cho hấn dựa vào.

Nếu không còn cha thì hấn không biết phải đi tiếp thế nào.

"Cha đừng bỏ con."

Lúc khóc lóc nói ra những lời này Giang Tân nghe thấy tiếng mở cửa.

Theo tiếng nhìn lại hấn phát hiện bà lão kia đã bay xuống từ trên cao, chân chạm đất.

Trước mặt bà ta là một cái bóng trong suốt cuối cùng.

Bà lão kia đã gần như hoàn toàn sống lại, sở dĩ nói "gần như" là bởi vì đôi mắt của bà ta vẫn là dùng bút vẽ ra, nó khảm trong hốc mắt của người sống càng khiến người ta thêm sợ hãi giống hai khối than bị mạnh mẽ nhét vào.

Mà người đứng ở cạnh cửa là Tang, là vị cô nương đã hủy diệt vô số bức tranh ở cửa thành.

Phía sau nàng là Triệu Tử Mai và mọi người khác.

Giang Tân bỗng nhiên cảm thấy có hy vọng.

Trước mắt lóe lên, hắn thấy một ngọn lửa bay tới cuốn lấy bóng dáng trong suốt sắp nhập vào người bà lão và lập tức đốt cháy nó.

"Thật tốt quá....." Giang Tân vui quá mà khóc, lại nắm chặt tay Giang Sam hơn.

Nhưng ngay sau đó hắn kinh hoàng nhìn bà lão kia hơi động, vươn hai bàn tay cứng còng túm lấy vai Tang.

Ngón tay sơn màu đỏ chót gài như móc vào da thịt nó.

Thấy thế Triệu Tử Mai không chút suy nghĩ đã vọt tới vung trường kiếm trong tay chém xuống hai cánh tay kia.

Nhưng kiếm còn chưa rơi xuống thì Tang bỗng nghiêng răng cười lạnh.

Nó không quan tâm mà dùng bả vai chống hai cánh tay kia đẩy bà lão về phía tường.

"Đông" một tiếng, lưng bà lão đụng thật mạnh vào trên tường, thân thể lún vào nhưng không phải lún vào tường mà là thân thể bà ta biến thành một tầng hơi mỏng dán lên mặt tường.

Thân thể bà ta lại biến thành thuốc màu đẹp đẽ, còn bà ta thì biến thành một bức họa dưới sức mạnh của Tang.

Chỉ có hai cánh tay kia vẫn lộ ra ngoài nhưng cũng đã biến thành hai mảnh bông giấy mềm nhũn.

Chỉ có đầu ngón tay thế nhưng vẫn sắc bén, cắm thật sâu vào vai Tang.

"Một bức vẽ rách mà cũng muốn thành người....." Tang lạnh lùng trừng mắt nhìn bà ta và bỗng vươn một bàn tay túm lấy cổ họng bà lão.

"Phụt" một tiếng, cổ bà ta bị nó đánh thủng một lỗ, nhưng vốn nó phải túm được vụn tường và thuốc màu nhưng lại chỉ túm được không khí.

Cái lỗ trên cổ bà ta rất sâu, bên trong đen tối không thấy rõ cái gì.

Tang chỉ có thể mơ hồ ngửi được một mùi tanh mặn bay ra từ đó.

"Đây là?"

Nó chần chừ một chút, ngay sau đó nó cảm thấy ngón tay đang túm lấy bả vai mình bỗng siết chặt.

Bà lão kéo nó về phía mình, móng tay bà ta bị gãy hết vì dùng sức nhưng ở một khắc cuối bà ta vẫn kéo được Tang vào trong.

Cả người Tang dán lên mặt tường, đối diện với bức vẽ kia, nhìn đôi mắt mang cười của nó.

Đôi mắt ấy đang giao hoạt nhìn nó, bên trong mang theo ý cười xấu xa.

Bỗng nhiên Tang cảm thấy chỗ quanh rốn chợt lạnh, giống như có một sức mạnh cường đại nào đó đang kéo lấy nó.

Sức mạnh kia như bay lên, xuyên qua thân thể nó mà bay về phía cái lỗ đen sâu không thấy đáy trên cổ bà lão.

Một khắc chui vào bức họa bên tai nó mơ hồ nghe thấy tiếng Triệu Tử Mai.

Nó không rõ hẳn nói gì, tiếng biển rộng gầm gừ từ bốn phương tám hướng đánh úp lại lấp đầy tai nó.

Chương 250: 250: Khổ

"Ngoại thương thì cũng không nghiêm trọng nhưng trong đầu hẳn hiện tại có nhiều máu bầm nên mới khó tỉnh lại.

Người.....thu dọn cho hắn một chút, đừng để hắn mặc bộ quần áo đã dính bẩn này." Hồ thái y đứng lên, lại hơi đồng tình nhìn thoáng qua Giang Tân đang quỳ gối ở một bên sau đó lắc đầu đi ra ngoài cửa. "Không có cách nào khác sao?" Giang Tân quỳ hướng về phía ông ta rồi dùng sức đập đầu mấy cái, nước mắt theo gò má ào ạt chảy xuống, "Cầu xin ngài, chỉ cần có thể cứu cha thì muốn ta làm gì cũng được." Hồ thái y thở dài đi tới bên cạnh Giang Tân đỡ hắn dậy rồi vỗ vai hắn nói, "Không phải ta không muốn cứu cha ngươi, đây là việc công tử giao thì ta chắc chắn phải tận tâm.

Nhưng không bột khó gột nên hồ, hiện tại Đại Danh thành bị phong kín, tiệm thuốc không có hàng dự trữ mà cha ngươi có tình lại cần mấy vị thuốc hiếm.

Aizzz, đây đúng là nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, họa vô đơn chí.

Không có thuốc thì đừng nói là ta, kể cả Hoa Đà tái thế cũng không cứu được hắn."

Nói xong thấy cả người Giang Tân mềm nhũn lệt qua một bên, hai mắt nhìn thẳng mặt đất như bị rút hết sức lực thì ông ta cũng không đành lòng nhìn tiếp.

Ông ta xoay người đi ra ngoài phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nghe được tiếng cửa đóng thế là Giang Tân hơi run rẩy một chút.

Một tay hắn chống đất, ánh mắt lại chuyển qua người Giang Sam: Cha

hắn trở nên già nua như thế từ lúc nào vậy? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Bên mái đều đã điểm bạc rồi.

Nhưng mới mấy ngày trước ông ấy còn giống đứa nhỏ chưa lớn, vui thì uống rượu, không vui cũng uống rượu, mọi vui buồn đều treo trên mặt cơ mà?

Tinh thần vừa hoảng thì hắn bỗng nhiên nhớ tới một câu huyện lệnh đại nhân hỏi: Giang Sơn này bị ai đánh thế? Sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy?

Cha hắn bị ai đánh? Ngoài hắn ra thì còn ai nữa?

Giang Tân cúi đầu cười một chút, nhưng lại chỉ thấy nước mắt vòng quanh, "Người giết ông ấy, Giang Tân, về sau người nên tự xử sao đây? Sẽ không gặp được cha nữa, con đường phía trước người phải đi thế nào đây?"

Trong lòng giống đột nhiên bị chọc một chút khiến hắn rùng mình, chợt đứng lên chạy ra ngoài cửa.

Đước chân của hắn nhanh quá nên bị ngạch cửa vướng một cái ngã quy đầu gối.

Nhưng hắn vẫn không hề biết đau mà chạy như bay ra ngoài.

Ngoài trời là gió bắc rít gào đánh thẳng vào tai Giang Tân "Rầm rầm" rung động.

Hắn quả thực hoài nghi mình sẽ bị nó chắn đến điếc nhưng hiện tại mọi chuyện đều giống như ở xa ngàn dặm.

Trong lòng hắn chỉ có một việc duy nhất, nó ký thác mọi tín niệm của hắn. Giang Tân khấp khiêng đi tới bên cạnh lan can, mặt nước trải qua một đêm gió thổi giống như được rửa tội.

Hiện tại bên trên có một tầng băng mỏng, những bóng dáng bên dưới đó cũng không thấy rõ nữa.

Nhưng Giang Tân biết tên kia vẫn ở đây, nhất định vẫn còn ở đây.

Hắn cúi người nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Này".

Một tiếng gọi này không lẽ phép nhưng hắn không biết tên kẻ kia, cũng không biết thân phận của hắn nên cũng không biết phải xưng hô thế nào

cho thích hợp.

Nhưng thế mà nam nhân kia lại vì tiếng gọi này mà đi ra khỏi Minh Tĩnh Trai.

Hắn vẫn mặc như cũ, đôi mắt sáng lấp lánh xuyên qua lớp băng mỏng nhìn thẳng lên người Giang Tân.

"Người tìm ta ư?" Nam nhân kia không nhanh không chậm hỏi một câu này.

"Người đã chết, ta biết người là người chết." Những lời này càng vô lễ hơn một tiếng "này" lúc nãy nhưng Giang Tân lại không thể không nói.

Hắn tìm kẻ này chỉ có một mục đích, dù phải chọc giận thì hắn vẫn muốn nói cho hết, "Nhưng ta lại có thể nhìn thấy người, cũng có thể nói chuyện với người....."

Nam nhân kia không những không tức giận mà trong mắt còn có vài phần đồng tình, "Người cảm thấy Giang Sam có chết cũng sẽ tới đây, như vậy người có thể ngày ngày thấy cha mình, giống như lúc hắn còn sống đúng không?"

Một lời của hắn vạch trần tâm sự của Giang Tân, nói xong thấy đứa nhỏ không phủ nhận nên hắn nói tiếp, "Nhưng người có biết cảm giác ở nơi này hoàn toàn không thể chịu nổi hay không?"

"Vì sao? Ít nhất cha còn có thể thấy ta, thậm chí có thể cùng ta nói chuyện." Giang Tân vội vàng nói tiếp một câu.

Trên mặt nam nhân kia là nụ cười khở, "Nơi này là nơi giao giữa âm và dương, nếu lựa chọn ở đây tức là sẽ không còn cơ hội chuyển thế làm người, chỉ có thể bồi hồi ở khe hở giữa hai thế giới.

Mặc dù có người thì cũng tính là gì? Thân tình tuy quý trọng nhưng không thể vĩnh viễn dựa vào nó mà sống, hưởng chỉ một ngày nào đó người cũng sẽ rời khỏi thế gian.

Giang Tân, ta nghĩ cha người sẽ không lựa chọn con đường này, thế gian này chỉ sợ không mấy ai nguyện ý lựa chọn con đường này đâu."

"Vậy sao người lại chọn nơi này," Giang Tân không hề suy nghĩ đã thốt ra mấy câu, "Vì sao người muốn lựa chọn ở lại đây? Ta vẫn chưa..... vẫn chưa nhìn thấy có ai tới thăm người....."

Mấy chữ cuối cùng hắn nói thực nhẹ, tới độ chính hắn đều không nghe rõ

nhưng nam nhân kia lại nghe được.

Trên mặt hấn bỗng nhiên nổi lên bi thương cực kỳ rõ ràng đến mức dù cách một lớp băng Giang Tân cũng có thể cảm nhận được.

"Làm người quá khổ, ta không muốn làm người một lần nữa." Hấn nói.

Lòng Giang Tân vừa động đã nghĩ: Khổ sao? Đúng là khổ, từ nhỏ hấn theo cha phiêu bạt khắp nơi, ném hết cực khổ và lạnh nhạt của thế gian này.

Nhưng dù khổ cũng thi thoảng có ngọt ngào, ví dụ như mỗi khi việc làm ăn tốt, sau khi dọn quán về nhà Giang Sam đều sẽ mua một cây hồ lô đường cho hấn.

Hoặc sau khi Giang Sam say rượu đều sẽ ca hát, mặc dù khó nghe nhưng hấn lại không tự biết lấy.

Mỗi lần như thế Giang Tân sẽ bị chọc cười ha ha.

Hoặc lúc hấn cầm lấy bút vẽ thì sẽ cảm thấy cảnh núi xa thu hết vào trong ngực, mỗi lúc như thế hấn đều muốn dùng ngòi bút trong tay mình miêu tả mọi vẻ đẹp trên thế gian..... Hơn nữa, nếu làm người khổ như thế thì vì sao bà lão kia lại trăm phương nghìn kế muốn sống lại một lần nữa? Mặc dù bà ta đã phải chịu hết mọi đau khổ nhân gian.

Nghĩ đến đây Giang Tân lại nhìn nam nhân kia, "Có khổ thì có ngọt, sau khi trải qua khổ rồi mới biết lấy.

Sao người lại chẳng có chút lưu luyến nào với nhân gian như thế?"

Nam nhân không trả lời nghi vấn của Giang Tân, trên mặt hấn là đau thương rõ ràng nhưng cuối cùng bị hấn giấu đi.

Qua thật lâu hấn mới chậm rãi nói, "Nếu chuyện này không xảy ra thì người muốn làm gì nhất? Chuyện gì sẽ mang lại thỏa mãn lớn nhất cho người?"

Giang Tân liếm đôi môi khô khốc mà dùng sức gạt đầu nói, "Ta muốn vẽ tranh thật tốt, nếu có một ngày được quý nhân thưởng thức và được vào cung làm họa sư thì sẽ thoát khỏi khổ ải, ta và cha sẽ không bao giờ phải vì sinh kế mà bị bức bách nữa."

“Trong cung ư?” Nam nhân kia lẩm bẩm nói ra mấy chữ này sau đó hấn chốt hồ hững cười, “Nơi đó cũng không phải chỗ tốt gì đâu.”
“Trong cung còn không tốt sao? Vậy chỗ nào mới là tốt?” Giang Tân khó hiểu, mày nhíu chặt.

Giờ khắc này hấn mới thấy rõ trong tay nam nhân kia có một thanh kiếm, đúc từ huyền thiết, tinh xảo cực kỳ, “Chẳng lẽ..... Người đã tới cung điện ư?”

Chương 251: 251: BẠN CŨ

"Ta từng dùng trăm phương ngàn kế để chạy thoát khỏi nơi đó, vốn tưởng có thể có được tự do nhưng ai biết trời đất này là một tấm lưới, căn bản không chạy thoát." Nam nhân cười lạnh một tiếng sau đó lại quay đầu nhìn về phía Giang Tân lúc này vẫn mê mang, "Nhóc con, người tới đứng chỗ rồi, Kỳ Vương phủ này có giấu một số lượng lớn dược liệu trân quý, đều là vật ngự tứ."

Thuốc và canh tỵ mệnh cha người cần đều có thể lấy từ đây, nó chôn trong cái vại sứ dưới cây bạch quả ngàn năm kia, người mang Hồ thái y tới ông ta vừa nhìn sẽ biết."

Nghe thấy thế Giang Tân cực kỳ vui mừng, vội quỳ xuống muốn dập đầu với hấn nhưng lại bị người kia phát tay ngăn lại.

Hấn nhìn Giang Tân, ánh mắt sắc bén lộ ra lo lắng, "Người cứu người không phải ta mà là Kỳ Vương nghèo túng này."

Năm đó hấn vì bảo mệnh mà rời khỏi kinh thành, tới Đại Danh thành, nhưng cuối cùng vị nào đó trong cung vẫn không buông tha hấn.

Thậm chí để tử lòng trung thành hấn còn không tiếc giết chết vợ con mình."

"Giết chết..... vợ con ư?" Giang Tân nghe thấy trái tim mình nảy lên tình thích..... rõ ràng và kịch liệt.

"Không sai, chính trong làn nước này, hấn án bọn họ xuống, mặc cho bọn họ giãy dụa thế nào hấn cũng không buông tay."

Nhưng hấn không nghĩ tới gần một tháng sau lại có thánh chỉ truyền đến lệnh hấn lấy chết tạ tội với thiên hạ." Nói tới đây nam nhân kia liếc nhìn Minh Tĩnh Trai phía sau lưng, "Hấn treo cổ ở gian thư phòng kia, đó là nơi hấn yêu thích nhất, bởi vì hấn cực kỳ thích vẽ tranh, cũng giống người

ấy.”

Giang Tân cảm thấy hai chân mình hơi run rẩy, hấn ngập ngừng nói, “Ta..... chỉ là một người vẽ tranh, không phải Vương gia gì, chỉ cần theo khuôn phép cũ hấn sẽ không chọc phải họa sát thân chứ?”

Nam nhân cười, “Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi (cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đèo chịu súng sắn – Diệp Các), đa số thời điểm vận mệnh cũng không nằm trong tay chúng ta.

Nhưng Giang Tân, nếu ngươi đã quyết thì thử đi.”

Nói xong câu đó gợn nước bỗng nhiên kịch liệt như động đất, giống như có một cây gậy đang khuấy đục đáy nước, bùn đất cuộn cuộn dâng lên.

Gương mặt nam nhân kia ngày càng mơ hồ, cuối cùng biến mất hẳn.

Cho dù trong lòng có nghi vấn chưa hiểu rõ nhưng giờ phút này Giang Tân cũng không dám trì hoãn nữa.

Hấn dựa theo lời nam nhân kia đi tới dưới cây bạch quả ngàn năm ở trong viện.

Quả nhiên bên dưới có một bình dược liệu, sau đó hấn ôm nó chạy qua Minh Tĩnh Trai.

Hồ thái y đang ở một cái sân khác, nơi đó Tang đang nằm.

Hiện tại nó hoàn toàn vô tri vô giác, tình huống giống hệt Giang Sam. Lúc Giang Tân xông vào trong phòng thì Hồ thái y đang đứng một bên, cẩn thận giải thích với Triệu Tử Mai: “Công tử, sao ta dám không làm việc tận tâm, chẳng qua cô nương này bệnh quá quái dị.

Nàng ta không hề có bất kỳ ngoại thương hay nội thương nào nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Ta hành nghề y nhiều năm nhưng chưa từng gặp tình huống thế này.”

“Tuy nó bị bức họa hút vào nhưng trong thân thể này còn một người khác, sao tới giờ nó vẫn không nhúc nhích là sao.....”

Triệu Tử Mai nói đến một nửa thì ngừng.

Hấn nhìn ánh mắt cực kỳ khó hiểu của Hồ thái y thì biết ông ta không

hiểu mình đang nói gì, cũng biết ông ta không nói sai.

(Ebooktruyen.net) Tang không thấy đau, Mục Tiểu Ngộ cũng không thấy đau, hiện tại cái thứ nằm ở trên giường chỉ là một thể xác không có ý thức.

Đừng nói Hồ thái y, ngay cả hắn cũng không biết chuyện này rốt cuộc là sao.

"Ta nên làm thế nào mới cứu được người đây?" Hắn nhìn người đang nằm thẳng tắp trên giường.

Hiện tại Mục què đang ngồi ở mép giường lau nước mắt.

Ông ấy vốn tưởng Tang bị hút vào thì đang vui, ai ngờ Mục Tiểu Ngộ cũng bất tỉnh.

"Triệu đại nhân, ta tìm được một ít linh dược, nói không chừng có thể cứu vị tử tử này." Giang Tân đẩy cửa vào và đưa cái bình trong tay cho Hồ thái y, "Đây đều là dược liệu quý Kỳ Vương để lại, cha ta được cứu thì hắn tử tử cũng sẽ được cứu."

"Người tìm thấy cái bình này ở đâu?" Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm bùn đất trên cái bình thì trong lòng rung lên hỏi, "Đào dưới đất lên ư?"

"Nó được chôn dưới cây bạch quả trong viện." Giang Tân nói thẳng không giấu diếm.

"Là ai nói cho người?"

Giang Tân đi về phía trước một bước, "Hôm qua đại nhân chủ động giải thích việc tranh tét giết người, không hàm oan cho ta và cha nên ta cực kỳ cảm kích ngài, tuyệt đối không dám có điều gì giấu giếm.

Chẳng qua việc này nói ra thực quái dị, mong ngài đừng cho rằng nó vô căn cứ."

Triệu Tử Mai nhìn Giang Tân và gằn từng chữ, "Chuyện quái dị ta thấy nhiều rồi, người cứ nói sự thật là được."

Giang Tân nhẹ nhàng thở ra và kể rõ chuyện gặp nam nhân dưới đá nước cho hắn nghe.

Hắn kể rằng người kia nói cho mình chỗ giấu thuốc, lại kể lý do vì sao kẻ đó chọn ở lại nơi khe hở giữa âm và dương, cả về bình thân sau khi trải sự đời trong ánh mắt nam nhân đó hắn cũng không bỏ sót.

"Kỳ Vương là em trai khác mẹ của tiên đế, cái chết của ông ta vẫn luôn là một bí ẩn, đến cha ta cũng không biết nguyên nhân vì sao ông ta lại chết? Sao nam nhân kia lại biết? Chẳng lẽ hẳn chính là Kỳ Vương ư?" Triệu Tử Mai phỏng đoán và mở miệng hỏi một câu, "Diện mạo người kia như thế nào?"

Giang Tân chớp chớp mắt, "Vóc dáng không cao nhưng tinh tráng có lực, vừa thấy đã biết là người tập võ nhiều năm.

Đôi mắt..... của hắn rất sáng, ta chưa bao giờ thấy đôi mắt nào sáng như thế, lúc nhìn chăm chú ta sẽ cảm giác được lòng mình bị nhìn không sót một góc nào, cũng chẳng thể che giấu điều gì.

Đứng rồi, hắn còn cầm một thanh kiếm, chuôi kiếm khắc hoa văn Bắc Đẩu thất tinh, bảy ngôi sao kia sáng ngời như đôi mắt hắn..... Đại nhân? Đại nhân?"

Giang Tân nhìn thấy biểu tình trên mặt Triệu Tử Mai ngưng lại, hai mắt tuy nhìn chăm chăm mình nhưng suy nghĩ lại đã bay tới nơi khác.

"Là hắn." Một lát sau Triệu Tử Mai mới cười tự giễu, "Ta vốn tưởng hắn đã chạy thoát, không ngờ vì tránh đi mọi khổ sở trên thế gian mà hắn lại trốn tới đây."

"Đại nhân, hắn là ai thế?" Giang Tân khó hiểu, hắn nỗ lực tìm kiếm đáp án trên mặt Triệu Tử Mai.

"Một người bạn cũ," sau khi nhàn nhạt nói ra bốn chữ này hắn nhìn về phía Hồ thái y, "Mau đi nấu thuốc, cái này không cứu được nó nhưng có thể cứu Giang Sam."

Giang Tân cực kỳ cảm kích, vừa muốn quỳ lạy Triệu Tử Mai thì nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó cửa phòng lại bị đẩy ra.

"Triệu đại nhân," Huyện lệnh vội chạy tới, chòm râu hoa râm gục xuống khước miệng khiến cả người ông ta giống một con dê núi đã già.

Sau khi hành lễ với Triệu Tử Mai ông ta miễn cưỡng cười một cái khó coi hơn khóc sau đó lập tức nước mắt nước mũi đầm đìa, "Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, Đại Danh thành đã bị phong mấy ngày, nếu không nghĩ cách ra ngoài thì lương thực tích tụ sẽ hết, dân chúng sẽ phải chết đói mất."

Chương 252: 252: Ất Bà Bà

“Ất bà bà, đây là hạt giống gì thế? Giống hòn đá nhỏ vậy, ta chưa từng thấy bao giờ.”

“Nó gọi là bông.”

“Ta chỉ thấy hoa hồng nguyệt quý, hoa đỗ quyên, hoa sơn trà, hoa thược dược..... nhưng trước giờ chưa từng nghe thấy bông.”

Có điều từ tên đã biết nó kém mấy loại khác rất nhiều.”

“Bộ dạng cũng thực khó coi, trắng bóng một cục, không mùi không vị đâu thể so với những loài hoa muôn tía nghìn hồng hương thơm say lòng người khác.”

“Ất bà bà, vì sao bà còn muốn trồng nó, còn phải ngàn dặm xa xôi mang hạt giống từ nơi xa như thế tới đây nữa chứ?”

“Tiểu Nhị, quần áo trên người người mặc có thoải mái không?”

“Thoải mái lắm, vừa mềm vừa mịn, so với quần áo ta mặc trước kia thoải mái hơn nhiều, không giống đồng vải bố vừa thô vừa ráp còn rặm ngứa.”

“Cái áo ngắn này người đang mặc chính là làm từ bông đó.”

“Bông?”

“Ừ, chờ tới mùa xuân sang năm hạt giống sẽ nảy mầm, tới mùa thu trên cành sẽ kết đầy quả bông già, gió thu thổi qua nhuộm chúng thành những bông tuyết trắng tinh.”

Có lẽ nó là một loại hoa không có chút đặc biệt nào nhưng chính loại hoa này lại có thể che chở chúng ta, để chúng ta không cần sợ mùa đông giá rét.”

“Ất bà bà, ta cảm thấy bông rất giống bà, không đẹp nhưng lại mang tới ấm áp cho mọi người,” hần nói và bỗng nhiên vươn tay ra nhẹ sờ trên trán Ất bà bà.

Lúc ngón tay rời đi thì Tang nhìn thấy rõ bốn chữ trên trán bà ta ——

đầy tới Nhai Châu.

"Lúc bọn họ khắc lên trán bà có đau không?" Tiểu Nhị nhẹ nhàng hỏi một câu.

Át bà bà ôn hòa cười với hắn, "Không đau, ngược lại lúc ấy ta biết mình được giải thoát rồi."

"Bà phạm vào tội gì đó?" Tiểu Nhị nói rất nhẹ, tuy hắn mới chỉ 10 tuổi nhưng cũng biết có một số việc không nên hỏi.

Vì thế sau khi nói xong lời này hắn nhanh chóng bỏ thêm một câu, "Nếu bà không muốn nói cũng không sao."

Át bà bà không tức giận, ngược lại trên mặt bà ta mang theo ôn tồn bình thản ngày thường.

Ánh dương chiếu nghiêng từ phía sau tới để lộ ra ôn hòa vui vẻ ấm áp, "Ta nói ra thì Tiểu Nhị có sợ không?"

"Không sợ, ta đã trưởng thành rồi, hiện tại ta còn dám một mình đi đường vào ban đêm đó." Tiểu Nhị dùng sức vỗ ngực một cái.

"Ta lo lắng Tiểu Nhị sẽ sợ ta, sau khi biết ta đã làm gì." Át bà bà cười với hắn nhưng Tiểu Nhị chỉ thấy nụ cười ấm áp kia mang theo vài phần thể lương, mơ hồ còn có chút hoảng hốt vì thế hắn cũng không nhìn được luồng cuống tay chân.

"Ta..... không sợ, bà bà là người tốt, sao ta có thể sợ bà chứ?" Cũng may miệng hắn vẫn kiên cường, không bán đúng nội tâm của hắn.

"Ta đã giết người," Át bà bà vùi hạt giống cây bông xuống đất bùn mềm xộp sau đó hai tay vốc một ít đất đắp lên trên, "Kẻ đó là chồng ta, cũng là kẻ ta muốn thoát khỏi nhất trong cuộc đời này.

Lúc ta lớn bằng người thì đã gả cho hắn, cũng chính từ lúc đó trên người ta luôn có vết thương.

Hắn đánh ta vì bất kỳ một chuyện lông gà vớ tỏi nào.

Sau đó hắn dứt khoát không cần tìm lý do nữa, chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể đánh ta ngã ra đất.

Cha mẹ hắn cũng vào hùa, ta là bọn họ bỏ tiền mua về, một khi trả tiền thì bọn họ cảm thấy phải dùng cho hết giá trị, bao gồm cả việc bị đánh.

Cho nên ta thường xuyên bị ba người bọn họ vây quanh cùng nhau đánh, dùng ghe, sòng dao, cuối cùng dùng cả dao phay."

Át bà bà "ha ha" cười vén tay áo lên, bên trên đó có hai vết sẹo xấu xí giống như con rết, một trái một phải bò trên cánh tay bà ta.

"Tiểu Nhị, hiện tại ngươi đã hiểu vì sao một ngày kia bị xăm lên mặt ta đã cảm thấy như mình được giải thoát chưa?"

Tiểu Nhị không hề sợ hãi, ngược lại lòng hấn bốc lên một ngọn lửa hùng hục vì tức giận, "Thứ khốn kiếp, một nhà già trẻ bọn chúng đều là súc sinh."

"Có mấy lần ta cảm thấy mình thiếu chút nữa sẽ chết trong tay bọn chúng," Át bà bà buông tay áo và cúi đầu nhìn xuống mặt đất dưới chân, giọng bà ta vẫn bình tĩnh như đang kể một chuyện không liên quan tới mình, "Một lần tàn nhẫn nhất là hấn đập một vại rượu lên đầu ta sau đó nhốt ta ngoài cửa một đêm.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Đó là một ngày mùa đông lạnh nhất, dài nhất.

Ta nhớ rõ máu từ đầu ta dính vào tóc kết thành băng.

Ta không biết lạnh và đau, cái nào sẽ giết ta trước.

Nhưng ta vẫn sống sót, vốn ta tưởng mình sẽ chết vào cái đêm đó và được giải thoát hoàn toàn nhưng không biết vì sao ta lại không chết.

Thế nên sau chuyện đó ta nói với chính mình rằng ta không thể chết dễ dàng như thế.

Ta không thể có lỗi với bản thân khi đã kiên trì chịu đựng qua được khổ cực kia."

"Sau đó thì sao? Vì sao bà lại giết hấn?"

"Ta có thai," giọng Át bà bà cứng lại chút, Tiểu Nhị hoài nghi mình nghe lầm bởi vì khóe miệng bà ta vẫn là nụ cười thường thấy.

Dưới nếp nhăn trên mặt nó càng có vẻ hòa ái hơn, "Ta nói với hấn và cho rằng hấn sẽ bớt hung hăng lại.

Nhưng ta đã xem nhẹ nhân tính tàn nhẫn, hấn không hề nương tay với ta,

cũng không nương tay với đứa nhỏ trong bụng ta.

Ngược lại, vì muốn tăng uy hiếp mỗi lần đánh ta nên hẳn chuyên chọn bụng ta mà đánh.”

“Vậy đứa nhỏ.....”

“Nó rời đi, ta cảm thấy máu tươi theo chân nhỏ giọt xuống, lúc ấy trong đầu ta như có gì đó lóe qua, sau đó ta chẳng biết gì.

Chờ ta tỉnh táo lại thì phát hiện trong tay mình đang cầm một cái rìu, còn kẻ giết con ta thì nằm trên đất, thân thể hẳn như một cái sủi cỏ nát, vương vãi khắp nơi.”

“Đáng đời hẳn.

Nhưng hẳn giết con của bà và bà giết hẳn, vậy thì có gì sai?” Tiểu Nhị tức giận bất bình nói.

“Người của quan phủ cũng nghĩ thế, hơn nữa toàn thôn trên dưới đều cầu tình cho ta nên ta mới còn cái mạng này nhưng lại bị phán xăm chữ lên mặt, cả đời đều không cho quay lại.” Ất bà bà lại vốc một nắm đất đưa lên mũi ngửi, “Lúc đầu ta không cảm thấy gì, ta hận thấu cái nơi này.

Không biết bao nhiêu lần ta đều mơ thấy mình thoát khỏi nơi này.

Nhưng qua nửa đời, khi ta đã già đến độ mỗi tác gia thịt chẳng thể co dãn được, chân cẳng cũng không còn nhanh nhẹn thì ta mới phát hiện việc phải rời xa quê hương khó chịu đến vậy.

Ta nhớ mỗi cây hoa ngọn cỏ nơi này, đến mùi bùn đất ta cũng nhớ phát điên.

Cho nên ta đã trở về, mạo hiểm bị phát hiện, vượt biển băng núi trở lại nơi này.”

“Đã trở về thì tốt, bà xem, hiện tại không phải mọi người đều vui vẻ sao?” Tiểu Nhị bỗng nhiên rất muốn an ủi bà ta, tuy giữa mày bà ấy không hề mang ưu thương nào, “Người nhà bà không còn nữa, nhưng người trong thôn đều đồng cảm với bà, tuyệt đối sẽ không tổ giác.

Từ đây bà cứ yên tâm ở lại, dạy chúng ta trồng bông, chờ sang năm quả

bông già mọc ra chúng ta sẽ cùng nhau đi hái, lại xe sợi, từ đó ăn no mặc ấm, sống thật vui vẻ."

Chương 253: 253: Quá Khứ

Cảnh tượng trước mặt Tang dừng lại và biến thành một bức họa, trong đó Át bà bà cùng một đứa nhỏ giống Giang Tân như đúc nhưng tên là Tiểu Nhị đang đứng ở trung tâm.

Lúc sau bức họa này run lên và kịch liệt lùi về sau hóa thành một chấm đen ở chân trời.

Mà cùng lúc đó trước mặt Tang xuất hiện một hình ảnh khác, trong đó Át bà bà lại già hơn một chút, hiện tại bà ta đã không khác gì bộ dạng trong tranh tét.

Bà ta béo hơn, cũng hơi trắng ra, tuy khoe mắt và đuôi lông mày lại nhiều thêm mấy nếp nhăn nhưng thần khí thì tốt hơn trước nhiều.

Lúc trước tuy bà ta cười nhưng có thể nhìn ra tươi cười ấy thực miễn cưỡng, trong lòng rõ ràng là đang rối rắm nhưng vẫn phải cố cười.

Còn lúc này tươi cười kia trong sáng, giống như ánh dương ấm áp ngày thu, tươi xuống mảnh đất tươi đẹp này.

Quả bông già đã mọc ra rồi, chúng to như cái mìn thầu, mỗi cây đều có mười mấy quả, khi gió thổi qua chúng nặng trĩu đong đưa.

"Át bà bà xem, quả bông già đều mọc ra rồi, chúng ta đã có thể may khăn tay, dệt vải bông, làm áo bông.

Về sau tới mùa đông sẽ không sợ phải ra cửa nữa." Tiểu Nhị cũng trưởng thành hơn một chút, hiện tại hẳn chừng 10 tuổi, xấp xỉ tuổi Giang Tân, hai người đứng như một khuôn mẫu khác ra.

Át bà bà nhìn hẳn, "Sao có thể dễ dàng như người nghĩ thế được.

Lúc này còn phải bỏ hạt, xe sợi, tất cả đều phí sức....."

Tiểu Nhị cười hì hì nói, "Ta đã thấy rồi, bà biết hết.

Chỉ cần có bà ở đây thì không có núi cao nào không thể qua.

Nhưng Át bà bà, một thân bản lĩnh của bà học được từ đâu thế?"
"40 năm dài như thế luôn phải làm cái gì đó mới được," Át bà bà xoa đầu đứa nhỏ, tóc hẳn thực mềm, giống như mũ lông dê, "Sau khi tới Nhai Châu ta phát hiện dân bản địa không nuôi tằm, không trồng gai nhưng lại mặc một loại vải dệt ta chưa thấy bao giờ.

Nó mềm hơn vải gai, lại giữ ấm tốt hơn tơ lụa.

Sau đó ta mới biết đó là bông, những quả cầu trắng mọc khắp núi đồi chính là bông.

Thứ cây này không cần nhiều công chăm sóc nhưng lại có tác dụng lớn.

Nó vừa không đất lại có thể chống lạnh, phải nói là cực kỳ tốt.

Ta còn phát hiện ở đó mặc kệ là nam nữ hay già trẻ đều biết xe chỉ và dệt vải, hàng dệt của bọn họ thủ công tinh tế, sắc thái đa dạng, nghe nói là công phẩm cho hoàng đế."

"Sau đó ta theo bọn họ học được cách trồng bông, thu hoạch và dệt vải.

Dân bản xứ nhiệt tình lại cẩn thận cho nên ta nhanh chóng quen thuộc những kỹ thuật ấy.

Chẳng qua Nhai Châu thời tiết nóng bức, vào đông chỉ cần mặc một cái áo đơn cũng đủ chống lạnh..... Ta nghĩ tới mùa đông ở quê nhà, nghĩ tới đêm đông ta bị nhốt ở ngoài cửa.

Ta nghĩ nếu ngày đó có một cái áo bông thì hẳn ta cũng không bị lạnh đến tàn nhẫn như thế.

Vì vậy ta làm một cái áo bông, bên trong nhét đầy bông rắn chắc.

Đúng như ta nghĩ, nó mềm mại nhẹ nhàng lại giữ ấm, so với bất kỳ cái áo khoác nào ta mặc trước đây đều thoải mái hơn.

Nhưng cũng trong một khắc ấy ta biết mình nhớ nhà.

Nỗi nhớ nhưng ấy thấm vào cốt nhục khó mà hủy diệt.

Dù nơi này mang tới cho ta những hồi ức như ác mộng còn Nhai Châu bốn mùa đều có ánh mặt trời thì ta vẫn muốn trở lại đây.”

“Nhưng ta biết về nhà chỉ là một niệm tưởng xa vời, những phạm nhân cũng bị lưu đày tới Nhai Châu như ta cách vài năm sẽ có người được ân xá trở về nhưng trong danh sách ấy trước sau không có ta.

Quan chủ quản nói rằng với tình huống của ta không bị phán tử hình đã là trời cao rủ lòng thương nên đừng vọng tưởng làm gì.

Nhưng lời này không những chẳng thể dập tắt ngọn lửa trong lòng ta mà ngược lại nó càng khơi dậy chút phản nghịch trong đó.

Ta biết mình phải về, nhất định phải về.”

“Ta giả vờ bị ngã xuống từ vách núi, để bọn họ nghĩ ta đã chết.

Vào một đêm mưa ta bò lên một con thuyền, xé rách vải bạt và trốn trong một góc thuyền.”

“Ta đã trở lại, sau 40 năm quê nhà so với trước kia càng tốt hơn.

Người nhà chồng đều không còn nữa, các người cũng không ghét bỏ ta, lại cho ta một chỗ để an cư lạc nghiệp.”

Tiểu Nhị lắc đầu, “Nhưng chúng ta có làm gì đâu, ngược lại là bà dạy chúng ta xe sợi, cho nên hiện tại chúng ta mới có thể mặc quần áo thoải mái thế này, mới có thể không sợ trời đông giá rét.

(Hãy đọc thử truyện Thiếu Gia của trang Rừng Hồ Phách) Ta nhớ rõ năm ấy bông bị sâu, bài dùng thuốc rửa sạch cây non mấy ngày liên tiếp không nghỉ ngơi, cuối cùng mệt đến sinh bệnh nhưng bông lại không vấn đề gì.

Bà bà cho chúng ta nhiều thứ như thế, nhưng vì sao luôn cảm thấy thua thiệt chúng ta.

Rõ ràng là chúng ta phải cảm ơn bà mới đúng."

Át bà bà không nói gì mà chỉ híp mắt cười nhìn Tiểu Nhi, qua thật lâu bà ta mới nói, "Không nghĩ rằng ta khổ nửa đời, phiêu bạt nửa đời đến lúc tuổi già lại có thể được người ta kính trọng."

Chỉ vừa nghĩ thế ta đã thấy trời cao đối xử với ta không tệ, những cực khổ trước kia có vẻ cũng không đáng kể nữa."

Lời nói tới đây thì nơi xa bỗng có một người chạy tới.

Người này chừng 30 tuổi, mặt dài, vóc dáng thấp, trên trán là một tầng mồ hôi, nếp nhăn trên làn da như được dao khắc vào.

Thế nên gương mặt béo tốt thoạt nhìn thực hòa khí của hắn có thêm vài phần kiên định.

Hắn chạy nhanh, có vài lần suýt thì dẫm phải quả bom ở ven đường.

"Không hay rồi Át bà bà," nam nhân nhìn Tiểu Nhi một cái, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói ngay trước mặt hắn, "Không hay rồi, thứ kia đem qua đã tới thôn bên cạnh."

"Sao rồi?" Át bà bà chống quả trượng đứng lên, quả bom già trên tà váy rơi đầy đất.

Nam nhân kia đến gần bà ta và hạ giọng thấp nhất, "Đã chết 22 người, tới trẻ con cũng không tha," nói tới đây hắn nhìn Tiểu Nhi một cái và nói tiếp, "Nó thích gặm đầu người, một miếng một cái, ta vừa nhìn thì thấy một đồng thi thể, đều không đầu....."

Át bà bà nín thở ngưng thần, một tay nắm ngực, "Vì sao không chôn thi thể đi?"

"Mọi người đều chạy hết, bởi vì cái thứ kia một lần sẽ ăn cả làng, không ăn xong sẽ không cam tâm."

Hôm nay ta tới tìm lão nhân gia ngài chính là muốn thương lượng chuyện này.

Ngài xem có phải chúng ta cũng nên lên núi tránh một đoạn thời gian hay không? Vạn nhất thứ kia không thấy người của thôn bên sẽ kéo qua chỗ này....."

Àt bà bà im lặng một lúc lâu, Tiểu Nhị thấy trên mặt bà ta là một tầng sầu khổ đọng lại thế là bản thân hẳn cũng khẩn trương theo.
"Trốn thì có thể trốn đến bao giờ?" Qua thật lâu rốt cuộc bà ta cũng nói chuyện, vừa mở miệng u sầu trên mặt bà ta đã được thay bằng kiên nghị.

Thoạt nhìn bà ta tựa như một chiến sĩ không hề sợ hãi, cây quả trứng trong tay chính là vũ khí của bà ta, "Khó khăn lắm mới chờ được năm được mùa, hiện tại lại sắp tới mùa đông, nếu trốn lên núi thì chẳng phải sẽ bỏ phí đồng quả bông vất vả lắm mới trồng được này ư? Việc này, ta không làm."

Chương 254: 254: Ký Úc

"Nhưng hiện tại đã là lửa sém lông mày," A Ấp sàu thăm nhãn mặt, giọng cũng hơi run rẩy, "Người gặp thứ kia đều nói trên người nó đầy vảy như dao nhỏ, miệng mở ra to bốn thước, bên trong toàn răng nanh.

Cung tiễn và trường thương không làm gì được nó, binh khí còn không kịp chạm vào đã bị cái đuôi dài của nó đánh bay.

Hơn nữa càng tấn công mạnh nó càng tức giận và ăn người nhiều hơn....."

"Người đừng hốt hoảng vội," Ất bà bà trầm mặt, tay vỗ vỗ cánh tay rắn chắc của A Ấp, "Lúc ta ở Nhai Châu có gặp dân bản xứ đi săn thú, bọn họ không dùng mâu hay cung tiễn gì mà ngược lại thích dùng lửa.

Đã thú sợ lửa, bởi vì ánh sáng khiến chúng không biết trốn chỗ nào.

Ta nghĩ con quái vật này lớn lên ở biển sâu, ngày ngủ đêm ra hẳn cũng sợ ánh sáng và nhiệt độ.

Chúng ta đào nương máng vòng quanh thôn sau đó đốt lửa trong đó là có thể kết liễu sinh mạng thứ súc sinh kia cũng chưa biết chừng."

"Ý kiến hay," Tiểu Nhị vẫn im lặng nãy giờ vỗ tay khen ngợi và lập tức nói với A Ấp, "Cha, trốn mãi cũng có thể chạy trốn tới bao giờ, người trong thôn chúng ta nhiều như thế, chẳng lẽ còn sợ một con súc sinh ư?"

"Người thì biết cái gì?" A Ấp trừng mắt nhìn hắn một cái rồi lại nhìn về phía Ất bà bà và hành lễ với bà ta, "Lão nhân gia làm việc luôn chu đáo, chúng ta sẽ tạm thời dùng biện pháp này thử xem, nếu có thể khắc chế con quái vật kia thì không thể tốt hơn."

Nói xong, hắn vội vã chạy về nơi lúc nãy hắn vừa tới, bóng dáng nhanh chóng ẩn trong đám quả bông già.

"Bà bà, ta nghe người ta gọi con xà quái trong biển là quái thú, vì sao lúc này nó lại lên bờ ăn người vậy?" Thấy cha đi xa Tiểu Nhị mới vỗ trán lẩm bẩm hỏi một câu.

"Trời sinh dị tượng tất ra yêu nghiệt," Át bà bà nhìn không trung, giữa mày nổi lên u sầu, "Mấy tháng trước ta liên tục thấy ráng đỏ ở phương đông, chẳng qua khi ấy ta thấy mưa thuận gió hoà, vạn dân an ổn nên cũng không để việc này trong lòng.

Hóa ra đều đã có điềm báo."

Nói tới đây bà ta chống quái trượng đi nhanh theo hướng A Ấp vừa biển mất, "Chúng ta qua xem một chút, hiện tại bọn họ cần người, chúng ta tuy là người già và trẻ nhỏ nhưng nói không chừng có thể giúp một chút." Trong ruộng bông từng quả bông đang nở to, dưới ánh chiều tà chúng lộ ra màu hồng cực kỳ khả quan.

Tang đứng trong ruộng bông vô biên vô hạn kia, một tay đập làm mái che nắng mà nhìn đám người mênh mông ở phía xa.

Một tay của nó tùy tiện kéo một quả bông xuống.

Quả bông già vốn đang mượt mà no đủ nhưng bị tay nó chạm vào thì lập tức hóa thành tro tàn theo gió biển thổi vào mà bay đi không để lại chút gì.

"Kéo ta vào đây là để ta chứng kiến những gì người đã trải qua ư?" Tang nhếch miệng cười lạnh, "Đáng tiếc ta không có hứng thú, oan có đầu nợ có chủ, ai thiếu người thì đi mà tìm kẻ đó, nếu không tìm ra thì tự nhận xui xẻo đi, đừng có trút tức giận lên đầu kẻ khác.

Nhiều năm trôi qua như thế mà người còn một hai phải sống lại dựa vào máu của người khác, thậm chí khiến người một thành vì người mà đèn mạng thì quả thực quá hoang đường."

"Hiểu nhiều một chút cũng không có gì không tốt." Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng đột nhiên hù Tang nhảy dựng, lưng căng thẳng tắp: Sao nàng ta lại ở đây? Sao cũng bị bức họa kia kéo vào vậy?

Nó quay đầu, nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi phía sau và cười "Hì hì", "Mục Tiểu Ngộ, sao người cũng xui xẻo thế nhỉ? Chuyện tốt không chiếm được gì nhưng chuyện xấu lại bị ta liên lụy."

Mục Tiểu Ngộ ném bím tóc trên vai ra sau lưng sau đó lau mồ hôi trên trán, mắt liếc xéo Tang, "Chuyện tốt ư? Từ khi gặp được người ta luôn bị

ngươi áp chế, đến thân thể cũng bị ngươi cướp đi thế mà ngươi còn không biết xấu hổ mặt dày nói cái gì mà chuyện tốt.”

Giọng nàng không vui nhưng rõ ràng mang theo hài hước.

Tang nhất thời bị chọc tức giận, miệng giật giật, “Ngươi nói ai mặt dày?”

“Ngươi đó.” Mục Tiểu Ngộ không những không sợ mà còn làm mặt quỷ với Tang và nhún vai nói, “Chẳng lẽ không phải à? (Ebooktruyen.net)

Ngươi chiếm thân thể của ta bao lâu như thế đã trả đồng lễ nào chưa?

Ngươi có nói xin lỗi lần nào chưa? Không những ngươi chưa làm gì mà còn động chút là uy hiếp Mục què và muốn ném ông ấy xuống vực.

Ngươi nói xem ông cháu chúng ta bị móc mấy đời mới gặp phải kẻ dạ xoa như ngươi chứ?”

Miệng nàng luôn luôn lưu loát, bùm bùm nói một đống dài nhưng toàn có lý, trong lúc nhất thời đều làm cho Tang không biết phải đáp lại như thế nào mà chỉ có thể dùng tay chọc chọc máy nàng, nửa ngày mới nghẹn ra ba chữ, “Ngươi chờ xem.”

“Chờ cái gì?” Mục Tiểu Ngộ khế thở dài, “Chờ sau khi ra ngoài ngươi lại đến tìm ta tính sổ sao? Ta nói này đại thần tiên, hai ta hiện tại bị bà ta vây mấy ngày cũng không quan trọng, nhưng thể xác bên ngoài thì chắc chắn là không chờ nổi đâu.

Không ăn không uống ắt không thể nhịn lâu, nếu nàng tắt thở thì chúng ta sẽ thành cô hồn vô chủ, ngươi còn tìm ai tính sổ đây?”

Tang biết nàng đang dùng phép khích tướng nhưng cũng biết nàng nói có lý nên chỉ có thể tạm thời nén tức giận, nâng tay lên ném ba ngọn lửa sáng ngời trong tay vào cánh đồng bông trải khắp núi đồi.

Quả bông già bén lửa thì tanh tách, nhất thời bị thiêu sạch, khói đen xông thẳng tận trời, hận không thể chọc ra cái động.

Đúng vào lúc này cảnh tượng trước mặt các nàng bỗng dừng lại, bông, trời xanh, ánh tà dương đều biến thành cảnh trong tranh, dùng tốc độ bọn họ không thấy rõ để lùi về phía sau và biến mất trong một mảnh hỗn độn.

Cảnh tượng lại thay đổi, lúc này không còn là ban ngày, màn đêm trước mặt vừa sâu vừa dài, giống như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Nếu không phải bên tai ù ù tiếng sóng biển thì Tang gần như cho rằng đây

lại là một bức tranh chỉ có một màu đen nhánh.

"Người không phá nổi ký ức của bà ta."

Nó hơi nhụt chí, lúc nghe được tiếng thở dài của Mục Tiểu Ngộ thì nhụt chí này lại biến thành ảo não.

Vì thế nó rít qua kẽ răng, "Than cái gì mà than, có bản lĩnh thì người phá vây ra ngoài đi."

Cái châm đồng rách người coi như trên bảo kia không phải rất lợi hại sao?"

"Ta đâu có oán trách người," Mục Tiểu Ngộ nói thềm một câu, "Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ quái."

"Quái cái gì?"

"Bà ta kéo chúng ta vào lại không trực tiếp ra tay mà muốn chúng ta xem một đoạn ký ức này là vì cái gì?"

"Bà ta cảm thấy mình bị oan, quả thực oan muốn chết."

Oan khuất này nghẹn trong lòng, mấy ngàn năm không biết kể lể với ai, hiện tại tùm được chúng ta nên bà ta đương nhiên hận không thể bày ra hết." Tang khoanh hai tay lại, "Nhưng có ích gì? Sớm độ hóa sớm siêu sinh, với người với mình đều là giải thoát."

"Không giống nhau," Mục Tiểu Ngộ trầm giọng, giống một mảnh lá cây rơi xuống, rốt cuộc cũng tìm được chỗ về, "Không giống nhau."

"Sao lại không giống nhau?"

Lúc hỏi câu này tiếng sóng biển bỗng lớn hơn, cùng với đó là tiếng rào rào, có thứ gì đó chui ra từ biển khơi.

Chương 255: 255: Đồng Lòng

Hai người đồng thời nín thở, bởi vì một bóng đen thô dài vừa uốn lượn qua người bọn họ.

Trên người nó dính đầy mùi người chết, mặc dù đã chui sâu vào trong biển cũng không thể gột rửa hết.

Cái bụng thô ráp của nó cọ lên cát sỏi ở bờ biển phát ra tiếng "ca ca", cái đuôi ướt lướt quét qua ống quần hai người.

"Đây là..... Niên sao?" Cảm giác nó đã rời đi nên Mục Tiểu Ngộ mới nhẹ nhàng thở ra dù nàng biết rõ nó chẳng thấy mình.

"Niết

Niết....."

Giống như đáp lại câu hỏi của nàng, nơi xa bỗng nhiên truyền tới những tiếng động giống người ta đang gọi "Niên".

Nàng bừng tỉnh, hóa ra đây là vì sao nó có tên là Niên.

Nó là quái vật cổ xưa tới từ đáy biển nào đó, ngẫu nhiên ném được ngon ngọt vì thế bắt đầu đại khai sát giới ở nhân gian.

"Quái lạ, không phải bọn họ nói sẽ đào nương máng ngăn Niên thú sao? Thế nào mà lại chẳng thấy cái nương kia nhỉ?" Tang lâm bả một câu. Mục Tiểu Ngộ chỉ cảm thấy gió bắc thổi từng cơn lạnh đến tận xương.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ánh trăng lạnh lẽo thực sự rất cao, đến độ gần như sắp biến mất ở chân trời.

Nàng nhíu mày đáp, "Hiện tại cách khi ấy hẳn đã mấy tháng, Niên thú chắc đã tìm được cách lướt qua nương máng, bọn họ không ngăn được

nó.....”

Nói tới đây nàng đột nhiên ngừng lại, mở to hai mắt, “Chẳng lẽ hôm nay chính là đông chí? Cũng chính là ngày Ất bà bà táng mệnh trong miệng rắn sao?”

Nghe nàng nói thế Tang thoáng sửng sốt, sau đó nó cất bước đi về hướng Niên thú mới đi qua.

Bà ta muốn nó xem thì nó sẽ nhìn, những chuyện thảm thiết trên thế gian này nó đã thấy rất nhiều, chẳng lẽ bà ta còn hy vọng nó sẽ có chút đồng tình với những gì bà ta phải trải qua ư?

“Năm mơ.” Nó cười lạnh một tiếng, dưới chân bước càng nhanh hơn.

Mục Tiểu Ngộ thấy Tang đi về phía sơn trang thì cũng đi theo, hai người một trước một sau xuyên qua ruộng bông trụ lỏi mà đi tới bờ ruộng nơi Ất bà bà và Tiểu Nhị từng nghỉ chân.

Từ phương hướng này nhìn xuống thì cả tòa thôn trang đều chui vào đáy mắt, hiện tại tòa thôn xóm yên tĩnh này giống như bị chụp một tầng vải đen, tất cả đều hóa thành bóng đen mông lung khó mà nhìn rõ, bao gồm cả Niên thú đang dần tiến đến cửa thôn.

Nó ghé vào bên ngoài thôn, thân thể to lớn như ngọn núi nhỏ phập phồng trên dưới.

Nó đang chần chừ, không dám dễ dàng vượt rào.

Nhưng vì sao? Chẳng lẽ nó đã từng chịu đau khổ ở chỗ này? Hay vì người nào đó.....

Rốt cuộc nó không thể kìm nén, cái đuôi nhẹ nhàng đảo trên mặt đất sau đó bơi vào trong thôn, cả thân thể toàn vẩy bóc lên một chút khói nhẹ.

Trong thôn thực an tĩnh đến độ nghe được tiếng thân thể Niên thú cọ trên mặt đất.

Nó xuyên qua từng nhà từng ngõ, thi thoảng còn chui đầu vào cửa sổ nhà nhưng nó không phát hiện ra thứ mình muốn tìm: Nơi này không có một ai, tất cả nhà cửa đều trống không, đừng nói người, tới nửa cái quỷ ảnh đều không thấy.

Chẳng lẽ, bọn họ cũng từ bỏ, giống như những thôn khác, toàn bộ diu già đất trẻ chạy trốn lên núi sao?

Không có khả năng, nó nhớ bóng dáng già nua đứng trong đám người kia.

Nó chưa từng gặp khuôn mặt nào kiên định vững vàng như thế.

Bà ta chính là định hải thần châm, là người lãnh đạo bọn họ, chỉ cần bà ta còn ở thì người trong thôn sẽ không lùi lại.

Bà ta khiến nó ăn không ít khổ, hỏa công, bị đá ném..... Nếu không phải nó có một thân vảy cứng hộ thể thì chỉ sợ đã chết trong tay bà ta vài lần.

Vì sao bà ta lại ngoan cường như thế? (Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Giống cục đá găm mãi không vỡ, càng cấn càng hăng, không đưa nó vào chỗ chết thì sẽ không bỏ qua....

Niên nghiên răng ken két: Một mục già sống không được bao lâu nữa còn muốn tính mạng của nó, vậy hôm nay nó sẽ khiến bà ta phải chết, kẻ đối nghịch với nó sẽ chỉ có một kết cục ấy.

"Leng keng."

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang lớn, ngay sau đó tiếng vang cuồn cuộn không ngừng truyền đến, một tiếng tiếp một tiếng, giống như có vạn thiết kỵ lao nhanh, lại như ngàn đạo sấm sét bổ xuống.

Niên ở lâu trong biển sâu tĩnh mịch nên thành linh bị tiếng động lớn này dọa, vẩy tức khắc dựng lên, cả người cũng run rẩy.

Là cái gì thế? Nó quay đầu lại trừng đôi mắt to như chuông đồng vàng óng.

Trước mắt là một mảnh lửa đỏ, mọi người mặc áo đỏ giống như từ mặt đất mọc ra, trong tay mỗi người đều cầm chiêng trống gõ đến rung trời.

Nhưng Niên lại không biết đó là cái gì, nó chỉ cảm thấy tiếng vang kia và màu đỏ trên người bọn họ kích thích mỗi cơ quan trên người nó, giống như muốn chọc vô số lỗ trên thân thể nó vậy.

Tiếng động chói tai như thế sợ là có thể bỏ đời nước biển ấy chứ.....

Trong lúc bất giác nó cuộn tròn cả người vì sợ, cũng không tự chủ được mà lùi về sau một chút.

Động tác nhỏ bé này lại khiến đám người kia chú ý, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy con quái vật ăn thịt vô số người phải lùi bước, tuy chỉ một chút nhưng vẫn khiến bọn họ phần khích không thôi.

Trước kia, cho dù đối mặt với sương lửa và đạn đá nó cũng không hề co rúm lại, vẫn bừa bãi hung tàn, bị thương cũng hoàn toàn không màng.

Thế nên công sự phòng ngự bọn họ vất vả xây dựng luôn bị nó lướt qua và phá hủy.

Nhưng lúc này bọn họ chỉ dựa theo lời Át bà bà mà cầm la, cầm chiêng lại khiến nó phải khiếp sợ.

"Ta vẫn luôn tìm nhược điểm của nó và phát hiện con súc sinh này hung hãn thật sự.

Nó sợ lửa, nhưng vây của nó quá cứng rắn, nếu không thể kéo dài việc vây khốn để có thời gian dùng lửa và binh khí tấn công mạnh thì vẫn không thể đưa nó vào chỗ chết.

Nhưng thân thể nó cường tráng, muốn áp chế nó thì nói dễ hơn làm, cho nên sau đó ta lại nghĩ liệu có thứ gì khác có thể đánh bại nó hay không.

Thứ kia tất nhiên là thứ có thể thấy trên mặt đất nhưng lại không thấy dưới biển sâu.

Như thế chỉ cần nó vừa thấy ắt sẽ kinh ngạc, và chúng ta sẽ có cơ hội xoay chuyển cục diện.

Nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc ta cũng nghĩ ra, đó chính là tiếng vang.

Ở nơi biển sâu không có ánh sáng thì hẳn cũng rất yên tĩnh, nó vừa nghe tiếng ồn ào chắc chắn sẽ bị dọa mất hồn mất vía, khi ấy chúng ta sẽ có cơ hội."

Lời Át bà bà nói quanh quẩn trong đầu mỗi người, hiện tại lời đó đã thành sự thật.

Bọn họ chăm chú nhìn đôi mắt to màu vàng kia và phát hiện sợ hãi đang tụ lại, rút đây hai con mắt to.

"Giết nó....."

"Tiến lên....."

“Lột da nó.....”

Máu nóng dâng lên trong lòng mỗi người, so với dầu nóng còn bỏng rát hơn.

Bọn họ gỡ chiêng trống và tiến về phía con quái thú.

Không phải bọn họ không sợ, dù sao kẻ địch cũng là một con quái vật bụng chứa đầy đầu người, nhưng phàm có kẻ lùi bước sẽ bị người bên cạnh kéo một cái.

Bọn họ không thể lui, bọn họ nhớ kỹ câu cuối mà Át bà bà nói.

“Mặc kệ là tiếng động hay lửa nóng đều không quan trọng bằng một thứ, chính là đồng lòng.

Phải cùng nhau hợp lực chúng ta mới có thể đánh bại nó, không sợ sóng lớn, chỉ sợ mái chèo không đều, vạn phu dốc hết sức thì thiên hạ cũng phải cúi mình.”

Chương 256: 256: Đánh Giá

Đám người bước tới gần Niên, khóe mắt ai cũng như nứt ra chứa đầy hận thù.

Bọn họ muốn làm thịt nó, đã muốn thật lâu và hôm nay rốt cuộc đã được như ý nguyện.

Niên cảm nhận được sát khí ập vào mặt, lần đầu tiên nó thấy luống cuống khi đối mặt với đám người như con kiến mà ngày thường nó không coi ra gì.

Nó vừa lùi về phía sau vừa lắc lư cái đầu hình tam giác trái phải mà nhìn chằm chằm chiêm trống trong tay bọn họ.

Nó không cam lòng nhưng lại sợ hãi tiếng vang đình tai nhức óc kia, chúng cực kỳ chói tai, mỗi khi gõ thì vẩy trên người nó lại chấn động giống như sẽ bị tiếng vang này lột ra ngoài.

Là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?

Cái đuôi của Niên chạm vào lửa nóng cháy, nó bị bỏng thì đột nhiên quay đầu lại và phát hiện phía sau nó là một bức tường đang cháy hùng hục.

Sóng biển thì bức tường kia còn cao hơn, quả thực giống như sắp đốt tới mặt trăng.

Bọn họ chặn đường lui của nó.

Đám người này không chỉ muốn dọa đuổi nó đi như những lần trước nữa mà bọn họ muốn giết nó, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Chủ ý này nhất định là của bà ta, nó biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy bà già kia nó đã biết bà ta không phải người dễ chọc, chẳng qua nó không ngờ có một ngày bà ta lại muốn lấy mạng nó.

Bà ta ở đâu?

Niên tìm kiếm trong đám người, muốn tìm bóng dáng già nua kia nhưng mắt nó xẹt qua mỗi người lại không hề thấy bà ta.

Bà ta không ở đây, kẻ đứng sau màn độc thủ và muốn đẩy nó vào tử lộ lại tự mình trốn ư?

Một ngọn lửa giận bốc lên đầu, Niên bỗng rống lên một tiếng sau đó đuổi cái cổ dài đánh tới người đến gần nó nhất.

Miệng nó mở to, một mùi tanh hôi phả ra, nó lập tức ngoạm lấy đầu người kia và cắn đứt.

Máu tươi phun đầy đất, có một ít còn vẩy ra mặt người bên cạnh nóng hổi.

Trong khoảnh khắc người bị cắn vẫn tiếp tục bước về trước hai bước, lại đuổi hai tay sờ soạn vài cái giống như hoàn toàn không ý thức được đầu mình đã bị cắn đứt.

Nhưng sau đó cái la bằng đồng trong tay hắn rơi xuống đất, theo sau đó là cả thân thể hắn đột nhiên ầm ầm ngã xuống.

Chỉ một tiếng này đã hoàn toàn thay đổi thế cục, mọi người chung quay ngậy ngẩn, ngay sau đó trong đám người có kẻ thét chói tai, "Ăn người, Niên thú ăn người."

Đây là một tiếng kêu diệt chí khí của mình và cổ vũ kẻ địch.

Mọi người xung quanh bị kinh động, cũng kinh động Niên thú vốn bị tiếng chiêng trống dọa sợ: Hóa ra những thứ đồ chơi phát ra tiếng động rung trời kia căn bản không gây tổn thương cho nó, chẳng qua chỉ là thứ bà già kia mang tới gạt nó thôi.

Nó bị lừa.

Niên phát ra một tiếng thét nghẹn ngào sau đó cả người nó banh thẳng tấp, cái đầu hình tam giác chúi xuống nghiêng thành một góc độ khủng khiếp.

Ánh mắt hung ác của nó bao phủ đám người kinh hoàng bên dưới.

Đây là điềm báo nó tức giận, không có ai dám dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt ấy, ngoài chạy trốn tứ tán mọi người chẳng có lựa chọn nào khác.

Đương nhiên Niên sẽ không buông tha bọn họ, nó lao xuống mang theo gió lạnh ào ào, đầu tiên vào giữa đám người.

Tiếng kêu thảm thiết đan chéo thành một khúc nhạc thể lương quanh quẩn trong thôn, ánh trăng tựa như không đành lòng thấy cảnh tượng thảm thiết này nên cũng trốn sau mây đen.

"Súc sinh."

Phía sau bức tường bỗng có tiếng nói truyền tới, trấn định nhưng không mất đi uy nghiêm.

Niên nhận ra giọng nói này vì thế nó dừng động tác tấn công lại mà hung tợn quay đầu qua.

Nó nhìn thấy sau bức tường có một người, vóc dáng không cao, lưng còng, trong tay nắm một cây quả trượng.

Đây là kẻ nó đã tìm thật lâu, dù lột da uống máu bà ta thì cũng không thể giải được mối hận trong lòng nó.

(Hãy đọc thử truyện Lạc Môn Ca của trang Rừng Hồ Phách) Vì thế nó ném cái kẻ đang ngậm trong miệng xuống, cái đuôi thô dài quét trên mặt đất, cả người chuyển qua, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ất bà bà.

"Súc sinh, ta biết ngươi đang tìm ta, nhưng ta đã sớm đoán được.

Con cá trạch trong mương thối nhà ngươi vừa thấy lửa đã sợ lui lại, dù có mượn trăm lá gan ngươi cũng sẽ không dám lại đây." Bà ấy cười tươi, trong mắt đều là trào phúng, "Cho nên ta sẽ an ổn đứng ở đây nhìn ngươi, xem hôm nay ngươi sẽ chết thể nào trong tay những người bị ngươi bắt nạt tới cửa nát nhà tan."

Mỗi câu bà ta nói đều chìm trong tiếng lửa phùng phùng nên Niên không nghe rõ, cũng không hiểu.

Có điều nó vẫn đoán được toàn bộ ý nghĩa trong lời bà ta nói, không sót ý nào.

Bà ta không sợ nó, không những thế bà ta còn đang cười nhạo nó bị những kẻ giống như con kiến kia bức đến mức này.

Bà ta cười nó lần lượt trúng kẻ, mấy tháng đều không tiến nổi vào thôn xóm nhỏ bé này.

Nó hận bà ta, cho dù phải đồng quy vu tận thì hôm nay nó cũng phải kéo bà ta vào địa ngục.

Niên há mềm thét một tiếng sau đó phóng về phía bức tường rực lửa kia, không quan tâm phía trước có phải là nơi nó phải táng thân hay không.

Nó chấp nhận.

Một khắc cả người nó xuyên qua bức tường thì nó thấy Át bà bà chạy sang bên cạnh, cũng thấy được kính hoàng trên mặt bà ta vì thế nó không màng cả người nóng rát mà dùng sức nhào về phía đó.

Ái biết phía dưới đột nhiên nhẹ hẫng, thân thể nó không có nơi để bám vào.

Một khắc rơi xuống nó nhìn thấy thần sắc trên mặt Át bà bà thay đổi.

Kính hoàng nhanh chóng thu lại, thay vào đó là bình tĩnh trong mưa gió, còn có chút đắc ý.

Bà ta đã thực hiện được ý định, nó lại bị lừa.

Niên rơi xuống một tầng đồ vật mềm mại.

Nó không biết đây là gì nhưng lại biết bản thân không bị thương.

Nhưng nếu muốn nó chết thì vì sao lại trải một tầng mềm mại thế này trong hố sâu?

Niên không hiểu, nhưng khi nó ngẩng đầu nhìn thấy vô số ánh mắt tràn ngập thù hận thì trong lòng nó lại không nhìn được cả kính.

Bọn họ muốn làm gì? Sao lại đẩy nó xuống một cái hố sâu tràn đầy thứ mềm mại như mây thế này?

Nó không có quá nhiều thời gian để tự hỏi bởi vì nó nhìn thấy Át bà bà cầm một cây đuốc trong tay, ánh lửa lấp lánh phủ đầy từng nếp nhăn trên mặt bà ta khiến bà ấy trông giống một vị thần trên cửu thiên.

Đồng nhiên cây đuốc kia không hề do dự rơi xuống dưới nện thật mạnh lên người nó đồng thời nện trên đồng mềm mại xoa tung như "mây" kia.

Trong lúc nó còn chưa kịp phản ứng lại thì vô số đốm lửa lan trên những đám mây ấy, lấy ngọn đuốc làm trung tâm.

Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, chỉ trong tức khắc đã biến nơi này thành

luyện ngục.

Niên hoảng sợ gào lên, nó vặn vẹo thân thể muốn chạy khỏi hố sâu nhưng cái thứ vốn mềm xốp như tuyết trắng kia lại nhè nhẹ quấn chặt lấy nó.

Nó càng giãy giụa thì càng bị cuốn chặt hơn.

Nó cảm thấy như có vô số bàn tay liên tiếp trói chặt nó trên mặt đất, ngọn lửa theo sợi tơ lan ra, chui vào trong vảy của nó, liếm láp thịt non bên trong.

Đây là cái gì? Nó mềm mại như thế mà lại chứa sức mạnh thật lớn, giống như giống như Át bà bà phía trên đang nhìn xuống nó.

Chương 257: 257: Cứu

Trong biển lửa mờ hồ có thể thấy một cái đuôi màu đen đã bị đốt cháy đang đập điên cuồng ra sức vùng vẫy nhưng chung quy nó vẫn khó địch lại ngọn lửa đang giận dữ liếm láp: rơm rạ khô phía dưới bông đã được rót dầu nóng, đây là cái bẫy mà Át bà bà đã tỉ mỉ thiết kế cho nó, chỉ vì nó. Rót cuộc cái đuôi kia cũng nằm yên, rơi xuống đồng lửa vẫn đang cháy và bốc khói đen ngùn ngụt.

“Nó chết rồi ư?”

Không biết qua bao lâu, cũng không biết là ai run giọng hỏi một câu này nhưng đám người đều im lặng.

Bọn họ đang đợi, chờ người duy nhất có tư cách đưa ra đáp án.

Nhưng Át bà bà không trả lời, bà ta đứng bên hồ lửa, đôi mắt hỗn độn nhìn chằm chằm bên trong không chớp.

Hiện tại, ngọn lửa trên cơ bản đã tắt nhưng khói đen vẫn chưa tan hết, bên trong vẫn có đốm lửa hỗn loạn bay ra giống như bầu trời đầy sao ở Nhai Châu mà bà ta chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn được.

Hẳn là nó đã bị thiêu chết rồi đúng không? Mặc dù nó là hung thú tới từ biển sâu, mặc dù cả người nó đầy vẩy cứng như giáp sắt cũng không thể chống đỡ được ngọn lửa khí thể lớn như vậy.

Bà ta tin tưởng điểm này, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo sợ.

Là vì sao? Cảm giác bất an này luôn quấy rầy bà ta từ mấy ngày trước.

Dù bà ta suy nghĩ chu toàn, dù kế hoạch này không hề có sơ hở nhưng bà ta vẫn cứ không yên.

Lúc không ngủ được bà ta thường nhớ tới vị quan canh giữ tù nhân ở Nhai Châu từng nói: “Át bà bà, sao bà lại cứ muốn về chứ? Nơi này thật tốt, người dân chất phác, đến đôi mắt của người ta cũng trong sáng.”

Vì sao cứ phải về ư? Bởi vì nơi này là cố hương, mặc dù bà ta từng bị thương tích đầy mình tại đây nhưng vẫn không thể không trở về.

Bà ta cảm thấy mình đã chọn đúng không sai, bởi vì cố hương đón nhận bà ta, dù trên trán bà ta có xăm những chữ chói mắt nhưng hàng xóm láng giềng vẫn giữ bà ta lại.

Thế nên bà ta luôn âm thầm cười nhạo nửa câu sau của vị quan kia.

Hắn nói thế nào ấy nhỉ, à đúng rồi, hắn nói: "Nhai Châu không giống chỗ chúng ta, nơi đó mọi người đều có tính toán của riêng mình, nếu không mổ bụng một người ra thì chẳng biết hắn đang nghĩ gì."

Người chưa từng cảm nhận được thiện ý thì đương nhiên hoàn toàn không biết gì về thiện lương.

Ắt bà bà không hề nghi ngờ trong chuyện này mình đã lựa chọn chính xác.

(Ebooktruyen.net) Nhưng cảm giác bất an kia vì sao vẫn tràn tới mỗi hồi đêm khuya? Nó như thủy triều nào tới, khiến bà ta ngộp thở.

Dù năm đó bò lên thuyền đào thoát, phải trốn trong khoang thuyền suốt 2 tháng, dựa vào ăn chuột và đồ ăn thừa mà sống thì bà ta cũng không bất an như bây giờ.

.....

.....

Khói đen lượn lờ giống như mãi không tan hết.

Ắt bà bà nhìn hỏ sâu bên dưới, môi hấp háy vài cái nhưng cuối cùng vẫn không nói ra hai từ "Đã chết".

"A Ấp," qua thật lâu bà ta mới nhẹ giọng dặn dò A Ấp ở bên cạnh,

"Ta không yên tâm, vẫn nên mang cung nỏ tới bắn một lượt đi."

A Ấp mới vừa ra lệnh thì Tiểu Nhị vốn luôn đứng ở vòng ngoài lại chen qua đám người đi vào.

Hắn giữ chặt cánh tay Ất bà bà và cao giọng hỏi, "Ắt bà bà, Niên..... còn chưa chết sao?"

Trẻ con nói không suy nghĩ nhưng lại khiến lòng người hoảng hốt.

Ắt bà bà vừa muốn lên tiếng an ủi hắn lại cảm giác mặt đất dưới chân

mình chấn động.

Bà ta chưa kịp phản ứng lại thì thân thể Tiểu Nhị đã trượt xuống biển mất ở cái hố bên cạnh.

Nó chưa chết, nó quả nhiên chưa chết.

Niên dùng hết sức lực ngọc đầu dẩy cần lấy chân Tiểu Nhị và kéo hẳn xuống.

Trong lúc nguy cấp mọi người đều nhào về phía miệng hố.

Bọn họ thấy Tiểu Nhị chưa hoàn toàn rơi xuống, hẳn đang túm lấy một tảng đá lớn cách miệng hố không xa, trên chân là một cái đầu to lớn da tróc thịt bong cục kỳ khủng bố.

Niên đã chẳng còn sức nhưng vẫn cắn chặt chân Tiểu Nhị không bỏ, trong ánh mắt là hung quang muốn báo thù.

"Cha cứu con, đau quá....." Tiểu Nhị khóc kêu, ngón tay hẳn túm chặt lấy tảng đá nhưng hiển nhiên không thể kiên trì quá lâu.

À Ấp ghé vào miệng hố túm vài cái nhưng khoảng cách quá dài hẳn không với được tới con mình mà chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Tiểu Nhị lại trượt xuống dưới vài tấc và chuẩn bị táng mệnh trong miệng con rắn.

"Tiểu Nhị mau túm lấy quả trứng." Bên tai đứa nhỏ vang lên giọng nói khiến người ta an tâm.

Ắt bà bà run rẩy nằm sấp xuống thò cái quả trứng trong tay xuống.

Nó xuyên qua khói đen vừa lúc dừng trong tâm tay Tiểu Nhị, giống như thần khí từ trên trời giáng xuống.

"Nhóc con," giọng nói trấn tĩnh của Ất bà bà truyền tới tai Tiểu Nhị, hẳn không thể nhìn rõ mặt bà ấy nhưng lại cảm giác được một dòng nước ấm từ cây gậy chạy vào trong tim hẳn.

Trong khoảnh khắc ấy chân hẳn không còn quá đau nữa, tiếng hít thở nặng nề của hung thú kia dường như cũng cách hẳn rất xa, "Đừng sợ, bà bà đếm tới ba người bắt lấy quả trứng nhé?"

Tiểu Nhị dùng sức gạt đầu, giờ khắc này hẳn không nghĩ tới bản thân mà bắt trượt và ngã xuống thì sẽ thế nào, hẳn không cần nghĩ vì có Ất bà bà

ở đây thì mọi thứ đều sẽ tốt đẹp lên.

Đây là kinh nghiệm của hắn, và hắn tin tưởng điều này không hề nghi ngờ.

"Một..... hai..... ba."

Nghe được tiếng "ba" kia thế là Tiểu Nhị lập tức bắm cả hai tay vào quả trứng.

Hắn cảm thấy dưới chân trầm xuống, sau đó cả người hắn bị một sức mạnh túm lên trên.

Xuyên qua khói đen, hắn thấy được khuôn mặt của Át bà bà, trên đó là một nụ cười vui mừng.

"Át bà bà," thân thể Tiểu Nhị dán lên mặt đất, hắn cũng cười với người ở đầu kia của quả trứng, "Át....."

Sau lưng đột nhiên có một mùi tanh và hơi nóng ập tới, ngay sau đó một bóng đen cọ qua người Tiểu Nhị.

Niên bị buộc đến tuyệt lộ thì liều chết một phen mà nương vách hố bò lên.

Người đầu tiên nó nhìn thấy là Át bà bà vì thế nó không hề quan tâm mà nhào tới hé miệng cắn lấy tà váy của bà ấy.

Nhưng một nửa thân thể của nó còn đang treo trên vách hố, hơn nữa sức lực của nó gần như đã dùng hết toàn bộ nên không thể tiếp tục động đậy nữa mà chỉ có thể nuốt dần bà ta vào bụng.

Át bà bà ra sức giãy giụa, dùng quả trứng chọc vào mắt Niên nhưng nó gặp được kẻ thù thì dù bị chọc mù mắt nó vẫn cắn chặt lấy bà ta và dùng lưỡi rắn cuốn lấy chân bà ta dần dần kéo về phía cái mồm to đỏ máu.

"Cứu ta....."

Bà ta luống cuống, tay vớ về phía đám người đang tản ra vì sợ hãi mà cầu cứu, "Cứu ta, mau....."

"Cha, mau cứu bà bà, mau một chút....." Tiểu Nhị bị dọa khóc nức lên.

Hắn không quan tâm mà vọt qua chỗ Át bà bà vươn nắm tay nhỏ bắt lấy bàn tay to vừa mới cứu mình.

Nhưng ngay sau đó Tiểu Nhị cảm thấy cả người chột nhẹ, cổ áo căng lên.

Hắn bị cha mình túm lấy kéo dậy, ngón tay cũng rời khỏi tay Ất bà bà.
"Giương cung."

Hai chữ này kích hoạt một loạt tiếng nghị luận sột soạt nhưng đám người lại chẳng hề tiến lên.

Không những bọn họ không tiến lên mà còn lùi về phía sau.

Chỉ có hai mươi mấy cây cung từ trong bức tường người đuổi ra lóe đầu nhọn chĩa về phía Niên.

Chương 258: 258: Lợi Dụng

“Vì sao không cứu bà ấy? Cha, đó là Át bà bà, đó chính là Át bà bà cơ mà!”

Tiểu Nhị sợ ngây người, hiện tại lưỡi rắn đã cuốn Át bà bà dần dần vào trong, tới ngang người.

Hàm răng của nó đã nát hơn nửa trong lúc giãy giụa vừa rồi cho nên hiện tại nó nuốt sống bà ta.

Tiếng kêu thê thảm của Át bà bà vang lên như cây kim chui vào óc Tiểu Nhị.

A Ấp không để ý tới con trai mình mà túm đứa nhỏ ra sau, tay phải nhẹ nhàng giương lên, miệng nhẹ nói ra hai chữ, “Bắn tên.”

Chỉ trong nháy mắt Tiểu Nhị cho rằng hắn định giết Niên rồi tìm cách cứu Át bà bà, nhưng cung tên nhắm chuẩn rồi lại chậm chạp không bắn ra.

Vì sao? Cha hắn đang đợi cái gì?

Tiểu Nhị đã không nói nên lời, chỉ có thể liều mạng giãy khỏi tay A Ấp, đôi mắt thất thần nhìn người trước mặt mình.

Đây là kẻ cho hắn sinh mệnh, nhưng hiện tại Tiểu Nhị phát hiện mình không quen người này.

Trên mặt A Ấp có mồ hôi rịn ra khiến làn da hắn sáng lên.

Dưới lớp mồ hôi, hắn liều mạng che giấu sợ hãi và dối trá.

“Nó đã ăn quá nhiều người..... Thật vất vả mới bắt được đến nó nên phải giết chết, còn những cái khác..... đều không quan trọng..... không quan trọng.....” A Ấp nói năng lộn xộn một lúc Tiểu Nhị nghe không hiểu.

“Vậy vì sao còn chưa ra tay?” Tiểu Nhị rống lên một câu sau đó liều

mạng giã ra, muốn thoát khỏi kiềm chế của cha hấn.

Nhưng cái tay của A Ấp giống như một cái kìm sắt dịch từ cổ áo hấn tới trên cổ và siết chặt khiến hấn không thở nổi.

"Ất bà bà....."

Tiểu Nhị bị siết cổ thì tầm mắt mơ hồ, cả người mềm ra treo trên tay cha hấn, chỉ có mũi chân là còn dính trên mặt đất.

Hấn nhìn thấy Ất bà bà quay đầu lại phía này, hiện tại bà ta đã bị nuốt tới cổ, chỉ còn lại cái đầu lộ ra ngoài.

Hấn có thể cảm nhận được thống khổ của bà ta giống như bản thân mình cũng bị, chẳng qua hiện tại toàn bộ lực chú ý của hấn đều tập trung ở đôi mắt của Ất bà bà.

Trong mắt của bà ta đã chẳng còn sợ hãi và tuyệt vọng, thay vào đó là một thứ khác hấn không hiểu.

"Nói dối." Bà ta không nói gì nhưng lại dùng khẩu hình nói với A Ấp hai chữ này.

Tiểu Nhị cảm thấy cái tay đang túm chặt lấy mình đột nhiên run lên, ngón tay vô lực buông lỏng vớt hấn trên mặt đất.

Nói dối – không sai, cha hấn đang nói dối, toàn thân trên dưới đều đang nói dối, bọn họ đều đang nói dối Ất bà bà.

Nửa tháng trước quan phủ phái người xuống dưới dò hỏi việc Niên thú gây hại và trong lúc vô tình thấy Ất bà bà đang chỉ huy thôn dân xây công sự phòng ngự.

Sau đó Tiểu Nhị thấy người của quan phủ tới nhà hấn, đóng cửa trao đổi với cha hấn thật lâu.

Hấn cảm thấy tò mò nên ghé vào bên cửa nghe lén và nghe thấy bọn họ nói cái gì mà "Xăm chữ lên mặt", cái gì mà "Nhai Châu", cái gì mà "Bao che".

Hấn không hiểu, cũng không để ở trong lòng nhưng cũng thuận miệng nói ra lời này với Ất bà bà.

Có điều vừa nói xong hấn lại phát hiện Át bà bà biến sắc, bộ dạng hơi kinh hoảng.

Lúc đối mặt với Niên bà ta cũng chưa từng kinh hoảng như thế. "Ta tin tưởng bọn họ." Qua hồi lâu Át bà bà bỗng nhiên nói ra một câu hấn không hiểu.

Lúc nói những lời này thần sắc trên mặt bà ta lại khôi phục về bình tĩnh hấn quen thuộc.

Dưới ánh nắng chiếu rọi về bình tĩnh kia lại có vài phần thần thánh.

"Tin tưởng cái gì?"

"Không có gì, Tiểu Nhị, chúng ta đi xem một chút, ta sợ quả bông già năm nay hái không đủ dùng." Bà ta hỏi một đặng trả lời một nẻo.

.....

.....

"Lừa gạt," Tiểu Nhị thay bà ấy rống lên một câu này, "Nếu muốn bà ấy chết thì vì sao còn lợi dụng bà ấy?"

Đám người bị cựa chát vắn của hấn dọa cả kính rớt về sau, cùng lúc ấy Niên đã nuốt Át bà bà vào bụng, chỉ chừa lại một đôi mắt lộ ra giữa vòm miệng chưa khép kín của nó là vẫn nhìn ra ngoài.

Bà ta nhìn từng khuôn mặt bị dối trá nhuộm đến mơ hồ.

Bọn họ biết hết, mọi người đều biết.

Hóa ra đây là chiêu một hòn đá ném hai con chim.

Niên phát ra một tiếng nuốt, nước dãi theo khe miệng nó nhỏ xuống cùng một tiếng lặc cặc.

Nó nuốt cả người Át bà bà vào trong bụng, cái miệng vẫn há to nay từ từ khép lại.

"Bắn tên."

Giọng A Ấp truyền đến từ đỉnh đầu Tiểu Nhị, sau đó là tiếng tên bay vút ra, mỗi mũi tên đều mang theo gió gào thét bay về phía con quái vật.

Tiểu Nhị chỉ thấy trước mắt tối sầm, hấn chẳng biết gì nữa.

Lúc hấn tỉnh lại thì sắc trời bên ngoài vẫn đen nghìn nghịt, nhưng Tiểu Nhị biết hiện tại đã không phải là buổi tối ác mộng xảy ra.

Bởi vì cả người hấn mềm đến vô lực, đầu choáng váng, bụng trống rỗng, đến sức để xuống giường cũng không có.

Hấn là hấn đã hôn mê mấy ngày.

Gian ngoài có ngọn nến, ánh nến vừa động thì hấn đã nghe được có tiếng người đang nói chuyện, là mẹ và chị gái hấn.

"Tiểu Nhị đã ngủ hai ngày, cũng không biết khi nào mới có thể tỉnh."

Trong giọng nói của mẹ hấn có tiếng nức nở.

"Nuơng, ngài đừng lo lắng, lang trung nói đệ đệ chỉ bị kinh hoảng, tỉnh dưỡng vài ngày là có thể khỏe lên, chẳng qua....."

chẳng qua cha ở bên ngoài lại có chút khó khăn....."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bọn họ không biết nên xử lý thi thể của nó và

bà ấy....."

Bà ấy chết thảm như thế, sợ là sẽ khó sống yên ổn.

Dù sao cũng phải nghĩ ra cách nào đó có thể trấn áp."

"Có biện pháp sao?"

"Có thì có, chẳng qua..... chẳng qua không ai dám làm.

Bọn họ dựng một quan tài lớn rồi đóng đinh con quái vật và bà ta ở bên trong.

Nghe nói cái này gọi là tự phương khắc, có thể ngăn chặn vong hồn.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Nhưng ai dám đóng đinh thi thể ở trong quan tài chứ? Sau đó không có cách nào nên cha mới xung phong nhận việc.

Ông ấy nói để mình làm, con khuyên thế nào cũng không được....."

Nghe đến đó Tiểu Nhị xoay người lăn từ trên giường xuống.

Không biết hấn lấy sức mạnh ở đâu ra để có chống đỡ bò dậy.

Hai chân hấn run rẩy dịch một cái ghế tới bên cửa sổ sau đó đạp lên và chui ra ngoài.

Ngoài phòng gió rất lớn nhưng không xua được bóng đêm đặc sệt.

Tiểu Nhị nhón chân nhìn khắp nơi, rột cuộc cũng phát hiện trên bờ cát cách đó không xa có ánh lửa đỏ cam lóe lên.

Vì thế hấn tập tễnh đi về phía kia.

Lúc tiếng gió gào thét bị tiếng sóng thay thế thì hấn cũng đi tới bờ cát.

Cát sỏi dưới chân có lẫn vò sò sắc bén, cắt ra vô số vết trên bàn chân nhưng hấn không để bụng.

Hình như hấn không hề biết đau.

Trong mắt hấn chỉ có đám người đen nghìn nghịt đang đứng thành một vòng phía trước, ở giữa mờ hồ có thể thấy một cái quan tài đen nhánh chưa đóng lại.

Cả quan tài và nắp của nó đều được để trên mặt đất.

Có tiếng "Bang bang" vang lên có quy luật từ nơi ấy.

Chân Tiểu Nhị bỗng nhiên mềm ra, hấn biết đó là tiếng gì nên không dám tiến lên nhưng hấn lại không thể không đi.

Phải có người đưa tiễn bà ấy, dù những người khác coi bà ấy như một phiền toái khó giải quyết nhưng ít nhất hấn vẫn muốn tới đưa Át bà bà một đoạn đường.

Sóng biển rít gào mang đến hơi thở của biển rộng, Tiểu Nhị đi qua chỗ đám người kia.

Chương 259: 259: Thương Hại

“Phanh..... Phanh..... Phanh.....”

Tiếng gõ càng lúc càng gần, mỗi một tiếng đều giống như gõ vào lòng Tiểu Nhị khiến hắn cả kinh đổ mồ hôi cả nóng và lạnh thấm ướt áo trong đơ bạc.

Nhưng hắn không hề do dự mà dùng sức gạt mọi người ra để chui vào. Vừa đi tới bên trong thì một dòng chất lỏng phun ra bắn tóe lên mặt khiến hắn vội vàng dùng chân.

Mắt hắn rũ xuống nhìn thẳng mặt giày của mình chứ không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Ồi” “Á”, những tiếng kêu sợ hãi vang lên phía sau hắn hết đợt này tới đợt khác như trợ lực cho tiếng gõ có quy luật kia.

Tiểu Nhị nhớ rõ mỗi năm tới dịp ăn tết đồ tể sẽ giết heo, người vây xem cũng sẽ kêu những tiếng này để thể hiện sự nhát gan và thiện lương của bọn họ.

Tất cả đều muốn chứng minh mình không thể làm được cái việc tàn nhẫn ấy, không nhìn nổi cảnh thảm thiết ấy nên mới bị dọa tới độ kêu thành tiếng.

Tiểu Nhị bỗng nhiên rất muốn cười: Hiện tại đang đóng đinh người đó? Huống hồ người này chính là bị các người giết chết, dù không muốn thừa nhận, dù không tự mình ra tay nhưng bà ấy vẫn bị các người giết chết.

Như vậy các người bày ra bộ dạng không nở nhìn thẳng này cho ai xem? Thật là dối trá.

Hắn thậm chí cười lạnh một tiếng và bức bách bản thân ngẩng đầu lên: Át bà bà ngựa mặt nằm trong quan tài, hai mắt trợn lên, thân thể cứng đờ, toàn thân đều dính chất nhầy trong bụng Niên thú.

Xác chết của bà ta hoàn hảo, nhưng càng như thế thì đám thôn dân phía sau càng sợ.

Bọn họ sợ bà ta bỗng nhiên động đậy, dùng quai trượng trong tay kéo đầu đám hung thủ tới.

Tiểu Nhị cũng sợ, hắn đã quen nhìn bộ dạng sinh động hòa ái của bà ấy, nay chợt thấy khối thi thể cứng đờ này thì khó tránh khỏi kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó sợ hãi này bị bi thương thật lớn thay thế, hắn rất muốn nhào qua ôm lấy tay mà lay bà ấy thức dậy.

Nhưng hắn biết bà ấy sẽ không tỉnh lại.

Tay chân bà ta bị đóng bằng đinh gỗ ghim chặt vào quan tài.

Cái đinh gỗ cắm thẳng ở giữa trán thì đang ngập dần.

Nam nhân quỳ gối bên cạnh bà ta dùng sức nện búa đóng đinh xuyên qua xương cốt, cắm sâu vào trong não.

Mỗi một lần đập búa miệng vết thương trên trán sẽ phun ra thật nhiều máu tươi trùm qua mấy chữ xăm trên trán——“Lưu đày tới Nhai Châu”.

Bà không có tội, kẻ có tội chính là bọn họ.....

Tiểu Nhị nhìn đôi mắt dần bị máu tươi che kín kia, trong lòng bị bi thương quá lớn lấp đầy: Hắn nhớ rõ lúc Ất bà bà vừa trở về mọi người đều cuu mang chăm sóc, thương cho hoàn cảnh nghèo khổ mà quan tâm đến bà ấy.

Rồi từng cái kim sợi chỉ và dụng cụ đồ vật, thậm chí cả căn nhà kia cũng do mọi người bỏ tiền bỏ sức ra giúp bà ấy dựng lên.

Nhưng từ khi nào mọi thứ đều thay đổi thế?

Tiểu Nhị siết chặt nắm tay: Không, có lẽ chẳng có cái gì thay đổi, nhân tính vốn chính là như thế.

Lúc không có gì trở ngại đến lợi ích cá nhân thì mọi người đều là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn, nhưng một khi cảm giác được nguy hiểm tới gần mình thì dù chỉ có chút xiu bọn họ cũng sẽ lập tức lộ ra bộ mặt khác.

Thay đổi này vốn không cần trải qua khảo nghiệm của thời gian thế nên

hắn cũng chẳng cần kính ngạc đến thế.

Máu đã hoàn toàn trùn lên khuôn mặt Ất bà bà, Tiểu Nhi không nhìn thấy đôi mắt bà ấy nữa nhưng đôi mắt ấy lại chậm rãi mở ra trong đầu hắn: Tiểu Nhi, bà ấy gọi tên hắn, Tiểu Nhi, giúp ta.....

"Ta nên giúp bà thế nào đây?"

Hắn lớn tiếng hỏi một câu này nhưng lời nói bị mấy tiếng vang nặng nề che đậy.

Nắp quan tài được mấy nam nhân khiêng lên đậy chặt quan tài chứa thi thể và da rắn.

Lúc này hình ảnh dừng lại đứng ở cảnh tượng khủng bố nhất: Tám nam nhân nâng một cái quan tài màu đen đứng bên bờ biển.

Nước biển rít gào cuộn những con sóng lớn cao ba bốn trượng như muốn nuốt chửng bọn họ.

"Bọn họ ném quan tài xuống biển," Mục Tiểu Ngộ nhìn hình ảnh trước mắt và lẩm bẩm tự nói, "Hóa ra Giang Tân chính là Tiểu Nhi, trải qua ngàn năm ngàn tháng hắn vẫn tới cứu Ất bà bà."

Tang đứng ở bên cạnh không trả lời.

Nó vẫn luôn yên lặng từ đầu tới giờ, ngay cả lúc Mục Tiểu Ngộ tức đến đấm ngực dậm chân, hận không thể tự mình xông lên khi chứng kiến đám thôn dân thấy chết mà không cứu thì nó vẫn trầm mặc.

Nó chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm từng cảnh thảm thiết kia như bị điểm huyết.

"Nghĩ cái gì thế? Lâu như vậy ngươi còn không nói gì là sao?" Mục Tiểu Ngộ liếc nó một cái, đôi mắt nhanh chóng chuyển quanh, khóe miệng có ý cười, "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy thương hại bà ta ư?"

"Sao có thể?" Tang như mới tỉnh mộng sau đó sững sờ một lát nó mới buồn bực nói, "Đúng là bà ta chết oan nhưng nếu muốn báo thù thì tìm đồng lão quỷ kia kia.

Hiện tại vì muốn sống lại mà bà ta giết người vô tội thì tính là gì?"

"Giết người đương nhiên không đúng," Mục Tiểu Ngộ nhìn chăm chăm Tang như đang tìm tòi, "Nhưng theo ta thấy mỗi lần ngươi trừ khử tủy

đều dùng chân hỏa, không giống giết chóc mà giống như độ hóa.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Tuy nói độ chúng tùy duyên nhưng người độ hóa mà có một tấm lòng từ bi thì vẫn có thể trợ giúp linh hồn tiêu trừ oán thán, sớm nhập luân hồi."

"Cái gì mà từ bi? Cái gì mà độ hóa? Lão tử chẳng qua chỉ muốn dựa vào bất tà ám để nhét đầy bụng." Tang hung hăng tiếp một câu.

Nhưng đó chỉ là ngoài miệng, còn trong lòng nó như bị thứ gì đó sắc nhọn chọc vào thủng một lỗ nhỏ.

Nó lại nghe thấy giọng nói già nua kia vang lên trầm ồm giống như bất kể có sóng to gió lớn thế nào đều không thể đánh bại ông ta.

"Một người nằm mơ có thể đánh thức được một người khác cũng đang ở trong mộng ư? Một trái tim còn đang chìm trong bể khổ có thể lôi kéo một trái tim khác khỏi đó ư? Tang, ta không thể, người cũng không thể, nếu không có sự thương hại, nếu không có đồng cảm giống như bản thân mình cũng trải qua thì người chẳng thể độ hóa được bất kỳ ai."

"Ta không hiểu."

"Trở thành ngọn đèn sáng chứ không phải đưa ánh sáng cho người khác.

Chỉ có sức mạnh nối liền trái tim mới có thể diệt tội, tiêu tai, đạo lý này người phải nhớ kỹ."

Lời của ông ta và nha đầu này giống nhau, nhưng vừa nghe thấy thế thì trong lòng nó lại thấy bực bội khó nhin.

Cả hai kẻ này đều đứng nói nên đâu có đau eo.

Nó là cái gì cả hai đều biết, vậy cũng phải hiểu nó và hai chữ "từ bi" chả liên quan gì tới nhau hết.

Cưỡng bách nó rủ lòng từ bi quả thực như ép một con hổ thật to phải ăn cỏ.

Nhưng.....

Trong lòng nó hơi chấn động, nó nhớ tới đôi mắt của Át bà bà, khi ấy bà ta đã gần như bị Niên thú nuốt vào bụng hoàn toàn, chỉ còn hai con mắt lộ ra từ khoang miệng đầy răng của con quái vật.

Trong đôi mắt kia là cái gì? Không phải oán ghét mà là cầu xin, bà ta dùng ánh mắt cầu xin bọn họ, kỳ vọng có thể mượn cái này cạy ra cánh cửa

cứng như cục đá của những kẻ khác: Cứu ta, ta đưa tất cả những gì mình có cho các ngươi, đừng nhốt ta ở ngoài.
Tang biết một khắc kia lòng nó cũng ở bên cạnh bà ta, nó có thể đọc và hiểu đau thương cùng cô độc của bà ta.

Cảm giác ấy thấm vào cốt tủy.

"Đừng giả vờ, tâm sự của ngươi người khác có thể không nhìn ra nhưng chẳng lẽ ta còn không nhận ra chắc?" Mục Tiểu Ngộ dùng ngón tay thường thức bím tóc của mình và tươi cười với nó.

Chương 260: 260: Phản Chế

Tang rất muốn nhéo bím tóc dài của nàng kia và ném nàng ta xuống dưới ruộng.

Nhưng còn chưa kịp ra tay thì hình ảnh trước mắt lại lần nữa "sống" lại: Quan tài và đám người trên bờ cát không thấy đâu nữa mà chỉ còn lại một mảnh bãi biển màu đen trụi lủi.

Sóng biển đột nhiên dâng cao giống như một ngọn núi nhỏ và nối tiếp nhau lao thẳng tới bờ biển.

Gió biển theo đó thổi ào ào khiến hai người đứng bên bờ bị thổi tới độ không đứng thẳng nổi, chỉ có thể vịn lấy nhau mới miễn cưỡng không bị thổi ngã.

"Mau xem phía sau."

Mục Tiểu Ngộ chỉ vào biển rộng và kêu lên một tiếng, Tang nhìn theo hướng nàng chỉ và phát hiện phía sau tầng sóng biển này có một con sóng lớn cao hơn 10 trượng.

Đỉnh sóng là bọt nước bị ánh trăng nhuộm thành màu trắng bạc.

Giữa ngọn sóng là một cái quan tài màu đen thật lớn, nó to hơn quan tài bình thường vài lần, trên thân quanh quẩn một tầng ánh sáng đỏ quý dị như máu.

"Là bà ta." Mục Tiểu Ngộ lại hét lên.

Ai biết vừa thét xong cả nàng và Tang đều lao đảo chạy tới trước biển rộng giống như bị một bàn tay thật lớn đẩy, không thể ngừng lại, cũng không thể kiểm soát bản thân.

"Nắm chặt tay ta." Tang rống lên một tiếng và đương nhiên Mục Tiểu Ngộ không dám không nghe lời nó.

Nàng vội túm chặt lấy nó, hai người cứ thế bị bàn tay vô hình phía sau đẩy tới bờ biển.

Đợt sóng đánh lên mặt bọn họ rất đau, giống như dao cắt nhưng cả hai đều không có tâm tình quan tâm đến cái này.

Ánh mắt bọn họ tập trung ở cái quan tài ngày càng gần bờ biển.

Nó phiêu bạt trong biển khơi lâu như thế cuối cùng cũng về nhà.

Sóng lớn nâng nó lên giống như đang cử hành một nghi thức thần thánh trang nghiêm nào đó.

Ánh trăng rơi từ trên cao xuống càng khiến cảnh tượng kỳ kỳ này tăng thêm vài phần âm trầm.

Mục Tiểu Ngộ không nhìn được lùi về phía sau một bước nhưng lại bị Tang kéo lại.

"Sợ à? Hiện tại sợ cũng chẳng được tích sự gì đâu." Giọng nó tuy mang theo trêu chọc nhưng Mục Tiểu Ngộ có thể nghe được nó cũng đang căng thẳng.

Vì tiếng của nó như sợi dây đàn chuẩn bị đứt, hẳn nó cũng giống nàng, đều cảm thấy hôm nay bọn họ sẽ phải đánh một trận ác liệt.

Sóng biển chậm rãi hạ thấp xuống và đặt quan tài lên bờ cát.

Bọn họ cách nó thực gần, tới độ có thể ngửi được hơi thở ướt lạnh của quan tài, cũng nghe được tiếng "sàn sạt" bên trong.

Là cái gì nhỉ?

Mục Tiểu Ngộ không dám động đậy mà chỉ có thể túm chặt lấy Tang.

Nàng cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng lúc nắp quan tài chậm rãi mở ra thì nàng vẫn không nhìn được tròn ra sau Tang để nó che chở phía trước cho mình.

Trong quan tài là ánh sáng màu đỏ nhạt, Mục Tiểu Ngộ không nhìn rõ bên trong là cái gì nhưng tiếng vang kỳ quái kia vẫn tiếp tục giống như có thứ gì đó đang cọ dầy quan tài, không hề gián đoạn, liên tiếp vang lên.....

Mục Tiểu Ngộ túm Tang chặt hơn, nàng nhắm một bên mắt còn bên kia chỉ hé hé giống như làm thế là có thể chống đỡ cái thứ chuẩn bị bò ra khỏi

quan tài vậy.

Nhưng đúng lúc nàng đã căng thẳng tới độ trái tim treo lơ lửng thì phía trên bờ cát thỉnh linh truyền tới một tiếng nức nở.

Nó không lớn nhưng đủ để dọa nàng sợ tới mức nhảy bật lên.

Nàng ôm chặt lấy Tang và chậm rãi quay đầu về phía sau trong tiếng làu nhàu không kiên nhẫn của nó.

Trên bờ cát phía sau có một nam nhân phủ phục.

Ông ta khô gầy đến độ chỉ còn một tấm da, cả người dán trên mặt đất, gần như lọt vào trong cát nên vừa rồi bọn họ mới không để ý thấy.

Thấy âm thanh là do người phát ra chứ không phải thứ gì khác thế là Mục Tiểu Ngộ thoáng yên lòng.

Nhưng lúc nam nhân kia ngẩng đầu lên nhìn về phía quan tài thì nàng lại lấp bắp kinh hãi.

Nàng nhận ra ông ta, mặc dù hiện tại người này đã là một ông già khú đé nhưng chỉ cần liếc một cái nàng đã biết đây là ai.

Gương mặt này từng bị ánh lửa chiếu cực kỳ dữ tợn, cũng chính ông ta lạnh lùng lệnh bắn cung tiễn về phía cái người mới cứu mạng con trai mình. "A Ấp....." Mục Tiểu Ngộ ngập ngừng nói ra tên của ông ta nhưng nam nhân kia lại giống như không nghe thấy lời nàng.

Ông ta đột nhiên nhô cái thân còng của mình lên, trong đôi mắt hõn độn chỉ có màu trắng bạch không có sức sống.

"Mỗi năm tới ngày này bà đều tới mang một người đi....."

Ta biết, năm nay đã đến lượt ta..... Nên tới thì trốn cũng không xong,....." Ông ta bật cười như khóc, mái tóc hoa râm bị gió biển thổi bật ra phía sau giống như một con nhện đang khua chân.

Mục Tiểu Ngộ vẫn còn do dự thì cả người bỗng bị Tang kéo mạnh sang một bên.

Nàng mát thẳng bằng ngã oạch trên cát, cả người lấm lem.

Vừa định mở miệng mắng nó thì bỗng nhiên nàng cảm thấy một thứ gì đó lạnh băng dán qua mặt giày của mình mà lướt qua.

Mục Tiểu Ngộ kinh ngạc quay đầu nhìn thì trái tim vốn thả lỏng nay lại siết chặt cứng như đá.

Nàng thấy một con rắn, không, nói nó là rắn thì không quá đúng, vì nó có một cái đầu người, là đầu của Át bà bà.

(Hãy đọc thử truyện Thượng Công Chúa của trang Rừng Hồ Phách)
Phần thân sau của nó còn ở trong quan tài, chỉ có nửa người thò ra trườn tới trước mặt A Ấp.

Một cái đầu nhỏ hơn thân rắn nhiều lần lúc này đang nhẹ nề trên đầu gối của ông ta.

"Hai lực lượng đánh nhau thì kẻ nào mạnh sẽ thắng.

Oán khí của Át bà bà này quá nặng, đến độ con xà quái ngàn năm kia cũng không trăn áp được bà ta và ngược lại bị bà ta áp đảo." Tang nhìn chằm chằm Át bà bà và nói ra lời này giống như đoán được Mục Tiểu Ngộ đang muốn hỏi cái gì.

Mục Tiểu Ngộ chép miệng, theo bản năng vuốt ve cánh tay, "May mắn đây chỉ là hồi ức của bà ta chứ nếu để ta gặp phải một con quái vật thế này thì dù không bị hù chết cũng bị ghê tởm chết."

Tang như suy tư gì đó mà nhìn nàng một cái, nó đang định nói gì thì lại thấy cái đầu vốn đang kề bên đầu gối của A Ấp chạm rai nâng lên.

Át bà bà nhìn chằm chằm kẻ thù của mình, đồng tử chạm rai co lại thành hai đường thẳng.

Mục Tiểu Ngộ nói không sai, bà ta không phải người, cũng chẳng phải rắn.

Rõ ràng cái đầu là của người nhưng làn da và thân thể lại là rắn, trên mặt còn ẩn hiện vẩy xanh đen.

Chúng bị ánh trăng mạ một tầng ánh sáng lạnh, từ giữa môi bà ta có lưỡi rắn đỏ tui thò ra thụt vào giống như chuẩn bị quán lấy cổ A Ấp bất kỳ lúc nào.

Hiện tại bà ta chính là một con quái vật tràn đầy oán khí.

Lúc đối mặt với gương mặt quái dị đó không ai có thể trấn định nổi.

Đến kẻ quen nhìn việc đời như Mục Tiểu Ngộ cũng không nhìn được hướng chi A Ấp lúc này đã già cả.

Bờ môi ông ta run run, mỗi sợi gân trên mặt đều đang nảy lên, đôi mắt vô thần rớt cuộc cũng tụ lại và chiếu ra hình ảnh cái đầu khủng bố kia.

"Ta cũng hối hận vì năm đó không cứu bà..... Nhưng nếu khi đó ta không làm thế thì người cả thôn sẽ phải chịu phạt vì tội bao che tội phạm..... Ta cũng bất đắc dĩ," A Ấp bỗng khàn giọng biện hộ cho bản thân mình.

Trong lòng ông ta hiểu đây là cơ hội cuối cùng của mình.

Cái quan tài này đã mang đi rất nhiều người và ông ta là kẻ cuối cùng, "Chúng ta tìm người vẽ lại bà thật giống rồi thờ phụng.

Chúng ta vẫn nhớ ân tình của bà, chưa bao giờ quên."

Chương 261: 261: Hoàn Mỹ

Hóa ra đây là lai lịch của tranh tết, hóa ra phía sau nụ cười tươi rói kia lại ẩn chứa một đoạn quá khứ thảm thiết như thế.

Trên đời này còn có bao nhiêu người rõ ràng đang cười nhưng trong mắt lại chứa nước mắt người khác không nhìn thấy đây?

Át bà bà chăm chú nhìn A Ấp, con người bà ta hiện tại lại tròn, vậy trên mặt cũng dần biến mất để lộ làn da không tron nhăn nhưng rõ ràng là của con người.

Bà ta cười, nụ cười giống hệt bà lão ôn hòa trong trí nhớ của A Ấp, cũng giống hệt trong bức tranh.

Trong nháy mắt A Ấp cho rằng mình đã thuyết phục được bà ta và cho rằng bà ta đã hồi tâm chuyển ý buông tha cho mình.

Vì thế lúc cổ đột nhiên bị siết lấy thì ông ta còn chưa kịp phản ứng lại mà chỉ há to miệng mặc cho đầu lưỡi không theo sai bảo gục xuống dưới.

Nhưng ngay sau đó ông ta đột nhiên thấy đầu mình như nổ tung, máu cả người dồn tới đỉnh đầu.

Trong óc ông ta giống như có một hòm thuốc nổ chuẩn bị thổi bay cái đầu này.

Át bà bà mở miệng, môi bà ta vẫn là của con người nhưng sau khi há miệng thì chỉ thấy nó kéo dài tới tận mang tai.

Khuôn mặt bà ta bị cái miệng to như chậu máu kia chia làm hai nửa, cảm vì thế mà vừa dài vừa nhọn, bên trên thì mắt mũi đều chen chúc một chỗ, hoàn toàn sai vị trí.

Thoạt nhìn cả mặt bà ta giống như bị ép lại, không phân rõ cái gì với cái gì.

Trong cái miệng gần như nứt thành hai đường thẳng kia là một cái lưỡi rắn thẳng tắp vươn ra vòng quanh cổ A Ấp chặt tới độ xương cổ ông ta kêu răng rắc giống như lập tức sẽ gãy.

A Ấp chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ, hiện tại đầu ông ta không đau nữa, thay vào đó là ý thức ngày càng mơ hồ.

Sương trắng tràn ngập trong đầu ông ta, giống như mây trên đỉnh núi khó có thể tan đi.

Sau khi đẩy đám mây mù đó ra ông ta thấy bộ dạng Ất bà bà khi mới tới.

Bà ta quần áo tả tơi, thân thể gầy ốm, trên mặt mang theo nụ cười khiêm tốn và lấy lòng.

"Ngươi là A Ấp đúng không? Khi ngươi còn nhỏ ta từng bế ngươi đó, ngươi xem hiện tại trời giá rét thế này có thể..... có thể cho ta....."

"Bà bà, chỗ này là nhà bà, hiện tại bà cứ vào thôn mà ở."

A Ấp nhìn đôi mắt kia và bỗng thấy cổ nhẹ bẫng, cái đầu ông ta rời khỏi thân thể bay về phía Ất bà bà.

Tiếng sóng biển sau lưng nhỏ đi nhiều, màu nước biển cũng thay đổi trở nên xanh biếc, trên mặt nước là một tầng kim quang.

Sau khi Ất bà bà kéo A Ấp vào quan tài thì nắp quan tài khép lại.

Cả cái quan tài như một khối đá thật lớn lẳng lẳng núp trong biển rộng, mặc cho sóng biển cọ rửa thân ngoài của nó đến đen nhánh sáng bóng.

Mục Tiểu Ngộ lẳng lẳng chờ đợi, chờ hình ảnh lại dừng, nàng và Tang lại bị kú ức của Ất bà bà kéo tới nơi khác.

Nhưng đợi thật lâu mà cảnh sắc trước mặt vẫn duy trì bộ dạng như thế, nước biển ở phía sau bọn họ khẽ rì rào, hơi gợn sóng menh mông vô bờ.

Hình ảnh không hề có ý định dừng lại, có vài lần bọt sóng còn vọt tới bên chân Mục Tiểu Ngộ khiến nàng cảm thấy thoải mái mát lạnh.

Sao lại thế này?

Mục Tiểu Ngộ nghi hoặc nghĩ: Vì sao lần này lại không giống những lần

trước? Vì sao hình ảnh này không biến về trạng thái yên lặng mà giống một thế giới chân thật? Chẳng lẽ đây không phải kỷ ức của Át bà bà sao? (Ebooktruyen.net) Chẳng lẽ, đây là hiện thực nàng và Tang sắp phải đối mặt ư? Hiển nhiên Tang cũng có ý tưởng giống nàng vì thế hiện tại nó đang xoay quanh quan tài, thân thể hơi nghiêng về phía trước giống như tư thế phòng vệ.

Bọn họ đoán đúng rồi, cái quan tài cách đó không xa lại chậm rãi mở ra, bên trong có một cái bóng đang nhấp nháy giống như một con nhộng thật lớn.

Bọn họ không biết rằng trong lúc đó bức họa trên mặt tường tại Minh Tĩnh Trai của Kỳ Vương phủ cũng có thay đổi.

Bà lão trong bức tranh đã biến mất, hiện tại nơi đó chỉ có vách tường trụ lủi không khác gì ba mặt tường khác.

Bóng dáng trong quan tài vẫn đang nhấp nháy, lúc phòng lúc đẹp.

Mục Tiểu Ngộ đoán được đó là cái gì, cũng biết thứ bên trong đã không phải cái thứ nửa người nửa quái vật kia nữa.

Cũng khó trách vòng đi vòng lại hơn một ngàn năm rồi cuộc bà ta cũng rút đi tâm da xấu xí kia và sống lại dưới ngòi bút của Giang Tân.

Không, có lẽ bà ta còn kém sống lại một chút, vì Tang ra tay cản trở nên hiện tại bà ta vẫn bị nhốt trong bức tranh và không có cách nào lấy hình "người" để bước vào thế giới hiện thực.

Nhất định là bà ta cực kỳ hận bọn họ.

Mục Tiểu Ngộ túm lấy Tang và nói, "Không có châm đồng nên hiện tại ta đứng là thuật sĩ giang hồ bán nghệ."

Lát nữa nó xông tới người phải che trước mặt ta đó.

Nể tình ta cho người mượn thân thể lâu thế người không thể thấy chết mà không cứu đâu.

Tang phì nhỏ, "Cái thứ vô tích sự."

Mục Tiểu Ngộ mới vừa ưỡn ngực định phản bác thì quan tài bỗng rung lắc kịch liệt vài cái sau đó lập tức bất động.

Bên trong có hai bàn tay vươn ra, móng tay sơn đỏ chót bám chặt lấy mép quan tài cào ra mấy vạch xước.

Át bà bà bò ra khỏi quan tài, cả người giống hệt bộ dạng trong tranh tết, trên đầu là búi tóc hai bên được buộc bằng dây tơ hồng, trên người mặc một bộ áo màu đỏ tím thêu hoa cúc, phía dưới là một cái váy xanh ngắt, cực kỳ vui mừng.

Khuôn mặt bà ta sạch sẽ, không có đinh gỗ, không có vảy.

Bà ta là người được Giang Tân đáp nặn lại một lần, chưa từng bị đày tới Nhai Châu, và cũng chưa từng bị đóng đinh trong quan tài.

Bà ta muốn dùng tư thế hoàn mỹ nhất để sống lại.

Sự hoàn mỹ này khiến Mục Tiểu Ngộ không rét mà run.

Một người đã chết nhiều năm như vậy, một người trôi giạt trong biển sâu lâu như thế, xương cốt đã sớm hóa thành tro thì làm sao có thể lấy thân thể huyết nhục no đủ mà sống lại chứ? Nhưng có tình lúc này Át bà bà lại đứng lên, trong tay cầm cây quả trượng, ý cười tươi rói đứng trước quan tài, mặt mày hớn hở nhìn bọn họ.

Mỗi nếp nhăn trên mặt bà ta đều nhướng lên, đối xứng nhau khiến bà ta trông như một người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy.

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy có hơi lạnh tràn ra từ trong xương cốt vì thế nàng không nhìn được trốn sau lưng Tang và dùng đôi mắt nhìn bóng dáng đang đi về phía bọn họ.

Tang không tránh không né đứng đó đối mặt với Át bà bà.

Ánh mắt nó dính chặt trên người bà ta, từ đầu tới chân, từ y phục bà ta mặc tới hai hàng mày cong cong.

Bà ta như người sống, Giang Tân vẽ bà ta sinh động như thật, ánh mắt linh động, dáng người ngây thơ.

Mỗi cử động của bà ta đều tự nhiên, đến cả lông mày và sợi tóc cũng chính tề.

Nhưng rốt cuộc bà ta cũng không phải người thật.

Tang đã nhìn ra, lúc nghe thấy Mục Tiểu Ngộ ở phía sau nhẹ nhàng “Ài” một tiếng thì nó biết nàng cũng đã phát hiện ra sơ hở.

Bà ta quá hoàn mỹ, nhưng con người lại luôn có chút khiếm khuyết, ví dụ như khuôn mặt và tứ chi không cân xứng, hoặc chỗ này chỗ kia có nốt ruồi hoặc cái mụn.

Nhưng bà ta không có, cái hoàn mỹ trên người bà ta không phải xinh đẹp mà là cảm giác không chân thật sau khi bị tô vẽ.

Chương 262: 262: Gặp Ngụy

Hoàn mỹ chứng tỏ không có sơ hở nào ư? Ngược lại, hoàn mỹ và yếu ớt là hai mặt song hành, như hình với bóng, chẳng qua hiện tại lúc Át bà bà sắp đi tới trước mặt hai người thì chẳng ai trong số họ có thể tìm ra được nhược điểm của bà ta.

Tang vẫn mặt không biểu tình xòe bàn tay, trong đó có ba ngọn lửa bốc lên, lúc Át bà bà còn cách nó một bước thì nó lập tức ném ba ngọn lửa về phía bà ta.

Nhưng ngọn lửa còn chưa chạm tới người đối phương thì trên mặt đất bỗng có một bức tường nước được dựng lên giống như lầu cao vạn trượng ngăn cản ngọn lửa ở bên ngoài.

Lửa kia không chỉ không đốt được Át bà bà mà còn bị dòng nước tưới lên càng lúc càng yếu, mất thấy sắp tắt.

"Ta còn tưởng ba đóm lửa này của ngươi lợi hại lắm, hóa ra gặp nước thì cũng chỉ là hồ giấy." Mục Tiểu Ngộ thấy tình thế không ổn thì sợ tới mức rụt hết cả người lại.

Nàng cảm thấy Át bà bà kia thật sự quái dị nói không nên lời.

Rõ ràng bà ta cực kỳ giống người, nhưng lại có thể nhìn ra bà ta không phải người.

Sự khác biệt này vừa lúc chính là chỗ khùng bó của bà ta, không thể dùng ngôn ngữ thể hiện mà chỉ có thể cảm nhận trong lòng.

"Đây là địa bàn của bà ta, bị kết giới bà ta giăng lên bao phủ nên chân hỏa đương nhiên không phát huy được sức mạnh." Giọng Tang cực kỳ cau kỉnh thế là Mục Tiểu Ngộ lập tức biết điều mà thè lưỡi, không dám nhiều lời nữa.

Nhưng lúc nàng cẩn thận nhìn chăm chăm bóng dáng mơ hồ phía sau bức

tường nước kia thì cổ chân lại đột nhiên lạnh băng.

Nàng cúi đầu lại thấy một thứ màu đỏ đang quấn quanh cổ chân mình, vòng chặt mấy vòng.

"Đây là..... quả trượng ư?" Lúc nàng nhận ra cái thứ mềm như bông và giống miếng thịt này chính là cây quả trượng của Át bà bà thì đồng thời cổ chân cũng bị một sức mạnh thật lớn kéo về phía trước.

Cả người nàng trượt trên mặt cát, bị kéo xuyên qua bức tường nước sau đó đột nhiên bị hút lên ngã lên một thứ cứng rắn.

Phía trên đột nhiên vang lên một tiếng bang, giống như có thứ gì đó đóng sập lại.

Vừa mở mắt ra Mục Tiểu Ngộ đã phát hiện chung quanh là một mảng tối đen, không hề có tia sáng nào.

Nàng duỗi tay sờ sờ, ngón tay chạm đến vách gỗ cứng rắn, bên trên có một tầng hơi nước lạnh thấu xương.

"Quan tài," lòng nàng chấn kinh, "Không xong rồi, mình bị nhốt trong quan tài."

Đóng tối như thủy triều vây quanh thân thể, càng ngày càng dày đặc như muốn chôn nàng xuống.

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy cực kỳ hoảng hốt vì thế nàng vội vàng duỗi tay đẩy nắp quan tài phía trên nhưng dù vừa đẩy vừa đạp vài cái nhưng cái nắp kia vẫn không hề lung lay nửa tấc.

Quan tài như bị đóng đinh, dựa vào sức của bản thân thì nàng căn bản không xóc lên được.

Lăn lộn một lúc khiến lòng nàng càng cuống hơn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một chuyện cũ: Năm 8 tuổi nàng theo Mục què đến một hộ gia đình để chiêu hồn.

Nhà kia có mấy đứa nhỏ xấp xỉ tuổi nàng thế nên mấy đứa nhanh chóng quây chung với nhau.

Thừa dịp người lớn đang bận rộn trong ngoài thế là tụi nhỏ trốn ở hậu viện

chơi trò trốn tìm.

Đến lượt mình, nàng trốn trong cái tủ gỗ chuang sau đó đóng chặt cánh tủ lại.

Nhưng trốn mãi mà đám nhỏ kia vẫn không tìm đến, vì thế trong lúc bất giác nàng lẩn ra ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại thì trời đã tối rồi, nàng thấy xung quanh là một tầng hắc ám thì vội đến luống cuống và dùng sức đẩy cửa tủ.

Ai biết cửa tủ kia không biết bị người ta khóa từ bên ngoài lúc nào, đẩy mãi không mở ra được.

Mục Tiểu Ngộ nhớ rõ cảm giác này, cái tủ nàng trốn bên trong rất nhỏ, đến độ nàng chỉ có thể cuộn tròn bên trong chứ không thể đứng thẳng.

Nhưng thân thể bị o ép không phải thứ khó chịu nhất, thứ càng đáng sợ hơn chính là cảm giác tuyệt vọng cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

(Ebooktruyen.net) Nàng sợ mình sẽ bị nhốt ở đó đến chết, tới khi biến thành một cái thây khô mới bị người ta phát hiện ra.

Khi ấy trong ngăn tủ đều là dấu móng tay nàng cào, còn có mùi khai thối do nàng mất khống chế mà đại tiểu tiện ra.

Nàng không biết sự tình lúc trước có xảy ra nữa không nhưng nỗi sợ hãi đối với tình cảnh lúc trước đã áp đảo mọi cảm xúc khác.

Thứ khiến người ta tuyệt vọng nhất trên đời này không phải "hậu quả" có thể phải đối mặt mà là "sợ hãi" của bản thân.

Sợ hãi là cảm xúc cường đại tới độ có thể đánh bay mọi sức mạnh khác thế nên mới có nhiều người vì không muốn thừa nhận sợ hãi mà tự tử.

Mục Tiểu Ngộ tám tuổi đã hiểu rõ sức mạnh của sợ hãi cho nên dù sau đó nàng nhanh chóng được Mục què cứu ra ngoài nhưng đoạn ký ức đáng sợ ấy vẫn khắc sâu trong lòng nàng.

Chẳng qua nhiều năm như thế nàng vẫn giấu kín nó trong lòng, không thổ lộ với bất kỳ ai, kể cả Mục què.

Nhưng hôm nay một lần nữa bị nhốt trong không gian nhỏ hẹp, đoạn ký ức kia lại như con rắn độc chậm rãi ngóc đầu dẫy bò vào trong lòng nàng: Quan tài đen thùi lùì, chật chội và đóng kín giống như có thể vùi người ta tới chết.

Hướng chi nơi này còn thêm một Át bà bà.

Mục Tiểu Ngộ biết bà ta đang ở đây, trong cỗ quan tài này mặc dù nàng không nhìn thấy bà ta.

Vừa nghĩ tới đây nàng bỗng nhiên không dám động nữa, đến hô hấp cũng chậm lại.

Nàng sợ mình vừa động sẽ gặp phải con quái vật thoạt nhìn cực giống người nhưng lại không phải người kia.

"Tí tách".

Có thứ gì đó rớt xuống trán nàng, âm áp lại dính dính.

Mục Tiểu Ngộ đã đoán được đó là cái gì nhưng vẫn duỗi tay ra sờ một phen.

Ngón tay nàng vừa đụng tới trán thì mu bàn tay lại có thêm một giọt, ngay sau đó máu tươi giống như hạt mưa rơi "Đôm đốp đôm đốp" từ trên xuống.

Chỉ một lát đã thấm ướt toàn bộ quần áo đầu tóc của nàng và tích một bãi dưới người nàng.

Mưa máu ngày càng dày đặc, từ bên trên quét thẳng xuống, cọ qua mặt Mục Tiểu Ngộ khiến nàng sặc đến không thể thở nổi.

Nàng ngồi dậy, liều mạng đẩy nắp quan tài phía trên nhưng dùng hết sức mà tám gỗ dày nặng kia vẫn không hề xuy chuyển nửa tấc.

Mưa máu biến thành dòng, giống thác nước tưới xuống.

Nhân lúc nàng đẩy nắp quan tài thì nó đã dâng lên tới cổ nàng.

Mục Tiểu Ngộ vừa không để ý đã sặc hai ngậm và phát hiện máu tươi đã dâng lên nửa quan tài.

Cả người nàng dần nhẹ giống như sắp nổi lên.
“Tang,” nàng không uổng phí sức lực nữa, tự cứu không bằng nó cứu vì thế nàng dùng nắm tay đâm vào nắp quan tài từng cái một mà hét, “Tang, ta ở trong quan tài, sắp bị máu đìm chết đuối rồi.”
Nhưng lời cầu cứu của nàng chẳng mang tới bất kỳ lời đáp lại nào.

Mục Tiểu Ngộ không thể tin được mà gỡ vài cái, lại dán lỗ tai lên vách quan tài, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

Không có gì, sau khi bỏ qua tiếng máu xôn xao chảy trong quan tài thì nàng chẳng nghe thấy gì, đến tiếng biển rì rào cũng không có, tiếng sóng biển tiêu tán và biến mất.

Lòng Mục Tiểu Ngộ đột nhiên trầm xuống: Chẳng lẽ đúng như lời Tang nói, ở trong thế giới Át bà bà sáng tạo ra thì nó bị trời buộc tay chân, dù pháp thuật nó cao cường tới đâu cũng không thể thi triển được sao? Nghĩ đến đây một ý niệm đáng sợ bỗng dâng lên: Chẳng lẽ Tang đã bị bà lão kia áp đảo rồi ư? Hay nó bị bà ta giết rồi?

Chương 263: 263: Bản Thể

Nghĩ đến dây lòng Mục Tiểu Ngộ đã lạnh một nửa: Chẳng lẽ nàng thật sự phải cùng chết với nó ở đây ư? Vậy quả thật là sinh cùng thể, chết cùng huyết, duyên phận này dai dẳng cả đời không dứt ư? Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu, bởi vì hiện tại máu đã dâng cao thêm mấy tấc, vượt qua cằm của nàng khiến nàng không thể không ngửa đầu dán sát mặt vào quan tài để tránh máu chui vào miệng.

Bỗng trước mắt nàng có thứ gì đó lóe qua, Mục Tiểu Ngộ sửng sốt: Chỗ này đen thui, hẳn không nhìn được cái gì mới phải chứ, nhưng vừa rồi quả thực có hai điểm trắng đột nhiên lướt qua mắt nàng.

Là cái gì vậy?

Còn chưa kịp nghĩ cẩn thận thì hai điểm trắng kia lại xuất hiện, cách nàng rất gần giống như dán lên mắt nàng vậy.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) Lần này Mục Tiểu Ngộ đã thấy rõ đó là mặt của chính nàng, nó nhỏ hơn móng tay một chút, được phản chiếu trong một đôi tròng mắt nên dường như cách nàng thiên sơn vạn thủy.

Mục Tiểu Ngộ sợ tới mức vội rụt về sau, cả người ngã trên máu loãng.

Nàng phải nín thở mới không bị sặc máu.

Nhưng dù vậy nàng cũng không muốn thò đầu ra, vì đó là đôi mắt của Át bà bà, trong đó phản chiếu khuôn mặt nàng.

Bà lão kia đang bám lên nắp quan tài dùng đôi con ngươi giống hai con dao nhỏ để nhìn nàng.

Nhưng nàng có thể nín thở trong bao lâu? Chớ nói nàng không biết bơi, cho dù bơi tốt thì cũng không thể nín thở quá lâu.

Máu loãng cực kỳ tanh, còn dính, ngấm mình bên trong giống như sẽ nhanh chóng biến thành một vò rau ngấm.

Nàng cực kỳ khó chịu, thế nên không được bao lâu đã không thể không dán qua một sườn khác của cái quan tài và chậm rãi nhô đầu ra. Đầu nàng đập mạnh lên nắp quan tài, máu loãng gần như lấp đầy không gian, chẳng để lại chút không khí nào cho nàng.

Nàng chỉ có thể dán cái mũi lên nắp quan tài, dùng sức hít mấy hơi, tuy vẫn bị sặc máu nhưng ít nhất ngực cũng thoải mái hơn. Bên cạnh giống như có thứ gì đó giạt mình, Mục Tiểu Ngộ nghe thấy một tiếng "Rầm", cổ bị hai bàn tay khô khốc siết chặt.

Lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì hai bàn tay kia đột nhiên kéo xuống, thân thể nàng lại chìm trong máu loãng. Hai cánh tay kia rất dài, vẫn ấn nàng tới đáy mà chưa buông ra.

Nó giống một cái kềm sắt ghì chặt nàng ở dưới. "Xong rồi." Nàng lại cảm nhận được cảm xúc tuyệt vọng giống năm 8 tuổi. Nàng sẽ bị nghẹn chết ở chỗ này, và sẽ không ai tới cứu nàng hết.

Nàng biết Tang đã chết, hai người bọn họ chú định là sẽ chết ở đây. "Người có chết thì lão tử cũng vẫn sống." Một giọng nói đột nhiên lao tới đáp lại ý nghĩ trong đầu nàng khiến Mục Tiểu Ngộ cực kỳ hoảng sợ.

Nàng cảm thấy tim mình nháy mắt ngừng đập, thậm chí nàng quên mất mình và nó tâm linh tương thông và nàng nghĩ gì thì nó cũng biết. Quan tài lắc lư kịch liệt khiến nàng đầu váng mắt hoa, dạ dày quay cuồng hận không thể nôn cả cơm tất niên năm ngoái ra.

Nhưng hai cái tay siết chặt cổ nàng cũng theo trận lắc lư này mà biến mất vì thế nàng cố nén khó chịu vùng vẫy đứng lên. "Đang" một tiếng, đầu nàng lại đụng phải nắp quan tài khiến sao bay đầy trời, thiếu chút nữa nàng đã ngất luôn.

Nhưng dù trên đầu rất đau thì trong lòng nàng lại nhẹ nhõm không ít.

Bởi vì máu loãng vốn ngập quan tài nay lại lù xuống một đoạn, nàng đã có thể hoàn toàn nhô đầu ra ngoài mà thở.

"Tang." Nàng thầm gọi nó trong lòng, vốn không hy vọng có thể nghe thấy nó trả lời nhưng trong lòng lại nhận được tiếng nó đáp.

"Kêu cái gì, còn không mau đẩy cái nắp đi." Vẫn là cái giọng khàn khàn kia nhưng nghe vào tai Mục Tiểu Ngộ lại giống như nước suối trong núi leng keng vui vẻ.

"Đẩy cái nắp..... Được, được....." Nàng vội vàng đáp và dùng sức chống tay lên nắp quan tài mà đẩy.

Quan tài vang lên tiếng kéo kẹt, cái nắp giật giật sau đó là ánh sáng lóa mắt tràn qua khe hở giống như một thanh kiếm mỏng lách vào.

Sao có thể chứ? Rõ ràng mới vừa rồi nàng thử nhiều lần vẫn không nhắc được cái nắp này di chuyển, sao hiện tại nó lại mở ra rồi? Trong lòng Mục Tiểu Ngộ tràn ngập nghi hoặc, mắt nàng nhìn khắp nơi, rơi xuống gương mặt bên cạnh.

Đó là Át bà bà, mặt bà ta dán lên nắp dưới cửa quan tài, cả người như con dơi thật lớn.

Bà ta nghiêng mắt nhìn về phía sau Mục Tiểu Ngộ, xuyên qua con người kia nàng thấy Tang đứng sau lưng.

Nó đang dùng hết toàn lực mở được một cái khe để cứu mạng cả hai.

Mục Tiểu Ngộ cuống quýt quay đầu lại, ánh mắt đảo qua người Tang thì thấy vết thương trên người nó càng chằng chịt hơn.

Mỗi vết thương sâu cạn không đồng đều, hiển nhiên mới vừa trải qua một trận ác đấu.

"Hiện tại không phải lúc để cảm động đâu, phải cùng nhau cố sức đẩy cái nắp này lên." Tang nhìn thấy ánh mắt Mục Tiểu Ngộ thì kịp thời ngăn cản một câu hỏi tràn ngập quan tâm nàng sắp buột miệng thốt ra.

Nghe nó nói thế Mục Tiểu Ngộ chỉ đành tạm thời nén cảm xúc khác qua một bên, hai tay dùng sức bú sữa chống đỡ nắp quan tài và nâng tấm gỗ nặng ngàn cân kia lên.

"Oanh" một tiếng, nắp quan tài bị nâng lên một chút nhờ sự hợp lực của hai người, lúc này Mục Tiểu Ngộ đã có thể thò một chân ra ngoài.

"Ta sẽ chống đỡ, người buông tay ra ngoài đi." Tang liếc Mục Tiểu Ngộ một cái sau đó lại chuyển qua mặt Át bà bà vẫn nhìn chằm chằm bọn họ này giờ.

Cuối cùng nó vẫn không yên tâm vì thế lại bỏ thêm một câu, "Đừng thất thần nữa, nhanh lên."

Mục Tiểu Ngộ làm gì dám do dự, nàng nhanh nhẹn bước một chân ra khỏi quan tài, cả người cúi xuống luôn qua khe hở chuồn ra ngoài.

Nhưng vừa mới cong lưng nàng đã cảm thấy có thứ gì đó dán qua cánh tay mình chạy qua.

Ngay sau đó nàng thấy Tang ăn đau "Ái" một tiếng.

Tang bị cây quải trượng quán lấy, thân thể chằng chịt vết thương của nó càng yếu ớt giống như có thể gãy bất kỳ lúc nào.

Một thanh đao giết vô số người trên chiến trường có bộ dạng gì? Thân đao như gương? Chém sắt không gây tiếng động? Vừa ra khỏi vỏ là sống chết đã định? Phải, nếu nó không bị thương thì có lẽ những luồng tượng hoa lệ này cũng không quá phận.

Nhưng hiện tại Tang đã sớm không phải thanh đao sắc bén đánh đau thảng đó không gì cần nói.

Nó lúc này vết thương chồng chất, lưỡi đao so le không đồng đều như răng cưa.

Mà thứ chói mắt nhất chính là một vết thương dài trên thân đao, lỗ thủng kia kéo từ lưỡi đao tới tận sống đao, chỉ còn dính một chút trước khi chia thành hai nửa.

Không sai, bản thể của Tang chính là một thanh đao rách tung tóe, đến độ lần đầu tiên nhìn thấy nó ở sân sau của Vô Cùng Các Mục Tiểu Ngộ đã không nhìn được cảm thấy kính nể.

Nàng không biết sao nó có thể kiên trì tới giờ chưa gãy nát.

Mà hiện tại cây đao này đang nỗ lực nâng nắp quan tài, bản thân thì tắc bên trong nhưng vẫn cố gắng vì nàng tranh một đường sống.

Chương 264: 264: Hợp Lược

Lúc ở sau Vô Cùng Các nàng từng cứu nó một mạng, hai chữ cảm ơn nó không biết nói nhưng phần ân tình này nó vẫn ghi tạc trong lòng.

Cho nên hiện tại dù lưỡi đao của nó đã uốn cong nhưng nó vẫn không dịch nửa tấc.

Quái tượng chợt siết chặt, thân đao bị siết thì càng cong hơn, khe hở cũng vì thế mà nhỏ lại.

Hai chân Mục Tiểu Ngộ đã trèo được ra ngoài, nhưng nửa người trên vẫn bị nhốt trong quan và bị khe hở ngày càng hẹp kia giữ lại.

Giờ này khắc này nếu nắp quan rơi xuống thì nàng và Tang đều sẽ bị cắt thành hai nửa.

Đây là quỷ kế của Át bà bà, cũng là lý do vì sao bà ta vẫn bất động này giờ.

Nàng hiểu ra rồi thì thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt âm trầm dữ tợn của bà ta.

"Kéo kẹt", nắp quan tài lại khép lại một chút và đè lên lưng Mục Tiểu Ngộ khiến không khí trong phổi của nàng như bị ép hết ra ngoài.

Nàng cắn chặt răng nhìn về phía Tang: Lỗ thủng trên thân đao giống một con bò sát xấu xí, dưới sức nặng của nắp quan tài nó càng dài hơn, muốn nhanh chóng xuyên qua thân thể nó và hoàn toàn bẻ gãy.

Chẳng lẽ nơi này chính là nơi nàng và nó phải táng thân, là chốn về của cả hai ư?

Chốn về.

Trong đầu nàng xẹt qua hai chữ này và đồng thời nàng cũng nhớ tới đêm đó ở phía sau Vô Cùng Các.

Khi đó Tang đứng trên thềm phi thúy tức muốn học máu hỏi Mục què chôn về của nó ở đâu? Nó đã mất đi ký ức, không biết mình từ đâu tới, tự nhiên cũng không biết dấu chân vận mệnh sẽ dừng lại ở đâu nên mới nóng lòng tức tối.

Nhưng một khắc kia Mục Tiểu Ngộ lại hiểu được xúc động trong lòng nó: Nàng là đứa nhỏ được Mục què nhặt bên đường và theo ông ta lưu lạc khắp nơi, giống một hạt giống phiêu bạt không biết gốc rễ nơi nào.

Nàng cũng ít khi nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng một người không biết gốc rễ của mình ở đâu thì sao có thể tìm được chôn về? Trời đất bao la, chỗ nào cũng là nhà của bọn họ nhưng họ lại chẳng biết nhà mình ở đâu.

Nàng hiểu nó, giữa bọn họ không cần lời nói là có thể hiểu rõ ý nghĩ của nhau.

Giờ khắc này cũng thế, nàng biết nó nghĩ gì, cũng biết nó muốn nàng làm gì.

Mục Tiểu Ngộ chậm rãi nâng tay lên, móng tay sờ soạng vạch quan tài lần về phía trước, lúc chạm vào Tang nàng lập tức nắm lấy chuôi đao.

Một dòng nước ấm chảy theo cánh tay vào người nàng, giống như bốc lên từng ngọn lửa khiến máu trong người nàng cũng như sôi lên.

Dòng nhiệt huyết ấy luân chuyển trong thân thể hai người, huyết mạch bọn họ giao hòa, va chạm tỏa ra ánh sáng như mặt trời ban trưa.

Mục Tiểu Ngộ nắm chặt chuôi đao, cơ bắp trên mặt gò lên vì dùng sức.

Nàng quay đầu về phía Át bà bà, ánh hàn quang trong mắt dâng lên giống như muốn đâm xuyên qua thân thể được vẽ bằng bút của bà ta.

Bỗng nhiên nàng gầm nhẹ một tiếng, cái tay đang cầm chuôi đao siết chặt khiến khớp xương kêu răng rắc giòn vang.

"Phanh" một tiếng, quả trụ chảy xuống khỏi thân thể Tang, bị đứt thành mấy mảnh.

Trên lưỡi đao sứt mẻ có thêm một tầng ánh sáng chói mắt chiếu rọi khuôn mặt của Mục Tiểu Ngộ.

Mặt nàng đã không còn bộ dạng như cũ nữa, dù ngũ quan không đổi nhưng trong mắt ngưng lại một tầng thần khí ương ngạnh, giống như nàng đã hoàn hành trên thế gian này mấy ngàn năm.

Bỗng nhiên nàng cắn chặt răng, miệng thét lên một tiếng nữa và giờ cây đao trong tay lên chọc thủng quan tài.

Thân đao vẫn là bộ dạng sắp gãy nhưng lạ thay nó vẫn có thể chọc thẳng qua quan tài dày nặng, giống như đang cắt một miếng đậu phụ.

Quan tài lại rung lắc, chỗ bị đao đâm thủng có máu đỏ sậm phun ra cuộn cuộn không ngừng, giống như vĩnh viễn không chảy hết khiến cát sỏi bên cạnh cũng bị nhuộm đỏ bùn.

Cùng lúc đó nắp quan bỗng phát ra một tiếng "Leng keng" sau đó nó hát bả vai Mục Tiểu Ngộ làm nàng bay ra ngoài rơi trên mặt đất.

Mục Tiểu Ngộ bước ra khỏi quan tài, ngang nhiên đứng trên bờ cát, đao được nàng nắm chặt trong tay giống như một phần kéo dài của cánh tay ấy hoặc một phần thân thể của nàng, cực kỳ tự nhiên.

Nàng nhìn chằm chằm quan tài rồi cẩn thận đi về phía nó, chân đạp lên cát sỏi truyền tới tiếng vang "kéo kẹt kéo kẹt".

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Nàng thấy bóng dáng ăn mặc rục rở kia, Át bà bà cuộn tròn trong quan tài, thân thể nhẹ nhàng phập phình.

Bỗng nhiên bóng dáng ấy nhảy dựng nhào lên người Mục Tiểu Ngộ và cuộn lấy nàng giống một cái lưới càng quấn càng chặt.

"Không cho ta sống thì người cũng đừng hòng rời đi," một giọng nói già nua khô khốc vang lên bên tai nàng, "Người đã vỡ nát, linh lực đã mất hết, muốn rời khỏi đây đúng là nằm mơ..."

Bà ta như một con nhện khổng lồ cuộn lấy tứ chi của Mục Tiểu Ngộ và che kín miệng, mũi cũng như lỗ tai của nàng.

Mục Tiểu Ngộ không thể động đậy, trong lúc ấy nàng cảm thấy thân thể mình như bị bà ta ép khô thành một bức họa hơi mỏng giống bà ta.

Phía trên đỉnh đầu có thứ gì đó chớp động.

Là ngôi sao ư? Nhưng vì sao nó lại rơi xuống nhanh như thế, thẳng về phía này, càng ngày càng gần, giống như sắp dán lên đỉnh đầu nàng.

Nàng cảm thấy đầu tóc như nổ tung, cả người không tự chủ được mà né tránh, cái tay nắm đao rung lên giống như muốn thoát khỏi thân thể nàng mà bay đi.

Bên tai nàng quanh quẩn tiếng thét chói tai của Át bà bà giống như bị xé nát rải đầy trời.

Trong tiếng thét ấy có một giọng nói khác, thô ráp lại dừng cảm và mang theo một chút thương hại chỉ nàng có thể cảm nhận được.

"Trần thế dơ bẩn, khiến ngươi phải vất vả một chuyến, liên lụy ngươi rồi."
Trời đất xoay tròn, Mục Tiểu Ngạc cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, trời buộc biển mất, nàng bay lên trên, biển rộng bên dưới cũng hóa thành một mảnh bụi bặm lóa sáng.

* * *

Tầng mây dày nặng che trên Đại Danh thành mấy ngày đã tan đi, ánh mặt trời chiếu xuống để lộ vẻ kinh ngạc vui mừng trên khuôn mặt mỗi người. Giang Tân ngây người đứng ở bên đường nhìn dòng người như mắc cửi sau đó mới cầm mấy thang thuốc mới bốc được đi về Kỳ Vương phủ. Giang Sam đã tỉnh vào ba ngày trước nhưng thân thể hắn còn yếu nên cần tĩnh dưỡng thêm vài ngày.

Thấy con trai đẩy cửa vào phòng thế là hắn vội ngồi dậy, xốc màn giường lên một chút và cười nói với Giang Tân, "Tân nhi, mới vừa rồi Triệu đại nhân tới và mang theo một tin tức tốt."

Giang Tân thấy cha mình tươi cười thì cũng đã đoán được tám phần nhưng hắn vẫn hỏi, "Tin tức gì mà khiến cha vui về thế?"

"Triệu đại nhân nguyện ý tiến cử để con vào cung vẽ tranh."

"Vào cung?"

"Sao, con không vui à?" Nhìn biểu tình nửa vui nửa buồn trên mặt Giang Tân thế là Giang Sam lập tức ngồi thẳng người nói, "Tiến cung làm họa sư không phải chuyện con mong đợi đã lâu ư? Người khác chen rách đầu cũng không vào được, sao con lại do dự?"

"Có một người nói với con hoàng cung không phải chỗ tốt." Giang Tân nở một nụ cười khổ và đáp.

"Ngoan, trong cung mà không tốt thì ở đâu mới tốt?" Giang Sam cảm thán một tiếng và thấy Giang Tân trầm mặc thật lâu không trả lời thì hắn bỗng nhiên thấy lo lắng thế là lại hỏi một câu, "Tân nhi, mấy ngày nay con đến chỗ Triệu đại nhân làm gì thế? Mỗi ngày con đều bận tới nửa đêm

mới về.”

Chương 265: 265: Chữa Trị

Giang Tân bị hấn hỏi thì sững sốt và chợt cúi đầu cười nói, "Cứu người."
Giang Sam càng nghe càng hồ đồ, "Cứu người? Cứu người là việc của Hồ thái y, con đi thì làm được gì?"
"Có lẽ con cũng có thể cứu người đó."

Chuyện này Giang Tân chưa từng kể với bất kỳ ai, nếu Giang Sam không hỏi thì hấn còn định giấu nó trong lòng đến khi nó tan đi.
Sau khi Đại Danh thành cạn lương thực thì bức họa của Ất bà bà trên bức tường của Minh Tĩnh Trai cũng biến mất.

Lúc ấy Triệu Tử Mai đã nghĩ ra một cách đó là chuẩn bị lặn xuống con đường thủy ở Kỳ Vương phủ để ra ngoài tìm viện binh.

Nhưng bức họa biến mất khiến hấn hoảng hốt không biết phải làm sao, chỉ có thể giao việc kia cho Bảo Điền còn mình ở lại nhìn bức tường trống trơn kia và ngây người.

"Nhất định đã xảy ra chuyện."

Hấn đối mặt với bức tường trống trơn và nhìn hơn nửa canh giờ.

Lòng hấn đầy tâm sự nói ra mấy lời này, nhưng một câu sau đó của hấn mới khiến Giang Tân cực kỳ khiếp sợ.

"Giang Tân, ngươi vẽ một cây đao trên bức tường này đi."

"Một cây đao ư?"

Triệu Tử Mai do dự gật đầu, "Bút của ngươi có thể khiến một kẻ chết đã lâu như thế sống lại thì hấn cũng có thể khiến một kẻ khác bị thương khỏi hấn."

"Nhưng Ất bà bà không phải người." Giang Tân gần như hét toáng lên.

"Nó cũng không phải người." Triệu Tử Mai nhanh chóng tiếp lời sau đó quay đầu nhìn Giang Tân, trong mắt hấn ngoài vẻ hoảng hốt còn có vài phần mê mang giống như đang nhớ lại chuyện cũ, "Nó không phải người, nó

là một cây đao, ta đã thấy nó.

Đêm đó ta cũng tới Vô Cùng Các, tuy tới muộn nhưng ta vẫn thấy nó trước khi Mục cô nương kéo nó vào thân thể nàng."

Giang Tân nghe thế thì không hiểu gì: Nó là ai? Mục cô nương là ai? Từ đầu tới cuối hắn chỉ biết một vị cô nương gọi là "Tang" thôi, sao lại có thêm Mục cô nương vậy?

Nhưng còn chưa kịp hỏi thì Triệu Tử Mai đã nói tiếp, "Khi đó ta ở quá xa nên không nhìn rõ lắm.

Ta chỉ biết sống đao của nó dày, lưỡi mỏng, là một thanh loan đao cao một thước.

Đúng rồi, lưỡi đao của nó đã vênh, thân đao có một lỗ thủng lớn, rất dài, gần như sắp bể nó làm đôi."

"Ta..... Đại nhân, bản thân ngài còn chưa nhìn rõ thì sao ta vẽ ra được? Huống chi ta vẽ những thần tiên khác nhưng có ai sống lại đâu, chỉ có mỗi Át bà bà sống lại, ta sợ....."

Giang Tân chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Triệu Tử Mai.

Ở trong lòng hắn thì Triệu Tử Mai là một vị công tử thế gia nhẹ nhàng, quý khí bất phàm, bình thân lại trầm ổn.

Nhưng hiện tại hắn lại gặp tới độ sắp khóc tới nơi.

Mà càng hoang đường là yêu cầu hắn đưa ra.

Đây là một yêu cầu thoát nhìn khó mà thực hiện được.

Nhưng lúc hai người còn đang bàng hoàng thì lại nghe thấy có người gọi tên hắn, ở bên ngoài Minh Tĩnh Trai, là một giọng nói cả hai đều quen thuộc.

Triệu Tử Mai dẫn đầu xông ra ngoài, Giang Tân theo sát sau đó.

Hai người ghé vào lan can bên hồ và cúi đầu nhìn nam nhân mặc áo dài phiêu đảng dưới bóng nước.

"Từ Xung."

Giang Tân không ngờ mình sẽ nghe thấy tên của nam nhân kia từ miệng

Triệu Tử Mai.

Hóa ra hấn tên là Từ Xung, hóa ra bọn họ là người quen cũ.

"Ta từng nghe tụi nó nhắc tới nó," Đôi mắt Từ Xung vẫn sáng ngời giống như lúc hấn còn sống, nước gợn lướt qua khiến nó càng thêm sáng rực rỡ,

"Ở nơi này thanh danh của nó như sấm rền bên tai."

Giang Tân biết "tụi nó" trong miệng hấn là ai, chính là những bóng đen trong nước.

Trên người chúng đầy mùi âm phủ, lúc này chúng đang quay cuồng xung quanh Từ Xung.

"Nó là ai?"

"Nó đến từ ranh giới của thế gian hắc ám nhất nhưng cuối cùng không ai biết nó đi đâu." Từ Xung nói xong bỗng nhiên nhìn về phía Giang Tân,

"Người có thể vẽ nó."

Cả nó và Át bà bà đều là những linh hồn bị trói buộc, bút của người có thể thả bọn họ ra."

"Nhưng ta..... ta không biết bộ dạng của nó, ta không nghĩ ra được....." Giang Tân vẫn chần chừ.

"Ta sẽ dạy người," trên mặt Từ Xung là một nụ cười cô đơn, "Giang Tân, không phải người vẫn luôn hỏi hận vì bản thân đã vẽ ra Át bà bà và luôn muốn chuộc tội ư? Hiện tại cơ hội của người tới rồi đó."

Hấn hơi ngừng một chút và bổ thêm một câu: "Người còn có cơ hội, thật tốt."

"Sau đó thì sao?" Giang Sam nghe đến mùi ngon, thuốc đã nguội mà hấn vẫn héch cổ lên nghe chứ không thèm uống.

"Sau đó con vẽ nó trên tường, mấy ngày mấy đêm đều không chớp mắt."

Mãi tới một đêm kia tất cả các bức tranh trong nhà đều bay ra hợp thành một thể, lưỡi đao tỏa ra một ngọn lửa lóa mắt, sau đó..... sau đó nó biến mất ở trên vách tường."

"Thanh đao kia có bộ dạng gì?"

Giang Tân mỉm cười nói, "Chỉ là một thanh đao bình thường không có gì nổi bật."

Giang Sam biết có vài lời hấn không tiện tiết lộ nên cũng không hỏi thêm

mà chỉ nói, "VẬY..... sau khi đao kia biến mất trên tường thì vị cô nương kia tỉnh lại à?"

Giang Tân gật đầu, "Qua chừng nửa canh giờ thì nàng ấy tỉnh.

Triệu đại nhân mừng như điên, vừa ôm nàng ấy vào lòng vừa khóc và cười, thật không giống ngài ấy chút nào."

Giang Sam ngồi thẳng người và nhìn chăm chú vào mắt con trai, giọng bỗng nhiên trầm xuống, "Vị cô nương kia..... có nói nàng ta là ai không?"

"Đây là chỗ kỳ quái nhất," Giang Tân chậm rãi nghiêng đầu nhìn cửa sổ và ngắm cảnh mùa đông bên ngoài.

Hắn như suy nghĩ gì rồi nói, "Sau khi tỉnh lại nàng ta vẫn luôn trầm mặc, hỏi cái gì cũng không thưa, giống người câm ấy."

Tuyết lớn ngừng rơi, không trung trong vắt như được tẩy rửa, ánh mặt trời chiếu xuống hóa thành một cột sáng thô ráp khiến mặt hồ đóng băng sáng bừng lên.

Từ Xung không ở đây, Triệu Tử Mai biết bởi vì hắn chỉ thấy được bóng của chính mình phản chiếu trên mặt băng.

Nó cô đơn như một cành khô xiên ngang.

Từ Xung đi rồi, không biết đi đâu nhưng Triệu Tử Mai vẫn nhớ một câu cuối đối phương nói với mình.

Hắn nói, "Tuy ta giúp ngươi cứu nó nhưng vẫn muốn nhắc nhở ngươi một câu.

Tất cả những yêu vật ta gặp thì đến hơn nửa chết trong tay nó.

Ngươi ở cạnh một tên ma đầu như thế thì phải cẩn thận."

Những lời này khiến Triệu Tử Mai kinh hãi cực kỳ, hắn vừa định hỏi gì đó nhưng bóng dáng rần chắc kia lại biến mất ở đáy hồ, chỉ còn lại vô số vẩn nước lác lác dưới mặt băng.

Từ Xung để lại một lời cảnh cáo cho Triệu Tử Mai, trong miệng hắn Tang là một la sát gặp quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần.

Đất kể ai tới gần nó đều sẽ bị đốt cháy tới hơi phi yên diệt không còn gì dù chỉ là một chút bột phấn.

Triệu Tử Mai không muốn tin nhưng lại không thể không tin.

Dưới ngòi bút của Giang Tân tuy nó uy thế và hiển hách nhưng vấy máu và mang theo tà khí khiến người ta sợ hãi.

(Ebooktruyen.net) Hiện tại nó đã được Giang Tân chữa khỏi, vậy lúc đối mặt với hắn nó sẽ là một Tang như thế nào đây?

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói đã lâu không nghe thấy.

"Đã chuẩn bị xong xe ngựa, chúng ta đừng trì hoãn nữa, mau lên đường đi."

Ta đã hỏi Bảo Điền, từ Đại Danh thành mà đi cả ngày đêm thì chỉ mất ba, bốn ngày là tới kinh thành."

Triệu Tử Mai quay đầu lại thấy Tang đang khoanh tay đứng trước Minh Tinh Trai nở nụ cười với hắn, trong mắt nó là ánh sáng yêu dị lóe lên.

Chương 266: 266: Yến Vọng Lâu

Những đường bờ ruộng màu nâu nhạt đan chéo nhau, từng mảnh ruộng bạc thang dập dờn sóng nước.

Lúa chín bị gió thổi qua thì không tình nguyện ngả đầu, lộ ra màu vàng đậm nhạt không đều giống những hạt vàng rơi trên mặt đất.

"Cha, nhà người khác đều đang thu hoạch lúa, sao chúng ta không thu hoạch?"

"Không thể thu, mẹ con ở trong ruộng lúa đó."

"Mẹ ư?"

"Tối hôm qua nàng còn nói chuyện với ta, ánh trăng khi ấy rất sáng, ta thấy bóng dáng nàng ở trong ruộng lúa, cao hơn cây lúa một chút."

Ta nói với nàng rằng ta nhớ nàng, chờ con trưởng thành ta sẽ đi tìm nàng."

"Cha..... cũng muốn tới đó sao?"

"Ruộng lúa này thật tốt, giống như một thành viên trong gia đình chúng ta vậy."

Nó chỉ mọc vòng quanh nhà chúng ta chứ không chạy tới nơi khác, từ đời ông cố tổ của con nó vẫn luôn như thế không thay đổi."

"Cha."

"Ừ?"

"Tương lai con cũng sẽ biến thành lúa sao?"

Trọng Thành là thành trấn nằm ở phía nam kinh thành, trải dài 28 dặm.

Nó có bảy cửa với cửa chính nam tên là Vĩnh Định, ngoài ra còn có các cửa Tả An, Hữu An, Quảng Cù, Đông Bắc, Quảng Ninh và Tây Bắc.

Trong đó cửa Tây Bắc ở cùng hướng với cửa tây của kinh đô Bắc Kinh và đối diện với cửa Đông của kinh thành vì thế khi ra khỏi kinh đô và đi về hướng tây bắc người ta thường đi con đường này.

Bởi vì vị trí cũ của cổng Huyền Môn ở hướng Tây Bắc nên các đội thương nhân phần lớn chọn đi qua đây.

Ngày thường trên con đường dẫn tới cửa Tây Bắc là dòng người chen chúc xô đẩy, chen vai đi qua.

Xe ngựa muốn chen một chỗ trong đó thì xa phu phải gào khản cổ mới ăn thua.

Nhưng hôm nay phố xá lại lộ ra bất thường, mọi người giống như con kiến tìm kiếm đồ ăn, xúm đông xúm đống ở góc phía nam còn các chỗ khác thì trống trơn, khó có mấy người.

Thấy thế Bảo Điền cực kỳ đặc ý vội vung roi về phía con ngựa màu đen phía trước sau đó quay đầu hô lên với người trong xe ngựa, "Công tử, mới vừa rồi ngài còn trách thuộc hạ chuẩn bị xe ngựa tới đón ngài sẽ khiến xe bị tắc và chậm trễ, nhưng ngài xem dọc đường có mống nào đâu."

"Người cứ quên mãi thế, đừng gọi công tử nữa, phải gọi ta là Thông Phán đại nhân." Mành xe bị xóc lên, Triệu Tử Mai lộ đầu ra từ bên trong.

Vóc người hấn cao nên lúc này phải hơi còng lưng mới tránh không bị đụng đầu, "Còn nữa, hiện giờ người cũng là một nha dịch dưới trướng của ta rồi, đừng chỉ nghĩ tới việc ăn mặc ngủ nghỉ của mình ta, phải học điều tra án."

Nếu không thanh danh của cha ta sẽ bị hai chúng ta làm ảnh hưởng mất." Bảo Điền "Xì" một tiếng, "Công tử, không phải, Thông Phán đại nhân, vị Tử đại nhân kia toàn moi móc lỗi của ngài, động tí là khó xử chúng ta."

Giống như hôm nay, trời rét thế chẳng ai trong bọn họ muốn ra ngoài thế mà Tử đại nhân lại cứ chỉ định ngài đi phá án còn cả đám rúc trong phủ ngồi quanh chậu than sưởi.

Công tử là ai nào, đâu có phải chịu tội thân như thế này bao giờ.

Nếu không phải thuộc hạ tìm được cái xe ngựa thì không phải ngài sẽ bị đông lạnh tới độ tay chân cứng đờ à? Theo thuộc hạ thấy thì ngài đừng làm nữa, để lão gia giúp ngài tìm một phần việc khác đi cho rồi."

Triệu Tử Mai lắc đầu khẽ cười một tiếng, "Không học tra án cho tốt mà tâm tư khôn lỏi nhiều quá nhỉ? Nếu quan viên triều đình đều như người nghĩ, cứ không thoả mái là đổi việc thì không phải loạn hết à."

Bảo Điền nở một nụ cười biết tỏng và nói, "Lão gia là ai chứ? Phũ của chúng ta sao phải đi so với những kẻ khác?"

Nghe hắn nói thế Triệu Tử Mai nhíu hàng mày rậm, trên mặt là không kiên nhẫn, "Bảo Điền, về sau đừng có cả ngày nhắc tới cha ta, những lời này ta cũng dặn người nhiều lần rồi sao người chẳng nhớ gì cả?"

Thấy Triệu Tử Mai lộ vẻ mặt không vui thế là Bảo Điền vội gật đầu nói, "Vâng, vâng, Bảo Điền nhất định nghe theo và không dám nói linh tinh nữa."

Đang nói thì con ngựa đột nhiên chậm lại, chân đạp đạp về phía trước về bốn chồn.

Triệu Tử Mai ngẩng đầu nhìn thì thấy cách đó không xa có một đám người menh mông đang tụ lại thành vòng tròn kiên cố, người nọ chen vai với người kia.

"Ồ, hóa ra mọi người đều tụ lại ở đây, xem ra đây chính là hiện trường vụ hung án rồi." Bảo Điền nói xong thì ra hiệu cho con ngựa dừng lại.

Triệu Tử Mai không đợi hắn mở cửa cho đã tự kéo cửa nhảy xuống, còn Bảo Điền thì đi theo phía sau hắn hướng về phía đám đông.

Thấy người của Thuận Thiên Phũ tới thế là đám đông tự động dạt sang một bên để hai người họ đi qua.

Đây không phải chỉ vì bộ quan phục màu xanh đá trên người Triệu Tử Mai mà còn vì tướng mạo phi phàm và khí chất trên người hắn khiến người ta không tự giác muốn lẩn tránh và ngược nhìn.

Mấy nha dịch đứng giữa đám người thấy Triệu Tử Mai tới thì vội đi về phía hắn chấp tay hành lễ, "Đại nhân, cuối cùng cũng chờ được ngài tới, mấy người bọn thuộc hạ lần đầu tiên thấy vụ án cổ quái thế này nên đang không biết phải xử lý ra sao."

Triệu Tử Mai nói với bọn họ, "Nhiều người vây quanh như vậy thì dù hung thủ có để lại manh mối gì cũng bị phá hết rồi."

Giọng hấn nhàn nhạt, không nghe ra trách mắng hay tức giận gì nhưng mấy nha dịch kia đồng thời hít vào một hơi và liếc nhau sau đó vội vàng lạnh giọng xua đuổi đám người đang vây xem.

Đợi mọi người tan đi bọn họ mới đi tới bên cạnh Triệu Tử Mai. Vị Triệu Thông Phán này tính tình thế nào bọn họ đều biết, tuy một năm nay hấn đến Thuận Thiên Phủ chưa từng câu giận với ai, thậm chí chưa từng nói nặng lời nhưng hấn lại là người khiến cả đám nha dịch sợ nhất.

Đây không chỉ vì hấn làm việc nghiêm túc, quy củ mà còn vì thân phận của hấn.

Nửa năm trước bọn họ từng chính tai nghe được Phủ Thừa Từ đại nhân nổi giận đùng đùng nói với Triệu Tử Mai, "Cha người quyền khuynh triều dã, việc trong việc ngoài đều nắm trên tay, Thuận Thiên Phủ có thể nói là nơi duy nhất ông ta không vươn tay đến được."

Sao nào, hiện tại ông ta cũng muốn con trai mình cắm một chân vào chắc?"

Quyền khuynh triều dã, lại còn họ Triệu.

Nghĩ tới đây thì ai cũng biết Triệu Tử Mai có xuất thân gì rồi.

Trước kia bọn họ chỉ biết hấn từng đi du học bảy năm, thân phận cao quý nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới hấn lại là con trai của Nội Các Thủ Phụ, chính nhất phẩm đại học sĩ Triệu Văn An.

Thế nên dù Từ đại nhân vẫn luôn mang bất mãn với hấn, thậm chí Phủ Doãn Đàm Chấn Anh cũng luôn lạnh nhạt với người này nhưng đám cấp dưới bọn họ lại luôn nói năng cẩn thận, để ý mọi thứ không dám chạm trề hấn chút nào.

"Thi thế đâu?"

Chỉ ba chữ ngắn gọn đã khiến mấy nha dịch sợ đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ vội vã chỉ về chân tường phía sau và lớn tiếng nói, "Ồ ngay dưới Yên Vọng Lâu."

"Yên Vọng Lâu" là một tòa kiến trúc nhỏ ở góc Đông Bắc của Bắc Kinh khi nơi này được đổi làm kinh đô dưới thời Đại Liêu.

Bởi vì ba góc Tây Nam, Tây Bắc, Đông Nam đều tiếp giáp với tường

thành, chỉ có góc Đông Bắc là đứng độc lập nên mới có vọng lâu gọi là Yên Vọng Lâu, hoặc Yên Các.

Nhưng trải qua mấy trăm năm mưa gió phong sương thì hiện tại nó chỉ còn mấy mảnh tường đổ nát.

Chương 267: 267: Túi Tiền

Hiện tại trong bóng râm của mặt tường thấp lùn phủ đầy rêu phong là một bóng người được trùm vải bó trắng.

Triệu Tử Mai bước nhanh qua đó và ngồi xổm xuống duỗi tay xóc tẩm vải kia lên.

Hiện ra trước mặt hắn chính là một nam tử trẻ tuổi chừng 24-25 tuổi, làn da trắng nõn, dáng người gầy ốm, nằm ngửa trên mặt đất.

Cơ bắp trên mặt hắn căng chặt, biểu tình vắn vẹo hơi dọa người.

Đôi mắt hắn trừng lớn, vô thần nhìn chằm chằm không trung màu xám bên trên.

Chỉ một khối thi thể không đủ để khiến đám nha dịch đã quen nhìn việc đời sợ hãi, nhưng nếu thi thể này bị chia làm 5 mảnh khác nhau thì dù là ai cũng khó có thể trấn định.

“Đại nhân, những khối thi thể này được người ta phát hiện chất đồng ở đây, à, chính là ông lão dọn phân kia đã phát hiện ra hắn.” Một nha dịch bĩu môi chỉ về bên cạnh, nơi đó có một ông lão đang ngồi cạnh một tảng đá lớn.

Triệu Tử Mai chỉ nhìn thoáng qua ông ta sau đó lại chuyển mắt qua thi thể và nhẹ giọng hỏi, “Ngõ tặc đã tới chưa?”

“Đã nghiệm xác rồi, nhưng.....” Tên nha dịch kia nhíu mày nói,

“Câu chuyện này quái lạ ở chỗ đó, đại nhân nhìn xem,” hắn vừa nói vừa bịt mũi đi tới bên cạnh Triệu Tử Mai và ngồi xổm xuống, ngón tay chỉ lên cổ thi thể và tiếp tục, “Đại nhân xem miệng vết thương này đi, phần rìa thì thô ráp, không có chỗ nào bằng phẳng, rõ ràng không phải do vũ khí sắc bén cắt qua.

Nhưng nếu không phải vũ khí sắc bén thì sao chia thi thể làm năm khối được?”

Hắn phân tích không tồi, miệng vết thương của năm khối thi thể này tuyệt đối không phải bị cắt mà giống như bị người ta sờ sờ xé ra, chỗ nào cũng so le không đều, như răng lược.

Triệu Tử Mai nhìn miệng vết thương một lúc lâu mới đứng thẳng người đi tới chỗ ông lão kéo xe chở phân ở bên cạnh và hỏi, "Ông lão, ông có thể kể lại cho ta nghe tình huống sáng nay được hay không? Càng chi tiết càng tốt."

Ông lão có chút gượng gạo đứng lên, hai bàn tay to nứt nẻ liều mạng xoa trên áo vài cái sau đó mới cười và chậm rãi nói, "Quan gia, tiểu nhân là người dọn phân, để không ảnh hưởng tới việc làm ăn vào buổi sáng của mọi người nên vào giờ Dần mỗi ngày tiểu nhân đã dậy làm việc.

Sáng nay tiểu nhân vẫn đang kéo xe đi ra ngoại thành theo lệ cũ, ai biết mới đi tới gần doanh trại thì thấy dưới Yên Vọng Lâu có một bóng đen.

Khoảng cách tuy xa nhưng tiểu nhân cũng mơ hồ có thể nhìn ra có mặt người.

Lúc ấy tiểu nhân còn tưởng kẻ nào đó uống say nên ngủ bên đường.

Tiểu nhân thâm nhủ trời lạnh thế này nếu bị đông lạnh bên ngoài một đêm chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện nên mới vội chạy tới xem xét thế nào."

Nói tới đây ông ta có vẻ bất an mà chà xát hai tay, lại nuốt nước miếng mới nói tiếp, "Tiểu nhân đi tới gần gọi hắn vài tiếng nhưng người nọ giống như ngủ say, không hề phản ứng.

Vì thế tiểu nhân chỉ có thể ngồi xổm xuống đẩy hắn một phen, ai biết mới chạm vào tiểu nhân đã thấy không đứng.

Cả người hắn hoàn toàn cứng đờ, không khác gì cục đá.

Mà càng đáng sợ hơn chính là tiểu nhân vừa đẩy thì đầu hắn lại lặn lổn lổc ra ngoài....."

"Quan gia, ngài đừng cười tiểu nhân.

Con người tiểu nhân nhất gan, ngày thường ra ngoài vào lúc nửa đêm tiểu

nhân đều phải mang theo bùa hộ mệnh.

Vì thế vừa bị dọa là chân tiểu nhân đã mềm nhũn, cả người ngã ngửa ra sau.

Nhưng tay tiểu nhân vừa chống trên mặt đất đã sờ phải một đồng ướn dính nhão nhoét có mùi tanh tanh.

Hóa ra đó là máu, một vũng máu to đùng. " Ông lão kia rùng mình một cái, đôi mắt nhìn lướt qua cỗ thi thể bị chia năm xẻ bảy kia rồi nhanh chóng rút về.

"Tiểu nhân sợ quá thét to thế là hấp dẫn mọi người gần đó tới.

Có người to gan cầm theo đèn soi về phía thi thể không đầu thì mới phát hiện nam nhân kia bị xẻ thành năm khối.

Cái này giống con lợn trong thôn chúng ta lúc ăn tết, cũng bị chia thành chân, đầu, cánh tay, thậm chí quá, thậm chí quá."

Nói xong câu chuyện ông lão kia lại siết chặt hai tay và hít một hơi,

"Quan gia, ngài nói xem kẻ nào mà ác độc như vậy chứ? Có phải yêu quái không? Sao đã giết người còn phan thây chứ?"

"Ông lão kia, đây là kinh thành dưới chân thiên tử thì lấy đâu ra tinh quái? Ông đừng có mà nói bậy." Một nha dịch bất mãn vung tay lên với ông già và ngăn cản ông ta nói tiếp.

Bảo Điền mang theo biểu tình không được tự nhiên ghé bên tai Triệu Tử Mai nhỏ giọng hỏi, "Công tử, không phải, đại nhân, ngài thấy thế nào? Chẳng lẽ chuyện này thật sự do tà ám gây ra ư?"

Triệu Tử Mai héch miệng thành một nụ cười lạnh, tay trái nhẹ nhàng xoay vòng cái nhẫn ngọc ban chỉ ở tay phải và chạm rãi hỏi, "Tà ám nào mà lại đeo túi tiền?"

"Túi tiền? Túi tiền nào?" Nghe hắn nói thế đám nha dịch lập tức ngăn người, ghen hòng nhìn chằm chằm hắn.

Ngay cả Bảo Điền cũng không đoán được ý hắn mà chỉ trừng mắt ngây ra không nhúc nhích.

Chỉ có một người là khác hẳn, ông ta đứng cũng không được ngồi cũng không xong, đi cũng không được ở lại cũng không xong, chân tay luống

cuồng, hoảng loạn cực kỳ.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Mồ hôi lạnh theo nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của ông ta chảy xuống, nhanh chóng tiến vào cổ áo cáu bẩn.

“Ông lão, ông không cần lo lắng, chỉ cần bấm báo đúng sự tình thì quan phủ sẽ bỏ qua tội này, ta có thể đảm bảo.” Triệu Tử Mai chuyển hướng qua ông lão kia, ánh mắt theo bộ quần áo rách nát của ông ta trượt xuống túi áo: Nơi đó treo một cái dây đeo sắc trứng muối, kỹ thuật thêu rất tinh xảo.

Và đương nhiên một cái dây đeo tinh xảo như thế tuyệt đối không phải thứ một kẻ mặc đầy mụn vá như ông ta có thể có.

Ông lão dọn phân chỉ thấy chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, miệng lầm bầm nói với Triệu Tử Mai, “Quan gia, quan gia, tiểu nhân nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới nhật nó lên, nhưng người này này..... người này không phải do tiểu nhân giết.”

Nói xong ông ta kéo cái dây đeo kia ra, không ngoài dự đoán của Triệu Tử Mai, một đầu khác của dây đeo quả nhiên có dính một cái túi tiền tròn đẹp, màu xanh đá, bên trên thêu mẫu đơn hải đường ý nghĩa quang diệu môn đình.

Triệu Tử Mai đón lấy túi tiền, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên trên vài cái sau đó hắn nói với ông lão kia, “Người đương nhiên không phải do người giết, người không có sức lớn như thế.

Nhưng nam nhân này không buộc đai lưng nên hiển nhiên túi tiền này cũng không phải của hắn, như vậy người nhật được túi tiền này từ chỗ nào?”

Ông lão thấy hắn tin mình không giết người thì thoáng nhẹ nhàng thở ra nhưng sau đó ông ta lại lập tức xua tay nói, “Quan gia anh minh, túi tiền này đương nhiên không phải lấy từ trên người thi thể.

Đồ của người chết tiểu nhân đâu dám lấy, sẽ đen đời lắm.”

“Vậy người lấy được nó từ chỗ nào?” Triệu Tử Mai hơi nhíu lông mày, trong mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Ông lão kia run rẩy chỉ mặt đất nói, “Nó..... Nó ở trên mặt đất, tiểu nhân bị dọa sợ ngã ngổ ra đất và tình cờ sờ phải nó.

Tiểu nhân thấy nó là đồ tốt nên..... nên mới nhật về.”

“Đại nhân, ngài nghi ngờ túi tiền này là do hung thủ đánh rơi ư?” Bảo
Điền rút cuộc cũng hoàn hồn và đón lấy túi tiền trong tay Triệu Tử Mai
sau đó cẩn thận lật xem, miệng không nhịn được lẩm bẩm thành tiếng,
“Nhưng túi tiền này sao quen thuộc thế nhỉ?”

Chương 268: 268: Việc Khổ Sai

Triệu Tử Mai cũng cảm thấy túi tiền này quen mắt, giống như hần đã gặp ở đâu đó.

Nhưng hần còn chưa kịp nghĩ nhiều thì nha dịch bên cạnh đã nói chuyện, "Nếu là ban ngày thì túi tiền tốt như vậy ắt sẽ bị người khác nhặt mất, chỉ có ban đêm mới còn lại ở nơi này."

(Ebooktruyen.net) Hơn nữa chất lượng của nó thượng thừa, người mang nó ắt sẽ cẩn thận để ý, chắc chắn không dễ dàng đánh rơi, hoặc dù có đánh rơi hần cũng sẽ quay lại tìm.

Thế nên đêm qua hần chủ nhân của nó phải cực kỳ hoảng hốt mới đánh rơi nó ở đây.

Thuộc hạ đoán người nọ hơn phân nửa chính là hung thủ."

"Người nói nhẹ nhàng quá nhỉ, nhưng hung thủ là ai? Có thể xé một người thành năm khối thế này thì hung thủ là ai mới được?" Bảo Điền đứng bên cạnh chép miệng.

Lúc này giống như có một bàn tay gầy mớ hỗn độn trong lòng Triệu Tử Mai một cái khiến những suy nghĩ lộn xộn của hần cũng lập tức lưu loát hơn.

Hần hít một ngụm khí lạnh và không hề ngần ngại đi tới chỗ thi thể kia sau đó ghép mấy khối thi thể máu me đầm đìa vào với nhau.

Phần lưng của thi thể có một dấu tay màu đen nhánh, giống như tay kẻ kia dính đầy vụn than.

Và thi thể đúng là bị dấu tay năm ngón này chia thành năm mảnh.

"Tay âm." Bảo Điền là người tập võ nên lập tức nhận ra và thốt lên hai chữ này.

Sau đó hắn đột nhiên vỗ trán, "Sao thuộc hạ lại quên mất nó nhỉ? Tay âm còn gọi là Ngũ lôi chuông mang ý 'nhân quả báo ứng, ngũ lôi oanh đỉnh'."

Một chuông này đủ lực để đánh gãy gân cốt máu thịt của một người, là mật công của Đạo gia."

Nói tới đây hắn bỗng nhiên ngừng lời, ánh mắt thoáng nhìn Triệu Tử Mai và đề thấp giọng hỏi, "Công tử, tay âm này không phải độc môn tuyệt học của Trịnh đại nhân sao?"

Từ Thiên Kính chạy theo con đường về phía trước, giày cọ lên gạch xanh xám lạo xạo.

Một cơn gió cuốn qua khiến áo khoác màu đen của hắn bay về phía sau làm cho hắn thoát nhìn càng giống một con diều hâu đang nén lửa giận.

"Đại nhân," vừa mới bước qua ngạch cửa Từ Thiên Kính đã gấp không chờ nổi mà lớn tiếng nói với Thuận Thiên Phủ Doãn Đàm Chấn Anh lúc này đang đứng bên cửa sổ cầm cuốn 《Tả Truyện》, "Đại nhân, vụ án ở Yên Vọng Lâu kia không thể để Triệu Thông Phán xử lý đâu."

"Vì sao không thể?" Đàm Chấn Anh vừa lật sách vừa không chút để ý hỏi lời này.

Bóng dáng già nua của ông ta tuy đơn bạc nhưng vẫn thẳng tắp, không hề có chút cong lưng nào, giống một cây đao thon dài.

"Đại nhân, Trịnh Hề Minh kia chính là Triệu Văn..... là môn sinh của Triệu đại nhân, có quan hệ cực kỳ mật thiết với Triệu gia."

Nếu giao án này cho Triệu Thông Phán thì chẳng phải sẽ dung túng hắn lấy việc công giải quyết việc tư à?"

Đàm Chấn Anh đặt cuốn sách lên bàn và chậm rãi xoay người lại, đôi mắt đen như miệng giếng nhìn chằm chằm Từ Thiên Kính, "Mọi vụ án của Thuận Thiên Phủ cuối cùng đều do ta quản lý, Thiên Kính, người không tin hắn hay không tin ta?"

Giọng ông ta không quá lớn, thậm chí cũng không tính là nghiêm khắc nhưng Từ Thiên Kính lại nhất thời thu hết vẻ nóng nảy và tức giận trên mặt lại.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm mặt giày của mình và nhỏ giọng lẩm bẩm nói, "Ân sư, ngài biết ta không có ý này, chẳng qua tên tiểu tử kia tự cho là đã ra ngoài mấy năm nên cảm thấy bản thân hiểu biết hơn người khác."

Cả ngày hắn cứ như cây cột, không thèm bỏ ai vào trong mắt.

Ta không quen nhìn bộ dạng tự cao khinh cuồng đó của hắn." Nghe xong lời này Đàm Chấn Anh cười nhạt và đi tới bên cạnh hắn sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Thiên Kính, đừng tưởng người vào trước là có thể lên mặt."

Theo ta quan sát vị Triệu Thông Phán này mấy tháng nay thì thấy hắn là người thân thiện với cấp dưới, cung kính với cấp trên.

Còn các người lại hết kẻ nọ tới kẻ kia cảm thấy hắn là con trai của Triệu đại nhân thế là các người tự nhiên thấp hơn hắn một cái đầu.

Nếu hắn nói nhiều thì các người cảm thấy hắn đang khoe khoang, nếu nói ít thì lại cho rằng hắn khinh thường công việc này.

Ta cảm thấy ở trong mắt các người bất kể Triệu Thông Phán có làm gì cũng đều sai.

Hơn nữa, vụ án ở Yên Vọng Lâu không phải do chính người cử hắn đi điều tra sáng nay ư? Hiện tại cũng chính người không cho hắn quản, thế này là cái lý gì?"

Đàm Chấn Anh cho bậc thang nên Từ Thiên Kính không dám không đón lấy.

Đàm Chấn Anh không chỉ là lãnh đạo trực tiếp của hắn mà còn là ân sư của hắn.

Quan hệ giữa hai người họ chặt chẽ hơn người khác nhiều.

Từ Thiên Kính vừa kính yêu vừa sợ Đàm Chấn Anh, dù không tới mức

nói gì nghe vậy nhưng cũng chưa bao giờ dám phản đối.

"Su phụ, ta sai rồi, chuyện này thôi cứ giao cho Triệu Thông Phán đi vậy." Từ Thiên Kính chấp tay nhận sai và thấy Đàm Chấn Anh lộ ra một nụ cười vừa lòng thế là hắn cũng nhẹ thở ra một hơi, đồng thời thoáng yên lòng.

Lúc hắn đang muốn nói cái gì đó thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Không qua bao lâu một tiểu nha dịch xuất hiện trước cửa, sau khi hành lễ với hai người hắn vừa thở vừa nói, "Nhị vị đại nhân, thân phận cũ thi thể ở Yên Vọng Lâu đã tra ra rồi."

"Là ai mà khiến người hoảng thành thế này?" Từ Thiên Kính trừng mắt nhìn tên tiểu nha dịch kia.

Tiểu nha dịch lau mồ hôi trên trán và gằn từng chữ, "Người này hai vị đại nhân đều biết, hắn chính là công tử của Cung Minh Châu đại nhân —— Cung Ngọc Thành."

Cung Minh Châu giống Đàm Chấn Anh, là trọng thần triều đình, là quan đốc lương.

Máu chóat nhất chính là ông ta còn là hàng xóm của Đàm Chấn Anh, cũng là bạn tốt nhiều năm của ông ta.

Hai nhà ở gần nhau, cánh cổng dán câu đối của nhà này nối tiếp với cửa sau của nhà còn lại.

Cung Ngọc Thành mới bị cắt thành năm khối kia cũng thường xuyên chạy qua Đàm gia, là đứa nhỏ Đàm Chấn Anh cực kỳ yêu thương.

"Công tử, ngài nói xem sao ngài lại xui xẻo thế này, cứ thế gặp phải một chuyện rắc rối."

Cung Ngọc Thành là cháu của Đàm Chấn Anh, Trịnh Hề Minh là môn sinh của lão gia.

Mặc kệ ngài đứng về phía nào thì cũng bị người ta túm lấy, thật sự khó làm." Bảo Điền vừa đánh xe ngựa vừa oán giận với Triệu Tử Mai đang ngồi bên trong xe ngựa.

"Có cái gì khó đâu, Trịnh Hề Minh mà thật sự là hung thủ thì ta sẽ bắt

hắn, nếu không phải thì ta tuyệt đối không oan uổng người vô tội.”
Triệu Tử Mai không mẫn không nhạt đáp một câu, trong lòng thì không
khỏi suy nghĩ tiếp.

Hắn không ngờ thi thể này lại là Cung Ngọc Thanh.

Hắn là con trai độc nhất của Cung Minh Châu, ngày thường được cha
nuông chiều.

Tối hôm qua hắn đi cả đêm không về nên cha hắn mang theo người đi tìm
suốt.

Sáng ngày nghe nói có một khối nam thi dưới chân Yên Vọng Lâu thế
là ông ấy vội hoang mang chạy đến.

Ai ngờ vừa chen được vào nhìn thì ông ấy đã nhận ra thi thể bị chia năm
xẻ bảy kia chính là con trai mình.

Cung Minh Châu lập tức chết ngất, hiện tại vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Triệu Tử Mai để bọn nha dịch trấn an người nhà họ Cung còn bản thân
mình mang theo Bảo Điền và mấy nha dịch đi về phía nhà của Trịnh Hề
Minh.

Túi tiền là của Trịnh Hề Minh, tay âm cũng là công phu của hắn vì thế
hiện tại hắn là nghi phạm lớn nhất.

Nhưng Triệu Tử Mai không rõ vì sao Trịnh Hề Minh phải giết người.

Gia đình hắn hòa thuận, mới vừa có thêm một trai một gái, bản thân hắn
vừa được thăng quan.

Quan trọng nhất chính là Trịnh Hề Minh tuy có chút công phu âm tà
nhưng bản thân lại là người chính trực ôn hòa.

Triệu Văn An thường xuyên khen người này trước mặt hắn, nói Trịnh Hề
Minh làm người khiêm tốn, lại nhạy bén có khả năng, là số ít tướng tài
trong đám môn sinh của ông ấy.

Chương 269: 269: Cung

Tuy ngày thường Triệu Tử Mai không tiếp xúc nhiều với Trịnh Hà Minh nhưng vẫn tin tưởng ánh mắt nhìn người của Triệu Văn An.

Có điều lúc nghe cha của Trịnh Hà Minh nói cả đêm qua hấn chưa về thì chút tin tưởng ấy cũng tan hết.

“Cả đêm Trịnh đại nhân không trở về ư?” Hấn nhìn khuôn mặt già nua mang theo vài phần hoảng sợ trước mặt và hỏi.

“Không về, nhưng Hà Minh công việc bận rộn, không về cũng là bình thường nên ta không để ở trong lòng..... Đại nhân, Hà Minh hấn..... hấn không xảy ra chuyện gì chứ?”

Triệu Tử Mai tin tưởng ông già bộ dạng trung hậu này không gạt người nhưng để đảm bảo hấn vẫn sai đám nha dịch lục soát trong ngoài Trịnh gia một hồi.

Sau khi xác nhận Trịnh Hà Minh quả thực không có ở đây hấn mới hành lễ và nói với ông lão vẫn đứng ở cửa xoa xoa tay lo sợ bất an, “Lão nhân gia, nếu Trịnh đại nhân trở về hãy bảo hấn rằng người của Thuận Thiên Phủ đã tới.”

Nói xong hấn đi ra cửa, chỉ sắp xếp mấy nha dịch ở lại mai phục quanh Trịnh trạch để phòng ngừa bất kỳ tình huống nào.

Còn bản thân hấn thì ra roi thúc ngựa chạy về Thuận Thiên Phủ báo cáo với Đàm Chấn Anh.

Đàm Chấn Anh nghe thấy kết quả này thì cũng không có biểu hiện gì.

Từ Thiên Kính nể mặt ông ta nên cũng không trách cứ hấn quá nhiều mà chỉ nói án này cần phải cẩn thận điều tra, trong ba ngày phải bắt được người để cho Cung đại nhân một lời giải thích.

Triệu Tử Mai đồng ý nhưng trong lòng lại kêu khổ không ngừng.

Phải biết rằng Trịnh Hề Minh là người võ công lợi hại, nằm trong số vài cao thủ đứng đầu kinh thành, huống chi hắn còn có tâm muốn trốn tránh bọn họ thì càng khó bắt người hơn.

"Ta sẽ phái thêm vài người cho người," giống như nhìn ra khó xử của hắn nên Đàm Chấn Anh gọi Triệu Tử Mai lại.

Trong đôi mắt ông ta có đau thương hiếm thấy, "Nhất định phải bắt được hung phạm, không thể để hắn chạy thoát.

Ngọc Thành là đứa nhỏ ta nhìn lớn lên, là một đứa nhỏ ngoan ngoãn tốt đẹp trong đám công tử cậu ấm trong kinh.

Hắn tính tình rộng rãi như ánh mặt trời, đối xử với ai cũng khiêm tốn.

Một người như vậy không nên đối diện với kết cục này, thật sự không nên."

Bóng đêm đổ xuống trùm lên cả Tử Cẩm Thành.

Mái ngói lưu ly tỏa ánh vàng rực rỡ vào ban ngày hiện tại giống như từng con quái thú cong lưng bị bóng đêm dọa cho sợ hãi, mơ hồ còn nhẹ nhàng phập phồng.

Hai bóng đen vội vàng chạy qua thềm đá trước Dưỡng Tâm Điện, thấy một đội cung nhân tuần tra ban đêm thế là bọn họ nhanh chóng cong eo trốn ra sau một cây cột trụ không dám thở mạnh.

Ánh đèn lồng lần lượt quét qua trước mặt các nàng, chiếu sáng khuôn mặt người đi đầu.

Hai mắt nàng ta sung như quả đào, hiển nhiên là mới khóc xong nhưng dù thế dung nhan tú lệ của nàng ta vẫn khó mà giấu được.

Người này mày như núi xa, da như ngọc thạch hơi phỉm hồng, thật đúng là mỹ nhân thế gian khó có được.

Ánh đèn lồng rớt cuộc cũng đi xa dần, các cung nhân tuần tra ban đêm không hề phát hiện ra bọn họ.

Cả đám lần lượt rẽ ở chỗ ngoặt sau đó biến mất, để bóng đêm lần nữa giành quyền chủ đạo.

Thấy thế một bóng người khác thở phào một hơi và nhỏ giọng nói, "Nương nương, nếu không chúng ta trở về đi, vạn nhất bị bắt được thì nô tỳ sợ Thái Hậu sẽ lại răn dạy ngài....."

"Chớ nói bị răn dạy, dù Thái Hậu ban chết thì ta cũng muốn gặp ngài ấy một lần." Vị cô nương được gọi là nương nương kia liếm đôi môi khô khốc sau đó quay đầu lại nói, "Quý Mai, đi ra cánh cửa trước mặt chính là Đông Noãn Các, ta nghe bọn họ nói Hoàng Thượng ở chỗ này."

Lát nữa người giúp ta dẫn người rời đi, ta chỉ vào liếc mắt một cái rồi sẽ nhanh chóng đi ra."

Trong mắt nàng ta không hề có kinh hoàng, ngược lại tràn ngập kiên nghị.

Quý Mai nhớ rõ lúc nàng ấy mới tiến cung không có bộ dạng thế này.

Khi đó nương nương giống như một con nai con mới tiến vào rừng rậm, nhìn thấy ai cũng sợ hãi, trên mặt vĩnh viễn mang theo ý cười thẹn thùng.

Nhưng từ khi nào nàng ấy đã thay đổi? Quý Mai nhớ mang máng là sau khi bị Thái Hậu trách phạt quỳ trước Khôn Ninh Cung một đêm thì nàng ấy đã thay đổi.

Nàng ta từng cho rằng đó là một đêm dài nhất trong đời vị nương nương xuất thân cành vàng lá ngọc này bởi vì hôm sau được nâng dậy nàng ấy đã chẳng thể đi nổi, từ đó hai đầu gối cũng để lại bệnh căn mãi không trị khỏi.

Nhưng hiện tại nghĩ lại Quý Mai lại cảm thấy mình sai rồi, bởi vì những chuyện xảy ra từ đó tới nay có thể nói toàn là dày vò trắc trở.

Quan hệ của Thái Hậu và nương nương càng ngày càng kém, sau một lần tranh chấp Thái Hậu thậm chí còn nói ra một câu "Phế hậu".

Mà vị Hoàng Hậu trẻ tuổi nề nếp gia đình cương liệt này cũng không hề yếu thế, công nhiên chống đối Thái Hậu và nói "Thần thiếp được khiếu nâng vào từ Đại Thanh môn thì một khi phế cũng phải từ Đại Thanh môn bước ra".

Mọi người đều biết Đại Thanh môn là cổng lớn của hoàng thành, chỉ có nữ chủ nhân của Tử Cẩm Thành, mẫu nghi thiên hạ mới có thể đi qua đây sau đại hôn của đế hậu.

Mà tây Thái Hậu chỉ xuất thân quý nhân, thân phận vẫn luôn là cây kim trong lòng bà ta, người khác căn bản không thể đụng vào. Sau khi nghe được những lời này Thái Hậu chẳng nói gì mà chỉ cười lạnh liếc Hoàng Hậu một cái sau đó phất tay áo bỏ đi.

(Hãy đọc truyện này tại [Rừng Hồ Phách](#)) Nhưng từ đó về sau Thái Hậu không cho phép Hoàng Thượng tới chỗ Hoàng Hậu nữa.

Hai vợ chồng mới tân hôn nay dù sống chung trong hoàng cung nhưng đến mặt của nhau cũng chẳng nhìn thấy.

Không chỉ như thế, Thái Hậu còn bức bách Hoàng Thượng đến cung của Tuệ Phi.

Nhưng các cung nhân đều biết trong lòng Hoàng Thượng chỉ có Hoàng Hậu.

Nàng là người vợ hần tỵ chọn, ân tình vô cùng sâu nặng, người thường khó có thể so được.

Sau đó Quý Mai nghe nói Hoàng Thượng vì thoát khỏi sự khống chế của Thái Hậu mà dứt khoát không tới hậu cung nữa.

Không chỉ thế, nàng ta còn nghe được lời nghị luận của người khác và biết được một tin tức khó tưởng tượng nổi: Gần đây Hoàng Thượng thường xuyên trộm ra ngoài cung lưu luyến xóm cô đầu (nơi ở của đào hát). Do dự mãi Quý Mai mới quyết định nói việc này cho nương nương.

Vốn nàng ta tưởng nương nương sẽ khiếp sợ, mất mát, thương tâm cực kỳ nhưng lúc nghe được tin này nàng ấy chỉ cười nhạt một tiếng và nói, "Bọn họ gạt người."

"Nhưng..... Nhưng nô tỳ hỏi mấy tiểu thái giám đi theo Hoàng Thượng và bọn họ đều thừa nhận." Quý Mai cảm thấy vị Hoàng Hậu nương nương này đúng là hơi ngốc vì thế mới muốn đánh thức nàng ấy.

"Về sau đừng nói lời này nữa," Hoàng Hậu đánh gãy lời nàng ta, "Ta hiểu Hoàng Thượng, giống như ta hiểu chính mình.

Bệ hạ sẽ làm gì và không làm gì ta đều rõ, vì thế sau này người đừng nói

những lời thế này nữa.”

“Nhưng Hoàng Thượng thật sự ra khỏi cung.” Quý Mai vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hoàng hậu nương nương cắt một cành hoa.

Đã lâu không có ai đưa hoa mới tới cung này, mấy đóa bách hợp kia đã héo hơn một nửa, chỉ còn lại một bông nở muộn là lúc này mới hé.

“Mặc dù ngài ấy ra ngoài cũng không phải để làm loại chuyện kia.

Chẳng qua bề hạ quá buồn chán, ở trong cung cảm thấy bí bách giống ta vậy,” nàng nói và quay đầu nhìn về phía Quý Mai buồn bã cười, khuôn mặt đẹp đến không giống người phàm, “Ta cũng rất muốn ra ngoài, nhưng ta biết đời này mình không có khả năng ấy.

Ta đã được chú định sẽ bị vây khốn mà chết trong hoàng cung này.”

Chương 270: 270: Bệnh

Lại qua mấy tháng Quý Mai nghe nói Hoàng Thượng bị bệnh.

Đó là một loại quái bệnh, thế tới rào rạt, mời rất nhiều đại phu nhưng đều không khỏi.

Hoàng Hậu thực nôn nóng, năm lần bảy lượt xin chỉ thị của Thái Hậu, hy vọng có thể tự mình hầu hạ Hoàng Thượng nhưng đều bị bà ta lấy có sự nằng cũng nhiễm bệnh hiểm nghèo mà cự tuyệt.

Vì thế Hoàng Hậu ngày ngày lo lắng bất an, mỗi ngày đều cho người tới Dưỡng Tâm Điện hỏi thăm tình hình bệnh của Hoàng Thượng.

Nhưng người nàng phái đi đều bị Thái Hậu tống cổ về, không chỉ thế Hoàng Hậu còn bị Thái Hậu trách cứ một trận, nói nàng không tuân thủ quy củ gây thêm phiền toái.

Hoàng Hậu không có cách nào khác nên đành để Quý Mai cầm một ít đồ trang sức của mình mua chuộc mấy tiểu thái giám và cung nữ của Dưỡng Tâm Điện để bọn họ lộ ra chút tin tức bệnh tình của Hoàng Thượng.

Nhưng vừa hỏi thì tình hình lại càng tệ hơn bởi vì mấy cung nhân kia nói rằng bệnh tình của Hoàng Thượng không những không thuyên giảm mà ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, sức khỏe như nước sông ngày càng cạn.

Bọn họ còn nói bệnh của Hoàng Thượng rất quái lạ, không biết đã mời bao nhiêu vị lang trung và cả thầy thuốc tây dương tới nhưng đều không khám ra ổ bệnh rốt cuộc ở đâu vì thế chỉ có thể dùng thuốc kéo dài, hy vọng trì hoãn bệnh tình.

Nàng hỏi bệnh này rốt cuộc quái lạ ở chỗ nào nhưng mấy người kia lại câm như hến.

Quý Mai biết đây là Thái Hậu không cho bọn họ truyền việc này ra ngoài nên chẳng ai dám tiết lộ tình hình thực tế.

Quý Mai cuống quýt kể tình huống này cho Hoàng Hậu nghe.

Nàng ta đoán trước được nàng ấy sẽ kinh hoàng, cũng biết nương nung sẽ thương tâm muốn chết.

Nhưng ai biết vừa nghe xong lời nàng ta nói thì Hoàng Hậu lại đưa ra một quyết định mạo hiểm đó là đi thăm Hoàng Thượng.

Mặc kệ hậu quả như thế nào nàng ấy đều phải đi gặp chồng mình một lần. Quý Mai biết tính nương nung, nàng là người bề ngoài thì nhu nhược đáng yêu nhưng một khi đã hạ quyết tâm thì mấy con trâu cũng không kéo lại được.

Huống chi hiện tại người nằm trên giường bệnh hơi thở thoi thóp lại là người nàng yêu nhất cuộc đời này.

Quý Mai nhìn ánh mắt tha thiết mang theo bi thương của chủ tử thì không đành lòng cự tuyệt, dưới sự đau khổ cầu xin của Hoàng Hậu nàng quyết định giúp đỡ một lần.

Thế nên mới có một màn này, tuy lúc đứng trước Đông Noãn Các nàng ta đã hối hận vì biết một khi việc này bị phát hiện thì chính là tội rơi đầu nhưng việc đã tới nước này Quý Mai cũng chỉ có thể căng da đầu làm tiếp.

"Đốc đốc đốc." Quý Mai gõ cửa Đông Noãn Các, trong tay nắm chặt hộp đồ ăn và nín thở chờ đợi, hy vọng người gác đêm nay là người quen của nàng ta.

Cuối cùng cửa cũng mở ra sau một khoảng thời gian dài như mấy trăm năm.

Và may mắn là người mở cửa lại là Lý công công có quan hệ rất tốt với nàng ta.

"Người tới đây làm gì?" Lý công công hạ giọng hỏi Quý Mai sau đó thoáng nhìn qua bên trong rồi nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

"Công công, mời qua bên này," Quý Mai ngửi được mùi thuốc truyền ra

từ trong phòng, trong đó còn có một mùi hôi nhàn nhạt dù đã bị vị thuốc đắng hòa tan nhưng vẫn có thể nhận ra.

Lòng nàng ta càng thêm luống cuống, nhưng vẫn làm theo kế hoạch đã nghĩ tốt trước đó và duỗi tay chỉ vào cây tùng lớn dưới thềm đá rồi nói, "Công công, nương nương để ta mang vài thứ tới đây."

"Thái Hậu không cho người trong cung Hoàng Hậu tới đây, người cũng biết rồi đó." Lý công công theo nàng đi xuống dưới thềm đá, giọng dè dặt tịt.

Quý Mai thoáng nhẹ nhàng thở ra, Lý công công không quát lớn mắng nàng trở về chứng tỏ sự tình còn đường cứu vãn.

"Công công, Hoàng Hậu nương nương chỉ muốn đưa chút thức ăn, đều là những món Hoàng Thượng thích ăn.

Ngài cố gắng giúp đỡ, thành toàn một chút tâm ý của nương nương đi thôi." Nói tới đây nàng ta đã đỡ vành mắt đẩy hộp đồ ăn qua, tay nhẹ vỗ một chút, "Công công, nương nương biết ngài chăm sóc Hoàng Thượng vất vả nên cũng chuẩn bị chút đồ cho ngài."

Lý công công hiểu ý và xốc cái nắp hộp đồ ăn lên: Tầng thứ nhất là điểm tâm nhỏ các màu, mùi thơm nức mũi.

Thấy thế hẳn lại xốc tầng thứ hai lên và quả nhiên thấy được huyền cơ.

Hắn thấy một cái vòng tay mã não nam hồng, chất ngọc ôn nhuận, ước lượng trong tay chỉ thấy nặng trĩu, vừa nhìn đã biết là bảo vật xa xỉ.

"Đây là quà mà Thuận Thân Vương tặng cho nương nương vào lễ sinh nhật, cả kinh thành chỉ có một cái này, ngài mau nhận lấy đi." Quý Mai nói xong thì cẩn thận đánh giá thần sắc của Lý công công thấy hai tròng mắt hẳn như dính vào cái vòng không chịu rời đi thì lập tức nhẹ nhàng gạt đầu với người trốn sau cây tùng.

Một bóng người vội vã chui ra từ sau cái cây, tuy nàng đã mặc áo choàng và đội mũ nhưng Lý công công vẫn nhận ra được thế là vội cúi người muốn quỳ lạy lại bị nàng ngăn cản.

"Lý công công, cho bản cung thời gian nửa chén trà nhỏ thôi, ân tình này bản cung xin nhớ cả đời."

Tuyệt vọng trong mắt nàng khiến Lý công công không thể nào cự tuyệt, hơn nữa cái vòng trên tay cũng nặng trĩu.

"Nương nương, lúc này bên trong quả thực cũng không có ai, chuyện ngài tới ngoài mấy người chúng ta cũng không có người nào biết được.

Nhưng..... Nhưng Hoàng Thượng....."

Lý công công chớp mắt vài cái lộ vẻ mặt do dự, nhưng hắn còn chưa dứt lời thì Hoàng Hậu đã chạy lên thêm đá, xông vào Dưỡng Tâm Điện ánh nến lập lòe.

Cửa phía sau bị Lý công công đóng lại.

Một khắc nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại nàng mới ý thức được mình đang làm gì: Nếu chuyện này bị Thái Hậu phát hiện thì bà ta sẽ đối xử với nàng thế nào đây? Còn người nhà nàng nữa? (Hãy thử đọc truyện Thượng Công Chúa của trang Rừng Hồ Phách) Hậu quả này nàng không dám nghĩ tiếp, bởi vì dững khí là thứ thường do bốc đồng tạo thành, nếu đã được suy nghĩ cặn kẽ thì chắc chắn dững khí sẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

Hơn nữa nàng cũng không có thời gian lo lắng quá nhiều bởi vì cái giường khắc hoa che kín màn phía trước đã thu hút toàn bộ lực chú ý của nàng. Màn che bị kéo dài từ mặt đất lên tới nóc giường, che kín người nằm bên trong.

Đây là người nàng thương nhớ ngày đêm, tâm tâm niệm niệm.

Nàng đi về phía hắn, bởi vì quá độ kích động nên nàng xem nhẹ mùi thối nhàn nhạt tản ra từ nơi đó.

Nó truyền tới từ long sàng, là mùi thịt nát rữa.

"Hoàng Thượng," nàng gọi một tiếng và đi đến mép giường, "Hoàng Thượng, thần thiếp tới thăm ngài đây."

Người nằm trên giường nhẹ hừ một tiếng, mơ hồ không rõ, hiển nhiên là hắn đang hôn mê và còn chưa tỉnh táo.

Trái tim nàng run rẩy, nước mắt rơi xuống.

Mọi tội lỗi hắn phải chịu nàng đều cam tâm gánh hộ.

Nàng luyến tiếc không muốn hẳn chịu khổ, một chút cũng không được.
"Hoàng Thượng." Nàng quỳ gối bên mép giường duỗi tay muốn kéo màn che ra nhưng đúng vào lúc này người bên trong lại vô lực ho khan một tiếng sau đó gian nan thở dốc vài cái.
"Đừng, đừng

xóc lên....."

Là giọng hẳn, chẳng qua hơi thở hẳn mỏng manh, giống như sẽ đứt bất kỳ lúc nào và hóa thành một làn khói nhẹ.

"Hoàng Thượng."

Nàng quá kích động, đến độ thậm chí còn không ý thức được mình đang nghe cái gì đã kéo màn che ra.

Người trên giường nhìn nàng, dùng ánh mắt hoảng sợ khuất nhục nàng chưa bao giờ thấy để nhìn nàng.

Nàng bưng kín miệng nhưng vẫn không ngăn được tiếng thét chói tai của mình.

Nơi Tử Cấm Thành trời đã sáng.

Chương 271: 271: Du Ký

Lúc trở lại Triệu phủ đã là nửa đêm, trời tối giống như vực sâu vô biên ép cho lòng người ta thấy hoảng hốt.

Vừa vào cửa đã có gã sai vặt xách theo đèn lồng đi trước dẫn đường.

Ánh đèn chiếu sáng con đường mòn lát đá vữa hoa dưới chân, đồng thời chiếu cả khuôn mặt âm trầm nghiêm trọng của Triệu Tử Mai.

Bảo Điền đương nhiên biết vì sao thần sắc của hắn không đúng vì hôm nay đám nha dịch lục soát toàn bộ kinh thành, thậm chí gọi cả người của binh doanh cùng lục soát nhưng tra tới nửa đêm, sức cùng lực kiệt, ngựa hết hơi mà vẫn không tìm thấy Trịnh Hồ Minh.

Nhưng đây vẫn không phải cái quan trọng nhất, vấn đề là theo dò hỏi thu được từ người nhà họ Cung hôm nay thì bọn họ phát hiện Trịnh Hồ Minh và Cung Ngọc Thành không oán không thù, không chi thế, hai người kia thậm chí còn không quen biết đối phương.

Hai người hoàn toàn không có bất kỳ liên hệ gì sao cứ thế gây ra một vụ thảm án giết người chứ? Ngoại trừ xung đột ngẫu nhiên xảy ra thì Triệu Tử Mai không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Nhưng theo người dân ở gần hiện trường vụ án nói thì tối qua bọn họ không hề nghe thấy tiếng cãi cọ.

Chỗ kia cũng không hẻo lánh, người ở gần đó cũng không ít, nhưng chẳng có ai phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

Thế này quá kỳ quái, bởi vì theo những lời khai thì án này nhìn thế nào cũng như một vụ giết người có chủ đích, nhưng kẻ giết người lại không hề có bất kỳ động cơ phạm tội nào.

Trừ phi.....

Bảo Điền lập tức vỗ trán và vội chạy đuổi theo Triệu Tử Mai sau đó dán tai bên tai hắn nói nhỏ, "Công tử, hung thủ giết người phải chẳng không

phải Trịnh Hồ Minh?”

Triệu Tử Mai hơi dừng bước sau đó ngưng thần nhìn cái đèn lồng đang lung lay phía trước.

Hắn dừng trong chốc lát mới từ từ nói, “Ta cũng nghĩ tới điểm này nhưng người trong kinh thành có thể sử dụng tay âm chỉ có mình Trịnh Hồ Minh.

Hơn nữa túi tiền kia cũng là Trịnh phu nhân thêu cho hắn, máu chốt nhất chính là hiện tại hắn vẫn còn mất tích, đây không phải chạy trốn thì là gì?”

Gã sai vặt đang cầm đèn lồng bỗng nhiên dừng lại và hành lễ với người trước mặt sau đó lùi sang một bên.

Trên con đường mòn có một người đang đứng, vóc dáng tương tự với Triệu Tử Mai nhưng râu dài, trán rộng mũi cao, biểu tình đạm nhiên.

Nếu người khác không nói thì sẽ không có ai liên hệ người này với vị Thủ Phủ Đại Nhân Triệu Văn An quyền thế ngấp trời.

Thoạt nhìn ông ta càng giống một văn nhân mặc khách vô dục vô cầu hơn.

Nhưng người biết ông ta đều hiểu đây là vì ông ta đã giấu mọi thứ sâu bên trong, dù là cơ trí sắc bén hay lối đời luồn cúi, dù là bộ dạng hình mẫu hoặc bộ dạng bo bo giữ mình cũng thế.

Ông ta giấu chúng thật sự sâu, chỉ có lúc có ích mới lấy ra, lúc không cần tới thì chúng chỉ là thứ trang trí trên người, không khác gì cái áo dài xanh ngọc ông ta đang mặc.

Không ai hiểu được người này, đến con trai ruột của ông ta cũng không.

Giống như không phải ai cũng thích ông ta nhưng lại không thể không kính nể người này vậy.

“Sao trẻ thế này cha còn chưa nghỉ ngơi sao?” Triệu Tử Mai hành lễ với Triệu Văn An, trong lòng hơi lo sợ.

Hắn về kinh thành đã vài ngày nhưng hai cha con vẫn chưa có thời gian ngồi xuống nói chuyện tử tế.

“Vừa rồi ta nghe người nói Trịnh Hồ Minh mất tích, có phải có liên quan

tới vụ án ở Yên Vọng Lâu hay không?" Triệu Văn An nhàn nhạt hỏi một câu.

"Phải, hiện tại Trịnh Hà Minh là nghi phạm lớn nhất trong vụ án này." Triệu Văn An quan tâm tới Trịnh Hà Minh cũng là việc bình thường.

Trịnh Hà Minh là môn sinh đặc ý của ông ta, ngày lễ ngày tết tên kia luôn tới nhà thăm hỏi.

(Ebooktruyen.net) Không chỉ thế, ngoài chuyện triều chính hẳn còn quan tâm cả những việc liên quan tới cuộc sống của Triệu Văn An mà người làm con trai như Triệu Tử Mai cũng không nghĩ tới, quả thực một lòng trung trinh.

Nhưng Triệu Tử Mai không ngờ lúc nghe hẳn trả lời xong cha hẳn lại chẳng nói thêm gì mà chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái sau đó chấp tay lướt qua hẳn đi tới sân bên cạnh.

"Cha," Triệu Tử Mai gọi với theo, vốn hẳn muốn hỏi ông ta có tin Trịnh Hà Minh là hung thủ hay không nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của cha mình thì hẳn bỗng nhiên ý thức được vấn đề này không ổn.

Hắn vội vàng đổi sang đề tài khác mà hỏi, "Cha, nhi tử nhớ rõ lúc ngài còn trẻ đi giao du tới nơi khác từng viết một quyển du ký.

Cuốn sách này khi còn nhỏ con đã đọc qua, không biết hiện tại nó đang ở đâu?"

Triệu Văn An hơi nhíu lông mày hoa râm hỏi, "Du ký? Người tìm nó làm gì?"

"Không có gì quan trọng, chẳng qua khi con ở Châu Âu từng tới một Thần Điện có vài phần tương tự với mấy tòa cung điện vẽ trong đó nên con muốn lấy ra xem một chút." Đây là lý do hẳn đã sớm nghĩ tới nên lúc nói cũng không bị lấp bắp.

Triệu Văn An ngẩng đầu lên nhìn mảnh trăng non cong như câu liêm trên bầu trời và rơi vào ký ức tuổi trẻ, "Lúc ấy ta không tới nơi xa như Châu Âu nên dù có giống nhau thì chắc chắn cũng không phải Thần Điện mà người đã gặp."

"Lúc ấy ngài đi đâu vậy?"

Triệu Tử Mai vốn không định hỏi trực tiếp ông ta, bởi vì hỏi nhiều sẽ càng khiến ông ta nghi ngờ.

Hắn tin tưởng Hồ thái y đã hỏi bảm toàn bộ mọi chuyện về Tang cho ông ta nghe không sót một chữ nên hắn cố gắng tránh nhắc tới bất kỳ thứ gì có liên quan đến Tang trước mặt cha mình.

Nhưng nếu Triệu Văn An chủ động nói ra thì hắn thuận nước đẩy thuyền hỏi cũng sẽ không bị hoài nghi.

"Năm đó ta theo sứ đoàn ra biển, đi dọc đường biển từ Ôn Châu, qua bảy nơi khác nhau gồm Chiêm Thành, Chân Lạp, An Nam, Bán Lộ thôn, Phật thôn, qua sông Đạm Dương đến bên bờ Chân Lạp thì thả neo." Trên mặt Triệu Văn An lộ ra nhẹ nhàng hiếm thấy.

Mấy ngày nay vốn dĩ ông ta luôn chau mày giống như có rất nhiều tâm sự nhưng hiện tại nghĩ tới chuyện cũ thế là ông ta tạm thời thoát khỏi những rối rắm trên triều chính.

"Sau khi lên bờ chúng ta đi chừng 20 dặm thì thấy một tòa thành trì.

Thành này khác với chỗ chúng ta, tổng cộng nó có năm cổng, phía đông có 2 cổng, mỗi hướng còn lại một cổng.

Ngoài thành có một con sông đào rộng lớn bảo vệ thành, lớn hơn Kim Thủy Hà nhiều.

Trên mặt sông có những cây cầu lớn, hai bên bờ có tượng thần bằng đá, tổng cộng 54 cái.

Những bức tượng này đều có mặt mày hung tợn, thân thể to lớn như tướng quân canh giữ.

Lan can cầu được xây bằng đá, có hình rắn chín đầu, các vị thần kia vươn tay túm lấy con rắn giống như phòng ngừa rắn chín đầu trộm chuồn mát.

Cửa thành có khắc Phật với năm cái đầu, tất cả các mặt đều nghiêng về phía Tây, chỉ có cái đầu ở giữa có trang sức hoa văn bằng vàng.

Hai bên có hai bức tượng đá khác, rất cao và uy nghiêm."

"Tường thành được xây từ những khối gạch lớn, cao hai trượng, khe hở

giữa các cục đá rất nhỏ, từng khối xếp chồng lên nhau vừa khít, không hề có chỗ dại.

Bốn phía thành trì có các tòa tháp cao bằng đá, ở giữa có một tòa tháp bằng vàng, đi theo tháp này lên phía bắc thêm một dặm chính là cung điện hoàng thất.....”

“Cha có thấy nơi nào có ba ngọn tháp nối với nhau không?” Nếu là ngày thường Triệu Tử Mai tuyệt đối sẽ không đánh gãy lời của Triệu Văn An, đặc biệt lúc ông ta đang đắm chìm trong hồi ức nhưng lúc nghe thấy ông ta nhắc tới mấy ngọn tháp thế là hẳn không nhịn được hỏi.

Chương 272: 272: Giếng

Triệu Văn An thoát khỏi hồi ức và nhìn kỹ Triệu Tử Mai sau đó hỏi, "Người hỏi cái này làm gì?"

Triệu Tử Mai hiểu mình vừa nói lỡ thể là vội thu lại tò mò trên mặt và chỉ cúi đầu cười, "Lúc đi du học con có nghe người ta nói về một ít cảnh sắc đặc biệt của Chân Lạp nên cũng thuận miệng hỏi."

Triệu Văn An không hỏi nữa, lúc Triệu Tử Mai bắt đầu thấy bồn chồn không biết ông ta có tin mình hay không thì lại nghe ông ta chậm rãi nói, "Sách du ký ở phòng sách cũ, đã lâu ta không tới đó, nếu người cần thì phải người đi tìm xem."

Nói xong câu đó ông ta đi về phía nội viện để lại Triệu Tử Mai vẫn kinh hồn đứng ở đó, trong lòng phỏng đoán hàm nghĩa trong câu ông ta nói.

"Công tử, ngài bận rộn cả ngày rồi, hay đi nghỉ ngơi trước đi, để thuộc hạ giúp ngài đi tìm du ký của lão gia." Bảo Điền thấy Triệu Văn An đã đi thật lâu mà Triệu Tử Mai còn đứng sờ đứng tại chỗ thể là vội đuổi tay lắc lắc trước mặt hắn, "Công tử, ngài nghĩ cái gì đó? Đại nhân đã đi rồi."

Triệu Tử Mai như vừa tỉnh mộng mà nhẹ nhàng thở ra một hơi sau đó lắc đầu nói, "Người chưa từng thấy cuốn du ký kia thì sợ là không tìm được đâu."

Hơn nữa thứ này quan trọng, nó vẫn treo trong lòng ta mãi nên ta phải tự đi mới yên tâm."

Phòng sách cũ quả thực không làm thất vọng một chữ "cũ" này.

Nó ở góc Tây Bắc của Triệu trạch, quanh năm không được tu sửa, bên trong chất đầy sách vở cũ nát, quả thực như một ngôi mộ sách.

Bảo Điền vừa vào đã liên tục hít xì vài cái.

Hắn trời sinh có cái mũi mẫn cảm, cực kỳ không chịu nổi tro bụi thể nên Triệu Tử Mai bảo hắn ra ngoài canh, còn mình thì quỳ gối trong đồng

sách cũ tìm quyển du ký kia.

Hắn nhớ rõ đó là một cuốn sách không lớn, bìa ngoài màu xanh bình thường, nhưng nhìn khắp phòng mới thấy sách ở đây đều có bìa màu xanh.

Tuy không tới nỗi như mò kim đáy bể nhưng chắc hẳn cũng sẽ mất nhiều công sức mới tìm được.

Hắn ngáp một cái, qua một ngày bốn ba bận rộn tuy tinh thần hẳn còn cố chống đỡ nhưng thân thể quả thực mệt mỏi.

Thể lực khô kiệt sẽ không lừa người, hẳn cảm thấy mí mắt mình càng ngày càng không chịu nghe lời mà liều mạng rũ xuống.

Vì thế, hẳn không thể không néo đùi mình một cái sau đó vừa tìm sách vừa luôn miệng lầm bầm, "Đợi tìm được du ký ta nhất định phải bắt người khạo ta mấy bận, để người đưa ta đi ăn khắp các tiệm ăn nổi tiếng ở kinh thành."

Nói tới đây hẳn không nhịn được bật cười, "Chớ nói nó căn bản không có tiền, dù nó có tiền thì làm gì có chuyện nó chịu nghe lời người.

Kết quả còn không phải người ngoan ngoãn đào bạc ra trả ư?"

Nhưng.....

Lòng Triệu Tử Mai trầm xuống: Nhưng đến lúc ấy chỉ sợ Tang cũng không còn nữa.

Nó có du ký này thì đương nhiên sẽ trả thân thể lại cho Mục Tiểu Ngạo, đây là ước định giữa hắn và nó.

Huống chi, hiện tại nó đã được cây bút của Giang Tân chữa trị hơn nửa, dù thoát khỏi thân thể cũng có thể tự sinh tồn, sẽ không hồn phi phách tán nữa.

Nhưng người kia, cái "người" dung hợp hai linh hồn đó với nhau từ đây cũng sẽ hoàn toàn biến mất phải không?

Triệu Tử Mai cười khở một tiếng: Làm gì có người như thế? Nó chẳng qua là trắng trong nước, là ảo ảnh mơ hồ, như bọt biển sẽ vỡ bất kỳ lúc nào.

Nghĩ tới đây hẳn không nhịn được âm thầm thương tâm.

Ài biết đúng vào lúc này bên tai hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng nhỏ: Sàn sạt..... Sàn sạt..... Giống trang sách đang lẫn lộn cọ vào nhau.

Triệu Tử Mai đột nhiên đứng thẳng người: Cửa sổ đóng kín nên không có gió thổi vào vậy vì sao trang sách lại tự lật nhỉ? Là quyển sách nào? Hắn nín thở quay đầu cẩn thận tìm kiếm trong đống sách chất phía sau mãi tới khi thấy thấy được bóng dáng in trên mặt tường.

Nó có màu xám đậm, giống một con bướm đang vỗ cánh. Hắn nhào tới lôi cuốn sách nhỏ bị nhét tận dưới cùng đống sách ra.

Là nó đang động, nói đúng hơn thì cái bóng của nó đang động để gọi hắn tới cởi bỏ bí mật trong trang sách.

Triệu Tử Mai cầm cuốn du ký soi dưới ánh nến, tay phủi sạch tầng bụi dày trên bìa sách sau đó cẩn thận nhìn thật lâu.

Cuối cùng trên mặt hắn lộ ra một nụ cười vui mừng hơn hờ: Không sai, là nó, hắn nhớ rõ bốn chữ dày nặng trên bìa sách —— “Chân Lạp du ký”, đúng là bút tích của Triệu Văn An.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Hắn kiềm nén kích động trong lòng sau đó duỗi tay định mở sách ra nhưng đúng lúc ấy Bảo Điền lại hất xì một cái ở bên ngoài khiến hắn bị hù nhảy dựng.

Tên kia nói, “Công tử, thuộc hạ đi giải quyết nỗi buồn một chút.” Còn chưa dứt lời thì người đã đi ra cửa, Triệu Tử Mai thấy thế thì lắc lắc đầu, lại muốn lật bìa sách nhưng ngón tay vừa chạm tới cuốn du ký thì ánh nến bên cạnh hắn bỗng lắc lư hai cái rồi tắt, chỉ để lại một làn khói nhẹ mù mịt bay lên rồi tan đi.

Chưa kịp nghĩ cẩn thận vì sao nến đột nhiên tắt thì bên ngoài viện bỗng vang lên một tiếng “răng rắc” nhỏ.

Triệu Tử Mai quay đầu nhìn thấy một người đứng ngoài cửa sổ, cách cánh cửa hắn không thấy rõ bộ dạng kẻ đó nhưng vẫn mơ hồ nhận ra người này rất quen mắt.

“Ai?”

Hắn hỏi một tiếng nhưng người ngoài cửa sổ không đáp lại mà chỉ nâng

một tay lên dùng ngón tay chọc một lỗ trên giấy dán cửa hơi mỏng.
Một con mắt đen lúng liếng dán lên cái lỗ nhỏ kia, người nọ nhìn vào trong,
ánh mắt như sương lạnh.
Triệu Tử Mai lập tức rùng mình: Toàn thân người kia hiện tại gần như dán
trên cửa sổ, giấy dán in hình hấn với cái mũ dạ có cọng lông chim trên đỉnh.

Đôi mắt hấn đen tới độ lòng người ta cũng hoảng hốt theo.
"Trịnh Hà Minh."

Sau khi hét lên ba chữ này hấn hấn lập tức rút trường kiếm ở bên cạnh
sau đó bật người nhào về phía cửa.

Trong một khắc mở cửa hấn người được hơi lạnh của đêm, cùng với nó là còn
có một mùi khác rất phổ biến nhưng Triệu Tử Mai lại không nhớ nổi nó là
mùi gì vì lúc này hấn đang quá kinh hoàng.

Bởi vì Trịnh Hà Minh vốn đang đứng trước cửa sổ nay đã không thấy đâu.

Hấn thấy một bóng người lóe qua đầu tường và nhảy ra ngoài viện.
Triệu Tử Mai không dám chậm trễ mà phi thân nhảy tới cửa viện lập tức
nhìn về phía bên phải và thấy một góc áo biến mất trong đêm đen.

Kẻ kia chạy về phía nam.
"Đứng lại." Hấn quát một tiếng và đuổi theo Trịnh Hà Minh, bước chân
chạy cực nhanh, đại não vì khẩn trương mà trống rỗng, căn bản không thể
tự hỏi tên kia tới đây làm gì.

Mãi tới khi xuyên qua một cánh cửa tròn, dẫm lên đá xanh mọc đầy cỏ dại
hấn mới lập tức dừng chân thở "hồng hộc" và không dám bước về phía trước
một bước nào nữa.

Cách đó không xa ở phía trước là một cái giếng đã khô cạn, bị rêu phủ
xanh đen.

Bên ngoài nó có hình tròn, bên trong hình vuông, trên thân có khắc hoa
văn tinh xảo nhưng đã bị rêu phong phủ kín.

Miệng giếng đen nhánh như một cái mồm vĩnh viễn há to không khép lại,
bên trong cát giấu một bí mật chỉ có hấn và nàng ta biết.

Giếng cổ kia đang gọi hấn.

Nó đã chờ rất lâu, hiện tại một cuộc hôn nhân cũng chui đầu vào lưới.

Chương 273: 273: Đồng Hồ

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy trong đầu "Ông" một tiếng giống như muốn nổ tung.

Từng tiếng rầm vang liên tiếp, hắn không biết tình cảnh trước mắt đến tột cùng là chân thật hay là cảnh trong mơ của hắn vì hắn đã từng đi tới nơi này rất nhiều lần trong mộng.

Cái giếng này và người đứng bên cạnh giếng..... Hắn nhón chân lặng lẽ đi về phía nàng ta sau đó duỗi tay đẩy mạnh một cái sau lưng nàng kia. Bên tai giống như có tiếng nước bắn lên, hắn biết nàng ta đang chìm xuống, đến giây giụa cũng không có.

Hắn run rẩy cúi người nhìn xuống lại thấy thân thể nàng ta quay cuồng trong nước và ngửa về phía này.

Mặt nàng ta ngược lên, đôi mắt mở to tràn đầy tử khí nhìn chằm chằm hắn giống như muốn đâm thủng hắn vậy.
"Người giết người, giết chị gái ruột của mình."

Nàng có chung dòng máu với người nhưng người lại tự tay giết nàng.

Người giết đứa con gái ông ta yêu nhất vậy ông ta sẽ có phản ứng gì? Vốn dĩ ông ta đã coi thường người, hiện tại sợ là ông ta sẽ hận người, và chán ghét người đến tận cùng." Những lời này không ngừng lặp lại trong đầu hắn.

Một bông tuyết bay xuống trước mặt hắn, ngay sau đó tuyết rơi liên miên, giống hoa lau lại giống cánh bướm nhào lên mặt, thấm vào da hắn lạnh lẽo.
"Công tử, sao một mình ngài lại đứng giữa trời tuyết thế? Ngài tới thưởng tuyết sao?" Giọng Bảo Điền vang lên từ phía sau, "Nhưng trận tuyết này đúng là kỳ quái, nói đến là đến, mệnh mông cuồn cuộn."

Công tử, ngài sắp thành người tuyết rồi đó, mau cùng thuộc hạ về đi thôi không có lại cảm lạnh.”

Bảo Điền nói xong lập tức túm lấy tay Triệu Tử Mai lại phát hiện hai mắt hắn nhìn thẳng phía trước.

Hắn đang nhìn chằm chằm giếng nước giống như trứng gà.

Bảo Điền hoảng hốt vẫy vẫy tay trước mặt hắn và hỏi: “Công tử, ngài làm sao vậy? Cái giếng cũ này hoang phế lâu lắm rồi, có gì đẹp đâu?” Bàn tay Bảo Điền túm Triệu Tử Mai trở lại nhân gian.

Hắn ngẩn ra, rút cuộc cũng thu lại ánh mắt từ giếng nước kia sau đó ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía nói, “Trịnh Hề Minh tới.” “Trịnh Hề Minh? Hắn..... Hắn ở đâu?” Bảo Điền bày ra tu thế bảo vệ Triệu Tử Mai phía sau, đôi mắt cảnh giác nhìn cả cái sân bị bông tuyết lấp kín: Chỗ này tên là Thính Tuyết Đường, cũng gọi là tiểu thư lầu.

Đây là nơi nữ quyến của Triệu gia ở, nhưng hai vị phu nhân đều lần lượt đi, vì thế chỗ này thành nơi ở của tiểu thư.

Thính Tuyết Lâu chính là một tòa lầu bằng gỗ có hành lang gấp khúc, ở giữa sân có một cái giếng trời để ánh nắng có thể chiếu vào.

Đây là ý âm dương hòa hợp.

Trong giếng trời có một cái giếng, nghe nói là có từ tiền triều.

Trước kia khi đại tiểu thư còn ở, trong giếng nuôi ít cá chép và nàng ta thường ngồi bên cạnh giếng trêu đùa mấy con cá.

Căn phòng ngoài cùng phía đông là nơi ở của đại tiểu thư, Bảo Điền đương nhiên chưa từng vào đó nhưng nghe người ta nói bên trong ngoài giường, bàn ghế gia cụ còn có các món đồ quý hiếm cùng đồ cổ từ đông sang tây.

Tất cả đều do lão gia thu thập từ các nơi về cho tiểu thư chơi.

Nghe nói bên trong còn có một cái đồng hồ của Tây Dương bằng vàng, cứ tới giờ nó sẽ ca hát cực kỳ dễ nghe, hát còn hay hơn cô nương của Túy

Tiên Lâu.

Ngoài ra còn có một gian phòng đọc sách, bên trong kê vài giá sách mấy tầng, cả phòng đều là sách của đại tiểu thư.

Bọn hạ nhân đều nói lão gia không phải đang nuôi con gái mà nuôi công chúa, đến cả con trai cũng không nhận được đãi ngộ như thế.

Từ nhỏ nàng ta đã được học chữ, đọc sách với tiên sinh, bọn họ đoán chẳng lẽ ông ta định để nàng ta thừa kế gia nghiệp của họ Triệu chắc? Chẳng qua bọn họ cũng chỉ dám nói sau lưng bởi vì sau đó công tử được sinh ra.

Trong một thời gian dài hẳn trở thành tiêu điểm của toàn bộ Triệu phủ, tất cả mọi người đều cho rằng thiếu gia ra đời thì lão gia sẽ chuyển những yêu thương dành cho tiểu thư sang cho hẳn.

Dù sao ông ta cũng chỉ có mỗi một đứa con trai.
Nhưng sau đó đám hạ nhân mới phát hiện mình đoán sai rồi.

Lúc đầu Triệu Văn An quả thực vui vẻ, trong nhà thêm người thì vui vẻ cũng là bình thường.

Nhưng sau đó không biết sao đại tiểu thư lại náo loạn vài lần, trong phủ bị nàng ta nháo đến loạn xạ.

Thậm chí nàng ta còn mấy ngày không ăn không uống, ai khuyên cũng không nghe, đến cuối cùng còn bất tỉnh nhân sự.

Qua chuyện này, liên tiếp mấy tháng lão gia không qua xem thiếu gia, ngược lại cả ngày cùng đại tiểu thư dùng bữa, đọc sách, luôn ngoan ngoãn phục tùng, săn sóc tỉ mỉ cho nàng ta.

Bọn hạ nhân có lẽ là quần thể dễ gió chiều nào theo chiều ấy nhất trên thế gian này.

Vì thế từ đó về sau đại tiểu thư vẫn là trung tâm của Triệu phủ, là người mà đám hạ nhân luôn phải nịnh bợ lấy lòng.

Ngược lại vị thiếu gia sinh ra đã ngậm thìa vàng kia lại trở thành kẻ bị

vắng vẻ.

Những việc này Bảo Điền đương nhiên là nghe người khác nói, nhưng sau đó hẳn thường thấy Triệu Tử Mai buồn bực không vui vì lão gia bất công thế là hẳn cũng hiểu chuyện này chắc là thật rồi.

Nhưng hẳn không biết, tại Thính Tuyết Đường này Triệu Tử Mai đã tự tay đẩy đại tiểu thư vào trong giếng.

Hắn lấy dũng khí bất kể hậu quả để tự mình đào một cái bẫy.

Đó là lần duy nhất trong đời và từ đây hẳn bị cầm tù trong cái bẫy ấy, vĩnh viễn chẳng thể chạy ra ngoài.

Ánh mắt Bảo Điền lướt qua từng căn phòng gỗ.

Nơi này hoang phế đã lâu, từ khi đại tiểu thư mất tích thì lão gia cũng không tới đây nữa để tránh thấy cảnh nhớ người.

Ông ta còn cho người khóa chỗ này lại, cả phủ trên dưới không ai được tiến vào, cũng không được nhắc tới tên đại tiểu thư trước mặt ông ta.

(Ebooktruyen.net) Nhưng hôm nay Bảo Điền nhìn phía sau và thấy cái cửa kia không chỉ bị mở mà khóa còn rơi xuống đất, giấy niêm phong cũng bay lung tung.

Xem ra công tử không nói sai, Trịnh Hề Minh quả thực đã tới Triệu phủ nhưng hẳn đi đâu rồi? Mọi căn phòng trên lầu đều đóng kín, hẳn nhất định không thể nhảy vào phòng trốn.

Vậy xem ra tên kia đã rời khỏi đây rồi.

Bảo Điền đang tự nghĩ thì bỗng người bên cạnh lại động đậy.

Triệu Tử Mai đã xông ra ngoài, đi tới cạnh lầu gỗ sau đó theo cầu thang chạy lên trên.

Tòa nhà đã lâu không được tu sửa nên ván gỗ bị dẫm vang lên tiếng "kéo kẹt" kèm theo một đồng bụi.

"Công tử, lão gia không cho người nào đi lên đâu." Bảo Điền gấp đến độ vội đuổi theo phía sau hẳn.

Không biết Triệu Tử Mai định làm gì, nhưng Bảo Điền biết việc này mà để lão gia biết thì sẽ lại có một hồi trách mắng.

Triệu Tử Mai lại như không hề nghe thấy hấn nói bởi vì vừa rồi hấn nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức, thanh thúy, linh hoạt kỳ ảo, không khác gì trước đây.

Nàng ta ở đây..... Ngày đó sau núi ở Vô Cùng Các hấn đã thấy nàng ta.

Tuy cách khá xa nhưng hấn biết đó là chị mình.

Nàng ta vẫn mặc bộ quần áo thêu ngọc lan, trên đầu là trâm hoa.

Nàng ta không thay đổi, nhiều năm đã qua nhưng nàng ta vẫn thế, không khác gì bộ dạng khi hấn đẩy mạnh nàng ta xuống giếng.

Triệu Tử Mai giờ một chân đá văng cửa và đi vào căn phòng tràn đầy tro bụi kia sau đó lập tức bước tới ngăn tủ đẩy cái đồng hồ xuống đất.

Lúc này nó không hề động đậy nữa.

Chương 274: 274: Mất Đi

Đó là lần đầu tiên Bảo Điền nhìn thấy cái đồng hồ tây dương trong truyền thuyết kia.

Hắn trơ mắt nhìn nó rơi trên mặt đất tan thành từng mảnh nhỏ lấp lánh ánh vàng rực.

Đến nữ hài chần dề luôn cất tiếng hát cũng bị rơi đến chia năm xẻ bảy, đầu lặn vào trong góc.

Nhưng giờ khắc này Bảo Điền đã không sợ Triệu Văn An phát hiện ra việc này và tạo ra một cơn gió lốc nữa, ngược lại toàn bộ sự chú ý của hắn đều chuyển lên một người khác —— Triệu Tử Mai.

Hắn chưa bao giờ thấy bộ dáng công tử thế này, hoảng loạn, yếu ớt, sợ hãi..... Hắn đứng tại chỗ, không nhìn được run rẩy giống như sẽ ngắt xỉu ngay.

Nhưng ngay khi Bảo Điền hoảng đến độ muốn gọi Hồ thái y thì Triệu Tử Mai bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, môi run run vài cái và nói ra một câu, "Nếu

cha ta hỏi thì nói Trịnh Hề Minh chạy tới trốn ở đây, trong lúc ta và hắn đánh nhau đã không cẩn thận đánh vỡ cái đồng hồ này."

"Vâng, ngài bảo thuộc hạ nói gì thì thuộc hạ sẽ nói thế," Bảo Điền sắp khóc tới nơi rồi, "Nhưng công tử, ngài làm sao thế? Ngài đừng làm thuộc hạ sợ."

"Ta không sao," sau khi nhẹ giọng nói ra ba chữ này Triệu Tử Mai lập tức xoay người đi ra ngoài.

Bông tuyết ập vào mặt khiến hắn đông lạnh đến giạt mình, bước chân cũng chậm lại, "Bảo Điền, đêm đó ở Vô Cùng Các người cũng nhìn thấy nàng, vậy người cảm thấy nàng..... là ai?"

"Thuộc hạ không biết," đây là lần đầu tiên Triệu Tử Mai thảo luận vấn đề này với hấn nên Bảo Điền sững sốt mất một lúc.

Có điều hấn vẫn nhanh chóng nói ra lời trong lòng, "Nhưng nàng ta nhất định không phải đại tiểu thư, nói không chừng nàng ta là yêu quái biến thành bộ dạng kia để mê hoặc chúng ta."

"Người thật sự nghĩ thế sao?"

"Vì sao thuộc hạ phải gạt công tử?"

Thần sắc trên mặt Triệu Tử Mai thoáng nhẹ nhàng hơn.

Sau một lúc lâu hấn quay đầu nhìn về phía Bảo Điền và nói: "Chúng ta quay về phòng sách cũ thôi, ta tìm được du ký kia rồi."

Du ký không ở trong thư phòng, trên bàn là một cuốn 《thơ Đỗ》, cũng là một quyển sách nhỏ có bìa màu lam rách tung tóe.

Triệu Tử Mai và Bảo Điền lật tung cả phòng vài lần nhưng vẫn không phát hiện ra cuốn du ký kia.

Đến cuối cùng Bảo Điền cũng bắt đầu hoài nghi Triệu Tử Mai nhìn làm cuốn 《thơ Đỗ》 này trở thành du ký.

Nhưng ngay khi hai người sút đầu mê trán tìm kiếm thì bên ngoài cửa thư phòng bỗng truyền tới tiếng bước chân.

Bảo Điền còn đang sờ đầu lảm bảm không biết nửa đêm rồi mà kẻ nào còn tới đây thì Triệu Tử Mai đã đứng lên cung kính đối diện với cửa.

(Hãy đọc thử truyện Lạc Môn Ca của trang Rừng Hồ Phách) Hấn biết người ngoài cửa là ai, chuyện xảy ra trong phủ không thể nào qua được mắt của Triệu Văn An.

Huống chi chuyện vừa xảy lại lớn như thế.

Chẳng qua hấn không ngờ hiện tại đã hơn nửa đêm, trời còn đang đổ tuyết mà Triệu Văn An vẫn không màng mọi thứ chạy tới đây hưng sư vấn tội.

Quả nhiên sau khi cửa mở ra thì bóng dáng Triệu Văn An đã xuất hiện.

Ông ta đội tuyết mà tới, thậm chí không kịp đội mũ, tuy có người cầm ô che cho nhưng đầu tóc và râu của ông ta vẫn bị tuyết nhuộm hoa râm khiến khuôn mặt vốn đã nghiêm túc của ông ta càng thêm lạnh lẽo.

"Trịnh Hề Minh tới, hẳn đến Thính Tuyết Đường, con đuổi theo đánh nhau với hắn nên vô ý đụng phải cái đồng hồ." Triệu Tử Mai nói ra lý do đã chuẩn bị từ trước.

"Trịnh Hề Minh..... đến đây ư?" Lúc hỏi những lời này thần sắc Triệu Văn An không hề thay đổi nhưng Triệu Tử Mai lại cảm nhận được suy nghĩ của ông ta đã khác.

"Đúng vậy." Triệu Tử Mai thả lỏng, hẳn biết mình đã thoát được trận mắng này rồi.

"Bằng công phu của người cũng có thể đối phó được với hắn ư?" Triệu Văn An lại hỏi một câu.

"Lão gia, là tiểu nhân nghe thấy động tĩnh chạy tới thế là Trịnh Hề Minh lập tức tẩu thoát chứ không chả biết hắn sẽ làm gì công tử." Bảo Điền vội vàng bổ sung.

"Có bị thương không?" Mãi tới giờ ông ta mới nghĩ tới vừa rồi Triệu Tử Mai đã gặp một tên hung thủ võ công trác tuyệt vì thế giọng cũng không nhin được mềm hơn, đồng thời ông ta quay đầu lại nhìn con trai mình.

"Mục đích của hắn tới hình như không phải để tổn thương ai." Triệu Tử Mai thấy ánh mắt ông ta thì vội cúi thấp đầu xuống và đáp.

"Thế hắn tới làm gì? Hắn biết Thuận Thiên Phủ đang tìm hắn thì vì sao còn chui đầu vào lưới?"

"Cái này con cũng chưa suy nghĩ cẩn thận."

Triệu Văn An ngưng thần suy tư một lát rồi cuộc cũng gật gật đầu nói với gã sai vặt đi theo "Trở về phòng thôi".

Nói xong ông ta đi ra ngoài, tới cửa ông ta lại quay đầu nhìn nhặt đảo qua Triệu Tử Mai và nói, "Về sau gặp chuyện quá sức thì đừng có cậy mạnh."

"Lão gia yên tâm, tiểu nhân sẽ bảo vệ công tử thật tốt, tuyệt đối không để ngài ấy gặp nguy hiểm." Bảo Điền vui vẻ nhìn Triệu Văn An rời đi sau đó mới cười nói với Triệu Tử Mai, "Công tử, ngày thường ngài luôn nói lão gia không quan tâm tới ngài nhưng theo thuộc hạ thấy thì lão gia chỉ không biết cách thể hiện thôi chứ vẫn đau lòng công tử lắm."

"Ông ta nói thế chỉ vì không tin tưởng ta thôi." Sắc mặt Triệu Tử Mai hoàn toàn khác Bảo Điền, hẳn nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài và nhẹ

nhàng mím môi nói, "Bảo Điền, chúng ta tới Thuận Thiên Phủ thôi."
Bảo Điền kính hãi, "Bây giờ ư? Công tử, ngài mệt nhọc đã lâu như thế thì phải nghỉ ngơi một lát chứ."
"Ta không chờ được, án này ta nhất định phải phá, để ông ấy thấy." Triệu Tử Mai nhìn theo hướng Triệu Văn An vừa rời đi, dấu chân của ông ta đã bị tuyết lớn phủ lên.

Lúc sau hắn đi ra ngoài, tự mình để lại dấu chân trên tuyết trắng.

Gió tuyết thổi mạnh, xe ngựa dừng ở cửa của Thuận Thiên Phủ, thùng xe bị gió thổi lắc lư giống một mảnh lá tàn úa.

Tang nhảy từ trên xe ngựa xuống ngẩng đầu nhìn biển tên nạm vàng thật lớn ở trên cửa phủ nha, mũi hừ một cái, "Triệu Thông Phán, ta theo người trở lại kinh thành là để người giúp ta tìm du ký thế mà giờ du ký không thấy, người thì đêm hôm khuya khoắt kéo ta đến đây để ta giúp người ấy hả?"

Triệu Tử Mai cúi người xuống xe rồi thở dài nói, "Cuốn du ký kia bị mất là chuyện rất kỳ quặc nhưng theo ta suy đoán thì hẳn là nó đã bị Trịnh Hề Minh lấy đi.

Tuy ta không biết vì sao hắn lại muốn lấy cuốn du ký đó nhưng trong phủ ngoài hắn thì chẳng có người nào khác khả nghi."

Tang nhíu mày hỏi, "Hắn trộm thứ kia làm cái gì?"

Nó vừa dứt lời đã thấy cánh cửa đen nhánh của Thuận Thiên Phủ được đẩy ra.

Một người mang bộ dạng nha dịch vượt qua ngạch cửa đi xuống bậc thang hành lễ cung kính với Triệu Tử Mai, gương mặt tươi cười hỏi, "Thông Phán đại nhân, sao trở thế này ngài còn tới đây?"

Bảo Điền đi lên tiếp lời, "Thời buổi rối loạn còn phân biệt sớm tối gì nữa, đại nhân tới phủ nha đương nhiên là để làm việc."

Nha dịch kia vội vàng gạt đầu, "Đương nhiên, nhưng vị này là ai, ta thấy lạ mắt quá." Hắn nhìn Tang lúc này mặc cả bộ nam trang và đánh giá nó từ đầu tới chân.

"Hắn là....." Bảo Điền ậm ừ một tiếng, nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Triệu Tử Mai thấy vậy thì tiến lên một bước và cúi đầu nói với nha dịch

kia, "Vi này là bạn cũ của ta.

Hấn giới nhìn lên, có thể hỗ trợ nhiều cho việc điều tra án nên lần này ta mới đặc biệt mời hẳn tới hỗ trợ."

Chương 275: 275: Hồn Về

Nha dịch do dự một lúc lâu mới nói, "Nhưng người ngoài muốn vào cửa Thuận Thiên Phủ phải được Phủ Doãn đại nhân phê chuẩn, quy củ này đại nhân ngài hẳn cũng hiểu."

Bảo Điền dựng thẳng lông mày mắng, "Cái tên gốc nhà ngươi sao không hiểu chút linh hoạt nhỉ, hiện tại là giờ nào, Phủ Doãn đại nhân đã sớm ngủ rồi chẳng lẽ ngươi muốn đi quấy nhiễu đại nhân vì việc con này à? Hơn nữa đại nhân đã giao cho Triệu Thông Phán toàn quyền xử lý vụ án này, các ngươi cũng đều biết, hiện tại chỉ mang một người hỗ trợ vào mà còn bị người chặn cửa thì về sau chúng ta phá án kiểu gì?"

Nha dịch kia thấy lời Bảo Điền có chứa bất mãn thì trong lòng luống cuống.

Hắn thấy Triệu Tử Mai luôn luôn ôn hòa lúc này cũng không nói một lời mà chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm mặt giày thì càng rối loạn.

Hắn nhất thời ném hết cái gì mà quy củ ra sau đầu và lập tức lùi ra sau vung tay lên mời, "Là thuộc hạ chuyện bé xé ra to, đại nhân, ngài mau vào đi thôi, tuyết này đúng là lớn, đừng để bị cảm lạnh mới tốt."

Ở trong phòng cũng không ấm áp hơn bên ngoài là mấy bởi vì nơi này xử lý vụ án, có giữ thi thể nên không thể đốt than.

Hơn nữa đồng xác chết đắp vải trắng lại càng khiến độ ẩm trong phòng thấp hơn.

"Đốt nhen lên đi." Nương ánh trăng ngoài cửa Triệu Tử Mai dặn Bảo Điền một câu rồi liếc mắt nhìn mấy thi thể trùm vải trắng trong phòng sau đó bước qua ngạch cửa đi tới cái xác gần mình nhất.

Hắn ngồi xổm xuống xúc vải trắng lên: Thi thể Cung Ngọc Thành đã được khâu lại, chỉ đen trên miệng vết thương như từng con rết xấu xí xuyên

qua da thịt hần để lại những đầu chỉ lớn nhỏ không đồng đều.

Đáng vẻ hiện tại của hần còn đáng sợ hơn vẻ bầm thây lúc trước nhiều.

Hần ngửa mặt lên trên, dùng đôi mắt trông rộng "nhìn" nóc nhà như đang ngắm cái gì đó.

Triệu Tử Mai âm thầm rùng mình và không nhìn được nhìn về phía hần đang nhìn chằm chằm nhưng chỉ thấy xà nhà đổ đậm.

"Lạch cạch" một tiếng, cửa lớn bỗng nhiên bị một cơn gió lạnh thổi đóng sập lại, xà nhà loang lổ lại rơi vào bóng đêm.

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy trước mắt như bị một khối vải đen bao lại, chẳng thể nhìn ra cái gì.

Cùng lúc đó bên tai hần có gió thổi qua nhẹ nhàng, tới độ người ta khó mà phát hiện.

"Ồ.....Ồ....."

Tiếng gió quẩn quanh bên tai hần thật lâu không chịu rời đi, thậm chí Triệu Tử Mai có thể cảm nhận được tiếng rít của nó bén nhọn chọc vào tai hần đau đớn, làm đầu hần ong ong.

"Là người sao?"

Lúc nghe thấy mình vô thức thốt ra câu này thì Triệu Tử Mai bỗng nhiên cảm thấy lông tơ sau lưng "Bá" một tiếng đứng thẳng lên.

Một cơn lạnh lẽo từ giữa lưng bò theo kinh mạch truyền khắp toàn thân.

"Ồ.....Ồ....."

Nó còn chưa đi mà leo lên tai hần giống như muốn nói cái gì đó.

Là cái gì chứ? Chí chưa thành, hay thù chưa trả? Âu lo với cha mẹ hay..... lên án đối với hung thủ?

"Roẹt."

Mỗi lửa bắn ra mấy tia lửa khi Bảo Điền nhẹ nhàng thổi, sau đó ngọn lửa màu vàng sáng lên bỗng chốc đốt cháy bắc của ngọn nến trên bàn.

Cùng lúc đó cái thứ như tầng hơi nước dán lên người Triệu Tử Mai cũng lập tức biến mất giống như chưa bao giờ xuất hiện.

"Công tử, nên tới đây." Bảo Điền thật cẩn thận cầm ngọn nến đi tới chỗ

Triệu Tử Mai nhưng mới được nửa đường đã bị Tang đoạt mất.

Một tay nó cầm nển, chân bước nhanh tới bên cạnh xác của Cung Ngọc Thành và ngồi xổm xuống.

"Bị chết thảm như vậy," Tang nhìn đường chỉ vắn vẹo méo mó trên cổ Cung Ngọc Thành thì nhẹ tặc lưỡi một cái, "Là khổ đại cừu thâm gì cơ chứ?"

"Chính vì hung thủ và hấn không có mối thù hận thâm sâu nào nên ta mới cảm thấy kỳ quái," Triệu Tử Mai nhìn sườn mặt của Tang và ngạc nhiên vì sao nó lại không giận tím mặt khi nghe tin du ký bị hấn đánh mất.

"Thiên hạ luôn có một chút chuyện kỳ quái, đó là vì chúng ta vĩnh viễn không muốn nhìn rõ chẳng?"

Lời hấn có chứa thâm ý, nhưng Tang lại giống như không thèm để ý mà móc một cái hộp gỗ nhỏ nó mang theo bên người ra.

Dưới ánh mắt lóe lên của Triệu Tử Mai, nó nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta ở đây lâu thì tên nha dịch trong cửa sẽ gặp phiền toái, tốt nhất nên bắt đầu luôn đi."

Tang lo lắng thừa rồi, châm đồng lần này chỉ xoay quanh có nửa nén hương đã trở lại, chỉ trắng dính trên phần đuôi của nó phấp phới chiếu sáng cả căn phòng.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy cuối sợi chỉ có một cái bóng màu xám nửa trong suốt theo đuôi chỉ bay cao rồi thấp nhưng vẫn dính chặt không tách rời.

Nó giống một tên tội phạm bị xiềng xích quán lấy.

Lúc cái bóng lướt qua Bảo Điền nghe rõ một tiếng nuột nhẹ thê là bị hù nhảy dựng lên.

Hấn vội nhích tới bên cạnh Triệu Tử Mai và hạ giọng hỏi, "Công tử, chúng ta đã theo được linh hồn nhỏ bé của Cung Ngọc Thành về rồi ư?" Triệu Tử Mai nhẹ thở dài một tiếng sau đó dùng giọng thì thầm chỉ hai người nghe được để nói, "Sinh hồn sợ ác nhân, người đừng có lộ măt." Bảo Điền nghĩ một lát mới hiểu ra "ác nhân" kia chính là mình thê là hấn dở khóc dở cười.

Ai biết lúc này hẳn lại thấy chàm kia vũng vàng rơi xuống lòng bàn tay của Tang, thân chàm hơi rung lên giống như đang tranh công với nó. Tang gạt đầu với chàm đồng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm bóng dáng màu xám kia một lúc mới cao giọng hỏi, "Người chính là Cung Ngọc Thành sao?"

Bóng dáng kia không nói gì mà chỉ hơi rũ đầu về phía Tang để khẳng định nghi vấn của nó.

Hồn phách của Cung Ngọc Thành vẫn duy trì bộ dạng hoàn chỉnh, chẳng qua cổ hẳn rất mềm, vừa gục xuống đã giống một con gà trống gậy cổ, thật đáng sợ.

Tang đi về phía hẳn vài bước và hỏi, "Cung Ngọc Thành, nói cho ta biết ai giết người? Nếu không thể nói nên lời thì khua tay múa chân cũng được."

Nghe nó hỏi thế bóng dáng kia bỗng cứng lại, giống bị điễm huyết nhưng ngay sau đó hẳn lại đột nhiên nhảy về phía trước nhắm ngay cái đầu lác lác kia về phía Tang rồi phát ra một tiếng kêu khẽ như thật như giả.

Nói là thật vì sợi tóc của Tang bị tiếng gầm rú kia thổi bay về phía sau, nhưng nói giả vì tiếng động kia giống bị bọc một tầng màng, nghe không quá rõ ràng mà như xa xôi cách trở.

Thấy thế Bảo Điền theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm định rút ra nhưng Triệu Tử Mai lại nhẹ vỗ mu bàn tay hẳn ý bảo hẳn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

"Cung Ngọc Thành, rốt cuộc là người nào đã giết người, nếu người nói ra tên của hẳn thì vị quan gia này có thể trừng trị kẻ đó theo pháp luật và giải oan cho người." Tang chỉ chỉ Triệu Tử Mai sau đó tiếp tục tiến gần một bước nhìn chằm chằm hai hốc mắt đen sì của Cung Ngọc Thành.

"Ồ....." Cung Ngọc Thành yếu ớt kêu lên, không còn gào rống nữa mà như than khóc vì bất đắc dĩ.

Hẳn nhào về phía Tang, gần như dán lên da mặt nó, từ hai góc mắt có dòng lệ chảy xuống.

Chương 276: Chương 276

"Người..... cũng không biết là ai sao?" Tang mơ hồ thấy được khuôn mặt thon gầy kia vì thế nó nhíu mày hỏi, "Người không thấy hung thủ sao?"

Cung Ngọc Thành không nói gì mà vẫn nhìn chăm chăm Tang, sợ hãi trên mặt dần biến thành nôn nóng.

Nhưng thân thể hắn ngày càng mờ nhạt giống như chuẩn bị biến mất trong bóng đêm vậy.

Tang nhẹ nhàng lắc đầu, "Sắp hết thời gian rồi, châm đồng chuẩn bị phải tiến lên đi, sợ là chúng ta chẳng hỏi được cái gì đâu."

Triệu Tử Mai hơi trầm ngâm sau đó tiến về phía trước một bước và gần từng chữ, "Cung Ngọc Thành, người bị Trịnh Hề Minh sát hại ư?"

Thân thể Cung Ngọc Thành hơi chấn động, qua thật lâu hắn mới quay đầu về phía Triệu Tử Mai và nói, "Rơm rạ."

Hai chữ này khiến ba người cực kỳ khiếp sợ.

"Rơm rạ ư? Có ý gì?" Triệu Tử Mai lại tiến lên một bước và nhìn bóng dáng Cung Ngọc Thành lúc này đã trở nên phai nhạt không ít, trong lòng cũng hoảng loạn và nôn nóng.

"Hết thời gian rồi, hắn phải lên đường thôi, nếu không đi thì chỉ sợ sẽ không kịp." Tang vung tay lên chuẩn bị tiễn linh hồn kia đi, nhưng đúng vào lúc này Cung Ngọc Thành bỗng nhiên rít lên những tiếng "y y ô ô" giống như hắn đang liều mạng muốn nói cái gì đó.

Nhưng hiện tại hắn đã bị châm đồng nâng lên, dù nỗ lực thế nào cũng không thể nói được một lời hoàn chỉnh.

"Dừng, dừng một lát, hình như hắn có việc muốn nói." Triệu Tử Mai vội bảo Tang dừng tay còn chính hắn thì chạy về phía Cung Ngọc Thành lúc này đã bị châm đồng kéo ra xa.

"Tiểu Hành..... Tiểu Hành....."

Đôi mắt của Cung Ngọc Thành tròn tròn, trông mắt như muốn lồi ra, miệng nói ra mấy từ ngữ rách nát không nối liền.

Triệu Tử Mai sững sốt, ngay sau đó bên tai hắn lại truyền đến tiếng rít, nó cọt qua không gian, dù không lớn nhưng lại mang theo giấc ngộ.

Châm đồng kéo linh hồn Cung Ngọc Thành xuyên qua khe cửa bay ra ngoài, ngọn nến cũng bị gió thổi tắt.

Rốt cuộc Bảo Điền cũng thở được một hơi nghẹn trong lòng sau đó dùng sức mà vỗ ngực vài cái sau đó mới lớn tiếng hỏi, "Rơm rạ? Tiểu Hành? Công tử, không thêu hồn còn đỡ, hiện tại thêu hồn rồi thuộc hạ còn hồ đồ hơn.

Mấy lời Cung Ngọc Thành nói là có ý gì?"

Triệu Tử Mai trầm mặt không nói gì, mãi một lát sau mới nói với Bảo Điền, "Đốt nến lên."

Bảo Điền vội làm theo nhưng ánh nến vừa chiếu sáng căn phòng chứa xác hắn đã kinh ngạc vì hắn thấy sắc mặt Tang tái nhợt như tờ giấy, cả người lung lay sắp đổ giống như ngất đến nơi.

"Đại thần tiên." Bảo Điền vội vàng tiến lên định đỡ lấy nó nhưng vừa chạm vào đã bị nó đẩy ra.

Tang chống hai tay lên đùi há mồm thở phì phò, đôi mắt màu hồng nhạt có nước mắt ứa ra giống như sắp khóc tới nơi.

Triệu Tử Mai chưa bao giờ thấy bộ dạng này của nó vì thế hắn ném hết mọi chuyện sang một bên và vội đi tới bên cạnh, miệng dò hỏi, "Người làm sao vậy?"

"Không biết tại sao ngực ta như bị chọc một dao, vô cùng đau đớn." Tang vẫn đang thở hổn hển, giọng càng thêm dồn dập.

"Chúng ta rời khỏi đây đã, để ta đưa người về khách điếm tìm lang trung chẩn trị một chút."

Giờ phút này Triệu Tử Mai chỉ lo lắng cho Tang và vội đỡ nó đi ra ngoài.

Bảo Điền thì vội đóng cửa phòng xác và đi theo sau.

Ba người cùng đi ra khỏi cửa của Thuận Thiên Phủ.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Lúc này mới tờ mờ

sáng, chân trời bắt đầu trắng bệch như bụng cá, trên đường chưa có ai mà chỉ có chiếc xe ngựa của bọn họ lẻ loi đứng ngoài nha môn.

Triệu Tử Mai thấy Tang cau mày, sắc mặt rất kém thì lập tức cùng Bảo Điền đỡ nó rồi cẩn thận đưa nó lên xe ngựa.

Đứng lúc này ở cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng bước chân, lát sau có một cỗ kiệu từ xa đi tới, lướt qua xe ngựa.

"Đây không phải kiệu của lão gia dùng khi thượng triều ư?" Lúc nói những lời này Bảo Điền thấy màn kiệu giật giật khép lại vì thế hắn thè lưỡi nói với Triệu Tử Mai, "Công tử, hình như lão gia nhìn thấy chúng ta thì phải."

Triệu Tử Mai đương nhiên biết Triệu Văn An thấy hắn, cũng thấy Tang nhưng hiện tại tình huống của Tang không tốt, hơn nữa nó đang mặc nam trang nên hắn cũng không quá để ý tới việc này, chỉ vội vã để Bảo Điền đánh xe ngựa chạy về khách điếm.

Bảo Điền lập tức vung roi quát mông ngựa, miệng lẩm bẩm, "Mỗi ngày trời chưa sáng lão gia đã phải thượng triều, nếu không cũng phải bốn ba khắp nơi, quả là tận tâm tận sức và trung thành với triều đình."

Thế mà sau lưng vẫn có một đồng người bất mãn, chỉ cần nghĩ đến đây thì trong lòng thuộc hạ đã khó chịu rồi."

Nói xong thấy trong kiệu không có ai đáp lời thế là hắn lại vung roi đánh lên mông ngựa khiến con ngựa ăn đau hí vang, chân cũng chạy nhanh hơn.

Ngoài cửa Đông Hoa có một đám người đang tụ tập, tất cả đều đội mũ quan, trên người là đủ loại quan phục, từ long mãng đến các loài chim bay thú chạy đều có.

Thấy kiệu của Triệu Văn An tới thế là có năm sáu đại thần tiến lên đón.

Lúc gia đình xóc màn kiệu lên bọn họ khom người đồng thanh chào hỏi "Triệu đại nhân".

Triệu Văn An bước xuống kiệu và chấp tay đáp lễ, đôi mắt thoáng nhìn khắp nơi lại phát hiện sắc mặt vài người không đúng lắm vì thế ông ta theo bọn họ qua một bên rồi xa đám đông.

Lúc này ông ta mới thấp giọng hỏi, "Các vị đồng liêu có việc muốn nói với lão phu sao?"

Kể đi đầu hơi do dự một chút rồi lại nhìn quanh, xác định không có ai chú ý tới bọn họ ông ta mới che miệng nói nhỏ, "Triệu đại nhân, đã non nửa tháng chúng ta chưa từng thấy Hoàng Thượng."

Thái Hậu chỉ nói vạn tuế gia long thể bất an nên không thượng triều, nhưng chúng ta nghĩ thời gian lâu như thế rồi không biết đến tột cùng Hoàng Thượng bị bệnh gì mà tới giờ cũng chưa khởi sắc.

Đại nhân có thông tin gì không? Nếu có xin tiết lộ một hai để chúng ta cũng an tâm với."

Triệu Văn An lắc đầu cười khổ, "Các vị đồng liêu, thật không dám giấu giếm, lão phu cũng không biết Thánh Thượng đến tột cùng là gặp bệnh gì."

"Triệu đại nhân chớ cười, hôm qua Thái Hậu lão nhân gia còn gọi riêng ngài vào Dưỡng Tâm Điện, sao ngài có thể không biết bệnh tình của Hoàng Thượng chứ?" Mấy kẻ kia sôi nổi góp lời, có vẻ không tin lý do của Triệu Văn An.

"Thái Hậu quả thực có triệu kiến ta, cái này không giả, nhưng lão nhân gia tìm ta chỉ để thương lượng việc triều chính, còn việc có liên quan đến bệnh tình của Hoàng Thượng thì một chữ cũng không có." Triệu Văn An có gì nói đấy.

"Thế đại nhân ngài cũng không hỏi sao? Thánh Thượng cũng ở Dưỡng Tâm Điện, tuy nói người ở chốn các phía sau nhưng....."

Triệu Văn An hí mắt thế là người nọ lập tức nuốt nửa câu còn lại xuống.

Lúc này Triệu Văn An mới chấp tay sau lưng và nhìn Tử Cẩm Thành được nắng mai nhuộm màu rồi gần từng chữ, "Long thể của Hoàng Thượng là việc nước, nhưng cũng là việc nhà, lão Phật gia không muốn đề cập mà ta lại cứ hỏi chẳng phải sẽ bị chê là quản quá nhiều ư?"

Trong những lời này có chứa không ít tức giận, mấy vị đại thần lập tức biết điều mà ngậm miệng, cũng không dám nói thêm lời nào.

Chương 277: 277: Tranh Chấp

“Các vị đại nhân, cửa thành mở rồi.”

Thủ vệ cửa Đông Hoa vừa gọi thì Triệu Văn An và các vị đại thần cùng đi về phía ấy, ai biết có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn bọn họ.

“Triệu đại nhân đúng là chính vụ bận rộn, đến cả lúc chờ đợi thượng triều cũng phải kết bè kết đảng bàn việc.” Tiểu Văn Sinh vừa cười lạnh vừa phát tay áo đi nhanh tới cửa Đông Hoa.

Triệu Văn An không tiếp lời, nhưng mấy đại thần đi phía sau ông ta lại tức đến không nhịn nổi.

Bọn họ muốn đuổi theo Tiểu Văn Sinh để nói lý nhưng lại bị Triệu Văn An đuổi tay ngăn cản, “Các vị đồng liêu đừng nóng nảy vội, chớ gây sự làm chậm trễ việc thượng triều.”

“Nhưng Triệu đại nhân, đây không phải lần đầu tiên Tiểu Văn Sinh nhăm vào ngài như thế, nếu cứ dung túng chẳng phải hắn sẽ ngày càng khí thế sao?” Mấy người phía sau vẫn không nhịn được mỗi kẻ một lời, hơi thở bọn họ hóa thành khói trong mùa đông lạnh khiến khuôn mặt cả đám đều mơ hồ.

Triệu Văn An buồn cười, “Người ngay thẳng thì sợ gì đồn đãi.”

Nói xong câu đó ông ta bước về phía trước, vượt qua cửa Đông Hoa.

Hoàng Thượng vẫn không xuất hiện, long ỷ trong Càn Thanh cung trống rỗng, phía sau là nữ nhân đội mũ phượng gắn đá quý, tay đeo giáp bộ mạ vàng.

Đã một năm bà ta không xuất hiện ở đây.

Vị hoàng đế trẻ tuổi này mới tự mình chấp chính một năm đã đột nhiên nhiễm bệnh hiểm nghèo và một lần nữa giao quyền lực cho mẹ hắn.

Vị Thái Hậu kia vốn đã dần rời xa lốc xoáy chính trị nay lại an tọa sau màn, nhìn chăm chú vào vai chính trong vở tuồng trên triều hôm nay ——

Tiểu Văn Sinh.

Tiểu Văn Sinh đang bày ra tội trạng của Triệu Văn An, mỗi lời đều nghiêng răng nghiêng lợi, nước miếng tung bay.

"Lúc Triệu Văn An đảm nhiệm Trú Anh công sứ có lần tham quan pháo đài trong lúc thời tiết đột nhiên thay đổi, một vị người Anh đi cùng cởi áo khoác của mình rồi đưa cho Triệu đại nhân mặc.

Triệu đại nhân thế nhưng cũng không cự tuyệt, thần cho rằng Triệu đại nhân phải bày tỏ thái độ 'cho dù lạnh chết cũng không thể nhận' mới phải."
"Quốc vương của Brazil mời tiệc trà và Triệu Văn An đồng ý tham dự.

Lúc quốc vương vào bàn, Triệu đại nhân và mọi người đều đứng dậy, hành động này đúng là mặt thể diện quốc gia.

Đường đường Thiên triều, sao phải kính chào quốc chủ một nước nhỏ như thế?! Càng miễn bàn đủ loại hành vi cử chỉ học theo đám nước ngoài, quả là việc không nên chút nào."

"Sau khi Triệu Văn An về nước lại lệnh cho nữ tử dân gian học tiếng tây dương, nghe diễm, hùa theo nước ngoài làm bại hoại phong tục."

"Đủ loại hành vi này đều là của kẻ 'nội gian', thần thậm chí còn nghe nói Triệu Văn An từng chửi bới triều chính khi nói chuyện với người Anh và thỏa hiệp với những kẻ kia....."

Người ngồi sau màn ho nhẹ một tiếng và ngăn lời Tiểu Văn Sinh: "Tiểu đại nhân, người nói những cái này nhưng có chứng cứ gì không? Rốt cuộc người đã trình mấy cuốn tấu chương, nhưng việc này không thể đối chiếu kiểm tra xem đúng hay sai, vì thế ai gia cũng không biết có nên tin người không."

"Đủ loại tội trạng trên là thần chính mắt nhìn thấy.

Nếu Thái Hậu muốn chứng cứ thì thần chính là chứng cứ sống." Tiểu Văn Sinh thẳng người, giọng cất cao.

"Nhưng ai gia nhớ rõ lúc trước Triệu đại nhân vốn không muốn đảm nhận chức Trú Anh công sứ, bởi vì đi sứ Anh quốc là công việc vất vả, ai cũng khinh không thèm làm.

(Ebooktruyen.net) Nhưng khi đó là Tiểu đại nhân người cực lực xúi giục, sau đó người và ông ta cùng đi Anh quốc, người còn làm phó thủ.

Từ đó người từ một Hình Bộ viên ngoại lang ngũ phẩm nhảy lên thành quan viên tam phẩm, sao bây giờ người lại quay ra quả trách ông ta đủ thứ vậy?”

“Theo thần biết lúc ấy Triệu đại nhân trình quốc thư lên vua Anh chỉ nói đến tên triều đại chứ không giới thiệu chức vụ những người đi kèm nên Tiểu đại nhân ghi hận trong lòng từ đó.

Hắn cho rằng Triệu đại nhân cố ý khiến hắn xấu mặt trước người nước ngoài, thậm chí còn bởi chuyện ấy mà gửi tấu chương về triều đình yêu cầu được về nước.

Triệu đại nhân vô tâm nhưng lại vì thế chọc họa, thần thật sự thay đại nhân thấy không đáng giá.”

Trong đám quần thần có người biện giải giúp Triệu Văn An thế là cả đám còn lại phụ họa theo.

Tiểu Văn Sinh tức đến đỏ mặt, mắt trợn lên nhìn người nọ vài lần rồi lại nhìn về phía Thái Hậu ngồi sau màn che rồi ậm ừ, “Thần.....

Thần.....”

“Được rồi, Tiểu đại nhân cũng nói nhiều rồi, hắn cũng đã miệng khô lưỡi khô, lát nữa ai gia còn phải tới Dưỡng Tâm Điện, để thời gian cho người khác nói đi.”

Tiểu Văn Sinh vội im lặng và oán hận đứng một bên, khước mắt hung hăng liếc xéo Triệu Văn An một cái.

Tuy vừa rồi ông ta vẫn luôn trầm mặc không biện giải một lời nhưng vì thế mà Tiểu Văn Sinh càng hận hơn.

Ông ta không nói lời nào lại càng đáng giận hơn kẻ khác gấp trăm lần.

“Thần có việc muốn bẩm tấu,” Triệu Văn An chờ các triều thần an tĩnh lại mới đi tới giữa Càn Thanh cung cất giọng như chuông đồng và nói rõ ràng, “Thần khẩn cầu thành lập cục tầu thủy.

Việc thành lập cơ quan này là để phân chia lợi nhuận vận chuyển lương thực với thương gia tây dương, vì quốc gia mở ra con đường kiếm lợi ích kinh tế mới.

Không thể cứ để những kẻ nước ngoài kiếm lợi trên đường sông và đường hàng hải của chúng ta.

Cái này liên quan tới quốc kế dân sinh, không phải chuyện nhỏ bé, mong triều đình chấp thuận."

"Chuẩn."

Sau một lúc lâu phía sau màn che mới vang lên một chữ này.

Lúc ra khỏi Càn Thanh cung, Triệu Văn An lập tức bước nhanh.

Ông ta biết chỉ cần hơi chậm một chút sẽ bị đám đại thần phía sau đuổi theo hỏi về việc thành lập tầu thủy.

Nhưng hiện tại ông ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, thật sự không có thời gian trì hoãn.

Gió hôm nay hình như lớn hơn bình thường, chúng cứ đập vào mặt, điên cuồng như những lưỡi dao nhỏ.

Cũng may ngày thường Triệu Văn An bảo dưỡng khá nên dù đối mặt với cuồng phong ông ta vẫn đi như bay, cả người không hề loạng choạng.

Ngay chỗ ngoặt ở cửa cung có thứ gì đó chợt lóe lên một chút sau đó lại trốn đi.

Triệu Văn An thấy nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn thẳng phía trước giống như chẳng thấy được gì.

"Triệu đại nhân," lúc tới gần cửa một giọng nói rất nhỏ truyền tới từ bên cạnh, gần như bị gió xé toang, "Triệu đại nhân, nô tỳ..... nô tỳ là Quý Mai, phụng lệnh Hoàng Hậu nương nương đứng đây chờ đại nhân."

Triệu Văn An dừng bước và quay đầu nhìn phía sau chỉ thấy bốn bề vắng lặng.

Sau khi nhìn kỹ ông ta lập tức thấy một bóng dáng run bần bật cuộn người trong bóng râm.

Có điều ông ta lại lập tức nhìn thẳng và dùng giọng nhỏ đến gần như không nghe thấy để hỏi, "Vì sao Hoàng Hậu nương nương lại phái người

tới tìm ta?"

Giọng Quý Mai run lên, lần này không phải vì cuồng phong gào thét mà vì nỗi sợ hãi sâu trong lòng nàng ta.

"Hoàng Hậu nương nương để nô tỳ..... để nô tỳ nói với ngài Hoàng Thượng..... bệnh của Hoàng Thượng rất kỳ quặc.

Bệnh này không đại phu nào chữa được.

Hoàng Hậu nương nương mong đại nhân nhất định phải nghĩ được biện pháp tìm người..... tìm người tới chữa khỏi bệnh cho Hoàng Thượng..... Nàng nhất định sẽ khắc ghi ân tình của đại nhân, đến chết không quên....."

Lời này khiến Triệu Văn An rùng mình, ông ta cũng đoán bệnh của Hoàng Thượng lần này không nhẹ.

Đồng thời ông ta cũng nghĩ bệnh này có lẽ không thể tiết lộ ra ngoài.

Nhưng ông ta không ngờ Hoàng đế lại gặp phải quái bệnh không ai trị được".

"Vì sao Hoàng Hậu nương nương lại cho rằng bệnh của Hoàng Thượng không ai trị được? Nếu không ai trị được thì sao ta có thể tìm được người chữa khỏi cho bệ hạ đây?"

Ông ta hỏi Quý Mai một câu này.

Chương 278: 278: Bông Lúa

“Hoàng hậu nương nương nói đại nhân ngài bác học nhiều tri thức, khi còn trẻ từng đi du lịch tứ phương nên..... nên chưa biết chừng ngài có thể có biện pháp giải quyết vấn đề này.” Quý Mai bỗng nhiên nhìn thoáng qua phía sau, hình như nàng ta nghe được tiếng động gì đó phía sau cái bình lớn kim quang lấp lánh kia.

“Rốt cuộc Hoàng Thượng bị bệnh gì?” Triệu Văn An lại đề thấp giọng hỏi.

Quý Mai run lên, đôi mắt đăm đăm như rơi vào hồi ức, “Vạn tuế gia..... Trên người ngài ấy mọc đầy những thứ như bông lúa, từ đầu đến chân.....”

Triệu Văn An rùng mình, giọng lập tức căng thẳng, “Bông lúa ư?”

“Đúng vậy, hơn nữa trong mỗi một bông lúa đều có..... đều có.....”

Quý Mai không kịp nói tiếp bởi vì phía sau cái bình kia bỗng có hai bóng người nhảy ra, một trái một phải dùng lực đè nàng ta xuống, một kẻ trong đó dùng lụa trắng bịt miệng nàng ta lại.

“Lén gặp triều thần, lá gan của ngươi cũng lớn quá nhỉ.

Lão Phật gia đã sớm biết ngươi và chủ tử của ngươi không an phận nên mới để chúng ta canh chừng ngươi, quả nhiên..... Triệu đại nhân, quý rày ngài rồi, tỳ nữ này đã điên, những lời nàng ta nói ngài đừng tin.

Chúng ta sẽ mang nàng này đi trước.”

Chưa đợi Triệu Văn An nói lời nào hai thái giám kia đã lập tức lôi Quý Mai lúc này đang giãy giụa ra ngoài.

Hai kẻ ấy kẹp nàng ta ở giữa, gần như nhấc bổng cả người lên, bước chân đi cũng nhanh và lập tức biến mất trước cửa cung.

Chỉ còn mình Triệu Văn An vẫn đứng tại chỗ chiến đấu với gió bắc gào thét, chân nặng như đổ chì, thật lâu không thể bước một bước nào.

“Triệu đại nhân..... Triệu đại nhân..... chúng ta tìm ngài mãi.....”

Phía sau truyền tới vài tiếng gọi, lúc này Triệu Văn An mới ý thức được bản thân bị gió thổi đến tê dại.

Ông ta ngẩn ra và chợt xoay người nhanh chóng đi ra ngoài cung. Cỗ kiệu vẫn chờ ông ta trước cửa Đông Hoa, Chu quản gia thấy ông ta tới thì vội xóc mạnh kiệu và nói, “Lão gia hôm nay tan triều sớm, vậy chúng ta vẫn giữ nguyên kế hoạch chứ?”

Triệu Văn An gật gật đầu và lập tức lên kiệu.

Chu Bồi cũng nhanh chóng ra hiệu cho kiệu phu để bọn họ nhanh chóng nâng kiệu đi về phía bắc.

Ngõ Thanh Tháp giống một con rắn uốn lượn quanh những căn nhà tứ hợp viện, lộ ra từng khối đá xanh vuông vức khảm trên đường.

Người ta đi bên trên chỉ cảm thấy lòng bàn chân và đáy lòng đều lạnh lẽo. Sở dĩ ngõ này có tên là Thanh Tháp vì giữa ngõ nhỏ có một tòa tháp cổ bằng gạch xanh cao bảy tầng đứng sừng sững.

Nghe nói tòa tháp này vốn là nơi cất di cốt của Vạn Tùng lão nhân, thầy của Gia Luật Sở thời Nguyên.

Việc này có đúng hay không chẳng ai biết, nhưng người ta đoán ngôi tháp này chắc cũng cỡ 500 năm trở lên.

Người Triệu Văn An muốn tìm ở một viện nhỏ cạnh tháp cổ, là một người sửa đồng hồ.

Dù ông ta chưa từng xuất ngoại ra nước ngoài nhưng bất kỳ loại đồng hồ nào của Tây dương vào tay ông ta đều có thể khôi phục như mới, thậm chí không khác gì lúc ban đầu.

Nhưng dù vậy lúc nhìn thấy Triệu Văn An lấy ra cái túi đựng từng mảnh vỡ nhỏ kia thì ông ta vẫn lắc đầu nói, “Đồng hồ đã vỡ đến mức này, đến tim đồng hồ cũng nát.

Tim đồng hồ như trái tim của chúng ta, nếu hỏng rồi thì sao sống được nữa?”

"Nếu ta có thể tìm được một cái tim đồng hồ giống thế này thì sao? Ông có thể sửa lại nó không?" Triệu Văn An là người có tính cách nhiều mặt, sáng tối đan xen, vừa nhìn đã biết thâm tàng bất lộ, nhưng tuyệt không có chuyện "từ bỏ", "Nếu ông có thể đảm bảo thì dù phải đi khắp thế gian ta cũng sẽ tìm được một cái tim đồng hồ thích hợp mang về."

"Đại nhân, thay đổi tim đồng hồ thì nó không còn là cái đồng hồ kia nữa.

Giống như một người, nếu đã đổi trái tim thì dù hấn vẫn mang bộ dạng cũ nhưng đã sớm không phải người kia nữa rồi."

Lúc ra khỏi ngôi nhà ấy Triệu Văn An vẫn đang nghĩ tới những lời người thợ sửa đồng hồ nói.

Bởi vì mấy tháng gần đây ông ta luôn mơ thấy cùng một giấc mơ. Trong mộng, bóng dáng của Tử Đồng luôn lác lác trước mặt ông ta.

Con bé vẫn mặc bộ váy áo xanh biếc như ngày nó chết, tà váy và tay áo bay bay như gợn sóng.

Lúc ấy ông ta mới biết con mình bị ngấm trong nước, giống như bị một thùng nước thật lớn bao lấy.

Nhưng bộ dạng của con bé lại không hề thay đổi, lông mày, mắt và mũi vẫn như thế.

Con bé lớn lên cực kỳ giống Tử Mai, từ nhỏ chỉ cần hai chị em đứng cạnh nhau là người khác sẽ nói Triệu đại nhân đã tu được bao nhiêu phúc khí mới sinh được một đôi nhi nữ phần điều ngọc trác như vậy.

Những lời ấy không phải nói quá, tuy đời này Triệu Văn An đã nghe được rất nhiều lời nịnh nọt đến gần như lộ liễu nhưng ông ta lại biết những lời kia là thật lòng.

Tử Đồng và Tử Mai vừa nhìn đã biết là con cháu nhà họ Triệu, và chỉ có Triệu Văn An ông ta mới sinh được hai đứa con đáng yêu như thiên sứ trên giáo đường kia.

Trong hai đứa thì Tử Đồng không thể nghi ngờ là đứa giỏi hơn, không những trí lực mà tính cách cũng khác hẳn.

Tử Đồng càng giống ông ta hơn, là người có dã tâm, cũng giỏi lợi dụng

lòng người nên dù năm lần bảy lượt bị con bé lợi dụng nhưng ông ta vẫn cam tâm tình nguyện.

Huống chi, con bé chẳng qua cũng chỉ muốn được cha chú ý hơn một chút, con bé lại không có mẹ thì ích kỷ một ít cũng không quá đáng đúng không? Tử Mai thì không giống thế, từ nhỏ hẳn đã thiện lương.

Đây vốn không phải khuyết điểm, nhưng thiện lương và yếu đuối thường như hình với bóng, Triệu Văn An có thể chịu đựng mọi thứ nhưng không thể chịu được việc hẳn không đủ kiên cường.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Ba tuổi, hay bốn tuổi nhỉ? Lúc ông ta nhìn Tử Đồng phẫn chấn và Tử Mai yếu đuối thì càng ngày càng thấy hai đứa khác biệt.

Sau đó Tử Đồng đột nhiên mất tích, Tử Mai vì thế càng thêm nhát gan, thân thể cũng yếu đi, động chút là bệnh nằm mấy ngày.

Người trong phủ tìm người tới xem cho hẳn thì dám tiên sinh hay đồng cô kia đều nói hẳn bị dọa mất hồn.

Dù có tìm được hồn về nhưng sợ là cũng khó "đầy đủ hết", nghĩa là từ nay bệnh căn không dứt, khó có thể tốt lên.

Lúc ấy ông ta khịt mũi coi thường những lời này.

Cả đời ông ta không biết đã giết bao nhiêu người, có kẻ vô tội, có kẻ đáng tội nhưng trước giờ có thấy cô hồn dã quỷ nào tìm tới cửa trả thù đâu.

Vì thế nói tới việc quỷ hồn ông ta hoàn toàn không tin.

Nhưng sau khi liên tục mơ thấy Tử Đồng ở trong mộng thì ý nghĩ của ông ta cũng chậm rãi thay đổi.

Một giấc mộng như thế này là quá khó hiểu.

Tuy có thể do ngày nghĩ nhiều nên đêm nằm mơ, và quả thực không có ngày nào ông ta không nghĩ tới Tử Đồng nhưng ông ta không thể liên tục có giấc mơ hoang đường như thế được.

Trong mộng, tuy Tử Đồng vẫn như cũ nhưng cũng có vẻ không giống.

Trong thân thể con bé giống như có một linh hồn khác, một kẻ xa lạ lãnh khốc.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Mà sở dĩ ông ta nằm mơ thấy giấc mộng này đều là do vị Đạt Tát Mãn Thái Hậu mời đến cầu phúc.

Lúc ấy bà ta xoay quanh mấy vị đại thần sau đó đứng yên trước mặt ông ta và nói: "Triệu đại nhân là cánh tay đắc lực của triều đình, ta không có món quà nào tốt tặng ngài, vậy ta có thể thỏa mãn một nguyện vọng của ngài."

Chương 279: 279: Mộng

Nguyện vọng của Triệu Văn An là gì chỉ sợ mọi người đều biết.

Nhưng nguyện vọng ấy chẳng ai dám nói ra trước mặt Thái Hậu và Hoàng Thượng trong một dịp lễ hội như vậy được.

Cũng may Đại Tát Mãn giống như hiểu rõ tâm tình của ông ta nên vừa mỉm cười vừa hành lễ nói, "Đại nhân yên tâm, nguyện vọng của ngài ta chắc chắn sẽ giúp ngài đạt được."

Triệu Văn An cảm tạ nhưng trong lòng cũng chẳng quan tâm tới việc này.

Ông ta học trung học tây, mọi thứ tinh thông nên đương nhiên khinh thường thứ "tà môn ma đạo" này.

Nhưng tín niệm kiên trì vài chục năm ấy lại dao động vào ban đêm. Bởi vì ông ta thấy Tử Đồng, không phải ở hiện thực mà trong mơ.

Nhưng giấc mộng kia lại thật đến mức dọa người, khác hẳn bất kỳ giấc mộng nào của ông ta trong quá khứ.

Lúc ấy ông ta đang ngồi dưới đèn đọc sách bỗng cửa sổ vang lên những tiếng "Phanh phanh phanh phanh" như bị gió thổi.

Ông ta gọi Chu Bồi đang canh ngoài cửa nhưng mãi không có ai đáp lại vì thế ông ta đành tự mình đi qua định đóng cửa sổ lại.

Nhưng vừa mới đi tới bên cửa sổ trong đầu ông ta chợt oanh một tiếng vì ông ta nghĩ tới: Đây là chò trôi Tử Đồng thích nhất trước khi con bé mất tích.

Mỗi lần đưa nhỏ tới tìm ông ta đều sai hạ nhân trộm gõ cửa sổ vài cái sau đó ngồi xỏm xuống chờ ông ta mở cửa ra không thấy ai sẽ tức giận.

Lúc đó con bé sẽ đột nhiên đứng thẳng người dọa ông ta nhảy dựng. Nghĩ thế Triệu Văn An bỗng nhiên không dám mở cánh cửa phía trước nữa, ông ta sợ, sợ đây chỉ là gió đùa dai.

Ông ta cũng sợ mình việc mình đã tâm niệm ngàn vạn lần lại chỉ là ảo ảnh.

"Triệu đại nhân, ta sẽ giúp ngài hoàn thành nguyện vọng."

Trong lúc thấp thỏm lời của Đại Tát Mãn lại vang lên trong đầu ông ta.

Nguyện vọng của ông ta chính là Tử Đồng có thể về nhà.

Chẳng lẽ mù phù thủy kia có thể giúp ông ta thật sao? Nghĩ thế nên ông ta không hề do dự duỗi tay mở cửa sổ ra.

Bên ngoài không có người, chỉ có cây hải đường cổ thụ trong sân.

Ánh nến trong phòng chiếu ra in bóng cành cây hải đường lên bức tường đối diện giống con quái vật đang giương nanh múa vuốt.

Nhưng ông ta vẫn không từ bỏ ý định mà đến gần cửa sổ hơn, tay nắm chặt khung cửa cúi người nhìn ra ngoài.

Phía dưới cửa sổ có một người mặc váy xanh biếc, trên tóc cắm trâm ngọc chói lòa dưới ánh nến.

Ông ta biết đây là ai, đây là bộ váy áo mới làm xong trước ngày con bé mất tích.

Bộ váy dùng kỹ thuật thêu Lão Phật gia ban cho, mỗi đóa ngọc lan trên váy áo đều mỏng manh sáng rực rỡ.

"Tử Đồng, rốt cuộc ngươi cũng đã trở lại."

Lúc nói ra những lời này cả người Triệu Văn An lung lay vài cái vì ông ta bỗng ý thức được người đang cuộn tròn dưới cửa sổ vẫn có hình dáng thiếu nữ.

Nhưng, nhưng con bé đã mất tích 10 năm, trong 10 năm này con bé lại chẳng hề lớn lên, trừ phi.....

Triệu Văn An lùi về sau hai bước nhưng bóng người kia bỗng đứng thẳng

tấp giống như trước kia.

Nàng ta tì hai tay lên khung cửa, cả nửa người vói vào trong cửa sổ nhoèn miệng cười vói ông ta và nhẹ giọng nói, "Cha, ta đã về, ngài có vui không?"

Đương nhiên là ông ta cực kỳ mừng rỡ, đây là nếu người trước mặt thật sự là Tử Đổng.

Nhưng lòng Triệu Văn An hiểu rõ đây không phải Tử Đổng, dù nguy trang có giống thế nào, dù mỗi sợi tóc đều giống như đúc thì đây cũng không phải Tử Đổng.

Đội họ khác nhau ở đôi mắt, đôi mắt Tử Đổng là hai hạt châu sống động, còn người trước mặt có đôi mắt chết, không phải đại ra mà vì bên trong chứa tử khí nặng nề.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Không chỉ thế, theo động tác đứng dậy của nàng ta thì mấy giọt nước bên cạnh cũng lan ra.

Nàng ta giống như đang đứng trong một thùng nước lớn vô hình, cả người lắc lư theo làn nước.

"Người là....." Cho dù ông ta là một người quen nhìn việc đời nhưng Triệu Văn An vẫn không nhìn được thấy hoảng hốt.

Vui vẻ lúc mới gặp đã biến mất, hiện tại trong lòng ông ta là cảm giác đời này ông ta chưa từng cảm nhận được —— sợ hãi.

Đúng lúc này giữa lưng ông ta đột nhiên bị thứ gì đó kéo một cái khiến ông ta ngã ngối trên mặt đất.

Cả người ông ta đột nhiên run lên, mắt mở to và phát hiện mình vẫn ngối trước bàn, ngọn nến trên bàn đã sắp tắt.

Lúc này ngọn lửa bốc cao, chói hết cả mắt.

Hóa ra vừa rồi chỉ là một giấc mộng thôi sao? Triệu Văn An quay đầu nhìn cửa sổ, không sai, hai cánh cửa sổ lúc này đóng chặt.

Bóng dáng Chu Đồi chiếu lên giấy cửa sổ giống như nỗi sợ hãi trong lòng

ông ta mãi không tan đi.

Sau khi bị giấc mộng này dây dưa mấy tháng Triệu Văn An bắt đầu thử lý giải con trai mình: Lần đầu tiên ông ta mới hiểu sức mạnh của nỗi sợ hãi, đồng thời ông ta cũng phát hiện bản thân mình dù có được nghị lực không thể phá hủy nhưng khi đối mặt với những chuyện không thể hiểu được thì cũng sẽ sợ.

Nếu đến chính ông ta cũng không làm được thì sao có thể trách móc Tử Mai? Có lẽ thằng bé chỉ mãi cảm hơn một chút, thế nên nó mới sớm nếm được mùi vị của sợ hãi.

Đợi vậy sau nhiều năm trôi qua, lúc gặp lại Tử Mai một lần nữa lòng ông ta cũng mang nhiều phần áy náy.

Mà phần áy náy này càng phình to hơn khi thấy con trai cố gắng thể hiện bản thân trước mặt mình.

"Tâm thay đổi thì người cũng không phải người cũ nữa." Triệu Văn An nghĩ tới lời người sửa đồng hồ nói.

Trong lúc ấy ông ta đã đi ra khỏi sân và tới cạnh tháp cổ.

Chỉ có Chu Bồi đang đứng đó chờ ông ta, ngõ Thanh Tháp quá nhỏ nên kiệu không vào được.

Mấy kiệu phu đang đứng ở đầu hẻm không theo vào.

"Lão gia, không được sao?" Nhìn thấy Triệu Văn An mang túi ra như cũ thế là Chu Bồi vội tiến lên hỏi.

Triệu Văn An lắc đầu và nhìn cái túi trong tay, "Không được, tim đồng hồ đã nát, trừ phi đổi chứ không chẳng thể sửa nổi."

"Việc này không khó, chỉ cần ngài dọn dò thì chẳng lẽ không tìm được tim đồng hồ mới ư?" Chu Bồi như nhẹ nhàng thở ra và duỗi tay đón cái túi.

"Người không hiểu....."

Triệu Văn An còn chưa nói xong thì bỗng cửa viện phía sau vang lên tiếng "kéo kẹt" thu hút sự chú ý của ông ta: cửa hơi mở, lộ một khe hở màu đen sau đó lại nhẹ nhàng khép lại kín mít giống như chưa từng mở ra.

Có thứ gì ở bên trong sao? Triệu Văn An nín thở nhìn chằm chằm cửa lớn.

Từ bên trong truyền tới tiếng ông già kia đang lau đồng hồ.

Ông ta lại bắt đầu sửa đồng hồ nhưng ông ta chỉ có một mình, không có đệ tử giúp việc cũng không có người nhà, vậy người mặc cả bộ màu đen kia là ai?

Một cơn gió thổi tới lưng bọn họ khiến hai tâm lung thâm ướt mồ hôi lập tức lạnh run lên.

Đôi mắt Triệu Văn An hơi nghiêng về phía sau nhìn Chu Bồi và nhỏ giọng hỏi, "Vừa rồi sau khi ta tiến vào có ai khác tiến vào sân này không?"

"Không hề, nô tài vẫn luôn đứng canh ở đây và chẳng thấy ai hết." Nghe thấy giọng nói khẩn trương của Triệu Văn An thế là Chu Bồi cảm thấy tim mình cũng siết lại sau đó nở to ra.

Nó nặng nề đập trong ngực ông ta từng tiếng một.

Chương 280: 280: Hung Án

"Lão gia, chúng ta vẫn nên đi thôi, nô tài cảm thấy sự tình có chút cổ quái." Chu Bồi khuyên Triệu Văn An nhanh chóng đi.

Trong triều không ít kẻ như hổ rình mồi với lão gia, mà chỗ này chỉ có hai người bọn họ nên nếu thực sự có việc gì thì Chu Bồi sợ mình không ứng phó được.

Triệu Văn An gật đầu, bước chân vừa chuyển đã đi ra ngoài ngõ nhỏ.

Ai biết đúng vào lúc này trong viện bỗng truyền tới một tiếng kinh hô, ngay sau đó là một tiếng "Phanh" trầm đục vang lên.

Sau đó tất cả mọi thứ đều yên lặng, ngoại trừ tiếng gió "Sát sát" thì chẳng còn gì.

Vị thợ sửa đồng hồ già cả kia hình như cũng chẳng phát hiện được gì mà vẫn tiếp tục lặp lại động tác lau chùi như cũ.

Triệu Văn An dừng chân, hơi ngoảnh lại và nhanh chóng đổi hướng bước nhanh về phía cái sân kia.

Chu Bồi kinh hãi nhưng với hiểu biết của ông ta với Triệu Văn An thì ông ta biết chủ tử nhà mình làm thế ắt có lý do.

Vì thế ông ta cũng không ngăn cản, chỉ nhanh chóng đi theo che trước người Triệu Văn An và đẩy cửa viện ra sau đó cùng đi vào sân.

Trước mặt là một tứ hợp viện bé nhỏ, vì không có gì che chắn nên mọi cảnh tượng trong viện nhìn một thoáng là đã thấy hết.

Nhưng dù vậy Chu Bồi vẫn không nhìn ra cái thứ hỗn độn gói trong bộ quan bào dưới mái hiên phía tây kia là cái gì.

Mãi một lúc sau ông ta mới nghe thấy Triệu Văn An dùng giọng nói nhẹ như không khí phun ra hai chữ —— “tay âm”.

“Tay âm.....”

Chu Bồi lập lại lần nữa sau đó lập tức trợn mắt che cả người phía trước Triệu Văn An, năm ngón tay vừa động thì giữa các kẽ tay đã có thêm ngân châm tằm độc.

Ánh mắt ông ta lướt qua từng góc sân, nhưng càng nhìn càng kinh ngạc: Đầu, tứ chi của kẻ nọ văng đầy đất, còn một chân thậm chí đang treo trên cây liễu cổ thụ trong viện.

Mỗi khi gió thổi qua nó sẽ lắc lư vài cái cuối cùng rơi xuống khiến máu văng tung tóe.

“Lão già sửa chuông này thế mà có thể sử dụng tay âm.” Chu Bồi nhìn bóng người vẫn đang bận rộn trong nhà chính và nhỏ giọng lầm bầm.

“Không phải ông ta, lỗi tại ông ta không tốt nên mới không nghe thấy động tĩnh trong viện.” Triệu Văn An phủ nhận suy đoán của Chu Bồi.

Chu Bồi lập tức chấn động, vô số nghi vấn nổi lên trong lòng: Nếu không phải ông ta vậy là ai? Hung thủ còn ở đây sao? Vì sao vừa rồi không ai thấy hắn tiến vào? Hung thủ..... là Trịnh Hề Minh sao?

Đúng lúc tâm phiền ý loạn thì Triệu Văn An phía sau ông ta bỗng nhiên trầm ngâm nói một câu, “Gương mặt này thật quen thuộc.....”

Ông ta nhận ra chủ nhân gương mặt che kín máu kia chính là kẻ mới tố cáo mình với Thái Hậu sáng nay, Tiểu Vân Sinh.

Hiện tại thân thể thấp lè tè kia đã bị chia làm 5 mảnh, rơi rụng đầy trong sân.

Người của Thuận Thiên Phủ vây kín viện nhỏ, chặn đứng đám người vây quanh xem náo nhiệt.

Triệu Tử Mai và Từ Thiên Kính đều tới, lúc này cả hai đứng cùng Triệu Văn An.

Sắc mặt cả ba đều nghiêm trọng khi nhìn ngũ tác kiểm tra thi thể, càng nhìn càng kinh hãi.

Thi thể của Tiểu Vân Sinh và Cung Ngọc Thành giống nhau, giữa lưng

có một dấu tay màu đen, hiển nhiên cũng bị tay âm hãm hại.

(Ebooktruyen.net) Chẳng qua thi thể ông ta không chồng chất một chỗ như Cung Ngọc Thành mà rơi rụng khắp nơi.

Đến ngón tay cũng bị tay âm cắt tan nát văng ngang dọc trong viện, cục kỳ thảm thiết.

"Tường vây phía sau nhà rất thấp, vì thế Tiểu Vân Sinh có thể trèo vào và đương nhiên hung thủ cũng có thể theo lối đó tiến vào.

Con đoán bọn họ trộm trèo tường vào khi cha đang ở trong nhà chính vì thế Chu quản gia canh bên ngoài mới không nhìn thấy." Triệu Tử Mai thấy sắc mặt Triệu Văn An hơi xanh thì bổ thêm một câu, "Cha, thân thể ngài có khỏe không?"

Triệu Văn An hơi trầm ngâm, khóe mắt có một tia sáng, "Không sao, ta chỉ đang nghĩ vì sao hung thủ phải giết Tiểu Vân Sinh, và vì sao Tiểu Vân Sinh lại tới đây?"

"Ta nghe nói gần đây Tiểu đại nhân có trình mấy cuốn sổ con tố cáo ngài, hơn nữa hôm nay trên triều ông ta còn tố cáo ngài trước mặt Thái Hậu.

Không biết là có việc này không?" Từ Thiên Kính nở nụ cười giả tạo, miệng nói những lời không đáng cười tí nào.

Mỗi lời của hắn đều nhắm tới Triệu Văn An giống những hàm răng sắc bén.

"Từ đại nhân, ngài nói lời này là có ý gì?" Triệu Tử Mai nghe thấy hắn có ám chỉ thì nhíu mày hỏi một câu.

"Triệu Tử Mai, hiện tại ngươi dùng thân phận Thông Phán của Thuận Thiên Phủ để nói chuyện với ta hay dùng thân phận Triệu công tử thế?"

Từ Thiên Kính vẫn tươi cười, nhưng lời lại như rít từ kẽ răng.

"Ta....." Triệu Tử Mai khó nhin, vừa định nói cái gì đó thì bị Triệu Văn An duỗi tay ngăn cản.

"Từ đại nhân," ông ta cất giọng không nhanh không chậm, "Ý ngươi là lão phu ra lệnh cho Trịnh Hề Minh giết người sao?"

"Hạ quan trăm triệu không dám," Từ Thiên Kính vội vàng chấp tay nhận lỗi, mặt giấu giữa hai tay không nhìn thẳng mặt Triệu Văn An,

"Chẳng qua..... hạ quan nghĩ Cung công tử chết thảm, Cung đại nhân

thương tâm quá độ nên mấy ngày chẳng thể thượng triều, thậm chí có ý cáo lão hồi hương.

Hiện tại lại đến phiên Tiểu đại nhân..... Mà hai vị đại nhân này vừa lúc có nhiều tranh chấp với ngài trong việc triều chính.

Nếu đại nhân không giải thích một chút thì chỉ sợ..... khó có thể khiến người khác từ bỏ nghi ngờ...."

Triệu Văn An cười lạnh một tiếng, "Trịnh Hề Minh đã từng bái làm môn hạ của ta, cái này không giả.

Quan hệ của hắn và ta thâm sâu, cái này cũng không giả nhưng cho tới nay lão phu chưa từng nghe ai liên hệ ta với hai vị án này.

Người đầu tiên có ý này chính là Từ đại nhân người.

Chẳng lẽ "khiến người khác từ bỏ nghi ngờ" chính là nói nghi ngờ của người hả? Còn việc giải thích người nói chính là người muốn lão phu phải tự chứng minh trong sạch trước mặt người hả?"

"Vu hãm mệnh quan triều đình chính là tội lớn, Từ đại nhân, nếu ta không phải Thông Phán của Thuận Thiên Phủ thì sẽ không khuyên ngài câu này.

Bởi vì một câu vô tâm của ngài mà có khả năng sẽ liên lụy toàn bộ Thuận Thiên Phủ, thậm chí cả Đàm đại nhân." Triệu Tử Mai đứng lúc bỏ sung một câu.

Lúc nói những lời này hắn có cảm giác Triệu Văn An liếc mắt nhìn mình, bên trong có chút âm áp như có như không.

Từ Thiên Kính ngẩn người, trong lòng cân nhắc mãi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, hai tay chấp lại và nhỏ giọng nói, "Đại nhân, hạ quan nhất thời nóng vội nên không lựa lời.

Mong đại nhân thứ tội."

"Thôi," Triệu Văn An phát tay với hắn, nhưng ánh mắt vẫn lãnh đạm như cũ, "Việc cấp bách là phải phá được án này trước, nhưng việc này không do ta quản cho nên lão phu phải đi trước một bước.

Chuyện ở đây giao cho hai vị đại nhân.”

Nói xong ông ta đi ra ngoài viện, tới cạnh cửa sổ ông ta cảm thấy sau lưng lạnh căm.

Vừa quay đầu lại ông ta đã thấy ngõ tặc đang cầm cái đầu mập mạp trên mặt đất.

Đôi mắt của Tiểu Văn Sinh không biết đã mở ra từ khi nào, hai tròng mắt nhuộm máu trùng trùng nhìn ông ta giống như đang lên án.

Chương 281: 281: Đằm Thây

Thuận Thiên Phủ không phát hiện bất kỳ manh mối có ích nào ở ngõ Thanh Thấp.

Dù hung thủ giết chết Tiểu Vân Sinh có phải Trịnh Hề Minh hay không thì hẳn cũng có được bản lĩnh tới vô ảnh đi vô tung.

Trước khi bọn họ phát hiện hấn đã thoát khỏi hiện trường, thậm chí đến dấu chân cũng không để lại.

Thế nên vào lúc Chạng Vạng, lúc ánh mặt trời mỹ lệ dần chìm xuống mặt tường cao lớn uy nghiêm của Thuận Thiên Phủ thì Triệu Tử Mai và Từ Thiên Kính mang theo người của mình đi vào cửa.

Mấy chữ "không thu hoạch được gì" viết rõ trên mặt họ, bởi thế Đàm Chấn Anh cũng chẳng thèm hỏi đã nói, "Cũng đừng ủ rũ cụp đuôi như thế, nếu hung thủ thật sự là Trịnh Hề Minh thì đừng nói là các người mà dù cao thủ đại nội cũng chưa chắc đã bắt được hấn."

Kỳ thật các người nên thấy may mắn hôm nay mình không đơn độc đối đầu với hấn, nếu không đến mạng sợ cũng chẳng còn."

"Là thuộc hạ thất trách, thuộc hạ nhất định sẽ bắt được hung thủ kia để đại nhân không phải khó xử." Nghe Đàm Chấn Anh nói thế Từ Thiên Kính cực kỳ cảm động mà vội chấp tay nhận lỗi.

Triệu Tử Mai cũng hành lễ với ông ta và nói, "Đại nhân, vừa rồi thuộc hạ nghĩ cả quãng đường nhưng vẫn không thể hiểu được một việc."

Đàm Chấn Anh nhìn hấn và nói, "Người nói đi."

Triệu Tử Mai dùng một lát mới nói, "Đại nhân, nếu hung thủ là Trịnh Hề Minh vậy vì sao hấn phải giết Tiểu Vân Sinh? Thuộc hạ phải người tra thì hấn và Tiểu Vân Sinh chẳng qua chỉ hơi quen biết, vậy vì sao hấn phải xuống tay với một người mình còn chẳng nói chuyện được bao nhiêu?"

Lông mày hoa râm của Đàm Chấn Anh hơi nhướng lên, thoạt nhìn thật giống một con diều hâu sắc bén, "Người hoài nghi hung thủ không phải

Trịnh Hà Minh sao?”

Triệu Tử Mai gật đầu, “Thuộc hạ cảm thấy khả năng này là có thể.”

“Người có thể sử dụng tay âm trong kinh thành chỉ có Trịnh Hà Minh, hiện tại hắn cũng đang chạy trốn, vậy không phải hắn thì là ai? Triệu Thông Phán, người không thể vì Trịnh Hà Minh và Triệu gia nhà người có quan hệ thân mật mà ăn nói bừa bãi thế được.” Từ Thiên Kính ở bên cạnh lắng bả một câu.

Vừa rồi hắn mới bị Triệu Văn An quở trách nên khí thế cũng yếu đi vài phần, môi mím mím nói cục kỳ mơ hồ.

Nhưng nên nghe thấy vẫn nghe được, Đàm Chân Anh nhướng mày mắ, “Ăn nói bừa bãi ư? Ta thấy kẻ ăn nói bừa bãi lúc này chính là Từ Phủ Thừa người ấy.

Cho tới giờ chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy Trịnh Hà Minh giết người, người định luận tội cho hắn chắc?”

Từ Thiên Kính rụt người lại phân bua, “Đại nhân, ta không dám.....”

“Nếu không dám thì về sau quản cái miệng mình cho tốt, đỡ cho đến lúc ấy phá án sai lại tổn thương tình cảm đồng liêu với nhau.

Như thế cũng ủng hộ phí khổ tâm của ta với người.”

Mấy câu này câu nào cũng nặng nề, đặc biệt là một câu cuối cùng giống như núi đá giáng từ trên xuống khiến Từ Thiên Kính mềm nhũn người.

Vì thế hắn nhất thời quỳ xuống, miệng vội vàng giải thích, “Đại nhân, Thiên Kính biết sai rồi, ta biết đại nhân bởi vì vụ án này nên gặp rất nhiều áp lực nên mới nôn nóng không lựa từ ngữ.

Ân sư, Thiên Kính không dám nữa, mong ân sư tha thứ cho ta.”

Đàm Chân Anh không nói gì mà chỉ nhìn thoáng qua Triệu Tử Mai.

Từ Thiên Kính hiểu ý nên vội đứng dậy khom người hành lễ với hắn và há mồm định nói lời xin lỗi lần thứ hai.

Nhưng Triệu Tử Mai đã nhanh tay đỡ lấy hắn.

“Đại nhân không phải như thế, huống hồ Trịnh Hà Minh có phải hung thủ hay không hiện tại cũng chưa thể kết luận được.

Dù sao người chết quả thật cũng đều vì tay âm gây ra, thế nên hấn vẫn là nghi phạm lớn nhất." Nói đến đây hấn quay đầu nói với Đàm Chấn Anh, "Đàm đại nhân, hạ quan muốn tới phòng xác xem một chút."

"Phòng xác ư?"

Triệu Tử Mai cúi đầu nói, "Hiện trường không có chứng cứ nên chỉ có thể tìm chứng cứ từ thi thể."

Từ Thiên Kính bĩu môi nói, "Thi thể ư? Triệu Thông Phán nói cái gì thế, chạm vào thân thể người chết sẽ dính đen đùi, hơn nữa còn có ngổ tác, những việc này để bọn họ làm đi....."

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng lắc đầu nói, "Lúc ta ở Châu Âu đã thấy các y sư mổ bụng thi thể để kiểm nghiệm, bởi vì chỉ có thế bọn họ mới tìm được nguyên nhân chết thực sự."

"Triệu Thông Phán," Từ Thiên Kính lúc này không nhịn được lấp bắp, "Người sẽ không muốn..... mổ bụng Tiểu Vân Sinh chứ?"

Đương nhiên Triệu Tử Mai sẽ không mổ bụng Tiểu Vân Sinh.

Thân thể da tóc là của cha mẹ, nếu không được cha mẹ đồng ý thì đương nhiên sẽ không tùy tiện thương tổn xác chết.

Huống chi khối thi thể của Tiểu Vân Sinh cũng chẳng cần phải mổ xẻ thêm làm gì.

Sở dĩ hấn nói với Đàm Chấn Anh như vậy chỉ để tìm cơ tới phòng xác. Bên ngoài phòng xác có người đang chờ hấn.

Triệu Tử Mai đã sớm để Bảo Điền gọi nó tới, bởi vì hấn biết hiện tại hấn chỉ có thể tìm manh mối từ "miệng" Tiểu Vân Sinh mà thôi.

Tang vẫn mặc một thân nam trang, trên đầu đội mũ quả dưa, bím thóc dày rũ bên vai khiến gương mặt tú lệ của nó càng thêm anh khí.

Lúc nhìn thấy Triệu Tử Mai nó "phì" cười và vươn hai ngón tay nói, "Lại một kẻ nữa, xem ra năng lực phá án của Thuận Thiên Phủ cũng không tốt như lời đồn nhĩ."

Các người là cơ quan hình án chấp chuông kinh đô và vùng lân cận thế mà

sao lại để lăm ách mạng xảy ra thế?”

“Người cũng đừng vui sướng khi người gặp họa.

Nếu không tìm được hung thủ thì người cũng không lấy được cuốn du ký kia đâu.” Triệu Tử Mai duỗi tay vỗ vỗ cái mũ quả dưa trên đầu nó.

Nhung võ được một cái hấn lại tự giác thấy thất lễ thế là vội xấu hổ cười, mặt đỏ lên không biết phải nói gì.

Cũng may Tang không để ý mà chỉ nhún vai nói, “Hừ, không tìm thấy du ký thì ta tới tìm cha người.

Chỉ có người sợ ông ta thôi chứ ta không sợ.

Đến lúc đó ông ta mà không chịu nói thì ta sẽ uy hiếp ném ông ta xuống vách đá, để xem ông ta có nói không.”

“Sao với ai người cũng dùng chiêu này thế?” Triệu Tử Mai cười khỏ,

“Thôi, người theo ta đến phòng xác trước đã.

Lấy khẩu cung từ miệng người chết dễ hơn mọi thông tin từ chỗ cha ta nhiều.”

Trong hai ngày gần gũi bọn họ đã tới phòng xác những hai lần.

Thêm một khối thi thể nữa cũng không thể khiến căn phòng ẩm lạnh này náo nhiệt hơn hôm qua chút nào.

Ngược lại nó càng thêm thê lương và hiu quạnh.

Thi thể Tiểu Vân Sinh ở bên cạnh xác của Cung Ngọc Thành, chẳng qua ngã tác chưa kịp khâu lại nên hiện tại thứ nằm trên giường là một khối thi thể bị bầm vằm.

“So với Cung Ngọc Thành thì có vẻ hung thủ căm hận kẻ này nhiều hơn, ra tay cũng tàn nhẫn hơn.” Tang vừa xốc vải trắng trên thi thể ra thì một ngón tay của Tiểu Vân Sinh đã lặn xuống dưới và gõ lên mặt giày của Triệu Tử Mai.

“Ta cũng nghĩ thế,” Triệu Tử Mai vừa xoay người lục tìm ngón tay vừa nói, “Nếu nói hung thủ dùng bảy thành công lực với Cung Ngọc Thành thì hẳn phải dùng cả 10 thành công lực với Tiểu Vân Sinh.

Đây quả thực là phải hận lắm.....”

Hắn giật mình một cái, lúc chạm vào ngón tay vừa ngăn lại to của Tiểu Văn Sinh hắn chỉ thấy nó lạnh đến đông cứng.

Cái lạnh kia xuyên qua đáy lòng hắn giống như muôn đông lạnh cả trái tim hắn khiến nó đau đớn mỗi khi nảy lên.

“Triệu Văn An..... Triệu Văn An..... Người hại ta chết không toàn thây..... Ta muốn con trai người phải đền mạng.....”

Chương 282: 282: Theo Dõi

Triệu Tử Mai cảm thấy máu lạnh toát, hơi lạnh theo kinh mạch luân chuyển qua mỗi lỗ chân lông trên người.

Thân thể hắn không nhịn được run rẩy, miệng mũi thở ra khói trắng vì lạnh.

"Công tử?" Bảo Điền hét lên một tiếng sau đó vội vàng đẩy cánh tay Tang, "Đại thần tiên, công tử hình như lại....."

Tang lắc đầu thở dài, "Thật là yếu ớt mảnh mai, không chịu được chút đả kích nào."

Nói xong nó duỗi tay muốn ấn huyết Bách Hội trên đỉnh đầu hắn ai biết vừa mới chạm vào tóc thì lại nghe thấy giọng nói yếu ớt như tơ nhện của Triệu Tử Mai, "Đừng đụng vào ta."

Bảo Điền ở bên cạnh gấp tới độ mồ hôi như mưa, "Công tử, đã là lúc nào rồi ngài còn để ý tới cái này chứ?"

"Ta nhìn thấy hắn....."

Hắn thấy bóng dáng thấp lè tè mập mập mặc quan bào của Tiểu Vân Sinh.

Tên này đang thở hổn hển bò xuống từ một mảnh tường thấp.

Sau khi lau mồ hôi hắn ta cúi thấp người trộm tiến đến một khu nhà phía trước.

Trên tường phía sau nhà có một cái cửa sổ nhỏ, Tiểu Vân Sinh cuộn người dưới cửa sổ và hơi ngẩng đầu lắng nghe.

Hắn đang theo dõi Triệu Văn An, sau khi hạ triều hắn đã lặng lẽ đi theo người này để xem vì sao Triệu Văn An không tới nơi làm việc mà tới hẻm nhỏ hẻm lách này làm gì.

Kẻ này khiến hấn mất mặt trên triều vì thế hấn phải túm được nhược điểm của kẻ này.

Phần nhục nhã hấn phải chịu trước mặt Thái Hậu và triều thần nhất định hấn sẽ trả lại cho Triệu Văn An cả vốn lẫn lời.

Nhưng Tiểu Vân Sinh không biết phía sau hấn còn có một người.

Kẻ kia uyển chuyển nhẹ nhàng và linh hoạt hơn hấn gấp trăm lần vì thế dù bị theo đuổi nhưng hấn lại chẳng hề phát hiện ra.

Đên trong có tiếng người truyền ra thế là Tiểu Vân Sinh lại dán tai qua đó.

"Thứ cho lão hủ nói thẳng, lấy địa vị của đại nhân thì đừng nói một cái đồng hồ, dù là 10 cái cũng không khó kiếm.

Ngài cần gì phải phí sức với đồng mảnh vỡ này làm gì? Chẳng lẽ chủ nhân của cái đồng hồ này đã không còn nữa nên đại nhân mới muốn sửa nó bằng mọi cách ư?"

"Mọi người đều nói kẻ sửa đồng hồ đều có một đôi mắt nhạy bén, quả nhiên không sai."

"Nhưng lần này phải để đại nhân thất vọng rồi, bởi vì cái đồng hồ này đã nứt tim, đồng hồ coi như chết, trừ phi đổi một cái tim đồng hồ khác....."

"Đổi một cái tim đồng hồ khác....."

"Đổi rồi thì bề ngoài sẽ không khác mấy nhưng cái đồng hồ đó vẫn là cái cũ sao?"

Phòng trong yên lặng thật lâu, mà yên tĩnh này lại khiến cả người Triệu Tử Mai dựng lông tơ, tim nẩy thình thịch không ngừng: Tim thay đổi vậy đồng hồ này có còn là cái cũ nữa không? Vậy người thì sao? Bóng người đứng giữa sườn núi kia rõ ràng chính là a tỷ, nhưng nàng ta thật sự là a tỷ ư?

"Ta hiểu, tiên sinh muốn nói mọi việc không thể cưỡng cầu, bởi vì kết quả đương nhiên sẽ không như mong muốn."

"Đại nhân là nhân tài kiệt xuất trong đám đông, một kẻ vô danh tiểu tốt như ta sao có tư cách chỉ bảo ngài chứ."

Cuộc nói chuyện kết thúc, rốt cuộc Triệu Văn An cũng từ bỏ chấp niệm với cái đồng hồ và xách túi đi ra khỏi phòng.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Lúc ông ta đi lướt qua

cửa sổ, lần đầu tiên Triệu Tử Mai cảm thấy cha hấn cũng chỉ là một ông già bình thường.

Cả người ông ấy chìm trong ánh mặt trời, nhưng vì nỗi đau mất con gái yêu mà cả người ử dột bi thương.

Hấn cảm thấy lòng mình siết lại: Bị thương và yếu ớt của ông ấy đều vì hấn mà ra, nếu có một ngày ông ấy phát hiện ra chân tướng thì hấn phải đối mặt với khuôn mặt già nua kia thế nào? Rồi hấn phải xử thế nào?

“Lão già chết tiệt này tới đây chỉ vì một cái đồng hồ rách ư?” Tiểu Văn Sinh ở bên cạnh phỉ nhổ.

Những lời này kéo Triệu Tử Mai trở lại ảo cảnh, hấn nhìn Tiểu Văn Sinh chậm rãi đi từ phía sau ra phía trước căn nhà và thăm dò nhìn thoáng qua cánh cửa Triệu Văn An đã đóng lại.

Lúc này hấn ta cởi mũ, duỗi tay gãi gãi đầu và mắng một câu thô tục, “Triệu Văn An, một ngày nào đó ta sẽ bắt được sai lầm của ngươi.

Đến lúc đó ta nhất định sẽ khiến ngươi rơi từ mây xuống bùn, vĩnh viễn không thể xoay người.....”

Nói đến một nửa hấn bỗng nhiên dừng lại, vẻ hung ác trên mặt cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó là chút chột dạ và kinh hoàng.

Tiểu Văn Sinh nghe được một tiếng động, không phải tiếng lau đồng hồ phát ra từ trong phòng mà thuộc về một người khác.

Đó là kẻ vẫn luôn đi theo phía sau nhưng hấn lại không hề phát hiện ra.

Kẻ kia giống một con hoàng tước chuẩn bị vồ con bọ ngựa.

Nhưng lúc Tiểu Văn Sinh nhìn phía sau lại không phát hiện ra người mặc áo đen kia, bởi vì trong một khắc hấn quay đầu thì kẻ kia đã lạng yên lả ra phía trước.

Động tác của kẻ kia cực kỳ linh hoạt, cái cổ ngắn của Tiểu Văn Sinh căn bản không theo kịp tốc độ của kẻ ấy.

Vì thế lúc hấn quay đầu lại nhìn thấy kẻ đứng trước mặt mình thì miệng há ra vì kinh ngạc nhưng cuối cùng vẫn không dám thét chói tai.

Hắn ta không thể kêu vì Triệu Văn An đang ở ngay ngoài cửa.

Nếu hắn kêu lên thì kẻ kia sẽ biết hắn theo dõi mình từ trong cung tới tận đây.

Huống hô, hắn còn chưa biết mục đích của kẻ trước mặt là gì, bởi vì người nọ chỉ yên lặng nhìn hắn, trong mắt không có bất kỳ thần thái nào.

"Người muốn làm gì?" Hắn lặng lẽ phun ra một câu này.

Kẻ áo đen lại vẫn lặng yên, dùng đôi mắt ngậy dại nhìn hắn sau đó bỗng cất bước đi về phía Tiểu Văn Sinh.

"Không xong."

Triệu Tử Mai thầm thét lên một tiếng nhưng cũng biết bản thân chẳng ngăn được cái gì.

Lúc hắn đang chìm trong sợ hãi thì tên áo đen kia đã ra tay.

Động tác của hắn nhanh như gió, đến độ Tiểu Văn Sinh còn chưa kịp phản ứng đã hứng một chưởng sau lưng.

"Phanh."

Triệu Tử Mai nghe thấy một tiếng hét lên, sau đó mấy mảnh thi thể của Tiểu Văn Sinh đều bay về phía hắn, đầu, cánh tay, hai cái đùi không dài hơn tay bao nhiêu..... Chúng nó gào thét bay đến mang theo máu thịt nát vụn đè trên người ép tới độ hắn không thở được cũng không nói được gì.

"Triệu Văn An..... Người sai người hại ta..... Ta muốn con trai người trả giá....." Cái đầu đè trên cổ hắn mở miệng lộ ra đồng răng vàng và mùi thối khiến gân xanh trên trán Triệu Tử Mai nảy lên, "Cha thiếu nợ thì con trả, để mạng lại cho ta...."

Cái đầu cực đại kề bên cổ hắn muốn ép toàn bộ không khí trong người hắn ra ngoài.

"Cái gì mà trả với không trả, đã chết rồi còn ồn ào như thế xem ra khi còn sống cũng là kẻ lắm chuyện."

Giọng nói không kiên nhẫn kia vừa vang lên thì đầu của Tiểu Văn Sinh biến mất, Triệu Tử Mai ôm cổ thở dốc, một bàn tay còn lại vẫn nắm chặt ngón tay thô ngắn của Tiểu Văn Sinh.

"Nhìn thấy cái gì rồi?" Tang ngồi xổm xuống cạnh hắn, dùng điệu bộ hoa lan chỉ mà cầm cái ngón tay kia sau đó ném lên ván gỗ để nó đoàn tụ với mấy mảnh thi thể khác, "Người có thấy hung thủ không?"

"Có thấy." Triệu Tử Mai vẫn đang hờn hển, hơi thở hóa thành khói trắng khiến khuôn mặt Tang hơi mờ mịt, "Là Trịnh Hề Minh giết chết Tiểu Vân Sinh."

Hung thủ chính là Trịnh Hề Minh."

Chương 283: Chương 283

“Thế vì sao hung thủ lại phải đến Triệu phủ sau khi giết người?” Tang tùy ý vôn về đầu ngón tay vài cái, ba đốm lửa theo đó bốc lên.

Nó đưa tay về phía trước đốt hồn phách còn đang vắn vẹo giữa của Tiểu Vân Sinh thành một sợi khói nhẹ.

Sau khi được Giang Tân chữa trị linh lực của nó tăng lên nhiều, nhưng ký ức vẫn chia năm xẻ bảy, chưa hoàn toàn khôi phục.

“Người cũng hoài nghi cha ta sai Trịnh Hề Minh giết người sao?” Triệu Tử Mai liếc Tang một cái sau đó chậm rãi thẳng người nói, “Ta không tin, tuy tận mắt thấy Trịnh Hề Minh giết người nhưng ta vẫn không tin.

Không phải ta bênh vực người nhà, cũng không phải vì cha ta là người cao thượng.

Ngược lại, ta tin ông ấy ngồi được ở chỗ này thì để giày hần đã dính máu của nhiều người.

Nhưng trong việc này ta lại tin tưởng ông ấy vô tội, đây không phải thủ đoạn của cha ta.

Đây rõ ràng là có người bày ra cục diện để ám chỉ `này, Triệu Văn An giết người đó`.

Cái này tuyệt đối không phải phong cách của ông ấy.”

“Nhưng vì sao Tiểu Vân Sinh lại hận Triệu Văn An thế?” Tang xoa ngón tay vài cái và thổi nhẹ một hơi khiến ngọn lửa trên tay tắt ngúm. Triệu Tử Mai nhìn thoáng qua giường gỗ bên cạnh, đôi mắt Tiểu Vân Sinh vẫn không khép lại, hai tròng mắt tuy bị máu che phủ nhưng vẫn nhìn mình trừng trừng, thật đáng sợ.

Từng có lúc đôi mắt này tràn ngập thân thiết và lấy lòng khi nhìn hẳn.

Lúc ấy ông ta thân thiết tới độ đứa nhỏ như hẳn cũng cảm thấy hơi không thoải mái.

"Tiểu Văn Sinh là Thám Hoa năm Đạo Quang thứ 26, cũng từng là người khôi ngô tuấn tú.

Sau đó ông ta gia nhập Mạc phủ của cha ta, trở thành tâm phúc và trợ thủ đắc lực của ông ấy, có thể nói quan hệ cá nhân của hai người rất tốt.

Lúc sau cha ta được chỉ định làm công sứ sang Anh, vị trí phó sứ khi ấy trống nên ông đề nghị để Tiểu Văn Sinh đảm nhiệm.

Hai người lấy thân phận đặc phái viên mà tham quan du lịch Anh quốc, cũng coi như hòa thuận.

Nhưng vì một ít việc nhỏ nên Tiểu Văn Sinh bắt đầu nảy sinh hiềm khích với cha ta, từ đó oán giận, sau đó là nói lời thất thiệt, cuối cùng biến thành trắng trợn phê phán."

Nhìn thấy Tang ngáp một cái thề là Triệu Tử Mai cười khở một tiếng, "Biết người không có hứng thú nên ta chỉ định nói rằng người trên triều đều biết cha ta và Tiểu Văn Sinh bất hòa.

Nếu ông ta chết thì cha ta chính là người đứng mũi chịu sào vì thế một người sành sỏi và lối đời như ông ấy cực kỳ không hy vọng kể này xảy ra chuyện."

"Được, ta tin người, dù sao thì việc ai là hung thủ cũng không có liên quan gì tới ta.

Ta chỉ muốn tìm được du ký thôi." Tang lại ngáp một cái còn lớn hơn, tay còn vỗ vỗ miệng phát ra tiếng "Ồ ồ" giống đứa nhỏ.

Hiện tại nó càng giống người hơn, không, nói đúng ra thì càng ngày nó càng giống "Mục Tiểu Ngộ".

Thi thoảng Triệu Tử Mai sẽ nhìn chằm chằm nó và thậm chí sẽ hoảng hốt

ngắn người vì không biết linh hồn đang chiếm thể chủ đạo trong thân thể này là ai.

Sau khi bước ra khỏi tranh tết, phần "tính người" của nó chậm rãi lan tỏa giống như vệt nước tràn khắp nơi.

Ví dụ như hứng thú của nó với ăn uống càng ngày càng lớn.

Mới tới kinh thành mấy ngày nó và Mục què đã tới toàn bộ các tiệm ăn ngon ở đây.

Anh đào thịt đã hoàn toàn bị nó ném ra sau đầu, hiện tại đồ nó thích nhất chính là trứng hoa quế, vừa mềm vừa ngọt, đúng là thứ các cô nương thích.

Hoặc ví dụ như lòng hiếu kỳ của nó ngày càng lớn, cái gì cũng thấy hứng thú.

Mà kinh thành này thì vừa lúc tề tựu đủ loại đồ kỳ lạ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người ta, đặc biệt là lúc tết sắp tới.

Thế nên có đôi khi Triệu Tử Mai cảm thấy nó cũng không quá quan tâm tới cuốn du ký kia.

Hắn thậm chí hoài nghi nó muốn nhân lúc có được thân thể này để dạo chơi hết nhân gian một phen.

Đây là điều dễ hiểu, làm một cây đao lạnh băng lại cứng rắn, ngoài chém người thì không còn gì khác.

Còn làm người lại thú vị hơn nhiều, có thể du hí nhân gian và ăn không ngồi rồi.

"Mà Bảo Điền chưa nói cho ngươi à? A tỳ của ngươi đã trở lại nhưng nàng đã sớm không phải nàng mà bị một tên hòa thượng thối chiếm lấy thân thể, giống như ta chiếm thân thể Mục Tiểu Ngộ ấy."

Lúc bước ra khỏi hai cánh cửa kéo kẹt của phòng xác, ánh trăng không còn bị ngăn cản, cứ thế tưới lên người bọn họ.

Tang thì đột nhiên thốt lên một câu này với hắn.

(Hãy đọc thử truyện Kỳ sĩ của ma nữ tại trang Rừng Hồ Phách) Lời này được nó nói quá trực tiếp nên Triệu Tử Mai căn bản không hề chuẩn bị trước để ứng phó.

Hắn bất giác đứng sững tại chỗ, một chân đã bước qua ngạch cửa còn một chân khác vẫn an phận bên trong phòng.

Nó chưa bao giờ thảo luận đề tài này với hắn, có lẽ vì không có cơ hội, hoặc nó căn bản không để bụng nên cứ thế làm theo ý mình mới đánh cho hắn không kịp trở tay.

"Trải qua mười năm mà bộ dạng nàng ta vẫn không hề thay đổi, chỉ có thể chứng tỏ một điều là a tỳ của ngươi đã chết 10 năm trước." Nói xong câu đó nó quay đầu lại, nương ánh trăng cẩn thận đánh giá gương mặt hắn, từ đôi mắt tới nếp nhăn trên khóe miệng, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, "Không thương tâm, cũng không quá kinh ngạc, chẳng lẽ ngươi đã sớm biết nàng ta không còn nữa sao?"

Triệu Tử Mai nén cảm xúc trong lòng, tuy trái tim kia hiện tại sắp nảy ra khỏi cổ thì hắn vẫn bình thản nói, "Cha ta đã cho người đi tìm khắp mọi nơi trên mảnh đất này nhưng không thấy a tỳ.

Đã 10 năm, nếu nàng còn sống thì với bản lĩnh kia sao còn chưa báo tin cho người nhà? Nếu không có vậy hẳn nàng ấy đã không còn trên đời nữa."

Nói đối với Triệu Tử Mai mà nói thì không phải việc khó.

Từ nhỏ tới lớn hắn đã dựa vào biết bao nhiêu lời nói dối để che giấu sự nhút nhát của mình.

Vì nói nhiều nên hắn cũng đã quen.

Có điều khi đứng trước mặt Tang hắn chưa từng nói dối, cũng không biết nó có phát hiện ra sự chột dạ của hắn thông qua biểu hiện trên mặt giống cha hắn hay không.

Cũng may nó không tiếp tục truy cứu nữa mà chỉ bĩu môi nhàn nhạt hỏi, "Ngươi không thích a tỳ của ngươi sao?"

"Không tính là thích."

"Ta nghe Bảo Điền nói rồi," Tang hừ một tiếng sau đó chuyển đề tài khác.

Nhưng đêm nay nó chắc chắn muốn làm khó hắn rồi nên câu hỏi sau lại khó hơn câu trước, "Nếu biết a tỳ của người không còn nữa thì vì sao người không nói cho cha mình?"

"Một cái đồng hồ đã khiến ông ấy thương tâm như thế, nếu biết tin thì ta không dám nghĩ ông ấy sẽ như thế nào."

Huống chi hiện tại triều đình trong ngoài đều có sóng ngầm mãnh liệt, cần gì phải thêm phiền cho ông ấy vào lúc này." Hắn dừng một chút, "Hơn nữa người ta tồn tại trên đời cũng cần có một chút hy vọng."

Câu trả lời này có vẻ đã qua cửa nên Tang không nói gì nữa mà chỉ hơi gật đầu.

Nó đi theo con đường gạch xanh trước cửa phòng xác đi về phía trước, bóng dáng bị ánh trăng kéo vừa dài vừa nhọn.

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng thở ra, bước qua ngạch cửa chuẩn bị theo sau.

Nhưng vừa đi được vài bước chợt hắn nghe thấy tiếng Tang truyền tới từ phía trước, không có cảm xúc gì, chỉ bình lặng như ánh trăng, "Con người ta sống một đời luôn phải học cách buông tha chính mình, cha người như thế, mà người cũng vậy."

Chương 284: 284: Di Tâm

Lúc trở lại phủ Triệu Tử Mai vẫn đang nghĩ tới câu nói kia của Tang: Nhân sinh trên đời luôn phải học cách buông tha bản thân mình. Hấn cũng đâu muốn đối đầu với bản thân mình, nhưng không phải mọi tâm ma trên đời này đều có thể dễ dàng trừ tận gốc.

Có điều dù câu nói kia không thể giúp hấn trừ tận gốc tâm ma nhưng vẫn khiến lòng hấn bị nung bỏng cháy, giống như có một hòn than đang quay tròn trong đó.

Chẳng qua cảm xúc này lại tiêu tan không thấy đâu khi hấn nhìn thấy bóng dáng cô đơn ngồi trong phòng.

Giống như cảm giác ấy chưa bao giờ xuất hiện vậy. Bóng Triệu Văn An hất lên cửa sổ, đồng thời còn có con búp bê chặn dè trong cái đồng hồ cũ.

Lúc này nó bị vỡ thành 5,7 mảnh nhưng lại được ông ấy kỳ công ghép lại.

Tuy thô ráp nhưng cuối cùng nó cũng có hình "người". Triệu Tử Mai đẩy cửa đi vào phòng và nhìn chăm chăm con búp bê trên tay Triệu Văn An trong chốc lát mới chấp tay gọi "Cha." Triệu Văn An quay đầu, giống như bây giờ mới phát hiện ra Triệu Tử Mai vậy.

Ông ta sững sốt sau đó nhàn nhạt hỏi, "Về muộn thế sao?"

"Thân phận hung thủ đã được xác định, đúng là Trịnh Hề Minh," hấn hơi ngược mắt lên, bất động mà đánh giá thần sắc trên mặt Triệu Văn An.

Thấy ông ta lộ vẻ kinh ngạc thế là trong lòng hấn cũng an ổn hơn và nói

tiếp, "Con vừa mới bẩm báo việc này với Đạm đại nhân, Thuận Thiên Phủ đã có công văn truy nã Trịnh Hề Minh, treo giải một vạn quan tiền."

"Chuyện của Thuận Thiên Phủ không cần bẩm báo với ta." Triệu Văn An đã thu lại chút kính ngạc trên mặt và lại bắt đầu đùa nghịch con búp bê trong tay.

Đầu con búp bê lệch qua bên vai giống như sắp rơi, thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

"Cái đồng hồ này không sửa được sao?" Triệu Tử Mai biết ông ấy đang kiêu kỳ nên không nói tiếp.

Hắn muốn thính an rồi rời đi nhưng miệng lại không tự giác bật ra một câu này.

"Không ngờ đến thứ Tử Đồng thích nhất ta cũng không giữ được," Triệu Văn An ngâm ra và vội ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Tử Mai một cái,

"Người đừng tự trách, việc này vốn không nên trách người."

Lòng Triệu Tử Mai giống như bị một tảng đá lấp kín, giọng cũng trở nên khàn khàn nói, "Buông bỏ chấp niệm thì mọi thứ sẽ tự nhiên," nói xong hắn nhanh chóng bỏ sung một câu, "Đây là lời an ủi một người bạn nói với con hôm nay."

Triệu Văn An nhìn hắn một lúc lâu, trong mắt thế mà lại có một chút ôn nhu, "Người bạn kia của người chính là vị cô nương ta nhìn thấy ở Thuận Thiên Phủ sáng nay ư?"

"Sao cha biết nàng là nữ?" Vì nóng lòng nên hắn bật thốt ra câu này.

Vừa nói xong hắn đã hối hận, lỗ tai cũng đỏ lên.

"Tuy hiện tại ta chỉ là một ông lão sắp xuống lỗ nhưng rôt cuộc cũng từng có tuổi trẻ." Đây là lần đầu tiên cùng con trai nói tới đề tài thân mật này nhưng Triệu Văn An không nghĩ tới lời nói lại tự nhiên như thế.

Giống như bọn họ vẫn luôn là một đôi cha con thân mật khăng khít vậy.

Ông ta tiếp tục hàn huyên, "Cảm xúc mênh mông, nhiệt huyết sôi trào, cái thứ này nói không rõ nhưng lại khiến biết bao người như tre già măng mọc mà hiển thân.

Thế nên đời này trước nay không thiếu kẻ si tình, ngay cả vị hoàng hậu

nương nương chưa bao giờ cười kia cũng giống nhau.”

Ông ta bỗng xoay chuyển đề tài khiến niệu Tử Mai ngẩn ra, “Hoàng hậu nương nương ư? Sao bỗng nhiên cha lại nhắc tới nương nương?”

Ánh sáng trong mắt Triệu Văn An tối lại, giữa mày có nếp nhăn thật sâu, “Hôm nay sau khi hạ triều cung nữ Quý Mai bên cạnh nương nương tìm được ta.

Nàng ta nói Thánh Thượng bị một loại bệnh kỳ quái không ai trị hết được.”

Triệu Tử Mai khó hiểu, “Vì sao nàng ta lại tìm ngài? Cha đâu phải người thông y thuật?”

“Nàng ta nói cực kỳ mờ mịt, sau đó nhanh chóng bị hai thái giám mang đi.

Có điều ta vẫn nghe được ý trong lời nàng ta: Thứ nhất, bệnh này không phải đại phu bình thường có thể chữa trị; thứ hai, ” ông ta thoáng nhìn cửa sổ, giọng hơi thấp xuống, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn, “Sợ là trong cung có người không tận tâm với bệnh tình của Thánh Thượng.”

“Thánh Thượng là người đứng đầu một nước, ai dám không tận tâm với long thể của bệ hạ chứ?”

Nói đến đây Triệu Tử Mai bỗng nhiên ngừng lời và nhớ tới lời đồn đãi lưu truyền trong kinh thành từ lâu: Thánh Thượng 6 tuổi kế vị, vì tuổi nhỏ nên triều chính đều do Thái Hậu định đoạt.

Thánh Thượng dần lớn lên, mắt thấy sẽ thành niên nhưng Thái Hậu lại tham quyền thế, không chịu nhường quyền lại.

Bà ta luôn lấy cớ Thánh Thượng chưa có nhiều kiến thức để kéo dài thời gian mình chấp chính.

Một vị hoàng đế không thể tự mình chấp chính thì có còn là hoàng đế nữa không? Nguyên nhân chính là vì thế mà tình cảm mẹ con họ bắt đầu đi tới tình cảnh khó mà xoay chuyển.

Sau đó vì việc tuyển hậu mà hai người lại tranh chấp.

Nữ tử Thánh Thượng thích và người Thái Hậu muốn chọn không giống nhau.

Thánh Thượng kiên trì quyết định và cưới người mình yêu, nhưng quan hệ

của hai mẹ con cũng vì thế mà càng trở nên cứng đờ.
Từ đây về sau Thái Hậu thường xuyên răn dạy hoàng đế, cũng chèn ép vị
Hoàng Hậu tính cách kiên cường kia.

Vì lúc nào cũng phải phòng bị nên quan hệ mẹ con cuối cùng biến thành
như nước và lửa.

“Chẳng lẽ người không tận tâm trị liệu cho Thánh Thượng là.....”
Triệu Tử Mạo không nói hết lời nhưng đôi mắt Triệu Văn An phía sau
ánh nền lại lập lòe chứng tỏ mọi thứ: Ngoài bà ta còn có ai vào đây nữa?
Còn có ai dám bỏ mặc bệnh tình của hoàng đế một nước, khiến hấn lay lắt
trên giường bệnh chứ?

“Cha, ngài định làm thế nào?”

Triệu Tử Mạo hỏi một câu này nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt Triệu Văn
An thì hấn bỗng cảm thấy lời của mình đúng là thừa.

Cha hấn còn có thể làm gì? Đắc tội người kia thì ông ta chẳng gánh nổi
hậu quả, dù tay ông ta có dài, cũng không thể duỗi tới trong cung.

Tuy tiền điện và hậu điện của Dưỡng Tâm Điện nối liền nhau nhưng đó là
hai nơi hoàn toàn khác biệt.

Dù Triệu Văn An có quyền khuyh triều dã thì cũng chỉ có thể dừng
bước trước tấm biển “Trung chính nhân hòa”.

“Thái Hậu nương nương, ngài đừng đi vào thì tốt hơn.

Bên trong đốt than, mùi nồng, chỉ sợ ngài không chịu nổi.....” Lý công
công duỗi tay chặn trước tấm rèm dày nhưng sau đó lại vô lực buông tay,
hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất tát mấy cái lên khuôn mặt gầy gò
vàng vọt của mình, “Vạn tuế gia vẫn luôn kêu lạnh, bọn nô tài không có
cách nào đành đốt than, nhưng mùi kia gặp nóng càng thêm nồng, cứ
thế.....”

Nghe vậy nữ nhân khoác một thân áo lông chồn lập tức lung lay như sắp
đổ, đáy mắt có nước mắt chảy ra, “Đứa nhỏ ai gia hoài thai mười tháng
mới vât vả sinh ra được chẳng lẽ ta còn ghét bỏ hấn chắc?”

Dứt lời bà ta đẩy ngã Lý công công đang quỳ gối trước cửa rồi duỗi tay
kéo rèm cửa sau đó cất bước đi vào noãn các.

Rèm cửa khép lại, trong một khắc ấy một mùi hôi thối phả ra.

Tiểu cung nữ đi phía sau không nhìn được nôn khan một tiếng.

Nàng ta sợ tới độ vội vàng quỳ xuống, dập đầu mấy cái về phía Thái Hậu.

Nhưng người trước mặt lúc này lại chẳng có tâm tình xử trí nàng ta.

Thái Hậu đang mãi nhìn bóng dáng trên giường lớn: Bóng dáng hẳn được bọc trong bộ quần áo màu vàng, lúc này có thứ gì đó đang mấp máy giống như một con sâu.

Chương 285: 285: Mẹ Con

“Con của ta.”

Bà ta chạy tới phía trước nhưng chân lại bị vấp tí thì ngã, may có cung nữ ở bên cạnh đỡ kịp.

Giờ khắc này bà ta không phải Thái Hậu, hẳn cũng không phải hoàng đế.

Hai người họ chỉ là hai mẹ con huyết mạch dính liền, giống tất cả những người khác trên đời này.

Bà ta đẩy tay cung nữ ra, nhào về phía long sàng cách đó vài bước và kéo màn che ngăn cách bọn họ ra.

Chậu than ở mép giường vang lên từng tiếng tanh tách, hơi nóng tràn ngập trong màn biển nơi này thành một cái lồng hấp.

Mà cái lồng ấy lúc này đang tỏa ra mùi tanh tươi dày đặc vô tận, vĩnh viễn không tan được.

Đôi mắt bà ta bị mùi hôi này hun đến độ chua xót, nước mắt ứa ra.

Nhưng hiện tại thống khổ mùi hôi này mang tới cho bà ta không thể so với những gì bà ta thấy.

Đó là cái gì? Khối thịt kia được bọc trong bộ quần áo màu vàng loang lổ màu đỏ tươi, giống từng đóa hoa mai chưa nở rộ, từ cổ áo lan tới cổ chân. Mới chỉ một ngày sao lại tới nông nỗi này rồi? Rõ ràng hôm qua lúc tới gặp hắn thì đồng hạt như bông lúa kia vẫn còn no đủ hoàn hảo, sao hiện tại chúng đều nở bung thối rữa thế này?

Bà ta bỗng nhiên muốn che mắt lại, giống như làm thế là có thể tránh không cần nhìn cái đầu và đôi tay lộ ra ngoài của hắn.

Nhưng bà ta không thể làm vậy, người nằm trên giường là đứa con bà ta vất vả lắm mới sinh được, nếu đến bà ta cũng ghét bỏ thân thể bị tàn phá

của hấn thì chỉ sợ lòng hấn cũng sẽ lạnh lẽo tan nát như vẻ bề ngoài này.

"Ngạch nương....."

Rốt cuộc người trên giường cũng ý thức được có người tới nên gian nan nâng mí mắt lên một chút.

Mí mắt hấn cũng bị tàn phá, đám bông lúa kia không buông tha một tác da thịt nào trên người hấn, chúng điên cuồng lan ra toàn thân.

"Con ta." Bà ta không tự giác vươn tay qua, ngay sau đó ngón tay trắng như ngọc bị một bàn tay vừa lạnh vừa dính túm lấy.

Dạ dày quay cuồng muốn nôn, đây cũng là phản ứng tự nhiên dù bàn tay nắm lấy tay bà ta thuộc về đứa con đẻ bà ta sinh ra.

Bà ta cố gắng tránh nhìn mu bàn tay loang lổ từng vết thối rữa kia.

Chúng như nụ hoa hút đủ máu huyết của hấn và bông nõ tiếp bông kia nở rộ.

"Con ta, không sao đâu, độc phát ra rồi là sẽ nhanh khỏi bệnh.

Người nhấm nại thêm mấy ngày, ngạch nương để bọn họ nấu thuốc hạ hỏa cho người uống là sẽ không đau nữa."

Lời nói dối là dễ nghe nhất, nhưng nếu người nghe không tin thì nó sẽ trở thành thứ còn ác độc hơn sự thật.

Có điều người trên giường hình như không để bụng, hấn liếc mạng cảm máu ngón tay trơn bóng kia và dùng hết sức của mình nói: "Ngạch nương..... Ngạch nương, nhi tử thực xin lỗi ngài..... Nhi tử..... Nhi tử không dùng được nữa rồi, nhưng Hoàng Hậu nàng..... Nàng còn trẻ, mong ngạch nương đối xử tử tế..... đối xử tử tế với nàng....."

Lòng bà ta căng lên, ánh mắt ươn ướt lập tức ráo hoảnh: Hóa ra hấn làm bộ kính cẩn nghe lời là vì nữ nhân kia.

Hấn tự biết mình không còn sống lâu được nữa nên mới rốt cuộc nhớ tới "ngạch nương" này.

Vậy hấn có từng nhớ rõ mình từng lần lượt chống đối bà ta không? Trước mặt quần thần, trước mặt phi tần trong hậu cung hấn không cho bà ta chút đường sống nào, bức bà ta ra khỏi triều đình mà bà ta đã không ché mười mấy năm.

Hắn có nhớ vì bảo vệ Hoàng Hậu mà hắn không tiếc cái cọ, quả trách bà ta, nói Hoàng Hậu đáng thương thế nào nhưng chẳng hề để người mẹ như bà ta vào trong mắt.

Có lẽ hắn đã sớm quên sau khi tiên hoàng qua đời, bà ta vì giữ được ngôi vị này cho hắn mà phải nín nhịn, lần lượt vượt qua mũi đao biển lửa.

Ở trong mắt hắn chỉ có hoàng quyền tối cao cùng nữ nhân thậm chí còn chưa từng sinh đứa con nào cho hắn.

Hiện tại hắn bị bệnh mới nhớ tới người mẹ này sao? Hắn nhét bàn tay thối nát kia vào tay bà ta là muốn moi từ trái tim vỡ nát của bà ta chút gì đó ư? Đáng tiếc, trong lòng bà ta lúc này đã chẳng còn gì nữa.

Bà ta bỗng nhiên rút tay ra khiến hắn trở tay không kịp, bàn tay gầy như bị ném trên giường.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Bà ta chùi chất nhầy trên tay lên chần, coi như phủi sạch mọi thứ giữa bọn họ.

Nếu trước hôm nay bà ta còn do dự và hối hận nhưng tới giờ khắc này bà ta chỉ còn lại dục vọng của bản thân.

Hắn hoảng sợ nhìn nữ nhân mặc một thân hoa phục ngồi bên mép giường, trong cổ phát ra vài tiếng lộc cộc yếu ớt sau đó cổ rũ sang một bên ngắt xiu.

"Thái Hậu nương nương, phải làm sao bây giờ? Vạn tuế gia sợ là..... sợ là không chịu được lâu nữa.

Dựa vào thuốc để kéo dài cũng không phải cách....." Thấy Hoàng Thượng hôn mê bất tỉnh thế là Lý công công ở bên cạnh rút cuộc cũng không nhìn được quỳ bò tới bên người Thái Hậu mà dập đầu mãi, "Thái Hậu nương nương, ngài nghĩ xem có cách nào không."

Thái Hậu vẫn còn mãi mê dùng chần cọ sạch mấy ngón tay được bảo dưỡng trắng nõn tinh tế như tay thiếu nữ của mình, vừa làm vừa nói: "Ai gia tuy là Thái Hậu nhưng cũng không phải thần tiên.

Trong cung có biết bao nhiêu đại phu đã tới xem nhưng thật sự không trị được.

Cũng chỉ có thể trách ai gia mệnh khổ, chẳng trách được người khác.”
Giọng bà ta không hề gợn sóng, giống như đang thảo luận chuyện con chó con mèo nào đó trong cung.

Lòng Lý công công cả kính, ông ta nghe hiểu nhưng dù phải mạo hiểm rời đầu ông ta cũng không muốn từ bỏ.

Bởi vì người nằm trên long sàng chính là thiên tử, là vạn tuế gia, là đứa nhỏ ông ta nhìn lớn lên từ bé, cũng là người mà Hoàng Hậu nương nương dùng mệnh bảo vệ.

Ông ta nhận vòng tay của Hoàng Hậu nương nương nên phải làm việc, mà dù không cầm thì ông ta cũng muốn tranh thủ một chút cho đôi uyên ương mệnh khổ này.

“Lão Phật gia, đại phu y thuật không tốt thì không bằng chúng ta ngẫm lại cách khác?” Ông ta ngược mắt lên một chút, khước mắt hơi lướt qua khuôn mặt hồng hào kia.

“Hiện tại là lúc nào? Dân gian đều chuộng tây học, các đại thần còn kêu gọi cái gì mà giao thiệp với người nước ngoài.

Tuy ai gia ở hậu cung không quá hiểu những việc đó nhưng cũng biết có vài thứ cổ hủ nên sớm vứt bỏ.

Trước đó vài ngày ai gia tìm Đại Tát Mãn tiến cung đã bị không ít người nghị luận sau lưng, hiện tại nếu lại mời đám hòa thượng hay đạo sĩ tới chẳng phải lại khiến du luận nháo nhào hơn ư?”

Bà ta không nhanh không chậm mà kiên nhẫn giải thích, lý trí lấp lánh sáng đến dọa người trong mắt bà ta.

Lúc này bà ta chẳng giống một người mẹ sắp mất con gì hết.

Lý công công đã hiểu tâm ý của bà ta từ phần lý trí kiên định này.

Bà ta đã hạ quyết tâm, và không ai trong cung này có thể chống lại quyết tâm ấy.

Lý công công chỉ thấy lòng mình dâng lên bi thương thật lớn: Vì Hoàng Thượng, cũng vì Hoàng Hậu nương nương đang bị nhốt trong cung điện ngày ngọ đợi tin tức của ông ta.

Ngoài cửa sổ là ánh hoàng hôn đang chậm rãi tan dần, bóng đêm bò lên song cửa dần ăn mòn ánh mặt trời, mãi tới khi hoàn toàn nuốt trọn ánh nắng cuối cùng.

Từ Cẩm Thành đã vào đêm, và nơi này tôi tắm hơn bất kỳ nơi nào khác.

Chương 286: 286: Quý Mai

“Nguyện đời sau này, khi ta đắc đạo Vô Thượng Bồ Đề, nếu có vô lượng, vô biên hữu tình tu hành Phạm Hạnh trong Pháp của ta, thì hết thảy đều được giới chẳng thiếu, đủ giới tam tụ, nếu có ai mà trót đã phạm giới nghe tên ta rồi, lại được tịnh giới, chẳng vào đường ác.

Nguyện đời sau này, khi ta đắc đạo Vô Thượng Bồ Đề, nếu những hữu tình thân thể hèn kém mọi căn chẳng đủ, xấu xa, ngu ngốc, mù, điếc, ngọng, câm, què quặt, khòm lưng, hóa hủi, điên, cuồng, bao nhiêu bệnh khổ, nghe tên ta rồi hết thảy đều được đẹp đẽ, sáng suốt, mọi căn hoàn toàn, không mọi tật khổ.....” – Kinh được sư lưu lý quang Như Lai.

Tràng hạt bị mồ hôi thấm ướt trơn trượt, ngón cái bởi vì mấy ngày lặp lại động tác kia nên đã chết lạng nhưng người ngồi dưới đèn tụng kinh Phật lại không có ý muốn dừng lại.

Bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể từ sóng to gió lớn tìm thấy một đường thanh tịnh, mới có thể không để đầu óc nghĩ mãi tới một màn nhìn thấy mấy hôm trước.

Người nằm trên giường chính là thiếu niên sạch sẽ đến độ hơi nhu nhược.

Hắn không chỉ là chồng nàng, còn là thiên tử nàng sùng bái.

Nhưng hiện tại cái người mang theo vài phần thần thánh trong lòng nàng lại rơi àm àm xuống bùn, biến thành một khối thân thể thối nát mà mỗi người đều né tránh.

“Kỳ thật ai gia cũng chỉ muốn tốt cho người thôi, ta không muốn người phải sợ nên mới không cho người tới đây.

Hơn nữa ta nghĩ Hoàng Thượng cũng không muốn người nhìn thấy dáng vẻ này của hắn.

Nhưng người thì sao, trước nay người chưa từng nghe lời khuyên của người khác, một hai phải lên lút tới đây.

Người không những không nghe lệnh ai gia, mà còn không tuân theo lệnh của Hoàng đế, hiện tại người vừa lòng chưa?”

“Ta không sợ, mặc kệ bệ hạ biến thành bộ dáng gì thì chỉ cần lòng bệ hạ không đổi vậy với ta ngài ấy vẫn là người như trước.”

Nàng biết Thái Hậu không tin những lời này.

Đà ta đã trải qua nhiều việc nên tự cho là có thể hiểu thấu đáo mọi việc và luôn coi thường chuyện nhi nữ thường tình.

Nhưng lúc này đối mặt với đôi mắt khinh miệt của Thái Hậu nàng lại hơi chột dạ.

Bởi vì nàng bắt đầu hoài nghi người trên long sàng rốt cuộc là ai, có thật là hoàng đế không? Thiếu niên nàng vừa gặp đã thương sao lại biến thành bộ dạng như thế này.

Mãi tới khi người kia yếu ớt gọi tên nàng thì cả người nàng run lên, lập tức tỉnh lại từ mê mang.

“Vân Sơ.”

Lúc chỉ có hai người bọn họ ở bên nhau hẳn sẽ không cho nàng gọi hẳn là Hoàng Thượng.

Đương nhiên hẳn cũng không gọi nàng là Hoàng Hậu.

Vợ chồng hai người còn trẻ, luôn có chút chuyện bí mật thú vị, với bọn họ chuyện gọi thẳng tên đối phương chính là một chuyện như thế.

Nhưng dù là việc đơn giản như vậy cũng luôn ngăn ngại quá mức, cho nên nàng ta cực kỳ quý trọng.

“Vân Sơ.”

Hắn lại gọi một tiếng khiến nàng ta sững sốt, nước mắt lập tức rơi xuống.

Nàng nhận ra hẳn, người kia mọc rễ trong lòng nàng, sao nàng có thể quên được? Lúc hẳn đau thì nàng còn đau hơn hẳn gấp trăm lần, nàng cảm thấy như bản thân mình cũng chịu khổ.

Có lẽ đây chính là phần thưởng của những người thật lòng yêu nhau.
"Ta muốn cứu bệ hạ, ta muốn cứu Hoàng Thượng." Nàng không hề nghĩ ngợi mà gần như hét lên những lời này.
Thái Hậu cười lạnh một tiếng, trong mắt có rét lạnh.

Bà ta không nói gì nữa mà chỉ để người kéo nàng xuống, để nàng ở trong cung đóng cửa tự hồi lỗi, nếu không có lệnh thì không được ra ngoài.
Nàng không ăn không uống quỳ gối trước bàn thờ Phật niệm kinh vì hấn, lúc thân thể mệt mỏi nàng lại bỗng nhớ tới một người.

Hoàng Thượng đã từng nói với nàng về người đó, hấn nói Triệu đại nhân là triều thần ta tin tưởng nhất.

Ông ấy đa mưu túc trí, kiến thức rộng rãi, vì triều đình cúc cung tận tụy.

Tương lai nếu có chuyện gì nàng nhất định phải đi tìm ông ấy, Triệu đại nhân ắt hấn có thể giúp nàng.
Lúc này nàng dừng động tác lần tràng hạt, ánh mắt nhìn tượng Phật trên bàn thờ và nghĩ: Quý Mai đã ra ngoài lâu như vậy sao còn chưa về? Mặc kệ có tìm được Triệu đại nhân hay không thì nàng ấy hấn cũng sẽ tìm cách báo cho mình chứ.

Chẳng lẽ có chuyện gì đó rồi ư?
"Cùm cụp", cửa phòng phía sau bỗng vang lên tiếng mở khóa, có lẽ là cung nữ tới đưa cơm.

Nàng không quay đầu lại, ngón cái vừa động đã lại bắt đầu lần tràng hạt.

"Nương nương....."
Giọng Quý Mai vang lên phía sau khiến nàng kinh ngạc giật mình.

Nàng vội vàng đứng dậy, lòng nóng như lửa đốt mà chạy về phía bóng người đứng cạnh cửa, "Sao ngươi lại có thể trực tiếp vào đây? Hộ vệ ngoài cửa không ngăn ngươi lại ư?"
Quý Mai lắc đầu, nụ cười khổ trên mặt nàng ta khiến Hoàng Hậu cảm

thấy lòng như siết lại.

Nàng ta nói, "Nương nương, ta đã tìm được Triệu đại nhân."

"Người có kể chuyện của Hoàng Thượng cho Triệu Văn An không?"

Ông ta..... Ông ta nói như thế nào?" Nàng kéo lấy tay áo Quý Mai và gấp đến độ lấp bắp.

"Nương nương, nô tỳ đã nói rồi, chuyện này Triệu đại nhân.....

không quản được đâu....."

"Ông ta từ chối người ư?"

"Ông ta chẳng nói gì nhưng nhìn mắt ông ta là nô tỳ hiểu," Quý Mai quỳ xuống, hai tay kéo lấy vạt áo nàng nói, "Nương nương, chuyện này ngoài lão Phật gia thì không có người nào quản được đâu.

Nhưng lão Phật gia..... hạn các người.

Nương nương, ngài buông tay đi, hiện tại buông tay thì ít nhất..... ít nhất có thể bảo toàn mạng cho ngài....."

Không biết qua bao lâu, đến độ cuồng phong gào thét ngoài cửa cũng ngừng lại Hoàng Hậu mới nói chuyện.

Giọng nàng ta giòn như sắp vỡ vụn, mọi hy vọng đã không còn, hiện tại nàng ta giống chồng mình, cả người cũng thối nát.

Hắn thối nát da thịt còn nàng thì thấy lòng mình tan ra từng mảnh,

"Nếu không giữ được hắn thì ta còn sống cũng có ích gì?"

Nàng cười, trong ánh mắt lại không hề có ánh sáng.

"Nương nương, ngài còn có người nhà, nếu không vì mình thì cũng nên nghĩ tới lão gia và phu nhân chứ.

(Hãy đọc thử truyện Thiếu gia của trang Rừng Hồ Phách) Có câu nói nô tỳ không dám nói nhưng hiện tại mà không nói thì sợ về sau sẽ chẳng còn cơ hội.

Nương nương, nếu ở trước mặt lão Phật gia ngài chịu nghe lời một chút thì sẽ không..... sẽ không rơi vào kết cục như hôm nay...."

Quý Mai nói đến một nửa thì ngừng, bởi vì ngoài cửa có tiếng hộ vệ bỗng

nhiên quát hỏi, "Nương nương, ngài đang nói chuyện với ai thế?"

"Ta....." Nàng cảm thấy cổ chân chợt lạnh, vừa cúi đầu lại chỉ thấy bên chân là một vũng nước chiếu ra bóng dáng của chính mình còn Quý Mai vừa rồi còn ghé bên chân nàng đã không thấy đâu.

"Quý Mai."

Nàng luống cuống hô to cái tên này.

Cửa trước mặt mở ra, hộ vệ từ khe cửa thò đầu vào tỉ mỉ nhìn quanh khắp phòng rồi mới nói, "Nương nương, nô tài nghe ngài làm bầm lều bầu một lúc lâu, ngài..... vẫn tốt chứ?"

"Làm bầm lều bầu ư? Không phải, mới vừa rồi Quý Mai tới, nàng ấy ở chỗ này mà." Nàng chỉ vào vũng nước dưới chân mình, đầu ngón tay hơi run run.

"Quý Mai ư?" Hộ vệ cười, khóe miệng nhếch lên nhưng da mặt lại chẳng hề động đậy, "Có chuyện này không biết có nên nói với nương nương hay không."

Nhưng nô tài nghĩ Quý Mai cô nương là nô tỳ bên cạnh ngài, từ lúc ngài tiến cung đã hầu hạ ngài.

Nàng ta xảy ra chuyện lớn như thế mà không nói cho nương nương một tiếng thì cũng không ổn lắm."

"Quý Mai..... làm sao vậy?"

Hộ vệ vẫn mang theo nụ cười đắc ý kia, giống như hẳn muốn nhìn chê cười của kẻ làm mẫu nghi thiên hạ như nàng vậy, "Chiều nay Quý Mai cô nương đã bị quăng vào giếng, là lão Phật gia hạ lệnh."

Nô tài nghĩ thi thể nàng ta hẳn đã được vớt lên, nói không chừng đã bị kéo tới bãi tha ma rồi..... Nương nương, nương nương, ngài làm sao vậy?"

Chương 287: 287: Thăm Bệnh

"Nghe lời đồn trong cung thì Hoàng Hậu nương nương cũng ngã bệnh rồi.

Không biết vì nàng ấy chăm sóc Hoàng Thượng nên mệt nhọc hay bị lây bệnh từ bệ hạ." Từ Thiên Kính ngồi trong xe ngựa và dán gần Đàm Chấn Anh nói lời này, giọng cực thấp.

"Sinh lão bệnh tử là do trời định, dù tường của Tử Cấm Thành có cao cũng không ngăn được nó." Đàm Chấn Anh thở dài giống như hơi thất thần.

Sau đó khước mắt ông ta nhường lên nhìn về phía Từ Thiên Kính, "Công sự ở cửa thành đã bố trí ổn chưa?"

"Đã bố trí theo ngài yêu cầu, mọi cửa thành đều có trọng binh phòng vệ, các con phố quan trọng bên trong thành cũng đã bố trí người tuần tra liên tục.

Một khi phát hiện Trịnh Hề Minh chúng ta nhất định có thể bắt hắn về quy án, đại nhân cứ yên tâm." Nói tới đây xe ngựa chậm rãi dừng lại, Từ Thiên Kính xúc rèm lên và nhìn thấy hai ngọn đèn lồng trắng trước Cung phủ.

Hắn siết chặt hai bàn tay, "Đại nhân, Ngọc Thành hiền đệ tuyệt đối không chết oan uổng, ta nhất định sẽ bắt được Trịnh Hề Minh để trừng trị theo pháp luật, để hắn đền mạng cho Ngọc Thành."

Đàm Chấn Anh gật gật đầu sau đó cùng Từ Thiên Kính một trước một sau xuống xe ngựa.

Quản gia nhà họ Cung đứng ở cửa thấy hai người tới thì vội đón bọn họ vào và đưa tới nội viện sau đó chấp tay nói, "Hai vị đại nhân, từ khi công tử xảy ra chuyện lão gia vẫn luôn nằm trên giường không dậy nổi, chỉ có

thể tiếp khách ở nội viện, mong hai vị thông cảm.”

Ông ta vừa dứt lời thì trong phòng đã truyền đến giọng của Cung Minh Châu, “Mời hai vị đại nhân tiến vào.”

Đàm Chấn Anh nghe thấy thế thì vén rèm cửa đi vào thấy Cung Minh Châu đang nằm trên giường thế là lòng chợt căng lên: Chỉ mấy ngày không gặp mà Cung Minh Châu đã như già đi mười tuổi, mái tóc muối tiêu nay đã bạc trắng, cũng chẳng tết gọn mà để xõa tú tung trên lưng. “Cung huynh, ngài hà tất phải dày vò bản thân như thế? Ngài như vậy Ngọc Thành làm sao an tâm ra đi đây?” Đàm Chấn Anh đi nhanh về phía trước nâng Cung Minh Châu ngồi dậy, lại cầm gối cho ông ta kê lưng ngồi thẳng.

“Đúng vậy Cung đại nhân, ngài nhất định phải bảo trọng.” Từ Thiên Kính cũng an ủi.

“Khụ..... Khụ..... Đàm huynh không có con cái nên sẽ không hiểu được tâm tình của ta,” Cung Minh Châu thở phì phò khi nói ra những lời này, “Hai đứa con của ta đứa thì mất tích, đứa thì chết, ông bảo ta làm sao mà bình thần đây.

Ông trời quá không công bằng với nhà họ Cung chúng ta.” Ông ta vừa nói vừa ho, bộ xương già giống như cũng gãy hết vì cơn ho này.

Từ Thiên Kính hung hăng đấm một đấm lên đùi mình sau đó chấp tay phẫn nộ nói, “Đại nhân yên tâm, Từ Thiên Kính ta nói được thì làm được, nhất định sẽ bắt Trịnh Hề Minh để trả thù cho Ngọc Thành hiền đệ.”

Nghe vậy Cung Minh châu bỗng nhiên ngừng ho khan, quay đầu về phía Từ Thiên Kính hỏi, “Hung thủ..... đã xác định là..... Trịnh Hề Minh sao?”

“Túi tiền, tay âm, ta đã sớm nói hung thủ là Trịnh Hề Minh nhưng Triệu Tử Mai kia vẫn không tin.

Hiện tại thì tốt rồi, chính mắt hẳn nhìn thấy vì thế chẳng thể cãi được.”

Từ Thiên Kính căm giận nói.

“Triệu Thông Phán tận mắt nhìn thấy ư?” Cung Minh Châu càng kinh ngạc hơn.

“Việc này nói ra thì rất dài, chờ ông khỏe hơn ta sẽ giải thích rõ ràng với ông.

Hiện tại dưỡng bệnh mới quan trọng, án này ông cứ giao cho Thuận Thiên Phủ của chúng ta đi.

Cung huynh chỉ cần chờ là được.”

Đàm Chấn Anh vỗ lưng Cung Minh Châu giúp ông ta thuận khí rồi lại đổi đề tài.

Nhưng Cung Minh Châu ho quá thê, mỗi chữ nói ra đều giống như sẽ lấy đi cái mạng già của ông ta vậy, “Trịnh Hề Minh và Thành nhi nhà ta không oán không thù, nhưng hẳn lại là môn sinh đặc ý của lão tặc kia.

Nếu nói hẳn không bị người ta sai sử thì lão phu nhất định không tin.”

Nghe vậy Đàm Chấn Anh trừng mắt nhìn Từ Thiên Kính một cái ý trách cứ hẳn lắm miệng sau đó mới khuyên giải an ủi Cung Minh Châu, “Ông đừng nghĩ nhiều, hiện tại vẫn chưa xác định được việc này có liên quan tới Triệu Văn An hay không.

Ông cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đừng để xảm xúc ảnh hưởng đến thân thể.”

“Ta đương nhiên biết phải làm thế nào.” Cung Minh Châu thẳng lưng nói.

Đây là lần đầu tiên trong nhiều ngày này ông ta tự ngồi thẳng.

Nỗi hận trong lòng giúp ông ta chống đỡ, thoạt nhìn ông ta cũng hăng hái hơn nhiều.

Nhưng điều này lại khiến Đàm Chấn Anh càng thêm lo lắng.

“Đại nhân, vừa rồi thuộc hạ nhiều lời.

Cung đại nhân có vẻ để bụng câu nói kia, không biết ông ấy có nghĩ quản làm ra chuyện gì nguy hiểm không.”

“Theo hiểu biết của ta với Cung Minh Châu thì ông ấy sẽ không hành động tùy tiện đâu,” trên đường về Thuận Thiên Phủ Từ Thiên Kính lại bắt đầu xin lỗi.

Đàm Chấn Anh cảm thấy hơi chán ghét hẳn lúc nào cũng chỉ biết xin lỗi nên cũng chẳng nhiều lời mà chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng sau đó chuyển đề

tài khác, “Thiên Kính, đêm nay ngươi có ca trực phải không?”

“Hạ quan và tiểu tử kia cùng canh cửa phía tây, nơi đó ngựa xe ra vào nhiều, cần nhiều người để ý hơn.” Hiện tại Từ Thiên Kính đã không gọi Triệu thông phán nữa.

Từ tối hôm qua Triệu Tử Mai nói hẳn thấy Trịnh Hà Minh giết người thế là tên này cảm thấy mình thắng một bạc nên có tư cách gọi kẻ kia là “tiểu tử”, “Đại nhân, không ngờ tên kia du học nhiều năm mà còn tin những chuyện quỷ thần này.

Vì phá án hẳn còn không màng sử dụng việc chiêu hồn.”

“Không phải ngươi cũng tin sao?” Đàm Chấn Anh không mặn không nhạt đáp một câu.

Trong đầu ông ta hiện ra bộ dạng thanh tú của người đội mũ quả dưa đứng cạnh Triệu Tử Mai tối hôm qua.

Đôi mắt người nọ sáng trong, mơ hồ mang theo chút hồng nhạt.

Nếu nói đôi mắt này có thể nhìn thấy linh hồn người chết thì ông ta cũng tin, “Triệu thông phán nói án của Từ Xung cũng là do người nọ giúp mới phá được.

Phải biết rằng án kia thậm chí còn được đương kim Thánh Thượng ngợi khen đó.”

“Hà tất làm điều thừa, hung thủ là ai chẳng phải liếc mắt một cái là biết ư?” Từ Thiên Kính khinh thường mà “Xì” một tiếng, cả người nghiêng sang một bên xóc rèm xe.

(Ebooktruyen.net) Bên ngoài sắc trời đã tối sẫm hơn nữa, chỉ còn lại một mặt tà dương xa xa treo ở đường chân trời như lung lay sắp đổ, “Đã tới cửa tây, đại nhân, hạ quan sẽ xuống xe ở đây, ngài về nha môn chờ tin tức là được.”

Nói xong hẳn ra lệnh cho xa phu dừng xe rồi xóc rèm đi xuống.

Nhưng vừa mới bước một bước lại bị Đàm Chấn Anh gọi lại, “Thiên Kính, cẩn thận một chút, Trịnh Hà Minh kia tàn nhẫn độc ác, hẳn đã

giết hai người nên nếu người gặp hấn thì đừng cạy mạnh.

Tự bảo vệ được mình mới có thể làm việc khác, ngàn vạn không được tùy tiện."

Giọng Đàm Chấn Anh cực kỳ ôn hòa khiến Từ Thiên Kính sửng sốt.

Đã lâu hấn không nghe thấy ông ta nói chuyện như vậy với mình.

Lúc hấn mới đầu nhập làm môn hạ của Đàm thị cũng thường xuyên được ông ta ôn tồn dạy dỗ như thế, so với cha đẻ của hấn còn kiên nhẫn hơn.

"Đại nhân yên tâm." Hấn nhảy xuống xe ngựa và quay đầu lại cười với Đàm Chấn Anh, "Công phu của ta đều là đại nhân chỉ dạy, dù đứng phải Trịnh Hề Minh ta cũng không sợ."

Nói xong hấn nhìn thấy môi Đàm Chấn Anh giật giật giống như muốn dạn dò chút gì.

Nhưng lúc này xe ngựa đã rời đi, lúc lướt qua chỉ để lại một mảnh bụi mỏng bay lên.

"Ân sư, ngài chờ tin tức tốt của ta đi." Từ Thiên Kính hét một tiếng với xe ngựa sau đó nhanh chóng bước tới thành lâu nguy nga ghi "của Tây".

Chương 288: 288: Tam Ý

Sau tuyết lớn thường là lúc trời lạnh thấu xương.

Không có tầng mây giúp che chắn nên gió không hề kiêng nể thổi ào xuống từ bầu trời giống từng con dao nhỏ cắt lên những khuôn mặt mệt mỏi chập vạt trên tường thành để lại hai màu đỏ thắm một trái một phải.

Từ Thiên Kính dẫm trên bậc thang lên thành lầu, lúc rẽ ở cửa thang lầu hấn liếc mắt một cái đã thấy Triệu Tử Mai đứng giữa một đám nha dịch và binh lính.

Vóc dáng hấn vốn dĩ cao hơn người thường một chút, hơn nữa thân thể thẳng tắp nên khó tránh cảm giác hạc giữa bầy gà.

Ngay cả Từ Thiên Kính cũng không thể không thừa nhận chỉ nguyên bóng dáng cao ngất này là đủ mang theo khí thế bức người, giống hệt người cha một tay che trời của hấn.

Đó là chưa kể tên này còn có gia thế hiển hách sau lưng.

Đây là nguyên nhân mình ghét tên này sao? Thế nên dù hấn biểu hiện khiêm tốn, nghe lời thế nào trước mặt mình thì mình vẫn không thể thích nổi ư?

Từ Thiên Kính đi về phía Triệu Tử Mai, giày dẫm vang lên tiếng “Ca ca” nhưng tiếng động này cũng không khiến người kia chú ý.

Lúc này trong tay hấn là một bức vẽ của Trịnh Hề Minh, hấn đang cẩn thận mô tả đặc thù của người trong tranh, thái độ chăm chú, căn bản không để ý thấy có người tới gần.

“Khụ.....” Từ Thiên Kính ho nhẹ một tiếng kéo tầm mắt của mọi người về phía mình sau đó nở nụ cười không hề có chút ý tốt nào, “Triệu thông phán, hiện tại rốt cuộc người cũng thừa nhận người là do Trịnh Hề mình giết sao? Nếu người sớm nghe lời ta thì cũng đâu phải hoảng loạn như thế

này.”

“Từ hai ngày trước chúng ta đã bắt đầu truy nã Trịnh Hề Minh chứ có phải hôm nay mới làm đâu.” Bảo Điền ở bên cạnh lăm bắm bênh vực chủ tử nhà mình.

Nghe vậy Từ Thiên Kính cười lạnh một tiếng, “Quan trọng là lòng người ấy, Triệu Thông Phán không tin người làm Phủ Thừa như ta nên một hai phải tự mình nghĩ ra một lời nói dối gạt ta và Đàm đại nhân.

Hắn còn tìm một tên giang hồ thuật sĩ tới phá án, quả thực không hợp tác phong của vị công tử nhà cao cửa rộng như hắn chút nào.”

“Phủ Thừa đại nhân dạy bảo rất phải,” Triệu Tử Mai duỗi tay ngăn Bảo Điền lại sau đó chấp tay hành lễ với Từ Thiên Kính, “Hạ quan nhất định sẽ lấy công chuộc tội, tróc nã Trịnh Hề Minh về quy án.....”

“Từ đại nhân, kẻ đứng sau lưng ngài là ai thế?” Triệu Tử Mai còn chưa dứt lời thì Mục què đã lập tức nhảy ra từ phía sau hắn sau đó thì thào một câu về phía Từ Thiên Kính khiến lung tên kia nổi một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn vội vàng xoay người sang chỗ khác, lúc nhìn thấy đôi mắt màu hồng phấn kia hắn không nhìn được rùng mình một cái.

“Sao tới một kẻ giang hồ thuật sĩ như ta đại nhân cũng sợ thế? Nếu thấy quỷ thật thì không phải người sẽ sợ vãi tè à?” Tang thò đầu ra khỏi bóng đêm và cười lạnh khinh miệt với Từ Thiên Kính sau đó đi tới bên cạnh Triệu Tử Mai khoanh tay khinh thường nhìn.

Từ Thiên Kính tự biết bị bọn họ chơi nhưng lại không dám dễ dàng nổi giận trước mặt quân sĩ vì thế chỉ vung tay về phía Triệu Tử Mai mà hung hăng nói “đọc lăm” hai lần.

Sau đó hắn không quay đầu đã đi theo tường thành về phía trước.

Nhưng đi được hai bước thấy đám người dưới trướng mình vẫn không theo kịp mà ngay người tại chỗ thế là hắn lập tức quát, “Các người mọc rễ ở đó rồi hả? Còn không mau đi?”

Bọn nha dịch thấy thế vội chạy tới.

Lúc bọn họ đã đi xa Triệu Tử Mai mới lắc đầu cười nói với Tang, “Hắn

đã hoài nghi người rồi mà người còn gây chú ý, sao phải thế chứ?”

“Hắn bắt nạt công tử thì đương nhiên đại thần tiên không nhìn được.”

Bảo Điền nhanh mồm không ai bằng, sau khi nói xong hắn còn bĩu môi với Tang và xác nhận lại, “Đúng không?”

Tang không trả lời mà chỉ ôm cánh tay nhìn vạn ngọn đèn dầu dưới thành giống như thất thần.

Ánh lửa chiếu lên đôi mắt nó biến thành ánh sáng ám áp sáng trong.

“Phải không?” Trái tim Triệu Tử Mai đập nhanh vài nhịp và rớt cuộc

cũng quyết định vặn hỏi lại lời Bảo Điền.

“Cái gì?” Rớt cuộc nó cũng thu lại ánh mắt và nhìn hắn.

“Thôi, không có gì.” Trong giọng của hắn mang theo thất vọng, không phải bởi vì nó không nghe được mà bởi vì trên mặt nó chẳng hề có chút để ý nào.

Nó không để ý tới hắn, cũng không cảm nhận được mắt mát của hắn.

Mục què trong lòng hiểu rõ mà không nói ra chỉ hê hê cười hai tiếng,

“Thôi thôi, trước tuần tra đi, Triệu công tử, nếu để lỡ việc chính thì ngài sẽ lại bị tên họ Từ kia quở trách đó.”

Cho dù tâm như tro tàn nhưng Triệu Tử Mai cũng biết hiện tại không phải lúc thương xuân thu buồn thế nên hắn gật gật đầu “ừ” một tiếng và nhấc chân đi về phía trước.

“Nếu hắn còn dám bắt nạt người thì ta sẽ thay người ném hắn xuống vực.”

Rớt cuộc hắn cũng chờ được câu này, dù nó nói “thay người” ý là giúp làm việc nhưng cũng đủ để trái tim hắn như nổi sóng gió mãnh liệt.

“Giết hại mệnh quan triều đình chính là tội lớn.” Hắn vẫn mặt không biểu tình và cố đè nén cảm xúc rung động như đang nảy lên cổ.

“Giết một cũng là giết, mà hai cũng thế, mặc kệ.”

“Một” trong miệng Tang chính là chỉ cha hắn Triệu Văn An vì thế Triệu Tử Mai không nhìn được bật cười thành tiếng sau đó quay người đi tới bên cạnh nó, hai mắt tràn đầy nhu tình, “Không cần người vì ta mà đại khai sát giới đâu.”

Tang vươn một đầu ngón tay ra chọc chọc ngực hắn khiến xương sườn của hắn như gãy tới nơi, “Mệnh của người thuộc về ta, vì vậy ta muốn người sống thì sống, chết thì chết, người khác đừng có hòng nhúng tay vào.”

Lời này nó nói ra nhàn nhạt nhưng Triệu Tử Mai lại biết nó hiểu hết.

Nó biết nỗi thất vọng, phiền muộn và khổ tâm trăm chỗ khó nói với ai của

hắn.

Vì thế nó dùng cách thức của chính mình để thể hiện điều đó.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Bên tai hắn lúc này là gió bắc gào thét, nhưng hắn lại chợt thấy gió cũng ôn nhu.

Khóe miệng Triệu Tử Mai nhếch lên, nhưng mặt vẫn nghiêm túc nói, "Ta đã nói là sẽ giao mệnh này cho ngươi rồi mà."

Tang không để ý đến hắn mà cất bước đi xuống thành, Triệu Tử Mai cũng theo sát nó giống như sợ bị nó bỏ lại.

Bảo Điền thì chẳng hiểu gì cả nên huých khuỷu tay với Mục què bên cạnh, "Hai người này nói cái gì thế sao ta chẳng hiểu gì?"

Mục què vuốt râu cười ha hả, "Những lời này không phải nói cho ngươi nghe nên ngươi không hiểu là phải rồi.

Quan trọng là hai kẻ kia đều hiểu ấy."

Bảo Điền càng thêm mê mang, tay gãi gãi đầu sau đó quyết định từ bỏ, miệng thở dài rồi cũng theo mọi người xuống dưới thành lâu.

Dưới đó ngựa xe náo nhiệt tấp nập.

Lúc này sắp tới cuối năm, người về quê thăm thân và người tới mua hàng tết cực kỳ nhiều.

Bọn họ tụ tập tốp năm tốp ba, diu già dất trẻ, riu rít không khí vui mừng.

Thừa dịp cửa thành chưa đóng bọn họ nhanh chóng đi qua nơi này ra ngoài.

Triệu Tử Mai đứng bên cạnh Tang và cùng nó nhìn chăm chú vào đám người và ngựa xe rộn ràng phía trước.

Từ nhỏ hắn sợ nhất là nhìn thấy cảnh cả nhà hòa thuận vui vẻ thế này, bởi vì chúng càng tốt đẹp thì càng để lộ cô đơn của hắn.

Nhưng hiện tại hắn đứng ở đây cùng nó thì lại thấy phần tịch mịch cô liêu kia rốt cuộc cũng tan đi, cách hắn xa vạn dặm.

Phía trước có một chiếc xe ngựa bán dầu đi qua, để giữa âm nên thùng

dầu được che bằng một tầng rơm rạ thật dày.

Hộ vệ thủ thành cảm bức họa của Trịnh Hồ Minh so với xa phu, lại mở thùng dầu ra nhìn kỹ nhưng không phát hiện dị thường thế là cho người và xe vào thành.

Lúc xe ngựa đi qua bên cạnh Triệu Tử Mai hấn đột nhiên hắt hơi một cái, trong đầu nảy lên một ý nghĩ.

"Công tử cảm lạnh sao?" Bảo Điền ở phía sau quan tâm hỏi một câu.

"Không phải, mùi này....." Hấn ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên chiếc xe ngựa đã đi xa vài thước.

Chương 289: 289: Bù Nhìn

Nghe hấn nói như vậy Tang cũng chun mũi ngửi ngửi, “Mũi người hiện tại còn thính hơn mũi ta rồi hay sao mà ta chả ngửi được gì thế?”

“Ta đã từng ngửi được mùi này trên người Trịnh Hề Minh,” Triệu Tử Mai nói xong lập tức bước nhanh tới trước xe ngựa và lệnh cho xa phu dừng xe lại.

Hấn xúc rơm rạ trên thùng dầu lên sau đó cẩn thận kiểm tra ba cái bình chứa đầy dầu kia một lần.

Chẳng có gì khác thường cả, trong bình không có người, chỉ chứa đầy dầu vừng thơm nức.

Mùi vị này cũng hấp dẫn Tang đi qua, nó thò mũi ngửi ngửi một lúc sau đó liếm liếm môi, “Người ngửi được mùi này hả?”

Sắc mặt Triệu Tử Mai nghiêm túc lắc đầu nói, “Không phải, mùi trên người Trịnh Hề Minh tươi mát, không ngấy như mùi dầu vừng.....”

“Ngấy đâu mà ngấy, thơm mà.”

Mặt Tang mang theo vui sướng nhưng ai biết Triệu Tử Mai lại bỗng nắm lấy đồng rơm rạ trên xe và để dưới mũi ngửi, “Đúng..... là mùi rơm rạ, trên người Trịnh Hề Minh có mùi rơm rạ.

Không sai, chính là mùi này.”

“Rơm rạ ư?” Tang dời mắt từ vại dầu và duỗi tay đón lấy sợi rơm màu vàng trong tay Triệu Tử Mai.

Nó tùy tiện xoa vại cái đã vò hết đồng hạt thóc trên đó xuống sau đó nói, “Không có gì vấn đề, đây chỉ là một cọng rơm thôi.”

“Nhưng sao trên người Trịnh Hề Minh lại có mùi này? Hấn đâu phải nông dân, ngày thường hấn đâu có tiếp xúc với rơm rạ, hơn nữa ngày ấy ta cũng không thấy trên người hấn có rơm rạ.” Triệu Tử Mai phát tay để người bán dầu rời đi, bản thân thì rơi vào suy tư: Mùi rơm rạ rất nhạt,

nếu không ngửi kỹ thì sẽ không thấy.

Nhưng đêm đó Trịnh Hà Minh tới Triệu Phủ, hai người cũng không tiếp xúc gần gũi, vậy sao hắn vẫn ngửi được mùi kia thế?

"Chẳng lẽ Trịnh Hà Minh là người bù nhìn sao?" Tang nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng như tuyết.

Ánh trăng nửa nghiêng trên tường thành mạ một tầng màu bạc lên đồng gạch thô ráp.

Có thứ gì đó dán chân tường động đậy vài cái sau đó đứng thẳng dậy.

Nhìn từ xa nó giống con người, nhưng nếu nhìn gần sẽ phát hiện đó căn bản không phải người mà là một bó rơm rạ.

Phần đầu của người rơm được buộc chặt, nhìn giống đỉnh đầu, nửa đoạn dưới mở ra giống một bộ quan bào trên hẹp dưới rộng trong nha môn.

Một bó rơm rạ ở chân tường thành có khiến người khác chú ý không?

Đương nhiên là không, cho nên nó đã ở đây thật lâu nhưng đám binh lính tuần tra chẳng thèm liếc mắt một cái dù nó đúng là cái kẻ bọn họ đang tìm.

Rơm rạ run rẩy vài cái khiến hạt lúa rơi đầy đất, sau đó nó bỗng phát ra một tiếng thở dài chỉ có nhân loại mới có.

"Tới lúc rồi."

"Ừ."

Bông lúa bỗng nhiên di động, giống như bị hóa lỏng mà chảy xuống rỗng rỗng, bổ sung những lỗ hổng.

Trong lúc ấy người rơm càng ngày càng giống con người, chính xác là một cao thủ thân thể cường tráng lưu loát.

Cuối cùng hạt lúa ngừng di chuyển, bóng dáng chiếu lên tường thành lúc này đã hoàn toàn là một con người.

Nó rũ tay áo, ngón cái nhẹ búng một cái, khé miệng nở nụ cười hơi dạ ra.

"Nên đi rồi."

"Được."

Hắn gạt đầu một cái và xoay người đối mặt với tường thành cao lớn.

Cả người hấn nhảy lên nhẹ nhàng giống một con thằn lằn lớn dán lên mặt tường.

Ánh trăng trượt qua, hấn thành công ẩn mình trong bóng đêm, thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng bò lên trên thành lâu.

Lầu quan sát ở thành Tây mới được xây dựng sau này.

Vốn dĩ thành lâu ở đây chỉ có kết cấu một tầng, ngôi xám, tứ phía có cửa lớn chứ không có cửa sổ.

Sau này xuất phát từ yêu cầu phòng thủ thành nên thành lâu mới được xây thêm.

Có một lầu quan sát rộng ba trượng, cao hai trượng.

Phía trên lầu quan sát có hai cửa sổ và tám lỗ bắn tên giống tám con mắt mở lớn với biểu tình cảnh giác nhìn xuống dưới thành.

Thoạt nhìn nơi này khiến kẻ địch sinh ra sợ hãi, vì thế nó được mệnh danh là "lầu Bát Nhãn".

Hiện tại Từ Thiên Kính đang đứng trên lầu Bát Nhãn này, hấn nhìn qua một lỗ bắn tên và quan sát bóng đêm đậm đặc bên ngoài.

Hấn nhớ tới Cung Minh Châu.

Vị Trọng Nguyên xuất thân danh môn của tiên triều kia đã từng hăng hái khí phách thế nào.

Nhưng hiện giờ ông ta hơi thở thoi thóp triền miên giường bệnh, giống như trong một đêm đã bị hút hết nguyên khí.

(Ebooktruyen.net) Cũng chẳng trách được ông ta trở nên suy sụp như thế.

Dù là ai cũng chẳng thể đón nhận đả kích liên tiếp, càng đừng nói tới vận rủi kia lại rơi hết lên người hai đứa con của ông ta.

Từ Thiên Kính mơ hồ nhớ rõ Đàm đại nhân từng nói ngoài Cung Ngọc

Thành thì Cung Minh Châu kỳ thực còn có một đứa con gái nhỏ.

Nữ hài kia linh hoạt thông minh, có thể thơ có thể văn, giống hệt cha mình.

Đáng tiếc đứa nhỏ đã đi lạc 10 năm trước.

"Thật giống Triệu gia tiểu thư, chẳng lẽ năm đó có kẻ tới kinh thành chuyên bắt nữ hài của nhà giàu sao?" Từ Thiên Kính lắc đầu, miệng "Sách" một tiếng: Nhưng hai kẻ đồng bệnh tương liên kia không hề đồng cảm cho nhau mà lại bất hòa trên triều.

Hai người không ưa đối phương đã lâu.

Nguyên nhân cũng chỉ vì Triệu Văn An khởi xướng việc vận động giao lưu với người nước ngoài, chọn dùng kỹ thuật của phương Tây và sáng lập ra quân sự cũng như công nghiệp dân dụng.

Ông ta còn chuẩn bị hải quân, sáng lập học đường kiểu mới, phái học sinh ra ngoài du học.

Từ Thiên Kính là kẻ thô lỗ nên không hiểu những cái đó nhưng hẳn luôn cảm thấy những thứ ấy nghe giống truyện Nghìn lẻ một đêm vậy.

Đặc biệt là cái gì mà xuất ngoại du học, đây không phải quên nguồn gốc, ruồng bỏ truyền thống sao? Người trong nước trước nay đều chỉ đọc sách thánh hiền của cổ nhân, người học mấy thứ của kẻ nước ngoài như Triệu Tử Mai thì còn thi khoa cử gì nữa?

Nghĩ đến Triệu Tử Mai trong lòng Từ Thiên Kính bỗng nhiên tức giận và hừ lạnh một tiếng.

Hắn trợn mắt nhìn lên trời nghĩ: Người ta luôn nói người phân theo nhóm, lời này đúng là không sai.

Tên tiểu tử đáng ghét kia cũng chơi với toàn cái thứ đáng ghét.

Đã thế cả cái đám chán ghét ấy lại dám hù dọa hắn, để hắn mặt mặt với đám nha dịch.

Nhưng.....

Trong lòng hấn bỗng căng thẳng: vì sao hôm nay mình lại nhát gan như thế.

Tên người què kia chỉ mới tùy tiện nói một câu hấn đã khiếp đảm, sau lưng lạnh toát.

Chẳng lẽ vì hấn nhìn thấy hai cỗ thi thể rách nát trong phòng xác hôm nay sao?

Từ Thiên Kính thân là Phủ Thừa của Thuận Thiên Phủ nên không thể có chuyện chưa thấy thi thể.

Thối rửa, bị ngấm nước, bị bám vằm đến khó nhận mặt hấn đều đã thấy, nhưng hôm nay lúc nhìn thấy thi thể của hai kẻ kia được khâu lại thì lòng hấn không khỏi lạnh căm, cũng không dám nhìn quá kỹ.

Chẳng lẽ bởi vì đó là người hấn quen sao? Ngày thường nhìn thấy bộ dạng họ còn sống nên hấn khó có thể đón nhận ư? Không, tuyệt đối không chỉ đơn giản như thế.

Nguyên nhân là vì hấn nghe được một tiếng nói không thuộc về nơi này, nó thuộc về Cung Ngọc Thành và Tiểu Vân Sinh.

Bọn họ cười lạnh nói: Từ Thiên Kính, kẻ tiếp theo nằm ở đây chính là người.

Chương 290: 290: Lỗ Bắn Tên

Từ Thiên Kính rùng mình, miệng không tự giác phát ra một tiếng hừ lạnh mang theo vài phần hoài nghi: Người chết thì sao còn nói được? Nếu người chết còn có thể nói vậy bọn họ còn việc gì để làm nữa? Đều trách tên tiểu tử kia, nếu không phải hắn tìm hai tên giang hồ thuật sĩ tới làm chút việc kỳ dị thì hắn cũng sẽ không bị bộ dạng lúc kinh hoàng lúc rống lên của bọn họ làm cho bất an thế này. Nghĩ tới đây lòng hắn thoáng an ổn.

Hắn đi tới gần lỗ bắn tên, khoanh tay nhìn từ trên cao xuống.

Nhưng vừa mới dừng bước hắn đã chợt nghe vài tiếng "lả tả" bên tai.

Đột nhiên có một bóng người lộn ngược từ trên mái của lầu quan sát xuống.

Một khuôn mặt trắng bệch kề sát lỗ bắn tên ngay cạnh Từ Thiên Kính, tròng mắt hơi ngược lên ngơ ngác nhìn khuôn mặt kinh hoàng của đối phương.

Từ Thiên Kính sợ tới mức thiếu chút nữa đã thét ra tiếng.

Chân hắn lùi ra sau vài bước, cố gắng lệnh cho bản thân phải bình tĩnh sau đó lại nhìn về phía trước: Không sai, trên lầu quan sát quả thực có một kẻ đang lộn ngược.

Hắn nhận ra gương mặt kia, đó là một tiểu nha dịch làm việc bên cạnh hắn, vừa rồi kẻ này mới vừa xin xuống dưới đi vệ sinh ai biết lúc này cả người hắn lại treo ngược ở bên ngoài lầu quan sát.

Từ Thiên Kính thét to vài tiếng ra ngoài nhưng không được đáp lại.

Đám nha dịch khác hoặc đứng quá xa, hoặc đang đi tuần tra dọc tường thành nên hiện tại ngoài hẳn chẳng có ai phát hiện ra có người đang bị treo ngược bên ngoài lỗ bắn tên.

Từ Thiên Kính nín thở, sau một lát do dự hẳn mới có đủ dũng khí đi về phía nha dịch kia.

Hắn vươn tay ra khỏi lỗ bắn tên mà nhẹ vỗ lên khuôn mặt trắng xanh kia, "Này, tỉnh dậy đi."

Tiểu nha dịch bị hẳn vỗ một cái thì dần tỉnh lại, mí mắt nửa hé nhìn thoáng qua gương mặt Từ Thiên Kính giống như không hiểu vì sao miệng của Phủ Thừa đại nhân lại ở trên mắt.

Hắn do dự khẽ rên một tiếng, "Đại..... Đại nhân....."

"Đừng nhúc nhích, để ta kéo ngươi vào." Từ Thiên Kính không kịp hỏi kẻ nào đã treo hẳn ở đây mà chỉ vội vươn hai tay ôm lấy tiểu nha dịch muốn kéo hẳn vào trong lầu.

Nhưng vừa vươn tay ra hẳn đã đột nhiên sừng sốt: Kéo vào kiểu gì? Lỗ bắn tên này dùng để bắn tên ra ngoài, đầu người còn miễn cưỡng lọt chút vai thì lọt kiểu gì? Thế nên nếu muốn cứu hẳn chỉ có thể bò lên trên mái lầu quan sát.

Đang lúc do dự thì tiểu nha dịch bỗng phát ra một tiếng gào khan: "Đại nhân, mau, mau lên, hẳn tới rồi."

Giọng của hẳn như dây đàn căng lên, có thể đứt bất kỳ lúc nào.

Trái tim Từ Thiên Kính cũng run rẩy thật mạnh giống người đang ở ngoài lỗ bắn tên.

Ngay sau đó hẳn lại nghe thấy một tiếng thét chói tai.

Tiểu nha dịch trượt xuống, mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên Từ Thiên Kính không bắt được người kia, chỉ thấy khuôn mặt hoảng sợ và tay chân múa may bất lực của hẳn.

"Phụt."

Từ Thiên Kính rùng mình một cái, chẳng cần nhìn hẳn cũng biết đó là tiếng vang khi tiểu nha dịch đập xuống mặt đất cứng rắn.

Đầu hấn hiện tại như một quả dưa hấu nát bét, máu thịt bắn khắp nơi.
“Đại nhân, xảy ra chuyện gì thế?”
Đám nha dịch ở nơi xa rốt cuộc cũng đã nghe được động tĩnh ở đây nên bắt đầu chạy tới.

Nhưng Từ Thiên Kính không sao trả lời bọn họ được bởi vì lỗ bấn tên trước mặt hấn lại xuất hiện một khuôn mặt.

Đó là khuôn mặt mà có năm mơ hấn cũng không quên.
Trịnh Hà Minh cũng giống tên tiểu nha dịch kia, cả người treo ngược ở bên ngoài lầu quan sát, ánh mắt dọi ra, trên mặt là nụ cười đáng sợ.

Hấn hỏi: “Không tóm được hấn hả?”
Tên đó cười cười sau đó bỗng nhiên vươn bàn tay to như móng chim ưng về phía mặt Từ Thiên Kính.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cái tay kia rất to, khớp xương rõ ràng, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út cùng ngón út đều dài hơn người bình thường một đốt.

Ngón nào của hấn cũng có bốn đốt ngón tay.

Cũng chính vì thế Trịnh Hà Minh mới luyện được môn công phu tà đạo có thể lấy mạng người trong chốc lát.

Hiện giờ bàn tay đã giết ba người ấy đang gần hấn trong gang tấc, ở giữa lòng bàn tay có thứ gì đó đen như một con mắt khơi dậy sợ hãi sâu trong lòng Từ Thiên Kính.

“Trịnh Hà Minh ở đây.” Từ Thiên Kính vừa rống lên vừa lùi về sau vài bước sau đó rút bội đao ở bên hông ra dùng hết sức chém một đao lên bàn tay kia.

“Bá.”

Một tiếng vang rất nhẹ cất lên, đao kia dễ dàng xuyên qua tay đôi phương ngọt xót.

Từ Thiên Kính không ngờ mình lại dễ dàng phản kích như thế nên trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Hắn chuẩn bị rút đao về và chém thêm nhát nữa.

Nhưng một khắc rút đao ra hắn lại ngây ngẩn: Trên mặt đao không có máu, dù nó đã xuyên qua tay Trịnh Hề Minh nhưng vẫn sáng bóng như mới được lau chùi, thậm chí còn có ảnh ngược của hắn.

Vì sao? Từ Thiên Kính khó hiểu nhìn về phía trước: Cái tay kia, lòng bàn tay đen nhánh kia không hề có vết thương, hoặc đúng hơn là miệng vết thương kia đã lập tức khép lại khi lưỡi đao được rút ra.

Tốc độ kia cực nhanh, thậm chí hắn cũng không thấy rõ là thế nào.

"Sao có thể?"

Không biết Từ Thiên Kính đang hỏi chính mình hay là đang hỏi Trịnh Hề Minh nhưng toàn bộ nghi vấn này nháy mắt đã tan thành mây khói.

Thay vào đó là sợ hãi tận xương tủy lấp đầy mỗi tác máu thịt khiến cả người hắn đóng băng.

Trịnh Hề Minh đang chui vào từ lỗ bắn tên, đầu tiên là đầu, sau đó là bả vai và nửa người trên, cuối cùng là hai cái chân dài mạnh mẽ có lực của hắn.

Nhưng lỗ bắn tên này nhỏ như thế, thậm chí tiểu nha dịch nhỏ thó vừa rồi còn không vừa cơ mà? Sao một kẻ thân thể cường tráng như Trịnh Hề Minh có thể qua được?

Đây không phải thuật rút xương, Từ Thiên Kính nhìn thấy rõ bả vai Trịnh Hề Minh sụp xuống khi đụng phải lỗ bắn tên.

Nó bị tường gạch rắn chắc đè ép thành một mảnh mềm mại không xương.

Nhưng lúc tên này chui ra khỏi lỗ bắn tên thì mọi thứ lại trở về như cũ, thậm chí hắn còn vỗ vỗ một bên tay còn chưa kịp khôi phục nguyên trạng để nó lại phồng lên.

Thật giống như cánh tay kia không phải thứ có máu thịt xương cốt mà giống một đồng bóng vậy.

Đây không phải thứ mà công phu của thế gian này có thể làm được.

Dù là Trịnh Hề Minh một thân võ công thượng thừa cũng không thể.

Thế nên lúc chính mắt nhìn thấy toàn bộ việc này Từ Thiên Kính cũng phát ra một tiếng thét sắc nhọn giống tiểu nha dịch kia sau đó lập tức chạy qua một bên.

"Cứu ta." Hấn chạy về phía mấy nha dịch, tay chân múa may.

Lúc thấy rõ bóng dáng cao lớn của Triệu Tử Mai và hai thuật sĩ giang hồ đi cùng hấn thì Từ Thiên Kính bỗng thấy vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hấn vội vàng muốn gặp tên tiểu tử kia như thế, bởi vì hấn không cảm thấy mình và mấy nha dịch ở đây có thể đối phó với cái thứ không phải người ở phía sau.

"Triệu Tử Mai, hấn không....."

Từ Thiên Kính dùng hết sức lực hét lên một tiếng với Triệu Tử Mai nhưng lúc thấy được thần sắc trong mắt đối phương thì trái tim hấn căng lên, cứ thế ngừng đập.

"Cẩn thận."

Giọng Triệu Tử Mai theo gió thổi tới, cùng lúc đó sau lưng Từ Thiên Kính có chưởng lực đánh úp tới.

Chương 291: 291: Cổ Trùng

Triệu Tử Mai trơ mắt nhìn Từ Thiên Kính vỡ thành mấy mảnh ngay trước mặt mình.

Đầu hấn văng vào giữa đám người và biến thành một bãi đen đỏ trên mặt đất.

Mấy nha dịch nhát gan lập tức sợ mềm chân ngã ngồi trên mặt đất không dậy nổi.

Triệu Tử Mai cũng sợ, óc của Từ Thiên Kính bắn đầy vạt áo hấn tỏa mùi tanh nồng nặc, mà cách đó không xa là nửa bên mặt với cái miệng vẫn đang mấp máy như chưa kịp phản ứng với việc mình đã rời khỏi thân thể. Có điều Triệu Tử Mai biết hiện tại không phải lúc để sợ bởi vì cách hấn không xa chính là hung thủ giết người.

Trịnh Hà Minh đứng giữa lầu quan sát, mặt hấn bị bóng đêm bao phủ nên không thể nhìn rõ.

Chỉ có bàn tay vừa mới đánh chết Từ Thiên Kính là vẫn giơ ra, trong lòng bàn tay là vết đen đã lan rộng khắp khiến người ta kinh hãi. Không có ai dám đi lên đối mặt với hấn, đặc biệt là sau khi tận mắt thấy thảm cảnh của Từ Thiên Kính.

Thế nên dù có Tang, Bảo Điền và Mục què phía sau nhưng Triệu Tử Mai vẫn không dám bước thêm một bước nào.

Trịnh Hà Minh hơi nhếch khóe miệng giống như đang cười, rồi hấn bỗng nhiên nói chuyện, giọng truyền ra từ lầu quan sát, như hồi ức xa xưa.

“Triệu đại nhân vì triều đình cúc cung tận tụy nhưng đám cầu quan này lại rình rập sau lưng tính kế ông ấy, không dồn ông ấy vào chỗ chết thì không dùng tay.

Nay Trịnh Hà Minh ta thay trời hành đạo, làm thịt đám súc sinh này để trả lại công bằng, để trời xanh không bị mây mù che khuất nữa.”

“Trịnh Hà Minh, người nói bậy cái gì đó?” Triệu Tử Mai cả kinh, lời của tên kia rõ ràng đang ám chỉ cha hắn.

Tuy tên kia không nói rõ cha hắn là chủ mưu sau lưng nhưng cũng chứng tỏ: Mỗi người chết trong tay Trịnh Hà Minh đều có liên quan tới Triệu Văn An.

“Vô nghĩa với hắn nhiều thế làm gì.”

Bên người bỗng xẹt qua một cơn gió.

Tang vốn là kẻ mặc kệ hậu quả, thế nào cũng phải ra tay phân thắng bại cái đã.

Hơn nữa nó được Giang Tân dùng bút chữa trị hơn phân nửa nên bất kể là thể lục hay tự tin đều tràn đầy.

Nhưng ba đốm lửa mới bùng lên trong tay nó thì Trịnh Hà Minh lại bỗng lùi về sau vài bước, hoàn toàn giấu bản thân trong bóng đêm.

Tang nhíu mày vung tay ra thế là ba ngọn lửa quán lại hóa thành một bó như giao long chui đầu vào lầu quan sát.

Ngọn lửa lớn hơn dĩ vãng nhiều, chỉ trong nháy mắt đã chiếu cả căn lầu sáng trưng, chúng ủa ra khỏi tám lỗ bắn tên liếm vào không trung.

Cả tòa lầu quan sát hiện tại chính là một bếp lò bị nung đỏ lửa, mặc kệ là ai ở bên trong cũng không thoát được.

Nhưng Trịnh Hà Minh không thể chết được, nếu hắn chết thì vết nhơ trên người Triệu Văn An sẽ không thể rửa sạch.

Triệu Tử Mai nóng lòng túm lấy tay Tang, “Đại thần tiên, Trịnh Hà Minh không thể chết được.”

Được hắn nhắc nhở thế là Tang vội thu lửa lại, nhưng cả lầu quan sát đã bị lửa nung đen thui, tường bên ngoài cũng là một vệt khói đen thật dày.

Hai người vọt vào lầu quan sát và phát hiện bên trong không có một bóng người, Trịnh Hà Minh vừa đứng ở nơi này cũng đã biến mất, đến một mảnh góc áo cũng không còn.

"Người đâu?" Thấy bên trong không có ai thế là Triệu Tử Mai thất thần hỏi một câu.

Hàng mày rậm của hắn nhíu chặt, "Trịnh Hà Minh..... đi đâu rồi?"
"Hắn không phải Trịnh Hà Minh," Tang nhìn thẳng một lỗ bắn tên sau đó duỗi tay cầm lấy một thứ ở đó.

Nó nhìn chằm chằm thứ kia nửa ngày mới nói, "Nếu hắn là người thì hiện tại nhất định không chết cũng bị thương, nhưng hắn lại biến mất, chỉ để lại cái này."

Nó nói xong thì bỏ thứ kia vào tay Triệu Tử Mai, "Người nói trên người hắn có mùi rơm rạ.

Người nói đứng rồi đó."

Triệu Tử Mai đón lấy thứ kia, mắt lập tức tròn tròn, "Đây là..... bông lúa?"

"Là bông lúa nhưng cũng không phải," ánh mắt Tang sáng trong, đôi mắt híp lại một chút và nhìn lỗ bắn tên, "Thân thể hắn tuy là do rơm rạ chế thành nhưng rơm rạ này không phải rơm rạ bình thường."

"Nó là cái gì?"

Tang vươn hai ngón tay vân vê bông lúa đã bị nướng chín trong tay Triệu Tử Mai sau đó hơi ghét bỏ mà nhanh chóng rút tay về.

Nó bĩu môi nói, "Người xem bông lúa này bọc cái gì."

Triệu Tử Mai giơ tay ra trước mặt và lập tức hét lên một tiếng, tay liêu mạng quăng vài cái, biểu tình trên mặt không biết là ghê tởm hay sợ hãi.

"Không ném được đâu, thứ này khát máu, một khi dính lên người thì đừng hòng thoát được khỏi nó." Tang đồng tình mà cười với hắn.

"Vậy người cứ thế khoanh tay đứng nhìn à?" Triệu Tử Mai đã cảm giác được đau đớn ở lòng bàn tay, hắn cảm thấy thứ kia chuẩn bị chui vào tay mình rồi.

Nhưng điều khiến trái tim hắn băng giá là Tang lại như đang chế giễu biểu tình kinh hoàng của hắn, không hề có ý muốn hỗ trợ.

"Ta đã nói một khi dính phải thứ này thì trừ phi bị nó ăn cả da lẫn xương nếu không nó sẽ không rời đi." Nó mở lòng bàn tay Triệu Tử Mai ra và trộm cười một cái, "Nhưng đó là lúc nó còn sống, hiện tại cái thứ trong

tay người đã bị thiêu đến nửa chết nửa sống thì còn có thể làm gì?"
Hóa ra nó đang trên hần, Triệu Tử Mai vừa bực mình vừa buồn cười nhìn lòng bàn tay mình.

Quả nhiên hần thấy cái thứ như con sâu kia vốn đang vắn vẹo nay dần ngừng lại, thân thể mềm mại thành một đồng thịt nằm trong tay hần.
"Ghê tởm." Tang nhúu mày thổi một hơi lên lòng bàn tay hần thế là con sâu kia rơi xuống mặt ửng Triệu Tử Mai.
Sâu kia màu đen, nhưng toàn thân phủ một lớp lông trắng nên thoạt nhìn có màu xám xịt.

(Hãy đọc thử truyện Thượng công chúa của trang Rừng Hồ Phách)
Mà đáng sợ nhất chính là cái đầu của nó, hoặc đúng hơn là nó căn bản không có đầu bởi vì nơi vốn là đầu lại bị một móc câu sắc nhọn thay thế.

Cái móc kia dù bị đốt cháy vẫn lóe hàn quang, Triệu Tử Mai nhìn thấy thì ngực tê rần, giống như bị nó đâm vào vậy.
"Đây là sâu gì? Sao nó lại sinh ra trong bông lúa?"
Tang nhún vai, hừ lạnh một tiếng, "Sâu ư? Có lẽ gọi nó là ruộng lúa cỏ thì thích hợp hơn đó."
Triệu Tử Mai hát con sâu trên ửng xuống rồi ngưng thần suy tư một lúc lâu mới hỏi, "Cỏ trùng ư? Ta từng nghe nói người Di am hiểu hạ cỏ, bọn họ để các loại độc trùng vào một cái lu và chôn xuống đất để chúng tự cắn nuốt lẫn nhau.

Kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, cuối cùng chỉ còn lại một con chính là cỏ trùng."
Tang nhìn hần, "Vậy ta phải hỏi Triệu Thông Phán, nha môn xử lý kẻ dùng cỏ trùng thế nào?"
"Kẻ dùng vu thuật hại người đương nhiên phải xử cực hình."
Tang gạt đầu, "Không sai, cho nên vu cỏ hiện tại đã rất hiếm.

Nhưng có một loại cỏ thuật khó mà phát hiện nên vẫn tồn tại.

Chẳng qua nơi nó trôn quá phổ biến nên thường sẽ bị người ta xem nhẹ."
"Người nói là..... Ruộng lúa cỏ sao?"

Chương 292: 292: Cáo Bệnh

“Ruộng lúa cỏ”, nghe tên cũng đoán được là cỏ thuật sinh ra ở ruộng lúa.

Lý Nguyệt Sơn từng nói trong 《tùng đàm vân》 rằng: “Từ Quân Vũ ở Diên An từng đọc được một tài liệu ghi rằng xưa có người tìm thấy một cục đất trong bụng một thi thể.

Trong cục đất có bông lúa, kết luận rằng người ấy chết vì đau tim.

Cỏ trùng kia được đặt tên là ruộng lúa cỏ.

Phía Bắc cũng có.”

“Người trúng cỏ sẽ đau tim mà chết ư?” Triệu Tử Mai hỏi.

“Nếu chỉ xem mặt ngoài thì quả là thế, nhưng hôm nay người đã thấy thứ được bao trong bông lúa thì người còn tin lời trong sách kia không?” Tang cười cười hỏi hấn.

“Bọn họ đều bị ruộng lúa cỏ làm hại,” Triệu Tử Mai lẩm bẩm nói một câu sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nghi hoặc hỏi, “Vậy vì sao Trịnh Hề Minh lại do đám rơm rạ chứa cỏ trùng tạo thành? Không, phải nói rằng là người nào đã dùng rơm rạ mô phỏng một kẻ hoàn toàn giống Trịnh Hề Minh đây?”

“Cái này để sau, hiện tại chúng ta nói tới cái thứ rơm rạ kia đã,” Tang nhắc chân nghiền nát con sâu trên mặt đất sau đó chán ghét mà nhíu mi nói tiếp, “Kẻ trúng ruộng lúa cỏ được mai táng nhưng cỏ trùng trong thân thể vẫn sẽ tồn tại trong người hấn.

Thi thể khiến đất đai một phương phì nhiêu, bông lúa trong thân thể hấn cũng mọc rễ nảy mầm và trở thành một mảnh ruộng lúa.” Nụ cười của nó tươi rói, đôi mắt hồng nhạt lấp lánh ánh sáng, “Nhưng mỗi hạt lúa trong đó kỳ thực đều là một con sâu.

Ta nghĩ sau này có người xây nhà ở đó, trong lúc vô tình phát hiện cổ trùng nên bắt đầu lợi dụng chúng để thực hành cổ thuật."

"Bởi vì cổ trùng giấu trong hạt lúa nên rất khó bị người ta phát hiện."

Nhưng," hấn do dự một chút, "Trong đám hạt lúa này tuy có cổ trùng có điều sao chúng có thể hóa thành hình người được? Lại còn giống Trịnh Hề Minh như đúc nữa chứ?"

Tang dịch chân ra, ánh mắt rơi xuống con cổ trùng bị dẫm nát và hỏi,

"Người xem đây là cái gì?"

Cái thứ trên mặt đất đã bị giã nát như hiện tại hóa thành một đồng dịch nhầy màu trắng.

Triệu Tử Mai cúi người nhìn thì thốt lên, "Cốc tương?"

"Không sai, cổ trùng trong bông lúa cũng là cốc."

Cốc tương chảy ra có thể hóa thành hình người.

Chẳng qua nếu muốn biến thành bộ dạng của Trịnh Hề Minh thì còn cần một thứ —— hồn phách."

"Hồn phách của"

Trịnh Hề Minh ư?"

Tang nhẹ nhàng gạt đầu, "Kẻ chủ mưu tinh luyện hồn phách của Trịnh Hề Minh sau đó đặt nó vào trong con bù nhìn."

Cổ trùng không có ý thức, chỉ có bản tính khát máu lại được hồn phách trong thân thể sai khiến nên có thể biến ảo thành bộ dạng Trịnh Hề Minh sau đó dùng công phu của hấn đại khai sát giới."

"Trịnh Hề Minh đã chết ư?" Triệu Tử Mai hơi run giọng hỏi, "Mà kẻ giết hấn còn thao túng linh hồn hấn để gây sóng gió kẻ cả sau khi hấn đã chết ư?"

Tang gục đầu xuống, "Chỉ sợ chính là như thế."

Tiếc là vừa rồi linh hồn của hấn đã bị Tam Muội Chân Hỏa của ta thiêu hủy, nếu không chúng ta còn có thể hỏi được hung thủ sau màn này rốt cuộc là ai."

"Là kẻ nào tàn nhẫn đến thế, và mục đích của hấn đến tột cùng là gì?"

Triệu Tử Mai nắm chặt tay, ngay sau đó lại buông ra.

Ánh mắt hần hơi tan rã, bên trong lộ ra ánh sáng lạnh băng, "Ta đã biết, việc này ta vẫn luôn cảm thấy quái dị."

Trịnh Hà Minh và mấy người này không oán không thù, vì sao hần phải ra tay tàn nhẫn với bọn họ như thế? Hiện tại xem ra ta phải nghĩ lại rồi." Hần nhìn về phía Tang, miệng cười lạnh, "Mục đích của kẻ nọ xem ra chính là cha ta."

Người trong triều đều biết Trịnh Hà Minh và cha ta có quan hệ thân cận, hần cũng chỉ nghe lệnh ông ấy.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cho nên mỗi một việc hần làm, mỗi vụ huyết án hần gây ra đều không khác gì cha ta tự tay làm.

Tất cả mọi người đều sẽ nghĩ Triệu đại nhân lợi dụng Trịnh Hà Minh để diệt trừ kẻ có lòng khác, thậm chí tru sát quan viên.

Mà mọi tội danh này cuối cùng sẽ rơi trên đầu cha ta, trở thành công xiềng cả đời của ông ấy.

Chẳng trách Trịnh Hà Minh lại nói những lời kia, nghe có vẻ đang bảo vệ cha ta nhưng kỳ thực lại lên án ông ấy mượn tay giết người."

Nói tới đây Triệu Tử Mai bỗng nhiên nhớ tới cái gì nên quay đầu nhìn về phía mấy nha dịch đang chậm chạp đứng ở nơi xa không dám tiến lên sau đó cao giọng nói, "Các người đều thấy được, nơi này không có xác chết."

"Trịnh Hà Minh" vừa rồi căn bản không phải người thật mà do yêu vật biến thành vì thế các người đừng tin những gì hần nói."

Không có ai đáp lại, mấy nha dịch nhìn nhau, do dự trên mặt bị ánh trăng chiếu sáng rõ ràng.

"Đại nhân nói các người đó, sao không đáp?" Bảo Điền quát lớn một câu.

"Đại nhân," nha dịch dẫn đầu bỗng nhiên quỳ xuống, nhưng lại vừa khéo đụng phải một cánh tay của Từ Thiên Kính thế là hần cuống quýt bò về phía trước và run giọng nói, "Tiểu nhân không hiểu cái gì mà yêu hay quỷ,

chẳng qua chuyện Trịnh Hề Minh giết chết Từ đại nhân thì tiểu nhân đã tận mắt thấy.

Vì thế dù đại nhân muốn trị tội thì tiểu nhân vẫn sẽ bẩm báo rõ ràng với Đàm đại nhân."

"Người mù sao?"

Bảo Điền khó thở, vừa định tiến lên đã bị Triệu Tử Mai lên tiếng ngăn cản.

Hắn cười khổ một tiếng, "Kệ hắn đi, việc này đã cực kỳ huyền ảo, dù hắn không nói thì cũng không giấu được.

Dù mọi người ở đây đều ngậm miệng thì cũng sẽ có người lộ ra, người nghĩ mình có thể ngăn cản mấy người?"

Bảo Điền rất khó hiểu hỏi, "Công tử, những người khác là ai?"

"Là kẻ chủ mưu trong chuyện này." Tang nói một câu sau đó lướt qua từng khuôn mặt bị ánh trăng nhuộm trắng bệnh ở phía trước.

Đôi mắt đen của bọn họ thoạt nhìn thiện lương ôn hòa hơn nó nhiều, nhưng rốt cuộc phía sau chúng cất giấu cái gì? Tên bắn lén hay đao giết người đây?

Nó không hiểu bọn họ nhưng vẫn cảm thấy đáng sợ.

Tin tức Triệu Văn An cáo bệnh trong nhà làm dậy lên sóng to gió lớn trên triều.

Người đứng về phía ông ta chỉ cảm thấy phía trên chưa có chứng cứ xác thực đã bắt ông ta cáo bệnh ở nhà quả thực khiến trung thần thất vọng buồn lòng.

Mà kẻ ghen ghét ông ta lại cho rằng quyết định này của Thái Hậu là dung túng Triệu Văn An.

Trịnh Hề Minh đã tự mình thừa nhận hắn vì Triệu Văn An mới giết bốn người, trong đó còn có trọng thần.

Tội lớn như thế dù không bắt giam ngay thì cũng nên để Hình Bộ thẩm

tra xử lý vụ án cụ thể rõ ràng chứ.

Đằng này chỉ có một câu " cáo bệnh ở nhà " đã coi như xong thì quả thực khiến quần thần khó chịu, làm người ta cảm thấy phía trên quá mức thiên vị Triệu đại nhân này.

Huống chi sau khi Từ Thiên Kính chết người của Hình Bộ đã từng đến Triệu gia điều tra và trong lúc ấy có gia đình sợ hãi khai nhận Trịnh Hề Minh đã từng xuất hiện ở Triệu phủ sau khi giết người.

Còn hấn tới gặp ai thì chẳng người nào biết.

"Hấn cầm một quyển du ký của cha ta sau đó bỏ chạy."

Triệu Tử Mạo giải thích với quan viên Hình Bộ nhưng lời này vừa thốt ra thì hấn đã thấy bộ dạng trên mặt vị quan kia cực kỳ quái dị.

Rõ ràng tên kia đang muốn nói: Người đưa ta hả? Một tên tội phạm truy nã tới nhà người chỉ để lấy một cuốn du ký rách thôi ư?

Chương 293: 293: Chí Hướng

Thiếu chút nữa Triệu Tử Mai đã không nhận được nói Trịnh Hề Minh vừa giết bốn người kia căn bản không phải con người mà là một bó rơm rạ, một bó rơm chuyên tới để hãm hại Triệu Văn An.

Nhưng hắn nhớ tới lời cha mình dặn dò nên kịp thời nén xúc động muốn biện giải lại và chỉ miễn cưỡng cười nói, "Đúng vậy, ta cũng không biết vì sao hắn lại phải lấy cuốn du ký kia nhưng ta có thể đảm bảo với ngài ngày ấy Trịnh Hề Minh không hề gặp cha ta, càng không có chuyện được ông ấy ra lệnh và phạm thêm sai lầm."

"Được rồi Triệu Thông Phán, những gì ngài nói ta đều hiểu.

Dù sao hiện tại Thái Hậu cũng không cho chúng ta làm gì, vậy mời Triệu đại nhân dưỡng bệnh cho tốt, chúng ta cũng về đây." Vị quan kia cười đáp một câu này sau đó bỏ đi, nhưng tiếng cười lạnh trong lòng hắn Triệu Tử Mai vẫn nghe thấy rõ ràng.

Hắn không thể biện bạch cho cha mình, bởi vì lúc nghe nói Trịnh Hề Minh thực ra là do một người rơm hóa thành thì câu đầu tiên Triệu Văn An nói với hắn chính là: Lúc chưa bắt được hung phạm tuyệt đối không được nói việc này cho những người khác.

"Vì sao?" Nghe thấy ông ta nói thế Triệu Tử Mai thấy rất khó hiểu.

"Việc thi hành văn hóa tiên tiến, vứt bỏ truyền thống hủ lậu là do ta nói ra.

Đến việc Đạt Tát Mãn vào cung ngày ấy ta cũng bám tẩu lên Thái Hậu nói rằng điều này không phù hợp.

Cũng chính vì thế mà ta chọc Thái Hậu khó chịu.

Hiện tại nếu vì thoát tội mà nói người khác dùng cớ tới hại ta vậy chẳng phải ta tự vả mặt mình sao?" Lúc nói lời này sắc mặt ông ta không thay

đôi, vẫn là bộ dạng thanh lãnh khiến người ta không nhìn thấu.

Nhưng ngay sau đó giữa mày ông ta nhíu lại, khóe miệng hơi trề xuống, nếp nhăn bên khóe miệng kéo dài tới tận cằm, "Bởi vậy có thể thấy được kẻ đứng sau lưng việc này là kẻ tâm cơ sâu nặng.

Hắn dùng cử hãm hại ta đúng là khiến ta không còn lời nào để biện giải." "Rốt cuộc kẻ này là ai, trong lòng cha có ý tưởng nào không?" Một đối thủ khiến Triệu Văn An cũng không dám khinh thường vậy nhất định là kẻ cực kỳ khó chơi.

Trong lòng Triệu Tử Mai rõ ràng điều ấy nên lúc nhìn thấy cha hắn khẽ cau mày thì lòng hắn cũng run lên. "Ta không đoán ra," nói xong mấy chữ này Triệu Văn An quay đầu nhìn về phía con trai và nở nụ cười miễn cưỡng, "Ta làm quan nhiều năm, từ một biên tu nhỏ nhỏ của Hàn Lâm Viện bò lên vị trí này đương nhiên đã đắc tội bao nhiêu người, sợ là có đếm cũng không xuể.

Chỉ sợ người điều tra xong từng kẻ thì ta đã thành bộ xương khô rồi.

Chẳng qua ta luôn nghĩ rằng bọn họ sẽ dùng sơ hở trên triều để đối phó với ta, không nghĩ tới hiện tại bọn chúng lại dùng cả thủ đoạn thấp kém thế này."

Ông ta nheo mắt lại, đuôi mắt hẹp dài, nếp nhăn từ khóe mắt tràn ra dài tới mai, "Ta nghĩ kẻ nọ không chờ nổi nữa, chuyện triều chính hẳn chẳng có cách nào xoay chuyển nên mới dùng tới cách này.

(Ebooktruyen.net) Triệu Văn An ta cả đời không dám gọi là quang minh lỗi lạc nhưng nếu bị kéo xuống ngựa vì tội giết người thì khó mà cam lòng."

Trong mắt ông ta lộ sát khí lạnh thấu xương hiem thấy bởi vì ngày thường những cảm xúc mãnh liệt này đều bị ông ta giấu rất kín.

"Kẻ kia không chờ được..... cái gì?" Những lời này ngày thường Triệu Tử Mai sẽ không hỏi, vì đề cập tới triều chính.

Nhưng hiện tại hắn biết cha hắn sẽ đáp.

Lúc yếu ớt người ta luôn muốn nói hết, một người lão luyện như Triệu Văn An cũng sẽ không ngoại lệ.

“Cách tân.” Lúc nói ra mấy chữ này trên mặt ông ta như có một tầng ánh sáng, đôi mắt cả đời khôn khéo giống như có thêm một tầng ôn nhu.

Nhưng cảm xúc này nhanh chóng bị ông ta thu lại, đôi mắt ông ta nhàn nhạt liếc nhìn con trai mình, “Trên đời này bất kể làm gì cũng sẽ có người phản đối, huống chi là một chuyện lớn từ trước đến nay chưa hề có tiền lệ như thế này.

Việc này không khác gì bóc lớp vỏ cuối cùng trên người lão tổ tông, nhưng lại không thể không làm.

Chúng ta phải làm, và cũng chỉ có thể là ta đứng ra làm.”

“May mắn chính là Hoàng Thượng cũng đồng ý với ta, ngay cả lão Phật gia cũng không phản đối nên những kẻ kia mới không dợ nổi và bị buộc phải đi nước cờ hiểm này.”

Đây là chí hướng của Triệu Văn An, mà chí lớn này ông ta chưa từng nhắc tới trước mặt con trai.

Nhưng lần đầu tiên nghe thấy nó Triệu Tử Mai lại chẳng có lời nào để nói.

Hắn nhớ tới những hiểu biết khi du học ở châu Âu: Cảng, đường sắt, xưởng công nghiệp, xưởng quân sự, thành thị dân cư đông đúc và luồng sinh khí náo nhiệt nơi ấy.

Bên kia và bên này là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, Triệu Văn An cũng từng đi tới nơi ấy thì sao có thể không nhận ra những thói quen khó sửa kìm hãm sự phát triển ở đây chứ?

Triệu Tử Mai trầm mặc, ánh hoàng hôn từ cửa sổ chiếu vào nhuộm chòm râu của Triệu Văn An thành màu vàng.

Hắn nhìn góc nghiêng như đao khắc của ông ta và rớt cuộc cũng không nhìn được hỏi một câu trong lòng: “Cách tân là chuyện cha coi trọng nhất, thế nên hiện tại Hoàng Thượng triền miên giường bệnh, tương đương với bị Thái Hậu giam cầm trong chốn các cửa Dưỡng Tâm Điện

mà ngài không ra tay cứu giúp cũng là vì nghĩ tới một tầng này phải không?”

Triệu Văn An hơi nhếch khóe miệng ngẫm đồng ý với hoài nghi của con trai, “Người nói tiếp đi.”

“Thái Hậu ủng hộ ngài cách tân nhưng điều kiện trao đổi là ngài không được nhúng tay vào việc của Hoàng Thượng.” Trong nháy mắt vừa rồi hấn mới ý thức được điểm này.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận hấn thấy mọi việc lập tức trở nên hợp lý: Hoàng Thượng có quan hệ có thể nói là thân mật với Triệu Văn An.

Thậm chí ông ta còn từng làm đề sư, bản thân Hoàng Thượng cũng ủng hộ cách tân, đây là điều mọi người đều biết.

Thế nên lúc Hoàng Thượng hăm sâu trong nhà tù sao cha hấn có thể khoanh tay đứng nhìn?

Trừ phi người đang nắm quyền lớn kia cũng ủng hộ ông ta cải cách.

Cục tàu thủy được thành lập không phải là minh chứng tốt nhất ư?

“Vì thứ mình theo đuổi mà sẵn sàng hy sinh mọi người, đến cả Hoàng Thượng cũng không ngoại lệ sao?” Triệu Tử Mai cất giọng như bị đông lạnh.

Hấn luôn biết cha mình là người nào nhưng khi thấy bộ mặt chân thật của ông ta bày ra trước mặt hấn vẫn không nhìn được kính hãi.

Triệu Văn An muốn cái gì chỉ sợ hiếm có ai hiểu nổi.

Mọi người đều biết ông ta nắm quyền, cẩn thận luôn cúi nhưng không biết những gì ông ta làm không phải vì con đường làm quan, cũng không phải vì danh lợi.

Ông ta chướng mắt mấy cái này, trong lòng ông ta chính là trời cao biển rộng, trên vai là gánh nặng lớn lao nhất.

Vì thế ông ta cần cẩn thận mà đi nếu không sẽ ngã đau hơn bất kỳ kẻ nào.

Hướng chi trước mặt ông ta là một con đường tràn đầy bụi gai và bùn đất lầy lội.

Nếu không muốn ngã xuống thì ông ta chỉ có thể dẫm lên xương thịt của kẻ khác.

"Tử Mai," Triệu Văn An trầm giọng nói, "Mới vừa rồi người nói Trịnh Hề Minh là con rối bằng rơm rạ thế nên ta đột nhiên nhớ ra một việc.

Cung nữ tên Quý Mai kia từng nói với ta trên người Hoàng Thượng mọc đầy mụn thịt như bông lúa.

Chẳng lẽ chuyện trong cung và ngoài cung có liên hệ với nhau ư?"

Triệu Tử Mai cảm thấy cổ mình căng lên, một hơi nghẹn ở trong ngực giống như khó mà thở ra được.

"Thay ta đi thăm Hoàng Thượng xem tình hình thế nào.

Nghe Hồ thái y nói vị cô nương kia có chút bản lĩnh thần thông."

Triệu Văn An biết hết, chuyện này Triệu Tử Mai chưa bao giờ hoài nghi nhưng quan tâm và tự trách toát ra trong mắt ông ta lúc này là vì ai?

Chương 294: 294: Căn Nguyên

Theo con đường thẳng tới Hàm Hòa Môn, Triệu Tử Mai bắt đầu thấy chân đau, hơi thở cũng hỗn hển.

Hắn và Tang tiến vào từ Thần Võ Môn, trong đó đương nhiên không thiếu sắp xếp của Triệu Văn An.

Bọn họ giả làm thái giám, thuận lợi tiến vào cung cấm.

Đọc theo đường đi Triệu Tử Mai vẫn luôn duy trì tư thế cong chân rụt cổ vì vóc dáng hắn quá cao, nếu không muốn kẻ khác chú ý thì chỉ đành làm thế.

Vậy nên lúc tới Hàm Hòa Môn, thấy bốn bề vắng lặng hắn rốt cuộc không nhịn được đứng thẳng, thống khoái duỗi tay chân sau đó hạ giọng nói với Tang: "Hàm Hòa Môn này dẫn tới hai con đường, đi về phía bắc là Vĩnh Thọ Cung nơi Thái Hậu ở, phía nam là cửa sau của Dưỡng Tâm Điện.

Nơi Hoàng Thượng dưỡng bệnh là ở Đông Noãn Các ở phía đông, chỉ cần xuyên qua cánh cửa này thì chúng ta có thể thấy Hoàng Thượng.

Nhưng nơi này canh gác cực kỳ nghiêm ngặt, lát nữa nhất định phải cẩn thận."

Tang mặt không biểu tình nhìn hắn nói, "Làm người đứng là phiền toái, một kế hoạch này ngươi đã nhắc lại mấy lần, hiện tại tới tận đây rồi ngươi vẫn lải nhải."

Triệu Tử Mai không biết nên giải thích với nó thế nào về tính nghiêm trọng của việc tự tiện xông vào cung cấm.

Thế nên đương nhiên là hắn cần cẩn thận cảnh giác hơn hẳn bình thường.

Đồng thời hắn còn phải cười với nó, nịnh hót một chút cho nó thoải mái, "Có người ở đây thì ta đương nhiên yên tâm."

Lời hay có ai không muốn nghe, biểu tình trên mặt Tang cũng ôn hòa hơn một chút.

Nó cất bước tiến vào Hàm Hòa Cung, ai biết đúng lúc này một đội hộ vệ nối đuôi nhau đi ra từ bên trong, mỗi người đều đeo bội đao bên hông lóe hàn quang sáng lóa.

Hai người vội khom lưng cúi đầu đứng yên chờ bọn họ đi qua.

Thị vệ cầm đầu thoáng nhìn eo bái trên đai lưng của bọn họ, lại tinh tế đánh giá một lúc lâu mới vung tay về phía sau và mang theo thủ hạ rời đi. Hóa ra thái giám nơi này một khi đổi thì Nội Vụ Phủ phải đưa bức vẽ cho hộ vệ để ngừa vạn nhất.

Mà bức vẽ cải trang giả dạng của Tang và Triệu Tử Mai hôm nay đang nằm trong túi vị thị vệ trưởng kia.

Đương nhiên tất cả đều là bút tích của Triệu Văn An.

Nếu không thế thì sao bọn họ có thể an ổn đứng ở cửa sau của Dưỡng Tâm Điện chứ? Lúc này cả hai đang nhìn chăm chăm ánh sáng màu đỏ sậm lọt qua khe cửa.

Tang vén tay áo nhìn cửa lớn, lại liếc nhìn Triệu Tử Mai ở phía sau hỏi, "Người có thể nhảy qua không? Thở hồng học thế kia thì để ta đỡ người qua cho nhanh nhé?"

Lời này đúng là tổn thương lòng tự trọng của hắn, vì thế Triệu Tử Mai không thèm nói nhiều mà đi tới chân tường nhảy lên, hai tay bám được mái ngói và định lật người qua.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Đúng vào lúc này sau lưng bỗng nhiên "Kéo kẹt" một tiếng giống như có ai đẩy cửa ra.

Triệu Tử Mai vốn khấn trương lại bị tiếng động này dọa thế là rơi thẳng từ trên cao xuống, cũng may có một cánh tay đỡ lấy hắn kịp thời mới giúp hắn không bị ngã dập mặt.

"Suyt." Tang ra hiệu im lặng, sau đó kéo hắn trốn đến bức tường ngăn với Vĩnh Thọ Cung.

Nơi đó có một cái lu nước to bằng đồng, ở giữa vừa lúc giấu được hai người.

Cửa lớn của hai cung đều đóng kín, vậy tiếng mở cửa kia hẳn đến từ trong viện.

Tang chỉ chỉ Vĩnh Thọ Cung ở phía sau và dùng khẩu hình nói: Có người từ bên trong ra.

Quả nhiên phía bên kia tường vang lên tiếng nói chuyện.

Đây là giọng nói người ta đã nghe thì sẽ không thể quên.

Nó mang theo từ ái và nghiêm khắc, khi còn nhỏ Triệu Tử Mai đã cảm thấy giọng nói này đúng là thần kỳ.

"Đại pháp sư, hôm nay lại làm phiền người tới cầu phúc cho Hoàng Thượng."

Ai gia cũng mệt mỏi nên không giữ người lại.

Chẳng qua ai gia muốn hỏi pháp sư một câu, bệnh này của Hoàng Thượng rốt cuộc có thể lây cho người khác hay không? Người cũng thấy rồi đó, các cung nhân đều sợ, không ai dám tới gần hầu hạ."

Một giọng nói khác vang lên, nam nữ khó phân, vừa trầm vừa khàn, "Lão Phật gia cứ làm theo lời ta nói, để vận tuế gia trong một tấm cung không người."

Qua bảy ngày mấy thứ kia sẽ tự chết đói.

Đương nhiên trong bảy ngày này tuyệt đối không được cho người khác vào, nếu không hậu quả khó lường."

"Ai gia đã hiểu, người lui ra đi."

"Vâng."

Một loạt tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên, có người đi tới cửa viện.

Tang và Triệu Tử Mai vội cúi thấp người, núc trong bóng đen của cái lu.

Bọn họ nhìn thấy một nữ nhân mặc vũ y ngũ sắc, đầu đội mũ thần đi ra, phía sau có hai tiểu đồ.

Đám cung nữ của Vĩnh Thọ Cung chỉ đưa bọn họ tới cửa Hàm Hòa Môn rồi xoay người quay lại và đóng cửa.

Hiển nhiên ba thầy trò nhà này đã sớm quen thuộc bố cục trong cung, không cần cung nhân dẫn đường.

"Đây hẳn là Đại Tát Mãn mà Thái Hậu mời đến, không ngờ nàng ta vẫn ở trong cung." Triệu Tử Mai giải thích một câu rồi chợt nghĩ tới những gì mình vừa nghe được thế là ngực căng lên: Để Hoàng Thượng trong một tấm cung không người, chẳng lẽ, chẳng lẽ Hoàng Thượng đã.....

Nhưng còn chưa kịp nghĩ nhiều thì Tang bỗng nhiên vỗ tay hấn nói, "Người ở đây chờ ta, để ta đi theo bọn họ nghe xem có thêm tin gì không."

Nói xong, nó vọt ra ngoài như một mũi tên và vòng qua cửa không thấy tăm hơi đâu.

Triệu Tử Mai không dám gọi nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất trước mặt mình như một cơn gió không tiếng động. Hấn ngồi xồm phía sau cái lu, ngơ ngác nhìn thân lu.

Đồng đã cũ xin nhưng vẫn chiếu được cái bóng mờ mờ của hấn.

Lúc này ánh mắt hấn đại ra, thực phù hợp với bộ dạng một kẻ mấy ngày không ngủ.

"Từ đầu đến chân Hoàng Thượng đều mọc đầy mụn thịt có hình bông lúa."

"Đưa Hoàng Thượng tới một tấm cung không người, đừng để ai tiếp xúc với hấn."

Lời của Triệu Văn An và Đại Tát Mãn đồng thời xông lên trong đầu hấn.

Triệu Tử Mai cảm thấy cổ mình nghẹn lại, như có một ngọn lửa đang bốc cháy trong đó: Chẳng lẽ, Hoàng Thượng cũng trúng cổ sao? Cổ trùng lớn lên trên thân thể hấn, thế nên bất kể đại phu nào cũng không tìm được nguyên nhân bệnh.

Nhưng người hạ cổ này muốn làm gì? Lợi dụng Trịnh Hề Minh để mưu hại cha hấn, lại hạ cổ Hoàng Thượng là vì sao?

Cả người hấn động đậy, tay chống lên mặt lu mới miễn cưỡng không té ngã.

Hấn ngồi xồm nửa ngày nên chân tê rần, nhưng đau nhúc này lại không nghiêm trọng bằng đau đớn trong lòng.

Hấn suy nghĩ cẩn thận: Công việc giao thiệp với nước ngoài được Hoàng Thượng và cha hấn cùng nhau định ra và thực thi.

Hoàng Thượng tự tay phê rằng "đây là việc quan trọng nhất hiện nay".

Từ ngày hấn lên nắm quyền đã bắt đầu cải cách.

Lúc này hai người lần lượt xảy ra chuyện, nguyên nhân sau lưng chỉ sợ không tránh khỏi có liên quan tới việc giao thiệp với người nước ngoài.

Triệu Tử Mai biết, việc này đã tạo ra con sóng lớn từ khi Triệu Văn An nhắc đến nó lần đầu tiên ở trong triều.

Đám người phản đối cùng người ủng hộ tạo thành hai phe, thậm chí đám đại thần bảo thủ còn vì Hoàng Thượng muốn cải cách mà tự sát ngoài cửa cung.

Nhưng Triệu Văn An là người nào, chuyện ông ta đã quyết thì dù phía trước gặp ghềnh ông ta cũng sẽ một mực đi tới.

Cũng may sau lưng ông ta có Hoàng Thượng, nếu không chẳng biết ông ta đã chết bao nhiêu lần rồi.

Chương 295: 295: Cái Chết

Vì thế mục đích của kẻ chủ mưu chính là ngăn cản việc cải cách và giao thiệp với nước ngoài.

Nhưng điều hấn thấy khó chịu nhất chính là việc Thái Hậu và Triệu Văn An thực hiện trao đổi lợi ích.

Bà ta giao toàn quyền trên triều cho ông ta, còn bản thân ông ta thì sẽ không nhúng tay vào việc của Hoàng Thượng.
Triệu Tử Mai cười khỏ, cái bóng trên lu đồng cũng cười.

Hiện tại trời đã tối sầm, bóng dáng kia cũng chỉ còn mờ hồ, thoát nhìn thực âm trầm lại quý dị.

Sau lưng thành linh bị người ta vỗ một cái, hấn hoảng hốt quay lại thì thấy Tang đang ngồi xổm trước mặt mình, môi cong lên cười cười.

"Đi nửa ngày nhưng người có nghe được cái gì không?" Hấn nhanh chóng dò hỏi.

"Vị hoàng đế của các người sợ là không sống được lâu nữa đâu," Tang cười lạnh một tiếng, ánh mắt chuyển về phía bức tường cao cao của Vĩnh Thọ Cung, "Nhưng hấn chết cũng quá oan uổng, bị chính mẹ đẻ của mình hại chết."

Triệu Tử Mai cảm thấy ngực như bị một bàn tay sắt nắm chặt, "Cha ta đã từng nói Thái Hậu không để bụng tới bệnh tình của Hoàng Thượng....."

"Không phải không để bụng mà căn bản chính là thấy chết mà không cứu." Mỗi một chữ của nó đều như một cây băng liên tiếp cắm vào lòng Triệu Tử Mai khiến hấn thấy lạnh lẽo thấu tim.

"Ta trộm đi theo Đại Tát Mãn kia và nghe thấy nàng ta nói chuyện với hai đồ đệ của mình.

Nàng ta nói mình đã sớm báo với Thái Hậu là Hoàng Thượng trúng cò,

cần tìm người giải cổ.

Nhưng Thái Hậu lại trong sáng ngoài tối cự tuyệt, hiện tại Hoàng Thượng sắp không được nữa rồi thì bà ta lại sợ.

Nhưng không phải bà ta sợ con mình chết, mà sợ cỏ trùng kia lây sang cho mình."

"Nàng ta nói thế thật ư?"

Tang hừ một tiếng, "Người cũng không tin phải không? Nếu không phải ta chính tai nghe được thì cũng không tin đâu.

Hổ dữ cũng không ăn thịt con, nhưng thiên hạ này lại thật sự có người mẹ tàn nhẫn như thế." Sau khi nói xong, nó còn chưa đã thèm mà tiếp một câu, "Gần đây ta luôn cảm thấy con người cũng chẳng khá hơn yêu quái tạo nào.

Có đôi khi thậm chí các người còn đáng sợ hơn yêu quái, trái tim không biết bao nhiêu ngăn, rẽ trái rẽ phải chẳng biết đâu mà lần."

"Một mạng người dù là ai, từ thiên tử trên ngôi cao tới chúng sinh muôn về nơi phò phường thì đều chỉ là công cụ trao đổi lợi ích, thật đáng buồn."

Hắn nói một câu nó không hiểu, sau đó hắn chợt vịn cái lu đứng dậy, ánh mắt trầm xuống rơi vào cửa sau của Dưỡng Tâm Điện, "Chúng ta đi thôi, đi xem người có thân phận quý giá nhất thiên hạ nhưng cũng đáng thương nhất kia."

Hậu viện của Dưỡng Tâm Điện im ắng, vì Thái Hậu sợ cỏ trùng truyền vào cung nên đã sắp xếp để nhiều người tuần tra bên ngoài, còn bên trong lại chỉ có hai tiểu thái giám canh noãn các, những người khác thì không được tiến vào.

"Không nghĩ tới người quý vì là vua một nước mà đến lúc chết lại thế lương thế này." Vốn dĩ bọn họ định dương đông kích tây, dẫn dắt thủ vệ rời đi nhưng hiện tại chỉ cần đối mặt với hai thái giám thì họ cũng đỡ việc hơn.

Tang dễ như trở bàn tay đánh ngất hai thái giám vốn đang ngủ gà ngủ gật kia sau đó cùng Triệu Tử Mai bước lên thềm đá trước Đông Noãn Các.

Bọn họ đứng song song nhìn cánh cửa lớn đóng chặt trước mặt.
Đông Noãn Các có một ngọn đèn, ánh sáng xuyên qua khe cửa chiếu ra ngoài rõ ràng ám áp nhưng lại khiến lòng Triệu Tử Mai càng lạnh hơn.

Hắn nghe thấy tiếng rên rỉ bên trong, rất nhỏ, nếu không cẩn thận nghe thì còn tưởng là tiếng ruồi muỗi vo ve.

Nhưng mùa này thì lấy đâu ra ruồi muỗi? Có điều người phát ra tiếng rên rỉ kia hiện tại hẳn còn yếu ớt hơn cả một con ruồi hay muỗi nhỏ.
Người sắp chết hẳn là như thế, dù là thiên tử đứng trên vạn người thì cũng chẳng ngoại lệ.
Tang móc ra châm đồng, ngựa quen đường cũ mà chọc vài cái thế là khóa lớn mở ra.

Cửa "Kéo kẹt" vang, Triệu Tử Mai cũng cảm thấy trái tim mình theo đó ngừng lại.

Lúc sau hắn hít một hơi thật sâu và theo Tang đi vào noãn các.

Trên giường không có ai, người vốn phải nằm trên giường nay lại nằm trên mặt đất cách cửa lớn không xa.

Trời đông giá rét nhưng trên người hắn chỉ có một bộ quần áo trong nhuốm máu.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) Hai chậu than đựng đầy tro đặt ở hai bên trái phải và đã tắt từ lâu.
Người này vẫn còn ý thức, bởi vì lúc nhìn thấy cửa mở ra hắn liếc mạng vắn vẹo người.

Móng tay màu xanh lá moi khe nứt của viên gạch, dùng hết sức lực thử bò về phía cửa.

Nhưng hắn cố nhiều lần cuối cùng chẳng thể chống lại thân thể đã nhu đèn cạn dầu của mình mà thở ra một hơi sau đó nhận mệnh nằm trên mặt đất.
"Hoàng Thượng, thần đã tới chậm."
Triệu Tử Mai đỏ mắt, vội bước tới định nâng người kia dậy nhưng lại bị Tang kéo tay hung hăng túm về.

“Đã quên lão thái bà kia nói gì rồi hả? Cổ trùng trên người hấn đang tìm ký chủ mới, người nào lên chẳng phải đi chết à?”

Nghe thấy vậy chân Triệu Tử Mai bỗng nhiên mềm ra bởi vì người nằm trên mặt đất đúng lúc ấy ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt dưới mái tóc hỗn độn của kẻ đó, nhưng đó vẫn là mặt người sao? Trên đó rậm rạp sâu, mỗi còn đều mấp máy thân thể mấp mấp, móc câu sắc nhọn còn đang cố hút nốt chút máu thịt còn thừa lại trên người hấn.

Triệu Tử Mai bịt kín miệng mình, móng tay bám vào da thịt khiến hấn đau đớn, chỉ có thể hấn mới ngăn được tiếng thét sắp vọt ra khỏi miệng mình.

“Còn..... còn cứu được không?” Không biết qua bao lâu hấn mới hỏi Tang những lời này.

Nhưng kỳ thực chẳng cần hỏi hấn cũng đã biết đáp án.

Chẳng qua người phía trước là vua một nước, hấn còn chưa tắt thở đã bị người ta vút lại một mình lẻ loi ở đây.

Vì thế người làm thần như Triệu Tử Mai không nhìn được muốn thay mặt người trong thiên hạ hỏi một câu này.

Tang thở dài, lại nhìn một cái và đáp, “Chết là công bằng nhất, đế vương hay quan lại, có ai chạy được đâu? Nhưng Triệu Tử Mai, hình như hấn có chuyện muốn nói với ngươi hay sao ấy.”

Triệu Tử Mai giật mình nhìn qua thì quả nhiên thấy người kia đang vẫy tay, đầu ngón tay hơi cong lại như đang gọi hấn qua.

“Ta đi với ngươi,” Tang kéo lấy tay áo hấn, cùng hấn tiến lên.

Lúc cách người kia hai thước nó đè vai Triệu Tử Mai lại để hấn ngồi xổm xuống, lại dùng giọng thì thầm nói với hấn, “Chỉ cần hấn tắt thở là cổ trùng trong cơ thể sẽ trào ra, ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Triệu Tử Mai gật đầu với nó, sau đó cả người lập tức rướn về phía trước, dùng giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng nhất đời này để hỏi, “Hoàng Thượng, ngài có gì muốn nói với thần sao?”

“Văn Sơ.....” Hấn giật giật môi phun ra hai chữ này.

Lần đầu tiên hấn nghe thấy cái tên này đã thấy thân thiết, giống như vận

mệnh đã định sẵn nàng sẽ làm bạn với hấn cả đời.

Quả nhiên trong một khắc cuối cùng của sinh mệnh cái tên này vẫn cho hấn chút an ủi.

"Vân Sơ....." Hấn lại gọi một tiếng, trên mặt bỗng lộ ra chút ánh sáng rạng rỡ, giống như mặt trời âm áp vượt ve.

Nhưng ngay sau đó ánh sáng kia biến mất, đầu hấn đập mạnh lên sàn nhà, mắt vĩnh viễn nhắm lại.

Chương 296: 296: Thuyền Con

“Hoàng Thượng.....” Giọng Triệu Tử Mai run lên, khuôn mặt trắng bệch vì kinh hoàng.

Nhưng chưa kịp làm ra phản ứng tiếp theo hắn đã nhìn thấy thân thể vốn đã yên lặng trên mặt đất lúc này hơi động đậy, giống như có thứ gì đó đang lắc lư.

Giữa thân thể và mặt đất xuất hiện một tầng bụi màu xám ngày càng dày, tới cuối cùng biến thành đen.

Đó là một khối nhưng nhúc thoát ra khỏi thân thể đã bị hút khô tinh khí kia và đi tìm mảnh đất khác.

“Cẩn thận.”

Giọng Tang vang lên bên tai, ngay sau đó bờ vai hắn bị một sức mạnh lớn kéo ra sau, cả người bay lên ngã xuống dưới cửa sổ.

Trước mắt lập tức có một tia sáng đỏ, Triệu Tử Mai miễn cưỡng mở mắt thì thấy một màn quái dị phía trước: Một vòng tròn lửa nhanh chóng xoay tròn trên mặt đất, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Lúc hắn ở Châu Âu từng xem xiếc thú và thường xuyên nhìn thấy vòng tròn lửa như thế.

Đám sư tử và hổ đã được huấn luyện nên ngoan ngoãn nhảy ra nhảy vào vòng lửa, không khác gì mấy con mèo con.

Nhưng hiện tại vòng lửa kia lại đang giam cầm đám cỏ trùng.

Chúng nó đều sợ bị lửa đốt nên tụ lại thành một quả cầu to bằng quả bóng đá.

Tụ nó quay đầu ra ngoài, thân thể chui vào trong, cho nên bên ngoài quả cầu ấy toàn là móc câu sắc nhọn.

Vòng lửa kia càng ngày càng nhỏ, đám cỏ trùng thì xô đẩy nhau và càng ngày càng thu lại.

Con nào bị lửa đốt thì sẽ "chi" một tiếng, đầu tiên là cuộn lại sau đó sẽ hóa thành một đồng tro nhỏ bằng móng tay.

Đến cuối cùng đám trùng kia co lại chỉ còn bằng nắm tay, và vòng lửa lúc này cũng không thu hẹp diện tích nữa.

Tang dùng lửa không chế đám cỏ trùng kia, những con chưa kịp rúc vào đàn đều bị Tam Mọii Chân Hỏa nướng chín.

Triệu Tử Mọii không biết vì sao nó lại không dứt khoát đốt hết đám trùng cỏ này nhưng hiện tại không phải lúc đưa ra nghi hoặc.

Hắn còn việc khác quan trọng hơn cần làm.

Hắn bò dậy đi về phía cỗ thi thể khô quắt chỉ còn lại một tấm da kia.

Lúc tới gần hắn quỳ một gối, cả người nặng nề cúi xuống.

Lúc Tang cho rằng hắn muốn quỳ lạy vị hoàng đế chết oan uổng kia thì hắn lại không màng tanh tuổi mà chậm rãi vươn tay ra ôm thi thể hầu như không còn chút trọng lượng kia vào lòng.

Hắn lại đứng lên, đi về phía cái giường gỗ đen ánh tím sau đó cúi người đặt thi thể trong lòng mình lên đó.

Áo trong dính đầy mủ huyết nhăn bèo nhèo, vết máu giống đồng tiền loang ra từng mảnh khiến người ta lóa mắt.

Triệu Tử Mọii vuốt phẳng nếp nhăn trên áo sau đó mới đứng lên, ánh mắt nhìn cỗ thi thể khô khốc kia thật lâu không rời đi.

Tang nhìn bóng dáng hắn, qua một lúc lâu mới mở miệng nói, "Nếu thấy đáng thương cho hắn thì giúp hắn bắt hung phạm đi."

Triệu Tử Mọii bỗng nhiên quay đầu lại, hốc mắt còn có ánh nước chưa kịp lau, "Người biết hung phạm ở đâu sao?"

"Ta không biết, nhưng," nó nhắc tay thể là vòng lửa cuốn theo đám cỏ trùng cũng bay lên, chậm rãi dùng trên tay nó, cách một khoảng nhất

định, "Đi theo đám cỏ trùng này là có thể tìm được hang ổ của kẻ kia.

Vòng lửa chọt xa chọt gần mà bay ở phía trước cách bọn họ vài thước nhưng trước sau không rời khỏi tầm mắt của hai người.

Từ xa nhìn lại nó giống như một con rồng lửa lác lác.

Vì bị Tang thao tác nên dù đám cỏ trùng này gấp gấp muốn trốn về nơi mình sinh ra nhưng vẫn bị nó bắt làm theo điều nó muốn.

"Vân Sơ là ai?"

Từ lúc ra khỏi Tử Cẩm Thành nó vẫn luôn trầm mặc.

Hiện tại hai người đã cưỡi ngựa tới một con đường nhỏ nơi ngoại thành nó mới hỏi một câu này.

Triệu Tử Mai sững sốt, ánh mắt rũ xuống nhìn gân xanh nổi trên mu bàn tay nắm dây cương của mình, "Có người, dù là người thân cận nhất giống như lòng bàn tay và mu bàn tay suốt ngày ở bên nhau nhưng vẫn không thể chạm vào đối phương.

Mà có người, cho dù bị tường cao cách trở nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhau và trở nên thân cận.

Vân Sơ chính là người thân cận nhất của Hoàng Thượng thế nên trước khi chết ngài ấy vẫn nhớ tới nàng ta, sợ nàng ấy cũng không thể chết già như mình."

"Là Hoàng Hậu sao?"

"Đúng, Thái Hậu đã bắt mặn với Hoàng Hậu nhiều năm, hiện tại người duy nhất có thể che chở cho nàng ấy đã không còn.

Chỉ sợ ngày sau của Hoàng Hậu cũng sẽ không dễ chịu lắm đâu."

Ánh mắt Tang sáng lên, "Hắn gọi tên nàng ta chính là muốn người cứu nàng ta rời khỏi nơi đã giam cầm hắn cả đời ư?"

"Nếu là cha ta thì có thể thử một lần, nhưng ta thì có thể cứu Hoàng Hậu nương nương đi đâu được đây?" Triệu Tử Mai lập tức nhíu mày căng thẳng, "Trong đại tang của Hoàng Thượng hẳn Thái Hậu sẽ không làm gì Hoàng Hậu nương nương.

Nếu không đợi chuyện này giải quyết xong chúng ta lại trốn vào

trong cung cứu Hoàng Hậu ra khỏi ngôi mộ sống này.

Sau đó chúng ta sắp xếp cho nàng ấy ở một nơi hẻo lánh xa xôi, coi như ta làm tròn chút trách nhiệm cuối cùng của thần tử với Hoàng Thượng.”

“Cứu nàng ra không khó, nhưng một người tâm đã chết thì dù phía trước là trời cao biển rộng hãn kẻ đó vẫn chỉ là một tù nhân trong nhà giam.”

Tang lặng yên nói một câu này, ánh mắt nhìn vòng lửa phiêu đảng nơi xa và thật lâu không nói gì nữa.

Tang thương động trong đáy mắt nó, Triệu Tử Mai nhìn đôi mắt ấy và lần đầu tiên cảm thấy nó và hãn cách nhau quá xa.

Hãn không nắm được duyên phận mỏng manh giữa bọn họ, cũng giống như đôi bích nhân trong Tử Cẩm Thành kia.

Trong lúc hoảng hốt ấy bỗng Tang tàn nhẫn đánh mông ngựa một cái.

Con ngựa ăn đau thế là bước nhanh về phía trước, không bao lâu sau đã bỏ lại Triệu Tử Mai ở phía sau.

“Nhanh lên,” nó quay đầu lại nhìn hãn, “Cổ trùng đang xao động, xem ra chúng nó cách hang ổ không còn xa nữa.”

Nói xong nó lại vung roi ngựa, tiếng vó ngựa càng ngày càng dày, đánh lên màn đêm xung quanh giống như muốn chọc một cái lỗ trong đó.

Vốn Triệu Tử Mai còn đang thương cảm nhưng hiện tại hãn rùng mình, lông tơ sau lưng dựng hết lên.

Kẻ hãn tìm kiếm lâu như thế, kẻ đang giấu trong bóng tối đùa giỡn bọn họ chuẩn bị hiện thân ư?

Nghĩ đến đây, hãn cũng học theo Tang mà tàn nhẫn vỗ mông ngựa một cái sau đó đuổi theo.

Đúng như lời Tang nói, cổ trùng hiện tại đang xao động, vòng lửa phiêu tán trong không trung càng ngày càng gấp để lại một bóng dáng sáng trắng trong đêm như ảnh ngược của bóng trăng trong nước.

Triệu Tử Mai giục ngựa đuổi theo bóng dáng kia, trong mắt hãn hiện tại chỉ có nó nên không hề mệt, cũng không biết nó đang đưa mình tới đâu,

mãi tới khi..... một mùi hương quen thuộc bay tới hắt mới giật mạnh dây cương.

Mùi thơm ngọt thanh.....

Một mảnh ruộng lúa lớn xuất hiện trước mặt hắt.

Nếu nó như một mặt biển thì căn nhà nhỏ ở giữa kia chính là một con thuyền lá dập dềnh trong đó.

Chương 297: Chương 297

Tang cũng dừng lại trước ruộng lúa nhưng không phải do nó muốn mà vì con ngựa màu đỏ đậm nó cuỡi nhìn thấy rơm khô vàng thế là rụt chân về giống như bị bỏng vậy.

"Là nơi này," nó nhìn về phía vòng lửa đang dập dềnh trong không trung.

Đám trùng cỏ kia giống như thiêu thân lao vào lửa, tụi nó không màng vòng lửa, có vô số con liều mạng nhảy khỏi quả cầu kia nhưng không con nào thoát được Tam Muội Chân Hỏa và cứ thế bị thiêu cháy đen.

"Tới hang ổ rồi." Tang thu lửa lại, ngọn lửa chui vào tay nó.

Còn bản thân nó thì không quên búng chút lửa hỏa táng một con cỏ trùng đang theo ngọn rơm định tấn công con ngựa.

Sau đó nó nhảy khỏi lưng ngựa và quay đầu lại nhìn về phía Triệu Tử Mai cũng đã xuống ngựa, tay chỉ về phía ngôi nhà đến sân cũng không có kia và nói nhỏ, "Có thể sống trong ruộng lúa này thì chủ nhà ắt chính là kẻ dùng cỏ."

Ánh mắt Triệu Tử Mai trầm xuống, "Nhưng người nhìn căn phòng kia đi, vách tường rách nát, đến nóc nhà cũng sụp hơn nửa, hẳn đã lâu không có người ở."

Kẻ nọ sao có thể ở đây được?"

"Mặc kệ thế nào chúng ta cũng phải đi vào đã," Tang chỉ vào giữa ruộng lúa, lông mày nhẹ nhướng lên, "Ta đã quan sát và thấy chỉ có một con đường nhỏ đi tới căn nhà kia."

Mặt đường quá hẹp, chỉ có thể đủ một người đi qua, lúc ấy người đi phía sau ta, ngàn vạn đùng ngã vào trong ruộng lúa."

Nói xong nó nhấc chân đi vào con đường mòn rạn nứt kia không chút có kỵ, vạt áo giống mang theo gió.

Triệu Tử Mai vội vàng đi theo nó, nhưng hắn không được tiêu sái như người trước mặt, bởi vì hắn nghe được tiếng lúa nứt nở.

Hắn cũng thấy mấy chục bóng dáng hoặc xa hoặc gần đang đứng trong ruộng vươn cánh tay khô quắt với mình.

Muốn tắm bỏ một ruộng lúa lớn như thế không biết có bao nhiêu thi thể đã bị quăng vào đây.

Mà nơi này cũng là nơi lý tưởng để xử lý thi thể, cứ thản không biết quỷ không hay ném vào thì tới xương cốt cũng chẳng còn.

Nói vậy Trịnh Hồ Minh hắn cũng nằm trong ruộng lúa này.

Hắn bị người ta cầm tù, thi thể bị cỏ trùng gặm không còn một chút, nhưng chưa hết, đến danh tiết của hắn cũng chẳng còn lại gì.

Tướng tài một nước lại rơi vào kết cục như thế.

Nghĩ tới đây Triệu Tử Mai bất giác có vài phần hận kẻ núp trong bóng tối gây ra toàn bộ chuyện này.

Muôn vàn suy nghĩ cùng nảy lên trong lòng, bước chân của hắn vì thế cũng nhanh hơn.

Ài biết hắn lại đụng phải Tang đang đi phía trước.

"Xin lỗi." Hắn liên tục xin lỗi nhưng cái kẻ bị hắn đụng phải lại chẳng có phản ứng gì.

Không những vậy nó cứ đứng bất động ở đó, chỉ dùng đôi mắt đỏ hồng nhìn căn nhà rách nát cách đó nửa trượng.

Nhưng nó vừa đứng như thế thì hắn lại như ôm nhuyễn ngọc trong ngực, hai tay nâng cũng không phải, mà thả cũng không xong.

Hắn chỉ có thể đỡ ra, nếu không thật sự như ôm người trước mặt vào lòng. Triệu Tử Mai nghe thấy tiếng trái tim mình đập "bịch, bịch, bịch".

Hắn sợ nó nghe được nên chỉ đành cao giọng che giấu, "Đại thần tiên, người nhìn cái gì thế?"

“Trong phòng kia hình như có hai bóng người.” Giọng Tang đê thật thấp, cơ bắp trên đầu vai căng chặt, phần lưng hơi cong xuống trong tư thế như mũi tên chuẩn bị vút bay.

Nghe vậy cảm xúc nhộn nhạo trong lòng Triệu Tử Mai lập tức tan luôn.

Hắn cũng nhìn về phía gian nhà rách phía trước và quả nhiên thấy bên trong có một cái bàn gỗ, hai bên trái phải có hai người đang ngồi.

Hắn không thấy rõ bộ dạng bọn họ, nhưng từ thân thể và quần áo thì hẳn là một đôi vợ chồng nhà nông.

“Một ngôi nhà thế này ai mà ở cho được?” Nghi hoặc trong lòng Triệu Tử Mai mọc đầy, nhưng ngay sau đó hắn lại hít một hơi thật sâu.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Ánh trăng từ lỗ thủng trên nóc nhà chiếu xuống để hắn thấy rõ bộ dạng hai người kia.

Bọn họ giống hệt người thật, nhưng tóc trên đỉnh đầu lại chưa hoàn toàn biến hình xong mà vẫn là bộ dạng rơm rạ hỗn độn rũ xuống trán.

Trên bông lúa ngẫu nhiên còn có mấy con cỏ trùng mập mập rơi xuống.

“Là người bù nhìn.”

Hắn hô một tiếng ngay sau đó đã thấy một bóng đen vọt ra từ trong phòng, cánh tay duỗi về phía trước, lòng bàn chân như bôi dầu.

Hắn còn chưa kịp dứt lời thì bóng đen kia đã tới trước mặt Tang và duỗi tay tới mặt nó.

Tang lắc mình tránh thoát công kích của kẻ kia, bàn tay đẩy về phía trước, trong lòng bàn tay là một ngọn lửa nở bung như đóa hoa.

Ngọn lửa vọt tới trên người bù nhìn và dính lên người hắn bốc cháy.

Người bù nhìn chít chít kêu lên nhưng ngọn lửa trên người lại cứ vậy lan ra, đốt từ đầu tới chân biến hắn thành một người lửa.

Nhưng tên bù nhìn này lại không an ổn mà nương ngọn lửa vọt về phía Triệu Tử Mai.

Ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt kinh hoàng của hắn, cánh tay duỗi dài định bóp lấy cổ người phía trước.

"Rầm" một tiếng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Tử Mai rút trường kiếm bên hông ra dùng sức chém về phía trước.

Người lửa bị chém làm hai, thân thể ngã sang bên cạnh, một trái một phải rơi vào ruộng lúa hai bên khiến chúng cũng bắt lửa cháy.

Nhưng còn chưa kịp thở ra một hơi thì một bóng đen khác lại nổi gót tới.

Thế công của kẻ này hung mãnh, hơn nữa hắn vọt ra từ trong ruộng lúa nên Tang còn chưa kịp phát hiện thì bóng người kia đã vọt tới bên cạnh Triệu Tử Mai.

Bóng đen định túm lấy cổ áo hắn muốn ném hắn vào ruộng lúa.

Nhưng lúc đầu ngón tay kẻ kia còn cách ngực hắn chưa tới một tấc thì bỗng dừng lại.

Hóa ra nguyên nhất rất đơn giản: đầu hắn đã chẳng còn.

Đầu hắn đương nhiên là bị Tang dứt đứt, chỗ đứt gãy có vài cây rơm bật lên, vài con cỏ trùng đầu nhọn ngã bùm bùm trên mặt đất.

Tụi nó chạy như trốn về phía ruộng lúa.

Triệu Tử Mai thở ra một hơi và cười với Tang qua người rơm trụ đầu kia nhưng ai biết con quái vật không đầu lại vọt về phía hắn.

Trường kiếm đâm xuyên qua thân thể bằng rơm mềm mại kia nhưng người bù nhìn lại thừa cơ tiến về phía trước vài thước, một bàn tay nắm chặt cổ Triệu Tử Mai rồi mang theo hắn bay ra ngoài hướng về phía ruộng lúa nuôi vô số cỏ trùng.

Tang duỗi tay bắt lấy và túm được cổ áo Triệu Tử Mai, ai biết đúng lúc ấy người bù nhìn lại móc từ trong ngực ra một cuốn sách nhỏ màu xanh và diều võ dương oai ném cuốn sách ấy sang một bên khác.

Đó chính là cuốn du ký mà Trịnh Hà Minh đã lấy đi.

Hiện tại nó và Triệu Tử Mai bay về hai hướng khác nhau, người và sách

nó chỉ có thể chọn một.

Tang do dự một chút, tay vừa động thì Triệu Tử Mai đã cảm thấy cả người mình rơi xuống, mũi chân gần như chạm vào bông lúa bên dưới.

Nhưng rất nhanh nó đã quyết tâm, không hề để ý tới cuốn du ký nữa mà vung tay về phía trước đánh rơi người bù nhìn xuống ruộng lúa, một tay còn lại dùng sức kéo cổ áo hấn để hấn lại trở về trên con đường nhỏ.

Chương 298: 298: Đuộc Tội

Theo lời Tang thì đường mòn trong ruộng lúa quá nhỏ, hai người đều không muốn ngã xuống nên chỉ có thể ôm lấy nhau.

Tang ôm lấy eo Triệu Tử Mai, ngón tay cắm vào đai lưng bên hông hấn, hai người dán sát.

Một tay khác của nó vung về phía ruộng lúa bên này rồi lại bên kia, mãi tới khi lửa trong bàn tay nó bốc cháy khắp ruộng lúa.

Khói đặc cuộn cuộn xông thẳng lên trời khiến không trung vốn đen đặc nay càng thêm dày nặng.

Nó làm việc cực kỳ nghiêm túc, bởi vì bù nhìn kia dù ngã vào trong ruộng nhưng không thấy bị thiêu hủy, nó sợ hấn lại thành linh vọt ra đánh bọn họ bất ngờ.

Hướng chi, hiện tại bọn họ bị ngàn vạn cỏ trùng vây quanh, vạn nhất có một con lọt lưới thì nó không sao nhưng thân thể phàm tục của Triệu Tử Mai ắt sẽ không chịu nổi.

Có điều cái kẻ được nó ôm lại đang để tâm hồn bay lên chín tầng mây.

Tóc của nó cạo lên cảm hấn hơi ngứa nhưng xa không bằng rung động xao trong lòng.

Triệu Tử Mai quả thực thấy ghét chính mình, vì sao trong lúc nguy cấp thế này hấn lại nghĩ toàn chuyện lung tung rối loạn nhỉ.

Nhưng nó ôm hấn chặt như thế thì dù là hòa thượng cũng chưa chắc đã có thể giữ tâm bất động.

Hơn nữa nó còn là người hấn nhớ mãi không quên, nằm mộng cũng thấy.

“Bất cứ giá nào.”

Triệu Tử Mai nhắm mắt lại và cố trấn định tâm tình, tay vươn ra ôm lấy eo nó.

Nhưng còn chưa đựng vào quần áo nó hấn lại thở dài ngượng ngừng buông hai tay ra.

Cho dù ở nước ngoài hấn thấy nhiều nam nữ ôm vai và kề môi hôn nhau nhưng ở trước mặt nó thì hấn vẫn không dám lỗ mãng.

Làm sao dám chứ? Muốn mệnh đó.

Trong lúc tâm tình lung lay thì nơi xa bỗng truyền đến vài tiếng kêu to nhưng vì lửa cháy quá lớn nên lúc truyền tới tai họ tiếng kêu kia đã thấp gần như không thể nghe thấy.

Có điều Triệu Tử Mai vẫn nhạy bén nghe được.

Hấn ngẩng đầu thấy một bóng người đứng bên ruộng lúa đang nỗ lực vẫy tay với hai người.

“Các người đốt ruộng lúa này ư?” Một ông lão bộ dạng nhà nông nhìn ngọn lửa tanh tách trước mặt rồi lại nhìn hai người và đánh giá vài lượt.

“Đúng vậy.” Tang lãnh đạm nói ra một câu này.

“Sao có thể?” Lão nhân không nhìn được mà bật cười, ngón tay chỉ vài cái về phía ruộng lúa sau đó đột nhiên thu lại tươi cười và đờ đẫn nhìn hai người bọn họ giống như đang nhìn một thứ quái dị, “Sao có thể? Rơm rạ này có yêu ma, không biết đã hại chết bao nhiêu người, nhỏ không sạch, đốt không xong....”

Tang cười sâu kín nhạo báng, “Nó đúng là quái vật nhưng ta là người chuyên bắt quái vật.”

Ông lão nuốt một ngụm nước miếng, mí mắt chớp vài cái sau đó lại nhìn ruộng lúa và cười gượng nói, “Sớm biết có một ngày thế này thì chúng ta cũng chẳng cần phải rời xa quê hương đi tới nơi khác.”

“Ông lão, người có biết chủ nhân của ngôi nhà này không?” Triệu Tử Mai tiến lên một bước, ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt hoảng loạn của ông lão kia.

Nghe thấy lời này ông lão kia bỗng luống cuống, đầu hơi ngẩng lên nhưng mãi không động, giống như đang chìm vào kỷ ức khủng bố nào đó.

“Cả nhà bọn họ đều là quái vật, Tiểu Lục là quái dị nhất.

Đứa nhỏ kia không chỉ biết tà môn ma đạo, âm dương bí thuật mà còn biến cha mẹ mình thành người bù nhìn.

Vừa rồi các người nhìn thấy hai con quái vật đúng không? Ban ngày bọn chúng sẽ ngồi ngay ngắn ở trong nhà bất động, đến buổi tối là đi ra ăn người..... Một mảnh ruộng lúa này đều là của bọn họ, nhưng ruộng này trước nay không ra lương thực mà đều mọc ra sâu.....”

“Sau này Tiểu Lục đi đâu?”

“Đứa nhỏ kia tuy xuất thân thấp nhưng kỳ thực không nhỏ hơn ta mấy tuổi.

Hắn âm tà, nhưng đầu óc thực sự tốt, nghe nói còn thi đậu cử nhân và làm quan ở kinh thành..... Lúc hắn còn nhỏ chúng ta đều sợ hắn, chẳng ai dám chơi cùng nhưng, ” nói tới đây ông lão lại nhìn Triệu Tử Mai và Tang đầy thâm ý sau đó run giọng cười nói, “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hôm nay coi như ta đã chứng kiến hóa ra còn có người có thể đối phó được với hắn.

Các người không chỉ đốt ruộng lúa của hắn, mà còn dám ở trên cánh đồng làm cái chuyện..... cầu thả kia..... đúng là ta được mở rộng tầm mắt.....”

Triệu Tử Mai: “.....”

Lúc này ở trên đại điện, Cung Minh Châu nhiều ngày chưa thượng triều nay lại ôm một quyển tấu chương bước ra khỏi đám đại thần đi tới trước long ỷ trống không và quỳ xuống trước cái người ngồi sau rèm che.

“Quân cơ kiêm tổng lý đại thần Triệu Văn An vì lợi của bản thân mà mưu hại trọng thần và thân tín trong triều.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Thần ăn bổng lộc triều đình nên không sợ hãi nhân nhượng dòng dõi cường thịnh của Triệu Văn An.

Nay thần dâng tấu kính mong Thái Hậu ra lệnh điều tra thật kỹ chuyện này.”

Giọng ông ta như chuông lớn, không hề giống người bệnh lâu ngày nằm

trên giường mới hồi phục.

"Cung đại nhân, người dâng tấu chương này là muốn buộc tội Triệu Văn An sao?" Người phía sau màn che hỏi một câu.

"Đúng vậy."

Lúc lời này phun ra khỏi miệng Cung Minh Châu thì trong điện tức khắc vang lên tiếng nói nhỏ, càng lúc càng lớn, đến cuối cùng là cãi cọ âm ỉ.

"Triệu đại nhân là trọng thần quốc gia, sao có thể tùy ý buộc tội?"

"Làm một thần tử phải tuân thủ bổn phận, sao nào, những người khác đều có thể động tới nhưng cố tình Triệu Văn An lại ở vị trí mà người khác động cũng không được sao?"

"Mấy vụ án kia còn chưa có kết luận, hiện tại buộc tội Triệu đại nhân chẳng phải lấy cái tội 'có lẽ có' để lên án hiền thần sao? Như thế không biết sẽ khiến bao nhiêu đại thần trung quân ái quốc cảm thấy bị tổn thương."

Cung Minh Châu ngẩng đầu từ giữa hai cánh tay, ánh mắt nhìn ra xa nói, "Thần buộc tội Triệu đại nhân không phải vì mấy vụ án này.

Sáng nay thần thu được một bức thư từ Ôn Châu gửi tới.

Trong thư nói triều đình hao phí nhiều tiền của xây dựng Cục tàu thủy ở bến tàu Vĩnh Xuyên nhưng chỉ trong một đêm lại bị một ngọn lửa đốt sạch."

Lời này vừa nói ra thì mọi bình luận bốn phía đều dừng.

Bến tàu Vĩnh Xuyên là công trình lớn nhất của Cục tàu thủy.

Trước khi Cục tàu thủy ra đời nơi này đã bắt đầu được sửa chữa.

Đây là bến tàu đầu tiên của cả nước, có cầu tàu bằng sắt để phục vụ tàu thủy cỡ lớn ngừng lại bốc dỡ hàng hóa.

Bến tàu Vĩnh Xuyên dựa vào Âu Giang và Ninh Giang để xây, là nơi tập kết hàng cực lớn của Chu Sơn và Thượng Hải khi tiến hành mậu dịch trao đổi với nước ngoài.

Đây là công trình mà Triệu Văn An thử làm trước khi thành lập Cục tàu thủy.

“Công trình này tốn cả trăm vạn lượng bạc trắng, nay bị lửa thiêu một phen đã gần như chẳng còn gì.

Vậy Triệu đại nhân còn có thể ngồi ổn ở vị trí Quân cơ kiêm tổng lý đại thần nữa sao?” Cung Minh Châu càng cao giọng hơn, nhưng chẳng ai dám phản bác ông ta, đến cả người ngồi sau rèm cũng thế.

Chuyện giết người nhỏ, nhưng chuyện bến tàu thì quá lớn, luôn phải có người đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Mà người đó ngoài Triệu Văn An thì trên triều chẳng ai gánh được.

“Thái Hậu nương nương, không hay rồi, Hoàng Hậu nương nương nàng..... nàng.....”

Không khí yên tĩnh đột nhiên bị một tiếng thét to phá vỡ.

Chương 299: 299: Hung Thủ

Đó là một tiểu thái giám của Đông Noãn Các.

Hắn bị người ngồi sau rèm liếc ánh mắt sắc bén nhìn một cái thế là sợ tới mức nằm rạp trên mặt đất không dám hé răng.

"Đây là nơi nào mà người cũng dám tùy tiện xông vào?"

Đức công công đứng bên cạnh Thái Hậu lập tức mắng thế là tiểu thái giám kia bị người ta lôi đi.

Nhưng mọi người trong sảnh còn chưa kịp hoàn hồn thì Cung Minh Châu đã lên tiếng.

"Chuyện Hoàng Thượng bị bệnh lần này rất kỳ quặc, mà theo thần chứng kiến thì đây đúng là trời cao cảnh báo.

Triệu đại nhân đề ra cái gọi là 'cải cách việc giao thiệp với nước ngoài', lại xây đường sắt và bến tàu.

Việc này đã đánh gãy long mạch của triều ta, làm hỏng phong thủy.

Nếu Thái Hậu còn không quyết một đao chặt đứt thì chỉ sợ hậu họa khó lường."

Nói xong lời này ông ta lại mạnh mẽ dập đầu xuống nền gạch, "Thần thỉnh cầu Thái Hậu nghiêm trị Triệu Văn An, ngưng hẳn cách tân trong việc giao thiệp với nước ngoài, trả lại cho thiên hạ trời yên biển lặng."

"Thần thỉnh cầu Thái Hậu nghiêm trị Triệu Văn An, ngưng hẳn cách tân trong việc giao thiệp với nước ngoài."

Một loạt tiếng phụ họa vang lên giống như mây đen bủa vây muốn áp sụp mái của Dưỡng Tâm Điện.

Mặc dù là người phía sau màn che cũng không thể coi như không nghe thấy

tiếng thúc ép này.

Nghiêng sang bên nào đây? Bà ta căn bản không để bụng, thứ bà ta để ý chính là quyền lực lớn mạnh hơn, và người phía sau đều phải đi theo.

"Để ai gia nghĩ kỹ đã."

"Thái Hậu nương nương, việc này không thể chậm trễ nữa, mong Thái Hậu lập tức quyết định." Cung Minh Châu hiểu rõ Triệu Văn An là loại người mà ông ta phải dùng một kích diệt gọn.

Không thể cho kẻ kia cơ hội thở dốc, vì chỉ cần có một con đường thì ông ta nhất định có thể Đông Sơn tái khởi, "Hơn nữa, dù chúng ta có thể chờ được thì lòng thể của vạn tuế gia cũng không chờ nổi đâu."

Ông ta lại bỏ thêm một câu, hy vọng cơn rơm cuối cùng này có thể áp sục mấy kẻ đang do dự chưa thể đưa ra quyết định kia.

Người phía sau màn che do dự một lúc, đôi môi được tô đỏ bừng nhẹ nhàng động.

Việc thành lập Cục tàu thủy là tự bà ta phê chuẩn, hiện tại bến tàu bị cháy, nếu Triệu Văn An không gánh trách nhiệm này thì người gánh sẽ là bà ta, "Ai gia....."

"Mong Thái Hậu minh xét, việc Hoàng Thượng sinh bệnh không phải do long mạch đứt gãy mà vì có người hạ cổ lên vạn tuế gia." Trong tiếng ô lên, Triệu Tử Mai bước thẳng tới giữa Dưỡng Tâm Điện.

Hắn không để ý tới những người đứng đó to nhỏ thì thầm mà trực tiếp đi tới trước long ỷ quỳ gối bên cạnh Cung Minh Châu, "Thái Hậu, người này dụng tâm hiểm ác, hơn nữa lúc này hắn cũng đang có mặt ở trên điện."

Nếu để kẻ tiểu nhân như hắn thực hiện được mục đích thì giang sơn xã tắc sẽ thực sự gà chó không yên."

Người phía sau màn che hơi hơi động, trong giọng nói có thêm vài phần hoảng loạn, "Người đang nói cái gì?"

"Thái Hậu chớ nghe Triệu Thông Phán nói bậy, hắn là con trai của Triệu Văn An nên đương nhiên muốn bênh vực cha mình." Cung Minh Châu dùng khước mắt liếc Triệu Tử Mai, bộ dạng hung dữ đến độ muốn giết người.

"Cung đại nhân, sợ là ngài cũng bị kẻ đó mê hoặc rồi," Triệu Tử Mai liếc ông ta một cái rồi cả người lại quay về phía trước, "Nếu không có chứng

cứ rõ ràng thì một Thông Phán nhỏ nhỏ như ta sao dám mạo phạm nói bậy bạ trên triều chứ? Kính mong nương nương nghe hạ thần nói cho hết lời."

"Người nói đi." Sau khi do dự một chút thì người phía sau màn che rút cuộc cũng gật đầu đồng ý cho hắn nói tiếp.

"Trịnh Hà Minh thật đã bị người ta giết hại, còn kẻ đi giết người khắp nơi là bù nhìn được bó từ rơm rạ mang theo cỏ trùng.

(Ebooktruyen.net) Việc này thần tận mắt nhìn thấy, cũng đi theo cỏ trùng và tìm được mảnh ruộng lúa sinh ra chúng."

Nói tới đây Triệu Tử Mai gỡ từ bên hông xuống một túi tiền sau đó kéo miệng túi ra nói, "Thái Hậu nương nương, ngài xem thử trong túi tiền kiểu Trung Quốc này là cái gì."

Đức công công đi qua đón lấy cái túi kia, lúc thấy rõ vật bên trong ông ta hít một hơi sau đó che mũi lại.

"Thái Hậu, chỗ này..... Chỗ này có một đoạn ngón tay, đã đen, sợ là..... sợ là đã....."

Chúng thần ồ lên, nữ nhân sau màn che cũng động dậy người và thốt ra câu hỏi, "Ngón tay có mấy đốt?"

Lúc này Đức công công mới phản ứng lại bà ta đang hỏi cái gì và vội nhìn thoáng qua cái túi rồi cao giọng đáp, "Bốn đốt, đoạn ngón tay này có bốn đốt xương ngón tay."

"Mọi người đều biết Trịnh Hà Minh có bốn đốt ngón tay, mà ngón tay này đã biến thành màu đen lại bốc mùi.

Dưới thời tiết này thì chủ nhân của ngón tay hẳn đã chết hơn nửa tháng.

Điều này chứng minh hung thủ giết người nhiều ngày qua không phải Trịnh Hà Minh." Triệu Tử Mai nói xong thì nhìn thoáng qua Cung Minh Châu ở bên cạnh.

Khuôn mặt già nua của ông ta hiện lên kinh ngạc, giống như bị sấm sét giáng xuống.

"Ồ đây chỉ một cây ngón tay vậy thì thể Trịnh Hà Minh đâu?" Thái Hậu hỏi một tiếng.

Triệu Tử Mai đứng dậy chấp tay nói, "Đây đúng là việc thần muốn báo cáo với Thái Hậu.

Đầu ngón tay của Trịnh Hề Minh được tìm thấy ở bờ ruộng tràn đầy cỏ trùng kia và người phát hiện ra nó là một lão nông.

Theo lời lão nông kia nói thì hai mươi ngày trước ông ta đã phát hiện ra đoạn ngón tay này.

Ông ta sợ chuyện có liên quan tới người khác nên mới nhặt lấy nó.

Thần nghĩ có lẽ lúc Trịnh Hề Minh bị người nọ ném xuống ruộng lúa thì vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn nên hẳn mới giãy giụa với tay lên bờ và để lại chứng cứ máu chót này.”

Nói tới đây cả triều đã rơi vào im lặng, mọi người đều nỗ lực đuổi tai ra chờ Triệu Tử Mai nói lời tiếp theo.

“Chủ nhân của ruộng lúa đã rời đi nhiều năm, thôn dân xung quanh cũng bỏ đi vì ruộng lúa cỏ quá kia.

Nhưng có lẽ trời cao có mắt nên đúng ngày thần tìm được ruộng lúa thì gặp được một lão nông về quê tảo mộ.

Đồng thời thần cũng được nghe ông ta nói ra tên của hung thủ đứng sau màn này, cũng chính là kẻ đã hành thích vua.”

Nói tới đây hẳn chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt xẹt qua đồng mũ quan tinh xảo trong triều và cuối cùng rơi xuống một người.

“Đàm đại nhân, không, có lẽ phải gọi người là Đàm Tiểu Lục mới khiến người cảm thấy càng thân thiết đúng không?”

Triệu Tử Mai nhìn bóng người thon gầy kia, mũ quan của lão đè thấp che đi đôi mắt.

Nhưng hẳn biết trong đôi mắt kia chứa đầy mưu ma chước quỷ, độc ác không ai bì kịp.

Bộ dạng này khác hẳn vị Phủ Doãn đại nhân trong lòng hẳn.

Nhưng cũng phải thôi, nếu lão không có một gương mặt khác thì sao có thể tiến hành mọi chuyện một cách kín kẽ không ai phát hiện ra được như thế? Vì vậy những người chết trong tay lão đến tận lúc cuối cùng cũng

không biết mình bị ai hại.

Đến bản thân hẳn nếu không tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy thì tới giờ cũng sẽ không thể nghĩ rằng Đàm Chấn Anh chính là hung thủ phía sau.

"Người nói bậy, Ngọc Thành là đứa nhỏ Đàm đại nhân nhìn lớn lên, còn Từ Thiên Kính thì không khác gì con trai ruột của ông ta.

Sao ông ta có thể giết hai người họ chứ?" Cung Minh Châu không màng tất cả mà bờ dậu túm lấy cổ áo Triệu Tử Mai.

Chương 300: 300: Song Sinh Hoa

“Nếu lão không giết đối thủ một mất một còn với Triệu Văn An thì sao có thể dẫn nghi ngờ lên người Triệu Văn An? Nếu lão không giết người có quan hệ thân cận với mình thì sao có thể bảo toàn bản thân và an ổn đây?” Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm đôi mắt Cung Minh Châu và thấy được lửa giận trong đó nhưng nhiều hơn là khổ sở và bi ai sâu nặng.

Giọng hần trầm xuống, “Cung đại nhân, hôm nay ngài đứng mũi chịu sào bước ra buộc tội Triệu Văn An hơn phân nửa cũng vì bị lão mê hoặc đúng không? Ta nghĩ nhất định lão đã ‘vô tình’ để lộ cái gì đó với ông nên lòng ông mới tràn đầy căm phẫn muốn báo thù cho con mình.

Đây là thủ đoạn của lão, luôn lợi dụng người khác để diệt trừ kẻ khác lòng.

Dù người kia có quan hệ thân thiết với lão như anh em.”
Cung Minh Châu nhẹ buông tay ngã ngồi trên mặt đất.

Ông ta nhớ tới lần trước Đàm Chấn Anh và Từ Thiên Kính tới nhà vấn an.

Lúc ấy Từ Thiên Kính đã để lộ lời nói, cũng chính lời ấy đã khiến một người vốn đã nản lòng thoái chí với chính sự như ông ta hạ quyết tâm muốn ra mặt buộc tội Triệu Văn An.

Nhưng hiện tại nghĩ lại thì lời kia có lẽ là do Đàm Chấn Anh mượn Từ Thiên Kính nói ra.

Cung Minh Châu chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Đàm Chấn Anh.

Lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì chút hoài nghi mới sinh ra trong lòng ông ta lại bị chính ông ta bóp tắt.

Không có khả năng, khi bọn họ còn chưa vào triều làm quan thì đã quen

biết.

Đạn họ vừa là bạn thân vừa là chiến hữu, hai người không chỉ có quan hệ cá nhân tốt mà ý chí về việc trị quốc cũng nhất trí.

Ông ta coi người kia là tri kỷ, vì thế đương nhiên sẽ tin tưởng mình hiểu kẻ đó.

Với quan hệ giữa hai người thì sao có thể để họ Triệu này ly gián chú?
"Ta sẽ không tin người, hơn nữa ta dám chắc trong triều này phàm là người có quan hệ cá nhân với Đàm đại nhân đều sẽ không tin người." Cung Minh Châu gằn từng câu từng chữ mà nói ra kết luận của mình.
Lòng Triệu Tử Mai trầm xuống mà than thở một tiếng.

Hắn đang muốn biện bạch thì một giọng nói khác đã đánh gãy lời hắn.
"Triệu Tử Mai, người luôn mồm gọi ta là Đàm Tiểu Lục và nói cánh đồng kia thuộc về ta.

Có điều mọi người đều biết tuy ta họ Đàm nhưng xuất thân Đàm thị ở Hồ Châu.

Tuy chúng ta không phải nhà cao cửa rộng nhưng trong nhà cũng không hề có người làm nghề nông.

Người dựa vào cái gì mà nói Đàm Tiểu Lục kia chính là ta, chẳng lẽ chỉ bằng lời của một nông phu thôi sao?"

Đàm Chấn Anh mở miệng phản bác những gì Triệu Tử Mai đang lo lắng trong lòng bởi vì tuy hắn có thể đoán ra người hạ cổ là Đàm Chấn Anh từ miêu tả của lão nông kia nhưng đây chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Dòng họ, diện mạo, tuổi, động cơ giết người đều không phải chúng cứ xác thực.

Khi còn nhỏ Đàm Chấn Anh đã tới một nhà ở Hồ Châu làm con nuôi, lúc trước lão sinh ra lớn lên ở đâu chẳng ai biết được.

Thế nên nếu chỉ dựa vào những thứ này mà kết luận lão giết người thì không thể thuyết phục mọi người.

Vốn Triệu Tử Mai định dùng ngón tay của Trịnh Hề Minh đánh lão trở tay không kịp rồi nhân lúc lão chột dạ thì bắt lão nhận tội.

Nhưng hiện tại xem ra kẻ kia bình tĩnh kín đáo vượt xa hẳn nghĩ.

"Triệu Thông Phán, người không thể chỉ vì chủ nhân ruộng lúa kia cùng họ với Đàm đại nhân mà nói ông ta giết người đúng không?" Thái Hậu cũng lên tiếng nhưng rất nhanh bà ta lại chuyển câu chuyện, "Nhưng hiện tại đã có thể chứng minh Triệu đại nhân không sai Trịnh Hề Minh giết người, cho nên Triệu đại nhân đúng là bị oan...."

"Lão Phật gia, tuy Triệu đại nhân không sai Trịnh Hề Minh giết người nhưng bên tàu Vĩnh Xuyên vẫn cháy, chỉ sợ ông ta cũng không thể trốn trách nhiệm đúng không? Thần làm Thuận Thiên Phủ Doãn, chưởng quản kinh đô và vùng lân cận nên vốn không nên nhúng tay vào việc này.

Nhưng nếu Triệu công tử đã nhắc đến thần, lại còn vu cáo thần là hung thủ phía sau án này thì thần cũng phải nhiều lời một chút."

Đàm Chấn Anh nhướn cặp mày hoa râm, trên mặt bỗng có thêm vài phần hung hăng, "Đạo lập quốc quan trọng lễ nghi chứ không phải quyền mưu, cơ đồ căn bản ở lòng người chứ không ở tài nghệ.

Nhưng hiện tại triều đình trong ngoài vứt bỏ đạo Khổng Mạnh, một lòng nghiên cứu tây học.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Đặc biệt là đám người do Triệu Văn An cầm đầu.

Bọn họ không chỉ xây đường sắt, nhà xưởng, còn muốn lập văn quán chiêu sinh trong số công sinh, cử nhân, tiến sĩ, hàn lâm cùng các hạng quan lại xuất thân ngũ phẩm trở xuống.

Bọn họ thông qua Tổng Thuế Vụ tự thông báo tuyển dụng người tây tới dạy ở văn quán.

Hành động này chẳng phải khiến nhân sĩ học theo đạo Khổng Mạnh, học

Nghiêu Thuấn đều nhằm đường lạc lối sao? Thần lo lắng nếu cứ thế này thì Thiên triều ta sẽ thành dị tộc, thậm chí sẽ mất nước diệt vong.”
Triệu Tử Mai ngậy người, hấn ở Thuận Thiên Phủ nửa năm nhưng chưa bao giờ nghe Đàm Chấn Anh nói tới việc phản đối tây học.

Nhưng hiện tại thấy lão nghiêm mặt nói ra lời này vậy chúng tỏ sự phản đối ấy đã mọc rễ nảy mầm trong lòng lão và biến thành một bóng cây lớn vĩnh viễn che lấp ánh mặt trời.

Hấn lại nghĩ tới lúc mới từ Châu Âu về kinh thành Triệu Văn An để hấn tới Thuận Thiên Phủ làm một Thông Phán.

Khi ấy hấn còn thấy quái lạ vì sao cha hấn cho hấn đi du học, nghiên cứu tây học mà lại để hấn làm một chỗ chả liên quan gì? Hấn cũng không hiểu vì sao Đàm Chấn Anh và Từ Thiên Kính vẫn luôn không mặn không nhạt với hấn, thậm chí Từ Thiên Kính còn nhiều lần khiêu khích bằng lời lẽ không hay ho?

Hiện tại mọi thứ đều bày ra rõ ràng trước mặt: Triệu Văn An đã sớm biết Đàm Chấn Anh đứng ở bên kia.

Lão không nói thì ông ta cũng chẳng vạch trần mà chỉ ngấm ngấm sắp xếp cho con trai mình qua đó.

Với bên ngoài ông ta nói là muốn cho đứa con trai từ nhỏ cảm ỷ ngọc thực được rèn luyện, nhưng kỳ thật là để giám sát mọi hành động của Thuận Thiên Phủ.

Hóa ra hấn chỉ là một quân cờ được Triệu Văn An sắp xếp ở bên cạnh Đàm Chấn Anh.

Triệu Tử Mai cười lạnh trong lòng: Quân cờ không biết chính mình là quân cờ, bị người ta tùy ý đùa bỡn thực đáng buồn.

“Từ nhỏ thần đã hiểu kẻ sĩ khắc khổ học tập để phụng sự nước nhà.

25 tuổi thần đỗ tiến sĩ và dời vào kinh sư, sau đó vẫn dốc lòng nghiên cứu luân lý, mỗi ngày viết lại lời lẽ cử chỉ của mình rồi giao cho bạn hữu mong bọn họ có thể bình luận được mắt.

Mỗi ngày từ sáng đến tối, một lời nói ra, một miếng ăn vào thần đều ghi

lại, ngay cả suy nghĩ trong lòng hoặc những việc xảy ra xung quanh thân cũng đều xem xét.

Ở trong cảm nhận của thần chỉ có 'quân tử' mới có thể bồi dưỡng 'thánh đức', mới có thể 'trị thiên hạ'.

Thiên hạ to lớn, không thể vì cái trước mặt mà bỏ qua luân lý, càng không thể tin vào lời gièm pha của tiểu nhân mà vứt bỏ truyền thống.

Lấy trung nghĩa làm áo giáp, lấy lễ nghi làm vốn liếng mới là căn bản lập quốc.

Hiện tại trời đã hạn lâu không có mưa, thiên tai bất thường cho thấy có biến, là trời cao cảnh tỉnh triều ta.

Nếu Thái Hậu không kịp thời ngăn việc giao thiệp với nước ngoài lại thì chỉ có hại mà thôi."

Đàm Chấn Anh đã chạy tới trước long ỷ và quỳ xuống nói ra những lời lão vẫn luôn giấu trong lòng nhưng chưa từng thổ lộ trên triều.

Đây là ước nguyện ban đầu của lão khi nhập sĩ, lão và Triệu Văn An vốn là cùng một loại người, vì lý tưởng và khát vọng trong lòng mà có thể vứt bỏ mọi thứ ở phía sau.

Tình nghĩa ở trước mặt lý tưởng không đáng một xu, hoặc chỉ là công cụ để đùa bỡn.

Nhưng hai kẻ tính tình tương tự này lại như hai đóa hoa trên một cành, chĩa về hai hướng khác nhau.

Tụi nó tranh nhau chút dinh dưỡng căn cỗi, chỉ có bên này biến mất thì bên kia mới sống được khỏe mạnh, tuyệt đối không có chuyện sống hòa thuận.

Chương 301: 301: Chuyện Cũ

Đàm Chấn Anh dáng người nhỏ gầy nhưng khí thế áp đảo toàn bộ, đến cả người ngồi sau màn che cũng bị cảm giác này đè nén mà phải trầm mặt.

Cán cân trong lòng bà ta bất giác cũng hơi chệch về phía kẻ này. Đứng trước một người ý chí kiên định, tâm như bàn thạch thế này Triệu Tử Mai bỗng nhiên cảm thấy không có gì để tin tưởng, giống như biểu hiện của hắn trước mặt Triệu Văn An vậy. Hắn nhẹ nhàng quay đầu nhìn gương mặt như được chạm khắc đến kiên nghị của Đàm Chấn Anh sau đó bỗng nhiên nhớ tới một chuyện mà lão quản gia Chu Bồi đã từng kể.

Ông ta chính là người luôn đi theo Triệu Văn An khắp nơi. Ông ta nói thời trẻ Triệu Văn An từng cùng Đàm Chấn Anh theo học một vị đại sư trú danh tên là Đường Chi Giám.

Lúc ấy ông ta còn phải gọi Đàm Chấn Anh một tiếng sư huynh.

Năm ấy Đường Chi Giám làm quan trên triều, vì học vấn cao thâm nên xung quanh tụ tập rất nhiều sĩ tử hàn lâm ưu tú.

Triệu Văn An lúc ấy mới thi trúng tiến sĩ và đầu nhập dưới trướng ông ta nên cũng quen Đàm Chấn Anh đã đi theo lão sư từ lâu. Đàm Chấn Anh cực kỳ nghiêm túc trong việc nghiên cứu học vấn, rất được mọi người kính nể.

Đường Chi Giám cũng khen ngợi lão thật thà chăm chỉ, học thức vững chắc nhất.

Còn Triệu Văn An lúc trẻ cũng một lòng muốn làm thánh nhân nên cực kỳ bội phục tác phong nghiêm khắc kiểm chế bản thân của Đàm Chấn

Anh.

Ông ta thường hỏi về học vấn và từ đó xây dựng tình bạn bền chặt với người này.

Bởi vì hai người đều cực kỳ tôn sùng Trình Chu Lý Học nên Đàm Chấn Anh cũng cực kỳ ngưỡng mộ Triệu Văn An.

Căn cứ theo kinh nghiệm cầu học của mình lão cũng dạy dỗ Triệu Văn An để rồi từ đó Triệu Văn An cũng bắt chước ông ta viết lại ký lục về việc làm và lời nói hàng ngày.

Viết xong ông ta sẽ đưa cho Đàm Chấn Anh để được phê duyệt chỉ bảo.

Hai người giúp nhau học tập, ở chung cực kỳ hòa hợp.

Dưới sự tham khảo luận bàn hai người đều trở thành nhân vật chủ chốt trong việc phục hưng lý học.

"Sao ta chưa bao giờ nghe cha mình nói chuyện ông ấy từng có quan hệ tốt với Đàm đại nhân nhỉ? Nếu quan hệ tốt như thế vậy vì sao hiện tại bọn họ chẳng có liên hệ gì?" Lúc ấy Triệu Tử Mai cực kỳ khó hiểu mà hỏi Chu Bồi một câu.

"Nguyên nhân cụ thể thì tiểu nhân cũng không rõ lắm, chỉ biết lúc tiên đế còn tại vị thì lão gia và Đàm đại nhân cùng dâng lên 《 ứng chiếu trần ngôn sơ 》 trong đó đưa ra suy nghĩ và giải thích của mình về việc trị quốc.

Đàm đại nhân từ trước đến nay đều am hiểu biện luận nên đã biện giải về 'quan tử và tiểu nhân'.

Ông ta nói có sách, mách có chứng, được đồng nghiệp khen ngợi.

Nhưng tiên đế gia lại nói ông ta 'danh tuy tốt nhưng khó mà làm'.

Lão gia chỉ giải thích cách dùng người như thế nào và được tiên đế gia đánh giá là 'Nói rõ ràng, trúng vào trọng tâm'.

Thiếu gia, những lời này tiểu nhân cũng không hiểu lắm, nhưng nghe lên thì có vẻ ẩn tượng của tiên đế gia đối với hai người hoàn toàn khác nhau, ngài nói có đúng không?”

Đương nhiên là khác, “Danh tuy tốt nhưng khó làm”, thì nói ngắn gọn chính là “Không biết nói”.

Đây chính là ý chỉ cách giải thích của Đàm Chấn Anh chẳng có tác dụng gì với việc cấp bách trước mắt, lúc vương triều tràn ngập nguy cơ lại dùng vài câu nho học với luận điệu cũ rích thì chẳng giải quyết được cái gì.

Còn “nói rõ ràng, trúng vào trọng tâm” thì hoàn toàn ngược lại.

Người sáng suốt có thể nhìn ra lúc ấy tiên đế gia đã có chủ ý.

Tiên đế cho rằng Triệu Văn An mới là người đáng được nể trọng. Cho nên sau đó mới có chuyện Đàm Chấn Anh bị “điều đi”.

Lão làm quan kinh thành mười năm bị tiên đế ban cho chức Phó Đô Thống và cử tới Dịch Hóa cách kinh thành cả vạn dặm, nói là điều đi nhưng thực tế là bị biếm.

Cái này đối với một Đàm Chấn Anh khí phách mười phần thì không thể nghi ngờ chính là một gậy nặng nề.

Vì thế về sau dù được tân đế triệu về kinh lão vẫn thận trọng từ lời nói với việc làm, không dễ dàng bàn luận chính trị, thậm chí chủ động từ chức Hộ Bộ thị lang để làm Thuận Thiên Phủ Doãn lo tình hình trị an của kinh đô và vùng lân cận.

Nhưng không có ai biết Đàm Chấn Anh chưa từng từ bỏ.

Không phải lão ghi hận chuyện tiên đế không trọng dụng mình mà là lão chưa từng từ bỏ lý tưởng trong lòng.

Đặc biệt khi Triệu Văn An đưa ra việc cải cách gần gũi với tây học và được đương kim thánh thượng cùng đại thần trong triều ủng hộ thì viên hạt giống bị đè nén chắt trong lòng lão lại nảy lên.

Nó xông ra từ một khe nứt nào đó, càng ngày càng cao lớn, cuối cùng biến thành một bóng đại thụ che trên đỉnh đầu lão, vĩnh viễn che khuất ánh mặt

trời.

Lòng Triệu Tử Mai run lên và nghĩ tới lời lão nông kia nói: Tiểu Lục tuy quái dị nhưng cũng không thể nói hoàn toàn xấu, chỉ là hấn rất búng bình.

Phàm là chuyện hấn đã quyết thì tuyệt đối không quay đầu lại, mặc kệ thời gian trôi qua bao lâu.

Ta nhớ rõ năm ấy cha hấn chết, người trong thôn đều ngại nhà bọn họ kỳ quái nên không muốn cha hấn chôn ở nghĩa trang trong thôn.

Huống hồ mẹ hấn cũng chôn ở cánh đồng kia nên người trong thôn nói không bằng cũng chôn cha hấn ở cánh đồng kia cho rồi.

Cha mẹ được chôn ở một chỗ, cũng hợp quy củ.

Năm ấy Tiểu Lục chỉ là một đứa nhỏ chưa tới 10 tuổi, trong nhà hấn lại chẳng có ai khác vì thế hấn chẳng thể chống lại người trong thôn và đành đồng ý.

Nhưng ngày quan tài của cha hấn được chôn xuống ta nhớ rõ hấn nhìn mảnh ruộng xanh mướt kia và hỏi một câu.

Hấn nói: Các người thật sự cảm thấy chôn trong ruộng lúa này là một chuyện may mắn ư?

Tộc trưởng vội vàng đáp: Đương nhiên, nước có thể tự khí, chôn ở đây thì trong nhà sẽ có quan lớn.

Tiểu Lục khi ấy chỉ cười không nói một lời.

Sau đó hấn đi nơi khác, đến tột cùng là đi đâu thì hấn không nói mà chúng ta cũng chẳng hỏi.

(Hãy đọc thử truyện Thượng Công chúa của trang Rừng Hồ Phách)

Ta cho rằng ngày hấn đi chính là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt trong cuộc đời này.

Nhưng ta không ngờ qua mấy năm hấn lại về, vẫn chỉ cô cút một mình, nhưng vóc dáng đã cao hơn nhiều, đôi mắt cũng tràn đầy ánh sáng, khác hấn thiếu niên đơn độc trước kia.

Hấn về quê tế tổ, ngày đó là ngày mất của cha hấn.

Đêm đó Tiểu Lục trở về, trong thôn có gió bắc thổi.

Tiếng gió cực lớn, gần như muốn xô nóc nhà.

Cả đêm ta không ngủ ngon, không phải vì tiếng gió mà vì một tiếng động khác.

Ta nghe thấy có người đang đào đất.

Đất đai mùa đông lạnh cứng như đá vì thế tiếng động kia át cả tiếng gió truyền tới trong tai ta.

Nhưng khi ta nói việc này cho cha mẹ mình thì chẳng ai chịu thức dậy, còn chê ta nhiều chuyện quấy nhiễu giấc ngủ của họ.

Đọng họ sau đó đã phải hối hận.

Hôm sau trời còn chưa sáng ta đã bị một tiếng kinh hô đánh thức.

Lúc mơ màng ra ngoài ta thấy được cảnh tượng đời này mình sẽ không bao giờ quên.

Toàn bộ mộ trong thôn đều bị đào lên, một cây xẻng gãy vút bên cạnh đồng đất và hơi nghiêng đi, bóng nó bị ánh mặt trời kéo ra thật dài.

Còn đám quan tài chôn bên trong mộ, cả những cái đã mục nát đều biến mất không còn bóng dáng.

Quan gia, lão nông cười đầy thâm ý và nói.

Hắn ngài đã đoán được quan tài đi đâu rồi đúng không? Không sai, chúng đều bị ném xuống ruộng lúa của nhà họ Đàm, thi cốt bên trong đã biến mất giống như người khởi xướng toàn bộ sự việc.

Người trong thôn đều biết là ai làm nhưng chẳng ai nói ra.

Các người nói nơi này phong thủy tốt vậy ta quật hết thi cốt tử tống của các người lên ném tới đây.

Ta biết lúc Tiểu Lục làm chuyện này thì trong lòng nhất định nghĩ như thế.

Chương 302: 302: Chứng Cứ

Ẩn nhẫn, chấp nhất, lạnh nhạt, đây là đặc thù rõ ràng nhất của một Đàm Chấn Anh vốn không lộ vui buồn.

Vì thế lão có thể núp sau nhìn Cung Minh Châu cầm đầu đám người đầu đá tụi bụi với Triệu Văn An mà không làm gì.

Chỉ ở thời điểm "thích hợp" lão mới lén lút thêm chút lửa, tạo vài ngọn sóng. Vốn dĩ lão vẫn có thể làm một kẻ ẩn danh âm thầm làm việc của mình nhưng lão không dự đoán được vị "sư đệ" vốn luôn đi theo phía sau lưng và luôn "thỉnh giáo" mình đã nhanh chóng trưởng thành.

Người kia trở nên cường đại, dù mọi người đồng tâm hiệp lực cũng không ngăn được bước chân của kẻ đó.

Thế nên Đàm Chấn Anh chỉ có thể tự mình ra tay, nhân lúc mọi thứ còn chưa được định đoạt lão phải dùng chiêu hiểm.

Đối phó với người như Triệu Văn An thì một khi không làm được gì ông ta ở trên triều, vậy chỉ có thể dùng chiêu số thấp kém nhất đánh bại ông ta.

Cung Ngọc Thành, Từ Thiên Kính..... dù là người có quan hệ thân thiết hơn nữa mà có thể dùng mệnh của bọn họ đổi lấy một Triệu Văn An thì cũng đáng giá.

Hơn nữa chỉ có thể xuống tay từ những người này, vì bọn họ thân thuộc với lão nên chính là kẻ thù của Triệu Văn An.

Giết bọn họ mới có thể chứng thực tội trạng của Triệu đại nhân.

Hướng hồ trong tay lão có rất nhiều cổ trùng, lão sợ cái gì?

"Thần thỉnh cầu Thái Hậu nghiêm trị Triệu Văn An, ngưng hẳn công việc giao thiệp với nước ngoài." Đàm Chấn Anh lại cao giọng nói một câu này với người phía sau màn che.

Cùng với những lời ấy thì Cung Minh Châu và đám đại thần phía sau lão

đều quỳ xuống hô lên, “Thỉnh Thái Hậu nghiêm trị Triệu Văn An, ngưng hẳn công việc giao thiệp với nước ngoài, trả lại cho thiên hạ trời yên biển lặng.”

Một tầng mờ hôi mỏng bò lên lưng Triệu Tử Mai, trong cung điện to lớn đến độ có thể thông thiên này hẳn lại cảm thấy cô độc, lạnh băng như rơi vào sông.

“Vạn tuế gia..... Vạn tuế gia bị cổ trùng của Đàm Chấn Anh hại.....”

Một giọng nói tựa như từ cửa thiên bay tới bên tai Triệu Tử Mai.

Hắn sững sốt một chút, trong lúc nhất thời không thể biết giọng nói này là thật hay giả.

Mãi cho tới khi bóng dáng run rẩy kia vọt qua cửa Dưỡng Tâm Điện và gục trên đại điện thì hẳn mới nhận ra tiếng nói ấy là chân thật.

Giọng nói này là của “Vân Sơ” trong miệng Vạn tuế gia, nàng ta đẩy hai tiểu thái giám phía sau mà gục trên mặt đất.

Nàng hơi ngẩng đầu, tóc dài tán loạn xõa tung, trên mặt như cười như khóc.

Trong tay nàng ta là một chén trà tinh xảo, bàn tay đờ chặt cái nắp, “Ôn sơn ngự suyễn, chính là chén Ôn sơn ngự suyễn này đã khiến Vạn tuế gia nhiễm bệnh.

Vừa rời thân thiệp mới xem qua, trứng của cổ trùng giấu trong chén trà này.....”

Nàng ta cắn chặt môi mở nắp chén trà ra nhưng chưa kịp đổ lá trà nàng ta bỗng thét lên một tiếng và rút toàn bộ cái chén trên đất.

Chén trà kia chia năm xẻ bảy, lá trà màu xanh ngọc bên trong văng khắp nơi nhưng dù thế vẫn có thể nhìn thấy rõ bên trên vài miếng trà có mấy viên trứng sâu màu trắng ngà.

Đám sâu kia giống như chuẩn bị chui ra, một phần đầu nhọn đã lộ, phần còn lại vẫn đang liều mạng mấp máy.

“Mau..... Mau gọi Đại Tát Mãn tới đây, giết đám quái vật.....”

Người ngồi sau màn che phát ra một tiếng kêu hoảng loạn, nhưng rồi lại bỗng ứ thức được cái gì đó mà kịp thời ngậm miệng.

"Không cần Đại Tát Mãn, thứ này thần có thể đổi phỏ," Triệu Tử Mai đi lên phía trước ném đồng tro đốt bùa Tang giao cho hắn lên đồng lá trà.

Tang nghĩ chuyện Hoàng Thượng trúng cổ ất có ngọn nguồn vì thế mới để hắn mang theo đồng tro này để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Quả nhiên vừa rắc tro lên thì đám ấu trùng chuẩn bị phá vỏ kia lập tức bất động, chết cứng trong vỏ trứng.

(Ebooktruyen.net) Triệu Tử Mai ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu vẫn ngồi dưới đất và ôn nhu nói, "Nương nương, ngài vừa mới nói Vạn tuế gia bị Đàm Chấn Anh làm hại, Ôn sơn ngự suyễn này có phải do Đàm Chấn Anh đưa cho Hoàng Thượng không?"

Hoàng Hậu run rẩy, chưa kịp trả lời thì Thái Hậu ngồi sau màn đã nói trước, "Hoàng Hậu, ai gia nhớ rõ Ôn sơn ngự suyễn này là cha người đưa vào cung cho người, hiện tại Hoàng thượng uống cái này nên mới sinh bệnh.

Tương lai nếu có gì bất trắc thì cả nhà các người cũng không thoát được liên quan đâu."

Trên đại điện lại vang lên tiếng thì thầm, đến Hoàng Hậu cũng lập tức đại ra: "Nàng ta có gánh được không? Cả nhà trên dưới của nàng ta biết bao nhiêu mạng người nhưng họ có gánh được không? Nhưng vẫn phải trả lại công bằng cho hắn đúng không? Người kia dụng tâm hiểm ác tính kế nàng ta và cả gia tộc nhà bọn họ.

Lão đã nghĩ vạn nhất chuyện này bại lộ thì nàng ta cũng phải ngậm miệng nuốt uất nghẹn này.

Nhưng nàng có thể mặc hắn không màng, bỏ qua thông khổ hắn đã phải chịu ư?

Nàng không thể.

"Hoàng Thượng vẫn luôn vất vả với chính sự, tinh thần không tốt.

Thần thiếp biết bệ hạ thích uống Ôn sơn ngự suyễn nên một hai muốn cha ra ngoài cung chọn mua trà.

Nhưng hiện tại không phải mùa trà nên không biết phải kiếm Ôn sơn ngự suyễn ở đâu." Nói đến đây ánh mắt nàng ta lạnh lẽo, duỗi tay chỉ về phía

Đàm Chấn Anh mà khóc nói, "Chính vị Đàm đại nhân xuất thân Hồ Châu này nói với cha thần là ở thành bắc của Hồ Châu nơi giao với Ôn Sơn có một vườn trà.

Trong hầm nhà ông ta còn trữ mấy bình trà.

Sau đó ông ta còn khảng khái tặng một bình trong đó cho cha thần thiệp.

Cha thần vì thế ngàn ân vạn tạ, không biết nên cảm ơn ông ta thế nào....

Quả là dụng tâm hiểm ác, Đàm đại nhân, người muốn lấp kín miệng ta nên mới lợi dụng ta đưa trà hại độc Hoàng Thượng.

Nếu không phải ta cảm thấy bệnh của Hoàng Thượng kỳ quặc nên đã điều tra hỏi thăm khắp nơi sau đó tìm được chén Ôn sơn ngự suyễn bị đấm cung nữ ném đi này thì còn không biết..... Còn không biết Hoàng Thượng bị chén trà này làm hại....."

Đại diện yên lặng, ngay sau đó không khí bỗng xao động ồn ào.

Đám đại thần vừa rồi còn quỳ trên mặt đất không biết đã bỏ dậy từ lúc nào.

Bọn họ duỗi cổ nhìn về phía Đàm Chấn Anh, biểu tình trên mặt là hoảng sợ, hoặc kinh ngạc.

Đến cả Thái Hậu phía sau màn che cũng kéo màn ra, đôi mắt tụ hết khôn khéo trên thế gian này lần đầu tiên lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Không có người nào hoài nghi lời của Hoàng Hậu.

Vợ chồng họ tình thâm, chuyện này xa gần ai cũng biết, đến đứa nhỏ trên phố cũng biết để hậu ân ái yêu thương lẫn nhau.

Huống chi, nàng ta tình nguyện mang tính mạng cả nhà mình ra để lên án Đàm Chấn Anh, cái giá lớn như thế cũng không ngăn cản nàng ta nói ra chuyện này.

Vậy nó còn có thể giả sao?

Hơn nữa còn có bằng chứng Triệu Tử Mạo mang đến.

"Đàm đại nhân, thật sự là người làm sao?" Thái Hậu nhìn bóng dáng gầy guộc như cây khô đang quỳ trước long ỷ và hỏi ra những lời không thể tin được này.

Nhưng bà ta còn chưa dứt lời thì trên cổ nổi đầy gân xanh của Đàm Chấn Anh đã có thêm một đôi bàn tay khô gầy bóp chặt lấy cổ lão như muốn bẻ gãy nó.

"Đàm Chấn Anh, người và ta đã quen biết từ khi còn chưa vào quan trường, từ đây kết bạn tâm đầu ý hợp.

Hai nhà chúng ta còn ở sát cạnh nhau, Ngọc Thành cũng coi người như người bác hấn kính trọng yêu quý.

Hấn là do người nhìn lớn lên, sao người nữ lòng nào tàn nhẫn với hấn như thế?" Cung Minh Châu là người đọc sách, vốn trời gà không chặt, hơn nữa ông ta triền miên nằm giường bệnh mấy ngày, lúc này chỉ dựa vào huyết hận mà treo một hơi.

Ấy vậy mà hiện tại ông ta lại như dạ xoa muốn giết người, mắt trợn to như muốn phun lửa thiêu đốt kẻ thù trước mặt.

Chương 303: 303: Cường Cầu

Đàm Chấn Anh trợn mắt lên, lúc Triệu Tử Mai cho rằng lão sắp bị Cung Minh Châu bóp cổ ngất xỉu thì lão lại bỗng cười lạnh vài tiếng.

Đôi mắt đen nhánh nhanh chóng trầm xuống, bên trong chính là vực sâu chẳng ai nhìn rõ.

Lão cầm tay Cung Minh Châu và nhẹ nhàng vặn đã có thể kéo hai tay kia xuống, "Cung huynh, không phải ngươi nói vì thiên hạ, vì quốc thái dân an người có thể không cần bất kỳ cái gì ư? Sao hiện tại ngươi lại vì một cái mệnh của con trai mình mà thay đổi thế?"

"Ngươi thừa nhận rồi ư? Ngươi thừa nhận toàn bộ chuyện này đều do ngươi làm ư?"

Mặt Cung Minh Châu trắng bệch, cuối cùng lại hóa thành xanh mét.

Ông ta hỏi một câu mà mọi người trong điện đều muốn hỏi, tuy trong lòng bọn họ đã có đáp án nhưng vẫn muốn nghe chính miệng kẻ kia nói ra.

Đàm Chấn Anh rũ mày, trong mắt là một tia sáng nhạt.

Lão đáp, "Là ta," sau đó nhếch miệng cười, ngón tay chỉ về phía đám người đằng sau và nói, "Nhiều người như thế cẩn thận tính toán nhiều năm, ngắm ngòm đã kích hoặc công khai mắng chửi nhiều năm như vậy nhưng vẫn không bằng hấn khua môi múa mép vài câu.

Nếu ta không ra tay thì trời xanh này chẳng phải sẽ hủy trong tay đám ông kiến nhỏ bé các ngươi ư?"

Nói đến đây lão nhẹ nhàng vặn tay Cung Minh Châu khiến vị đại thần cả đời đường đường kia thét lên một tiếng chói tai.

Ông ta bị ném về phía long ỷ như một miếng giẻ rách, rớt cuộc không bò dậy nổi.

"Đàm Chấn Anh, chẳng lẽ ngươi dám tru sát trọng thần triều đình

trước mặt Thái Hậu sao.....”

“Hộ giá, mau hộ giá.....”

“Đàm đại nhân điên rồi.....”

“Mưu hại đương kim Thánh Thượng, Đàm Chấn Anh, người đã phạm phải tội tru di cửu tộc đó.....”

“Bắt lấy tên loạn thần tặc tử này.....”

Trong một mảnh hỗn độn đó vài bóng dáng màu vàng vọt vào trong điện.

Thị vệ lập tức rút đao đi về phía trước dồn Đàm Chấn Anh về phía một cây cột trong điện.

Lão không có đường lui, nhiều người vây quanh lão chĩa mũi đao về phía này, chỉ cần người phía sau mào che ra lệnh là lão sẽ bị bằm thành bùn. Chỉ có Triệu Tử Mai biết lão sẽ không ngồi chờ chết, càng không thể bị đám thị vệ này bức đến tuyệt lộ.

Nhưng vừa định báo mọi người cẩn thận thì Thái Hậu lại lên tiếng.

“Bắt lấy tên nghịch thần tặc tử này.”

Tiếng hò hét cuồng loạn vang lên.

Mặc dù tự tay từ bỏ con đẻ của mình nhưng khi biết kẻ nào hại hấn thì chút tình mẫu tử còn sót lại trong đáy lòng bà ta vẫn bị lôi lên.

Sáng nay trước khi thượng triều bà ta nhận được tin thái giám trông coi Đông Noãn Các báo hoàng đế đã ra đi tối hôm qua.

Bà ta đờ tin này lại, để trong lòng chậm rãi tiêu hóa nhưng bà ta biết đời này mình sẽ chẳng thể nào hoàn toàn đón nhận nó.

Đứa con bà ta trăm cay ngàn đắng mới nuôi lớn được, đứa con chết vì dục vọng của bà ta cũng là một phần máu thịt của thân thể này.

Nếu Đàm Chấn Anh không ra tay tàn nhẫn thì bà ta cũng không thể tàn nhẫn như thế, ít nhất là không thể đi tới nước này.

Chính là lão thất phu này bức bà ta.

“Bắt lấy tên nghịch thần này.....” Giọng bà ta nghẹn ngào.

Từ lúc ngồi lên vị trí hiện tại bà ta không còn khóc nữa, càng đừng nói tới khóc trước mặt văn võ bá quan cả triều.

Nhưng hôm nay bà ta bỗng nhiên muốn thống khoái mà khóc một trận, vì mình, cũng vì đứa con duy nhất của mình.

"Thái Hậu cẩn thận."

Theo sau tiếng hét của Triệu Tử Mai là một tiếng nổ lớn, đại điện run rẩy vài cái sau đó mái ngói đỉnh Đông Bắc sụp xuống vài miếng, cuối cùng cả góc Đông Nam đều rơi ầm ầm.

Mọi người kinh hô chạy trốn, mấy tiểu thái giám đứng đó không kịp chạy lập tức bị đè nát.

Cây cột lớn ba người ôm phía sau Đàm Chấn Anh bị một quyền đánh đổ.

Nhân lúc bụi đất tứ tung hỗn loạn lão như một con cá lẩn ra khỏi đám người, thoát khỏi Dưỡng Tâm Điện và chạy tới cửa cung.

Gió nổi lên, bụi bặm khắp nơi, mọi người xiêu vẹo bước đi, tay vội che miệng mũi, chỉ có Đàm Chấn Anh là chạy như điên.

Quan bào đã sớm bị lão cởi ra ném xuống, tóc bạc cũng tản ra khiến lão trông chẳng khác gì một con chim diều hâu xù lông.

Lão chạy nhanh như gió nhưng tư thế lại ổn định, giống như một mũi tên.

Mà bia ngắm của lão chính là Triệu phủ.

Người kia lão phải giết bằng được, không phải vì hận mà vì một khi kẻ đó chết đám người kêu gào đòi học theo tây học kia sẽ như rắn mất đầu, đại thương nguyên khí, từ đây khó làm được gì.

Nghĩ tới đây khé miệng Đàm Chấn Anh nở nụ cười, nhưng nhìn gió bụi phía trước thì nụ cười kia lại dần biến mất, trên mặt chỉ còn lại thê lương mà người thường khó có thể hiểu được.

"Sinh diệt vô thường, bản chất đều là không."

Năm đó hấn rời khỏi cố thổ đi theo sự phụ tu hành.

Sự phụ luôn nói lời này rồi hỏi, "Tiểu Lục, đây là một câu sư tổ gia của chúng ta để lại, ngươi có hiểu ý của nó không?"

"Tổ sư gia tên là Vô Tướng, giỏi dùng thuật 'hóa sa' nên mới nói sinh

diệt vô thường, bản chất đều là không.

Ngài đã sớm giải thích cho đồ nhi nên đồ nhi vẫn nhớ rõ." Đàm Chấn Anh khi ấy còn được gọi là Đàm Tiểu Lục đã trả lời như thế.

"Cũng không phải chỉ có thế," sư phụ nhìn hẩn một cái sau đó lại chuyển ánh mắt về phía cát bụi che trời trước mặt.

Ngày đó cũng giống hôm nay, ánh mặt trời không thấy rõ, cát đá khắp nơi, dù đứng cao và xa thế nào cũng khó mà nhìn được con đường phía trước.

"Tiểu Lục, mấy năm gần đây ta tận mắt thấy vận mệnh quốc gia ngày càng suy vong, đã ở vào lúc điêu tàn thì ta mới hiểu hết được những lời này.

Có lẽ Tổ sư gia muốn nói với chúng ta rằng mọi việc đều không cần cưỡng cầu, đời có lúc chìm lúc nổi, thuận theo chính là con đường tốt nhất."

"Sư phụ.....

sao ngài lại nói với đồ nhi những lời này?" Lão sưng sốt, trên mặt vừa đỏ vừa trắng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt kia.

"Ta biết ngươi đã về thôn kia, cũng biết ngươi đã làm gì," sư phụ không hề che giấu mà vạch trần tâm sự của lão, có điều trong giọng nói lại không hề có trách cứ, "Chuyện này cũng dễ hiểu, người hạn bọn họ nên nhiều năm sau mới đi quật mồ tổ tiên của bọn họ lên.

Đây là việc nhà của ngươi, ta không xen vào, cũng không chỉ trích.

Nhưng có một số việc ngươi nhớ là không được bướng bỉnh, nếu không chẳng những không được như mong muốn mà còn mất hết."

"Sư phụ, ngài muốn nói tới cái gì? Là.....

vận mệnh quốc gia sao?"

"Thi khoa cử, vào làm quan, chấn hưng Hoa Hạ, ta biết đây là lý tưởng của ngươi.

Nhưng Tiểu Lục, vận số đã hết thì chẳng ai có thể cứu vãn được.

Vì sư đã chẳng còn gì nhiều để dạy ngươi, chỉ có thể nói với ngươi một

câu, "ông ta cúi người nắm một nắm cát vàng thật chặt, nhưng cát vẫn theo kẽ tay rơi xuống, "Nắm càng chặt thì càng uổng công, mọi chuyện có hướng đi của nó, không thể cưỡng cầu."

Chương 304: 304: Ngôn Ngữ

Không thể cưỡng cầu.....

Nếu càng muốn cầu thì sẽ thế nào? Chẳng lẽ giống như lời sư phụ nói
— mọi mong muốn đều sẽ mất ư?

Đàm Chấn Anh nhớ rõ mình đã từng hỏi Triệu Văn An những lời này.

Khi đó bọn họ còn đi cùng một con đường, cùng cầu học với Đường Chi Giám và là sư huynh đệ đồng môn.

Triệu Văn An nói như thế nào lão nhớ rõ, và nhiều năm sau lúc lão bị biếm đến Dịch Hóa cũng chính những lời này đã giúp lão chống đỡ.

Lão khi ấy đã lập tức bò dậy, gian khổ ngoan cường tiếp tục.

“Biết không thể mà vẫn làm mới gọi là anh hùng.”

Triệu Văn An đã nói như vậy, mà Đàm Chấn Anh cũng đã làm như thế.

Bọn họ đi trên hai con đường khác nhau, nhưng bước chân đều kiên định.
Hiện tại Đàm Chấn Anh đứng trước Triệu phủ không người canh gác.

Lão nhìn hai cánh cửa lớn kia, trong lòng chợt bình tĩnh lại.

Triệu Văn An đang chờ lão, dùng cách này để chờ lão bởi vì đến cùng thì hai người đều là anh hùng.

Dù không phải kiểu người trượng nghĩa phân biệt thị phi nhưng cũng đúng là những kẻ không sợ mạo hiểm, không màng sống chết.

Đàm Chấn Anh đi vào.

Triệu phủ không coi là lớn, vừa hẹp vừa sâu thẳm, lúc đứng ở cửa nhìn vào sẽ không thấy cuối.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Nơi này hoàn toàn không có đình đài lầu các, núi giả non nước mà chỉ có trúc xanh ngắt và những con đường quanh co.

Triệu Văn An đang ngồi trong thư phòng chờ lão, nhưng nơi ấy không chỉ có ông ta mà còn một vị cô nương tuổi chừng 10.

Nàng ta có đôi mắt sáng lạnh lợi, thoạt nhìn có vài phần quen thuộc. Đàm Chấn Anh nhìn chăm chăm nàng ta trong chốc lát rồi cuộc mới nghĩ ra: Nàng ta chính là tiểu tử Triệu Tử Mai tìm tới để chiêu hồn.

Lúc ấy nàng ta là nữ giả nam trang cho nên lão nhất thời không nhận ra. “Đàm huynh, người rất cuộc cũng tới.”

Ta đợi người đã lâu.” Triệu Văn An đứng dậy, chấp tay hành lễ với lão như khi còn niên thiếu, lại mời lão ngồi xuống ghé bên cạnh.

Đàm Chấn Anh không ngồi, ánh mắt đảo qua khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Văn An thì cười lạnh một tiếng, “Ta cho rằng Triệu đại nhân sẽ đơn độc gặp ta, ai ngờ người còn tìm người giúp đỡ cơ đây.”

Triệu Văn An nhẹ nhàng cười, “Đàm huynh yên tâm, ta tìm vị cô nương này tới chỉ muốn đề phòng tai họa khi nó chưa xảy ra, nếu Đàm huynh không ra tay thì ta bảo đảm nàng cũng sẽ không ra tay.”

“Triệu đại nhân đúng là biết ăn nói,” Đàm Chấn Anh vén đồng tóc lòa xòa trước trán ra sau đầu để lộ khuôn mặt mảnh khảnh rõ ràng.

Trong một khắc lông mày lão nhướng lên, mắt lộ sát khí, bàn tay phải lặng lẽ nắm chặt trong tay áo, “Không tới nửa khắc nữa thị vệ đại nội sẽ vây quanh nơi này.

Nếu ta không muốn ra tay với Triệu đại nhân thì cần gì phải mất công tới đây một chuyến?”

“Đương nhiên,” Triệu Văn An vẫn tươi cười, giọng vẫn bình thản giống như hoàn toàn không để ý tới sát khí trên người Đàm Chấn Anh,

“Chẳng qua ta nhớ rõ nhiều năm trước khi hai chúng ta còn chung một sư môn thường sẽ thức trắng đêm đàm đạo.

Hiện tại nghĩ tới ta quả thực hoài niệm khoảng thời gian niên thiếu vô lo vô nghĩ đó.”

Đàm Chấn Anh nhếch miệng, "Triệu đại nhân có gì muốn nói với lão phu thì cứ việc nói."

Nhưng nếu người muốn dùng những lời này để kéo dài thời gian chờ thì vệ đại nội tới thì không cần đâu.

Bởi vì ngoại trừ có thêm vài kẻ phải đổ máu trước cửa Triệu phủ thì kết cục cuối cùng sẽ chẳng thay đổi."

"Đàm huynh nguyện ý nghe ta nói chuyện là Triệu mỗ đã thấy vô cùng cảm kích rồi," Triệu Văn An đi một mình về phía trước.

Tang cũng muốn đi qua nhưng lại bị ông ta giữ tay ngăn lại.

Ông ta đi tới trước mặt Đàm Chấn Anh, đứng đối diện kẻ kia và dùng ánh mắt sáng ngời nhìn lão hỏi, "Ồ trong cảm nhận của Đàm huynh thì Triệu mỗ chính là kẻ tham quyền sao?"

Đàm Chấn Anh không dự đoán được ông ta lại đột nhiên hỏi một câu như thế vì vậy hơi trầm ngâm và đáp, "Người không phải người như thế."

Triệu đại nhân, thế gian này không có mấy thứ người nhìn trúng, những thứ trần tục như công danh lợi lộc tuyệt đối không thể lọt vào mắt người."

"Vậy mỗi ngày ta làm lụng vất vả như cu li, cẩn thận tính toán là vì cái gì? Đáp án rất đơn giản, bởi vì trong lòng ta cũng giống Đàm huynh, chỉ có hai chữ 'cứu quốc'."

Đàm Chấn Anh không đáp, nhưng cũng không phủ nhận mà chỉ héch càm lên dùng khóe mắt lạnh lùng nhìn Triệu Văn An.

"Nhưng hôm nay ta muốn nói với Đàm huynh một câu ta chưa bao giờ nói với bất kỳ kẻ nào bao gồm cả con trai ruột của ta."

Bởi vì lời này sẽ mang tới cho ta và Triệu gia tai họa ngập trời."

Đàm Chấn Anh thoáng sửng sốt, khóe miệng hơi giật giật phun ra hai chữ, "Người nói."

Triệu Văn An chuyển ánh mắt khỏi khuôn mặt Đàm Chấn Anh và nhìn cát bụi lẫn trong gió ở ngoài cửa.

Về bình tĩnh trên mặt ông ta bỗng bị bi ai và thê lương thay thế.

Cát vàng chiếu vào đôi mắt ông ta khiến sắc bén trong đó tiêu tan một ít lại tăng thêm chút dần dần.

Thoạt nhìn ông ta bỗng già đi mười năm, thay đổi cực nhanh này làm Đàm Chấn Anh gần như cảm thấy người trước mặt không phải là Triệu Văn An khí phách hăng hái nữa.

Nhưng cùng lúc ấy lão lại thấy sợ những lời ông ta sắp nói ra.

Vì cái gì mà một người đang trào ỷ chí chiến đấu như Triệu đại nhân lại thay đổi thành bộ dáng này? Và vì cái gì mà chí khí cùng quyết tâm của ông ta lại tan tành thế này?

“Không đến 50 năm nữa Đại Thanh ắt sẽ bị diệt vong.”

Một câu thông thả trầm thấp lại như cây đình gỗ xuống khiến Đàm Chấn Anh ngây người khớ mà động đậy.

Ngoài cửa gió thổi càng to, không trung vừa vàng vọt vừa u ám giống như bị nhuộm màu tận thế.

Có lẽ đúng là tận thế rồi, bởi vì Đàm Chấn Anh tin lời của Triệu Văn An là thật.

Lời này chẳng có chỗ nào tốt với ông ta, với lão cũng chẳng có gì gọi là hồng phúc.

Chính vì thế ông ta chẳng cần phải gạt người.

Huống chi lấy tình cảnh hai người hiện giờ thì Triệu Văn An cũng không cần đưa ra lời nói dối này để gạt lão.

Nhưng lòng Đàm Chấn Anh vẫn không muốn tin tưởng.

Mà dù lão tin Triệu Văn An, tin phán đoán của ông ta với thời cuộc thì vẫn không sao thuyết phục được bản thân mình đi tin một câu đại nghịch bất đạo như thế.

50 năm nữa ắt sẽ bị diệt vong ư? Lão cười lạnh hai tiếng, đôi mắt bỗng sáng quắc, bên trong lộ ra điên cuồng sau đó lão ngẩng đầu lên mắng Triệu Văn An, “Toàn là nói bậy.”

“Đàm huynh, các người luôn nói tây học hại quốc, nhưng có mấy người

trong các người từng bước chân ra khỏi biên giới? Và có mấy người mở to mắt nhìn thế giới bên ngoài? Những người khác ta không thể cãi nhưng Đàm huynh thì ta tin tưởng người sẽ nghĩ giống ta.

Nếu người đã được nghe, được xem những điều giống ta thì ắt sẽ có kết luận như ta."

Nói đến chỗ này thấy Đàm Chấn Anh ngậy người thế là Triệu Văn An đi về phía giá sách ở bên cạnh, lấy ra một cuốn sách to có bìa da cứng và đưa nó cho lão.

"Ta đã dám nói thì không phải dối trá.

Đây là một cuốn album, bên trong là ảnh chụp chúng ta thu được khi còn ở nước ngoài, nếu Đàm huynh có hứng thú thì cứ mở ra mà xem."

"Ảnh chụp?"

"Thứ này sẽ chứng minh mức độ tin cậy của những lời ta vừa nói."

Chương 305: 305: Nói Thật

Đàm Chấn Anh rất ít khi đề cập tới lập trường và chủ trương của mình trước mặt người khác nhưng quyết tâm của lão khi phản đối tây học lại kiên định hơn đám người hờ tĩ là nói kia.

Đồng thời lão lại cũng là người có thể hiểu đạo lý trong đám lão hủ bảo thủ kia.

Tuy lão bướng bỉnh nhưng không phải kẻ gàn dở, càng không vì mặt mũi mà đi tới cuối cùng.

Một khi nhận ra bản thân đi nhầm đường lão sẽ quay đầu lại.

Lão chỉ thiếu một cơ hội thay đổi.

Triệu Văn An biết điểm này nên mới đưa cuốn album kia cho lão.

Mỗi một tấm ảnh trong này là những hiểu biết ông ta có được khi ở nước ngoài: Dệt, luyện kim, kênh đào, đường sắt, máy hơi nước, máy bằng kim loại, càng đừng nói tới những nhà xưởng công nghiệp và quân sự san sát, ngày đêm không ngừng chế tạo ra súng máy, pháo và tàu chiến bọc thép. “Đàm huynh nói bọn họ là những kẻ dã man, người nói không hề sai.

Nhưng chính những kẻ dã man này lại tin tưởng con người trời sinh phải coi việc theo đuổi tài phú là quan trọng nhất, tất cả những thứ khác đều chỉ là hư ảo không đáng nhắc tới.

Ta cũng từng cực kỳ hận sự thực dụng và vô lễ của bọn họ, nhưng hiện tại nghĩ lại ta cảm thấy cái chúng ta còn thiếu chính là sự ngang ngược và dã tâm này.”

Nói xong lời này Triệu Văn An khép cuốn album lại và hít sâu một hơi mới chậm rãi nói, “Nhưng chẳng còn kịp nữa rồi.

Người vẫn luôn tức giận mà phấn đấu, cố gắng đạt được thành tựu nhưng kinh đô và vùng lân cận mà Thuận Thiên Phủ do người đứng đầu quản lý có bộ dạng gì? Lòng người cực ác, chuyện đốt nhà đánh người thường xuyên xảy ra.

Hiệu buôn và khát cái nhưng nhúc, thậm chí phụ nữ còn không thềm mặc quần mà để lộ da thịt, dân chúng thì nghèo khổ.

Đây nhất định là thứ người không muốn nhìn thấy nhất đúng không? Ta nghĩ hẳn người đã dùng mọi cách, thậm chí hàng đêm trần trọc không ngủ được nhưng kết quả vẫn không theo ý muốn."

Ông ta buồn bã cười hỏi, "Đã làm hết sức nhưng lại bại bởi thiên mệnh.

Mấy năm nay hẳn người cũng không được như ý đúng không?"

Mỗi một lời này đều giống như chính miệng Đàm Chấn Anh nói ra vậy.

Nếu không phải Triệu Tử Mai luôn ở bên ngoài phá án thì lão sẽ thực sự cho rằng tên tiểu tử kia chính là thám tử Triệu Văn An đặt bên cạnh lão để dò xét hết những suy nghĩ trong lòng lão.

Nhưng lão biết sự thật không phải như thế, sự thật là Triệu Văn An đã sớm nhìn thấu lão.

Ông ta cũng đã sớm nhìn rõ thế đạo vẫn đục này.

Hai người giống nhau, đều muốn ngăn cơn sóng dữ nhưng dù ngày đêm làm lụng vất vả cũng chẳng thể ngăn được tông miếu ngã đổ, quốc gia suy vong.

Mảnh đất này mang theo hy vọng của bọn họ nhưng cuối cùng bệnh tình đã nguy kịch, khó có thể có thuốc chữa.

"Nếu đã nhìn thấy kết cục thì vì sao còn phải..... phải mạo hiểm lớn như thế để làm việc này? Từ xưa người mở đường cải cách đều không có kết cục tốt đẹp gì.

Triệu Văn An, người cũng biết sau lưng có bao nhiêu người đang bàn tán, lại có bao nhiêu người muốn cái mệnh của người, dù..... Mặc dù hôm nay người tiêu diệt ta thì chính người cũng biết những kẻ đứng phía sau thêm mắm thêm muối vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Thậm chí trăm năm sau nằm trong quan tài rồi người cũng sẽ bị người ta chọc cột sống mà chửi rửa đó.”

Giọng của Đàm Chấn Anh rõ ràng không còn hung hăng nữa, bên trong thậm chí còn có chút thương hại đối với người có suy nghĩ giống mình.

Lão nhìn về phía Triệu Văn An, cổ bướng bỉnh bị thời gian đúc thành đá sụp đổ.

Hồ đồ là chuyện cả đời nhưng thanh tỉnh thường sẽ chỉ trong nháy mắt.

Triệu Văn An nhìn rõ lão, không chút nể tình xưa tan đám xương mù vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh lão bấy lâu nay.

Kỳ thật rất nhiều năm trước sư phụ cũng từng nói như thế này.

Chẳng qua lão luôn cảm thấy còn có đường sống nên chưa thực sự chấp nhận hiện thực.

Có điều hôm nay nghe “đối thủ” nhiều năm nói ra hiện thực ấy thì lão bỗng thấy nhẹ nhàng.

Đây là thứ nhẹ nhõm đã vài thập niên lão chẳng có được.
Thật sự đã tới lúc buông tay rồi.

Con đường này vừa dài lại gian nan, mà lão còn đi nhầm hướng nữa chứ.

Nhưng có một việc lão còn chưa nghĩ cẩn thận, nếu hỏi được rõ ràng thì dù chết lão cũng an tâm.

“Người muốn ta từ bỏ vậy vì sao chính người lại muốn làm cu li chống đỡ?”

Lão lại hỏi một câu bởi vì vừa rồi lão không chờ được đáp án thì Triệu Văn An đã có ý lảng tránh.

Lão nhận ra được nhưng nếu lúc này không ép hỏi thì làm gì còn cơ hội nữa.

“Dù sao cũng phải có người làm.” Lúc mấy lời này vang lên thì ngoài cửa đã có tiếng bước chân rào rào, trong đám cỏ cây bên ngoài còn như ẩn hiện mấy bóng dáng màu vàng.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Người tới rất nhiều, Đàm Chấn Anh là nghịch thần hành thích vua nên đương nhiên cần nhiều người vây bắt.

Có điều ba người trong phòng chẳng ai động đậy, thậm chí bọn họ còn chẳng thèm liếc mắt ra ngoài nhìn cái nào.

Thứ cất giấu trong lòng họ quan trọng hơn tất cả những thứ bên ngoài. "Luôn phải có người làm, có thể kéo dài một chút thì một chút, có thể chặn được bao lâu thì cố làm."

Ta cuộc bộ xương già này che chở nó vài thập niên, như vậy cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải hối hận."

Đây tuyệt đối không phải những lời Triệu Văn An thường nói.

Ở trên triều đình ông ta luôn chỉ trích đám người phản đối và cổ hủ khiến người ta không còn sức phản kháng.

Những người ủng hộ ông ta cũng vì thế mà tin tưởng hơn gấp trăm lần và kiên định đi theo ông ta.

Nhưng hôm nay chính tai nghe thấy lời bất đắc dĩ của ông ta thì lần đầu tiên Đàm Chấn Anh cảm thấy lòng mình rung lên không kìm chế được. Cửa phía sau bị đẩy ra, thị vệ đại nội vọt vào vây lấy Đàm Chấn Anh, ngăn cách lão và Triệu Văn An.

Nhưng xuyên qua bóng người rậm rạp ánh mắt hai người vẫn đối diện nhau.

Đàm Chấn Anh chấp tay lạy một cái, ánh mắt như lửa, "Triệu đại nhân, Đàm mỗi hôm nay đi trước một bước, con đường phía sau của người còn xa và khó đi hơn ta nhiều."

Người tự bảo trọng, Đàm mỗi cảm tạ tại đây." Dứt lời đôi mắt lão chuyển một cái, nhìn đám thị vệ đại nội đang vây quanh mình, "Các người đều nghe rõ đây, bến tàu Vĩnh Xuyên là do Đàm Chấn Anh ta phóng hỏa đốt, không liên quan gì tới Triệu đại nhân hết."

Dứt lời lão bỗng nâng tay phải lên, trước khi đám thị vệ kịp phản ứng lại thì lão đã tẩn nhẫn chụp lấy chính cổ mình.

"Răng rắc" một tiếng, cái cổ cả đời ngẩng cao kia cứ thế bị bẻ gãy.

Ngày đưa tang hoàng đế toàn bộ hoàng thất và quan lại đều tham dự.

Đám người cầm cờ đi đầu, đội danh dự mang theo binh khí bằng giấy trải dài phía sau.

Đoàn người cực kỳ đồ sộ.

Một cỗ quan tài thật lớn được 128 người nâng ra từ Thành Võ Môn, đi qua cầu Kinh Bắc thẳng tới cửa đông tiến vào Song Sơn Dục Huệ Lăng.

Hai bên quan tài có một đôi hoàng kỳ mấy năm chưa thấy ánh mặt trời, chúng theo gió phiêu đảng mà bay phần phật.

Phía sau quan tài là binh lính Bát Kỳ được võ trang, cuối cùng là hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan.

Tất cả kéo dài vài dặm, cực kỳ uy phong.

Nhưng cái uy phong này là để người khác xem, còn cỗ xác chết bị cỏ trùng hút khô trong quan tài kia thì chẳng hề cảm nhận được chút uy phong nào.

Nói đúng hơn thì nếu hẳn có thể cảm nhận được cái gì đó vậy hẳn cũng là hai ánh mắt đang phiêu đảng phía trên quan tài.

Hai ngày trước Văn Sơ đã treo cổ trên xà nhà cửa tử cung.

Nàng chẳng để lại lời nào, nhưng linh hồn nàng sẽ vĩnh viễn rong chơi làm bạn với hẳn.

Chương 306: 306: Hầu Văn Hiến

Cùng với cơn mưa kéo dài thì mùa xuân cũng tới, tang lễ rốt cuộc cũng kết thúc.

Vị hoàng đế suốt đời bị mẹ mình khống chế biến thành một khối bài vị trong Thái Miếu ở sườn đông của Tử Cấm Thành.

Ngoài cái này thì mọi thứ đều không thay đổi.

Trên long ỷ lại có một vị hoàng đế tuổi nhỏ, dễ khống chế.

Phía sau vẫn là màn che và cái người nắm quyền cao nhất của vương triều mặc một thân hoa phục ngồi ở đó.

Hôm nay mới tờ mờ sáng Triệu Tử Mai đã một mình đi ra khỏi phủ và cưỡi ngựa tới Nhân Thọ chùa ở đỉnh núi ở phía nam kinh thành.

Tương truyền lúc Tùy Văn Đế còn chưa xưng đế từng có một vị cao tăng của Ấn Độ đưa cho ông ta một túi xá lợi.

Sau khi ông ta bước lên ngôi thì cùng năm đó đã cho xây tháp chứa xá lợi ở chùa Nhân Thọ.

Hai năm sau tháp hoàn thành, xá lợi nhập tháp, từ đây chùa trở thành thánh địa Phật giáo nổi tiếng, hương khói không dứt mấy ngàn năm.

Nhưng hôm nay tòa cổ tháp ngàn năm này lại thưa thớt bóng người, hương khói ít ỏi dù hôm nay là ngày rằm.

Không phải mọi người không ra khỏi thành, cũng không phải họ không lên núi, chẳng qua bước chân bọn họ đều dừng ở giữa núi, tại một đình viện tên là Hầu Văn Hiến.

Cả đám không đi lên núi như bình thường, cũng không tới thăm tháp xá lợi

cao ngất.

Kỳ thật trời còn chưa sáng bên ngoài Hầu Vân Hiên đã có người lục tục tới, nhưng hiện tại mặt trời đã treo nghiêng trên đỉnh tháp xá lợi, người cũng càng ngày càng nhiều nhưng cửa gỗ vẫn đóng chặt.

"Đã giờ này rồi mà đại sư còn chưa dậy ư?" Liễu đại tỷ vừa cắn hạt dưa vừa nhón chân nhìn qua đám người.

Nàng ta béo, cho nên dù thời tiết lúc âm lúc lạnh thì cả người nàng ta vẫn đỏ đầy mồ hôi sau một lâu phơi dưới ánh mặt trời.

"Chờ đi, nghe người khác nói hôm qua bọn họ phải chờ tới nửa buổi chiều ấy.

Nhưng ai bảo đại sư linh nghiệm, dù có chờ chút cũng đáng." Không biết là ai ở bên cạnh đáp một câu này.

Liễu đại tỷ không vừa lòng với câu trả lời này.

Nàng ta phun vỏ hạt dưa trên mặt đất, dựa vào thân thể khổng lồ của mình mà chen qua đám người đi về phía trước và tiến đến gần cửa kêu to, "Đại sư, ta mang cho ngài bánh cam, còn đợi nữa là bánh cam nguội mất đó, ăn không ngon đâu."

Nàng ta vừa dứt lời thì phía sau đã đồng loạt vang lên tiếng "suyt":

"Vừa nhìn đã biết đại sư là cao nhân đặc đạo, đưa cái gì mà bánh cam đầy mỡ heo không sợ làm bẩn phòng của người ta à?"

"Đại tỷ, người không kiên nhẫn thì đừng tới cho rồi, không thành tâm thì cầu gì cũng vô dụng."

.....

Liễu đại tỷ bị người ta nói thế là mặt lúc trắng lúc đỏ, vừa muốn xoa người phản bác thì cánh cửa gỗ trước mặt lại chậm rãi mở ra, một giọng nói có chút khàn khàn truyền tới.

"Tiến vào."

Ánh mặt trời rơi xuống đỉnh đầu người kia phủ cả khuôn mặt kẻ đó trong vàng sáng.

Liễu đại tỷ chỉ có thể mơ hồ nhìn ra khuôn mặt người nọ tròn tròn, bên trên có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, nhìn bộ dạng chỉ chừng 18.

Liễu đại tỷ chỉ vào bộ ngực vĩ đại của mình và ngây thơ hỏi, "Ngài..... để ta vào ư?"

"Không phải người nói bánh nguội ăn sẽ không ngon sao?" Giọng nói kia

nghe có vẻ không kiên nhẫn, Liễu đại tỳ còn chưa kịp hoàn hồn thì một bàn tay trắng nõn đã vươn tới kéo nàng ta vào trong viện sau đó đóng cửa lại.

"Người vừa nói chuyện chính là vị đại sư kia ư?"

"Thoạt nhìn là một người còn trẻ, ta còn tưởng là một ông lão cơ."

"Còn ông lão nữa, nếu hắn không mặc trường bào thì ta còn tưởng đây là một vị tiểu cô nương ấy."

Cửa viện ngăn tiếng nghị luận ở bên ngoài, Liễu đại tỳ đi theo thiếu niên kia vào trong nhà, mới vừa bước qua ngạch cửa đã ngửi được mùi thịt.

(Ebooktruyen.net) Đôi mắt nàng ta nhìn khắp nơi, thấy một cái bàn gỗ nhỏ đặt cạnh cửa ra vào.

Trên đó có một cái khay, bên trong là một con gà nướng vàng óng đang bốc khói, hiển nhiên là vừa nướng chín.

"Đại sư, hóa ra không phải ngài chưa dậy mà ngài đang bận nướng gà à?"

Không tới một chén trà nhỏ Liễu đại tỳ đã đi ra.

Mọi người bu quanh nàng ta như ong vỡ tổ, ai cũng hỏi tình huống bên trong.

Liễu đại tỳ mờ mịt nghe bọn họ hỏi nửa ngày rồi cuối cùng mới nghẹn ra một câu: "Bánh cam đại sư lấy, ngài ấy nói tuy gà nướng ngon nhưng ngày ngày ăn cũng ngán."

Ăn nhiều đồ mặn nên muốn ăn đồ ngọt, đúng lúc ta mang bánh cam tới."

"Ai ư, vị đại sư này còn rất để bụng chuyện ăn uống cơ đấy."

Nhưng ai hỏi ngài chuyện bánh cam đâu? Không phải ngài tới chiều hôm cho tướng công nhà mình à? Có gọi được không?"

Liễu đại tỳ vẫn dờ ra đáp, "Đã trở lại, tên khốn kia bảo ta đừng cúng nhiều thịt cho hắn như thế mà đổi sang rượu."

Hắn ở dưới uống đủ thì sẽ không về quây này ta trong giấc mơ nữa."

"Nhanh như vậy sao? Các vị sư phó chúng ta mời tới vừa té vừa bái, vừa khóc vừa nhảy còn chẳng gọi được linh hồn nhỏ bé về."

Lúc này thì tốt rồi, ngài chỉ tặng chút bánh cam là xong việc ư?”

Liễu đại tỳ xoa xoa đôi mắt vì béo mà híp lại sau đó sụt sịt vài cái mới nói, “Hắn..... dùng một cây châm đồng bình thường xoay một vòng đã câu được hồn của tên khốn nhà ta về.”

“Nhẹ nhàng như thế ư?”

“Chỉ nhẹ nhàng thế thôi,” Liễu đại tỳ giống như đã hoàn hồn, trong mắt có thêm chút lấp lánh, tặc lưỡi một cái, “A di đà phật, hôm nay xem như thấy được thần tiên sống rồi.”

Dứt lời, nàng ta vác cái hộp đồ ăn rỗng và đi về, miệng vui tươi hơn hử hát bài đồng dao.

Mọi người ở phía sau gọi, “Đại tỳ nhi, đại sư không nói khi nào thì cho người khác vào ư?”

Liễu đại tỳ ngừng hát và quay đầu nhún vai bất đắc dĩ nói, “Mọi người đều về đi, đại sư nói hôm nay sẽ không tiếp khách.”

Bởi vì hôm nay hắn có một việc quan trọng cần làm.

Hắn gắp ta chẳng qua vì hộp bánh cam này thôi.”

Nói xong nàng ta đắc ý rời đi trong tiếng ai thán của mọi người.

Nhưng chưa đi được vài bước nàng ta đã thấy một nam nhân dáng người cao lớn đi lên núi.

Lúc sượt qua người mũi nàng ta ngửi được một mùi thơm chua ngọt hòa vào nhau, thật là mê người.

“Người trẻ tuổi này lớn lên tuần tú, lại nắm chuẩn tâm tư của người khác.

Hắn hẳn cũng biết đại sư thích cái gì nên mới đặc biệt mang theo đồ ăn tới cửa.” Ánh mắt Liễu đại tỳ nhìn theo tâm lung thẳng tắp của nam tử kia, vừa nhìn vừa than: Chỗ nào cũng tốt, ngay cả lỗ tai cũng đoan chính hơn người thường.

Cũng không biết cô nương nào có phúc khí như thế, có thể có được người hoàn hảo thế này.

Trong lúc ấy nàng ta ném tên tướng công ngày ngày chui vào giấc mơ ồn

ào khiến nàng ta không ngủ được ra sau đầu.

Cuối cùng nàng ta thu lại tâm tư và thở dài, "Kiếp sau ta cũng nhất định tìm một nam tử anh tuấn như thế làm tướng công, không, dù bề ngoài không đẹp nhưng ít nhất đừng lấm mồm.

Nếu không dù hán đã chết thì tai cũng không được an ổn."

Chương 307: 307: Anh Đào Thịt

Hầu Văn Hiến vốn là một ngôi nhà hoang không người ở giữa lưng chừng núi.

Sau này tiên đế băng hà, Triệu Văn An ở trong cư xử lý tang sự nên mãi không được ra ngoài, cuốn du ký cũng bị hủy thế nên Triệu Tử Mai tạm thời dàn xếp cho Tang và Mục què ở chỗ này.

Bọn họ vừa có thể tiếp tục hành nghề "Thêu hồn" vừa chờ Triệu Văn An ra khỏi cung rồi trả lời rõ về chi tiết ghi trong cuốn du ký. Bởi vì lại phải ở kinh thành thêm một tháng nên Tang cực kỳ cáu.

Ngược lại Mục què rất bình tĩnh bởi vì ông ta vốn là người lớn lên nơi sơn dã, hiện tại trở về nơi sơn dã thì giống như cá gặp nước, lặn về rừng.

Nhân lúc thời tiết ấm áp, băng tuyết tan hết ông ta tung tăng vui vẻ nhảy nhót vào trong rừng.

Cái chân bị thọt hình như cũng không có gì không ổn.

Mỗi ngày ông ta đều thắng lợi trở về, không xách gà rừng thì sẽ ôm cá.

Cũng may có đám đồ ăn này Tang mới không ngày ngày mắng hoặc uy hiếp thả ông ta xuống vực.

Ai bảo mỗi khi nó tức giận Mục què lại hai tay dâng cá với gà nướng thơm lừng lên để bịt miệng nó.

Một khi đã hiểu tính Tang thì Mục què lại cảm thấy vị đại thần tiên pháp lục thông thiên này dễ đối phó hơn người khác nhiều.

Nó giống Mục Tiểu Ngạc, chỉ cần ăn no ngủ đủ thì tâm tình đã tốt hơn

một nửa.

Nếu ông ta nói thêm mấy câu nịnh hót thì nó cũng chẳng còn có nào mà cái.

Thật tốt, so với đám người tám cong chín vẹo khác thì loại người thẳng thắn như nó thực đáng quý.

Thế nên có đôi khi Mục què sẽ sinh ra một cảm giác khó rời, bởi vì Tang đã hứa một khi biết cuốn du ký kia ghi lại cái gì thì nó sẽ rời khỏi thân thể Mục Tiểu Ngộ và từ đây không trở lại nữa.

Ông ta tính tính ngày: Nếu nó nói được làm được thì không bao lâu nữa ông ta sẽ có thể vĩnh viễn thoát khỏi nó.

Tính mạng ông ta cũng sẽ không bị uy hiếp mọi lúc mọi nơi nữa.

Đứa cháu gái không có chung dòng máu kia cũng sẽ trở lại.

Nhưng trong lòng ông ta luôn có chút trống vắng, dù sao ở chung đã lâu nên thậm chí ông ta đã quen với việc Mục Tiểu Ngộ chia sẻ thân thể với linh hồn này.

Linh hồn này ngày càng sinh động, ngày càng giống một người thực thụ. Mục què còn như thế thì người khác hẳn chẳng cần nói nữa.

Nhưng lúc này đang lo tang cho tiên đế, hơn nữa Thuận Thiên Phủ xảy ra một loạt biến cố nên hơn một tháng nay Triệu Tử Mai không thể ra khỏi thành tới Hầu Văn Hiến này được.

Cũng vì thế nên dù trong lòng mệnh mang tâm sự nhưng hẳn lại chẳng thể đi gặp người kia một lần.

Cũng may sau đó hẳn nghĩ được một cách, nhiều ít cũng giải quyết được ưu tư trong lòng.

Dù sao hẳn cũng rảnh rỗi không có việc gì nên tập trung tâm tư khổ luyện món anh đào thịt.

Nhìn vật nhớ người, lấy vật giải sầu thì nhiều ít cũng có thể dùng được.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Ít nhất vào lúc gặp nó

lần cuối hẳn cũng để lại chút niệm tưởng.

Nói không chừng ngày nào đó nó vân du bên ngoài sẽ ngẫu nhiên nhớ tới hương vị này và sẽ trở về thăm hẳn.

Thế nên lúc có thể ra khỏi thành gặp Tang hẳn đã xách theo hộp đồ ăn, bên trong là anh đào thịt nửa đêm hẳn dậy để nấu.

Màu anh đào đỏ thắm, mỡ màng, cho dù cách một tầng bông ủ ấm vẫn mang mùi thơm nức.

Triệu Tử Mai đứng yên trước Hầu Văn Hiến nhìn cánh cửa gỗ kia mà ngây ra một lúc mới gỡ vòng xuyên.

"Vào đi."

Bên trong truyền ra giọng nói lúc nào cũng xuất hiện trong mộng của hẳn.

Nó vẫn mười phần mạnh mẽ, thoạt nhìn có vẻ mấy ngày nay nó trải qua khá là dễ chịu.

Lòng Triệu Tử Mai bỗng bốc hỏa, tay bất giác nắm chặt hộp đồ ăn, còn một tay kia đột nhiên đẩy cánh cửa ra.

Hắn bước chân vào trong viện, đi tới căn phòng nhỏ đối diện.

Trên cái bàn trong phòng để hai cái đĩa, một trong đó đựng mấy khối bánh cam ăn thừa, một cái khác để một con gà nướng béo ngậy thiếu một cánh.

Cái cánh kia đã bị Tang gặm chỉ còn lại xương.

Thấy Triệu Tử Mai tiến vào nó nấc một cái nợ, tay cầm xương gà chỉ chỉ cái ghế bên cạnh rồi nhếch miệng nói, "Ngồi."

Buồn bực trong lòng Triệu Tử Mai lại thêm vài phần: Xem ra nó đã ăn no, vậy anh đào thịt nửa đêm hẳn rời giường chuẩn bị sợ là thừa rồi.

Trong lòng không thoải mái nên giọng cũng không quá tốt.

Triệu Tử Mai xoay tròn mắt hỏi, "Một tháng không gặp đại thần tiên đây đã ra không ít nhỉ?"

Tang không nghe ra cấu tiết trong giọng nói của hẳn mà chỉ dùng xương gà chỉ chỉ hộp đồ ăn hẳn giấu phía sau và hỏi, "Chỗ đó đựng anh đào thịt người làm cho ta à?"

"Không phải, hộp không thôi."

"Có mùi mà."

“Đại thần tiên cũng có ngày mũi bị điếc.”

“Hứ, ngươi còn định gạt ta chắc.”

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì một bóng dáng đã ào đến, trên người mang theo mùi gà nướng, mục tiêu là hộp đồ ăn trong tay hắn.

Triệu Tử Mai bị hù nhảy dựng thê là vội đứng dậy trốn tránh, không cho nó cướp hộp đồ ăn.

Nhưng ai biết vì hắn đứng dậy quá đột ngột, Tang không kịp né thê là gần như nhào vào lòng hắn.

Đầu nó cách ngực hắn chừng nửa tấc, đầu tóc mềm mại dán ở dưới cằm Triệu Tử Mai.

Tay hắn vẫn giấu phía sau, hộp đồ ăn thì hoàn hảo nhưng tim hắn lại đập thình thịch.

Trên người nó không có mùi hương của nữ tử nhưng lại chọc cho lòng hắn khẽ run lên, lo sợ không yên, không biết mình đang ở đâu.

Tang lại hoàn toàn không phát hiện.

Nó ném cánh gà, một tay túm lấy ghế để giữ thăng bằng, còn tay khác thì đoạt lấy hộp đồ ăn trong tay hắn.

Sau khi trộm được nó mới cười hì hì và lùi lại ngồi xuống chỗ vừa nãy.

“Ngươi không biết ta thềm cái này bao lâu rồi đâu.” Nó xốc nắp hộp đồ ăn lên, kẹp một miếng anh đào thịt bỏ vào miệng tinh tế nhai nuốt sau đó vừa lòng híp mắt nói, “Tiểu tử, tay nghề càng ngày càng khá, so với anh đào thịt của Vô Cùng Các thì không kém là bao.”

Triệu Tử Mai làm bộ không thềm để ý mà “à” một tiếng có điều khó chịu trong lòng lại tiêu tan ba phần.

Hóa ra nó không quên anh đào thịt.

Hắn còn tưởng nó nếm nhiều món ngon nên đã sớm có mối nối cũ.

Ai biết món này vẫn chiếm một chỗ lớn như thê trong lòng nó.

Thế này ít nhất cũng không phụ sự khổ luyện bấy lâu nay của hắn.

Hắn đảo thịt, cầm muối đến độ tay cũng đau, còn bị dầu nóng bắn lên người khiến tay và mặt nở mẩy đỏ hoa.

"Thích thì tốt." Hắn đi đến ngồi bên cạnh nó, nhìn nó ăn uống thỏa thích, môi bị nước anh đào thịt nhuộm đỏ ửng.

Tức tối trong lòng hắn tiêu tan gần hết, khuôn mặt u ám dần trở nên trong sáng, "Suốt thời gian này ngươi đều ở trong viện nhỏ không đi đâu ư?"

Tang vẫn không dừng tay, miệng thì vừa nhai vừa mơ hồ đáp, "Cũng không hẳn, ta có vào thành vài lần, còn tới nhà ngươi đó."

"Ngươi vào thành....."

Tới nhà ta? Vì sao?" Đáp án này rốt cuộc đánh bay mọi khó chịu còn tồn đọng trong lòng hắn.

Thứ còn lại chỉ còn kinh ngạc và chút ngọt ngào ngấm tận xương.

Tang cười giảo hoạt, rốt cuộc cũng buông đũa trong tay.

Một tay nó chống cằm nhìn Triệu Tử Mai, trong mắt chớp động ánh sáng hồng nhạt, "Triệu Tử Mai, ngươi đoán xem lúc ngươi tiến cung vạch trần tội ác của Đàm Chấn Anh thì cha ngươi đã nói gì với ta."

Chương 308: 308: Cảm Kích

Lúc đề Tang lại Triệu phủ bảo vệ Triệu Văn An thì bản thân Triệu Tử Mai cũng nghĩ tới việc hai người sẽ nói cái gì.

Nhưng hắn chỉ nghĩ không biết Triệu Văn An sẽ dò hỏi thân thế của Tang ra sao, có lẽ ông ta còn lặng lẽ hỏi thăm quan hệ của hắn và nó từ khi quen biết tới giờ.

Triệu Tử Mai cũng đoán được câu trả lời của Tang, hắn nó sẽ lạnh nhạt đáp lời, mặt cũng bày ra bộ dạng khiến Triệu Văn An phải lập tức rút lại chút hứng thú với quan hệ của hai người mà đổi sang tò mò về bản thân nó. Nhưng hắn lại quên mất Triệu Văn An cũng không phải người thích đi theo lẽ thường.

Ông ta quả thực có nói chuyện phiếm với nó, còn nói đến vui vẻ.

Nhưng tuy người không chế nội dung chuyện là ông ta thì trọng điểm lại là Triệu Tử Mai.

"Một đường này thằng con ta hắn đã khiến cô nương nhọc lòng nhiều rồi đúng không? Từ nhỏ thân thể nó đã yếu, tính cách lại mềm mại, chắc đã gây ra không ít phiền toái."

"Cũng tạm, hắn đã cứu ta."

Tang nói lời này nghe có vẻ khách sáo nên Triệu Văn An tất nhiên sẽ không tin, "Cô nương đừng để ý, hắn vốn không phải như thế."

Từ nhỏ Tử Mai cũng giống những nam hài khác, bướng bỉnh đến độ người ta thấy phiền.

Nhưng sau đó hắn bị bệnh nặng một trận, lúc tỉnh lại giống như đổi thành một người khác.

Ta tìm khắp các danh y tới để chẩn trị nhưng không có ai nói được nguyên nhân bệnh.

Ai ngờ người nhà gạt ta tìm một lão đạo tới, ông ta gặp hấn thì chỉ nói một câu.

"Câu gì?"

"Ông ta nói: Đứa nhỏ này lạc mất một phần linh hồn rồi, nếu không hấn cũng sẽ giống ta, không gây ra sóng to gió lớn thì không dùng tay.

Người trong nhà nghe xong lời này thì đều sửng sốt, ta lại nghĩ thoáng hơn.

Làm một người giống ta không phải chuyện tốt, cả đời ta đều chú định không thể trải qua cuộc sống tùy ý bừa bãi được.

Hôm nay cô nương cũng thấy rồi, những âm mưu quỷ kế quán quanh trên người ta trước kia có, hiện tại có, sau này sẽ càng nhiều hơn.

Thế nên ta cũng nghĩ kỹ rồi, thay vì phải cẩn thận bước đi trên dây thừng như ta thì chi bằng làm một người tiêu dao rảnh rang vui vẻ cũng hay."

"Nhưng hấn không cảm thấy thế."

Tang lảm bảm một câu Triệu Văn An không nghe rõ vì thế ông ta dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía nó.

Nhưng nó lại dẫn đề tài sang một chuyện khác, "Hấn bị mất một phần linh hồn ư? Mất khi nào? Mất ở đâu?"

Ánh mắt Triệu Văn An bỗng nhiên âm đạm, đại ra, quả thực không tương xứng với gương mặt của ông ta.

Nhưng lúc nhắc tới thời điểm tiếc nuối lớn nhất trong đời mình thì ông ta quả thực chỉ có thể lộ ra biểu tình uể oải ỉu xiu này, "Ta còn một đứa con gái đã mất tích, hấn Tử Mai đã nói với người.

Hấn bị bệnh nặng ngay sau khi Tử Đông mất tích, thời gian cụ thể thì ta không nhớ rõ.

Khi đó hai đứa một mất tích, một hôn mê trên giường, ta sút đầu mê

trán, kết quả lại chẳng chăm sóc tốt cho đứa nào.”

Trước giờ Tang đều không biết an ủi người khác nên lúc nghe thấy Triệu Văn An nói thế thì đương nhiên nó sẽ không nói những lời như “Ta rất tiếc” mà chỉ “à” một tiếng coi như tổng kết.

Nó thậm chí còn không nghe thấy ám chỉ trong lời của ông ta: Triệu Văn An không để ý tới xuất thân của nó, thậm chí với Triệu Tử Mai ông ta cũng chỉ muốn hấn làm một người bình phàm vui vẻ.

Nhưng trong mấy đêm nhàm chán nặng nề phải ở lại Hậu Văn Hiến nó đã không nhìn được lạng lẽ vào thành, đi dọc các con đường phố lớn nhỏ.

Mà đi theo phía sau nó là cây châm đồng kéo theo chỉ trắng.

Triệu Tử Mai bị mất một mảnh linh hồn là việc nó đã sớm nghĩ ra.

Nếu không sao hấn cứ động tí là bị mấy thứ kia bám vào người.

Một nam nhân cao sáu thước như hấn lại mảnh mai yếu ớt như đứa nhỏ còn chưa trưởng thành.

Tang cứ thế đi một đường, cùng châm đồng đi qua phố lớn ngõ nhỏ mà tìm kiếm, giống như mang theo một con chó săn nhanh nhạy.

Nhưng đi vài đêm mà nó vẫn không phát hiện ra cái gì.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Trong lúc có đại tang thời gian kinh thành cấm đi lại ban đêm sớm hơn bình thường một canh giờ.

Tửu quán, nhà thổ và các cửa hàng khác đã sắp đóng cửa vì thế không khí vô cùng quạnh quẽ.

Nhưng lẽ ra nhân khí càng loãng thì châm đồng phải càng nhanh nhạy, ai biết cây châm kia đi theo nó mãi vẫn không rời đi nửa bước.

Hiển nhiên nó không phát hiện ra hơi thở trên hồn phách của Triệu Tử Mai.

Nhưng thật kỳ quái, rốt cuộc hấn đánh mất một phần linh hồn kia lúc nào? Nó đã lùng sục khắp kinh thành mấy lần mà vẫn không tìm thấy.

Sau đó nó tình cờ đi qua một sân viện quen thuộc thế là nó đột nhiên dừng

bước, ánh mắt sáng ngời quay đầu nhìn hai cánh cửa sơn son đóng chặt kia. Đúng vậy, Triệu phủ, sao nó lại không nhớ tới chỗ này chứ? Theo cách nói của Triệu Văn An thì Triệu Tử Mai đánh mất linh hồn nhỏ bé ở chỗ này, nếu mảnh hồn kia vẫn còn đó vậy khả năng lớn là nó vẫn ở trong phủ đệ của Triệu gia.

Tang nhìn khe hở cửa cửa lớn, vừa định nhét chân đồng vào thì mũi lại ngửi được mùi thơm quen thuộc, chua chua ngọt ngọt, là anh đào thịt. Nó thềm giạt mình, vội nắm chặt chân đồng trong tay, cả người nhún một cái nhảy về phía trước leo lên bờ tường màu xám rồi luu loát nhảy vào bên trong.

Nó theo mùi hương kia đi thẳng về phía trước, dẫm lên con đường rải đá cuội rồi nhẹ lên vào một sân nhỏ ở phía tây. Triệu Tử Mai đang ở trong bếp nấu ăn, khi nhìn hé qua cửa sổ Tang thấy hắn bị một miếng thịt bướng bình nhảy ra từ nồi bắn vào người nóng tới độ cả người run lên, nhe răng trợn mắt trốn tránh.

Nhưng rất nhanh hắn lại quay về chỗ cũ, dùng xẻng tiếp tục vật lộn với một nồi thịt nấu trong mỡ sôi sùng sục. "Đúng là tên ngốc." Đây là kết luận của nó sau khi bình tĩnh nhìn hắn trong chốc lát.

Nhưng cảm giác kích động nóng bỏng trong lòng nó lại không sao tan đi được.

Đây là một thứ gọi là "cảm động", và hình như bên trong còn hỗn độn một cảm xúc nào đó nữa, thực xa lạ. Sợ hãi thứ cảm xúc xa lạ kia nên Tang cảm thấy khủng hoảng.

Vì thế thừa dịp Triệu Tử Mai còn chưa phát hiện ra mình thế là nó chạy như trốn khỏi sân, nhưng không biết phải đi đâu thế là nó đi mãi tới một cửa vòm hình tròn bên đường.

Khi ấy chỉ có mình nó đứng yên đó vậy mà lòng vẫn thấp thỏm.

Ai biết đứng vào lúc này có tiếng nói từ xa truyền tới, là giọng Bảo Điền

tới khuyên Triệu Tử Mai đi nghỉ sớm.
Nó không thể bị tên kia bắt gặp được.
Đây là suy nghĩ duy nhất của nó khi ấy vì thế nó lập tức nhấc chân không hề quan tâm vọt qua bức tường cạnh đó, nhún người nhảy ra ngoài.
Sau khi trở lại Hầu Văn Hiến nó nhớ tới bộ dạng mình hốt hoảng ở Triệu phủ thì âm thầm cười nhạo bản thân thật lâu: Nó là người nào, bao nhiêu yêu ma tinh quái đã phải thần phục dưới lưỡi đao sắc bén của nó cơ mà.

Vậy mà nó lại bị một tên phàm nhân dọa thành thế này sao? Vì thế hôm nay kể lại cho Triệu Tử Mai chuyện này nó cũng cảm thấy bình thản.

Có điều nó vẫn che giấu cảm giác xúc động của ngày hôm ấy mà không kể ra.

Rốt cuộc nó cũng không quá am hiểu việc bày tỏ cảm kích trước mặt người khác, càng đừng nói tới "cảm kích" kia còn không thuần túy lắm.
"Nếu đã tới thì sao không gọi ta?" Triệu Tử Mai nhìn thẳng nó và cẩn thận hỏi.

Chương 309: 309: Tang

Tang giả vờ ngáp một cái, hai tay vỗ vỗ đùi cười ha hả rồi làm bộ vẫn bình thân ung dung nói, “Ta thấy người xào nấu nghiêm túc như thế nên cũng chẳng dám quấy rầy.”

Thiên hạ này còn có chuyện nó không dám làm ư? Đúng là hiếm.

Triệu Tử Mai nhìn chằm chằm nó một lúc, trong ánh mắt đều là tìm tòi nghiên cứu.

Tang bị hắn nhìn kỹ thì trên mặt không được tự nhiên.

Nó háng giọng vài cái sau đó hỏi hắn một câu, “Nhưng người có vẻ không quá để bụng chuyện mình bị mất một phần hồn nhỉ? Người có biết nếu thu được một sợi hồn phách kia về thì người sẽ không còn ốm yếu nữa, cha người cũng sẽ không.....”

“Sao người lại quan tâm đến việc của ta thế?” Hắn không chỉ đánh gãy lời nó nói mà còn dùng giọng điệu ngang hàng không hề cung kính như trước nữa.

Mà càng kỳ quái hơn là Tang cũng không vì bị hắn ngắt ngang mà tức giận, ngược lại nó nín thở, trên mặt viết rõ hai chữ “chột dạ”, “Nhân lúc ta còn ở đây ta sẽ giúp người dàn xếp việc này cho xong.

Như thế lúc ta đi rồi người cũng không tới nỗi không nơi nương tựa, luôn bị đám cô hồn dã quỷ kia bắt nạt.”

Sao nghe thế nào cũng giống di ngôn của cha mẹ sắp qua đời thế nhỉ?

Cha mẹ yêu thương con cái nói thế còn được, nhưng những lời này được nó nói ra thì Triệu Tử Mai lại tí thì sặc vì cười.

Hắn cũng không đành lòng khó xử nó nữa mà chỉ nói, “Người có phần tâm ý này thì cũng coi như không uổng chúng ta quen biết.”

“Có, tự nhiên có,” Tang thở ra một hơi, thần sắc trên mặt cũng thả lỏng.

Nó bỏ miếng anh đào thịt cuối cùng vào miệng và cẩn thận nhai nuốt vài cái.

Rốt cuộc nó mới nhớ tới việc chính vì thế vội vàng hoang mang nuốt thịt trong miệng sau đó buông đũa nghiêm mặt hỏi, "Hôm nay người tới là muốn nói với ta về lai lịch ba tòa tháp trong du ký ư?"

Triệu Tử Mai nhìn nó, đáy mắt có ý cười, trong ánh mắt lại mang theo chua xót như có như không, "Nghĩ tới rồi hả?"

Tang dùng mu bàn tay lau nước sốt trên khóe miệng, thân thể nửa ghé trên bàn rồi rướn người qua.

Con người màu hồng nhạt của nó tươi sáng hơn ngày thường vài lần, "Nói nhanh lên đi, rốt cuộc ba tòa tháp kia ở đâu?"

Triệu Văn An tới Chân Lạp rồi thì rảnh rỗi không có việc gì nên theo thợ săn địa phương vào rừng nậm săn thú.

Nhưng có một ngày bọn họ đi vào một cánh rừng đầy cây cỏ thụ, đang đi thì gặp mưa to, vì tránh né mà cả đám lạc đường.

Đó là mùa đông ở Chân Lạp nhưng không khí vẫn nóng, quần áo bị mưa làm ướt nên đoàn người cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bọn họ càng đi càng sâu vào trong rừng cây, cuối cùng phát hiện một tòa phật tháp ba đỉnh ở sâu trong đó và được cây cối che lấp.

Lúc này hơi lạnh trên người họ đã bị oi bức xua tan.

Giống như trong phút chốc từ đỉnh văn minh rơi vào hoang dã.....

Đây là ấn tượng ban đầu cũng là cuối cùng của Triệu Văn An đối với miếu thờ trong rừng sâu này.

Tuy nó đã bị tàn phá đến thảm hại, mỗi khối đá chồng lên nhau đều như lung lay sắp đổ nhưng nơi này có cảnh hoàng hôn đẹp nhất.

(Ebooktruyen.net) Ngày đó ánh mặt trời rơi xuống, chiếu lên cột đá rách nát và hành lang khiến cả tòa miếu thờ lại như hồi phục vẻ quang vinh trước kia.

Thậm chí Triệu Văn An còn nghe được tiếng các tầng nhân tụng kinh xuyên qua cổng tò vò và tiếng chuông quanh quần trên các đỉnh tháp nhọn.

Ông ta cảm thấy mình cũng đã về tới thời đại của ngàn năm trước.

“Đó là chỗ nào?”

Rất cuộc ông ta cũng hoàn hồn, vừa mừng vừa sợ xoay người hỏi các thợ săn đi cùng nhưng lại kinh ngạc phát hiện bọn họ đều đã quỳ xuống thành kính dập đầu với tòa cung điện kia.

“Tang..... Tang.....”

Bọn họ niệm thứ gì đó ông ta không hiểu, thái độ thì cung kính mà hèn mọn.

“Tang là cái gì?” Triệu Văn An mờ mịt hỏi câu này nhưng ông ta chợt bừng tỉnh khi có một cơn gió lạnh xuyên qua cổng tò vò chảy tới đánh lên lưng ông ta như một dòng suối trong.

“Tang” chính là tên tòa miếu này.

Một tòa Phật xá xây trong rừng rậm, bị thời gian lãng quên.

Nghe nói nó từng là miếu thờ lớn nhất trên thế giới, chỉ nguyên tượng Phật được khắc lên tường đã có cả ngàn pho, càng không cần nói tới mấy đỉnh tháp như thông thiên kia.

Chúng tượng trưng cho thiên quốc và hy vọng.

Nghe nói đại sư Ô Nạp của nơi này có thể đối thoại với thần phật, cả đời ông ấy đã độ hóa vô số kẻ hung thần ác sát.

Tên ông ấy cũng được mọi người dân ghi nhớ giống những vị quốc vương chiến công hiển hách của Chân Lạp.

Triệu Văn An nhanh chóng móc vở du ký mang theo người ra và ghi lại những lời này để phòng sau này ký ức bản thân không còn rõ ràng.

Thậm chí ông ấy còn vẽ thêm ba đỉnh tháp kia.

Dưới ánh hoàng hôn chúng đứng lặng ở đó, thoạt nhìn cực kỳ mờ ảo không chân thật giống cảnh trong mơ.

Nhưng lúc ông ấy mang theo tràn đầy hưng phấn ghi lại thì các thợ săn lại

vội vàng bỏ chạy không nói lời nào đã ra hiệu cho ông ấy rời đi.

Triệu Văn An thấy khó hiểu và muốn hỏi nhưng lại thấy ánh mắt bọn họ tràn ngập khủng hoảng.

Sợ hãi kia sâu tới độ cả người ông ta không nhìn được run lên.
"Sao thế? Sao mới nhanh thế đã phải rời đi?" Tuy sợ nhưng ông ấy vẫn muốn ở lại thêm một lát để nhìn rõ bảo tháp, bàn thờ, hành lang gấp khúc.

Phải ngắm kỹ mới coi như không lỡ chuyến đi này.
"Mặt trời sắp lặn rồi." Thợ săn không thêm nhìn bảo tháp mà chỉ nhìn sắc trời ngày càng trầm sau đó không cho ông ta kháng cự đã vội kéo tay ông ta đi.

Bọn họ chưa bao giờ vô lễ và thô lỗ với ông ta như thế, nhưng lúc này Triệu Văn An lại không hề tức giận, ngược lại ông ta cũng chẳng cần lời giải thích nào nữa mà ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

Ông ta vừa đi vừa quay đầu lại nhìn ngắm cảnh kỳ bí trong lúc vô tình nhìn thấy được.

Đám thợ săn kia khẳng định là có lý do của mình, hơn nữa ông ta biết lý do này ông ta không kháng cự được.

Với ông ta thì nơi này là một cuộc thám hiểm mới mẻ kích thích, còn với bọn họ thì có lẽ nơi này là một đoạn ký ức đã hút no máu tươi.

Vì thế lúc đi ra khỏi rừng rậm và trở lại trong thành ông ta mới thốt ra nghi vấn trong lòng, "Ngày thường các người thấy tăng ni đều cung kính nhưng vì sao lại sợ hãi tránh né một tòa miếu thờ to như thế?"

Thợ săn do dự một lúc lâu cuối cùng mới kể lại câu chuyện thực tế cho ông ta nghe.

"Ồ Nạp giữ một thanh đao trong Phật xá kia.

Nó là vũ khí giết người sắc bén, sau khi bị hủy rồi vẫn hành hung làm ác."

Nói tới đây thợ săn hít một hơi và cùng đồng bạn trao đổi ánh mắt mới nói tiếp, "Ồ Nạp một lòng muốn độ hóa chuôi đao mang đầy lệ khí này nhưng thứ kia quá hung mãnh.

Có vài lần Ô Nạp suýt thì bị nó đoạt mạng.

Dù ông ấy có thể may mắn chạy thoát thì những người khác trong miếu lại không thoát được.

Thế nên sau khi xảy ra mấy vụ huyết án thì Ô Nạp trực xuất những tăng ni khác ra khỏi miếu, chỉ còn mình ông ấy ở lại trong Phật xá tên là Tang gia.”

Chương 310: 310: Ký Ức

"Sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện xảy ra sau đó không ai biết," thợ săn kia cười khỏ một tiếng, "Bởi vì từ đó về sau Phật xá đã biến mất, đến đám tăng ni bị trục xuất lúc trước cũng không tìm được nó."

Bọn họ tìm khắp khu rừng nhưng không hề thấy bóng dáng Phật xá.

Cả một tòa đại điện như thế cứ vậy biến mất như một làn khói nhẹ, đến hòn đá cũng không còn.

Người đời sau truyền tai nhau rằng Ô Nạp đã bị đao kia chém chết trong Phật xá, mà Phật xá ấy là một thể với Ô Nạp, một khi ông ấy mất thì nó cũng biến mất theo."

"Vậy thứ chúng ta nhìn thấy hôm nay là cái gì? Chính tay ta đã sờ lên thềm đá, công vòm và thấy đều là thật, tuyệt đối không phải hư ảo." Vốn Triệu Văn An không tin quỷ thần, hơn nữa truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, đời đời truyền lại, là thật hay giả có ai nói được rõ ràng đâu? Nhưng đám thợ săn lại không có ý kiến gì với lời ông ta nói, bọn họ kiên trì cho rằng trận mưa rền gió dữ hôm nay đưa bọn họ tới một thế giới khác.

Mà sở dĩ bọn họ có thể chạy thoát được là nhờ Phật Tổ phù hộ.

Cho nên lúc Triệu Văn An kiến nghị bọn họ ngày mai đi tìm tòa Phật xá đã biến mất hơn 1000 năm kia thì cả đám kiên quyết cự tuyệt.

Hơn nữa bọn họ còn nói với ông ấy vĩnh viễn không được nói ra chuyện hôm đó với người khác nếu không ông ta sẽ mang tới tai họa cho mình và cả bọn họ.

Triệu Văn An cực kỳ thất vọng nhưng không dám một mình đi vào trong khu rừng kia.

Bởi vì dù ông ấy không tin quỷ thần nhưng lại kính sợ phong tục của dân địa phương.

Huống chi ông ta cũng cảm thấy chuyện xảy ra hôm đó quả thực là khó mà tưởng tượng.

Rất cuộc ông ta cũng đã tới cánh rừng kia nhiều lần nhưng chưa từng lạc đường, càng đừng nói tới đám thợ săn ngày nào cũng vào rừng và đã sớm thông tỏ từng góc ngách.

Không lâu sau khi việc này xảy ra thì sứ đoàn của Triệu Văn An rời khỏi Chân Lạp.

Vì thế đoạn kỳ ngộ này ngưng kết thành một tờ trong cuốn du ký của ông ta.

"Khi còn nhỏ ta lật xem du ký của cha và thấy toàn chữ là chữ nên cực kỳ nhàm chán.

Nhưng ta lại có hứng thú với hình vẽ ba ngọn tháp nhọn này.

Bởi vì cha viết một hàng chữ ở bên cạnh: Giống như trong phút chốc từ đỉnh văn minh rơi vào hoang dã." Triệu Tử Mai quay đầu nhìn về phía Tang, trong ánh mắt kích động lộ ra ôn nhu, "Không ai biết trong lúc người và Ô Nạp ở chung một chỗ đã xảy ra việc gì có điều tuy bản thể của người là đạo linh nhưng tên lại là Tang.

Phật xá kia cũng là Tang, chỉ nguyên điểm này đã khiến ta cảm thấy những lời đồn ấy không đáng tin."

Tang không để ý đến hắn, bởi vì trong đầu nó hiện tại hiện lên một hình ảnh.

Đó là hình ảnh vẫn luôn giấu trong đáy lòng nhưng nó không sao ghép lại cho hoàn chỉnh được.

Một góc đá cỏ thụ che trời, tán cây giống như một tán ô khổng lồ.

Chỉ một cây đã thành rừng, che lấp một khoảng thật lớn.

Nó che trời lấp đất, như đóa mây mù phiếm xanh từ trên trời rơi xuống, chặn đứng ánh nắng ở bên ngoài.

Một bên thân cây là một mảnh hồ sen, trong đó sen đở lớp lớp khiến mặt nước đở bồng.

Nhưng cảnh đở xanh đan xen ấy không hề tục khí chút nào, ngược lại nó còn dậy lên một cảm giác xung đột kỳ dị: Thần bí, xa lạ, rồi lại thúc giục người ta đi tìm kiếm bí mật giấu sau phong cảnh tươi đẹp này.

Rễ cây thô to buông xuống từ không trung cắm vào mặt đất, có những sợi còn quấn vào nhau thành một tấm màn.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Xuyên qua màn rễ này Tang nhìn tới phía sau lại thấy mấy bậc thang thô ráp và một cái cổng vòm rộng rãi khí thế.

Nhưng tháp quan trên đỉnh cổng tò vò đã tàn khuyết vỡ nát, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đồ án hoa sen trên đó.

Có vài bông hoa sen còn có hình điêu khắc phía sau nhưng chúng quá mức cổ xưa nên sớm bị năm tháng phủ lên bóng dáng vốn có.

Nó biết đây là nơi nào, bởi vì xuyên qua cành lá phía trên nó thấy ba đỉnh tháp nhọn kia như đang lắc lư trong mây trời.

Cũng chính ở nơi này tên hòa thượng trẻ tuổi kia đã cởi bỏ áo cà sa lộ ra phía sau lưng máu thịt nát bét của mình.

Nhưng hiện tại trước cổng tò vò là một người khác, cũng là hòa thượng nhưng lớn tuổi hơn tên kia nhiều.

Nếu không biết thân phận của ông ta thì Tang còn đoán ông ta là thần tiên.

Ồ Nạp đi về phía nó, tay rũ xuống nhẹ nhàng đặt trên người nó.

Đúng vậy, ông lão hơi béo đang cười tủm tỉm với nó chính là đại sư Ồ Nạp kia.

Bởi vì tâm linh tràn đầy máu huyết của nó vừa tiếp xúc với bàn tay mềm

mại của ông ấy thì bỗng bình tĩnh hẳn.

Linh hồn nó an tĩnh giống như đôi mắt cũng đang nhìn nó mang theo ôn nhu.

"Từ đây người sẽ gọi là Tang được không?" Thân đao run lên kịch liệt, lưỡi đao sắc bén chọc thủng lòng bàn tay của Ô Nạp khắc lên một hoa văn kỳ quái, "Người vốn bị người khác sử dụng, nay ta thế người trả lại nghiệt nợ trên người, về sau người giúp ta nhé."

Vết máu biến thành từng đóa sương đỏ bay lên khỏi người nó.

Tang cảm thấy cả người mình nhẹ tênh, nhẹ tới độ nó có thể bay lên.

Thoải mái, mấy ngàn năm nay nó chưa từng thoải mái như thế.

Được đôi tay kia vuốt ve nên nó buông xuống quá khứ, oán khí quanh năm quấn quanh người nó hình như cũng tan đi.

Thứ ở lại chỉ là thân đao lạnh băng cứng rắn, bất kỳ thứ gì cũng dùng hồng xâm nhập vào nửa tác.

Nhưng sau đó hình ảnh thay đổi, mọi thứ trước mặt bỗng chuyển qua một cảnh khác.

Nó ngửi được mùi hương trầm, vừa ngẩng đầu lại phát hiện nó đang đặt mình trong điện, đỉnh đầu có khói trắng phiêu diêu từng tầng bay lên ngưng tụ lại cực kỳ giống bộ dạng vũ trụ khi còn hỗn độn.

Tang biết đây là một tòa Phật xá nhưng nó không ngờ nơi này lại cao thế.

Ước chừng có bảy tầng, mỗi tầng cao hơn hai trượng, theo một cái thang đi lên sẽ tới tầng cao nhất giấu trong mây.

Trong đại điện này ánh sáng còn sung túc hơn bên ngoài, bởi vì trên vách tường của mỗi tầng đều có một khung cửa sổ thật lớn.

Chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bầu trời xanh đến không chân thật ở bên ngoài.

Trên song cửa to lớn cũng khắc hoa sen, so với hình hoa sen trên cửa thì dày đủ hơn, mỗi cánh hoa đều được khắc rõ ràng.

Bỗng Tang cảm thấy hoảng hốt cực kỳ.

Giờ phút này rốt cuộc nó cũng thấy rõ thứ mơ hồ giấu sau những đóa hoa sen kia.

Đó là một pho tượng Phật, tựa như Triệu Văn An nói, trong Phật xá này có cả vạn pho tượng Phật được điêu khắc, mỗi pho tượng đều có bộ dạng độc đáo của riêng mình.

Nhưng sở dĩ nó hoảng hốt vì pho tượng Phật phía sau hoa sen bỗng thay đổi, hóa thành một bộ xương khô đang ngồi xếp bằng, hai tay thành kính ôm một đóa hoa sen đang nở rộ.

Đôi mắt của bộ xương khô kia là hai lỗ đen, nhìn lâu rồi sẽ có cảm giác linh hồn cũng bị hút vào đó, thân thể bay lên, giống như không còn tồn tại trên thế gian.

“Ồ Nạp kia làm cái gì cũng tốt, sao cứ phải tới độ hóa ta.”

Nó nghe thấy giọng mình, khàn khàn, tràn ngập sát khí.

Nó hoảng tới độ vội vàng tìm kiếm nơi giọng nói phát ra và cuối cùng cũng thấy đại sư Ô Nạp nằm trong một góc đại điện, trên ngực cắm một thanh loan đao đang tỏa khí đen.

Máu tươi trào ra từ ngực ông ấy nhuộm đỏ áo cà sa màu vàng trông giống hệt hoa sen đỏ ở cái ao ngoài cửa.

Chương 311: 311: Tiểu Hành

“Ta giết Ô Nạp, giết người đặt tên cho ta.

Ta đã thấy.”

Giọng và nụ cười của nó mang theo đắc ý, nhưng Triệu Tử Mai lại hiểu rõ đây chẳng qua chỉ là bộ dạng nó giả vờ mạnh mẽ.

Mát mát, khổ sở và không cam lòng vẫn còn đó, nhưng nó không muốn chia sẻ với hấn mà hấn cũng không muốn hỏi thêm.

“Cũng chưa chắc, trí nhớ của người đã rách nát, chân tướng đến tột cùng là thế nào thì chẳng ai biết được.” Ngoài miệng hấn cố gắng an ủi nó, nhưng trong lòng lại xám xịt, giống như bị mây đen bao phủ, vĩnh viễn không thể sáng lên.

Đôi vì hấn thấy Tang đứng lên, không hề quay đầu mà đi tới cửa, trên mặt là quyết tuyệt không thể lung lay.

Nó phải rời khỏi đây để đi tìm phần kỷ ức còn lại, khâu chúng vào với nhau, đổ bê tông thành một mảnh kiên cố.

Có như vậy nó mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Còn hấn sẽ vĩnh viễn đứng ở chỗ này, dùng ánh mắt không muốn xa rời mà nhìn nó đi xa.

“Tang.”

Hấn gọi tên nó thế là bước chân của nó dừng lại một chút.

Rồi nó chợt quay đầu, con ngươi cứng cõi bỗng nhiên lộ ra chút trống vắng sau đó khoảng trống ấy dần bị ôn nhu lấp đầy, róc rách âm áp.

“Ta..... xin lỗi, không thể tìm một phần hồn còn thiếu cho người.” Thoạt nhìn giống như nó mới tỉnh mộng, môi mấp máy hé ra một thứ hoàn toàn

không giống tươi cười.

“Đây là nợ người còn thiếu ta,” Triệu Tử Mai nắm lấy tay nó nhẹ nhàng kéo cả người nó về phía mình.

Bờ môi hấn ghé sát bên tai nó, tuy không dán lên nhưng lại mang theo cảm xúc tê dại từ đầu đến chân giống như muốn đánh tan nó thành từng mảnh nhỏ, “Người thiếu ta thì phải trả lại, ta sẽ chờ, người cũng phải nhớ rõ.” Có lòng tốt giúp đỡ còn bị hấn ăn vạ, xem ra nhân loại quả là đã tham lam tới độ không có thuốc chữa.

Tang kêu lên một tiếng sau đó duỗi tay muốn đẩy hấn ra, nhưng không biết vì tay chân nó lúc này không có sức hay thừng nhãi này khỏe quá mà nó đẩy vài cái cũng không thoát được, ngược lại càng bị hấn túm chặt hơn. Cũng may lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Mục què cũng một sọt cá mang theo tươi cười đi vào.

Sau khi thấy hai người ông ta sững sốt, rồi bỗng hoàn hồn, sắc mặt buồn bã nghiêm nghị đứng tại chỗ.

“Đây là..... cáo biệt sao? Triệu công tử, đại thần tiên phải đi sao? Nhưng đồng cá mới bắt này nó còn chưa được ăn miếng nào.”

Rốt cuộc Tang cũng đẩy được Triệu Tử Mai ra, tay vội lau mồ hôi trên trán sau đó hắng giọng đi về phía Mục què.

Trong mắt nó có hoảng loạn hù Mục què nhảy dựng lên nhưng nó chỉ nói: “Để lại cho Tiểu Ngộ đi, sợ là nàng ta đã thềm mấy cái này lâu lắm rồi.” Nói xong câu đó nó vỗ nhẹ bờ vai đã hơi còng của Mục què giống như đang an ủi đứa nhỏ.

Tiếp theo đó nó lại xoay người nhìn về phía Triệu Tử Mai đang đứng thẳng bất động, mí mắt rũ xuống rồi lại lập tức ngẩng lên có giả vờ trấn định nói, “Giả vờ cái gì chứ? Không phải người muốn ta nhanh chóng rời khỏi thân thể này ngay khi có được cuốn du ký sao? Hiện tại người bày ra bộ dạng này là cho ai xem, làm như ta khiến người bị thiệt ấy.”

Triệu Tử Mai nghe nó nói thế thì nhất thời không nói gì.

Nghĩ lại thì quả thực như thế, hấn và nó cùng giao dịch, hấn thay nó tìm kỹ ức còn nó trả lại thân thể cho Tiểu Ngộ.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Đây là một cuộc giao

dịch không thể bội ước, vì nó liên quan tới người sống, chẳng ai có tư cách thay Mục Tiểu Ngạc quyết định.

Trừ khi chính nàng ấy muốn nhường ra thân thể này thì không nói làm gì.
"Bảo trọng."

Vì thế dù có thiên ngôn vạn ngữ lao nhanh trong lòng thì cuối cùng hẳn vẫn chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Kỳ thật hẳn còn muốn nói một câu "Lúc nào rảnh rồi thì về thăm chúng ta" nhưng lời còn chưa kịp thốt ra thì người trước mặt đã mềm ra và ngã về sau.

Mục què vội đỡ lấy nàng ấy.

Triệu Tử Mai thấy một bóng dáng giống cây loan đao màu đen ngừng lại giữa không trung sau đó biến mất giống như cát bị gió thổi đi.

Trái tim hẳn run rẩy, vừa định đuổi tới trong viện thì chân bỗng ngừng lại. Cửa viện bị người ta đẩy ra, người tới sợ hãi nhìn vào bên trong, sau một hồi ngập ngừng ông ta rốt cuộc cũng nói với Triệu Tử Mai, "Triệu công tử, nghe nói hôn phách của Ngọc Thành chính là được vị đại sư này gọi tới.

Hôm nay lão phu tới là muốn..... muốn gặp đứa con đáng thương của mình một lát.

Mong công tử nể tình ta tuổi già mất con mà buông thù hận ngày xưa và giúp lão phu một lần."

Hóa ra là Cung Minh Châu.

Triệu Tử Mai không ngờ người tới là ông ta, càng không ngờ ông ta tới đây là để thù hận cho Cung Ngọc Thành.

Đáng tiếc ông ta đã tới chậm một bước, Tang vừa rời đi, Mục Tiểu Ngạc còn nằm bất tỉnh trong lòng Mục què.

Nhưng cho dù đuổi kịp thì hôn phách của Cung Ngọc Thành cũng không về được nữa.

Sợ oan hồn ấy đã được độ hóa, nói không chừng hắn đã tìm được kiếp sau của mình.

Triệu Tử Mai sững sốt một chút mới cố gắng trấn định chấp tay nói với ông ta, "Cung đại nhân, thật sự không phải ta không hỗ trợ, chẳng qua Cung công tử đã....."

Lời còn chưa dứt, Cung Minh Châu đã ba chân bốn cẳng ào vào.

Ông ta nghiêng ngã kinh quá, còn bị gạch cửa vướng chân tí thì ngã, may có Triệu Tử Mai đỡ kịp.

"Cung đại nhân, ngài làm gì vậy?"

"Tiểu Hành." Cung Minh Châu đẩy Triệu Tử Mai ra và nhào về phía Mục Tiểu Ngộ.

Một tay ông ta cướp lấy nàng từ tay Mục què sau đó ôm cả người vào lòng run rẩy xoa khuôn mặt tái nhợt của nàng ấy mà gọi, "Tiểu Hành....."

Hai chữ này Triệu Tử Mai từng nghe thấy Cung Ngọc Thành thốt lên.

Khi đó hắn đã sắp bị châm đồng mang đi nhưng lúc nhìn thấy Tang hắn bỗng biến sắc và thốt ra hai chữ này.

Lời hắn nói khi ấy tuy mơ hồ không rõ ràng nhưng Triệu Tử Mai vẫn nhớ kỹ, bởi vì hắn thật sự không hiểu một linh hồn sắp sửa đi xa sao lại nói ra hai chữ này với một người xa lạ.

Nhưng hiện tại thấy Cung Minh Châu ôm Mục Tiểu Ngộ vào lòng khóc nước mắt đầy mặt, bộ dạng kích động giống như sắp ngất đi thế là Triệu Tử Mai bỗng nhiên hiểu ra.

Lúc này một câu lúc trước Mục què nói cũng hiện lên trong đầu hắn.

"Ta nhặt được nàng vào đầu tháng chạp 10 năm trước ở kinh thành.

Một mình nàng đứng trên đường, hỏi cái gì cũng không biết, chẳng biết là câm hay ngốc."

Mười năm trước Mục què nhặt được một tiểu cô nương hoàn toàn không có ký ức, ông ta không biết trong thân thể nàng còn có một linh hồn khác.

Ông ta chỉ thấy trời đông giá rét, nàng đứng đó thực đáng thương thế

nên mới nhật nàng về.

Và cũng ngày đó 10 năm trước con gái nhỏ của Cung Minh Châu, em gái của Cung Ngọc Thành đi lạc.

Hôm ấy trời đổ tuyết thật lớn, mấy hạ nhân đi theo Cung Hành nói lúc trước tiểu thư còn đắp người tuyết nhưng chỉ nháy mắt nàng trốn ra phía sau người tuyết là đã biến mất không thấy đâu.

Từ đây Cung Hành mất tích, thế gian lại nhiều ra một Mục Tiểu Ngộ.

Không, nói đúng hơn thì nhiều ra hai người, bọn họ dùng chung một thân thể, cùng nhau trải qua biết bao nhiêu xuân, hạ, thu, đông.

Chương 312: 312: Chuyện Xưa

"Ta kể cho ông nghe một câu chuyện xưa nhé, đứa con trai gọi người cha đang sửa nóc nhà xuống `cha, ngài xuống dưới đi, mặt trời chói chang rồi, không còn đồ ăn nữa đâu."

Một con chim ngói màu xám bay qua đỉnh đầu lão Ngô để lại một loạt tiếng "chiếp chiếp" khó nghe.

Ông ta ngẩng đầu nghĩ: Đầu xuân trời càng thêm cao và trong xanh, mặt trời rực rỡ chiếu rọi phủ lên hai người ngồi trong sân khiến mấy ông lão mơ màng sắp ngủ.

Ánh thái dương cũng xưa tan hơi lạnh của mùa đông ra khỏi xương cốt bọn họ.

Ông ta, à không, bọn họ lại qua được một mùa đông giá rét nữa.

"Aizzz, ta nói ông có hiểu không?" Lão Lưu ngồi bên cạnh cười đến độ thấy răng không thấy mắt.

Răng ông ta đã rụng một nửa, hai má hõm xuống, vừa nhếch miệng thì cả mặt đã như có cái hó.

"Không có đồ ăn thì ăn bằng cái gì?" Lão Ngô cảm thấy ông bạn già của mình quả thực điên rồi, kể có câu chuyện xưa mà cười như kẻ điên.

"Đã không có đồ ăn thì gọi cha hấn xuống làm gì....."

Làm gì ư? Cha hấn tới thì sẽ có đồ ăn để ăn với cơm.

Lão Ngô quay đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn lão Lưu không rời.

Nhưng sau một lúc lâu ông ta bỗng nhếch miệng cười theo, tay duỗi ra vỗ vai lão Lưu vài cái, "Ông đúng là càng già càng không đứng đắn, toàn nói mấy thứ mê sảng, không sợ con trai ông nghe thấy à?"

Lão Lưu đương nhiên là đang nói hươu nói vượn, con ông ta là Lưu Tranh, là đứa con hiếu thảo nổi tiếng cả thôn.

Mỗi ngày hẳn đều hầu hạ người cha già của mình thỏa đáng, nhìn cái chán lòng dê ông ta đang đắp là biết.

Nó hẳn chắc không có kẻ hở, và là thứ Lưu Tranh đã phải tốn một số tiền lớn mua từ tay một thương nhân ngoại vực cho ông ta.

Lão Lưu đắp nó lên hai chân bị tật vì lúc trẻ làm lụng vất vả của mình quả là thích hợp.

Tay ông ta cũng không rời cái bình ủ ấm.

Đó là thứ Lưu Tranh được Nhị lão gia của Chương gia thưởng cho sau mấy ngày tới đó làm việc.

Nó được chạm rồng hình còn bướm tinh xảo, dưới đáy còn ghi "Năm Càn Long".

Đây là thứ mà mấy kẻ nông dân quê mùa như bọn họ chưa từng nhìn thấy. Lão Ngô tặc lưỡi một cái: Chính vì con trai quá hiếu thuận nên lão Lưu mới không hề cố kỵ nói ra câu chuyện vui đùa này.

Bởi vì câu chuyện xưa ấy chẳng liên quan gì tới ông ta nên một khi nghe ông ta kể thì những người khác sẽ có cơ hội khen Lưu Tranh hiếu thuận.

Đây cũng là mục đích ông ta kể câu chuyện vừa rồi.

Lão già này đúng là xảo quyệt.

"Ày, chuyện xưa này tuy là chuyện cười nhưng có một việc không phải đùa," lão Lưu thu lại ý cười và chép hai cánh môi mỏng nói, "Ông còn nhớ động lão nhân ở núi Nam Lạc không? Hai ta khi còn nhỏ từng tới đó chơi sau đó không tìm được đường xuống núi nên ngủ trong động một đêm.

Ta nhớ đêm ấy ông bị bóng đèn thè là nói mơ cả đêm....."

Động lão nhân thì lão Ngô đương nhiên nhớ.

Đó là những cái động cao nửa người, mọc trên núi Nam Lạc, bốn vách bằng phẳng, còn có hoa văn.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Mà điều khiến người ta khó hiểu chính là trên vách động, cách cửa chừng một thước còn có hai đường rãnh một dài một ngắn.

Ông ta và lão Lưu đã ngủ một đêm trong sơn động kỳ quái kia.

Trong mộng ông ta thấy trên vách tường nham rập mặt người, tất cả đều là người già, đầu bạc mày trắng, khuôn mặt khô khốc, gầy trơ cả xương.....

"Sau đó không phải mọi người đều nói động kia kỳ thật là mộ táng thời cổ đại sao? Ta nghe nói, cổ nhân thường mang quan tài lên núi bỏ vào động sau đó dùng gạch xanh cùng vôi và gạo nếp để bịt kín miệng huyệt mộ hình thành một ngôi mộ trên vách động.

Như thế huyệt mộ và vách núi hòa thành một thể, lâu dần hậu thế sẽ rất khó phát hiện."

Lão Lưu khinh thường hừ một tiếng, "Cái gì mà mộ táng, có tào mộ nào cần cửa khóa đâu? Có ngôi mộ nào cần phòng bị người chết bò ra không? Ta nói cho ông biết, ngày đó hai ta được cứu ra ông ngất xỉu nhưng ta thì không.

Ông không biết chứ, ngày đó kỳ thực bọn họ phát hiện bên cạnh cái động kia có một cánh cửa gỗ đã bị năm tháng mài mòn.

Ông nghĩ cái rãnh chỗ cửa động để làm gì, rãnh dài là nơi gắn cánh cửa, rãnh ngắn là nơi xuyên chốt cửa.

Sau khi bỏ người vào cửa sẽ đóng lại như thế dù người có mọc cánh cũng không trốn được ra ngoài."

Lão Ngô nuốt nước miếng cái ực, lần đầu tiên ông ta cảm thấy nước miếng cũng có thể làm người ta nghẹn.

Bởi vì lúc này ngực ông ta như bị đè nén, giống như không hít thở được.

"Vì sao lại phải nhốt người ta ở bên trong? Là người phạm tội hay là....."

"Chỗ kia gọi là lão nhân động thì đương nhiên là nhốt người già.

Những người này tay không thể nâng, vai không thể gánh, ở nhà ngồi một

chỗ thì thôi nhưng lại còn khiến con cháu phải hầu hạ.

Đến năm gặp hạn mất mùa chẳng ai muốn trong nhà nhiều một cái miệng vô dụng cho nên bọn họ sẽ đưa người già tới lão nhân động."

Lão Ngô rút cuộc cũng thở được một hơi nghẹn trong họng ra ngoài, vậy nhưng sắc mặt ông ta còn trắng hơn mặt trời trên đầu, "Cứ thế nhốt người bên trong cho đói chết? Lạnh chết ư?"

"Bằng không thì sao? Nghe mọi người nói lão nhân động này được ra đời từ triều đại nào đó rất lâu trước đây.

Phàm là người già, bị coi là vô ích thì đều sẽ bị đưa tới thạch động trên vách núi hoặc động được đào trong lòng đất để ngồi chờ chết.

Aizzz, quá thảm, quá đồi thảm." Lão Lưu xoa xoa bình ủ ấm và thở dài một tiếng.

Đương nhiên thảm, bản năng cầu sinh của nhân loại sẽ khiến những người già kia khóc thét gào lên phía sau những cánh cửa đóng chặt.

Sau đó những tiếng gào thảm thiết đó dần mỏng mảnh, hơi thở cũng thê, cuối cùng hoàn toàn rơi vào tử vong.

Sống lâu là tội ư? Hay vô dụng là tội.

Nhưng bọn họ cũng từng "hữu dụng" cơ mà, chẳng lẽ những khổ sở và trả giá trước kia đều không tính là gì ư?

Lão Ngô rùng mình một cái, mồ hôi lạnh theo thái dương nhỏ giọt xuống dưới, những cái mặt trong mộng lại hiện lên trước đôi mắt già cả mờ mịt của ông ta.

Bọn họ thực gầy, da bọc lấy xương đầu, vừa thấy đã biết là trải qua giã vụn nhiều ngày, thân thể đã bị đói khát như tầm ăn rồi róc sạch sẽ.

"Ông cũng đừng có sợ thế," lão Lưu rút cuộc cũng nhận ra sự khác thường của bạn mình và cười ha hả đẩy tay ông ta, "Đây đều là chuyện quá khứ, có lẽ là mấy trăm, mấy ngàn năm trước rồi.

Hiện tại đâu có quy củ vi phạm luân thường như thế? Con ông tuy không được như Lưu Tranh nhưng ta thấy nó đối xử với ông cũng tốt.

Hơn nữa hiện tại ai dám làm chuyện như thế sẽ bị nước miếng dìm chết đuối, quan phủ cũng sẽ không bỏ qua."

Nói tới đây ông ta kéo cái thảm lông dê trên chân mình rồi yên lặng nhìn đồng nhà cửa lớn bé ở phía bên kia phiến đồng ruộng và thỏ dài.

Giọng ông ta bỗng thấp hơn vài phần, "Nhà ở cũ rồi, Lưu Tranh muốn xây nhà mới.

Hắn nói người nhiều ồn ào, nếu cả nhà phải chen chúc trong nhà kè chừng nửa năm thì có thể sẽ khiến ta không thoải mái.

Vì thế hắn định tạm thời đưa ta tới Chương gia trang tĩnh dưỡng nửa năm, chờ làm xong nhà rồi lại đón ta về."

Chương 313: 313: Cáo Diệt

Phở Tế Đường của Chương gia là một khu nhà dưỡng bệnh, tọa lạc ở bên trong Chương trạch chuyên thu nhận những người đáng thương bơ vơ không nơi nương tựa.

"Phàm là người già cả, yếu nhỏ cô đơn không nơi nương tựa chỉ cần tới sẽ có áo cơm, có thể có nơi che mưa chắn gió."

Trong Phở Tế Đường trẻ nhỏ có nơi về, người già có nơi nương tựa, nếu chẳng may qua đời cũng sẽ được lo liệu chu đáo."

Nghe nói đây là lời Chương đại lão gia để lại trước khi lâm chung.

Ông ta và em trai mình là Chương Sinh Nhất khi còn trẻ ra ngoài dốc sức làm ăn, coi nhẹ cha mẹ già trong nhà nên lúc bọn họ bị bệnh nặng đã không thể ở bên cạnh tận hiếu.

Thế nên sau khi Chương gia phát đạt anh em hai người cực kỳ quan tâm đến người già neo đơn và trẻ nhỏ, ngày thường sẽ bố thí cho dân ở gần xa.

Lúc Chương Thiên Nhất lâm trung đã cầm lấy tay em trai mình để ông ta ở lại xây một tòa nhà thu nhận những người khổ cực.

Ông ta còn lập ra quy củ: Mỗi ngày mọi người sẽ ăn cháo loãng vào bữa sáng, giữa trưa có cơm trắng, hai văn tiền muối và đồ ăn, năm văn thịt, có thêm rau dưa.

Mùng một, ngày rằm sẽ có thêm đậu phụ và đồ ăn khác.

Mỗi tiết Đoan Ngọ, trung thu mọi người lĩnh hai mươi văn tiền.

Vào đông chỉ có 15 văn tiền củi, 100 văn tiền quần áo.

Người già bệnh chết cho quan tài, tiền an táng là 3000 văn tiền.
Đãi ngộ phong phú như thế nên sau khi Phở Tế Đường được xây dựng thì những người không có cơm ăn trong vòng trăm dặm đều đổ tới.

Sau đó vì người đến quá nhiều, chớ nói Phở Tế Đường mà toàn bộ Chương gia cũng không chứa nổi vì thế hiện tại đương gia của Chương gia là Nhị lão gia Chương Sinh Nhất mới lập thêm quy củ chỉ người già từ 60 tuổi trở lên mà không có con cháu quan tâm mới được tới ở.

Nếu là người còn sức lao động, có thể mưu sinh thì sẽ không nhận.

Kể từ đó người tới mới ít đi, Phở Tế Đường cũng thực sự đi vào hoạt động trong thôn trang của Chương gia.
Luu Tranh đã từng dẫn cha hấn đã tới Phở Tế Đường một lần.

Khi đó lão Luu còn có thể đi đường còn Luu Tranh thì đang làm việc cho Chương gia cho nên nhân lúc cha hấn đưa cơm tới hấn mang ông ta đi dạo khắp nơi.

Hai người tham quan Chương gia trạch nổi tiếng gần xa một phen, trong lúc vô tình đã đặt chân tới Phở Tế Đường.
Khi đó Phở Tế Đường đang phát cơm, từng bát cơm trắng bóng còn thơm hơn cả cơm độn ngô lão Luu mang tới, còn có thịt và rau tươi, nhìn qua quả thực mê người.

Lão Luu nhìn thấy thế thì sững sốt túm lấy con trai nói, "Trước kia ta chỉ nghe nói, không nghĩ đến hôm nay nhìn thấy cơm canh của Phở Tế Đường đúng là tốt thật sự, giống hệt lời đồn."
Luu Tranh cười nói với ông ta, "Ngày lễ ngày tết còn hơn nữa ấy, thậm chí còn giết heo giết dê.

Chúng ta quanh năm suốt tháng không được mấy bữa ngon như thế.

Cha còn chưa thấy chỗ bọn họ ở đây, hai người một gian phòng lớn, bên trong đầy đủ đồ đạc, giường đệm dày ba tầng, đều dùng vải bông tốt.

Đừng nói bây giờ, dù trời đông giá rét có ngủ cũng không sợ lạnh." Nói xong, hấn nhẹ nhàng bĩu môi nói, "Cha nghĩ xem Chương gia là nhà nào,

đồ sứ của cả nước đều được nhà họ sản xuất, đến đồ quan phủ làm ra cũng không tốt bằng đồ nhà họ.

Đúng rồi, nghe nói vào ngày sinh nhật của lão Phật gia trong cung đặc biệt chỉ định dùng đồ sứ nhà họ làm trang trí, tôn vinh cỡ này người thường há có thể so sánh được?”

Lão Lưu cười ha hả nói, “Cũng phải, chúng ta là người thường, có thể ăn no đã không tồi rồi, cũng đã bao giờ thấy việc đời như vậy đâu, nhưng, ” ông ấy nói tới đây thì chuyển đề tài, ngón tay xoa góc áo bông nói, “Chẳng qua chỗ này ăn ở tuy tốt có điều ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của mình.

Ồ trong nhà của mình dù có khổ một chút nhưng trong lòng cũng thoải mái.”

“Phải.” Lưu Tranh nhìn ra xa, trong mắt là thứ ánh sáng nào đó lóe lên mà người ta không nhìn thấy.

Qua một lát hần mới thu ánh mắt lại, ngón cái và ngón trỏ xoa xoa vào nhau, “Cũng không phải cứ muốn vào ở là được đâu, người có con cháu đầy đủ thì Phở Tế Đường sẽ không nhận.”

Cuối cùng lão Lưu vẫn vào Phở Tế Đường ở.

Vốn ông ta không đủ điều kiện, nhưng Lưu Tranh cầu tình trước mặt Chương nhị lão gia nên mới có thể đưa cha hần vào đây ở.

Ngày rời nhà lão Ngô tới tiên, lão Lưu thì ngồi trên xe đẩy, trên chân vẫn đắp tấm thảm lông dê. Nhìn thấy người bạn già của mình thế là lão Lưu bỗng ứa nước mắt, Lưu Tranh ở bên cạnh khuyên thế nào cũng không được.

“Có phải không về nữa đâu, ta sẽ chờ ông về.”

Lão Ngô cũng nghẹn ngào, ông ta nhìn một lát mới nén được nước mắt không cho nó rơi xuống.

Phở Tế Đường là một chỗ tốt, lão Lưu tới đó là hưởng phúc vì thế ông ta không thể khóc lóc giống như ông ấy sẽ một đi không trở lại được, quá không may mắn.

Lão Lưu không lên tiếng mà chỉ vẫy vẫy tay ý bảo ông ấy đừng lo lắng

sau đó ông ta được Lưu Tranh đẩy xe đưa đi.

Lão Ngô đứng tại chỗ nhìn theo chiếc xe lăn của ông ấy kéo kẹt xuyên qua con đường quê khúc khuỷu đi về phía Chương gia đại trạch.

Trong lòng ông ta bỗng quay cuồng một cảm giác nói không nên lời. Phía trên tòa nhà đó khói bếp ít ỏi, so với khói đặc bốc lên từ tòa nhà phía sau sâu trong núi thì nó quả thực như một dòng suối trong vắt. Đó là lò gạch của Chương thị, nó được xây trong khe núi, từ xa nhìn lại nó có hình bầu dục, chiếm diện tích vạn khoảnh, người làm công có tới hai ngàn.

Hàng năm nó luôn cháy đỏ, tỏa ra ánh lửa hùng hục.

Tuy hiện tại mặt trời đã ngã về tây nhưng đám công nhân vẫn làm việc đầu vào đây, kéo bễ, thổi men, nhuộm màu, nặn hình, mãi cho tới khi sản phẩm ra đời.

Bọn họ hợp thành một cỗ máy khổng lồ, hoàn toàn kết nối với nhau không thể tách rời.

Bọn họ vẫn miệt mài cống hiến chút huy hoàng cuối cùng cho vương triều đang dần suy tàn này.

Nơi đó chỉ cách thôn xóm của lão Ngô một khoảng, nhưng dù chỉ có vài dặm ngắn ngủi lão Ngô lại cảm thấy đó là nơi ông ta vĩnh viễn không tới được.

Nghe nói đốc quan triều đình phái tới đã đến từ mấy ngày trước, theo đó còn có quan binh áp tải đồ sứ, ước chừng có 5000, 6000 người.

Bọn họ ở tạm trong một khách điếm cạnh lò gạch.

Ngày bọn họ tới lão Ngô từng đứng ở xa nhìn một cái.

Đám binh lính kia được võ trang đồng loạt, đứng trong núi non màu xám quả thực giống như bảo vật tỏa sáng lấp lánh.

Bọn họ tới áp tải đồ sứ dùng cho sinh nhật của Thái Hậu.

Triều đình mang theo mười ba vạn lượng bạc làm kinh phí để Chương gia

làm đồ sứ kia.

Đồng thời, trong cung còn đưa tới một đồng giấy vẽ chủng loại, hoa văn.

Những thứ này đã được chuẩn bị từ hai năm trước, việc chế tạo đồ sứ cũng được bắt đầu từ lúc ấy, một cuộc cũng sắp hoàn thành.

Lão Ngô nhớ rõ đồ sứ dùng trong đại hôn của tiên đế cũng do Chương gia làm.

Chỉ nguyên đồ sứ dùng trong hôn lễ và cửa hồi môn của Hoàng Hậu mà cũng tới cả vạn chiếc.

Nhưng hiện tại đồ sứ còn mà người đã đi.

Thế gian có đủ loại biến cố nhấp nhô, đến hoàng gia cũng không tránh khỏi.

Chương 314: 314: Súc Sinh

Lão Ngô nhìn bầu trời bị khói lửa hun đến xám xịt cùng với mặt trời mờ nhạt treo trên đó thì lắc đầu cười nói, "Lão ca ca, ông cũng là người có phúc, chưa biết chừng ông có thể tận mắt thấy công phẩm đưa vào cung, như thế cũng coi như không uổng cuộc đời này."

Một tháng sau quan binh áp giải đồ sứ rời khỏi lò gạch của Chương thị và khởi hành hồi kinh.

Ngày đó thôn dân quanh vùng đều tụ tập ở cửa thôn nhìn theo đội ngũ mênh mông cuồn cuộn đi xa.

Mấy trăm chiếc xe ngựa chất đầy các loại sứ khác nhau được bọc bằng cỏ và giấy, trên đó ghi "Phong Nhã Trai".

Phong Nhã Trai là nơi Thái Hậu viết chữ và vẽ tranh.

Mà đồ sứ được dán chữ "Phong Nhã Trai" thì quả thực cũng xứng với ba chữ ấy.

Nó là đồ được đốt riêng cho Thái Hậu dùng, không lẫn với ai.

Năm đó tiên đế tự mình chấp chính và muốn có nhiều tự do hơn nên luôn tìm cơ hội khiến Thái Hậu phải rời khỏi trung tâm quyền lực.

Thế nên tiên đế lấy cớ cảm tạ Hoàng Thái Hậu vì triều đình công hiến mà hạ chỉ trùng tu Viên Minh Viên, coi đó là nơi để Thái Hậu an dưỡng khi tuổi già, coi như thể hiện lòng hiếu thảo.

Mà "Phong Nhã Trai" Thái Hậu thích nhất chính là trọng điểm trùng tu.

Ngày 19 tháng giêng cùng năm Viên Minh Viên chính thức khởi công trùng tu.

Sau đó hai tháng Nội Vụ Phủ truyền lệnh cho lò thiêu đồ sứ của quan phủ khắp thiên hạ chế tạo một loạt đồ trang trí và bày biện, đi kèm đó còn có hoa văn được định sẵn.

Cứ thế qua hai tháng các nơi đều trình đồ sứ do nơi mình quản lý chế tạo ra cho Nội Vụ Phủ.

Trong một đồng đồ sứ màu sắc rực rỡ kia tổng quản của Nội Vụ Phủ chỉ nhìn một lượt đã không hề do dự chọn một cái bình mang hình hồ sen có cò trắng.

Cái bình này trên loe dưới siết, đường cong no đủ, ở miệng có một đường viền màu sáng, bên trong là men gốm màu xanh.

Bên ngoài có cảnh hồ sen, trong đó hoa sen nở rộ, đài sen tròn đầy, ba con cò trắng hai đậu một bay, động tĩnh đầy đủ, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Cả cái bình quả thực lóa mắt trong đồng đồ sứ rực rỡ.

Mà quan trọng là vị quản sự Nội Vụ Phủ cả đời quen nịnh nọt này chỉ liếc một cái đã biết nó được làm ra đúng theo kiểu Thái Hậu thích.

Bởi vì món đồ sứ này cực kỳ nữ tính, khác hẳn những thứ đồ nam tính màu trắng pha xanh mà mấy đời hoàng đế trước yêu thích.

Màu men gốm bên ngoài của nó có màu phấn hồng cánh sen, sắc vàng, đỏ thẫm, xanh nhạt, phi thúy, xanh lá cây.

Mỗi một màu đều như cảnh xuân mềm mại ấm áp, hơn nữa nó không phải chỉ miêu tả mỗi vẻ đẹp của hoa cỏ.

Đời này Thái Hậu quả thực thích hoa hoa cỏ cỏ nhưng trên mặt cái bình này còn kết hợp cả động vật khiến chủ đề càng thêm viên mãn.

Quan trọng nhất chính là cái bình này diễm lệ đến độ tục khí, tuy màu sắc rạng rỡ nhưng khó tránh khỏi cảm giác lòe loẹt, dù nhìn một khắc cũng sẽ thấy phiền chán.

Thứ này nhìn như một thứ đồ bằng sứ nhưng kỳ thật lại giống một nữ nhân hoa hòe lộng lẫy, quần áo rườm rà.

Đồ sứ là thứ thể hiện thẩm mỹ của một người và cũng chính là đại diện cho bản thân người đó.

Thế nên lúc Thái Hậu dùng ánh mắt thỏa mãn tỏa sáng mà nhìn chăm chú vào cái bình hồ sen và cò trắng kia thì tổng quản Nội Vụ Phủ không hề ngạc nhiên.

Ông ta cũng biết một xu hướng thẩm mỹ hoàn toàn mới đã đến, nó sẽ dậy lên từ cung đình và lan sóng ra toàn bộ thiên hạ, cho tới khi thời đại khác thay thế.

Mà con sóng này bắt đầu từ lò gạch của Chương thị, nó mượn tay Thái Hậu đưa mình tới đỉnh vinh quang và huy hoàng.

Lão Ngô không tham gia đội ngũ tiên đưa, lúc này ông ta hoàn toàn bận bịu với một việc khác.

Đó là việc mà dù nghĩ thế nào ông ấy cũng không thể hiểu rõ tiền căn hậu quả: Lưu Tranh dắt theo vợ con bỏ đi trong đêm.

Ngày buổi tối trước khi đại quân áp tải xuất phát một nhà bọn họ mang theo hành lý rời khỏi thôn, chỉ để lại mấy gian nhà ở rộng tuếch.

Kỳ thật một tháng trước lão Ngô đã cảm thấy kỳ quái vì sau khi Lưu Tranh tiễn cha mình đi lại không hề hủy phòng ở để xây nhà.

Lúc ông ta hỏi việc này thì hẳn dùng có thời tiết không thuận lợi để qua loa lấy lệ.

(Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng cứ thế qua hơn nửa tháng mưa dầm đã sớm ngừng mà Lưu gia vẫn không có ý định xây nhà mới.

Ngược lại, trong lúc vô tình đưa con trai nhỏ của Lưu Tranh lại lỡ miệng nói nhà bọn họ muốn tới Trấn Giang Phủ, từ đây không bao giờ trở lại nữa.

Lúc lão Ngô nghe thấy lời này thì nhanh chóng tìm Lưu Tranh dò hỏi xem có phải hẳn chuẩn bị đi đón lão Lưu về để cả nhà cùng nhau đi hay không.

Nhưng Lưu Tranh lại chẳng hề để ý cười cười nói, "Thức, con nít con nôi nói thì ngài tin làm gì? Cha ta ở đây thì cả nhà chúng ta có thể chạy đi

đâu?”

Tất nhiên là lão Ngô tin lời này và cho rằng kia chỉ là lời vui đùa của đứa nhỏ, vì thế ông ấy cũng không để việc này trong lòng.

Nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh tượng người đi phòng trông thế là lão Ngô bỗng nhận ra nụ cười của Lưu Tranh lúc đó đúng là đầy thâm ý.

Hắn đã lừa ông ta, bởi vì khi đó hắn còn chưa thu dọn thỏa đáng, sợ có người tới Phở Tế Đường nói với lão Lưu.

Hắn càng sợ lão Lưu trở về nháo khiến hắn mất mặt với làng trên xóm dưới, chỉ trích hắn là đứa con bất hiếu.

Chuyện bất hiếu Lưu Tranh hắn có thể làm ra được nhưng lại không cách nào thấy kẻ khác chọc cọt sống mình mà mắng.

“Súc sinh.”

Lão Ngô cảm giận phỉ nhổ, sau đó lập tức quyết định tới Phở Tế Đường.

Ông ta không đành lòng khi thấy bạn già của mình chẳng biết gì lại còn đi khắp nơi nói con trai mình là đứa nhỏ có hiếu nhất thôn.

Lúc chàng vạng Phở Tế Đường có vẻ đặc biệt an nhàn, tuy ánh hoàng hôn bị khói đặc che mát nhưng ở thế đạo này mà vẫn có cơm để ăn, áo để mặc và một cái giường để ngủ đã coi như xa xỉ.

Vì thế trên mặt mọi người đều là tươi cười, người già hành động không tiện còn có gã sai vặt chăm sóc.

Lão Ngô cảm thấy Lưu Tranh cũng không lừa người: Ở chỗ này ít nhất cũng tốt hơn so với ở trong nhà.

Nghĩ thế nên lòng ông ta cũng có chút an ủi, thay vì để lão Lưu theo đứa con trai khốn nạn kia mệt mỏi bôn ba thì chi bằng để ông ấy ở lại đây an nhàn qua ngày cũng tốt.

Chẳng qua khi biết tin con mình đã bỏ đi không biết ông ấy sẽ có phản ứng gì? Có lẽ ông ấy sẽ hờn dỗi vài ngày, rốt cuộc ông ấy cũng bị chính con đẻ của mình vút bỏ.

Nhưng sau khi người ngoài hắn cuộc sống vẫn phải tiếp tục, bởi vì với người

già neo đơn như ông ấy thì Phở Tế Đường đã là chốn về tốt nhất rồi. Lão Ngô thở dài sau đó quay đầu túm một gã sai vặt và hỏi, "Xin hỏi vị tiểu huynh đệ này có biết lão Lưu được Lưu Tranh đưa tới đây một tháng trước hiện đang ở đâu không?"

"Cha của Lưu Tranh, cái vị chân cứng không tốt kia ư?" Gã sai vặt kia cực kỳ khách khí nhưng lời hấn nói ra lại khiến lão Ngô mềm cả chân, cả người giống như đang đạp lên bông, "Lúc sinh thời ông ấy ở căn nhà kia, ngài qua đó là được."

Nói xong hấn chỉ gian phòng thứ hai bên tay trái ở hậu viện sau đó cúi đầu rũ mắt đi làm việc.

Chương 315: 315: Cái Chén

Lão Ngô cảm thấy hai cái chân bị hỏng của lão Lưu đã chuyển sang cho mình, bởi vì ông ta bỗng không đứng nổi, cả người chệnh choáng.

Lúc đi vào căn phòng lão Lưu ở lúc sinh thời ông ta phủ phục trên mặt đất, may có một gã sai vặt nhanh tay lẹ mắt giúp nâng ông ta vào. Lão Lưu chân càng không tốt, cần người hầu hạ nên Phở Tế Đường để cho ông ta ở một căn phòng đơn.

Hiện tại căn phòng này còn chưa có người ở, bởi vì dựa theo quy của của Phở Tế Đường thì sau bảy ngày mới được cho người mới vào ở căn phòng vừa có người qua đời.

Bảy ngày, lão Lưu còn chưa chết được bảy ngày mà đứa con ông ấy vất vả nuôi nấng cả đời đã bỏ lại ông ấy mà đi.

Nghĩ tới đây lão Ngô siết chặt nắm tay nhào lên cái giường chần đệm gập chính tề kia mà khóc rống lên.

Ông ta mắng tổ tông mười tám đời của Lưu Tranh, nhưng lại chợt nhận ra trong đó có cả lão Lưu thế là ông ta đành ngừng gào khóc và nhìn về phía gã sai vặt đứng bên cạnh an ủi mình nãy giờ.

Ông ta nghẹn ngào hỏi một câu, "Ông ấy đi như thế nào?"

Gã sai vặt than một tiếng, "Buổi tối năm ngày trước Lưu bá chợt thấy thân thể không khỏe sau đó nôn hết thức ăn tối ra.

Lúc đại phu tới thì Lưu bá đã bắt đầu run rẩy, đại phu nói không trị được vì thế chúng ta đi bẩm báo cho quân sự.

Không bao lâu sau quân sự cho người tới đón Lưu bá đi."

Lão Ngô sững sốt hỏi, "Quân sự ư? Ông ta đưa lão Lưu đi đâu?"

"Đây là quy củ của nơi này, cũng là lòng từ bi của lão gia nhà chúng ta.

Phàm là người ở trong Phủ Tế Đường bị bệnh mà đại phu bên ngoài không trị được hết thì sẽ giao cho đại phu trong nhà.

Ngài cũng biết đại phu ở trong nhà chúng ta chính là ngự y trong cung phái xuống, có thể trị biết bao nhiêu bệnh.

Nếu đến ông ấy còn chẳng làm được gì thì chính là người ấy đã gần đất xa trời, không có thuốc chữa." Nói tới đây, hấn lại than một tiếng, "Thực bất hạnh Lưu bá chính là người như thế, vậy nên quân sự đón ông ấy đi rồi thì không đưa về nữa."

Lão Ngô vẫn không hiểu, "Nhưng ông ấy có người nhà mà, ông ấy bị bệnh chết chẳng lẽ các người không báo một tiếng sao?"

Gã sai vặt cười khỏ, "Có lẽ ngài còn không biết, lúc Lưu Tranh đưa cha hấn tới đây đã nói cả nhà bọn họ sắp đi xa, từ đây sẽ không về nữa.

Vì thế chuyện sống chết của Lưu bá hấn không quản, toàn quyền giao cho Phủ Tế Đường xử lý.

Lúc ấy chúng ta không nhận, bởi vì mục đích của nơi này là để giúp đỡ người già neo đơn, hiện tại Lưu gia lại bỏ cha già của mình không phải đi ngược với tôn chỉ của chúng ta ư? Nhưng không hiểu sao chuyện này lại truyền tới tai lão gia, ông ấy vừa nghe thấy thế thì nói Lưu Tranh có thể làm ra cái việc bất hiếu nhường này thì một khi để Lưu bá trong tay hấn nói không chừng nửa đường sẽ bị hấn vút bỏ ở nơi hoang dã cũng không biết được.

Thế nên chúng ta nghĩ không bằng giữ ông lão ở Phủ Tế Đường để ông ấy an nhàn sống nốt."

Nói đến đây hấn lắc lắc đầu, "Đáng tiếc mạng người là do trời định, Lưu bá chưa ở được mấy ngày thì đã đi.

Hiện tại ta nhìn căn phòng rộng này thì trong lòng cũng không chịu nổi.

Nhưng lão bá, ngài cũng phải chú ý bản thân, chớ thương tâm quá lại hại thân."

"Ông ấy..... Các người bố trí cho ông ấy ở chỗ nào? Ta và ông ấy là

bạn bè với nhau từ nhỏ, nay chẳng được nhìn mặt nhau lần cuối, nhưng tóm lại vẫn muốn đưa tiễn." Lão Ngô run rẩy hỏi, nước mắt lại theo đó chảy xuống.

Xác của lão Lưu còn chưa an táng nên đang được để trong nghĩa trang trên núi.

Lão Ngô đứng trước cửa nghĩa trang, nương ánh sáng mỏng manh bên ngoài mà phân biệt từng cái quan tài bên trong sau đó tìm ra một cái viết chữ "Lưu".

Lòng ông ta căng thẳng, lại thêm gió núi thổi qua, cây cỏ trên cách đá ào ào thổi khiến ông ta càng cảm thấy nơi này cô quạnh.

Ông ta ôm chặt tấm thảm lông dê, đây là thứ mà lúc sinh thời lão Lưu thích nhất vì thế sau khi chết chắc ông ấy cũng hy vọng có thể đắp nó lên hai chân cứng đờ của mình.

(Ebooktruyen.net) Lúc còn sống ông ấy cũng chẳng biết hóa ra thảm lông dê này không phải thứ Lưu Tranh bỏ số tiền lớn mua từ thương nhân ngoại vực mà là thứ Chương gia ném đi và hấn nhặt về.

Chương gia giàu có, đặc biệt là đồ Chương Sinh đã dùng thì dù có vứt đi cũng sẽ trông giống đồ mới, thế nên Lưu Tranh mới dùng nó để mượn hoa hiến phật và kiếm cho mình một thanh danh tốt.

Lão Ngô chấp tay cảm tạ gã sai vặt phía sau và nói, "Làm phiền tiểu huynh đệ rồi, lão hủ muốn cùng người bạn già ở riêng trong chốc lát, cũng nói vài câu với ông ấy."

Gã sai vặt kia lập tức thức thối thời gật gật đầu nói, "VẬY ta sẽ đi rót ít rượu, lát nữa ngài té một chén rượu cho người đã khuất coi như cáo biệt."

Gã sai vặt rời đi rồi lão Ngô mới đi về phía quan tài của bạn mình, vừa đi vừa khóc.

Gió càng lúc càng to, thổi tàn lửa của lò gạch cách đó tới.

Chúng bay múa trước mặt ông ta, giống như đang dẫn đường vậy.

"Lão ca nhi, ta đến thăm ông đây," lão Ngô đứng yên trước quan tài, tay sờ quan tài lạnh băng, miệng lầm bầm, "Hôm nay ta tới vội vàng nên

không mang theo cái gì, chỉ mang..... chỉ mang cái chăn ông thích nhất tới."

Ông ta dùng một chút, trên mặt là một nụ cười gương khố coi, "Luu Tranh hẳn..... hẳn..... hẳn thực tốt, chẳng qua hẳn bận quá nên bảo ta tới trước.

Ông đừng trách hẳn."

Nói tới đây ông ta đã nghẹn lời, không nói thêm được chữ nào.

Lão Ngô lại đi về phía trước một bước, sau một lát do dự ông ta nhắm mắt dùng sức đẩy nắp quan tài rồi cầm cái chăn nhét vào khe hở.

"Ông mang theo nó thì dù đường xuống hoàng tuyền khổ sở nhưng ít ra cũng sẽ không sợ bị lạnh."

Nói xong ông ta lại kéo nắp quan tài muốn khép nó lại, nhưng cái nắp kia giống như bị thứ gì đó ngăn cản.

Ông ta dùng sức bú sữa kéo cũng không chút sút mẻ vì thế ông ta không thể không mở mắt nhìn cái quan tài một chút.

Vốn lão Ngô muốn tránh phải nhìn cỗ thi thể trong quan tài.

Ông ta sợ thậm trạng khi chết của bạn mình sẽ khiến bản thân thương tâm hơn rồi không thể nguôi ngoai được.

Nhưng càng không muốn xem thì đôi mắt lại càng như muốn đối đầu, chẳng biết chúng có ý hay vô tình mà cứ thế ngó vào trong quan tài kia.

Vừa nhìn lão Ngô đã thấy lông tơ cả người dựng lên, da đầu tê dại như sắp rơi xuống, hơi lạnh vèo một cái đã chạy khắp người.

Ông ta thấy một cái chén, men trắng, hoa văn hình con hạc màu bạc.

Màu trắng tươi mát, màu xanh lục đậm thắm, dưới ánh trăng nó nổi lên ánh sáng nhẹ nhàng nhưng cực kỳ chói mắt.

Nhưng nếu nói đây là vật bồi táng theo lão Luu thì cũng không phải, bởi vì trong quan tài ngoài cái chén này chẳng còn gì khác, giống như chính nó mới là chủ nhân cỗ quan tài này vậy.

Một cái chén sứ đặt trong quan tài của lão Luu, thế này là sao? Lão Ngô không hiểu, nhưng ngay sau đó trong đầu ông ta có một ý niệm lướt

qua, cả người chân đống.

Ông ta xoay người nhìn mấy cái quan tài đặt bên cạnh rồi chậm rãi hít một hơi và quyết tâm đi tới cái gần mình nhất.

Chương 316: 316: Hàu Hạ

“Kẹt..... Kéo kẹt..... Kéo kẹt.....”

Cũng không biết lão Ngô lấy sức lực từ đâu ra mà đẩy nắp mấy cái quan tài kia ra sau đó chân cẳng ông ta mềm nhũn giống một quả bóng xì hơi, cả người ngã ra đất thờ hỏn hển.

Ông ta không đoán sai, trong mỗi cỗ quan tài đều có một món đồ sứ và trên đó đều có ba chữ “Phong Nhã Trai” đồng thời có dấu ấn chữ triện hình trứng.

Đây là đồ sứ chuyên làm ra cho Thái Hậu dùng.

Bí mật trong quan tài đã sáng tỏ nhưng lão Ngô không thể tin được, cũng không hiểu vì sao lại có kẻ bỏ từng món đồ sứ hoa hòe lòn lọt vào trong quan tài đổi cho từng khối di thể.

Vậy thi thể ở đâu? Chẳng lẽ hấn đã dùng cho việc khác ư?

Lão Ngô ngồi dưới mặt đất mặc cho một ý nghĩ trong đầu nổ như pháo hoa nhưng không cách nào xâu chuỗi vào với nhau được.

“Người thấy hết rồi à?”

Một giọng nói thổi qua đỉnh đầu ông ta, lão Ngô còn chưa kịp hoàn hồn nên đầu gật gật theo bản năng.

Ngay sau đó ông ta chợt thấy gió lạnh thổi qua, thấm vào xương.

Ông ta chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai con mắt phản chiếu khuôn mặt của mình.

Xuân Hồng đổ nước đã đun sôi vào ấm trà sau đó sợ hãi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa.

Tiếng kêu rên vang lên từ căn nhà đối diện kia đã được một lúc, hiện tại rớt cuộc cũng ngừng và đổi thành tiếng than nhẹ khi có khi không, dứt

quãng khiến lòng người hoảng hốt.

Xuân Hồng cố nghiêng tai lắng nghe nên nước chảy tràn ra ngoài cũng không phát hiện.

Mãi tới khi nước theo bệ bếp chảy xuống làm ướt giày tất nàng ta mới hoàn hồn vội đặt cái ấm đồng lên bệ bếp rồi rút khăn bên hông ra lau nước trên giày.

Cửa bếp bị đẩy ra, thím Liễu đi từ ngoài vào nhìn thấy Xuân Hồng thì không nói một lời mà cầm lấy tay nàng ta sau đó nhìn lòng bàn tay rồi mu bàn tay vài lần mới liếm đôi môi khô khốc sau đó ngẩng đầu nói nhỏ, "Người khác không được, hôm nay để người thay thế đi."

Xuân Hồng nhìn tà váy của bà ta dính lấm tẩm máu như những đóa mai hồng thì bỗng hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống "bang" một cái.

Nàng ta túm tà váy của thím Liễu và run giọng cầu xin, "Chân tay ta hậu đậu, sợ hậu hạ không tốt sẽ gây thêm phiền toái cho ngài."

Thím Liễu chậm rãi ngồi xổm xuống giơ tay nâng cằm Xuân Hồng lên, trên mặt có thêm vài phần thương tiếc, "Nha đầu, người đừng sợ, người chỉ cần làm theo lời ta nói, đừng nhìn lung tung, đừng sờ lung tung, trầm ổn bình tĩnh thì sẽ không mất mạng như những người khác đâu."

Xuân Hồng túm lấy cánh tay bà ta giống như túm lấy cọng rơm cứu mạng, "Thím, ngài là người tốt, ngài nói với ta trong phòng kia rất cuộc có cái gì để ta còn chuẩn bị, như thế trong lòng cũng không hoảng hốt."

Thím Liễu nhìn khuôn mặt vẫn non nớt của Xuân Hồng thì trong lòng như bị thọc một dao.

Bà ta vươn tay muốn xoa mấy sợi tóc rối trên đỉnh đầu đứa nhỏ nhưng bỗng nhớ tới cái gì thế là bà ta vội rút tay về.

"Trong phòng kia chẳng có gì." Bà ta đứng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy gã sai vặt đang nâng một thi thể từ phòng đối diện ra, trên mặt đất là vết máu lác rắc như hoa rụng, "Luc ta mới tới Chương gia bọn họ đã nói với ta trong căn phòng kia chẳng có gì cả."

Hiện tại ta đã biết nơi đó quả thực chẳng có gì."

Luc lên đèn, Xuân Hồng được mấy gã sai vặt dẫn qua từng đình viện, đi

qua từng hành lang, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Gã sai vặt đi đầu mở một cánh cửa như ý sơn đen, sau đó bọn họ lùi lại để mình nàng ta đối mặt với cái cổng tò vò trông trơn kia.

Cái sân phía trước rất lớn nhưng trống rỗng, ngoại trừ một cái bàn đá khắc bàn cờ bên trên và hai tảng đá thì không còn gì.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Lão thái gia của nhà họ Chương sống cô độc quãng đời còn lại, đây là nỗi hối hận vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong lòng anh em nhà họ Chương vì thế hai người thề trước bài vị cha mình cả đời này ăn mặc đơn giản, bất kể kiếm được bao nhiêu tiền đều không sống xa hoa.

Nhưng quy củ này tuy lập ra lại chỉ có Chương Thiên Nhất thực hiện, hoặc nói cách khác sau khi cha qua đời hai anh em họ quả nhiên cơm canh đạm bạc, nhưng người anh vừa mất thì người em lại giống như muốn đối nghịch với anh mình mà đền bù toàn bộ những gì không thể hưởng thụ nửa đời trước.

Lăng la tư lự, cảm ỳ ngọc thực cũng chưa là gì, nghe nói ngay cả lợn của nhà họ Chương cũng được nuôi bằng sữa người, ăn vào thơm hơn cả thịt rỗng.

Bản thân Chương Sinh Nhất mỗi khi ra ngoài ngồi kiệu thì cần 42 người nâng mới đủ.

Bên trong kiệu có hai phòng, có bàn, giường, thậm chí có cả nhà xí để người ngồi trên đó chẳng cần xuống kiệu, cực kỳ xa xỉ.

Ngôi nhà Chương Thiên Nhất ở cả đời hiện nay là nơi Chương Sinh Nhất ở.

Đây là nơi duy nhất duy trì nguyên trạng, không cây, không hoa, chẳng có non hay nước mà chỉ có một bàn cờ.

Đây là thú Chương Thiên Nhất yêu thích nhất, cũng là chỗ anh em họ tỏ lộ tình cảm những khi nhàn rỗi.

Đánh cờ như dụng binh, xe tấn công, pháo oanh tạc, người tới ta đi, cứ thế việc làm ăn cũng được định ra.

Mỗi một sự phát triển của lò gạch nhà họ Chương đều gắn liền với bàn cờ này.

Xuân Hồng đứng bên cạnh bàn cờ nghe thấy phía sau vang lên một tiếng thì biết mấy gã sai vặt đã đóng cửa lại.

Trong cái sân rộng lớn ngoài nàng ta thì chỉ có người đang ở trong phòng chờ nàng ta hầu hạ —— Chương Nhị lão gia Chương Sinh Nhất.

Xuân Hồng hít một hơi thật sâu mới nhìn về phía căn nhà tường trắng ngói xám đơn giản.

Nàng ta do dự mãi rốt cuộc cũng đi qua.

"Bên trong không có gì, chẳng có gì hết....." Nàng ta yên lặng nhắc mãi lời thím Liễu nói rồi nắm chặt mép cái chậu đồng trong tay mình.

"Đốc đốc đốc."

Nàng ta gõ cánh cửa phòng rồi lặng im đứng chờ.

Nếu không có ai lên tiếng thì tốt rồi, có lẽ người bên trong đã ngủ, vậy lần này nàng ta có thể thoát.

Nhưng Xuân Hồng không được như ý nguyện, tiếng gõ cửa vừa vang lên thì đã có người đáp, "Tiến vào."

Giọng nói kia hơi suy yếu, bên trong lộ rõ mệt mỏi như là cực kỳ chán ghét nàng ta.

Cũng chính vì thế mà kẻ kia không coi bọn họ như con người ư?

Ánh trăng thê lương bao phủ thân thể gầy yếu của Xuân Hồng, bao phủ cả linh hồn của nàng ta.

Trong đầu nàng ta là tuyết trắng mênh mông, cũng không còn năng lực suy nghĩ nữa.

Có điều tay nàng ta như bị một sợi dây túm lấy, không nghe sai bảo mà nhẹ nhàng đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Ồ tận cùng trên giường có một người đang nằm, nghe tiếng cửa mở kẻ đó ngồi dậy, hơi thở hỗn hển hừ hừ.

Lão vươn một cái tay béo và trắng hơn tay nữ nhân ra, suy yếu nâng lên ý bảo Xuân Hồng tới gần một chút.

“Lão gia, nô tỳ..... tới hầu hạ ngài.....” Xuân Hồng nhìn thấy bên cạnh có một cái ấm đồng bốc khói thì biết đó là nước ấm đã chuẩn bị tốt vì thế muốn đi tới rót nước.

“Không vội, để ta nhìn ngươi một cái đã,” Chương Sinh ngả người sang một bên lộ ra nửa cái đầu, một đôi mắt sung phù tham lam nhìn chăm chăm thân thể chưa trưởng thành của Xuân Hồng.

Chương 317: 317: Đôi Mắt

“Lão gia, vẫn để nô tỳ hầu hạ..... hầu hạ ngài rửa chân đi.....” Xuân Hồng rũ mắt ngập ngừng nói, giọng run đến độ gần như không nghe thấy được.

Chương Sinh Nhất nhìn chăm chăm thân thể mỏng manh của Xuân Hồng trong chốc lát, ánh mắt tham lam kia dần bị hơi lạnh dày đặc thay thế.

Lão cầm lấy một lọ thuốc hít ở bên cạnh và hít một hơi.

Lọ thuốc hít kia không phải “Phong Nhã Trai” mà Chương gia làm ra mà lại là một món sứ Thanh Hoa màu xanh có hình con khỉ tước.

Kỳ thực đồ bài trí trong phòng của lão có đồ sứ, ngà voi, ngọc, trong năm màu của sứ Thanh Hoa thì đã có ba, duy chỉ có đồ sứ “Phong Nhã Trai” là không có cái nào.

Đương nhiên Xuân Hồng không hiểu, dù có hiểu thì hiện tại nàng ta cũng chẳng có tâm tư mà miệt mài theo đuổi, bởi vì Chương Sinh bỗng nhiên cất tiếng cười, sau đó lão lại nhe răng hỏn hỏn thở giống như động tác cười kia khiến lão đau đớn chỗ nào đó, “Thôi, thôi, hiện giờ một nha đầu đê tiện như ngươi cũng dám ghét bỏ ta.”

Chương Sinh Nhất mang vẻ mặt vắn vẹo, cánh mũi vì đau đớn mà nhẹ nhàng run rẩy.

Lão chỉ tay vào Xuân Hồng và nói, “Ngươi muốn hầu hạ ta thì tới đây.” Nói tới đây lão lại hé miệng cười, “Cái thứ không biết tốt xấu, lát nữa ngươi sẽ biết thuận theo ta dễ dàng hơn hầu hạ nhiều.”

Xuân Hồng không hiểu ý lão khi nói lời này nhưng nghe thấy Chương Sinh Nhất nói sẽ không cưỡng bức mình thế là lòng nàng ta khoan khoái hơn nhiều.

Vì thế nàng ta đổ nước vào chậu đồng, tay thử nước xem nóng lạnh thế nào rồi bung cái chậu qua.

Chương Sinh ngồi ở trên giường, không đi tất, hai chân bị vải bố quấn từng vòng mấy tầng khiến chúng có vẻ to hơn chân người thường.

"Xuân Hồng, nhớ đừng xem lung tung, đừng sờ lung tung, như thế là có thể giữ được mạng."

Lời thím Liễu chọt chui vào đầu Xuân Hồng, nàng ta liếm đôi môi khô khốc, tay buông chậu đồng xuống.

Nàng ta quỳ gối, tay duỗi về phía trước chạm vào đôi chân lớn hơn người thường của Chương Sinh Nhất.

Đừng nhìn, Xuân Hồng, đừng nhìn.....

Nàng ta nhắm mắt lại, trái tim nảy lên, tay sờ đến nút thắt ở cổ chân phải của lão và kéo nó ra.

Vừa định cởi vải trắng thì Chương Sinh Nhất bỗng nhiên thở nhẹ một tiếng sau đó tất cho nàng ta một cái.

Mặt nàng ta cứ thế hiện rõ dấu 5 ngón tay.

Xuân Hồng ôm mặt kêu một tiếng sau đó cúi đầu nhìn mặt đất, nước mắt nhỏ xuống như mưa gợn lên những con sóng trên cái chậu đồng.

"Cái thứ không biết nặng nhẹ, người nhắm mắt như thế không sợ làm ta đau ư?" Chương Sinh Nhất túm lấy cằm Xuân Hồng, cái mũi to mọng dí sát vào mặt nàng ta, hơi thở nặng nề phủ lên hai má nàng, "Vì sao không dám nhìn? Chê ta dơ bẩn hả? Chê ta bẩn mắt người hả? Người là thứ gì mà cũng dám ghét bỏ ta?"

Xuân Hồng vẫn khóc giàn giụa, "Nô tỳ không dám, nô tỳ làm sao dám ghét bỏ lão gia....."

"Người không chê ta nhưng ta thì ghét bỏ người đó," Chương Sinh Nhất càng siết chặt cằm Xuân Hồng, "Chỉ bằng đôi mắt ti tiện của người mà cũng xứng nhìn ta ư? Xéo mắt người ra cho chó ăn ta còn ngại bẩn ấy."

Xuân Hồng không hiểu rốt cuộc lão muốn mình làm gì vì thế nhắm mắt không phải mà mở cũng không phải.

Nàng ta chỉ có thể nửa híp mắt, ngơ ngác nhìn chằm chằm khuôn mặt với cái mũi to và môi dày kia nhưng không biết làm thế nào cho phải.

"Ta nói xéo ra cho chó ăn còn ngại bản," Chương Sinh Nhất bỗng trầm giọng, khóe miệng nổi lên trào phúng, "Nhưng ta cũng đâu có cho người xéo ra đâu."

Rốt cuộc Xuân Hồng cũng hiểu thế là chân nàng ta mềm nhũn, cả người ngã ra đất nhưng cảm vẫn bị Chương Sinh Nhất túm lấy thế là cố duỗi thẳng tắp, "Lão gia..... Lão gia muốn..... đôi mắt của nô tỳ ư?"

"Một đôi mắt và một cái mạng, cái nào nặng cái nào nhẹ người không biết sao?" Nói xong câu đó lão bỗng nhiên buông lỏng tay đẩy Xuân Hồng qua một bên giống như nàng là một miếng giẻ rách mà lão ghê tởm.

"Lão gia muốn đôi mắt..... nô tỳ đưa cho ngài là được....."

Hai chữ cuối nàng ta nói cực kỳ quyết tuyệt, bởi vì nàng ta nhớ rõ bộ dạng mấy vị tỳ tỳ phía trước.

Cổ các nàng bị cắt một đường thật sâu, máu bắn khắp nơi.

Nhưng miệng vết thương kia không phải do dao cắt bởi vì thịt ở miệng vết thương so le không đều.

Nó là do một thứ như móng vuốt sắc bén cào ra.

Nhiều năm như thế người duy nhất còn sống mà ra khỏi phòng lão gia chính là thím Liễu.

Không phải vì bà ấy khiến Chương Sinh Nhất thích mà vì vận khí của bà ta tốt.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Ngày ấy thím Liễu đi vào hầu hạ đúng vào ngày đại hôn của tiên đế.

"Phong Nhã Trai" mà Chương thị làm ra theo hỉ kịu của Hoàng Hậu nương nương vào hoàng cung.

Chúng được đám giáo úy mặc áo ngắn màu đỏ cầm, phía trên buộc lụa đỏ, hai bên có ngụ tiên thị vệ, phía sau là hai vị phúc tấn, tám mệnh phụ và vương công đại thần đi sát.

Đội ngũ dài vài trăm dặm, oanh liệt tiến vào Đại Thanh Môn.

Từ ngày đó Phong Nhã Trai lên tới tột đỉnh vinh quang, Chương Sinh

Nhất cũng thế.

Vì vậy ngày đó lão uống nhiều, thấy thím Liễu vào hầu hạ cũng thuận mắt hơn nhiều.

Lão vui tươi hơn hờ ngồi ở trên giường, bảy phần say ba phần tỉnh, mặc cho thím Liễu giúp mình xoa chân, thậm chí không chú ý tới vẻ kính hoàng trên mặt bà ta.

Từ đó về sau thường xuyên có người hỏi thím Liễu ngày đó đã thấy cái gì nhưng sau khi nghe được câu hỏi này bà ấy lại im lặng, chưa từng nói một lời nào với kẻ khác.

Kỷ ức đêm đó bị bà ấy coi là ác mộng, mà nếu là mộng thì không bằng quên đi, coi như buông tha cho chính mình.

Nhưng có một lần thím Liễu bị bệnh, sốt đến bất tỉnh nhân sự.

Xuân Hồng đi qua chăm sóc đã nghe thấy bà ta không ngừng lẩm bẩm hai chữ, "Móng vuốt..... Móng vuốt....."

Xuân Hồng không hiểu lời bà ấy có ý gì nhưng hôm nay nhìn thấy hai chân bao kín mít của Chương Sinh Nhất rồi liên tưởng tới vết thương trên cổ các vị tử tử thế là nàng ta lập tức hiểu rõ vì thế mới không chút do dự lựa chọn từ bỏ đôi mắt.

Cùng lắm thì mù, làm người mù cả đời cũng tốt hơn chết dưới chân kẻ này.

Xuân Hồng thầm cười lạnh sau đó cong ngón tay đâm về phía mắt mình.

"Từ từ, trước tiên giúp ta rửa sạch chân lại móc mắt cũng không muộn."

Giọng Chương Sinh Nhất truyền tới từ đỉnh đầu nàng ta.

Xuân Hồng đáp lời bởi vì nàng ta đã biết kết cục của mình nên bỗng thấy an ổn.

Vì thế nàng ta mang theo quyết tâm đập nôi chìm thuyền mà cỡi mảnh vải trên chân lão t.

Mảnh vải vừa bay xuống mặt đất Xuân Hồng đã nhìn thấy rõ thứ bên dưới.

Vừa nhìn nàng ta đã thấy sức lực trôi đi hết, cổ khô khốc như bị lửa thiêu.

Cái mặt béo phì phía trên lại nở một nụ cười dữ tợn như ma quỷ, "Rửa đi, xoa sạch sẽ vào."

Hai chân này của ta cần bàn tay non mềm của nữ nhân tới hầu hạ.

Một ngày không xoa bóp sẽ vô cùng đau đớn.

Mau dùng tay người sờ nó, cẩn thận mà sờ....."

Lúc Xuân Hồng bị nâng ra thì thím Liễu đã chờ ở bên ngoài từ lâu.

Xuân Hồng không chết nhưng so với chết còn thảm hơn.

Nàng ta bị móc mắt, nhưng thế chưa hết, nàng ta còn bị cắt lưỡi, mũi và đôi tay mềm mại.

"Vì sao lại tàn nhẫn như thế? Nàng là đứa nhỏ còn chưa trưởng thành mà." Thím Liễu khóc không thành tiếng.

"Lão gia nói nàng ta không chỉ thấy mà còn dùng tay sờ, mũi cũng người được vì thế để phòng ngừa nàng ta nói bậy thì dứt khoát cắt hết là xong chuyện."

Chương 318: 318: Chỗ Trống

Sau ngày Xuân Hồng xảy ra chuyện thì Chương Sinh Nhất khởi hành vào kinh.

Kiệu của lão đi nhanh hơn đội ngũ một chút nên dù xuất phát muộn hơn một ngày thì vẫn tới kinh thành sớm hơn đám đồ sứ muôn màu kia. Triệu Tử Mai đứng trước cửa phủ nhìn đội ngũ nối đuôi nhau mênh mông cuộn cuộn đi về phía trước thì trong lòng ngũ vị tạp trần, đủ loại cảm giác giao nhau.

"Sử dụng tiền này cho việc phòng thủ trên biển là đủ tổ chức một hạm đội vô địch rồi." Không biết từ khi nào Triệu Văn An đã đi từ trong ra và dùng giọng thấp đến gần như thì thầm để nói câu này.

Sau đó ông ta xoay người đi vào nội viện, "Nhưng nghĩ thế cũng chẳng được ích gì, cuộc đời này nếu cứ ai thán chuyện đã thành kết cục thì chỉ tổ phí thời gian.

Đó chỉ là hành vi của kẻ nhu nhược."

Trong triết lý hành xử của Triệu Văn An chưa từng có hai chữ "lùi lại".

Ông ta không phải một người thánh khiết như cây đại thụ mà là cỏ dại trong khe đá.

Dù chỉ có một mảnh đất nhỏ, chút ánh sáng thì ông ta cũng muốn đi tranh một phen.

Gió mạnh mới biết cỏ cứng, hỗn loạn mới biết người tài.

Triệu Văn An là người tài, cũng là cỏ cứng, cho nên ông ta sẽ không phí thời gian ở những việc "không thể".

"Ngày mai ta sẽ tới Uy Hải Vệ, tối nay ngươi cùng vi phụ uống hai chén, coi như tiễn ta." Triệu Văn An đứng yên trong viện, đầu cũng không quay lại mà nói thêm một câu này.

Đây hình như là lần đầu tiên Triệu Tử Mai uống rượu nói chuyện với cha mình nên hẳn không quen, hoàn toàn không quen.

Có lẽ vì thế nên hẳn uống hơi nhiều, nói ít, chưa tới nửa canh giờ đã say ngất ngư.

Một khi say lên thì ai cũng có vẻ đáng yêu, ngay cả người ngày thường hẳn kính sợ xa cách cũng không còn đáng sợ nữa.

Triệu Tử Mai nhìn người cha cả đời vì nước làm lưng vất vả của mình.

Dù ăn cơm với con trai ông ta cũng vẫn nhắc mãi tới chuyện quốc sự.

"Từ sớm ta đã đặt hàng bốn con thuyền pháo với người Anh, mấy ngày gần đây sẽ giao hàng.

Ta đặt tên một con là "Dương oai", một con tên là "Siêu dũng", có phải rất uy phong không? Nhưng như thế quả thực không đủ, tuy triều đình cho ta 400 vạn bạc trắng nhưng ta tính nhiều nhất cũng chỉ có thể đóng được 25 con thuyền chiến....."

"Ngài nói với nó rằng làm một người như ngài không phải chuyện tốt, nên ngài muốn con làm một người tiêu sái rảnh rỗi đúng không?" Triệu Tử Mai đánh gãy lời ông ta, miệng nói xong một câu này lại duỗi tay chìa cái ly trong tay ra.

Mắt thấy sắp chạm vào miệng cái ly của Triệu Văn An thì hẳn lại vòng về rồi kê môi uống một hơi cạn sạch.

Hắn lắc đầu cười nhạt, "Cái gì mà tiêu sái rảnh rỗi, còn không phải là phé vật sao? Nuôi một kẻ phé vật chẳng lẽ phụ thân không sợ mất mặt à?"

Triệu Văn An không nghĩ Triệu Tử Mai sẽ nói một câu này nên mày bắt giác nhíu chặt, "Ngươi cảm thấy vi phụ đang lừa vị cô nương kia ư?"

"Có lẽ không phải lừa nhưng phụ thân không coi trọng con, đó là điều không thể chối cãi." Triệu Tử Mai lại rót cho mình một chén rượu và uống cạn, "Khi còn nhỏ, ngài luôn nói a tỳ giống ngài, còn con giống mẫu thân.

Khi ấy con nghĩ giống mẫu thân thật tốt, bà ấy đối xử với người khác ôn nhu, hòa ái, ai cũng thích mẫu thân.

Nhưng sau này con mới biết ngài nói lời đó là có ý gì.

Ngài căn bản chướng mắt con, ôn hòa trong mắt ngài đâu phải ưu điểm, ngược lại nó thể hiện sự yếu đuối.

Con cháu Triệu gia sao có thể yếu đuối được? Sao dám yếu đuối?" Nói tới đây thấy Triệu Văn An há mồm muốn phản bác thế là hấn dùng sức vung tay lớn tiếng cười nói, "Phụ thân, phụ thân đại nhân, ngài chớ biện giải nữa.

Bởi vì đôi mắt ngài không gạt người," Triệu Tử Mai nâng một tay chống cằm, nghiêm túc nhìn chằm chằm Triệu Văn An, giọng bỗng nhiên trở nên nhu hòa, "Ngay cả bây giờ đôi mắt ngài vẫn đang nói chuyện.

Chúng tôi nói: Đưa con trai này của ta sao mà nhút nhát, phải nương men say mới dám thể hiện bất mãn trong lòng nhiều năm."

Hấn cười và nhìn về phía Triệu Văn An sau đó không nói gì nữa, trong mắt có ánh sáng trong mắt hơn cả ánh trăng trên đỉnh đầu.

Triệu Văn An cũng không nói gì, nhưng bị con trai nhìn như thế thì trong lòng vẫn như có ngọn lửa thiêu đốt khiến ông ta hoảng hốt, gần như muốn chạy trốn chết.

Đời này ông ta chưa từng hoảng loạn như thế.

Cũng may Triệu Tử Mai không chống đỡ được quá lâu.

Hấn bỗng nhiên cúi đầu ngã trên bàn rồi nhắm mắt ngủ mất.

Thấy thế Chu quản gia nãy giờ luôn đứng ở bên ngoài không dám tiến vào vội nhẹ nhàng đi tới.

Nhìn Triệu Tử Mai đã ngủ say ông ta mới xin chỉ thị, "Lão gia, thiếu gia ngủ rồi, để lão nô đưa thiếu gia về phòng đi thôi, ngồi lâu ngoài này cảm lạnh thì không hay."

Suy nghĩ của Triệu Văn An bị ông ta đánh gãy, mí mắt giật giật hoàn hồn và nhẹ giọng hỏi, "Chu Bồi, ở trong mắt người ta là một người cha bất công ư?"

Chu Bồi hoảng sợ, "Chuyện của gia đình ngài sao kẻ làm nô tài như lão nô sao dám nghị luận.

Hơn nữa ngài là quý nhân làm nhiều việc lớn, quanh năm suốt tháng cũng không ở nhà được mấy ngày....."

Triệu Văn An cười lạnh, "Ông đúng là cái thứ giao hoạt, nhưng ông không trả lời thì cũng coi như đã cho đáp án rồi."

Chu Bồi cong eo nói, "Lão gia, ngài chớ nên nghĩ nhiều, mặc cho nhà ai cũng sẽ có sự thiên vị.

Chẳng qua tiểu thư không còn nữa, ngài cũng nên chú ý tới thiếu gia nhiều hơn, dù sao đây cũng là đứa con duy nhất của ngài."

Triệu Văn An cúi đầu nhìn Triệu Tử Mai đang ghé trên bàn ngủ.

Hắn lớn lên giống ông ta, từ diện mạo tới dáng người, quả thực như đúc ra từ một khuôn.

Thế mà ông ta lại từng nói với hắn rằng hắn không hề giống ông ta ư?

Ông ta không nhớ rõ, nhưng nếu Tử Mai đã nói thế thì hắn là thế.

Ông ta quả thực bất công, nếu không sao đến cả Chu Bồi cũng nhìn ra.

Nhưng mẹ Tử Đồng mất sớm, khi đó con bé sợ ông ta chuyển hết tình yêu sang người em trai nên mới làm mình làm mẩy.

Ông ta cũng muốn trấn an con mình nên khó tránh làm bộ yêu thương con bé hơn.

Thật sự là như vậy sao? Đây là nguyên nhân thật sự ư?

Triệu Văn An thăm quả quyết phủ nhận mình không nói dối nhưng không, đây không phải nguyên nhân chính.

Ông ta và mẹ Tử Đồng là vợ chồng khi còn trẻ, tình cảm sâu đậm.

Trước khi bà ấy lâm chung ông ta đã hứa sẽ chăm sóc tốt cho Tử Đồng.

Hơn nữa lòng ông ta quả thực thiên vị đứa con gái này.

Nó kiêu ngạo, ương ngạnh, cứng cỏi bất khuất, dù trời có sập xuống nó cũng không ngã.

Ông ta ít khi thấy Tử Đông khóc, so với Tử Mai chỉ cần dẫm chết con kiến đã khóc thì rõ ràng ông ta thương thức đứa con gái kia hơn.

Bởi vì tính cách con bé đặc biệt, quả thực rất giống ông ta.

Triệu Văn An rũ tay, đầu ngón tay lạnh lẽo sờ sờ lên cái trán ấm áp của Triệu Tử Mai, trong lòng run rẩy, hộc mắt hơi ướt, "Chúng quy là vì phụ làm sai, người cực lực thể hiện trước mặt ta, hao hết tâm tư cứu ta ra khỏi khốn cảnh là để đền bù lỗi trông vĩnh viễn không lấp đầy trong lòng mình sao?"

Chương 319: 319: Nghi Ngờ

Trên mặt Chu Bồi là ý cười, ông ta ở Triệu gia nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy hai cha con nhà này tỏ lộ tình cảm.

Tuy hiện tại Triệu Tử Mai ngủ rồi nhưng ít nhất người còn lại vẫn tỉnh táo.

Chỉ cần ông ta nguyện ý sửa thì Triệu Tử Mai tất nhiên sẽ như người khát lâu ngày gặp nước suối, sẽ không chút do dự chạy như bay về phía cha mình.

“Đứa nhỏ đáng thương, sớm nói ra thì tốt rồi.....”

Chu Bồi lặng lẽ nói thầm trong lòng sau đó đi tới bên cạnh Triệu Tử Mai quàng tay hấn lên cổ mình rồi kéo hấn dậy, “Lão gia, lão nô đưa thiếu gia về trước, gió đêm hơi lớn.....”

“Phụ thân, ngài nói con yếu đuối nhưng ngài không biết con cũng có lúc tàn nhẫn..... có điều con sẽ không nói với ngài..... Chuyện này, sẽ thối rữa trong lòng, đến chết con cũng mang theo nó xuống mồ, vĩnh viễn sẽ không để người khác biết....”

Triệu Tử Mai đứng cũng không thẳng, lưng lay treo trên người Chu Bồi nhưng miệng lại bỗng thốt ra một câu tàn nhẫn như thật như giả này.

“Thiếu gia uống nhiều quá rồi.

Ngài đừng nói đùa nữa, lão nô sẽ mang ngài về phòng.”

Không biết vì sao lời này khiến Chu Bồi hoang hốt, đặc biệt là lúc nhìn thấy Triệu Văn An chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt không lộ vui buồn kia lại bị kính ngọc lấp đầy.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Chu Bồi nắm chặt vai Triệu Tử Mai mang hấn vội vàng ra ngoài nhưng vừa bước được vài bước bỗng bị một cánh tay cản lại.

“Người nói lời này là có ý gì?” Giọng Triệu Văn An còn lạnh hơn sương

đêm trên cành cây.

Triệu Tử Mai hừ một tiếng cười sau đó nghiêng đầu qua một bên đè lên vai Chu Bồi.

"Lão gia, thiếu gia nói lời say sao có thể tin là thật được? Lão gia vẫn nên để lão nô đưa thiếu gia về phòng nghỉ ngơi thôi."

Đêm càng lúc càng khuya rồi, nếu bị cảm thật thì không tốt lắm."

Nói xong Chu Bồi lại muốn mang Triệu Tử Mai rời khỏi đây nhưng cánh tay chặn trước mặt bọn họ lại không hề rơi xuống, cũng không cho ông ta động đậy.

Qua thật lâu Triệu Văn An phát ra một tiếng than thở giống như toàn bộ sức lực đã tan hết.

Cánh tay ông ta cũng buông xuống, miệng nói, "Người đưa hấn về phòng trước đi, lát nữa tới gặp ta."

Có một số việc ta muốn dặn dò."

Sau khi nói lời này ông ta đi về phòng mình, lúc Chu Bồi quay lại nhìn thì thấy bóng dáng luôn kiên định không sụp kia bỗng cong đi vài phần.

Bộ dạng ông ta còng lưng nháy mắt khiến ông ta trông già đi mười tuổi.

Lúc Triệu Tử Mai tỉnh rượu thì mặt trời đã treo cao.

Hấn nhìn ánh thái dương chói lọi bên ngoài cửa sổ và mơ hồ nhớ ra mình đã nói gì đó với Triệu Văn An tối qua.

Hình như hấn nói lời gì đó rất nặng nề, nhưng cụ thể là nói gì thì hấn không nhớ được.

Cổ họng hấn nóng rất đau đớn, vừa ngồi dậy hấn đã cất tiếng gọi Bảo Điền vài lần.

Thằng nhãi kia nghe tiếng thì vui vẻ nhảy nhót từ ngoài vào, trên tay là một cái đĩa đựng kim bánh vàng tươi.

"Thiếu gia, mau nếm thử, còn nóng hổi nè." Bảo Điền cười đến độ mắt híp lại giống như hấn đang cầm vàng thôi chứ không phải kim bánh.

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng nói, "Ta khát, muốn uống nước."

“Uống nước gì, bánh này là lão gia cho người đưa tới.

Lão gia nói ông ấy nhớ rõ khi còn nhỏ ngài thích ăn kim bánh của Tường Hòa Trai nhất nên trước khi đi Uy Hải Vệ đã sai người đi mua về đặt trong lồng giữ nóng vì sợ ngài tỉnh thì bánh đã nguội.

Ngài mau nếm thử xem có phải vẫn là hương vị khi còn nhỏ không?”
Triệu Tử Mai lập tức cảm thấy cơn say tiêu tan: Ông ấy còn nhớ rõ thứ hán thích ăn khi còn nhỏ, mà kim bánh này cũng là điểm tâm mẫu thân thích nhất lúc sinh thời.
Hắn cầm một miếng bánh bỏ vào miệng tinh tế nhắm nuốt.

Không sai, trong chua có ngọt, miên man, đúng là hương vị khi còn nhỏ.

Nhưng hình như có chút khác biệt, hắn biết là cái gì vì thế khóe mắt cũng thấm ướt.

“Công tử, ngài làm sao vậy?” Bảo Điền nhìn thấy vành mắt Triệu Tử Mai ửng đỏ thì nụ cười cũng cứng lại.

“Không có việc gì,” Triệu Tử Mai xoa đôi mắt, khóe miệng nở nụ cười,
“Một người vui không bằng mọi người cùng vui, Mục cô nương cũng thích ăn kim bánh, người bao cái này lại.

Chúng ta đi thăm nàng ấy, không biết bệnh mấy ngày này nàng ấy đã khỏe hơn chưa.”

“Cái gì mà Mục cô nương, nàng ấy hiện tại gọi là Cung Hành,” Bảo Điền dùng giấy dầu gói kim bánh lại, tươi cười lại tràn ra, “Nhưng mặc kệ nàng ấy tên là gì thì khẩu vị ắt sẽ không thay đổi.”

Chu Bồi đứng ở ngoài cửa quan sát mỗi biểu tình nhỏ nhỏ trên mặt Triệu Tử Mai.

Lúc hắn nghe nói Triệu Văn An mua kim bánh cho mình thì đột nhiên vui mừng quá đổi.

Cả người hắn như sáng bừng lên, bộ dạng phấn chấn vui vẻ có vài phần giống với lão gia khi còn trẻ.

Lòng ông ta thương cảm: Đứa nhỏ này quá khát vọng nhận được chút ấm áp đã lâu không có nên mới vui quá hóa buồn, thiếu chút nữa còn khóc.

Điểm này Bảo Điền không rõ nhưng ông ta lại hiểu hết.

Nhưng vì sao đêm qua hắn lại phải nói ra lời khiến người ta nghi ngờ như thế? Đừng nói Triệu Văn An, đến ông ta cũng không thể không liên hệ những lời ấy với việc đại tiểu thư mất tích.
Nghĩ tới đây Chu Bồi cảm thấy cổ khô khốc.

Đêm qua Triệu Văn An gọi ông ta vào phòng để ông ta canh chừng mọi động tĩnh của Triệu Tử Mai.
"Phàm là có phát hiện ra chút khả nghi nào thì cần phải báo với ta." Lúc Triệu Văn An nói những lời này thì giọng nói thấp gần như không thể nghe thấy.

Nhưng Chu Bồi vẫn nhận ra bàng hoàng bất an của đối phương.

Ông ta chưa bao giờ thấy dáng vẻ này trên người Triệu Văn An, ngay cả khi bị kẻ gian hãm hại thiếu chút nữa bị Đại Lý Tự định tội ông ta cũng bình thản.

Thậm chí ông ta còn thừa dịp nhàn hạ khó có được mà cùng Chu Bồi thảo luận 《Kim Chương lan phổ》 cả nửa ngày.

Ông ấy định trồng mấy cây hoa lan trong vườn để về sau có thể ngồi trong nhà ngắm trăng thưởng hoa.

Nhưng hiện tại cái người chưa từng sợ hãi thứ gì lại chần chừ bàng hoàng, cuối cùng lấy hết dũng khí đối mặt với chân tướng mà ông ta vĩnh viễn không muốn đối mặt.

"Lúc ấy tiểu thiếu gia chỉ tám tuổi, mà đại tiểu thư đã ở tuổi thiếu nữ.

Chớ nói hắn không có năng lực này, cho dù có thì với tính tình của hắn sao có thể làm được chuyện như thế?" Chu Bồi khuyên bảo mãi, ông ta hy vọng Triệu Văn An có thể từ bỏ.

Ông ta không muốn tình cảm cha con hai người mới hơi hòa hoãn đã rơi vào tình cảnh không thể挽回 được.

Triệu Văn An khó có lúc nhẫn nại mà nghe từng lời.

Cuối cùng thấy Chu Bồi không nói nữa ông ta mới buồn bã cười nói, “Cái đồng hồ kia bị vỡ khi hắn đánh nhau với Trịnh Hà Minh nhưng người có nhìn thấy biểu tình của hắn lúc ấy không? Hắn quá bình tĩnh, cái đồng hồ kia là di vật quan trọng nhất của Tử Đông, nên một khi đánh vỡ nó hắn sẽ có ít nhiều sợ hãi, hối hận, hoặc thông khoái, đó mới là bình thường.

Nhưng hắn không có gì cả, một chút cảm xúc cũng không.”

Chương 320: 320: Cha

“Lão gia, ngài đừng quên đại tiểu thư vẫn mất tích tới giờ chưa tìm được, chỉ dựa vào tuổi tác và sự từng trải của công tử năm ấy thì sao có thể xử lý..... xử lý một cái xác chứ?” Chu Bồi vẫn không cam lòng.

Chuyện năm đó rõ ràng trước mắt ông ta, ngày đó lão gia mở tiệc trong phủ chiêu đãi khách khứa.

Lúc rượu quá ba tuần thì có người hầu tới báo đại tiểu thư mất tích.

Mọi người tìm khắp phủ trên dưới nhưng không tìm thấy đại tiểu thư đâu mà lại phát hiện tiểu thiếu gia nằm bất tỉnh nhân sự bên cái giếng ở Thính Tuyết Các.

“Nếu là do thiếu gia làm thì hẳn có thể giấu người ở đâu được? Lúc ấy chúng ta thậm chí còn điều động cả quân kinh thành đảo toàn thành vài lần cũng không thấy người, càng đừng nói tới trong phủ.

Hơn nữa lúc ấy tiểu thiếu gia bệnh tật yếu ớt, đó cũng không phải giả vờ.

Chẳng lẽ một đứa nhỏ tám tuổi còn lợi hại hơn mấy ngàn người lớn thân thể cường tráng sao?”

Trong mắt Triệu Văn An có ánh sáng nhạt xẹt qua, không phải ông ta không nghĩ tới chuyện này nhưng sự việc liên quan tới con cái của nên dù chỉ có một chút nghi hoặc ông ta cũng không thể buông tha.

Triệu Văn An trầm mặc thật lâu, mãi tới khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa sổ ông ta mới nhìn về phía Chu Bồi lúc này đã ngủ gật và nói.

“Giúp ta nhìn chăm chăm hẳn.

Có điều nếu trước khi điều tra ra chân tướng ta nói mình muốn làm một người cha tốt thì người có cảm thấy ta quá giả nhân giả nghĩa không?"

Mục Tiểu Ngộ bị "tình thương của Triệu Văn An" đánh thức.

Nàng ngủ được mùi kim bánh thế là cảnh mơ mê mang bỗng bị một thanh trường kiếm bổ ra, ánh mặt trời rục rỡ chiếu xuống.

Trong mộng nàng đang bước đi trong một khu rừng rậm, cả người bị hơi ẩm bao lấy, buồn bực tới độ khó mà thở nổi.

(Ebooktruyen.net) Không biết đi được bao lâu thì cách đó không xa rớt cuộc cũng liên miên xuất hiện những hình ảnh khác.

Nhìn qua đó nàng thấy một mảnh phế tích, song cửa đổ nát, hành lang gấp khúc, cửa vòm.

Chúng đã đứng đây chờ thật lâu, chờ nàng trở lại.....

Nàng bật dậy, cả người là mồ hôi lạnh, mắt trợn trừng nhìn rèm trướng tối tăm bên trên một lúc mới hít hít mũi hỏi, "Mùi gì thế nhỉ?"

"Tiểu thư tỉnh rồi ư?" Tiểu nha đầu Oa Oa dấn tới, cái mặt như cái mâm dĩa sát đôi mắt Mục Tiểu Ngộ.

Đôi mắt nàng ta vui mừng hấp háy giống sao trời phía trên rừng rậm, "Để nô tỳ đi gọi lão gia."

"Đừng gọi," Mục Tiểu Ngộ kéo tay áo nàng kia, "Mỗi lần ông già kia nhìn thấy ta đều mang bộ dạng khóc tang giống như ta sắp chết tới nơi rồi."

Ta không muốn thấy ông ta đâu."

"Ông già ư? Đó là....." một chữ "cha" bị Oa Oa nuốt mất vì Mục Tiểu Ngộ đã như cá chép lộn mình ngồi dậy.

Nhưng còn chưa ngồi vững nàng lại kêu một tiếng và ngã vật ra giường.

Hiện tại cả người nàng mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Nàng còn không biết tự lượng sức mình nên tự chuốc lấy cực khổ.

"Tiểu thư không sao chứ?" Oa Oa bị dọa nhảy dựng, vội duỗi tay muốn nâng nàng dậy lại bị Mục Tiểu Ngộ ngăn.

"Không chết được," nàng vừa tức vừa bực, hai tay chống giường ngồi dậy nói, "Kỳ quái, thân phận thay đổi thế nên thân thể cũng biến thành tiểu thư nững nịu sao? Hiện tại ta còn không bằng một phần mười của ngày thường."

"Ngài bị bệnh cơ mà, không phải đại phu nói ngài phải nghỉ ngơi một thời gian mới có thể khôi phục sức lực sao?" Oa Oa vừa nói vừa đi tới cạnh bàn bưng cái đĩa tới, "Tiểu thư, đây là điểm tâm Triệu công tử đưa tới, ngài nếm chút đi."

Nếu ngài cảm thấy đã khỏe hơn thì chúng ta ra ngoài gặp ngài ấy, trong khoảng thời gian này Triệu công tử đã tới ba lần rồi."

Tiểu nha đầu tròn tròn đặc biệt giống một cục bột nếp cho nên lúc nghe Mục Tiểu Ngộ gọi tên nàng ta Triệu Tử Mai phì cười, "Oa Oa? Ta có thể đoán đoán nha hoàn khác của nhà ngươi tên là gì rồi."

Hơn phân nửa là bánh mít táo, đường mạch nha, nói không chừng còn có kim đậu phụ và như ý cuốn đúng không?"

Hắn ngồi một lúc thấy Mục Tiểu Ngộ vẫn uể oải, thần sắc cũng rất buồn bực thì muốn nói mấy lời chọc nàng vui vẻ.

"Công tử thật thông minh, ngài đoán đúng hơn phân nửa rồi."

Đây là tên tiểu thư đặt cho chúng ta khi còn nhỏ, bởi vì nàng từ nhỏ đã tham ăn nên dứt khoát sửa mấy cái tên học đòi văn vẻ mà lão gia đặt cho bọn nô tỳ.

Cho nên Cung gia quả thực chính là một cửa hàng điểm tâm, theo lời lão gia nói thì chính là không lên được mặt bàn."

"Nói bậy, ta nói thế bao giờ," Cung Minh Châu vẫn luôn đứng sau đám lung, bưng trà rót nước cho Mục Tiểu Ngộ lập tức đỏ mặt máng, "Tên của các ngươi đúng là hay, gần gũi, bình dân, so với đồng tên ta chọn thì tốt hơn nhiều."

Cung Minh Châu chợt mất con nên tâm đã như tro tàn, ai biết đứa con gái mất tích mười năm bỗng xuất hiện thế nên ông ta đương nhiên là cung phụng con gái như bảo bối.

Ông ta sợ con mình đột nhiên mọc cánh bay.

Đã thế sau khi Tang rời đi Mục Tiểu Ngộ cực kỳ yếu, ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng nàng mới có thể xuống giường đi lại.

Vì thế Cung Minh Châu càng cẩn thận hơn, không những tìm đại phu khắp nơi mà còn phái hơn 10 người hầu hạ Mục Tiểu Ngộ sợ đứa con gái duy nhất lại có bất trắc gì.

Khoảng thời gian này ở Cung gia phàm là Mục Tiểu Ngộ có chút đau đầu nhức óc nào Cung Minh Châu sẽ mất ngủ cả đêm, cả ngày nơm nớp lo sợ, tâm thần không yên giống như cũng sinh bệnh.

Dở hơi quá.

"Mục cô nương, à không, Cung tiểu thư vẫn không nhớ lại những chuyện trước khi nàng ấy mất tích ư?" Triệu Tử Mai nhìn thấy hai cha con nhà này thì trong lòng lại dâng lên chua xót.

Cha hẳn chỉ ngẫu nhiên thể hiện quan tâm là hẳn đã hận không thể xóa sạch những bất công và coi thường của ông ta trước kia sau đó không màng tất cả lao về phía ông ta.

Lúc này nhìn Cung Minh Châu hẳn thấy ông ta dán móng lạnh mà còn vô cùng cam tâm tình nguyện.

Nếu không tận mắt nhìn thấy bộ dạng nữ nhi nô này thì hẳn sẽ không tin đây là Cung đại nhân một thân cao ngạo khi ở trên triều.

"Tiểu nữ vẫn không nhớ ra những việc trước kia thế nên không cần gọi nàng là Cung Hành, cứ gọi nàng là Tiểu Ngộ thì được rồi." Cung Minh Châu nghe Triệu Tử Mai nói thế thì cuống quýt xoa tay.

Xem ra hai cha con nhà này đã tranh luận một phen, và kết quả là Mục Tiểu Ngộ không đồng ý sửa lại tên cũ.

"Bị tường cao viện sâu trời buộc thì thôi, tới tên cũng bị trời buộc thì quá không thú vị." Mục Tiểu Ngộ thở dài, sau khi suy nghĩ một lát nàng lại nhìn về phía Cung Minh Châu, trên mặt bỗng tràn ra một nụ cười thuận theo, "Cha, ta muốn đến Hầu Văn Hiến thăm Mục què.

Đã lâu không gặp trong lòng ta cũng nhớ mong, không biết ông ấy ở đó thế nào rồi."

Cung Minh Châu nghe thấy một tiếng “Cha” kia thì trong lòng tức khắc vui đến nở hoa nhưng đầu vẫn không hề hò ì, “Con nhớ Mục lão gia tử thì để ta phải người mời lão nhân gia tới là được.

Con yên tâm, ta hiểu tâm tư lão ca nhi kia, người khác không mời được nhưng nếu ta nói sẽ mua rượu Hạnh Hoa của Hồng Hưng Lâu thì ắt ông ấy sẽ tới ngay.”

Chương 321: 321: Tra Ân

Cung Minh Châu cảm kích Mục què chăm sóc con gái mình nên từ đầu đã cực lực nài nỉ ông ta dọn vào phủ ở.

Nhưng Mục què không đồng ý, nói cái gì mà mình tự tại quen rồi, không chịu nổi quy củ của nhà cao cửa rộng nên Cung Minh Châu cũng đành phải nghe theo ông ta.

Ông ấy mua ruộng đất quanh Hầu Vân Hiên để Mục què có thể ở đó an cư lạc nghiệp.

Mục Tiểu Ngộ đã sớm muốn sống cuộc đời ngày ngày thả câu săn thú giống Mục què nhưng vì sức khỏe bản thân nên nàng không thể không ở nhà.

Ai biết hiện tại nàng đã khỏe hơn chút thì Cung Minh Châu lại ra sức khước từ.

Thế nên sau khi nghe cha mình nói vậy nàng bỗng thấy lửa giận bùng lên.

Nàng đón lấy cái chén ông ta đưa, cũng không thèm uống nước khó khăn lắm Cung Minh Châu mới thổi nguội đã đặt lên bàn, hai hàng màu thanh tú nhíu chặt lại.

“Cái này không được, cái kia không được, sớm biết thế này còn không bằng không nhận cha.”

Nàng nói ra một câu tàn nhẫn khiến sắc mặt Cung Minh Châu biến đổi, gần như không đứng thẳng được, miệng run rẩy, “Cha cũng vì tốt cho con.”

Lời này khiến Mục Tiểu Ngộ càng cău.

Nàng định nói ‘ta có tốt hay không ta rõ hơn ông nhiều’ nhưng thấy Triệu

Tử Mai ngồi một bên lắc lắc đầu với mình thế là nàng thu những lời này về, chỉ thờ phì phì nhìn Cung Minh Châu một cái và không nói gì.
"Hiện tại thời tiết ẩm áp, đi ra ngoài dạo một chút cũng tốt và có lợi cho thân thể."

Huống chi lúc Tiểu Ngộ sinh bệnh Cung đại nhân ngài cũng tới chùa Nhân Thọ cầu phúc cho nàng ấy đó thôi? Hiện tại thân thể nàng đã khỏe hơn, theo ta thấy ngài cũng nên mang theo nàng tới chùa tạ lễ tỏ lòng thành kính.

Ngài nói có đúng không?"

Lời này quả thực nói trúng suy nghĩ trong lòng Cung Minh Châu rồi.

Ông ta cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu sau đó lại liếc nhìn ánh mắt như băng sương của con gái thì rốt cuộc cũng hạ quyết tâm.

Ông ta vỗ tay một cái làm bộ vui vẻ phấn chấn nói, "Triệu công tử nói rất đúng, mấy ngày nay Tiểu Ngộ nghẹn hồng rồi, quả thực cũng nên đi ra ngoài một chút."

"Cha tốt nhất."

Lời còn chưa dứt Cung Minh Châu đột nhiên nhận được lời khen ngợi tối cao.

Thưởng phạt rõ ràng mới có thể nhận được tích cực, đạo lý này Mục Tiểu Ngộ hiểu rõ ràng.

Triệu Tử Mai hé miệng cười trộm và nghĩ thầm về sau không biết Cung đại nhân sẽ bị nha đầu này xoa tròn bóp dẹp thế nào đây.

Nhưng đây là gánh nặng ngọt ngào, chỉ sợ bất kỳ người làm cha mẹ nào trong thiên hạ cũng đều cam tâm tình nguyện đón nhận.

"Cung đại nhân," Triệu Tử Mai thấy thời gian không còn sớm thì đứng dậy cáo từ, "Hôm nay đã muộn, ngày mai ta sẽ tới bái phỏng, thuận tiện cùng Tiểu Ngộ ra cửa đi dạo, không biết ngài thấy sao?"

Cung Minh Châu đã nói lời kia thì đương nhiên không thể cự tuyệt vì thế ông ta dứt khoát nhanh nhẹn đồng ý tuy trong lòng vẫn có chút không tình nguyện nhưng bề ngoài lại không hề lộ ra mà chỉ cùng Mục Tiểu Ngộ tiễn Triệu Tử Mai ra cửa.

(Hãy đọc thử truyện Lấy thân nuôi rồng của trang Rừng Hồ Phách)
Có điều đoàn người vừa tới cửa viện thì thấy một gã sai vặt hoang mang chạy từ ngoài vào chấp tay hành lễ và liếc Triệu Tử Mai một cái mới hạ giọng nói, "Lão gia, tiểu nhân có việc muốn bẩm báo."
Cung Minh Châu hắng giọng, lúc này mới biến hình từ nữ nhi nô hành Cung đại nhân, "Có chuyện gì người cứ nói, không cần che che giấu giấu."
Gã sai vặt kia không dám trái lệnh, chỉ đành lớn tiếng nói, "Lão gia, hôm qua Khải Minh được ngài dặn dò đi ra ngoài nhưng tới giờ còn chưa về."
"Một đêm chưa về sao? Đứa nhỏ này làm việc nghiêm túc, không thể có chuyện không bẩm báo mà đã qua đêm bên ngoài," Cung Minh Châu cũng luống cuống, "Các người đã tới Chương gia hỏi chưa?"
"Hồi bẩm lão gia, gần đây mẹ của Khải Minh bị bệnh nên nô tài nghĩ sau khi hấn đưa đồ sứ sẽ thuận tiện về nhà thăm mẹ hấn vì thế không báo lại với ngài."

Nhưng tới giữa trưa hôm nay nô tài thấy hấn còn chưa về thế là tới nhà hấn tìm ai biết mẹ hấn nói cả ngày hôm qua hấn không về.

Lúc ấy nô tài mới hoảng hốt, sợ hấn đã xảy ra chuyện gì."

Gã sai vặt kia nói cái gì mà "Chương gia" rồi "Đồ sứ" thế là Triệu Tử Mai không nhìn được hỏi, "Cung đại nhân, Chương gia này chính là gia đình quản lý lò gạch đúng không? Chẳng lẽ đồ sứ ngài đang nói là 'Phong Nhã Trai ư'?"
Cung Minh Châu mang theo sắc mặt trầm trọng mà gật đầu, "Không dối gạt Triệu công tử, hôm qua Chương Sinh Nhất tiến kính đã sai người tặng cho lão phu một bộ trà cụ."

Đồ là thứ tốt nhưng ta không dám nhận.

Lão phu bắt tài nhưng vẫn hiểu đạo lý há miệng mắc quai nên đã để hạ nhân mang bộ trà cụ kia trả về.

Lúc này người cũng nghe rồi đó, đứa nhỏ kia đi cả đêm không về, chẳng biết đi đâu rồi."

Nhà của Chương gia ở kinh thành tuy không lớn bằng nhà cũ ở quê nhưng vẫn khí phái.

Nó không được rộng rãi như quan trạch, bằng hiệu cũng không phô trương bằng nhưng phía sau cửa lớn lại cực kỳ xa hoa.

Tuy vậy mỗi một vật xa hoa ở đây đều hiện ra tực tăng của kẻ nhà quê mới nổi.

Triệu Tử Mai nhìn trong phòng tràn đầy đồ gia cụ bằng gỗ hoa lệ tinh xảo thì tự đáy lòng cảm thấy Chương Sinh Nhất cũng không dễ dàng.

Ông ta quả là giỏi lợi dụng không gian, có thể nhét vừa tất cả những thứ này.

Nhưng điều kỳ lạ là trong đám đồ trang trí phức tạp này tuyệt đối không có một món nào là đồ sứ của Chương thị.

Hiện tại "Phong Nhã Trai" do bọn họ làm ra chính là thứ được người ta tranh cướp với giá cao, chẳng lẽ Chương Sinh cũng giống những người khác làm cái gì ghét cái đó, vừa thấy "Phong Nhã Trai" nhà mình làm ra đã khó chịu sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều thì ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân.

Triệu Tử Mai cảm giác ánh mặt trời bị thứ gì đó che khuất vì thế nhanh chóng quay đầu chấp tay với cái kẻ mập mập được hai gã sai vặt dìu vào và gọi "Chương tiên sinh".

Chương Sinh Nhất là thương nhân, chỉ biết mấy chữ to nên vốn không thể đảm đương nổi một câu "Tiên sinh".

Nhưng lần đầu tiên khi lão tiến cung lão Thái Hậu đã gọi lão là Chương tiên sinh, đãi ngộ cũng rất tốt nên từ đó về sau bất kể kẻ quan viên chức cao thế nào cũng phải gọi lão một tiếng "tiên sinh" đầy cung kính.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Mai thấy Chương Sinh Nhất.

Lão quả thực giống trong lời đồn, cả người cao lớn mập mập, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt như đậu xanh gắn trên cái mặt to như cái mâm.

Nếu không phải trong đó có sự khôn khéo thì sợ là người ta khó mà nhìn thấy đôi mắt này.

Lão béo tới độ cổ và mặt như dính liền, bên trên là mấy tầng cằm giống như một cái khăn thật dày.

“Triệu..... Triệu đại nhân, không ngờ ngài lại tự mình tới hàn xá, thật đúng là khiến nhà ta sáng bừng cả lên.....”

“Hàn xá”, “Hàn xá”, Triệu Tử Mạo cảm thấy đám gia cụ bằng gỗ hoa lê kia nghe thấy câu này hẳn sẽ tức giận đến độ bốc khói rồi hóa thành tro để kháng nghị ấy chứ.

Hắn nhếch miệng cười nói, “Chương tiên sinh khách khí rồi, ta đến quý phủ là để điều tra một vụ án.”

Chương 322: Quỷ Âm

Chương Sinh Nhất lập tức giật mình hỏi, “Vụ án ư? Hôm qua tại hạ mới tới kinh thành, chẳng lẽ đã chọc phải vụ án kiện tụng nào sao?”

“Hôm qua Chương tiên sinh vừa đến kinh thành đã tặng cho Cung đại nhân một bộ trà cụ Phong Nhã Trai,” Triệu Tử Mai nữ mắt, khóe miệng nở nụ cười nói, “Đúng là nhanh nhẹn.”

Chương Sinh Nhất lại sững sốt, đôi mắt nhỏ như hai hạt đậu xanh hơi chớp động sau đó làm như chợt hoàn hồn mà híp mắt cười nói, “Triệu đại nhân hiểu lầm ta rồi, tại hạ đưa bộ trà cụ đó cho Cung đại nhân tuyệt đối không phải vì có việc muốn nhờ vả mà vì tại hạ ngưỡng mộ Cung đại nhân đã lâu.

Đúng rồi, Cung đại nhân viết mấy bài thơ kia quả là ý thơ lai láng khiến người ta cảm động.....”

“Chương tiên sinh, hôm nay ta cũng không phải tới để hung sư vấn tội chuyện đó,” Triệu Tử Mai thấy Chương Sinh Nhất nỗ lực sử dụng thành ngữ thì không muốn khó xử lão đồng thời khó xử bản thân.

Hắn giơ tay đánh gãy lời lão và nói, “Ta tới vì một chuyện khác.

Hôm qua Cung đại nhân sai người tới trả bộ trà cụ kia, không biết tiên sinh có hay việc này không?”

Chương Sinh Nhất làm bộ đăm ngặc dậm chân nói, “Tất nhiên là biết.

Xem ra Cung đại nhân cũng hiểu lầm ta rồi.

Vốn ta định tự mình tới cửa bái phỏng lão nhân gia nhưng người dưới cứ nói như thế lẽ nghĩa không chu toàn nên mới khuyên ta tặng một bộ trà cụ

tới trước.....”

“Gã sai vặt mang trà bộ trà cụ kia không trở lại Cung phủ.” Nói xong câu đó Triệu Tử Mai cẩn thận quan sát thần sắc của Chương Sinh Nhất nhưng ngoài kính ngạc thì trên khuôn mặt tròn vo kia chẳng có tí chột dạ nào.

“Thế đứa nhỏ kia đi đâu?” Qua hồi lâu Chương Sinh Nhất mới lớn tiếng hỏi một câu này nhưng không phải hỏi Triệu Tử Mai mà hỏi hai gã sai vặt vẫn luôn đỡ lão.

“Sau khi bọn tiểu nhân xin chỉ thị của lão gia thì nhận lấy đồ sứ và tiền vị tiểu ca kia ra cửa.

Còn sau đó hấn đi đâu thì sao bọn tiểu nhân biết được?” Hai gã sai vặt bị quát hỏi thì kính sợ nhưng lời nói ra cũng không có khe hở nào.

“Các người xác định đã thấy hấn rời đi ư? Hấn chính là người của Cung phủ, nếu có vấn đề gì thì ta phải ăn nói thế nào với Cung đại nhân đây?” Chương Sinh Nhất túm lấy tay hai tên sai vặt kia, cả người gập đến độ hai chân không đứng vững.

“Bọn tiểu nhân không dám nói dối lão gia và quan gia, vị tiểu ca kia quả thực đã uống một chén trà sau đó rời đi.

Nếu lão gia không tin thì có thể hỏi những người khác.” Hai gã sai vặt tủi thân đến độ sắp khóc, kẻ ít tuổi hơn đã đỏ mắt, thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

“Hấn bọn họ cũng không dám nói dối trước mặt tiên sinh đâu.

Chúng ta cũng không nên khó xử bọn họ nữa,” Triệu Tử Mai nhìn như đang cầu tình cho hai kẻ kia nhưng nói tới một nửa hấn lại chuyển đề tài, “Nhưng Cung đại nhân tự mình nhờ cậy ta nên tiểu lại cũng không dám chậm trễ.

Cung đại nhân luôn lo lắng Khải Minh làm hỏng đồ sứ nên sợ tội chạy trốn còn ngài nể tình nên mới không nói.....”

Chương Sinh Nhất hí dãi mắt nhỏ, nịnh nọt trên khuôn mặt bỗng tan đi chút, miệng nói, “Triệu đại nhân có yêu cầu gì khác xin cứ nói.”

“Ta muốn nhìn bộ đồ sứ kia xem, chính là bộ ngài tặng cho Cung đại nhân ấy.”

Lúc nhìn thấy bộ trà cụ trong đầu Triệu Tử Mai bỗng nhiên hiện ra bộ

dạng nữ nhân kia.

Mẫu đơn màu hồng phấn, hoa mai và chim chóc được miêu tả tinh tế.

Ở miệng chén có hoa văn cuốn lại, cả bộ trà cụ quả thực giống bộ quần áo hoa hòe lòa loẹt bà ta hay mặc.

Vốn nó hơi tục khí nhưng lại cứ phải kết hợp với mũ miện nam đầy châu ngọc.

Vì thế dù bà ta đứng trong vạt bụi hoa, cả người châu quang lấp lánh thì vẫn khiến người ta chói mắt khó chịu.

Khi đi du học ở Châu Âu Triệu Tử Mai từng thấy cây thông Noel được trang trí rực rỡ muôn màu.

Những lúc như thế hẳn sẽ nhớ tới bà ta.

Ý niệm bất kính này lại dâng lên khi hẳn nhìn thấy bộ trà cụ này.

Nó lơ lửng trong đầu hẳn, thật lâu không rơi xuống.

"Triệu đại nhân, đây là bộ trà cụ bị Cung đại nhân trả về hôm qua.

Đây là bộ đồ sứ lão gia nhà chúng ta trân trọng, là cùng một lò với bộ dùng trong thư phòng của lão Phật gia.

Dù màu sắc bộ này không được tươi như bộ kia nhưng cũng là đồ thể gian hiếm có.

(Ebooktruyen.net) Lão Phật gia nhìn thấy bộ trà cụ này thì khen không dứt miệng, nói màu sắc của nó nồng đậm, đường cong động lòng người."

Gã sai vặt lấy toàn bộ trà cụ ra bày ở trước mặt Triệu Tử Mai sau đó cực kỳ chuyên nghiệp mà giới thiệu.

Nhưng lỗ tai Triệu Tử Mai lại như có hai cánh cửa đóng kín, mỗi chữ tên kia nói đều lướt qua, không có cái nào lọt được vào đầu hẳn.

Một mảnh sương trắng bốc lên trong đầu Triệu Tử Mai giống như hơi nước bốc lên trong sơn cốc.

Cùng lúc đó hắn phát hiện mình bắt đầu mất cảm giác với thế giới bên ngoài.

Đôi mắt hắn vẫn có thể thấy ba khuôn mặt lác lác phía trước, cái mặt to lớn ở giữa đương nhiên là của Chương Sinh Nhất.

Nhưng dù hắn nhìn thấy bọn họ mấp máy môi thì tai lại vẫn không nghe thấy cái gì.

Trong thân thể hắn có thứ gì đó lấp kín, nén chặt, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện.

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng? Hắn vốn định nhân chuyện gã sai vặt của Cung gia mất tích để điều tra kẻ hay lui tới với đám mệnh quan triều đình là Chương Sinh Nhất.

Nhưng không ngờ hắn lại đụng phải tà ám trong Chương Trạch.

Triệu Tử Mai nín thở, định tìm xem nguyên nhân mình rơi vào trạng thái đóng băng này nhưng lần này khác với những lần trước, hắn không thể nào thoát ra được, cũng không nhìn thấy ký ức lúc sinh thời của hồn phách.

Hắn chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc tuyệt vọng tới đỉnh điểm dội từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân giống như vĩnh viễn không biến mất.

Đột nhiên cột sống của hắn tê rần, giống như bị móng tay nhọn chọc qua.

Cả người Triệu Tử Mai căng lên, muốn há mồm kêu to nhưng lại thấy môi như dính lại, căn bản không nói nên lời.

Nhưng trong khoảnh khắc lơng to cả người dựng lên hắn thấy từng gương mặt vừa vàng vừa nhợt giống như những quả hồng khô lướt qua mặt ám trà.

Chỉ có ánh mắt bọn họ là vẫn dùng lại nhìn thẳng vào lòng hắn thật lâu không tiêu tan.

Hắn giật mình một cái, cảm giác lỗ chân lông cả người đều đang hít thở, nhưng tay vẫn lạnh, vừa cúi đầu nhìn đã phát hiện không biết Chương Sinh Nhất đã đi tới từ khi nào.

Một bàn tay béo ú, trắng hơn tay nữ nhân của lão túm lấy cổ tay hắn. Trên ngón tay cái của Chương Sinh Nhất có đeo một cái nhẫn ngọc hình đầu dê màu trắng xám trơn bóng, thoạt nhìn không quá thu hút.

"Triệu công tử, ngài ổn chứ?" Lão trầm giọng dò hỏi, trong mắt lóe lên ánh sáng mà Triệu Tử Mai không hiểu.

"Không sao, đồ sứ Phong Nhã Trai quả thực danh bất hư truyền, nhìn thấy nó ta có cảm giác linh hồn cũng bị hút vào vậy." Triệu Tử Mai miễn cưỡng nở nụ cười và định đứng lên nhưng phát hiện tay Chương Sinh Nhất vẫn túm lấy tay mình không có ý định buông ra.

"Chương tiên sinh....." Triệu Tử Mai lại nhìn cái nhẫn trên tay lão và nói, "Chuyện cần tìm hiểu đã xong, ta cần phải trở về bẩm báo với Cung đại nhân."

Chương 323: Theo Đuôi

Tay Chương Sinh Nhất run lên, giống như lúc này lão mới chú ý tới hành vi không ổn của mình và nhanh chóng buông tay ra.

Nhưng Triệu Tử Mai lại nhìn rõ, cái buông tay này không phải vô tâm mà là cố tình.

Lão để ý tới khác thường của hắn nên mới nắm lấy cổ tay hắn và quỳ ảnh trên Phong Nhã Trai cũng vì hành động của lão mà biến mất.

Chương Sinh Nhất và cái nhẫn trên ngón cái của lão hoàn toàn không phù hợp với nhau.

Cái nhẫn kia màu xám trắng nhưng không hề sáng, vừa khiếm tốn lại không đặc sắc sao có thể lọt vào mắt của Chương lão chứ? Nhưng nó lại được lão đeo ở vị trí thu hút nhất.

"Nhẫn ngọc hình đầu dê, nhìn tỉ lệ và hình thức hắn là thứ đồ cổ từ ngàn năm trước."

Chương Sinh Nhất hé miệng mỉm cười nói, "Không hổ là Triệu gia công tử, quả thực biết hàng."

Cái nhẫn ban chỉ này lấy ra từ một ngôi mộ cổ thời Xuân Thu, quả thực có tuổi." Nói xong lão nhìn nhìn Triệu Tử Mai và cười cười nói, "Triệu công tử mới vừa nói cần phải về bẩm báo với Cung đại nhân....."

"Chương tiên sinh, cáo từ."

Triệu Tử Mai nghe hiểu ý của Chương Sinh Nhất nên lập tức thức thời cáo biệt.

Ánh mắt hắn nhìn bộ trà cụ kia một lát mới xoay người đi theo gã sai vặt

ra ngoài.

Hắn biết vị chủ nhân phía sau những bức tường của ngôi nhà này ắt đang giấu một bí mật lớn.

Và Chương Sinh Nhất quỳnh quáng tiến khách chính là vì không muốn bị hắn phát hiện ra bí mật của mình.

Nhưng hiện tại không phải cơ hội tốt, nếu rút dây động rừng có khả năng hắn sẽ vĩnh viễn không đào được bí mật kia ra.

Đêm qua cha hắn từng nói mỗi năm Chương Sinh Nhất đều theo Phong Nhã Trai vào kinh một là để dự tiệc sinh nhật của Thái Hậu, nhưng ngoài ra còn có mục đích khác.

Đó là lão muốn khơi thông quan hệ, chuẩn bị mọi việc để Phong Nhã Trai vĩnh viễn đứng ở vị trí quan trọng nhất trong tiệc mừng thọ của Thái Hậu.

"Chương Sinh Nhất duỗi tay quá dài, vượt xa những gì người ngoài có thể nhìn thấy.

Nếu có thể tóm lấy sai lầm của lão thì nhất định sẽ có thể rút được một đám quan lại tham ô."

Lúc Triệu Văn An nói những lời này hắn đã hơi say nhưng vẫn nhớ kỹ nên hôm qua vừa biết gã sai vặt của Cung phủ mất tích hắn đã xung phong nhận việc, ôm chuyện vốn không cần hắn phải tự mình ra mặt.

Gió đêm thổi tới, không chỉ không mang theo rét lạnh mà ngược lại mang theo ấm áp vui vẻ chui vào cổ áo Triệu Tử Mai.

Mùa xuân năm nay tới rất sớm, ngay cả cây ngọc lan cạnh tường cũng đón gió nở rộ, trên đầu cành là từng chùm hoa trắng rải cánh hoa lác đác nện lên đầu vai hắn.

Nhưng dù cảnh đẹp động lòng người cộng thêm gió xuân ấm áp cũng không khiến hắn bình tĩnh thêm chút nào.

Ngược lại hơi lạnh vẫn ản núp trong bóng đêm và ngày càng nặng hơn, tóm lấy ngũ tạng lục phủ khiến toàn bộ thân thể hắn vừa lạnh vừa khản trương.

Triệu Tử Mai dừng bước, cái cổ cứng đờ chậm rãi quay lại: Ngõ nhỏ đen

như mục ngoài hấn ra thì không còn ai.

Nhưng nếu không có ai thì vì sao lại có tiếng bước chân?

Từ khi hấn ra khỏi Chương trạch tiếng động kia vẫn đi theo phía sau, không nhanh không chậm, không xa không gần, uyển chuyển nhẹ nhàng giống như dính chặt với hấn.

Vốn Triệu Tử Mai đang khần trương nhưng lúc không nhìn thấy "kẻ theo dõi" phía sau thì lòng hấn càng hoảng sợ hơn.

Trong lúc bất giác hấn thò tay vào túi áo móc ra 5 đồng tiền.

Đây là Ngũ Đế tiền mà Mục Tiểu Ngạc đưa cho hấn để hấn phòng thân.

Năm đồng tiền này hấn đã nhìn kỹ: là tiền thời Tần, Hán, Khai Nguyên, Tống Nguyên và Vĩnh Nhạc.

Người ta gọi là Ngũ Đế tiền nhưng không phải tiền nào cũng được dùng.

Vì chúng hội tụ linh khí của trời đất, con người trong ngàn năm nên có tác dụng trừ tà, hóa giải sát khí.

Nhưng dù nắm chặt năm đồng tiền trong tay thì lòng bàn tay Triệu Tử Mai vẫn đổ đầy mồ hôi.

Bởi vì chỉ trong một khắc do dự này hấn lại nghe được tiếng bước chân rất nhỏ kia dán góc tường đi tới trước người hấn.

Tiếng "sàn sạt" chợt biến mất, thứ kia đang ở chỗ nào đó hấn không nhìn thấy.

Thứ đó có vẻ rất đặc ý nếu không nó sẽ không đi theo hấn một đường từ Chương trạch tới tận đây.

Ngõ nhỏ trong đêm tối yên lặng chỉ có màn đêm đen như mực.

Trước mắt hấn chỉ có bức màn đen sâu thẳm không thấy cuối và một đôi mắt giấu ở trong đó nhìn chằm chằm về phía này.

Nếu không phải trong lòng bàn tay hấn có 5 đồng xu lạnh băng cứng rắn thì Triệu Tử Mai nghĩ chắc mình sẽ lạc lối trong con ngõ nhỏ chật hẹp này.

Hắn hít sâu một hơi muốn cho đầu óc hỗn loạn của mình bình tĩnh lại.

Nhưng ngay sau đó có thứ gì chợt lóe qua trước mặt.

Cả người hắn cứng đờ, mắt tròn tròn nhìn nhưng chẳng thấy thứ kia đâu. Cũng không quan trọng, trong một khắc nhìn chăm chú kia hắn đã thấy được hình ảnh chỉ sợ cả đời này hắn cũng không thể quên được: Đó là một khuôn mặt, một khuôn mặt vàng như vỏ quả hạnh.

Trên đó là một đôi mắt sắp khô héo, chúng bất động nhìn hắn sau đó nhanh chóng dời đi và biến mất trong màn đêm.

Triệu Tử Mai vẫn kịp chuẩn xác tóm được tất cả những cung bậc cảm xúc trong đôi mắt kia: Là thù hận, là tà ác, đúng rồi, còn có thống khổ lắng đọng thật sâu ở bên dưới.

Thống khổ và thù hận, cái nào gây ra cái nào? Hay chúng cùng hỗ trợ nhau, nâng nhau lên càng ngày càng cao? Triệu Tử Mai nghĩ khả năng sau lớn hơn, bởi vì hắn chưa từng gặp đôi mắt nào chứa hận thù và thống khổ sâu đậm như thế.

Nó đã trải qua cái gì? Đã chịu đựng cái gì mới biến thành bộ dáng hiện giờ?

Lúc này có một cơn gió thổi tới mang theo mùi cháy khét khó ngửi.

Triệu Tử Mai lắc người tránh né, trong lúc ấy hắn chỉ cảm nhận được cơn gió tà ác kia đánh thẳng tới cánh cửa lớn của một tòa nhà bên cạnh hắn.

Trên trụ cửa có một con sư tử bằng đá xanh, bộ mặt dữ tợn, lông xù lên uy phong凛冽.

Nhưng lúc nhìn về phía nó Triệu Tử Mai lại cảm thấy nó hơi khác con sư tử ở bên cạnh.

Ánh trắng lạnh lẽo trút xuống đỉnh đầu nó vì thế cả người con sư tử đều tỏa sáng lấp lánh, nhìn qua không giống cục đá mà giống... .. đồ sứ.

Nhưng con sư tử còn lại rõ ràng vẫn có màu xám trắng, dù được ánh trắng gột rửa cũng không có thêm chút chói lòa nào.

"Đừng."

Bên tai hắn vang lên tiếng giòn vang cục nhẹ phát ra từ trên người con sư

tử bằng sứ kia.

Giữa hai mắt nó xuất hiện một vết rạn nhanh chóng lan ra.

Rất nhanh nó đã tràn khắp toàn thân, vết rạn lộ ánh sáng màu đỏ sậm quỷ dị giống như máu chảy ra từ miệng vết thương.

“Cẩn thận, tà ám sắp bay ra rồi.”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, ngay sau đó tay Triệu Tử Mai bị một cánh tay cứng nắm túm lấy và hất về phía trước.

Ngũ Đế tiên lập tức bay về phía con sư tử đá sắp chia năm xẻ bảy kia khiến một đồng tro bụi màu xám xịt bốc lên.

Chương 324: Dung Hợp

Triệu Tử Mai ngẩn ra, trơ mắt nhìn con sủ tử bằng đá nứt thành vô số mảnh nhỏ trước mặt mình.

Nhưng chỉ giây lát sau những mảnh nhỏ kia đã bị năm đồng tiền vây quanh không bắn ra ngoài được mà còn bị nó hợp lại thành con sủ tử bằng sứ như ban đầu.

"Thật lâu chưa thêu hồn ta đã sớm ngứa tay, hôm nay bắt đầu từ người đi."

Mục què khẽ quát một tiếng, châm đồng trong tay theo tiếng bay đi, xuyên qua giữa mày con sủ tử bằng sứ sau đó nhẹ nhàng xuyên qua cả người nó rồi vọt ra từ đuôi rồi quay trở lại trên tay ông ta.

Ở đuôi của sọi chỉ có một bóng dáng trong suốt rữ mi, bộ dạng tiều tụy.

Nhìn qua thì đúng là quỷ ảnh Triệu Tử Mai nhìn thấy trên bộ trà cụ.
"Bộ trà cụ kia quả nhiên có vấn đề." Hấn lẩm bẩm.

"Trà cụ? Là bộ trà cụ Chương Sinh Nhất tặng cho Cung lão ca ư?"
Mục què cầm lấy châm đồng, ánh mắt nhìn bóng dáng trong suốt ở đuôi sọi chỉ, khước miệng nhếch lên thành nụ cười đắc ý, "Triệu công tử, cái này người ta gọi là gì nhỉ? Càng già càng dẻo dai, đây là nói ta đúng không?"

Triệu Tử Mai rất hiểu công phu gà mờ của Mục què nên cũng biết hồn phách ông ta thêu được ắt không phải lệ quỷ hay ác quỷ gì.

Nhưng với tính tình của hấn thì sẽ không khiến người khác mất mặt thế nên hấn dựng một ngón tay lên tỏ vẻ tán thưởng.

Thấy Mục què vui mừng ra mặt hẳn mới chuyển câu chuyện về việc chính.
"Sao tiền bối lại tới đây?"

Mục què cười hê hê chỉ chỉ một con gà rừng màu lông tươi đẹp ở bên hông và nói, "Hôm nay ta đánh được hai con gà rừng nên muốn mang một con tới Cung gia cho Tiểu Ngộ bồi bổ."

Con này thì mang cho ngài, ai biết Tiểu Ngộ lại bảo hôm nay ngài tới Chương gia nên ta mới tới đây tìm công tử."

Nghe xong lời này Triệu Tử Mai hơi kinh ngạc, "Tiền bối quan tâm tới ta như thế từ khi nào vậy?"

Mục què vẫn chưa kịp hoàn hồn từ niềm vui bản thân có thể thêu hồn nên không hề để ý đã đáp, "Ta cũng được người ta gửi gắm thôi."

Trong lòng Triệu Tử Mai như có một bàn tay nhỏ gãi một cái, miệng cắn thận hỏi, "Được..... ai gửi gắm?"

"Ngài biết rõ còn cố hỏi."

Trước khi nó đi đã dặn dò ta phải chăm sóc ngài, còn hỗ trợ giúp ngài tìm lại một phần hồn phách bị thiếu," Mục què liếc nhìn hẳn một cái, miệng niệm quyết để châm đồng tiền hồn phách kia đi sau đó bày ra bộ dạng đứng đắn nói, "Triệu công tử, ngài thấy thế nào?"

Triệu Tử Mai đang vui vẻ vì nó quan tâm đến mình nên cũng thuận miệng hỏi, "Cái gì mà thấy thế nào?"

Mục què nhíu hàng mày lụa thua sau đó dựng hai đầu ngón tay lên hỏi, "Tang và Tiểu Ngộ, bọn họ thật sự chỉ là quan hệ ký sinh thôi sao?"

Nghe thấy câu này tâm tình đang phiêu du nơi thiên giới của Triệu Tử Mai rớt cuộc cũng rơi xuống.

Hắn nhìn thẳng ông ta và hỏi, "Tiền bối đang hoài nghi cái gì sao?"

Mục què khẽ vuốt râu dài nói, "Lão phu làm nghề này cũng nửa đời rồi, việc tà ám đoạt xác xảy ra rất nhiều nhưng chưa bao giờ thấy hai hồn phách chung một thân thể lại sống hòa bình và bù đắp cho nhau như thế này, đây là điều thứ nhất."

Điều thứ hai là sau khi Tang rời khỏi Tiểu Ngộ vẫn luôn ôm yếu, loại tình huống này cũng thường thấy nhưng cùng lắm chỉ nghỉ ngơi 3-5 ngày là lại hồi phục như cũ.

Có điều hôm nay ta đi gặp nàng mới phát hiện nàng vẫn uể oải thế nên ta cảm thấy không thích hợp.

Cuối cùng ta dùng châm đồng thử nàng một chút.”

“Thử..... cái gì?”

Mặt Mộc què lại càng hiện rõ vẻ đắc ý, “Triệu công tử, ngài cũng đừng coi thường cái châm đồng này, nó được một vị cao nhân trăm năm trước truyền xuống.....”

Triệu Tử Mai kéo cánh tay đang định vung lên ba hoa của Mộc què và hỏi dồn, “Tiền bối, rốt cuộc ngài thử cái gì?”

“Ồ?Ồ,” Mộc què bị kéo về thì nói tiếp, “Châm đồng có thể thâm hồn thì đương nhiên có thể thử xem ba hồn bảy phách của người ta có đủ hay không vì thế ta thừa dịp Tiểu Ngộ chưa chuẩn bị để châm này xuyên qua người nàng một lần.” Nói tới đây mặt Mộc què sáng rực lên, “Công tử đoán thế nào, linh hồn nhỏ bé của nha đầu này quả nhiên thiếu một góc, không được đầy đủ.”

Triệu Tử Mai chấn động, “Thiếu một góc linh hồn, vậy chẳng phải là giống ta ư? Nhưng sao Mộc cô nương lại...”

“Sau khi nó và nàng ấy tách ra thì nàng có bộ dạng thế này, công tử cảm thấy là vì sao?”

Triệu Tử Mai lẩm bẩm lắc đầu, “Nó mang một phần hồn phách của nàng ấy đi ư? Vì sao.....nó phải làm như thế? Không, tuy nó tàn bạo nhưng luôn giữ lời hứa, tuyệt đối không phải loại đạo chích đâu.”

“Ta cũng cảm thấy nó không phải loại ấy,” Mộc què cười nhạt một tiếng, “Nó đã được chữa trị, pháp lực vô biên, muốn làm cái gì cũng được, cần gì phải giữ trò mưu ma chước quỷ này làm gì? Thế nên ta đoán một sợi hồn của Tiểu Ngộ bị nó mang đi trong lúc vô ý.

Chuyện này không chỉ Tiểu Ngộ không biết mà ngay cả Tang cũng không biết.”

Nghe xong lời này Triệu Tử Mai càng thêm mê mang, “Sao lại thế?

Một hồn phách sao có thể cuốn một hồn phách khác đi được?”

Mộc què cười nhạt, “Từ nhỏ công tử lớn lên trong cảnh phú quý nên nhất định chưa từng tự tay làm cơm.

Lúc đập hai cái trứng gà trong cùng một bát thì vốn lòng đỏ vẫn tách riêng.

Nhưng sau khi dùng đũa quấy vài cái thì hai cái lòng đỏ kia còn tách bạch rõ ràng ư?”

“Ý tiên bối là hồn phách của bọn họ đã dung hợp làm một ư?” Triệu Tử Mai hiểu ý Mục què nên trong lòng càng thêm kinh ngạc, “Thế nên tính tình của nó mới thay đổi, ngay từ đầu hơi ngốc nghếch nhưng sau này lại càng ngày càng giống con người đúng không? (Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Nhưng hồn phách khác nhau thì sao mà dung hợp được? Giống như trứng gà và cục đá, dù có quấy thế nào chúng cũng không hòa làm một được.”

“Công tử nói đúng, loại tình huống này ta cũng mới gặp lần đầu tiên nên nghĩ cả trăm lần cũng không thông.”

Ta tới tìm ngài thương lượng nhưng nhìn bộ dạng ngài lúc này thì có thương lượng cũng không được cái gì rồi.”

Mục què nói không sai, bởi vì khuôn mặt Triệu Tử Mai hiện tại dùng ngũ si để hình dung là thích hợp nhất: Trong mắt hắn không có ánh sáng, cả người hắn đều chìm trong một ý niệm hoang đường và ích kỷ: Hợp hai làm một thật tốt, vĩnh viễn không xa rời nhau thật tốt.

“Công tử? Công tử?” Mục què lại đánh gãy suy nghĩ của hắn, “Vừa rồi ngài nói bộ đồ sứ kia có vấn đề, chuyện là thế nào vậy?”

“Đồ sứ, đúng, đồ sứ,” rốt cuộc Triệu Tử Mai cũng chuyển ánh mắt qua con sư tử bằng đá kia.

Hiện tại nó đã rút hết ánh sáng xanh, lại lần nữa biến thành một cục đá công kênh thoát nhìn vụng về lại hiền hậu, làm gì còn bộ dạng sắc bén vừa rồi.

“Tiền bối, hồn phách vừa rồi ngài thu được chính là thứ bám lên bộ trà cụ Chương Sinh Nhất đưa cho Cung đại nhân.”

Hiện tại ta hoài nghi gã sai vặt của Cung gia mật tích có liên quan đến chuyện này.”

“Hồn phách, đồ sứ,” Mục què vuốt râu khẽ cười hì hì nói, “Cũng thú vị đây.”

Hiển nhiên ông ta lại úp úp mở mở, Triệu Tử Mai cũng chiều theo mà tiến lên một bước hỏi, “Tiền bối nhớ tới cái gì sao?”

“Té diêu, công tử có từng nghe tới truyền thuyết té diêu chưa?”

Chương 325: Truyền Thuyết

Tương truyền trong những năm mà Tây Lương còn ở đỉnh vinh quang thì Lương Vương muốn có đồ sứ mới.

Có người hỏi Hoàng Thượng có yêu cầu gì với men gốm.

Lúc ấy trời vừa mưa tạnh, điện ngọc sáng bừng, hoàng đế ngẩng đầu nhìn trời sau đó vung bút viết: "Qua cơn mưa trời lại sáng, mây lại tạnh, ngàn cơn gió thành sóng biếc."

Sau cơn mưa trời xanh không mây, xanh là xanh nhưng trong vắt, đó chính là men sứ hoàng đế muốn.

Thánh chỉ truyền tới nơi làm đồ sứ nổi danh thiên hạ lúc ấy —— quận Nhữ Châu.

Nhưng liên tiếp hai vị quan phụ trách làm đồ sứ đều không làm ra được màu thiên thanh ấy vì thế cả hai đều bị chém đầu.

Vì thế quan phủ giao nhiệm vụ nhìn có vẻ không thể hoàn thành được này cho một người thợ làm đồ sứ tên là Dư Hòa và lệnh rằng nếu không thể làm được sẽ bị chém.

Dư Hòa am hiểu làm đồ sứ nhưng cũng hết đường xoay sở với cái thứ đồ sứ chưa ai từng làm ra này.

Ông ta làm đi làm lại vẫn không thành công nên cả ngày buồn bực, cho rằng mình cũng sẽ giống hai vị quan tiền nhiệm, không sống được bao lâu đã đầu mình hai nơi.

Dư Hòa có một đứa con gái út, tên gọi là Dư Anh, năm ấy mới bảy tuổi.

Đứa nhỏ thấy cha mình rầu rĩ không vui thì hỏi nguyên nhân.

Dư Hòa có gì nói đó, giải thích rằng mấy ngày nay ông ta làm ra đồ sứ đều không đạt, nếu vẫn như thế thì sẽ bị chém đầu.

Vì thế Dư Anh hỏi có cách nào để hoàn thành không và Dư Hòa đáp: "Dân gian có truyền thuyết nói rằng chỉ cần bỏ người sống vào lò là có thể hoàn thành đồ sứ như ý muốn, nhưng ta làm quan, sao có thể nhẫn tâm hại bá tánh?"

Dư Anh nhớ kỹ trong lòng, chờ tới khi đốt lò sứ thứ ba, nhân lúc cha mình không chuẩn bị nòng nhảy vào lò, lấy thân tế diêu.

Nghe nói sau khi đứa nhỏ nhảy vào lò nung thì có một con chim phượng hoàng tung cánh bay ra từ lửa đỏ hùng hục rồi đón gió bay lên.

Những món đồ sứ trong lò kia có màu xanh như ngọc bích nhưng nếu nhìn kỹ dưới ánh mặt trời sẽ thấy men gốm hiện lên màu ửng đỏ.

Nó giống như mặt trời mới mọc trên biển rồi lại tựa ánh hoàng hôn hoặc bầu trời mang theo cầu vồng sau cơn mưa.

Mà sở dĩ nó có được nước men kỳ diệu ấy là nhờ máu thịt của đứa nhỏ kia. Đời sau tương truyền bởi vì đồ sứ do linh hồn của Dư Anh biến thành nên một khi được dùng để chứa rượu, đồ ăn, trà gì đó thì hương vị đều sẽ khác hẳn.

Nếu dùng nó làm áo giáp thì vừa uyển chuyển nhẹ nhàng vừa cứng rắn khiến đao thương khó mà chọc thủng.

Thậm chí nếu để một mảnh đồ sứ trong nhà còn có thể trấn yêu trừ tà. "Tránh tà cái nỗi gì, có mà gọi tà thì có," nói xong chuyện xưa Mục què xì một tiếng mỉa mai cười nói, "Dư Hòa vì chuyện này mà gia quan tiến chức, trở thành người giàu có nhất vùng, thậm chí còn làm được tới chức Tiết Độ sứ.

Chỉ có đứa con gái nhỏ của ông ta là táng thân trong biển lửa, mới tí tuổi đã chết.

Có thể nói Dư Hòa dẫm đạp lên thi thể con gái mình mà bò lên địa vị

cao.

Triệu công tử, ngài nói xem lúc nửa đêm không người liệu Du Hòa nhìn thấy món đồ sứ do Du Anh dùng mệnh đổi được thì ông ta có chột dạ không?”

“Thương tâm hối hận thì có lẽ, nhưng vì sao phải chột dạ chứ?” Triệu Tử Mai khó hiểu.

Mục què thẳng lưng nghiêm trang, hai má nhăn nheo vốn chưa bao giờ an phận nay gục xuống, hai tay vuốt chòm râu sâu khỏ nói, “Dân gian nói chỉ cần người sống nhảy vào lò là luyện được nhưng ta làm quan, sao có thể nhẫn tâm hại bá tánh.”

Nói xong lời này ông ta lại quay về bộ dạng cà lơ phất phơ như cũ và gãi gãi má nói tiếp, “Triệu công tử, ngài nói xem khi Du Hòa tố khỏ với con gái mình liệu có phải là bộ dạng như vừa rồi không? Mà đứa con gái mới 7 tuổi của ông ta thấy cha mình thà chịu chết cũng không muốn thương tổn bá tánh thì nhất định sẽ vừa đau lòng vừa chua xót cho nên đứa nhỏ mới nghĩ ra một biện pháp đẹp cả đôi đường.”

“Lấy thân tế diêu, trả mạng cho cha,” Triệu Tử Mai cười cười hỏi, “Tiền bối cảm thấy Du Hòa cố tình tố khỏ cho con gái nhỏ của mình nghe ư?”

“Đứa nhỏ mới bảy tuổi, nếu người không muốn con mình lo lắng thì có thể an ủi, nếu không được thì có thể tùy tiện tìm cái có lẽ gạt đứa nhỏ là xong.

Vì sao phải tố khỏ trước mặt một đứa bé tâm trí chưa hoàn toàn trưởng thành chứ? Nếu nói kẻ kia hoàn toàn không cố ý thì ta mới không thềm tin, hử.” Mục què tổng kết lời của mình bằng một thái độ cảm thán xen đầy bất mãn và khinh thường.

Mắt ông ta lặt hết cả lên, ánh trăng chiếu đúng lúc khiến đôi mắt ông ta như hai viên đá cuội, nhìn cực kỳ dọa người.

Triệu Tử Mai lại không bị hai tròng mắt của ông ta dọa bởi vì hắn đang cúi đầu nhìn mũi chân của mình khiến người ta không hiểu hắn đang nghĩ gì.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Qua hồi lâu rốt cuộc hắn cũng nở nụ cười khế nhưng không hề mang theo âm áp, “Mối quan hệ của cha mẹ và con cái trên thế gian này chính là duyên nợ, nếu muốn hai bên không thiếu nợ nhau thì còn khó hơn lên trời.

Nhưng đây là mối quan hệ gắn bó từ máu thịt, không thể lựa chọn, cũng không thể cắt đứt.

Tiền bối, ngài nói xem có phải một khi đầu thai không đúng thì sẽ rất đáng buồn đúng không?”

Mục què tấm tắc vài tiếng rớt cuộc cũng thu lại xem thường trên mặt, “Ta nói này Triệu công tử, nếu đến ngài cũng không muốn đầu thai thì trên đời này còn ai muốn sống nữa.” Vừa nói ông ta vừa vỗ vỗ khuôn mặt khô cứng của mình, “Ngài nhìn những người bình dân như chúng ta xem, để có được một bữa cơm no mà chúng ta bôn ba khắp nơi, còn ngài chưa từng chịu khổ nên mới nói thế.

Nếu đã từng trải qua ngài sẽ không như..... như vậy.....”

Triệu Tử Mai cười nói, “Tiền bối định nói ta đang ra vẻ, ở trong phúc mà không biết phúc phải không? Có lẽ thế, chẳng qua khổ mà ta phải chịu và cái khổ ngài phải chịu tuy không cùng một loại nhưng vẫn đau thấu tâm can như nhau.”

“Ngài nói cũng đúng, đều là khổ thì còn phân nặng nhẹ gì.....” Mục què bỗng nhiên nhớ tới trước kia hắn và Tiểu Ngộ vì đoạt một bát cháo mà phải làm nhiều việc.

Cuộc sống quả là khổ nhưng mỗi khi nghĩ tới khóe miệng vẫn mang theo ý cười.

Mục què gãi đỉnh đầu.

Ông ta vốn không phải người biết an ủi người khác, nay đối mặt với một nam nhân còn cao hơn mình một cái đầu nên ông ta càng không biết phải nói gì để trấn an đối phương.

Cũng may Triệu Tử Mai cũng không tính toán tiếp tục đề tài này.

Hắn háng giọng, mày nhíu lại hỏi, “Tiền bối, chẳng lẽ ngài hoài nghi Chương thị dùng người sống tế điều ư?”

Mục què thấy câu chuyện trở lại truyền thuyết kia thì thở nhẹ một hơi và nói, “Kia chỉ là truyền thuyết, ta thuận miệng nhắc đến chứ không có ý gì.

Hiện tại chúng ta đã biết trên bộ trà cụ kia có một linh hồn, công tử nói xem có phải Chương Sinh Nhất cố ý muốn mưu hại Cung lão ca không?" Triệu Tử Mai nhẹ nhàng lắc đầu, "Có lẽ không phải."

Cung đại nhân là quan đốc lương, chưởng quản chuyện vận chuyển lương thực bằng đường thủy.

Chức quan của ông ấy không coi là lớn nhưng lại có thực quyền trong tay, địa vị không khác gì quan lớn.

Chương Sinh Nhất và Cung đại nhân không oán không thù, lão nịnh bợ còn không kịp thì sao lại phải cố ý hại ông ấy? Hơn nữa vừa rồi ta ở Chương phủ có bị hồn phách kia mê hoặc, là Chương Sinh Nhất phát hiện kịp thời mới cứu được ta..... Đúng rồi, trên ngón tay cái của lão có một cái nhẫn ngọc đầu dê, thứ kia là vật quý, nó vừa chạm vào ta thì linh hồn kia đã khiếp vía vì uy lực của nó."

"Nhẫn ban chỉ vốn là hung vật, dùng để cố định dây cung, được dùng khi người ta cưỡi ngựa bắn cung.

À, đúng rồi, nó giống đại thần tiên, chẳng qua đao mang theo sát khí khi giết người, còn nhẫn ban chỉ là công cụ hỗ trợ việc giết người.

Chương Sinh mang một thứ hung vật như thế trên người thì chỉ sợ," ông ta lại cười hê hê nói, "Chỉ sợ lão cũng chịu quấy nhiễu từ oan hồn nên muốn dùng nó để trừ tà."

Chương 326: Quái Vật

Triệu Tử Mai cười đầy thâm ý, "Cần một vật hung hãn như thế để hộ thân vậy xem ra số người chết trong tay Chương Sinh Nhất cũng không ít." Trong mắt hắn là ánh sáng lóe qua, "Con cáo già này mà lộ ra chút đuôi nào thì ta nhất định sẽ không tha.

Ta sẽ một hai lời cả con cáo ra khỏi hang, để người đời nhìn rõ khuôn mặt thật của nó."

Đau đớn lại dần lan ra, lúc mới đầu sẽ từ mũi chân, chỉ giống mấy con kiến đang liều mạng chui vào móng chân nhưng không chui được nên bắt đầu gặm, vừa ngứa vừa đau.

Nhưng rồi chúng nó gặm rách da, gặm tới máu huyết thì cơn đau tăng lên, giống như bị róc xương.

Cơn đau ấy theo mũi chân chậm rãi chui vào trong, dần dần từ từ như tằm ăn rồi mãi tới khi ý chí mà Chương Sinh Nhất cố gắng giữ hoàn toàn bị phá tan.

Lúc đầu Chương Sinh Nhất chỉ run rẩy, sau đó mồ hôi lạnh túa ra gần như khiến toàn bộ mỡ trên người lão bốc hơi hết.

Lão thống khổ kêu rên, tay cầm một lọ thuốc hít hung hăng nện trên mặt đất.

Một tiếng vỡ giòn vang cất lên kinh động gã sai vặt gác đêm.

Hai gã sai vặt mang theo ngái ngủ vội chạy vào thì thấy Chương Sinh Nhất ngồi ở trên giường thở hổn hển.

Bọn họ biết quái bệnh của lão lại phát tác vì thế một người kéo hai chân lão xuống giường, một người khác tên là Yên Sinh nhanh chóng đi ra ngoài lấy nước ấm mang vào.

Sau khi cởi tất ra bọn họ cẩn thận để chân lão vào chậu nước.

"Lão gia, thoải mái hơn một chút nào không?"

Yên Sinh hiển nhiên đã quen cửa quen nẻo, nhưng lúc chạm vào hai cái chân kín vậy kia, không, phải là móng vuốt mới đúng, thì trong lòng hắn vẫn không nhịn được run run: Bốn cái móng sắc nhọn có đầu màu đen mọc ra từ chân, chỉ cần hơi gạt một cái là đủ cắt đứt cổ người khác.

Không biết hắn đã gặp bao nhiêu người chết dưới móng vuốt này nên lúc nhẹ nhàng xoa bóp đồng vậy cứng rắn thô ráp kia trái tim hắn vẫn nhảy tới cổ.

Hắn sợ mình hầu hạ không tốt sẽ rơi vào kết cục giống những người kia. Cũng may tâm tư của Chương Sinh Nhất không đặt ở đây.

Lão đã đau quá rồi, đến máu tươi cũng không giúp giảm bớt thống khổ này vì thế lão chỉ đành tìm cách khác.

"Các người xem vị Triệu công tử tới đây hôm nay có khả nghi không?"

Mỗi lời lão nói ra đều mang theo hờn hển vì đau đớn.

Yên Sinh vốc nước tưới lên mu bàn chân lão, miệng nói, "Vị công tử kia thoạt nhìn ôn hòa nhưng trong lòng nghĩ cái gì thì chẳng ai biết.

Vì thế rốt cuộc hắn có nhận ra cái gì không thì tiểu nhân quả thực không dám nói chính xác."

Chương Sinh Nhất hừ một tiếng, "Hắn là một Thông Phán của Thuận Thiên Phủ nhưng lại quản cái việc nhỏ thế này thì tương đương với việc viết lên trán bốn chữ "không có ý tốt" rồi.

Người của Triệu gia quả nhiên đều khó đối phó.

Lúc trước ta muốn đả động Triệu Văn An nên đã nhờ không biết bao nhiêu người, tốn biết bao ngân lượng nhưng tới cuối cùng ông ta tình nguyện trả tiền về cũng không muốn hỗ trợ.

Ông ta còn cảnh cáo ta nếu dám lằng nhằng thì đầu cũng sẽ không giữ nổi.

Lúc ấy quả ta tặng ông ta còn chẳng qua được ngạch cửa nhà họ Triệu.

Phải nói là so với Cung Minh Châu hiện tại đúng là chỉ có hơn chứ không kém.”

Nói đến chỗ này lão thở ra một hơi, mặt lộ ra tức giận, “Quan hệ không khởi thông được cũng thôi đi, nhưng cố tình vị Hồ thái y kia lại là người của Triệu phủ.

(Ebooktruyen.net) Lần này ta vào kinh chủ yếu là để gặp vị thần y được xưng tụng là có thể khởi tử hồi sinh kia.

Hiện tại xem ra thành kiến của Triệu gia với ta quả là nổi tiếp mãi, hy vọng của ta chắc không thực hiện được rồi.”

“Lão gia cũng đừng ủ rũ vội,” Yên Sinh ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh nói, “Ngân phiếu không vào được cửa Triệu gia nhưng chẳng lẽ không vào được cửa nhà một đại phu sao?”

Chương Sinh Nhát híp mắt, cảm thấy đau đớn trên người bỗng nhẹ đi một chút, giọng cũng đê thấp hơn, bên trong chứa đầy hơi lạnh, “Người đúng là kẻ thông minh, nhưng nếu người đã thông minh như thế thì thử nói xem gã sai vặt nhà họ Cung kia hôm qua rốt cuộc đã chết như thế nào?” Yên Sinh vốn đang chậm rãi xoa bóp cái chân đầy vẩy của lão nghe thấy thế thì ngón tay bỗng cứng đờ.

Mãi tới khi gã sai vặt ở bên cạnh huých hấn một cái và nháy mắt ra hiệu thì hắn mới hoàn hồn.

“Lão gia, tiểu nhân thật sự không biết là thế nào,” hắn run rẩy ngẩng đầu lên, trong mắt là hoảng sợ, “Hắn đưa đồ sớ tới, tiểu nhân bung trà lên rồi đi xin chỉ thị của ngài, nhưng lúc về..... lúc về.....”

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, không dám nhớ lại một màn hôm qua.

Thịt nát rơi rụng từ trên ghé xuống mặt đất, nếu không có cái áo choàng quen thuộc ở bên cạnh thì hắn còn nghĩ đây là phần thịt của nhà ai đó.

Vì thế sau khi hắn đứng ngay ra ở cửa một lát thì lập tức hôn mê bất

tỉnh, mãi tới khi bị một thùng nước lạnh hắt vào người mới tỉnh lại.

Lúc ấy hấn vẫn mơ màng không biết mình đang ở đâu.

"Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ vấn đề nằm ở đám đồ sứ kia ư?" Trong đầu hấn bỗng nhiên có thêm một đáp án.

Đây là thứ hấn đã nghĩ cả đêm mà vẫn không giải thích được, "Lão gia, thân thể hấn rách nát thành bộ dạng kia thì dù có là đồ tể cao thâm lắm, dùng dao sắc bén lắm cũng không băm ra được.

Ngược lại trông có vẻ giống..... giống như là....."

"Giống cái gì?" Chương Sinh Nhất hí mắt lộ hàn quang.

"Giống đồ sứ bị vỡ vậy....."

"Hoang đường, một người sống sờ sờ sao có thể biến thành đồ sứ được?"

Nói xong câu đó ánh mắt vốn sắc lẹm của lão bỗng mất hết ánh sáng, chợt dạ từ bóng tối bò ra chứa đầy hai con mắt nhỏ như hạt đậu kia, "Hơn nữa, dù..... dù có oan hồn không tan thì sao lúc ở Phù Lương chúng ta chưa bao giờ gặp chuyện này mà phải chờ vào kính rồi, tới dưới chân thiên tử rồi tà ám kia mới xuất hiện?"

Những lời này tương đương với việc lão ngầm xác nhận suy đoán trong lòng Yến Sinh.

Hấn ngẩng đầu quan sát khuôn mặt âm tình bất định giấu sau ánh nền của Chương Sinh Nhất sau đó lại yên lặng nuốt nước miếng và nhẹ giọng nói, "Gã sai vặt chết là việc nhỏ, nhưng lão gia, một đồng đồ sứ Phong Nhã Trai đã được mang vào cung, nếu có chuyện gì xảy ra thì chính là việc lớn....."

Không khí trầm mặc thật lâu, hiện tại Chương Sinh Nhất hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn nữa vì có một việc đáng sợ hơn đang chiếm cứ tâm trí lão.

Trước mặt lão giống như có một cái hố đen thật lớn muốn hút lão vào vực sâu vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

"Sẽ không," không biết qua bao lâu lão mới kiên quyết phủ định phỏng đoán của Yến Sinh.

Thế nhưng mắt lão vẫn lập lòe chớp động không ngừng, "Sẽ không, Tử

Cấm Thành là chỗ nào, dù có yêu ma quỷ quái thật thì cũng sẽ không dám tác quái ở đó đâu.”

Khóe miệng lão giật giật như đang cười, biểu tình lại cực kỳ đáng sợ, “Ngậm miệng cho chặt, không được nói gì, không được lộ ra cái gì.

Chương gia đi tới bước này cũng chính là vì thận trọng từng bước.

Các người cúi ngay, chân ta không đau nữa rồi.”

Hai gã sai vặt đứng là vui vẻ quá đỗi, vội bung chấu đồng đi xuống,

Chương Sinh Nhất thì ngồi trong ánh nến mà ngây người, khóe miệng bỗng nhiên bật ra một tiếng cười lạnh khe khẽ, “Là người sao?”

Ánh nến vừa động thì bóng dáng khổng lồ của lão cũng giật giật theo, quả thực không khác gì con quái vật mới bò ra khỏi địa ngục.

Chương 327: Việc Lạ

Gần đây Hồ thái y gặp một việc lạ.

Ngày đó ông ta ra cửa đến dịch quán tìm mấy thương nhân Tây Vực mua dược liệu như cây bồi mẫu, nhục thung dung gì gì đó.

Ai biết lúc ông ta đang kén cá chọn canh, không hài lòng với đồng hàng khô cũ kỹ kia thì bên cạnh bỗng có một người đội mũ choàng chen tới.

"Thiên sơn tuyết liên, mùa thu năm trước mới vừa hái được, khách quan có muốn xem không?"

Hồ thái y tinh lập tức tinh táo.

Dạ dày của Triệu Văn An ngày càng tệ, mà thiên sơn tuyết liên giúp khử hàn, là dược liệu trị bệnh này tốt nhất.

Nhưng thứ này khó có được, thế nhân ai cũng biết vậy, ngay cả trong cung mỗi năm cũng chỉ được tiến cống mấy bông cho nên nếu chỉ dựa vào phía trên ban thưởng làm thuốc thì đương nhiên không đủ.

Lúc này nghe nói trong tay người nọ có tuyết liên thế là Hồ thái y không hề nghĩ nhiều đã tùy tiện đi theo hẳn tới phòng cho khách.

Mãi tới khi thấy mười đóa tuyết liên tuy đã khô nhưng vừa nhìn đã biết hàng thật giá thật thì ông ta mới hoàn hồn.

Ông ta quay đầu, cảnh giác nhìn kẻ đứng bên cạnh hỏi, "Sao người lại có được hàng tốt như thế này? Và tại sao người biết ta đang cần cái này?"

Người nọ quả thực không hề có ý cố kỵ, "Đương nhiên chúng ta có việc muốn cầu ngài nên mới dùng tuyết liên để dẫn ngài tới đây.

Nhưng người có việc muốn nhờ không phải ta mà là chủ nhân của ta.”
Kẻ được hấn gọi là chủ nhân không chỉ tặng 10 đóa tuyết liên kia cho Hồ thái y mà còn đưa tới một rương kim nguyên bảo.

Tất cả đều là hàng thật giá thật, cả đồng vàng lấp lờ ánh sáng tí thì khiến Hồ thái y mù.

Kẻ kia đương nhiên muốn tìm Hồ thái y xem bệnh nhưng lại có một điều kiện kỳ quặc: mỗi lần Hồ thái y tới khám bệnh cần phải bịt kín mắt, được xe ngựa đón tận nơi.

Trong cả quá trình chẩn trị không được mặt đối mặt với vị “chủ nhân” của hấn, cũng chính là người bệnh.

Quan trọng nhất chính là: Ông ta phải bảo mật với bên ngoài, không được nói chuyện này cho bất kỳ ai, đến người nhà cũng phải giữ kín.

“Thần bí như thế chẳng lẽ là tội phạm triều đình truy nã ư?”

Hồ thái y đương nhiên nghi ngờ nhưng nghĩ lại thì ông ta vẫn thấy không đúng: Có tên tội phạm bị truy nã nào dám ngông nghênh xuất hiện ở kinh thành như thế chứ.

Đã vậy tên kia lại mang theo nhiều vàng và..... những mười đóa thiên sơn tuyết liên.

“Ngài lo lắng nhiều rồi, chủ nhân nhà chúng ta bị căn bệnh quái ác nên không muốn để lộ thân phận.

Nay nghe nói ngài có được tài năng khởi tử hồi sinh nên chúng ta đành bắt đắc dĩ dùng cách này.”

Hồ thái y biết mình không thể cự tuyệt.

Tuy ông ta gọi là thái y nhưng kỳ thực chỉ làm việc trong Triệu phủ, tuy ăn uống không lo nhưng đại phú đại quý thì chắc chắn không có.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cho nên vừa thấy đồng vàng kia ông ta đã động tâm.

Mà gã sai vặt kia cũng nói mặc kệ chữa được hay không thì đồng vàng này ông ta cũng vẫn được nhận.

Một mối mua bán chỉ lời không lỗ như thế nếu không đồng ý chẳng phải là kẻ ngốc ư? Thế nên vào một đêm nguyệt hắc phong cao Hồ thái y theo

ước định bị mất, ngồi trên kiệu nhỏ và được đưa tới một ngôi nhà xa xôi. Sở dĩ ông ta biết chỗ kia hẻo lánh vì đám phu khiêng kiệu đi mất chừng một canh giờ, lâu tới độ ông ta suy nghĩ thì cho rằng mình vô ý đắc tội người nào đó nên bị người ta tính kế đưa tới rừng trúc gì đó giết người chôn thi.

Máy mắn cuối cùng cỗ kiệu cũng chậm rãi ngừng lại.

Hồ thái y được người ta đỡ vào, bước qua hai ngạch cửa, lúc cảm nhận được cửa khép lại phía sau lưng thì đôi mắt bị che vải cũng được kéo xuống. Trước mặt ông ta là một cái giường được che khuất, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một người đang ngồi xếp bằng trên đó, đó là một kẻ to lớn béo khủng khiếp.

"Lão gia, người đã tới rồi." Gã sai vặt đỡ Hồ thái y tiến vào lập tức lùi tới một góc, để lại cả gian nhà to lớn cho ông ta và "Người bệnh".

Hồ thái y bỗng nhiên thấy hơi xấu hổ, nhất thời không biết nên nói gì làm lời dạo đầu.

Ngày thường ông ta ngồi khám bệnh thường sẽ liếc nhìn người bệnh một cái, như thế trong lòng sẽ biết đại khái nguyên nhân bệnh.

Nhưng lần này ông ta lại chỉ thấy bóng người mơ hồ, cái này khiến tự tin trong lòng ông ta bất giác kém đi vài phần.

Cũng may người nọ không khiến ông ta xấu hổ quá lâu.

Người đó chậm rãi vươn đôi chân ra khỏi màn che, đó là một đôi chân to hơn người thường không ít, hình dạng cũng hơi cổ quái.

"Cái này....." Hồ thái y đột nhiên ngã ngửa ra đất, hoảng sợ trên mặt bị ánh nến sáng ngời chiếu rọi.

"Đám đại phu khác lần đầu nhìn thấy hai chân của ta còn thảm hơn ngài, có kẻ trực tiếp gọi ta là 'yêu quái' sau đó tông cửa chạy ra ngoài.

Thậm chí có kẻ lập tức bị dọa cho hôn mê bất tỉnh thế nên thái y ngài đừng thẹn thùng."

Người nọ quả là hiểu rõ lòng người, cũng biết lợi dụng lòng người.

Lời này vừa nói ra không chỉ giúp Hồ thái y bớt chột vật mà dù ông ta có

muốn chạy trốn chết thì cũng ngược ngược không dám.

"Thái y chớ lo lắng, ta tự biết bệnh này cổ quái, dù đã tìm khắp danh y trong thiên hạ cũng chưa có ai chữa khỏi nên ta cũng sớm không ôm hy vọng gì.

Lần này mời ngài tới chỉ muốn thử một lần, còn kết quả thế nào lòng ta đại để đã rõ.

Thế nên ngài cũng không cần khẩn trương, cứ buông tay thử một phen, nếu trị được thì tốt, nếu trị không được ta cũng sẽ cảm tạ ngài đã nỗ lực." Thật đúng là lời nào cũng để kẻ kia nói hết rồi.

Nếu Hồ thái y là người bình thường ắt sẽ lắc đầu nói một câu "bất lực" rồi ra về mà không bị chút oán trách nào.

Nhưng nếu làm thế không phải sẽ uổng cái danh Hoa Đà, Biển Thước tái thế của ông ta sao? Hơn nữa cỗ kiêu ngạo cao chót vót trong lòng ông ta cũng không cho phép ông ta từ bỏ.

"Cũng chưa chắc đã tới mức ấy....." Hồ thái y chậm rãi đứng thẳng người sau đó duỗi tay sờ soạng hai cái "móng vuốt" kia một phen.

Ông ta quả thực cả kinh tới độ lông tơ phía sau lưng dựng hết cả lên, "Ta nhớ mang máng đã từng nhìn thấy bệnh trạng tương tự trong một cuốn y thư.

Người bệnh kia cũng có một đôi móng vuốt như chim, chẳng qua nàng ta là trời sinh.

Có điều nghe ý ngài thì có vẻ như ngón chân này là sau này mới biến đổi phải không?"

Chương Sinh Nhất vừa mừng vừa sợ, lão nói không ôm hy vọng gì chính là lời khách sáo nhưng cũng có năm phần thật lòng.

Đã có bao nhiêu đại phu nhìn thấy chân lão đều lắc đầu than thở nói là thương mà không giúp được gì.

Ngay cả vị thái y từng hầu hạ Thái Hậu cũng chỉ uyển chuyển nói mình

có thể giúp lão bớt thống khổ nhưng trị hết thì trăm triệu không thể.

Nguyên nhân là vì y thư không có cái nào ghi lại chứng bệnh này, chẳng ai dám để người có thân phận quý trọng như Chương Sinh Nhất đi làm vật thí nghiệm.

Nhưng hiện tại lại có người nói ông ta từng đọc được bệnh trạng tương tự.

Nếu đã có tiền lệ thì nói không chừng sẽ có cách và đương nhiên điều này khiến lão mừng rỡ như điên.

"Tiên sinh..... có thể tìm được cuốn y thư kia và trị bệnh cho tại hạ không?" Lão nén vui vẻ trong lòng, mặt gằn như dán lên màn giường mà hỏi.

Chương 328: Khám Bệnh

Không phải Hồ thái y cố ý khoe khoang hay dùng kế hoãn binh gì mà quả thực ông ta đã từng đọc cuốn y thư kia.

Chẳng qua đó là lúc ông ta mới vào nghề và phát hiện ra nó trong ngăn tủ chứa đầy sách rách nát của sư phụ mình.

Toàn bộ ngăn tủ đó sư phụ đã truyền hết cho ông ta, chẳng qua thời gian đã lâu nên ông ta cũng không nhớ rõ cuốn sách kia đặt chỗ nào, hoặc đã bị ném đi rồi không biết chừng.

Cho nên Hồ thái y cũng chưa đưa ra bất kỳ lời hứa hu vô mờ mịt nào mà chỉ nói mình sẽ cố gắng thử một lần.

Thứ nhất vì chưa chắc đã tìm được cuốn sách kia, mà dù tìm được thì chưa chắc đã có cách thích hợp để chữa chứng bệnh này.

Có điều dù chỉ cần có một phần khả năng thì Chương Sinh Nhất cũng nguyện ý thử.

Một phần đó ở trong lòng lão chính là 10 phần, là con đường rộng mở phía trước.

Nhưng ở trong lòng Hồ thái y thì một phần này chỉ là một phần, nếu thêm chút đánh giá của người làm nghề y thì có lẽ nửa phần cũng không được ấy chứ.

Nhưng ai biết nửa phần này lại cố tình bị ông ta tìm được.

Cuốn sách kia đẽ dưới cái rương, êm đẹp hoàn hảo không thiếu tờ nào.

Phương pháp ghi lại trên sách cũng hoàn toàn không phức tạp, tuy vài vị

thuốc quả thực quý hiếm nhưng Hồ thái y tin tưởng đối với kẻ có thể tìm được 10 cây tuyệt liên thì những thứ này chẳng là gì.

Chẳng qua nguyên nhân của điều tra chứng này lại thật hiếm lạ.

Trong sách ghi rằng đứa nhỏ bị chứng bệnh này vừa sinh ra đã có hai chân như móng vuốt của chim, bốn ngón chân có móng như móc câu, bên trên có vảy.

Ngoài cái này đứa nhỏ kia còn có chỗ khác với người thường, trên bụng nó có một cái mặt người, có mắt, mũi, là bộ dạng của một nam thai nhi chưa hoàn toàn phát triển, thật sự đáng sợ.

Thế nhân đều nói người mẹ kia mang thai song sinh, nhưng trong nhà nghèo khó nên ăn không đủ no.

Có lẽ vì cái này nên lúc ở trong bụng mẹ nữ thai đã ăn luôn em mình.

Cũng chính vì nàng ta cắn nuốt anh em ruột thịt nên lúc sinh ra mới có chứng bệnh này.

"Giết hại anh em," Hồ thái y nhìn mấy chữ nhỏ mờ hồ trên sách thì ngồi ngây người trước ngọn nến một lúc lâu, mũi hừ lạnh một tiếng, "Aizzz, dù hẳn thật sự giết hại anh em ruột thì có liên quan gì tới ta đâu? Nhận tiền của người ta thì phải làm việc, đây là thiên kinh địa nghĩa, còn chuyện khác thì một kẻ áo vải như ta sao mà quản được."

Vì thế lần thứ hai đi gặp người kia ông ta đúng sự thật nói ra những gì sách ghi lại.

Chẳng qua ông ta không hề nói tới nguyên nhân gây bệnh, chỉ nói tới những loại thuốc cần chuẩn bị, các bước và thời gian yêu cầu thực hiện cho cái người ông ta chưa từng nhìn thấy mặt kia.

"Chỉ cần phối dược sau đó uống thuốc là bệnh này sẽ khỏi hẳn ư?" Người trên giường quá mức kích động, cả người dán về phía trước, mặt mày đỏ bừng in lên màn giường.

Tuy không nhìn rõ ngũ quan nhưng Hồ thái y lại cảm nhận được dữ tợn trên khuôn mặt kia, kẻ này tuyệt đối không phải người lương thiện.

Hồ thái y thấy cổ mình căng lên, trong đầu bỗng hiện ra mấy chữ "giết hại anh em", miệng cũng không tự giác hít hà một cái.

"Nếu sách kia nói không sai thì tại hạ có vài phần nắm chắc." Ông ta rũ mắt, che giấu sợ hãi trong lòng.

Người nọ hình như cảm nhận được cái gì đó nên cả người ngửa ra sau, lại ấn mình vào bóng tối.

Lão hắng giọng sau đó chấp tay nói, "Thứ thái y yêu cầu ta sẽ chuẩn bị tốt, chuyện phối dược lại phải phiền ngài rồi."

Dược liệu nhanh chóng được mang tới nhà của Hồ thái y.

Chuyện phối dược cũng tiến hành thuận lợi, chẳng qua vào mỗi hồi đêm khuya ông ta sẽ thường nhớ tới bóng người ngồi trên giường.

Lão trốn phía sau màn tươi cười, giống như một loại thuốc độc mãn tính ban đầu người ta không nhận ra mùi vị nhưng lâu rồi nó sẽ ngấm vào cốt tủy khiến người ta héo úa và đau đớn.

Nhưng chuyện đã tới nước này thì Hồ thái y cũng không còn đường lui nữa.

Hiện tại người nọ đã không còn bình tĩnh như lúc đầu mà cất cử người canh chừng trước cửa nhà ông ta.

Ngoài mặt bọn họ lấy lý do hỏi thăm tiên triễn nhưng thực chất là giám thị, sợ tới một khắc máu chột sẽ có biến cố.

May mà chứng bệnh của kẻ kia quả thực giảm đi từng ngày, vẩy rút đi dần để lộ thịt hồng bên dưới, móng chân cũng dần ngắn lại, tròn hơn, không còn sắc nhọn dọa người như trước.

Mà thần kỳ nhất chính là kẻ đó lại có thêm một ngón chân nữa.

Lúc đầu nó chỉ là một cục thịt nho nhỏ, sau đó nó dài ra, đằng trước còn có móng.

Người nọ đương nhiên là cực kỳ vui sướng và đưa thêm mấy rương vàng tới nhà Hồ thái y.

Tuy ông ta nhận lấy nhưng trong lòng đã sớm không còn vui vẻ như lúc ban đầu mà hiện tại chỉ muốn nhanh chóng chữa khỏi cho kẻ kia rồi rút lui an toàn, không bao giờ có liên hệ với lão nữa.

Hôm nay thời tiết tốt, tâm tình của Hồ thái y cũng tốt.

Ông ta mang theo hai cái bình sứ ngòi lên kiệu nhỏ, mắt bị bịt kín lúc đi theo những người kia ra ngoài.

Đây là lần cuối cùng ông ta tới chẩn trị cho người kia.

Dựa theo những gì ghi trong sách thì chỉ cần hoàn thành bước cuối cùng này rồi tĩnh dưỡng mấy ngày thì quái bệnh kia sẽ khỏi hẳn.

(Ebooktruyen.net) Chẳng qua Hồ thái y sẽ không biết rằng đây là lần cuối cùng ông ta đi khám bệnh, và đời này ông ta sẽ chẳng có cơ hội tiêu mấy rương vàng kia.

Vảy gần như đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một ít dấu vết nhàn nhạt hình cánh hoa, nếu không nhìn kỹ thì còn tưởng rằng đó là vết bớt bẩm sinh.

Nhưng đau đớn vẫn còn, đặc biệt là nửa đêm đau đớn kia càng rõ ràng hơn.

Tuy không đau thấu tận xương tủy như trước nhưng vẫn có thể kích động những sợ hãi từ đáy lòng.

"Sinh Nhất, đệ xem cái bình sứ này có đẹp không?"

Bóng dáng gầy nhỏ của người đó là cơn ác mộng lão vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Trong tay người đó cầm một cái bình mỹ nhân sau đó từ từ xoay người về phía lão.

Chương Sinh Nhất thét lên một tiếng sợ hãi ở trong mộng, bởi vì khuôn mặt quen thuộc kia lúc này rậm rạp vết nứt, đến tròng mắt cũng nứt thành mấy mảnh, giống như nó được ghép lại bởi muôn vàn mảnh sứ.

"Lão gia, lão gia? Hồ thái y tới."

Giọng Yên Sinh truyền tới từ bên ngoài, Chương Sinh Nhất lập tức mở bừng mắt và nhìn chằm chằm đỉnh giường thật lâu mới hoàn toàn tỉnh táo từ cơn ác mộng.

"Đã biết," lão ngồi dậy và nhìn thấy Yên Sinh đi ra mời Hồ thái y vào.

Lúc này lão lau mồ hôi lạnh trên trán và run giọng cười nói, "Sẽ không có lần sau nữa đâu huynh trưởng, đợt bệnh này hết rồi người sẽ không bao giờ

có thể tới quá nhiều ta nữa.”

Lão vừa dứt lời thì Hồ thái y và Yên Sinh cùng đi vào.

Ông ta ngựa quen đường cũ ngồi xuống một cái ghế nhỏ đã được chuẩn bị từ trước và nhẹ giọng nói, “Một lần cuối này ta phải tróc hết đồng thịt mới mọc xuống, lão gia có thể nhịn được đau không?”

“Thịt mới đã mọc ra rồi sao còn phải cạo nữa?” Yên Sinh không nhịn được xen mồm hỏi.

“Đập nồi dìm thuyền mới đảm bảo khỏi bệnh.

Một đứa nhỏ be bé còn chịu được đau đớn này hẳn lão gia sẽ chịu được đúng không?” Hồ thái y không ngẩng đầu mà chỉ nhàn nhạt nói ra những lời ấy.

“Đương nhiên có thể,” người phía sau màn giường cất giọng mang theo ý cười, “Tiên sinh cứ việc ra tay.”

Chương 329: Chân Dung

Da thịt bị cạo xuống từng tầng nhưng Chương Sinh Nhất không hề kêu đau một tiếng nào.

Có cái gì mà kêu đau, so với cái này lão từng chịu đau đớn gấp nhiều lần.

Lúc này đau đớn chẳng đáng là bao khi so với trước kia.

Huống chi đau đớn này là việc đập nổi chìm thuyền, đại phu nói hy vọng đã ở trước mặt rồi, có lý do gì không chịu nổi đau?

Chẳng qua Chương Sinh Nhất không dự đoán được đến một tầng cuối cùng Hồ thái y không hề nhẹ tay hơn mà càng tăng tốc, mỗi đao lại mạnh hơn trước.

Lão thậm chí có thể cảm nhận được mũi đao sắc bén kia cào lên xương của mình mang tới gió lạnh ào ào.

"Ah..."

Lão không nhịn được hít một hơi, chân rụt lại phía sau, không nghiêng không lạng hất ra một mảnh rèm để lộ một khe nhỏ.

Hồ thái y vừa lúc ngẩng đầu đối mặt trực diện với khuôn mặt phía sau màn.

Đón mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt trong chốc lát mà đờ ra như hai pho tượng đá.

Nếu không phải Yến Sinh thấy Chương Sinh Nhất lộ mặt vội đi tới kéo màn lại thì chỉ sợ Hồ thái y cũng sẽ không buông ánh mắt xuống.

Ông ta quá đỗi chán kinh và khiếp sợ nhưng đồng thời lại cảm thấy mọi

thứ đều hợp tình hợp lý.

Trong thiên hạ này còn có ai có tài lực và nhân lực đồ sộ như thế.

Kẻ này vừa ra tay đã có 10 đóa thiên sơn tuyết liên, mắt cũng không thèm chớp đã lấy ra mấy rương vàng.

Đương nhiên kẻ đó chỉ có thể là Chương Sinh Nhất.

Dù ông ta chưa gặp lão bao giờ nhưng có nghe người ta nói qua bộ dạng nên biết kẻ này cao lớn, cả người là mỡ, chỉ có chân cẳng không tốt, đi đứng cần có người đỡ.

Hiện tại xem ra đâu có phải chân cẳng lão không tốt, chẳng qua lão có một đôi móng vuốt mà thôi.

Hồ thái y cúi đầu, tim đập như nổi trống, khước mắt liếc nhìn màn giường chậm rãi khép lại.

Giọng Chương Sinh Nhất lại bay ra, không hề gợn sóng khiến đầu ông ta tê dại.

"Là ta nhứt nhát, mời thái y tiếp tục."

Hồ thái y lấy từ cổ tay áo một bình thuốc, đổ thuốc mỡ trắng bên trong ra tinh tế bôi lên hai chân lộ xương trắng của người bệnh sau đó dùng vải trắng quấn kỹ rồi mới run rẩy đứng lên lui về phía sau một bước.

"Lão gia thứ tội, hôm nay ta tới vội vàng nên đã quên thuốc viên để uống ở nhà."

Mong lão gia cho phép ta về nhà một chuyến để lấy thuốc."

Bóng dáng Chương Sinh Nhất ngậy ra một lát sau đó mới cất giọng nói, "Thái y đi nhanh về nhanh."

Oa Oa bung một đĩa điểm tâm tuyết trắng đi vào thì thấy Mục Tiểu Ngộ đang nằm bò trên bàn vẽ tranh, chằm mực đề bút.

Một tờ giấy Tuyên Thành to như thế nàng mới miễn cưỡng vẽ được một vòng tròn sau đó vẽ ba chấm đen ở trong.

"Tiểu thư đang vẽ cái gì thế?" Oa Oa thấy Mục Tiểu Ngộ chằm vài cái rồi lại thả bút xuống giống như đã xong việc thì không nhin được hỏi một câu.

Mục Tiểu Ngộ nhướn mày hỏi, "Người đoán xem?"

"Xúc xác, hẳn là..... mặt số ba đi."

Qua thật lâu Oa Oa mới nghẹn ra được một câu này còn Mục Tiểu Ngộ thì bị nàng ta chọc tức đến độ không biết nên khóc hay cười, "Xúc xác cái gì? Ta vẽ người cơ mà."

Oa Oa cảm thấy người dở khóc dở cười hẳn là mình mới đúng.

Một vòng tròn với ba chấm đen mà tiểu thư nói là người thì không biết ai mới có được cái đức hạnh này đây?

"Không nhận ra sao? Đây là Triệu công tử đó." Thấy Oa Oa ngây người bất động thế là Mục Tiểu Ngộ lại nói tiếp một câu, "Nha đầu nhà người lúc nào cũng khoe khoang mặt mình sắc bén nhưng ta xem ra mắt người cũng chẳng ra gì."

Triệu công tử nổi danh khắp kinh thành mà có bộ dạng này thì gạch cửa nhà hẳn cũng sẽ không bị đám bà mối đập vỡ.

Oa Oa có một vạn câu hỏi muốn nói nhưng hiện tại nàng ta mới biết được ý nghĩa của câu "Cứng họng" là thế nào.

"Có một việc ta vẫn chưa thể nào nghĩ ra được," Mục Tiểu Ngộ cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, ngón tay dính bột nếp không hề cố kỵ chọc chọc ba cái chấm đen kia và tô thêm một tầng phấn cho khuôn mặt của "Triệu Tử Mai", "Lúc Tang chưa rời đi mỗi khi ta thấy Triệu công tử sẽ luôn mặt đỏ tim đập nhanh, rất là vui mừng.

Nhưng hiện tại loại cảm giác này hoàn toàn không còn nữa, thật là kỳ lạ."

Lần này thì tới cứng họng Oa Oa cũng không làm được nữa, nàng ta còn chưa từng thấy vị cô nương gia nào tùy tiện nói mình động lòng với một nam tử thế nên nàng ta đành "hả" một tiếng, mười ngón chân hận không thể moi để giày thành một cái lỗ.

"Lời này không được nói với người ngoài đâu, sẽ bị cười cho thối mũi." Oa Oa buông cái đĩa, hai tay lắc lắc trước mặt Mục Tiểu Ngộ vài cái, nhìn tư thế chính là nhịn không được muốn đi bịt miệng chủ tử nhà mình.

Mục Tiểu Ngộ túm lấy tay nàng ta và không kiên nhẫn thở dài, "Lắc cái gì, ta nói là chuyện lúc trước, hiện tại một ngày ta mắng hẳn 800 lần mà trong lòng còn chưa hết cấu đầu."

Rốt cuộc Oa Oa cũng thấy an lòng, "Tiểu thư còn tức à? Mấy ngày trước đây không phải Triệu công tử đã sai người tới báo rồi ư? (Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) Công tử gặp

phải một chuyện gấp nên đợi lúc nào rảnh sẽ mang ngài đi khắp kinh thành.

Ngài kiên nhẫn chờ một chút là tốt rồi.”

Mục Tiểu Ngộ nghiêng mắt liếc nàng ta một cái sau đó lại ngã ngồi xuống ghé dựa, một chân ngựa quen đường cũ mà gác lên chân còn lại, hai tay đan chặt vào nhau, “Mấy ngày này ta coi như cũng hiểu rồi.

Đám người kinh thành này miệng nói toàn lời dối trá, còn không thành thật bằng người giang hồ như chúng ta.

Người nhìn lão già kia mà xem.....”

“Đó là cha ngài mà.” Oa Oa thật cẩn thận phun ra một câu này.

“Mặc kệ ông ta là ai nhưng ông ta đã đồng ý sẽ mang ta ra ngoài du sơn ngoạn thủy, về nơi xưa, nhớ chuyện cũ, kết quả thì sao? Hiện tại ta ở trong viện hóng tí gió ông ta đã đuổi ta về phòng, người nói có tức không.” Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, lúc Mục Tiểu Ngộ đang không biết có nên tiếp tục nhận cha hay không thì Cung Minh Châu đi từ ngoài vào, trên mặt mang theo lấy lòng như con cún vẫy đuôi.

“Triệu công tử tới,” ông ta vui vẻ đi tới, khuôn mặt tươi cười khiến Mục Tiểu Ngộ căng thẳng run lên, “Tuy chậm mấy ngày nhưng không phải cuối cùng hẳn cũng tới mang con ra ngoài chơi à?”

Mục Tiểu Ngộ khoác quần áo rồi muốn ra cửa luôn nhưng chưa tới cửa đã bị Cung Minh Châu kéo tay lại, “Khuê nữ, còn phải nhớ rõ phôi nấng thì tốt, có thể cường thân kiện thể, nhưng không thể phôi nhiều quá sẽ váng đầu.

Đúng rồi, cũng đừng hóng gió nhiều quá sẽ bị cảm lạnh.....”

Miệng ông ta bị một miếng điếm tằm lấp kín, Mục Tiểu Ngộ phải bịt nếp dính trên tay sau đó híp mắt nở nụ cười hiểu thuận tiêu chuẩn với cha mình và nói, “Điếm tằm ăn ngon lắm, cha ăn nhiều một chút,” sau đó nàng vung tay đi ngay ra ngoài cửa.

Nàng có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói với Triệu Tử Mai.

Việc này đã nghẹn trong lòng nàng thật lâu, rốt cuộc bây giờ mới rõ ràng.

Chương 330: Cảnh Trong Mơ

Mấy ngày này mỗi đêm đi ngủ nàng đều dấy dưa trong một giấc mộng kỳ quái.

Đó là một cánh rừng sâu thẳm yên tĩnh, cây cao giống như có thể chọc thủng bầu trời xanh bên trên.

Mấy đám mây lưu luyến rong chơi quanh ngọn cây, trong chốc lát đã bay khắp nơi không thấy đâu, chỉ để lại vài mảnh vụn nhỏ nhỏ.

Nàng bước đi thật nhanh trong cánh rừng này, chân không chạm đất giống như bản thân cũng hóa thành một đám mây uyển chuyển nhẹ nhàng.

Có mấy lần nàng gần như đã nhìn thấy nơi đó, cây đa ngàn năm kia có rễ như rồng cuộn, da đều nứt thành ngàn nếp gấp.

Rễ phụ buông xuống từ ngọn cây che đầy hồ nước trồng đầy hoa sen đỏ bên dưới và mấy bậc thang thô ráp bên cạnh đó.

Nhưng kỳ quái chính là nơi kia giống như một mảnh Hải Thị Thận Lâu, theo ánh sáng biến đổi nó cũng ẩn hiện, biến ảo không chân thật.

Nó như bị giấu sau ảo ảnh của một nơi nào đó không biết tên.

"Người tìm được nó rồi ư?" mấy ngày không gặp Triệu Tử Mai có vẻ gầy hơn một chút, mặt mày của hắn vì thế càng thêm tuấn tú, quả nhiên không giống người trong bức vẽ của nàng.

Mục Tiểu Ngộ hoảng hốt, vội dời mắt chuyển sang nơi khác.

Nàng nhìn phớt xé xe ngựa sầm uất náo nhiệt dưới ánh mặt trời thì bỗng có cảm giác bùng tĩnh như cách cả thế hệ.

Nàng thấy cảnh tượng trong mộng như đã là chuyện kiếp trước.

"Tìm được rồi, mộng của ta mỗi ngày đều thay đổi, nhưng liên tục mấy ngày nay ta đều ở nhà ngây ngốc, tới tối lại tìm kiếm trong khu rừng rậm kia, cả ngày đều không được nhân, quả thực mệt đến chết khiếp."

Triệu Tử Mai biết nguyên nhân: một phần linh hồn của nàng đã theo Tang đi nên hiện tại nàng như đang sống cuộc đời của hai người, ban ngày và đêm tối không ngừng nghỉ nên không mệt mới là lạ.

"Người..... làm sao mà tìm được chỗ đó?" Hấn thấy Mục Tiểu Ngộ nói một lúc đã không nhìn được thở dốc, sắc mặt cũng tái nhợt thì đau lòng đưa chén nước táo đỏ trong tay cho nàng uống rồi đợi nàng chậm rãi đáp lời.

Nhưng lần đầu tiên Mục Tiểu Ngộ không bị mỹ thực dụ hoặc, nàng lắc đầu, đôi mắt đảo qua Triệu Tử Mai, "Người đoán xem ta đã tìm được nơi đó thế nào? Ta nghe thấy một giọng nói, trước kia ta đã nghe thấy nó, ta đoán đó chính là đại sư Ô Nạp."

"Theo truyền thuyết thì Ô Nạp chết trong tay đao linh, vậy vì sao ông ấy phải gọi người về, không, là gọi nó về mới đúng?"

Nói tới đây, hấn nhìn thoáng qua Mục Tiểu Ngộ lại thấy thần sắc nàng vẫn như thường, hiển nhiên đã sớm đoán ra một mảnh linh hồn của mình đã đi theo Tang.

Lòng hấn bỗng nảy lên vài phần bội phục: Không hổ là Mục Tiểu Ngộ, dù trời có sập cũng không sợ, vạn vật thay đổi thì nàng vẫn trấn định.

Chỉ riêng điểm này đã mạnh mẽ hơn bao nhiêu người rồi.

"Ta không tin Tang giết Ô Nạp," Mục Tiểu Ngộ nhìn hấn và gần từng chữ khi nói về suy luận của bản thân, "Ta có thể cảm nhận được từ ái trong giọng nói kia, giống như một người cha đang đón đứa con xa nhà của mình."

Nói tới đây, nàng tặc lưỡi một cái, trên mặt lộ ra chút không kiên nhẫn, "Người biết đó, giống ông già lão nhãi của nhà ta ấy."

Triệu Tử Mai lấp bắp kinh hãi, "Chẳng lẽ Ô Nạp vẫn còn trên nhân thế ư? Nhưng nghe cha ta nói thì ông ấy sống cách đây cả ngàn năm rồi."

"Nếu giờ ông ta vẫn còn sống thì quá bằng lão yêu quái à," Mục Tiểu Ngộ vuốt mũi cười cười và nói tiếp, "Ta đi theo giọng nói kia vào rừng rậm, rồi lại đi rất lâu, tới độ ta cho rằng giấc mộng kia vĩnh viễn không kết thúc."

Cuối cùng ta cũng thấy được mảnh phế tích kia.”

Nàng dừng một chút, trong ánh mắt nổi lên ánh sáng như mộng ảo, “Tuy nó đã là phế tích nhưng ba ngọn tháp ở trên cùng vẫn hoàn hảo.

Lúc hoàng hôn chiếu tia nắng cuối cùng xuống thì nơi ấy quả thực như một bức tranh.

Nhưng chỉ trong giây lát ánh tà dương rơi xuống và nơi đó lập tức biến thành những cái bóng so le.”

“Ta thấy bóng dáng giấu dưới những ngọn tháp, Ô Nạp đưa lưng về phía cổng tò vò mà ngồi thiền, hai vai trằm xuống, lưng hơi cong, tràng hạt trong tay đã sớm hủ bại, dây đứt hạt châu rơi tan tác vương đầy bên người ông ấy.”

“Ô Nạp đã chết, thật đúng là kỳ quái.

Rõ ràng ta đi theo giọng nói của ông ấy mà tìm tới Phật xá đúng không?” Đôi mắt Mục Tiểu Ngộ sáng bừng giống như bạc vụn, vừa ngây thơ lại khiến người ta triu mến.

Triệu Tử Mai hơi ghé sát về phía nàng, “Tiểu Ngộ, người..... Không, sau khi nó tới miếu thờ thì Ô Nạp có nói gì nữa không?”

Mục Tiểu Ngộ đón lấy chén nước táo đỏ trong tay hắn và uống cạn sau đó dùng tay lau khước miệng rồi mới huýt sáo với con chó vàng đang ngủ mơ màng bên cạnh.

Nàng thong thả ung dung nói, “Đúng lúc này ông già nhà ta đánh thức ta dậy nói cái gì mà ngủ nhiều quá sẽ ăn uống không ngon, đầu óc cũng càng ngày càng ngốc nên năng nặc bắt ta cùng đi tản bộ.”

Lòng Triệu Tử Mai trằm xuống hỏi, “Thế nên mọi chuyện sau đó người cũng không biết ư?”

“Không biết, người muốn trách thì trách ông già nhà ta ấy.

Ông ấy cả ngày lại nhại, phơi nắng nhiều thì sợ ta chảy mắt, nhưng nếu không phơi thì lại sợ ta đông lạnh thành bánh.....” Mục Tiểu Ngộ vừa oán giận vừa ném một miếng điềm tâm trong tay xuống hấp dẫn con chó vàng tới ăn, “Càng buồn cười chính là mỗi ngày ông ấy đều bắt Oa Oa phải mở cửa thông khí, nhưng chưa được bao lâu đã phải đóng vào để giữ ấm.

Cứ thế mở ra đóng vào không biết bao nhiêu lần, cửa sổ cũng sắp tan tành rồi."

Triệu Tử Mai cố nhin cười, hẳn không thể nào liên hệ một Cung Minh Châu nghiêm túc đứng đắn, bụng đầy kinh luân trong miệng Triệu Văn An với người cha hồ đồ mà Mục Tiểu Ngộ miêu tả, "Cha người chợt mất con nên đương nhiên cực kỳ yêu thương đứa con gái mất đi lại tìm được như người.

Người phải thông cảm cho ông ấy."

Mục Tiểu Ngộ dứt cho con chó vàng ăn miếng điểm tâm cuối cùng sau đó hít vào một hơi thật sâu và chuyển qua chỗ Triệu Tử Mai hỏi, "Ông ấy từng tố cáo cha người ở trên triều nhưng người không giận sao?"

Triệu Tử Mai nở nụ cười rộng rãi, "Cha ta còn không ngại thì ta sao có thể có khúc mắc với Cung đại nhân được? (Truyện này của Rừng Hồ Phách) Hơn nữa ông ấy bị người ta lừa bịp, nhất thời nghĩ không thông nên mới hiểu lầm cha ta.

Hiện tại hiểu lầm đã được hóa giải, thái độ của ông ấy với cha ta cũng ôn hòa hơn nhiều.

Vậy chẳng phải mọi người đều vui mừng ư?"

"Triệu đại nhân đúng là hiểu lòng người," Mục Tiểu Ngộ nhướn lông mày hỏi, "Nhưng sao lần này người lại thất hứa với ta, đợi nửa tháng người mới mang ta ra ngoài là sao?"

Triệu Tử Mai chấp tay tạ lỗi, "Tiểu thư thứ lỗi, thực sự không phải tại hạ có ý lừa gạt mà bởi vì mấy ngày nay ta có một vụ việc khó giải quyết nên không thể giữ lời hứa."

"Là vụ án nào ư?" Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên tỉnh táo.

Trong lòng nàng ghen một bụng lửa mãi không có chỗ phát tiết nên tính tình cực nóng nảy.

Hiện tại vừa nghe thấy vụ án thì như có mũi lửa châm nổ tung những buồn bực kia, máu cả người cũng chảy nhanh hơn nhiều, "Vụ án nào, người nói một chút xem."

Lời vừa nói đến đây thì có một bóng người bỗng xẹt qua trước mặt bọn họ.

bước đi vội vàng, rất nhanh đã trốn vào đám người nhón nháo và không thấy tăm hơi đâu.

Chương 331: Biệt Viện

“Bảo Điền.”

Triệu Tử Mai quát một tiếng thế là bóng người đang chạy như bay kia lập tức đi chậm lại rồi quay về.

Thấy Triệu Tử Mai hấn cũng lấp bắp kinh hãi, “Công tử, Mục cô nương, sao lại là hai người?”

“Có phải người phát hiện manh mối của tên cáo già kia không?” Triệu Tử Mai không để ý tới câu hỏi của hấn mà nhíu chặt mày hỏi.

Bảo Điền gật gật đầu, “Người chúng ta phái ra ngày đêm canh trước Chương gia cũng không phát hiện được gì, thậm chí chưa từng thấy Chương Sinh Nhất ra khỏi cửa.

Nhưng sáng sớm nay lại có người tới bẩm nói hóa ra mỗi lần lão ta ra ngoài không dùng cỗ kiệu của mình mà dùng xe ngựa vận chuyển đồ nấu ăn và trộm đi ra từ cửa sau.

Người của chúng ta đi theo lão và phát hiện tên cáo già này tới một biệt viện hẻo lánh ở tây giao.

Lúc này thuộc hạ mới vội vã chạy qua muốn nhìn xem lão đang định làm trò gì thần bí mà không dám để lộ cho người khác biết.”

“Ta đi với người.” Triệu Tử Mai đứng dậy muốn đi nhưng được hai bước hấn lại như nhớ ra cái gì đó và quay đầu nhìn Mục Tiểu Ngọc vẫn ngồi ngoan ngoãn nghe chuyện nãy giờ, “Ta biết người cũng muốn đi, nhưng thân thể người còn chưa khỏe hấn, không nên đi xa vất vả.

Chờ người khỏe hấn mà có vụ án khác ta nhất định sẽ không bỏ người lại.”

Mục Tiểu Ngộ gạt đầu như gà con mổ thóc, bộ dạng ngoan ngoãn khiến lòng Triệu Tử Mai hoảng hốt.

Nhưng hiện tại hẳn chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều mà chỉ dặn dò đám nha hoàn và gã sai vặt vài câu sau đó nhanh chóng rời đi với Bảo Điền.

Hai người vừa đi Bảo Điền vừa kinh ngạc nói, "Mục cô nương cũng đâu có nói muốn theo chúng ta, công tử phòng bị như thế làm gì?"

Triệu Tử Mai hừ lạnh, "Nếu nàng ấy nói ra thì cũng thôi, nhưng càng không nói thì trong lòng càng chứa nhiều tính toán."

Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn Mục Tiểu Ngộ một cái thì thấy nàng vẫn ngồi quy củ tại chỗ, không hề có ý định đi theo thế là trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Đương nhiên Mục Tiểu Ngộ sẽ không thành thật đợi.

Nàng vừa thấy hai người kia đi khuất là lập tức nói dối Oa Oa rằng mình đau bụng sau đó thừa dịp đi nhà xí mà chui qua cửa sổ chuồn mất.

Nếu nói là nàng tò mò với vụ án này thì cũng chưa chắc, từ nhỏ tới lớn nàng theo Mục què và đã gặp biết bao nhiêu chuyện kỳ quái.

Nàng cũng phải bởi vì bị ghen quá lâu nên phải tìm tòi đến cùng.

Sở dĩ nàng để bụng như thế là vì Khải Minh.

Gã sai vặt kia nhỏ hơn nàng ba tuổi và lúc này hẳn là nạn nhân mất tích trong vụ án mà Triệu Tử Mai cũng phải vào đầu vì "Khó giải quyết".

Lúc Mục Tiểu Ngộ tỉnh lại ở Cung gia thì người đầu tiên nàng nhìn thấy là Khải Minh.

Lúc ấy đám nha đầu gác đêm đều đã ngủ, nàng không muốn đánh thức bọn họ nên tự mình xuống giường đi tới cửa sổ hít thở.

Ái biết vừa mở cửa thì Khải Minh đang ngồi bên chân tường đã đứng lên.

Đầu đứa nhỏ đập lên song cửa thật mạnh, hẳn là rất đau.

Nhưng còn chưa kêu đau hẳn đã cười, mắt cong cong nói, “Lão gia, tiểu thư tỉnh rồi.”

Lòng nàng bị nụ cười đơn thuần này sưởi ấm, nhất thời không còn cảm thấy mờ mịt nữa.

Đây là ám áp đầu tiên nàng cảm nhận được ở Cung phủ thế nên cực kỳ quý trọng.

Sau đó qua mấy ngày nàng và Khải Minh đã trở nên thân quen.

Nàng trăm phương ngàn kế muốn đổi tên cho hẳn, cái gì mà nước đậu xanh, mù thịt heo gì gì đó khiến đứa nhỏ sợ tới độ mỗi lần đều chạy như trốn khỏi viện của nàng.

Nhưng một đứa nhỏ còn chưa thành niên mang theo nụ cười ngây ngốc ấy lại một đi không trở lại sau khi tới Chương gia trả lại bộ trà cụ kia.

Mục Tiểu Ngọ trượt một đường từ nóc nhà xuống tường rồi đi ra ngoài.

Công phu của nàng vốn không có vấn đề gì nhưng thân thể lại chưa hoàn toàn hồi phục như cũ nên chạy được hơn nửa con phố là phía dưới xương sườn bắt đầu đau.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Chút đau đớn này không quá nghiêm trọng, nhưng tới cuối con hẻm nhìn thấy Triệu Tử Mai và Bảo Điền đang cưỡi ngựa đi về phía Tây thì nàng lại hoang mang không có chủ ý.

Nàng chỉ có thể nhìn bóng dáng hai người họ ngày càng nhỏ mà lực bất tòng tâm.

Làm sao bây giờ? Nàng xoa bụng phải nhức mỏi, tay bỗng nhiên sờ thấy một thứ gì đó căng phồng lên —— túi tiền.

Đúng rồi, sao nàng lại quên mất việc này nhỉ? Hiện tại nàng là Cung Hành, là hòn ngọc quý trên tay Cung Minh Châu nên đương nhiên sẽ không thiếu tiền.

Hôm nay trước khi ra cửa cha nàng còn bỏ tiền vào túi cho nàng, đầy tràn, nói là nàng thích mua cái gì thì mua.

Nàng cảm nhiều tiền như thế, vốn đang không biết tiêu vào đâu thì lại gặp cơ hội này.

Mục Tiểu Ngộ lao tới chỗ mấy xa phu đang uống trà sau đó hỏi, "Các vị đại ca, con ngựa của ai chạy nhanh nhất, ta muốn thuê xe, giá 5 lạng."

Khu tây giao ở kinh thành được sửa tên từ thời Khang Hi đến triều Càn Long.

Kỳ thật từ thời Liêu và Kim tới nay nơi này là khu danh thắng.

Tây Sơn nhiều núi non trùng điệp, ao hồ bày ra, nước suối sung túc.

Sơn thủy tôn vẻ đẹp của nhau lên khiến nơi này như mang theo phong cách của sông nước Giang Nam.

Cũng vì thế mà rất nhiều đại quan quý nhân và thương nhân phú hộ đều xây biệt viện ở chỗ này để lúc nhàn hạ có thể ngắm trăng ngắm cảnh, tạm thời thoát khỏi kinh thành nguoi lừa ta gạt.

Lúc bước xuống xe Mục Tiểu Ngộ thấy đầu mình "Ong" một tiếng.

Phía trước là cảnh non nước trùng điệp xanh muốt, hoa nở rục rở, đây đó thấp thoáng tường vây của những ngôi nhà xa gần, phải tới cả trăm gian nhà.

Nhưng nàng chỉ biết biệt viện của Chương gia ở đây, ngoại trừ cái đó nàng chẳng có chút manh mối nào.

Mục Tiểu Ngộ nhìn về phía xa phu đã lên xe chuẩn bị rời đi và hỏi, "Đại ca, ngài có biết Chương trạch ở đâu không? Là nhà làm gốm ấy."

"Ai ư, ta không biết," xa phu vò đầu nói, "nhưng mà," hấn chỉ tay về phía đông nhà cửa ở phía nam và tiếp tục, "Đông nhà cửa này xây sớm, bên trong chủ yếu là vương công quý tộc, khẳng định không có Chương gia."

Nếu cô nương muốn tìm thì đi đông nhà cửa phía bắc ấy.

Không phải Chương gia mới giàu lên mấy năm thôi ư, có khả năng biệt viện của nhà họ ở đó đấy."

Nghe xong lời này Mục Tiểu Ngộ lập tức cảm tạ sau đó không hề quay

đầu mà chạy tới khu phía bắc.

Vừa chạy nàng vừa nhìn bảng hiệu trên cửa nhà của mấy khu đại viện kia: Kim gia, La gia, Chu gia..... chữ màu vàng được phóng to lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến nàng chói mắt, sau lưng cũng dần rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Chương Sinh Nhất xây biệt viện ở đâu nhỉ?" Cứ thế tìm nửa cảnh giờ cũng không thấy Chương Trạch.

Chân Mục Tiểu Ngộ lúc này đã mỏi nhừ, trong lòng cũng hơi nôn nóng nghĩ thầm có phải bản thân đi nhầm chỗ khiến mọi thứ công cốc hay không.

Ai biết đúng lúc này nàng lại nghe thấy tiếng ngựa hí vang, tuy không lớn nhưng hiển nhiên là ở gần.

Nàng dừng bước, tay che trước mặt làm mái che nắng rồi nhìn lên sườn núi quả nhiên thấy hai con ngựa đang đứng bên cạnh một tảng đá lờm chờm.

Đây đúng là ngựa của Triệu Tử Mai và Bảo Điền.

"Cuối cùng cũng tìm được rồi."

Mục Tiểu Ngộ nhẹ thở ra một hơi sau đó cất bước đi về phía tảng đá kia nhưng còn chưa tới trước mặt nàng đã thấy một tòa nhà rộng lớn cách đó hơn 10 bước, trên bảng hiệu có ghi "Phù Lương Chương thị".

Chương 332: Hàm Mộ

Mục Tiểu Ngộ đoán không sai, Triệu Tử Mai không muốn rút dây động rừng nên giấu hai con ngựa ở đây.

Hắn và Bảo Điền thì chèo tường và thò nửa cái đầu vào nhìn chộm hoạt động của mọi người trong viện.

Lúc Mục Tiểu Ngộ thấy hai người bọn họ thì hai kẻ kia cũng thấy nàng.

Bảo Điền nhẹ động đậy sau đó chậm rãi giơ ngón tay cái lên với Triệu Tử Mai ý là công tử thật sự quá hiểu Mục cô nương, cứ thế nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Mục Tiểu Ngộ da mặt dày, bị phát hiện cũng hiên ngang lăm liệt mà đón ánh mắt trách cứ của Triệu Tử Mai sau đó cười và định chạy về phía hắn. Nhưng vừa mới chạy được hai bước ánh mắt nàng bỗng nhiên ngẩn ra nhìn một hòn đá trước mặt và bất động giống như thứ kia bỗng nhiên biến thành vàng, và cục đá ấy là một thỏi nguyên bảo vậy.

Châm đồng trong tay áo nàng rung lên, giống như bị thứ gì đó gọi.

Mục Tiểu Ngộ theo bản năng nhìn về phía trước thì phát hiện biệt viện lưng chừng núi này kéo dài tới tận núi sâu.

Nơi đây cỏ dại um tùm, cỏ thụ che trời, đến ánh nắng cũng bị cành lá rậm rạp che ở bên ngoài.

Giống như..... giống như cảnh tượng nàng gặp được trong mộng.....

"Đi thôi." Nàng nhẹ giọng hạ lệnh thế là châm đồng vội vàng lao ra khỏi cổ tay áo nàng kéo theo cái đuôi trắng vọt vào rừng cây.

Mục Tiểu Ngộ nhanh chóng đuổi theo, khước mắt thấy Triệu Tử Mai cũng đã trượt xuống.

Hắn để Bảo Điền ở lại tiếp tục giám thị Chương Trạch còn mình thì chạy theo nàng.

Trong núi và bên ngoài là hai thế giới.

Bên kia là cảnh xa xỉ vàng son, ao rượu rừng thịt còn bên này lại là núi nghèo sâu thẳm cùng sơn cốc tịch mịch lạnh lẽo.

Biệt viện của Chương gia đúng là biên giới phân chia hai thế giới này. "Châm đồng làm sao thế?" Triệu Tử Mai thở hồng hộc đuổi theo, bỗng nhiên nhớ ra Mục Tiểu Ngộ đã đồng ý với hắn rồi thế mà vẫn đi theo tới đây vì vậy hắn không nhịn được cong hai ngón tay gõ lên trán nàng. Mục Tiểu Ngộ xoa đầu nhỏ giọng lẩm bẩm, "Triệu công tử, ta không tới thì người còn đang bò đầu tường ôm cây đợi thỏ kia."

Vụ án này cũng không biết tới khi nào mới phá được đâu."

Nàng nói không sai, vì thế Triệu Tử Mai nhất thời không biết phản bác thế nào.

Đúng lúc này phía trước phát ra tiếng "tranh tranh" thật nhỏ, châm đồng như tìm được cái gì đó và đang gọi chủ nhân tới.

Lòng hai người căng lên, vừa đưa mắt nhìn đã thấy núi rừng phía trước có cây cối đan xen, mây mù lượn lờ che kín kẽ hở.

Người ta quả thực khó mà phân biệt được bên trong có cái gì, toàn bộ không gian chỉ có bóng đen mênh mông.

"Đi."

Mục Tiểu Ngộ liếc Triệu Tử Mai một cái sau đó cất bước muốn đi vào trong nhưng lại bị đối phương túm ra phía sau.

Hắn không nói gì nhưng ý lại quá rõ ràng: Hiện tại thân thể người suy yếu nên đừng có xông pha.

Nàng cảm kích cười với hắn, đôi mắt cong cong, trông mắt lại không hề có rục rở như ngày thường vì thiếu ánh nắng chiếu rọi.

Triệu Tử Mai hoảng hồn, nhớ tới nó cùng con người màu hồng nhạt luôn lãnh đạm.

Con người của nó nhìn qua thì sợ nhưng nếu nhìn kỹ sẽ bị cô đơn và tịch mịch sâu thẳm trong đó hấp dẫn.

"Sao thế, sợ à?"

Mục Tiểu Ngộ thúc giục một tiếng thế là Triệu Tử Mai hoàn hồn, miễn cưỡng nén rung động trong lòng xuống và bước vào rừng rậm.

Hai người một trước một sau, bước chân cực kỳ nhẹ và chậm, bởi vì vừa bước vào nơi mặt trời không chiếu tới được này thì cả hai đã thấy không thích hợp.

Không khí chung quanh tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, giống như nó đã bị vây ở chỗ này thật lâu và chưa bao giờ được ánh mặt trời quan tâm.

Không chỉ thế, mặt đất dưới chân cũng đột nhiên trở nên mềm xốp, giống như vừa mới được tưới nước.

Nhưng rõ ràng thời tiết lúc này khi ấm khi lạnh có điều thật lâu chưa mưa, mặt đất còn bị đông lạnh tới độ cứng như đá cơ mà.

Dưới chân khẽ run lên, Triệu Tử Mai không ngại đứng lại, ánh mắt nhìn xuống dưới đất hỏi, "Là cái gì thế?"

Mục Tiểu Ngộ đứng sau lưng khẽ đẩy hẳn một cái ý bảo hẳn đi tiếp, "Là oán khí, ngọn núi này quá nhiều oán khí, cũng không biết vì sao đám đại quan quý nhân kia lại cố tình chọn nơi có nhiều người chết như thế để xây biệt viện."

Vốn Triệu Tử Mai muốn hỏi một câu đây không phải bảì tha ma chứ nhưng hẳn bồng cảm miệng không nói gì bởi vì trước mặt hẳn bồng xẹt qua một sợi chỉ trắng rồi không gian như có sấm sét nổ mạnh.

Đông đêm trống rỗng bị ánh sáng chói lòa chiếu rọi, dù chỉ trong chốc lát cũng đủ để hẳn thấy rõ ràng.

Phía trước căn bản không phải núi rừng gì mà là một vách đá dựng đứng như được cắm thẳng từ tầng mây xuống.

Nếu không có châm đồng đi trước soi sáng thì hai người đã đụng phải vách

đá này rồi.

Thực ra có đụng phải cũng không có gì đáng sợ, cùng lắm thì u một cục, mắt đầy sao mà thôi.

Điều thực sự khiến Triệu Tử Mai kinh hãi chính là thứ ở trên vách đá.

Đó là mấy chục cái hầm trú ẩn, cao không đến ba thước, rộng chưa tới hai thước, chúng rải rác trên vách đá đen sì giống như những cái miệng rộng đang há to.

“Đây là cái gì?” Lúc đó ánh sáng từ chỉ trắng đã biến mất, trước mặt hai người chỉ còn lại bóng đêm bao phủ.

Triệu Tử Mai chỉ cảm thấy âm khí nặng nề như đang truyền ra từ những cái hầm kia, mơ hồ lẫn trong đó còn có tiếng kêu rên thê lương và suy yếu đan xen, hận không thể đánh tan toàn bộ ngũ quan của hắn.

“Trước kia ta có nghe Mục què nói cổ nhân có tập tục vứt bỏ người già.

Phàm là người có tuổi không thể lao động sẽ bị đưa tới những cái hầm như thế này, bị nhốt bên trong cho đói chết.....”

Giọng Mục Tiểu Ngạo càng ngày càng nhỏ, dần dần biến mất.

Lỗi tai Triệu Tử Mai như bị thứ gì đó lấp kín, giọng nàng truyền tới chỉ khiến nó ong ong lên.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng hắn biết nàng đều nói thật, bởi vì trước mắt hắn bỗng xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn: Mấy chục thân thể gầy yếu lưng còng chui ra từ những căn hầm, cánh tay như cành khô duỗi thẳng về phía hắn giống như muốn đòi cái gì đó.

Đúng, họ muốn đòi lại những thứ thuộc về mình.

Thế giới này thua thiệt bọn họ quá nhiều.

Bọn họ đã chăm chỉ làm lụng, nuôi dạy con cái, cuối cùng lại biến thành phế vật người ghét quý chê và bị ném tới đây như những bao rác.

Không ai để ý, bọn họ chỉ có thể sống sờ sờ mà đói chết dưới ánh mắt lạnh nhạt ghét bỏ của thế nhân.

Hắn bỗng cảm thấy bộ dạng ra vẻ khổ sở của mình lúc trước quả thực là quá mức, bị Mục què chướng mắt cũng là đúng.

Khổ đau trên thế gian này ai cũng có, nhưng nặng hay nhẹ, nhanh hay chậm lại khác biệt.

Ví như những người trước mặt này đã phải chịu nỗi khổ quá khủng khiếp, so với quá khứ hẳn không muốn nhớ lại thì quả thực sâu nặng hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây đủ mọi oán giận với Triệu Văn An ngày trước chợt bình thản lại.

Ai biết vào lúc này lưng hắn lại cảm thấy ấm áp, máu cả người giống như lại bắt đầu chảy.

Mục Tiểu Ngộ áp lòng bàn tay lên lưng Triệu Tử Mai, trên tay nàng là Ngũ Đế tiền lấy ra từ trong túi hắn.

"Bệnh cũ lại tái phát à? Xem ra việc cấp bách là phải tìm được một phần hồn của người trở về..."

Nàng không nói xong những lời này bởi vì chằm chằm lúc này chợt lóe lên, chiếu sáng một căn hầm ở ngoài cùng bên trái.

Mới vừa rồi nàng và Triệu Tử Mai đều không chú ý tới nơi đó nhưng hiện tại bọn họ lại thấy rõ ràng.

Trong hầm có một người dựa nghiêng trên trên vách động như đang than thở với bóng tối trong hầm.

Chương 333: Tay

Nhưng người nọ đã chết, mỗi khớp xương của hắn đều cứng ngắt, tư thế kỳ quái, tuyệt đối không phải bộ dạng của người sống.

"Người này sao trông quen thế nhỉ?" Tuy ánh sáng từ châm đồng đã biến mất nhưng bộ dạng người nọ vẫn cực kỳ quen thuộc với Mục Tiểu Ngộ.

Có điều nàng chỉ thấy quen còn Triệu Tử Mai lại cảm thấy kinh hoàng không thôi.

"Hồ thái y....." Hắn không sao hiểu được người hắn còn nhìn thấy hôm qua sao đã biến thành một khối thi thể cuộn tròn trong hầm mộ giữa núi sâu thế này.

Triệu Tử Mai sờ soạng đi về phía căn hầm giấu xác ông ta nhưng lại bị Mục Tiểu Ngộ kéo lại, "Đừng vội, ông ta đã chết nhưng hồn phách có lẽ còn trôi về được."

Triệu Tử Mai dùng bước gạt đầu với nàng thế là Mục Tiểu Ngộ lập tức nắm lấy châm đồng đang lắc lư bên cạnh mình sau đó niệm quyết và ném nó đi.

Châm đồng biến mất trong bóng đêm, nó dán theo vách hang động mà bay đi sau đó đột nhiên thay đổi phương hướng bay lên trên.

Mắt thấy nó sắp phá tan đồng cành lá rậm rạp bay lên trời thì nó lại rơi thẳng tắp từ ngọn cây xuống như muốn cắm vào mặt đất.

Cuối cùng nó dùng tư thế thanh thân bay về phía Mục Tiểu Ngộ.

Cuối sợi chỉ trắng có một bóng dáng màu xám, người khác có lẽ không nhìn thấy nhưng một khắc châm đồng bay lên ngọn cây thì Triệu Tử Mai đã thấy.

Cái bóng kia cuộn tròn trên cành cây, lạnh run rẩy, khuôn mặt mơ hồ nhưng từ thân hình hần vẫn nhận ra người nọ đúng là Hồ thái y.
"Hồ thái y," chăm đồng càng ngày càng gần, Triệu Tử Mai cũng thấy rõ ràng vết thương trí mạng trên cổ Hồ thái y.

Đó là một đao dứt khoát khiến người ta mất mạng, hơn phân nửa là bị diệt khẩu vì thế hần hỏi, "Là ai làm?"
Lúc nói lời này một cơn gió lạnh thổi từ hầm mộ tới, lạnh lẽo mang theo mùi tanh khiến hai người sửng sốt.

Nhưng bọn họ không để trong lòng vì mảnh rừng này không biết đã tụ tập bao nhiêu oán khí, gió lạnh có thổi qua thì cũng là bình thường.
"Hồ thái y, là ai hại người?"
Người mới chết thường chưa ý thức được là mình đã chết thế nên hồn phách có chút ngây ngẩn.

Hồ thái y nhìn Triệu Tử Mai, gương mặt mơ hồ của ông ta che kín một tầng ánh sáng xanh, mặt mày cũng vì thế trở nên đáng sợ.

Ông ta chậm rãi nâng một tay lên theo bản năng sờ cổ mình, lúc chạm vào chỗ bị cắt ông ta bỗng nhớ ra cái gì đó và hét lên một tiếng thê lương với hai người trước mặt.
Rõ ràng đây không phải tiếng động chân thật nhưng lại như một cây châm cứng rắn chui vào màng nhĩ khiến hai người đau đớn.
"Là hần....." Lại một tiếng rít gào nữa vang lên, Hồ thái y chỉ tay ra ngoài bìa rừng, từ nơi này nhìn lại chỉ thấy những mái đỉnh cao cao của đám biệt viện.

Chúng nó đan xen nhau, hình dạng khác biệt, rải rác trong một mảnh hoa xuân rục rỡ.
"Là Chương Sinh Nhất ư?" Không biết vì sao trong đầu Triệu Tử Mai lại nảy ra cái tên này.

Hần hoàn toàn không biết Hồ thái y thì liên quan gì tới kẻ kia hoặc liên quan gì tới vụ án mình đang điều tra nhưng vận mệnh đưa lối khiến hần cảm thấy kẻ kia khó mà thoát khỏi liên quan tới việc này.
Hần nhìn khuôn mặt của Hồ thái y và trong lòng càng thêm chắc chắn,

cái tên “Chương Sinh Nhất” chuẩn bị bật ra khỏi miệng Hồ thái y thì đúng vào lúc này Mục Tiểu Ngộ ở bên cạnh bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Một cánh tay nàng duỗi ra che trước người Triệu Tử Mai đẩy hẳn lùi về sau vài bước.

Hai người đồng thời bị rễ cây vấp chân nên lão đảo, miễn cưỡng mới đứng vững được.

Triệu Tử Mai vừa định lên tiếng lại phát hiện không cần hỏi làm gì bởi vì chậm đồng vốn đang lơ lửng giữa không trung bỗng mất hết sức mạnh rơi xuống mặt đất cứng rắn.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Mả sợi chỉ trắng kia tuy vẫn lơ lửng nhưng không còn nơi dựa vào nên nó rơ rúm lại giống một con ruồi không đầu, cứ thế nhìn quanh không biết bay về đâu.

Triệu Tử Mai còn đang ngây ngẩn thì trong lòng bàn tay đã bị nhét 5 đồng tiền, “Ngậm trong miệng sẽ giúp người không bị tiêu tan thần hồn,” Mục Tiểu Ngộ nghiêng mắt nhìn hẳn và lại bổ thêm một câu, “Đừng ngại bản.”

Hiện giờ hẳn làm gì còn dám ngại nọ ngại kia bởi vì hẳn thấy một đôi tay trắng nõn trơn mềm chậm rãi vươn ra từ bóng đêm phía sau.

Một tay kia đang nắm lấy sợi chỉ trắng, một tay khác đang vuốt sợi chỉ túm lấy hồn phách của Hồ thái y như đang vuốt lấy một hạt châu.

Sau đó nó nhẹ nhàng xách hồn phách đang giãy giụa kia trong tay.

Một loạt động tác này như nước chảy mây trôi, thậm chí mang theo một chút thuần thực hiêm thấy.

Nhưng chính điều này lại càng khiến người ta thấy quỷ dị.
Trái tim Triệu Tử Mai run lên.

Hẳn thấy đôi tay kia nhỏ hơn tay Mục Tiểu Ngộ một chút, mỗi ngón tay như ngón sen, khớp xương tinh tế, rõ ràng cực kỳ đẹp nhưng lại khiến hẳn thất sắc, thậm chí quên để mấy đồng tiền vào trong miệng.

“Thất thần làm gì?” Mục Tiểu Ngộ bắt lấy tay Triệu Tử Mai nhét năm

đồng tiền vào miệng hắn, nhưng nàng còn chưa kịp buông tay hắn ra đã nghe thấy phía trước có tiếng hét thảm giống như con gà trống đột nhiên bị người ta cắt cổ.

Hồn phách của Hồ thái y bị cái tay kia xoa vỡ nát sau đó cứ thế rơi rụng như những hạt cát lấp lánh, quả thực chính là hồn phi phách tán.

"Đây là loại tà ma nào vậy?" Mục Tiểu Ngộ thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng vừa quay đầu nàng lại thấy sắc mặt Triệu Tử Mai trắng bệch, hô hấp dồn dập.

Lúc này nàng đột nhiên hiểu ra cái thứ trước mặt là gì.

Sao lại là hắn? Sau khi từ biệt ở Vô Cùng Các tới nay đã mấy tháng, sao hắn cũng tới kinh thành, còn xuất hiện trong mảnh rừng này chứ?

Đây là ngẫu nhiên trùng hợp hay hắn có ý? Mục Tiểu Ngộ không biết, nhưng hắn vừa xuất hiện thì nhất định sẽ không có chuyện tốt gì.

Ngay từ đầu Mục Tiểu Ngộ còn có chút hiểu lầm và cho rằng đối thủ một mất một còn với đại ma vương như Tang hắn phải là thánh nhân hàng yêu phục ma, hơn nữa kẻ đó còn là một cao tăng pháp lực vô biên.

Nhưng sau khi trải qua đủ loại chuyện, đặc biệt sau khi chứng kiến thủ đoạn tà ác của hắn thì chỉ có kẻ mù mới không nhìn rõ gương mặt thật của kẻ kia.

"A tử của người đã chết, người này chỉ là một con lừa trọc làm nhiều việc ác.

Triệu Tử Mai, người chớ có bị bề ngoài của hắn mê hoặc tâm trí."

Mục Tiểu Ngộ giữ chặt tay Triệu Tử Mai.

Bàn tay hắn rất lạnh, đến độ nàng không nhìn được nắm chặt nó một chút, hy vọng có thể khiến nó ấm áp hơn.

Triệu Tử Mai run run, một hơi nghẹn trong cổ cuối cùng cũng thuận lợi phun ra.

Lúc hắn nhìn về phía trước thì thấy hai cánh tay kia đã rụt về và tiếp tục giấu trong bóng đêm.

Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng thở ra sau đó càng nắm chặt tay hắn nói, "Tâm ma không bỏ thì cả đời này ngươi đều sẽ bị hắn kiểm soát, vĩnh viễn không thể xoay người đâu." Nói xong nàng lại nhẹ giọng bổ thêm một câu, "Biết bao nhiêu kẻ ác đều sống tốt, làm gì tới lượt ngươi ở chỗ này ra về ta đây? Không nói cái khác, ngay cả cha ngươi trên tay cũng dính máu của bao nhiêu người, so với ông ta thì ngươi chính là Bồ Tát sống." Giọng nàng như mưa rơi dấy lên từng gợn sóng trong tâm khảm vốn tĩnh mịch của hắn.

Hóa ra nàng đã sớm đoán được chẳng qua chỉ chưa nói mà thôi.

Chương 334: Tâm Ma

Triệu Tử Mai thăm ngậy người.....

Ngữ khí trong lời Mục Tiểu Ngộ mà kết hợp với một nụ cười lạnh thì quả thực chính là bộ dạng lạnh lẽo chẳng để ý gì của Tang.

Vì thế hẳn phát hiện hai người họ ngày càng giống nhau, thậm chí hẳn còn hoài nghi có phải Tang cũng bỏ quên một phần hồn phách của nó trong người Mục Tiểu Ngộ hay không.

Nhưng mặc kệ người trước mặt là ai thì người này đã giúp hẳn khoét một lỗ để ánh mặt trời và mưa móc tiến vào an ủi trái tim bi thảm của hẳn.

Miệng hẳn ngậm Ngũ Đế tiên nên không thể nói mà chỉ có thể "ô, ô" gật đầu với nàng ý bảo mình không sao.

Mục Tiểu Ngộ thấy thế thì thoáng an tâm, nhưng nàng còn chưa kịp thở một hơi thì hai cánh tay kia lại thò ra, lặng lẽ uyển chuyển như một cái đuôi cá.

Thế nên lúc ngón trỏ của kẻ kia chạm vào giữa mày của nàng thì Mục Tiểu Ngộ mới phản ứng lại.

Đầu ngón tay kia thực lạnh, giống như bị đông lạnh trong mặt đất cả ngàn năm.

Sau khi bị nó chạm vào trán thì lông tơ cả người nàng dựng lên, thân thể không thể động đậy, đầu như bị một cái riu bổ xuống đau đớn cực kỳ.

"Nó đi rồi ư?" Không biết kẻ kia đang hỏi hay đang làm bầm lều bầu.

Giọng bay ra từ trong bóng đêm kia vô cùng quen thuộc với Triệu Tử Mai nhưng hẳn lại không nhìn thấy người.

Có điều hấn vẫn có thể tưởng tượng ra đôi mắt kia: màu trắng đen trong đôi mắt ấy giao hòa với nhau, đậm nhạt vừa phải, không nhiều không ít, là bộ dạng nữ tử trên thế gian đều phải hâm mộ.

A tỷ.....

Hai chữ này bị hấn nuốt về, ngay sau đó hấn rút con dao nhỏ bằng đồng bên người ra và đâm thẳng vào thân thể giấu trong bóng tối.

Mũi dao cắt qua bóng đêm, trong nháy mắt Triệu Tử Mai cảm giác được mũi dao chạm vào một thứ mềm như bông.

Nhưng ngay sau đó hấn trơ mắt nhìn cái tay kia rời khỏi trán Mục Tiểu Ngộ và rứt vào bóng tối.

“Ồ.....”

Cùng với một tiếng nức nở trầm thấp, bóng đen như A Tì Địa Ngục trước mặt bỗng biến mất, ánh mặt trời rớt cuộc cũng xuyên qua cành lá nhỏ giọt xuống loang lổ đồng thời chiếu sáng vách đá trước mặt.

Hấn đi rồi, Triệu Tử Mai không biết vì sao hấn lại đi nhưng lại biết rõ chỉ với con dao nhỏ trong tay mình thì không thể nào dọa được kẻ kia.

Nhưng.....

Sắc mặt Triệu Tử Mai lập tức xanh mét bởi vì hấn thấy vách núi phía trước thẳng đứng, hoàn toàn không có hầm mộ gì.

Đó là vách đá trụi lủi, một cây cỏ dại cũng không có.

Còn thi thể của Hồ thái y thì bị kẹt giữa một khe hở, một cánh tay gục xuống dưới bị gió thổi hơi đong đưa.

Vì sao những hầm mộ kia lại biến mất? Rõ ràng vừa rời nương ánh sáng của sợi chỉ hấn và Mục Tiểu Ngộ đều thấy những căn hầm đáng sợ kia cơ mà? Chẳng lẽ đó đều là ảo giác ư?

Đang âm thầm tự hỏi thì hấn thấy cả người Mục Tiểu Ngộ hơi động đậy rồi lập tức ngã ra sau.

Triệu Tử Mai vội duỗi tay ôm lấy eo nàng thì thấy môi nàng hơi mấp máy nhẹ nhàng nói một câu, “Hiện tại ngươi đã biết tâm ma đáng sợ thế nào chưa?”

Triệu Tử Mai không hiểu lời này có ý gì.

Hắn thấy Mục Tiểu Ngộ nhắm mắt thế là vội thở hơi thở của nàng.

Cũng may nàng vẫn thở đều, chỉ tạm thời hôn mê bất tỉnh.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Ánh mặt trời đập trên mặt nàng phủ thêm chút ôn nhu.

Triệu Tử Mai bất giác nhớ tới lời Cung Minh Châu nói: "Các người nhất định rất thắc mắc vì sao từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy con bé ta đã biết đây là con gái mình.

Bởi vì đôi mắt cười và má lúm đồng tiền của con bé dù lúc không cười cũng cực kỳ linh động, cho nên cực kỳ dễ thấy."

"Người bị thương còn chưa lành nay lại vì ta mà hôn mê, thật không hiểu ta nên nói gì với Cung đại nhân đây." Triệu Tử Mai nhíu mày và quay đầu nhìn vách đá.

Thi thể của Hồ thái y vẫn duy trì tư thế kia, cả người cuộn trong khe hở của vách núi.

Lòng hắn lúc này càng thêm mê mang.

Rốt cuộc vì sao Hồ thái y lại chết? Ông ta thực sự có quan hệ với Chương Sinh Nhất ư? Vì sao hòa thượng lại xuất hiện ở đây? Và vì sao sau khi cắn nuốt linh hồn của Hồ thái y thì hắn lại biến mất? Còn cả đồng hàm mộ đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên mất tích kia nữa..... tất cả chỉ là trùng hợp hay do kẻ nào cố ý bày ra?

Hắn cảm thấy mình bị kéo vào một cái võng lớn, mắt lưới đan xen khiến hắn không nhìn rõ đường.

"Người của Thuận Thiên Phủ đi rồi sao?" Chương Sinh Nhất vừa nhìn Yên Sinh gỡ từng tảng vải bố trên chân mình vừa nhẹ giọng hỏi một câu. Tới tảng vải cuối cùng thì động tác của hắn chậm lại vì sợ làm đau Chương Sinh Nhất.

Miệng hắn thì vẫn đáp rõ ràng, "Bọn họ không tra được cái gì nên đều đi rồi.

Uổng cho tên tiểu tử kia canh chừng lâu như thế.”

“Người sai rồi, bọn họ chỉ làm theo phép, không muốn rút dây động rừng quá sớm,” ánh mắt Chương Sinh Nhất như ngưng lại không nhúc nhích, “Thật kỳ lạ, sao bọn họ phát hiện ra thi thể họ Hồ kia nhỉ? Người chết cũng đâu thể nói chuyện.....”

Vải bố và da thịt như dính vào nhau, Yến Sinh cảm giác vải nhẹ nhàng kéo ra vì sợ Chương Sinh Nhất bị đau sẽ giận chó đánh mèo lên người mình.

Cũng vì thế mà hắn nói chuyện hơi thất thần, “Tiểu nhân cũng thấy kỳ lạ, vốn dĩ hai người họ cùng canh chừng ai biết Triệu Thông Phán kia lại đột nhiên bỏ đi.

Tên còn lại thì nhìn chăm chăm nên bọn tiểu nhân cũng không dám làm gì, ai biết tên kia lại ra sau núi..... Nhưng việc này chúng ta làm được sạch sẽ lưu loát, thi thể của họ Hồ đã được xử lý tốt.

Thuận Thiên Phủ ắt không thể tra ra được việc này có liên quan tới chúng ta đâu.”

Nói xong Yến Sinh thoáng dùng chút sức lực bóc một đoạn vải cuối cùng trên chân Chương Sinh Nhất xuống.

Lão ta nhẹ rít một tiếng, môi giật giật rồi duỗi tay định đánh Yến Sinh.

Nhưng lúc nhìn thấy bàn chân mình thì mắt lão lại có ánh sáng.

Bàn chân này ban ngày mới bị róc tận xương nay đã mọc ra được hơn nửa thịt, thậm chí còn có da non.

Chẳng qua trên mặt đám da non kia vẫn có dấu vết màu xanh nhàn nhạt.

“Họ Hồ quả nhiên lợi hại, có thể chế được khiến da thịt mọc lại.....”

Chương Sinh Nhất vừa mừng vừa sợ, nhưng vừa đảo mắt đã trầm mặt, “Nhưng hắn thực đáng giận, sau khi nhìn thấy bộ dạng của ta hắn sợ bị ta diệt khẩu nên dám giả vờ không mang theo thuốc.”

Nghe được lời này Yến Sinh nhất thời thay đổi sắc mặt và quỳ trên mặt đất liên tiếp dập đầu, “Là tiểu nhân chậm một bước, không thể đoạt được viên thuốc kia, cứ thế bị ông ta.....”

bị ông ta nuốt mất.

Nhưng lão gia, ngài

ngài lệnh cho bọn tiểu nhân giết ông ta thì thuốc kia phải làm sao đây?"
Chương Sinh Nhất nhíu mày, ngón tay xoa xoa nhẵn ban chỉ trên tay và nói, "Ta không thể mạo hiểm, nếu thả hấn về chắc chắn hấn sẽ bẩm báo chuyện này với Triệu Văn An.

Mà Triệu gia thì đang chờ bắt được sai lầm của ta rồi tìm hiểu nguồn gốc và liên lụy tới....." Lão dừng một chút mới nói tiếp, "Không phải còn có một quyển y thư sao? Tìm được nó rồi thì còn lo gì nữa."

Chương 335: Chứng Bệnh

Vừa mở cửa thì tiếng khóc rống thất thanh của Hồ gia đã tràn khắp con hẻm nhỏ.

Triệu Tử Mai bước qua ngạch cửa, nghiêm nghị đứng thẳng trên thềm đá, trên đầu là một đôi đèn lồng trắng đang lắc lư ném bóng dáng của hấn xuống nền đất lộp lờ.

Hồ thái y bất chợt qua đời nên người trong nhà đương nhiên là thương tâm đến chết đi sống lại và không rảnh để ý tới hấn nhưng Triệu Tử Mai đã cố gắng an ủi họ, cũng bóng gió hỏi mấy câu: Gần đây Hồ thái y có chỗ nào bất thường, có kết thù hoặc có ai gây thù chuốc oán tìm tới hay không?

Người nhà họ Hồ phủ định suy đoán của hấn.

Hồ thái y là người làm việc khéo léo, cẩn thận, hơn nữa ông ta là người của Triệu phủ, quan hệ tương đối đơn giản, làm gì có ai không có mắt nhắm tùy tiện trêu chọc người của Triệu phủ chứ?

“Liệu có phải Triệu đại nhân đắc tội người nào đó nên bọn họ giận chó đánh mèo đến phu quân ta hay không?”

Phu nhân của Hồ thái y thương tâm đến độ hồ đồ, thậm chí dám hỏi Triệu Tử Mai một câu này thế là bị Hồ lão thái gia hung hăng mắng cho một trận.

Bà ta thấy thế thì lại vội vàng nhận lỗi, sợ hấn bực rồi gây khó dễ cho nhà bọn họ nay đã mất đi trụ cột.

Triệu Tử Mai thấy ông lão kia tuổi đã cao, dù thương tâm nhưng vẫn phải cố lấy lòng mình thì càng thêm khổ sở.

Hắn vội nói với bọn họ rằng Triệu Văn An đã tìm một việc không tồi cho con cả của Hồ thái y, ngay trong ngày hắn có thể đi nhậm chức.

Hắn còn để lại 10 lượng bạc cho nhà bọn họ.
Hồ gia đương nhiên là ngàn ân vạn tạ, Triệu Tử Mai lại không đành lòng tiếp tục quấy rầy nên lập tức rời đi.

Nhưng lời của Hồ phu nhân vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, thật lâu vẫn không tan đi.

Chẳng lẽ cái chết của Hồ thái y thực sự có liên quan tới Triệu gia ư? Dù không trực tiếp có liên quan nhưng có lẽ cũng dính chút liên lụy chăng?

Hắn đứng trên thềm đá ngoài cửa nhà họ, cả người ngầy ra sừng sốt thật lâu nhưng trước sau vẫn không có manh mối.

"Ca ca, huynh đứng ở chỗ này làm gì thế?" Một đứa nhỏ chừng 5, 6 tuổi cạy cửa và thò nửa khuôn mặt ra.

Cái mặt hắn tròn tròn, mũi củ tỏi, ngoại trừ đôi mắt thì chỗ nào cũng giống Hồ thái y như đúc, vừa nhìn đã biết là đứa con trai út mới sinh mấy năm trước của Hồ thái y tên là Hồ Tĩnh.

Đứa nhỏ mới bằng cây củ cải nên chưa biết chết nghĩa là gì.

Lúc ở bên trong Triệu Tử Mai nghe hạ nhân nói Hồ Tĩnh nhất quyết không chịu mặc đồ tang.

Hắn nháo đến mệt mỏi nên cứ vậy thiếp đi, hắn hiện tại hắn đã tỉnh ngủ và muốn chuồn êm ra ngoài chơi, ai biết lại gặp phải Triệu Tử Mai đứng ở chỗ này.

"Đệ là Tĩnh nhi sao?" Triệu Tử Mai hỏi một câu và bỗng nhiên cảm thấy cái tên này quá không thỏa đáng.

Hồ Tĩnh có đôi mắt nhỏ, mí mắt gục xuống, dù là lúc tỉnh táo thì trông cũng như đang buồn ngủ.

Như thế làm sao đảm đương nổi một chữ "Tĩnh" chứ? Nhưng nghĩ lại thì có lẽ Hồ thái y quá quan tâm đến con nên mới đặt cho con trai nhỏ của mình cái tên này với mong muốn hắn có thể nẩy nở một chút, không cần giữ bộ dạng mê hoặc không tỉnh táo này.

Nghĩ tới đây trong lòng hắn lại thêm khở sở.

Triệu Tử Mai vẫy tay để Hồ Tinh đi tới và muốn hỏi hấn có đi học không, có hứng thú với việc học y hay không.

Nếu đứa nhỏ thích hấn có thể giới thiệu vài vị đại phu quen biết để hấn nhập môn.

Một thân y thuật tinh vi của Hồ thái y không truyền cho con cả, nếu đứa con nhỏ có thể nối nghiệp cha hấn thì ông ấy có linh chắc cũng được an ủi đôi chút.

Hồ Tinh hơi ngượng ngừng chậm rãi đi ra khỏi cửa.

Đúng lúc này có một cái kiệu đi qua trước cửa Hồ phủ, đôi mắt hấn lập tức chăm chú nhìn cỗ kiệu và miệng không tự chủ thốt ra một câu: "Mẹ nói cha đi rồi, chẳng lẽ cha lại bị cỗ kiệu nâng đi rồi sao?"

Triệu Tử Mai đột nhiên giật mình: Hồ gia cách Triệu phủ rất gần, ngày thường Hồ thái y chưa bao giờ ngồi kiệu nhưng theo lời đứa nhỏ thì có vẻ ông ấy thường xuyên ngồi kiệu ra ngoài.

Vậy ông ta đi đâu? Là ai tới đón ông ta đi? Và vì sao ông ta phải có tình giấu thế nên những người khác của Hồ gia đều không biết?

"Tinh nhi, đệ đã thấy cỗ kiệu kia mấy lần ư?" Triệu Tử Mai trầm giọng dò hỏi.

"Cha không cho đệ đi theo nên đệ đều nhìn lên qua khe cửa.

Hơn nữa cỗ kiệu kia không chỉ tới đón cha mà còn đưa ông ấy về.

Có một lần đệ còn nhìn thấy cha lên lút vác một cái rương về."

"Lên lút?"

Hồ Tinh gật đầu, "Ngày đó sắc trời đã muộn, đệ ở bên ngoài chơi, lúc chạy về thì thấy cha mới xuống kiệu, trong tay còn có một cái rương.

Sau khi xác định trong viện không có ai cha mới nhẹ nhàng giấu cái rương tới phòng chắt củi." Hấn đắc ý cười cười nói, "Nhưng cha không biết đệ thấy hết.

Ngày thường ông ấy toàn chê đệ ngốc nhưng đâu có biết đệ mới là người

thông minh nhất, ca ca nói có phải không?”

Triệu Tử Mai hít sâu một hơi và hỏi tiếp, “Đệ có biết trong rương là cái gì không?”

Hồ Tinh lắc đầu, “Đệ không dám nhìn, nếu bị cha phát hiện thì sẽ bị mắng.”

Nhưng mẹ nói cha không về nữa, ca ca, không bằng chúng ta cùng đi xem trong rương chứa cái gì nhé?”

Trong phòng chất củi không chỉ có một cái rương mà có những Ớ cái rương.

Năm cái chứa đầy vàng, một cái chứa 10 đóa thiên sơn tuyết liên.

(Ebooktruyen.net) Ngoài cái này còn có một cuốn y thư bị đê dưới đồng thiên sơn tuyết liên, trang sách kia dễ gãy vỡ hơn cả tuyết liên khô.

“Thật nhiều vàng, chẳng trách cha lại cẩn thận như thế, hóa ra là sợ đánh đổ vàng,” Hồ Tinh kinh ngạc cảm thán một tiếng sau đó lại khó hiểu nói,

“Nhưng ngày thường cha lấy được bổng lộc sẽ đưa cho mẹ luôn, sao ông ấy lại có vàng để giấu nhỉ?”

Bởi vì ông ta đã làm một chuyện không thể cho ai biết, Triệu Tử Mai thăm trả lời câu hỏi của Hồ Tinh: Người đưa vàng cho Hồ thái y nhất định bắt ông ta giữ kín chuyện.

Ông ta còn chưa kịp nghĩ có nên nói cho người nhà hay không thì đã nhận lời.

Nhưng cái kẻ kia có thể là ai?

Chương Sinh Nhất.

Tên này lại xuất hiện trong lòng Triệu Tử Mai, nó như ma quỷ chỉ chờ gió thổi cỏ lay là ngoi lên thăm dò hần từ bóng đêm.

Chương Sinh Nhất, không sai, ngoài lão thì còn có thể là ai? Còn có thể là ai có tài lực hùng hậu để đưa cho Hồ thái y nhiều vàng và tuyết liên như thế? Lão tìm Hồ thái y khẳng định là để khám bệnh.

Vậy lão bị bệnh gì không thể để người khác biết mà thậm chí bắt Hồ thái y gạt Triệu gia và người nhà để trộm chẩn trị cho lão chứ?

Mà cuối cùng vì sao lão lại ra tay tàn nhẫn với Hồ thái y?

Ánh mắt Triệu Tử Mai rơi xuống cuốn y thư đã khô vàng kia một lát mới nhẹ nhàng cầm lấy nó và mở ra.

Hắn vừa lật đã tới một tờ trong đó ghi về "Chứng bệnh móng chim" (điều tra chứng) bởi vì Hồ thái y gấp mép trang này lại sau đó để lại hai hàng lời bình trên đó.

"Hiếm có ghi chép về điều tra chứng, người bị bệnh sẽ không có ngón út, móng chân như vuốt chim, bên trên có vảy."

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: "Kẻ giết anh em ruột dễ gặp bệnh này, quả thực kỳ quái."

Chương 336: Tội Nghiệt

Giết hại anh em ruột.....

Triệu Tử Mai cảm thấy trái tim như bị kim đâm một chút, cổ cũng khô khốc.

Hồ Tinh vẫn lải nhải, "Ca ca, nhiều vàng như thế đệ có thể mua tượng đất Tề Thiên Đại Thánh không? Cha luôn nói ông lão bán tượng đất là cái thứ ăn cướp, một đồng bùn đất mà bán đắt như thế."

"Vàng này dính máu cha đệ, không thể dùng." Triệu Tử Mai lặng yên nói một câu này nhưng nghĩ lại thì hẳn chỉ cảm thấy mình cổ hủ: Có gì không được, chúng nó do Hồ thái y dùng mệnh đồi lấy, vậy người nhà ông ấy dùng chính là thiên kinh địa nghĩa.

Nhĩ đến đây hẳn miễn cưỡng nở một nụ cười và nói, "Tinh nhi có thể mua rất nhiều tượng đất, chớ nói Tề Thiên Đại Thánh mà mua hết cả bốn thầy trò cũng không phải không thể."

Nghe hẳn nói thế Hồ Tinh vui cực kỳ, tay sờ đồng nguyên bảo kia, miệng vui vẻ cười nói, "Phải mua cả Bạch Long Mã nữa, nếu không Đường Tăng không đi được và Tôn Đại Thánh lại phải cõng ông ta....."

Nói tới đây hẳn bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển từ đồng nguyên bảo lên cửa sổ nhỏ của phòng chất củi, giọng bỗng nhẹ hơn một chút, "Ca ca, sao lại có người đứng ngoài cửa sổ thế?"

Triệu Tử Mai lập tức cả kinh vội quay đầu nhìn cửa sổ nhưng chỉ thấy một bóng người chợt lóe qua và biến mất.

"Kẻ nào?" Hẳn khẽ quát một tiếng và buông quyển sách trên tay sau đó rút con dao bên hông vọt tới cửa sổ.

Ai biết mới vừa bước một bước thì bàn chân hẳn đã truyền tới tê dại, cả người suýt nữa ngã ngổ trên mặt đất.

Hẳn cảm thấy có thứ gì đó đang bò từ trong thịt của mình ra ngoài, chui

ra khỏi da mang tới cảm giác lạnh lẽo.

Nhưng hiện tại chẳng thể nghĩ nhiều, Triệu Tử Mai vọt tới chỗ cửa sổ đầu khung cửa nhỏ lung lay sắp đổ kia ra và nhìn quanh có điều chẳng thấy ai.

Lúc hấn đang sinh nghi thì chợt thấy sân bên cạnh có khói đặc bốc lên, mơ hồ còn có tiếng kêu cứu truyền ra từ trong viện.

Hấn thềm hồ không tốt sau đó vội quay đầu dặn dò Hồ Tĩnh đi gọi hàng xóm tới cứu hoả còn bản thân mình thì nhảy từ cửa sổ xuống chạy tới nội viện bốc cháy.

Chạy được hai bước hấn bỗng nhớ tới cái gì đó và lập tức hét lên với Hồ Tĩnh lúc này vẫn đứng ngây người trong phòng chứa củi: "Nhớ mang theo y thư."

Rốt cuộc Hồ Tĩnh cũng hoàn hồn mà "vâng" một tiếng.

Đứa nhỏ vội nhét cuốn y thư vào trong ngực và chạy ra cửa lớn.

Lúc này Triệu Tử Mai mới an tâm chạy vào nội viện.

Lửa rất lớn, lúc hấn xông vào sân thì phát hiện nơi này đã là biển lửa, ngọn lửa mang theo khói đen vụt ra từ cửa sổ và khắp nơi trong nhà.

Nó liếm lên một gốc cây liễu mới ra chồi non ở bên cạnh khiến cành lá của cái cây kia cũng bốc cháy.

Nhất thời cả cái cây bị cuốn vào trong lửa, giương nanh múa vuốt, cành lá như roi lửa nhào về phía Triệu Tử Mai đang cố chạy vào phòng.

Trong phòng có người vẫn đang kêu cứu, tiếng kêu xen lẫn ho khan, hấn là bị sặc khói.

Cũng mau trong góc sân có một lu nước tràn đầy.

Triệu Tử Mai không hề có kỵ mà vội tiến lên dùng thùng gỗ hắt nước vào trong phòng.

Ngọn lửa chỉ thoáng nhỏ đi rồi lại bùng lên, lấp kín cửa phòng.

Hấn đành phải vòng vèo không ngừng hắt nước từ thùng gỗ vào căn nhà

đang kéo kẹt kia.

Không thể chết được, nếu chuyện này thực sự có liên quan tới Triệu gia thì một khi người trong nhà chết chẳng phải tội nghiệt của hấn sẽ càng nặng hơn ư? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Đôi mắt hấn bị mồ hôi thấm ướt, cả khuôn mặt tuần tú bị khói đặc hun đen nhem.

Mà đáng sợ nhất là chân hấn càng ngày càng đau đớn giống như có vô số con sâu đang gặm cắn bàn chân, mỗi một bước đều đau đến không còn sức lực.

Hấn run run, chịu đựng đau đớn mà chạy như bay để dập lửa.

Cũng may sự kiên trì này không hề uổng phí vì phía sau lập tức có thêm rất nhiều tiếng bước chân.

Người cầm đầu chính là Bảo Điền vẫn đang đợi bên ngoài, phía sau còn có mấy chục hàng xóm quanh đó được Hồ Tinh đi gọi tới giúp.

Trong tay mỗi người đều cầm thùng và chậu, cả đám đồng loạt vọt tới. Triệu Tử Mai chỉ thấy trong lòng nhẹ nhõm, hai chân cũng vì thế mềm nhũn.

Hấn ngồi bệt dưới đất nhìn mọi người mức nước chữa cháy.

Dưới sự đoàn kết đó ngọn lửa yếu dần.

Nhìn mấy người của Hồ gia được cứu ra khỏi phòng, tuy có bị hun đen nhem nhưng vẫn có thể nói chuyện thế là lòng hấn như được nước lạnh gột rửa, an ổn và bình tĩnh.

Trong lòng nhẹ nhàng thế nên hấn vừa thở hồng hộc vừa cười, mặc ánh mặt trời và gió nhẹ thổi qua trên mặt sau đó hấn dùng hết sức cảm thụ vẻ đẹp của nhân gian.

Ai biết trong khoảnh khắc ấy lòng hấn lại dâng lên thương cảm: Nhiều năm qua rôt cuộc hấn đã gỡ được chút gánh nặng trên vai.

Phần vui sướng này hấn không muốn độc chiếm, nhưng người hấn muốn chia sẻ cùng lại vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

"Xuân chưa đến

Tóc như tiêu

Xa nhau lâu nhẹ giảm sầu đau

Nguyên tiêu ai ngắm hoa đèn mãi

Đôi chồn mong nàng sẽ hiểu nhiều."

(Khương Quỳnh – Giá cô thiên) – thivien.net

Đột nhiên ngón chân hấn lại nhói lên đau nhức giống như dòng điện chảy theo kinh mạch lan khắp toàn thân.

Hấn đau tới độ mỗi khối cơ bắp trên người đều run lên, miệng cũng không nhìn được nhẹ rên một tiếng.

Triệu Tử Mai nhẹ nhàng cúi ửng vó, lúc ánh mắt rơi xuống mu bàn chân cả người hấn lập tức tóa mồ hôi lạnh: Mu bàn chân hấn nhuộm một tầng ánh sáng xanh nhạt, từ xa nhìn sẽ không thấy gì nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đó là một mảnh vảy chưa mọc hết.

Tầng vảy kia dày đặc, giống như đượ vẽ lên.

"Người bị bệnh này chân mọc vảy, ngón chân út biến mất, đau đớn khó nhìn....." Những lời trên cuốn sách cổ kia đột nhiên nảy lên trong đầu hấn.

Theo sát sau đó là bốn chữ hấn vĩnh viễn không thể quên được ——

"Giết anh em ruột".

Quả nhiên báo ứng khó thoát, dù nhiều năm đã qua, dù hấn đã làm vô số việc thiện vẫn không chạy thoát được.

Nó vẫn ở đây chờ để trả loại toàn bộ tạo nghiệt cho hấn.

"Ca ca, huynh không thoải mái ư?" Hồ Tinh chen qua đám người thấy Triệu Tử Mai cả người đen thui ngời trên mặt đất thì không nhìn được đi lên hỏi.

Triệu Tử Mai theo bản năng mặc tất vào che đồng vảy xanh trên mu bàn chân sau đó cố ổn định tinh thần.

Hấn bỗng nhớ ra và hỏi, "Tinh nhi, y thư đã cất kỹ chưa?"

Hồ Tinh sửng sốt sau đó vội vàng gạt đầu, miệng ừ ừ vài tiếng, "Đệ nghe huynh nói nên vẫn cất ở trong ngực áo....."

Triệu Tử Mai suýt thì rơi lệ: Hóa ra ông trời vẫn để lại một đường sống

cho hấn.

Nếu đã thế thì hấn nguyện dùng quãng đời còn lại đền bù cho những lỗi làm mình đã phạm phải.

"Hả, sách..... sao lại..... sao lại không thấy rồi?" Hồ Tinh sờ soạng một lát mới hoảng hốt cởi cả cái áo ra nhưng vẫn không phát hiện cuốn y thư cũ nát của cha hấn đâu, "Ca ca, rõ ràng đệ..... Rõ ràng đệ đã cất nó rồi, sao hiện tại lại không thấy đâu nữa?"

Nếu không có tro đen phủ trên mặt thì Hồ Tinh sẽ thấy sắc mặt Triệu Tử Mạo hiện tại tái nhợt.

Hấn giống như một kẻ tội phạm sắp bị giải ra pháp trường chờ vận mệnh cho mình một đao nạng nề.

Chương 337: Đại Thần Tiên

Triệu Tử Mai không biết bản thân quay lại phủ thế nào, hấn chỉ biết lúc Bảo Điền cùng mình xuống xe ngựa thì cả người hấn đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Quần áo dán lên người khi có gió thổi qua quả thực lạnh không thể tả. “Thuộc hạ sẽ bảo người chuẩn bị nước, công tử tắm gội thay quần áo trước rồi nghỉ tạm.” Bảo Điền còn cho rằng Triệu Tử Mai tiêu hao quá nhiều sức vì cứu hỏa chứ không nghĩ tới nguyên nhân khác.

Vừa vào cửa hấn đã vội gọi người nấu cơm, chuẩn bị nước, bản thân hấn thì cùng Triệu Tử Mai đi tới sảnh ngoài.

Ai biết hai người vừa mới bước vào cửa đã thấy Mục Tiểu Ngộ ngồi ngay ngắn trước bàn đang vui tươi hơn hử nhắm nháp trái cây Chu Bồi đưa lên, hai má phình phình như một con sóc tham ăn.

Bộ dạng sinh long hoạt hổ kia cho thấy nàng đã khỏe hấn rồi.

“Công tử làm sao thế?” Thấy cả người Triệu Tử Mai dính đầy tro thế là Chu Bồi bị hử nhảy dựng, vội đi lên lôi kéo hấn ngó trước ngó sau thấy hấn không bị thương ông ta mới nhẹ nhàng thở ra và trách Bảo Điền om sòm, “Không phải đi Hồ gia sao? Sao cả người công tử lại chật vật thế này?” Bảo Điền vội kể mọi chuyện, Chu Bồi không thấy có gì đặc biệt nhưng Mục Tiểu Ngộ lại buông điếm tâm trong tay và háng giọng nói, “Triệu công tử, sao giờ ngươi mới về, ta có vài lời muốn nói với ngươi nên đã ngồi nửa ngày ở đây, sắp hết kiên nhẫn tới nơi rồi.”

Bảo Điền vội nói, “Nhưng công tử.....”

Triệu Tử Mai giơ tay ngăn cản hấn, “Ta không sao, chỉ mệt thôi, ta tâm sự với Mục cô nương một chút cũng coi như nghỉ ngơi.”

Nghe xong lời này Chu Bồi lập tức hiểu ý kéo Bảo Điền lui ra, rồi phái người mang thức ăn, khăn mặt tới cho Triệu Tử Mai tự lo liệu.

Ồ sảnh ngoài lúc này chỉ còn hai người bọn họ, Mục Tiểu Ngạc cũng không hề cố kỵ mà dán đến nhìn chằm chằm cái mặt đen hơn Bao Công của Triệu Tử Mai và cẩn thận đánh giá rồi phì cười, “Được lắm, đây là người mới bò ra từ ống khói hả?”

Triệu Tử Mai vô lực cười một tiếng, dùng khăn mặt ướt lau mặt.

Vừa lau thì cả cái mặt đen như than cốc của hắn bỗng xuất hiện một vết trắng thế là Mục Tiểu Ngạc càng cười đến ngứa tới ngứa lui.

Nàng cầm lấy khăn tay tinh tế giúp hắn lau cả mặt.

Một khắc lau hết toàn bộ tro trên mặt nàng mới phát hiện mặt Triệu Tử Mai trắng bất thường, còn lộ ra màu xanh lá của kẻ bị bệnh.

“Công tử làm sao vậy?” Một tay nàng chống cằm, đôi mắt chớp vài cái, “Chẳng lẽ người lại bị tà ám chiếm thân thể nên...”

“Mục cô nương đợi ở đây nửa ngày nhất định là có việc cực kỳ quan trọng muốn nói với ta.” Triệu Tử Mai không muốn lộ bộ dạng yếu ớt trước mặt nàng dù nàng đã đoán được tâm ma của hắn.

“Người nói trước.”

“Người trước.” Hắn lộ ra bướng bỉnh, tuy giọng vẫn vô lực như cũ.

Mục Tiểu Ngạc nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, cảm thấy hắn hôm nay và ngày xưa quả thực khác nhau vì thế nàng quyết định thỏa hiệp,

“Trong lúc hôn mê ta lại mơ thấy Tang, lúc này nó đã tìm lại được ký ức.

(Hãy đọc thử truyện Chân đất của trang Rừng Hồ Phách) Người biết không, bóng dáng ở trong đồng phế tích kia là một mảnh linh hồn cuối cùng Ô Nạp còn để lại.

Ông ấy vẫn luôn canh giữ Phật xá chờ nó trở về.”

“Nhưng theo lời đồn thì Tang đã giết hại ông ấy, vậy ông ấy chờ nó chẳng lẽ vì.....” Triệu Tử Mai thấy trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng đáng sợ.

Chẳng lẽ ký ức tàn khuyết không đầy đủ của nó lại là một cái bẫy Ô Nạp giăng ra để nó bước vào sau đó đó hồi phi yên diệt, vạn kiếp bất phục.....

Hình như Mục Tiểu Ngộ đoán được tâm tư của hắn nên nhẹ nhàng cười nói, "Người cho rằng Ô Nạp đang chờ để báo thù ư? Triệu đại nhân, Phật độ chúng sinh, Tang là tình phách cuối cùng Ô Nạp dùng sinh mệnh của mình để độ hóa thì sao ông ấy lại giết nó?"

"Linh hồn cuối cùng ông ấy dùng sinh mệnh để độ hóa ư?"

Chân Triệu Tử Mai vẫn cực kỳ đau đớn nhưng hiện tại hắn không quan tâm, mọi suy nghĩ của hắn đều bị câu chuyện cổ xưa thần bí mà Mục Tiểu Ngộ kể hấp dẫn.

Vận mệnh hình như cũng bắt đầu chảy về phía vương quốc xa xôi kia.

Ngàn năm trước nơi ấy tràn ngập chinh chiến và rừng rậm.

Trong truyền thuyết có một vị quốc vương không ai bì nổi, trên mặt ông ta là nụ cười âm áp thường trực nhưng ông ta đi tới đâu là sinh linh đồ thán, khói lửa ngập trời tới đó.

Ông ta sáng lập ra nhà nước Chân Lạp với biên giới rộng lớn, có vô số binh lính đã chết trong tay ông ta.

Nói đúng hơn thì những người đó đều chết dưới lưỡi đao sắc bén của ông ta.

Đó là một thanh loan đao thoát nhìn thực bình thường, nếu có bày bán nó ở ngoài phố chỉ sợ cũng chẳng ai chịu trả giá cao.

Nhưng nghe nói đây là thanh đao mà vị quốc vương kia đã phải đạp qua lửa địa ngục và lấy được từ góc tối tăm nhất của thế gian.

Dựa vào thanh đao này ông ta sát phạt khắp nơi, dưới chân ông ta xác người chất thành núi, máu chảy thành sông.

Dựa vào nó ông ta thắng được thanh danh truyền khắp muôn nơi, nhưng cuối cùng lại cũng chết trong tay nó.

Nghe nói thanh đao kia tụ tập quá nhiều oán khí, chúng ám cho vị quốc vương kia bệnh không dậy nổi, sớm chiều không được yên.

Rốt cuộc ông ta phát điên, sau khi hoảng sợ làm bầm lều bầu mấy ngày thì ông ta tự tay phóng hỏa đốt cung điện của mình và ôm loan đao cùng nhảy vào ngọn lửa hùng hục.

Vốn ông ta tưởng lấy thân tế đao sẽ có thể cùng nó đồng quy vu tận, nhưng ông ta sai rồi.

Bởi vì đao kia vốn không phải vật phàm tục, dù cả người tan chảy thì linh hồn nó vẫn bất diệt.

Thậm chí vì hấp thu oán khí trên người quốc vương nên nó càng thêm hung ác, hoành hành ngang ngược, thậm chí có ý san bằng vạn vật trong trời đất này dưới chân.

May mà đại sư Ô Nạp đã giam cầm nó trong Phật xá trước khi nó kịp gây ra mưa máu gió tanh.

Ô Nạp dùng Phật pháp vây khốn nó bảy ngày bảy đêm mà vẫn không thể độ hóa được linh hồn tà ác đến cùng cực kia, ngược lại còn bị nó quay ra đâm một nhát và chết trong Phật xá.

"Dân bản xứ đều nói Ô Nạp bị linh hồn của thanh đao giết hại, vậy xem ra đúng rồi." Triệu Tử Mai lẩm bẩm một câu.

Trong mắt Mục Tiểu Ngộ có một tia sáng nhạt, "Đúng là ông ấy bị nó giết, nhưng đó là Ô Nạp cố ý.

Phật pháp đã không thể độ hóa tà khí trên người nó nên chỉ có thể dùng linh hồn sạch sẽ nhất trên đời để làm điều đó."

"Chẳng lẽ Ô Nạp cũng học Ma Ha Tát Đỏa xả thân nuôi hổ ư?"

Trên mặt Triệu Tử Mai là kinh ngạc.

"Người nói đúng một nửa," Mục Tiểu Ngộ hơi hơi mỉm cười đáp, "Đại sư vốn là người mang thương xót, cả đời không biết đã bao lần xả thân giúp người.

Nhưng ông ấy có mục đích quan trọng để cứu vớt đao linh."

"Thế gian khi ấy tràn đầy yêu vật hoành hành, quỷ mị nhan nhản, tất cả đều vì thanh đao vốn dùng để ngăn chặn chúng nó trước khi còn khôn được định đã bị quốc vương lấy đi.

Đao linh vậy bản khi ở trong tay quốc vương, linh tính không còn nên nếu muốn kéo mọi thứ về điểm ban đầu thì nhất định phải lấy lại bộ dạng nguyên vẹn cho nó."

Mục Tiểu Ngộ liếc thấy Triệu Tử Mai trợn mắt há hốc mồm thì nhẹ rũ mắt, "Cho nên lúc nó được Ô Nạp đặt cho cái tên Tang thì nó đã chuyển từ đại ma vương giết người vô số sang một vị đại thần tiên cứu vớt

chúng sinh."

Chương 338: Quá Khứ

Qua một lúc lâu, Triệu Tử Mai mới dần thả lỏng khuôn mặt khiếp sợ, khước miệng chậm rãi nở một nụ cười vui mừng, trong giọng nói cũng lộ ra ôn nhu vui vẻ, "Chúng ta luôn gọi nó là đại thần tiên nhưng có ai không thăm coi nó như ma đầu giết người không thấy máu đâu? Không ngờ nó quả thực chính là đại thần tiên."

Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì thế là ánh sáng trong mắt tự lại chói lòa, "Tiểu Ngộ, ngươi còn không kể vì sao một mảnh linh hồn của Ô Nạp vẫn chờ nó trở về."

Đúng rồi, còn có bộ dạng rách tả tơi của nó và chuyện nó mất trí nhớ nữa, tất cả là vì sao?"

Mục Tiểu Ngộ nói nửa ngày nên cảm thấy hơi đói và khát thế là nàng lại nhéo một miếng trái cây bỏ vào miệng sau đó vung tay nói, "Mộng này rất là ranh mãnh, ta càng muốn tìm thì nó lại càng trốn kỹ."

Lúc ta không thèm nghĩ thì nó lại tung tăng tự quay về."

Nói tới đây thấy sắc mặt Triệu Tử Mai tốt hơn lúc nãy một chút thế là nàng xoay tròn mắt thử thăm dò: "Rồi, ta đã nói xong, giờ tới lượt ngươi."

Rốt cuộc hôm nay ngươi đã gặp phải chuyện gì, sao vừa về cả người đã yếu rũ không chịu nổi như thế?"

Hóa ra sớm muộn gì vẫn phải đối mặt với hiện thực, nhưng Triệu Tử Mai vẫn muốn kéo dài một lát.

Tương lai khiến hắn run sợ mỗi khi nhớ tới, nó như một tên ác ma nở nụ cười dữ tợn chờ đợi hắn nhào đến.

Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt thì không bằng để hắn trốn tránh thêm mấy ngày đi.

"Ta mệt mỏi, hôm khác lại nói đi." Hắn đứng lên, bàn chân đau đớn khiến hắn không nhìn được nhứ mày.

Nhưng hiện tại hắn chỉ muốn chạy khỏi chỗ này vì thế cũng chẳng quan tâm mà đi ra cửa sau, hoàn toàn không màng lễ nghĩa đãi khách.

"VẬY..... Ta đi đây," Mục Tiểu Ngộ không đành lòng miễn cưỡng hắn nhưng nàng cũng đã đoán được nhiều ít.

Độ dạng này của hắn hơn phân nửa có liên hệ với tâm ma kia rồi, "Ta đi thật đó?"

Nàng đi tới cửa lại quay đầu nhìn Triệu Tử Mai một cái và thấy hắn bước ra khỏi ngạch cửa sau đó đứng dưới một tàng cây hoa quế nở đầy hoa trắng.

Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bên trên, mấy đám mây như cục bông đang lưu luyến bay qua.

Trên mặt đất là những cái bóng lay động không ngừng, còn hắn thì nhẹ nhàng quay đầu, trên mặt có nước mắt khiến người ta thấy là đau lòng.

"Triệu Tử Mai....." Lòng Mục Tiểu Ngộ run lên, lần đầu tiên trong đời nàng cảm nhận được chua xót, vì thế không tự giác gọi lên cảm xúc khiến nàng vẫn luôn bối rối trong lòng.

"Đại thần tiên, người đừng đi, ta rất sợ, thật sự rất sợ." Hắn xoay người bước về phía này, đi tới bên cạnh nàng và ôm nàng vào lòng.

Ánh mặt trời ấm áp ngày xuân quả thực lúc ẩn lúc hiện.

Lúc không có gió thì nó ấm áp khiến lòng người cũng ấm hơn.

Nhưng một khi gió lạnh nổi lên thì ấm áp kia tức khắc biến mất, tầng mồ hôi vừa rịn ra cũng biến thành lạnh lẽo thấm vào da thịt.

Trong cảnh nóng lạnh luân phiên ấy Mục Tiểu Ngộ nghe Triệu Tử Mai nói xong toàn bộ chuyện xưa.

Hắn kể hắn và mẹ mình bị xa lánh và nhận hết tội thân như thế nào.

Mẹ hẳn cả đời ái mộ sùng kính cha hẳn nhưng tới khi làm chung cũng không chờ được ông ta thế nên bị thương buồn bực mà qua đời.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Mà người gây ra tất cả những chuyện đó lại là người chị gái "sợ mất đi tình yêu của cha nên mới bướng bỉnh" trong miệng Triệu Văn An.

"Ta hận nàng ta, thế nên ta đã thề trước linh cữu của mẹ mình nhất định sẽ báo thù." Nói tới đây hẳn không nhìn được bật cười, "Nhưng người biết đó, đứa nhỏ nói báo thù thì về cơ bản không thể coi là thật.

Ta thậm chí còn không biết cái gì gọi là báo thù, càng không có bất kỳ kế hoạch nào.

Chẳng qua một ngày nọ mọi chuyện cứ thế nước chảy thành sông.

Và cái chết của nàng ta chẳng qua chỉ là một kết quả thuận lý thành chương."

"Ngày đó cha ta mở tiệc đãi khách ở trong phủ, trong cảnh ca vũ thăng bình ấy chẳng ai nhớ đó cũng là ngày giỗ của mẹ ta.

Bà ấy buông tay nhân gian trong một ngày tuyết rơi, chỉ để lại mình ta.

Tiểu Ngạo, sau khi bà ấy qua đời ta thật sự chỉ còn một mình.

Trước kia ta có mẹ nên cha ta yêu chiều chị gái hơn một chút thì âu cũng hiểu được.

Nhưng hiện tại, chúng ta cùng là hai đứa trẻ không có mẹ, thế mà ta vẫn không thể ngang sức ngang tài với nàng ta."

"Nàng ta luôn là người lóa mắt nhất trong đám đông, ngay cả trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh cũng thế.

Khi ấy nàng ta chuẩn bị cập kê, nhưng cha vẫn mang theo nàng đi gặp khách khứa, thứ nhất vì cha ta là người không câu nệ tiểu tiết, thứ hai vì a tỳ là niềm kiêu ngạo của ông ấy.

Người trong kinh thành đều biết Triệu Văn An có một đứa con gái như tiên nữ, vì thế ông ta đương nhiên sẽ không ngại khoe khoang.

Ta cũng tham gia, ta và nàng cùng đứng đó, nghe tiếng tán thưởng và nịnh hót từ bốn phía truyền tới và bỗng nhiên nhớ tới mẹ mình thế là nước mắt không nhịn được rung rung."

Hắn buồn bã cười nói, "Lúc ấy a tỳ dán sát bên tai ta dùng giọng nói chỉ có ta nghe thấy mà nói 'hôm nay là ngày giỗ của mẹ ngươi phải không?'

Thế mà ngươi lại chỉ có thể vui mừng đứng ở chỗ này, chẳng thể khóc cho bà ta một hồi, đúng là bất hiếu."

"Lúc nàng ta nói những lời này vẫn tươi cười nên người khác còn tưởng chị em chúng ta quan hệ tốt nên đang ghé tai nói chuyện riêng." Triệu Tử Mai vuốt ve từng ngón tay của mình từ nhỏ tới lớn giống như muốn xóa bỏ toàn bộ thống khổ tích tụ trong lòng nhiều năm.

"Sau đó ta nghĩ một khắc kia chính là lúc ta nổi sát ứ."

Vì thế lúc nhìn thấy nàng ta rời khỏi yến hội đi thay quần áo ta thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị mà trộm trốn ra ngoài.

Bên cạnh nàng ta vốn có nhiều hạ nha hoàn và bà tử hầu hạ nên ta luôn không tìm được cơ hội.

Ai biết ngày đó có lẽ ngay cả ông trời cũng không nhịn được mà cố ý giúp đỡ ban cho ta một cơ hội tốt để ra tay giết chị gái mình."

"Ta tìm được nàng ta đang ngồi một mình bên miệng giếng trong Thính Tuyết Đường.

Cả người nàng ta nửa nghiêng, mặt nhìn xuống giếng giống như đang nhìn cái gì đó.

Không sai, chính là cái giếng này.

Vị trí người đang ngồi chính là chỗ nàng ta ngồi ngày đó." Hắn lại bổ thêm một câu, "Ngươi không sợ chứ?"

Mục Tiểu Ngộ lắc lắc đầu rồi thăm dò nhìn về phía giếng cổ phía sau.

Trên mặt nước có bóng dáng của nàng, giống như bên trong thực sự có

người đang lẳng lặng nhìn trộm nàng vậy.

"Sau đó thì sao?" Nàng không quay đầu lại nhưng vẫn có thể cảm nhận được người phía sau đang rùng mình.

Sau một hồi lặng im hẳn mới kể nốt về kỷ ức khó khăn nhất của mình.

"Hôm đó tuyết rơi dày, cả người nàng ta bị bao trong một tầng bông tuyết xù xù, thoát nhìn có vẻ không chân thật.

Đúng rồi, nàng ta mặc bộ váy áo thêu ngọc lan kia, quả thực ứng với câu 'dáng điệu uyển chuyển giỏi chịu rét, hoa này quả hợp ngày tuyết rơi'.

Ta nhìn nàng ta rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại đi qua và không hề do dự duỗi tay đẩy nàng ta rơi xuống giếng."

Chương 339: Thổ Lộ

"Người đoán không sai đâu, ta tự tay giết chị gái mình nên hiện tại báo ứng tới cũng là phải thôi." Triệu Tử Mai ngồi bên miệng giếng sau đó bắt chắp nam nữ khác biệt mà cởi giày tất lộ mu bàn chân.

"Vầy ư?" Mục Tiểu Ngộ nhăn mày hỏi, "Đang êm đẹp sao lại mọc vầy?"

Triệu Tử Mai khẽ run vai cười khỏ nói, "Cái này gọi là điều tra chúng, kẻ bị bệnh này ngón chân út sẽ biến mất, móng chân như vuốt nhọn, trên mu bàn chân là vầy." Hấn nhìn chăm chăm Mục Tiểu Ngộ và gần từng chữ, "Nếu như ta đoán không nhầm thì Chương Sinh Nhất cũng bị bệnh này, và Hồ thái y chữa trị cho lão nên mới mất mạng."

"Nhưng vì sao người....."

Triệu Tử Mai tránh ánh mắt nàng và nói, "Chương Sinh Nhất có một người anh trai tên là Chương Thiên Nhất.

Người này giỏi làm đồ gốm sứ, là người sáng lập lò gạch của Chương gia.

Nhưng mấy năm trước ông ta đã qua đời, nguyên nhân cái chết cũng kỳ quặc.

Ta nghĩ chắc ông ta bị chính em trai ruột của mình giết, bởi vì....." Hấn lại đi giày tất vào, hai tay vỗ đầu gối vài cái mới bình thản nói, "Bởi vì nguyên nhân của chứng bệnh này chỉ có bốn chữ: giết anh em ruột."

Nói xong câu đó hấn thoáng nhìn Mục Tiểu Ngộ sau đó lập tức rời mắt giống như sợ nàng sẽ nói ra lời nào đó, "Hiện tại người đã biết bệnh này căn bản không phải bệnh mà là báo ứng.

Thiên lý rõ ràng, Chương Sinh Nhất không thể trốn thoát mà ta cũng

thế.”

“Hồ thái y có thể trị được nó ư?” Qua thật lâu Mục Tiểu Ngộ mới nhỏ giọng hỏi một câu này.

“Hồ thái y dựa vào một quyển y thuật để chẩn trị cho Chương Sinh Nhất, chẳng qua cuốn sách kia hiện tại đã bị Chương gia cướp đi, thế nên.....”

Mục Tiểu Ngộ đột nhiên đứng lên, “Ta sẽ giúp người đoạt lại, nếu không được thì chúng ta đi hỏi lão.

Chẳng phải lão có việc cầu Cung lão đầu..... ấy, cầu cha ta à? Ta sẽ bảo cha ta tới Chương gia.....”

“Ngốc quá,” Triệu Tử Mai thấy bộ dạng nàng nóng như lửa đốt thì không nhìn được cười nhưng cười xong hẳn lại thấy kinh ngạc vì sao bản thân vẫn cười được.

Chẳng lẽ hẳn cũng bị Mục Tiểu Ngộ lây bệnh vô tư sao, “Lão bí mật tìm Hồ thái y để chữa bệnh là vì chứng bệnh này là quái bệnh không thể để người khác biết.

Thế nên hiện tại lão sẽ không bao giờ thừa nhận mình bị điều tra chúng.

Ta cũng hoàn toàn hiểu, bởi vì bệnh này ta chỉ dám nói với người, đến Bảo Điền cũng không biết, vậy sao ta có thể để Cung đại nhân ra mặt thay mình chứ?”

Nói tới đây hẳn cũng đứng dậy, trên mặt cố tỏ vẻ nhẹ nhàng nói, “Ta nghĩ kỹ rồi, nếu bệnh này đã không thể lộ ra ánh sáng vậy không bằng ta tìm một nơi hoang sơn dã lĩnh ít dấu chân người rồi xây một căn nhà gỗ nhỏ.

Đúng rồi, nơi đó sẽ giống Hâu Văn Hiên, ta có thể trồng hoa, nuôi cá, thế nào cũng qua được quãng đời còn lại.

Như thế còn tốt hơn để thế nhân biết ta là con quái vật giết hại chị gái ruột của mình.”

“Người muốn trốn tránh rồi chậm rãi chết mòn ư?” Trong ánh mắt Mục Tiểu Ngộ có thứ gì đó chớp động.

Bộ dạng của nàng vốn không hề xứng với cái gì mà âm thầm bi thương, thất

hồn lạc phách nhưng hiện tại chỉ có thể dùng những từ ấy mô tả biểu hiện trên mặt nàng.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) May mà, rất nhanh nàng đã khôi phục như thường, đôi mày nhẹ nhướng lên thế là vẻ mặt lại quay về biểu tình vô tư, không tim không phổi, "Dựa vào cái gì lại là người? Chỉ vì người giết một kẻ từng bước dồn người vào chân tường và người nạn tình cờ chính là chị gái ruột của người nên người phải chịu trừng phạt này sao? Cái gì mà báo ứng khó tránh, thiên lý sáng tỏ? Nếu thực sự có thiên lý thì người đầu tiên ông trời muốn trừng phạt nhất định không phải người.

Trên đời này có nhiều kẻ ác như thế, chờ tới phiên người thì bản thân người đã sống trăm năm và chết từ đời nào rồi."
Triệu Tử Mai cảm thấy cổ như nghẹn lại, bóng người trước mặt cũng hơi mờ hồ.

Hắn chỉ có thể thấy ánh mặt trời tươi xuống, mà một tầng ánh sáng âm áp trên người nàng.

Đến cả Thính Tuyết Đường —— nơi âm trầm đáng sợ trong ký ức của hắn cũng vì nàng mà sáng hơn một chút.

"Người thật sự nghĩ như thế ư?" Qua thật lâu hắn rốt cuộc cũng nhỏ giọng nói ra một câu này, giống như một đứa nhỏ khiếm tốn học hỏi.

"Đương nhiên," Mục Tiểu Ngộ không kiên nhẫn vén vài sợi tóc ra sau đầu, "Ta không tin quái bệnh vợ vẫn gì, nếu có thì đám hoàng đế kia chẳng phải sớm bị bệnh hết rồi à? Lý Thế Dân giết anh đoạt ngôi ở Huyền Vũ môn, nếu ông ta xa xôi quá thì vị Ung Chính kia không phải cũng....."

Triệu Tử Mai hoảng hốt vội bịt miệng nàng, "Phỉ báng quân vương chính là tội chết, dù muốn trấn an ta thì người cũng không cần làm thế." Nói xong thấy nàng tròn tròn mắt như còn chưa kịp phản ứng lại thế là hắn không nhìn được cười và trấn an, "Người yên tâm, ta sẽ nghe lời, sẽ không tự sa ngã, cũng không trốn vào một góc để không ai tìm được."

Nói xong hắn lại bổ thêm một câu nói dối, "Ta tin người, ta tin bệnh này không liên quan gì tới chuyện kia."

"Người sớm nên nghĩ như thế," Mục Tiểu Ngộ có vẻ nhẹ nhõm.

Rốt cuộc nàng cũng là một người đơn thuần nên không thấy được phiền muộn che giấu sau con ngươi của hắn.

Lúc này nàng chỉ như mày nói tiếp, "Ta nghĩ chuyện này hơn phân nửa là trò quỷ Chương Sinh Nhất gây ra rồi."

Lão sợ người tra ra sai lầm của mình nên mới....."

Nàng nói tới đây lại không nghĩ ra Chương Sinh Nhất đã dùng thủ đoạn gì để hai chân Triệu Tử Mai mọc vẩy như thế vẩy nên nàng chuyển câu chuyện luôn, "Ta sẽ đi hỏi Mục què, ta sẽ không nói là người mà nói có người bị quái bệnh này."

Ông ta kiến thức rộng rãi, nói không chừng sẽ tìm được nguyên do và giúp người trị liệu hết."

"Được," Triệu Tử Mai sợ nàng lo lắng nên lập tức đồng ý, "Ta cũng sẽ phái người đến Phù Lương thăm dò xem rốt cuộc lão ta đã làm chuyện tốt gì ở đó," nói tới đây hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện trước giờ vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, "Tiểu Ngộ, ngày ấy chúng ta tới ngọn núi phía sau biệt viện của Chương gia và rõ ràng thấy mấy chục hầm mộ, vì sao sau đó lại không thấy nữa?"

"Là tâm ma," Mục Tiểu Ngộ liêm liêm đôi môi khô khốc nói, "Tâm ma quá nặng sẽ sinh ảo giác, giống như một cái lưới vây khốn bản thân và người khác."

Ta nghĩ cảnh tượng quỷ dị kia hơn phân nửa chính là một đoạn ký ức thống khổ của Chương Sinh Nhất.

Ngày tháng lâu rồi sinh ra ma chướng, nhưng vì sao lão lại có đoạn ký ức này thì phải nhờ công tử người đi điều tra đã."

Nàng vươn một bàn tay, ngón trở cách ngực Triệu Tử Mai chừng nửa tấc thì dừng lại, "Công tử, người cũng không nên bắt chước kẻ nọ, để tâm ma vây chết bản thân mình."

"Ta sẽ không." Hắn nghiêm trang đảm bảo: Không phải bởi vì tâm ma không còn mà vì có một người dù hắn làm gì vẫn nguyện ý đứng bên cạnh hắn.

Hắn đè lại những lời này không nói ra.

Nhưng hắn không biết Mục Tiểu Ngộ cũng có một câu chưa nói ra.

Vừa rời hắn ôm nàng vào lòng, miệng gọi nàng là đại thần tiên thì tim nàng rung lên, cảm xúc đau đớn ần ần lan ra toàn thân.

Vì sao? Mục Tiểu Ngộ không hiểu, nhưng nàng biết, sau này nếu lại vẽ chân dung hắn thì nàng sẽ không dùng một vòng tròn cùng ba chấm đen để thay thế nữa.

Chương 340: Đình Hoa

Xuân sắc đã tới, tình hồng ý lục tràn trề.

Ở chỗ khác có lẽ mùa xuân còn đang ỡm ờ chưa tới nhưng tại tòa “Vạn viên chi viên” này những màu sắc tươi sáng của mùa xuân đã tới trước một bước.

Trong này có hồ, có đài bông đảo, cách cục bắt chước Tây Hồ ở Giang Nam.

Nơi đây có Lư Sơn xinh đẹp, có thư phòng lấy tên Hải Ninh, có cả kiến trúc Tây Dương gọi là “Tây Dương lâu”.

Trước lâu có bể phun nước, hai bên có 12 con vật bằng đồng tượng trưng cho 12 con giáp.

Mỗi khi tới giờ nào thì con vật tương ứng sẽ phun ra một cột nước từ trong miệng, cứ thế lặp lại cực kỳ có ý tứ.

Tuy cũng là một cảnh đẹp trong Viên Minh Viên, tuy cũng được trùng tu một lần nhưng so với cảnh trí tráng lệ khác thì Phong Nhã Trai có vẻ hơi mộc mạc.

Có điều hôm nay gian thư phòng này lại xứng đáng là vai chính trong cả khu vườn.

“Nhớ năm đó ai gia còn là một quý nhân nhỏ bé vừa mới tiến cung đã ở trong vườn này.

Lúc ấy ai gia cũng không nghĩ tới nơi này sẽ là khởi điểm của mọi thứ.”
Nữ nhân tuổi già nhưng sắc chưa suy kia đứng yên trước Phong Nhã

Trai, trong ánh mắt tràn đầy khát khao với chuyện cũ năm xưa.
Phong Nhã Trai là nơi bà ta ở khi mới tiên cung, cũng là nơi tiên đế vừa gặp bà ta đã thương.

Khi đó tiên đế thường xuyên mang theo tám đại thần đi dạo trong vườn, còn bà ta thì dùng số tiền lớn mua chuộc thái giám tùy tùng để kẻ kia dẫn tiên đế tới Phong Nhã Trai.

Bà ta trang điểm nhẹ, dựa cây lan mà hát tiểu khúc của Giang Nam "Ngày mặt trời rực rỡ".
Ngày này mặt trời rực rỡ, ngày này mặt trời rực rỡ, hoa đào như lửa, liễu như khói.

Thế gian như họa, đúng đúng đúng đúng, có đôi chim yến cùng bay khiến nước mắt giai nhân rơi.

Nô nay 18 tuổi, đúng lúc niên hoa đẹp nhất nhưng cảnh xuân tươi đẹp nhường này ai làm bạn với nô?
Tiên đế quanh năm suốt tháng ở trong thâm cung nghe thấy thế thì mê mẩn.

Ông ta đã quen nhìn đám phi tần hậu cung luôn theo khuôn phép, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi nên khi gặp một kẻ hơi chút lỗ mãng thì cảm thấy rất thú vị và cứ thế rơi vào bẫy.

Từ đây, nữ tử không chút danh tiếng này từng bước đi lên ngôi cao, từ Ý Tàn tới Ý Quý phi, toàn bộ vinh hoa phú quý đều có.

Sau khi sinh được Thái Tử thì bà ta đúng là một bước lên trời.
Sau khi con trai chết thậm chí bà ta còn buông rèm làm Hoàng Thái Hậu chấp chính.
Mà Phong Nhã Trai là cái nôi khởi đầu mọi vinh quang này, cũng là phúc địa của bà ta.

"Đã thu dọn thỏa đáng chưa?" Bà ta không hề thương tiếc ngắt một đóa hoa đào ở cách mình gần nhất xuống để ở mũi người một chút sau đó lại tùy tay ném trên mặt đất.

Đức công công vội tiến lên, "Hồi bẩm lão Phật gia, đêm qua đồ sứ đã được dọn tới, sáng sớm hôm nay nô tài đã dọn đồ để cung nữ và thái giám

chà lau sạch sẽ.

Lúc này mọi thứ hẳn đã thu dọn xong, ngài có muốn đi qua nhìn một chút không?”

“Đi thôi,” Thái Hậu vươn một bàn tay không hợp với tuổi của bà ta vịn lên cái tay đã gờ sẵn ra của Đức công công, khoe miệng nhếch lên nhưng lời lại chẳng hề có chút đắc ý nào, “Vốn dĩ ai gia đã nói đừng có phô trương nhưng bọn họ lại không nghe.

Hiện tại gạo đã thành cơm, muốn trả cũng không trả được, vậy tạm thời cứ xem một chút.”

Đồ gồm có đủ loại từ bát, đĩa, chén, hộp, con dấu, thìa, hộp mực, bể cá, chậu hoa sen, lu to cùng các loại bình hoa đủ kiểu chữ nhật, bát giác, bình hải đường, chậu hoa tròn, hình quạt, hình thỏi vàng.

Hoa văn càng sáng tạo hơn, có tử đằng, con bướm, chim chóc, hoa sen nổi liền, còn có ít hoa văn long phượng truyền thống của cung đình.

Chương Sinh Nhất đã nắm rõ tâm tư của bà ta: Hiện tại trong cung ngoài đều lan truyền lời đồn Thái Hậu nắm hết quyền hành, chỗ nào cũng nghe người ta nói.

Nếu hiện tại dùng đồ án long phượng chẳng phải sẽ cho người ta thêm cơ để nói ư? (Ebooktruyen.net) Cho nên lão nghĩ không bằng biến tấu những hoa văn này cho mềm mại một chút, giống như một nữ tử nhu nhược mỹ lệ. Một nữ tử thì có thể gây ra sóng gió gì, chẳng qua chồng và con đều chết nên bà ta mới bắt đắ đi gán lên thiên hạ này mà thôi.

Nếp nhăn nơi khóe mắt của lão Thái Hậu dày hơn chút vì đám đồ sứ này, “Chương tiên sinh đúng là hiểu tâm ý của ta, qua mấy ngày nữa gọi hẳn vào cung đi.

Đã một năm ai gia không gặp hẳn, kẻ này thích nói chuyện đùa, ai gia thực thích nói chuyện với hẳn.”

“Chương tiên sinh đã sớm tới kinh thành chờ đợi lão Phật gia triệu kiến đó.” Đức công công cũng có mười mấy món đồ sứ Phong Nhã Trai bày ở trong nhà nên đương nhiên muốn nói lời hay cho Chương Sinh Nhất, “Chương tiên sinh nói hẳn sợ lần này tới không nhận ra ngài, bởi vì mỗi năm gặp mặt hẳn đều cảm thấy ngài trẻ hơn năm trước, qua sinh nhật này

ngài lại càng trẻ trung.”

“Miệng lưỡi trơn tru.....”

Bà ta giả vờ tức giận nhưng ánh mắt lại chậm rãi rơi xuống một cái bình hoa màu xanh có hoa văn cây cỏ chim chóc bày ở phía sau cùng.

Chỉ thấy thân bình màu xanh nhạt, trên đó có hoa cỏ chim chóc màu đen, màu hồng phấn.

Miệng bình có ba chữ “Phong Nhã Trai” thể chữ Khải màu hồng.

Những chỗ nhô lên sẽ được mạ vàng, phía dưới gần đế bình có giang nhai đồ màu nước biển.

Quá tươi sáng, cực kỳ giống cảnh xuân rực rỡ ở bên ngoài.

“Cái bình này đẹp đó, bày ở bên cạnh bàn của ai gia đi,” bà ta vừa nói vừa đi về phía cái bình hoa, miệng vẫn liên miên tự lẩm bảm, “Lúc ai gia còn trẻ thích nhất là màu xanh lục.

Ai gia nhớ rõ lần đầu gặp tiên đế gia ta mặc một bộ váy lụa màu xanh viền bạc.

Tiên đế gia nói bộ quần áo này giống hình phản chiếu của lá sen sau đó còn đọc một câu thơ: Bối cá bay thấp đầy đặc ý, cánh hoa điều nhìn thấy cũng thẹn thùng.

Ý tiên đế nói ta giống con chim bối cá.”

Trong lúc nói chuyện bà ta đã chạy tới chỗ cái bình hoa.

Bà ta nhìn hoa văn tú lệ tinh xảo bên trên, tay không nhịn được duỗi ra nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác được cảm xúc lạnh lẽo của đồ sứ, “Tốt.....
Thật tốt.....”

Nhưng bỗng giọng bà ta cứng lại sau đó bỗng rụt tay về nhìn nhìn, giữa mày nhíu thành mấy nếp nhăn nhỏ: Bụng ngón tay của bà ta có dính thứ gì đó màu đỏ, ẩm ướt dính dính, chính là.....

Cả người bà ta đột nhiên ngã ngửa ra sau, thiếu chút nữa ngã lặn ra đất.

Cũng may Đức công công nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy bà ta hỏi, “Lão Phật gia, ngài sao thế?”

“Có máu, có máu.....” Giọng bà ta run tới không phân biệt được, thân thể cũng run rẩy theo, giọng nói suy yếu mang theo đặc trưng của người già.

Lúc người ta sợ hãi thì rất nhiều thứ không giấu nổi, dù bảo dưỡng tốt thế nào lúc này toàn bộ trò hề đều lộ hết ra.

Bà ta sợ máu, đây là điều mọi người trong cung đều biết nên lúc diệt trừ kẻ khác bà ta đều ban độc hoặc lựa trắng giống như làm thế thì tay bà ta sẽ không dính máu vậy.

“Mau đi xem xem.” Đức công công quát một tiếng thế là đám cung nữ và thái giám phía sau vội chạy vây lấy sau đó nhìn thoáng qua cái bình đang đặt trên mặt đất.

Thứ bên trong khiến bọn họ đồng thời thét chói tai, một cung nữ vì kinh sợ quá độ đã đụng phải bình hoa lúc xoay người khiến cái bình kia lăn ra đất.

Thứ bên trong rớt cuộc cũng chảy ra.

Chương 341: Chuyện Kỳ Di

Trong bình hoa là mảnh vụn của thi thể, máu loãng từ miệng bình chảy ra ngoài lênh láng.

Sở dĩ bọn họ có thể khẳng định đây là người vì trong đồng máu loãng ấy có hai con người, giống như chúng vẫn còn sống, cứ thế nhìn chằm chằm Thái Hậu không di chuyển.

Cảnh tượng khủng bố này có thể so với địa ngục, mà nó lại cố tình xuất hiện ở Phong Nha Trai mà Thái Hậu thích nhất.

Bởi vậy sau khi phát ra một tiếng thét chói tai bà ta hoảng loạn lui về phía sau, sợ máu loãng vẫn đang chảy ra ngoài sẽ dính vào góc áo của mình.

Nhưng hiện tại mọi người đều hoảng hốt, ngay cả Đức công công luôn trầm ổn cũng che miệng vọt ra ngoài trước.

Bà ta đi giày đế chấu hoa nên vừa lùi vài bước đã ngã ngựa về phía sau lão đảo.

Cổ bà ta đau đớn, vì sống trong nhung lụa nên đã lâu bà ta chưa chịu đau đớn như thế.

Cả người bà ta theo bản năng run run, bàn tay nắm chặt bệ gãy cả giáp bộ nạm mã não trên tay.

Đầu nhọn của giáp bộ đâm vào lòng bàn tay máu tươi rùng rùng.

Nhưng hiện tại đau đớn thân thể không đáng sợ bởi vì bà ta thấy một người, nói đúng hơn là một bóng người.

Nó đang từ từ bay lên từ đồng máu loãng kia, gương mặt mờ hồ giống tờ giấy trắng.

Nhưng trong bóng dáng mờ lung ấy lại mờ hồ có hai tròng mắt tròn tròn như dã thú lóe hàn quang.

Máu cả người bà ta giống như đông lại, đến tiếng thét chói tai cũng không thể bật ra nhưng đầu óc lại vẫn tỉnh táo.

Giờ khắc này bà ta hận mình vì sao lại trải qua quá quá nhiều sóng gió nên không thể ngất đi như nữ tử tầm thường.

Bà ta chỉ có thể nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch kia và đôi mắt chứa đầy hận ý phía sau không dám nhúc nhích.

Mãi tới khi bọn cung nữ và thái giám đi theo hoàn hồn mới xông vào Phong Nhã Trai đỡ bà ta lên đưa ra cửa.

Lúc này cả người bà ta mềm nhũn ngã xuống.

"Là cái gì?" Mọi người vội nâng bà ta ra khỏi đó và tiến vào Cửu Châu Thanh Yến.

Lúc này bà ta mới hỏi, "Là cái gì dám ô ố Phong Nhã Trai của ai gia?"

"Lão Phật gia, tay của ngài bị thương, để ngự y băng bó trước đã rồi nói sau cũng không muộn...." Đức công công muốn đền bù sai lầm vừa rồi nên vội vã quan tâm ai biết lại bị bà ta đẩy ra.

"Rốt cuộc là cái gì?" Giọng bà ta vừa thấp vừa lạnh, Đức công công nhớ rõ đã lâu bà ta không dùng giọng điệu trách cứ thế này.

Từ khi nắm quyền bà ta trước sau luôn tỏ thái độ ôn hòa, sợ bị kẻ khác mượn cớ lật đổ.

Nhưng hôm nay bà ta lộ bộ mặt giả tạo kia xuống, chứng tỏ bà ta cực kỳ giận dữ.

Đức công công làm sao dám dõng dãi, "Sáng nay không thấy Huệ Tuyết đâu.

Ngày hôm qua nô tài sắp xếp nàng ta đi lau đồ sứ của Phong Nhã Trai nên nô tài nghĩ..... nghĩ.....”

Xem ra đã xác định được danh tính, nhưng một người đang sống sờ sờ sao lại biến thành một đồng mảnh vụn chứ? Bà ta không rõ, và càng không hiểu nổi quỹ ảnh trong đồng máu loãng kia.

Chẳng lẽ đây là diêm báo ư?

Cuối những năm Đông Hán, khi ấy nhà Hán suy tàn nên cũng xuất hiện “Thanh xà phi lương”, “Gà mái hóa hùng”, “Hồng hiện Ngọc Đường”, một đồng hiện tượng kỳ dị.

Sau đó quả nhiên như thế, đầu tiên là tác loạn của vương hầu, rồi tới Đông Trác tranh bá, đường đường là thiên tử lại bị loạn thần tặc tử đưa bõn trong tay.

Nhà Hán chưa thể gượng dậy nổi cho tới khi Tào Phi xưng đế.

Hiện tại cũng đâu có khác gì?

Bà ta vẫn luôn lờ đi không dám thừa nhận, nhưng thực lực quốc gia đã đi tới cuối, căn bản không thể ngăn cản sự suy sụp.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Dù bà ta dùng món ăn trân quý cùng cảm y hoa phục để che giấu thì một khi lọt đi tầng nguy trang ấy tất sẽ lộ rách nát chật vật bên trong.

Có điều bà ta vẫn không cam lòng, vị trí này bà ta đã ngồi ấm, dùng máu và nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm thì sao có thể bỏ được?

“Tra, điều tra rõ ràng cho ta,” khloe mắt bà ta như muốn nứt ra, “Bắt kẻ làm trò quỷ này về đây chịu tội.”

Bình thuốc bị ném trên mặt đất nên tan xương nát thịt, thuốc viên bên trong lăn đầy đất.

Gã sai vật sợ tới mức không dám ho he, chỉ quỳ trên mặt đất thu dọn đồng mảnh vụn kia, đến mắt cũng không dám nâng lên.

Yến Sinh xốc mạnh tiến vào thấy cảnh tượng này thì lòng đã đoán được bảy tám phần, “Không đúng ư? Nhưng thuốc viên này quả thực điều chế dựa theo cuốn sách kia.....”

Chương Sinh Nhất ngồi trên giường cười lạnh, “Phương thuốc tuy giống nhau nhưng Hồ thái y chế được mới là thuốc cứu mạng, nếu đổi thành người khác thì không nhất định.”

Lão đứng dậy, chậm rãi dạo bước, “May mà bệnh này đã khỏi hơn nửa,

tuy vẫn còn đau vấy, nửa đêm vẫn đau đớn nhưng chỉ cần không tái phát thì ta đã phải cảm tạ 18 đời tổ tông của họ Hồ kia.”

Thấy Chương Sinh Nhất hòa hoãn lại thế là Yên Sinh tới gần và cẩn thận nói, “Lão gia, hiện tại lại có thêm một chuyện khó giải quyết.

Người trong cung truyền tin nói sáng nay Phong Nhã Trai đã xảy ra chuyện.....”

“Phong Nhã Trai?” Chương Sinh Nhất lập tức thấy trái tim siết chặt, “Phong Nhã Trai xảy ra chuyện gì?”

Yên Sinh dùng sức nuốt một ngụm nước miếng nói, “Chết người, cách chết giống hệt gã sai vặt của Cung gia, người đều biến thành thịt nát.....”

Chương Sinh Nhất lập tức túm lấy tay yên Sinh, thiếu chút nữa là véo một miếng thịt xuống, “Là người nào?”

Yên Sinh hơi hơi cau mày nhưng không dám rụt tay về, “Là một cung nữ trong Phong Nhã Trai, người truyền tin nói thì thể năng ta..... ờ..... đồng thịt nát kia nằm trong bình hoa màu xanh có hoa văn chim chóc hoa lá..... Thái Hậu ngắm nghía đồng đồ sứ thấy thế thì bị dọa sợ.....”

Chương Sinh Nhất lùi lại vài bước và ngã ngồi trên giường thờ hồng học như một con chó phơi nắng quá nhiều nên phải thờ hỏn hỏn.

Chuyện lão lo lắng nhất rốt cuộc vẫn tới.

Cái chết của gã sai vặt nhà họ Cung không phải ngẫu nhiên, đồ sứ của lão quả thực có vấn đề.

Phong Nhã Trai của nhà họ Chương, mọi vinh hoa phú quý trên người lão sắp bị hủy trong một đêm rồi.

“Lão gia chớ lo lắng quá, nghe người truyền tin nói thì có vẻ bọn họ vẫn chưa liên hệ cái chết của cung nữ kia với đồ sứ của chúng ta.

Bọn họ chỉ cho rằng trong cung có tà ám hại người.....”

Cũng may Yên Sinh bổ thêm câu này nên Chương Sinh Nhất mới hơi hoàn hồn.

Vừa rồi cả người lão gần như biến thành một món đồ sứ, giống Phong Nhã Trai lạnh băng cứng rắn.

"Bọn họ không hoài nghi đồ sứ ư?" Đôi mắt như hạt đậu của lão nhìn Yến Sinh và hỏi.

"Đương nhiên, nếu hoài nghi thì lập tức đã có kẻ tới tìm ngài rồi." Yến Sinh vẫn nhíu mày nói, "Nhưng lão gia, dù hiện tại bọn họ không nghi ngờ, có điều nếu lại xảy ra chuyện tương tự sợ là sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ nghi tới chúng ta.

Vì thế cũng nên tính toán sớm."

Chương Sinh Nhất túm lấy chần, hai con người chuyển động.

Qua thật lâu lão đã có chủ ý và nói, "Chuyện trừ tủy này cần phải tìm người thạo nghề mới tốt."

Chương 342: Đạo Sĩ

Gió trong sơn cốc trông trải thổi tung mái tóc của Mục Tiểu Ngộ và mây sợi tóc bạc lụa thưa của Mục què.

Vạt áo cùng tay áo to rộng bị gió thổi bay bay về phía sau, hoa văn tơ vàng bên trên bị ánh mặt trời chiếu sáng chói mắt.

Nhìn từ xa một già một trẻ đứng trên vách núi quả thực giống hai vị tiên nhân đắc đạo thành tiên.

Lời bọn họ nói ra cũng quả thực giống lời cao nhân nói.

Nếu người nào chưa từng gặp bộ dạng bọn họ ngày thường vì một cái đùi gà mà tranh túi bụi thì quả thực sẽ tin sái cổ.

Kẻ nhỏ tuổi nói: "Thế gian có tà ma xuất hiện, bức sư phụ tuổi đã cao còn phải rời núi khiến đệ tử thật sự vô cùng đau lòng." Trong lòng nàng lại thầm mắng Mục què già mà không đứng đắn: Một con cá ông ta ăn chỉ còn cái đuôi, đồ tham ăn, cũng không để lại cho nàng một ít.

Kẻ lớn tuổi lại nói: "Vi thương sinh cầu phúc lợi là số mệnh của người tu đạo, đồ nhi không cần khuyên ta nhiều làm gì." Trong lòng ông ta lại nghĩ: Nhãi ranh nhà ngươi mười ngày nửa tháng không tới một chuyến, gần đây không chỉ ăn cá của ta còn bắt ta giả dạng cùng ngươi diễn kịch, quá đáng giận.

Cũng may người xem cuối cùng cũng xuất hiện.

Kẻ nọ chạy từ trên núi xuống, hẳn là đã dạo một vòng trên chùa Nhân Thọ nhưng không thu được gì nên mới xuống núi đi qua Hào Vân Hiên.

Cảm giác phía sau có người thế là Mục Tiểu Ngộ vội vàng liềm liềm môi giấu biến mũi cá trên đó sau đó nghiêm mặt nói, "Cũng phải, trên đời làm sao có thể không có sư phụ được."

Nhớ tới đám yêu ma tà vật trước đây có con nào không phải tai họa giết người vô số.

Không biết bao nhiêu sinh linh đều bị chúng nó làm hại, nếu không phải ngài ra tay thì mấy thứ này còn đang làm hại nhân gian đó." Nói đến đây nàng giống như có hứng thú mà tiếp tục lái nhai, "Ta nhớ rõ trước kia Diêm gia có mời một bà cốt tới, cuối cùng bà ta bị tà ám bẻ gãy chân tay ném vào hồ sen cho chết đuối.

Thảm đau mà thảm, nhưng bà ta cũng là kẻ không biết lượng sức mình.

Có một số việc người trong nghề vừa vung tay đã xong còn kẻ ngoài nghề thì chỉ thấy khó hơn lên núi, thậm chí mất mạng cũng không hiếm."

Mục què nhẹ giọng trách cứ, "Đồ nhi, nếu người đã chết thì đừng nói lời khấc nghiệt như thế....."

Mấy lời người trong nghề rồi ngoài nghề này đều bị kẻ phía sau nghe rành mạch vì thế hấn vội vàng đi tới chỗ bọn họ và cúi người thật sâu nói, "Hai vị ắt là chủ nhân của Hầu Văn Hiến, ta đã sớm nghe được đại danh của hai vị nên đặc biệt tới đây chào hỏi.

Mong hai vị cao nhân theo tiểu nhân về nhà một chuyến, chủ nhân của tiểu nhân có một việc quan trọng muốn nhờ."

Người tới đương nhiên là Yên Sinh, nhưng hấn không biết Mục Tiểu Ngộ đã trộm theo dõi hấn nhiều ngày.

Nàng đang muốn tìm hiểu xem hấn đang làm gì nên ở Hầu Văn Hiến ôm cây đợi thỏ, rốt cuộc hôm nay cũng đợi được con thỏ béo ú là hấn.

Yên Sinh đưa hai vị đạo sĩ một già một trẻ này về Chương gia.

Không phải hấn chưa từng nghe nói tới Hầu Văn Hiến, cũng không phải hấn bị bộ dạng diễn xuất quá thể của ông cháu Mục què lòa, chẳng qua ngay từ đầu hấn đã cảm thấy nên tới trong quan miếu một chuyến xem sao.

Hấn muốn tìm mấy đạo trưởng đức cao vọng trọng tới diệt trừ yêu tà.

Nhưng mỗi lần lên núi hẳn đều gặp cản trở, một là vì hẳn theo chỉ thị của Chương Sinh Nhất nên không thể nói rõ sự tình, sợ lộ tiếng gió.

Thứ hai là đám cao nhân có danh vọng kia vừa nghe nói chuyện này liên quan tới cung đình thì lập tức lắc đầu không muốn liên lụy rồi hăm sâu vào bùn lầy.

Cứ thế xem ra hai vị đạo sĩ pháp lực cao cường lại không có danh vọng này quả là thích hợp nhất.

Trong lòng Yên Sinh nghĩ: Đừng nhìn miệng bọn họ luôn nói cái gì mà thương sinh, cái gì mà phúc lợi, chỉ cần đưa đủ tiền thì bọn họ đều làm hết, miệng cũng sẽ kín kẽ, đảm bảo không lộ ra ngoài chút tiếng gió nào. Nếu thật sự không được thì cũng có thể đối phó như với Hồ thái y, sau khi thành công làm thịt hai kẻ này.

Hoặc không làm, nếu đã làm thì phải làm tới cùng.....

"Hai vị ẩn sĩ," Yên Sinh dâng trà lên và cười hòa ái nói, "Các ngài ngồi chờ một lát, lão gia lập tức tới ngay."

Lời còn chưa nói xong thì Chương Sinh Nhất đã tới.

Thân thể to mọng của lão bước qua ngạch cửa là lập tức che hết ánh sáng bên ngoài.

Mục Tiểu Ngộ nheo mắt nhìn: Quanh người này có một cỗ oán khí cực nồng, nhưng nó lại không sao tới gần lão được, giống như bị cái gì đó ngăn cản.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Đang nghĩ ngợi thì thấy Mục què vồ vồ cánh tay nàng rồi nhẹ nhàng chỉ về phía Chương Sinh Nhất và nói ra hai chữ, "Ban chỉ."

Thì ra là thế, lão ta lại có được bảo bối như ông ấy, hung khí ngàn năm ở trên người thì yêu tà nào dám tới gần? Nhưng phải mang theo thứ này trên người thì cũng không biết Chương Sinh Nhất này phải chột dạ tới mức nào?

"Chương lão gia....." Ông cháu hai người đồng thời đứng lên hành lễ với tên mập kia.

"Nói ngắn gọn thì việc này liên quan tới tổ nghiệp của Chương gia ta.

Nếu nhị vị có thể giải quyết thì muốn ta dâng bao nhiêu vàng bạc tài bảo ta đều xin nghe.

Nếu các vị không thể làm thì Chương gia hiện tại xin mở cửa tiễn khách, không dám trì hoãn thời gian của hai vị cao nhân."

Chương Sinh Nhất là kẻ nhìn người mà đối xử.

Lão tôn trọng Hồ thái y vì mệnh của lão nằm trong tay ông ta, còn hiện tại lão tiêu tiền làm việc nên cũng không tôn trọng ông cháu họ Mục lắm. "Nhà tích thiện ắt có khách tới chơi, nếu không tích được ắt có tai họa, tà ám sẽ không tự dung xuất hiện.

Đạo lý này hẳn Chương lão gia cũng rõ ràng phải không?" Ánh mắt Mục Tiểu Ngạc nhìn cái nhẫn ban chỉ bằng ngọc màu xám trắng kia rồi lại nhìn khuôn mặt có chút biến đổi của Chương Sinh Nhất.

"Chương lão gia mà không nói đúng sự thật thì ta và sư phụ thực sự không cần vì chuyện này mà mạo hiểm.

Trừ tủy là việc hung hiểm, nếu không biết rõ đầu đuôi chỉ sợ chết lúc nào không biết."

Nói xong những lời phủ đầu này nàng lại hí mắt cười, so với Yến Sinh nàng còn thân thiết hơn, "Nhưng ta nghĩ Chương lão gia chắc chắn không phải người không thức thời, nhất định sẽ biết lựa chọn nào là có lợi nhất cho mình."

"Phong Nhã Trai....." Chương Sinh Nhất bỗng toét miệng.

Kỳ thực miệng lão vốn lớn, nhưng vì môi quá mỏng nên lúc khép miệng người ta không để ý.

Lúc này lão vừa cười thì miệng gần như rộng tới mang tai, lộ hàm răng trắng bóng bên trong làm tướng mạo lão càng thêm khủng bố.

Cũng may lão nhanh chóng thu lại ý cười, lại bày ra bộ dạng sàu khổ nói, "Phong Nhã Trai của Chương gia quả thực không phải thực sạch sẽ...." "Đây là chuyện từ nhiều năm trước," Chương Sinh Nhất chấp tay sau lưng và bắt đầu dạo quanh phòng giống như có gì đó khó nói, "Khi đó ta

còn nhỏ lò gạch của Chương thị do anh trai ta là Chương Thiên Nhất quản lý.

Khi ấy anh trai ta muốn đốt được một món đồ sứ danh chấn thiên hạ, nhưng sau nhiều lần thử nghiệm huynh ấy vẫn không nắm được điểm mấu chốt.

Đồ làm ra hoặc không đúng màu sắc, hoặc cảm xúc không tốt lắm.

Sau đó trong lúc vô ý huynh ấy nghe người ta nói nếu muốn làm được một món đồ sứ tốt thì phải tế diêu."

Chương Sinh Nhất dừng bước thở dài một tiếng, "Đó không phải cái gì mà cúng bái rồi cầu xin thần thổ địa mà là dùng người sống để tế diêu."

Chương 343: Trần Phẩm

Chương Sinh Nhất gục đầu xuống, bả vai run rẩy, lời nói đứt quãng run rẩy không ngừng, "Nghề của chúng ta có tập tục xấu đó là dùng đồng nam đồng nữ tế diêu thần."

"Trước khi đốt lò cần đặt trần phẩm ở chính giữa, bên cạnh là hai đứa nhỏ, bốn phía chất đầy sứ bình thường."

Trần phẩm cùng đồng nam đồng nữ được vây ở giữa, sau đó người ta sẽ đóng cửa đốt lò.

Bảy ngày sau khi mở lò người ta sẽ thấy đồ sứ dùng đồng nam đồng nữ tế ra đẹp để không tỳ vết, có một không hai."

"Cách làm đồ sứ này đương nhiên tổn hại âm đức thế nên dám thợ đốt lò sợ gặp báo ứng và phần lớn không dám sinh con cái."

Khi bọn họ lớn tuổi sẽ mua một đứa nhỏ tới làm con nuôi, lại truyền nghề cho hẳn." Lão tràm mặt cười âm u, "Người nhìn xem hai anh em chúng ta tuy phú khả địch quốc nhưng dưới gối đều không có con cái cũng vì duyên có này."

"Vì phương pháp chế ra đồ sứ này quá mức tàn ác, hơn nữa mỗi lần có 'trần phẩm' ra lò quan phủ đều ban thưởng phong phú, chỉ một lò sứ đủ mấy thế hệ sống sung túc nên sau này mới có quy củ: Một chủ lò gạch cả đời chỉ được tạo ra một 'trần phẩm'."

"Nhưng những lời này đều là tập tục xấu được mọi người truyền miệng."

Khi ấy ta và anh trai tuy ngẫu nhiên nhắc tới nó nhưng chẳng ai để nó ở trong lòng.

Rốt cuộc thì có ai thực sự dám giết người phóng hỏa đâu? Tuy tổ tiên của Chương gia quả thực có truyền xuống một công thức bí mật: nấu chảy vàng, bạc và đồng khảm trên khuôn của đồ sứ sau đó chọn một đôi đồng nam đồng nữ cùng đốt trong lò.

Cứ thế đồ sứ làm ra sẽ có màu sắc bóng loáng bởi vì nghe nói màu này là do linh hồn của hai đứa trẻ kia hóa thành.....”

“Ta vốn tưởng cả đời này mình sẽ không dùng tới thủ pháp âm độc ấy, nhưng ta không ngờ anh trai mình, người ta kính trọng từ nhỏ tới lớn lại nhắc tới chuyện này với ta vào năm cha chúng ta qua đời.

Năm ấy, Viên Minh Viên khởi công xây dựng lại, Nội Vụ Phủ truyền tin để quan điều khắp thiên hạ chế tạo đồ sứ để bày biện, đã thế còn đưa xuống hoa văn cho các món đồ sứ.

Lò gốm nhà họ Chương tuy không quá lớn nhưng cũng nhận được các hình vẽ trong cung đưa xuống.

Đây là cơ hội tốt, nếu được trong cung chọn lựa thì có thể một bước lên trời, con đường thẳng tắp.

Nhưng ta cũng biết chúng ta chỉ được thêm vào cho đủ số, nhiều quan điều và lò gốm của tư như thế, có nơi nào làm ra đồ sứ lại kém chúng ta chứ?”

“Nhưng anh trai ta lại nổi lên tâm tư khác, buổi tối nhận được các mẫu hoa văn trong cung huynh ấy tìm ta và nói mình chuẩn bị mua một đôi đồng nam đồng nữ về để tế điều.

Khi ấy ta sợ ngây người vì anh trai ta vốn là người trung hậu, sao lại có thể nổi lòng xấu xa như thế chỉ vì một món đồ sứ? Đương nhiên là ta phản đối, lý do thì không cần nói nữa, thậm chí ta còn nói với huynh ấy nếu huynh ấy làm ra chuyện đó thì chúng ta sẽ phân gia, từ đây cắt đứt quan hệ không còn liên quan.”

“Huynh trưởng thấy ta kiên quyết thì chậm rãi nói ra lý do của mình: Cha chúng ta chết trong một đêm mưa gió liên miên, rõ ràng dưới gối có hai đứa con trai nhưng lại triền miên giường bệnh nửa năm, cuối cùng đau quá mà chết.

‘Sinh Nhất, ta không thể để chuyện như thế xảy ra một lần nữa, ta

không chịu nổi.

Chúng ta đã thề trước bài vị của cha nếu không làm nên trò trống thì sẽ xóa tên mình trong gia phả nhà họ Chương.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Hiện tại cơ hội tốt nhất đã tới, chúng ta cần nắm chặt, mặc kệ phải dùng biện pháp gì chúng ta cũng không thể lui."

"Lý do này khiến ta không sao nói được lời cự tuyệt bởi vì ta vẫn nhớ rõ khuôn mặt cha mình khi chết.

Trong đôi mắt khô héo của ông ấy tràn ngập tuyệt vọng.

Mọi bi kịch trên đời cuối cùng đều vì một chữ 'nghèo' mà ra.

Anh trai ta nghèo đến sợ, mà ta cũng thế không phải sao? Thế nên ta đồng ý, và ngay hôm sau ta cùng anh mình đi tới nơi khác mua hai đứa nhỏ."

"Đó là hai anh em kháu khỉnh, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết, quả như một đôi búp bên bằng sứ.

Cha mẹ bọn họ vì hạn hán nên đói quá đành phải bán con để mưu một đường sống cho con mình và cho chính mình.

Chẳng qua bọn họ không biết hai đứa nhỏ này sẽ bước lên con đường không có ngày về."

"Anh trai tên Tiểu Hòa, em gái tên Tiểu Nguyệt, hai đứa nhỏ cứ vậy rời xa cha mẹ theo chúng ta tới Phù Lương.

Đọc theo đường đi bốn người chúng ta ngày đi đêm ngủ nhà trọ, ba bữa đều có thịt cá.

Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt là con nhà nghèo, từ đồng rơm rơi vào hũ gạo thì cực kỳ vui vẻ.

Ta và anh trai cũng mặc bọn họ, muốn ăn bao nhiêu thì ăn, nguyên nhân vì sao ta không nói các người cũng biết."

"Lúc ấy là năm thiên tai, thôn trang ven đường gần như không có bóng người, xác chết đói khắp nơi.

Hôm đó ta và đại ca mang theo hai đứa nhỏ đi vào một thôn và gặp mấy con chó đói lờn vờn đầu thôn.

Chúng vừa thấy người là cắn, anh trai ta vì tránh né chó dữ không cẩn thận lặn xuống triền núi gãy một chân.

May có hai đứa nhỏ đáng thương coi chúng ta là ân nhân nên không những dùng đá đuổi chó dữ mà còn cùng ta cứu anh trai ta lên đưa tới một ngôi miếu hoang gần đó."

"Đại ca đau đớn khó nhin, một bước cũng không đi nổi.

Hai đứa nhỏ từ bé lớn lên trong núi, thường cùng người làng vào núi hái thuốc nên để ta chăm sóc anh mình còn bọn họ không màng nguy hiểm chui vào rừng hái thuốc đắp lên chỗ bị thương của đại ca.

Vài ngày sau vết thương của đại ca ta khá hơn thế là bốn người chúng ta lại tiếp tục lên đường, trong lúc ấy chúng ta luân phiên đỡ đại ca ta, cuối cùng cũng tới Phù Lương.

Bởi vì đã từng cùng chung hoạn nạn nên trong lúc bất giác anh em chúng ta cũng có tình cảm sâu đậm với hai đứa nhỏ, lại cảm thấy hổ thẹn trong lòng nên sau khi về Phù Lương chúng ta luôn chăm sóc bọn họ, mỗi ngày đều có đồ ăn ngon.

Chúng ta hy vọng trong những ngày cuối cùng hai đứa có thể hưởng cuộc sống vui vẻ chút."

"Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt cực kỳ hiểu chuyện, chúng ta càng đối xử tốt thì chúng ta muốn báo đáp nhiều hơn.

Mỗi ngày hai đứa đều cướp việc mà làm, Tiểu Hòa học nặn hình, Tiểu Nguyệt học tô màu, đồ sứ hai đứa làm ra cũng coi như có dáng có hình.

Nhưng bọn họ càng hiểu chuyện thì trong lòng ta và đại ca càng khó chịu.

Hai đứa nhỏ quá đáng yêu, lại có ân cứu mạng đại ca, nếu dùng bọn họ để tế diêu thì sao chúng ta nữa? Có mấy lần chúng ta thậm chí còn định đi nơi khác mua một đôi đồng nam đồng nữ thay thế nhưng nghĩ tới chuyện này thế nào cũng là hại mạng người, hơn nữa kỳ hạn quan phủ yêu cầu giao đồ đã tới gần nên chúng ta đành từ bỏ.”

“Sắp tới ngày trung thu, có một hôm ta và đại ca nói tới chuyện của Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt.

Ta nói sẽ may cho bọn họ một bộ đồ mới để mặc hôm tế diêu.

Đại ca nói quần áo kia nhất định phải chọn nguyên liệu tốt, không thể để bọn họ ra đi không có thể diện.”

“Nhưng cuộc trò chuyện này lại bị hai đứa nhỏ nghe thấy.”

Chương 344: Chuộc Tội

"Ta nhìn hai đứa nhỏ bị dọa đến trắng mặt không nói được một câu thì trong lòng lại nghĩ: Chạy đi, hiện tại các ngươi rời khỏi Phù Lương thì ta tuyệt đối không ngăn cản.

Nhưng liên tiếp mấy ngày sau ta cố ý vô tình thả lỏng cảnh giác, thậm chí không đóng cửa để bọn họ có thể nhân cơ hội trốn đi.

Nhưng Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt đều không có ý định chạy, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Hai đứa thậm chí còn càng thêm ra sức làm việc: Tiểu Hòa lên núi hái rất nhiều thuốc sau đó nghiền ra cho vào túi nói mỗi khi đại ca đau chân có thể dùng tới.

Tiểu Nguyệt thì giặt hết chăn đệm mùng mền và quần áo trong nhà, còn nghiêm túc tô đồng phơi đồ sứ trong nhà."

"Ta nghĩ: Bọn họ đang chuẩn bị báo ân trước khi chết, tuy người tự tay đưa hai đứa lên con đường này là ta và anh mình, hai kẻ 'ân nhân' đối trá nhất trên đời này.

Nhưng bọn họ càng hiểu chuyện ta càng không đành lòng.

Mỗi ngày ta nhìn hai đứa nhỏ và trong lòng ngoài thương hại cùng hối hận còn có tự trách.

Chuyện không bằng heo chó như thế ta mà làm thì có khác gì ác quỷ tội tệ nhất ở địa ngục không? Cho nên khoảng thời gian ấy quả thực không phải

cuộc sống của con người, mỗi ngày ta đều chìm trong dày vò.

Thậm chí tới cuối cùng ta cũng không dám đối mặt hai đứa nhỏ nữa bởi vì chỉ cần liếc nhìn bọn họ một cái ta đều thấy như bị tra tấn, lương tâm cắn rứt."

"Vậy anh trai người là Chương Thiên Nhất thì sao? Với hai đứa nhỏ kia ông ta có thái độ gì? Người bị thương chính là ông ta, người được cứu cũng là ông ta, chẳng lẽ trong lòng ông ta không có chút áy náy nào và vẫn khăng khăng muốn bắt Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt tể điều ư?" Lúc nói những lời này Mục Tiểu Ngộ câu được câu không mà lời kéo một đoạn chỉ bung khỏi đạo bào giống như rất tùy ý.

Nhưng khóe mắt liếc về phía Chương Sinh Nhất lại phát hiện khuôn mặt lão cứng đờ lại giống như vừa bị người ta tát một cái thật mạnh.

Nhưng rất nhanh lão lại khôi phục thần sắc bình thường.

Tuy vậy trên mặt lão lúc này có thêm vài phần muốn nói lại thôi và vài phần chần chừ không quyết.

"Anh trai ta," Chương Sinh Nhất thở dài, "Ta vốn không nên nói như vậy, dù sao đó cũng là anh ruột của ta, người cũng không còn nữa..... nhưng, nhưng huynh ấy..... có lẽ huynh ấy quá khát vọng có thể tạo ra một món đồ sứ danh chấn thiên hạ, quá muốn nổi bật nên cũng không quá để bụng những chuyện khác....."

Rốt cuộc Mục Tiểu Ngộ cũng kéo được sợi chỉ kia xuống, "Không để bụng tức là ông ta khăng khăng muốn dùng hai đứa nhỏ kia để tể điều phải không? Làm loại chuyện tổn hại âm đức này cũng không sợ bị sét đánh."

Nói xong, nàng ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn Chương Sinh Nhất hỏi, "Chương lão gia, người nói có phải hay không?"

Chương Sinh Nhất nắm chặt tay ghế, khóe mắt thế nhưng rớt vài giọt nước mắt, "Huynh ấy đã gặp báo ứng, tuy ta không nghĩ báo ứng này lại thâm thiết như vậy."

"Ngày đốt lò mưa rơi liên miên nửa tháng.

Sau cơn mưa trời lại trong xanh, là ngày tốt không thể tốt hơn.

Ta và huynh trưởng dựa theo kế hoạch cho hai đứa nhỏ tắm gội thay quần áo, để chúng mặc bộ quần áo tốt nhất cuộc đời này mà chúng có được rồi đưa hai đứa cùng đồng đồ sứ vào trong lò.

Từ đầu tới cuối Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt không hề cầu xin một tiếng nào, thậm chí lúc ngồi trong lò trên mặt chúng còn có ý cười nhàn nhạt.

Hai đứa cam tâm tình nguyện dùng máu thịt của mình để thành toàn cho vinh quang của ta và anh trai.

Nhưng đôi mắt với tươi cười kia ta lại càng thấy không chốn dung thân.

Ta biết đời này mình sẽ phải đeo gánh nặng ấy, có lẽ nó sẽ ép khiến ta đời kiếp kiếp chẳng thể ngẩng đầu, vĩnh viễn chỉ có thể trốn trong góc tối tăm nhất kéo dài hơi tàn."

"Cho nên ta đã làm một việc," lão khụt khịt một tiếng, ngón tay lau lau khước mắt thấm ướt, "Trước khi đốt lò ta vọt vào trong lò, túm lấy tay áo Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt muốn kéo tụi nó ra ngoài.

Ta nói chúng ta sẽ không đốt lò nữa, vĩnh viễn không đốt nữa."

"Sau đó thì sao?" Mục Tiểu Ngộ nhìn vào mắt Chương Sinh Nhất, nơi đó càng ngày càng có nhiều ánh sáng ngưng tụ, nhìn hơi dọa người.

"Sau đó," lão khẽ cười một tiếng, tiếng nói rung động, "Sau đó ta bỗng nhiên cảm thấy đầu tê dại, giống như muốn vỡ ra và rồi chẳng biết gì nữa.

Lúc ta tỉnh lại thì mọi thứ đã trần ai lạc định....."

"Nhưng Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt để lại cho ta một thứ cuối cùng," qua thật lâu lão mới liếm đôi môi khô khốc sau đó duỗi tay móc từ tay áo ra hai mảnh vải bằng bàn tay đã biến đen, "Đây là mảnh tay áo ta kéo từ trên người hai đứa.

Lúc đại ca đánh ta thì ta vẫn nắm chặt tay hai đứa thế nên mới kéo theo hai mảnh tay áo này.

Cuối cùng lúc bọn họ lên đường lại mặc quần áo rách..... Là ta xin lỗi bọn họ, là Chương Sinh Nhất ta thiếu bọn họ....."

Nói đến đây lão che mặt khóc, lại phát hiện hai mảnh tay áo kia bị nước mắt dính ướt thế là lão hoảng tới độ vội thôi, sợ làm bẩn chúng.

"Đại ca ngươi chết như thế nào?" Mục Tiểu Ngộ kiên nhẫn chờ lão phủi sạch mảnh vải mới hỏi câu này.

Chương Sinh Nhất giống như bị kim đâm, tay run lên khiến hai mảnh vải sứt thì rơi xuống đất, "Huynh ấy bị quỷ dọa chết."

Đôi mắt lão nhanh chóng xoay chuyển, tà tà liếc Mục Tiểu Ngộ một cái sau đó lại chuyển qua nơi khác và nói, "Phong Nhã Trai được cung đình lựa chọn, thành danh sứ như Thanh Hoa, Chương gia cũng vì thế mà bay lên càn cao, kiến tạo lò gạch quy mô lớn nhất cả nước."

Nhưng khi mọi nguyện vọng đều thành thì đại ca ta..... lại dần gầy ốm đi.

Cả đêm huynh ấy đều không ngủ được, bởi vì vừa nhắm mắt lại huynh ấy sẽ nhìn thấy Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt mặc bộ xiêm y rách tay áo đứng ở mép giường nhìn mình."

"Tuy rằng lòng ta lúc ấy đã có khúc mắc với anh trai nhưng thấy huynh ấy ngày càng suy nhược ta vẫn không đành lòng nên cũng khuyên giải an ủi."

Ta nói Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt cam tâm tình nguyện dùng thân thể tế diêu, bọn họ cũng sẽ không oán trách hẳn.

Nhưng đại ca không tin, huynh ấy nói dù bọn họ không oán không hối thì một khi bị thiêu trong lò bảy ngày bảy đêm cũng sẽ sinh ra oán hận.

Mà oán hận kia rồi sẽ biến thành phần nộ.

Bọn họ đã không phải hai đứa nhỏ trọng tình trọng nghĩa nữa mà đã trở thành ác quỷ muốn tính mạng hẳn."

"Cứ thế qua một năm đại ca ta vì chuộc tội mà bố thí thôn dân gần xa, thậm chí chuẩn bị xuống tay xây một tòa nhà dưỡng lão thu nhận người cơ khổ để chuộc lại tội nghiệt của mình."

Nhưng dù làm nhiều việc như thế thì cuối cùng huynh ấy cũng không tránh được vận mệnh.

Vào đêm trung thu năm thứ hai đại ca ta uống say mềm, ta đưa huynh ấy về phòng sau đó nặng nề ngủ mất.

Tới nửa đêm ta bị tiếng đánh thức dậy nói là lò gạch cũ không biết bị ai

đốt mà ánh lửa tận trời.

Nghe thấy lời này ta đã đoán được 7,8 phần vì thế chẳng kịp đi giày tất đã chạy qua."

"Cuối cùng ta vẫn chậm một bước, chỉ thấy đại ca ta đứng trong đồng lửa cười như điên, suốt một năm huynh ấy chưa từng thoải mái như ngày đó."

"Rốt cuộc huynh ấy cũng chuộc được tội của mình."

Chương 345: Nhà Kho

Bóng đêm như nước, không trung một màu xanh đen.

Hai bóng người ẩn nấp trong rừng rậm nhìn chăm chăm những hình khối phập phồng nhấp nhô phía trước và im lặng không nói gì.

"Lão thái bà kia thật biết hưởng thụ." Qua thật lâu, Mục què rút cuộc cũng tổng kết một câu.

Ông ta và Mục Tiểu Ngộ đều là lần đầu tiên mới thấy hoàng gia lâm viên, không ngờ nó lại hoa lệ to lớn như thế.

Dù cách bóng đêm bọn họ cũng mơ hồ thấy cảnh tượng như thiên giới của nó.

Quả thực ông ta không dám tưởng tượng nếu ánh mặt trời chiếu sáng chói lòa thì nó sẽ đẹp tới nhường nào.

"Vì việc trùng tu nơi này mà Cung lão đầu ở nhà tức giận đến thối râu trùng mắt." Mục Tiểu Ngộ không hiểu cái gì gọi là sau cửa son có rượu thịt ê hề, bên đường có kẻ chết vì đói nhưng nhớ tới bộ dáng tức giận của Cung Minh Châu thế là nàng bất giác bật cười.

Mục què nghe nàng nhắc tới Cung Minh Châu thì trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Vì hành động lần này nên ông ta đã nói hết lời hay trước mặt Cung Minh Châu, nói cái gì mà thân thể Mục Tiểu Ngộ yếu ớt, nếu ở nơi non xanh nước biếc mấy ngày có lẽ sẽ tốt hơn.

Ông ta lại nói mình đã lớn tuổi, cũng muốn có đứa cháu gái trên danh

nghĩa này ở bên cạnh vài ngày.

Cung Minh Châu nghe thế mới miễn cưỡng đồng ý cho con gái tới Hầu Văn Hiến ở một thời gian.

Nhưng đám nha hoàn và gã sai vặt đương nhiên cũng đi theo cả đàn, ông ta cũng không ngăn cản vì bọn họ thực dễ bị lừa gạt.

Ví dụ như hiện tại mấy nha hoàn và gã sai vặt kia còn đang ngủ say ở Hầu Văn Hiến sau khi uống phải nước trà Mộc Tiểu Ngộ đã động tay chân.

Nhưng dù vậy trái tim ông ta vẫn không khỏi lo lắng vì thế ông ta gãi gãi đầu nói với Mộc Tiểu Ngộ, "Chương Sinh Nhất cho chúng ta hai canh giờ từ Tý đến Sửu.

Người của lão sẽ để mở một cửa nhỏ ở góc Đông Nam nhưng.....

Chúng ta có thể thêu được tinh hồn trên đồ sứ ư?"

Đôi mắt Mộc Tiểu Ngộ nhìn chằm chằm làm viên và nói, "Chương Sinh Nhất mà nói thật thì phần nắm chắc của chúng ta sẽ lớn hơn chút, nếu là giả," nàng quay đầu nhìn về phía Mộc què hừ một tiếng, "Ta thấy hơn phân nửa là lão nói dối rồi.

Lão đầu nhi, lát nữa nếu có xảy ra cái gì thì ông phải bắt chấp tất cả để chạy, chân cẳng ông không tốt, ta sẽ bọc phía sau cho."

Mộc què vẫy tay với nàng và gấp giọng hỏi, "Sao người biết lão ta không nói thật?"

"Thứ nhất ông đã từng thêu được một sợi oan hồn trên bộ trà cụ kia, đó không phải oan hồn của đồng nam đồng nữ đúng không? Thứ hai," nàng vốn định nói Chương Sinh Nhất bị điều tra chứng nhưng nghĩ lại thì nàng sợ liên lụy Triệu Tử Mai thế nên không nói thật, "ông xem bộ dạng cáo già của Chương Sinh Nhất đi, làm gì có cái gì giống kẻ hành thiện tích đức, trung hậu trọng nghĩa chứ? Triệu công tử suy đoán cái chết của Chương Thiên Nhất có liên quan tới em trai mình, chuyện đó tuyệt đối không phải một vụ tự tử như lão ta nói đâu."

Mộc què khó hiểu nói, "Người muốn giúp Triệu Tử Mai phá án, muốn tìm thủ phạm giết hại đứa nhỏ kia, tâm tình này ta hiểu.

Nhưng nếu đoán được Chương Sinh Nhất gạt người thì người còn chạy

tới đây làm gì?”

“Lão nhất định sẽ gạt người, nhưng người chết trên tay lão thì không.

Nếu chúng ta không đi một chuyến thì sao có thể tìm ra chân tướng?
Một khi không tìm ra chân tướng thì Triệu Tử Mai sẽ.....”

Nàng nói tới đây thì lộ vẻ sầu khổ, cái này thật không giống một Mục Tiểu Ngộ chưa từng biết tới phiên nào là gì.

Mục què thấy thế trong lòng cũng đoán được đôi chút, tròn mắt ông ta xoay chuyển, nghiêng đầu hỏi, “Nha đầu, có phải người có chuyện gì gạt ta không? Trước kia người không giống thế này, lúc nào người cũng nói cái gì mà ‘ngóc đầu đối mặt nguy hiểm là tác phong của kẻ mãng phu’.

Vì thế vừa nghĩ được mùi nguy hiểm người lập tức cong chân chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Thế mà hiện tại người lại chủ động đón khó khăn là vì sao? Còn nữa, “ông ta chẹp chẹp, “Người, có phải người quá để tâm tới tên nhóc Triệu Tử Mai kia không? Người đâu có quan tâm tới ta và cha người như thế.” “Thấy hấn khổ sở và sợ hãi lòng ta như bị đao xẻo, đau thật sự vì thế ta luôn muốn giúp hấn một tay như thế bản thân ta cũng thấy tốt hơn một chút.” Mục Tiểu Ngộ hoàn toàn không hiểu che giấu là gì, hướng hồ nàng vẫn không rõ vì sao bản thân sẽ đau xót khổ sở theo Triệu Tử Mai.

Nàng càng không hiểu loại tự nguyện này có liên quan gì tới bốn chữ “Tình đạo sơ khai” nên cũng chẳng cố kỵ gì khi nói với Mục què.

Mục què lại lập tức nói thầm trong lòng: Xem ra nha đầu này có chút tình cảm với Triệu Tử Mai rồi, mà như thế thì không dễ làm cho lắm.

Ngày thường tuy ông ta không nói nhưng với kinh nghiệm nhìn đời của mình thì ông ta thấy rõ người Triệu Tử Mai tâm tâm niệm niệm không phải Mục Tiểu Ngộ.

Đương nhiên cũng không phải Tang.

(Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang Rừng Hồ Phách) Nó mà hấn nhắc tới chỉ là một linh hồn, một người ngẫu nhiên hợp

lại trong chớp mắt mà thôi.

Hiện tại Tang và nàng đã tách ra, cái ngẫu nhiên kia chú định trở thành một đoạn ký ức, trở thành một người vĩnh viễn sẽ không trở về nữa.

"Tiểu tử này thật là, tốt nhất hẳn đừng có coi Tiểu Ngộ thành nó, nếu không chẳng phải sẽ chậm trễ cháu gái của ta sao?" Mục què quyết định sau khi chuyện này giải quyết xong ông ta sẽ tìm Triệu Tử Mai nói chuyện, đỡ cho tương lai xảy ra chút chuyện không thể vãn hồi sẽ khiến Tiểu Ngộ chịu khổ lớn.

Trong đầu đang nghĩ miên man chợt ông ta nghe Mục Tiểu Ngộ "Ai" một tiếng sau đó vươn một ngón tay chỉ về phía trước, "Chương Sinh Nhất nói không sai, hiện tại là lúc đổi gác, không ai trông coi.

Lão đầu nhi, việc này không thể chậm trễ, chúng ta nhanh theo cửa nách đi vào thôi."

Hai người không đi tới Phong Nhã Trai vì chỗ kia có trọng binh canh gác từ khi xảy ra án mạng, dù bọn họ muốn vào cũng không được.

Thế nên ngay từ đầu bọn họ đã định sẵn mục tiêu là một nơi khác — nhà kho.

Không phải nơi để đồ trên bảo mà là một sân viện bày đồ cũ.

Tin tức mà tai mắt của Chương Sinh Nhất mang tới thì bình hoa màu xanh có hình chim muông kia đã bị dọn vào nhà kho và tạm thời phong ấn.

Người phụ trách trông coi nhà kho không phải Ngự Lâm Quân mà là mấy thái giám.

Mua chuộc mấy kẻ này với Chương Sinh Nhất quả là chuyện dễ dàng nên lúc Mục Tiểu Ngộ và Mục què từ cửa nách tiến vào thì chẳng cần tốn công sức gì đã thẳng tiến tới nhà kho.

Đó là một góc yên lặng nhất trong lâm viên, đám thái giám trông cửa uống rượu hoa què tốt nhất mà Chương Sinh Nhất mang tới và đã sớm say bất tỉnh, hiện tại trong cả sân lớn chỉ có ông cháu nhà họ Mục.

Cái bình kia được bày trong một gian phòng cách cửa gần nhất.

Mục Tiểu Ngộ nương ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ và thấy hoa văn rực rỡ của nó.

Sau đó nàng đốt môi lửa và cùng Mục què đi qua.
Hoa văn sinh động tinh tế, màu sắc đậm nhạt thích hợp, cả cái bình hoa chìm trong ánh trăng và ánh lửa giống một mỹ nhân khiến ánh mắt người ta lưu luyến.

Đón họ cảm thấy dù thế nào cũng phải nhìn thấy cái gì từ trên người nó mới có thể cam tâm tình nguyện buông tay thản nhiên rời đi.
"Thật là đẹp." Mục què là kẻ thô lỗ nên sau khi nhìn một lát rồi cuộc cũng chỉ thốt ra được một câu khen tầm thường này.

Chương 346: Thêu Hồn

“Chỉ sợ đây là mỹ nhân rắn, một miếng cắn đứt cái đầu của ông.”
Mục Tiểu Ngộ ghé vào bên cạnh Mục què và nhỏ giọng nói một câu này khiến ông lão kia sợ giật thót.

Nàng vòng qua ông ta đi tới bên cạnh bình hoa lẳng lặng nhìn chăm chăm nó trong chốc lát sau đó thò tay bắm miệng bình nhảy vào trong.
Mục què bị hành động của nàng dọa sợ tới mức hoang mang, “Nha đầu, chỗ đó bẩn như thế người còn nhảy vào làm gì?”
Mục Tiểu Ngộ nhìn bên trong bình sứ thấy sạch sẽ, hiển nhiên đã sớm bị rửa sạch.

Nhưng nàng biết mấy ngày trước nơi này còn chứa đầy mảnh vụn thi thể người, quả thực là luyện ngục nhân gian.
“Nó được thu dọn sạch sẽ rồi,” Mục Tiểu Ngộ cũng không ngại đầu lên đã đáp, “Nhưng cũng không phải là thứ tốt đẹp gì chẳng qua nó chứa thi thể người chết thì oán khí nặng nhất, thêu hồn cũng dễ dàng, cái này cũng là ông dạy ta.”
“Đúng là như thế nhưng bản thân người cũng không cần phải liều mạng, vạn nhất bị mấy thứ kia thương tổn thì không tốt đâu.” Khi nói chuyện thấy Mục Tiểu Ngộ đã lấy châm đồng ra thế là Mục què cũng đành đi lên bên cạnh phòng ngừa vạn nhất.
Mục Tiểu Ngộ niệm khẩu quyết sau đó rút châm đồng ra.

Cây châm kéo theo chỉ trắng dạo quanh trên đỉnh đầu nàng một vòng sau đó bỗng cắm thẳng xuống, dán qua sau lưng Mục Tiểu Ngộ và chui vào trong bình sứ.

Nàng không nói sai, nơi người chết táng thân là oán khí nặng nhất, âm hồn cũng thường bị vây ở chỗ này không thể trở về.

Quả nhiên có tiếng khóc nức nở truyền ra từ cái bình, theo sau đó là hàn khí bức người giống như nước tuyết mới tan tràn qua, chậm rãi chảy ngược từ lòng bàn chân Mục Tiểu Ngộ đi lên.

"Huệ Tuyết, là người sao?" Thấy châm đồng đứng thẳng mà bay lên từ đáy bình, đuôi sợi chỉ kéo theo một cái bóng xám xịt thế là Mục Tiểu Ngộ hơi ngả ra sau và nhẹ giọng hỏi.

Bóng dáng kia không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn nàng.

Con người của cái bóng kia mờ tới độ khó mà nhìn rõ mê mang trong đó.

Hình như nàng ta con không biết mình đã chết, lại còn chết thảm như thế, thậm chí tay nàng ta còn cầm một cái khăn dùng để lau đồ sù.

"Phải lau khô, không thể để lại chút tro bụi nào nếu không một khi lão Phật gia nhìn thấy và trách tội xuống thì cả nhà..... đều sẽ mất mạng....."

Rốt cuộc Huệ Tuyết cũng nói chuyện, nhưng những gì nàng ta nhớ lại vẫn chỉ có Phong Nhã Trai và người nhà ở ngoài cung.

Duy nhất có bản thân là nàng ta không nghĩ tới, không hề biết bản thân mình đã chết thảm thiết như vậy.

Mục Tiểu Ngộ thấy lòng mình chua xót, cũng có thể hiểu được một người nhỏ nhắn như Cung Minh Châu sao lại tức đến độ nhảy từ trên ghé lên, cơm cũng không ăn được khi nghe nói Thái Hậu muốn chuẩn bị thọ yến linh đình.

"3 triệu lượng bạc trắng, chính là 3 triệu lượng bạc trắng, hiện tại quốc khố trống rỗng, dân chúng làm than mà còn tốn nhiều tiền như thế chuẩn bị thọ yến.

Dù dùng tiền ấy cho họ Triệu kia đi mua mấy cái quân hàm bỏ đi cũng tốt hơn dùng cho việc này."

Đó là lần đầu tiên nàng nghe thấy Cung Minh Châu "khen" Triệu Văn An, tuy rằng cái "khen" này nghe thế nào cũng có vẻ kỳ cục.

Nhưng hiện tại nghĩ tới bất lực trong lời của cha mình nàng mới hiểu ông ta phải thất vọng với triều đình đến thế nào mới nghĩ tới việc khen Triệu

Văn An.

Mục Tiểu Ngộ nhìn Huệ Tuyết, hai con người bỗng sáng ngời, nước mắt rung rung nhưng giọng điệu lại tàn nhẫn, "Huệ Tuyết, người không cần lau mấy thứ vớ vẩn này nữa, vĩnh viễn không cần lau."

Một câu sau đó nàng không nhẫn tâm nói ra nhưng cũng không cần phải nói bởi vì Huệ Tuyết hình như cũng đã nhớ ra.

Cả người nàng ta đột nhiên co rúm lại, đôi mắt nhìn chằm chằm Mục Tiểu Ngộ, "Ta đã..... đã....."

Lấp bắp mãi không nói tiếp được, sau đó nàng ta bỗng nhiên lộ ra biểu tình cổ quái và xoay người sang chỗ khác, ánh mắt lướt qua Mục què rơi xuống bên ngoài nhà kho.

Mục Tiểu Ngộ và Mục què đều bị hành động này của nàng ta dọa sợ, hai người theo ánh mắt kia nhìn lại thì chỉ thấy ánh trăng vẩy trên mặt đất như nước chảy tạo ra cảnh tượng kỳ quái.

"Hắn..... Hắn....." Sau khi dứt quãng thốt ra mấy từ này đôi mắt Huệ Tuyết bỗng nhiên trợn tròn, cả người hơi run rẩy.

Nàng nghĩ tới cái đêm kia, cũng vào giờ này, ánh trăng cũng như nước chảy đầy trên mặt đất.

Khi đó nàng ta chỉ lo chà lau đồ sứ Phong Nhã Trai nên lúc nguy hiểm tới gần nàng ta hoàn toàn không phát hiện ra.....

"Là ai giết người?" Mục Tiểu Ngộ nhanh chóng hỏi một câu này nhưng hỏi được một nửa nàng lại tự nuốt lời còn lại vào trong bụng vì nàng bỗng nghe thấy một tiếng động: Lả tả..... Lả tả.....

Lòng bàn chân của kẻ nọ ma sát với mặt đất và chậm rãi đi về phía bọn họ.

Mục què hiển nhiên cũng đã nghe thấy tiếng động này nên cả người ông ta căng lên, chân lùi lại vài bước nhẹ chạm vào bình hoa.

Ngón tay ông ta túm lấy miệng bình, cái ngực khô quắt không ngừng phập phồng.

"Là cái gì thế?" Ông ta lẩm bẩm một câu, không nghĩ người đáp lại là Huệ Tuyết.

"Sẽ..... Ăn người..... Ăn người....."

Mục què kinh hãi, xoay người vội trốn tới phía sau bình hoa, đương nhiên ông ta không quên kéo Mục Tiểu Ngộ ý bảo nàng cũng chạy nhanh trốn đi.

Mục Tiểu Ngộ vội nắm chặt chằm đồng sau đó cong eo ngồi xổm xuống.

Nàng vừa kịp trốn đi thì tiếng bước chân đã tới cửa.

Một bóng dáng nhọt nhọt chiếu trên ván cửa của nhà kho, nó vừa lớn vừa to, giống như một con dơi cực đại.

Mục què thoáng thò đầu ra từ sau bình hoa, trong lòng thầm nói không biết đây có phải con dơi tinh không? Có lẽ nó chuyên hút máu người, nhưng ông ta già rồi, cả người như que củi đảm bảo là ăn không ngon.

Ài biết lúc cái thứ ngoài cửa bước vào nhà kho ông ta lại nhìn thấy hai chân trần và vạt áo màu vàng tím giao nhau đang lay động thế là ông ta nhẹ thở một hơi.

Là người, cảm ơn trời đất, người tới thì ít nhất cũng không sợ bằng quái vật giết người bầm thây nào đó.

Nhưng rất nhanh ông ta lại lo lắng vì người kia lập tức đi về phía bình hoa giống như đã phát hiện ra cái gì đó.

Ban đêm xông vào lâm viên của hoàng gia chính là tội rơi đầu, nghĩ tới đây thì có khi kẻ tới là quái vật còn tốt hơn, nói không chừng bọn họ sẽ có đường sống.

Mục què nín thở nhìn đôi chân kia chậm rãi đi tới thì vội xoay nửa người trên qua một bên, mắt liếc nhìn cửa sổ cạnh đó chuẩn bị chạy trốn.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Đương nhiên ông ta còn không quên khẽ gõ một chút trên thân bình nhắc nhở Mục Tiểu Ngộ cùng đào tẩu.

Ài biết ngón tay mới vừa gập thân bình thì đôi chân kia bỗng giảm mạnh rồi vọt lên.

Ngay sau đó ông ta nhìn thấy một thứ như con chim lớn năm màu nhào từ trên xuống bình hoa.

Đại Tát Mãn thấy Mục Tiểu Ngộ trốn trong bình thì lộ ra khiếp sợ.

Lúc thấy Mộc què trốn sau cái bình vẽ khiếp sợ kia lại thêm chút mê mang.

Vốn bà ta tưởng mình nhìn thấy lệ quỷ, yêu tinh gì đó nhưng không nghĩ tới ánh mắt đầu tiên lại nhìn thấy người, ánh mắt thứ hai vẫn thấy người. Nhưng ba lá bùa trong tay bà ta đã ném ra thì không thu lại được, chúng nó bay trong không trung, chuẩn xác đáp trên trán Mộc Tiểu Ngộ.

Chương 347: Ăn Người

Không khí chung quanh giống như bị đông lại, lúc Đại Tát Mãn chạm đất thì cả ba người chỉ nhìn nhau, trong lúc ấy không ai hiểu tình huống trước mặt là gì.

"Ăn người..... Muốn ăn thịt người....." Chỉ có hồn phách của Huệ Tuyết là vẫn nhẹ giọng lặp lại những lời này.

Mục Tiểu Ngộ là người đầu tiên hoàn hồn, nàng vội lột ba lá bùa trên trán xuống, tay chống miệng bình nhảy ra hét một tiếng "chạy" sau đó liều mình vọt tới cửa sổ gần nhất.

Mục què theo sát đó nhưng mới bước được một chân thì cái chân què phía sau đã bị túm lại, cả người mất trọng tâm ngã đập mặt trên đất cực kỳ mất mặt.

"Ai u." Ông ta kêu than sau đó quay đầu lại thấy người đứng phía trước có bộ dạng trung niên, trên đầu mang mũ lông chim năm màu kỳ quái, hai mắt sáng lấp lánh như mắt động vật.

"Hóa ra là có người giả thần giả quỷ hả?"

Đại Tát Mãn vẫn túm chặt chân Mục què, sức lực bà ta cực kỳ lớn đến độ Mục què cảm thấy xương cốt mình cũng sắp nứt ra rồi.

Ông ta cũng không dám giãy giụa, chỉ đành chấp tay xin khoan dung, trên mặt là nụ cười nịnh nọt, "Đều là..... Đều là người cùng nghề, chúng ta cũng muốn tới bắt quỷ, mong ngài giơ cao đánh khẽ thả cho chúng ta một lần đi."

Lời còn chưa dứt ông ta đã thấy trên không có một cái bóng xẹt qua xông về phía Đại Tát Mãn.

Đó là một cái tượng Tống Tử Quan Âm bị Mục Tiểu Ngộ đại nghịch

bất đạo coi như vũ khí.

Nó bay thẳng về phía cái mặt của Đại Tát Mãn khiến bà ta nhất thời buông lỏng tay.

"Lão đầu nhi, chạy mau." Mục Tiểu Ngộ túm chặt lấy cổ áo Mục què kéo ông ta dậy sau đó ông cháu hai người dìu nhau chạy nhanh về phía cửa sổ.

Phía sau truyền đến tiếng Đại Tát Mãn tức giận mắng, cái gì mà con rùa đen, con mẹ nguoi.

Bà ta bị tượng Quan Âm ném trúng thì tức giận biến thành bà hàng tôm hàng cá bình thường, chửi đồng cũng cực kỳ thuần thực, thực sự ngoa ngoắt tới độ Mục què cũng thẹn không dám bằng.

Nhưng đột nhiên tiếng mắng chửi im bật, thay vào đó là tiếng nứt vỡ nhỏ nhỏ vang lên giống như có vô số cái chân nhỏ đang đi trên mặt đất.

Tiếng động rậm rạp như thủy triều từ xa tới gần.

"Cái gì..... Thứ gì?"

Giọng nói đầy hoảng sợ của Đại Tát Mãn ngăn cản bước chân của hai người.

Cùng lúc đó, châm đồng trong tay Mục Tiểu Ngộ rung lên điên cuồng, hạn không thể chui ra khỏi tay nàng.

Nàng liếc Mục què một cái và hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía sau.

Bọn họ ngây ngẩn cả người: Bình hoa kia đã không thấy đâu, nơi đặt bình hoa lúc này có một tầng chất lỏng trong suốt lấp lánh phập phồng.

Ánh trăng chiếu vào đó trắng bệch giống như mặt hồ.

Nhưng thứ kia lại động dậy, nó cạ qua mặt đất vang lên tiếng "Hót hót", phía sau tiếp phía trước chạy thẳng tới chỗ Đại Tát Mãn đang đứng.

Lúc này nó chỉ còn cách bà ta một bước mà thôi.

"Cái..... Thứ gì?" Mục què ngửi được mùi tanh và biết kẻ tới không có ý tốt vì thế ông ta run môi hỏi cùng một câu Đại Tát Mãn vừa hỏi.

"Ăn người..... Sẽ ăn người....." Hồn phách của Huệ Tuyết nức nở trong "mặt hồ" trong suốt kia, giọng nàng ta mang theo sợ hãi, "Sẽ ăn người....."

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy lông tơ cả người dựng hết lên, rớt cuộc nàng cũng thấy cái thứ đang vọt tới chân Đại Tát Mãn là cái gì thế là miệng vội hét lên, "Là sù, chạy mau....."

Là sù, vô số mảnh sù nhỏ vụn hình dáng khác nhau rải khắp mặt đất, vừa giống nước nhưng lại sắc bén hơn nước nhiều.

Mỗi góc nhọn của nó đều lóe hàn quang, nếu chỉ có một mảnh thì không sao nhưng nhiều mảnh như thế cùng ùa lên vậy chẳng phải sẽ đâm người ta thành cái sàng à? Nhưng vừa rồi bình hoa còn hoàn hảo, lúc nàng chui vào bên trong thì ngoài Huệ Tuyết nàng chẳng thấy thứ nào khác khả nghi.

Ài biết chỉ trong nháy mắt cái bình màu xanh với hoa văn chim chóc cây cỏ này lại biến thành một đồng mảnh vụn chứ?

Mảnh vụn đầy đất..... Mục Tiểu Ngộ bỗng nghĩ tới một ý tưởng đặc biệt ghê tởm nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều thì ý tưởng ấy đã biến thành hiện thực sờ sờ.

Mảnh sù bỗng nhiên bay lên không chừng một trượng như một bức tường và đổ ập xuống Đại Tát Mãn vẫn còn ngây ra như phỗng.

Lúc tới gần nó tựa như một mảnh sa tanh lóe sáng bao lấy cả người bà ta giống như khoác cho bà ta một bộ quần áo mỹ lệ nhất, cắt may vừa vặn, mềm mại uyển chuyển, mỗi góc mỗi bộ phận đều bị vây kín.

Lúc này bà ta biến thành một người sù, nhưng bản thân bà ta còn không biết nên vẫn chậm rãi quay đầu về phía Mục Tiểu Ngộ, miệng mơ hồ phát ra tiếng động gì đó không hiểu nổi.

Mục Tiểu Ngộ nhìn bà ta: Ngũ quan vẫn ở đó nhưng nó bị một tầng mảnh sù bao lấy, đến tròng mắt cũng phủ một tầng sù lóe ánh sáng, tựa như..... tựa như Tống Tử Quan Âm nàng mới vừa ném ra.

"Ăn người..... Sẽ ăn người....."

Giọng Huệ Tuyết bay tới, Mục Tiểu Ngộ biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì.

Nàng hoàn toàn không muốn xem nên vội túm lấy Mục què và xoay người định chạy.

Nhưng không còn kịp rồi, đầu còn chưa quay đi Đại Tát Mãn đã ngã mạnh về phía sau, "Xoảng" một tiếng vỡ thành bột phấn, thịt trộn máu

loãng chảy lênh láng, chỉ có hai con mắt vẫn vô khuyết nổi lên trên đồng
thịt nát, ngơ ngác nhìn chằm chằm mái hiên.

Còn cái bình xanh với hoa lá chim chóc kia lại không hề hấn gì, hoàn hảo
đứng cạnh bà ta giống một mỹ nhân thấy mà thương.

"Thật con mẹ nó gặp quỷ." Mực què bị cảnh tượng khủng bố này dọa sợ
tới độ bắt đầu chửi om sòm.

Chân cẳng ông ta càng thêm lóng ngóng, tuy được Mực Tiểu Ngộ đỡ
nhưng ông ta vẫn khập khiễng.

Hai người thất tha thất thểu lao ra khỏi nhà kho, chẳng rảnh lo cái gì đã
vội phóng ra ngoài.

Hóa ra đồ sứ cũng ăn thịt người không nhả xương, hôm nay bọn họ xem
như đã có thêm kiến thức rồi.

Đên ngoài nhà kho trời tối dọa người, Mực Tiểu Ngộ hít thật sâu một hơi
sau đó nhìn quanh, khó khăn lắm mới phân biệt được phương hướng.

Vì thế nàng kéo tay Mực què lôi kéo ông ta đi về phía cánh cửa rách nhỏ
nhỏ kia.

Tim nàng đập thình thịch không ngừng: Một món Phong Nhã Trai bình
thường sao lại biến thành mảnh sứ vụn đầy đất? Trên đó rõ ràng có hung
linh, nhưng vì sao nàng và Mực què lại không hề phát hiện ra? Ngay cả
châm đồng cũng chỉ có phản ứng khi thứ kia xuất hiện.

Rốt cuộc thứ này là gì, vì sao oán khí lại tận trời khiến nó có thể biến
người ta thành đồng thịt nát trong chốc lát như thế?

Nghĩ thế nên nàng ko nhìn được rùng mình và lại quay đầu nhìn cánh cổng
tò vò đen tuyền của nhà kho một cái.

Cũng may hình như nó không theo ra thì phải.

Mực Tiểu Ngộ không hiểu nổi một bình hoa to lớn như thế mà đuổi theo
như bay thì sẽ có bộ dạng gì.....

Đúng lúc nàng đang âm thầm thấy may mắn vì thoát được một kiếp thì
bỗng thấy ánh sáng đỏ chợt lóe lên cách đó hơn 10 trượng.

Một đội Ngự lâm quân mang theo đèn lồng đang chạy qua đây.

Chương 348: Mẫu Đơn

Đường này không thông, đành phải tìm đường khác.

Mục Tiểu Ngộ lôi kéo Mục què rẽ sang trái, đi tới một nhà kính trồng hoa.

Hai người như hai con cú chui đầu vào trong lùm cỏ um tùm. Đây là một mảnh hoa mẫu đơn, chẳng qua hiện tại chưa đến mùa hoa nở nên chỉ toàn lá xanh trải dài khắp viện.

Mục Tiểu Ngộ và Mục què khom lưng đi qua lùm cây, bọn họ cũng bất chấp phương hướng mà chỉ mong không bị đám Ngự lâm quân kia phát hiện ra.

Vì thế không biết vòng mấy lần bọn họ mới thấy ánh đèn cách xa và thở hổn hển đứng lên nhìn quanh bốn phía.

"Mẹ ơi." Đây là lần thứ hai Mục què phải nhắc tới mẹ mình đêm nay nhưng lần này không phải mắng người mà là tán thưởng từ đáy lòng. Trước mặt hai người là một tòa nhà Tây dương rộng rãi khí thế, tọa lạc phía đông và hướng về phía tây, có kết cấu như con công, chủ yếu làm từ cẩm thạch trắng, so với ánh trăng trên đỉnh đầu còn sáng hơn.

Hai bên cửa chính có mấy chục bậc thang đá hình cung, vây quanh đài phun nước dưới sân.

Giữa đài nước là một tảng đá khắc hình võ sò cao ngất, hai bên đài có tượng người hình đầu 12 con giáp bằng đồng thau.

Hiện tại một cột nước trong suốt đang phun ra từ miệng bức tượng đầu

chuột, nó xẹt một đường cong hoàn mỹ trong không trung và rơi xuống giữa hồ nước.

"Hải Yến Đường, Cung lão đầu nhi nói tên này ỷ là mong thiên hạ thái bình, được mùa."

Mười hai bức tượng này sẽ luân phiên phun nước ứng với 12 canh giờ trong ngày." Khi nói chuyện cột nước trong miệng bức tượng đầu chuột kia chợt ngừng, Mục Tiểu Ngộ nhẹ giọng cười, "Xem ra đã tới giờ sủ, chúng ta cần phải nhanh hơn, nếu không lát nữa cửa nách đóng lại thì chúng ta sẽ bị vây trong này."

"Cũng coi như mở rộng tầm mắt," Mục què vẫn hơi luyện tiếc, đôi mắt ông ta bị cảnh kỳ vĩ trước mặt hấp dẫn nên thậm chí rút ra sau đầu cả chuyện vừa xảy ra.

Nhưng trong lúc nhìn lướt qua 12 bức tượng đồng kia ông ta lại thấy hai cái bể cá ở bậc cao nhất của thêm đá phía sau.

Đương nhiên chúng cũng là Phong Nhã Trai, cá chép màu phấn, xanh, vàng, tím rực rỡ, ngoài ra còn có hoa sen.

Cá bơi lội trong đám hoa sen rậm rạp, sắc thái nồng đậm rõ ràng lại trắng lệt huy hoàng nhưng không hề hợp với tòa nhà kiểu Tây với kiến trúc độc đáo này.

Cái này quả thực nửa nạc nửa mỡ, nhưng nữ nhân kia muốn những thứ mình yêu thích trải rộng trong mỗi góc của khu vườn này, lấy đó để thể hiện chủ quyền.

"Chỗ này sao lại có thứ kia?"

Mục què cũng chẳng nghĩ gì tới chuyện phối hợp thẩm mỹ hay gì, hiện tại ông ta chỉ thấy đồng đồ sứ quý giá này thực đen đui.

Vừa nhìn thấy nó ông ta đã run rẩy, hận không thể tránh lui ra ngoài ba trượng.

Vì thế ông ta kéo Mục Tiểu Ngộ một cái, "Đi thôi, đi thôi, nhìn đến thứ này là lòng ta đã hoảng, giống như có gió to đang thổi qua lạch buốt....."

Còn chưa dứt lời ông ta thật sự cảm thấy như có gió lạnh thổi qua mang theo mùi tanh quen thuộc.

Mục què lại run lên, thấy hai cái bể cá phía xa giống như giạt mình, ánh trắng chảy theo mặt sứ bóng loáng phản chiếu xuống mặt hồ gợn sóng chói lòa.

“Không thích hợp.” Mục Tiểu Ngộ nhìn bể cá và lẩm bảm ba chữ này.

Trong khoảnh khắc nàng bỗng rùng mình giống như bị điện giật khiến Mục què ở bên cạnh cũng chấn động sợ hãi.

Hai cái bể cá trên thêm đá giống như chảy ra, cứ thế sụp xuống trước mặt hai người và hóa thành mảnh sứ văng đầy đất.

Chúng nó chảy qua hồ nước khiến nước suối cũng ngưng kết thành những mảnh sứ, đến cả cột nước phun ra từ miệng tượng đồng hình đầu trâu cũng là mảnh sứ, chúng sáng tới độ có thể soi bóng người, giống như trên mặt đất cũng có một vầng trăng tròn đối diện với vầng trăng trên cao.

(Hãy đọc thử truyện Thượng Công Chúa của trang Rừng Hồ Phách)

Nhưng lúc mảnh sứ chảy qua đài phun nước và di chuyển về phía này thì chúng lại như sống lại, tiếng rầm rầm vang lên khiến bọn họ kinh hãi.

“Hình như nó..... đang hướng về phía chúng ta.....” Mục què thấy nghẹn họng, một câu này ông ta nói mãi cũng không hoàn chỉnh.

Đương nhiên Mục Tiểu Ngộ cảm nhận được ý đồ của đám đồ sứ kia, nhưng vừa rồi nàng quá khiếp sợ nên nhất thời không hoàn hồn.

Lúc này nàng không nói hai lời đã kéo Mục què xoay người chạy về phía bụi hoa, vừa chạy còn không quên ném châm đồng trong tay về phía sau, miệng mặc niệm, “Ngàn thần vạn thánh, châm linh bảo vệ ta, ma quỷ xấu xa, biết tên biết họ, phải nhanh bắt lấy, không thể chần chừ.”

Phía sau truyền đến tiếng “Leng keng”, Mục Tiểu Ngộ biết châm đồng đã đụng phải mảnh sứ, nhưng nàng cũng biết nó không thể kiên trì lâu vì thứ kia oán khí tận trời.

Vừa rồi nàng đã cảm nhận được rõ ràng, nó sâu nặng giống như đầm lầy trầm lắng mấy vạn năm, đen nghìn nghịt, chết lạng.

Với sức của hai người bọn họ thì tuyệt đối không phải đối thủ của nó.

Huống hồ hiện tại thân thể nàng suy yếu, thể lực không tốt lắm, vì thế vừa ném châm đồng ra nàng đã thở hổn hển vài hơi.

Nàng đột nhiên thấy nhớ Tang, nếu có nó ở đây thì nàng và Mục què đâu phải chật vật như bây giờ.

Cả người bọn họ dính đầy cây cỏ, còn ngã dúi dụi mấy lần.

Chỉ cần nó ra tay nhất định sẽ có ảnh lửa ngập trời, đám quỷ quái kia hẳn sẽ bị thiêu tới độ mẹ cũng không nhận ra.

Tiếng răng rắc vang lên, nàng dẫm phải một thứ vừa giòn vừa cứng khiến nó nát nhừ.

Mục Tiểu Ngộ đột nhiên dừng bước chân làm cho Mục què cũng phải dừng lại.

Hai người thẳng lưng: Phía trước là bóng tối bao trùm, mỗi khi có gió thổi qua cái bóng ấy lại phập phồng giống như khói sóng trên mặt nước.

Nhưng trong nháy mắt mọi thứ đều lặng xuống, mọi cây cỏ đều biến thành những mảnh sứ màu sắc rực rỡ.

Đầy rẫy ràng là một cảnh tượng ngàn năm có một nhưng lại khiến người ta sợ run, không dám bước thêm một bước nào.

Bọn họ bị sứ vây quanh, mấy cành hoa cao lớn bên cạnh thậm chí đã chạm tới cổ hai người họ, gần tới độ họ có thể thấy rõ từng đường vân trên lá.

Châm đồng thì lặng lẽ bay xuống từ đỉnh đầu, rơi xuống mặt đất đã biến thành sứ và phát ra tiếng "Răng rắc" giòn vang.

Bên cạnh có tiếng "Ca ca", Mục Tiểu Ngộ biết đó là răng Mục què đang va vào nhau.

Nàng không hề cảm thấy ông ấy đáng xấu hổ vì ngay sau đây có lẽ hai người sẽ biến thành hai người sứ, giống Đại Tát Mãn kia và vỡ thành một đồng bọt máu làm phân bón cho đồng mẫu đơn này.

"Mặc kệ là yêu tà gì thì tốt xấu cũng nên lộ mặt để bản cô nương ta có chết cũng không phải làm quỷ hồ đồ chứ." Nàng cố trấn định mà thét to một tiếng.

Không có bất kỳ lời đáp lại nào, chỉ có ánh trăng chiếu lên đồng đồ sứ

nhiều loạn đòì mắt nàng.

"Mấy năm nay Chương Sinh Nhất giúp đỡ người nghèo khổ, trọng nghĩa khinh tài, không biết đã cứu bao nhiêu người trong nước lửa.

Người cũng nên rộng lượng khoan dung, đừng so đo chuyện cũ mà thả cho ông ta một con ngựa đi." Nàng lại hét lên một câu này.

Chương 349: Đường Sống

Khuyên người khác rộng lượng sẽ bị sét đánh, đạo lý này Mục Tiểu Ngộ hiểu, nhưng trong tình huống khẩn cấp nàng chỉ có thể tạm thời thử một lần xem phép khích tướng có dùng được không.

Nói không chừng bọn họ sẽ thắng được một đường sống.

Nàng làm đúng rồi.

Bên trên những cành hoa có thêm một bóng đen, từ xa tới gần, uốn lượn vượn vẹo đi về phía hai người.

"Gi... thứ gì vậy?" Mục què vẫn đang sợ tới mức răng va vào nhau hăng hái nhưng thấy bóng đen kia tới gần thì ông ta vẫn lắp bắp hỏi mấy lời này.

"Một nam nhân."

Mục Tiểu Ngộ chỉ có thể hình dung như thế bởi vì bóng dáng kia quả thực không khác gì một nam nhân chẳng qua gương mặt hấn giống như bị che một tầng màng trắng, ngũ quan không rõ, mơ hồ đến quỷ dị.

"Không phải..... Không phải một đôi đồng nam đồng nữ sao? Bọn họ tên là Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt, mặc quần áo hoa, sao giờ lại..... lại biến thành một nam nhân thế?" Lúc sợ hãi con người ta thường sẽ nói nhiều hơn bình thường.

Hiện tại Mục què cũng như thế, đầu óc không nghe sai bảo, miệng cũng không dùng được, "Chúng ta không oán không thù, chúng ta chỉ nhận tiền làm việc, không phải, tới tiền chúng ta cũng chưa nhận được đâu.....

Ngài..... giờ cao đánh khẽ, tha cho ông cháu ta một mạng coi như hành thiện tích đức đi."

Nói xong chính ông ta đều muốn vả cho mình một cái.

Đây có khác gì chọc dao nhỏ vạch trần vết sẹo của kẻ khác, nghe sao mà châm chọc.

Quả nhiên bóng đen kia hơi lay động, những đóa hoa chung quanh cũng theo đó lắc lư va vào nhau leng keng giống như nước suối chảy từ trên xuống đập vào lòng Mục què.

Chúng nó hận không thể gỡ hồn phách ông ta văng ra ngoài cửa thiên. Ngón chân ông ta truyền tới cảm xúc lạnh băng, Mục què vừa cúi đầu đã thấy mặt giày của mình phủ sứ bóng loáng, lóe ánh sáng bạc giống mấy ngón tay đòi mạng.

Ông ta đột nhiên co rúm lại, cả người không nhìn được lùi về sau nhưng gót chân lại giẫm phải cái gì đó vang lên một tiếng giòn tan.

Chẳng cần nhìn ông ta cũng biết đó là cái gì, những mảnh sứ nhỏ vụn đã vấy lầy hai người, chúng nó không lớn hơn con kiến là bao và hiện tại đang theo mặt giày bò lên tới cẳng chân, đầu gối.

Cả đám dựng trại đóng quân, tranh thủ từng tác.....

"Tiểu Ngộ, ông cháu ta hôm nay phải táng thân ở đây rồi," Mục què cảm thấy thực tử thân.

Ông ta và Tiểu Ngộ còn chưa có được mấy ngày an ổn đã phải biến thành hai đồng thịt nát.

Ông trời đối xử với bọn họ quá tệ, "Tiểu Ngộ à, người nói người là vì Triệu Tử Mai, còn ta là vì cái gì mà mất mạng chứ....."

"Dông dài muốn chết, hấn cứu chúng ta bao nhiêu lần, lúc này chúng ta có chết cũng không lỗ." Tuy nói thế nhưng trong lòng Mục Tiểu Ngộ lại hối hận vì thế năng bảo vệ Mục què phía sau, tay cầm lấy bàn tay khô gầy của ông ta và quay mặt đi ôn nhu nói, "Lão đầu nhi, xin lỗi."

Còn có nửa câu sau năng không có mặt mũi nào nói ra: Ân tình của ông ta đều nhớ kỹ, đành để kiếp sau chạm rã trả lại cho ông.

Mục què suýt thì rớt nước mắt.

Một tay ông ta nuôi nấng đứa nhỏ này thành người, bọn họ nương tựa vào nhau mà sống đã mười năm, hiện tại lại chết cùng một chỗ, đây coi như chút may mắn trong bất hạnh.

Mảnh sứ bao phủ bọn họ, từ đầu tới chân không có một khe hở nào.

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy máu cả người mình đã ngừng chảy nhưng tay vẫn nắm lấy tay Mục què không bỏ.

Nàng có thể cảm thấy ông ta đang run rẩy vì thế lòng nàng cũng run lên, bi thương che trời lấp đất đánh úp lại.

Nàng nhớ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều rất nhiều chuyện trước kia.

Đi theo Mục què nàng không tới nổi màn trời chiếu đất nhưng cũng chẳng phải ăn no mặc ấm gì.

Có điều dù khổ hay ngọt thì tới một khắc này tất cả đều hóa thành bát cháo mừng 8 tháng chạp trong tay ông ấy.

Khi đó nàng mới vừa được Mục què nhặt về, kỷ ức hoàn toàn biến mất nên cực kỳ thấp thỏm lo âu.

Ông lão này bung một bát cháo mừng 8 tháng chạp nóng hổi tới, xua tan lo sợ trong lòng nàng.

Ông ta đút cho nàng ăn rồi cười hê hê nói, "Từ đây ông cháu ta sẽ nương tựa lẫn nhau mà sống, ta có một miếng thì tuyệt đối sẽ không để người bị đói."

Mục Tiểu Ngộ cảm thấy mình càng ngày càng khó mà cầm nổi mấy ngón tay kia, đầu ngón tay nàng trở nên tê cứng, ông ta cũng thế.

Nàng sợ mình mà dùng thêm chút sức thì ngón tay hai người sẽ gãy luôn. Lửa giận bỗng nhiên rít gào từ đáy lòng và cuộn lên, càng cháy càng vượng, quét sạch những âm u hỗn độn trong lòng nàng từ khi Tang bỏ đi: Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì không để cho ông ấy một con đường sống? Ông ấy đã già thế rồi, chẳng lẽ còn không thể cầu được chết già ư?

Một dòng nhiệt bùng ra từ đầu ngón tay nàng, Mục Tiểu Ngộ kinh ngạc phát hiện đầu ngón tay của mình nóng lên.

Đến Mục què cũng như bị bỏng, đầu ngón tay nhẹ co lại một chút, không

còn cứng đờ nữa.

“Đùng” một tiếng, mảnh sứ bao quanh tròng mắt của Mục Tiểu Ngộ nổ tung để lộ con ngươi lấp lánh như lưu li.

Trong con ngươi của nàng lúc này có một tầng ánh sáng màu hồng phấn, giống như dã thú ẩn nấp trong bóng đêm đang chăm chú nhìn bóng dáng màu đen phía trước.

Lại có tiếng đùng đùng vang lên, thân thể nàng bỗng nhiên có thêm một tầng lông tơ màu xanh lan từ đầu tới chân.

Lớp sứ bọc bên ngoài vì thế mà cũng rơi ào ào xuống.

Cùng lúc đó bóng đen vẩn vọ kia chậm rãi đứng lên, Mục Tiểu Ngộ thấy rõ bộ dạng hẳn: Là một nam nhân thân thể gầy yếu, gương mặt trắng xóa, ngũ quan như bị lửa đốt nên chỉ còn lại hai con mắt, còn có đồng da thịt bị cháy nham nhở khảm trên mặt.

“Chương Thiên Nhất.”

Không biết bị cái gì kích thích mà nàng đột nhiên gọi ra cái tên này.

Ai biết ba chữ ấy vừa vang lên thì mảnh sứ che trời lấp đất phía trước lại leng keng rung động.

Trong đầu nàng lúc này bỗng hiện ra hai người, một cao một thấp, một béo một gầy.

Kẻ cao lớn kia bỗng nâng tay lên đẩy nam nhân nhỏ gầy trước mặt mình vào đồng lửa đỏ rực.

Lửa lớn thiêu rụi râu tóc người kia, ông ta gào rống, “Sinh Nhất, sao ngươi dám hại ta?”

Mục Tiểu Ngộ giật mình một cái, cảnh tượng trong đầu biến mất, cỏ cây xung quanh cũng leng keng vang không ngừng.

Nàng cảm thấy hơi nóng kỳ quái kia vẫn len lỏi trong người vì thế nàng cắn chặt răng dồn lực vào tay đập tan mảnh sứ còn đè trên người Mục què.

Mảnh sứ trên người ông ta cũng sôi nổi rơi xuống bụi cỏ bên dưới.

"Mẹ ơi, ghen chết ta rồi."

Đêm nay Mục què đã gọi mẹ mình ba lần, nhưng còn chưa dứt lời thì cách đó không xa bỗng có tiếng gầm lên, "Ai, là ai đang trốn ở bụi hoa."

Mảnh sứ nhanh chóng lui đi, giống như thủy triều ẩn vào bóng đêm bọn họ không nhìn được.

Mà hai cái bể cá kia lại hoàn hảo như cũ, chúng vẫn đẹp để quý giá, không nhiễm một hạt bụi.

Chương 350: Anh Em

Mục Tiểu Ngộ và Mục què thoát khỏi Ngự lâm quân và chạy ra khỏi Viên Minh Viên như thế nào cả hai đều không nhớ rõ.

Bọn họ chỉ biết lúc chui ra khỏi cánh cửa vách kia thì xiêm y trên người đã ướt đẫm, chân cẳng cũng như đi muộn.

Chờ tới khi trở lại chân núi hai người đều muốn nhanh chóng về Hầu Văn Hiến để tránh bị đám tôi tớ của Cung gia phát hiện.

Có điều lúc này chân bọn họ như nặng ngàn cân, bất kể thế nào cũng không đi được, càng không cần nói tới bò lên trên núi.

"Nghỉ ngơi một chút..... phải nghỉ ngơi một chút....." Mục què tùy ý ngồi xuống một bụi cỏ và vỗ vỗ bên cạnh ý bảo Mục Tiểu Ngộ cũng ngồi xuống sau đó thở hắt hắt nghỉ một lát.

Lúc sau ông ta mới kéo tay Mục Tiểu Ngộ qua, đầu ngón tay khua múa trước mặt nàng rồi hỏi, "Vừa rồi sao ngươi lại thế?"

"Không biết." Mục Tiểu Ngộ đang tâm sự nặng nề nên thuận miệng đáp một câu, tay thì vén mấy sợi tóc ướt nhẹ ra sau đầu.

"Sao ngươi lại có được bản lĩnh như thế? Ngươi đâu phải Tang....."

Mục què nuốt một nửa câu sau vào lòng, có một ý niệm xét qua trong đầu ông ta: Tang mang đi một phần của Mục Tiểu Ngộ vậy chẳng lẽ có một phần của nó cũng để lại trong thân thể Mục Tiểu Ngộ chăng? Nếu không phải thế thì vì sao hôm nay nha đầu này lại có thần lực cứu tính mạng hai người chứ?

Có lẽ đã nhìn ra lý do khó nói của đôi phương nên Mục Tiểu Ngộ thở ra một hơi và khom lưng nhặt hai khối đất xoa nắn chúng với nhau rồi mở lòng

bàn tay ra trước mặt Mục què, "Đó, ông thấy chưa, sau khi hợp làm một mà tách ra thì không phải dễ đâu."

Đương nhiên hai bên có phần dây dưa khó mà tách bạch rõ ràng."
Hóa ra nàng đã sớm đoán được một phần linh hồn của mình đã bị Tang mang đi.

Mục què thấy thế thì cũng nói luôn, "Đây chính là linh hồn chứ không phải bùn đất, hai chúng ta làm nghề này cũng nhiều năm rồi nhưng có bao giờ từng thấy tình huống này đâu....."
"Chưa thấy cũng không có nghĩa là nó không tồn tại."

Đây giờ kết cục đã định, nói gì cũng không có tác dụng." Nàng đánh gãy lời ông ta, mày nhíu chặt rồi bóp nát khối bùn trong tay, bộ dạng đầy tâm sự.

Mục què không tiện nói thêm mà chỉ nhìn nàng vài lần sau đó vẫn không nhìn được hỏi, "Làm sao vậy, có tâm sự à?"

"Tà ám bám vào Phong Nhã Trai chính là Chương Thiên Nhất," mắt nàng rũ xuống, thâm trầm, "Chương Thiên Nhất không phải vì áy náy mà tự thiêu bản thân mà là bị Chương Sinh Nhất đẩy vào lò và thiêu sống."

"À," Mục què câu được câu không nói, "Cái này Triệu công tử đã nhiều ít đoán được không phải sao? Chương Sinh Nhất là con cáo già, sao có thể lộ sự thật với chúng ta chứ?"

Mục què không biết kỳ thật Mục Tiểu Ngộ vẫn bán tín bán nghi những suy đoán của Triệu Tử Mai, nàng cũng không quá tin tưởng điều tra chứng thật sự xảy ra trên người kẻ "giết chết anh em ruột".

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng hẳn có tâm ma nên mới tin tưởng những lời sách cổ ghi lại.

Nhưng nguyên nhân của quái bệnh kia đương nhiên có liên quan tới câu chuyện ở Chương gia thế nên nàng mới giả làm đạo sĩ tiếp cận Chương Sinh Nhất để tìm hiểu tới cùng.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy Chương Sinh Nhất đứng phía sau đẫy lưng anh trai mình để ông ta rơi vào địa ngục vĩnh viễn không thể luân hồi thì trong đầu nàng bỗng nhiên nảy ra một cảnh tượng sinh động khác.

Trong ngày đông tuyết rơi lá tả kia hẳn cũng giống Chương Sinh Nhất, đứng sau lưng đẩy chị gái mình một cái.

Hai câu chuyện gần như giống nhau, cảnh tượng giống nhau, nên Chương Sinh Nhất bị bệnh thì Triệu Tử Mai..... cũng trốn không được ư?
"Lão đầu nhi, ông về Hầu Văn Hiến nghỉ ngơi một lát đi, nếu bọn họ có hỏi thì ông nói....."

nói là....." Lòng nàng bỗng hoảng hốt, thật sự không nghĩ ra được cái có gì nên dứt khoát đứng dậy sau đó quyết tâm nói, "Nói gì cũng được, mặc kệ....."

Mục què thấy sắc mặt nàng lại tái đi, chân vẫn còn run nhưng đã bắt đầu đi xuống núi thì cũng vội vàng hoang mang đứng lên hỏi, "Người muốn đi đâu, hơn nửa đêm rồi còn không về nghỉ ngơi hả?"

"Ta tới Chương gia tìm Chương Sinh Nhất." Trong lúc ấy nàng đã đi xa nửa trượng, cả người bị cỏ hoang ẩn giấu chỉ còn cái đầu lộ ra ngoài.

"Kẻ kia mưu ma chước quỷ, người tìm lão ta làm gì.

Chúng ta không cần bạc nữa, cứ nói việc này không ổn, từ đây về sau không liên quan tới lão nữa." Mục què hô lên với người trước mặt.

"Ông yên tâm, lão có nhược điểm bị ta nắm được nên sẽ không dám làm gì ta đâu."

Những lời này được gió thổi tới tai Mục què, bóng dáng nàng trong lúc ấy đã hoàn toàn bị cỏ hoang che lấp, dù có nhón chân ông ta cũng không thấy người.

"Thật là....." Ông ta đấm ngực dậm chân, rốt cuộc cũng tìm được lời để hình dung, "Thật là oan gia, chẳng lẽ đời trước chúng ta thiếu nợ Triệu gia các người chắc?"

Đêm nay đối với Chương Sinh Nhất mà nói thì chính là một đêm khó ngủ.

Đầu tiên là có người tới nói Viên Minh Viên đã xảy ra chuyện lớn, Đại Tát Mãn được Thái Hậu cực kỳ tin cậy đã chết trong nhà kho, thi thể giống hệt Huệ Tuyết, đều hóa thành bãi thịt nát.

Còn có tin tức nói Viên Minh Viên có trộm, nhưng Ngự lâm quân tìm khắp trong ngoài mà vẫn không bắt được hai tên kẻ cắp kia.

(Ebooktruyen.net) Sau đó không bao lâu thì Mục Tiểu Ngộ tới.

Thần sắc của nàng lo sợ không yên, quần áo xộc xệch, chỉ kém mỗi không có hai chữ "kẻ cắp" trên mặt mà thôi.

Vì thế Chương Sinh Nhất nhanh chóng mời nàng vào, trà cũng không kịp bung lên đã cho người khác lui.

Chỉ còn mình lão và nàng ngồi đối diện cách cái bàn.

"Bắt được không?" Nửa khuôn mặt Chương Sinh Nhất lộ ra dưới ánh nến, nửa còn lại khuất trong bóng tối giống như cả khuôn mặt bị chia làm hai nửa.

Đôi mắt nhỏ tí kia sáng quắc, so với ánh lửa còn sáng hơn, quả thực như xuyên vào lòng người ta.

"Không bắt được, thú kia quá hung hãn," Mục Tiểu Ngộ thấy Chương Sinh Nhất rũ vai, vẻ cung kính giả vờ trên mặt hoàn toàn biến mất thì lại nghiêng người về phía trước và gần giọng, "Ta và lão đầu nhi suýt thì táng mệnh trong tay thú kia thế là Chương lão gia ngươi còn không nói sự thật hả?"

Chương Sinh Nhất khoanh tay dựa vào lưng ghế, khoe miệng là nụ cười trào phúng âm trầm, "Chính mình không có bản lĩnh ăn bát cơm này còn dám quay ra nói ta lừa các ngươi hả?"

Mục Tiểu Ngộ không hề tức giận, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Chương Sinh Nhất.

Sau một lúc nàng vỗ vỗ tay cho bùn đất rơi xuống, mũi hừ lạnh một tiếng, "Quý cũng phân ba bảy loại, lúc còn sống càng khổ thì sau khi chết oán khí càng lớn.

Lúc còn sống càng oan khuất thì sau khi chết lệ khí càng nặng," nàng thấy Chương Sinh Nhất run run lông mi thế là lại nói tiếp, "Ví dụ như bị người xa lạ giết so với bị người thân nhất giết nó khác nhau, vì thế quý chết trong tay người thân là hung tàn nhất.

Hoặc bị đâm một đao và chết dứt khoát, không chịu khổ gì lại được toàn thây thì không thể so với những kẻ lúc còn sống chịu đủ tra tấn và sau khi

chết tới thi thể cũng không tìm được.”

“Người biết hết rồi.”

Chương Sinh Nhất mặt không biểu tình nhìn nàng, tới tròng mắt cũng không chuyển động.

Chương 351: Đàm Phán

Mục Tiểu Ngộ nhìn thẳng vào đôi mắt không hề có độ ẩm kia, "Dù tiểu nữ bất tài cũng có thể cảm giác được sát khí kia, nó không giống những tà ám khác, nếu không có oán khí đậm sâu thì tuyệt đối không thể biến người thành bộ dạng kia được."

Nói tới đây giọng nàng lạnh hơn một chút, "Chương lão gia, chắc ngươi cũng đã từng chính mắt nhìn thấy."

Ta đã nghĩ cẩn thận, vì sao Khai Minh sống không thấy người, chết không thấy xác, giống như biến mất vào không khí.

Đêm nay lúc nhìn thấy bộ dạng khi chết của Đại Tát Mãn ta mới hiểu ra..... Căn bản không cần người phí công xử lý thi thể đúng không?

Người đã thành bộ dạng kia thì chỉ cần tùy tiện tìm cái nương đổ đi là sẽ thản không biết quý không hay đúng không?"

Chương Sinh Nhất vẫn mặt không biểu tình, "Tại hạ ngu dốt, thật sự không hiểu cô nương đang nói cái gì."

Mục Tiểu Ngộ nhìn lão và cười nói, "Hiện tại ngươi không hiểu cũng chẳng sao, nhưng có chuyện ta muốn nói với Chương lão gia."

Âm hồn trên đồng Phong Nhã Trai kia đã thành ung nhọt trong xương tủy, mỗi một món đều bị nó bám vào.

Lễ đại thọ của Thái Hậu sắp tới, ngươi muốn chúng nó ăn bao nhiêu người nữa? Hoặc nói đúng hơn thì ngươi muốn phá nát lễ đại thọ của lão thái bà kia ư? Ta thì không sao nhưng Chương Sinh Nhất ngươi thử tính xem trên cỗ ngươi có mấy cái đầu?"

Cửa sổ bỗng nhiên bị gió thổi mở, bên ngoài không biết đã mưa từ lúc nào.

Mưa gió mịt mờ cuốn vào trong phòng thổi tắt ngọn nến.

Trong bóng đêm, hai bên nhìn thẳng nhau, không ai chịu thu lại ánh mắt mang theo uy hiếp và hung ác.

Nhưng luôn phải có một người thỏa hiệp trước, chỉ đành xem trong tay ai có nhiều lợi thế hơn và ít uy hiếp hơn.

"Vì sao người lại muốn biết chân tướng, chắc không phải vì muốn bắt được cái thứ kia đúng không?" Giọng Chương Sinh Nhất rõ ràng mềm hơn, nhưng một câu này lão hỏi lập tức trúng đích.

Tiểu đạo sĩ trước mặt tuy có nhiều lợi thế hơn lão nhưng lão cũng nhìn ra được uy hiếp mà nàng phải chịu từ trong đôi mắt kia, "Vì sao người lại tới tìm ta?"

Sau khi thử hỏi lão mới phản ứng lại, hóa ra lão là con thỏ nàng đang ôm cây chờ, chẳng qua lão không biết nàng làm thế là vì cái gì.

Mục Tiểu Ngộ quét mắt một cái, cảm hơi hếch lên nói: "Hiện tại là ta đang hỏi người."

"Người hỏi đi." Lão mở hai tay ra làm bộ dạng chẳng thêm cựa tuyệt.

Mục Tiểu Ngộ hơi trầm ngâm, ánh mắt chớp động, "Nguyên nhân của điều tra chúng quả thực là giết hại anh em ruột sao?"

Thế nhưng lại vì căn bệnh này sao? Sao nàng ta biết lão bị bệnh này chứ? Chẳng lẽ Hồ thái y đã tiết lộ bệnh trạng của lão ra ngoài ư? Dù trong lòng có vô số nghi vấn nhưng Chương Sinh Nhất vẫn nhẹ nhàng gạt đầu một cái, chỉ có quăng mồi ra thì cá lớn mới cắn câu, đạo lý này lão hiểu rõ.

"Người giết Chương Thiên Nhất nên mới bị bệnh này ư?"

Nàng đã đi thẳng vào mấu chốt nhưng Chương Sinh Nhất vẫn chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái sau đó tới phiên lão phản kích, "Còn có người bị quái bệnh này sao? Nói vậy người nọ có vị trí rất lớn trong lòng cô nương nên người mới nguyện ý vì hấn lấy thân mạo hiểm."

Rõ ràng đây là kẻ tai to mặt lớn, nhưng vì sao ngó trái ngó phải đều giống một con cáo mồm chuột tai khỉ nhỉ? Mục Tiểu Ngộ nhìn chăm chú vào Chương Sinh Nhất, bàn tay bỗng nhiên đập mạnh lên bàn, "Việc này không nhọc người lo lắng," nàng thoáng ngậy ra, trong mắt ngưng lại một tia sáng lạnh, "Ta muốn cuốn sách của Hồ thái y, nếu người giao nó cho ta thì chuyện Phong Nhã Trai ta sẽ giúp người lo liệu."

Rốt cuộc nàng cũng ném quân át chủ bài ra, Chương Sinh Nhất nhẹ

nhàng cười, đôi mắt híp thành một đường chỉ, "Đại Tát Mãn đã chết, đại thọ của Thái Hậu vào ba ngày sau.

Hiện tại Viên Minh Viên kín kẽ như bung, một con ruồi cũng khó lọt huống chi người sống.

Người nói xem người định lo liệu kiểu gì?" Giọng lão càng ngày càng lạnh, mũi hừ một tiếng, "Hơn nữa, người mà có tài năng này thì đêm qua đã trừ bỏ được lão quỷ, cần gì phải chặt vật giống như chó rơi xuống nước thế này?"

"Tin hay không tùy người, dù sao ta cũng có thể chờ, cùng lắm thì đến chỗ khác tìm y hỏi thuốc, trên đời này đâu phải chỉ có mình Hồ thái y là đại phu.

Nói không chừng ta có thể tìm được một phương pháp chữa bệnh khác.

Nhưng Chương lão gia người," trong tay nàng không biết nhiều thêm một cây châm đồng từ khi nào.

Thân châm rỉ sét loang lổ, nhưng sợi chỉ trắng ở đuôi của nó lại sáng chói mắt ánh lên khuôn mặt nàng khiến nó như thần minh, "Người không chờ được đâu, liên tiếp có người chết thế này thì sớm hay muộn lão thái bà kia cũng sẽ hoài nghi tới người, đúng không?"

Nói xong nàng như lơ đãng ném châm đồng về phía Chương Sinh Nhất.

Lúc lão tưởng nàng muốn hại mình nên vội vã đứng bật dậy gọi người thì nàng lại thu châm và cầm nó giơ trước mặt: Đuôi sợi chỉ có một cái bóng đang liều mạng giữa giữa nhưng bị nàng vuốt khỏi sợi chỉ.

Nàng nhẹ xoa ngón tay một chút, một ngọn lửa nhỏ bốc lên thiêu sạch cái bóng kia.

"Chương Sinh Nhất, cả người người đều bị mấy thứ này vây không còn một khe hở.

Nếu không phải có cái nhẫn ban chỉ kia thì chỉ sợ người đã bị chúng nó gặm tới xương cũng không còn." Nàng tiếp tục cười lạnh hỏi, "Tại vì đến nơi mà người còn có sức ở đây cò kè mặc cả với ta hả?"

Ngon lửa ở đầu ngón tay của nàng nhảy lên vài cái sau đó chậm rãi tắt đi, chỉ để lại một sợi khói trắng lơ lửng giữa không trung rồi biến mất.

Khuôn mặt Chương Sinh Nhất theo khói trắng chậm rãi biến mất thì cũng trở nên rõ ràng hơn.

Mọi thứ vẫn thế, đến nếp nhăn nơi khóe miệng của lão cũng vẫn ở đó nhưng Mục Tiểu Ngộ có thể nhìn ra lão đã thỏa hiệp.

Hiện thực bày ra trước mặt nên lão không dám đánh cược, chỉ đành lựa chọn.

"Hiện tại vào đó là không được rồi," Chương Sinh Nhất giật giật khóe miệng giống như vừa mới sống lại, "Nhưng trong lễ đại thọ ta cũng sẽ tới dự, lúc đó ta có thể mang người vào," lão hơi dãn gần phía này, hơi thở phả lên mặt Mục Tiểu Ngộ, "Chỉ cần vào hôm ấy..... Ta chỉ cần người bảo đảm mọi chuyện đều an ổn, không gió không mưa thì ta sẽ giao phương thuốc ra."

Nói xong lão chuyển trông mắt và bỏ thêm một câu, "Đừng có nghĩ tới ý xấu gì, y thư ta đã đốt, phương thuốc chỉ có ta nhớ rõ."

Một khi ta còn sống thì người người muốn cứu mới có cơ hội sống."

Nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ rời đi rồi Yên Sinh mới sợ hãi đi vào phòng.

Thấy Chương Sinh Nhất còn ngồi trên ghế, khóe miệng mang nụ cười quỷ dị hần nhỏ giọng hỏi, "Lão gia, mặc dù có phương thuốc kia nhưng không có Hồ thái y thì bệnh này cũng không trị được."

"Đương nhiên," Chương Sinh Nhất nhìn Yên Sinh, khóe mắt lão tỏa ánh sáng khiến gã sai vặt rùng mình.

Lão cười cười, là nụ cười chân thành từ nội tâm, "Yên Sinh, người có biết vì sao lò gốm của Chương thị có thể kinh doanh nhiều năm qua mà tài nguyên vẫn cuồn cuộn không? Đó là vì Chương Sinh Nhất ta sẽ không làm chuyện lỗ vốn."

Chương 352

"Tang, ngươi có cô đơn không?"

"Mỗi ngày đuổi theo mây thú kia lên trời xuống đất, diệt yêu trừ quái cũng không có gì là cô đơn."

"Nhưng luôn có một ngày yêu tà sẽ bị diệt sạch, tới ngày đó ngươi phải làm gì đây?"

"Không phải còn có ngươi sao?"

"Ta? Một cơn gió thổi qua là ta sẽ tan mất nửa phần hồn, ta có thể ở bên cạnh ngươi bao lâu? Ta vẫn phải tìm một trốn về cho ngươi, ta lợi dụng ngươi, buộc chặt ngươi và thương sinh, tóm lại..... ta phải tìm cho ngươi một trốn để quay về sau khi làm xong việc kia."

"Ngươi đã thấy được trốn về của ta ư? Nó ở đâu?"

"Một nơi có yêu hận, vui vẻ, một nơi bốn mùa luân phiên, có hoa nở rồi tàn."

Ngươi đến đó đi, là ai cũng được, đau khổ hay xót này hoặc phí thời gian cũng thế, cứ vậy qua một đời có máu thịt, có tình cảm là tốt rồi."

"Đó không phải phàm trần ư, nhưng ai cũng nói Phật không nhiễm thế pháp, Ô Nạp, vì sao ngươi lại muốn ta đi tới đó?"

"Ngươi đã làm hồn thế ma quân, cũng từng sửa lại con đường và đập nát thành Phật."

Nhưng mỗi lần ngươi đều sống vì người khác, ở trong tay quân chủ ngươi là một vũ khí sắc bén, tới chỗ ta ngươi lại thành một cây thiên trụng.

Ta muốn ngươi có thể tới nhân gian, vì bản thân mình, vì chính ngươi mà sống một lần cho thật vui vẻ."

"Ta nghe ngươi là được."

.....

.....

.....

"Ồ Nạp, chuyện người vừa nói là chỉ Dịch Chân ư?"

"Chưa tới nửa tháng đã có 347 người chết trong tay Dịch Chân.

Hắn có nhiều cách tra tấn người ta nhưng nghe nói trước khi những người này chết đều sẽ nghe thấy một câu."

"Câu gì?"

"Ánh trăng tới rồi, ánh trăng rơi xuống người nào trước thì kẻ đó chính là tội nhân trời cao tuyển chọn.

Là trời muốn mệnh của người, chớ có trách ta."

"Ánh trăng tới rồi là ý gì?"

"Tang, người có từng nghe nói tới thiên thảm chưa?"

Mục Tiểu Ngộ đổ mồ hôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cảnh xuân bên ngoài cửa sổ sáng ngời tới độ không chân thật.

Giống như phiên rừng mưa âm u trong mộng mới là nơi nàng nên ở.

Nhưng Ô Nạp lại nói nơi đó không phải trốn về của Tang, trốn về của nó là ở nhân gian, ăn uống thanh thoi, tràn đầy khói lửa ấm áp.

Mục Tiểu Ngộ ngồi dậy, mới vừa đuổi người giãn gân cốt thì Mục què đã đi vào, ánh mắt có chút lo sợ và nhỏ giọng nói, "Triệu Tử Mai tới."

Mục Tiểu Ngộ lập tức vui vẻ, "Hắn tới thì tới, sao ông lại chột dạ như thiếu tiền hắn thế?"

Mục què ngồi xuống mép giường nhìn chằm chằm nàng và tỉ mỉ đánh giá,

"Tối hôm qua người không đồng ý cái gì đó với Chương Sinh Nhất đúng không? Vì phá án mà liều mạng là không đáng đâu."

"Ông cũng biết không đáng vì sao còn ở chỗ này đông dài mãi thế?" Mục Tiểu Ngộ liếc ông ta một cái rồi xốc chăn rời giường.

"Có phải người có chuyện gì gạt ta không? Lòng ta gần đây luôn lo sợ bất an, ta cảm thấy có chuyện lớn nào sắp xảy ra."

Mục què mặt ủ mày ê nhìn nàng rửa mặt chải đầu, nhìn nàng cầm lấy hộp phấn mặt chưa bao giờ dùng và nhẹ bời một tầng lên gò má nhợt nhạt của mình.

Bất an quanh quẩn trong lòng ông ta ngày càng lớn, "Người gạt ta cũng

muốn gạt hẳn sao?”

“Lão đầu nhi, việc chúng ta đi tìm Chương Sinh Nhất ông đừng nói với Triệu Tử Mai,” Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại nhìn ông ta, khuôn mặt rất cuộc cũng có vài phần tươi tắn.

Chỉ có đôi mắt nàng là vì mệt mỏi mà vẫn chưa lấy lại được thần thái, “Ta cam đoan với ông ba ngày sau chắc chắn việc này sẽ kết thúc.”

Từ Hầu Văn Hiến lên trên núi phải đi mất nửa dặm, dọc đường sẽ có những tảng đá bằng phẳng để người lên núi có thể ngồi nghỉ.

Phía dưới đó là vách núi, xung quanh có mây mù bao phủ khiến cảnh núi non mờ mờ ảo ảo.

Triệu Tử Mai trải một miếng vải trên mặt đá sau đó bày đồng đồ ăn hẳn mang tới lên trên, cuối cùng mới cong tay mời, “Xin mời ngồi.”

Thoạt nhìn tâm tình hẳn không tồi, Mục Tiểu Ngộ cũng yên tâm hơn nên ngồi xuống nghỉ ngơi, “Cái gì mà thơm thế?”

“Đồ ăn của tiệm ăn nổi danh nhất kinh thành là Trí Mỹ lâu, món chiêu bài của bọn họ là bốn món cá gồm đầu cá kho, cá hình viên ngói sốt dấm đường, cá lát và cá đun trong nước sốt.

(Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang Rừng Hồ Phách) Bốn món này đều làm từ cá nhưng sắc hương và vị lại khác nhau, đầu cá kho quý ở chỗ thơm mà không tanh, cá viên ngói là cá cắt miếng vuông, trước rán lên xong nướng mang theo vị ngọt mặn.

Cá nấu nước sốt là dùng chỗ thịt cá dày nhất để nướng sau đó tưới nước sốt tương ngọt lên, mùi cực kỳ thuần.

Cá lát là từng miếng cá mỏng màu trắng, vị thơm nồng lại cực kỳ tươi.” Nói xong thấy Mục Tiểu Ngộ tròn mắt thế là hẳn hí mắt cười nói, “Có phải thèm rồi không? Đáng tiếc Mục tiên bối đã cướp mất cá kho với cá viên ngói rồi.”

“Đời trước ông ta là mèo sao, lúc nào cũng đoạt cá với ta.”

Bộ dạng nàng tức giận giống một con mèo xù lông, Triệu Tử Mai sợ hai con mèo đánh nhau thế là vội trấn an, “Hai con mèo tranh một con cá thì sao mà đủ ăn thế nên ta đã mang hai con tới.”

Ánh mặt trời không gay gắt, gió nhẹ nhưng không lạnh lại có đồ ăn tươi ngon và một người nguyện ý cùng mình ăn cơm cả đời, Mục Tiểu Ngộ nghĩ làm thần tiên cũng chỉ đến thế.

Chẳng trách Ô Nạp lại muốn Tang tới nhân gian một chuyến, nơi này củi lửa nhân gian không ngừng cuộn cuộn, là ân huệ lớn nhất trời cao ban cho một sinh mệnh.

Nhưng tốt đẹp luôn gắn liền, lúc thấy Triệu Tử Mai hơi nhíu mày thế là Mục Tiểu Ngộ buông đầu cá trong tay ra và cẩn thận hỏi một câu,

“Chân..... thế nào rồi?”

“Vẫn thế, ngẫu nhiên sẽ đau.”

Hắn nói cực nhẹ nhàng bằng giọng quơ quơ nhưng nàng lại không tin.

Hắn và nàng giống nhau, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, bọn họ đều đang lừa gạt đối phương.

“Bảo Điền đã tới Phù Lương và trở lại.”

Hắn tìm được một người làm đã già của Chương gia, sau khi đe dọa, dụ dỗ rồi cuộc hắn cũng nghe được vài câu.

Sau đó hắn chính mắt nghiệm chứng những lời ấy. “Qua một lát Triệu Tử Mai nhìn mây mù vờn quanh vách núi và nhẹ nói một câu như thế.

“Hắn phát hiện cái gì?” Mục Tiểu Ngộ tỉnh táo hẳn, cá cũng không ăn nữa mà nín thở chăm chú lắng nghe.

“Chương Sinh Nhất còn điên rồ hơn chúng ta tưởng tượng.” Ánh mắt Triệu Tử Mai trầm xuống, trong đó là hơi lạnh.

Phổ Tế Đường của Chương gia căn bản không phải nơi cứu giúp người già neo đơn, nó căn bản chính là một tòa luyện ngục, một nơi chuyên dựng ra để tra tấn người già.

Bảo Điền nghe được chút tin tức thì ẩn thân ở Phổ Tế Đường muốn nhìn xem luyện ngục trong miệng người nọ rốt cuộc là bộ dạng gì.

May mắn chính là đêm đó hắn đã được chứng kiến bộ mặt thật của địa ngục nhân gian.

Đêm đó, trong Phổ Tế Đường có người đột nhiên không khỏe và được hạ nhân của Chương gia đón đi.

Bảo Điền trộm đi theo và phát hiện người nọ không được đưa tới Chương phủ mà bị đưa tới lò gốm của Chương thị.

Người kia bị bỏ vào một cái lò đã chất sẵn đồ sứ cần đốt.

"Nhiều năm qua Chương Sinh Nhất luôn dùng người sống để tế diêu ư?"

Mục Tiểu Ngạo không thể tin được, nhưng trong nháy mắt nàng đã nghĩ thông suốt.

Chương 353: Đồng Ý

Kẻ tham lam như Chương Sinh Nhất sao có thể thỏa mãn với việc cả đời chỉ chế tạo ra có một "Trần phẩm"? Sở dĩ Phong Nhã Trai có thể áp đảo quan diêu và các lò gốm khác để trở thành của quý vô song là vì nó được dựng lên từ núi thây biển máu.

Mà nguyên liệu cuộn cuộn cung cấp cho nó chính là tới từ Phổ Tế Đường. Nơi Chương Thiên Nhất muốn lập ra để giúp đỡ người già trẻ nhỏ lại biến thành núi xương khô chồng chất dưới chân Chương Sinh Nhất để lão có thể một bước lên mây.

"Bảo Diên tận mắt nhìn thấy sao?" Mục Tiểu Ngộ cảm thấy ngực như bị một cục đá đè lên, mỹ vị trước mắt cũng như biến thành thứ gì đó dơ bẩn khiến nàng ghê tởm.

Triệu Tử Mai không ngược mắt mà nhìn sưng trắng mịt mờ trong khung cảnh.

Trong mắt hắn có thứ gì đó ướt át, "Hắn nhìn thấy bon họ trời người sống lại bỏ vào lò thiêu, cũng nghe thấy tiếng thống khổ kêu lên vang lên.

Hắn nghĩ đó chắc chắn là bộ dạng của địa ngục, nhưng rất nhanh tiếng kêu kia đã không còn, ông lão ấy dùng máu thịt của mình tiếp tục thành toàn huy hoàng của Chương Sinh Nhất."

Chẳng trách xung quanh lão lại nhiều oán khí như thế, cũng chẳng trách lão luôn phải mang theo nhãn ban chỉ kia bên cạnh.

Mục Tiểu Ngộ dùng sức nắm chặt nắm tay và phun ra một câu từ kẻ rãng, "Lão ta đáng chết, không phải, chết một vạn lần đều không rửa sạch được tội nghiệt trên người lão."

Thần sắc trên mặt Triệu Tử Mai vẫn chưa thay đổi, không những thế hắn

còn gấp một miếng cá cho vào miệng nhai kỹ nuốt chậm rồi mới nhẹ giọng chậm rãi nói, “Ác giả tất nhiên có ác báo, trời không tha cho bất kỳ ai, vậy để ta tiên lão đoạn đường.”

Mục Tiểu Ngộ thấy tim mình nảy lên, cảm giác hoảng loạn che trời bủa vây lấy nàng, “Người muốn làm cái gì?”

Triệu Tử Mai cười cười nói, “Chương Sinh Nhất sợ xảy ra chuyện trong tiệc đại thọ của Thái Hậu, vì thế ta sẽ khiến lão sợ cái gì thì xảy ra cái đó.

Bảo Điền đã mang người biết rõ nội tình từ Phù Lương tới đây, vào tiệc mừng thọ kia ta sẽ vạch trần gương mặt thật của lão trước mặt mọi người để khắp nơi đều biết Phong Nhã Trai tinh xảo tuyệt luân này rốt cuộc cất giấu cái gì.”

“Không được.” Còn không kịp nghĩ nhiều Mục Tiểu Ngộ đã thốt ra hai chữ này.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tử Mai nàng vội cúi đầu sau đó cũng gấp một miếng cá nhưng tay lại run tới độ cuối cùng không gấp được.

“Sao lại không được? Đây là cơ hội tốt nhất, vạch trần gương mặt lão trước mặt Thái Hậu cùng toàn bộ hoàng thân quốc thích và các đại thần sẽ khiến lão vĩnh viễn không thể xoay người.” Triệu Tử Mai cảm nhận được hoảng loạn của Mục Tiểu Ngộ thì không nhìn được vươn tay cầm lấy cổ tay nàng và hỏi, “Tiểu Ngộ, vì sao người không đồng ý? Không phải người cũng cảm thấy có giết lão một vạn lần cũng không thể xóa được hết tội nghiệt của lão ư?”

Mục Tiểu Ngộ càng cúi đầu thấp hơn, đưa chọc chọc miếng cá kia khiến nó vỡ vụn tan tác.

Nàng nên nói như thế nào đây? Nói là nàng và con quái vật kia đã làm giao dịch, và người được lợi chính là Triệu Tử Mai ư? Hắn sẽ đồng ý sao? Đương nhiên là không, chỉ một người đã khiến hắn mang gông cùm cả đời, bước đi vô cùng gian nan.

Hiện tại để hắn gánh thêm bao nhiêu mạng người như thế sao hắn có thể đồng ý đây?

Thế nên gông xiềng này để nàng gánh thay hắn đi.

Dù sao thì không lâu nữa, sau lễ đại thọ này Chương Sinh Nhất sẽ giao

ý thư ra và khi ấy bọn họ sẽ nghĩ cách khác bắt lão phải chuộc tội.
"Tiểu Ngộ, ngươi có tâm sự gì sao?" Triệu Tử Mai lại nắm chặt cổ tay nàng một chút.

Tay nàng thực lạnh, hẳn cảm thấy mình có ử thể nào nó cũng không ấm lên được.
"Không."

Nàng cười cười nhưng một chút vui vẻ cũng không có.

Khóe mắt đuôi lông mày của nàng như băng sương khiến lòng Triệu Tử Mai run lên và nhớ tới một người.

Cái người vĩnh viễn không trở về kia, vì sao hẳn chưa bao giờ nhìn thấy bóng dáng nó ở Mục Tiểu Ngộ nhưng hiện tại lại thấy được chứ?
Triệu Tử Mai bỗng có một ý nghĩ lớn mật: Không bằng cùng ôm nhau sưởi ấm.

Hẳn là hẳn sẽ có thể cảm nhận chút hơi ấm từ nàng và dùng nó xua tan lạnh lẽo trong lòng mình.

Hiện tại nàng cũng cần một người tới giúp nàng một phen.

Nhưng lúc lòng hẳn còn đang mãi tranh đấu thì nàng đã rút tay ra và vươn cánh tay ôm lấy hẳn, cầm ti lên vai hẳn, mũi nhẹ hít hít nức nở nói,
"Sẽ tốt thôi, mọi thứ rồi sẽ tốt thôi."
Nàng chưa từng bắt lực như thế này, Triệu Tử Mai cảm nhận nước mắt nàng rơi ướt áo hẳn.

Nếu còn thời gian thì tốt rồi, hẳn và nàng có thể cùng chậm rãi bước đi, con đường phía trước dài như thế có lẽ tới một ngày hẳn sẽ phát hiện nó chưa từng rời đi, mà Tiểu Ngộ chính là người hẳn vẫn đang tìm kiếm.
Nhưng giống như số phận cố ý muốn quấy nhiễu mộng đẹp của hẳn, ngón chân bỗng nhiên đau như bị một cây kim đâm vào khiến hẳn run lên.

Mồ hôi lạnh từ thái dương rơi xuống, Triệu Tử Mai cười lạnh ở trong lòng: Một con quái vật như hẳn còn dám vọng tưởng gì nữa? Hẳn không nói với nàng chân hẳn đã mọc đầy vảy, móng chân đã biến thành vuốt sắc, bò từ

Hầu Văn Hiến tới đây hẳn đã phải dùng toàn bộ sức lực.

"Tiểu Ngộ."

"Ngươi đừng vạch trần lão ta ở lễ đại thọ," Mục Tiểu Ngộ buông cái tay đang ôm Triệu Tử Mai, mắt nhìn chăm chăm hẳn.

Lúc này nàng không khóc, con ngươi xinh đẹp chớp động gần như cầu xin hèn mọn, "Ngươi làm như vậy tuy có thể vạch trần lão nhưng cũng đánh vào mặt bà ta.

Ngươi hủy hoại đại lễ của bà ta sẽ khiến bà ta hận ngươi, còn liên lụy tới cả triều đình."

Triệu Tử Mai cũng từng nghĩ tới cái này, chẳng qua một người như hẳn hiện tại đã chẳng còn gì, bao gồm cả bản thân thì có gì phải sợ hãi? Nói không chừng đây là ông trời thương hại cho hẳn một con đường có thể thoát khỏi tình cảnh gian nan thì sao?

Còn Triệu Văn An? Hẳn biết rõ Thái Hậu sẽ không thể làm gì ông ta vì bà ta còn cần cha hẳn kéo dài hơi tàn cho vương triều này để phồn hoa giả dối kia tiếp tục.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Thế nên dù đứa con trai như hẳn phạm sai lầm thì cùng lắm bà ta cũng chỉ nói hai câu, tuyệt đối không dám làm gì cha hẳn.

Dù phải nuốt giận bà ta cũng sẽ cắn răng chịu, về điểm này Triệu Tử Mai không hề nghi ngờ.

Thế nên vốn hẳn đã hạ quyết tâm vạch trần tội ác che đậy Phò Tế Đường, lò gốm Chương thị và đồng Phong Nhã Trai hoa lệ kia trước khi rời đi.

Nhưng hiện tại thấy bộ dạng đáng thương của Mục Tiểu Ngộ thế là quyết tâm kiên cố không gì phá nổi kia bỗng dao động.

Nó vỡ thành từng mảnh, không thể chịu nổi ánh mắt yếu ớt của nàng dù chỉ một chút.

"Chờ tới sau đại lễ được không?" Mục Tiểu Ngộ thấy Triệu Tử Mai do dự thì ánh mắt bỗng trầm xuống, tay nắm chặt tay hẳn, "Ta mặc kệ, nếu ngươi không nghe ta khuyên mà một hai phải nháo đại thọ kia vậy ta sẽ, ta

sẽ nhốt người ở Hầu Văn Hiến, không cho người đi đâu hết.

“

Mềm không được thì chơi xấu, đây là thủ đoạn Mục Tiểu Ngộ quen dùng và lần nào cũng hiệu quả.

“Ta đồng ý với người,” Hấn ôn nhu cười nói, “Ta đồng ý với người.”

Chương 354: Địa Sát

Sương mù ở vách núi bỗng dày đặc hẳn lên, giống như khói sóng dâng trào cuộn cuộn không ngừng che lấp mọi đờ bản, mọi ưu phiền.

"Nhốt ta ở Hàu Vân Hiên cả đời cũng tốt."

Triệu Tử Mai nhếch miệng cười và nói ra những lời này nhưng giọng hẳn nhanh chóng bị một giọng lớn hơn đè xuống thế nên Mục Tiểu Ngộ không nghe rõ, chỉ đứng dậy nhìn về phía đường núi.

"Tiểu thư, tiểu thư," Oa Oa ôm ngực thở hổn hển nhưng vẫn gào toáng lên, "Tiểu thư, lão gia phái người tới đón chúng ta trở về."

Con đường xuống núi nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại cực kỳ phí sức.

Triệu Tử Mai vừa nhịn đau vừa cẩn thận không để lộ sơ hở và chậm rãi đi theo phía sau Mục Tiểu Ngộ cùng Oa Oa.

Nhưng dù vậy, người phía trước vẫn chú ý tới khác thường của hẳn và liên tục quay đầu lại nhìn nhiều lần, trong mắt là lo lắng không sao che lấp được.

Một tiểu nha đầu cười rộ lên như hoa xuân xán lạn, bộ dạng lúc nào cũng vô tâm vô phé vậy mà cũng bắt đầu u buồn.

Triệu Tử Mai không đành lòng thấy nàng như thế nên vội tìm đề tài: "Oa Oa, tiểu thư nhà ngươi lúc còn nhỏ có bộ dạng thế nào, có phải cũng tung hoành tùy ý như bây giờ không?"

Lời kia vừa thốt ra Mục Tiểu Ngộ đã lập tức bị đánh lạc hướng và dùng khẩu hình nói "Ngươi mới tung hoành tùy ý ấy" sau đó nàng quay đầu chuyên tâm đi đường của mình.

Oa Oa lại cực kỳ hứng thú cười hê hê nói, "Khi đó nô tỳ còn nhỏ nên

đương nhiên không nhớ được nhưng nghe lão gia nói tiểu thư lúc nhỏ ngoan hơn hiện tại nhiều.

Tiểu thư trắng trẻo mập mạp, mỗi ngày ngoài ngày ngô cười cũng chỉ biết tham ăn."

Nói tới đây nàng ta như nhớ ra cái gì đó nên tươi cười trên mặt có thêm trầm tư, "Nhưng công tử biết không? Một người như tiểu thư lại có kẻ đoán mệnh nói nàng là cái gì mà địa sát chuyển thế, trên người hung khí cực nặng.

Lão gia nghe thấy vậy thì thổi râu trừng mắt, bạc cũng không cho đã đuổi người nọ đi.

Lão gia nói nếu tiểu thư là địa sát tinh thì người trong khắp thiên hạ chẳng phải đều thành Diêm La dạ xoa hay sao?"

Triệu Tử Mai vừa định cười thì trong lòng thỉnh thoảng nảy lên một ý nghĩ giống như pháo hoa nổ tung.....

"Tiểu Ngộ....." Hắn không cảm giác được chân đau mà vội bước nhanh đuổi theo, "Tiểu Ngộ....."

Câu nói kế tiếp bị hắn mạnh mẽ nuốt về vì hắn thấy một người đang chấp tay sau lưng đứng ngoài Hầu Văn Hiên, trên mặt là nụ cười âm áp.

Người nọ đang nhìn về phía hắn và Mục Tiểu Ngộ.

"Phụ thân." Triệu Tử Mai cảm thấy lòng mình trầm xuống, giống như vĩnh viễn cũng không vui vẻ nổi.

Xe ngựa lúc về có vẻ đi rất chậm, rõ ràng Triệu Tử Mai cảm thấy mình đã ngồi thật lâu nhưng lúc vén rèm lên lại thấy cửa thành vẫn lao đảo lắc lư nơi xa, đến chữ trên cửa thành cũng chưa nhìn rõ.

Ấy vậy mà người ngồi chung xe lại như không cảm nhận được hoảng loạn và bất an của hắn.

Triệu Văn An lái nhai nói những hiểu biết có được trong lần đi ra ngoài này.

Nói xong ông ta lại hỏi hắn tình huống trong kinh thành và trong phủ, quả thực chính là bộ dạng cha con cùng tán chuyện nhà.

"Sao phụ thân không trở về phủ mà lại tới Hầu Văn Hiến?" Triệu Tử Mai cảm thấy dù sao mình cũng phải nói gì đó chứ không thể cứ nghe cha hần dông dài một mình vì thế nhân lúc Triệu Văn An vừa kết thúc một đề tài hần nhanh chóng chen vào một câu.

"Chu Bồi đón ta ở ngoài thành và nói con đang lên núi tìm Mục cô nương.

Ta nghĩ vừa lúc tiện đường nên tới đón con luôn."

"Ngài đặc biệt tới đón con hồi phủ ư?" Từ nhỏ đến lớn hần chưa từng có đãi ngộ này nên phản ứng mới buồn cười như thế.

Triệu Văn An gục đầu xuống, dùng một chút mới nói tiếp, "Trước kia là vi phụ xem nhẹ con, về sau ta..... sẽ cố gắng sửa lỗi, con xem..... có được không?"

Vị đại nhân khẩu chiến với cả triều đình, lúc đàm phán với người nước ngoài luôn thể hiện tài ăn nói sắc bén nay ở trước mặt con trai mình lại lộ ra thẹn thùng.

Chỉ một câu đơn giản nhưng ông ta vẫn lắp bắp, thậm chí không dám nhìn thẳng Triệu Tử Mai.

Triệu Tử Mai nhất thời không kịp hoàn hồn, mãi tới khi đầu đón trên chân xuyên qua tim hần mới rùng mình, môi run run nhưng lại chẳng nói được lời nào.

Hần chỉ có thể ngơ ngác nhìn Triệu Văn An, tay nắm chặt lại, thật lâu sau mới "à" một tiếng.

"Vậy chúng ta đã đồng ý rồi," rõ ràng đó chỉ là một câu trả lời như thật như giả nhưng Triệu Văn An lại nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi cười gượng một tiếng ông ta móc từ trong tay áo một cái trống bỏi rồi nhanh chóng nhét vào tay Triệu Tử Mai và nói, "Ta nhớ rõ khi còn nhỏ mẹ con cũng từng mua cho con một cái trống bỏi, lúc đó con rất thích.

Nhưng sau đó nó bị rơi hỏng, ta đồng ý sẽ sửa lại cho con nhưng công việc lu bu khiến ta quên mất.

Lần này từ Uy Hải Vệ trở về ta lại thấy một cái giống như đúc ở trên phố nên mua cho con."

Triệu Tử Mai cầm cái trống lắc vài cái, nghe tiếng trống giòn vang cất lên thế là mắt hần bỗng ướt, "Ngài vẫn nhớ chuyện này ư?"

Triệu Văn An nở nụ cười nói, "Ta biết nó đã không phải cái lúc trước nhưng..... nhưng tội nó giống nhau như đúc, con xem đồ án trên mặt trông có phải giống hệt không....."

"Na Tra nghịch ngợm, mẫu thân thường nói lúc con ở trong bụng bà ấy cực kỳ búng bình, nhưng sau khi sinh ra lại an tĩnh không giống nam hài," Triệu Tử Mai khẽ vuốt Na Tra mặc yếm được khắc trên mặt trông rồi ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Văn An.

Nước mắt của hắn đã khô, trong giọng nói cũng không thấy nghẹn ngào, "Cảm ơn phụ thân, con rất thích."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Triệu Văn An không biết vì sao đột nhiên con trai mình lại bình tĩnh như thế.

Trong xe ngựa tối tăm ông ta không thấy Triệu Tử Mai dùng sức nắm chặt tay.

Hắn phải tốn hết sức mới duy trì được chút thể diện trước mặt Triệu Văn An.

Quá muộn rồi, hiện tại hắn còn chẳng có thời gian tha thứ và mềm lòng.

Hắn chỉ muốn mạnh mẽ hạ quyết tâm sau khi làm xong việc kia sẽ biến mất không thấy tung tích.

Hắn sẽ không để người ở lại có chút lưu luyến nào.

Nhưng vì sao bọn họ hết người nọ tới người kia đều không để hắn được như nguyện.

Hơn nữa nếu có một ngày cha hắn phát hiện con trai mình giết chị gái ruột của hắn thì có phải ông ta sẽ hối hận đã nói những lời hôm nay không? Xe ngựa chậm rãi dừng lại, giọng Chu Bồi truyền tới từ bên ngoài, "Lão gia, thiếu gia, chúng ta tới rồi."

Triệu Tử Mai đỡ Triệu Văn An xuống xe, sau đó hắn không hề dừng lại đã vọt vào trong phủ vì sợ chậm một bước sẽ bị đôi mắt khôn khéo của Chu Bồi nhìn ra cái gì.

Nhìn Triệu Tử Mai chạy vào trong phủ Chu Bồi đi đến bên người Triệu Văn An và đè thấp giọng nói, "Lão gia, ngài thật sự không tính toán

truy cứu sao? Chính tại nô tài nghe thấy công tử tỏ lộ với Mục cô nương tại Thính Tuyết Đường ngày đó."

Chương 355: Hồi

Gió đêm thổi qua, hiện tại đã là đầu xuân nên hơi lạnh trong không khí ngày càng ít.

Có điều Triệu Văn An vẫn thấy sống lưng lạnh đến tê dại, cũng may Chu Bồi kịp thời cầm một cái áo khoác cho ông ta mới giúp bộ xương già này chống đỡ hơi lạnh.

Hơi lạnh ấy không phải đến từ bên ngoài mà tới từ đáy lòng, chỉ sợ cả đời này nó sẽ cuốn lấy ông ta không bỏ.

"Chẳng trách hẳn, rốt cuộc..... thì người sai trước là ta." Ông ta than thở một tiếng và kéo áo khoác càng chặt hơn sau đó cất bước đi vào phủ chỉ để lại mình Chu Bồi đứng không nhúc nhích trong gió càng lúc càng lớn.

Ông ta nhớ tới lúc mình ra ngoài thành đón Triệu Văn An hồi kinh và bảm báo lại những gì nghe được ở Thính Tuyết Đường ngày hôm đó.

Khi ấy trên mặt Triệu Văn An là khiếp sợ và tuyệt vọng.

Ông ta cũng đã đoán được ít nhiều, nay suy đoán ấy được chứng thực nhưng lòng ông ta vẫn không thể thừa nhận nỗi gánh nặng này.

Tử Mai gi.ết ch.ết Tử Đông, em trai gi.ết c.hết chị gái, có lẽ kết quả này mới là tàn nhẫn nhất đối với một người làm cha như Triệu Văn An. Khi ấy Chu Bồi không dám nhiều lời mà chỉ có thể đứng ở một bên nơm nớp lo sợ và chờ đợi chỉ thị của Triệu Văn An.

Chỉ trong một lát ông ta đã thay Triệu Tử Mai nghĩ tới rất nhiều kết cục: Triệu Văn An nhất định sẽ không đưa con trai của mình tới nộp cho

quan phủ, rốt cuộc đây cũng là việc xấu trong nhà.

Nhưng ông ta nhất định sẽ dùng tư hình, ở phương diện này thì Chu Bồi là người thạo nghề.

Đời này ông ta đã giúp Triệu Văn An làm không biết bao nhiêu chuyện mờ ám, chẳng qua ông ta không ngờ một ngày mình sẽ dùng những chiêu tra tấn đó trên người tiểu công tử.

Lão gia sẽ báo thù cho Tử Đổng thế nào? Bấm gãy đầu ngón tay của Triệu Tử Mai ư? Hay là bẻ gãy tay hắn, hoặc cắt lưỡi đưa tới biệt viện ở nông thôn để hắn kéo dài hơi tàn sống nốt phần đời còn lại?

Hoặc là..... Hoặc là ông ta sẽ dứt khoát giết hắn luôn, để hắn sống không thấy người chết không thấy xác.....

Nghĩ đến đây, Chu Bồi rùng mình một cái: Không, sẽ không, rốt cuộc thì Tử Mai cũng là đứa nhỏ duy nhất của Triệu gia, Triệu Văn An tuyệt đối không dùng những thủ đoạn chỉ dành cho đối thủ trên triều lên người con mình.

Nhưng..... nhưng người chết là Tử Đổng, đó cũng là con ông ta, còn là đứa con gái ông ta yêu thương nhất.

Đó là giọt máu duy nhất mà người vợ ông ta yêu quý để lại, so với tròng mắt của mình thì đứa con gái kia còn quý giá hơn.

Trong lòng Chu Bồi giống như có 15 cái thùng nước đang lắc lư, nhưng ông ta cũng biết có một người còn đang chịu nhiều tra tấn hơn mình.

Ông ta nhìn bóng dáng Triệu Văn An và bỗng có thêm vài phần đồng tình.

Ngoài ra ông ta còn thấy hơi may mắn vì mình chỉ cần y lệnh làm việc, không cần đặt tình cảm trên mũi đao rồi đưa ra cái quyết định mà dù thế nào thì đời này cũng sẽ hối hận.

Chu Bồi không đoán được Triệu Văn An sẽ lựa chọn thế nào mãi tới khi thấy ông ta quay đầu lại lên xe ngựa sau đó hét to muốn tới Hầu Văn Hiến.

Lúc đó ông ta như bị đánh một gậy, vội hoàn hồn và lệnh cho xa phu đổi hướng đi về nam giao.

Đương nhiên Chu Bồi không biết Triệu Văn An hạ quyết tâm muốn làm gì bởi vì chính bản thân Triệu Văn An cũng không biết phải làm sao.

Vốn ông ta định để Triệu Tử Mai giải thích rõ tiền căn hậu quả rồi lại tính tiếp nhưng lúc thấy hắn đi theo Mục Tiểu Ngạo xuống núi, vừa thấy ông ta thì trên mặt hắn lại lộ ra biểu tình tái nhợt sợ hãi không được tự nhiên thế là lòng ông ta bỗng trở nên mềm mại.

Ông ta nhớ tới rất nhiều, rất nhiều chuyện, những chuyện cũ bị bụi thời gian phủ mờ.

Ông ta luôn cảm thấy những cái đó so với đại sự mình trù tính quả thực chỉ là việc vặt không đáng kể nhưng hiện tại ông ta mới phát hiện mình sai rồi.

Ông ta nợ con mình quá nhiều, hoặc cố ý hoặc vô tình, hoặc nhớ rõ hoặc quên mất.

Khi ấy ông ta luôn theo bản năng lừa gạt chính mình, dùng một câu "Tính cách khác biệt" để giải thích cho sai lầm của mình.

Nhưng kỳ thực trong đáy lòng ông ta đã bao giờ thực sự đặt Tử Mai và Tử Đồng ngang hàng để đối đãi đâu?

Hiện tại ông ta phải ném quả đặng nhưng chẳng lẽ quả đặng ấy là tự dung mà có ư? Người bán phân, tưới nước và đốt cháy giai đoạn đều là ông ta, không có sự bất công của ông ta thì Tử Đồng cũng sẽ không đi tới một bước này và Tử Mai cũng thế.

Cho nên một khắc đứng trước Hầu Văn Hiến kia, trái tim cứng rắn đã bị thế sự mài mòn của Triệu Văn An rớt cuộc sụp đổ.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Ở trước mặt con mình lần đầu tiên ông ta hồi mà không kịp, thậm chí cảm thấy không chỗ dung thân.

Nhưng thiên ngôn vạn ngữ, ngàn tư vạn tự cuối cùng chỉ biến thành một nụ cười hòa thuận vui vẻ.

Ông ta muốn đền bù, mặc dù có chậm nhưng không thể không làm.

Còn Tử Đồng thì chờ ngày nào đó gặp con bé ở âm tào địa phủ dù nó trách mắng thế nào ông ta cũng chịu.

Thay đổi khôn lường, chẳng khác nào trời lật nhưng may vẫn còn chưa quá muộn.

Tử Mai à, chúng ta về nhà thôi.

Lúc bừng tỉnh từ trong mộng đầu óc Triệu Tử Mai vẫn thanh tỉnh.

Trong mộng hấn lại thấy đôi mắt kia từ từ lơ lửng trong nước giếng, trông rộng với con người nhuộm đẫm ánh trăng nên biến thành màu trắng.

Triệu Tử Mai cười gượng một tiếng sau đó duỗi tay lau một tầng mồ hôi lạnh ở trên trán, "Đừng tới trong mộng tìm ta nữa, ta đã trả giá đắt, cũng chẳng còn mấy ngày nữa, người cứ từ từ."

Giống như đáp lại hấn, một cơn đau bỗng trào lên từ ngón chân, theo khớp xương lan lên trên rồi nổ tung trong đại não.

"Chỉ có mấy ngày mà người cũng không chờ được sao?" Triệu Tử Mai bò dậy nhìn đôi chân bao trong tất chân của mình rồi xoa nắn hai cái sau đó cười khỏ, "Nhưng ta đã đồng ý với nàng đợi sau đại thọ của Thái Hậu mới xử lý chuyện kia, sau đó ta sẽ rời đi, tìm một nơi hẻo lánh lạnh lẽo....."

Hai chữ "chờ chết" này hấn không nói ra, bởi vì bỗng có bóng người lướt qua cửa sổ, lóe một cái đã không thấy đâu.

Nhưng chỉ một thoáng như thế Triệu Tử Mai vẫn nhận ra nàng vì thế hấn ngồi yên một lát sau đó quyết đoán khoác áo bước xuống giường và đẩy cửa ra ngoài.

Ngoài cửa đã sớm không có người nào, nhưng hấn biết nàng ta đi đâu.

Bên môi Triệu Tử Mai là một nụ cười lạnh, hấn không hề may mắn do dự đã đi ra ngoài cửa, một đường theo tới cuối mới ngừng lại bất động.

Thính Tuyết Đường ở bên trái, lúc này cửa viện mở một khe lộ ra bóng người ở bên trong.

Người kia xoay lưng về phía cửa, cả người ngồi bên miệng giếng, chân không chạm đất lác lư qua lại nhàn nhã.

Ánh trăng chiếu xuống đầu nàng ta giống như phủ một tầng băng sương cho đồng tâm cài đầy châu ngọc kia.

Triệu Tử Mai biết mặt nàng ta nhất định cũng giống như trong mộng của hấn, mắt sáng như sao, môi đỏ thắm như máu.

"A tỷ." Hấn dùng giọng nói chính mình cũng không nghe thấy để gọi hai chữ này, ai biết người trong viện lại đáp lời.

"Em trai," Tử Đồng ngẩng đầu, hai chân nàng ta không động đưa nữa,

trong ánh như có thứ gì đó muốn trào lên, “Ta đợi người đã lâu.”

Chương 356: Thính Tuyết Đường

Là tâm ma, người trước mặt căn bản không phải a tỷ.

Triệu Tử Mai lặp lại lời này nhiều lần ở trong lòng nhưng lúc nhìn thấy Tử Đồng tụt khỏi miệng giếng và chậm rãi đi tới cửa, bước qua ngạch cửa tới trước mặt mình thì mọi giả vờ, mọi trấn định của hắn đều như cơn gió lướt qua.

"Em trai," nàng ta cười thân thiết giống như bọn họ là hai chị em ruột thịt yêu quý nhau, "Nhiều năm qua lúc nào ta đều nhớ người đó."

Tử Đồng vươn một bàn tay trắng nõn giống như bông chốc mọc ra từ trong bóng đêm.

Đen và trắng đối lập khiến Triệu Tử Mai không rét mà run, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì bàn tay kia đã cầm lấy tay hắn.

Đầu ngón tay mạnh mẽ nắm lấy tay hắn và kéo hắn về phía trước, cách nàng ta gần hơn.

"Em trai, khi người còn nhỏ ngoan lắm, ta còn nhớ rõ bộ dạng người ở trong tã lót, cái má phính phính, khuôn mặt tròn quay nhỏ như cục bột," nàng ta nhẹ ngược mắt cẩn thận đánh giá hắn, "Hiện tại người đã lớn, mặt mày nảy nở, không còn đáng yêu như trước nhưng lại thêm tuấn tú."

Mau nói với a tỷ, có phải bà mỗi đều sắp phá nát ngạch cửa nhà chúng ta rồi phải không?"

Sao nàng ta có thể trấn định nói chuyện nhà một cách nhàn nhã như thế, giống như. giống như chẳng có gì xảy ra? Triệu Tử Mai thở càng lúc càng nhanh, ánh mắt trong lúc vô tình chạm vào con người của Tử Đồng thế là hắn run lên, nhanh chóng chuyển sang hướng khác.

"Sao thế, ở trước mặt a tỳ còn thẹn thùng à? Em trai, người đứng là trưởng thành rồi."

Tử Đồng lộ ra một nụ cười hiểu ý sau đó lại nhìn chằm chằm Triệu Tử Mai trong chốc lát rồi xoay người kéo hẳn vào Thính Tuyết Đường.

Nàng ta như đang đi tản bộ trong sân vắng còn hẳn thì giống một con rôi gỗ bị nàng ta buộc tay chân, chỉ có thể mặc thân thể bị túm về phía trước. "Cái giếng này," Tử Đồng ngừng lại bên cạnh giếng rồi kéo Triệu Tử Mai đến bên người sau đó cùng hẳn đồng loạt nhìn về phía giếng nước đen nhánh phỉm chút ánh sáng, "Lúc trước ta có nuôi mấy con cá chép ở đây, nói ra cũng lạ, đám cá kia chỉ ăn thức ăn ta thả xuống, người khác có cho chúng ăn chúng cũng không thèm."

Quat thực có vài phần linh tính."

Nói đến đây nàng ta không nhịn được che miệng cười như nhớ tới cái gì đó thú vị, "Em trai, khi người còn nhỏ cũng luôn thích quẩn lầy ta, giống như con cún con, đuổi kiểu gì cũng không đi."

Người cứ gọi a tỳ, a tỳ, có đôi khi nghe nhiều ta cảm thấy phiền nhưng vừa thấy bộ dạng ngây thơ ngoan ngoãn của người là ta lại không nhịn được muốn trêu chọc một phen."

"Người còn nhớ rõ không?" Nàng ta lại bắt đầu quan sát vẻ mặt của hẳn.

Triệu Tử Mai cố nén tâm tình, hẳn không muốn nàng ta nhìn thấy cái gì dù là sợ hãi, chán ghét thì ở trước mặt người này hẳn đều không muốn lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng càng cố gắng thì tay hẳn lại càng không tự giác nắm chặt hơn, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào lòng bàn tay khiến lòng hẳn chột lạnh băng.

Mỗi biểu tình trên mặt hẳn cũng vì thế mà trở nên cứng đờ.

Tử Đồng thấy thế lại cười, ánh trăng rớt xuống tôn lên vẻ đẹp của nàng ta quả thực không gì sánh được.

Nàng ta thích cười như thế sao? Có lẽ vậy, ở trước mặt người ngoài, đặc biệt là Triệu Văn An nàng ta luôn cười với hẳn.

Nhưng mỗi khi chỉ có hai người với nhau nàng ta lại bủn xỉn chẳng thêm liếc hắt một cái.

"Người nhìn chăm chăm ta làm gì?" Sau khi cười cười hỏi một câu này và thấy Triệu Tử Mai đột nhiên cúi thấp đầu thế là nàng ta lại cười lạnh và vòng qua giếng nước, lôi kéo hắn đi tới căn gác mái phía trước, miệng lẩm bẩm, "Đã lâu không quay lại, chẳng biết đồ bên trong có thay đổi không....."

Nàng ta hình như có chút xúc động nên ngừng trước cửa căn gác một lúc, ánh mắt xẹt qua từng ô cửa sổ tối om.

"Nơi này vẫn giống trước kia, đồ người để lại ông ta luyện tiếc không cho chạm vào." Triệu Tử Mai còn chưa kịp phản ứng lại thì những lời này đã bật ra một cách tự nhiên giống như chúng luôn giấu trong lòng hắn chờ một thời cơ thích đáng sẽ chui ra khỏi mây để thấy ánh mặt trời.

Tử Đồng nghiêng đầu nhìn hắn, một tia sáng từ khe mắt nàng ta rơi xuống, "Phải không? Em trai, người cũng đã tới đây ư? Ta còn tưởng đời này người không dám tới Thính Tuyết Đường này cơ đấy." Nàng ta trêu chọc hắn, lúc thấy hắn lại gục đầu xuống thế là nàng ta chậm rãi héch cằm lên nhìn căn phòng tối tăm kia và hỏi, "Nhưng nơi này rõ ràng thiếu một món, em trai, người không nhớ sao?"

Cái đồng hồ Tây Dương, là cái đồng hồ biết hát.

Sao hắn lại không nhớ, nó bị hắn đánh rơi nên đã tan xương nát thịt, vĩnh viễn không thể sửa được.

Triệu Tử Mai đứng bất động, cảm nhận cơn đau xuyên tim lan tới từ bàn chân.

Hắn biết, rất nhanh cơn đau này sẽ lan ra toàn thân, đánh thức mọi lỗ chân lông trên người hắn.

Nhưng hiện tại đau đớn có vẻ không đáng nhắc tới, nó đã bị cảm giác khác mãnh liệt hơn thay thế.

Hắn cảm thấy đau đớn trở nên nhỏ bé không đáng kể, thậm chí hắn hoàn toàn có thể chống đỡ.

Cánh tay bị kéo một chút, hắn dịch về phía trước hai bước rồi đứng lại.

Căn phòng trước mặt giống hoàng tuyền sâu kín, hấn mà đi vào thì vĩnh viễn không thể bước ra.

Hấn không muốn như vậy, cho dù phải rời khỏi đây thì hấn cũng muốn cáo biệt mọi người, với Tiểu Ngạo, với Triệu Văn An.

Hấn không muốn cứ thế lạng lẽ ra đi để lại tiệc nuôi cho bọn họ.

Nhưng cánh tay hấn bị nàng kia hung hăng kéo đi, người kiêu căng như nàng ta sao có thể chịu được việc người khác không nghe theo mình chứ?

Tử Đồng quay đầu lại, trong mắt lóe lên ánh sáng điên cuồng, "Em trai, sao ngươi lại bất động thế? Đã lâu ta không về nhà, ngươi nên cùng ta vào xem một chút mới phải."

Sức lực của nàng ta lớn một cách kỳ cục, Triệu Tử Mai gần như bị nàng ta kéo vào trong phòng và hoàn toàn không thể phản kháng.

Hấn chỉ có thể dịch từng bước lên cầu thang, mũi người được mùi gỗ mục và tro bụi trần ngập.

Cổ hấn phát ra tiếng thở dốc, ở trong không khí yên tĩnh này nó bị phóng đại gấp mấy lần.

Hình như hấn đã đi thật lâu, đôi mắt đã mờ hồ, chỗ có thể nhìn được chỉ có những cảnh ngọc lan lay động trước mặt.

Trong bóng đêm chúng yêu dã như ma quỷ, giống từng bàn tay quỷ đang đuổi về phía hấn.

Con đường hoàng tuyền chính là đi như thế, biết rõ phía trước là núi đao biển lửa, chảo dầu ùng ục nhưng người ta vẫn phải tiến lên, trên người là gông xiềng, phía sau hoàn toàn không có đường lui..... Thảm phán sớm muộn gì cũng tới, nhưng so với suy đoán của hấn thì nó còn tới sớm hơn.

Hấn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nên trong lòng không khỏi lo sợ không yên. Trước mắt bỗng sáng ngời, rốt cuộc hấn cũng thoát khỏi bóng tối.

Vừa định thở ra một hơi hấn lại thấy một vầng trăng tròn vành vạnh nhưng thê lương đậu trên mái hiên.

Nó cách bọn họ cực gần, như đuổi tay là chạm được.

"Ánh trăng tới rồi."

Không biết vì sao những lời này lại đột nhiên nảy lên trong lòng hắn, giống con suối lạnh lẽo vây quanh trái tim hắn.

"Ánh trăng tới rồi....." Hắn thốt lên theo bản năng nhưng còn chưa kịp nghĩ lại thì Tử Đổng bỗng buông lỏng tay hắn, đi về phía căn phòng ở hướng đông.

Chương 357: Đồng Tình

Bên tai truyền đến một tiếng “kéo kẹt”, Tử Đồng đã đẩy cửa đi vào khuê phòng.

Tất cả bài trí nơi đó vẫn giữ nguyên trạng, chỉ thiếu cái đồng hồ Tây Dương kia.

Đó là thứ nàng ta thích nhất, tới mỗi canh giờ thiếu nữ chần dê mặc váy bông sẽ chạy ra hát một bài, mười hai bài không có bài nào trùng.

Lúc Triệu Tử Mai còn nhỏ cũng thích cái đồng hồ này nên luôn trộm nhảy vào nghe thiếu nữ chần dê kia hát, nhưng sau đó hấn bị Tử Đồng dọa nên không vào nữa.

Ngày đó hấn nghe hát đến say mê, chân còn dậm dậm theo điệu hát, Tử Đồng bước vào hấn cũng không biết.

Hát xong một bài thiếu nữ chần dê lại chui vào hộp còn hấn thì vẫn đắm chìm trong đó, không thể tự thoát ra được.

Đúng lúc này Tử Đồng cất lời nhẹ nhàng chậm rãi, hai tay đặt trên vai hấn.

Nàng ta nói, “Em trai, người biết không? Thiếu nữ trong đồng hồ này chính là một sợi u hồn, mỗi buổi tối nàng ta sẽ đập vào vách đồng hồ, mặt dán vào vách gỗ và chảy nước mắt cầu người ta thả nàng ta ra ngoài.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Triệu Tử Mai trắng bệch quay đi thế là nàng ta khoa trương nhướn mày nói, “Người không tin hả? Người không tin thì a tỳ sẽ đưa cái đồng hồ này cho người, buổi tối người nghe cho kỹ xem bên trong có truyền ra tiếng đóc đóc hay không nhé.”

Sau này hấn lớn hơn một chút mới biết ngày đó Tử Đồng chỉ hù dọa

mình, mà mục đích của nàng ta chính là khiến hắn không dám tới khuê phòng của nàng ta nữa.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng ký ức một khi đã cắm rễ thì khó mà nhổ tận gốc, huống chi đoạn ký ức này không chỉ có sợ hãi mà còn có cả khúat nhục.

Nàng ta chán ghét hắn, đến độ phải dọa hắn để xua đuổi hắn đi. Vì thế qua nhiều năm nhìn thấy Tử Đổng lại đứng cạnh ngăn tủ lẳng lẳng nhìn chằm chằm vị trí vốn đặt cái đồng hồ kia nay lại đặt một cái đồng hồ khác thế là lòng hắn nảy lên thống khoái như đã báo thù. Đúng vào lúc này ánh trăng theo cửa sổ dò vào khuê phòng, trên tường là bóng dáng của nàng ta: Lung thẳng, ngực rộng, như một ngọn núi cao bất khuất, trên đầu vai có thêm một cái áo cà sa bị gió thổi phất phật về phía sau giống một lá cờ reu rao đón gió. "Hòa thượng." Triệu Tử Mai thở hắt vì kinh ngạc, rốt cuộc cũng thoát khỏi tâm ma.

Kẻ này không phải Tử Đổng, dù nguy trang cực giống, đến độ lông tóc không gì khác biệt, thậm chí hắn còn biết quá khứ của bọn họ nhưng hắn lại không phải nàng. Đúng lúc này Tử Đổng quay đầu lại, con ngươi của nàng ta như được thủy ngân cọ rửa, trắng đến dọa người. "Người đập nát cái đồng hồ của ta ư?" Nàng ta mặt không biểu tình mà cười sau đó bước tới chỗ hắn.

Xuyên qua cửa phòng, nàng ta bức Triệu Tử Mai lúc này vẫn đang hoảng hốt phải lùi về phía sau.

Nàng ta chỉ cao tới ngực hắn nhưng khí thế bức người.

Triệu Tử Mai bị ép sát từng bước, phía sau lưng đụng vào lan can, nửa người ngửa ra sau.

Nếu không phải trong lúc cấp bách hắn dùng một tay bám chặt lấy lan can thì có lẽ hắn đã ngã xuống vỡ đầu.

"Người đánh vỡ cái đồng hồ của ta? Đó là thứ ta yêu nhất, là quà sinh nhật phụ thân tặng cho ta thế mà người lại đánh vỡ nó."

Một đứa con vợ kế như người dựa vào cái gì chứ?”
Hắn không phải nàng..... Không phải nàng.....

Triệu Tử Mai lặp lại trong lòng những lời này nhưng dù hắn nỗ lực thuyết phục chính mình thì hắn vẫn cảm thấy đây là lời Tử Đồng sẽ nói.

Trước nay nàng ta chưa từng để hắn và mẹ hắn vào mắt, cũng luôn cảm thấy hắn là thủ phạm cướp cha của nàng ta.

Không, hắn không phải nàng.....

Nhưng lúc này nàng ta lại tới gần hơn, gần như đè trên người hắn.

Triệu Tử Mai ngửi được mùi vị tỏa ra từ thân thể nàng ta, không phải mùi thối mà là mùi mốc meo vì lớn tuổi.

“Người không phải a tỳ.” Hắn la lên một tiếng, duỗi tay muốn đẩy nàng ta ra nhưng còn chưa chạm được vào nàng kia thì hai tay đã bị nàng ta trói một chỗ.

Nàng ta lạnh lùng cười, một tay khác vói vào vạt áo hắn móc ra một cái trống bỏi.

“Còn giữ nó sao, ngay cả lúc ngủ cũng mang theo nó đúng không? Em trai, có phải người cảm thấy chỉ có như thế mới cảm nhận được phụ thân yêu thương người không?” Tử Đồng nhìn chằm chằm đôi mắt mang theo mê hoặc và thống khổ của hắn.

Qua một lúc lâu rốt cuộc nàng ta cũng phì cười, lại nhón chân tiến đến bên tai hắn nói rành mạch từng chữ, “Nói cho người biết, ông ta không hề yêu người.

Cả người và mẹ người đều giống cái trống bỏi không đáng tiền này, chỉ là thứ tiện tay thì mua, chẳng có gì quý giá cả.

Người và mẹ người đều là thứ rẻ mạt, từ đầu ông ta đã không để các người vào mắt, trước nay đều như thế.”

Một cái đồng hồ mang từ nước ngoài xa xôi về và một cái trống bỏi có thể tùy tiện thấy được ở bất kỳ chỗ nào quả đúng là như mây và bùn.

Nàng ta nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng.....

Lần đầu tiên Triệu Tử Mai dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, sau vẻ kính thường ấy cất giấu một thứ mà có lẽ chính nàng ta cũng không nhận ra.
"Nếu chướng mắt nó như thế thì sao còn phải cố ý đập vỡ nó."

A tỳ, từ nhỏ tới lớn rốt cuộc người đang sợ hãi cái gì? Sợ một đứa con vợ kế, một kẻ luôn bị người bắt nạt như ta sao?"

Hắn vừa nói vừa cười, học bộ dáng của nàng ta, giả vờ không thèm để ý.

Hóa ra nàng ta và hắn không khác nhau, nàng ta cũng sợ.

Vì quá sợ nên nàng ta mới khó dễ hắn, lúc nào cũng xa lánh, ngày ngày lo lắng phỏng đoán.

Bọn họ vốn không nên đi tới một bước này, bọn họ vốn không nên như nước và lửa rồi rơi vào kết cục một chết một bị thương.

Lần đầu tiên hắn sinh ra chút cảm thông với nàng ta, sợ hãi và khuất nhục trong nháy mắt bị cảm giác ám áp này thay thế.

Cuối cùng chỉ còn lại đồng tình.

Cái tay đang nắm lấy cổ tay hắn chợt buông lỏng, người trước mặt bị hắn dọa ngây người, ánh mắt trống rỗng.

Rõ ràng nàng ta đang nhìn hắn nhưng lại như đang nhìn nơi khác.

"A tỳ....."

Triệu Tử Mai thử gọi một tiếng, trong lòng hắn bỗng sinh ra một ý nghĩ cổ quái: Có lẽ giờ khắc này người đứng trước mặt hắn chính là a tỳ chứ không phải linh hồn tà ác đang chiếm cứ thân thể nàng ta.

"A tỳ," Tử Đòng bỗng nhiên cười cười, ánh trăng cuộn lên trên mặt nàng ta giống biển rộng sóng lớn khiến gương mặt như ngọc kia lúc sáng lúc tối, "A tỳ ư?"

Phía sau con người của nàng ta là cái gì thế?

Triệu Tử Mai co rúm lại, phía sau con người kia là hai bóng dáng xám xịt đang muốn lao tới định nuốt lấy và mang hắn vào địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh.

"Tử Mai." Hắn nghe được tiếng gọi từ nhân gian, khàn khàn, mềm mại nhưng lại có thể mang hắn trở về.

Triệu Văn An đứng ngoài cửa Thính Tuyết Đường do dự bước vào bên

trong, "Tử Mai, con ở trong này ư?"

Chương 358: Hứa Hẹn

Thân thể Tử Đông trượt xuống, tựa như một con cá rơi vào ánh trăng mênh mông, nhanh chóng biến mất không để lại một gợn sóng. Triệu Tử Mai thậm chí không thấy rõ nàng ta biến mất thế nào thì trước mặt đã chỉ còn lại hành lang dài bao trong ánh trăng.

Nó vừa sáng vừa trắng như muốn chọc mù mắt hẳn vì vậy hẳn không nhận được rơi lệ mang theo cảm xúc lạnh lẽo cho khuôn mặt. "Tử Mai." Rốt cuộc Triệu Văn An cũng thấy bóng hẳn đứng trên hành lang gỗ vì thế ông ta gọi một tiếng và vội vàng chạy chậm tới rồi leo lên lầu. Triệu Tử Mai nghe thấy tiếng bậc thang bị dẫm vang lên "kéo kẹt" thì không biết vì sao lòng cũng trấn định lại.

Nhưng nước mắt của hẳn càng rơi nhiều hơn, bất kể thế nào cũng không ngừng được, giống như muốn trút bỏ toàn bộ tủi thân trong nhiều năm qua.

Đặc biệt là lúc thấy bóng dáng Triệu Văn An xuất hiện ở chỗ ngoặt, trên mặt tràn đầy bất an thì hẳn càng thêm tủi thân. "Sao thế..... Hơn nửa đêm con tới đây làm gì?" Triệu Văn An hơi co quắp, ánh trăng chiếu sáng mấy sợi tóc bạc trên đầu ông ta.

Ông ta muốn cười nhưng khóe miệng chỉ giật giật và nhanh chóng thu lại.

Ông ta cảm thấy mím cười trước mặt đứa con trai đang khóc của mình thì quả thực không thỏa đáng.

Triệu Tử Mai thấy hết, lần đầu tiên hẳn cảm thấy ông ta không giống

người gánh cả quốc gia trên lưng mà giống một người cha bình thường nhất trên thế gian này.

"Cha." Triệu Tử Mai không biết bản thân làm sao lại gọi danh xưng thân thiết thế này, cũng không biết mình đã bước nhanh tới chỗ Triệu Văn An như thế nào.

Hắn vòng tay ôm lấy ông ta giống như khi còn nhỏ, cả người dựa trong ngực cha mình.

"Con sợ..... Rất sợ....."

Sau khi nói ra mấy chữ này hắn bỗng thấy hồi hận, cả người cũng tỉnh táo lại: Liệu Triệu Văn An có đoán ra cái gì không? Nơi này chính là Thính Tuyết Đường, là.....

Nhưng còn chưa kịp nghĩ nhiều hơn thì một bàn tay ôn nhu đã nhẹ vỗ lưng hắn.

Bàn tay khắc đầy khe rãnh tang thương kia sao lại ôn nhu đến thế? Triệu Tử Mai không rõ nhưng cũng không muốn nghĩ thêm.

Nếu đây là một giấc mộng vậy giờ phút này hắn nguyện ý chết chìm trong đó không bao giờ tỉnh lại nữa.

"Không sợ, cha ở đây, không có gì phải sợ hết."

Hứa hẹn của ông ta chính là tấm khiên kiên cố nhất trên đời này.

Dù thế sự có vô thường đến đâu thì nó cũng giúp hắn chống đỡ.

Triệu Tử Mai biết thế và giờ phút này hắn tình nguyện lừa gạt chính mình giao bản thân cho cha hắn.

Tử Mai, về sau hai cha con ta cùng trải qua ngày tháng vui vẻ.

Cứ vậy, thật tốt.

"Trực Lệ tổng đốc đại nhân vì muốn Thái Hậu vui vẻ đã hiến một kiện hoàng bào, trên vạt áo có hoa thược dược kết thành từ đá quý các màu, đến lá cây cũng làm bằng phi thủy.

Một khi mặc cái áo đó lên người thì quả thực chói mắt, giá trị thì đúng là liên thành.

Đến Đức Linh công chúa nhìn quen việc đời đều nói áo này là bộ xiêm y

đẹp nhất đời này nàng ta được nhìn thấy.

Hồng ngọc và phi thúy đan xen chiếu sáng cho nhau sặc sỡ loá mắt khiến người ta không mở nổi mắt mà nhìn.”

“Còn có thứ hiếm lạ hơn ấy.

Giang Tô Triệu tri phủ muốn tỏ lòng “hiếu thảo” nên đã dùng số tiền lớn mua một cái máy quay đĩa phát kính kịch từ nước ngoài về.

Mấy tháng trước ông ta còn mua bốn con chó Tây Dương, loại chó này ngoan ngoãn lại cực kỳ nghe lời.

Ông ta tìm một sư phụ huấn luyện chó để dạy dỗ bốn con chó này cho chúng nó nhảy theo tiếng hát của máy quay đĩa.

Tụi nó vừa nhảy vừa chấp tay hành lễ, chỉ cần nói khẩu lệnh là tụi nó sẽ làm ra hình ra dáng, so với thái giám bên người Thái Hậu còn nhanh nhẹn hơn ấy.”

“Người nói xem những thứ đồ chơi tinh tế lại không đáng giá tiền kia không phải đều là lễ vật quan viên các nơi tặng ư? Ta nghe nói chỉ riêng ba châu phủ chuyên nghề dệt là Tô Châu, Hàng Châu và Giang Nam đã liên hợp chế tạo hơn trăm kiện long bào đủ các loại màu sắc và hình dạng.

Quần áo Thái Hậu dùng trong đại lễ tôn cả thầy 23 vạn lượng bạc trắng.

Từ Viên Minh Viên đến Tử Cấm Thành đều có dựng ban công, lầu các, sân khấu kịch, cổng chào, chỉ nguyên đồng ấy đã có tổng chi phí lên tới hơn hai trăm vạn lượng bạc trắng.

Thái Hậu thích ngồi kiệu, người đoán xem cái kiệu vàng chuyên dành cho Thái Hậu kia hết bao nhiêu tiền, hơn bảy vạn lượng bạc đó.

Càng đừng nói tới Dưỡng Tâm Điện, Thái Cực Điện, các cung trong Viên Minh Viên và nhiều nơi khác đều phải tu sửa lại.

Các loại yến hội và ban thưởng trong lễ đại thọ cũng tốn một mớ tiền, tính

lên tổng cộng phải tốn chừng ngàn vạn lượng bạc trắng đó.”

“Còn có Phong Nhã Trai nữa, người quên rồi ư? Có lẽ đại thọ nào mà chúng nó không phải nhân vật chính đâu? Thứ bị lão Thái Hậu cầm trong tay là chúng nó, cả đám cũng trải rộng mọi ngõ ngách của đại yến.

Nghe nói năm nay trong cung thu nhận số lượng Phong Nhã Trai gấp 5, gấp 10 lần năm vừa rồi.

Ngay cả đám đồ trang trí bằng vàng và ngọc mà lão Thái Hậu thích cũng bị chúng nó thay thế.

À, người xem, Chương Sinh Nhất kia cũng tới, nghe nói hôm nay ông ta chính là khách quý trong đại thọ của Thái Hậu kia.”

Mọi người châu đầu ghé tai nói chuyện, trong lúc ấy cửa lớn của Chương phủ cũng mở rộng.

Chương Sinh Nhất được hai gã sai vặt đỡ ra ngoài.

Hôm nay lão mặc một thân quần áo giản dị, chỉ là một cái áo ngắn màu xanh nước biển bình thường, bên ngoài là một cái áo lông cộc tay.

So với ngày thường thì bộ quần áo này quả thực quá mức khiêm tốn.

Nhưng bộ quần áo này lại rất tương xứng với cái nhẫn ban chỉ xám xịt trên tay lão.

Nó không hề có chút ánh sáng nào, hèn mọn giống như bụi bặm.

Lão ngồi kiệu mềm, đương nhiên không phải cỗ kiệu cần 42 người khiêng mà là một cỗ kiệu bốn người khiêng bình thường.

Nó nhỏ tới độ chỉ nhét vừa mỗi mình lão.

Chương Sinh Nhất đương nhiên không được ngồi thoải mái.

Lão cao lớn to mọng, béo như lợn lại bị giam cầm trong một cái kiệu nhỏ thế này quả thực giống như bị nhốt vào hòm.

Đừng nói hoạt động tay chân, đến cổ lão cũng không duỗi thẳng được.

Lão chỉ có thể cúi còng người, cuộn lại thành một quả cầu, thực là ghen ghét.

Trong lòng vốn đã không kiên nhẫn nhưng gã sai vặt đi theo cỗ kiệu lại cố ý muốn trêu chọc lão.

Giọng tên kia đề cực thấp, đến độ chỉ có lão và hắn là có thể nghe được. "Người đã từng nghe nói về lão nhân điều chưa? Nghe nói ngày xưa người ta sẽ nhốt những người già vai không thể gánh, tay không thể khiêng, chẳng còn sức làm việc vào những căn hầm ở trên núi để bọn họ chậm rãi chờ chết.

Như thế gia đình có thể giảm bớt gánh nặng."

Giọng nói kia nhẹ nhàng cười, "Thực đáng thương có phải không? Già rồi, cả đời bận bịu vì con vì cháu đến cuối cùng lại trở thành gánh nặng và phiền toái bị người ta vứt bỏ.

Ta nghĩ bất kỳ ai gặp phải chuyện này cũng đều sẽ khó mà chấp nhận được đúng không?"

Chương Sinh Nhất xóc mảnh kiệu lên để lộ một khe nhỏ đủ nhìn sườn mặt trắng như tuyết của gã sai vặt bên ngoài.

Khóe miệng lão nhếch thành một nụ cười, "Đến cái này người cũng biết à?"

Gã sai vặt kia quay mặt qua, ánh mắt đối diện với lão, "Không thể không hỏi thăm, nếu không ta sẽ tò mò mà chết, không biết vì sao người giết nhiều người như vậy mà còn có thể yên tâm thoải mái sống một cách dễ chịu trên đời này.

Chương 359: Anh Em

Sống yên tâm thoải mái và dễ chịu ư?

Không, lúc đầu cũng không dễ dàng như thế, đặc biệt là sau khi mới giết chết Chương Thiên Nhất lại bị quan phủ ngày ngày thúc giục.

Không sai, Chương Thiên Nhất không phải tự sát mà bị người em ruột là lão tự tay giết hại.

Câu chuyện xưa lão chính miệng kể cho Mục Tiểu Ngộ là thật nhưng lão đổi vị trí của mình và anh mình.

Kẻ khăng khăng muốn mua đồng nam và đồng nữ để tế diêu là lão, kẻ bị ngã gãy chân được Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt cứu cũng là lão.

Đương nhiên kẻ không màng ngăn cản thiêu chết hai đứa nhỏ trong đêm trung thu cũng là lão.

Mà vào ngày ấy vì bị Chương Thiên Nhất ngăn cản nên lão đã dùng gậy đánh nát anh mình kéo ra khỏi lò.

Nhưng từ ngày ấy Chương Thiên Nhất bỗng trở nên điên loạn, cả ngày nhắc mãi cái gì mà báo ứng, nhân quả, thậm chí có vài lần ông ta còn chạy tới cửa quan phủ muốn báo quan về chuyện của Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt. Chương Sinh Nhất bị ông ta bức cho nóng nảy, vừa lúc ấy đám đồ sứ bọn họ dùng Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt tế diêu đốt ra được Thái Hậu chọn trúng.

Bên trên truyền lệnh xuống muốn bọn họ lại thiêu thêm một ít đồ để tiến cống cho Thái Hậu lựa chọn.

Nhưng Chương Sinh Nhất phát hiện cái lò dùng đồng nam và đồng nữ tế diêu kia giống như nước trà, càng pha nhiều càng loãng, sau vài lần hiệu

quả đã không còn được như trước nữa.

Chờ đốt tới lần thứ chín thì đồ sứ làm ra có ánh sáng và màu sắc hoàn toàn âm đạm, chẳng khác gì đồ trước kia bọn họ làm ra.

Đương nhiên Chương Sinh Nhất cực kỳ sốt ruột.

Đây là cơ hội lão mong nhiều năm mới đợi được, một con đường bay lên mây xanh để lão có thể hái sao trời.

Ấy vậy mà lúc này lão chỉ đành trơ mắt nhìn nó tuột khỏi kẽ tay trốn đi.

Lòng lão sao mà không nóng nảy được đây?

Nhưng phúc còn chưa tới thì họa đã ngập đầu.

Bệnh điên của Chương Thiên Nhất ngày một nặng.

Ông ta không chỉ lập bài vị cho Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt mà còn ngày ngày lúi cúi kéo Chương Sinh Nhất quỳ lạy dập đầu với bài vị kia.

Cứ thế lẫn lộn mà ông ta còn chưa hài lòng, thế nhưng ông ta còn chuẩn bị dựng một nhà thu dưỡng những người bơ vơ không nơi nương tựa.

Ông ta muốn chuộc tội, trong thời điểm máu chót như thế Chương Sinh Nhất cảm thấy ông ta điên rồi nhưng cũng không dám cãi lời.

Không phải vì ông ta là anh lão mà vì một kẻ điên như thế lại nắm được nhược điểm lớn nhất đời này của lão.

Ai biết ông ta có nói ra chuyện kia hay không, và nói ra khi nào, nói cho ai? Nếu là lúc trước lão một nghèo hai trắng thì lão cũng nhận mệnh, sống hay chết dù sao cũng chẳng khác nhau là mấy.

(Hãy đọc thử truyện Hải Thượng Hoa Đình của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng hiện tại lão đang bám được vào cái thang lên trời, sao còn có thể chịu đựng việc bị người ta kéo xuống nước chứ?

Nhưng xây một tòa nhà lớn thu nhận người cơ nhỡ là có thể lấp kín miệng Chương Thiên Nhất sao? Chương Sinh Nhất không tin, một kẻ điên, một kẻ đeo gông xiềng trên lưng sẽ không khá lên được, ít nhất sẽ không nghe lời lão và làm như lão mong muốn.

Anh em họ đã đường ai nấy đi vào cái ngày Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt bị

té sống.

Thế nên cái ngày dưỡng bệnh phòng được xây xong thì trong lòng Chương Sinh Nhất bỗng nảy lên một ác niệm, một ý nghĩ một khi đã nảy lên thì không sao dập tắt được: Thay vì phải kính sợ chi bằng dứt khoát một đao chặt đay rồi, hoàn toàn diệt trừ tai họa ngầm này.

Vì thế vào đêm trung thu năm tiếp theo, lúc ấy trăng tròn treo cao, lão đánh thức Chương Thiên Nhất đang ngủ mơ màng dậy, đưa tới bên trong lò rồi chỉ về phía trước nói, "Tiểu Hòa và Tiểu Nguyệt ở bên trong đó, đệ nghe rõ tiếng bọn họ đang nói chuyện."

Chương Thiên Nhất không chút do dự đi qua, miệng nói liên miên, "Ta biết, ta biết bọn họ vẫn luôn ở đây, ta thường mơ thấy bọn họ."

Hai đứa vẫn mặc bộ quần áo thiếu tay, tụi nó nói mình rất lạnh, bảo ta đốt mấy món quần áo cho họ....."

Đồng ông ta bị đẩy thật mạnh một cái, còn chưa kịp phản ứng lại thì người đã ngã vào trong lò.

Chương Thiên Nhất mê mang quay đầu lại thấy được một khắc trước khi cửa lò đóng lại.

Ông ta thấy cặp mắt kia, đó là đôi mắt quen thuộc ông ta nhìn từ nhỏ tới lớn.

"Sinh Nhất, ngươi muốn..... làm cái gì?"

Nói được một nửa thì lửa đã bùng lên, hơi nóng che trời lấp đất cuốn lấy cả người ông ta.

Ông ta kêu thảm thiết, tiếng kêu vang vọng cả lò gốm, cũng chui vào lòng Chương Sinh Nhất.

Vì thế nhiều năm về sau mỗi khi lão bị đau đớn đánh thức từ giấc mộng thì trong đầu chỉ tràn ngập tiếng kêu thê lương kia.

Chết là hết chuyện, từ đây sẽ không có người nào ngày ngày nhắc nhở lão rằng lão là một kẻ lưng đeo nợ máu, tương lai sẽ phải xuống địa ngục chịu khổ hình nữa.

Nhưng bảy ngày sau khi mở lò ra Chương Sinh Nhất lại phát hiện chết cũng chưa phải xong hết mọi chuyện.

Chương Thiên Nhất đã dùng cái chết của mình tặng lão một món quà lớn, một phần quà lão nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Đồng hồ sù trong lò rục rở sáng rọi, giống như đồng sù được làm ra khi tế đồng nam đồng nữ.

Hóa ra chẳng cần đồng nam đồng nữ, chỉ cần nó ăn người là có thể phun ra bảo bối.

Chương Sinh Nhất vừa thấy đám đồng sù rục rở lóa mắt trong lò thì đã cười ha ha và quỳ xuống trước mặt nó, "Đại ca, người thật đúng là ca ca tốt của ta, là người anh em cùng mẹ với ta.

Mặc dù đã chết người vẫn nhớ tới đứa em này và giúp ta trải ra tiền đồ cảm tử."

Sau lúc ấy Chương Sinh Nhất đã biết phải làm thế nào, lão có cách đảm bảo nguồn cung bất tận, hơn nữa có thể làm được mà thần quỷ không biết, không để lại bất kỳ phiền toái nào.

Phổ tế đường, không sai, tòa nhà Chương Thiên Nhất xây ra chứa đầy người.

Hơn nữa danh tiếng của nó truyền ra gần xa, có vô số người muốn được vào đó.

Những người này hoặc bơ vơ không nơi nương tựa, hoặc già cả bệnh tật, dù bọn họ có chết cũng chẳng có ai để ý, đây chẳng phải quá đúng ý lão ư? Cho nên từng đám đồng sù mới được sản xuất từ lò gốm của Chương thị và đi khắp thiên hạ.

Hiện tại tên của chúng nó là Phong Nhã Trai, được lấy tên theo thư phòng của Thái Hậu, cái tên cao quý độc nhất vô nhị.

Mà nghĩa trang sau núi của Chương gia cũng có từng cái quan tài được chôn xuống, bên trong căn bản không có người, chỉ có từng cái chén, thìa, hoặc lọ thuốc hít bằng sứ.

Đây là chút thể diện cuối cùng Chương Sinh Nhất có thể cho đám "nguyên liệu" của mình.

Ngày tháng trôi qua đúng như Chương Sinh Nhất mong đợi, mọi thứ róc rách chảy xuôi như nước suối.

Bởi vì quá mức trôi chảy nên một ngày nào đó việc lạ tìm tới cửa thì Chương Sinh Nhất thậm chí còn không liên hệ việc đó với tội nghiệt mà lão đã tạo ra trước kia.

Đêm đó lần đầu tiên lão nghe thấy tiếng khóc như có như không, mũi chân cũng theo đó truyền tới đau đớn đánh thức lão từ giấc nồng.

Lão theo tiếng khóc kia đi ra, trong lúc bất giác đã tới lò gốm của Chương thị.

Nó đã sớm không phải bộ dạng keo kiệt trước kia, hiện tại có cả trăm lò gốm, dù vào buổi tối thì ánh lửa cũng sáng tận trời.

Chương 360: Nhãn Ban Chi

Nhưng cái lò cũ lão vẫn còn giữ, chính là cái lò thiêu Tiểu Hòa, Tiểu Nguyệt và Chương Thiên Nhất.

Vốn dĩ Chương Sinh Nhất muốn hủy nó đi, nhưng nó là cái lò sản xuất ra đồng Phong Nhã Trai đầu tiên nên người trong cung niêm phong nó lại, không cho lão dùng tiếp nói là sợ làm bản Thái Hậu.

Vì thế Chương Sinh Nhất vẫn giữ lại "vật kỷ niệm" này. Nhưng từ đó về sau cái lò ấy chưa từng được đốt thêm lần nào.

Đương nhiên không thể so sánh nó với đồng lò xây sau, nó tựa như một con mắt án binh bất động sau vinh hoa cường thịnh của lò gồm nhà họ Chương, lẳng lặng nhìn trộm và chờ đợi thời cơ.

Cho nên đêm đó lúc Chương Sinh Nhất nhìn thấy ánh lửa hùng hục trong lò kia thì đầu óc mơ màng của lão lập tức tỉnh táo.

Đặc biệt là lúc lão nghe thấy tiếng nức nở sâu kín truyền ra từ ngọn lửa. "Chương Sinh Nhất....." Tiếng khóc tan đi hóa thành cái tên của lão.

Mà lão cũng nhìn thấy ba bóng dáng bên cạnh ngọn lửa, người ở giữa cao hơn chính là Chương Thiên Nhất, hai tay ông ta nắm hai đứa nhỏ.

Ba người đều nhìn lão, trong ánh mắt là âm u oán hận.

"Chương Sinh Nhất....." Bọn họ đi về phía lão, ngọn lửa thiêu đốt quanh người cả ba, đốt cháy đầu tóc quần áo, mắt, mũi bọn họ, tất cả đều biến thành bộ dạng mơ hồ không rõ.

"Chương Sinh Nhất....."

Lão bị dọa ngay người, nước mắt rơi đầy mặt, thậm chí lúc ba người kia vây lấy lão thì lão mới kịp phản ứng lại và hét to một tiếng muốn chạy trốn.

Nhưng còn chẳng kịp bước một bước lão đã phát hiện góc áo của mình bắt lửa, ánh lửa theo vải dệt chạy lên trên, chỉ trong nháy mắt đã bò tới bên hông lão.

Lão bị bọn họ vây quanh, giống như rơi vào cái bẫy và chẳng thể chạy trốn.

Chương Sinh Nhất hoàn toàn luống cuống, liều mạng dùng tay dập tắt ngọn lửa trên người nhưng nó như tà ma, lão càng động thì nó càng lan nhanh.

Chỉ trong chốc lát nó đã đốt tới tóc lão và bắt đầu bò lên đầu.

Đau quá, giống như có người dùng một con dao mỏng nhọn cắt mỗi tác trên da thịt lão, từng tầng một thẳng vào máu thịt, xuyên qua xương cốt vào tận ngũ tạng lục phủ ở nơi sâu nhất.

Hóa ra bị lửa đốt chính là mùi vị này, chẳng trách bọn họ hận lão như thế, bọn họ muốn lão ném hết khổ sở họ đã phải chịu, rồi cứ thế đau đớn muốn chết mà ra đi.

"Cứu mạng, cứu mạng." Chương Sinh Nhất không giãy giụa nữa, lão kêu thét, hy vọng có thể khiến đám công nhân canh giữ lơ chú ý tới.

Nhưng lão biết cái lò này ở chỗ sâu nhất, đừng nói buổi tối, ngay cả ban ngày cũng ít khi có người tới đây.

Có điều khát vọng sinh tồn phủ qua mọi lý trí, đặc biệt là hiện tại lão mới bước lên con đường vinh quang chưa được bao lâu.

Chẳng lẽ lão sẽ phải té ngã và chết nửa đường như thế này ư?

"Hi....."

Lúc bên tai truyền đến tiếng cười hi hi lão còn tưởng mình nghe nhầm bởi vì tiếng cười như thế không nên xuất hiện trong khu vực núi sâu khói lửa mịt mù này.

Nó linh hoạt lại kỳ ảo, gần như có thể tưởng tượng được bộ dạng chủ nhân của tiếng cười ấy.

Người đó hẳn không nhiễm phàm trần, không hỏi thế sự, chắc là một vị cao nhân ẩn trong núi rừng, hoặc một vị hòa thượng.....

Không, hình như có chút khác biệt, hòa thượng là người luôn mang thương xót trong lòng, nhưng tiếng cười này lại chứa chút khinh thường.

Nó khinh thường sóng vai với mọi thứ trên thế gian này, không muốn để yêu hận tình thù của chúng sinh vào trong mắt.

Nó cao cao tại thượng, tự cao tự đại, mang theo quyết đoán sinh tử.

Cho nên lúc Chương Sinh Nhất lại thét một tiếng "Cứu mạng" thì lão cũng không phải cầu cứu người này.

Ài biết lão lại được đáp lại bằng một tiếng cười khác, điệu cười càng cao hơn, chẳng hề để ý, giống như đang xem diễn.

Chương Sinh Nhất sửng sốt, cả kinh đến độ không quan tâm tới ngọn lửa trên người mình mà chỉ ngẩn cổ nhìn về phía tiếng cười kia.

Lão thấy một người ngồi trên cành cao nhất của cây dâu già bên cạnh lò.

Rõ ràng khuôn mặt nàng ta lạnh lẽo nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười.

Ánh trăng trên đỉnh đầu chiếu xuống khiến nụ cười kia giống như bị mạ một tầng sương lạnh khiến lòng người ta run lên.

Nhưng dù sợ Chương Sinh Nhất vẫn thật lòng cảm thấy đây là cô nương xinh đẹp nhất lão từng nhìn thấy trong đời này.

(Ebooktruyen.net) Nàng ta đẹp tới độ lão thậm chí còn cho rằng mình đã bị lửa đốt cháy nên mới gặp được tiên nữ trên trời.

Mãi tới khi tiên nữ kia thu lại ý cười, nhẹ nhàng héch cằm dùng giọng điệu lạnh nhạt nhất nói với lão thì lão mới ý thức được mình còn sống.

Lúc này hai chân lão mềm nhũn, cứ thế quỳ xuống trước mặt nàng ta.

Nàng ta nói, "Một linh hồn dơ bẩn, vết máu loang lổ thế này chết ở đây không phải rất đáng tiếc ư?"

Một câu không đầu không cuối này vừa vang lên thì ngọn lửa vây quanh Chương Sinh Nhất đột nhiên bị dập tắt toàn bộ.

Cùng lúc đó, lão lại nghe thấy tiếng nước chảy kia, chẳng qua hiện tại nó

càng lúc càng xa lão, giống như có một cơn gió xoáy chậm rãi đẩy nó trở lại cái lò vẫn đang cháy.

Lửa đã tắt, Chương Sinh Nhất thấy lửa tắt nhưng rút cuộc cũng chưa kịp hoàn hồn.

Lúc lão đang định gọi nàng kia là "tiên nhân" thì trên mặt lại bỗng có một thứ bay qua sau đó nện lên ngực lão.

Chương Sinh Nhất vội túm lấy nó, thân thể bị hơi lạnh của nó làm cho run lên.

Lão cúi đầu nhìn mới phát hiện đó là một cái nhẫn ban chỉ, một cái nhẫn hình đầu dê xám xịt.

"Ta..... không bán tên....."

Sau khi nhìn nó thật lâu lão mới nghe được một câu ngu đần này.

Lời của lão chọc cho 'tiên nữ' kia cười rộ lên, "Tà vật ngàn năm trước dùng để bán tên thì chẳng phải lấy dao mổ trâu giết gà ư?"

"VẬY..... Thần tiên giao nó cho ta là..... là để làm gì?" Lão lắp bắp, tay sờ nắn cái nhẫn ban chỉ kia rồi nhìn mấy lần vẫn không ra manh mối gì.

Nhưng còn chưa dứt lời mặt lão đã bị tát một cái thật mạnh.

Chương Sinh Nhất cảm giác nửa bên mặt của mình nóng rát sau đó sưng lên.

Lão không biết vì sao người trên ngọn cây lại muốn đánh mình, càng không biết bọn họ cách nhau xa như thế vì sao nàng ta lại có thể đánh lão.

Nhưng lão không dám nhiều lời, chỉ có thể che mặt bất động, đôi mắt nhỏ xoay tròn phỏng đoán xem rút cuộc mình làm sai chỗ nào khiến nàng ta nổi điên.

"Không được gọi ta là thần..... tiên, ta không muốn có chút dính dáng nào tới cái danh xưng đó." Giọng nàng ta chợt thay đổi, mang theo hận ý khắc cốt, sợ tới mức Chương Sinh Nhất vội nằm bò ra dập đầu mấy cái, trán cũng sắp vỡ.

"Nhẫn ban chỉ này có thể giúp người không bị tà vật quấy nhiễu, trước tiên người giữ nó cho ta, tới lúc cần ta sẽ tự nhiên tới lấy."

Chương Sinh Nhất không hiểu vì sao nàng ta phải giúp mình, càng không hiểu vì sao nàng ta không giúp người tới cùng, dùng dao sắc chặt đay rồi mà diệt hết đám oan hồn kia.

Nhưng lão không dám hỏi, cũng không kịp hỏi, bởi vì ngọn cây giạt một cái thì người trên đó đã không thấy đâu.

Chỉ còn vầng trăng tròn lộ ra từ cành cây và lẳng lẳng nhìn trộm lão.

Chương 361: Mộng Du

Từ đây về sau Chương Sinh Nhất không còn bị oan hồn quấy nhiễu nữa, một lần cũng không nhưng phiên toái của lão lại không hề giảm bớt và đứng mũi chịu sào là chân lão.

Đau đến đêm đó chỉ mới là bắt đầu, từ ngày đó lão phát hiện hai chân mình dần có biến hóa kỳ quái.

Đau đến chỉ là một phần, bề ngoài thay đổi mới là thứ khiến lão kinh hãi.

Ngón chân út ngày càng nhỏ, tới cuối cùng nó hoàn toàn biến mất, trên chân mọc rậm rạp một đồng vảy, kéo dài tới tận chỗ đầu ngón chân, nối tiếp với đồng móng chân mọc dài như móc câu.

Cái này đầu có giống chân người, rõ ràng chính là móng vuốt của chim. Thân thể khổng lồ to mọng của lão đề lên một đôi móng vuốt ấy khiến mỗi bước đi đều như tra tấn.

Càng đừng nói tới đau đớn từ ngón chân lan tới toàn thân, giống như bị kim đâm, không mở xẻ tâm can lão thì không bỏ qua.

Mấy năm nay Chương Sinh Nhất đã mời không biết bao nhiêu danh y, vì bệnh này mà tiêu phí biết bao nhiêu tiền bạc nhưng kết quả lại vẫn như giở tre mức nước.

Bệnh của lão không những không khỏi mà vì lão ăn đủ các loại dược liệu cỏ quý hiếm lạ nên càng thêm mập mạp, chẳng khác gì một bức tường thịt.

Nhưng trong lúc trải qua mọi tra tấn của bệnh tật thì Chương Sinh Nhất còn trải qua một loại dày vò khác đến từ sâu trong nội tâm.

Nhìn qua nó có vẻ vô hại nhưng lại càng khó có thể vượt qua.

Nó khó vượt qua đến nỗi chính lão cũng không nhớ được, nó biến thành tâm ma, không lúc nào không đi theo phía sau lão.

Thậm chí lão không dám nhìn Phong Nhã Trai mà lò gôm Chương thị làm ra, thậm chí chỉ nghe thấy tiếng đôt lò là lão đã ghê tởm muốn nôn. Mỗi một món đồ sứ đều là người, lão giết người rồi ngày qua ngày còn phải hầu hạ chăm sóc đám "thi thể" rục rở lóa mắt đót.

Lão phải coi chúng nó như bảo bối trân quý, mỗi năm hộ tổng chúng nó tới kính thành, tiến cống cho lão thái bà kia.

Chuyện như vậy chỉ sợ là ai thì cũng chẳng thể yên tâm thoải mái mà sống như chưa từng có gì xảy ra được.

Đương nhiên Chương Sinh Nhất cũng thế, chẳng qua biểu hiện của lão càng thêm quái dị.

Lão bị mộng du.

Yến Sinh là người đầu tiên phát hiện ra.

Đêm đó Chương Sinh Nhất trải qua đau đớn sống không bằng chết và cuối cùng cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nhưng chỉ nằm chưa tới nửa canh giờ lão lại bỗng lộn mình ngồi dậy.

Lão không nói hai lời, đến áo khoác cũng không mặc đã đi ra ngoài cửa.

Yến Sinh hoảng sợ, vội đi theo phía sau gọi tên lão nhưng sau vài lần hấn lập tức im.

Vì hấn thấy khuôn mặt của Chương Sinh Nhất khi ấy.

Cái mặt tròn như cái mâm kia không có chút biểu tình nào, đôi mắt tuy mở nhưng lại như đang ngủ, tròng mắt trống rỗng không có bất kỳ cảm xúc.

Yến Sinh đã từng nghe các lão nhân nói tới chuyện mộng du nên trong lòng ít nhiều cũng biết là chuyện thế nào.

Hấn nghe nói người mộng du một khi bị đánh thức có khả năng sẽ bị điên,

thậm chí lập tức bỏ mạng nên cũng không dám lên tiếng nữa.

Hắn chỉ yên lặng đi theo Chương Sinh Nhất, từ cửa viện ra tới ngọn núi phía sau nhà.

Đọc theo đường đi, bọn họ gặp không ít người, Yến Sinh đều phải nhẹ giọng giải thích.

Vì thế càng lúc càng có nhiều người đi theo Chương Sinh Nhất.

Đây là một màn quỷ dị, đi đầu là một tên béo đi xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt sau là một đội ngũ hơn 10 người.

Bọn họ không dám đi quá gần, lại không dám cách quá xa mà chỉ lặng im không nói đi theo.

Thi thoảng bọn họ sẽ duỗi tay đỡ một chút như sợ Chương Sinh Nhất sẽ ngã.

Đoàn người cứ thế ra khỏi Chương trạch, dưới sự dẫn dắt của Chương Sinh Nhất bọn họ đi tới triền núi phía sau.

Vốn Yến Sinh tưởng lão muốn tới lò gốm nhưng Chương Sinh Nhất lại đi xuyên qua từng lò gốm đổ lửa và đi tới chân núi sau đó theo một con đường hiểm có ai đi qua để leo lên núi.

Ngày thường lão đi vài bước đã khó khăn nhưng ở trong mơ Chương Sinh Nhất cứ thế đi dọc con đường núi chênh vênh tiến về phía trước.

Lão không cảm giác đau, bởi vì có một thứ khác còn mạnh mẽ hơn cơn đau ở chân và khiến lão phải lên núi vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Những người đi theo phía sau đương nhiên không thể không đi theo.

Dù là mặt đất bằng phẳng bọn họ cũng sợ Chương Sinh Nhất bị ngã huống hồ đây là núi sâu rừng già toàn đá núi lởm chởm.

Nhưng cứ thế đi tới lại có người cảm thấy không đúng, bởi vì cây cối hai bên đường ngày càng thưa thớt, ánh trăng không gặp trở ngại mà trút xuống chiếu sáng vách đá dựng đứng trước mặt.

Yến Sinh dùng bước, trên mặt lộ ra một chút kinh hoàng: Sao lão lại muốn đi tới nơi đó? Cái nơi đó ngày thường tới thợ săn và tiểu phu cũng không dám tới, cái nơi đó âm khí trầm nặng, là nơi như thầy sơn biển

máu..... Lão nhân điều.

Mấy gã sai vặt nhỏ tuổi đi theo phía sau đã sợ đến mềm chân, không sao đi qua được.

Tuy Yên Sinh cũng sợ nhưng hẳn chẳng có cách nào mà chỉ có thể cắn răng và căng da đầu đi theo phía sau Chương Sinh Nhất đi về phía vách đá đầy những căn hầm mộ kia.

Rốt cuộc Chương Sinh Nhất cũng dừng lại.

Lão đứng cách vách đá chừng vài thước, đầu hơi hơi ngẩng lên chăm chú nhìn từng căn hầm mộ đen tuyền.

Trong con người nhỏ như hạt đậu của lão có hai ngọn lửa như bùng lên, cực kỳ sáng, tới độ Yên Sinh cho rằng lão đã tỉnh lại nên miệng không tự giác gọi một tiếng "Lão gia".

Chương Sinh Nhất lại không hề đáp lại hẳn mà chỉ nhìn chằm chằm những căn hầm mộ hình dạng khác nhau kia sau đó bỗng nhiên "A" một tiếng và cười trước khi thấp giọng lẩm bẩm.

Lúc sau Yên Sinh mới hiểu được ý của những lời kia.

Chẳng qua lúc đầu nghe những lời không đầu không cuối ấy lòng hẳn vẫn tràn đầy mê mang.

"Bị đưa đến nơi này, bị nhốt trong hầm, cứ thế đói chết hoặc đau chết quả thực thảm đúng không? Nhưng các người không biết, ngàn năm sau những người đó vẫn không hề thay đổi.

Chẳng qua bọn họ thông minh hơn, vì sợ bị ngàn vạn người mắng chửi, vì sợ sau khi chết hết đường chối cãi trước mặt Diêm Vương gia nên bọn họ phủ thêm một tầng da dê cho bản thân mình, để che đậy vẻ hung tợn xấu xí vốn có....." Lão vung hai cánh tay mập mập và cười khẽ vài tiếng trước khi nói tiếp, "Bọn họ vẫn bỏ rơi người già, nhiều năm như thế chẳng có gì thay đổi, một chút cũng không.

Chẳng qua bọn họ ném gánh nặng của mình cho Phở Tế Đường sau đó thở phào một hơi và tự nói với mình: Xem đi, ta hiểu thuận biết nhường nào, có thể tìm cho cha mẹ một tròn về thật tốt."

Chương Sinh Nhất lại cười rú lên, cười tới ch.ây nước mắt, "Các người

không tin phải không? Vậy để ta nói cho các người, ta dùng Phong Nhã Trai để vào quan tài thay thi thể của những kẻ kia nhưng nhiều năm như thế chẳng có kẻ nào phát hiện ra, một kẻ cũng không.

Đón họ hoặc là không tới, hoặc là tới thì cũng không muốn nhìn người đã dưỡng dục mình cả đời một cái thể nên chuyện ta làm mới có thể tiến hành trôi chảy tới mức ấy."

Chương 362: Hiện Thực

"Cái gì mà cứu tề, cái gì mà Phổ Tế Đường, ca ca ngu si của ta không biết chính hấn đã tự tay xây nên một cái lão nhân điều khác, một thứ có thể quang minh thấy ánh mặt trời."

Chương Sinh Nhất hừ hừ phát ra tiếng "lộc cộc" quái dị ở trong họng.

Hai mắt lão vừa lạt thì cả người đã ngã về sau, Yên Sinh chưa kịp duỗi tay đỡ thì lão đã ngã vào đồng cỏ um tùm.

Lúc tỉnh lại lão sẽ chẳng nhớ được gì, thấy vết trầy da trên người lão cực kỳ kinh hãi.

Yên Sinh bảm báo lại mọi việc: Trong lúc mộng du lão đi tới lão nhân điều và nói lảm nhảm trước vách đá.

Chương Sinh Nhất nghe thế thì ngồi yên một lúc lâu, cuối cùng mê mang và khiếp sợ cũng dần lui đi, chỉ để lại một nụ cười tự giễu lại bi ai.

"Hóa ra là như thế....." Lão nói ra mấy lời này sau đó không nhiều lời nữa.

Từ đó về sau lão vẫn thường xuyên mộng du, lần lượt leo lên núi giống như hành hương mà tới lão nhân điều và nói ra những lời người khác không hiểu. Sau mấy tháng Yên Sinh cuối cùng cũng hiểu ra.

Đêm đó hấn lại đi theo phía sau Chương Sinh Nhất, xuyên qua lò gốm của Chương thị đi tới lão nhân điều ở sau núi.

Hấn đã ngựa quen đường cũ cho nên lúc nghe Chương Sinh Nhất lảm bảm tự nói chuyện trước vách đá thì hấn chỉ thấy chán chết mà nhìn đám mây đen trên bầu trời và ngậy người.

Đúng lúc này không trung chợt lóe ánh sét, ngay sau đó sét chém thẳng từ trên trời xuống vách núi, nhất thời chém vỡ mấy khối đá vụn.

Dù không ai bị đập trúng nhưng Yên Sinh vẫn thấy sợ hãi. Trong đầu hắn cũng như có sét đánh qua, hắn bỗng nhiên hiểu nguyên nhân Chương Sinh Nhất tới đây: Lão biết những việc mình làm sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, nhưng lúc thiên lôi đánh xuống ít nhất lão cũng không muốn mình là người duy nhất phải chịu trừng phạt.

Những kẻ tự tay đưa cha mẹ già của mình tới Phỏ Tế Đường chính là thủ phạm, còn Chương Sinh Nhất hẳn chẳng qua chỉ là một tên đao phủ mà thôi.

Một kẻ như Chương Sinh Nhất đương nhiên sẽ không cảm thấy tội lỗi hay áy náy gì nhưng lão cũng sẽ sợ.

Lão tạo nghiệt, tất cả đều ghi rành mạch trên Sổ Sinh Tử.

Nhưng tới một khắc bị định tội lão vẫn muốn vì bản thân cãi một phen, không vì cái khác mà chỉ vì có thể chịu ít hình phạt một chút.

Hoặc lúc chịu thiên đao vạn quả có người ở bên cạnh làm bạn thì lão cũng cam lòng, vì thế lão phải vì mình mà tranh cãi một phen.

Ngày qua ngày những dầy vò này tích tụ ở trong lòng, rốt cuộc đến ngày nào đó nó cũng vỡ đê trào dâng lên biến thành mộng du quái dị.

Mộng du chỉ là một cách biểu đạt những nôn nóng trong lòng của Chương Sinh Nhất.

Về điểm này thì Yên Sinh đã hiểu mà bản thân Chương Sinh Nhất cũng biết, chẳng qua lão chẳng thể thay đổi.

Lão hiểu đây là một chứng bệnh còn khó trị hơn điều tra chứng, nó sẽ theo lão cả đời, tới khi thân thể và linh hồn lão bị hủy diệt hoàn toàn.

Nhưng còn có một thứ lão chưa biết được —— tâm ma đã biến ảo thành thực thể và lúc nào cũng đi theo lão.

Chỉ cần lão gọi là nó sẽ tới, cảnh tượng Mục Tiểu Ngộ và Triệu Tử Mai gặp được chính là tâm ma của Chương Sinh Nhất.

Trên đời này người nhập ma không ít, có người vì yêu, có người vì hận, có người vì hối hận nhưng cũng có người vì sợ hãi.

Nhưng đương nhiên lão sẽ không nói ra những lời này, càng không nói cho Mục Tiểu Ngọc ở bên ngoài kiệu.

Chương Sinh Nhất vuốt ve nhẫn ban chỉ trên tay mình, ánh mắt nhìn gương mặt trắng nõn của gã sai vặt bên ngoài kiệu và cười một tiếng, "Nha đầu, hôm nay ngươi tiến cung cần phải nhìn rõ từng gương mặt tôn quý ở đó nhé."

Những người này không có mấy ai phạm ít tội hơn ta đâu, nhưng không phải cả đám bọn họ vẫn sống được ngăn nắp tử tế rồi chiếm hết chỗ tốt trên thế gian này ư?"

Nói tới đây lão than nhẹ một tiếng, "Không công bằng đúng không, ta cũng thường cảm thấy như thế nhưng đây là hiện thực."

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang Rừng Hồ Phách) Hiện thực là cái gì, hiện thực giống như một con chó bị nhốt trong lồng, càng sửa to thì càng không được thả ra, nói không chừng còn bị giết thịt nấu canh.

Chỉ có thu lại nhuệ khí, thành thật làm theo số mệnh mới có thể rời khỏi lồng kia.

Thế nên chúng ta an tâm làm một con chó là được, ít nhất có thể sống thoải mái."

Lão thả mảnh kiệu xuống và không nói chuyện nữa.

Mục Tiểu Ngọc trong bộ dạng gã sai vặt lại cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, không sao thở ra được.

Nàng không muốn thừa nhận những lời Chương Sinh Nhất nói là đúng, nhưng trong lòng lại cảm thấy lời này không phải không có lý.

Viên Minh Viên đã ở phía trước, một đường này giăng đèn kết hoa, giống những nét bút son nồng đậm hắt lên con đường cái của kinh thành và kéo dài tới điểm cuối này thì hóa thành một tòa lam viên còn hoa mỹ hơn Thiên Đình.

Chương Sinh Nhất nói đúng, ở trước mặt những thứ này thì mọi người đều chỉ là con kiến, là con chó bị nhốt trong lồng sắt.

Những người đáng thương chết trong tay lão chính là như thế, rồi nàng và bản thân lão chẳng phải cũng thế sao? Thế sự vô thường, như cảnh mơ ảo mộng, ai có thể sống cầu thả yên ổn dưới sự khống chế của nó đây? Khóe mắt nàng bỗng dung hơi ướt, nàng bỗng nhiên rất nhớ Mục què, nhớ Cung Minh Châu và cả Triệu Tử Mai, thậm chí còn có kẻ đang ở ngoài ngàn dặm là Tang.

Đêm nay con đường bày ra trước mặt nàng có lẽ không có đường lui.

Thế sự vô thường, nàng biết, nhưng dù chỉ là con kiến nhỏ bé thì một khi nàng chết vẫn sẽ có người vì nàng mà đau lòng khóc.

Nàng lau giọt lệ sắp rơi xuống và nghĩ: Không, lão nói không đúng, chỉ cần được người nhớ thương thì một chuyến dạo chơi nhân gian này cũng coi như đáng.

Mục Tiểu Ngạo đề thấp vành nón một chút sau đó chậm rãi đuổi kịp cỗ kiệu kia.

Nàng lại giả làm một gã sai vặt kính cẩn khép nép và theo dòng người đi vào Viên Minh Viên.

Một vầng trăng tròn xẹt qua mái nhà, tưới ánh sáng màu bạc lên tường viên.

Vì thế cảnh ca vũ thặng bình, ống tay áo phiêu dật, rượu ngon thức ăn ê hề cùng sơn hào hải vị kia đột nhiên có chút quạnh quẽ, thậm chí hơi vắng vẻ tiêu điều.

Nữ nhân ngồi ở chính giữa có vẻ cũng hơi mệt mỏi, trong ánh mắt bà ta tuy vẫn có ý cười nhưng đã khó giấu mệt mỏi, còn có cô độc thấm vào tim gan.

Đám người ngồi dưới cực giỏi xem mặt đoán ý nên đương nhiên đã sớm phát hiện ra sự khác biệt này nhưng đây là lễ đại thọ của bà ta, là đại lễ cả nước chuẩn bị lâu như thế, chỉ cần bà ta còn chưa mở miệng thì có ai dám bảo dừng chứ? Thế nên tuy mọi thứ vẫn náo nhiệt nhưng dần rơi vào tàn tạ, mỗi người trong yến tiệc đều đã tính sẵn phần diễn của mình, nhìn như gãi đúng chỗ ngứa nhưng lại lộ ra vẻ quý dị không ăn khớp.

Không phải bà ta không cảm nhận được nhưng bà ta chính là vai chính

trong đó nên chỉ có thể tiếp tục chống đỡ, nếu không chẳng phải sẽ khiến kẻ khác chê cười ư?

Ánh mắt vừa động bà ta đã thấy một người rất khác với người thường.

Hắn ngồi đó an tĩnh uống rượu, khác hẳn bộ dạng tươi cười lấy lòng của những kẻ khác.

Hắn uống từng chén, giống như khát đã lâu, phải dùng rượu ngon này để giải khát vậy.

"Đó là công tử của Triệu Khanh gia đúng không?" Bà ta hỏi.

Chương 363: Đại Thọ

"Phải, khi còn nhỏ hẳn thường xuyên theo Triệu đại nhân vào cung, ngài còn khen hẳn lớn lên tuần tú đáng yêu đó.

Hiện tại hẳn đã lớn, người càng thêm đoan chính, nhưng nghe nói hôn sự còn chưa định.

Lão Phật gia, ngài dặt tờ hồng là linh nghiệm nhất, ngài có muốn nữ lòng từ bi thay hẳn định một mối hôn sự không?" Đức công công hiềm khi không đoán đúng tâm tư bà ta như lúc này, ông ta chỉ cho rằng bà ta cũng có căn bệnh giống nữ nhân lớp tuổi khắp thiên hạ, thích làm mai.

Ông ta nghĩ bà ta coi trọng diện mạo và xuất thân của Triệu Tử Mai nên muốn giúp hẳn chọn một việc hôn nhân tốt.

"Thưởng rượu của ai gia cho hẳn đi," bà ta gỡ mắt kính đeo trên mũi xuống và nhẹ hếch cằm chỉ bầu rượu bên cạnh, "Thoạt nhìn hẳn có vẻ muốn say một trận."

Đức công công không hiểu ý trong lời bà ta nhưng nhận ra cô đơn trong đó nên cũng không dám nói nhiều mà chỉ vâng lệnh làm việc.

Ông ta vội cầm lấy bầu rượu đi về phía Triệu Tử Mai.

"Ai gia cũng muốn say một trận cho rồi nhưng hiện tại dù là rượu ngon cũng không khiến ta say được." Bà ta cười lạnh một tiếng sau đó cầm lấy cái chén bằng sứ Phong Nhã Trai và uống cạn một hơi.

Bà ta nhíu mày: Quái, sao rượu lại có mùi tanh nhỉ, chẳng lẽ là đồ ăn bẩn vào ư?

Bà ta là người không thể chịu chút thiệt thòi nào vì thế dứt khoát buông cái chén trong tay, mặt không biểu tình thở ra một hơi.

Người bên cạnh lập tức hiểu ý và vội thay cái chén kia bằng một cái chén mới rồi lại rót đầy rượu.

Vẫn không đúng, rượu mới rót kia vẫn mang theo mùi tanh, hơn nữa nó còn nồng hơn lúc nãy một chút, không phải mùi tanh của thịt mà là..... mùi máu.

Bà ta hơi cứng người sau đó bỗng khôi phục bình thường.

Nhiều người đang nhìn như thế bà ta cũng không muốn bọn họ nhìn ra cái gì khác thường.

Mặc dù chuyện mới xảy ra mấy ngày trước như đoàn sương mù ẩm ướt vẫn xoay trong lòng bà ta chưa bao giờ tan đi.

Hiện tượng kỳ dị, người chết..... Vì sao không thể để bà ta trải qua lễ đại thọ một cách bình an đi? Mấy năm nay bà ta đã phải trải qua quá nhiều, hiện tại muốn khao thưởng bản thân một chút cũng khó như thế ư? Bà ta cười, lặng yên tiếp tục thưởng thức rượu trong chén, đôi mắt lướt qua từng gương mặt cười đến gần như rút gần bên dưới: Chẳng lẽ có người cố ý phá rối sao? Cung nữ chết, Đại Tát Mãn chết, Ngự lâm quân không bắt được hai tên kẻ cắp..... Là ai muốn huỷ lễ đại thọ của bà ta, huỷ mặt mũi của bà ta khiến mọi người chê cười?

Bà ta nắm chặt cái chén Phong Nhã Trai trong tay, hận không thể bóp nát nó.

Cảm giác lạnh lẽo của đồ sứ chọt thâm vào cốt tủy, giống một cây rìu bằng băng hận không thể đập một cái lỗ trên đầu ngón tay của bà ta.

Bà ta bị cảm giác lạnh lẽo này dọa sợ, còn chưa kịp phản ứng thì cái chén trong tay đã rơi xuống ngã tan xương nát thịt.

Tiếng cười vui trong bữa tiệc tức khắc dừng lại, không khí an tĩnh lúc này đối lập với náo nhiệt vừa rồi khiến nó càng thêm tĩnh mịch.

Không ai dám nói chuyện, thậm chí không ai dám lớn tiếng thở một hơi.

Ánh mắt mọi người đều mơ hồ nhìn về phía bà ta nhưng lại sợ gặp đen đui nên chỉ có thể phiêu đảng trong không trung, lưỡng lự không muốn rơi xuống.

"Toái toái bình an, lão Phật gia, đây đúng là điềm lành, đây là ông trời

cũng đang chúc thọ cho ngài đó.”

Qua hồi lâu Đức công công rút cuộc cũng mở đầu nói một câu này, lời vừa nói ra mọi người đều thở ra một hơi sau đó bắt đầu a dua nịnh hót kể đủ thứ chuyện kỳ quái chôn vùi bà ta trong đó.

Chương Sinh Nhất không nằm trong đám người đang nịnh hót kia.

Mới vừa rồi lão đã nhận ra dị thường từ biến hóa nho nhỏ của bà ta.

Bàn tay thò dưới gầm bàn của lão liều mạng véo đùi mình, trong lòng bàng hoàng bất an cho tương lai của bản thân, mồ hôi lạnh cũng theo đó chảy ròng ròng.

Mục Tiểu Ngộ đã đi hơn nửa canh giờ rồi, rốt cuộc nàng ta có thể bắt được hồn phách của Chương Thiên Nhất không? Phong Nhã Trai của lão hiện tại có phải đã sạch sẽ rồi đúng không? Đêm nay có thể sẽ là ngày giỗ của lão chăng?

Thấp thỏm trong lòng gần như muốn áp lão sụp xuống, thậm chí lão cảm thấy có chết ngay tại đây lúc này cũng thống khoái hơn phải chịu tra tấn dày vò như thế.

Cách đó vài bức tường cao Mục Tiểu Ngộ quả thực đang thêu hồn Chương Thiên Nhất.

Nhưng hiện tại nàng chóng đờ quá vất vả, châm đồng nắm trong tay nàng còn một đầu kia của chỉ trắng là một bóng dáng giãy giụa mãi không thôi.

Nó hung mãnh tới độ bắt đầu di chuyển về phía nàng.

Chương Thiên Nhất thấp bé hơn đứa em trai to béo kia của mình một cái đầu nhưng bộ dạng cực kỳ đáng sợ.

Khuôn mặt ông ta bị lửa đốt trụi, hai tròng mắt một cao một thấp khảm trên làn da đã chảy xuống, trong con ngươi là u quang chớp động.

Vì sao muốn hại ta?

Tiếng gào thảm thiết tê tâm liệt phế quanh quẩn trong đầu nàng.

Nàng nhìn thấy Chương Thiên Nhất cuộn tròn trong cái lò mấy thước vuông kia, bị lửa cháy hừng hực bức tới góc tường nhưng ông ta có thể thoát được ư? (Ebooktruyen.net) Ngọn lửa cắn nuốt thân thể ông ta

khiến nó vốn đã gầy nhỏ yếu ớt này càng nhỏ hơn, không ra hình người, cuối cùng hóa thành một đồng chất dinh dưỡng bồi bổ Phong Nhã Trai, nhuộm đồng đồ sứ kia sáng đến độ có thể soi được bóng người.

Vì sao muốn hại ta.....

Ông ta nhào về phía Mục Tiểu Ngộ, ngón tay bị thiêu dính vào nhau lúc này chạm lên khuôn mặt tái nhợt không chút hồng hào của nàng.

“Tang.....” Nàng bất lực hô một tiếng, nếu nó còn không tới thì nàng sẽ chết, Triệu Tử Mai cũng thế.

“Tang.....” Nàng lại hô một tiếng, đầu ngón tay bỗng nhiên vụt ra một ngọn lửa cực nhỏ, theo sợi chỉ bùng lên bức Chương Thiên Nhất lùi về sau một chút.

Ông ta lẳng lẳng trôn trong bóng đêm giống như một con dã thú có thể tấn công bất kỳ lúc nào nhưng vẫn còn e ngại.

Mục Tiểu Ngộ há miệng thở hổn hển, tuy hiện tại nàng đang nhìn chăm chăm Chương Thiên Nhất, con người vẫn chứa đầy hoảng sợ nhưng lúc này trong đầu nàng lại không phải gương mặt bị thiêu đến mơ hồ của ông ta.

Nàng lại thấy được quá khứ của nó, lúc gọi tên nó nàng và nó giống như hòa làm một.

Rừng mưa, hồ sen, thêm đá, công vòm, còn có ngọn tháp nhọn giống như chọc thủng bầu trời.

Vẫn là nơi đó, là nơi xuất hiện lặp lại trong những giấc mộng.

“Ánh trăng tới rồi.....”

“Địch Chân.....”

Địch Chân nhìn trời, Tang nhìn hấn.

Hấn cởi áo cà sa để lộ sau lưng là những vết gò ghè lõm sâu, cái đã thành sẹo, cái vẫn rỉ máu, giống như một cái võng bát quy tắc.

“Thạch hình.”

“Bọn họ nói đây là ‘thiên thăm’, vốn ta cũng tin.

Ta tin Phật, ta biết ông ta nhất định sẽ không hất vụn rũi lên đầu ta.

Nhưng ta sai rồi, khi ánh trăng từ không trung trút xuống người ta thì tên đao phủ kia đã cười nói: ‘Đại sư, người xem, làm người tốt có ích lợi

gì?"

Nói tới đây Dịch Chân nhẹ cười với Tang, "Tang, làm người tốt có ích lợi gì? Để làm vị bồ tát sống cứu vớt thương sinh mà người chịu từ bỏ cả cơ hội được làm người ư?"

Chương 364: Nhất Thể

"Năm Hàm Phong thứ chín, ngày 1 tháng 4, ở ngõ Mặc Hà phía tây bắc thành Bắc Kinh có một hộ nhà họ Cung nằm ở cuối ngõ sẽ nghênh đón đứa con thứ hai.

Đó là một nữ hài thích cười, cái trán no đủ, có một đôi má lúm đồng tiền nhìn cực kỳ vui vẻ.

Nàng là đứa nhỏ mệnh tốt, nhà cửa giàu có, lại có cha mẹ yêu thương, và quan trọng nhất chính là thoát nhìn nàng có vẻ vô tâm vô phế, không câu nệ tiểu tiết nhưng kỳ thực lòng dạ rộng rãi, là đứa nhỏ có trí tuệ và chí lớn."

"Tang, ta đã thay người tính rõ ngày, thời gian vừa vặn người có thể tới đó, nàng chính là trốn về tốt nhất của người."

Ánh trăng chiếu lên đỉnh nhọn của Tang hương phật xá khiến nó sáng rực rỡ, nhưng ánh sáng kia lại không sáng bằng đôi mắt của Dịch Chân.

Đôi mắt hắn không lẫn bất kỳ tạp chất nào, trong đó phản chiếu bóng dáng lăm lăm của Tang khiến khuôn mặt thoát nhìn phúc hậu và vô hại của hắn tăng thêm vài phần sát khí.

"Ô Nạp sẽ không ngờ người đuổi theo ta nhiều năm như thế không những chẳng thể diệt được ta mà còn kéo dài cơ hội chuyển thế đầu thai của mình.

Tang, qua một canh giờ nữa chính là canh ba giờ Dần ngày 1 tháng 4, bây giờ người phải chọn đuổi theo ta hay tới nhà họ Cung kia."

Ánh hàn quang trên loan đao hơi động, lưỡi đao toát ra một ánh lửa màu

xanh mờ mịt, "Một canh giờ là đủ rồi, trước tiên ta sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn sau đó lại đi cũng không chậm trễ."

Thân đao vừa động đã đánh về phía Dịch Chân, nhưng còn chưa tới gần nó đã bị áo cà sa bao lấy, càng ngày càng siết chặt.

"Ta sẽ không để ngươi được như ý....." Tiếng cười của Dịch Chân quanh quẩn trong rừng rậm, "Chuyển thế đầu thai là trốn về của con người, nhưng ta không làm được thì ngươi cũng đừng mơ."

"Rầm" một tiếng, áo cà sa bị mũi đao chém rách một lỗ, rớt cuộc Tang cũng thấy ánh mặt trời, nhưng Dịch Chân đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

"Đừng đuổi theo nữa, canh giờ đã đến, nếu lại không đi thì sẽ không kịp đâu," giọng của Ô Nạp truyền tới từ Phật xá, "Tang, đã đủ rồi, ngươi đã làm đủ nhiều rồi, không cần để ý tới hấn."

Đi thôi, tìm đứa bé kia, trải qua ngày tháng vui vẻ của mình, chuyện cũ năm xưa đều không cần nghĩ, cũng đừng bận tâm nữa."

Tang không nói gì, bóng loan đao bay trên Phật xá, che lại ánh trăng lạnh lẽo.

Trong khoảnh khắc một trận cuồng phong cuốn qua thổi lá cây rung ào ạt.

Trong phút chốc sắc trời đột nhiên biến hóa, phía đông có một đám mây đen bay tới che khuất toàn bộ vàng trắng lóa mắt kia.

Giọng Tang xuất hiện ở một đầu khác của đám mây, "Nàng sẽ chờ ta, nếu nàng là trốn về của ta thì dù 10 năm, 20 năm nàng đều sẽ chờ ta."

Trốn về của ngươi là ta.....

Trong ngươi có ta, hai chúng ta không hề phân biệt, chúng ta vốn là một người.

Mục Tiểu Ngộ nở nụ cười hiểu rõ, lúc này trên bầu trời bỗng có cuồng phong mang theo một đám mây đen che kín bầu trời, bao trọn vạn vật trong đó giống như cảnh tượng nàng vừa nhìn thấy trong rừng rậm.

Trong mây đen có cát giấu một cái bóng màu đen, nó nhẹ nhàng lóe lên sau đó chém tầng mây thành hai nửa rồi bay về phía nữ hài đã đợi nó rất nhiều năm.

Từng chén rượu cạn đáy nhưng mùi máu kia vẫn còn.

Vì uống nhiều rượu nên trong lòng bà ta bỗng cảm thấy đặc ứ.

Bọn họ nói cái gì nhỉ? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Hôm nay đến Nam Uyển, ngày mai đến Bắc Hải, lúc nào lại tới Trường An cổ kính đây? Bọn họ than lê dân bị hút khô máu thịt, chỉ để một kẻ có được ca vũ thăng bình.

Lúc này cắt Lưu Cầu, lúc sau cắt Đài Loan, nay cắt thêm ba tỉnh miền Đông Bắc! Quốc nạn đau đớn làm than nhưng bà ta mỗi năm đều được chúc tụng vạn thọ vô cương.

Nói đi, mắng chửi đi, bà ta đã bị quá nhiều người thóa mạ, mắng nhiều nên cũng chẳng để bụng nữa.

Một nữ lưu ngồi vào vị trí này thì mặc kệ có làm gì vẫn sai, miệng lưỡi thế gian đều không bỏ qua cho bà ta.

Vậy kệ bọn họ đi.

"Lão Phật gia, hôm nay tuy là ngày lành nhưng cũng đừng uống nhiều quá."

Tương lai còn dài, ngài vẫn nên bảo trọng thân thể mới tốt." Đức công công tươi cười và muốn dọn chén rượu trước mặt bà ta đi.

"Rót đây," bà ta nhìn chằm chằm đóa hoa đỏ tươi trên cái chén, nó kiêu diễm ướt át như sắp nhỏ máu tới nơi, "Mọi người đều nói ai gia xa xỉ cực độ, nhưng nhớ năm đó Hiếu Thánh Hiến hoàng hậu không phải cũng dùng quốc lực để tổ chức sinh nhật cho mình ư? Vì sao không có ai mắng bà ta một câu, chẳng lẽ bọn họ đều bắt nạt ai gia góa bụa, không nơi nương tựa ư? Bọn họ đâu có biết mười mấy năm nay ai gia chưa từng ngủ một giấc ngon, có thể mới đổi được quang cảnh này! Ta không phải vì giang sơn xã tắc thì vì ai? Nói không xa, ngay cái lễ đại thọ này thôi, người biết thì nói ta có phúc, không biết thì mắng ta xa xỉ cực độ! Nhưng có ai biết ta cũng chỉ vì giang sơn xã tắc mà khổ tâm!"

Đức công công bị đồng "Chân ngôn" này dọa hoảng sợ, bầu rượu trong tay cũng lệch qua một bên, vài giọt rượu rơi xuống cái chén bên cạnh,

"Lão Phật đừng nghe lời nói bừa của những kẻ bụng dạ khó lường."

Ngài cũng không biết đâu, dân chúng phó lớn ngõ nhỏ của kinh thành đều vui vẻ ăn mừng ngày đại thọ của ngài đó.

Đây chính là những điều tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều nói có phúc trạch của Thái Hậu nên bọn họ mới có thể áo cơm không lo, thân thể khỏe mạnh, mùa màng bội thu.”

Lời này bà ta cũng chẳng nghe vào tai, trên mặt bà ta tuy vẫn là ý cười như cũ nhưng đôi mắt lại lạnh, không khác gì mặt hồ phía sau.

Đức công công hơi nháy mắt và lập tức liếc thấy một bóng người.

Nàng ta đạp lên nước hồ mà đi tới, bước chân đi qua chỉ để lại chút bọt nước vẩy lên.

Nay đã tới tháng tư, băng trong hồ đã sớm tan hết nhưng người nọ lại có thể giẫm lên mặt hồ như đi trên đất bằng sao? Chẳng lẽ là kẻ nào đó muốn nịnh nọt khiến bà ta vui nên chuẩn bị tiết mục này và giấu cả ông ta ư?

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị chính ông ta phủ nhận, bởi vì người kia đã tới gần.

Ông ta nhìn thấy rõ dưới chân nàng ta không có bất kỳ thứ gì chống đỡ.

Nàng ta giống như một mảnh lục bình, vững vàng đứng trên mặt hồ, bị ánh trăng tưới tắm thành một vị tiên tử không gì sánh được.

“Hả.....” Đức công công không nhịn được hô lên một tiếng.

Giọng ông ta không lớn nhưng lại hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, ngay cả Thái Hậu cũng buông chén rượu xoay người ra phía sau nhìn mặt hồ.

Thiếu nữ đứng trên mặt nước nhẹ nhàng cười, mặt mày như vẽ cực kỳ sinh động, gợn lên vô số tiếng lòng, rước lấy những tiếc tấc và thờ dài.

Ngày cả Thái Hậu cũng không thể không thừa nhận đây là thiếu nữ xinh đẹp nhất bà ta gặp đời này.

Nàng ta đẹp thoát tục, không giống người phàm trần khiến người ta vô có sinh ra sợ hãi.

Bọn họ không dám đứng gần nàng ta, giống như chỉ cần tới gần sẽ bị ánh hào quang kia đốt cháy.

Nhưng một nữ tử mỹ lệ như vậy lại có chút quen mặt, giống như bà ta đã

gặp nàng này ở đâu rồi.

"Người là....." Bà ta héch cằm, giấu ghen ghét trong ánh mắt.

Nàng kia không hề quỳ lạy, chỉ hơi khom người hành lễ vạn phúc và nói,

"Tiểu nữ Triệu Tử Đồng.

Ta đạp lên con đường hoàng tuyền mà tới, chúc lão Phật gia thọ cùng trời đất."

Chương 365: Gi.ết C.hết

Chẳng trách nàng ta quen mặt như thế, phàm là người đã gặp nàng này thì đều sẽ không quên được dung nhan khuy nh thành của nàng ta, dù lúc ấy nàng ta mới chỉ là một đứa nhỏ mới 7 tuổi.

"Thiên kim của Triệu ái khanh," giọng bà ta cứng lại, sau lưng dâng lên hơi lạnh, "Ai gia nghe nói người mất tích đã mười năm, hóa ra....."

Hai chữ "đã chết" này bà ta không nói ra, không phải vì kiêng dè mà vì cái kẻ đã chết 10 năm kia hiện tại vẫn nguyên vẹn đứng trước mặt bà ta, ánh mắt trong trẻo, thần thái bình thản, làm gì có chỗ nào giống người chết đâu? Đây là bà ta tự nghĩ thế, nhưng cũng phải thôi vì thực tế nàng ta đang đập trên mặt hồ mà đi tới, hơn nữa 10 năm xa cách dung mạo nàng ta lại chẳng hề thay đổi, vậy không phải đã chết thì là gì?

Đây là hiện tượng kỳ dị ư? Từ đồng mảnh vỡ thi thể nát vụn, đến một kẻ đã chết lại vẫn đứng sờ sờ ở đây.

Chẳng lẽ đây là trời cao cảnh báo bà ta rằng giang sơn này sắp sụp đổ chẳng?

Bà ta cảm thấy cả người run lên, tay đặt lên bàn siết vài lần nhưng vẫn không sao đứng dậy được.

Hiện tại những kẻ nô tài hiểu ý nhất lại chẳng có ai tới giúp bà ta.

Một đám im như ve sầu mùa đông, coi bà ta như tấm khiên chắn, tất cả núp sau lưng bà ta.

Ngay cả Đức công công cũng nửa rúc về phía sau, chỉ dám ló ra từ đầu vai bà ta mà nhìn bóng dáng bị ánh trăng chiếu sáng trên mặt hồ.

Nhưng lại có một người vọt tới cầm lấy tay áo bà ta, thậm chí đánh rơi

một món đồ sứ Phong Nhã Trai ở trên bàn.

Bà ta không ngạc nhiên, trong lòng cũng hiểu người này không làm thế vì bảo vệ bà ta.

“Con à.....”

Triệu Văn An nhào tới lan can bên hồ, tóc của ông ta bị gió đêm thổi tan lộn ra hoa râm.

Hiện tại thoát nhìn ông ta không hề giống vị Triệu đại nhân một tay che trời kia mà là một người cha đau đớn vì mất con gái.

Ông ta chẳng khác gì những người cha trong thiên hạ này.

Trong ánh mắt Tử Đông có thứ gì đó lập lờ, sau đó nàng ta chợt trầm mặt cười, “Phụ thân? Ta quên mất ta còn có một người cha quyền cao chức trọng.

Nhưng phụ thân, vì sao ngài không hỏi lý do hôm nay nữ nhi lại tới đây? Sao ngài không hỏi xem mười năm trước ta bị ai giết hại?”

Có một cơn gió lạnh thổi qua trái tim Triệu Văn An mang theo băng nhọn khiến trái tim ông ta đông lại.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Ông ta nắm chặt lan can đến độ ngón tay trắng bệch: Tử Đông vẫn mặc bộ quần áo con bé thích nhất.

Đây là bộ quần áo ông ta giúp chọn nguyên liệu, trên đó thêu bạch ngọc lan vừa ưu nhã lại điềm tĩnh.

Tuy bộ quần áo này rục rở nhưng lại phiêu dật nhẹ nhàng, là bộ dạng con gái của Triệu Văn An nên có.

Nhưng ông ta còn một đứa con khác, giữa hai đứa ông ta đành phải lựa chọn, tuy vô cùng gian nan nhưng ông ta cũng không hối hận.

“Thái Hậu, nàng ta không phải nữ nhi của thần,” Triệu Văn An lùi về sau một bước, cả người xoay qua hành lễ với Thái Hậu.

Khi ngẩng đầu bị thương trên mặt ông ta đã chẳng còn, chỉ còn vẻ kiên nghị và bình tĩnh thường thấy, “Nữ nhi của thần mất tích đã 10 năm, sao giọng nói và dáng điệu lại vẫn giữ nguyên như thế được? Theo như thần thấy thì việc này ắt có kẻ bụng dạ khó lường có ý giả dạng.

Mục đích thế nào còn chưa rõ nhưng tội tự xâm nhập vào hoàng cung là tội nặng, không bằng giết ngay tại chỗ."

Nói tới đây tay phải của ông ta vung lên lạnh lùng nói, "Ngự lâm quân, Ngự lâm quân ở đâu? Thái Hậu gặp nguy, sao các người còn chưa tới hộ giá?"

Những người phía sau rút cuộc cũng hoàn hồn, Triệu Văn An là trọng thần triều đình vì thế ông ta vừa lên tiếng thì những người khác lập tức biết phải làm sao.

Vì thế những tiếng gọi "Ngự lâm quân" liên tiếp vang lên, sau đó mấy toán người vội vàng chạy tới, động tác đều nhịp mà chắn trước mặt mọi người.

Mấy chục khẩu súng kíp đều chĩa thẳng vào bóng người đứng trên mặt hồ. Chỉ có một người nhìn ra mềm yếu và thương tiếc bị Triệu Văn An đè ở đáy lòng.

Chính miệng ông ta hạ lệnh 'giết c.hết', khi ấy mắt ông ta căn bản không dám nhìn thẳng Tử Đồng, bàn tay trái rũ xuống không nhin được run lên.

Ông ta đành phải nắm lấy vạt áo mới miễn cưỡng ổn định tinh thần.

Mặc dù biết người kia không phải con gái mình thì ông ta cũng đâu có thể nhẫn tâm hạ lệnh "Giết không cần luận tội" như thế chứ?

Triệu Tử Mai đứng phía sau đám người, chân rõ ràng đạp trên mặt đất nhưng cả người lại như lơ lửng trong không trung.

A tỳ, cha, những người khác đều biến mất, trong mắt hấn chỉ có hai người kia, khi thì tách ra, khi thì nhập làm một giống như múa rối bóng hấn xem khi còn nhỏ.

Hiện tại vở kịch sắp kết thúc, bí mật giấu trong đáy lòng hấn rút cuộc cũng sắp được thông báo cho cả thiên hạ.

"Ngắm bắn."

Hai chữ này nổ tung trong đầu Triệu Tử Mai, sau đó hấn nghe được tiếng nổ đinh tai nhức óc, vang dội núi sông, vọt lên mây xanh.

Triệu Tử Mai rũ mắt cười một chút: Có ích gì đâu? Nàng ta vì hấn mà tới, không đạt mục đích thì ắt không chịu thu tay, mấy chục khẩu súng này có thể làm gì nàng ta chứ

Quả nhiên đám người xem náo nhiệt phía trước bỗng kinh hô, sau đó bọn họ vội vàng lùi về sau gạt đổ bàn ghế, đám cửa ngon vật lạ, chén bát đều rơi vãi và bị dẫm đến nát nhừ.

Thái Hậu được một đám cung nữ và thái giám đỡ chạy tới phía sau trốn, ngay cả Triệu Văn An cũng lùi lại phía sau vài bước, trong ánh mắt tràn ngập lo sợ.

Thế nên kẻ vốn đứng ở cuối như Triệu Tử Mai lúc này lại thành người đứng hàng trước.

Tuy rằng Ngự lâm quân vẫn che giữa hấn và Tử Đồng, tuy hấn còn chưa tận mắt nhìn thấy nguyên nhân mọi người kinh hô nhưng trong lòng hấn lại rõ hơn ai hết chuyện mới xảy ra.

“Không bắn được nàng ta.....”

“Vừa tới gần là văng ra, đây là quái vật gì.....”

“Ngày đại hỉ mà lại có yêu tà.....”

Ngự lâm quân căng chặt bả vai đứng thành một hàng.

Từ đầu vai bọn họ Triệu Tử Mai thấy Tử Đồng ở bên kia.

Đạn dược không hề tổn thương nàng ta một chút nào, hỏa dược phóng ra để lại khói mù vẫn chưa tan hết, chúng vờn quanh nàng ta khiến nàng kia như bước trong đám mây.

Tử Đồng cũng đang nhìn Triệu Tử Mai, trong ánh mắt chiếu ra bóng dáng của hấn, chỉ có mình hấn.

Quả nhiên nàng ta đang hướng về hấn mà tới.

“Ngài biết vì sao ta không nát rữa, giọng nói và dáng điệu cũng không thay đổi không?” Nàng ta bỗng bật cười, ánh mắt rời khỏi Triệu Tử Mai và nhìn Triệu Văn An phía sau hấn, cuối cùng là nhìn Thái Hậu vẫn im lặng nãy giờ, “Oan hồn bất diệt, trừ phi báo được thù lớn nếu không sao có thể bình yên rời đi.”

“Người tới phá hỏng việc vui của ai gia chính là để ai gia đứng ra chủ trì công đạo cho người ư?” Trong giọng nói của Thái Hậu lộ ra bất mãn.

Chỉ là một người chết mà lại phải nháo nhào ngày lễ đại thọ của bà ta sao? Chẳng lẽ mỗi thăm kịch trên thế gian này bà ta đều phải quản ư?

Dựa vào cái gì?

Tử Đồng lại cười, khóe miệng mang theo chế nhạo mỉa mai khiến nữ nhân cả đời cao ngạo kia chợt bùng lửa giận, giữa mày là ba nếp nhăn thật sâu.

"Người cho rằng người nắm quyền sinh quyền sát trong tay là người đã đứng ở đỉnh cao rồi ư? Người không nghĩ tới trên đầu còn có thần minh, đôi mắt trên kia vẫn đang nhìn đó." Nàng ta lại cười, trong ánh mắt lộ ra tàn khốc, "Người đã từng nghe nói tới thiên thẩm chưa?"

Chương 366: Thiên Thảm

Triệu Văn An cảm giác trong lòng “oanh” một tiếng, giống như có một tiếng sấm vang lên.

Lúc ở Chân Lạp ông ta có nghe người bản xứ nói tới một loại thảm vân khác thường.

Đó là một hình phạt cổ xưa và vô cùng vớ vẩn.

Vào đêm trăng tròn, hai phạm nhân sẽ bị bịt kín mắt và trói tay khóa ở một tòa tháp cao tiếp nhận sự trừng phạt của trời cao.

Tháp kia gọi là tháp thảm phán, phía trên có cửa sổ mở ra bốn phía, ánh trăng sẽ theo cửa sổ chiếu vào.

Luật pháp khi ấy quy định: Lúc mặt trăng đi qua, kẻ nào bị ánh trăng chiếu vào trước thì chính là tội phạm trời cao lựa chọn và sẽ phải chịu hình phạt tàn khốc nhất.

Còn kẻ khác là kẻ được trời cao tha thứ, mọi tội lỗi đều sẽ được khoan dung.

Khi ấy Triệu Văn An cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hình phạt nặng nhẹ chẳng lẽ không phải sẽ được quyết định bởi tội nghiệt lớn hay nhỏ ư, sao lại để ánh trăng quyết định? Có điều người nơi đó lại nói ý trời người phạm sao có thể hiểu thấu đáo, chỉ có thiên thảm là công bằng nhất.

Bởi vì người bị lựa chọn ắt có một linh hồn dơ bẩn, phạm nhân không nhìn thấy nhưng trời cao lại có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

“VẬY..... người bị trời cao lựa chọn sẽ phải chịu hình phạt thế nào?”

Triệu Văn An không nhìn được tò mò và hỏi.

“Thạch hình,” người trả lời bình tĩnh cất giọng không hề gợn sóng, đến giờ ông ta vẫn nhớ rõ, “Kẻ chịu hình sẽ bị chôn nửa người dưới ở trong đất, sau đó sẽ bị người ta dùng đá ném chết.”

Câu trả lời đơn giản dễ hiểu lại khiến ngục Triệu Văn An bị đè nén thật lâu.

Ông ta cũng chẳng phải kẻ lương thiện gì, vì đạt được mục đích ông ta cũng không từ thủ đoạn mà làm nhiều việc ác.

Với những kẻ không nghe lời ông ta cũng dùng không ít hình phạt.

Nhưng thạch hình, một hình phạt tục tày nguyên thủy không chứa một chút kỹ xảo nào lại khiến ông ta cảm thấy cảm xúc không xong, thật lâu không thể bình tĩnh được.

“Không thể đập vào đầu, như vậy chết quá nhanh nên phải ném trên người trước.

Bọn họ chọn viên đá nhỏ sắc nhọn đập nát thân thể trước, như thế mới coi như gột rửa toàn bộ tội ác của kẻ kia..... Cuối cùng bọn họ mới ném vào đầu đến khi óc nát bét thì người cũng chết rồi.”

“Là ai thực hiện hình phạt?”

“Ai cũng được, nhưng mọi người đều tham gia, bởi vì tự tay giết chết một tội nhân sẽ giúp tăng phúc báo cho mình.”

Đường như có một con rắn độc lạnh băng bò trong lòng, để lại một dấu vết vĩnh viễn không biến mất trong tâm trí ông ta cho tới nay.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cho dù sau này ông ta rời khỏi Chân Lạp, một đường vượt mọi chông gai đi tới vị trí hiện nay thì vẫn sẽ thi thoảng nhớ tới hình phạt tàn khốc được gọi là “Thiên thẩm” kia.

Thậm chí ông ta còn tưởng tượng được cảnh hành hình: Một người bị chôn nửa người dưới đất, trơ mắt nhìn những người bình thường khác, bất kể già trẻ nam nữ, từng khuôn mặt lãnh khốc, từng cánh tay giơ cao hung hăng ném đá lên người mình.

Nếu hấn căn bản không phạm phải tội gì lớn thì sao? Chẳng lẽ hấn cũng phải chịu khổ hình và thừa nhận khuất nhục còn đau đớn hơn khổ hình gấp

trăm lần này ư?

Triệu Văn An không phải người câu nệ tình cảm mà còn bị chấn động mạnh như thế.

Nhưng ông ta không nghĩ tới một ngày kia chính mình sẽ nghe thấy hai chữ "Thiên thăm" này, lại còn từ miệng 'con gái' của mình.

Trái tim ông ta thực sự không thoải mái, nó đập thật nhanh, nhảy bang bang.

Nhưng hoảng loạn vô cớ này là vì đâu? Ông ta không biết nhưng cũng mơ hồ đoán được.

Ông ta không nhìn Tử Đồng một cái nào nữa mà sai bước đi tới bên cạnh Tử Mai cầm lấy tay hắn và nói, "Đi, rời khỏi đây thôi."

Giọng ông ta run run, đến độ chính ông ta cũng không nghe rõ.

Tử Mai cũng như ngây ngẩn dùng dôi mắt trống rỗng nhìn ông ta.

"Đi."

Triệu Văn An lại giục và lôi kéo Triệu Tử Mai chạy về phía sau.

Đám người đứng đó rậm rạp giống một bức tường nhưng ông ta cần phải rời khỏi đây, dù phía trước là núi đao biển lửa ông ta cũng phải mang theo Tử Mai rời đi.

"Phanh."

Một tiếng vang lớn xỏ xuyên qua tận trời xanh, sau đó là bụi đủ màu nổ văng trước mặt bọn họ.

Toàn bộ Phong Nhã Trai, bồn, tráp, bẻ cá, bát, đĩa, chén, thìa..... cái lớn cái nhỏ, cao thấp đủ loại đều nổ tung.

Tiếng nổ lớn tới độ ngăn lại tiếng hét chói tai của tất cả mọi người, đập mọi ồn ào và náo động dưới chân.

Thái Hậu bị tiếng động này dọa sợ ngã ngồi xuống, lúc muốn đứng lên lại chông tay trên mặt đất và bị miếng sứ vụn cắm đầy tay.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng gì thì giọng của Tử Đồng đã bay lên từ mặt hồ, "Phụ thân đại nhân, ngài đừng sốt ruột thế, ngài còn chưa nghe ta nói xong vì sao những món Phong Nhã Trai đã hút no máu này lại nổ tung cơ mà."

Lòng bàn tay Triệu Văn An toàn là mồ hôi lạnh, trơn tới độ ông ta gần như không nắm được tay Tử Mai.

Đồng mảnh sứ vỡ dưới chân lúc này động đậy, như nước suối róc rách từ bốn phương tám hướng nhào tới chặn lối đi của ông ta.

"Tử Mai, đừng sợ, cha ở chỗ này." Ông ta nắm chặt tay con mình, dùng toàn bộ sức lực giống như vừa buông ra thì sợ hãi sẽ bay đi mất.

Triệu Tử Mai hơi hơi ngẩng đầu lên gạt một cái, trong mắt hấn hiện tại đã không còn là một mảnh trống rỗng nữa.

Từ đôi mắt giống hệt mình, Triệu Văn An thấy chút ý cười, thoải mái an tĩnh nhưng nó lại khiến lòng ông ta hoảng hốt.

"Người này." Ngón tay Tử Đồng nhẹ nhàng giơ lên cao, đầu ngón tay giống như quán mấy sợi tơ vô hình.

Mà đầu khác của sợi tơ là một kẻ cao to mập mạp.

Vừa rồi lão cuộn thân thể cực đại của mình lại, trốn trong đám người giống một con chuột run bần bật trốn trong hang.

Nhưng cái gì tới thì sẽ tới, cơ thể đang cuộn tròn của Chương Sinh Nhất lúc này căng ra, đầu và tứ chi giống như bị buộc vào năm sợi dây.

Chúng bỗng dung kéo lão về các hướng, cả người lão lơ lửng giữa không trung thành một chữ "Đại".

Miệng lão cũng bị bịt kín nên dù lão muốn gọi cái người đang đứng trên mặt hồ kia là thần tiên gì đó thì cũng chỉ có thể phát ra những tiếng khóc nức nở.

"Kẻ này vì vinh hoa phú quý của mình mà dùng người sống tế diêu, nhiều năm qua chưa từng ngừng.

Thế nên lão mới có thể tạo ra đồ sứ hoàn mỹ đến thế, phụ thân, người nói xem kẻ tội ác tày trời như thế có đáng chết không?"

Tuy nghe được thông tin chấn động như vậy nhưng đám người vẫn lặng ngắt như tờ.

Nàng ta không hỏi bọn họ vì thế cả đám chẳng ai có ý tụ tìm phiền toái.

Ngay cả Thái Hậu cũng trầm mặc không nói một lời giống như đống Phong Nhã Trai này không phải thứ bà ta yêu thích, không phải là đồ tạo ra cho lễ đại thọ của bà ta vậy.

Triệu Văn An cũng không nói gì, ông ta vẫn túm lấy Tử Mai liều mạng đi về phía trước dù mỗi bước chân đưa ra đều sẽ bị đám mãnh sứ kia ngăn cản nên chẳng tiến được chút nào.

"Nhưng tội ác lão phạm phải không phải chỉ có thế đâu," trong giọng nói của Tử Đồng mang theo ý cười tàn nhẫn, "Hắn còn giết chính anh ruột của mình, giống hệt đứa con trai bảo bối của ngươi đó."

Chương 367: Nhân Gian

Đám người xôn xao ồn ào, như Chương Sinh Nhất nói thì những kẻ bị vây trong tường cao này không có bản lĩnh nào lớn nhưng bản lĩnh xem mặt đoán ý thì đúng là trác tuyệt.

Bọn họ có được cái mũi nhanh nhạy hơn chó, vừa ngửi được mùi nguy hiểm không phải nhào về phía mình là cả đám lập tức bắt đầu to gan.

Tiếng nghị luận bắt đầu vang lên, kẻ có tâm, vô tâm đều vây quanh cha con nhà họ Triệu.

Nhưng hiện tại Triệu Văn An chẳng rảnh để tâm đến những lời nghị luận này, mặc dù chúng nó sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan và trở thành bóng ma vĩnh viễn gắn sau lưng ông ta thì cũng có sao?

Ông ta chạm ngón tay mình vào ngón tay Tử Mai và ôn nhu nhìn con mình nói, "Con không cần sợ, cha đã sớm biết."

Sau khi nói xong một câu chỉ ông ta và hắn có thể hiểu, Triệu Văn An quay mặt về phía hồ, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười khinh thường, "Yêu ngôn hoặc chúng, người căn bản không phải nữ nhi của ta."

Lời người nói ra lão phu sao có thể tin? Hai đứa con của ta luôn thân thiết, huống chi lúc Tử Đồng mất tích Tử Mai mới có 8 tuổi, sao hắn có thể giết người được?"

Tử Đồng yên lặng đợi ông ta nói hết lời mới nhướng khước mắt lộ ra nụ cười quỷ dị, "Phụ thân đại nhân, ngài làm việc lúc nào cũng kín kẽ, nhưng khi đối mặt với con đẻ của mình thì ngài cũng chẳng phải ngoại lệ."

Nếu không ngài nhìn đôi chân này xem....."

Tay nàng ta vừa động thì giày tất của Chương Sinh Nhất lập tức bay ra ngoài để lộ đôi chân như móng vuốt chim ưng.

Hai chân này vốn đã được Hồ thái y chữa gần khỏi, nhưng sáng nay nó lại đau đớn kịch liệt và chuyển xấu sau đó khôi phục lại bộ dạng trước khi trị liệu.

"Điều tra chứng được sách cổ ghi lại, kẻ bị bệnh này sẽ mất ngón út, móng chân như vuốt sắc, bên trên có vảy." Nàng ta thản nhiên cười và ném một cuốn sách cũ nát xuống dưới chân Triệu Văn An, "Trên sách nói rõ ràng, kẻ giết hại anh em ruột sẽ bị bệnh này."

Một quyển sách đã bị thiêu hủy sao lại xuất hiện ở đây là điều Chương Sinh Nhất không biết nhưng đám người kia lại sôi trào lên.

Có kẻ hiểu chuyện lập tức nhặt cuốn sách ấy đọc lại những gì ghi trên giấy trắng mực đen.

"Trời ạ, thiên hạ lại có quái bệnh thế này ư....."

"Xem ra Chương Sinh Nhất này thật sự đã giết hại anh trai mình....."

Trước kia ta thấy lão tao đi đứng không tiện còn tưởng....."

"Ác độc..... quá ác độc....."

Triệu Văn An lại giống như không nghe thấy tiếng nghị luận ồn ào kia, mỗi nếp nhăn trên mặt ông ta đều như lộ rõ, bị ánh trăng chiếu vào càng sâu hơn.

Lòng bàn tay ông ta giật giật, lúc này Tử Mai rút tay khỏi tay cha mình và dùng đôi mắt ngây thơ thuần khiết nhất trên đời này nhìn ông ta sau đó hấn chạm rảnh cú người duỗi tay về phía chân mình.

"Không cần." Triệu Văn An hét lên một tiếng, vẻ mặt hoảng sợ duỗi tay muốn ngăn cản hấn lại bị hấn đẩy ra.

"Cha," khuôn mặt Triệu Tử Mai bị ánh trăng mạ một tầng ánh sáng, hấn cười, một giọt nước mắt nhỏ xuống hóa thành vịnh hằng, "Nhi tử bất hiếu, ngài phải..... bảo trọng chính mình."

Nói xong câu đó hấn ngẩng đầu nhìn về phía người trên mặt hồ cười nhàn nhạt sau đó cởi giày tất của mình ra.

Một đôi móng vuốt giống hệt Chương Sinh Nhất đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Có kẻ kinh hô, rồi tiếng hò hét lan ra vây lấy hấn.

Tuy Triệu Văn An đã đoán được nhưng khi nhìn thấy tận mắt ông ta vẫn không tránh khỏi kinh hãi.

"Tử Mai....." Ông ta vươn tay với con mình vì ông ta biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Giọng ông ta gần như rít gào, "Tử Mai, quay lại đây, đứng bên cạnh cha cơ mà....."

Không còn kịp rồi, thân thể Triệu Tử Mai bỗng bay lên không trung, giống như Chương Sinh Nhất, đầu và tứ chi của hắn cũng bị những sợi dây vô hình trói lấy kéo căng ra như một con diều lơ lửng bên cạnh Chương Sinh Nhất.

Ánh trăng như nước, lạnh thấu xương.

Triệu Văn An ngã ngồi xuống đất, trong lòng thăm cầu nguyện.

Hiện tại đã là đêm khuya, ánh trăng khoe hết vẻ rực rỡ của mình, chiếu sáng mọi góc.

Triệu Tử Mai và Chương Sinh Nhất đều bị ánh trăng chiếu rọi, thân thể như được mạ một tầng thủy ngân.

Không có kẻ nào bị ánh trăng chiếu đến trước đúng không? Ông ta lão đảo bò dậy, duỗi tay hướng lên không trung mà gào lên như điên, "Không có..... Không có....."

Nhưng còn chưa dứt lời thì trước mặt có thứ gì đó lóe lên, nó bay tới che trước người Chương Sinh Nhất để ánh trăng không thể chiếu tới người lão.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách) Đó là một cái áo cà sa đỏ thắm như máu, bị gió thổi tản ra vừa vạt che khuất cả thân thể to mọng của Chương Sinh Nhất và một nụ cười dữ tợn vừa lướt qua mặt lão.

"Không xong rồi, ánh trăng..... chiếu lên người em trai trước." Tử Đồng lộ ra thần sắc giật mình sau đó chợt dừng chân và mang theo đồng tình nhìn về phía Triệu Văn An, "Làm sao bây giờ, trời đã chọn hắn, vậy hôm nay hắn không thể không chết....."

Nói đến chữ "chết" kia giọng nàng ta đẽ cực thấp, giống một con rắn phun lưỡi dọa nạt.

Dù giọng nàng ta không lớn nhưng lại có thể đột ngột cắn người ta một miếng.

Thế nên đám người vốn ồn ào náo động bỗng yên tĩnh lại, không ai dám phát ra tiếng động nào mà chỉ im lặng ngửa đầu nhìn một màn quỷ dị trong không trung.

Một đám mây đen từ chân trời vọt tới, rõ ràng không có gió nhưng nó lại bay cực nhanh, không bao lâu đã bao lấy cả khu vườn giăng đèn kết hoa.

Giống như có người đánh nghiêng hộp mực khiến mực đen đặc không hề kiêng nể rớt xuống.

Ánh trăng cũng bị mây này che khuất, ánh sáng chẳng thể chiếu xuống một chút nào.

Lòng Triệu Văn An bỗng nhiên kinh hoàng, bởi vì hình như ông ta nhìn thấy một cái bóng như có như không trong đám mây xám kia.....

"Rốt cuộc cũng tới à?" Khuôn mặt xinh đẹp của Tử Đồng trầm xuống, con ngươi híp lại lộ hàn quang, nụ cười xinh đẹp thì vẫn đó, "Nhưng không kịp nữa rồi."

Mây chợt nứt ra, một bóng đen mơ hồ rơi ầm ầm xuống tạo thành một tiếng vang thật lớn ở cách đó không xa.

"Hoan nghênh người tới nhân gian," Tử Đồng nhìn góc phía đông của hồ nước, ánh mắt xa xăm, "Chúng sinh đều là khổ, không thể tự độ nhân gian được."

Không bao lâu sau một bóng người xuất hiện ở phía đông của hồ nước, người đó cúi cúi đứng đó ngửa đầu nhìn hai người vẫn bị khổng chế giữa không trung.

Triệu Tử Mai hơi nghiêng đầu, ánh mắt cứ thế rơi xuống chỗ người nọ.

"Người đã trở lại."

Hắn giật giật môi định nói lời này nhưng không kịp nữa, bởi vì cổ hắn bỗng bị siết chặt, giống như bị thứ gì lạnh thấu xương xuyên qua.

Thân thể hắn rơi thẳng xuống hồ, "Rầm" một tiếng, hắn bị nước hồ lạnh băng cắn nuốt.

Người rớt cuộc đã trở lại nhưng một lời ta cũng chẳng thể nói với người, thật là đáng tiếc.

"Ánh trăng chiếu tới kẻ nào trước thì đó là kẻ phải chết, không thể cứu rồi," Tử Đồng nhìn phía bên kia hồ và nhẹ nhàng lau nước bắn lên mặt

mình rồi nói tiếp, “Người chôn dưới suối vàng hóa thành bùn, ta gửi thân nhân gian tóc bạc trắng.

Xin lỗi, người vừa tới nhân gian đã phải nếm mùi tử biệt, Tang, đây là nhân gian Ô Nạp chọn cho người đó, mở mắt to ra mà nhìn cho rõ đi.”

Chương 368: Cũng May

Hai tháng sau nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó Bảo Điền vẫn sẽ lặng lẽ rơi lệ.

Tuy hiện tại hắn cũng chẳng khá hơn là bao, cả ngày hốt hoảng uể oải không phân chán giống như còn chưa hoàn toàn tỉnh táo khỏi cơn ác mộng kia.

Ngày đó hắn bị phong hàn nên không đi theo Triệu Tử Mai tới Viên Minh Viên mà ở lại trong phủ nghỉ ngơi.

Hắn đắp hai cái chăn và đổ một đồng mồ hôi thế là bệnh cũng nhẹ hơn.

Qua giờ Tý hắn đang mềm người ngủ trên giường thì bỗng tỉnh lại vì nghe thấy tiếng âm ỉ truyền đến từ trong viện, mơ hồ còn có cả tiếng khóc rống lên.

Bảo Điền lập tức tỉnh hoàn toàn, thậm chí hắn không kịp khoác áo đã theo tiếng âm ỉ chạy tới tiền viện và thấy Triệu Tử Mai.

Cái người vẫn sống sờ sờ hai canh giờ trước hiện tại được Triệu Văn An ôm vào lòng, sắc mặt trắng xanh, hai mắt nhắm nghiền, lông mày bị nước thấm đẫm thoát nhìn như được vẽ, cứ thế vắt ngang trán mang theo kinh tâm động phách.

Hắn đã chết, đã chết thối, quần áo và đầu tóc đều nhỏ nước, hai chân không giày không tất.

Bảo Điền mềm người, miệng run run hô "Công tử" sau đó bò cả tay cả chân về phía trước và duỗi tay muốn túm lấy cánh tay Triệu Tử Mai lại bị ỷ cười thê lương trên mặt Triệu Văn An dọa cứng người thế là phải rụt tay về.

"Bảo Điền, người xem hai chân công tử nhà người có phải vẫn tốt không?"

Triệu Văn An nói một câu hẩn không hiểu, công tử đã không còn nữa vì sao lão gia lại chỉ quan tâm tới chân hẩn? Chẳng lẽ ông ta bị kích thích nên thần trí không rõ nữa sao?

Chân công tử đương nhiên vẫn tốt, đừng nói chân, trên người hẩn không có một miếng vết thương nào.

Hẩn vẫn mang bộ dáng phong thần tuấn tú như cũ, chỉ duy có một điều khác biệt đó là hẩn vĩnh viễn sẽ không mở đôi mắt sâu thẳm kia ra nhìn ai nữa.

Đi thương trần đến từ đáy lòng, Bảo Điền không kiềm chế được muốn ngất đi.

Nhưng đúng vào lúc này bên cạnh hẩn có bóng người xẹt qua.

Lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn thì kẻ nọ đã đoạt lấy Triệu Tử Mai từ tay Triệu Văn An rồi chạy nhanh về phía hậu viện.

"Tốt xấu gì cũng đợi người chết hẩn rồi hẵng khóc tang, kẻ nào cũng khóc lóc, lỗi tai ta sắp bị các người gào diếc rồi đây này."

Giọng nói quen thuộc, thân hình quen thuộc, cả người Bảo Điền rung mình, đầu không còn choáng váng nữa, cũng nín cả khóc, "Đại thần tiên?"

Triệu Tử Mai được cứu về, chính xác là chín phần thì có một phần của hẩn được cứu về.

Đêm đó nữ hài tử mà Bảo Điền không biết nên gọi là Tang hay Mục Tiểu Ngộ kia ôm Triệu Tử Mai cao lớn hơn cả người mình đi phăm phăm tới Thính Tuyết Đường.

Trong khi những người khác còn chưa kịp ngăn cản thì nàng đã quăng hẩn xuống giếng như quăng một khúc gỗ.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người nhưng nàng lại chẳng thèm chớp mắt nhìn bọn họ rồi nói ra một câu chẳng ai phản bác được, "Nếu hẩn đã chết rồi thì cũng chẳng thể chết thêm lần nữa, vậy các người sợ cái gì?"

Triệu Văn An quyết đoán để nàng thử một lần, vì thế nàng ném một cây chàm đồng vào giếng và dùng giọng nói cao vút lại thâm tình ngậm nga.

"Hồn ơi về đây, phương đông chẳng thể ở nhờ."

Cỏ người khổng lồ cao ngàn trượng chuyên lòng bắt linh hồn người ta.

"Hồn ơi về đây, phương Nam không thể dùng lại! Trán khắc răng đen, lấy thịt người làm đồ cúng, lấy xương người băm làm mắm.

"Hồn ơi về đây, mối hại phương Tây, cát trôi ngàn dặm.

Hồn ơi về đây, phương bắc không thể dùng lại.

Băng tuyết tầng tầng, đỉnh băng cao ngất, ngàn dặm tuyết bay."
(Chiêu hồn – thivien.net)

Miệng giếng sáng lên một chút và nổi lên một tầng ánh sáng màu trắng.

Bảo Điền thấy khoe miệng nàng giật giật, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thản, cố nén vui mừng như điên lại.

(Ebooktruyen.net) Nàng vươn tay nhưng không niệm khẩu quyết quen thuộc mà chỉ mềm mại nói một câu, "Triệu Tử Mai, trở về đi có được không?"

Thật giống đang dỗ dành một đứa nhỏ, Bảo Điền nhìn Triệu Văn An lúc này còn tuyệt vọng nay bỗng khản trương, mũi chân hơi nhón lên nhìn chằm chằm miệng giếng.

Chẳng qua tay ông ta vẫn run rẩy như trước, giống như không thể trở lại bình thường được.

"Triệu Tử Mai." Nàng lại gọi một tiếng, giọng lạc đi, ánh sáng ở miệng giếng tan dần.

Lúc Bảo Điền cho rằng nàng đã thất bại thì trong giếng bỗng vang lên tiếng nước, có người từ đáy giếng bay lên, cô dùng sức vọt ra khỏi nước.

"Sao ngài biết một sợi hồn phách của công tử bỏ lại trong giếng nước ở Thính Tuyết Đường?" Mấy ngày sau, trong buổi chiều khô nóng Bảo Điền thấy Mục Tiểu Ngộ đi ra khỏi phòng công tử thế là không nhịn được hỏi nàng một vấn đề hần đã nghĩ mấy ngày cũng không ra.

Mục Tiểu Ngộ ngồi xuống bên cạnh hần, tay chống cằm nhìn bóng cây lác lác phía trước và chậm rãi nói một câu, "Kỳ thật chuyện hần bị mất một sợi hồn phách cũng có lỗi của ta."

Một ngày mười năm trước Tang rớt cuộc cũng phát hiện ra hành tung của Dịch Chân ở phía đông kinh thành.

Để đánh lừa nó tên kia đã trốn mấy năm ở đây, cuối cùng hắn trốn trong thân thể một nữ hài và nuốt hồn đoạt xác.

Nữ hài kia chính là Tử Đồng, ngày đó nàng ta ngồi một mình bên cạnh giếng, thậm chí còn chưa kịp vuốt mái tóc bị gió thổi thì đã bị hòa thượng kia lấy tính mạng.

Lúc đó nàng ta đang ở độ niên hoa đẹp nhất.

"Thế nên người bị Triệu Tử Mai đẩy vào trong giếng không phải Tử Đồng mà là kẻ chiếm cứ thân thể nàng ta, Dịch Chân.

Vì thế hắn không giết chị gái mình, bởi vì một kẻ đã chết làm sao có thể chết thêm lần nữa đây? Kẻ thực sự giết chết nàng ta là Dịch Chân." Ánh mắt Mục Tiểu Ngạo bỗng nhiên trở nên xa xăm.

Nàng nhớ ra chuyện 10 năm trước nhưng không ngờ từng chuyện xảy ra với hắn và nàng lại trùng hợp như thế.

"Lúc Tử Đồng rơi xuống nước ta cũng ở đây.

Ta đứng phía sau hắn, nhìn đôi mắt đã hóa ma ở trong giếng nước.

Lúc ấy Tử Mai không phát hiện ra ta, nhưng Dịch Chân lại thấy được vì thế hắn tung một đòn trí mạng về phía ta.

Hắn muốn cá chết lưới rách nên không thể không dùng độc chiêu.

Có lẽ, Tử Mai chính là người có duyên mà đại sư thường nói, hắn cố ý vô tình giúp ta chần một chút.

Yêu thuật của Dịch Chân xuyên qua lòng bàn tay hắn đung vào trên người ta.

Vì thế mà ta tìm được đường sống trong chỗ chết, còn hắn vì chần cho ta mà bị thiếu một mảnh linh hồn.

Nó vẫn luôn bị giữ trong giếng nước này."

"Một sợi hồn phách này rốt cuộc cũng cứu được mệnh cho công tử, tuy

rằng.....” Bảo Điền vẫn chưa hoàn hồn khỏi nỗi khiếp sợ lại bỗng nhiên nghe thấy giọng Triệu Tử Mai truyền tới từ trong phòng.

Rõ ràng giọng hấn trưởng thành nhưng ngữ khí lại mang rõ non nớt của đứa nhỏ.

“Cha, cái chữ ‘kỳ’ này thực là khó viết, con luyện mãi mà vẫn không viết tốt được.”

“Tử Mai không biết đâu, chữ khó viết nhất trên đời này kỳ thực là tên của mình.” Triệu Văn An kiên nhẫn lại ôn nhu, đây là thứ trước kia ông ta chưa từng cho hấn nên hiện tại ông ta muốn liềm mạng đền bù.

May mà cũng không phải quá muộn.

Ba hồn sáu phách chỉ còn một sợi hồn phách thì sao người ta trở lại như cũ được? Nhưng cho dù hấn là kẻ ngốc, người đã 20 tuổi nhưng vẫn giống đứa nhỏ còn chưa vỡ lòng thì bọn họ vẫn sẽ coi hấn như bảo bối mà nâng niu trong tay.

“Còn may.” Trái tim siết lại của Bảo Điền dần thả lỏng khi nghe cuộc đối thoại thân thiết của cha con Triệu Tử Mai.

Đúng vậy, còn may.

Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng dáng cao lớn quen thuộc bên trong cửa sổ thì híp mắt mỉm cười và thầm lặp lại lời này một lần nữa.

Chương 369: Chim Nhạn

Còn chưa tới ngày hè nắng chói chang nhưng Triệu Văn An lại đổ một thân mồ hôi khi đứng ở bậc thang trước đại điện.

Tử Mai hiện tại có thói quen làm nũng, không có cha ở bên cạnh là không chịu ăn cơm đàng hoàng.

Vì thế vừa tan triều ông ta đã vội vàng ra khỏi ngọ môn, muốn chạy về nhà trước giờ cơm trưa.

"Bậc thang cao, Triệu đại nhân cũng có tuổi rồi, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt."

Một giọng nói truyền đến từ phía sau khiến bước chân Triệu Văn An cứng lại sau đó ông ta quay đầu nhìn phía sau.

Cung Minh Châu cũng đầu đầy mồ hôi, bộ dạng thở hổn hển, hiển nhiên đã đuổi theo được một lúc.

Thấy Triệu Văn An quay đầu lại thế là ông ta cũng ngừng bước, nhưng quán tính khiến ông ta vẫn trượt thêm 2,3 bước nữa mới được Triệu Văn An kéo ngừng lại.

Triệu Văn An đánh giá vị đồng liêu này.

Từ khi ông ta khởi xướng giao thiệp với người nước ngoài thì hai người chưa từng nói chuyện gì với nhau ngoài công việc.

Cho dù lúc ấy người này vì Đàm Chấn Anh mà tố cáo mình nhưng sau khi hiểu làm được hóa giải ông ta cũng chẳng xin lỗi một tiếng nào. Hôm nay ông ta lo lắng gọi mình lại như thế chẳng biết trong hồ lô bán cái

gì nữa?

Triệu Văn An buông tay áo Cung Minh Châu, ánh mắt quét qua mặt ông ta và hỏi, "Cung đại nhân tìm lão phu..... có việc sao?"

Cung Minh Châu hắng giọng, tay đoan chính chấp sau lưng và ngửa đầu nhìn trời, "Thời tiết âm áp, hồng nhật đã trở lại từ phương nam....."

Triệu Văn An hơi hăm mộ ánh mắt của Cung Minh Châu, mới vừa rồi quả thực có mấy con chim bay qua chân trời nhưng vì xa quá nên ông ta chỉ thấy mấy chấm đen, căn bản không biết là chim nhạn hay chim gì.

"Cung đại nhân tới đàm luận thời tiết hay chim chóc thế?" Ông ta nhìn thấy khuôn mặt tròn tròn của Cung Minh Châu đỏ lên thế là nỗ lực nén ý cười.

"Kỳ thật....."

Cung Minh Châu hạ tất cả quyết tâm mới nói được ra miệng nhưng lại bị một giọng nói khác đánh gãy.

Mặt sau có bảy tám người chen chúc đi tới, đủ loại quan bào.

Bọn họ thấy hai người thì chấp tay hành lễ sau đó có kẻ sợ thiên hạ không loạn mà nói một câu, "Nhị vị đại nhân đang nói chuyện vui vẻ nhỉ, có phải chúng ta đã quấy rầy không?"

Lời này quả là bậy bạ, bởi vì bọn họ tổng cộng cũng mới nói được bốn câu, lấy đâu ra mà vui? Đám người này đều là đối thủ một mắt một còn với Triệu Văn An ở trên triều đình, lúc này thấy hai kẻ vốn như nước với lửa lại đứng cạnh nhau thế là cả đám muốn thăm dò hư thật và thuận tiện nhìn Triệu Văn An bị chê cười thôi.

Dù sao hiện tại ông ta đang chìm vào đày cốc, không nhân lúc này dẫm một cái thì còn đợi lúc nào nữa?

"Nhìn thấy hai vị đại nhân ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện xưa.

Năm ấy Triệu đại nhân và Cung đại nhân đều nhậm chức mới, tiên đồ như gấm, đám đồng liêu nói đùa là không bằng dứt khoát định hôn sự cho Triệu gia tiểu công tử và Cung gia tiểu thư.

Nếu có thể như thế thì đúng là song hỉ lâm môn."

"Chuyện xưa" này Triệu Văn An đương nhiên nhớ rõ.

Ông ta còn nhớ rõ lúc Cung Minh Châu nghe thấy câu nói ấy thì cái mặt còn lạnh hơn cục đá.

Hai người chưa từng cùng đi chung đường vì thế Cung Minh Châu cũng chẳng cho ông ta chút mặt mũi nào, mắt cũng không chớp đã phun ra bốn chữ "Không dám trèo cao".

Còn những kẻ này nhắc lại chuyện xưa kia chẳng qua là muốn nhục nhã ông ta.

Bộ dạng hiện tại của Tử Mạo là thế nào ai cũng biết.

Năm đó Cung Minh Châu nói không dám trèo cao nhưng hiện tại ông ta càng không đời nào gả con gái bảo bối của mình cho một tên ngốc.

Quả nhiên lại có người nói, "Năm đó không đánh thân quả là đáng tiếc, nghe nói cả hai vị tiểu thư và công tử hình như còn chưa định việc hôn nhân đúng không?"

"Liên quan gì tới mấy người, không bằng chúng ta tìm chỗ nào đó mát mẻ mà đứng thôi." Cung Minh Châu vặc lại sau đó thở phì phì mắng.

Nhưng mắng xong hình như còn chưa giải hận thế là ông ta lại bỏ thêm một câu, "Công tử nhà Mã đại nhân hình như vì tranh một con đế mà dùng gáo múc nước gõ vỡ đầu con nhà người ta.

Hiện tại hắn còn đang bị nhốt trong đại lao của Hình Bộ thế mà Mã đại nhân vẫn có tâm tình quản chuyện nhà người khác cơ đấy, đúng là lòng dạ vô tư.

Cung mỗ quả thực bội phục."

Cung Minh Châu học đủ thi thư, bụng đầy kinh văn, đây là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng không ngờ ông ta mắng người cũng thật là tàn nhẫn, mỗi lời đều chạm đúng chỗ đau, không khiến kẻ khác chết thì không dùng tay.

(Ebooktruyen.net) Vị Mã đại nhân đáng thương kia vị ông ta mắng thì đỏ cả mắt, miệng lại chẳng phản bác được câu nào.

Nếu không phải có người khác kéo đi thì chỉ sợ ông ta đã hóa thành tượng đá đứng im trên bậc thềm vì bị nhục nhã và tủi thân.

"Đa tạ Cung huynh giải vây." Thấy đoàn người đi xa Triệu Văn An mới chấp tay với Cung Minh Châu, ý cười trên mặt trong lơ đãng lộ ra thế là bị lão già cố chấp kia nhìn thấy.

"Ta cũng không giúp ông." Cung Minh Châu vội vàng giải thích, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì chính ông ta cũng cảm thấy thà không nói còn hơn vì thế ông ta lại háng giọng và ngửa đầu nhìn trời.

Mấy con chim trên bầu trời vẫn chưa bay đi mà ngược lại còn bay tới gần, hiện tại ông ta mới thấy rõ đó không phải chim nhạn mà là cái thú thường thấy ở Tử Cấm Thành..... quạ đen.

Triệu Văn An hé miệng cười nói, "Không phải chim nhạn, cho nên Cung đại nhân cũng không thể dùng lời nói có chí lớn gì gì đó để khuyên lão phu rồi."

Cung Minh Châu lé mắt nhìn ông ta: Bị Thái Hậu đè ép mấy tháng nhưng cái kẻ này lại vẫn trước sau như một.

Rõ ràng đối phương đã đoán được mục đích của mình nhưng vẫn giả vờ ngu.

Nhưng hiện tại ông ta cũng không muốn đắc tội người này, vì thế đành thu lại khinh thường và lẩm bẩm nói, "Triệu đại nhân thông minh như thế vì sao hôm nay lại không nhận ra ý của Thái Hậu lúc ở trên triều? Mặt ngoài lão nhân gia vẫn trách cứ ngài hủy hoại ngày đại thọ nhưng trong lòng sớm đã muốn đại nhân quay lại chức vụ ban đầu.

Hiện tại chiến sự ở Đông Hải căng thẳng, đúng là lúc cần dùng người.

Hải tướng quân lĩnh người đi dẹp yên nhưng hơn nửa người trong đó đều là môn hạ của Triệu đại nhân.

Nếu ngài không đi chẳng lẽ để đám nhô sinh trời gà không chặt như chúng ta đi đánh giặc chắc?"

Cung Minh Châu đào tim đào phổi với mình nên Triệu Văn An đương nhiên sẽ không có lệ nữa, "Hiện tại Cung đại nhân cũng cảm thấy việc giao thiệp với nước ngoài là hữu dụng sao?"

"Người khác đều đã đánh tới cửa nhà," sau khi nói những lời này giọng Cung Minh Châu lại trầm xuống, ngữ khí ôn nhu hơn, "Suy nghĩ của con

người sẽ thay đổi, cho nên ta cũng hiểu Triệu đại nhân hơn.

Trải qua biến cố hiện tại ông cũng biết lấy tình thân làm trọng, nhưng ta vẫn muốn nói nhiều một câu.

Tình thân quan trọng nhưng không thể trở thành gông xiềng của cuộc đời, nếu không chẳng những nó không có lợi cho ông mà với Triệu công tử đây cũng không phải việc tốt.”

Ông ta thở dài một tiếng, “Nghĩ tới ta lúc trước vì nỗi đau mất con trai mà đánh mất sức phán đoán nên mới làm ra chuyện sai lầm kia.

Sau đó ta sợ mất Tiểu Ngộ mà kìm kẹp con bé, quản thúc mọi thứ.

Kết quả nha đầu kia càng ngày càng cáu, tình cảm cha con cũng không tiến tới.

Cũng may ta dừng bước kịp thời, mới không tạo ra sai lầm lớn.”

Nói tới đây Cung Minh Châu nhìn về phía Triệu Văn An, trong ánh mắt hiện lên một chút giao hoạt giống hệt con gái nhà ông ta, “Thái Hậu cần một bạc thang, đại nhân cứ đưa ra là được.

Còn Tử Mai cũng cần học cách trưởng thành, đại nhân đâu thể lúc nào cũng giắt hấn ở lưng quần mang đi khắp nơi đúng không?”

Chương 370: Gọi Về

Xe ngựa chạy như điên nhưng tới trước cửa Triệu phủ vẫn đã qua giờ cơm trưa.

Lòng Triệu Văn An nóng như lửa đốt, ông ta vội vàng xuống xe chạy ào vào trong phủ, miệng gọi Tử Mai liên hồi nhưng lại thấy Chu Bồi ra đón làm dấu im lặng.

"Thiếu gia mới vừa ngủ," Chu Bồi dứt lời lại cười tủm tỉm mà bỏ thêm một câu, "Thiếu gia ăn hai bát cơm, lão gia yên tâm."

"Sáng nay trước khi thượng triều hấn còn nói phải chờ ta trở về cùng hấn ăn cơm trưa," Triệu Văn An tới cửa trước của đại sảnh thì nhìn thoáng qua, "Sao mới ăn cơm xong đã ngủ thế?"

Chu Bồi cười càng vui vẻ hơn, miệng nói, "Còn không phải vì có người khác ăn cơm cùng sao."

Mà nàng nói chuyện còn dễ nghe hơn lão gia ngài ấy!"

Triệu Văn An không cần đoán cũng biết ông ta đang nói tới ai vì thế trong lòng cũng an ổn mà đi tới hậu viện.

Lúc đi tới cửa viện, xuyên qua cửa sổ ông ta thấy Mục Tiểu Ngộ không hề cố kỵ mà ngồi ở mép giường, trong tay phe phẩy một cây quạt giúp Triệu Tử Mai đuổi muỗi.

Tử Mai ngủ rồi, hai mắt nhắm lại, hô hấp đều đều, mặt mày tinh tế như vẽ.

Trong lúc nhất thời Triệu Văn An gần như cho rằng hấn vẫn là hấn, là thiếu niên lang thông tuệ, luôn thích giấu mũi nhọn và mang theo chút cẩn thận nhưng cuối cùng vẫn tung ta tung tãi đi theo phía sau ông ta.

Hắn chưa từng thay đổi, ông ta nghĩ thế.

Nhưng đột nhiên Tử Mai vươn tay xoa nước dãi bên môi sau đó nở nụ cười mang tính trẻ con rồi mơ màng nói mớ, "Viết được chữ kỳ rồi."

Triệu Văn An đau lòng nhưng chợt nghe Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng cất giọng mang theo ý cười, "Đúng, viết rất khá, cha người về nhìn thấy chắc chắn sẽ khen người thật giỏi."

Trong lòng là sóng triều cuộn cuộn, Triệu Văn An bỗng nhiên nhớ tới chuyện xưa mới được người khác nhắc tới: Nếu Tử Mai vẫn tốt thì cảnh tượng bên trong cửa sổ này đúng là đẹp để biết bao.

Ông ta xoa nắn ngón tay của mình, dùng đầu ngón tay xác cố nén chua xót trong lòng sau đó miễn cưỡng nở nụ cười, "Mục cô nương."

Mục Tiểu Ngộ đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa phòng nàng mới chậm rãi đi về phía này.

Bước chân của nàng rõ ràng không lớn nhưng mỗi khớp xương và da thịt trên thân thể đều như giãn ra, mang theo ngang ngược bá đạo.

Dù Triệu Văn An là đại nhân vật cũng bị khí thế trước mặt đè ép.

Về bốn cột lộ ra từ đuôi mắt và lông mày kia giống hệt người cha mắng người mà vẫn mang theo nho nhã của nàng.

Nàng đã không phải là Mục Tiểu Ngộ vốn có, tuy Bảo Điền từng giải thích lung tung với ông ta một phen nhưng nghe xong ông ta vẫn chẳng hiểu gì.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cũng may Triệu Văn An cũng tự biết đôi chút.

Đêm đó chẳng ai nhìn rõ bóng người đứng ở góc hồ phía đông tại Viên Minh Viên nhưng ông ta biết đó là nàng.

Tuy nàng đã chuồn mất trước khi Ngự lâm quân tới nhưng ông ta vẫn biết.

"Ta có thể gọi người là Tiểu Ngộ sao?" Triệu Văn An cười và hỏi nàng.

Mục Tiểu Ngộ nương lòng may tỏ vẻ đồng ý, sau đó nàng tùy tiện ngồi xuống một bồn hoa xây bằng đá tảng, tay duỗi ra vỗ vỗ bên cạnh ý bảo ông ta cũng ngồi đó.

Loại động tác này chỉ có trường bối mới làm trước mặt văn bối, nếu là người khác sợ là đã sớm vung tay áo chạy ngay nhưng Triệu Văn An trước nay đều không câu nệ tiểu tiết, thấy nàng như thế trong lòng ông ta chỉ thấy buồn cười.

Ông ta cong chân quy củ ngồi cạnh nàng, thật giống một văn bối nghe lời.

"Tiểu Ngộ có chuyện muốn nói với ta ư?" Ông ta đi thẳng vào vấn đề. Người bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, Triệu Văn An thẳng thắn như thế quả là hợp ý nàng.

Nàng gọi, "Triệu đại nhân," sau đó ngừng một lát, "Ta muốn mang Tử Mai đến Chân Lạp một chuyến."

Triệu Văn An lập tức lạnh giọng, "Đến đó làm gì?"

Mục Tiểu Ngộ bày ra bộ dạng đã đoán trước rồi mới nói ra lý do đã học thuộc lòng, "Ta cảm thấy Dịch Chân đang ở Chân Lạp, ngày đó vì cứu Triệu Tử Mai và không để người trong cung phát hiện thân phận của mình nên ta mới để Dịch Chân và Chương Thiên Nhất đào thoát."

Mấy ngày nay ta có thể cảm nhận được rõ ràng Phật xá đang gọi ta, hơn nữa cảm giác này ngày càng mạnh."

Vị Triệu đại nhân không ai bì nổi cũng có lúc lắp bắp, "Người muốn đi trừ..... diệt trừ hấn sao?"

Ông ta còn có một câu chưa nói ra lời: Trừ ma thì cứ trừ ma nhưng người lôi kéo thằng con ngốc của ta đi làm gì?

Mục Tiểu Ngộ cũng đoán được ông ta nghĩ cái gì nên cười hê hê nói, "Trừ ma đương nhiên quan trọng nhưng còn có một việc khác càng quan trọng hơn." Nàng liếc nhìn trong phòng một cái sau đó lại quay đầu nhìn về phía Triệu Văn An và nhẹ giọng nói, "Ta hoài nghi Dịch Chân không cần nuốt linh hồn của Triệu Tử Mai."

Triệu Văn An kinh hãi, miệng giật giật nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào vì thế Mục Tiểu Ngộ lại nói tiếp, "Năm đó tên hòa thượng xấu xa kia dùng chiêu thức âm độc xấu xa nhất để đối phó với ta nên bản thân hấn cũng đại thương nguyên khí."

Nhưng lần trước gặp lại ta thấy hắn đã khôi phục gần như trước, vậy đại nhân đoán xem nguyên nhân là vì cái gì?”

Triệu Văn An đương nhiên không biết lý do vì thế chỉ lắc đầu.

Mục Tiểu Ngộ cười đăm đăm nhưng lời nói ra lại khiến Triệu Văn An kinh hãi, “Hắn và ta không giống nhau, ta lấy tà ám làm thức ăn còn hắn coi việc hành hạ tà ám làm niềm vui thế nên hắn làm nhiều việc ác như thế chỉ để tìm thú vui thôi.”

Nói tới đây thấy Triệu Văn An dùng một loại ánh mắt hơi mang kính sợ nhìn mình thế là nàng cười phá lên, “Triệu đại nhân, người không cần sợ, hiện tại ta đã ném đủ pháo hoa nơi nhân gian này thì sẽ không ăn những thứ tanh tươi kia nữa.”

Triệu Văn An háng giọng nói, “Tiểu Ngộ, người muốn nói hắn sẽ có khả năng trở lại như cũ sao?”

Mục Tiểu Ngộ nửa híp mắt, xoang mũi hừ lạnh một tiếng, “Quê nhà của Địch Chân là Chân Lạp, nhưng hắn vẫn lưu luyến chỗ này và chậm chạp không chịu đi.

Mãi tới hai tháng trước hắn mới hốt hoảng bỏ chạy, cái này ta vẫn chưa nghĩ ra được là vì sao.

Có điều lúc này có lẽ ta đã hiểu ra nguyên nhân.

Một đế quốc khổng lồ từ từ suy thoái giống mặt trời chuẩn bị lặn, vậy còn nơi nào hội tụ đủ nóng lạnh và sắc thái của thế gian hơn nơi ấy nữa? Địch Chân thích thăm kịch nhân gian, và hắn càng thích những linh hồn vụn vụn trong thăm kịch đó.

Những kẻ ác luôn tương thông, hắn tinh luyện bọn họ, ngưng tụ thành thuốc hay chữa khỏi vết thương cho chính mình.”

Triệu Văn An hiểu, thế nên cây gân trên thái dương mới nhảy thình thịch, “Vậy vì sao linh hồn của Tử Mai lại không bị”

Mục Tiểu Ngộ nghiêng đầu, ánh mắt nhanh chóng lướt qua cửa phòng của Triệu Tử Mai, trên mặt là một nét ôn nhu hiếm có, “Tử Mai sao có thể là kẻ ác được?” Nàng dùng một chút giọng như muốn cẩn thận miêu tả bộ dạng Triệu Tử Mai ở trong lòng mình.

Nhưng kết quả nàng vẫn chỉ có thể nói được mấy lời ngắn gọn, “Hắn tốt

như vậy..... ừ, thế nên Địch Chân căn bản chẳng thể dùng linh hồn hấn
cho việc gì."

Chương 371: Thuyết Phục

“Vậy Địch Chân lấy hồn phách của Tử Mai để làm gì?”

Lúc hỏi những lời này Triệu Văn An phát hiện giữa mày Mục Tiểu Ngộ có thêm chút buồn bã, “Đại nhân là người thông tuệ nhưng có lẽ ngài cũng khó mà đoán ra nguyên nhân Địch Chân giết hại Tử Mai.”

Nàng bật cười, “Tuy Địch Chân bám vào cơ thể Tử Đồng nhưng lúc bị hắn bám vào người Tử Đồng đã chết.

Nếu chủ nhân cái xác kia không phải Tử Đồng thì vì sao kẻ đó còn phải cuốn lấy Tử Mai không buông chứ? Hắn cũng đâu cần giết Tử Mai ngay vào lễ đại thọ của Thái Hậu làm gì?”

Triệu Văn An nhẹ giạt giạt môi, “Bởi vì ngươi.”

Mục Tiểu Ngộ gục đầu, thật lâu mới cười khổ và nói, “Ta và Địch Chân đánh nhau mấy trăm bận, từ trời nam đến biển bắc, lên trời xuống đất, ở một lần cuối cùng hắn đã nói với ta một câu: Bất kỳ kẻ nào đã từng trải qua nỗi khổ ta đã phải chịu thì việc ác bọn họ làm ra ắt sẽ không ít hơn ta.

Khi ấy ta chỉ nghĩ hắn nói thế để kéo dài thời gian nên không để ý lắm.

Nhưng không nghĩ tới chấp niệm của hắn với thiên thảm lại thấm vào cốt tủy, sâu đến độ hắn phải giết Tử Mai để ta hiểu được lạng nhục và thống khổ của hắn.”

“Chương Sinh Nhất là một kẻ tội ác chồng chất.

Hắn đưa một kẻ như thế tới chính là muốn ta phải trả giá lớn vì lúc trước đã coi thường hắn.

Hắn muốn ta chính mắt thấy thiên thảm, thấy Tử Mai phải chết, muốn

ta hối hận với lựa chọn lúc trước." Mục Tiểu Ngộ thở dài một cái mới nói tiếp, "Tất cả những việc này đều là tính toán của hắn, từ cái nhẫn ban chỉ đầu dê, tới việc triệu hồi oan hồn của Chương Thiên Nhất, còn có điều trao chứng kia.

Không sai, chứng bệnh của Chương Sinh Nhất và của Tử Mị căn bản là yêu thuật của Dịch Chân biến ảo thành."

Triệu Văn An nhíu mày tàn nhẫn, "Thế nên Tử Mị chỉ là vật hy sinh để hắn trả thù ư?"

"Cũng không thể hoàn toàn nói thế," Mục Tiểu Ngộ đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía xa, "Tử Mị xác thật đã giết người, tuy người nọ đã chết trước khi hắn ra tay nhưng khi hắn động sát tâm thì cũng đã là người có tội.

Nhưng hắn bị Dịch Chân giết hại, sau đó lại được ta cứu về, vậy cũng coi như đã chết một lần và đã chuộc lỗi của mình."

"Vậy hắn hiện tại chính là người trong sạch?" Triệu Văn An nhanh chóng hỏi một câu này.

Mục Tiểu Ngộ quay đầu nhìn ông ta và nở nụ cười xán lạn, "Cực kỳ trong sạch, không có một vết nhơ nào."

Triệu Văn An thở ra một hơi, ngay sau đó trên mặt lại lộ khổ sở,

"Nhưng..... nhưng hắn còn có thể tốt lên sao?"

"Chỉ cần tìm được phần hồn phách bị Dịch Chân lấy đi thì hắn đương nhiên có thể tốt lên," Mục Tiểu Ngộ siết nắm tay, khước miệng là một nụ cười lạnh, "Đại nhân, ngài biết mèo đùa bỡn con mèo thế nào không? Lúc đầu nó sẽ không tung sát chiêu mà chơi đủ rồi mới giết.

Hắn giam cầm hồn phách của Tử Mị chính là để dụ ta qua."

Nàng lại cười một chút, "Dịch Chân thích chơi thì ta chơi với hắn một ván.

Nhưng khi nào trò chơi này kết thúc và kết thúc thế nào thì đều do ta định đoạt."

Triệu Văn An khẽ lắc đầu, "Biết rõ núi có hổ mà còn lên núi, đây không phải việc kẻ khôn ngoan nên làm."

"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, vì Tử Mị ta cần phải đánh cược một phen," Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhướng mày, đôi mắt xoay một vòng, "Vào thời điểm thế này cần cái do dự của kẻ khôn ngoan hay cái

bồng bột của kẻ thất phu thì đại nhân hẳn rõ hơn ta đúng không?”
Trong phòng truyền ra một tiếng ngáp thật dài, Tử Mai đã tỉnh.

Hắn hừ hừ vài tiếng và bắt đầu tìm cha, gọi vài tiếng không thấy ai đáp
thế là hắn xuống giường đẩy cửa ra ngoài.

“Cha.” Nhìn thấy Triệu Văn An là mắt hắn sáng lên, vừa định đi tới
hắn lại nhìn thấy Mục Tiểu Ngộ đứng bên cạnh.

Vì thế hắn dừng bước, tay cào cào đầu, trên mặt lộ ra tươi cười có chút
thẹn thùng, ánh mắt lắc lư không dám nhìn nàng quá nhiều.

Trong một khắc này Triệu Văn An đã hạ quyết tâm: Tồn tại đương
nhiên là tốt, nhưng chỉ có dũng cảm đối mặt với cuộc đời thì sự tồn tại ấy
mới có ý nghĩa.

(Hãy đọc thử truyện Thiên Kiêu của trang runhophach.com) Tử Mai
nhất định phải tốt lên, cần phải khỏi bệnh, chỉ có thế hắn mới có thể đường
hoàng theo đuổi những gì mình muốn.

“Đại nhân đồng ý sao?” Mục Tiểu Ngộ thử thăm dò và hỏi một câu.

“Ừ,” Triệu Văn An mơ hồ đáp lời và đứng dậy muốn đi về phía con mình,
ai biết đột nhiên ông ta lại giật mình dừng bước quay đầu nhìn về phía
Mục Tiểu Ngộ, “Tiểu Ngộ, có chuyện ta vẫn không rõ ràng, không biết
ngươi có thể giải thích nghi hoặc cho lão phu không?”

Mục Tiểu Ngộ đang nỗ lực nắm bắt ánh mắt của Triệu Tử Mai lại nghe
thấy Triệu Văn An nói chuyện.

Đúng lúc ấy nàng cũng túm được ánh mắt tên kia thế là lập tức cười và
nháy mắt với hắn.

Cái kẻ to con kia lập tức mặt đỏ tai hồng, vội vàng cúi người giả vờ nghịch
một con bướm đang bay qua.

Triệu Văn An đỡ trán, “Mục cô nương.....”

Rất cuộc Mục Tiểu Ngộ cũng thu lại ánh mắt và nói, “Đại nhân cứ nói.”

“Vào cái ngày 10 năm trước ở Thính Tuyết Đường, sau khi Tử Mai đẩy
Tử Đồng xuống giếng thì chuyện vẫn chưa kết thúc đúng không? Rất
cuộc sau đó đã xảy ra cái gì? Ta rất tò mò.”

Sau đó ư.....

Nó nhạt được một mệnh từ trong tay Dịch Chân sau đó hét hoảng chạy

ra khỏi Triệu phủ.

Ngày đó tuyết lớn, nó kéo thân thể tàn phá sắp gãy nát của mình gian nan bước đi trên mặt tuyết.

Không biết qua bao lâu, lâu tới mức nó nghĩ rằng mình sắp gãy thành hai nửa thì trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng hoà thuận vui vẻ, thật sự ấm áp giống như Phật quang trên đầu ngón tay của Ô Nạp. Trong lúc hoảng hốt nó thấy ánh sáng kia bay tới, cách thật gần nó mới phát hiện kia không phải Phật quang mà là một tiểu cô nương mặc áo hoa.

Nàng ta có cái mặt tròn tròn với hai má lúm đồng tiền cũng tròn tròn. "Người là..... cái gì?" Tiểu cô nương kia thò tay về phía nó, một khắc ngón tay chạm vào nó thì Tang cảm thấy thân thể mình uyển chuyển nhẹ nhàng giống một đám mây.

Nó hòa vào thân thể của nàng kia, ký ức của hai người đọng vào nhau giống như hai dòng sông hợp lại ở khoảnh khắc ngẫu nhiên nhất.....

"Ta chẳng nhớ gì, hai mảnh ký ức trộn lẫn với nhau nên lúc đầu cực kỳ hỗn tạp.

Vì thế khi đó cả Tang và Cung Hành đều là người không có ký ức.

Trong lúc mê mang nó bất giác rời xa Cung gia, cũng may được lão què tuy keo kiệt nhưng tốt bụng nhặt về mới không tới nỗi lưu lạc đầu đường và đông chết trong đêm tuyết lạnh kia."

Chuyện xưa nói xong mà Triệu Tử Mai vẫn cứ khom lưng xem con bướm, tuy chân hấn bắt đầu run lên rồi nhưng hấn vẫn không dám đứng thẳng.

Bởi vì đôi mắt kia vẫn luôn liếc về phía này, giống bàn chải nhẹ đảo qua khuấy động hồ nước xuân.

Mục Tiểu Ngộ quyết định không làm khó hấn nữa nên đứng dậy cáo từ,

"Đại nhân, trước khi xuất phát cần chuẩn bị những gì thì phải nhờ đại nhân lo lắng."

"Tiểu Ngộ yên tâm." Triệu Văn An nhìn nàng rồi đi rồi đứng tại chỗ sừng sốt một lúc lâu bỗng nhiên vỗ trán: Không đúng, Cung Minh Châu nói một phen đạo lý với ông ta trước điện, nay con gái ông ta lại phí miệng lưỡi thuyết phục.

Cha con nhà này thông đồng kẻ xướng người họa trình diễn trước mặt
mình đây mà.

Chương 372: Bất Đắc Dĩ

Ngày mùng 7 tháng 5 năm Bính Tử, mọi sự đã chuẩn bị xong. Bờ biển bị bao phủ trong sương mù hơi mỏng, mặt trời còn chưa ló rạng, mặt biển có gió ấm thổi tới mang theo hơi ẩm lạnh lẽo. Cung Minh Châu vác hai mắt sung vù chỉ huy đám hạ nhân dọn hết rương này tới rương kia lên thuyền.

Cứ thế Mục Tiểu Ngộ rốt cuộc không nhìn được đi tới vĩ vai ông ta, “Không phải cha hủy toàn bộ nhà ở rồi mang cả ngói lên thuyền đó chứ?” Nghe thấy tiếng con gái thế là Cung Minh Châu lại càng u sầu, cả người run lên muốn ôm con gái khóc lóc một phen.

Mục Tiểu Ngộ vội bịt miệng ông ta, “Không may mắn, chẳng qua con chỉ đi xa một thời gian, cha làm như sinh ly tử biệt chẳng phải đang trù con à?”

Nghe vậy Cung Minh Châu quyết đoán thu lại tiếng khóc đã lên tới cổ sau đó nghẹn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Thuận buồm xuôi gió, đi sớm về sớm.”

“Đúng rồi,” Mục Tiểu Ngộ lau nước mắt cho lão đầu nhi và nhẹ nhàng nhéo nhéo má ông ta, “Cha ở nhà phải ngoan, chờ con về.”

Nói xong nàng đi theo gia đình trèo lên cầu ván và lên thuyền.

Mục què đã ở đó chờ nàng, bên cạnh là Triệu Tử Mai và Bảo Điền.

Hiện tại Triệu Tử Mai đang bị hai con hải âu tranh đoạt thức ăn hấp dẫn lực chú ý nên nghiêng đầu dùng con ngươi đen nhánh sáng lấp lánh mang theo tò mò và ý cười chỉ có trẻ con mới có để nhìn cảnh kia.

Lúc thấy Mục Tiểu Ngộ đi lên hấn bỗng chốc rũ mắt, hơi ngoảnh đầu đi sau đó mới hơi ngược mắt rồi cười cười gọi, "Tiểu Ngộ."

Mục Tiểu Ngộ đi đến bên cạnh hấn hỏi, "Chúng ta sẽ ra biển, Tử Mai có sợ không?"

Triệu Tử Mai lắc đầu, "Cha nói đó là nơi ông ấy đã đi qua khi còn trẻ, hiện tại có Tiểu Ngộ cùng đi nên ta không sợ."

Đúng vậy, có cái mà sợ đâu, đó là địa bàn của nàng.

Nàng từng ở nơi đó đại sát tứ phương, dũng khí nuốt cả non sông, đạp vạn yêu ma quỷ quái dưới chân.

Hiện tại chẳng qua nàng chỉ về nhà đạo một vòng thì có gì phải sợ?

Triệu Văn An là người cuối cùng lên thuyền.

Vốn dĩ ông ta phải tới Uy Hải Vệ nên cũng thuận đường đi với bọn họ một đoạn.

Lúc đi qua Cung Minh Châu ông ta nghe thấy tiếng khịt khịt cổ nén thế là rất khó hiểu, "Lúc Cung huynh khuyên giải an ủi ta không phải nói rất rõ ràng ư? Sao tới phiên ông tiên đưa con gái thì lại lại có bộ dạng này?"

"Ông được lợi còn khoe mẽ.

Rõ ràng ông còn được ở trên thuyền với con trai mình thêm mấy ngày vì thế mới có ý khoe khoang với ta hả?" Tuy Cung Minh Châu đang thương tâm cực kỳ nhưng miệng lưỡi vẫn không hề thua kém.

Triệu Văn An ghen hết cả lời, sau đó ông ta thở dài đi lên thuyền, nhưng còn chưa bước được bước nào đã nghe thấy Cung Minh Châu ở phía sau than một tiếng, "Chuyện khác còn dễ nói, chẳng qua chiến sự trên biển hiện tại ngày càng khốc liệt, tình thế thay đổi trong nháy mắt, ta sợ bọn họ một đi không trở lại, cuối cùng lại rơi vào ly biệt."

Lòng Triệu Văn An như bị đâm một cái, ông ta quay đầu lại liếc nhìn đồng liêu của mình sau đó moi hết cõi lòng cũng không tìm được lời nào để an ủi.

Cuối cùng ông ta đành quay người tiếp tục đi về phía trước, ai biết Cung Minh Châu lại nói chuyện, "Sau khi Ngọc Thành chết ta đã chẳng còn tâm tư nào với quan trường, chỉ muốn tìm một chỗ yên lặng cùng nữ nhi

dưỡng lão sống vui vẻ.

Nhưng chỉ một tâm nguyện nhỏ nhỏ ấy cũng khó đến thế sao?"

"Cung huynh còn dám mơ mộng, đáng tiếc cho lão phu đến cái ý nghĩ đó cũng không dám có," Triệu Văn An nhìn một áng mây nơi chân trời.

Vốn nó đang tụ thành một đóa nhưng hiện tại bị gió thổi tan thành từng mảnh mây trắng trôi nổi giống như nước lan ra, "Ta sợ một khi mình có ý nghĩ đó thì sẽ sinh ra ý niệm xằng bậy, sau đó phiền não sẽ tới."

Cung Minh Châu dừng một chút, ánh mắt nhìn bóng dáng mang theo vài phần tịch liêu phía trước, "Triệu đại nhân chấp trường ấn soái, quả thực là may mắn của triều ta.

Nhưng phía sau gánh nặng này là biết bao luyện tiếc và bất đắc dĩ, trước kia Minh Châu không hiểu, hiện tại cũng coi như biết được."

Nói xong ông ta bước về phía trước và chấp tay khom người hành lễ, "Cung Minh Châu thay mặt thiên hạ thương sinh cảm tạ Triệu đại nhân."

Triệu Văn An không quay đầu lại nhưng cổ nghẹn đắng, đôi mắt hơi chua xót, "Cung huynh, người nói xem năm ấy nếu người và ta đều không được phía trên thưởng thức mà chỉ làm quan nhỏ một nơi, bên cạnh có con cái vây quanh thì liệu có phải là việc may mắn không?"

Cung Minh Châu không trả lời, bởi vì đáp án đã ở trong lòng hai người. "Triệu đại nhân, bảo trọng."

Ngày tháng trên thuyền trôi qua thật nhanh, có người vì mới mẻ nhưng có người lại vì quý trọng thời gian ngăn ngủi.

Mắt thấy chỉ còn hai ngày nữa là phải chia xa thế là luyện tiếc trong lòng Triệu Văn An ngày một nồng đậm.

Ông ta hận không thể thời khắc đều canh giữ bên cạnh con mình, khắc ghi nhất cử nhất động của hắn vào lòng.

Ông ta luôn có dự cảm không tốt, giống như một cái xích đu chọt cao chọt thấp trong lòng khó mà an ổn.

Nhưng ông ta không dám nói ra miệng, vì sợ vừa nói ra ngoài thì chuyện xấu sẽ thành thật.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng mỗi lúc thế này chỉ cần nhìn thấy bộ dạng bình thân của Mục Tiểu Ngộ là bất an trong lòng ông ta lại an ổn hơn nhiều.

Ông ta biết nàng sẽ trông chừng Tử Mai, dùng mọi thứ nàng có để bảo vệ vận mệnh nhiều chông gai của hắn.

Nếu không có đảm bảo này thì nàng sẽ không khăng khăng muốn dẫn hắn tới Chân Lạp.

Gió hơi lớn, thân thuyền đang đưa, Triệu Tử Mai vừa thả lỏng thì cái trống bỏi trong tay đã theo boong tàu văng ra xa.

Hắn hoảng hốt muốn đuổi theo nhưng chân không thặng bằng thế là cả người nghiêng qua một bên.

May mắn một đôi tay kịp thời đỡ lấy eo hắn mới giúp hắn không ngã.

"Trống bỏi," trong lòng còn nhớ thương đồ chơi thế là hắn vội vã chạy về phía nó nhưng lúc nhìn thấy đôi mắt phía sau thì lòng hắn nảy lên.

Chợt có một dòng nước ngọt ngào như mật hoa chảy tràn, len lõi từng góc ngách trong lòng hắn.

"Tiểu Ngộ," hắn gọi nàng một tiếng sau đó đột nhiên nói lấp, "Bộ quần áo này của ngươi thực....."

thực đẹp....." Nói tới đây bỗng nhiên hắn lại nghĩ tới trống bỏi thế là vội chỉ về phía trước nói như cầu cứu, "Trống, trống của ta."

Vừa dứt lời thì trống bỏi đã thành linh xuất hiện trước mặt hắn, Triệu Văn An đưa nó cho hắn, "Đây, của con đây, gió lớn nên con phải nắm chặt, nếu không rơi xuống biển là không lấy lại được đâu."

Triệu Tử Mai vui mừng khôn xiết nói cảm tạ sau đó đón lấy cái trống và nhẹ nhàng lắc lắc.

Hắn hơi ngứa đầu, ánh mặt trời từ phía trên rơi xuống nhuộm lông mi của hắn thành màu vàng kim, con ngươi đen nhánh cũng được cọ rửa nên phai nhạt đi đôi chút.

Chúng trở nên sáng trong, đẹp như không có thật.
Hắn vốn có bề ngoài cực tốt, hiện tại con người tràn đầy vẻ vô tội ngây thơ làm người ta nhìn thấy sẽ sinh ra thương tiếc.

Nhưng rồi bọn họ vẫn không nhìn được nhìn hắn, tuần tú và đơn thuần hợp lại bên nhau chính là sức mạnh không ai có thể kháng cự được, với Mục Tiểu Ngộ cũng thế.

Nàng thấy bản thân như một kẻ háo sắc, vì thế vội nghiêng đầu đi nhìn mặt biển và trời xanh.

Lúc này Triệu Văn An ở phía sau ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Ngộ, rốt cuộc thì Dịch Chân là dạng người gì?”

Chương 373: Thạch Hình

Thù giết con gái Triệu Văn An sẽ không bỏ qua dễ dàng, huống chi nhiều ngày nay ông ta luôn mơ thấy Tử Đông.

Nàng ta đứng trong màn đêm mênh mông, cả người lơ lửng giống một con thuyền cô đơn lúc nào cũng có thể bị sóng biển cuốn đến đáy biển và chôn vùi trong bùn đất, vĩnh viễn không thể thoát thân.

"Ngài thật sự đã quên nữ nhi sao? Trong lòng ngài hiện tại chỉ bao dung một mình Tử Mai thôi sao?"

Nàng ta hỏi ông ấy như thế, khiến ông ta không có chốn dung thân.

Thế nên mỗi lần tỉnh lại ngực ông ta vẫn nghẹn đến đau nhói.

Mục Tiểu Ngộ kéo kéo tay áo Triệu Tử Mai và hít hít cái mũi, "Ta ngửi được mùi thơm, canh trứng Bảo Điền nấu hẳn là được rồi."

Thấy Triệu Tử Mai vui vẻ phấn chấn đi về phía khoang thuyền nàng mới quay đầu nhìn về phía biển rộng.

Chỉ có lúc này ánh mắt nàng mới vươn thật xa, so với biển rộng trước mặt còn xa hơn, liếc mắt một cái chỉ thấy vô bờ.

"Lúc Dịch Chân còn sống là một hòa thượng, một vị cao tăng đức cao vọng trọng mang theo từ bi," ánh mắt Mục Tiểu Ngộ nhìn nơi trời biển giao nhau, "Cả đời hẳn khổ tu, giữ nghiêm giới luật, kính văn, phù chú, Phật lý, y thuật hẳn đều tinh thông.

Nhiều năm hẳn ở trong núi sâu tu hành gian khổ, thậm chí hẳn còn gặp được lão hủ ở nơi ấy.

Nghe nói lão hủ chẳng những không thương tổn hẳn mà ngược lại còn

ngoan ngoãn nằm xuống nghe hấn niệm kinh xong mới tự mình rời đi.”

“Sau đó việc tu hành khổ hạnh kết thúc, Địch Chân lập một ngôi chùa vừa nhỏ vừa cũ nát nhưng vì danh vọng của hấn nên nó dần được mọi người biết tới.

Cuối cùng nó trở thành một ngôi chùa nổi danh, vô số tín đồ từ xa xôi vạn dặm tới đây chỉ để hôn lên bậc thềm hấn đã bước chân qua.

Sau đó nơi hấn ở xảy ra ôn dịch, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi thành thị phồn hoa vang lên tiếng kêu than dậy đất, thi thể chồng chất như núi không người chôn cất.

Mùi hôi thối tràn trong rừng rậm, ánh sáng văn minh huy hoàng lộng lẫy nay tràn ngập hơi thở chết chóc.”

“Vô số người hốt hoảng chạy nạn, nhưng có ai thoát được bàn tay của bệnh tật chứ? Vì thế thi thể đầy sông, xương trắng phơi đầy đồng, người chết như ngã rạ.”

“Chính vào lúc này Địch Chân đứng dậy mở cửa chùa thu nhận người bệnh, ngày đêm tụng kinh cầu phúc cầu an.”

“Mà sự tình cũng kỳ quái, sau bảy ngày những người vốn chỉ còn hơi thở thoi thóp đã có thể uống có thể ăn, bộ dạng giống như cây khô lại nảy mầm.

Địch Chân vì bọn họ mà bận rộn ngày đêm cuối cùng ngã bệnh, nhưng hấn vẫn cố chống đỡ mà ngồi trước tượng Phật tụng kinh hết lần này tới lần khác.

Cứ thế bảy ngày trôi qua, lúc ánh dương đầu tiên của ngày thứ tám chiếu vào chùa thì theo đó là tiếng thần điều kêu vang.”

“Đại dịch rốt cuộc cũng lui đi, mọi người đều nói sự thành kính của Địch Chân rốt cuộc đã cảm động trời xanh nên nó mới vươn tay kéo hấn một phen.”

Triệu Văn An nhẹ nhàng cười, “Nhưng chính hấn nói trời cao vút bỏ hấn, tự tay đưa hấn vào bóng đêm vạn kiếp bất phục cơ mà.”

Mỉ mắt Mục Tiểu Ngộ giật giật, “Nói như vậy cũng không sai, bởi vì Địch Chân từng tự tin hấn sẽ không phải người bị lựa chọn.

Đó là một hồi thiên thảm oanh động cả Chân Lạp.”

"Rốt cuộc Dịch Chân đã phạm tội gì? Hắn giết người sao?"

"Không cần thận đánh đổ bàn thờ và thiêu hủy một cuốn kinh văn do chính tay quốc vương tự chép." Nói xong thấy Triệu Văn An lộ vẻ kinh ngạc nàng nhún vai nói, "Vớ vẩn đúng không? Nếu ông biết kẻ bị đưa tới tháp thẩm phán với hắn là ai thì ông mới thần trần thiên thảm này điên rồ tới cỡ nào."

Triệu Văn An không nói tiếp, ông ta bỗng nhiên nhớ tới Chương Sinh Nhất.

Kẻ làm đủ chuyện ác, tội nghiệt chồng chất kia đã lộ ra một nụ cười đắc ý khi đứng chung với Tử Mai.

"Đó là một kẻ chuyên cưỡng bức nữ nhân, và cũng là tên sát nhân điên cuồng."

Mỗi lần phát tiết xong hắn sẽ dùng lá cọ sắc nhọn chạm rai cắt cổ những người bị hắn làm nhục.

Hắn chạm rai cắt qua mạch máu của họ, từng nhất một.

Cái quá trình này cực kỳ thống khổ, bọn họ chẳng thể thống khoái mà chết, chỉ có thể sợ hãi cảm nhận từng giọt máu rời khỏi thân thể mình.

Sau khi cắt một vết rất nhỏ hắn mới dùng sức cắt một nhất khiến miệng vết thương to hơn, lúc này máu sẽ phun ra như suối, thấm ướt mặt đất.

Những nữ nhân đáng thương kia phải nhận hết tra tấn sau đó mất máu mà chết.

Dưới ánh mặt trời bọn họ dần khô cạn thành những tấm da."

"Hắn dùng cách đó giết 72 người mới bị binh lính bắt được."

Nhưng một con quái vật như thế lại được đưa vào thẩm phán tháp cùng Dịch Chân và cuối cùng chiến thắng."

"Ánh trăng rơi xuống người Dịch Chân trước, chiếu ra vài bóng dáng vắn vẹo bên cạnh hắn."

Hắn nghe thấy tiếng kinh ngạc cảm thán của mọi người bên ngoài thì đoán

được lựa chọn của trời cao là gì.

Ta tin tưởng từ một khắc ấy linh hồn hấn cũng vụn vụn theo những cái bóng kia.

Tiếp theo đó là thạch hình, nó bẻ nát chút thiện tâm cuối cùng trong lòng hấn, rồi ném hấn vào đáy vực sâu.”

“Những người đó trước sau tiến lên cầm đá trong tay ném vào người hấn, bởi vì như thế bọn họ sẽ được giải thoát khỏi tội nghiệt.

Nhưng những kẻ vây quanh đó có ai chưa từng chịu ơn trạch của hấn? (Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Bàn tay họ từng vu.ốt ve góc áo cà sa của hấn, hy vọng được gần hấn hơn.

Nhưng hiện tại cũng chính những bàn tay ấy lại là vũ khí sắc bén đưa hấn vào chỗ chết.”

“Không ai đứng ra bảo vệ hấn, ngay cả đứa nhỏ từng nhiễm bệnh được hấn ôm vào lòng cả đêm cũng chỉ khóc một tiếng sau đó ném mạnh hòn đá trong tay vào người hấn dưới sự thúc giục của người lớn.”

“Địch Chân chết ba ngày sau đó, thân thể hấn bị đá ném nát vụn, không có một cái xương nào hoàn hảo.

Trán hấn có một vết nứt to giống như muốn nổ đầu hấn ra làm hai.

Vị cao tăng từng không dính bụi trần sau khi chết thì thể lại bị người ta dùng xẻng xúc đưa đi.”

Nói tới đây Mục Tiểu Ngộ thoáng nhìn bên cạnh thấy Triệu Tử Mai đã bò lên khoang thuyền, trong tay vẫn nắm cái trống bỏi bảo bổi của mình, vừa lắc vừa chập nãi đi về phía bọn họ.

“Sau đó chính là một câu chuyện xưa khác.

Ngày thứ năm sau khi Địch Chân được hỏa táng thì có người nhìn thấy hấn lại xuất hiện ở tháp thăm phán.

Hấn nhìn lên mặt trăng, dưới mặt đất lại không có cái bóng nào chiếu ra.” Triệu Tử Mai đã chạy tới đây, hấn thở hển hển giống một con cún con vui vẻ nói, “Bảo Điền đánh đổ chai dầu rồi dẫm phải thế là ngã sập mặt.”

Hắn ôm bụng cười, giống như đây là chuyện vui vẻ nhất trên đời này.

Nhưng lúc thấy biểu tình của Mục Tiểu Ngạo và Triệu Văn An thế là hắn vội thu lại ý cười, "Cha, Tiểu Ngạo, hai người không cảm thấy buồn cười sao?"

"Buồn cười," Triệu Văn An giật giật gương mặt rồi giữ chặt tay hắn kéo hắn vào lòng.

Đàn tay ông ta nhẹ vỗ lưng hắn nói, "Cha cũng cảm thấy thực buồn cười."
Nhân sinh khổ đoản, vĩnh viễn làm một đứa nhỏ có lẽ cũng khá tốt.

Chương 374: Gió Lốc

Chia lỵ cuối cùng vẫn tới, Triệu Văn An lên một con thuyền nhỏ tới đón ông ta.

Nhưng vừa ngồi vững ông ta đã quay đầu nhìn Tử Mai và con thuyền phía xa.

Trong bóng thuyền cô đơn nơi xa ông ta thấy con mình vẫn đứng ở boong tàu liều mạng vẫy tay về phía này nhưng lại không nghe được tiếng "cha" mà hấn gọi.

Gió biển rất lớn, sóng dập dềnh đẩy con thuyền nhỏ chở ông ta ra xa.

"Đại nhân, có phải nước bắn vào mắt ngài không?" Binh lính hộ tống thấy Triệu Văn An xoa mắt thì vội vàng đưa tấm chắn trong tay ra che trước người ông ta.

"Không ngại," Triệu Văn An vẫn nhìn phía trước, bóng dáng Tử Mai lúc này đã không thấy đâu, cả con thuyền như một món đồ chơi nhỏ lơ lửng giữa biển rộng mênh mông.

Lúc này ông ấy ngồi xuống nói, "Không ngại, đi thôi."

Thuyền nhỏ chạy vào bờ, kéo xa khoảng cách với con thuyền lớn, càng lúc càng xa.

Cha mẹ và con cái trên thế gian này đại để đều là như thế.

Cáo biệt Triệu Văn An rời tàu thủy đi thẳng một đường về phía nam.

Đi hơn nửa tháng bọn họ gặp phải một cơn sóng to gió lớn chưa từng có, thật đúng với lời nói "cát lợi" của Cung Minh Châu trước khi đi.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời chiếu nóng rất từ trên cao, nó

đội lên mỗi người ở đây không hề kiêng nể.

Mục Tiểu Ngộ sớm cởi tầng áo dày bên ngoài và chỉ mặc một cái áo bị nàng cắt bớt tay áo.

Lúc này nàng đứng đầu thuyền nhìn mặt biển phía trước không chớp mắt. Cánh tay nàng trắng như ngó sen, làn da ngưng kết một tầng mồ hôi mịn, dưới ánh mặt trời phản chiếu một tầng ánh sáng khiến Triệu Tử Mai lóa hết cả mắt.

"Tiểu Ngộ đang xem cái gì thế?" Triệu Tử Mai cảm thấy cổ mình hơi khô, ánh mắt cũng không dám nhìn cánh tay để trần của nàng nữa.

Hắn đi về phía trước, hai tay đặt trên lan can, theo ánh mắt nàng nhìn về xa.

"Sắp tới rồi." Mục Tiểu Ngộ nhẹ hé miệng nói ra lời này.

Triệu Tử Mai lấy tay làm mái che và nỗ lực nhìn về phía trước, "Ta chẳng thấy gì cả, sao lại thế nhỉ?"

Mục Tiểu Ngộ cười khúc khích, "Ta nghĩ được, Tử Mai, người người thử xem, trong mùi gió biển có cái gì không."

"Chẳng có gì hết." Hắn hít hít mũi nhưng vẫn chẳng nghĩ được gì ngoài mùi tanh của biển.

Hiện tại hắn nói chuyện thực thích mang theo ngữ điệu nũng nịu, thực quá đáng yêu.

Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên nổi hứng thú muốn đùa hắn thế là nàng dán lại nhỏ giọng nói, "Ta nghĩ được mùi yêu quái."

Triệu Tử Mai đột nhiên quay đầu, chớp mũi gần như đụng phải mặt nàng, "Yêu quái nào?"

Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên không biết nói gì, khoảng cách thân mật thế này thì trong đầu nàng làm gì còn yêu quái nữa? Cổ nàng vừa động, một ngụm nước miếng tuột xuống, sau đó nàng cố gắng quay mặt đi.

Nhưng đúng vào lúc này thân thuyền bỗng bay lên, như đụng phải thứ gì đó.

"Đá ngầm sao?"

"Không nhìn rõ lắm....."

Phía dưới thuyền đến tiếng bọt thủy thủ đối thoại, nhưng những lời này còn

chưa dứt thì trên đỉnh đầu đã có một tiếng "Oanh" thật to.

Đầu trời vốn vắng dặm không mây nay bỗng tối sầm xuống, một đám mây đen dày nặng chụp xuống đầu bọn họ.

Thời tiết trên biển thay đổi nhanh chóng cũng là việc bình thường, nhưng nhanh như lật sách thế này thì một người kiên thúc rộng rãi như Mục Tiểu Ngộ cũng phải nhìn kỹ.

"Bão táp....." Bên môi vừa cất lên một lời này nàng đã theo bản năng duỗi tay kéo cánh tay Triệu Tử Mai.

Nhưng mới vừa chạm được vào tay hắn thì dưới chân lại chấn động, biển khơi như rung lên, sau đó nàng trở mắt nhìn boong tàu dưới chân mình vỡ ra, giống như một cái miệng đột nhiên há to.

Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem toàn bộ chuyện này là thế nào thì cả người nàng đã bay ra ngoài.

Mục Tiểu Ngộ không kịp làm bất kỳ cái gì mà chỉ có thể nắm chặt cánh tay người bên cạnh, trong nháy mắt tiếp theo nàng cảm thấy mình chìm vào nước biển lạnh lẽo, bị một sức mạnh thật lớn kéo xuống dưới.

Giống như một trò chơi vĩnh viễn không chấm dứt, nàng và Triệu Tử Mai chợt bị tách ra, lại dồn cục, cứ thế xoay tròn chìm xuống biển sâu.

Đầu Mục Tiểu Ngộ nặng nề, giống như bị người gõ một gậy thật mạnh nhưng ý thức vẫn tỉnh táo: Nàng biết bản thân sẽ không chịu được lâu, cái người nàng đang nắm chặt lấy ở bên cạnh cũng thế.

Nương theo ánh sáng của tia chớp nàng thấy Triệu Tử Mai che miệng lại, trên mặt lộ ra khó chịu đến cực điểm, hiển nhiên hắn đã không thể nín thở nữa.

Mục Tiểu Ngộ cố trấn định, ngưng toàn bộ khí lực ở đan điền, bàn tay còn rảnh rồi bỗng đẩy về phía trước liềm mạng chống lại lực kéo của dòng nước.

Không phải nàng chưa từng chiến đấu trong nước, cổ điều măng xà, có con nào không phải thủ hạ bại tướng trong tay nàng chứ? Tuy hiện tại nàng mang thân thể phàm trần nhưng chỉ cần trầm tĩnh hẳn vẫn có thể có biện pháp thoát thân.

Lòng bàn tay nàng nóng lên, phủ một ngọn lửa màu lam.

Thân thể Mục Tiểu Ngộ bỗng ấm áp, sức lực vừa rồi hao hết nay lại đầy tràn.

Vì thế nàng lại đập mạnh tay về phía trước, cả người mượn lực đẩy mà bắn ngược lên, uyển chuyển nhẹ nhàng bơi lên mặt nước như một con cá linh hoạt.

Mắt thấy sắp trời lên mặt nước, chỉ một duỗi tay là có thể chạm vào một tia sét màu lam đang chém thẳng vào mặt nước thì thân thể nàng bỗng bị một bóng đen vọt tới từ phía sau đâm phải.

Trong đầu Mục Tiểu Ngộ âm âm vang lên, giống như nháy mắt có hàng ngàn hàng vạn con ong mật trong đó.

Sức mạnh kia đâm vào khiến cả người nàng vọt về phía sau cả trượng, ngay sau đó hình như có một sức lực khác chặn ngang và kéo nàng một cái.

Trước khi mất ý thức nàng và Triệu Tử Mai được kéo vào một dòng hải lưu ấm áp.

Lúc tỉnh lại thì trên bầu trời đã đầy sao, bóng đêm tràn ngập, phía dưới là nước biển vẫn thấp giọng rít gào.

Mục Tiểu Ngộ giật mình ngồi dậy, tay chạm vào một mảnh cát sỏi không thể coi là trơn nhẵn.

Nàng bị sóng biển cuốn tới tới bờ cát, trước khi mất đi ý thức nàng đã dùng hết sức túm lấy Triệu Tử Mai nhưng hiện tại không thấy bóng dáng hấn đâu.

Nàng giật mình, cái tên kia vọt ra khỏi miệng nàng, nhưng chỉ mới gọi vài tiếng đã có người đáp lại.

"Tiểu Ngộ."

Cách đó không xa có một bóng đen chậm rãi bò lên, chân tay vụng về chạy về phía nàng.

Trái tim Mục Tiểu Ngộ buông xuống, nàng không đánh mất hấn, tuy trải qua bão tố quỷ dị như thế nhưng hấn vẫn lành lặn ở bên cạnh mình.

Nàng đứng dậy đi về phía hấn, túm lấy bàn tay gấp không chờ nổi vươn về

phía mình.

Đôi mắt hấn như chứa sao trời, sáng long lanh khiến cho hấn không khác gì một đóa nhỏ, "Tiểu Ngộ, quần áo ướt không dễ chịu." Quần áo hấn ướt đẫm nhỏ nước, tóc cũng tản ra, lung tung dán trên mặt.

Mục Tiểu Ngộ cười lộ má lúm đồng tiền, "Không sao, ta sẽ đốt một đồng lửa, chỉ cần đặt người ở trên nướng một lúc là sẽ khô."

Chương 375: Hôn Lễ

Triệu Tử Mai trợn tròn mắt, “Lỡ bị cháy thì làm sao bây giờ?”

Mục Tiểu Ngộ cực kỳ nghiêm túc đáp, “Ngoài cháy trong mềm, đứng vừa miệng.”

Trên mặt bỗng nhiên bị vẩy bọt nước, Triệu Tử Mai giả hoạt cười với nàng, “Tiểu Ngộ mới luyện tiệc không ăn ta đâu.”

Thằng nhóc này đúng là thông minh, Mục Tiểu Ngộ giờ tay muốn phản kích nhưng đúng lúc này phía sau lại truyền tới tiếng lảm bảm mơ hồ không rõ, “Đây là..... là chỗ quỷ quái nào vậy?”

Cách đó không xa có hai người đang đi nhau đi về phía bọn họ, nhìn dáng người thì là Bảo Điền và Mục Què.

Mục Què khập khiễng mà đi, miệng còn lảm bảm, “Cũng không biết là cái thứ gì, lúc đâm vào nó bộ xương già của ta cũng suýt thì tan tành.”

Bảo Điền: “Lão gia tử, nếu không có thứ kia chặn một chút thì hai ta hiện giờ chỉ sợ đã nằm dưới đáy biển làm mồi cho cá tôm rồi.”

Mục Tiểu Ngộ nhéo nhéo bả vai nhức mỏi của mình, hóa ra vừa rồi bóng đen nàng đụng phải là hai người bọn họ..... Nàng lắc lắc đầu, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không thoải mái, cũng không rõ là vì sao nhưng nàng chỉ cảm thấy nổi vui mừng khi thoát chết đã bị nó cọ rửa chẳng còn bao nhiêu.

“Tiểu Ngộ, đây là nơi nào thế? Thủy thủ đều đi đâu rồi?” Triệu Tử Mai túm lấy tay nàng và lắc lắc.

“Đây là Chân Lạp,” Mục Tiểu Ngộ nhìn cánh rừng rậm phía sau, từng cây đa cổ xưa đứng sừng sững, rễ phụ từ cành rơi xuống giống như râu của ông lão trăm tuổi, “Đúng là Chân Lạp.”

Nàng lạp lại một lần.

Lúc này nàng đã trở về địa bàn của mình, nhưng vì sao hoảng loạn ngày càng lớn, chỉ cần vừa động đậy nó sẽ trào ra khỏi ngục?

Mục Tiểu Ngộ miễn cưỡng trấn định tinh thần và nhìn khắp nơi: Bờ cát trông rộng chỉ có bốn người bọn họ, những thủy thủ kia chẳng thể thoát khỏi cơn bão vừa rồi và vĩnh viễn trở thành tế phẩm cho biển cả.

Nàng thở dài một hơi, vừa định đốt lửa trại hong khô quần áo cho mọi người thì lỗ tai bỗng giạt giạt, đôi mắt lại nhìn về phía rừng đa nậm rạp phía sau.

"Tiểu Ngộ cũng nghe thấy ư?" Triệu Tử Mai cũng nhìn về hướng đó, "Có người đang chơi nhạc, nhưng hình như người đó tinh thần không ổn lắm."

Quả thực có người đang chơi nhạc, hơn nữa còn là khúc nhạc "bái đường".

Nhưng Triệu Tử Mai nói không sai, vốn khúc nhạc này phải vui mừng nhưng người chơi lại khiến nó nặng nề và vô lực, còn thường đứt đoạn giống như sắp tắt thở.

Vào ngày vui như thế quả thực có thể nói là "đen đủi."

"Có người làm hỏng sự, vậy xem ra nơi này cũng không phải chốn chim không thềm ỉa.

Không bằng chúng ta cũng đi xem nào nhiệt, xin chén rượu uống.

Như thế vẫn tốt hơn ở chỗ này vừa ướt vừa lạnh." Mục Tiểu Ngộ quyết đoán ném xuống mấy nhánh cây nàng vừa nhặt lên sau đó vung tay về phía sau ý bảo mọi người theo kịp rồi không hề quay đầu mà đi về phía cánh rừng.

"Người nói xin rượu là xin, không sợ người ta coi chúng ta là khát cái và đuổi ra à?" Mục Tiểu Ngộ đúng là ước gì như thế nhưng sợ thất vọng nên vẫn hoang mang hỏi một câu này.

Mục Tiểu Ngộ cười hì hì nói, "Dân chúng Chân Lạp thuần phác, đãi khách nhiệt tình, huống chi đây là hôn lễ, nếu đuổi khách thì đúng là thất lễ.

Có vị chủ nhân nào sẽ làm như thế đâu."

Nàng nói không sai, người nhà kia thấy cả bốn người ướt đẫm lạnh run thì

không hề ghét bỏ mà còn mời họ vào nhà, chiêu đãi bọn họ tắm rửa thay quần áo khô rồi mời tới tham gia tiệc cưới.

Nhưng bữa tiệc này cũng quá quạnh quẽ, ngoài cha mẹ của tân nương thì chỉ có bốn người họ ngồi vây quanh bàn mắt to tròn mắt nhỏ với cả bàn toàn món ngon vật lạ.

"Phong tục của Chân Lạp là thế này ư? Sao không thấy cha mẹ tân lang, những người khác cũng không tới ư?" Mục què đã đuổi dứa tới một đĩa đồ ăn nhưng thấy đôi vợ chồng già kia mang thân sắc sảo khỗ không có ý động dứa thế là ông ta cũng ngưng ngưng thu tay về và khẽ hỏi Mục Tiểu Ngộ câu này.

Mục Tiểu Ngộ ngó ông ta một cái và đáp, "Đây không phải nhà tân lang mà là nhà tân nương."

Ở Chân Lạp, thông thường là nam tử 'gả' đến nhà gái, mọi nghi thức hôn lễ đều do nhà gái thực hiện." Nói tới đây nàng lại chép miệng,

"Nhưng nếu là hôn lễ thì cũng phải có khách khứa, ít nhất không thể thiếu tân lang và tân nương."

Nói xong nàng không hề cố kỵ mà gấp một miếng cá bỏ vào miệng tinh tế nhai nuốt sau đó bỏ dứa xuống và cười tủm tỉm hỏi đôi vợ chồng đang mặt ử mà ử kia, "Lão nhân gia, sao không thấy tân nương và tân lang cùng khách khứa khác đâu nhỉ?"

Vừa dứt lời thì phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng đàn, mấy người đều hoảng hốt và cùng quay đầu lại nhìn thì thấy một người trẻ tuổi đang ngồi một mình trong góc, tay ôm một cây đàn hạc bằng gỗ.

Hóa ra người chơi khúc "bái đường" dẫn bọn họ tới đây là hấn.

Người hấn cũng vô lực giống tiếng đàn, lưng cong xuống cuộn người trong góc nhà.

Rõ ràng hấn mới chừng 20 nhưng thoạt nhìn lại giống ông lão gần đất xa trời.

Thấy bốn người đều quay đầu nhìn mình thế là hấn chậm rãi buông cây đàn trong tay, trên mặt là nụ cười vô lực miễn cưỡng, "Để các vị chê cười rồi, ta là trưởng tử An Chân của nhà này."

Tân nương hôm nay chính là em gái ta tên là Tố Đề.

Nàng đang ở trong tân phòng, sợ dĩ nàng không tham dự tiệc vì không

khỏe nên đang nghỉ ngơi.”

Mục Tiểu Ngộ “à” một tiếng và định hỏi thêm thì bỗng nghe thấy tiếng nuốt nước miếng rõ ràng của Triệu Tử Mai ở bên cạnh.

vì thế nàng vỗ vai hấn ôn nhu nói, “Ăn đi, ở Chân Lạp không cần câu nệ, chủ khách đều tùy ý, người đói bụng thì cứ ăn.”

Nghe nàng nói như vậy thế là mọi người lập tức bỏ qua rụt rè và cầm lấy đĩa bắt đầu ăn thỏa thích.

Mục Tiểu Ngộ cầm lấy một mẫu bánh vừa ăn vừa đi tới bên cạnh An Chân và ngồi xuống.

Nàng đánh giá gương mặt dài mang theo ủ dột của hấn sau đó cắn một miếng bánh và nói, “Từ đây trong nhà lại thêm một người thì có gì không tốt?”

An Chân vẫn đang chơi nhạc, mí mắt cũng không nâng đã đáp, “Vậy cũng phải xem đó là người nào.”

Mục Tiểu Ngộ nhướn mày hỏi, “Nếu không hài lòng thì vì sao các người lại đồng ý cho hấn vào cửa?”

Cơ mặt An Chân giật giật, “Nếu không phải bắt đắc dĩ thì có ai nguyện ý gả em gái mình cho một con yêu quái chứ?”

Lời này vừa thốt ra ba người vốn đang ăn ngấu nghiến ở bên cạnh bàn đồng thời buông đĩa và xoay mặt qua nhìn hấn.

Vợ chồng họ An rớt cuộc cũng như sống lại, cả hai ôm ngực khóc rống lên, tiếng nức nở khi cao khi thấp kia quanh quẩn trong phòng khiến lòng người hoảng hốt.

Mục Tiểu Ngộ xoa xoa tay, thực sự có vài phần kích động: Lúc này mới tới Chân Lạp đã có thể làm nghề cũ.

“Yêu quái gì?” Ánh mắt nàng lóe ánh sáng hung phấn.

An Chân gian nan nuốt một ngụm nước miếng, “Không tước, là thú chuyên môn mở mắt người ta.”

Chương 376: Đánh Tráo

Khổng tước xòe đuôi như bình phong.

Hình ảnh này ngụ ý mang theo cát tường và đẹp đẽ nhưng thần diệu ấy cũng là cái thứ có mõm cong sắc nhọn.

Nó thích mổ mắt người, nhất là mắt của thiếu nữ trẻ tuổi vì mắt họ còn chưa nhiễm bụi trần và dối trá.

"Khổng tước dạo chơi trong rừng, nhìn thấy nữ tử nó ái mộ sẽ xòe cái đuôi đẹp đẽ của mình ra.

Đuôi nó rải rác những đốm như đôi mắt phản chiếu ánh sáng, giống như vô số mặt gương nhỏ.

Nhưng không ai biết mỗi một đốm mắt ấy đều là đôi mắt của một thiếu nữ bị nó ăn mất."

An Chân nở nụ cười yếu ớt, "Đây là câu chuyện xưa cha mẹ kể cho chúng ta nghe khi còn nhỏ.

Đáng tiếc trong ba anh em ta không ai để câu chuyện này ở trong lòng.

Thế nên ngày đó khi ta mang theo Hàn Tịch và Tô Đề vào rừng và gặp phải con khổng tước kia thì ta cũng không hề ngăn cản hai đứa nó đáp lễ con chim ấy."

"Tới chạng vạng ngày hôm sau có một con khổng tước bay tới sân nhà chúng ta.

Nó chính là con chim chúng ta gặp hôm qua, nó ném xuống một cái dây màu đỏ sau đó tắm ánh hoàng hôn mà bay đi.

Dây thừng ở nơi này tượng trưng cho duyên phận vợ chồng, nhưng lúc ấy người nhà chúng ta cũng chưa ý thức được nguy hiểm đã tới gần.

Thậm chí chúng ta còn đùa giỡn rằng con khổng tước kia nhất định là coi trọng cô nương nhà họ An nên tự mình tới đưa sính lễ."

"Nhị muội Tố Đề nhặt cái dây thừng kia lên, dù ta biết Hàn Tích cũng thích nó nhưng nàng luôn nhường em gái nên cũng không tranh đoạt.

Nhưng ai biết chính sự khiêm tốn đó của Hàn Tích lại cứu nàng một mệnh."

"Vài ngày sau, chúng ta nghe được từ miệng người khác rằng trong thành có một con khổng tước thích ăn mắt người, phàm là nữ tử bị nó coi trọng thì chẳng ai may mắn thoát được.

Đương nhiên trước khi xảy ra chuyện nó sẽ để lại một sợi dây thừng màu đỏ, người nào nhặt được sẽ trở thành tân nương của nó, bảy ngày sau nó sẽ tới cưới nàng."

Nói tới đây An Chân run rẩy vút cây đàn hạc xuống đất khiến nó vỡ làm hai.

Dây đàn bật ra cắt lên cánh tay hấn lộ vết máu, "Cái gì mà tân nương?" Hấn kích động hét một tiếng với Mục Tiểu Ngộ, "Họ căn bản chính là con môi, nó sẽ đào mắt của nữ hài tử kia vào đêm tân hôn sau đó hút khô tủy não của nàng....."

Hấn quỳ sát đất khóc lớn, giọng cao vút, "Đêm nay Tố Đề sẽ chết, nàng sẽ chết....."

"Chưa chắc."

An Chân chỉ lo bi thương nên mới đầu cũng chưa hiểu hết ý của Mục Tiểu Ngộ.

Chờ hấn nghĩ cẩn thận mới hoảng hốt bỏ dậy nhưng Mục Tiểu Ngộ đã quay lại bàn ngồi và tiếp tục cắn cái bánh ăn dở của mình, không hề để ý tới xung quanh.

"Người có cách trị con yêu quái kia ư?" An Chân lão đảo chạy đến bên người nàng, trong ánh mắt chớp động hy vọng và không dám tin, "Cái thứ kia là yêu quái đã thành tinh cả trăm năm, nó thực sự tà môn, tăng lữ trong chùa cũng không hàng phục được nó."

Mục Tiểu Ngộ nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng sau đó uống canh, lúc này nàng mới cảm thấy mỹ mãn mà vỗ vỗ tay.

Nàng không nhìn An Chân mà lại hỏi Triệu Tử Mai ở bên cạnh, "Bắt yêu vui lắm, Tử Mai có muốn xem không?"

Tân phòng ở hậu viện của An gia, bởi vì Tô Đề phải gả cho một con yêu quái nên bọn họ cũng chẳng trang trí gì.

Đây là một căn nhà gỗ nhỏ lẻ loi, cửa sổ lầu hai lộ ra ánh sáng đỏ, từ xa nhìn lại giống một cái đèn lồng lơ lửng giữa không trung.

Mục Tiểu Ngộ để vài người đứng chờ ở lầu một còn mình thì theo cầu thang leo lên đi vào lầu hai và nhìn thấy cửa phòng kia đóng lại.

Nàng dựa vào cửa ngồi xuống, hai chân khoanh lại, đôi mắt chớp động phản chiếu ánh sáng nhạt hắt ra từ cửa sổ.

Bầu trời Chân Lạp vẫn như trong trí nhớ của nàng, nó mang theo vài phần trong vắt không chân thật, giống như hút no nước.

Suy nghĩ của nàng bắt giác bay lên chỗ khác, rong chơi với bầu trời sao: Chém giết vô tình khiến máu thịt bay tứ tung cũng thế, cúng cối quả quyết khi trăm yêu trừ ma cũng vậy, tất cả đều không bằng hiện tại, ngồi cạnh người kia ăn xong một cái bánh, thật là thỏa mãn.

Những quá khứ vốn không nên nhớ tới ở đời này nếu vẫn hiện ra thì không bằng để nàng đặt dưới đáy lòng mà bảo quản.

Như thế nàng mới có thể càng thêm thản nhiên đi về phía trước, càng thêm quý trọng hạnh phúc nhỏ bé bình phàm của hiện tại.

Trong bụng "Lộc cốc" một tiếng, nàng cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo dán theo dạ dày rơi xuống dưới, toàn bộ thân thể cũng lạnh theo, đến độ lông tơ cả người dựng hết lên.

Nhưng cảm giác này nhanh chóng lướt qua, giống như một khối băng bị máu nóng hòa tan, nhanh chóng biến mất.

Mục Tiểu Ngộ dùng tay vuốt ve bụng, trong lòng có nghi ngờ lướt qua: Chẳng lẽ vừa rồi nàng ăn hỏng bụng ư? Chẳng lẽ đây là cái gì mà "không

hợp khí hậu" mà Cung Minh Châu lặp lại trước khi đi ư? Đáng tiếc cả rương dược liệu ông ấy cất công chuẩn bị đã sớm chìm xuống đáy biển nếu không có lẽ nó cũng có tác dụng.

Nghĩ đến Cung Minh Châu, khóe miệng nàng không tự giác nhếch lên: Lúc này có lẽ ông ấy đang ngồi ngắm trăng và thở dài, mắt trông mong ngóng nàng về nhà.

Mục Tiểu Ngộ cười và duỗi người, nhưng cái gậy lại thỉnh linh chạm vào một thứ cứng rắn.

Vừa quay đầu nhìn nàng đã phát hiện đó là một cái khóa lớn.
Khóa lớn.....

Lòng nàng vừa động đã nhắc chân đạp cái cửa trước mặt.

Cánh cửa đơn sơ cứ thế nứt ra trước mặt nàng và ngã xuống mang theo chút bụi bặm.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Xuyên thấu qua bụi bặm nàng thấy trên cái giường đối diện có một người đang ngồi, là một cô nương nhưng tay chân bị trói lại, miệng còn nhét giẻ.

Hàn Tịch, vì sao không phải ngươi? Ngày đó, ngươi nhặt cái dây kia lên vì sao không phải ngươi?

Mục Tiểu Ngộ kéo miếng giẻ nhét trong miệng nữ tử kia ra rồi nhìn chằm chằm đôi mắt sợ hãi của nàng ta, "Ngươi là.....Hàn Tịch sao?"

Hàn Tịch run rẩy gật đầu, "Tố Đề..... Tố Đề trói ta vào đây....."

Mục Tiểu Ngộ cười lạnh lắc đầu, ngay sau đó nàng hỏa tốc chạy xuống dưới lầu, lúc lướt qua mọi người bên dưới nàng cũng không kịp giải thích đã chạy ra khỏi nội viện.

Kể tự cho là đúng không ngờ một khắc nhận sinh lễ kia thì kết cục đã sớm định, chẳng trách nàng chờ mãi mà cũng không thấy con khổng tước kia tới chịu chết.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng nổ mạnh, giống như sấm sét bổ xuống, Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn thấy tầng lầu bày tiệc lúc trước nổ tung, một con khổng tước xanh thẫm giương cánh đứng trong đống phế tích kia.

Lông đuôi của nó có những đốm sáng như con ngươi, còn lóa mắt hơn sao trời.

Dưới chân nó là một nữ hài, không cần nghĩ cũng biết đó chính là Tố Đề, kẻ dùng chị gái thế mạng cho mình.

Nhưng dù tính hết rồi thì cuối cùng nàng ta cũng chẳng tránh được một kiếp.

"Cứu ta," Tố Đề phát ra tiếng hét thê lương và liều mạng vung cánh tay về phía người nhà, "Cứu ta....."

Khổng tước lại không đợi, nó ngẩng đầu lên, cái mào rung rung, mõm sắc bị ánh trăng nhuộm sáng lóa.

Nó nhắm ngay con người của Tố Đề mà đâm xuống.

Chương 377: A Ân

Mồm của con chim kia chậm rãi phóng đại trong mắt Tô Đề.

Lúc nó sắp đâm tới thì chầm đờng cũng bay ra, không nghiêng không lệch c.ắm vào khe hở giữa mồm và mắt nó.

Khổng tước bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài, lông đuôi kịch liệt run rẩy, ngay sau đó đầu nó và cả người rũ xuống, chỉ còn cái cổ thon dài kia vẫn ngẩng lên với một góc độ cực kỳ không bình thường.

Chầm đờng lại bay về tay Mục Tiểu Ngộ, nàng đứng bất động, ánh mắt nhìn bóng người phía sau con khổng tước.

Cổ con chim hiện tại bị kẻ kia nắm trong tay, ngón tay trắng nõn mảnh dài của hắn giống như dây xích siết chặt lấy cái cổ kia.

Khổng tước vô lực kêu một tiếng sau đó đầu lại ngoặt xuống và bất động.

“Đứng lên đi, nó không thể gây tổn thương cho người nữa rồi.”

Hắn nhẹ giọng nói câu này với Tô Đề đang ngã trên đất sau đó quay đầu.

Ánh trăng phủ lên gương mặt hắn vì thế Mục Tiểu Ngộ có thể thấy rõ bộ dạng người này.

Đây là một tiểu nam hài, ước chừng bảy tám tuổi, màu da như ngọc, mặt như Kính Hồ, vừa động đã gọn ra vài con sóng.

Mái tóc đen dày của hắn theo sóng lưng mảnh khảnh buông bên hông, chỗ đuôi tóc được buộc bằng sợi vải giống như đuôi người cá.

Nhưng một người như ngọc chạm khắc như hắn lại mặc một cái áo vải thô chùng chất mụn vá.

Tuy cái áo choàng cũ nát này không giảm bớt vẻ phong hoa tuyết đại của hấn nhưng vẫn khiến người ta tiếc hận.

"Thật tuấn tú." Mục Tiểu Ngộ thầm tán thưởng một câu ai biết vừa quay đầu đã thấy Triệu Tử Mai đang nhìn mình, trong đó là cảnh cáo, bản thân hấn cũng chậm rãi đi tới bên người nàng.

"Tiểu Ngộ đang nhìn cái gì thế?" Triệu Tử Mai nhìn thoáng qua Mục Tiểu Ngộ sau đó chuyển ánh mắt tới khuôn mặt tuấn tú nhưng tái nhợt của tiểu nam hài kia.

Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên thấy hơi chột dạ, nàng gãi gãi đầu cười gượng hai tiếng, trong lòng nghĩ thẳng nhãi này ngốc thật hay giả vờ ngốc đây.

Với một nam hài choai choai thế này mà hấn cũng ghen được sao? Nàng dùng khước mắt lên nhìn hấn sau đó trong lòng bỗng bùng tỉnh: Tâm tính của Triệu Tử Mai hiện tại cũng chỉ ngang bằng đứa nhỏ kia, chẳng trách hấn lại cáu.....

"Hấn là ai?" Triệu Tử Mai lại lẩm bẩm một câu, mày đã hơi cau lại.

Lúc này có người tới thay hấn trả lời vấn đề, An Chân tập tễnh đi tới căn nhà đã bị san bằng tầng hai rồi ngửa đầu nhìn về phía tiểu nam hài và lẩm bẩm hai chữ, "A Ân."

Tiểu nam hài rũ mắt, trong đó lộ ra đăm đăm nói, "Đón em gái người đi, nàng ta đã không đi được rồi." Nói tới đây không biết hấn có ý hay vô tình nhưng chỉ thấy hấn liếc qua Mục Tiểu Ngộ một cái, lúc chạm vào ánh mắt nàng hấn lập tức né tránh và gục đầu xuống nói, "Yêu quái này đã giết 27 đồng nữ, nhưng sẽ không có người thứ 28."

Nói xong hấn túm cổ con khổng tước và uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy xuống sau đó kéo theo con chim như kéo một cái bao tải.

Bước chân hấn bình thân đi ra khỏi sân, giày rơm, áo vải ở trên người hấn lại có thêm vẻ thanh nhã tiên khí.

Cuối cùng hấn rẽ ở cuối con đường và biến mất.

"Hấn là ai?" Mục Tiểu Ngộ nhìn theo tới khi tầm lưng kia biến mất nàng mới đi tới bên cạnh An Chân và hỏi một câu này.

An Chân vẫn chưa hoàn hồn từ khiếp sợ nên hấn cứ nhìn phía trước mà ngây người một lúc mới không đầu không đuôi nói ra một câu, "Không cần biết, người này không nói đến cũng được."

Không có cảm kích, thậm chí đến một câu cũng không muốn nhắc tới.

Với cái người mới cứu em gái mình hẳn cứ thế dùng vài chữ mà lướt qua.

Mục Tiểu Ngộ chạm phải chuyện này thì cũng không buồn bực mà lòng hiếu kỳ lại bị kích hoạt.

Nàng không hề che giấu tò mò, mãi tới khi nàng bị Triệu Tử Mai túm chặt tay.

"Tiểu Ngộ, bụng ta không thoải mái." Hắn chỉ vào bụng mình, mắt vẫn chăm chú nhìn nàng, bên trong có tủi thân như có như không.

Lòng Mục Tiểu Ngộ bị cảm xúc của hắn đánh cho mềm nhũn, suy nghĩ rớt cuộc cũng bị kéo về.

Nàng dùng tay sửa sang lại đầu tóc cho hắn sau đó nhẹ vỗ vỗ mặt hắn trong ánh mắt ghét bỏ của Mục què, "Không quen khí hậu đó mà, uống nhiều nước ấm là được, ngoan nhé."

Đêm đã khuya, Mục Tiểu Ngộ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của ba người bên cạnh mới rón rén rời giường.

Vốn nàng để nguyên quần áo ngủ nên sau khi đi giày nàng nhanh chóng chạy tới đẩy cửa mở và chuồn ra ngoài.

Nhưng chân còn chưa bước qua ngạch cửa nàng đã nghe thấy tiếng Triệu Tử Mai mang theo mơ hồ gọi ở đằng sau "Tiểu Ngộ."

Nàng hoảng sợ, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác thấp thỏm như bị bắt gian trên giường.

Nàng vội vàng quay đầu thì thấy Triệu Tử Mai vẫn đang ngủ, tiếng gọi vừa rồi là hắn nói mơ.

Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn quay đầu lại bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một con muỗi đậu trên thái dương của hắn thế là nàng ngừng lại, bắn chằm đồng ra giết chết con muỗi xui xẻo kia.

"Ngủ ngon nhé."

Ánh mắt nàng lưu luyến trên khuôn mặt tuấn tú của hắn sau đó quyết định ra ngoài và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ban đêm ở Chân Lạp vẫn nóng, ánh trăng giống như hấp thu cái nóng

của mặt trời nên ánh sáng của nó cũng mang theo chút ấm áp.

Mục Tiểu Ngộ đi dọc theo con đường về phía trước, ven đường là những căn nhà bằng gỗ hoặc bằng đá trải dài, có tới 300, 400 gian nhà.

Xen kẽ đây đó sẽ có những cây đại thụ lớn cực kỳ sum xuê.

Ở nơi trung tâm của tòa thành này có một tòa tháp vàng, chung quanh là tượng sư tử, rùa trâu, ngựa bằng đồng các màu, sóng động giống như chúng sắp sửa nhảy ra khỏi bóng đêm.

Bên trong tháp có một bức tượng Phật nằm bằng đồng, gương mặt hiền từ, tươi cười như hoa.

Có dòng nước từ đây chảy tới một cái lạch nhỏ ở thành nam rồi nối với con sông lớn ngoài thành.

Nơi này thoạt nhìn có vẻ là một thành trì phồn hoa, Mục Tiểu Ngộ thầm nghĩ trong lòng như thế, chẳng qua..... Nàng hơi híp mắt nhìn phía trước: Bao quanh bốn phía của thành trì hình như có một màn sương mù vô tận, nó là tả ngăn giữa nàng và tường thành.

Từ mắt thường ước lượng thì đám sương mù kia phải lớn hơn tòa thành này mấy lần.

Cảm giác bất an trong lòng lại cuộn cuộn dâng lên, Mục Tiểu Ngộ đứng giữa thành trì trống không và trong thâm tâm bỗng dâng lên ảo giác.

Giống như thiên hạ to lớn này chỉ có mình nàng làm bạn với tượng Phật lạnh băng.

Nàng không cảm nhận được cũi lửa nhân gian nóng hừng hực.

Cứ thế lặng im đứng ở giữa đường trong một lát nàng mới than một tiếng sau đó lắc đầu vứt bỏ những ý nghĩ không tốt kia đi.

Lúc này nàng nhìn cánh rừng mọc trải dài trước mặt bên tay trái sau đó chạy chậm tới và cúi người chui vào.

"A Ân và mẹ hẳn ở trong cánh rừng tại thành tây, nhưng ta khuyên người đừng dây dưa với hai mẹ con lai lịch bất thường kia nếu không sẽ gặp

tai ương đó.”

Đây là một câu An Chân nói với nàng sau khi bị nàng ép hỏi.

Sau khi nói xong hắn không mở miệng nữa, bất kể nàng năn nỉ thế nào hắn cũng im lặng.

Chương 378: Tra Tấn

Trong rừng tràn ngập mưa bụi, từng cây đại thụ che trời cao vút không thấy đỉnh đầu đứng xen kẽ.

Nơi nào cũng là vũng nước, ánh trăng từ kẽ lá chiếu xuống những vũng nước sâu cạn không đồng nhất đó trông như những cái mâm bạc chói sáng rục rỡ.

Chưa đi được nửa canh giờ thì trên người Mục Tiểu Ngộ đã rịn ra vài tầng mồ hôi khiến quần áo nàng ướt sũng.

Hơn nữa trong rừng còn có muỗi, chúng nó như đang báo thù nàng, không đốt chết nàng thì không chịu được vậy.

Phần da thịt lộ ra ngoài quần áo của nàng bị đốt nổi mẩn cục u vừa ngứa vừa đau.

Tất cả khiến nàng tức giận tới độ sắp bùng nổ.

Con người có nhiều nhược điểm như thế sao trước kia Ô Nạp không hề nói với nàng nhỉ? Mục Tiểu Ngộ lặn lội mắng lão hòa thượng kia mấy trăm lần sau đó mới thấy được một căn nhà gỗ nhỏ thấp thoáng dưới cành lá.

Nhà ở Chân Lạp đều là nhà sàn, vì nơi này nhiều rắn, chuột, kiến, hơn nữa bốn mùa đều nóng nên nếu dựng nhà bằng mặt đất thì coi như hòa cùng một thể với thiên nhiên.

Vì thế mọi nhà ở đây đều phải để trống tầng một, nơi ấy chỉ có bốn cái cột nhà chống đỡ còn người sẽ ở tầng trên, như thế mới có thể phòng ẩm và phòng côn trùng.

Nhà như thế này so với đồng nhà cao cửa rộng nàng quen thấy quả thực hơi keo kiệt.

Nhưng căn nhà gỗ trước mặt nàng mà dùng hai chữ "keo kiệt" để hình dung thì cũng không đủ.

Thậm chí nó còn chẳng thể gọi là nhà, mà giống một túp lều rách tung tóe thì đúng hơn.

Bởi vì "tường" vây bốn phía và "nóc nhà" của nó đều được bện bằng cỏ tranh, chỉ hơi có gió thổi đã có cỏ rụng xuống, nếu gió lớn hơn chút thì cả tòa nhà chắc chắn sẽ bị thổi bay.

Đây là nơi A Ân ở, một cái nhà không tốt hơn chuồng gia súc là bao. Nhưng thực sự có người ở cái chỗ như thế này sao? Mục Tiểu Ngộ thầm lẩm bẩm, ai biết ngay sau đó nàng nghe thấy một tiếng rên rỉ rất nhỏ truyền tới từ gian lều tranh kia.

Nó xen lẫn trong tiếng lá cây xào xạc, giống như tiếng muỗi vo ve. Mục Tiểu Ngộ rón rén bước đi, tới trước cái nhà sàn kia nàng nhanh nhẹn trèo lên sau đó ghé mắt nhìn qua một khe hở trên tường.

Nàng thấy một nữ nhân nằm trên một miếng vải đen trải trên mặt đất.

Nàng ta nửa híp mắt, theo hô hấp tiếng rên rỉ đứt quãng truyền tới giống như chỉ có mỗi thế mà cũng khiến nàng ta thống khổ vô cùng.

Nữ nhân kia gầy đến da bọc xương, cả người lồi lõm toàn xương, nhưng quái lạ thay ngực nàng ta lại vẫn no đủ, so với dáng người lờm chờm gầy như củi kia thì quả là không bình thường.

Dù vậy cũng có thể nhìn ra nàng ta là một mỹ nhân.

Mục Tiểu Ngộ nhớ tới khuôn mặt không nhiễm bụi trần của A Ân thì bỗng hiểu về đẹp của hắn được thừa hưởng từ ai.

Lông mi của nữ nhân kia giật giật, mí mắt hơi nâng lên nhìn thẳng về phía Mục Tiểu Ngộ.

Con người của nàng ta rõ ràng không có ánh sáng nhưng giống như có thể lập tức soi vào đáy lòng người ta.

Thế nên Mục Tiểu Ngộ không tự giác trốn tránh một chút, tay chân nhẹ nhàng dịch qua một bên và lẳng lặng đợi một lát.

Mãi tới khi xác định nữ nhân kia vẫn chưa phát hiện ra mình nàng mới chậm rãi vòng đến phía sau căn nhà.
Đây nhất định là mẹ của A Ân.

Hai người họ một bị bệnh một còn nhỏ sống nương tựa vào nhau trong căn nhà nhỏ giữa rừng này.

Không, nói đúng hơn thì bọn họ không thể không sống ở đây, từ thái độ của An Chân với mẹ con họ thì rõ ràng cho thấy bọn họ bị bài xích và cô lập.

Nhưng vì sao lại thế? Trong lòng Mục Tiểu Ngộ ít nhiều cũng có chút đáp án: Yêu quái đáng sợ, như vậy người có thể dễ dàng diệt trừ yêu quái chẳng lẽ không đáng sợ ư? Thế nên ngày ấy ở Viên Minh Viên nàng mới muốn giấu thân phận của mình, như thế mới không đem phiền toái tới cho bản thân và Cung Minh Châu.

Nhưng A Ân còn chưa tới tuổi biết giấu mũi nhọn, mẹ hắn lại có bộ dạng hấp hối thế kia thì việc bọn họ bị bài xích cũng là bình thường.

Nhưng còn đang mãi nghĩ thì trong rừng mưa phía trước bỗng vang lên từng tiếng chim kêu suy yếu lại vô lực.

Mục Tiểu Ngộ lập tức phát hiện ra, nàng nửa híp mắt, miệng hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người nhảy xuống đất và chạy chậm tới nơi vừa truyền tới tiếng kêu, xuyên qua từng cây đại thụ.

Chạy được chừng hai ba mươi bước thì nàng chậm lại, cả người cúi thấp trốn sau một gốc đa và cẩn thận thò nửa mặt ra nhìn phía trước.

Ánh trăng chiếu sáng cái bóng bị treo ngược trên cái cây cách đó hơn 10 thước: Không tước bị treo ở một cành cây thấp nhất, đầu và lông đuôi rũ xuống hai bên.

Hiện tại nó sớm không còn bộ dạng uy phong lẫm lẫm nữa mà chẳng khác gì một con vịt sắp bị làm thịt.

Bộ lông vốn sáng bóng của nó cũng ảm đạm, lộn xộn rũ ra như một cái chổi cũ nát.

Nhưng lực chú ý của Mục Tiểu Ngộ lại không phải ở trên người nó.

Yêu quái thì nàng đã thấy nhiều nhưng nhân vật có thể giết yêu trừ ma giống nàng thì quả thực khó có thể thấy được mấy người.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Huống chi đây lại là một đứa nhỏ còn chưa trưởng thành.

Hiện tại đứa nhỏ có bộ dạng như hoa như ngọc kia đang đứng dưới tàng cây, trong tay là một con dao.

Nó nhắm ngay bụng của khổng tước mà không chút do dự đâm vào.

Thân thể con khổng tước hơi run lên, máu bắn ra vẩy xuống cỏ dại dưới đất và được ánh trăng chiếu lên lấp lờ như đá quý.

A Ân nhìn miệng vết thương vẫn đang phun máu kia, đôi mắt chớp một chút sau đó duỗi một cái tay mò vào trong bụng con yêu quái và sờ soạng trong chốc lát.

Khóe miệng hắn hơi mím, tay đột nhiên giật một cái thật mạnh.

Máu tươi phun ra bắn đầy lên đầu và cổ hắn, gương mặt vốn như thần tiên nay bị máu tươi nhuộm đỏ khiến người ta nhìn mà sợ.

Mục Tiểu Ngộ nhìn không chớp mắt vào cảnh tượng ấy, nàng thấy A Ân mở tay ra, trong đó có một thứ như trứng gà.

"Gan khổng tước....." Lòng nàng rung lên: Vì sao hắn không dứt khoát giết con khổng tước kia đi cho rồi mà lại phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế để tra tấn nó? Con khổng tước kia hiện tại còn chưa chết hẳn, nhưng nó đã chẳng còn sức để kêu.

Con người đen nhánh của nó tan rã, giống như hai hòn đá không có cảm xúc, cứ thế nhìn trừng trừng thân cây mà Mục Tiểu Ngộ đang ẩn thân. Mục Tiểu Ngộ bước ra, dẫm chân lên một cành cây khô khiến A Ân chú ý.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc, cái tay cầm gan khổng tước rụt về phía sau một chút.

"Con súc sinh này tội ác ngập trời, chết là đáng," Mục Tiểu Ngộ nhìn gương mặt nhuộm máu của A Ân và cười cười nói, "Nhưng vì một con

yêu quái mà làm bản chính mình thì quả là không đáng."

"Trong truyền thuyết nói không tước vương trời sinh có chín lá gan," hoảng sợ trên mặt A Ân biến mất, khước miệng hần thả lỏng, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm Mục Tiểu Ngộ.

Hiện tại hần lại quay về làm một tiểu nam hài không nhiễm bụi trần, mặt mày giãn ra, "Vừa rồi ta đã kiểm tra và quả thực đúng như thế,

Rất tốt....."

Mục Tiểu Ngộ khẽ nghiêng răng hỏi, "Ta thực sự tò mò không biết gan không tước sống có tác dụng gì?"

Chương 379: Thành Chết

A Ân không để ý đến nàng mà móc một nắm cỏ từ cái áo choàng rách tung tóe kia sau đó xoa nát đắp lên miệng vết thương của con khỉ tước. Mục Tiểu Ngộ cười lạnh, "Giúp nó cầm máu, người thật sự sợ còn chưa chơi đủ thì nó đã chết....."

Lời phía sau của nàng bị một tiếng k.êu rên đ.ánh g.ây, nữ nhân kia hình như đau quá rồi nên bắt đầu cất tiếng chửi thề lương, nàng ta dùng những từ hạ lưu thô tục khiến người ta mặt đỏ tai hồng, cực kỳ khó nghe.

A Ân lại có vẻ như đã quen, hấn vội đi về phía ngôi nhà gỗ, lúc đi qua bên người Mục Tiểu Ngộ họ thấp giọng nói một câu, "Người muốn biết gan khỉ tước sống có tác dụng gì thì cũng tới mà xem."

Lúc hấn nói những lời này thì nữ nhân kia lại m.ắng một câu thô tục.

Không chỉ m.ắng A Ân mà nàng ta còn m.ắng cả chính bản thân mình.

Sắc mặt đ.ứa nhỏ hơi ngưng lại, hai má ửng đỏ nhưng vẫn không nói lời nào mà đi về phía căn nhà sàn.

Mục Tiểu Ngộ đi theo hấn, tới bên phòng nàng thấy một tay A Ân bám cầu thang cố sức trèo lên, một tay kia vẫn bảo vệ lá gan khỉ tước thật tốt.

Lúc này nàng đã hiểu: Khỉ tước làm việc ác nhưng gan của nó có thể giải tr.ăm đ.ộc, nếu dùng gan sống thì chính là linh đ.ược trị nh.ọt đ.ộc.

Nàng không đi qua nữa mà chỉ đứng trước cửa phòng và nhìn hai mẹ con nhà kia không chớp mắt.

"Mụ mụ, ngài nhin một chút." A Ân di chuyển tới phía sau nữ nhân kia, vừa vạch áo nàng ta lên thì một mùi tanh tươi khó ngửi đã bay tới.

Nữ nhân kia ăn đau thì mắng một tiếng và duỗi tay muốn đánh hấn nhưng thể lực của nàng ta sớm bị bệnh tật triền miên hao hết.

Cánh tay nàng ta chỉ hơi hơi nâng lên một chút đã rơi trên sàn nhà. A Ân không hề buồn bực, lòng bàn tay hấn chà xát mài nhỏ lá gan khổng tước tròn trịa kia sau đó dùng động tác mềm nhẹ nhất bôi mặt lên phía sau lưng mẹ mình.

Đầu trời bỗng nhiên đổ mưa, thời tiết Chân Lạp trước giờ đều như thế, chợt mưa chợt tạnh, thay đổi thất thường.

Mục Tiểu Ngộ không trốn mưa, cả người mồ hôi dính nhớp của nàng được nước mưa cọ rửa nên cảm thấy thoải mái không ít.

Cách màn mưa, nàng nhìn vào trong phòng thấy nữ nhân kia hình như cũng thoát khỏi đau đớn.

Nhưng thể lực của nàng ta đã hết, vì thế đau đớn chỉ hơi giảm nàng ta đã nặng nề thiếp đi.

A Ân chậm rãi đứng thẳng người, nhưng vì quỳ gối trên mặt đất lâu nên chân hấn hơi run lên.

"Chê cười rồi." Hấn nhìn về phía Mục Tiểu Ngộ, trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh không gợn sóng.

Mục Tiểu Ngộ gạt đầu với hấn sau đó duỗi tay lau giọt mưa trên trán, "Nàng ta bị bệnh gì mà hung hiểm như thế?"

A Ân lộ ra nụ cười có chút thê lương và nói, "Nàng cùng nam nhân kia kết hợp, sau khi có ta thì bị bệnh."

Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên hiểu rõ vì sao hai mẹ con nhà này lại bị mọi người bài xích, cũng hiểu nguyên nhân nữ nhân kia mang bệnh.

Nàng cũng hiểu vì sao A Ân lại có thể ngay lập tức khổng chế khổng tước trong tay.

Hấn là con của yêu quái, mẹ hấn vì sinh con nói dối cho người phàm mà đánh đổi cả bản thân nhưng nam nhân kia cuối cùng vẫn rời bỏ bọn họ, để lại hai mẹ con họ tùy tiện sống lang bạt.

Cái gọi là trăm sông đổ về một biển cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.....

"Người không phải người ở đây, vậy người và đồng bạn của mình tới đây bằng cách nào?" Sau khi trăm mặc thật lâu A Ân mới mở miệng hỏi.

"Thuyền của chúng ta gặp bão nên bị hủy, chỉ còn chúng ta sống sót."

Nàng lời ít mà ý nhiều đáp.

"À?" A Ân hơi nhíu mày sau đó gục đầu xuống giống như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Độ dạng muốn nói lại thôi của hắn khiến Mục Tiểu Ngộ tò mò, "Có cái gì không đúng sao?"

A Ân đi ra khỏi phòng và ngồi xuống trước cửa, ánh mắt xuyên qua mưa bụi nhìn sâu vào trong rừng, "Nơi này sắp biến thành một tòa thành chết rồi." Mờ mịt lan ra, mặt mày hắn cũng bị gió thảm mưa sầu nhuộm u buồn, "Gần đây ta phát hiện đã lâu chưa có người tới tòa thành này, không những thế, người bên trong cũng không ra ngoài được.

Nhưng ngoài ta thì hình như chưa có ai phát hiện ra."

Một chuỗi bọt nước rơi xuống từ lá cây, rơi xuống cỏ Mục Tiểu Ngộ sau đó trượt theo cột sống của nàng mang theo lạnh lẽo.

Không phải nàng chưa trải qua chuyện phong thành, lúc ở Đại Danh thành bọn họ bị một bức tranh tết nhất trong thành, phải vất vả lắm mới thoát ra được.

Lúc ấy tình thế nguy hiểm, mỗi người đều thấy bất an.

Nhưng vì sao người ở đây lại không phát hiện ra chứ?

"Việc này thực sự cổ quái, ta phát hiện những người muốn ra khỏi thành luôn thay đổi chủ ý nửa đường, hoặc bị chuyện khác gọi về, hoặc dứt khoát vòng trở về trong vô thức.

Tóm lại gần nửa tháng nay không có ai rời khỏi thành cả."

A Ân nói lời này đã giải đáp nghi vấn trong lòng nàng, nhưng đồng thời cũng khiến nàng kinh hãi: Tranh tết tuy hung hiểm nhưng tốt xấu gì nó cũng lộ khuôn mặt ra ngoài, còn cái thứ giấu quanh thành trì này đến tột cùng là cái gì? Sao nó có thể ảnh hưởng tới suy nghĩ của người ta như vậy?

"Người đã đi qua thành trì chưa? Có phát hiện gì không?" Nàng hỏi A Ân.

Đứa nhỏ cắn cắn môi nói, "Bên trong sương mù có thứ sẽ cắn người." Hắn nhìn Mục Tiểu Ngộ, trong ánh mắt lập lòe nỗi sợ hãi hắn cố gắng che

giấu, "Còn có rất nhiều người chết, rất nhiều rất nhiều."

Từ cánh rừng nơi A Ân ở đi lên nửa dặm sẽ tới biên giới phía tây của Công Bố thành.

Không sai, thành nhỏ ven biển miền nam của Chân Lạp này tên là Công Bố.

Mục Tiểu Ngộ biết nơi này, thậm chí nhiều năm trước lúc nàng vẫn còn là Tang đã từng tới đây khi truy đuổi một con giao long màu bạc.

Chẳng qua thời gian đã lâu, ký ức của nàng cũng trở nên mơ hồ, hơn nữa sắc trời tối tăm khiến nàng nhất thời không nhận ra.

Rễ phụ của cây đa bị gió thổi sần sật lắc lư trái phải giống như quỷ ảnh.

Mưa còn chưa ngừng, thỉnh thoảng nó sẽ nện xuống tán lá trong rừng vang leng keng, bắn lên những sợi sương mù nhàn nhạt.

Sương mù..... hình như ngày càng dày đặc.....

Mục Tiểu Ngộ đứng lại bất động và nhìn những đám sương mù cuộn lên từ mặt đất và tỏa khắp không trung.

Ánh mắt nàng dần động lại: Chỗ này thực sự cất giấu thứ sẽ cắn người như A Ân nói sao?

Nghĩ thế nên nàng lập tức gọi châm đồng tới.

Một ngọn lửa nhỏ bốc lên, trong màn mưa rừng chút ánh sáng này có vẻ đặc biệt sáng giống như có thể đâm thủng mọi hỗn độn và hắc ám, ép những thứ hủ bại thối rữa kia về nơi chúng vốn nên ở.

"Đi đi." Nàng nhìn châm đồng trong tay và nhẹ nâng lên trước khi ném nó ra ngoài.

Châm đồng quay quanh người nàng một vòng, sau đó đón gió mà bay thẳng ra ngoài.

Mắt thấy nó sắp chạm vào đồng sương mù màu trắng thì ngọn lửa phía trên bỗng chốc tắt ngúm.

Mục Tiểu Ngộ bất giác "hả" một tiếng, năm ngón tay nắm chặt muốn thu nó lại.

Nhưng bỗng bên tai nàng vang lên tiếng “thình thịch”, chầm đờng kia lại không nghe sai bảo mà chui vào sương mù, giống như rơi vào một cái hồ sâu không thấy đáy.

Chương 380: Thi Thử

Châm đồng cứ thế biến mất, không biết là bị hút vào hay gặp phải cục diện khó khăn mà không tìm được đường về.

Mục Tiểu Ngộ nhíu mày, ngón tay nắm chặt lại, sau khi mở ra trong tay nàng là ánh lửa chói lọi tụ thành đỉnh nhọn của Phật xá.

“Đốt.”

Sau khi ra lệnh ngọn lửa bỗng nhiên bốc cao, chiếu sáng cả cánh rừng mưa to lớn, giống như có sấm sét bổ xuống vậy.

Nàng vung tay về phía trước, lửa khối hóa thành hàng trăm ngàn ngọn lửa phát ra tiếng “tư tư” đáng sợ và xông thẳng về phía đám sương trắng trước mặt.

Sương mù đang lan về phía nàng đều bị đẩy lùi về phía sau, lộ ra thảm cỏ mang sắc nâu nhạt.

Nhưng mới dùng nửa lực thì bụng nàng chợt lạnh, hơi lạnh này khuếch tán ra, phong bế máu huyết ấm áp trên người khiến nàng như rơi vào hầm băng, lạnh tới độ rùng mình.

Ngọn lửa cũng vì thế mà run rẩy vài cái sau đó yếu đi thấy rõ, cuối cùng nó biến thành ánh huỳnh quang le lói và tiêu tán trong không khí.

Sương trắng cũng vì thế mà phản công, từ bốn phương tám hướng thổi tới, thu lại địa bàn.

Mục Tiểu Ngộ che bụng, giữa mày hiện ra sát khí lãnh khốc.

Từ khi khôi phục ký ức và hòa làm một tới Tang nàng chưa từng chịu khuất nhục thế này.

Nàng híp mắt, nhìn chăm chú vào đồng sương mù kia và không màng nguy

hiềm bước tới một bước.

"Tê....."

Sương trắng giống như một bàn tay lạnh băng lướt qua mặt giày của nàng.

Lúc đầu nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng rất nhanh sương mù như dây đàng quấn quanh mắt cá chân và leo lên thân thể của nàng và bò dần lên trên.

"Cái thứ khốn kiếp gì cũng dám giả thần giả quỷ trước mặt ta." Mục Tiểu Ngộ lạnh lẽo cười lạnh, cả người căng lên, xương cốt vang lên tiếng răng rắc.

Sương mù giống như bị bẻ gãy, từng đợt nhẹ rời khỏi thân thể nàng rồi rơi xuống bụi cỏ và hóa thành hư ảo.

Nhưng hơi lạnh trong bụng nàng vẫn không biết mất, ngược lại nó càng ngày càng nặng hơn, lạnh tới độ xương cốt nàng cũng tê dại.

Cả người nàng nhẹ run rẩy vài cái, trong lòng cũng biết mình không thể hung hăng tiếp tục nghênh địch nữa.

Một là vì thân thể không khỏe, hơn nữa trong lòng nàng ẩn ẩn cảm thấy nơi này giống như một cái bẫy đặc biệt dành cho mình và kẻ địch đang nội ứng ngoại hợp.

Mục Tiểu Ngộ ổn định tâm thần, dưới chân cũng lùi về sau vài bước sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này ánh mắt nàng lại bỗng thấy một thứ giấu phía dưới sương mù và lộ ra một góc: Đó là một đầu ngón tay, bên trên cấu bản lộ móng tay đỏ hồng.

Nàng nhanh chóng cúi xuống, nhân lúc sương trắng chưa bay tới nàng túm lấy ngón tay kia và dùng sức lôi ra ngoài.

Một thứ khủng khiếp được nàng kéo ra, đó mà một nữ nhân, hai mắt nhắm chặt, miệng há to, trong khoang miệng có giò bọ đang cắn nuốt lưỡi của nàng ta.

Nhưng không phải chỉ có nàng ta, trên mắt cá chân đang thối rữa kia có một bàn tay khác đang nắm chặt, nó cũng đã biến thành màu đen và thối

rữa nhưng vẫn không buông ra.

“Nơi đó có rất nhiều người chết, rất nhiều, rất nhiều.....”

Lời A Ân xông vào trong đầu Mục Tiểu Ngộ, nàng cắn môi dưới, đôi tay bắt lấy đầu vai nữ nhân kia và dùng sức kéo nàng ta ra ngoài.

Năm cỗ thi thể bị nàng kéo ra, kẻ nọ túm lấy cổ chân kẻ kia, xuyên thành một chuỗi giống đường hồ lô.

Người cuối cùng trong đó là một đứa nhỏ mới sinh còn chưa được một tháng, khuôn mặt hấn còn nhăn nhúm nhưng một nhánh cây đâm xuyên qua giữa mày hấn.

Thi thể tản ra mùi tanh tươi khó ngửi, mùi hôi này vốn bị sương trắng che đậy nhưng hiện tại nó trào lên hun cho Mục Tiểu Ngộ cay cả mắt.

Thứ giấu bên trong sẽ cắn người..... nhưng đến tột cùng là cái gì lại tàn nhẫn giết hại người một nhà này, đến một đứa trẻ con mới sinh cũng không tha đây?

Mục Tiểu Ngộ đứng lên, ánh mắt vẫn nhìn mấy thi thể hư thối kia và do dự nghĩ có thể chôn tụi nó không.

Dù sao Chân Lạp này cũng nóng như thế, nếu không kịp thời xử lý thì sẽ rất dễ xảy ra ôn dịch.

Nhưng chính vì do dự này mà sương trắng lại góc đầu dậy, nó như nước sông chảy qua đồng thi thể kia.

Mục Tiểu Ngộ như nghe thấy tiếng bi thương mơ hồ phát ra từ trong miệng đứa trẻ mới sinh kia, ngay sau đó sương mù nhanh chóng trào lên như một cái lưỡi dài cắn nuốt thi thể.

Thứ sẽ ăn người hóa ra là đám sương mù quỷ quyết này ư?

Đế giày Mục Tiểu Ngộ cọ qua mặt đất và lùi về sau vài bước, ánh mắt dừng lại trong sương mù đặc sệt sau đó dần lùi về trong rừng: Cho dù lòng nàng tràn đầy cảm giác thất bại nhưng cũng không thể tiếp tục lưu luyến ở đây được nữa.

Bọn họ trèo đèo lội suối đi vào Chân Lạp không phải để hàng yêu phục ma, lấy lại hồn phách của Triệu Tử Mai bị Dịch Chân câu mất mới là chuyện duy nhất nàng phải vương bận.

Rốt cuộc nàng đã không còn là Tang, người gánh vác trọng trách trừ yêu diệt ma giúp dân trừ hại nữa.

Nàng là Mục Tiểu Ngộ, nàng chỉ muốn ngày ba bữa, có quần áo ấm, và có thể ở bên cạnh người thân vượt qua ngày tháng bình an vô lo mà thôi. Những người thân của nàng đương nhiên cũng muốn nàng được bình an, phần tình cảm này nàng thực sự không thể cô phụ. Nghĩ đến đây Mục Tiểu Ngộ xoay người không hề quay đầu mà đi vào trong rừng.

Triệu Tử Mai ngồi trước cửa nhà họ An chờ nàng, tuy mưa đã tạnh nhưng tóc hấn vẫn ướt chứng tỏ hấn đã ngồi ở đó thật lâu.

Hấn ngồi lâu tới độ bị muỗi vây quanh mà hấn vẫn chống cằm nghiêng đầu ngủ gật được.

Trong mộng, Tiểu Ngộ thành tân nương tử của hấn, khuôn mặt dưới khăn hỉ kịch hấn nhìn thế nào cũng không đủ, chỉ biết ngây ngô cười với nàng.

Thế nên lúc bị đánh thức khước miệng hấn vẫn cong lên, lúc thấy người trước mặt là ai hấn mới thu lại tươi cười, trên mặt là hai đóa mây đỏ.

"Tiểu Ngộ." Hấn nhìn nàng, đôi mắt nàng cũng sáng lấp lánh giống như ở trong mộng.

"Sao lại ngồi ở đây, mặt đều bị muỗi đốt rồi nè." Mục Tiểu Ngộ ôm lấy mặt hấn tỉ mỉ nhìn kỹ và cười khúc khích nói, "Hóa ra muỗi cũng có mắt, nhìn thấy người đẹp là thích cắn."

Nói xong nàng túm Triệu Tử Mai kéo vào trong nhà, "Phải bôi thuốc ngay mới hết sưng, nếu không ngày mai mặt ngươi sẽ sưng tướng lên đó."

Túm vài cái người phía sau vẫn không động đậy thế là Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại thì thấy Triệu Tử Mai đứng tại chỗ nắm chặt tay nàng bất động.

"Làm sao vậy?" Bộ dạng hấn chơi xấu thực đáng yêu vì thế nàng lại bước tới gần, một bàn tay nàng cầm hấn lên trên chọc.

"Vừa rồi ngươi..... đi đâu vậy?" Đôi mắt hấn lậ lờ, giống như đã nghĩ thật lâu mới thốt ra những lời này.

Mục Tiểu Ngộ dùng ngón cái vuốt ve cằm hấn, trong lòng bỗng nhiên cực kỳ muốn trêu chọc người này, "Ngươi đoán xem ta đi đâu."

"Ngươi đi tìm..... A Ân phải không?" Thấy nàng không phủ nhận thế là mày hấn nhíu lại càng đáng yêu hơn, "Hình như Tiểu Ngộ thấy hứng thú với A Ân."

Chương 381: Tụ Sát

Mục Tiểu Ngộ vẫn im lặng, chỉ vui tươi hơn hử nhìn bộ dáng thiếu niên sàu khỗ của hắn và gật gật đầu.

Triệu Tử Mai gấp đến độ nói lấp, "Tiểu Ngộ..... thích hắn sao?"

Mục Tiểu Ngộ làm ra vẻ kính ngạc, "Ừ, thích chứ, đứa nhỏ này sớm trưởng thành, còn xinh đẹp như thế thì có ai không thích đâu?"

"Thích nhiều hơn thích ta ư?" Lúc nói những lời này hắn đã túm lấy cái tay không biết xấu hổ đang néo cầm hắn của nàng.

Chân hắn bước gần hơn, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, "Tiểu Ngộ thích A Ân hơn thích ta ư?"

Hắn lại lặp lại câu này, hiện tại bọn họ thực sự quá gần, đến hơi thở cũng hòa lẫn.

Mục Tiểu Ngộ vẫn phát huy được ưu thế mặt dày bẩm sinh của mình và nghiêm túc giải thích với Triệu Tử Mai, "Cũng không phải, đối với A Ân ta không có ý nghĩ khác nhưng với người....." Nàng vô tâm không phỉ mà cười sau đó không nói nữa.

"Đối với ta thì thế nào?" Triệu Tử Mai khó hiểu, trên mặt tràn đầy tò mò.

Mục Tiểu Ngộ thấy thế thì ghé sát và hơi thấp giọng nói, "Có đôi khi ta rất muốn hôn hôn người."

Nói xong thấy cả người Triệu Tử Mai lấy tốc độ mắt thường thấy được mà đỏ ửng lên thế là nàng cũng không đành lòng trêu hắn nữa.

Nàng che miệng cười rồi hắng hắng giọng nói, "Người yên tâm, ta sẽ không có tâm tư rắc rối gì với một đứa nhỏ, nếu có thì cũng phải đợi tới khi Tử Mai tìm được toàn bộ linh hồn của mình đã....."

Vừa dứt lời môi nàng bỗng nhiên bị một thứ gì đó mềm mại, ấm nóng chạm

vào.

Còn không kịp phản ứng, cũng không kịp đề phòng gì thì hắn đã ấn một nụ hôn khác lên môi nàng.

Phản ứng đầu tiên của Mục Tiểu Ngộ chính là vươn tay đẩy hắn ra, nhưng còn chưa chạm được vào hắn thì thăng nhóc hu đôn này lại tiến tới.

Hắn đốt từng ngọn lửa trên khoeo môi nàng, từ môi răng lan đến toàn thân.

Cả người nàng cứng tại chỗ, mọi xấu hổ hay không xấu hổ đều bị cái hôn này lột sạch.

"Thật là muốn mệnh." Lúc Triệu Tử Mai ngẩng đầu, có chút lưu luyến mà kết thúc cái hôn này thì trong lòng nàng chỉ có một câu ấy: Đứa nhỏ này thật là muốn mệnh của nàng.

"Về sau tiểu Ngộ muốn hôn ta thì cứ hôn." Hắn nháy mắt mỹ mãn với nàng sau đó nói ra một lời rất là hợp lòng người.

Rốt cuộc hắn ngốc thật hay giả ngốc nhỉ? Mục Tiểu Ngộ thậm chí hỏi một câu xuất phát từ phé phủ.

Nếu không phải tự tay nàng cứu sống hắn thì nàng quả thực cho rằng Triệu Tử Mai đang cố ý giả ngây giả dại để lừa bản thân mình.

"Ngủ đi." Vốn nàng định trêu hắn nhưng lại bị lật ngược một nước cờ nên nàng rất là nhụt chí mà nói ra hai chữ này.

Nàng cũng không kéo hắn nữa mà tự đi vào trong viện.

"Lúc ta chờ ngươi thì thấy Tô Đề chạy ra," Triệu Tử Mai vẫn bình thản như không có gì mà đi phía sau nàng lải nhải, "An Chân mừng nàng thế là một mình nàng ta bỏ nhà đi."

Mục Tiểu Ngộ không dừng bước: Tô Đề vì mạng sống mà trối Hàn Tịch trong tân phòng thay mình chịu chết.

Tuy cuối cùng Hàn Tịch không xảy ra chuyện gì nhưng khúc mắc này khó giải.

Dù Hàn Tịch không nói gì thì những người khác trong An gia cũng không thể coi như không thấy chuyện này.

Huống chi An Chân thực sự yêu thương hai đứa em gái này.
Nàng gấp một cái và nhẹ nhàng lắc đầu: Trên đời này có đủ loại hoang mang thống khổ, xét đến cùng cũng chỉ vì hai chữ "tư dục".

Một khi nó sinh ra thì sẽ có ma chướng, sau đó người ta sẽ tự hại mình và hại người.

Đáng tiếc nhiều người mù quáng tới chết cũng không nghĩ rõ.

"Trở về phòng thôi," nàng quay đầu lại giữ chặt tay Triệu Tử Mai, đầu ngón tay chạm vào nhiệt độ cơ thể hần thế là nàng cười xinh đẹp và thuận miệng nói ra cái câu dặn dò ngày nào Cung Minh Châu cũng lải nhải,
"Ngủ sớm, dậy sớm, cùng gà gáy sáng, cuộc đời bình an."

Ngày hôm sau bọn họ thật sự thức dậy rất sớm, nhưng là vì bị tiếng gào khóc thê lương đánh thức.

Mơ mơ màng màng đi ra cửa phòng bọn họ lập tức thấy vợ chồng lão An ngã ngồi trên mặt đất, bên người vây quanh một đống người, ai khuyên bọn họ cũng không đứng dậy nổi.

Mục què tiến lên hỏi một người sau đó khập khiễng trở về và chỉ nói ngắn gọn, "Tố Đề đã chết."

Tố Đề nằm trên cánh tay của pho tượng Phật có gương mặt hiền từ ở trong thành, rễ phụ mềm mại của cây đa quấn quanh cổ nàng ta, không hề nể tình để lại trên đó một vết thương da tróc thịt bong.

Lúc đám Mục Tiểu Ngộ chạy tới thì Tố Đề đã được An Chân ôm xuống nhưng đôi mắt nàng ta vẫn trợn lên không khép lại được.

Bất kể An Chân khóc lóc vuốt mắt cho nàng ta bao nhiêu lần thì nàng ta vẫn trợn to đôi mắt vằn máu và nhìn chăm chăm phía trên, bên trong tràn ngập oán hận và không cam lòng.

Triệu Tử Mai lui về phía sau một bước, trốn sau lưng Mục Tiểu Ngộ, một tay che khuất mắt không dám nhìn thi thể kia quá nhiều.

"Tử Mai không sợ," Mục Tiểu Ngộ nhẹ vỗ mu bàn tay hần và dỗ,

"Không phải sợ."

Triệu Tử Mai cầm lấy tay nàng lắc lắc vài cái, "Móng tay nàng ta có..... có bùn....."

Tim Mục Tiểu Ngộ lập tức cứng lại, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống hai

tay buông thõng hai bên của Tố Đề: Mười cái móng tay đều gãy, như vậy thực ra cũng không lạ lắm gì.

Đại đa số người tự sát đều sẽ hối hận trước khi chết, lúc giãy giụa bị gãy móng tay là chuyện thường nhưng..... móng tay dính bùn đất thì quả thực kỳ quái.....

Nàng buông tay Triệu Tử Mai và bước nhanh tới bên cạnh Tố Đề rồi ngồi xổm xuống nâng cái chân t.rần trụi của nàng ta lên: da ở gót chân của nàng ta trầy hết, cũng dính bùn và máu, cái chân còn lại cũng thế. "Người làm gì thế?" An Chân không biết Mục Tiểu Ngộ có ý gì mà chỉ ngơ ngác ngây ngốc nhìn nàng lật qua lật lại thi thể của Tố Đề. "Tố Đề không tự sát mà bị người ta giết sau đó ngụy trang thành tự sát," Mục Tiểu Ngộ nhìn cái tên Triệu Tử Mai không biết gốc thật hay giả vờ gốc kia một cái sau đó nói tiếp, "Người xem móng tay và gót chân của nàng ta đi, rõ ràng trước khi chết nàng ta đã giãy giụa một phen." Trong đầu nàng lập tức hiện ra một cảnh tượng: Tố Đề ngã ngửa ra đất, cổ bị một cái rễ phụ quấn chặt gần như muốn bẻ gãy nó.

Nhưng nàng ta không cam lòng, nàng ta còn trẻ như vậy, lại xinh đẹp, thậm chí còn chưa gả chồng, sao có thể bị thảm chết đi khi tuổi đang rực rỡ thế này?

Thế nên nàng ta phản kháng, dùng toàn bộ sức lực của mình, hai chân liều mạng đạp mặt đất, tay moi cái rễ quấn quanh cổ hông chống lại sức mạnh kinh người đang cuốn lấy mình.

Nhưng chung quy vẫn chỉ như muối bỏ bể, nàng ta nghe thấy tiếng móng tay mình gãy, ngay sau đó một cảm giác thống khổ tột cùng ập tới, buộc nàng ta từ bỏ mọi chống cự.

Nàng ta không muốn nhận mệnh, nhưng tới giờ khắc này nàng ta lại chẳng thể làm khác.

Tay Tố Đề rũ xuống, vô lực cào mặt đất, đôi mắt cũng trở nên mơ hồ.

Nàng ta chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng phía sau thò qua, ánh mắt băng lạnh nhẹ nhàng chạm vào nàng ta rồi lướt qua.

Một người ích kỷ như thế này sao có thể tự sát được? Nàng ta dám để chị gái thế mạng chẳng phải chỉ vì muốn được sống lâu hơn ư?

Chương 382: Bức Tường Sương Mù

Vừa nghe nói Tô Đề không tự sát thế là tự trách trong lòng An Chân cũng giảm đi ít nhiều, nhưng rất nhanh hẳn đã bị một cỗ lửa giận hùng hục cuốn lấy, gần như muốn đốt hẳn thành tro.

"Là ai giết em gái ta?" Khóe mắt hẳn như muốn nứt ra, trong mắt chớp động hận thù muốn xé tên hung thủ kia thành trăm mảnh.

"Tôi hôm qua ta hỏi nàng muốn đi đâu thì nàng nói muốn rời khỏi Công Bố, không bao giờ trở lại nữa." Một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên phía sau An Chân.

Hàn Tích vẫn nhẹ giọng khóc nức nở lúc này nói, "Ta cầu xin nàng đừng đi nhưng nàng nói cái nhà này không chứa nổi nàng nữa vậy nàng chẳng có cách nào ngoài rời đi."

Hóa ra tối qua Tô Đề muốn ra khỏi thành, tâm ý nàng ta đã quyết, chẳng có gì có thể ngăn cản quyết tâm kia thế nên nhất định nàng ta cũng gặp phải đám sương mù quỷ quyết kia

Mục Tiểu Ngộ nhớ tới đám thi thể trong sương mù thì trong lòng dâng lên một chút nghi ngờ: Chẳng lẽ Tô Đề cũng bị sương mù "ăn luôn" sao? Chẳng lẽ con quái vật trong sương mù kia giết nàng ta xong lại ngụy trang thành một vụ tự sát ư?

Làm gì tới mức ấy.....

Nàng nhanh chóng chặt đứt suy nghĩ này.

Thứ kia cần gì phải che giấu bản tính giết chóc của mình? Nó làm như thế có khác nào một con hổ dán lên trán dòng chữ ta không ăn thịt? Đúng là cực kỳ buồn cười.

Nhưng ý nghĩ này mới vừa rơi xuống thì bên cạnh bỗng có người xen vào,

"Không phải tên nhóc ở trong rừng chứ? Nó và mẹ nó đều giống nhau, đều là thứ quái vật không thể lộ mặt, hơn nữa chẳng phải nó ở ngay sát biên giới thành ư?"

"Tố Đề được A Ân cứu, sao hắn có thể giết con bé được? "An Chân trừng mắt nhìn cái kẻ lăm miệng kia sau đó lại ôm lấy Tố Đề mà khóc và lẩm bẩm, "Có thể là ai được? An gia chúng ta chưa từng đắc tội ai..... Em gái ta vì sao lại rơi vào kết cục này....."

"Người không tìm phiền toái thì chẳng nhẽ phiền toái sẽ không chọn người ư? Theo ta thấy gần đây Công Bố của chúng ta cũng không an bình, sáng nay có tiêu phu phát hiện mấy thi thể ở cửa thành, chết cực thảm, giống như đã ngâm nước cả tháng rồi....."

"Chẳng phải Tố Đề cũng muốn ra khỏi thành ư? Chẳng lẽ nàng ta gặp phải cái gì ư?"

Mấy câu này chui vào tai An Chân, hắn sững sốt rồi bỗng nhiên bé thi thể Tố Đề lên và chạy về phía cửa thành.

Hàn Tịch không hề do dự đuổi theo anh mình.

Những người vây xem đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt, vì thế cả đám người menh mông cuồn cuộn chạy về phía cửa thành.

Đám đông đang vây kín như cá mèi bỗng chóng tan đi.

Tối hôm qua Mục Tiểu Ngộ đã lĩnh hội được sự nguy hiểm của đồng sương trắng kia thế nên nàng lo lắng cho an nguy của anh em nhà họ An và muốn đi theo.

Nhưng chạy được vài bước bỗng nhiên nàng phát hiện tay mình bị Triệu Tử Mai lôi kéo thế là nàng quay đầu gạt tay hắn ra nói, "Tử Mai, người ở chỗ này chờ ta được không?"

Triệu Tử Mai lắc đầu, "Trước khi đi cha đã dặn dò và bảo ta không được rời Tiểu Ngộ một tấc."

Hắn đúng là biết tìm lý do cho mình khiến Mục Tiểu Ngộ nhất thời cũng không biết nên đáp thế nào.

Lúc này lại thêm Mục Què và Bảo Điền ở bên cạnh hát đệm: "Được rồi, hắn muốn đi thì để hắn đi đi, hai chúng ta cũng đi theo chẳng lẽ còn không bảo vệ được hắn chắc?"

Mục Tiểu Ngộ chẳng có thời gian dằng dai với bọn họ mà chỉ đành túm lấy Triệu Tử Mai và vội vã chạy về phía cửa thành.

Lúc này mặt trời đã lên, chiếu sáng những vũng nước đọng do cơn mưa đêm qua khiến hơi nước bốc lên làm lòng người hoảng hốt.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Lòng bàn tay Triệu Tử Mai thắm một tầng mồ hôi, Mục Tiểu Ngộ buông lỏng vài lần khiến cái tay kia trượt đi.

Cũng may trong chuyện này hắn phản ứng rất nhanh, vừa trượt đi hắn đã vội nắm chặt, giống như sợ nàng bỏ hắn lại chạy mất. Đuổi theo tầm nửa nén hương thì bốn người cũng đuổi kịp đám người kia ở gần cửa thành.

Nhưng không khí lúc này tràn ngập bất an, khác hoàn toàn với tiếng ồn ào khi xem náo nhiệt vừa rồi.

Mục Tiểu Ngộ biết thay đổi này tới từ chỗ nào: Cửa thành mở rộng lúc này đã bị sương trắng lấp kín, giống một bức tường kín kẽ.

Trong lúc mọi người chưa kịp phát hiện thì nó đã lặng yên sừng sững đứng ở đó vây cả thành trì ở bên trong.

Trên mặt "Tường" có từng đợt sương mù nhẹ thổi tới, giống như xúc tua của đám cây gọi hồn, trong lúc lơ đãng thăm dò về phía đám người ở đây sau đó đột nhiên lùi về như đám chuột.

Mỗi một lần co duỗi sẽ có tiếng kêu truyền tới.

Chẳng ai dám chạm vào tụi nó, thậm chí không ai biết tụi nó là cái gì nhưng sợ hãi trong lòng thường dâng lên khi người ta còn chưa chuẩn bị.

Từ khi nhìn thấy bóng dáng lắc lư nằm trên tay bức tượng Phật thì sợ hãi đã lan ra trong lòng bọn họ, chẳng qua nó xuất hiện quá lạng lẽ, thế nên ban đầu chẳng có ai phát hiện ra.

Mục Tiểu Ngộ dừng bước nghĩ: Sương mù này hình như dày hơn hôm qua nàng nhìn thấy một ít, giống như có người dùng sơn trắng quét trong ngoài một lần.

Nhưng cái màu trắng này không trong sáng mà mang theo vẫn đục hơi ngả vàng, giống như qua thời gian nó đã già cõi tới độ bắt đầu chảy mủ và

tỏa mùi thối.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy ngực nghẹn lại khó chịu, ngón tay được ai đó nắm chặt lấy, "Tiểu Ngộ," tuy Triệu Tử Mai gọi tên nàng nhưng lại giống như đang làm bầm lều bầu, "Hình như ta..... hình như ta đã tới đây rồi thì phải....."

Mục Tiểu Ngộ ngược mắt hỏi, "Tử Mai nói cái gì thế?"

Lời còn chưa dứt thì phía trước bỗng nhiên vang lên những tiếng xô xao, mấy người theo tiếng động này nhìn lại thì thấy An Chân đã đặt thi thể Tô Đề trên mặt đất sau đó đoạt lấy một cái liềm trong tay một người ở bên cạnh và bước về phía đám sương trắng kia.

"Ta mặc kệ ngươi là cái gì, nếu đã dám giết em gái ta thì ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Hấn như phát điên mà vung liềm lên bổ về đám "xúc tua" kia.

Nhưng một liềm này bổ xuống lại chẳng trúng được đám khói trắng giao hoạt kia.

Chúng như trêu đùa hấn, mỗi lần đều lướt qua lưỡi liềm.

Một thân sức lực của An Chân đều dùng hết nhưng mỗi lần đều không có kết quả.

Vì thế lửa giận của hấn càng bùng lên, trán hấn An Chân rịn một tầng mồ hôi, bị ánh nắng chiếu đến lấp lóa.

Trong khoảng khắc hấn nửa híp mắt lại sau đó rút lưỡi liềm trên mặt đất và lắc đầu cười lạnh vài tiếng.

Đột nhiên hấn giẫm chân, không hề quan tâm mà vọt vào đám sương mù. "Không muốn sống nữa sao?" Mục Tiểu Ngộ khẽ quát một tiếng, cả người vọt ra ngoài túm lấy vai An Chân.

Trong một khắc chạm vào bả vai hấn nàng thấy phía trước có bóng người lóe lên.

Hấn coi cút đứng giữa An Chân và bức tường kia, giống một đóa hoa sen không vương vùi trần.

"A Ân," Triệu Tử Mai méo miệng nhìn tiểu nam hài kia duỗi tay nhẹ

nhàng đẩy ngục An Chân thì câu hỏi, "Sao hấn lại tới nữa?"
"Sương mù này hung hiểm vạn phần, không muốn chết thì thành thật đợi đi." A Ân chỉ cao tới ngục An Chân nhưng mỗi chữ hấn nói ra lại mang theo ma lực kỳ lạ, so với cái túm kia của Mục Tiểu Ngạo thì còn có tác dụng hơn.

Chương 383: Tuyệt Địa

An Chân bị Mục Tiểu Ngộ kéo lấy đầu vai từ phía sau, phía trước lại bị A Ân ngăn cản nên đương nhiên không thể tiến nửa bước.

Hơn nữa một câu cửa đứa nhỏ kia giống như đánh hấn tinh táo, lửa giận cũng bị tưới tắt ngúm, trái tim vốn bùng bùng của hấn cũng nguội lạnh.
“Là thứ này giết Tô Đề ư?” An Chân gằn từng chữ.

Ngày thường hấn cũng chẳng bao giờ nói gì với A Ân, nhưng hiện tại hấn chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ này.

A Ân rũ mắt, lông mi dài cũng rũ theo phủ một cái bóng lên má hấn, “Ta không biết.” Hấn cắn môi dưới lắc đầu, sau đó lại cười khan vài tiếng, “Ta chỉ biết thứ giấu trong sương mù sẽ giết người nên người không thể tiến vào.”

“Sao người biết được? Người đã nhìn thấy nó ư?” Kiên kị đối với A Ân vẫn không giấu được mà lộ đặng lộ ra.

Nếu đứa nhỏ này nói hấn không thể tiến vào vậy làm sao hấn biết được thứ giấu trong sương mù là cái gì.

Nhưng vừa nói ra miệng An Chân mới ý thức được mình lỗ mãng.

Rốt cuộc thì A Ân mới vừa ngăn cản hấn, có lẽ vì thế mà hấn thực sự có thể nhận được một cái mệnh.

A Ân lại không hề tức giận, ánh mắt hấn trầm xuống, sau khi lướt qua từng khuôn mặt mang hoài nghi hoặc tò mò hấn dừng lại ở chỗ Mục Tiểu Ngộ và gằn từng chữ, “Tôi hôm qua người cũng thấy đúng không?” Mọi đôi mắt đều thay đổi phương hướng, đến An Chân cũng quay đầu lại nhìn nữ tử dị vực ở phía sau.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người Mục Tiểu Ngộ nhẹ gạt đầu.

Giọng nàng bình thản nhưng lời nói ra lại khiến người ta run rẩy, "Ta thấy thi thể, đó là một nhà năm người, tay chân nối với nhau, tất cả đều bị nhánh cây xuyên qua giữa mày."

Nàng nhìn khuôn mặt kính ngạc của mọi người sau đó tiếp tục mặt không biểu tình mà kể tiếp, "Mới vừa rồi ta nghe các người nói tiều phu cũng phát hiện thi thể ở gần đây, vì thế ta nghĩ người chết trong phiến sương mù này hẳn còn nhiều nữa.

Nhưng có một điều ta vẫn nghĩ mãi không ra đó là....."

"Cách bọn họ chết không hề giống nhau, đủ các kiểu, hơn nữa có kẻ mới chết, có kẻ đã mục thành một đồng xương," A Ân vòng qua An Chân đi tới bên cạnh Mục Tiểu Ngộ và ngẩng đầu nhìn nàng, khước môi lơ đãng nhếch lên.

Khuôn mặt sạch sẽ trắng nõn của hắn vì thế có thêm vài phần ý tứ khiến Mục Tiểu Ngộ hơi hơi sững sốt, "Ta nói không sai đúng không?"

Mục Tiểu Ngộ hơi nhú mày, trong lòng vẫn đang nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của hắn sau đó mới chậm rì rì đáp "Đúng vậy".

"Nó giống như một bãi tha ma thật lớn, chậm rãi cắn nuốt thành trì này như tầm ăn rỗi," A Ân đi tới chỗ đám người phía sau.

Từ khi sinh ra tới giờ hắn chưa từng thân nhiên đối mặt với bọn họ như thế, cũng chưa từng nhìn thẳng những người này.

Nhưng hắn cũng chẳng hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý này mà chỉ tiếp tục nói, "Theo ta quan sát thì những người chết ấy đều không phải người trong thành.

Bọn họ là ai, đến từ đâu và bị ai giết đều là câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Chẳng qua nếu chúng ta không thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp phá vây thì chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị nó cắn nuốt.

Chúng ta cũng sẽ biến thành những thi thể kia, vĩnh viễn bị giam trong đám sương mù này chẳng thể thoát ra."

Hắn nói xong thì bốn phía lập tức rơi vào yên tĩnh như nước.

Nhân lúc mọi người vẫn đang khiếp sợ, đám sương mù kia lại tiến thêm vài thước, ở ngay rìa còn có thể mơ hồ nhìn thấy một cánh tay khô khốc.

Hiển nhiên nó thuộc về một người đáng thương nào đó đã bị nó cắn nuốt. “Đến tiên còn không tiến được thì sao có thể tìm được đường sống đây?” Không biết là ai tuyệt vọng rống lên một câu này.

A Ân sững sốt, trên mặt là nụ cười khổ, “Ta nghĩ con người luôn sợ chết, chờ thật sự rơi vào tử địa con người ta thường lấy hết can đảm xông pha một lần.”

Hắn nói không sai: Vào lúc cùng đường thường con người ta mới có dũng khí đánh bạc một cái mệnh và tìm kiếm con đường xông lên.

Sớm một khắc trễ một khắc kỳ thật không có gì khác nhau, nếu là Mục Tiểu Ngộ trước kia thì nàng tuyệt đối coi thường hành vi kéo dài thời gian nhu nhược này.

Nhưng hiện tại nàng lại ít nhiều hiểu được.

Nàng quay đầu liếc nhìn Triệu Tử Mai một cái thì thấy trên mặt hắn cũng có thêm vài phần ngưng trọng, giống như hắn hiểu tình cảnh của bọn họ hiện tại.

“Có phải chúng ta bị nhốt ở đây phải không?” Hắn đi tới, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng hỏi.

“Không cần lo lắng, rất nhanh chúng ta sẽ nghĩ được cách phá vây thôi.”

Mục Tiểu Ngộ duỗi tay vén lọn tóc ướt mồ hôi dính trên mặt ra sau tai cho hắn rồi khoan thai cười, “Ta chính là thổ địa ở đây thì sợ cái gì?”

Hắn biết nàng đang nói dối nhưng vẫn gạt đầu cảm kích nói, “Ta chẳng sợ gì hết.”

Hai người nhìn nhau cười, ánh mắt kia giống như mang theo tin tưởng có thể phó thác cả đời.

Nhưng đột nhiên ý cười trên mặt Mục Tiểu Ngộ nhạt đi, nàng quay đầu nhìn về phía đám sương mù kia, mắt nhắm lại nặng nề.

(Ebooktruyen.net) Triệu Tử Mai túm chặt tay nàng, ánh mắt cũng nhìn về phía đó.

Hắn cũng nghe thấy, đó là tiếng dẫm đạp cố tình bị đè thấp, có thứ gì từ nơi xa đi tới đây, nó cúi người, cẩn thận mai phục.

Nó trốn trong đồng bụi cỏ, chỉ lộ ra một đôi mắt chứa đầy sát khí. Triệu Tử Mai cảm thấy mình có thể nhìn thấy đôi mắt kia, nó mang theo ý xấu, lúc nào cũng có thể cướp đoạt tính mạng người khác.

Hung quang trong con ngươi kia mang theo khát vọng muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Độ dạng kia chậm rãi hóa thành hình tượng cụ thể trong đầu hắn.

Môi hắn giật giật và nói ra phỏng đoán của mình, "Là..... lão hổ sao?" Một tiếng hổ gầm kinh thiên động địa vang lên đúng lúc hắn vừa mới dứt lời.

Nó xuyên qua sương mù mà tới dọa mọi người ở đó sợ ngây người.

Bọn họ vẫn duy trì tư thế cứng đờ nhìn về phía sương mù giống như sợ bỗng nhiên sẽ có một con hổ xông ra cắn đứt cổ mình.

Nhưng sau khi tiếng hổ gầm tan đi thì chẳng có gì xảy ra, đám sương mù vẫn mang theo âm trầm buông xuống, giống một phần mộ màu trắng thật lớn.

"Mới vừa rồi là lão hổ đúng không?"

"Đúng quá rồi còn gì, đó chính là tiếng hổ gầm, nhưng sao chỗ này lại có lão hổ?"

Lúc này mọi người mới hoàn hồn mang theo thần sắc hoảng loạn mà bàn tán.

Ngay cả A Ân cũng mang thái độ khác thường.

Hắn nhíu mày nhìn đám sương mù và lầm bầm tự nói, "Kỳ quái, sao vẫn có vật sống chứ?"

Chỉ có Mục Tiểu Ngộ vẫn trầm mặt không nói gì, trong mắt tràn đầy sát khí, "Hắn ở trong núi sâu rừng rậm khổ tu nhiều năm, lúc tu hành thường sẽ gặp lão hổ nhưng hổ kia chẳng những không tổn thương hắn mà còn ngoan ngoãn nghe hắn niệm kinh.

Nghe nói Dịch Chân thường có một con hổ làm bạn bên cạnh, có đôi khi sức sinh cao ngạo không ai bì nổi kia thậm chí cam lòng trở thành tọa kỵ của hắn." Nàng nhìn về phía Triệu Tử Mai sau đó đột nhiên nở một nụ cười, giọng mềm hơn, "Ta có cảm giác Dịch Chân đang ở trong phiến sương mù này."

Triệu Tử Mai muốn nói tiếp nhưng nàng không cho hắn cơ hội.

Ý cười trên mặt nàng đậm hơn, khóe miệng mang theo má lúm đồng tiền xinh đẹp, "Tử Mai, hắn mà ở đây thì ta nhất định phải đi vào."

"A Ân nói không thể tiến vào đó," Triệu Tử Mai nhìn Mục Tiểu Ngộ đi về phía đám sương trắng thì gấp đến độ giọng cũng lạc đi, "Ta không cho ngươi đi, nếu không ngươi đi đâu ta sẽ theo đó."

Chương 384: Đi Cùng

Mục Tiểu Ngộ đưa mắt ra hiệu cho Bảo Điền và Mục què đứng cách đó không xa thế là hai người kia lập tức biết điều đi tới.

Tuy về mặt bọn họ đều không tình nguyện nhưng biết lòng nàng đã quyết, cũng biết đây là biện pháp duy nhất trong cục diện này nên chỉ có thể làm theo ý nàng.

Huống chi từ khi Tang và Mục Tiểu Ngộ hợp thành nhất thể thì dù nàng vẫn duy trì tính tình vô tư, mọi việc đều qua loa đại khái nhưng một khi nói tới việc chính nàng sẽ lộ ra vẻ ngang ngược bá đạo.

Ví dụ như hiện tại, chỉ cần một ánh mắt của nàng đã khiến Mục què và Bảo Điền ngoan ngoãn đi tới, thậm chí không dám sinh ra chút ý nghĩ không an phận nào.

"Các người ở lại đây chăm sóc tốt cho Tử Mai, còn nữa, vẫn phải điều tra cái chết của Tố Đề," nàng nói xong thì tiến lên một bước, dùng giọng nói thấp chỉ có bọn họ có thể nghe thấy để dặn dò, "Nhất định phải canh chỗ này, âm thầm tra xét, không được thiếu cảnh giác với bất kỳ ai," nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua đám người kia, khóe miệng tràn ra hơi lạnh, "Ta luôn cảm thấy chúng ta đang bị xoay quanh, nhưng hiện tại tình thế không rõ nên chỉ có thể đi một bước xem một bước."

Nhưng nếu thực sự có người ở sau lưng bày trò thì một khi ta rời đi rồi hẳn nhất định sẽ thả lỏng cảnh giác, các người có thể nhân cơ hội này bất kể chủ mưu kia, nhớ không được lỡ cơ hội đó, biết chưa?"

Sau khi đáp vâng ánh mắt cả ba người đều đảo qua mặt Triệu Tử Mai và phát hiện hắn đang cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân, mặt không biểu tình, không biết đang nghĩ cái gì.

"Người phải nghe lời đó." Mục Tiểu Ngộ suy nghĩ một lúc lâu rồi cuộc mới nghẹn ra một câu này.

Sau đó nàng lại liếc nhìn Bảo Điền và Mục què thế là hai kẻ kia lập tức hiểu ý đi tới túm lấy tay Triệu Tử Mai và kẹp hẳn ở giữa.

"Tiểu Ngộ, bản thân người phải cẩn thận, nếu cảm thấy có gì không đúng thì phải chạy ngay ra, ta....." Mục què thấy cái mũi chua chua, vừa định khụt khịt một cái đã thấy Mục Tiểu Ngộ ném cho mình một cái mặt quỷ khó coi thế là ông ta lập tức thức thời nuốt mấy câu sên súa kia lại. "VẬY..... ta đi đây." Mục Tiểu Ngộ không nhìn Triệu Tử Mai một cái đã xoay người đi về phía đám sương mù dày đặc che trời kia.

Nàng nghe thấy tiếng riu rít nghị luận của đám người, nghe thấy tiếng Ân Ân khuyên can, còn nghe thấy một tiếng khụt khịt rồi cuộc không che giấu được của Mục què.

Nhưng những tiếng động ấy giống như trôi nổi trên đỉnh đầu, chưa từng chạm được vào lòng nàng.

Nàng chỉ nhớ rõ nụ hôn kia, nóng rực, khô ráo, hóa thành sào huyết nhỏ nhỏ cho nàng trú ẩn trong đêm mưa ẩm ướt kia.

Nàng mang theo bình an mà nó mang tới rồi đi về phía sương mù không chút sợ hãi.

Mục Tiểu Ngộ bước vào, cảm xúc ướt lạnh theo ngón tay bò lên, chui vào mỗi lỗ chân lông và mỗi tác da thịt trên người nàng.

Nàng cảm thấy cả người như bị trói trong một cái kén ngăn cách với bên ngoài, chỗ nào mắt liếc tới cũng chỉ có một màu trắng vô tận.

Mà phía sau lại như có một sức mạnh vô hình nào đó xô đẩy khiến nàng không tự chủ được đi sâu vào trong đám sương mù.

"Tử Mai..... ngài làm sao vậy? Sao lại chảy nhiều máu thế....."

"Công tử, sao đang êm đẹp lại học máu....."

Bên tai truyền đến vài tiếng hét, không quá rõ ràng nhưng nàng vẫn hiểu.

Lòng Mục Tiểu Ngộ căng lên, còn chưa nghĩ kỹ có nên lui ra không thì cả người lại bị sức mạnh kia đẩy về phía trước vài thước.

Sao lại học máu được? Tuy chỉ còn một mảnh linh hồn nhưng thân thể hẳn mạnh mẽ hơn trước kia nhiều.

Hắn ngồi thuyền trên biển một tháng trời cũng chưa từng đau đầu nhức óc, thế mà hiện tại sao lại suy yếu tới mức ấy? Nàng đâm móng tay vào lòng bàn tay để chống lại sức mạnh vô hình cực lớn kia sau đó mạnh mẽ xoay người.

Nhưng bả vai vừa nghiêng đi đã bị thứ gì đó đụng vào.

Còn chưa kịp phản ứng lại xem có chuyện gì thì tay đã bị bàn tay quen thuộc nắm lấy.

Bàn tay hắn to hơn tay nàng nhiều, vì thế hắn có thể nhẹ nhàng bao lấy tay nàng.

Triệu Tử Mai trơ mắt đứng bên cạnh nàng cười, khe khẽ môi là một vết máu nhìn mà ghê người đồng thời khiến khuôn mặt hắn càng thêm tái nhợt, "Ta cắn rách miệng thế là bọn họ khẩn trương và buông lỏng tay rồi ta nhân cơ hội chạy vào."

Hắn đau miệng nên lúc nói chuyện cũng mơ hồ, nhưng rõ ràng cả miệng là máu thế mà Mục Tiểu Ngộ vẫn không hề thương hương tiếc ngọc đánh hắn mấy cái rồi quát, "Người biết nơi này nguy hiểm thế nào không? Cứ thế theo vào là người ngại mình sống lâu quá hả?"

Triệu Tử Mai nắm lấy cổ tay của nàng ngây ngô cười, "Ta biết nên mới không muốn để người đi vào một mình."

Lòng Mục Tiểu Ngộ lập tức bị đánh cho mềm mại, chỉ có thể cứng họng tròng mắt nhìn hắn nửa ngày mới vươn tay lau vết máu bên khe miệng cho hắn và nhẹ nhàng hỏi, "Đau không?"

"Một chút thôi, không sao hết."

"Còn biết gạt người, không biết người gốc thật hay giả vờ gốc nữa."

"Cha nói ta vừa gặp Tiểu Ngộ là giống hệt tên gốc."

Hỏi một đằng đáp một nẻo nhưng Mục Tiểu Ngộ lại cảm thấy lòng mình mềm nhũn, mọi cứng cõi đều tan ra trước mặt hắn và biến thành nước đường ngọt ngào bốc khói nghi ngút.

"Tiểu Ngộ, chỗ này hình như không có gì khác, ngoài sương mù cũng chỉ có sương mù."

Lời hắn nói kéo nàng từ đám mây xanh xuống hiện thực, nàng giật mình nhìn về phía trước.

(Ebooktruyen.net) Sương mù trước mặt không biết đã phai nhạt từ khi nào, nó không còn là màu trắng ngà vàng nồng đặc nữa mà giống như ngàn vạn dải lụa trắng chậm rãi đọng đưa.

Sức mạnh vô hình phía sau cố đẩy nàng về phía trước cũng đã biến mất từ lúc nào, hấn và nàng đã xuyên qua tầng ngoài của đám sương mù và tiến vào bên trong.

Mục Tiểu Ngạo cảm thấy may mắn, ít nhất bọn họ không bị thứ gì đó ản núp ở đây xông ra đánh lén khi mới bước vào sương mù.

Cũng không có đám thi thể thảm thiết như nàng nhìn thấy hôm trước.

Nhưng sương mù trước mặt nồng đặc và mờ mịt, nhìn chúng bay cao rồi hạ thấp, khi thì giống một đồng tuyết sụp xuống từ đỉnh núi, lúc lại giống lông dê vọt tới.

Hình thù đám sương này kỳ quái, thay đổi liên tục, cảm giác nôn nóng trong lòng nàng vì thế tăng lên mấy lần.

Quá quái dị, nơi này quá quái dị, không thể phân rõ đông tây nam bắc, trong trời đất giống như chỉ có nàng và Triệu Tử Mai.

Không phải, là hai mảnh linh hồn mới đúng, bởi vì tay chân và thân thể giống như cũng biến mất trong phiên sương mù này, bị nó cắn nuốt sạch sẽ. Bọn họ giống như hai linh hồn khốn khổ không nơi nương tựa nên phải ghé vào bên nhau.

Mục Tiểu Ngạo bỗng nhiên sinh ra một cảm giác mơ hồ: Có lẽ bọn họ sẽ vĩnh viễn ở lại đây, không thấy đường về, không có tin tức, xuyên qua sống chết và đau khổ rồi hóa thành hai mảnh bụi vĩnh hằng trong trời đất này.

"Tử Mai."

"Ừ?"

"Không có gì."

Nàng nắm chặt tay hấn, đầu nghiêng qua một bên dựa lên cánh tay thon dài của hấn.

Chương 385: Chu Phủ

“Tiểu Ngộ mệt mỏi à?”

“Một chút thôi, không đáng ngại.”

Trong giọng nói của nàng lộ ra chút lưỡi biếng, giống một con mèo vừa mới tỉnh ngủ nhưng tới cuối câu giọng nàng lại như siết lại.

Nàng đứng thẳng người, trong mắt là hàn quang nhìn không chớp về phía trước.

“Tử Mai, đó là phòng ở sao?” Nàng nhẹ ngẩng cằm lên, bước chân cũng dừng lại kéo theo Triệu Tử Mai cũng ngừng theo.

Triệu Tử Mai nhìn về phía nàng vừa chỉ và quả nhiên thấy cách đó không xa ầm ầm có mái ngói lộ ra trong sương mù.

Nó bị sương trắng che phủ nên càng lộ rõ màu đen như một nét mực, nhìn không khác gì mấy con quạ sắp vỗ cánh bay đi.

Hóa ra chỗ này còn có một mảnh trời khác, chẳng qua nơi này nhìn không giống Chân Lạp một tí nào.

Mái ngói màu đen như vẩy cá, góc mái cong cong có hình trang trí nhìn như một con sư tử đá, phía dưới còn treo lục lạc, ngẫu nhiên có gió thổi qua nó sẽ kêu linh đình.

Đây đâu phải Chân Lạp mà rõ ràng là cố thổ của bọn họ..... Nhưng bọn họ lênh đênh trên biển một tháng, vượt ngàn trùng dương tới đây sao vừa mới xông vào sương mù lại

quay lại cố thổ nhỉ?

“Chúng ta đang nằm mơ ư?” Triệu Tử Mai cũng phát hiện dị thường trong đó nên dụi dụi mắt buồn bực hỏi.

Lời này giống như đánh thức Mục Tiểu Ngộ, nhưng trong lúc suy nghĩ cẩn thận lòng nàng cũng chợt lạnh theo giống như rơi vào một cái hố sâu đen ngòm không thấy đáy: Là ảo giác sao? Nhưng là ảo giác gì mới có thể mê hoặc được mắt nàng? Đây là linh hồn được Ô Nạp gột rửa, nó trong suốt và nhanh nhạy cực kỳ.

Sở học Phật pháp và trí tuệ tích lũy cả đời ông ta cọ rửa máu và bản thủ trong mắt nàng, khiến nàng có thể nhìn rõ mọi mê hoặc trên thế gian này.

Nàng còn nhớ rõ có một năm nàng đuổi giết một con cá quả yêu.

Con yêu quái kia khóa đao linh trong một con mắt được tạo thành từ mây vạn con mắt, muốn vây chết Tang trong con ngươi như mê cung của mình.

Nhưng cuối cùng kẻ của nó vẫn hồng, nàng tìm được tử huyết của nó trong mây vạn con ngươi kia, cũng là quả trứng duy nhất nó có.

Đó là một quả trứng trong suốt, thật to, được nó che chở kín kẽ.

“Đỉnh linh.”

Lục lạc trên mái nhà vang lên một chút, có gió nên sương trắng bị thổi tan đi làm lộ ra những thứ bị che giấu bên dưới, giống một quyển trục được từ từ mở dần ra.

Trước mặt là một đại viện cực lớn, tường trắng ngói đen.

Nó đứng sừng sững trước mặt hai người, rõ ràng là cảnh tượng quen thuộc nhất nhưng lại có vẻ không quá chân thật.

Rõ ràng nàng theo tiếng hô gầm đi tới, và mục đích của nàng là Địch Chân.....

Mục Tiểu Ngộ nhìn chằm chằm phía trước trong chốc lát, khóe miệng chợt nhếch thành một nụ cười lạnh sau đó nắm tay Tử Mai tiến lên.

“Chúng ta đi tới nhà kia ư?” Triệu Tử Mai thuận theo mà đi cùng nàng về phía trước.

Nàng nhếch miệng cười nói, “Đi, đương nhiên là phải đi.”

Tử Mai phải nhớ kỹ chỉ có kẻ chợt dạ mới mất công cố tình tạo hư ảo.

Nếu không vì sao hắn không dứt khoát đứng trước mặt ta cùng đấu một trận công bằng cho rồi?”

Triệu Tử Mai lập tức nói, "Hấn sợ người."

Mục Tiểu Ngộ nhướn miệng cười, "Thật thông minh, có những người lưu lạc nơi trần thế cả đời nhưng cũng chưa có được đôi mắt nhìn rõ mọi việc như người đâu."

Triệu Tử Mai bị nàng khen thế là đỏ mặt, thấy đôi mắt sáng lấp lánh kia cũng nhìn mình nên hấn bỗng nhớ tới nụ hôn thân mật tối hôm qua.

Trong lòng vừa động thì cả người hấn lại đỏ ửng lên, đến lỗ tai cũng đỏ hồng.

Thấy thế Mục Tiểu Ngộ cười "hê hê" và kéo tay hấn đi về phía trước, chỉ chốc lát hai người đã đi tới trước tòa nhà to rộng kia.

Cửa viện không khóa, Mục Tiểu Ngộ đập vài tiếng lên cánh cửa và đợi một lúc cũng không thấy ai đi ra mở cửa nên nàng quyết đoán duỗi tay đẩy.

Ái biết mới chạm tay vào khe cửa thì bên trong đã truyền tới tiếng bước chân cực nhẹ từ xa tới gần.

Có điều tay đã đẩy ra nàng chẳng thể thu lại cho nên ngay sau đó ván cửa vững chắc đập lên người kẻ bên trong, thiếu chút nữa đập cho hấn bay ra ngoài.

Mục Tiểu Ngộ nhanh tay lẹ mắt kéo lấy kẻ kia, ngón tay lại nhanh chóng đề lên cổ tay hấn để kiểm tra: Có mạch đập, là một khối thân thể ấm áp, tay chân cũng đầy đủ.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ xin lỗi, "Xin lỗi, là ta nóng nảy."

Nam tử trung niên mặc một thân trang phục của quân gia kia đứng vững sau đó cười lạnh một tiếng, "Người sốt ruột hoảng hốt mà giống như về nhà mình vậy."

Nhưng đây cũng không phải nhà của người đâu."

Mục Tiểu Ngộ cười nịnh nọt, "Chúng ta đi một đường một nhọc, hai ngày chưa ăn uống gì nên hơi nóng vội, mong ngài thứ lỗi."

Nam nhân kia vung tay áo, nhân lúc ấy ông ta đã nhìn rõ bộ dạng và quần áo của hai người: áo ngắn tay, quần cũng ngắn, chẳng ra thể thống gì nhưng nếu là chạy nạn tới thì có vẻ cũng giống.

(Hãy đọc thử truyện Thượng Công chúa của trang Rừng hổ phách)

Nghĩ nghĩ một lát ông ta lại liếc Triệu Tử Mai một cái, trong lòng nghĩ

đứa nhỏ này cũng không dễ dàng, ngàn dặm xa xôi chạy nạn thì thôi, bên cạnh lại còn kéo theo một thằng anh bị ngốc.
Nghĩ vậy nên giọng ông ta cũng mềm hơn.

Ông ta chấp tay sau lưng, chân đá đá một hòn sỏi nhỏ trên mặt đất sau đó nói, "Chu gia chúng ta gia nghiệp lớn, lão gia và phu nhân lại tin thần lễ Phật nên cũng không phải không thể thu nhận các người.

Nhưng gần đây trong nhà không quá thái bình, nếu hai người không ngại thì ta sẽ đi bẩm báo sau đó tìm gian phòng cho các người ở lại."

"Sao chúng ta lại để ý chứ? Chúng ta có cơm ăn là đã mang ơn đội nghĩa rồi.

Ngài là người tốt, tương lai nhất định sẽ có phúc báo."
Mục Tiểu Ngạc nói ngọt, lại cười tươi rói thế là ấn tượng của người kia với nàng càng tốt hơn.

Ông ta vừa định bảo hai người chờ ở đó thì lại nghe thấy tiểu cô nương kia hỏi, "Không biết trong phủ xảy ra chuyện gì? Có cái gì cần chúng ta phải kiêng dè không?"

Gần nhất Chu phủ có quý.
Mà quản gia Tào Văn của Chu phủ chính là người chứng kiến toàn bộ sự việc.

Ba ngày trước, đó là một đêm cuồng phong gió bão, tia chớp trên bầu trời xé toang mọi thứ, sấm rền gió cuốn, đất rung núi chuyển.

Thời tiết như thế vốn Tào Văn không hề muốn ra cửa, nhưng tiếc là buổi tối ông ta uống nhiều rượu nên nửa đêm bị nghẹn tỉnh.

Ông ta không tình nguyện bỏ dậy đội đầu lạp chạy tới nhà xí.
Lúc đi dưới mái hiên bước chân ông ta đột nhiên dừng lại, đầu óc như bị dội một xô nước lạnh, chút say rượu còn sót lại cũng tan hết.
Ông ta thấy một bóng dáng màu trắng trong bóng đêm, bị gió thổi thì lắc lư phiêu dật.

Nhưng chỉ trong chớp mắt nó đã theo cuồng phong bay đi rồi biến mất ở cửa tròn.

Phía sau cánh cửa đó là một viện bỏ hoang, nơi đó vốn là phòng khách của Chu phủ nhưng hàng năm không có ai ở nên ngày thường sẽ dùng để bỏ chút đồ linh tinh.

Lúc ấy Tào Văn còn chưa ý thức được mình gặp quỷ, hoặc nói đúng hơn thì ông ta đã biết nhưng trong lòng lại cự tuyệt tin tưởng nên trời xui đất khiến thế nào ông ta lại đi theo.

Chương 386: Linh Bài

Lúc Tào Văn đi qua thì thấy cửa chính phòng chỉ khép hờ, nhưng ông ta nhớ rõ gian nhà này luôn khóa, và người khóa nó chính là ông ta.

Vì thế ông ta sóc lại tinh thần và đẩy cửa đi vào sau đó híp mắt nhìn căn phòng tối đen như mực kia.

Trong phòng giống như bị che bằng một mảnh vải đen, chẳng thấy được cái gì, nhưng càng như thế thì lòng Tào Văn càng căng thẳng.

Bóng tối có thể bịt kín đôi mắt ông ta nhưng cũng chỉ như bịt tai trộm chuông thôi.

Ông ta tin tưởng thứ kia đang giấu trong bóng tối, nói không chừng nó đang nhe hàm răng nanh trắng bệch ra với mình.

Bỗng nhiên một tiếng sấm nổi lên, tia chớp chiếu cả sảnh đường sáng lòa, Tào Văn bị tiếng động này dọa nhảy dựng.

Phản ứng đầu tiên của ông ta chính là ngồi xổm xuống ôm lấy đầu.

Nhưng mắt ông ta vẫn mở, lúc thoáng nhìn vào bên trong ông ta thấy rõ: Trên bàn thờ có một cái lư hương, bên trên khói nhẹ lượn lờ, phía trước còn có tro tàn chưa cháy hết, hiển nhiên vừa có người tế bái ở chỗ này.

Sự tình có vẻ tốt hơn Tào Văn nghĩ một chút vì thế ông ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng nghĩ có lẽ là tiểu nha đầu nào đó lén lút tế tổ tiên ở chỗ này và bị ông ta phát hiện nên vội vàng trốn đi.

Nghĩ thế nên Tào Văn tiến lên phía trước định thu dọn sạch sẽ hương tro và lư hương để tránh tới sáng lão gia thấy được thì sẽ nói đen đủi.

Nhưng ông ta mới vừa tới gần lu hương thì dưới chân lại lảo đảo một cái.

Bởi vì bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm, và chiếu sáng cái thứ phía sau lu hương.

"Là cái gì thế?" Mục Tiểu Ngộ chớp mắt, nhìn khuôn mặt Tào Văn lúc này trắng bệch và hỏi.

"Là một tấm bài vị, bên trên không có tên người cùng thời gian sinh sống, chỉ viết mấy chữ: 'nhân sâm giết người vô tội, đại hoàng cứu người vô công.'

..

"Nhân sâm giết người vô tội, đại hoàng cứu người vô công....."

Mục Tiểu Ngộ nằm trên giường, một chân gác lên đầu gối chân còn lại, nhàn nhã lắc lắc.

Ánh mắt nàng xuyên qua song cửa sổ ở bên cạnh và bay tới bầu trời ở nơi xa.

Hiện tại sương mù gần như đã tan hết, trời tuy vẫn âm u màu xám chì nhưng sắc trời trong hơn nhiều, thậm chí nàng có thể nhìn thấy đám bò câu đang bay ngang qua.

Lòng nàng vốn dĩ vô tư, hiện tại thấy sương trắng đáng ghét kia tan đi thì trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Nàng lặp lại câu này vài lần mới xoay người chọc chọc Triệu Tử Mai lúc này đang ngồi quy củ ở mép giường uống trà, "Lời này có ý là thuốc đắng dã tật, nhưng ta thấy Chu gia không phải nhà bán thuốc, vậy vì sao lại có một câu kiêng kị như thế? Tào Văn kia cũng là người kín miệng, nói được một nửa đã bắt đầu giả câm, hừ hừ nửa ngày cũng không hề nói vì sao Chu Vạn Trung kia nhìn thấy bài vị ấy lại sợ tới mức mấy ngày không thể ngủ ngon."

Nói tới đây nàng bỗng như nhớ tới cái gì đó nên vội ngồi dậy kéo Triệu Tử Mai về phía mình và hỏi, "Miệng không đau sao mà dám uống trà nóng?" Triệu Tử Mai ngoan ngoãn há miệng cho nàng xem, và nói, "Thuốc này thực hay, mới bôi một chút mà vết thương đã không còn đau tí nào."

Mục Tiểu Ngộ sững sốt: Chẳng lẽ thuốc Tào Văn mang tới có long cốt ở trong à? Nàng nhớ rõ Cung Minh Châu từng nói thuốc có trộn lẫn long cốt sẽ có hiệu quả thần kỳ trong việc cầm máu, liền da.

Ngoại trừ bị chém đầu, còn nếu có vết thương khác nó đều có thể chữa lành.

Nhưng đây là dược liệu cực kỳ hiếm thấy, các tiệm thuốc bình thường căn bản không có.

Bởi vì đó là xương voi, tê giác, ngựa, hươu được chôn dưới đất không biết bao nhiêu năm, để có được quả thực không dễ.

Chỉ có Thái Y Viện là có một ít dự trữ cho hoàng thất tông thân sử dụng.

Đương nhiên, cũng có các quan lại ngẫu nhiên được thưởng long cốt như phần thưởng khen ngợi.

Trước khi đi Cung Minh Châu còn liều mạng nhét vào rương hành lý của nàng một cái bọc giấy căng phồng, đám nha hoàn không sao dè nó xuống để khóa vào được.

Cuối cùng nàng không thể không tự mình ra tay mới đóng được cái rương kia.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Cung lão đầu nhi thấy nàng muốn nổi đóa thì ung dung biện giải cho bản thân.

Ông ta nói không mang theo cũng được nhưng đó là một ít kim sang dược trộn lẫn long cốt mà ông ta tích góp nhiều năm mới có.

Nàng không vì chính mình thì cũng nên nghĩ tới Triệu Tử Mai, hấn cũng cần đề phòng bị thượng.

Lão đầu nhi kia nửa đời làm ngôn quan nên đương nhiên biết khi nào nói lời nào sẽ chọc trúng tâm tư người khác.

Vì thế lửa giận của Mục Tiểu Ngộ lập tức bị dập tắt ngúm.

Chỉ đáng tiếc số thuốc kia đã chìm xuống đáy biển, chỉ tiện nghi cho đám cua cá.

Nếu Cung Minh Châu mà biết thì chỉ sợ sẽ đau lòng đến độ bạc thêm mấy cây râu.

Nhưng ông ta thân là mệnh quan triều đình mà còn quý trọng thuốc này như thế thì chẳng lẽ Tào Văn lại có thể đưa thuốc quý ấy cho một kẻ xa lạ dùng sao? Thậm chí lúc ấy có chút thuốc thừa vương trên tay ông ta cũng phải luôn cho tụi nó bay theo gió.

Mục Tiểu Ngộ đánh giá gian nhà này và phải công nhận nhà họ Chu là nhà giàu, nhưng còn xa mới tới mức phú khả địch quốc.

Như vậy xem ra chỉ có khả năng trước kia Chu gia từng có tiếp xúc với dược liệu, hơn nữa bọn họ hẳn còn có quan hệ không tồi với Thái Y Viện.

Nghĩ đến đây, Mục Tiểu Ngộ xỏ giày xuống đất nói với Triệu Tử Mai lúc này vẫn nhấp từng ngụm trà nóng, "Ta đi ra ngoài dạo xem có nhân sâm và đại hoàng không."

Triệu Tử Mai bị nước trà sặc một cái, "Không phải chúng ta tới tìm Địch Chân ư?"

Mục Tiểu Ngộ, "Trước mặt kệ con lừa trọc kia đã."

Triệu Tử Mai: "....."

Bên ngoài Chu trạch vẫn là sương mù phủ kín, Mục Tiểu Ngộ đã đi ra ngó vài lần và rốt cuộc phát hiện một việc làm nàng rất nản lòng: Bầu trời trong sáng kia chỉ có thể được nhìn thấy khi ở trong Chu trạch, một khi bước khỏi ngôi nhà đó thì cái bọn họ phải đối mặt vẫn là một mảnh sương mù mênh mông vô bờ kia.

Mục Tiểu Ngộ cười khở một tiếng và lại nhớ tới con mắt của cá quả yêu.

Năm đó nàng bị nhốt trong đôi mắt nó và nó nhìn tới đâu thì nàng mới có thể nhìn tới đó, những gì nó thấy là những gì nàng thấy.

Vì thế khi ấy nàng phải mất khá nhiều thời gian mới có thể diệt trừ nó được.

Mà tình hình lúc này hình như cũng không khác khi ấy là bao.

Mục Tiểu Ngộ vén sợi tóc bị gió thổi bay dính trên trán, biểu tình của nàng mang theo ứ lạnh khiến lòng người sợ hãi: Tạm thời để người dốt mũi vài ngày đi, nhưng Địch Chân, món nợ này ta sẽ nhớ kỹ, ngày nào đó ta sẽ trả lại, cả vốn lẫn lời.

* * *

Thúy Vi ngồi xếp bằng trên giường cắn hạt dưa, đôi mắt xéch không ngừng liếc Song Bích và Tú Vinh đang ngồi ở bên cạnh. Hai kẻ kia ngồi đó không nói gì, mỗi kẻ cầm một cái khung thêu đánh vật với hai cái khăn lụa.

Một người thêu "Uyên ương hí thủy", một người thêu "Hàn dạ tìm mai". Thúy Vi cười "khánh khách" nói, "Tú Vinh, người hầu hạ không bằng người ta thì thôi, nhưng đến thêu thùa cũng không bằng.

Nếu cứ thế này thì sớm muộn gì người cũng sẽ bị lão gia đá ra khỏi nhà đó."

Chương 387: Bí Mật

Nữ tử thêu "Uyên ương hí thủy" nghe xong thì khuôn mặt hơi béo hiện lên chút ửng đỏ, "Song Bích muội muội đã từng đọc sách, không giống ta chỉ biết thêu uyên ương hồ điệp, mấy năm như một ngày nên lão gia đã sớm phiền."

"VẬY CŨNG TỐT HƠN VỊT," cái người tên Song Bích kia rũ mắt cười sau đó ngược khuôn mặt trắng nõn tinh tế lên nhìn Thúy Vi và hỏi, "Thúy Vi tỷ tỷ nói có phải hay không?"

Thúy Vi tức giận lườm nàng ta một cái, "Không biết thêu hoa thì sao? Ta ấy à, từ nhỏ đã được người ta hầu hạ nên quen rồi, làm sao cần phải học mấy ngón nghề của đám người dưới này."

Nếu không phải gia cảnh sa sút thì ta sẽ gả tới Chu gia sao? Ta không giống các người, kẻ nào cũng chen đến vỡ đầu để vào đây, còn chủ động lấy lòng, khom lưng uốn gối với người khác."

"Không muốn làm thì tỷ cũng làm bảy tám năm rồi, lúc này kể những chuyện cũ để làm gì?" Tú Vinh giật giật miệng lẩm bẫm một câu này. Thúy Vi nghiêng răng cười nói, "Được, được lắm, hiện tại trong nhà nhiều việc nên ta không thềm so đo với các người, đỡ cho lão gia lại nói ta cả ngày làm loạn."

Nghe nàng ta nói như vậy thế là những người khác đều yên lặng.

Song Bích và Tú Vinh tập trung thêu hoa, còn Thúy Vi thì bóc mấy hạt dưa đi tới bên cửa sổ đút cho mấy con bò câu lông xám đậu ở đó.

"Nơi này thật giống một cái chuồng chim bồ câu, đã vào thì chẳng thể ra được nữa."

Dù hiện tại ông ta có thả chúng ta đi thì chúng ta bay một vòng cuối

cùng vẫn sẽ trở về," nàng ta nhìn ngoài cửa sổ và than, "đã sớm không tìm được đường về nhà rồi."

Một lát sau nghe thấy nàng ta cười nói một câu này thế là lòng Song Bích cũng siết lại, kim ngừng đột ngột đâm lên ngón tay khiến một giọt máu tươi chảy ra nhuộm đỏ khăn lụa.

"Hình như hôm nay lão gia rất vui," chẳng biết Tú Vinh không nghe được hay không nghe hiểu nên vẫn tiếp tục cặm cụi thêu uyên ương năm màu kia.

"Mấy ngày hôm trước ta bị dọa sợ quá thể, một người đang yên đang lành đột nhiên nằm liệt trên giường, cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, chẳng biết là bị làm sao."

Thúy Vi quay đầu, nàng ta đứng ngược sáng nên trông mắt bỗng tối sầm làm cho đôi mắt xéch kia có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều, "Các người không biết trước kia lão gia nhà chúng ta làm cái gì à? Trước giờ chưa từng nghe qua ư?"

Tú Vinh ngừng thêu nói, "Ta giả vào đây chưa lâu nên chỉ mơ hồ nghe người ta nói trước kia lão gia mở hiệu thuốc."

Thúy Vi cười lạnh một tiếng, "Cái gì mà mở hiệu thuốc, cũng gần như là cung cấp thuốc cho mình Hoàng Thượng ấy mà."

"Lão gia trước kia là thái y sao?" Song Bích cũng đặt khung thêu ở một bên sau đó nhướn mày lá liễu và nhìn chằm chằm Thúy Vi hỏi.

Thúy Vi phì cười sau đó xoay người ném mấy hạt dưa còn lại trong tay ra ngoài cửa sổ.

Đám chim bồ câu thấy thế thì rầm một tiếng bay qua, người tranh ta đoạt nháo nhào không thôi.

"Lão gia rất kín miệng, trước nay chưa từng nói với ta về việc trước kia.

Khi đó ta còn trẻ, ỷ được sủng ái nên có làm nũng hỏi ông ta vài lần nhưng mỗi lần đều bị ông ta qua loa lấy lệ gạt đi.

Sau đó có một ngày ông ta uống nhiều rượu, trong lúc ta hầu hạ ông ta rửa mặt thay quần áo đã nghe thấy ông ta tự nói ra."

Thúy Vi thấy hai người đều nhìn mình chằm chằm thì trên mặt là nụ cười đắc ý.

Sau khi vươn ngón út quệt khóe miệng nàng nói tiếp, "Đêm đó lão gia lời

kéo ta khóc một trận nên lời ông ta nói ta cũng không nghe rõ.”

Song Bích hé đôi môi khô khốc và hỏi, “Ông ta nói cái gì?”

“Cái gì mà Vô Phương đường, cái gì mà bảy nòi thuốc, còn cái gì mà đậu mùa.....”

“Nhà chúng ta buôn bán dược liệu nên nói tên mấy thứ này cũng không lạ.”

Tú Vinh chen miệng nói lại đổi lấy ánh mắt xem thường của Thúy Vi,

“Ông ta còn gọi tên một người, hình như là Cao Hoài Nhân, lại còn nói, nói cái gì mà..... mình thực xin lỗi hẳn, nợ thiếu hẳn đời này đều không trả hết.....” Nói tới đây nàng ta nhíu mày trầm ngâm một lát lại nói tiếp, “Cái này cũng không sao nhưng một câu cuối cùng lão gia nói ra lại khiến ta hoàn toàn ngây người.”

Song Bích và Tú Vinh đều ăn ý mà im lặng, hai người chỉ trừng mắt nhìn Thúy Vi và muốn nhìn xem nếu bọn họ không hỏi thì nàng ta định vòng vo thế nào.

Quả nhiên Thúy Vi không phải người kiên nhẫn, hổng chi chuyện này nàng ta đã nén trong lòng nhiều ngày, đã sớm tìm người để nói ra hết.

Vi thế nàng ta li.êm li.êm môi đê thấp giọng, trong mắt lộ ra chút ánh sáng, “Ông ta nói hạ quan tội đáng chết vạn lần, hạ quan tội đáng chết vạn lần.....”

Mới nói được một nửa thì cửa phòng bỗng nhiên bị người ta một chân đá văng.

Đại thái thái A Ngọc tiến vào, bà ta đã qua tuổi 40, bệnh tật ốm yếu, thân hình gầy gò nhưng vẫn tát cho Thúy Vi một cái thật mạnh.

Trên mặt Thúy Vi nhất thời hiện lên mấy dấu tay đỏ bưng.

“Tiện nhân, mấy ngày gần đây trong nhà nhiều việc nên ta không quản giáo người khiến người ngày càng vô pháp vô thiên.

Hiện tại đến chuyện của lão gia người cũng dám bàn tán, biến không thành có.”

Ngày thường A Ngọc đối đãi với mấy người các nàng cũng coi như rộng rãi, tuy ngẫu nhiên có tranh cãi với Thúy Vi nhưng cũng chỉ dừng ở miệng lưỡi, chưa bao giờ có chuyện động tay động chân đánh.

Thế nên Song Bích và Tú Vinh đều bị một cái tát này dọa sợ ngây người

và vội xuống giường đứng yên một bên, đến khuyên giải cũng không biết phải nói từ đâu.

Thúy Vi che mặt, hốc mắt sớm đong đầy nước nhưng nàng ta không nức nở thành tiếng mà chỉ dùng một đôi mắt đỏ bừng nhìn thẳng A Ngọc.

Trong khoảnh khắc nàng ta vươn một ngón tay chỉ vào khuôn mặt gầy gò kia và thê lương thét lên, "Giả vờ làm Bồ Tát mười mấy năm rồi cuộc bà cũng không nhin được nữa phải không? Đại thái thái, phu nhân, kẻ giả tạo, bà đeo mặt nạ lâu rồi nên có phải đã quên mất bộ mặt dữ tợn của bản thân đúng không?"

Nàng ta hét xong thì lập tức ghé tới bên tai A Ngọc nhẹ nhàng cười lạnh nói, "Bà thật xấu, chẳng trách ông ta cũng chẳng thèm tới phòng của bà."

Mục Tiểu Ngọc vẫn luôn trốn ở một góc nghe lén lúc này rón rén đi ra khỏi sân, để lại cả viện tràn đầy tiếng khắc khẩu ầm ĩ phía sau.

(Ebooktruyen.net) Nàng tiện tay nhéo một cành liễu trong tay, dùng nó để quét một viên đá nhỏ trên đường khiến nó bay từ tường bắc tới tường nam, lại từ tường nam đuổi về tường bắc.

Quả nhiên nàng đoán không sai, Chu lão gia này trước kia khẳng định làm việc ở Thái Y Viện, hơn nữa rất có thể đã phạm vào một vụ án nào đó và trở thành khâm phạm triều đình.

Thế nên ông ta mới sửa lại nghề, thậm chí có khi tên cũng đổi và ẩn thân ở nơi cách xa kinh đô này.

Bỗng nàng giật mình, tay dùng sức hơi mạnh khiến viên đá lăn về phía trước đụng vào mặt một chiếc giày.

Tào Vân nhìn hòn đá bên mũi giày thì trong lòng nghĩ tiểu cô nương này đúng là vô tư, đã nghèo thảm tới mức ấy mà còn biết tìm niềm vui trong nỗi khổ.

Đang nghĩ ngợi thì Mục Tiểu Ngọc đã nhảy nhót đi tới bên cạnh ông ta và chớp mắt hai cái sau đó nói với ông ta một câu, "Tào quản gia, gần đây ngài vẫn nên cẩn thận thì hơn, mới vừa rồi chúng ta tới thấy chẳng ai gác ngoài cửa hết."

"Nơi này vẫn luôn thái bình, đêm không đóng cửa cũng không lo." Tào

Vân không hiểu vì sao nàng lại bỗng nói câu này vì thế ông ta gục đầu xuống vừa lúc thoáng nhìn thấy chút giao hoạt trong đôi mắt kia, nhưng nó chỉ lướt qua khó mà tóm được.

Chương 388: Lang Băm

Mục Tiểu Ngộ rũ mắt bề cảnh liễu trong tay thành hai đoạn, miệng lẩm bẩm một câu, "Hôm qua ta và ca ca đi trong thị trấn thấy có mấy quan binh hình như tới từ kinh thành và đang tìm đào phạm."

Ta còn nghe được bọn họ nói cái gì mà Thái Y Viện, cũng không biết có ý gì....."

Bát trà trong tay Tào Văn lập tức rơi xuống đất vỡ thành vài mảnh, ông ta vội túm lấy tay Mục Tiểu Ngộ và hỏi, "Người nói thật ư?"

Phản ứng hốt hoảng của ông ta khiến nàng rất vừa lòng vì thế nàng gật gật đầu, "Ta không nghe rõ nhưng mơ hồ đoán được mấy chữ này."

Vừa dứt lời Tào Văn đã buông tay nàng xuống và vất chân chạy về phía hậu viện giống như một con thỏ nóng nảy.

"Tào quản gia, bát trà....."

Mục Tiểu Ngộ giả vờ sốt ruột gọi vài tiếng nhưng giống như nàng đoán trước, Tào Văn không những không quay về mà thậm chí chẳng đáp lời nào đã biến mất ở cuối con đường.

"Gấp gấp tìm chủ nhân của người để thương lượng như thế à?" Mục Tiểu Ngộ hí mắt cười ngay sau đó cũng đi theo.

"Nàng ta nói thật ư?" Chu gia lão gia Chu Vạn Trung ngồi trên một cái ghế, mặt không biểu tình gặm xong một quả hạnh mới hỏi Tào Văn lúc này đang hoang mang lo sợ đứng đó.

Mục Tiểu Ngộ đứng ngoài cửa sổ nhìn vào thì thấy được bộ dạng của Chu Vạn Trung.

Người này lớn lên thực..... "bình thường", mặt mày ông ta là cái loại tầm thường nhất trong thiên hạ này, làm người ta hoàn toàn không có chút

ấn tượng nào.

Phối hợp với bộ dạng mệt mỏi đặc trưng của kẻ đã tới tuổi trung niên thì chỉ cần có lời kéo ông ta chạy quanh thành đảm bảo có thể tìm được mười mấy người tương tự.

"Thật sự, tiểu cô nương kia là người trung thực, vừa nhìn chính là người chưa từng thấy việc đời nên sẽ không nói dối.

Hơn nữa sao nàng ta phải gạt chúng ta chứ?" Tào Vân nói từng câu từng chữ thật nghiêm túc.

Giả thành thật, Mục Tiểu Ngộ bỗng nhiên cảm thấy hơi xin lỗi Tào Vân nhưng ngay sau đó nàng lại nghe thấy một câu không thành thật nhất, "Trước tiên ngươi đừng tự loạn đầu trận tuyến, việc này đã qua mười mấy năm, người chết chính là hoàng thất vì thế bên trên chưa từng từ bỏ điều tra nhưng sao có thể tra tới trên đầu ta chứ? Bọn họ chưa từng nghi ngờ ta, theo ta thấy đây chỉ là việc tra xét bình thường thôi, thật sự không cần hoảng loạn."

Tào Vân vẫn khản trương, "Nhưng lão gia, nếu chỉ có một việc ấy thì cũng thôi đi, đằng này lại thêm khối bài vị mấy ngày trước....."

Ông ta dừng lại không nói nữa bởi vì khuôn mặt Chu Vạn Trung bỗng nhiên trầm xuống.

Ngón tay đang định cầm quả hạnh tiếp theo của ông ta cứng lại, "Ta đã bảo đừng nhắc tới người kia trước mặt ta cơ mà."

"Tiểu nhân biết, nhưng..... nhưng tiểu nhân vẫn nghĩ hai việc này quá trùng hợp, trong đó liệu có thể có gì....."

"Người của Cao gia đều đã chết hết rồi, còn có thể trở về báo thù chắc? Tào Vân, ngươi đừng nói với ta rằng ngươi cũng tin cái gì mà oan hồn lấy mạng nhé.

Nếu thật sự có thì Trịnh thân vương lão nhân gia chẳng phải đã sớm mang theo âm binh tới chém ta ngàn đao rồi ư?"

Chu Vạn Trung bỗng nhiên run giọng nở nụ cười thâm trầm, khuôn mặt ông ta bị bóng của xà nhà giấu đi một nửa nên Mục Tiểu Ngộ chỉ có thể thấy một bên khóe miệng ông ta nhếch lên còn nửa kia bị giấu trong bóng tối.

Cảnh tượng này quái dị đến dọa người.

Trong khoảnh khắc ông ta lại nhét một quả hạnh vào miệng và dùng sức nhai sau đó phun hạt ra đất.

Ông ta cũng không lau nước sốt tràn khước miệng mà cầm một quả khác tham lam nhét vào miệng mình.

Tào Văn cũng không dám nhiều lời nữa, rõ ràng bộ dạng cổ quái của Chu Vạn Trung cũng dọa ông ta.

Lúc này ông ta cũng cười hùa theo sau đó yên lặng đứng một bên, ánh mắt lướt qua cửa sổ thì giật mình như thấy cái gì đó nhưng nhìn kỹ lại chẳng có gì.

Vừa đi vào sân nàng đã thấy Triệu Tử Mai ghé vào cửa sổ nôn nóng nhìn xung quanh giống một con chó con đang chờ mong chủ nhân về nhà.

Một khắc nhìn thấy nàng ánh mắt hần thả lỏng hẳn, bên trong đựng đầy ý cười không thêm che giấu.

"Chờ lâu lắm rồi hả?" Mục Tiểu Ngộ đi tới trước cửa sổ và cười sau đó vươn tay lau vết máu bên khước miệng cho hần.

Nhưng vết máu kia đã sớm khô nên nàng lau một lúc lâu mới sạch.

Vừa nhìn Triệu Tử Mai nàng lại phát hiện khuôn mặt tuấn tú kia đã sớm biến thành quả táo chín đỏ bởi động tác vuốt ve cửa sổ.

"Tiểu Ngộ đi đâu mà lâu thế?" Hần túm lấy cái tay vẫn sờ mặt hần của nàng rồi nhìn nàng và ngập ngừng hỏi.

Mục Tiểu Ngộ "Hi hi" cười đáp, "Nghe lén hai lần, thu hoạch được một đồng."

Vốn nàng tưởng rằng Triệu Tử Mai sẽ lộ ra biểu tình khiếp sợ nhưng ai biết con cún con này lại giơ ngón cái lên với nàng sau đó phát ra một câu tán thưởng từ đáy lòng, "Tiểu Ngộ thật lợi hại."

Mục Tiểu Ngộ bỗng thấy hơi áy náy: Một đứa nhỏ ngoan ngoãn như thế sắp bị nàng dạy hư rồi.

"Tử Mai," nàng cũng đặt tay lên cửa sổ và nói, "Người có từng nghe nói tới Trịnh thân vương không? Ông ta là cái gì mà hoàng thân, mười mấy năm trước đã chết rồi."

Vốn dĩ Mục Tiểu Ngộ không ôm hy vọng quá lớn vì Triệu Tử Mai lúc này chỉ còn một sợi linh hồn nhỏ bé, rất nhiều chuyện trước kia đã bị hấn bỏ quên, dù có nhớ rõ thì cũng chỉ là những đoạn ngắn rải rác, không hoàn chỉnh.

(Hãy đọc thử truyện Lạc Môn ca của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng hấn vừa nghe nàng hỏi đã nghiêng đầu và nói một câu rõ ràng, "Biết chứ, thế bá thường tới nhà chúng ta chơi, còn ôm ta đó."

Mắt Mục Tiểu Ngộ sáng lên hỏi, "Vậy ông ta chết như thế nào?"

"Cha nói cái gì mà lang băm dùng mảnh dược không đúng bệnh."

Mười hai năm trước đứa em trai mà tiên hoàng yêu quý nhất, cũng là Trịnh thân vương bị bệnh nặng, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã ở vào tình trạng hấp hối.

Hoàng Thượng gọi thái y tới xem bệnh cho Trịnh thân vương nhưng hai mươi mấy thái y đó chẳng ai chữa được bệnh của ông ta.

Không những thế thân thể Vương gia còn ngày một héo tàn vì đổi thuốc liên tục.

Dưới cơn giận dữ tiên hoàng ra lệnh sung quân đám thái y vô dụng kia, đồng thời truyền chỉ cho Thái Y Viện nói nếu có người chữa khỏi bệnh cho thân vương thì sẽ thưởng vạn lượng bạc, ban bằng vàng thần y, con cháu đều được nhận bổng lộc.

Sau khi thánh chỉ truyền xuống thì có một thái y tên là Dương Trung đến yết kiến tiên hoàng nói hấn nắm chắc có thể trị được bệnh cho Trịnh thân vương vì có được bảy bộ nội sắc thuốc tổ truyền trong nhà.

Dương Trung vốn là chủ quầy của một hiệu thuốc, phàm là thuốc ông ta tự tay kê thì hiệu quả cực tốt, mặc kệ chúng bệnh gì, khó khăn đến đâu đều có thể khỏi.

Mà càng đặc biệt hơn nữa đó là cái nồi ông ta dùng để nấu thuốc cũng do tổ tiên truyền xuống.

Tổng cộng có bảy bộ cộng lại là 49 cái nồi.

Bảy bộ này phân chia thành các màu đỏ, vàng, xanh, lam, tím ... mỗi bộ

nồi lại có bảy cái từ lớn tới nhỏ.

Tục truyền đây là tổ tiên của Dương Trung đặc biệt đặt người ta làm, nấu thuốc nào dùng nồi gì đều được ghi rõ trên phương thuốc, không thể dùng loạn.

Vì y thuật lợi hại nên Dương Trung được đề bạt vào Thái Y Viện làm một y sĩ.

Nhưng Thái Y Viện là nơi nhân tài đông đúc, thế nên ở đây nửa năm rồi mà Dương Trung vẫn không có chỗ thi triển tài năng.

Chương 389: Không Thở Nói

Lúc này Dương Trung mang theo bảy bộ nồi của mình chủ động xin ra trận và đi vào vương phủ, giúp trị căn bệnh nguy kịch cho Trịnh thân vương.

Trên người Trịnh thân vương đều là mụn mủ, giống từng đóa hoa hồng chui từ dưới đất lên.

“Là bệnh đậu mùa.”

Dương Trung khám xong thì chui vào bếp, nửa ngày sau hấn mồ hôi đầm đìa bung một nồi thuốc màu tím tơi.

Hấn rót nước canh nồng đậm bên trong vào bát và tự mình mang tới trước giường cho Trịnh thân vương.

Uống xong chén thuốc đầu tiên, toát một thân mồ hôi và hôn mê một đêm, cuối cùng Trịnh thân vương cảm thấy thần thanh khí爽, thân thể giống như gỡ được gánh nặng, nhẹ nhàng cực kỳ.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, bao gồm cả tiên hoàng vốn ưu phiền vì bệnh của Trịnh thân vương.

Thậm chí tiên hoàng còn hứa hẹn phong thưởng thêm ruộng đất, nhà cửa ở kinh giao và long cốt mới có được cho Dương Trung.

Hấn cũng không phụ sự gửi gắm ấy mà lấy ra một bộ nồi khác màu xanh đậm để nấu chén thuốc thứ hai.

Thuốc kia giống như thần dược, sau khi Trịnh thân vương uống vào thì chưa tới một canh giờ đã có thể ăn cơm, thậm chí bắt đầu xuống giường đi lại.

Phải biết rằng một ngày trước ông ta còn tưởng mình sẽ nằm trong đống

mụn máu kia và chết ở trên giường.

Dương Trung lại nấu chén thuốc thứ ba, lần này hẳn dùng bộ nồi màu đỏ.

Đầy bộ nồi thay phiên nhau nấu thuốc, lúc này thuốc nấu ra vàng óng như ánh mặt trời.

Nhưng lúc hẳn chuẩn bị dâng chén thuốc này lên thì có một người xuất hiện tự xưng là đại phu dân gian, tên là Cao Hoài Nhân.

Nghe nói Trịnh thân vương bị bệnh kỳ lạ nên ông ta đến tìm hiểu.

Trịnh thân vương uống xong mấy chén thuốc của Dương Trung thì thân thể đã tốt hơn nên người của vương phủ đương nhiên sẽ không cho ông ta vào.

Nhưng Dương Trung lại ngẫu nhiên nhìn thấy Cao Hoài Nhân đang tranh chấp với người của vương phủ nên để người cho ông ta vào.

Theo Dương Trung nói thì người làm nghề y không nên bung tai bịt mắt, nếu Cao Hoài Nhân có thể kê phương thuốc vượt trội hơn thì hẳn nguyện ý rút lui.

Nhưng đối mặt với sự rộng lượng ấy Cao Hoài Nhân chỉ cười lạnh hai tiếng.

Hơn nữa sau khi khám bệnh cho Trịnh thân vương ông ta lại kê một phương thuốc khác hoàn toàn với Dương Trung, không có một vị thuốc nào giống nhau, thậm chí dược tính cũng hoàn toàn tương phản, quả thực giống như cố ý gây sự.

Người của thân vương phủ đương nhiên không tin kẻ này, rốt cuộc thì thuốc của Dương Trung đã cho thấy hiệu quả.

Nhưng Cao Hoài Nhân lại là người bướng bỉnh, lúc bị các hộ vệ đuổi ra khỏi cửa ông ta chẳng những không thúc thời rời đi mà còn đứng trước cửa vương phủ mắng Dương Trung một trận, nói hẳn là tội phạm giết người, còn nói hẳn vì công danh lợi lộc mà vứt bỏ cả khí khái của người làm nghề y. Lúc đó Trịnh thân vương đã uống xong chén thuốc thứ ba, sốt cao đã lùi, đến mụn mủ trên người cũng bắt đầu kết vảy.

Ông ta đang cảm tạ Dương Trung thì nghe hạ nhân nói Cao Hoài

Nhân kia vẫn đứng ngoài cửa chửi ầm lên.

Ông ta không đành lòng thấy ân nhân bị khinh bỉ nên sai người túm Cao Hoài Nhân lại và đánh 50 gậy mới thả ra.

Đánh 50 gậy thì xương cốt cũng chẳng còn.

Lúc Cao Hoài Nhân bị kéo ra ngoài thì đã rơi vào hôn mê nhưng miệng vẫn nhắc mãi một câu, "Nhân sâm giết người vô tội, đại hoàng cứu người vô công."

Cao Hoài Nhân được người nhà đưa về, sau vài hôm thì chết.

Mà một ngày kia Trịnh thân vương cơ bản đã khỏi bệnh cũng đột nhiên té xỉu trong vương phủ, cùng đêm đó thì buông tay nhân gian.

Lúc Trịnh thân vương nguy kịch người của thân vương phủ đã tìm Dương Trung, nhưng tới nhà hắn thì bọn họ mới té ngựa trơn tròn mắt.

Bởi vì Dương Trung đã sớm mang theo gia quyến chạy trốn, giống như sớm đoán được kết cục này.

Dương Trung đương nhiên chính là Chu Vạn Trung.

Ông ta phạm trọng tội nên đã thay tên đổi họ, hoảng hốt rời khỏi kinh thành và trốn mười bảy năm qua.

"Dương Trung cũng biết phương thuốc của mình sai rồi nhưng lúc ấy hối cũng không kịp nên chỉ có thể tiếp tục đi tới cuối.

Chỉ đáng thương cho Cao Hoài Nhân kia rõ ràng y thuật thắng người một bậc nhưng vì cứu người mà rơi vào kết cục bi thảm như thế."

Trong mắt Mục Tiểu Ngộ nổi lên một tầng ánh sáng, "Nhưng ta vẫn không rõ, bệnh đậu mùa không phải hiếm, vì sao bao nhiêu người của Thái Y Viện đều không thể trị hết bệnh cho Trịnh thân vương?"

"Cha nói thế bá không bị bệnh đậu mùa mà gọi là bệnh 'không thể nói'."

Triệu Tử Mai mang vẻ mặt vô tội ngây thơ tiếp tục, "Trên đời này còn có cái bệnh như thế, thực kỳ quái."

Mục Tiểu Ngộ ngưng thần suy nghĩ trong chốc lát cuối cùng trên mặt bỗng nhiên đờ ửng và hiểu hết: Trịnh thân vương nhiễm quái bệnh khi chung chạ với đám kỹ nữ ở xóm cô đầu hay mấy hẻm nhỏ.

(Ebooktruyen.net) Triều đình tuy căm những người đó hành nghề nhưng đăm sĩ phu, thậm chí hoàng tộc hiển nhiên vẫn thích loại hình này, thậm chí còn nuôi dưỡng riêng trong nhà.

Những người được bao nuôi ấy được gọi là "Con thỏ" hoặc "Tiểu xướng", mỗi khi trăng thanh gió mát bọn họ sẽ giúp người ta giải sầu khuây khỏa. Mà Trịnh thân vương cũng là người lưu luyến trong oanh oanh yến yến, vì vậy ông ta nhiễm bệnh cũng là việc thường.

Đương nhiên quái bệnh kia tuy bệnh trạng giống với đậu mùa nhưng đăm thái y khôn khéo của Thái Y Viện chưa hẳn đã không phát hiện ra.

Chẳng qua bọn họ không thể bảm báo đúng sự thật với tiên hoàng, như thế là bồi nhọ danh dự hoàng thất vì vậy bọn họ thà bị lưu đày biên quan cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói "Hạ quan bất tài."

Nhưng chẳng lẽ Dương Trung cho rằng Trịnh thân vương bị bệnh đậu mùa nên mới dùng cách chữa trị của bệnh đậu mùa khiến ông ta chết ư? Không có khả năng, ông ta đâu thể mạo hiểm bị diệt tộc để đi làm một việc ngốc như thế chứ?

Khả năng duy nhất chính là ông ta cũng nhìn ra Trịnh thân vương bị bệnh khó nói, và cũng dựa theo phương thuốc của bệnh ấy để trị cho ông ta.

Nhưng chứng bệnh kia quá hung hiểm cho nên dù ông ta dùng hết thủ đoạn vẫn không có cách nào xoay chuyển được tình thế.

Nhưng vì sao ông ta lại đoán trước được kết quả mà đào tẩu trước nhỉ?

Mục Tiểu Ngộ trầm ngâm trong chốc lát, mới bưng tỉnh: Là Cao Hoài Nhân đã nói với ông ta rằng phương thuốc kia sẽ giết chết Trịnh thân vương.

Bản thân ông ta cũng biết lời này là thật nhưng lại chẳng có đường lùi vì thế sau khi trở về nhà ông ta đã vội vã mang theo gia quyến chạy trốn.

Nhưng kể cả thế thì cũng không quá đúng, Dương Trung thân là y sĩ của Thái Y Viện, cũng là người thừa kế bảy bộ nội kia thì vì sao lại tin vào lời của một đại phu dân gian chứ?

Mục Tiểu Ngộ không hiểu nên ngửa đầu nhìn bầu trời xanh không xanh mà u ám cũng không kia rồi ngậy người một lúc lâu mãi tới khi.....

Nàng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua cửa viện thì bưng tỉnh

và đi tới cửa nhìn ra bên ngoài.

Một bóng dáng cao dài đang đi vào hậu viện, trong tay là một cái rương bằng da, nhìn bóng dáng thì mới hơn 20 tuổi.

“Có khách tới Chu gia sao?”

Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng dáng nam nhân kia thì tự mình lẩm bẩm một câu.

Ngay sau đó nàng bỗng nghe thấy giọng nói có chút kích động của Tào Vân, “Thiếu gia, thiếu gia đã trở lại.”

Chương 390: Tiền Giấy

Chu Dự Phong ngồi cạnh bàn nhìn A Ngọc gấp từng đĩa thức ăn bỏ vào cái đĩa trước mặt mình thì nhìn không được nhẹ giọng nói, "Mẫu thân, con chỉ đi ra ngoài có 5,6 ngày mà sao ngài lại như đã không gặp con 5,6 năm thế."

A Ngọc oán trách mà nhìn hẩn một cái, "Có mỗi mấy ngày mà con đã gầy một vòng thế này, người lớn từng này rồi mà cả ngày nương còn phải nhọc lòng."

Mỗi khi Chu Dự Phong ở nhà A Ngọc sẽ cảm thấy sống lưng mình thẳng một chút.

Tuy bà ta là Đại thái thái nhưng bất kể là bộ dạng hay tuổi tác hoặc học vấn đều thua mấy vị di nương kia.

Hơn nữa Chu Vạn Trung căn bản sẽ không tới phòng của bà ta nếu không cần bàn việc nhà vì thế dù ngày thường bà ta cố gắng ra vẻ Đại thái thái nhưng trong lòng vẫn tự ti.

Có điều bà ta có con trai, hơn nữa đó còn là đứa con trai duy nhất của Chu Vạn Trung.

Dù là Thúy Vi vẫn còn phong độ, hay Tú Vinh ngây thơ đơn thuần, rồi cả Song Bích từng đọc được mấy cuốn sách và mới qua cửa nửa năm thì chưa có ai từng mang thai con của Chu Vạn Trung.

Thế nên Chu Dự Phong chính là "thành tựu" lớn nhất đời này của A Ngọc.

Mà thành tựu thì phải mang ra khoe cho người ta xem, đặc biệt là khi mọi người tề tựu đông đủ, và ở trước mặt cái kẻ miệng lưỡi sắc bén như Thúy

Vi.

Mỗi lần như thế nàng ta đều sẽ mặt xám mày tro.

Lúc này "thành tựu" của bà ta đứng lên, cung kính rót một chén rượu cho Chu Vạn Trung sau đó lại báo cáo chuyện chọn mua dược liệu ở trong trấn cho ông ta.

Nói xong hấn mới ngồi xuống, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua nhìn đĩa cá chua gần mình nhất.

"Cách nấu món này đúng là hiếm lạ," hấn nói xong thì gấp cá bỏ vào cái đĩa đã đầy đồ ăn của mình và nói, "Hình như là cách làm của thành Đông Bình Châu ở bên kia."

"Song Bích, không phải ngươi là người ở Đông Bình sao? Mau ăn nhiều món quê nhà một chút." Chu Vạn Trung vừa cất lời đã cầm đĩa cá bỏ trước mặt Song Bích.

Nàng ta thấy thế thì cũng đứng dậy hành lễ sau đó mới ngồi xuống gấp một miếng cá bỏ vào đĩa của mình.

Thúy Vi cười lạnh một tiếng, "Lão gia bất công, chỉ nhớ rõ cá này là thú Song Bích thích ăn, sao không nhớ bánh nhân rượu kia cũng là món ăn vặt ở quê nhà của phu nhân nhỉ?"

"Nếu ngươi nhớ rõ thì hầu hạ phu nhân ăn một miếng đi." Chu Vạn Trung không muốn vợ cãi mặt mặt với người khác nên vừa thấy mặt bà ta trầm xuống ông ta đã nhẹ giọng nói với Thúy Vi một câu này.

"Được, được, lão gia không thương thì người làm muội muội như thiếp vẫn phải tận tâm hầu hạ, nếu không tỷ tỷ làm sao còn chỗ dùng chân trong cái nhà này?" Hôm nay Thúy Vi chịu thiệt, mặt lúc này vẫn còn sung nên miệng đương nhiên sẽ không buông tha cho người khác.

Hơn nữa nàng ta đoán chắc A Ngọc sẽ không nổi cáu với mình, đặc biệt là trước mặt tiểu bối và hạ nhân.

Bà ta muốn duy trì bộ dạng đoan trang của đương gia chủ mẫu.

Chính vì thế nàng ta muốn nhân cơ hội này trả thù riêng.

"Tỷ tỷ," nàng ta đứng lên gấp một miếng bánh nhân rượu vào đĩa của A Ngọc, "Tỷ tỷ, nếu trong lòng khổ sở thì ăn chút ngọt vào sẽ vui vẻ hơn."

Tỷ tỷ cũng đã lớn tuổi, nếu cứ nghẹn trong lòng sẽ không có ích cho thân thể đâu.”

Chu Vạn Trung trừng mắt nhìn Thúy Vi một cái, ý tứ cực rõ: Khó khăn lắm người một nhà mới đông đủ ăn bữa cơm, sao người phải chọc bà ta làm gì?

Thúy Vi cười lạnh ngồi xuống.

Nàng ta không giống A Ngọc, luôn cẩn thận trước mặt Chu Vạn Trung, ngược lại, nàng ta còn dám lộ tính tình trước mặt ông ta, vừa làm nũng vừa bướng bỉnh.

Nàng ta tự tin có thể nắm được Chu Vạn Trung trong tay, phần tự tin này là do sự sùng ái của ông ta dành cho nàng này từ khi vào cửa tới giờ.

Tuy hiện tại ông ta mới cưới Song Bích vào cửa nên vẫn còn nhiệt tình với vị di nương mới kia nhưng Thúy Vi vẫn có tự tin có thể xoa tròn bóp dẹt người này.

Nam nhân ấy mà, đều cùng một dạng, người càng nghe theo thì bọn họ càng cảm thấy người không thú vị.

Đáng tiếc A Ngọc theo Chu Vạn Trung nửa đời người cũng không hiểu được đạo lý này.

“Tỷ tỷ, ngài ăn đi, nếu nguội thì không ngon đâu.” Thúy Vi thấy mặt A Ngọc xanh mét thì trong lòng càng thêm đắc ý.

A Ngọc cắn một miếng bánh nhân rượu, rõ ràng trong lòng tràn đầy chua xót nhưng bà ta vẫn phải cố tỏ vẻ không có việc gì.

Bà ta biết mọi người đều đang nhìn trờ cười này, dù đã xem nhiều năm nhưng chẳng có ai chán.

“Có phải tôi qua mẫu thân không nghi ngại tốt hay không? Để nhi tử đưa ngài về phòng nghỉ tạm nhé.” Chu Dự Phong không đành lòng thấy A Ngọc chịu thiệt nên đứng dậy nói.

A Ngọc thấy thế thì xoa xoa tay với hấn ý bảo bà ta không sao, dù khó cũng phải cố nhịn, bằng không sẽ khiến tiểu tiện nhân kia đắc ý.

Vì thế bà ta lại cắn một miếng, nhân bánh chảy ra, trong mềm mại mang theo chút dai dai giống như có gì đó trộn lẫn bên trong.

(Ebooktruyen.net) A Ngọc cảm thấy không đúng, miệng nhai vài cái sau đó duỗi tay lôi thứ trong miệng ra.

Đó là một tờ tiền giấy, ngoài tròn trong vuông và đã bị nhân đậu nhuộm màu tím nhạt, giống như một con mắt nhìn chằm chằm bà ta.

A Ngọc kêu lên một tiếng, bình tĩnh và giả vờ trên mặt đã biến thành sương khói.

Bà ta ôm ngực, giọng run rẩy không thành câu, "Sao lại có..... có thứ của người chết ở đây? Nay..... Thứ này sao lại ở chỗ này?"

Chu Dự Phong đi lên ôm lấy mẹ mình, vừa định an ủi thì Thúy Vi đã nhẹ giọng cười cười, "Đại thái thái đúng là mệnh tốt, cả đĩa bánh nhiều như thế ngài cố tình ăn phải cái có tiền giấy...."

Lời này thốt ra giống như nàng ta đã quên cái bánh A Ngọc ăn chính là do nàng ta gấp cho vậy.

Nhưng còn chưa nói xong thì mặt nàng ta bỗng tê rần, nóng rát, cái tát này còn nặng hơn cái tát của A Ngọc chiều nay nhiều.

Thúy Vi che mặt, không dám tin tưởng mà quay đầu lại nhìn về phía Chu Vạn Trung lúc này lộ vẻ mặt hung tợn.

Ông ta đánh nàng? Vì A Ngọc, mà ông ta đánh nàng trước mặt mọi người?

"Tiền giấy này là người đặt bên trong ư?" Chu Vạn Trung túm lấy vai Thúy Vi mà lắc điên cuồng, hận không thể lắc ra vài câu từ miệng nàng ta, "Nói, rốt cuộc có phải hay không?"

Thúy Vi không khóc, tuyệt vọng trong mắt lẳng lẳng bốc hơi và biến mất sau đó chẳng còn thừa cái gì.

"Không phải ta làm." Nàng ta cũng thấy kỳ lạ vì sao bản thân lại có thể bình tĩnh nói ra một câu này.

Sủng ái và quan tâm 7,8 năm này không phải giả, nhưng so với một vài việc thì chúng cũng chỉ nhẹ tựa một sợi lông.

Chu Vạn Trung buông lỏng tay và thở hắt một hơi.

Lúc này ông ta mới phát hiện ngoài Thúy Vi thì những người khác đều dùng ánh mắt ông ta chưa từng thấy bao giờ để nhìn mình.

Lúc ông ta nhìn qua bọn họ sôi nổi thu ánh mắt lại rồi vội nhìn sang hướng khác.

Có lẽ bọn họ coi ông ta như kẻ điên, vì Chu lão gia ngày thường không hiện vui buồn lúc này lại biến thành một kẻ điên sau khi nhìn thấy một tờ tiền giấy trong bánh.

Chu Vạn Trung cảm thấy sức lực cả người như biến mất, thay vào đó là tuyệt vọng sâu không thấy đáy.

Không phải ông ta chưa từng khuyên giải chính mình.

Lúc nằm liệt trên giường ông ta vẫn cố bò dậy và nói với bản thân bài vị kia chẳng qua chỉ là trò đùa của người nào đó.

Chờ ông ta bắt được kẻ kia thì sẽ biết trên đời này căn bản không có cái gì mà oan hồn lấy mạng.

Chương 391: Lấy Oan Trả Ôn

Đúng vậy, không có, mặc dù ông ta đúng là đáng bị thiên đao vạn quả nhưng ông ta vẫn không tin có chuyện oan hồn lấy mạng.

Dương cốc huyện có một dược đường, chủ quầy tên là Cao Hoài Nhân.

Cao Hoài Nhân, có lẽ ứng với cái tên ấy nên ông ta quả thực là người y thuật cao minh, lại mang lòng nhân từ, là danh y nổi tiếng ở địa phương. Ông ta xem bệnh cứu người nhưng chưa bao giờ kê đơn thuốc mà trực tiếp bốc thuốc, nấu thuốc sau đó cho người bệnh mang về uống.

Mặc kệ là bệnh khó chữa thế nào chỉ cần uống thuốc ông ta nấu thì bảo đảm hết bệnh, uống một lần đã khỏi.

Cũng vì thế nên dược đường của Cao Hoài Nhân mới được đặt cho cái tên "Vô Phương đường".

Mười bảy năm trước, vào một mùa hè Cao Hoài Nhân đang ở dược đường sắc thuốc thì bỗng nhiên thấy một kẻ xin cơm ngã trước dược đường.

Bên ngoài mặt trời chói chang, nóng đến độ có thể nướng cháy người ta.

Cao Hoài Nhân không đành lòng vì thế mới nâng kẻ xin cơm kia vào trong phòng, dứt nước hạ nhiệt rồi bắt mạch và cho uống thuốc.

Một canh giờ sau kẻ kia dần tỉnh, thấy mình được Cao Hoài Nhân cứu thì quỳ xuống dập đầu, luôn mồm xin Cao Hoài Nhân thu nhận hẳn.

Hắn muốn làm trâu làm ngựa quăng đời còn lại để báo đáp ân tình này.

Cao Hoài Nhân nâng tên khát cái kia lên, vừa hỏi mới biết người họ tên là Dương Trung, vì quê nhà bị ôn dịch, người trong nhà chết hết nên hắn đành rời xa nơi chôn nhau cắt rốn ra ngoài đi ăn xin.

Nhưng ai biết được dọc đường này hắn bị đói quá, lại vì nóng bức không có nước uống mà té xỉu trước cửa dược đường.

Cao Hoài Nhân thấy hắn thật sự đáng thương, cũng biết nếu hiện tại đuổi hắn đi thì hắn chỉ có một con đường chết thê nên ông ta đồng ý tạm giữ hắn lại.

Chờ ôn dịch qua đi ông ta sẽ tặng lộ phí để hắn về nhà.

Dương Trung là kẻ thông minh lại có ánh mắt, từ khi được Cao Hoài Nhân nhận vào nhà mỗi ngày hắn đều bận rộn trong ngoài, thu dọn dược đường ngăn nắp gọn gàng.

Không những thế, hắn còn bắt đầu học để giúp Cao Hoài Nhân bốc thuốc.

Vô Phương đường nổi danh vì bốc thuốc giá thấp, hơn nữa những người khó khăn quǎn bách tới còn được tặng thuốc miễn phí.

Cao Hoài Nhân lại có yêu cầu cao với chất lượng của dược liệu, không chịu lấy hàng kém đổi hàng tốt nên phí tổn của Vô Phương đường so với nơi khác cao hơn nhiều.

Người của Cao gia cũng vì thế mà luôn túng quǎn, thậm chí không thuê nổi tiểu nhị.

Việc bốc thuốc, nấu thuốc đều dựa vào mình Cao Hoài Nhân khiến ông ta thường bận tới mày tới mặt.

Lúc này có thêm Dương Trung nên sự tình cũng bớt căng thẳng hơn. Nhưng chuyện bốc thuốc nhìn như đơn giản lại yêu cầu cực kỳ cẩn thận.

Cao Hoài Nhân nói với Dương Trung rằng lúc làm việc ở Vô Phương đường thì nhất định phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không thể có sơ xuất.

Nếu người bệnh uống nhầm thuốc vậy thanh danh dược đường hỏng là việc nhỏ nhưng người bệnh có bất trắc mới là chuyện lớn.

Dương Trung nghe vào trong tai, ghi tạc trong lòng.

Hắn làm tiểu nhị ở Vô phương đường ba tháng, chưa bao giờ bốc sai một vị thuốc nào, cũng học thuộc hết các loại thuốc.

Mỗi một việc hắn đều làm hoàn hảo, không hề sai lầm.

Cao Hoài Nhân rất là vừa lòng, cũng càng thêm tin tưởng Dương Trung.

Vào chạng vạng một ngày sau khi đóng cửa hiệu thuốc ông ta đứng trước quầy thuốc nhìn Dương Trung và hỏi hắn có muốn làm đồ đệ của mình không.

Dương Trung đương nhiên là cầu mà không được, vì thế Cao Hoài Nhân đưa hắn tới nội viện và lấy từ trong phòng ra bảy bộ nồi.

Những cái nồi này Dương Trung đương nhiên đã thấy, chẳng qua hắn không biết cách dùng của chúng bởi vì lúc Cao Hoài Nhân nấu thuốc không cho phép người khác ở bên cạnh quan sát.

Cao Hoài Nhân nói đây là do tổ tiên nhà họ truyền xuống, tổng cộng có 49 cái nồi với các màu khác nhau.

Mỗi bộ nồi có 7 cái xếp từ nhỏ tới lớn.

Nồi này là do tổ tiên của ông ta mời người đặc biệt làm ra, nấu thuốc gì cần dùng nồi màu gì, lớn hay nhỏ đều có quy định, tuyệt đối không thể dùng lẫn.

Lúc này Dương Trung mới bừng tỉnh, hóa ra thuốc của Vô Phương đường thần kỳ ở chỗ nó được nấu trong bộ nồi này.

Hóa ra Cao Hoài Nhân không cho người bệnh mang thuốc đã bốc xong về nấu cũng là vì bảy bộ nồi này.

Dương Trung nhìn bảy bộ nồi trước mặt sau đó nở một nụ cười cung kính, nhưng Cao Hoài Nhân vẫn chưa phát hiện ra trong nụ cười kia của hắn có lẫn dự.c vọng và dã tâm.

Mùa thu năm ấy Dương Cốc huyện có bệnh đậu mùa, người tới Vô Phương phường xem bệnh đặc biệt nhiều, mỗi ngày Cao Hoài Nhân đều vội đến sớm đầu mẻ trán, đến buổi tối cũng không được rảnh rang.

Bạn bệnh chùng nửa tháng thì người bệnh cũng ít dần.

Một ngày này sau khi tiễn người bệnh cuối cùng đi Dương Trung đi vào bếp làm mấy món nhắm và bung một bầu rượu lâu năm ra. Hấn hầu hạ Cao Hoài Nhân uống hết cả bầu rượu kia, nhìn ông ta ngã xuống trước mặt mình phun máu đen và trợn mắt bất động. Người đừng trách ta, thế đạo này gian nan, người có được một thân bản lĩnh lại không nguyện ý đi con đường rộng mở vậy....

Chỉ có thể để ta thay người xông pha một lần.

Dương Trung bận rộn trong ngoài thu thập bảy bộ nội và toàn bộ phương thuốc ứng với mỗi bộ rồi bỏ lên một cái xe đã chuẩn bị sẵn để chuẩn bị bỏ trốn mất dạng.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng đúng vào lúc này lại có người gõ cửa hiệu thuốc chặt đứt dây thần kinh vốn đang căng lên của hấn. Vốn hấn không muốn quản chuyện này, dù sao hiện tại cũng đã là nửa đêm, nếu không đáp thì cũng không có người nào hoài nghi.

Nhưng người gõ cửa lại tự báo thân phận nói mình là người của Thái Y Viện phái xuống, nghe nói chuông quây của Vô Phương phường y thuật lợi hại nên đặc biệt tới bái phỏng.

Nói xong những lời này người nọ nhét một tờ giấy qua khe cửa nói là đêm khuya không tiện quây rầy, nếu có hứng thú thì có thể theo tin đi tới địa chỉ hấn đang ở.

Đương nhiên Dương Trung đi, sau khi ném thi thể Cao Hoài Nhân vào một con mương hấn mang theo bảy bộ nội cùng phương thuốc của Cao Hoài Nhân đi tới địa chỉ kia tìm người.

Ngày hôm sau hấn theo người của Thái Y Viện rời khỏi Dương Cốc huyện, bước lên con đường làm giàu mà hấn đã mơ ước từ lâu và vào làm y sĩ tại Thái Y Viện.

Nhưng trong lòng hấn luôn bất an, bởi vì hấn biết thi thể Cao Hoài Nhân sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện, và ngày đó thân phận của hấn sẽ bị vạch trần, những gì hấn có được sẽ hóa thành bọt biển, thành cơn gió

bay xa.

Nhưng thấp thỏm bất an ở Thái Y Viện nửa năm hấn lại không thấy ác mộng kia tìm tới.

Người chết trong tay hấn giống như lạng lẽ biến mất sau con lạch rộng không rộng, hẹp không hẹp phía sau Vô Phương đường, vĩnh viễn tan biến trong một đoạn ký ức.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ của mình Dương Trung.

Bởi vì sau đó Cao Hoài Nhân lại xuất hiện trước mặt hấn, sống sờ sờ, tay chân đầy đủ.

Đó không phải bóng ma luôn xuất hiện trong giấc mộng của hấn với bộ dạng mơ hồ.

Ngày đó Dương Trung xung phong nhận chữa trị cho Trịnh thân vương.

Hấn liếc mắt một cái đã nhìn ra bệnh của kẻ này tuyệt đối không phải đậu mùa mà là một loại bệnh hiểm nghèo lây từ đám hạ lưu dơ bẩn.

Nhưng hấn không muốn từ bỏ giống những thái y khác, càng không muốn bỏ qua vinh hoa phú quý đã gần ngay trước mặt cho nên hấn nói với người của vương phủ rằng Trịnh thân vương bị bệnh đậu mùa sau đó lấy nôi ra nấu phương thuốc trị bệnh hoa liễu.

Chương 392: Lòng Người

Dương Trung có tự tin vì hắn chưa từng mắc sai lầm nào khi chiếu theo các phương thuốc đi kèm bảy bộ nội của Cao Hoài Nhân.

Bệnh này tuy hiểm nghèo nhưng Cao Hoài Nhân có ghi chép lại về nó, chẳng qua nó hơi phức tạp, cần sắc thuốc ba lần theo trình tự.

Sau khi nấu ra ba chén thuốc người bệnh phải uống đúng hạn thì mới có thể khỏi hẳn.

Dương Trung ấn theo phương thuốc mà làm, cẩn thận chặt chẽ không dám làm sai một bước nào.

Mà thân thể Trịnh thân vương quả thật cũng bình phục dần khi uống xong hai chén thuốc đầu tiên.

Dương Trung cực kỳ vui mừng, hắn cảm thấy trời cao đối xử với mình không tệ, có người cả đời chỉ có một cơ hội tốt, còn hắn lại có những hai lần.

Một lần là ở chỗ Cao Hoài Nhân và lần này ở chỗ Trịnh thân vương. Nhưng đúng vào lúc này ác mộng đã lâu không tới lại xuất hiện khiến hắn không kịp trở tay vì thế hắn suýt thì tự vạch trần thân phận mình.

Cao Hoài Nhân tìm tới Trịnh thân vương phủ, Dương Trung vừa thấy ông ta và uy hiếp không nói thành lời trong mắt đối phương thì đành phải để hộ vệ cho ông ta vào.

Lúc chỉ có hai người Dương Trung hồng mặt.

Hắn không biết Cao Hoài Nhân trước mặt là người thật hay ma quỷ biến thành để lấy mạng hắn.

Cao Hoài Nhân thì cười lạnh vài tiếng, "Dương Trung, ngày đó ta vẫn chưa chết hẳn, từ nhỏ ta học y nên đã ăn không ít thảo dược có độc tính mạnh thế nên cũng sớm có sức chống chịu lớn hơn người thường đối với độc vật."

Ngày đó sau khi người ném ta vào mương ta vẫn giãy giụa bò ra rồi được người tốt bụng đưa về nhà.

Tuy sau đó ta sống dở chết dở nhưng vẫn cố chống đỡ được tới giờ.

Không phải ta không nghĩ tới việc báo quan hoặc đi tìm người, nhưng con người ta sau khi trải qua cái chết đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện." Biểu tình trên mặt ông ta ôn hòa hơn, "Dương Trung, người cũng là kẻ đáng thương, nếu không phải từng bị buộc đến tuyệt lộ thì người cũng sẽ không làm ra chuyện vong ân phự nghĩa này."

Thế đạo khó khăn, nếu đều là con kiến thì cũng chẳng cần khiến mọi người khó xử làm gì."

"Người nguyện ý..... buông tha cho ta ư?" Dương Trung không dám tin tưởng mà nhìn chằm chằm Cao Hoài Nhân, "Vậy vì sao người còn tới đây?"

Cao Hoài Nhân lặng yên nhìn hắn sau đó nói, "Ta tới là để nói với người phương thuốc người dùng sai rồi, uống xong ba chén thuốc kia Trịnh thân vương sẽ chết trong tay người."

"Người..... Người nói bậy." Từ "Người" đầu tiên Dương Trung cất giọng cao vút nhưng ba chữ sau lại yếu thế hơn hẳn.

Bởi vì hắn biết rõ hơn ai hết về khả năng dùng thuốc của Cao Hoài Nhân, người này chưa bao giờ nói dối.

"Ta nghe nói Trịnh thân vương được một thái y dùng bảy bộ nội cứu thì biết đó chính là người."

Ta còn nghe nói Trịnh thân vương bị bệnh đậu mùa, nhưng Thái Y Viện lục tục phái ra mười mấy thái y lại không có ai chữa khỏi được bệnh cho ông ta thế nên ta biết bệnh kia không thể là đậu mùa mà là bệnh hoa liễu có triệu chứng giống bệnh đậu mùa.

Dương Trung, tuy người đã có phương thuốc trị bệnh hoa liễu nhưng người

lại xem nhẹ một thứ.

Nếu thuốc này dùng cho người trẻ tuổi, thân cường thể kiện thì chính là phương thuốc hay, có thể cứu mạng, nhưng dùng cho một người hàng năm hút nha phiến, thân thể sớm đã cạn sinh lực thì chính là con dao lấy mạng.”
“Đúng là hai chén thuốc đầu tiên có tác dụng, khiến Trịnh thân vương nghĩ lầm người có khả năng điều thủ hồi xuân, thuốc đến là bệnh tan.

Nhưng một khi uống xong chén thuốc cuối cùng thì độc dược sẽ đảo khách thành chủ, giết chết mầm bệnh trong người ông ta nhưng đồng thời cũng hút cạn chút dương khí ông ta còn.

Không tới ba ngày ông ta sẽ suy yếu mà chết, dù thần tiên xuất hiện cũng không thể xoay chuyển.”

Nghe xong lời Cao Hoài Nhân nói thế là lưng Dương Trung lập tức cong xuống, giống như không bao giờ có thể thẳng nổi, “Ông ta mà chết thì ta còn có thể sống sao?” Hấn lẩm bẩm tự nói sau đó chợt mở to mắt, “Dù sao phương thuốc của ta hiện tại sai rồi, ta..... ta chắc chắn không có đường sống.”

“Còn có đường cứu vãn, chỉ cần người thừa nhận dùng sai phương thuốc thì ta có cách cứu sống ông ta.” Cao Hoài Nhân kiên định nói từng chữ một. “Ta không đi, ông ta tha cho ta thì thế nào? Những thứ ta muốn và liều mạng đánh đổi đều sẽ mất hết, mọi thứ lại quay về xuất phát điểm, giống như khi ta tay trắng chạy nạn khỏi quê nhà..... Cao Hoài Nhân, nếu kết cục như thế thì người dứt khoát giết ta đi, coi như báo thù cho chính mình.”

“Người điên rồi, không có thuốc nào cứu được nữa,” Cao Hoài Nhân nhìn khuôn mặt tái mét của Dương Trung thì ngừng một chút sau đó cười nhạt một tiếng, “Cao Hoài Nhân ta làm nghề y nhiều năm như thế nhưng đến giờ phút này mới biết được hóa ra chúng bệnh khó chữa nhất trên thế gian lại là..... lòng người.

Dương Trung, nếu người cứ chấp mê bất ngộ như thế thì chỉ có thể để ta đánh vỡ mê chướng của người thôi.”

Nói xong Cao Hoài Nhân không hề để ý tới Dương Trung nữa mà xoay người đi thẳng tới chỗ Trịnh thân vương đang ở.

Ông ta lấy ra một phương thuốc khác hoàn toàn với phương thuốc của Dương Trung.

Không phải ông ta không biết kết cục của việc làm như thế nhưng người làm nghề y luôn phải đặt an nguy của người bệnh lên trước ý muốn của bản thân.

Cao Hoài Nhân không phụ thân phận người hành y, không phụ cái tên của mình, cho đến tận khắc cuối cùng của sinh mệnh ông ta cũng chưa từng hối hận.

Tuy vậy trong trận chiến giữa thiện và ác ấy Dương Trung lại thắng một lần nữa.

Ti tiện đạp cao thượng dưới chân, và lần này Cao Hoài Nhân không còn được may mắn như lần trước.

Cái tay đã cứu vô số người bệnh của ông ta lại chẳng cứu được chính mình cũng như linh hồn đã sớm rơi vào vũng bùn của Dương Trung.

Chu Vạn Trung nhìn gió mưa lác rắc ngoài cửa, mưa này đã ghen mấy ngày mới rơi xuống nên nó cực kỳ cuồng bạo.

Gió mang theo mưa hỗn độn quất lên mọi thứ.

Mưa to tạt nghiêng đánh vào trong viện làm bắn lên nhiều đóa hoa nước.

Ông ta tháo mắt kính trên mũi và dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa hốc mắt nhức mỏi đau đớn vài lần sau đó xoa phẳng nếp nhăn giữa trán.

Sẽ không, đương nhiên sẽ không có chuyện oan hồn lấy mạng nhưng ông ta nhớ rõ năm đó trong lúc vội vàng mang theo gia quyến rời khỏi kinh thành chạy trốn tới một nơi yên ổn ông ta đã từng phái Tào Văn tới hỏi thăm tình huống của Cao Hoài Nhân.

Bị đánh 50 đại bản hơn nữa thân thể mới bệnh nặng nên Cao Hoài Nhân chẳng thể qua nỗi một cửa ải kia, cái này ông ta cũng đoán trước được.

Quả nhiên Tào Văn bốn ba một vòng trở về có nói với ông ta sau khi Cao Hoài Nhân bị đánh thì mấy ngày đã qua đời.

Vợ ông ta vì quá đau buồn mà cũng đi theo trượng phu sau đó nửa tháng, chỉ để lại một đứa con gái nhỏ được thân thích nhận nuôi làm con dâu từ bé.

Nhưng đáng thương cho đứa bé kia mệnh khổ, trong một ngày đông cực kỳ giá rét nàng ta cũng nhiễm phong hàn, không được mấy ngày cũng buông tay nhân gian đi theo cha mẹ.

"Người của Cao gia đã chết hết, lão gia, từ đây ngài có thể an tâm rồi, sẽ không có ai tới tìm ngài gây phiền toái nữa."

Lời Tào Văn nói lúc ấy thực sự trấn an nôn nóng trong lòng ông ta.

Nhưng hiện tại những lời này lại giống như một cây kim thỉnh thoảng lại đâm một cái khiến ông ta không thể yên giấc.

Nếu đều chết hết rồi vậy hiện tại là ai đang nhắc lại chuyện xưa và gây ra trò đùa dai này đây?

Chương 393: Mộng

Cửa sổ nhẹ nhàng giật, một tiếng kẽo kẹt vang lên sau đó hai cánh cửa sổ bị kéo mở một khe nhỏ.

Gió theo đó thổi vào, giống một cái màn thật lớn chụp lên thổi tắt ngọn nến.

Căn nhà chìm trong bóng tối, gió lại chợt ngừng khiến bóng tối càng thêm khó chịu.

Nó đè xuống từ trên đỉnh đầu, hận không thể nhấn chìm Chu Vạn Trung trong đó.

Ông ta có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập thình thịch, "Thông thông thông"..... Trái tim đập mạnh vào ngực vừa đau vừa nghẹn. Chu Vạn Trung thoáng định thần và gọi to vài tiếng nhưng không ai đáp lại.

Có lẽ là mưa gió quá lớn nên đám người gác đêm đã chạy tới chỗ nào đó tránh mưa và đánh bài mưa vui.

Ông ta đứng lên đi đến bên cửa sổ duỗi tay kéo cánh cửa bị gió thổi nửa mở kia.

Nhưng mới vừa vươn tay ra một giọt mưa đã rơi lên tay, giọt nước lạnh lẽo theo mu bàn tay trượt xuống, như rơi vào trái tim.

"A Trung, người cũng ngồi xuống uống một chén đi."

"Lão gia, ngài uống trước đi, ngài uống xong ta sẽ uống."

"A Trung, ta thấy người đứng là có khiêu làm lang trung, nhớ học cho

tốt, tương lai ta..... A Trung, mượn này của người..... vì sao? Ta đối xử với người không tệ.....”

“Lão gia, đời này ta có lỗi với ngài, kiếp sau A Trung làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ngài..... Lão gia, không phải lòng ta tàn nhẫn, thực sự..... bởi vì..... bởi vì ta sợ.

Ngài không biết trơ mắt nhìn anh em, cha mẹ chết trước mặt mình là cảm giác gì đâu.

Khi ấy ta sắp phát điên rồi mà vẫn phải đi từng nhà cầu xin mượn ít bạc để ta mua một cái quan tài mỏng cho người nhà.”

“Lão gia có biết không? Cuối cùng ta chỉ có thể mua được một cái quan tài, cha, mẹ, anh trai và cả em gái nhỏ chưa thành niên của ta đều bị nhét vào trong quan tài rồi cứ thế chôn..... Ha hả..... Ha hả.....

Ta vốn tưởng cái quan tài ấy không đủ cho cả bốn người nhưng ai biết bọn họ bị bệnh tật tra tấn chỉ còn xương cốt thể nên cứ thế bị ta nhét vào quan tài.

Cánh tay em gái ta bị nén chặt quá nên gãy, tiếng vang giòn tan, răng rắc, giống như bẻ gãy một nhánh cây.....”

Một cơn gió thổi qua, nước mưa giống như ngọn roi quất lên mặt Chu Vạn Trung.

Ông ta giật mình lấy lại tinh thần sau đó kéo cửa sổ túm mạnh vào trong.

Một tiếng răng rắc vang lên, cửa sổ bị thứ gì đó ngăn lại, ông ta lại kéo vài cái nhưng vẫn không đóng được.

Nếu không phải tối lửa tắt đèn thì hẳn Chu Vạn Trung đã sớm nhìn thấy cái thứ mắc ở cửa sổ là cái gì.

Đó là việc thứ cực kỳ quen thuộc với ông ta, từ lâu nó đã trở thành người bạn thân thuộc nhất.

Mỗi ngày ông ta sẽ xách nó đi tới lui trước quầy thuốc và mở ngăn kéo ra bốc một nhúm thuốc bỏ lên đó cẩn thận ước lượng.

Cân tiểu ly, là cái cân dùng để cân thuốc lúc này bị kẹt ở khung cửa sổ, khi một tia sấm sét chiếu qua nó lóe ánh sáng chói lòa.

"A." Chu Vạn Trung không tự giác thét lên một tiếng và lui về phía sau vài bước.

Ông ta nhận ra đó là cái cân tiểu ly của Vô Phương đường, vì Cao Hoài Nhân tiết kiệm nên dùng cái cân ấy vài thập niên, cán cân đã bị mài đến khó mà thấy rõ nhưng ông ta vẫn luyến tiếc không muốn ném đi. Nhưng hiện tại vì sao cái cân đã cũ đến độ biến thành màu đen này lại xuất hiện ở đây? Giống như nó được người nào đó mang tới, chỉ có cân là kẹp giữa khung cửa sổ còn cán cân thì lắc lư phía sau.....
Chu Vạn Trung nhấc hai cái chân run run đi qua, dùng sức đẩy cánh cửa kia ra hoàn toàn.

Một khế cửa mở ra một cuộc ông ta cũng thấy phía sau có ba bóng người.

Khuôn mặt của bọn họ đều mơ hồ, người chính giữa là Cao Hoài Nhân, hai bên là vợ con ông ta, mà cái cân kia lại đang nằm trong tay Cao Hoài Nhân.

"A Trung, lúc người rời đi đã quên mang nó theo....."

Cao Hoài Nhân duỗi thẳng cánh tay, cái cân tiểu ly cũ lập tức xuất hiện trước mặt Chu Vạn Trung.

Nó bị gió thổi xoay tròn, mang theo mùi thuốc ông ta quen thuộc.

"A....." Chu Vạn Trung không biết vì sao mình lại duỗi tay đón lấy cái cân kia, nhưng một khế chạm tay vào cái cân thì phía trên cái cân bỗng nhiên thêm một thứ gì đó đen tuyền và đang nhảy "Phốc phốc".

Là cái gì vậy? Chu Vạn Trung bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ngực trái có đau nhức như có như không truyền tới.

Là cái gì chứ? (Hãy đọc thử truyện Hải thượng hoa đình của trang Rừng Hồ Phách) Ông ta đoán được nhưng không dám nghĩ nữa, nếu không ông ta sẽ điên mất.

"A Trung....." Giọng nói kia bỗng đổi hướng, hình như phát ra từ phía sau ông ta.

Bọn họ đã vào trong, lặng lẽ đứng phía sau ông ta, hơi thở phun lên cổ ông ta lạnh băng.

"A Trung, tâm của người sâu nặng đến mức nào?" Giọng nói phía sau

đang ép hỏi.

Chu Vạn Trung không dám đáp, trái tim ông ta nảy lên trên bàn cân giống một kẻ đang liều mạng giã giụa trước khi chìm xuống nước.

Nhưng mặc cho nó đập lợi hại thế nào thì quả cân vẫn không hề nhúc nhích.

"À Trung, tâm của người..... nặng bao nhiêu?" Người phía sau lại thúc giục hỏi.

"Không có trọng lượng," Chu Vạn Trung gục đầu xuống sau đó bỗng chốc lại ngẩng đầu lên phát ra một tiếng cười lạnh, "Trái tim của ta không có trọng lượng."

Phía sau tuôn ra vài tiếng vù vù bén nhọn, ba luồng khói trắng lượn qua nách Chu Vạn Trung và bay vụt ra, xông thẳng tới trái tim đen nhánh trên bàn cân tiểu ly.

Một khắc khói trắng đâm vào ông ta cảm nhận được thống khổ không nói nên lời.

Mỗi khúc xương trên người giống như đều sai lệch, cơ bắp rung động, hận không thể róc ra khỏi xương.

Ông ta oa oa hét lớn và bùng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tay vội vàng sờ lên ngực mình và phát hiện thứ nằm trong đó vẫn thình thịch nảy không ngừng. Là mộng, Chu Vạn Trung thở hổn hển và ngồi dậy sau đó quay đầu thì thấy cánh cửa sổ trong phòng bị gió thổi đập bang bang vào khung.

Ông ta xuống giường, nghiêng ngả lão đảo chạy tới chỗ cửa sổ.

Ông ta nhất định phải nhìn một cái xem phía sau cửa sổ đến tột cùng có oan hồn tới tìm mình báo thù hay không bởi vì giờ khắc này thứ tra tấn ông ta không phải kết quả mà là sự dày vò.

Phía sau cửa sổ không có người, tuy tiếng mưa rơi tí tách từng bị ông ta hiểu thành tiếng thì thầm của cô nhân.

Lúc này Chu Vạn Trung đẩy cửa sổ ra và nhìn rõ phía sau cửa sổ không có nửa bóng người.

Mộng đã qua, dưới chân ông ta là mặt đất vững vàng, không hề có những oan hồn trôi lên từ 18 tầng địa ngục.

Nhưng lòng ông ta không vì thế mà an ổn hơn, ông ta không tìm thấy 'kết quả' nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi trong đau khổ, không có lối ra, cũng không có giải thoát.....

"Tào Văn." Ông ta gọi một tiếng, tâm tình ủ dột, có lẽ chỉ có một bầu rượu ngon mới có thể tạm giúp ông ta giải ưu phiền này.

Không có người lên tiếng, vì thế ông ta lại gọi một tiếng, "Tào Văn....."

Một loạt tiếng bước chân truyền đến từ xa tới gần.....

"Tào....."

Giọng Chu Văn Trung nghẹn ở cổ, không thể lên cũng không thể xuống.

Xuyên qua cửa viện khép hờ ông ta thấy một đôi giày thêu màu đỏ bị bóng đêm che mất một phần.

Chúng như hai ngọn lửa chợt lóe qua khe cửa rồi biến mất không thấy.

Chương 394: Tay

Chu Vạn Trung cảm thấy da đầu tê rần, mỗi lỗ chân lông trên người đều lạnh.

Nhưng ngay sau đó ông ta đã bước ra khỏi phòng và chạy chậm về phía cửa viện sau đó dùng sức giật mạnh cánh cửa ra.

Mưa to cọ rửa mặt đất khiến nó sáng lên, chiếu sáng bóng dáng vắn vẹo của ông ta.

Trên mặt đất chỉ có ông ta và cái bóng của mình, ngoài ra không còn ai khác.

Sau lưng có tiếng phành phạch bay lên, lúc Chu Vạn Trung bàng hoàng quay đầu thì nhìn thấy một con chim bồ câu lông ướt dẫm đang đậu trên con đường lát đá phía sau.

Đôi mắt đỏ giống nhỏ máu của nó xoay tròn như có thể nhìn thấu góc âm u ẩm ướt trong đáy lòng ông ta vậy.

Không biết A Ngọc đã mở mắt lần thứ mấy trong đêm đen.

Bà ta nhìn thoáng qua ngoài cửa và hơi ủ rũ phát hiện sắc trời vẫn đen kịt, không hề có dấu hiệu sẽ sáng lên.

Bà ta biết đêm nay mình chắc chắn không ngủ được nữa nên đơn giản ngồi dậy khoác một cái áo lên người.

Bà ta vừa nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ vừa muốn xoa đuổi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ra ngoài.

Nhưng càng muốn lảng tránh thì chúng lại giống như mọc chân, cứ vậy công thành chiếm đất, rất nhanh đã chiếm mọi khe rãnh, mỗi ngọn núi.

Bà ta chẳng thể tránh, chỉ có thể bất lực nhìn chúng hùng hổ đổ ập xuống người mình và cuốn bà ta vào biển sâu của hồi ức.

Lúc bà ta giả cho Dương Trung thì ông ta đã sửa tên là Chu Vạn Trung, là một y sĩ của Thái Y Viện.

Mà sở dĩ bà ta biết tên trước đây của ông ta vì mười mấy năm trước có một ngày ông ta trở về từ Trinh thân vương phủ và hoảng hốt sai bà ta thu dọn toàn bộ gia tài rồi cùng rời khỏi kinh thành.

Tất nhiên bà ta không muốn cứ thế vô cớ rời đi với ông ta, nhưng sắc mặt âm trầm của Chu Vạn Trung khiến bà ta sợ hãi.

Không chỉ có thế, ông ta còn nói ra một câu khiến bà ta cực kỳ khiếp sợ.

"Trinh thân vương sắp chết, vì ta mà ông ta mới chết, năm đó ta ở Dương Cốc huyện còn gây ra một vụ án mạng nữa, nếu người không sợ thì cứ nháo lên."

Lúc ấy A Ngọc đã có thai, lại bị những lời này dọa cho ngây ra nên căn bản không thể nghĩ nhiều mà cứ thế đi theo Chu Vạn Trung hốt hoảng rời khỏi kinh thành.

Sau đó mọi việc an ổn lại bà ta mới tìm mọi cách ép hỏi và Chu Vạn Trung mới nói thật.

"Ông ta giết nhiều người như vậy," A Ngọc nắm chặt cái chần trên chân, một sợi chỉ bị bung ra cũng bị bà ta nhéo tới khi đứt mới thôi, "Ông ta giết nhiều người như vậy, hiện tại người ta đã tìm tới tận cửa.

Cả kẻ bao che tội phạm như mình sợ là cũng chẳng thể may mắn thoát....."

"Nhưng ta có làm gì sai đâu?" Ném sợi chỉ đi, A Ngọc lại bắt đầu moi móng tay của mình, cuối cùng bẻ gãy cái móng tay khó khăn lắm mới có thể nuôi được.

Hiện tại bà ta cần làm cái gì đó nếu không những suy nghĩ như những nhánh cây đang đâm chồi nảy lộc trong đầu sẽ bức bà ta điên mất, "Ta chỉ là một nữ nhân, cha mẹ anh em đều không ở bên người, lại mang thai thì ngoài đi theo ta còn có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn ta đi báo quan rồi trả

giá bằng mạng mình và con mình ư?”

Muốn báo thù thì tìm Chu Vạn Trung mà báo thù, bà ta theo ông ta nhiều năm như thế cũng chưa có được gì, kết quả còn bị một đám tiện nhân cười nhạo già nua nữa chứ.

A Ngọc bỗng nhiên cảm thấy thực tủi thân, chua xót như con rắn nhỏ bò từ giữa lưng tới ăn dần vào trái tim đã chịu nhiều tra tấn của bà ta.

Bà ta thực hận, dựa vào cái gì mà bà ta phải nhịn hết những tủi thân này, cuối cùng còn phải trả giá nhiều như thế vì lỗi lầm của kẻ khác?

Bà ta cần ph.át tiết.

A Ngọc túm lấy một cái bình hoa trên đầu giường và ném lên bức tường ở đối diện.

Cái bình tội nghiệp phát ra một tiếng giòn vang và vỡ thành mấy mảnh. Lửa giận trong lòng bà ta theo động tác ấy hơi tiêu tan, sau đó bà ta lại nhếch miệng nở nụ cười, tiếng cười quanh quẩn trong phòng nghe có vài phần dữ tợn.

Bộ dạng của bà ta hiện tại nhất định là dữ tợn xấu xí, thanh xuân không còn nữa, những phần uất và không cam lòng thỉnh thoảng sẽ trào ra từ kheo mắt dưới lông mày và bò đầy trên khuôn mặt.

Bộ dạng như thế thì ai mà thích được?

“Thảm thì..... Thảm thì.....”

Tiếng chim bồ câu bà ta nuôi vẫn truyền vào trong phòng dù mưa to gió lớn.

Sao bỗng nhiên lại nháo nhào thế? Ngày thường chúng nó rất yên lặng cơ mà, chỉ cần ăn uống no đủ sẽ ngoan ngoãn đợi trong chuồng, dù có ra ngoài cũng là một nhà cùng đi cùng về, không cần lo lắng ngày nào đó tụi nó sẽ mang theo mấy đóa hoa dại về, dễ hầu hạ hơn người nhiều.

Nhưng hôm nay sao chúng nó lại ồn ào như thế, thậm chí trong tiếng kêu còn mang theo thê lương?

A Ngọc không yên tâm nên xốc chăn xuống giường, giày cũng không kịp đi đã chạy tới cửa.

Sờ soạ.ng tới cửa rồi bỗng bà ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhung tay vươn ra rồi thì không thể rút lại vì thế chỉ có thể nhẹ nhàng đẩy cửa.

Gió rét mưa lạnh lập tức theo khe cửa kia thổi vào, tưới ướt mu bàn chân của bà ta.

Có thứ gì đó lườn qua khe cửa, kỳ thật vừa rồi A Ngọc đã thấy nó chẳng qua phản ứng của con người luôn chậm nửa nhịp, đặc biệt khi nhìn thấy một thứ không có khả năng xuất hiện ở chỗ này.

Đó là một bàn tay, một bàn tay xanh mét trượt qua khe cửa vào trong, lúc A Ngọc còn chưa kịp phản ứng lại thì nó đã biến mất.

Lòng A Ngọc lập tức siết lại, chân run rẩy, đầu quay qua bàng hoàng nhìn xung quanh muốn xác định xem vừa rồi có phải ảo giác của bản thân không.

Quý thủ..... là một bàn tay quý có thể động đậy, đây là muốn mệnh của bà ta ư?

Mắt cá chân bỗng nhiên lạnh, A Ngọc mở to hai mắt nhìn và thấy có thứ gì đó dán trên làn da của bà ta, bám lấy cẳng chân kia.

Lúc bà ta còn chưa kịp hét lên thì nó đã bò lên máy tóc.

Bà ta bị một bàn tay quý cuốn lấy, nó muốn kéo bà ta vào A Tì Địa Ngọc, muốn bà ta chuộc tội cho chồng mình.

Ngón tay kia sắc nhọn, giống như mũi dao.

"Tê", A Ngọc như nghe thấy tiếng những ngón tay kia đâm thủng làn da của mình, hơi ngứa, hơi lạnh, thậm chí bà ta không thể nói đó là cảm giác không khỏe.

Trong đầu bà ta như có pháo hoa, giống như sóng biển dâng cao như sóng triều cuốn lấy cả người bà ta.

Bỗng nhiên A Ngọc thấy sợ hãi, một khắc cuối cùng thân thể đã chết lạnh của bà ta thậm chí cảm giác được an nhàn thoải mái đã lâu không có. Đúng vậy, từ khi gả cho Chu Vạn Trung và đi theo ông ta phiêu bạt, dù phú quý hay khổ sở thì trái tim bà ta cũng chưa từng được an bình một khắc nào.

Bà ta nhìn kẻ kia cười một đám nữ nhân nhỏ hơn mình nhiều tuổi vào cửa,

nhìn bọn họ ngày ngày vui vẻ, những đồ kỳ vốn phải bộc lộ ra dần trở nên vẫn đục.

Đến cuối cùng tất cả biến thành đất xám xịt, thành tro tàn chất đầy trong lòng, chẳng qua chính bản thân bà ta cũng chưa từng phát hiện ra thôi.

Đám bò câu càng lớn tiếng hơn, lúc A Ngọc còn sống không biết rằng đám chim chóc vốn diệu ngoan kia lại có thể phát ra tiếng kêu thê lương như vậy.

Chẳng lẽ chúng nó cũng nghe được tiếng chuông tang tó từ thế giới khác nên đang tiễn đưa chủ nhân của chúng ư?

Tay bà ta hơi vươn ra giống như muốn tóm lấy cái gì đó, nhưng lúc siết lại thì tất cả đều là hư không, cuối cùng bà ta chẳng tóm được gì.

Chương 395: Kén

Mục Tiểu Ngộ bị lạnh tỉnh, lúc duỗi tay kéo chăn nàng lại phát hiện cái chăn kia đang đắp trên người mình, ngay cả chỗ cổ cũng được đém kỹ, hơi lạnh căn bản không thể tiến vào được.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh, nó theo từng khớp xương lan tới mọi nơi trong cơ thể toát ra lạnh lẽo khiến cả người nàng tê dại.

Kỳ thật từ đêm hôm đó nàng đã cảm thấy hơi lạnh truyền tới từ dạ dày của mình, chẳng qua lúc ấy nàng cho rằng mình không hợp khí hậu, ăn uống không quen mà thôi.

Nhưng hiện tại nàng phát hiện dù uống bao nhiêu cốc trà gừng nóng thì lạnh lẽo này vẫn không bị xua đi.

Ngược lại, nó giống như mọc rễ trong bụng nàng, không biết bị thứ gì nuôi nấng mà ngày một lớn lên.

"Tiểu Ngộ....." Bên cạnh truyền đến một tiếng lảm bảm, Mục Tiểu Ngộ bực chán ngồi dậy thì thấy Triệu Tử Mai cũng cuộn tròn người, khó nhịn mà vặn vẹo thân thể, "Tiểu Ngộ, bụng."

Trong lòng Mục Tiểu Ngộ vừa động đã nhớ tới hôm qua hẳn nói bụng mình thực không thoải mái thế là vội hỏi, "Tử Mai, bụng rất lạnh phải không?"

Triệu Tử Mai gian nan gật gật đầu sau đó rùng mình một cái hỏi, "Lạnh, giống như bị đóng băng vậy."

Mục Tiểu Ngộ nhíu mày, bàn tay hơi dùng sức, trong lòng bàn tay lập tức bốc lên một ngọn lửa màu xanh nhạt.

Thân thể của nàng thoải mái hơn nhiều nhờ ngọn lửa này, nhưng đồng thời lúc ấy nàng cảm thấy kinh mạch của mình như bị cái gì đó lấp kín một phần

nên ngọn lửa không được thông suốt.

So với ngày thường nàng sẽ tốn nhiều sức hơn mới có thể miễn cưỡng gọi tới chút lửa yếu ớt này.

Nhưng hiện tại nàng đã chẳng thể quản nhiều như thế, nàng quyết đoán ném chần ra, bàn tay dán giữa lưng Triệu Tử Mai giúp hắn bức hơi lạnh ra ngoài.

Thân thể dưới lòng bàn tay của nàng co rúm lại, rõ ràng hắn cao lớn như thế nhưng hiện tại lại như đứa nhỏ, một đứa nhỏ cần rất nhiều quan tâm và yêu thương.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Hắn nằm đó rằm rì, mày nhíu lại, biến thành ba nét sổ thẳng, trong ánh mắt cũng có lệ lấp lánh dần dần tan thành những vụn sáng nện trong lòng Mục Tiểu Ngộ khiến nó mềm nhũn.

Nàng nín thở dồn toàn bộ sức lực trong lòng bàn tay và truyền sang ngực cho hắn.

Rốt cuộc hắn cũng rũ bỏ được thống khổ, mày giãn ra, con ngươi sáng lấp lánh, khoe miệng mang theo nụ cười.

"Thoải mái sao?" Mục Tiểu Ngộ đỡ hắn dậy thế là hắn thuận thế dựa vào người nàng ngoan ngoãn gật đầu, thực giống một con chó lớn ăn no nê thì vui vẻ.

"Người mệt mỏi sao?" Triệu Tử Mai nhìn thấy nàng nhẹ thở gấp, sắc mặt cũng hơi tái nhợt thì lòng bỗng nhiên siết lại.

Hai tay hắn ôm lấy mặt nàng, tỉ mỉ kỹ càng nhìn ngắm gương mặt ấy và hỏi, "Người cũng không thoải mái có phải không?"

Hơi thở của hắn mang theo chút ẩm áp ẩm ướt phun lên mặt hơi ngứa vì thế Mục Tiểu Ngộ lại lộ ra nụ cười vô tư, "Ta bị tiếng mưa rơi nháo cả đêm nên không ngủ ngon được."

Triệu Tử Mai vẫn thấy không yên tâm nên cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng sau đó ủ ấm trong tay mình.

Hắn vụng về nhưng lại chân thành tha thiết chọc người ta thương tiếc.

"Tử Mai."

"Ừ?"

"Chờ chúng ta trở về phải dọn dẹp Hầu Văn Hiến thật tốt, phía trước trồng cây ăn quả, phía sau trồng rau, lại nuôi một ổ thỏ con để tụi nó muốn ăn cái gì thì ăn, muốn đào hang ở đâu thì đào rồi sinh một đám thỏ con thỏ cháu có được không?"

"Thế bọn nó ăn hết đồ trồng được thì chúng ta ăn cái gì?"

"Chúng ta đương nhiên là ăn con thỏ," nàng hí hóp mắt cười, ánh mắt nhìn vàng thái dương mới vừa nhô lên tỏa ánh sáng lên những vũng nước mưa khiến chúng sáng lấp lánh, "Chúng nó ăn đồ ăn của chúng ta thì chúng ta ăn tụi nó, không lỗ."

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Triệu Tử Mai và cười hì hì sau đó rút tay ra nhẹ nhàng đờ một nhúm tóc đang nhếch lên ở trên đầu hấn, "Chỉ không biết khi nào mới có thể về....."

Triệu Tử Mai lại cầm lấy tay nàng nắm trong lòng bàn tay mình, dù gập vẫn ung dung nhìn nàng, hàng mi dài chớp chớp giống con bướm uyển chuyển nhẹ nhàng, "Tiểu Ngộ đang lo lắng cái gì thế?"

"Nơi này....." Ánh mắt nàng gọn sóng, hơi hơi động đã chạm vào trái tim người đối diện.

Nàng đờ thấp giọng nói, "Nơi này không giống bất kỳ chỗ nào ta từng tới."

Lúc trước cũng có tình huống hung hiểm hơn thế này, nhưng lần này không biết vì sao ta vẫn luôn vô cơ hoảng hốt, giống như, "nàng nhẹ nuốt nước miếng, không biết Triệu Tử Mai có thể lý giải những lời mình sắp nói hay không, "Giống như bản thân ta đang nằm trong một cái kén lớn, tự mình kéo tơ quấn ta và người vào trong, càng ngày càng chặt, càng muốn giãy giụa càng hăm sâu, càng muốn nhìn cho rõ thì càng mơ hồ....."

Mục Tiểu Ngộ nhíu mày nhìn hấn, trên khuôn mặt anh tuấn trắng như tuyết vẫn là bộ dạng ngây thơ.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đã khó xử hấn.

Cái cảm giác này đến nàng còn không thể nghĩ cho kỹ thì sao có thể cưỡng cầu một đứa nhỏ mới 7,8 tuổi có thể lý giải được.

"Phá kén thành bướm, khi con bướm ở trong kén cũng không biết bản thân đang ở đâu, lại càng không biết bên ngoài là trời cao biển rộng như thế nào."

Nhưng có một ngày nó sẽ phá tan mọi trói buộc, khi ấy nó sẽ biết hóa ra

bay ngược gió, hướng về phía mặt trời cũng không phải việc khó khăn như nó vốn tưởng."

Hắn nói ra đạo lý lớn này một cách lưu loát, không hề vấp vấp giống như những lời này vốn được giấu sẵn trong cái lưới linh hoạt kia, chỉ cần đợi thời cơ thích hợp là chúng sẽ tuôn ra.

Mục Tiểu Ngộ ngơ ngác nhìn hắn, ngay sau đó cả người nàng run lên, bỗng chốc ghé sát vào nhìn hắn không chớp mắt, nỗ lực tìm kiếm bóng dáng vốn có trước kia của Triệu Tử Mai.

Đó là thiếu niên tự phụ nhất kinh thành, nhưng hắn lại mang theo một trái tim biết thương xót, lưng đeo gánh nặng tội lỗi.

Giờ khắc này nàng bỗng nhiên rất nhớ hắn, rất, rất nhớ.

"Tử Mai, lời này là ai dạy người thế?"

Trong giọng nói của nàng có chút rung động, nàng thực sự hy vọng Triệu Tử Mai sẽ nhượng mào, giống như trước đây, hắn sẽ nở nụ cười tiêu sái và nói với nàng một câu: Tiểu Ngộ, ta đã trở về rồi.

Nhưng cuối cùng hắn không làm thế, Triệu Tử Mai chỉ nhếch miệng lộ ra hàm răng chính tề trắng tinh và mi mắt cong cong, "Cha nói, ông ấy còn nói có một ngày ta cũng sẽ phá kén thành bướm, tìm được thú mình đã mất."

Lòng Mục Tiểu Ngộ trầm xuống, ảo ảnh kia mới vừa trồi lên đã bị bóng ma đè xuống. Chẳng để lại chút ánh sáng nào cho nàng.

"Nhất định sẽ như thế," nàng nỗ lực che giấu thất vọng trong đáy mắt, khước miệng nhếch lên một độ cong không bình thường, "Nhất định sẽ tìm được."

Một câu cuối cùng này lại bị tiếng bước chân dồn dập bên ngoài đánh gãy.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bọn họ còn chưa kịp trao đổi ánh mắt đã nghe thấy một tiếng kêu nghẹn ngào cắt qua không khí ẩm ướt, đâm vào màng nhĩ mềm mại.

"Chết người rồi....."

"Đại thái thái....."

Chương 396: Miệng Vết Thương

Bảy tám con chim bồ câu rơi rụng trong viện của A Ngọc, lông chim hỗn độn, móng vuốt thẳng đuột, đầu nhọn ướt nước sáng đến dọa người dưới ánh mặt trời.

"Đại thái thái, Đại thái thái....." Nha hoàn Tiểu Mị bên người A Ngọc quỳ trước cửa phòng, tay chỉ về phía cánh cửa khép hờ và khóc không thành tiếng nói, "Sáng nay nô tỳ tới hầu hạ thái thái rửa mặt chải đầu nhưng lại phát hiện cửa nửa mở, vừa nhìn vào trong đã thấy thái thái..... thái thái....."

Chu Vạn Trung không chờ nàng ta nói xong đã đẩy cửa ra.

Ánh mặt trời không kiêng nể gì xông vào, chiếu sáng khuôn mặt cái người đang nằm ngửa trên mặt đất.

Có vẻ A Ngọc ra đi rất an bình, hai mắt nhắm chặt, lông mi rũ xuống tạo thành hai cái bóng nhọt nhọt dưới mí mắt, khóe miệng giống như chứa ý cười.

Lúc Chu Vạn Trung đi qua, ánh mặt trời vốn bị ông ta che mất lại chiếu tới khiến làn da bà ta trở lại màu mặt khỏe mạnh.

Hình như đã rất lâu ông ta không nhìn thấy dáng vẻ này của vợ mình.

Trong ấn tượng của ông ta thì trên người bà ta luôn có một tầng vỏ cứng không sao lột xuống được.

Ông ta cảm thấy đó là mặt nạ giả nhân giả nghĩa, nhưng Thúy Vi lại cảm thấy đó là A Ngọc cố ý bày ra bộ dạng Đại thái thái uy nghiêm trước mặt mình.

Mặc kệ như thế nào thì ông ta đều không thích cái vẻ dối trá ấy, nhưng

hiện tại nhìn thấy dung nhan khi qua đời của A Ngọc ông ta lại cảm thấy tầng vỏ cứng kia đã bị phá tan.

Người nằm trên mặt đất này, cái kẻ không động đậy, không hô hấp này mới chính là A Ngọc chân thực, là người vợ mặc áo đỏ cùng ông ta bãi đường thành thân.

Chu Vạn Trung ngồi xổm xuống muốn sờ gương mặt sớm bị tang thương mãi mòn kia nhưng tay duỗi được một nửa ông ta lại ngừng lại.

Trái tim ông ta nảy thật mạnh lên, vì ông ta nhớ tới ngày hôm qua A Ngọc ăn phải cái bánh nhân rượu bên trong có một mảnh tiền giấy bị đậu nhuộm tím.

Chút áy náy trong lòng ông ta tan thành mây khói, nó bị một khối đá lạnh băng, cứng ngắc chiếm giữ.

Khối đá kia vẫn không ngừng tỏa hơi lạnh thấm vào từng hơi thở, từng tác da thịt của ông ta.

Đòi nợ đã tới sao? Hóa ra hôm qua không phải mộng mà là cảnh cáo của Cao Hoài Nhân với ông ta.

Cuối cùng thì người kia cũng không thể nhắm mắt nên dù đã qua nhiều năm như thế nhưng ông ta vẫn muốn đòi lại nợ máu chưa trả.

Chu Vạn Trung liềm mạng lắc đầu, tim đập như nổi trống, gần như muốn phá tan lồng ngực.

Giống như trong mộng, có người muốn móc trái tim của ông ta ra cân xem nó nặng bao nhiêu.

Chu Vạn Trung cố gắng ổn định tinh thần, ngay sau đó duỗi tay xé rách quần áo của A Ngọc trong tiếng kính hô của mọi người.

Đến tầng trung ỵ ông ta cũng không tha mà phải xé xuống.

Đám nam đình nhất loạt quay đầu đi, Tiểu Mị thì tiến lên ngăn cản vài lần lại bị Chu Vạn Trung đẩy ra ngã mạnh trên mặt đất nên cũng không dám tiến lên nữa.

"Chết như thế nào, người chết như thế nào....." Chu Vạn Trung nói không thành một câu hoàn chỉnh, ánh mắt đảo qua thân thể không mảnh

vải của A Ngọc, "Người chết như thế nào? Oan hồn ư? Đánh rắm, người khác tin nhưng ta không tin.

Con đàn bá thôi tha, mau nói chuyện đi, rốt cuộc thì người chết như thế nào?"

Ông ta như kẻ điên ngồi bên cạnh A Ngọc bẻ miệng mũi đã cứng đờ của bà ta ra và vói tay vào moi móc.

"Phụ thân, ngài đang làm cái gì thế?" Ở cửa truyền tới tiếng kêu hoảng hốt, Chu Dự Phong xông tới thấy xác chết của mẹ mình lộ ra thì đầu tiên là sững sờ sau đó hấn vội túm Chu Vạn Trung ra.

Mẹ hấn cả đời ghen uất, lúc này lại bị sỉ nhục như thế nên hấn không hề nương tay mà hung hăng đẩy kẻ kia ngã qua một bên.

"Cả người đã cứng lại rồi, lão gia, để tử tử ra đi được thể diện một chút đi." Song Bích đi theo Chu Dự Phong tới, mày nàng ta nhíu lại mang theo ưu thương và khuyên nhủ một câu sau đó dùng khăn tay che miệng khóc nức nở.

Hiển nhiên Chu Vạn Trung không hề nghe khuyên bảo, thậm chí sau khi bị con trai ném qua một bên ông ta vẫn chưa từng ý thức được mà hơi lắc lắc đầu, giống một con gà trống đang cúi đầu vò mổ, miệng vẫn lảm bảm không ngừng, "Nàng ta chết như thế nào? Miệng vết thương ở đâu? Vì sao..... vì sao lại không nhìn thấy?"

Mục Tiểu Ngộ đứng xa xa bên ngoài nhìn một màn thảm kịch này thì nhẹ kéo góc áo của Triệu Tử Mai và cười khẽ một tiếng nói, "Chu Vạn Trung kia đã bị dọa phá gan rồi, nếu không với y thuật của ông ta hẳn phải biết trên đời này có ngàn vạn cách giết người, cần gì phải đau khổ cố chấp với một cái miệng vết thương."

Triệu Tử Mai cắn môi, cái hiểu cái không gật gật đầu và hỏi, "Tiểu Ngộ cảm thấy vì sao bà ta lại chết?"

Ánh mắt Mục Tiểu Ngộ lạnh xuống, giống như chứa băng lạnh, "Đương nhiên

là bị hại chết."

Triệu Tử Mai nhìn thẳng vào mắt nàng, "Vì sao?"

"Có thấy mấy con bò câu chết kia không? Bộ dạng đáng sợ, đèn móng vuốt cũng thẳng đuột, lại còn chết cả một ổ, không thừa con nào vậy hơn nữa là bị người ta hạ độc." Nàng dừng một chút, ánh mắt chuyển từ đám bò câu tới trên người A Ngọc, đôi mắt nhẹ nhàng híp lại một chút, bên

trong chớp động ánh sáng đen tối, "Có người hạ độc bò câu vậy hẳn cũng có thể hạ độc chủ nhân của chúng.

Dù không hạ độc thì bà ta cũng bị mưu hại bằng cách khác." Không đợi Triệu Tử Mai hỏi vì sao nàng đã tự mình nói tiếp, "Vì sao chúng ta lại tiến vào mảnh sương mù này, bởi vì chúng ta muốn tìm Dịch Chân, nhưng nơi này không có hắn, chỉ có một tòa đại trạch lẻ loi.

Nói cách khác, ngoài tòa nhà này chúng ta chẳng đi được tới chỗ nào khác.

Tử Mai, người có cảm thấy chúng ta vẫn luôn bị nắm trong một bàn tay, nó dẫn chúng ta đi đâu thì chúng ta chỉ có thể tới đó, ngoài ra không còn đường nào khác hay không."

"Chỉ có thể dựa theo sắp xếp của nó, đi hết một lượt mới có thể nhìn thấy đích cuối trong màn sương mù này." Mục Tiểu Ngộ cười nhạo một tiếng, "Nó muốn cho chúng ta nhìn thấy cái gì? Chẳng lẽ là nhân sinh trăm sắc thái bình đạm ư? Đương nhiên không phải, màn sương mù này tràn ngập giết chóc và quỷ kế, nếu không phải thế thì chúng ta cũng không phát hiện ra nhiều thi thể đã hoàn toàn biến dạng ở ngoài thành như vậy."

Triệu Tử Mai gật gật đầu sau đó lại lập tức lắc lắc đầu mang theo một chút xin lỗi mà cười ngây ngô với nàng.

Hắn không hiểu, kỳ thật ngay cả nàng cũng không hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận xem hết thấy những cái này là như thế nào.

(Hãy đọc thử truyện Nhiệt độ cơ thể ác ma của trang Rừng Hồ Phách) Trong sương mù mê mẫn mang này không chỉ đôi mắt nàng bị mê hoặc mà cả trái tim trong sáng thông suốt hơn bất kỳ kẻ nào của nàng nữa.

So với bất kỳ lúc nào trước đây nàng cảm thấy hiện tại nàng cực kỳ bất lực và nhụt chí.

Nàng biết Dịch Chân vẫn luôn ở đây, dùng đôi mắt nhuộm đầy tình phong huyết vũ của hắn để nhìn trộm nàng.

Còn nàng lại chẳng thể bắt được chút bóng dáng nào của hắn.

Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng nắm chặt tay và quay đầu nhìn về phía Triệu Tử Mai lại phát hiện hấn trộm ngáp một cái.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng thế là hấn vội ngậm miệng, răng nhẹ cắn môi dưới, sợ nàng phát hiện bộ dạng lơ đãng của mình.

Động tác cực kỳ trẻ con của hấn khiến trái tim nôn nóng của nàng bỗng mềm mại, giống như mặt đất được mưa xuân tưới tắm, mang theo hương thơm cây cỏ và mềm xốp hơn hẳn.

Chương 397: Điền

Như vậy cũng tốt, mặc dù hẳn không thể trở về hoàn hảo như trước nhưng chỉ cần hẳn đứng bên cạnh là nàng đã thấy yên tâm.

Mục Tiểu Ngộ cong ngón út kéo lấy ngón tay út của Triệu Tử Mai và nở một nụ cười tươi đẹp với hẳn.

Nàng cũng không nói gì nhưng hẳn đều hiểu hết.

Không sao, một Triệu Tử Mai ngây ngô cũng khiến lòng ta nở hoa, dù thiếu cành thiếu lá, dù những tàn khuyết ấy rốt cuộc không thể lấy về thì ta vẫn sẽ cẩn thận che chở, dùng ánh mặt trời và mưa móc nuôi nắng bông hoa này.

Ta sẽ nâng niu nó trong tay như vật báu.

Bỗng có người xông tới va phải khiến Triệu Tử Mai vội nhào về phía trước, may mà Mục Tiểu Ngộ kịp ôm lấy hẳn.

Tú Vinh vẫn luôn lỗ mãng như thế, nàng ta hoang mang quay lại xin lỗi hai người sau đó vọt vào trong viện của A Ngọc.

Lúc nhìn thấy một màn trước mặt nàng ta nhất thời hoảng sợ, miệng thậm chí không kịp nói ra một chữ thì người đã mềm nhũn ra, ngã đứng vào vũng nước khiến ống quần và vạt áo đều thấm ướt.

Bộ dạng kinh hoàng ấy ngược lại khiến Thúy Vi đi phía sau trông có vẻ tàn khốc và bình thản.

Nàng ta híp mắt, giống như một con mèo đang cảnh giác nhìn vào trong viện sau đó buột miệng thốt ra một tiếng thở nhẹ không nghe ra vui buồn.

"Chết rồi ư? Mới không gặp một buổi tối mà đã..... chết ư?"

Chu Dự Phong hung hăng liếc nàng ta một cái, "Nhị di thái, người nên

khoan dung độ lượng hơn đi, cẩn thận gặp báo ứng vì khẩu nghiệp đó.”

Thúy Vi vươn tay vén một sợi tóc lòa xòa trước trán, thân thể mềm mại như cành liễu dựa vào khung cửa.

Nàng ta như người không xương, đuôi mắt lại nhướng lên nói, “Khẩu nghiệp thì sao, nhà này không biết nghiệp của ai mới sâu nặng đâu?”

Nói xong không thấy ai để ý tới mình thế là nàng ta uốn éo đi tới trước mặt Chu Vạn Trung và duỗi tay kéo khuỷu tay ông ta, “Lão gia, người đã chết rồi, ngài ngồi trên mặt đất lâu như thế chỉ sợ đến tối lại kêu đau gối đâu.”

Vừa nói nàng ta vừa gọi Tào Văn mang thuốc dán tối dán cho Chu Vạn Trung.

Giọng điệu nàng ta bình tĩnh giống như A Ngọc chỉ là một con bò câu, chết rồi..... thì chết thôi.

Chu Dự Phong vốn còn ngồi bên cạnh xác mẹ mình mà khóc lúc này lại thất tha thất thểu đứng lên chậm rãi đi tới trước mặt Thúy Vi.

Hắn không dám tin tưởng mà nhìn đôi mắt không có chút thương hại nào của nàng ta, tay rũ bên hông hết nắm lại thả.

“Sao nào?” Thúy Vi đứng thẳng, bên môi là nụ cười khẩy, “Đại thiếu gia muốn đánh ta sao.....”

Một câu này còn chưa nói xong thì đôi chân nhỏ của nàng ta đã bị một đôi tay nắm lấy, Chu Vạn Trung ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt theo cái cảm nhòn nhọn chọc người của nàng ta đi xuống, cuối cùng tới đôi giày thêu dưới làn váy lúc này bị nước mưa thấm ướt một chút.

Mặt giày màu đỏ, mặt giày màu đỏ, màu đỏ.....

“Là người,” Chu Vạn Trung thốt ra hai chữ này, ánh mắt lại không hề dời khỏi giày thêu của Thúy Vi.

Lúc này giọng ông ta trấn định hơn nhiều, bên trong để lộ ra cảm giác giải thoát và may mắn khi sống sót qua đại nạn, “Người giết A Ngọc.....”

Ông ta nói thế.

Sắc mặt Thúy Vi cứng lại, giống bị gió tuyết đông lạnh, “Lão gia, ngài nói ta giết người ư?”

Chu Vạn Trung vịn chân nàng ta rồi run rẩy đứng lên, ngón tay lắc lư trước mặt nàng ta vài cái, giọng cất lên quả thực có vài phần không giống

ngày thường.

Nó ghen ngào, bên trong mang theo một chút đắc ý của kẻ chiến thắng nhưng lại khiến người ta không rét mà run, "Đến bây giờ người còn giả vờ cái gì? Ta đã thấy hết, đêm hôm khuya khoắt người đi qua trước viện của ta không phải người ư? Ngày hôm qua không phải người bị A Ngọc đánh một bạt tai sao? Thúy Vi, người nhận đi, có lẽ ta sẽ niệm tình người hầu hạ ta nhiều năm mà không đưa người tới quan phủ, để cho người một con đường sống."

"Không phải ta....." Thúy Vi ngập ngừng nửa ngày mới phun ra một câu từ môi răng.

Không phải nàng ta đột nhiên mất đi sự lạnh lợi ngày thường mà bởi vì nàng ta cảm thấy người trước mặt mang theo chút điên rồ.

Nàng ta cảm thấy kẻ trước mặt hơi xa lạ.

Chu Vạn Trung là người nào? Ông ta là một cái chén tích vài tầng bụi dày, một cái rương nằm trong đồng bùn ở đáy sông.

Nàng ta chưa bao giờ hiểu biết con người thân hãm trong tầng tầng bùn lầy này.

Nhưng nàng ta cũng biết tâm cơ ông ta sâu nặng, vui buồn không lộ, tuyệt đối không giống cái kẻ điên này.....

toàn bộ bất an và thấp thỏm đều bày hết trên mặt ông ta.

Người điên rồi.

Trong lòng Thúy Vi văng vẳng một câu này, nhưng may mà có người cũng nghĩ giống nàng ta, cảm thấy Chu Vạn Trung thực khác thường.

"Phụ thân, mặc dù tối qua nhị di nương có đi qua cửa viện của ngài thì cũng không thể chứng minh nàng ta là hung thủ giết hại mẫu thân.

Nguyên nhân mẫu thân chết còn chưa định rõ, có lẽ vì bệnh hiểm nghèo hoặc có lẽ có kẻ ra tay cũng chưa biết được....." Chu Dự Phong hạn Thúy Vi nhưng hẳn đọc sách thánh hiền nhiều năm cũng hiểu đạo lý không thể lấy việc tu giải quyết việc công.

Hướng hồ, hẳn cũng cảm thấy Chu Vạn Trung hơi kỳ lạ, không biết kỳ lạ chỗ nào nhưng nói ngắn gọn là không quá giống trước kia.

"Người thì biết cái gì? Đọc sách nhiều năm như thế là cảm thấy mình ghê gớm và có thể cười đầu cười cổ ta sao?" Chu Vạn Trung nói xong một câu t.hồ tục hiếm có này thì lập tức ý thức được mình lỡ lời nên nhẹ hít một hơi và lệnh cho gã sai vặt bên cạnh, "Nhốt Nhị đi thái thái vào phòng chát củi, một ngày nàng ta còn mạnh miệng không thừa nhận thì không cho ăn uống."

Ta xem nàng ta yếu đuối thế này thì có thể nhịn được tới khi nào."

"Nửa đêm qua ta ra ngoài vì..... là bởi vì....." Thúy Vi hé miệng vài cái nhưng vẫn không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Hai gã sai vặt tiến lên kéo hai tay nàng ta rồi lôi vị nhị thái thái cả đời kiêu căng này xuống.

"Bày ra bộ dạng muốn nói lại thôi này cho ai xem?" Chu Vạn Trung đứng ở cửa cười lạnh, mày thoáng nhướng lên mang theo thần nhiên vì đã biết hết thấy.

Nói xong lão chấp tay sau lưng và cất bước đi ra ngoài cửa.

Lúc đi qua Mục Tiểu Ngộ và Triệu Tử Mai ông ta ngẩng đầu nhìn hai người một cái, mày hơi nhíu như đang nghĩ xem bọn họ là ai.

Nhưng rất nhanh ông ta đã đoán được thân phận của bọn họ nên cũng không hỏi nhiều mà cúi đầu đi về bên phải, theo con đường đi về phía trước.
"Lão gia, chúng ta còn không biết vì sao đám bò câu này chết." Mục Tiểu Ngộ lặng lẽ nói một câu này.

Nhưng Chu Vạn Trung chỉ ngừng bước một chút, có vẻ như đang cân nhắc lời nàng nhưng sau đó vẫn cất bước đi ra ngoài.

Ông ta không hề quay đầu lại mà chỉ cất bước đi tiếp trên con đường xanh trơn ướt, bước chân bình thản, không nhanh không chậm, cũng không nói gì.

Mấy chữ "Không có việc gì nên một thân nhẹ nhàng" quả thực rất xứng với bóng dáng ông ta hiện tại.

"Lão gia..... làm sao vậy?" Tú Vinh đứng bên cạnh quan sát thật lâu

mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng ta vừa nhìn góc áo ướt đẫm của mình vừa hỏi một câu này.
Song Bích không trả lời, Chu Dự Phong cũng không trả lời, hai người nhìn nhau, trong mắt ngoài hoảng loạn còn có thứ gì đó người khác không thấy được.

Chương 398: Con Chuột

Thúy Vi mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng nàng ta vẫn là tiểu nữ hài có thể rúc bên chân cha mẹ làm nũng, còn chưa lớn lên, cũng chưa bị thế gian nháp nhô chà đạp.

Nàng ta chơi nhảy ô ở trong sân, mặt trời xuyên qua bóng cây trên đỉnh đầu, tô màu cho những căn nhà nàng ta vẽ ra khiến chúng sáng lòa.

Nàng ta nhảy từ đầu này sang đầu kia, lại từ đầu kia nhảy lại, lặp lại mãi không biết mệt mỏi, giống như có thể mãi mãi như vậy cho tới cuối đời.

Trong không khí lộ ra tươi mát sau cơn mưa, trong đó xen lẫn tiếng cười của cha mẹ.

Chúng gợn ra từng cơn sóng trong lòng, nàng ta liềm mạng hít thở, sợ hơi thở ngọt lành này sẽ biến mất trong giây lát.

Bởi vì nàng ta biết nhảy mất sau mọi thứ sẽ thành vĩnh viễn, từ đây nàng ta mất đi thành lũy kiên cố nhất, một mình đối mặt với mưa gió bão bùng của thế gian.

“Đừng bỏ ta.....” Trong lúc ngủ mơ Thúy Vi vươn tay ra vô lực tóm lấy hai bóng dáng ngày càng xa kia.

Nhưng cuối cùng nàng ta cũng chẳng giữ được họ, cảnh đẹp ý vui đã trở thành quá khứ.

Lý biệt mới là thường tình trên đời này, gặp nhau chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên.

Thúy Vi sụt sịt nước mũi và tỉnh mộng.

Mặt nàng ta lạnh lạnh, phủ kín nước mắt chảy tới tận cổ áo thấm ướt áo

trong.

Nàng ta vươn tay lung tung lau mặt vài cái, phấn mặt nhuộm trên mu bàn tay nàng ta giống vết máu nhàn nhạt.

Thúy Vi cười lạnh một tiếng và biết bộ dạng mình hiện tại nhất định rất đáng sợ.

Son phấn loang lổ trên mặt thì làm sao mà đẹp được.

Nhưng thế thì sao? Nàng vốn tưởng mình có thể dựa vào bề ngoài này mà sống ít vất vả hơn A Ngọc một chút, nhưng hiện tại xem ra nàng ta cũng chẳng khác Đại thái thái là bao.

Chu Vạn Trung ghét bỏ A Ngọc và cũng ghét nàng ta.

Nhưng tốt xấu gì A Ngọc còn tự biết lấy còn nàng ta từ đầu tới đuôi đều hồ đồ, thực đáng chê cười.

Thúy Vi cười "Khanh khách" vài tiếng sau đó lại khóc.

Kỳ thực nàng ta cũng biết, Chu Vạn Trung trời sinh lạnh bạc, thấy người nào thích người đó.

Sở dĩ ông ta chiều chuộng nàng ta nhiều năm chẳng qua vì nàng ta cố tình tìm hiểu những gì ông ta yêu thích và có thể khiến ông ta luôn cảm thấy mới mẻ thôi.

Nhưng dù là thứ mới mẻ thì một ngày kia cũng sẽ suy tàn, nếu không ông ta cũng sẽ không liên tiếp nạp Tú Vinh và Song Bích vào cửa.

Ông ta xếp hai nữ nhân trẻ tuổi kia ở giữa bọn họ.

Nhưng nhược điểm của con người chính là thích lừa mình dối người, Thúy Vi cũng không phải ngoại lệ thế nên nàng ta mới không ngừng thuyết phục bản thân rằng nàng ta là người hiểu rõ Chu Vạn Trung và có thể sống lâu dài.

Dù là Tú Vinh hoặc Song Bích đều không thể thay thế được tình cảm 7,8 năm kia.

Hiện tại rốt cuộc nàng ta cũng ném được hậu quả rồi, tự mình uống độc hóa ra lại đắng như thế.

Thúy Vi thoáng sững sốt, ánh mắt xuyên qua song cửa sổ cũ nát của

phòng chất củi và nhìn mặt đất bị mặt trời nướng cháy bên ngoài: Đây là nguyên nhân nàng ta không nói gì ư? Không nói ra tối hôm qua rốt cuộc vì sao nàng ta lại đi ra ngoài, cũng không cố biện giải cái chết của A Ngọc không hề liên quan gì tới mình, nàng ta lại là người tốt đến thế sao? Để thành toàn cho người khác mà hy sinh cả bản thân mình ư? Thúy Vi cười nhạt lắc đầu: Có lẽ có một chút, nhưng đương nhiên không phải toàn bộ.

Tuy nàng ta không muốn nhìn thấy bi kịch tương tự lại trình diễn trước mặt mình nhưng phần nhiều là vì nàng ta đã hoàn toàn bình tĩnh từ giấc mộng đẹp để bản thân tự dẹt ra.

Tuy nàng ta tỉnh hơi muộn nhưng vẫn muốn giữ cho mình chút tôn nghiêm, không đi bám lấy ông quần ông ta mà đau khổ cầu xin, không làm một con chó đã bị đá đi còn đang thương bò về.

"Nhị di thái, ngài vẫn nên nhận đi, như vậy chúng ta đều nhẹ nhàng.

Lão gia sẽ niệm tình người hầu hạ nhiều năm mà không đưa người tới quan phủ, chúng ta cũng có thể uống vài chén rượu và ngủ một giấc an ổn."

Gã sai vặt ở cửa khuyên nhủ nhưng Thúy Vi không cảm kích.

Bọn họ thấy nàng ta cố chấp thì cũng không nhiều lời nữa mà đi ra cửa.

Bọn họ vừa đi thì sân vắng càng an tĩnh hơn, Thúy Vi lắc lư đứng lên và lại nhìn về phía cửa sổ cũ nát.

Kỳ thật nàng ta có thể đi ra ngoài, bọn họ cũng chẳng trói nàng ta, song cửa sổ kia thoát nhìn cũng sắp rời ra từng phần rồi, chẳng cần dùng nhiều sức là có thể phá vỡ.

Nhưng vì sao bọn họ lại không trói nàng ta.....

Thúy Vi lại nở nụ cười: Bọn họ không trói chặt nàng ta vì bọn họ biết nàng ta căn bản sẽ không đi ra ngoài.

Nàng ta có thể đi đâu? Cá chậu chim lồng dù có thoát được ra ngoài cũng có thể chạy tới đâu được? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Ngay cả đám hạ nhân này cũng nhìn thấu nàng ta.

Hóa ra một khắc bước vào cửa nhà họ Chu thì vận mệnh của nàng ta đã là mọc rễ ở đây, rốt cuộc không thể thoát khỏi đại trạch thâm trầm này.

"Xem ra cuối cùng cũng chết ở chỗ này....." Thúy Vi nhẹ nhàng lắc

đầu, trong từng sợi tóc lòa xòa của nàng ta đều có hơi thở tuyệt vọng.

Một khi đã như vậy thì dứt khoát cho xong hết mọi chuyện đi có được không? Nàng nhìn mặt tường rách nát phía trước và tưởng tượng ra bộ dạng mình như ngọc nát đá tan, máu chảy đầu rơi thì lại không nhìn được rùng mình.

Cuối cùng nàng ta vẫn không dám, chết đâu phải chuyện dễ dàng.

Một khi đã chết thì cái gì cũng hết, không phải, nàng ta từng nghe người ta nói có người còn chẳng chết hoàn toàn được mà cứ nằm đó bất động.

Những kẻ đó mồm không thể nói, mắt không thể mở nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh.

Người như vậy bị ném vào quan tài chỉ có thể làm bạn với bóng tối và giới bọ, dùng quãng thời gian cuối đời dài dòng vô tận đó mà cảm nhận thân thể bị cắn nuốt.

Nếu là như thế thì quá đáng sợ, Thúy Vi tưởng tượng cảnh bản thân bị nhốt vào một cái quan tài và chậm rãi chờ chết trong bóng đêm thì hơi thở cũng dồn dập, theo bản năng nuốt nước miếng.

"Rằm."

Trong góc phía trước bỗng có một tiếng vang nhỏ, nơi đó chồng chất gỗ mục, ánh mặt trời không thể chiếu tới nên nhìn từ xa chỉ thấy một đồng hình thù kỳ quái.

Hiện tại một đồng tro bụi đang bay lên lơ lửng trong không trung và được ánh mặt trời chiếu lấp lánh.

Là chuột sao? Ngày thường Thúy Vi sợ nhất là chuột nên phản ứng đầu tiên của nàng ta là nhảy dựng lên và há mồm muốn gọi người.

Nhưng lời đã tới bên miệng nàng ta lại nuốt xuống.

Chính nàng ta cũng cảm thấy buồn cười, một khắc trước còn nghĩ làm sao để kết thúc cuộc đời mình mà giờ khắc này nàng ta lại bị một con chuột dọa sợ tới mức nửa chết nửa sống.

Hơn nữa dù có kêu thì chẳng lẽ những người kia sẽ bỏ lỡ việc vui của mình và tới giúp nàng ta bắt chuột chắc?

“Hiện giờ một con chuột cũng có thể bắt nạt ta,” nàng ta phì cười, đôi mắt nhìn thẳng góc kia bất động, “Ngươi và tên họ Chu kia giống nhau, toàn cái thứ bắt nạt nữ nhân.”

Giống như nghe hiểu lời nàng ta nói, từ cái ổ chuột kia truyền tới tiếng sột sạt, càng nhiều tro bụi bay ra ngoài đập vào mặt Thúy Vi khiến nàng ta vừa phe phẩy tay vừa hắt xì vài cái.

Chương 399: Miệng Vết Thương

Có cái gì đó màu xanh lóe lên phía sau đám tro bụi, nhưng nó nhanh chóng lên vào bóng ma mờ hồ không thấy rõ biên giới kia.

Thúy Vi che lại cái mũi chuẩn bị hắt xì một cái nhưng đôi mắt bị ánh xanh kia hấp dẫn.

Nàng ta sợ tới mức nín thở, một cái hắt xì kia cũng cứ thế bị nghẹn lại.

Con chuột làm sao có được một đôi mắt xanh biết xoay chuyển như thế.....

Thúy Vi nhìn chằm chằm góc tối kia, không biết vì sao trong đầu nàng ta bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt A Ngọc sáng nay.

Sáng nay nàng ta chỉ nhìn một cái, sau khi xác nhận bà ta đã chết thì trong lòng nàng ta bị cảm giác thống khoái khi báo được thù lấp đầy.

Một cái tát hôm qua tra tấn nàng ta cả đêm, nàng ta đã nghĩ ra đủ biện pháp để trả thù, ví dụ như hạ độc trong đồ ăn của A Ngọc, hoặc nhân lúc mọi người không chú ý sẽ giấu kim thêu hoa vào chần cửa bà ta.

Nhưng Thúy Vi trời sinh là người không làm ăn được gì, vì thế nàng ta chỉ dám nghĩ tới những điều này trong lòng để giải tỏa chứ không hề có dũng cảm thực hiện ý tưởng nào.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy thi thể của A Ngọc thì oán giận của nàng ta với Chu Vạn Trung cũng biến mất.

Nàng ta vứt hết những hoài nghi và cả hành động xô đẩy của ông ta ra sau đầu, chẳng so đo gì nữa.

Nhưng hiện tại nàng ta bỗng nhiên nhớ tới khuôn mặt của A Ngọc, nó

hơi xanh nhưng không hề mang theo xám xịt đặc trưng của người chết.

Lông mày bà ta dính nước mưa hắt vào từ cửa, bộ dạng không khác gì lúc còn sống.

Nếu không phải bọn họ đều nói bà ta đã chết thì Thúy Vi cơ hồ cảm thấy A Ngọc sẽ ngay lập tức ôm ngực ngồi dậy và dùng ánh mắt hơi trì trệ liếc nhìn nàng ta một cái.

Sau đó bà ta sẽ liếc mắt đi nơi khác, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười miệt thị mà nàng ta có thể cảm nhận được.

Nhưng bà ta đã chết, dù thần thái thản nhiên an ổn thì rốt cuộc người cũng đã chết.

Là cái gì đã giết chết bà ta?

Hôm nay Chu Vạn Trung nói trên người A Ngọc không hề có miệng vết thương nàng ta còn cười nhạo ông ta dưới đáy lòng.

Một kẻ thông y thuật như ông ta lại nghi thần nghi quỷ chỉ vì không tìm thấy miệng vết thương.

Nhưng hiện tại nàng ta lại rất muốn biết rốt cuộc A Ngọc chết vì cái gì? Cái xác hoàn hảo không tổn hại gì kia, khuôn mặt với đôi mắt nhắm chặt mang theo an ổn kia đến tột cùng đã tắt thở như thế nào? Bà ta đã ném lại mọi cô đơn và không cam lòng lúc sinh thời như thế nào?

"Bá."

Một loạt tiếng động cực nhỏ khiến cảm xúc có chút hỗn độn trong lòng Thúy Vi như sóng gió gầm thét.

Nàng ta quay đầu lại nhìn về phía chân tường vừa phát ra tiếng động thì mới biết có thứ gì đó mới vừa dán góc tường loang lổ chạy qua.

Nhưng hiện tại nàng ta lại chẳng nhìn thấy nó.

Nó như bị bức tường gạch xanh đang bong từng mảng kia hút vào và biến mất trong tầm mắt nàng ta.

Nhưng có một giọng nói ở trong lòng cứ nhắc nhở nàng ta là nó vẫn chưa rời đi.

Nó mang tính mạng A Ngọc đi nhưng chưa thấy đủ nên lúc này đang hướng về phía này.

Thúy Vi thấy tim nảy lên cổ, ngay sau đó nàng ta lại nâng hai cái đùi đã mềm tới độ gần như không chống đỡ được thân thể lên và chạy về phía cửa sổ, liều mạng gõ lên song cửa rách nát kia.

"Cứu mạng." Nàng ta cao giọng hét, nghẹn ngào đến độ chính nàng ta cũng không nghe rõ.

Cổ nàng ta khô khốc như người lâu ngày không được uống nước.

"Cứu mạng....." Nàng ta lại hét lên, không dám tin tưởng rồi lại vui vẻ khi nghe được tiếng bước chân vội vã chạy về phía phòng chất củi.

Có người nghe được nàng ta kêu cứu nên theo tiếng chạy tới, nàng ta được cứu rồi.

Trên mặt Thúy Vi lộ ra một nụ cười yếu ớt, rõ ràng vừa rồi nàng ta còn nghĩ xem mình nên chết thế nào, nhưng lúc này nàng ta lại cảm thấy bất kể ra sao cũng phải tồn tại.

Hóa ra sống hay chết không phải chuyện gì khó quyết định.

Trên đời này không tồn tại chuyện nóng đầu lên là kiên quyết chịu chết bởi vì người muốn sống sẽ không chết, người muốn chết sẽ không tham sống.

Sống và chết vốn là hai chuyện có ranh giới rõ ràng, tuyệt đối không trộn lẫn với nhau.

Mà Thúy Vi nàng muốn sống, mặc kệ con đường phía trước ra sao thì giờ khắc này nàng ta vẫn muốn sống.

Nhưng đời người có mấy khi được như ý nguyện, sống chết có mệnh, mấy chữ này cũng không phải lời vui đùa của ông trời.

Giờ khắc này Thúy Vi mới hiểu được triệt để những lời ấy, chúng thấm vào tận xương bởi vì tiếng bước chân ngoài cửa sổ bỗng nhiên đổi hướng chạy về một đầu khác.

(Hãy đọc thử truyện Thiếu gia của trang Rừng Hồ Phách) Mà cùng lúc đó nàng ta cảm thấy mu bàn chân lạnh lạnh, có thứ gì đó bám vào

cẳng chân nàng ta bò lên.

Trước khi nàng ta kịp phản ứng nó đã tới bên hông. Ánh sáng xanh xuyên qua vải dệt hơi mỏng chiếu ra, Thúy Vi mơ hồ nhìn thấy hình dạng của nó.

Phía sau nhô lên, phía trước rộng mở, là mấy đầu ngón tay khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay sắc nhọn như móng vuốt.

Chỉ cần tụi nó lướt qua da thịt, chưa đâm vào nàng ta đã cảm thấy đau đớn.

Cao Hoài Nhân bò ra từ trong đất, cái tay đã cứu vô số người kia tuy đã biến thành xương trắng lờ mờ nhưng vẫn chấp nhất đâm thủng quan tài chui ra từ dưới đất và tìm kiếm cái kẻ lấy oán trả ơn kia.

"A." Thúy Vi hét lên một tiếng, nắm tay siết lại đâm lên cái tay quỷ đang bám trên đùi mình nhưng nó lại linh hoạt như một con gió.

Nắm tay nàng ta rơi xuống lại chỉ đánh lên đùi mình, còn tay quỷ kia đã vòng ra phía sau.

Nắm ngón tay đâm tà kia phủ lên cái mông đã y dà của nàng ta. Trong đầu Thúy Vi "Oanh" một tiếng, rớt cuộc nàng ta đã biết vì sao trên người A Ngọc lại không có miệng vết thương rồi.

Không phải không có mà vì miệng vết thương kia giấu ở.....

Một cảm giác nói không nên lời trào dâng lên, ngứa và đau giao nhau giống như nước tuyết tan chảy khi mùa xuân tới.

Thúy Vi phát ra một tiếng thét mềm mại, ngay sau đó không biết nàng ta lấy sức mạnh ở đâu ra mà dùng khuỷu tay đập nát song cửa sổ.

Tay chống đỡ cửa sổ dùng sức chui nửa người ra ngoài.

Ánh nắng bên ngoài đang đứng lúc chói chang nhất, nó không kiêng nể gì mà tưới xuống giống như vẩy những lá vàng dán lên mặt và cổ Thúy Vi.

Nàng ta hé miệng thở hổn hển và kêu cứu nhưng lời nói ra lại thành tiếng rên rĩ đứt quãng, rách nát không thành câu, đến chính bản thân nàng ta cũng không nhận ra.

Đó là tiếng rên rỉ mà nàng ta chưa từng thốt ra kể cả trong lúc liêu chết triền miên với Chu Vạn Trung.

Son phấn trên mặt nàng ta loang lổ, nhưng lại mang tới cho nàng ta vài phần đẹp kinh tâm động phách.

Khoái cảm và đau đớn cùng lúc đan vào nhau như cái võng lớn bao cả người nàng ta bên trong không thể tránh thoát được.

Nàng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình rơi xuống, chết chìm trong ngọn lửa từ eo dưới truyền tới.

Nó có thể đốt cháy khiến người ta biến thành tro.

Thúy Vi vẫn cố giãy giụa, tuy phần eo bị khung cửa đụng phải, đầu nhọn chui vào thân thể để lại những vết thương dữ tợn, tuy chân đã hoàn toàn mềm như bị rút gân, chỉ có thể bất lực nhẹ nhàng đá đạp.

Cái sân rách nát trước mặt lại bắt đầu trở nên xán lạn, trong đầu nàng ta như có con chim nhỏ bay qua mang theo linh hồn nàng ta bay về phía chân trời mênh mông.

Chương 400: Giang Dương Đại Đạo

"Tỷ tỷ ra đi quá đột ngột, ta biết người thực thương tâm nhưng hiện tại lão gia đã thế kia, nam nhân trong nhà có thể gồng gánh chông đỡ cũng chỉ có người.

Tốt xấu gì người cũng nên vực dậy tinh thần và xử lý hậu sự cho tỷ tỷ." Ánh mặt trời chen qua cửa sổ đóng chặt và tưới ánh sáng ôn hòa ấm áp xuống căn phòng.

Mặt Song Bích cũng bị ánh sáng này mạ một tầng nhu hòa, bộ dạng thanh lãnh của ngày thường cũng tan đi ít nhiều.

Nàng ta lúc này có thêm vài phần điềm tĩnh, đôi mắt kia chớp động ánh sáng quyen rũ.

Vốn Chu Dự Phong còn đang thương tâm lại bị đôi mắt kia nhìn chằm chằm thì hơi ngây người, hai tay không nhìn được lại càng siết chặt eo Song Bích, đầu cọ lên ngực nàng ta nhẹ nhàng vu.ốt ve.

"Mẫu thân cũng coi như được giải thoát rồi," hắn nâng một tay lướt qua bả vai Song Bích và vu.ốt ve làn da tinh tế phía sau cổ của nàng ta, "Ta biết bà ấy vẫn luôn chán ghét cái nhà này, vẫn luôn muốn thoát khỏi đây chẳng qua bà ấy bị trói chân cẳng, dù bay cao thế nào cuối cùng cũng bị kéo xuống thế nên chỉ có thể nhận mệnh.

Nhưng Bích Nhi," Chu Dự Phong ngược mắt nhìn Song Bích thấy lông mày nàng ta mỏng manh như nét vẽ, giống một sợi khói nhạt nhẽo lúc nào cũng có thể biến mất, "Bích Nhi, chúng ta sẽ không như thế, tuy ta không nên thân nhưng tốt xấu cũng đọc sách mấy năm.

Nàng đi theo ta nhất định sẽ không chịu khổ, ít nhất ta sẽ không để nàng phải làm thiếp, phải chịu những cơn giận dữ vô cớ."

"Lão gia đối xử với ta cũng thực tốt."

Qua một lúc lâu Song Bích mới chậm rãi nói ra một câu này.

Cả người Chu Dự Phong căng lên, hấn ngòi thẳng trước mặt nàng và cẩn thận nhìn vào đôi mắt giống như luôn có một tầng sương mù che phủ kia và hỏi, "Bích Nhi, chẳng lẽ nàng có tình với ông ta ư?"

"Nói thế nào nhỉ?" Song Bích nhíu mày, giống như đang nghĩ trả lời thế nào mới có thể trấn an người trước mặt nhưng còn chưa kịp nói gì thì môi đã bị chặn lại.

"Bích Nhi, ngoài ta trong lòng nàng không thể có người khác." Chu Dự Phong thở hồng hộc buông nàng ta ra và nói một câu này.

Song Bích thở dài, đầu ngón tay cọ cọ ngực hấn, khước mắt bỗng nhiên ngược lên nhìn thẳng đôi mắt đen nhánh của hấn và nói, "Dự Phong, người nói xem vì sao hôm nay Thúy Vi lại không nói ra việc tối qua? Tối hôm qua rõ ràng nàng ta nhìn thấy người tới chỗ ta, sáng nay còn tới cửa nói ta vài lời mát mẻ, ám chỉ nàng ta đã nắm được nhược điểm của chúng ta."

"Ta cũng không hiểu," Chu Dự Phong ôm Song Bích vào lòng nói, "Nhi di thái là người không chịu buông tha kẻ khác nhất, nhưng nhiều năm qua cũng chưa bao giờ thấy nàng ta khất khe ai."

Khi ta còn nhỏ nàng ta đối xử với ta cũng không tồi, cũng không vì quan hệ bất hòa với mẫu thân mà giận chó đánh mèo với ta."

"Thế nên Thúy Vi là người tốt ư?" Song Bích gãi đầu lên vai hấn, đầu ngón tay không chút để ý đùa bỡn một sợi tóc, miệng chậm rãi nói, "Dự Phong, lần này người đến thị trấn có nghe được chuyện gì vui không?"

"Đồ hiếm lạ ta đều mua về cho nàng rồi không phải sao?"

"Không phải những cái đó," Song Bích lắc đầu, trong ánh mắt giống như có ánh sáng như sóng gợn lăn tăn, "Trong thị trấn không có tin tức gì mới mẻ sao? Suốt ngày ta bị nhốt trong nhà nên cảm thấy mình sắp biến thành một viên gạch trên đất, hoặc một mảnh ngói trên nóc nhà rồi."

Cả người ta lộ ra ảm mốc, đến hô hấp cũng không thông thuận."

Chu Dự Phong thấy nàng ta hơi buồn bực thì nhéo cái mũi nhỏ nhỏ kia một cái rồi cười khẽ nói, "Mới vừa rồi bảo nàng theo ta nàng còn không

tình nguyện, hiện tại lại nói những cái đó,” nói xong thấy Song Bích nhíu mày thế là hấn lập tức ghé vào bên tai nàng ta nói, “Được, được, không đùa với nàng nữa, ta không nói là vì sợ dọa nàng chứ không phải vì cái gì khác.”

Song Bích quay đầu nhìn hấn, lông mi đen nhánh chớp chớp vài cái hỏi, “Trong thị trấn đã xảy ra chuyện gì sao? Giết người hay cường đạo?” Chu Dự Phong rũ mắt khiến đôi mắt hấn biến thành hai đường thẳng tắp, hô hấp cũng chậm hơn giống như đang do dự không biết có nên kể ra không.

Nhưng rốt cuộc hấn cũng phải đầu hàng trước ánh mắt chờ mong của Song Bích và trầm giọng nói, “Không phải giết người cướp của cũng không phải chuyện gì hung hãn.

Lúc này là một việc lớn khiến nha môn cũng phải khẩn trương.”

Song Bích nhẹ nhéo cánh tay hấn, “Đừng úp úp mở mở nữa, mau nói đi.” “Nàng đã từng nghe nói tới Lục Kinh Hồng chưa?” Lúc nói ra cái tên này Chu Dự Phong lại hạ giọng thật thấp giống như sợ người khác nghe thấy vậy.

“Chính là tên giang dương đại đạo vô tung vô ảnh kia ư? Ta đã từng thấy quan phủ dán lệnh truy nã, bên trên nói hấn đã trộm mười mấy nhà giàu chỉ trong bốn năm, lại còn..... lại còn.....”

“Diệt môn,” Chu Dự Phong thay nàng ta nói hết lời, “Trộm tiền tài cũng thôi còn muốn giết cả nhà, Lục Kinh Hồng này là kẻ điên chắc? Nghe nói thủ pháp giết người của hấn cực kỳ tàn nhẫn, người lớn chém đầu, trẻ nhỏ ném vào bếp, cứ thế bị nướng chết.....”

“Đừng nói nữa,” Song Bích run giọng, cả người co rúm lại trốn trong lòng Chu Dự Phong và nói, “Dọa chết ta rồi, đừng nói nữa.”

Chu Dự Phong cảm thấy bộ dạng này của nàng ta quả thực đáng yêu vì thế nhẹ mỗ lên môi nàng ta một cái, “Còn không phải nàng buộc ta nói sao, hiện tại sợ thì trách ai?”

“Không cần nói chi tiết hấn giết người,” Song Bích tức giận nói hấn một câu, “Sau khi Lục Kinh Hồng gây ra vụ án diệt môn ở Tế Châu lần trước thì đã nửa năm không xuất hiện, vì sao nha môn lại bỗng như lâm đại địch thế?”

“Bởi vì có người thấy Lục Kinh Hồng xuất hiện ở quanh thị trấn của chúng ta,” nói xong câu này hấn lại nhìn kỹ mặt Song Bích.

Nàng ta ngày thường cũng quá trầm tĩnh, nhưng hiện tại bị dọa sợ mất mặt nên cũng lộ ra chút chân thật khiến hắn cảm thấy hiếm lạ, "Lại bị dọa sao?"

Đôi mắt Song Bích giống như hơi thất thần, nhưng chỉ trong chớp lát ánh sáng lại quay về.

Nàng ta lôi kéo tay áo Chu Dự Phong và hỏi, "Ta nghe người khác nói Lục Kinh Hồng tới vô ảnh đi vô tung, hơn nữa vừa ra tay đã diệt môn vì thế người thấy gương mặt thật của hắn đều đã chết, sao lại có người nhìn thấy hắn ở thị trấn này chứ?"

Chu Dự Phong duỗi một tay ra xoa nắn mu bàn tay của nàng ta và nhẹ giọng nói, "Việc này cũng là tình cờ, gia đình ở Tế Châu kia kỳ thực vẫn còn người sống.

Gã sai vật may mắn đó đã giả vờ chết nên tránh được một kiếp, và hắn cũng là người duy nhất trên đời từng gặp gương mặt thật của Lục Kinh Hồng.) Lần này cũng chính người nọ phát hiện ra Lục Kinh Hồng ở thị trấn của chúng ta nhưng theo lời hắn thì hắn chỉ thoáng nhìn thấy từ xa vì thế cũng không biết có phải mình nhìn đúng hay không."

Nói xong thấy Song Bích hơi ngây ra giống như bị dọa thê là hắn vươn tay ôm lấy mặt nàng ta rồi nhẹ hôn một cái và nói, "Được rồi, được rồi, ta biết ngay là nàng sợ cái này.

Chúng ta không nói nữa, đỡ cho buổi tối nàng ngủ gặp ác mộng thì không tốt."

Chương 401

Song Bích vừa muốn nói cái gì đó thì cửa sổ bên giường bỗng nhiên “Kéo kẹt” một tiếng và bị người ta đẩy từ bên ngoài lộ ra một khe.

Ánh mặt trời từ khe hở chiếu lên mặt hai người lộ rõ nôn nóng và hoảng sợ.

Một bóng dáng đứng ở ngoài cửa sổ cười “Khánh khách” vài tiếng sau đó nàng ta cong lưng nhìn đôi nam nữ hoảng hốt phía sau cửa sổ.

“Chẳng trách,” Tú Vinh nhếch khóe miệng nở nụ cười không có chút độ ấm nào.

Đôi mắt nàng ta cũng lạnh băng, giống như mới đi ra từ nơi tuyết lạnh và mang theo tuyết chưa tan, “Ha ha, chẳng trách đại thiếu gia chỉ nhớ mỗi nàng ta thích ăn cá chua mà lại quên mất đại thái thái thích ăn bánh nhân rượu.

Thì ra là thế.”

“Tú Vinh, nể tình chúng ta cũng là chị em một thời gian, người thương ta thì đừng nói chuyện này ra ngoài.....” Song Bích bò đến bên cửa sổ duỗi tay định cầm tay Tú Vinh nhưng lại bị nàng kia ghét bỏ tránh đi.

“Ta luôn cảm thấy người biết mấy chữ thì hẳn phải là người khéo léo và quy củ hơn chúng ta, không ngờ người lại là kẻ dơ bẩn nhất cái nhà này, đúng là ta đã nhìn lầm người.” Ánh mắt Tú Vinh nhìn vạt áo rộng mở cửa Song Bích và lộ ra đắc ý.

“Tam di thái muốn cái gì thì nói thẳng ra đi,” Chu Dự Phong đã lấy lại bình tĩnh, hần thản nhiên cài lại nút áo trước ngực sau đó buộc lại mái tóc hỗn loạn giống như kẻ vừa bị bắt tại trận không phải hần vậy, “Qua nửa canh giờ nữa là tối rồi, mà trời tối thì khó đi lắm.

Nếu Tam di thái thái muốn lên đường thì phải tranh thủ thời gian.”
“Dạ Phong, người đang nói cái gì thế, sao Tú Vinh lại muốn rời đi?”
Song Bích nghe những lời hấn nói mà như rơi vào sương mù, nhưng Tú Vinh lại không hề phản bác, không những thế trên mặt nàng ta lại nhiều thêm chút thẹn.

Cảm xúc này bao lấy đôi mắt vốn tràn đầy đặc ý của nàng ta.
“Tú Vinh, người muốn rời khỏi Chu gia ư?” Rất cuộc Song Bích cũng chú ý tới cái tay nải căng phồng trong tay Tú Vinh.

Nó đầy tới nỗi không buộc chặt được, chỗ miệng túi còn thò ra một đoạn dây xích bằng vàng bị ánh hoàng hôn chiếu sáng lấp lánh.
“Phải, ta phải đi, ta phải rời khỏi Chu gia,” lúc nói những lời này Tú Vinh gần như nghiến răng nghiến lợi.

Nói xong nàng ta run run môi nhìn về phía Song Bích và tiếp tục,
“Người biết không? Thúy Vi đã chết, ngay trong phòng chứa củi.

Bọn họ mới phát hiện ra thi thể của nàng ta, một lát nữa lão gia cũng sẽ qua đó.”
Song Bích phải che miệng lại mới không hét ra tiếng.

Chu Dự Phong cũng xoay đầu nhìn về phía Tú Vinh, đôi mắt không dám tin tưởng mà tròn tròn, “Sao Nhị di thái..... lại chết?”
Tú Vinh cắn môi cười, “Sao lại không? Cha người làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như thế còn coi như chúng ta chẳng biết gì và muốn lôi chúng ta ra làm đệm lưng.

Hiện tại thái thái và Thúy Vi đã chết, người tiếp theo có phải sẽ tới ta không?”
Nàng ta hé miệng, khẽ lắc đầu nói, “Ta không thể ngồi chờ chết, ta cũng đâu có giết người, dựa vào cái gì mà mới trở như thế ta đã phải ở lại đây chờ chết? Hơn nữa ta hầu hạ ông ta mấy năm nay nên ta lấy những thứ thuộc về mình cũng không tính làm gì quá đáng.....”
“Mấy thứ này chỉ sợ không phải cái nào cũng là của người, mà lý do người tới đây cũng chỉ vì muốn trộm đồ trang sức của Song Bích đúng không?”

Chu Dự Phong rũ mắt, trong đó có sầu lo và đồng tình, "Nhân lúc loạn người trộm đồ trong nhà ta cũng không định chỉ trích gì, nhưng Tam di thái, hiện tại tình thế còn chưa rõ ràng người cứ thế vội vàng rời đi không phải quá lỗ mãng ư? Huống chi lúc này thị trấn cũng không bình yên, một nữ tử nhu nhược như người cầm một bao của cải đi ra ngoài chẳng lẽ không sợ....."

Tú Vinh dùng một tiếng cười lạnh khinh miệt đánh gãy lời hấn, "Các người có tình nên uống nước cũng no, dù chết cũng muốn xuống âm ti làm một đôi uyên ương nên đương nhiên là không muốn đi."

Nhưng ta thì có cái gì?" Nói tới đây nàng ta xòe tay ra ý bảo Song Bích giao châu báu và của cải ra, "Ta chẳng có gì, nếu không có đồng trang sức và vàng bạc này thì ta có cái gì đâu?"

"Người nghĩ kỹ rồi sao?" Chu Dự Phong trầm giọng hỏi câu này.

Tú Vinh nhẹ ngửa đầu hát tóc mái trên thái dương ra sau đầu, "Đừng nói nhảm nữa, chỉ một lát là sẽ có người tới đây báo tin Thúc Vi đã chết, các người mà không muốn bị người ta phát hiện thì nhanh chóng đưa đồ ra đi."

Nghe vậy Chu Dự Phong thở dài, khước mắt nghiêng qua nhìn Song Bích ý bảo nàng ta đưa châu báu trang sức cho Tú Vinh.

Song Bích vốn không phải người tham tài, vì thế nàng ta xuống giường cầm hộp trang sức và mở ra ôm đồng vòng tay nhẫn, trầm cài tới đưa cho Tú Vinh.

"Cái kia thì sao?" Tú Vinh nhét đồng đồ đó vào tay nải, đôi mắt nghiêng nhìn thấy một cái hộp gỗ tinh xảo ở góc bàn.

"Đây là vòng tay Dự Phong đưa cho ta, Tú Vinh, người để lại cái vòng tay này cho ta đi." Song Bích ứa nước mắt, giọng cũng run lên.

"Thôi vậy," Tú Vinh liếc nhìn mặt trời, hiện tại nó đã rơi xuống đầu tường, không bao lâu nữa nó sẽ hoàn toàn bị bóng đêm nuốt hết, "Dù sao cũng là chị em một thời gian, ta cũng không làm khó người."

Dứt lời nàng ta lại nhìn Chu Dự Phong một cái giống như cảnh cáo hấn không cần giả trò sau đó mới buộc chặt tay nải và xoay người không nói một lời đi về phía ngoại viện.

Ánh hoàng hôn kéo ra một cái bóng thật dài bên chân nàng ta, chỉ sau khi nàng ta rẽ ở một chỗ ngoặt thì nó mới biến mất.

Lúc đi lướt qua Mục Tiểu Ngộ có liếc nhìn Tú Vinh một cái.

Nàng cảm thấy môi Tú Vinh giật giật giống như muốn nói gì đó với mình nhưng cuối cùng nàng ta cũng không nói gì hết đã vội vàng bước ra khỏi cửa lớn của Chu gia giống như đang chạy trốn.

"Tiểu Ngộ, nàng ta muốn đi đâu thế?" Triệu Tử Mai nhìn tay cái căng phồng mà Tú Vinh đang cõng sau đó hỏi một câu này.

Cái tay nải kia khiến một bên vai của Tú Vinh nghiêng hẳn xuống, giống một gốc cây nhỏ treo một hòn đá lớn.

"Đi chết." Mục Tiểu Ngộ mặt không biểu tình nói xong hai chữ này thì cũng thu lại ánh mắt đang nhìn Tú Vinh.

Nàng nhìn cái sân có tiếng khóc truyền tới, bả vai hơi run run, khóe miệng nhếch lên lộ ý cười lạnh.

Triệu Tử Mai nhìn nàng nhưng chẳng hiểu gì hết, trong mắt hẳn như chứa gợn sóng, "Biết nàng ta đi chịu chết vì sao chúng ta không ngăn cản?"

Còn nữa, "hắn nhú mày, câu chữ mang theo hoang mang rõ ràng, "Còn nữa Tiểu Ngộ, những người này đang khóc cái gì thế? Chúng ta không đi xem sao?"

"Thúy Vi đã chết, Tú Vinh cũng sắp chết, người của Chu gia sẽ nhanh chóng chết hết thôi." Dù nói ra ba chữ "chết" liền nhau nhưng giọng nàng vẫn bình thản không chút gợn sóng, giống như mọi thứ đã nằm trong dự đoán của nàng.

Chuyện này giống như một cái cây mọc lên giữa những khe đá, một khi đã gieo hạt thì nó sẽ nảy mầm, chẳng gì ngăn được.

"Không phải ta không muốn cứu bọn họ," giọng Mục Tiểu Ngộ hơi trầm, "Ta cảm thấy Thúy Vi sẽ xảy ra chuyện nên mới chạy tới nhưng kết quả vẫn không cứu được nàng ta."

Chương 402: Chuyện Cũ Không Thể Ngăn

Không phải không đoán trước được việc Thúy Vi sẽ xảy ra chuyện, càng không phải nàng ngồi yên không làm gì.

Mục Tiểu Ngộ nghe được tiếng kêu cứu, cũng theo tiếng chạy tới nhưng trên đường đi tới phòng chứa củi nàng lại bị lạc.

Nàng nhìn về phía trước và thăm đo đạc trong lòng thì thấy khoảng cách cũng chừng hơn 10 trượng, chỉ chạy vài bước là tới nhưng vừa rồi nàng không sao vượt qua được.

Con đường này giống như không có điểm cuối, mỗi bước nàng tiến lên thì khoảng cách con đường cũng dài hơn, lúc quay đầu lại mới phát hiện bản thân vẫn đứng tại chỗ, chưa hề tiến thêm bước nào.

Lúc đầu nàng còn không tin mà chạy dọc bức tường loang lổ một lúc, nhưng lúc nghe thấy tiếng kêu cứu của Thúy Vi ngày một yếu nàng mới ảo não phát hiện mình vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Mỗi viên gạch, mỗi cái khe và cây cối phía trước đều giữ nguyên bộ dạng, đến giọt sương trên lá cây cũng chưa từng rơi xuống.

Uế oải dâng đầy trong lòng cũng thổi bùng lên ý chí chiến đấu của nàng.

Mục Tiểu Ngộ nhắm mắt đứng đó, nín thở điều khiển từng chút âm áp trong người vào hai tay sau đó nhắm ngay cái cây nhỏ đáng thương phía trước mà vung tay.

Ngọn lửa giống như dòng nước trút ra từ đầu ngón tay nàng, tuy một khắc nó lao ra nàng thấy hơi thở tắc nghẹn, ngực đột nhiên bị hàn băng đánh đến tê dại nhưng rốt cuộc lửa kia vẫn lao ra.

Nó lấy tư thế không thể cản nổi mà cuốn cây cỏ kia ở bên trong.
Nhưng thế thì sao? Hiện tại cái cây kia vẫn như thường, nó lắc lư giữa khe hở của hai viên gạch.

Nàng cắn răng ngồi xổm xuống quyết đoán nhỏ nó lên sau đó niết trong lòng bàn tay.

"Tử Mai, từ đây tới phòng chất củi phải đi mất bao lâu?" Tiếng khóc khi trầm khi bổng khiến nàng phiền lòng.

"Hà?" Triệu Tử Mai không hiểu nàng hỏi một câu không đầu không cuối này để làm gì.

Hắn thoáng nghĩ sau đó mới chậm rãi đáp, "Cũng chỉ..... hai ba mươi bước."

"Hai ba mươi bước mà vừa rồi ta mất nửa nén hương cũng chưa thể chạy tới nơi," nàng âm thầm cười lạnh, tròng mắt đen như bóng đêm vô biên,
"Mãi tới khi tiếng kêu cứu yếu đi rồi biến mất ta mới phát hiện mình có thể tới gần căn nhà kia.

Nhưng khi ấy thì còn làm được gì nữa, nàng ta đã chết, nửa người treo bên trên cửa sổ, mười đầu ngón tay vẫn duỗi về phía trước giống như đang cầu cứu."

"Hóa ra Tiểu Ngộ đã tới đó," Triệu Tử Mai mất nhiều sức suy nghĩ mới hiểu được ý nàng.

Hắn liếc môi và cúi đầu nghĩ thêm trong chốc lát mới chậm rãi cầm lấy tay nàng, "Người đừng uể oải như vậy, cha thường nói chuyện cũ không thể thay đổi, tương lai không thể đoán được, người rơi vào chuyện cũ mãi là kẻ nhu nhược, phải lấy lại tinh thần để làm tốt chuyện trước mặt thì mới tốt."

"Nhưng thiên mệnh khó cãi, tất cả những thứ này đều đã được chú định, chẳng ai thay đổi được, ta cũng thế."

Mục Tiểu Ngộ lẩm bảm một câu rồi bỗng ngực nàng như bị thứ gì đó đâm vào đau nhói: Chuyện cũ không thể thay đổi, chuyện cũ không thể thay đổi, chuyện cũ không thể thay đổi.....

Nàng lặp lại những lời này nhiều lần cho tới khi hơi lạnh trong mắt lan ra toàn thân mới lắc đầu cười tự giễu và nhắm mắt lại che đi hung ác như sóng triều dâng lên cuộn cuộn trong đáy mắt, "Chuyện cũ không thể thay đổi, không sai, hóa ra là như thế."

"Tiểu Ngọc?" Triệu Tử Mai nhẹ nhéo ngón tay của nàng, lông mi chớp chớp mang theo chút đáng yêu ngây thơ, "Tiểu Ngọc?"
Hắn lại hỏi một câu kéo nàng về với thực tại.

"Tử Mai, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ," nàng ghé sát tai hắn, hơi thở khiến tóc bên thái dương của hắn hơi bay bay, "Ngươi đi hỏi Tào quản gia xem chỗ này là nơi nào."

Vị trí của Chu gia hẻo lánh, trong phạm vi mấy dặm không có một gia đình nào khác.

Trước kia Tú Vinh còn cảm thấy kỳ quái, không rõ vì sao Chu Vạn Trung phải xây nhà ở một nơi hoang vắng sâu trong núi thế này.

Hiện tại trong lúc vội vã trốn khỏi nơi mình đã sinh sống mấy năm, cái nơi thậm chí nàng ta còn nghĩ mình sẽ sống cả đời thì rốt cuộc nàng ta đã hiểu.

Hóa ra không phải Chu Vạn Trung chán ghét tiếng người đến người đi ồn ào mà vì ông ta là khâm phạm của triều đình nên mới sợ bị người quen nhận ra.

Và mãi tới lúc này Tú Vinh mới cảm thấy hơi hối hận.

Không phải nàng ta hối hận với quyết định của mình mà hối hận vì sao không nghe lời Chu Dự Phong và sớm đi một chút.

Bởi vì nếu mặt trời vẫn còn chiếu sáng thì nàng ta sẽ không phải chật vật tập tễnh đi trong rừng ướt át lầy lội như thế này.

Có mấy lần nàng ta còn bị nhánh cây vướng ngã, cả người cả mặt toàn bùn, tay nải cũng rơi xuống khiến vàng bạc rơi đầy đất.

Nàng ta đành phải vơ vét của cải trong đồng bùn lầy làm cho thời gian càng bị chậm trễ hơn.

Thế nên hiện tại ánh trăng đã lên tới ngọn cây mà nàng ta mới chỉ đi được nửa dặm, lúc quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy tòa nhà đã vây khốn nàng ta, Song Bích và hai kẻ đã chết là Thúy Vi cùng A Ngọc.

Nó đứng đó vững vàng lặng lẽ, cửa rộng mở như một cái miệng há to, chỉ cần nó tiến lên một chút là có thể nuốt nàng ta vào bụng.

Cũng may người bên trong đang vội vàng chuyện của Thúy Vi nên chẳng còn sức quản vị tam di thái thái không hề đáng chú ý như nàng ta.

Tú Vinh thở phì phò cầm tay nải trên mặt đất sau đó không quay đầu mà tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng khuôn mặt của Thúy Vi lúc này lại nhẹ nhàng trôi lên trong lòng nàng ta giống như ánh trăng trên đỉnh đầu, không sao đuổi đi được..... Bộ dạng khi chết của nàng ta cũng không phải dữ tợn, tuy ngón tay duỗi thẳng về phía trước giống như muốn túm lấy cái gì đó nhưng gương mặt lại vẫn vương xuân sắc chưa tan hẳn.

Má nàng ta đỏ hồng, bộ dạng như câu thơ, hàng mày và đôi mắt đều lộ vẻ ám áp.

Có lẽ vui vẻ quá sẽ thành thống khổ, mà thống khổ tới cực hạn sẽ biến thành vui sướng.

Tú Vinh liếc mắt một cái là có thể hiểu, bởi vì trong vô số đêm khuya không người làm bạn, nàng ta cũng từng si tình với trăng sáng, sa vào ảo giác của bản thân không thể tự thoát ra được.

Nàng ta nuốt nước miếng theo bản năng nhưng cổ chột lạnh giống như chạm phải sương đêm.

Nàng ta đột nhiên rùng mình nghĩ: Vì sao Thúy Vi lại chết, đôi mắt nàng ta luôn sáng động, cái miệng luôn riu rít, tuy khiến người khác phiền chán nhưng sao chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi mà người kia lại biến thành một đoạn ký ức lạnh băng chứ?

Oan hồn lấy mạng, chẳng lẽ đứng như người khác nói, nó tới rào rạt, bóp nghẹt mọi sự sống và ném bọn họ vào vực sâu của tử vong, không giết đằm đằm tận húng thì tuyệt đối không dùng tay ư?

Chu Vạn Trung hại chết Cao Hoài Nhân, hại chết cả nhà ông ta nên mười mấy năm sau người kia tới tìm bọn họ và dùng phương thức quỷ dị nhỏ cỏ tận gốc Chu gia ư? Vạn mệnh giống như một bàn tay to chụp xuống và chẳng ai đoán trước được.

Vừa nghĩ thế thì những khó khăn trước mặt lập tức trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Chỉ cần có thể chạy thoát thì dù phải trèo đèo lội suối, hoặc ngã gãy chân bên khe suối cũng có đáng là gì?

Tú Vinh lập tức cắn môi lão đảo bước đi, tiếp tục "hành trình" của mình.

Chương 403: Tồn Tại

Người ta dễ dàng cho rằng mình kiên cường, cũng thường đánh giá bản thân yếu ớt.

Những lời này mâu thuẫn đúng không? Cũng chưa chắc, bởi vì đêm nay nó đã thể hiện nhuần nhuyễn trên người Tú Vinh.

Nàng ta vốn tưởng rằng bản thân đã chuẩn bị tốt, dù con đường có dài nàng ta cũng có thể từ từ đi hết.

Nàng ta cũng chuẩn bị tinh thần dù tan xương nát thịt cũng sẽ không quay đầu lại, nhưng một khắc rút chân khỏi vũng bùn và chuẩn bị bước đi nàng ta bỗng nghe thấy vài tiếng cười khẽ.

Nó giống như chim hót vang lên trên đỉnh đầu sau đó biến mất vô tung. Tú Vinh rùng mình một cái, nàng ta nghe rõ, đây căn bản không phải chim hót mà là tiếng cười.

Nó mang theo vui vẻ khi đang xem kịch.

Tiếng cười này hình như thuộc về một cô gái trẻ, nghe giống như chuông bạc, chưa từng dính bụi trần nhưng lại như hiểu rõ nặng nhọc và tang thương của thế gian này.

“Ai đó?”

Tú Vinh không nhận được thốt ra một câu chất vấn, giọng phóng đại mấy lần trong khu rừng yên tĩnh, xuyên qua tiếng lao xao của phiến lá mà vang vọng lâu dài.

Không có người đáp lại nàng ta, mà Tú Vinh cũng không cảm thấy kỳ quái bởi vì nàng ta vốn không hy vọng sẽ được đáp lại.

Nhưng trong đầu nàng ta có đủ loại suy nghĩ bỗng nhiên phá xác mà ra giống như pháo hoa nổ bùng trong sọ não và tỏa ánh sáng lộng lẫy ra xa vạn trượng.....

Cao Hoài Nhân có một đứa con gái, năm đó bởi vì cha mẹ liên tiếp qua đời nên được đưa tới nhà thân thích làm con dâu nuôi từ bé.

Nhưng không bao lâu sau nàng ta cũng bị phong hàn và theo cha mẹ rời khỏi nhân gian.

Tuy Tào Vân đã kể toàn bộ sự việc khi bị nàng ta ép hỏi nhưng lúc ấy nàng ta cực kỳ hoảng sợ với thủ đoạn độc ác của Chu Vạn Trung thế nên không quá để ý tới chi tiết này.

(Truyện này của Rừng Hồ Phách) Có điều hiện tại nghe thấy tiếng cười kia thì một câu nói của Tào Vân lại lướt qua.

Nó giáng xuống như sấm sét âm âm khiến đầu nàng ta ong ong.

Là nàng ta sao? Là tiểu cô nương còn chưa thành niên đã buồn bực mà chết kia ư?

Nàng ta nên sớm nghĩ tới, oan hồn đã tới lấy mạng thì sao mà thoát được? Một nàng ta còn ngây thơ cho rằng chỉ cần rời khỏi Chu gia là có thể không liên quan tới Chu Hoài Trung nữa.

Nàng ta cho rằng mình có thể tìm được một con đường lui cho bản thân, quả thực quá ngốc, so với Thúy Vi nàng ta còn ngốc hơn.

Thúy Vi chết không rõ ràng còn nàng ta lại tự cho là thông minh, kết quả thì sao? Chính vì tự cho là đúng, là thông minh mà nàng ta cũng mất mạng.

Nhưng trong lúc tuyệt vọng người ta thường nảy sinh dũng khí phản kích, dù nó nhỏ bé không đáng kể thì cũng nhiều ít mang tới an ủi cho người đang chìm trong khốn cảnh.

Tú Vinh không thông minh, nhưng nàng ta không muốn làm một người nhu nhược.

Nàng ta cắn chặt môi trên và ném tay nài nặng trĩu về phía sau.

Nàng ta không tìm kiếm con quỷ lấy mạng kia, cũng không nghĩ tới việc

mình sắp đi tới cuối con đường định mệnh.

Nàng ta tiếp tục cất bước đi trong cánh rừng đã không còn một chút ánh sáng nào.

Nàng ta phải đi, phải rời khỏi nơi này, tuy giờ khắc này đây nàng ta nghĩ tới con chim bồ câu bên cửa sổ, con chim vĩnh viễn không thể bay ra ngoài nhưng chân lại không hề dừng mà vẫn bước về phía trước.

Đây là khoảnh khắc nàng ta kiên định nhất trong cuộc đời này.

Ông quần nàng ta chợt lạnh, như có cái gì đó túm được cẳng chân nàng ta.

Cảm xúc lạnh lẽo truyền tới, xuyên qua làn da thấm vào xương cốt giống như chui vào lòng Tú Vinh và đông lạnh bầu nhiệt huyết kia rồi biến nó thành băng.

Là cái gì thế?

Tú Vinh lập tức dừng bước, và chỉ trong một chớp mắt ấy thứ kia cũng bò theo chân nàng ta đi lên, tới cái nơi đã lâu chưa có người thăm nom.

Sắc mặt Tú Vinh tức khắc thay đổi, nhưng một tiếng thét còn chưa kịp vang lên nàng ta đã thấy đau đớn từ eo hóa thành từng giọt nhỏ lan ra toàn thân.

Nàng ta cực kỳ kinh hoàng và lập tức khom người vén ống quần của mình lên muốn nhìn xem đó là cái gì mà lại có thể tiến quân thần tốc như chỗ không người như thế.

Nhưng vừa vén ống quần lên thì trên mặt nàng ta chợt lạnh, một thứ gì đó trơn tuột rơi theo làn da xuống dưới tới tận cổ chân và đụng vào ngón tay run rẩy của Tú Vinh.

Đó mà một bàn tay quý màu xanh lục, không có chút thịt nào mà khô như cỏ trên mặt đất.

Đầu ngón tay nó chạm vào tay Tú Vinh giống như muốn đâm thủng đầu ngón tay của nàng ta vậy.

"A."

Rốt cuộc Tú Vinh cũng hét lên một tiếng, cẳng chân nàng ta run rẩy, cái tay quý kia không hề giãy giụa mà cứ thế rơi xuống từ chỗ ống quần và dấn trên mặt đất lầy lội bất động.

“Quý..... Quý.....” Tú Vinh cảm thấy cái tay kia có mắt, bởi vì nó đang bình tĩnh bò ở trước mặt nàng ta, không hề sứt mẻ giống như đang quan sát từng cử động bên này và sẵn sàng tấn công bất kỳ lúc nào. Nó thật sự có mắt sao? Trong lúc hoảng hốt Tú Vinh giống như thấy được một đôi mắt đen nhánh gần như hòa vào bóng đêm.

Nhưng bỗng có ánh sáng xanh chợt lóe lên, trông mắt đen nhánh lộ chút trắng kia cũng theo đó ẩn vào bóng đêm, núp ở nơi kín đáo nhìn nàng ta. Tú Vinh thấy đầu óc mình hơi hồ đồ, vì sao một bàn tay lại có mắt? Nhưng nàng ta chẳng có tâm tình đầu mà nghĩ nhiều, bởi vì đúng lúc ý nghĩ hoang đường này ra đời thì nàng ta lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ kia.

Nó truyền tới từ phía cánh tay quý, giống như chuông bạc bị gió thổi xoay chuyển trên cánh rừng, thật lâu không tan. Tú Vinh cảm thấy đầu mình giống như bị người ta dùng cây búa đập ngọt đập một cái.

Cả đầu nàng ta ong ong như có ngàn vạn con ong mật đang bay múa trong đó, mồ hôi theo cổ áo chảy xuống lưng trên lưng hóa thành mây dòng suối lạnh băng sau khi tuyết tan.

Nhưng mọi sợ hãi đều chỉ tập trung trong nháy mắt ngay sau đó nó tan đi, trong đầu nàng ta bỗng nổi lên sóng to gió lớn, cuộn cuộn thành hình dạng kỳ quái.

Khi thì là cánh chim khổng lồ sắp vỡ cánh, khi lại giống bóng cây che trời, liên tiếp từ trên cao ào xuống dễ dàng đánh nát những sợ hãi và không cam lòng trong đầu nàng ta.

Tú Vinh lắc lắc đầu xua tan những suy nghĩ hỗn loạn kia sau đó nỗ lực trợn mắt thật to: Bàn tay quý vẫn ghé trên mặt đất, bên trên đó là sắc trời đen như vẩy mực.

Tầng ánh sáng xanh trên người nó được tôn lên sáng hơn nhờ bóng đêm, giống như mọi màu xanh trên thế gian này đều tập trung ở đây và có thể bốc cháy lên bất kỳ lúc nào.

Nàng ta đứng đó mặt đối mặt với nó, hai chân đã nhũn ra, bụng dưới đau đớn tra tấn và liều mạng kéo nàng ta xuống vực sâu không có hô hấp và tự do.

Ở nơi đó A Ngọc và Thúy Vi đều đang chờ nàng ta.

Cuối cùng thì vận mệnh của nàng ta cũng không khác gì bọn họ, từ một khắc được kiện nhỏ nâng vào Chu trạch thì mọi việc đã được chú định sẵn rồi.

Nhưng hai chữ "tồn tại" này vẫn dằng lên trong lòng Tú Vinh, biến thành tiếng gào, hận không thể chui ra khỏi mạch máu của nàng ta và đốt toàn bộ những thứ cản trở trước mặt nàng ta thành tro tàn.

Nàng ta cúi đầu nhìn tay mình, đôi tay này không giống tay A Ngọc hoặc Thúy Vi.

Tuy chúng không thù được cái gì mà "Đạp tuyết tìm mai" nhưng chúng nó đã từng cắn mạ, dất trâu, thậm chí giết heo và giết dê cũng không nói chơi.

Nàng ta từng cho rằng bản thân rốt cuộc đã có thể thoát khỏi nghèo khổ, chạy về phía cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng hiện tại nàng ta hối hận, muốn quay về.

Nàng ta nguyện ý vứt bỏ mọi tham niệm, như vậy liệu ông trời có cho nàng ta thêm một cơ hội nữa không?

Chương 404: Ký ức

Tứ Vinh ném tay nải trên mặt đất, vàng bạc châu báu theo đó rơi đầy đất và bị ánh trăng tô lên một tầng nước bạc lạnh lẽo.

Đây từng là những thứ xa vời nàng ta muốn có được, mà nàng ta cũng từng thật sự có thể nắm ở trong tay nhưng hiện tại nàng ta không muốn chúng nữa.

Nàng ta ném tụi nó đi giống như ném tảng đá đẽ trong lòng sau đó cả người nhẹ nhàng quay lại tập tễnh chạy về phía Chu Trạch.

Mặt sau là trời đất khói sóng cuộn cuộn mù mịt, là tự do nàng ta vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng hiếm khi để lộ nhưng chỉ có vòng về có lẽ nàng ta mới có thể sống.

Tứ Vinh thở hồng hộc, cả người đổ mồ hôi lạnh giống như không bao giờ cạn.

Mồ hôi rơi xuống từng tầng, ngay sau đó lại bị một tầng khác thay thế, đến tròng mắt cũng bị mồ hôi ướt át bao phủ nên không nhìn rõ con đường phía trước.

Lạ là lúc này nàng ta lại không hề té ngã, dù chân đã mềm đến độ không cảm giác được, dù tới một khắc cuối cùng nàng ta phải dùng tay đỡ hai đầu gối đã mỏi tới độ gần như vỡ ra để lảo đảo đi về phía trước nhưng nàng ta vẫn không ngã xuống.

Mọi thứ trước mắt chập rối mơ hồ, không phân rõ biên giới.

Đông đêm và cây cối dung hòa vào nhau, trời và núi hợp lại một chỗ.

Chỉ có Chu trạch là vẫn giữ nguyên dạng, cửa sổ ngay ngắn, tường cao vây quanh.

Nó vững vàng đứng đó, cửa lớn vẫn mở rộng, nhưng lúc này đây nó không còn mang bộ dạng gương nanh múa vuốt nữa mà nó là cây rơm cứu mạng cuối cùng nàng ta có thể nắm lấy.

Phía sau truyền đến tiếng sàn sạt, không cần nhìn Tú Vinh cũng biết đó là cái gì.

Một đường lại đây thứ kia vẫn đi theo nàng ta không xa không gần.

Có mấy lần quay đầu lại nhìn nàng ta đều thấy đôi mắt đen bóng như có như không kia, con ngươi của nó còn phản chiếu ánh sáng.

Tú Vinh có một loại trực giác rằng bàn tay quý kia đang nhìn chằm chằm mình.

Nó muốn nàng ta chết, có thể nó mới có thể thống khoái khi báo được thù lớn.

Nàng ta không muốn nó được như ý.

Sắp tới rồi, hiện tại nàng ta đã cách tòa nhà cực gần, tới độ có thể nghe được tiếng khóc nức nở truyền tới từ bên trong.

Chỉ sợ mỗi người trong Chu trạch lúc này đều đang thất thần thế nên đến tiếng khóc cũng lúc có lúc không, về cơ bản chỉ có gào khan chứ chẳng có chút tình cảm nào.

Cũng phải, tai vạ tới nơi rồi ai mà không sợ nó rơi trên đầu mình chứ?

Làm sao bọn họ còn hơi sức mà khóc thương kẻ khác đây?

"Cứu mạng, lão gia..... Tào quản gia..... Song Bích..... Thiêu gia....."

Tú Vinh chỉ còn cách Chu trạch vài bước nhưng chỉ có thể thôi mà nàng ta cũng không đi nổi.

Xương cốt cả người đều tê dại, giống như tan thành từng mảnh khi cố gắng dán lên da thịt.

Tú Vinh khóc lóc, giọng phát ra lại biến thành tiếng rên rỉ khó mà nghe thấy.

Nàng ta gọi tên từng người, mong chờ bọn họ có thể bỗng nhiên xuất hiện tâm linh tương thông với mình, thứ chưa bao giờ có trước đây.

Nàng ta hy vọng bọn họ sẽ chạy ra cửa nhìn một cái, có lẽ như thế nàng ta sẽ được cứu.

Nhưng công tò vò kia vẫn rộng mở, bên trong đen ngòm, chẳng có ai xuất hiện.

Sợ rơm cứu mạng nàng ta đợi không xuất hiện, hóa ra tòa nhà đã vây khốn nàng ta bao lâu nay cuối cùng cũng chẳng cho nàng ta được chút hy vọng nào.

Khi chút sức lực cuối cùng hao hết nàng ta ngã xuống thêm đá của Chu Trạch.

Chuông gió bên mái hiên điên cuồng lắc lư, lục lạc va chạm vào nhau phát ra tiếng động kéo một chút ý thức cuối cùng của nàng ta trở về, không để nó trôi đi.

Nàng ta nỗ lực trợn mắt, tuy đã chẳng thể nhìn thấy gì nhưng nàng ta vẫn cố gắng mở to mắt quay đầu nhìn về phía sau.

Cái bóng màu xanh kia vẫn ở đó, tuy nàng ta không nhìn rõ hình dáng của nó nhưng lại biết nó đang chậm rãi bò tới.

Nó leo lên người nàng ta, sau đó giống như "chăm chú nhìn" nàng ta một lát rồi theo bậc thang chui vào trong nhà.

Quả nhiên, nó không định buông tha cho bất kỳ kẻ nào ở nơi này.

Trong lòng Tú Vinh bỗng nhiên cảm thấy thống khoái, nhưng ngay sau đó chút vui vẻ còn sót lại đó lại bị tuyệt vọng sâu nặng thay thế.

Nàng ta nghĩ tới đám bò câu kia, cả đời chúng nó cũng chưa từng thoát khỏi tòa nhà này.

Hóa ra mọi người đều giống nhau, đều là một đám bò câu bị nhốt trong lồng.

Nàng ta giãy giụa bò xuống khỏi thêm đá, không muốn một tác da thịt nào của mình dính hơi thở của Chu gia.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Rất cuộc cả người nàng ta cũng trượt xuống thêm đá sau đó nằm ngửa nhìn lên không trung xám xịt.

Trong lúc hoảng hốt nàng ta giống như nhìn thấy một con chim bồ câu vỗ cánh bay về phía trời cao.

Trong con người dần nở ra của nàng ta, đó là hình ảnh cuối cùng, và nó vĩnh viễn nằm ở đó.

Thi thể của Tú Vinh được Tào Văn phát hiện.

Lúc đó ông ta đang gấp đến độ trán đổ mồ hôi, vừa lệnh cho hạ nhân lấy vải bố và ngọn nến từ trong kho ra vừa phải đối phó với Triệu Tử Mai đang đeo bám bên cạnh.

"Vải bố đặt ở trong ngăn tủ, hương nến và tiền giấy sợ là không đủ, phải lên trên mua thêm một ít.

Đúng rồi, các người ra ngoài nhớ rõ phải mua cho Nhị di thái một cái quan tài.

Quan tài của Đại thái thái đã sớm chuẩn bị, còn quan tài của Nhị di thái thái không thể quá đắt, bằng gỗ sam là được..... Còn nữa, phải mời sư phụ trong miếu đi theo tới, qua mấy ngày nữa làm bảy ngày, trong nhà phạm tai tinh nên phải có người làm pháp sự...."

"Nơi này thuộc tỉnh nào, châu và huyện nào?" Triệu Tử Mai đã lặp lại câu này hai lần, tới lần thứ ba thì Tào Văn không thể không quay đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt có chứa đồng tình.

Bề ngoài tốt như thế này, đúng là ngàn dặm mới tìm được, đáng tiếc lại là tên ngốc.

Lúc này là lúc lửa xém lông mày thế mà hắn cứ như con chó con quẩn quanh đuổi thế nào cũng không đi.

Hắn cuộn lấy ông ta hỏi một câu ngốc nghếch như thế này giờ, câu hỏi này ngốc tới độ ông ta chẳng muốn trả lời hắn.

"Nơi này là hoàng cung, là Tử Cẩm Thành, là Dương Tâm Điện." Tào

Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói lời này.

"Nơi này mới không phải Dương Tâm Điện, ta đã tới Dương Tâm Điện rồi, người chớ có gạt ta."

Triệu Tử Mạo không vui, miệng cũng méo xệch, mắt đỏ ửng lên.

Tào Vân là người từng trải nhưng lại không chịu nổi khi nhìn thấy đứa nhỏ lớn nhồng này tử thân vì thế ông ta đành dừng bước túm lấy bả vai hắn và nhìn thẳng vào đôi mắt không chút tạp chất kia rồi gần từng chữ, "Nơi này là Long Hải, nhớ kỹ, Long Hải ở Phúc Kiến."

Triệu Tử Mạo "à" một tiếng sau đó quay đầu lập tức muốn báo cáo kết quả mình tìm hiểu được cho Mục Tiểu Ngạo.

Nhưng hắn mới bước được một bước thì bỗng ngừng, đôi mắt chớp vài cái sau đó miệng không tự giác thốt ra ba chữ, "Trai Đường thôn."

Tào Vân "hé" một tiếng, "Người còn biết Trai Đường thôn cơ đấy, thôn đó ở giữa Chương Đài và Long Hải, cách nơi này cũng chỉ có một khoảng ngắn."

Triệu Tử Mạo khẽ nhếch lông mi và quay đầu nhìn Tào Vân, "Chương Đài?"

"Chương Đài," Tào Vân khó hiểu mà lặp lại, khóe miệng nhếch lên cười lạnh hỏi, "Chương Đài thì làm sao?"

"Không có gì."

Triệu Tử Mạo rầu rĩ đáp nhưng trong đầu lại như bị ai đó dùng châm nhọn đâm vào khiến ký ức hỗn độn của hắn rách một lỗ: Trai Đường thôn, Chương Đài, những địa danh này cực kỳ quen thuộc như khắc trong đầu hắn nhưng lại bị một tầng màng bao phủ nên không sao thấy rõ.

Chương 405: Hiện Thân

Hắn lẩm bẩm mấy chữ này sau đó quay người đi về sân mình đang ở.

Vừa đi hắn vừa cố nắm giữ những hình ảnh không ngừng xuất hiện trong đầu: Nam tử mặc áo bào màu xanh đá đứng thẳng như ngọc, giữa mày của hắn tích tụ một chút ưu thương vĩnh viễn không thể tan được.

“Thanh Thành, Diêm Thanh Thành.....”

Một cái tên vừa quen thuộc lại xa lạ cứ thế vượt ra khỏi miệng hắn, Triệu Tử Mai sững sốt một lúc, ký ức trong đầu cũng sáng hơn một chút.

Giống ánh sáng mặt trời xuyên qua mây đen, giống miếng băng mỏng tan ra khi gặp nước chảy, để lộ màu sắc bị che giấu bên dưới.

Diêm Thanh Thành..... Đúng vậy, Thanh Thành đi đâu rồi, từ khi từ biệt ở Trai Đường Thôn thì hắn chưa từng nhận được thư người kia gửi.

Hắn từng phái người đi hỏi thăm nhưng người nhà họ Diêm nói Thanh Thành đã đi xa, chưa từng quay về.

Một nghi vấn lớn hơn nữa xuất hiện: Vì sao hắn và Tiểu Ngộ lại tới cái nơi cách Trai Đường thôn có vài dặm này, chẳng lẽ mọi thứ đều là trùng hợp thôi ư?

Đủ loại ý nghĩ xông đến, Triệu Tử Mai cảm thấy đầu to hơn vài vòng, mày không tự giác nhăn lại.

Hắn bước nhanh hơn, muốn nói cho Mục Tiểu Ngộ những gì mình vừa nhớ ra nhưng mới bước được vài bước phía sau bỗng truyền tới tiếng kêu kinh sợ của Tào Văn, “Tam..... Tam di thái thái.....”

Xác chết của Tú Vinh được người ta dọn vào, để ở giữa sân.

Nàng ta trải qua một cuộc chạy trốn kinh tâm động phách nhưng tới cuối cùng vẫn không thể rời khỏi khu nhà âm trầm này.

Chu Vạn Trung hoang mang chạy từ bên ngoài vào, vừa nhìn thấy thi thể Tú Vinh ông ta đã sửng sốt, sau đó nhào về phía trước quỳ rạp xuống bên cạnh nàng ta.

Tào Văn sợ một màn buổi sáng lại xảy ra, sợ Chu Vạn Trung lại lột quần áo của Tam di thái thái xuống trước mặt mọi người như đối với Á Ngọc, không để cho nàng ta chút thể diện nào.

Nhưng lúc này ông ta lo lắng thừa rồi.

Chu Vạn Trung chỉ cười ha ha với cái xác kia sau đó đột nhiên vung tay tát lên gương mặt đã hơi đổi màu xám của Tú Vinh, "Chạy? Muốn chạy ư? Người có thể chạy đi đâu? Kết quả không phải chỉ có một con đường chết ư? Ta nói cho người biết một khi đã gả vào thì các người chính là người của Chu Vạn Trung, ta không sống được thì các người cũng đừng mong tồn tại."

Song Bích đứng bên cửa co rúm lại, trong bóng đêm Chu Dự Phong cầm lấy tay nàng ta, đầu ngón tay hần khô ráo ấm áp mang theo vết chai mỏng vu.ốt ve lòng bàn tay mang tới cho nàng ta chút sức mạnh.

Song Bích rút tay về, đôi mắt nàng ta sáng lên giống như chứa lạnh nhạt, giống hệt lần đầu tiên Chu Dự Phong nhìn thấy nàng ta.

"Tiện nhân, người cho rằng có thể thoát thân một mình sao? Không ngờ người lại chết trước ta." Chu Vạn Trung vẫn hùng hổ mắng chửi, không những miệng ông ta nói lời không sạch sẽ mà thậm chí ông ta còn động tay, kéo trâm ngọc trên tóc Tú Vinh xuống khiến nó gãy tan xương nát thịt. Mái tóc của Tú Vinh xơ ra, sợi tóc đen nhánh tản mát trên sàn gạch giống một cái vông lớn.

Chu Vạn Trung vẫn không có ý định dừng tay mà bỗng túm lấy đầu nàng ta dùng sức đập lên mặt đất.

"Phanh" một tiếng, đầu lâu giống như nứt ra, máu đỏ thẫm chảy ra, ban đầu chỉ là một dòng máu nhỏ, nhưng dần dần nó theo khe gạch lan ra và bỗng biến thành cơn lũ bất ngờ mà ào ào phun như suối thấm ướt vạt áo Chu Vạn Trung.

Không biết là tiểu nha hoàn nào bỗng kêu một tiếng, sau đó bắt đầu nôn khan.

Chu Dự Phong sợ Song Bích bị dọa thể nên vội nghiêng người che trước

mặt nàng ta.

Hắn ra hiệu cho Tào Văn để ông ta đi ngăn cản người cha điên khùng của mình.

Tào Văn vừa kêu lão gia dừng tay vừa cúi người muốn túm lấy cánh tay Chu Vạn Trung.

Nhưng ông ta còn chưa chạm vào người kẻ kia thì Chu Vạn Trung lại bỗng nhiên bò dậy, sắc mặt đại ra mà nhìn chăm chăm cỗ thi thể bị mình hủy đến không còn bộ dạng bình thường.

Sau đó ông ta bỗng nhiên quay đầu nhìn Tào Văn, trong mắt che kín mê mang.

"Nhật xác." Chu Vạn Trung lau mồ hôi trên trán và thốt ra hai chữ này.

Lời này khiến Tào Văn hồ đồ, rõ ràng một khắc trước ông ta còn tận lực hủy hoại cái xác của Tú Vinh thế mà hiện tại lại bảo ông ta phải thu dọn thi thể cho tốt.

Nhưng rõ ràng trên mặt Chu Vạn Trung vẫn viết rõ mấy chữ không cho phản bác vì thế Tào Văn lập tức ra hiệu cho mấy gã sai mặt phía sau để bọn họ nâng thi thể Tú Vinh đi.

Hai gã sai vặt ỵ lệnh tiến lên, một người một đầu không tình nguyện túm lấy hai tay và hai chân Tú Vinh rồi nâng cái xác máu chảy đầm đìa kia lên.

Máu tươi tí tách tí tách rơi xuống đầy đất, lúc đi qua người Tào Văn ông ta không đành lòng nhìn mà quay đầu đi.

"Các người ngu à? Còn không biết bọc cái đầu lại, nếu cứ nâng đi thì lát nữa lại phải mất công thu dọn....."

Tào Văn vừa nói vừa lùi về phía sau vài bước muốn tìm cái gì đó để bao đầu của Tú Vinh lại.

Nhưng thân thể ông ta mới xoay qua thì bỗng nghe thấy gã sai vặt đang túm tay Tú Vinh phát ra một tiếng thét chói tai thông khổ.

Hắn buông lỏng tay và ngồi bệt xuống đất, miệng "A a" vài tiếng, cả

người dán mặt đất lùi về sau vài bước.

Hắn vừa buông tay thì cả người Tú Vinh đã rơi xuống, nhưng vì chân còn bị gã sai vặt phía sau nâng nên nàng ta biến thành một đường nghiêng thẳng tắp.

"Kêu thét cái gì....." Tào Văn mắng một tiếng nhưng nửa câu sau lại bị chính ông ta nuốt vào không sao phun ra được.

Ông ta thấy một bàn tay quý xanh mét ghé vào trên đầu Tú Vinh, ngón tay cắn vào mái tóc tràn đầy máu của nàng ta.

Từng ngón tay kia run rẩy, chột cao chột thấp.

Trong bóng đêm, ánh sáng xanh của nó thực lóa mắt, giống như lửa địa ngục nóng bỏng.

"Nó, nó cắn ta." Gã sai vặt ngồi trên mặt đất thét lên một tiếng nhưng cột sống chột mềm nhũn, cả người ngã ra sau không còn sức mà bò nữa.

Một tiếng gào này giống như tiếng sấm khiến cả sân nhỏ sôi trào.

Mọi người bừng tỉnh và bắt đầu hoảng loạn chạy trốn khắp nơi.

Độn họ giống một đám gà bị xua đuổi thì xù lông, đập cánh phành phạch bay khắp nơi nhưng lại không biết nơi nào mới là nơi an toàn.

Chỉ có một người không động đậy.

Chu Vạn Trung giống như bị điếm huyết, ánh mắt nhìn bàn tay quý vẫn ghé trên đỉnh đầu Tú Vinh và khước miệng nở nụ cười như có như không.

Tào Văn vốn định che chở cho ông ta rời đi nhưng lúc nhìn thấy nụ cười quái dị của kẻ kia thì ông ta lại lạnh cả người và hiểu hết.

Chẳng trách, chẳng trách vốn kẻ kia đang nổi điên lại bỗng cho người đi nhặt xác, hóa ra ông ta đã sớm phát hiện ra bàn tay quý kia.

Nó trốn trong tay áo của Tú Vinh nên ông ta mới có ý bảo người tới dẫn dụ nó ra.

Mà vừa rồi nếu Tào Văn đi qua thì hiện tại người nằm trên mặt đất không phải đứa nhỏ xui xẻo kia rồi.

Tào Văn hít một hơi sau đó dừng bước và dán chân tường chạy nhanh ra ngoài viện, trong lúc ấy ông ta nghĩ mình sẽ không làm người chịu tội thay

cho Chu Văn Trung.

Chương 406: Nhện Độc

Nhưng còn chưa đi tới cửa Tào Vân lại chẳng dám động đậy nữa, cả người ông ta run lên, một chân đã bước ra ngoài cũng vội thu về.

Ông ta run rẩy còn kinh hơn cảnh liều trong ngày thu. Cái tay quý kia đang bò tới cửa viện, không nhanh không chậm, từng đốt ngón tay khi thì cuộn lại khi thì thẳng ra lắc lư trên mặt đất ẩm ướt giống như đang tìm kiếm mục tiêu kế tiếp của nó.

Tào Vân nhìn nó, trong lòng vừa kinh sợ vừa ngây ngẩn: Đúng là gặp quý sao? Đây là con quý đã liên tiếp giết bốn người ư? Nó cứ thế xuất hiện trước mặt bọn họ một cách chân thật, đến độ có thể duỗi tay chạm vào.

Nó thật đến độ ông ta thậm chí còn thấy nó hơi khác với bộ dáng của "quý" trong tưởng tượng của mình.

Nhưng Tào Vân vẫn sợ, sao có thể không sợ đây? Thứ này giết người không chớp mắt, chính ông ta đã trơ mắt nhìn gã sai vặt kia ngã xuống không tỉnh lại.

Nếu nó không phải quý thì là cái gì?

Sóng to gió lớn trong đầu còn chưa lặng yên thì bỗng Tào Vân cảm thấy một cơn gió thổi qua, lúc quay đầu ông ta đã thấy Chu Vạn Trung đang cười và đuổi theo bàn tay quý kia.

Ông ta còn cười được ư? Một nụ cười kỳ quái như mọc trên mặt ông ta.

Từ một khắc nhìn thấy bàn tay quý kia ông ta vẫn giữ nụ cười đó, giống

như đang đeo một tấm mặt nạ da người.

Tào Vân cả kính và hơi co rúm lại vì một màn trước mắt quá quý dị, vượt xa giới hạn có thể lý giải và thừa nhận của ông ta.

Lúc này ông ta chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Vạn Trung đi theo phía sau bàn tay quý kia và ra khỏi sân, "Đằng đằng đằng" tiếng bước chân dần rời xa và biến mất cuối con đường.

"A di đà phật, thần tiên phù hộ....." Tào Vân nói năng lộn xộn, vừa niệm Phật vừa cầu thần, chân run rẩy vạy xoắn như bánh quai chèo, khuôn mặt cũng trắng bệch như giấy.

Nhưng còn chưa kịp niệm xong thì bên cạnh lại xẹt qua một cơn gió.

Chu Dự Phong vừa gọi "Phụ thân" vừa đuổi theo hướng Chu Vạn Trung mới biến mất.

Chu Vạn Trung quỳ rạp trên mặt đất, trong tay cầm một cây kim.

Đây là kim châm cứu, đầu sắc nhọn được ánh trăng chiếu sáng thế là càng lấp lánh hơn.

Ý cười trên mặt ông ta còn chưa tan hết, mặt mày ông ta cong cong nhìn phía dưới ngăn tử năm mảnh đã cũ đến sắp đổ.

Vừa rời ông ta mới vừa nhìn thấy nó chui vào đây, tuy ánh sáng xanh chỉ lóe qua nó đã biến mất nhưng ông ta biết nó vẫn ở đây.

Nó cũng đang lẳng lặng nhìn chằm chằm ông ta giống như ông ta lúc này, trong mắt nó là một âm mưu kinh thiên động địa.

"Ra đây đi, đồ tạp chủng thối tha, mày giỏi giả thần giả quỷ lắm cơ mà? Sao thế, giờ biết sợ rồi sao? Sợ tao một châm đâm thủng bụng mày rồi mài cả người mày ra làm bột thuốc à?' Ông ta cười ha ha, cơ bắp trên mặt động đậy lộ ra nếp nhăn dưới ánh trăng khiến nụ cười trên mặt ông ta càng thêm dữ tợn.

Nhưng phía dưới tử không có động tĩnh gì, vì thế Chu Vạn Trung lại bò thấp người hơn một chút, mặt gần như dán trên mặt đất, đôi mắt híp lại thành hai đường thẳng, ý cười bên trong tự thành băng.

"Không dám ra ngoài sao? Súc sinh vẫn là súc sinh, chỉ dám trốn ở nơi xó xỉnh, không thể ngửa mặt nhìn trời."

Ông ta hung tợn lắm lắm, một bàn tay siết chặt cây châm kia, một tay

khác đột nhiên đẩy ngăn tủ 5 mảnh kia một phen.

Tủ 5 ngăn lung lay mấy cái, tro bụi sỏi nổi rơi xuống khiến ông ta phải ho khan vài cái, nước mắt cũng chảy ra.

Nhưng phía dưới tủ vẫn im ắng, động tác đóng đưa vừa nãy không hề kinh động cái thứ trốn phía dưới tủ.

Chu Vạn Trung biết nó ẩn nấp ở đó và dùng lý trí cũng như kiên nhẫn vượt mức bình thường để chờ đợi cho ông ta một kích trí mạng.

Chu Vạn Trung cười vài tiếng, cái kim trong lòng tay hơi rung rung, không phải vì sợ mà vì kích động.

Cao Hoài Nhân dùng nhiều loại thuốc dẫn, trong đó không thể thiếu các loại độc trùng.

Ông ta đi theo người kia học tập nên cũng sớm hiểu rõ đám độc vật kia.

Con rết lớn hai thước ông ta cũng thấy rồi, ong vò vẽ và đám côn trùng nhỏ thì càng không cần nói.

Hiện tại và trước kia không phải chẳng có gì khác nhau ư? Bởi vì thứ ông ta đối mặt không phải một bàn tay quý báu mạng người mà là.....

Gánh nặng trong lòng hoàn toàn được gỡ bỏ, mỗi cơ bắp và khớp xương trên người ông ta đều thả lỏng.

Ông ta lại lắc cái ngăn tủ kia vài cái khiến nó kéo kẹt rung động, thiếu chút nữa đã tan thành từng mảnh và quy thiên luôn.

"Bé ngoan, xuất hiện đi," Chu Vạn Trung thay đổi ngữ khí, ông ta cảm thấy mình đã nắm chắc thắng lợi.

Phấn nộ tích tụ mấy ngày này dôn lên mãnh liệt khiến ngực ông ta buồn bực đau đớn.

Ông ta cười nói, "Xuất hiện đi, ta đợi ngươi đã lâu."

"Phụ thân, ngài đang làm gì thế?" Giọng Chu Dự Phong bỗng nhiên truyền tới từ ngoài cửa.

Chu Vạn Trung cau mày quay đầu làm tu thế im lặng với con trai sau đó lại quay đầu chăm chú nhìn bóng đen nồng đậm bên dưới chân tủ.

Ông ta cảm thấy kiên nhẫn của mình đã hết sạch, cái còn dư lại chỉ có xúc động khó dần nổi.

"Không muốn ra ngoài sao?" Ý cười biến mất, Chu Vạn Trung chậm rãi đứng thẳng người, tay cầm lấy cạnh của cái tủ.

Bất an và nóng nảy chùng chất nhiều ngày dồn vào lòng bàn tay, ông ta dùng sức đột nhiên kéo cái tủ về phía trước.

Tủ 5 ngăn ầm ầm đổ xuống bên chân ông ta bốc lên một tầng tro bụi sau đó biến thành làn khói nhạt.

Ông ta đứng trong đống bụi, cả người giống như đang bay lơ lửng trong tầng mây.

"Phụ thân, ngài đang làm gì?" Chu Dự phong đã bước một chân qua ngạch cửa, hấn khó hiểu nhìn về phía trước và nhất thời không biết có phải Chu Vạn Trung đã điên thật rồi không.

"Dự Phong, Dự Phong, người có biết hung thủ giết người là cái gì không?" Nghe thấy con trai mình hỏi thế là Chu Vạn Trung bỗng nhiên cười không ngừng, sau đó ông ta hỏn hỏn, nước miếng cũng phun ra từ khe miệng, eo cong lại vì cười.

Lúc này trông ông ta thật giống vàng trắng cong cong trên bầu trời, "Các người..... Các người đều nói là oan hồn lấy mạng, nói Cao Hoài Nhân đã chết mười mấy năm còn không muốn buông tha ta, nói ta hại chết cả nhà ông ta nên hiện tại ông ta muốn hại chết cả nhà của ta..... Nhưng tất cả các người đều bị mờ heo che mắt rồi, sao chẳng kẻ nào thấy được cái thứ giết người kỳ thật chỉ là một con....."

Ông ta chợt ngừng, tươi cười trên mặt cũng đông cứng lại, ánh mắt theo thân thể trượt xuống thân dưới của mình.

Một con nhện lớn hơn bàn tay một chút đang bò ở đó, trên người nó ánh lên màu xanh che khuất đôi mắt đang nhìn ông ta một cách chăm chú kia. Nó thật giống một bàn tay, một bàn tay bị chôn mười mấy năm, khô tới độ không còn tí thịt nào.

Nếu không phải ông ta vẫn còn một chút lý trí, nếu không phải ông ta từng giúp Cao Hoài Nhân mua mấy con nhện khô từ đám thương nhân mọi rợ phương nam thì ông ta cũng sẽ không biết.

Hóa ra trên đời này còn tồn tại thứ độc vật như thế.

Chúng nó lớn lên trong rừng cây nóng ẩm, ngưng trang thành một cái lá cây xanh mơn mớn để hấp dẫn con mồi sau đó đâm nanh độc sắc bén vào người con mồi khiến nó bị tê liệt, nọc độc từ đó lan ra toàn thân con mồi. "Cái thứ này rất lợi hại, người bị nó cắn sẽ sinh ra ảo giác, não khẩn trương khiến máu gia tốc tuần hoàn.

Chớ nói con vật nhỏ và côn trùng, nó hoàn toàn có thể giết chết một người sống." Lúc ấy Cao Hoài Nhân nhìn thấy mấy con nhện mới mua về đã xoa xoa tay kích động nói, "Nhưng nhện khô có tác dụng rất lớn, A Trung, người phải cất tụi nó cẩn thận đó."

Chương 407: Hung Phạm

“Vâng, lão gia, A Trung nhất định sẽ cắt tụi nó cẩn thận.”

Chu Dự Phong nghe cha mình lảm bảm một câu hần không hiểu sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của hần Chu Vạn Trung đâm thật mạnh cây châm trong tay về phía hạ bộ của mình.

“Phụt” một tiếng, màu đỏ và màu xanh lục cùng nhau phun tung toé, hai chất lỏng màu sắc khác nhau hòa vào nhau hóa thành màu nâu đặc sệt chảy tí tách.

Chu Vạn Trung ngã xuống, đầu đập lên tủ vang một tiếng răng rắc.

Sau đó chỉ thấy đầu ông ta lấy một góc độ cực kỳ quái dị mà nghiêng qua một bên vai bất động.

“Phụ thân.” Chu Dự Phong cả kinh hét to một tiếng và ngã lộn nhào về phía Chu Vạn Trung.

Nhưng còn chưa chạy tới bên người ông ta hần đã thấy thứ gì đó có lông lá sượt qua chân mình.

Chu Dự Phong sợ tới mức giật mình một cái và quay đầu nhìn thì thấy con nhện độc màu xanh kia đã chạy tới cửa, một cái chân dài bám lấy ngạch cửa và trườn ra ngoài.

Chỗ ngực bụng của nó vẫn cắm cây kim, máu màu xanh chảy ra từ miệng vết thương rơi trên mặt đất giống một dải lụa màu xanh.

Chu Dự Phong sửng sốt và nhất thời không biết nên xem xét vết thương của cha mình trước hay đuổi theo hung thủ còn chưa chết hần kia.

Cũng may đúng lúc này có vài người lướt qua cửa viện, mấy gã sai vặt nghe tiếng chạy tới vì thế hần để bọn họ lo cho Chu Vạn Trung còn mình

lần theo vết máu xanh và đuổi theo con nhện.

Con nhện kia bò sát theo phiến đá xanh, tuy xiêu vẹo nhưng tốc độ lại không chậm.

Thiếu chút nữa Chu Dự Phong đã không đuổi kịp nó, cũng may vết máu uồn éo kia vẫn dẫn đường nên hắn mới có thể lần theo không mất dấu. Nhưng càng đi về phía trước tốc độ của hắn càng chậm lại.

Con nhện đã đi qua mấy gian nhà, lúc này chỉ còn dư lại một sân viện mà hắn cực kỳ quen thuộc.

Ở nơi đó hắn từng gieo muôn vạn sợi tình, cũng từng hứa hẹn một đời một kiếp, chính tay hắn còn trồng một gốc mai trong viện đó.

Lý do là vì chủ nhân của sân kia dù cười tươi nhưng trong ánh mắt vẫn luôn giấu cô đơn và lạnh lẽo, giống như đóa hoa mai nở rộ trong mùa đông. Nhưng hiện tại con nhện độc xấu xí đáng sợ kia lại đang bò về sân ấy.

Sợ dĩ Chu Dự Phong đi theo nó mà không để đám hạ nhân hỗ trợ đánh chết nó vì hắn muốn nhìn xem nó sẽ trốn tới chỗ nào.

Nó không thể tự nhiên xuất hiện ở Chu gia được, cùng với tiền giấy trong bánh nhân rượ, bài vị viết một câu kia, tất cả tội nó không thể do một cơn gió thổi tới Chu gia được.

Sau lưng tội nó có một người, động cơ là gì hắn không biết nhưng mục đích lại quá rõ ràng.

Kẻ đó muốn giết sạch người của Chu gia.

Chu Dự Phong cảm thấy ngực bị người ta hung hăng đánh một búa, trái tim rầu rĩ đau đớn.

Bỗng nhiên hắn không muốn đi về phía trước nữa, bởi vì con nhện đã đi tới nơi cất chứa những mộng tưởng ảo ảnh vui vẻ của hắn.

Nó ngựa quen đường cũ mà rẽ một cái và chui vào trong cửa khắc hoa.

Là nàng sao? Chẳng lẽ thật sự là nàng sao?

Muôn vạn ý nghĩ trào ra trong sự kích động, chúng nó cái nọ tiếp cái kia chiếm cứ tâm trí hắn.

Nhưng kỳ quái là đầu óc hắn lại trống rỗng, giống như chỉ có hơi nước mông lung, chẳng thể thấy rõ bất kỳ cái gì.

Có lẽ nếu không thể chính mắt nhìn thấy thì hắn sẽ không tin bất kỳ điều gì.

Dù hắn biết côn trùng quay về tổ là thiên tính, giống như người ta lá rụng về cội vậy.

Chu Dự Phong bước vào cửa viện, ánh mắt rơi xuống một hàng vết máu màu xanh nổi thẳng với cửa sổ.

Cửa kia nửa hé, giống như đặc biệt để lại cho nó chui vào.

Chu Dự Phong siết chặt nắm tay, cổ trắn định bước chân đã hơi lão đảo mà nhẹ nhàng bước tới bên cửa sổ.

Chiều nay Tú Vinh cũng ghé vào cửa sổ này nhìn hắn và Song Bích, không ngờ chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi mà đã đến lượt hắn đánh võ một âm mưu khác, một âm mưu lớn hơn bất kỳ cái nào khác.

Bên tai truyền đến tiếng "Ca ca" nho nhỏ, tim hắn cũng theo đó nảy lên thật nhanh.

Chu Dự Phong cắn chặt môi, cúi người nhìn qua cửa sổ, hơi nước trong đầu lập tức ngưng thành sương lạnh phủ lên ý thức của hắn.

Con nhện đang cố gắng chui vào trong một cái hộp, nhưng vì trên người nó cắm một cây kim nên cái hộp vốn có thể dễ dàng chứa nó nay lại không dễ cho nó chui vào.

Nhưng con độc trùng kia vẫn ngoan cường, dù cây kim trên lưng va vào nắp hộp hết lần này tới lần khác nhưng nó vẫn kiên trì lặp lại động tác kia.

Tuy vết thương ở ngực và bụng nó vì động tác này mà rách to hơn, máu xanh bắn khắp quanh bàn nhưng nó vẫn không màng.

Là cái hộp này, Chu Dự Phong bỗng nhiên muốn cười, chiều nay hắn còn cảm động vì nàng ta không chịu giao cái vòng tay hắn tặng cho Tú Vinh.

Nhưng chưa được bao lâu hắn đã bị vả một cái thật mạnh vào mặt.

Hóa ra không phải nàng ta luyện tiếc không muốn giao vòng tay ra mà vì trong cái hộp này chứa vũ khí sắc bén giúp nàng ta giết người.

Đó là thứ vũ khí giết chết người của Chu gia bao gồm cả Chu Dự Phong hẳn.

Thực sự buồn cười, nếu hẳn viết lại tất cả những điều này thành một vở kịch thì nhất định nó sẽ cực kỳ nổi tiếng, có thể khiến khán giả reo hò, mọi người tán thưởng.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Chu Dự Phong lắc đầu, khước mắt bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước mắt, trong lòng vừa chua vừa xót.

“Người đã thấy rồi ư?”

Phía sau truyền đến giọng Song Bích, chỉ mấy chữ ngắn ngủi mà nàng ta đã thừa nhận toàn bộ, đến cơ hội lừa mình dối người cũng không để lại cho hẳn.

“Vì sao?” Chu Dự Phong không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn con nhện độc kia.

Hiện tại động tác của nó đã chậm lại, miệng vết thương ở bụng đã nứt ra.

Nó giống như uống say, chân khua loạn nhưng vẫn không từ bỏ mà lao đảo đăm về phía cái hộp.

Thật đúng là cố chấp, sắp chết còn không muốn từ bỏ.

Còn hẳn không phải cũng thế ư? Rõ ràng nghe thấy nàng ta nói nhưng vẫn như trúng tà không muốn thừa nhận nàng ta là hung thủ đứng phía sau.

“Thực xin lỗi,” giọng Song Bích run lên, “Nhưng Dự Phong, ta không có cách nào, ta chỉ có một lựa chọn duy nhất này.....”

Nàng ta ôm bả vai ngồi xỏm xuống, trong bóng đêm bóng dáng gầy yếu kia giống một ngôi mộ nhỏ thê lương khiến Chu Dự Phong sinh ra một chút thương hại.

Hắn nhớ rõ lúc Song Bích mới gả tới Chu gia thân thể yếu ớt, lâu lâu lại bệnh một trận, sốt đến bất tỉnh nhân sự.

Cũng may Chu gia là nhà làm dược liệu nên dưới sự điều dưỡng tỉ mỉ nàng

ta mới khỏe dần.

Khi đó hẳn luôn sợ nàng ta không kiên trì được và trong nháy mắt sẽ bệnh không dậy nổi sau đó buông tay nhân gian.

Hắn cứ lo được lo mất thật lâu vì thế lúc này dù nàng ta đã nhận tội nhưng hẳn vẫn không thể nói được lời nào tàn nhẫn với nàng ta.

"Ta không thể không làm, lúc cha ta tắt thở ông ấy vẫn không thể nhắm mắt.

Ta biết, nếu ta không báo thù cho ông ấy thì ở địa ngục cha ta sẽ nguyên rủa ta."

Chương 408: Kết Cục

Con gái của Cao Hoài Nhân không chết, tuy nàng ta bị bệnh nặng tới độ thoi thóp nhưng vẫn chống đỡ và sống sót.

Nàng ta bị đám họ hàng thân thích ghét bỏ bán cho một người môi giới sau đó đã trải qua những cực khổ dài dòng không muốn kể lại làm gì, cuối cùng vẫn ngoan cường sống tới giờ.

Trong lòng nàng ta vẫn còn một hơi chống đỡ nếu không nàng ta cũng chẳng sống được tới bây giờ, càng khó mà lấy thân phận Song Bích gả vào Chu gia.

"Nhiều thế hệ của Cao gia làm nghề y, từ nhỏ ta đã thấy cha mình dùng nhện độc chữa bệnh nên biết độc tính của nó thực kinh người.

Loài này lại rất có linh tính, có thể giúp việc cho người nuôi nó.

Vì thế ta đã sớm nghĩ kỹ và muốn dùng nó để báo thù cho cha mẹ."

Môi Chu Dự Phong run lên, "Bồ câu là bị người độc chết đúng không? Bởi vì chúng nó vốn là thiên địch của con nhện....."

Song Bích gạt đầu một cái nhưng chưa kịp nói gì thì tiếng Chu Dự Phong lại truyền đến, "Nhưng, nhưng vì sao người phải giết mẹ ta, Thúy Vĩ và cả Tú Vinh.

Đặc biệt là Thúy Vĩ và Tú Vinh, bọn họ thậm chí còn không biết chuyện cũ năm xưa....."

Cả người Song Bích run rẩy thật mạnh giống như bỗng nhiên bị động kinh, nhưng giọng lại the thé hơn bình thường nhiều, "Dương Trung vong ân phụ nghĩa, hại cha ta hai lần, lần đầu tiên cha ta đã bỏ qua nhưng ông ta lại không biết hối cải, lần thứ hai ông ta lại đẩy cả nhà ta vào địa ngục.

Người nói đi, ta nên làm thế nào mới coi như ăn miếng trả miếng đây?"
Nàng ta run bả vai và mỉm cười, "Hơn nữa cha người là kẻ lãnh khốc ích kỷ, tâm cứng hơn cả cục đá."

Nếu không dọa ông ta sợ mất mặt thì sao ta có cơ hội đánh bại ông ta khi ông ta đã hoàn toàn điên cuồng....."

Giọng nàng ta lúc này lại cao hơn một chút, "Mạng của bọn Thúy Vi ta sẽ trả, dù là nhân gian hay địa ngục ta cũng sẽ chờ bọn họ tới tìm."

Mệnh này nếu bọn họ muốn lấy thì cứ lấy, ta tuyệt đối không oán trách."
Nói tới đây Song Bích dừng một chút, ánh mắt vòng đi vòng lại rớt cuộc cùng dừng lại ở khuôn mặt không hiện vui buồn của Chu Dự Phong, "Kỳ thật..... Kỳ thật người cũng có thể báo thù cho A Ngọc, bà ta là mẹ người, nếu người giết ta thì ta cũng chẳng trách người....."

Khóe mắt Chu Dự Phong có nước mắt sắp rơi, hần cười lạnh nhìn nàng ta, "Bởi vì người giết mẹ ta nên dù ta có giết người thì người cũng không trách gì ư? Ngoài cái này ra chẳng còn gì khác à? Song Bích, người không có gì khác muốn nói với ta ư?"

Nói xong thấy Song Bích ngập ngừng thế là hần bỗng nhiên nâng một bàn tay lên ngăn cản nàng ta nói, "Ta không muốn nghe, mặc kệ hiện tại người muốn nói gì ta đều sẽ rồi nắm lo lắng trong nửa đời còn lại để nghiền ngẫm nó."

Ta sẽ tự hỏi mình hết lần này tới lần khác, bởi vì bất kể một câu nào người nói ra ta đều không biết là thật hay giả."

"Dự Phong, ta....." Song Bích bước lên một bước còn Chu Dự Phong lại lùi về một bước.

"Người đi đi, cha ta đã bị nhện độc cắn, lại bị đập đầu vào tủ, dù có sống được thì khả năng cũng khó mà khỏe mạnh tới cuối đời."

Nếu người có chút áy náy nào với ta thì buông tha cho ông ấy đi, cũng..... buông tha cho chính mình....." Chu Dự Phong rũ đầu không dám nhìn vào đôi mắt chớp động chứa đầy bóng đêm kia.

Bất kỳ cảm xúc nào trong mắt nàng ta cũng có khả năng khiến hần day dứt cả đời này.

Hắn không muốn chịu sự tra tấn ấy.

"Người nguyện ý thả ta đi sao?" Trong giọng của Song Bích có nức nở, "Dạ Phong..... Ta....."

"Đừng nói gì hết, cũng đừng làm gì hết, người đi đi, mau đi ngay đi, nhân lúc ta còn chưa hối hận, nhân lúc ta....."

Nhân lúc ta còn yêu người, đây là câu sau hắn định nói.

Chu Dự Phong lại lùi về phía sau vài bước đến khi cả người chạm vào cây mai hắn tự tay trồng mới ổn định tứ chi đang không ngừng run rẩy.

Song Bích lẳng lẳng nhìn thẳng hắn trong chốc lát sau đó nàng ta cắn môi xoay người đi ra cửa.

Trong lúc mơ hồ Chu Dự Phong nghe thấy nàng ta nói câu gì đó, nhưng gió đêm quá lớn, đầu óc hắn lại như chứa đầy hồ nhảo nên chẳng nghe rõ cái gì.

Có lẽ nàng ta cũng từng yêu hắn đúng không? Rất cuộc thì hắn cũng chẳng có giá trị lợi dụng nào với nàng ta.

Chu Dự Phong dùng sức lắc lắc đầu, trong lòng thấy khổ sở vì chút chờ mong của bản thân với nàng ta: Đã là lúc nào rồi mà hắn vẫn còn ôm ý nghĩ xằng bậy này.

Hắn vọng tưởng nữ nhân đã giết chết mẹ hắn sẽ mang theo tình cảm sâu đậm, không thể giải thoát giống hắn ư?

Bóng đêm lại dày thêm một ít, cây mai phía sau chưa nở hoa nhưng đã có mùi thơm thoang thoảng bay tới.

Chu Dự Phong bất lực cười thầm, lại quay đầu nhìn thì phát hiện con nhện độc ở trên bàn đã ngửa mặt quy thiên từ lúc nào.

Triệu Tử Mai đóng cửa viện ngăn hết những ồn ào ngoài kia lại.

Vừa rồi Tào Văn vội vã chạy tới đưa cho hắn mấy lượng bạc vụn và bảo hai người nhanh chóng chạy khỏi đây.

Vị Tào quản gia tốt bụng kia nói cái gì ấy nhỉ? (Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang Rừng Hồ Phách) À, ông ta nói

Chu gia không an toàn nữa rồi, nếu bọn họ muốn sống thì nhanh chóng đi ngay nếu không lát nữa chết lúc nào không hay.

Nghe ông ta khuyên thế là Mục Tiểu Ngộ lập tức đồng ý và nói bọn họ sẽ nhanh chóng dọn dẹp đồ và đi ngay.

Nhưng hiện tại Tào Văn đã rời đi một canh giờ mà nàng vẫn ngồi xếp bằng trên giường, tay vân vê mấy cọng cỏ, không biết đang đan cái gì. Triệu Tử Mai đi vào nhà và quy củ ngồi xuống mép giường.

Hắn còn chưa nói gì đã cảm thấy bên cổ có thứ gì đó xù xù sượt qua.

Vừa ngẩng đầu nhìn hắn đã thấy một con con thỏ mắt không giống mắt, mũi không giống mũi, nói chung là cực kỳ xấu.

Con thỏ kia đang nhìn chằm chằm hắn, hai lỗ tai dài gục xuống rất giống một con chó ghê.

Hắn duỗi tay cầm lấy con thỏ và nghiêng đầu nhìn nửa ngày mới chậm rãi nói, "Tiểu Ngộ, người làm pháp thuật gì đó trên người nó ư?"

"Không có."

"Vậy nhất định người đã thêu được một linh hồn nhỏ bé và bỏ lên người nó."

Mục Tiểu Ngộ bò đến mép giường và ngồi xuống cạnh Triệu Tử Mai sau đó giật lấy con thỏ kia lắc lắc trước mặt hắn rồi cười tủm tỉm nói, "Nghĩ cái gì thế, nó chỉ là một con thỏ bằng cỏ bình thường thôi mà."

"Người không thích sao?"

Triệu Tử Mai chớp mắt, vẫn không nhanh không chậm nói, "Thích thì thích, nhưng bên ngoài loạn hết rồi mà người lại tốn thời gian công sức để đan một con thỏ ư?"

"Con thỏ tốt hơn đồng bản thú bên ngoài kia nhiều....."

"Ta biết, con thỏ nuôi béo có thể ăn thịt."

Nó ăn đồ ăn của chúng ta thì chúng ta ăn thịt nó." Triệu Tử Mai đứng là học rất nhanh, nói xong hắn lại ngừng như chờ đợi Mục Tiểu Ngộ khen mình.

Đầu hắn hơi héch lên, trong ánh mắt tràn đầy đắc ý.

“Tử Mại thật thông minh.”

Hắn mỉm cười.

Người bên cạnh không chỉ khen hắn mà còn vươn tay xoa đầu hắn.

Lòng bàn tay nàng ấm áp khiến lòng hắn nóng bỏng.

“Nhưng Tiểu Ngộ, chúng ta còn phải đợi ở Chu gia tới khi nào? Không phải người nói chúng ta không thể thay đổi bất kỳ điều gì ư? Vậy vì sao chúng ta còn phải ở chỗ này đợi?”

Vừa rồi Triệu Tử Mại hỏi được thông tin gì thì đều trở về báo cáo đầy đủ với Mục Tiểu Ngộ nhưng sau khi nghe được nàng cũng không lộ biểu tình kinh ngạc.

Ngược lại nàng giống như đã sớm đoán được, thế nên nàng chỉ hơi mấy nhánh cỏ và chăm chú bện con thỏ của mình.

Hiện tại nàng lại lắc lư con thỏ trong tay và nhẹ thổi một hơi vào hai lỗ tai đang rũ xuống của nó, “Sắp rồi, khi chuyện xưa kết thúc thì chúng ta có thể đi, và chuyện xưa ở Chu gia cũng sắp đi tới cuối rồi.”

Chương 409: Người Thục Vật

"A Trung, người xem con nhện này to như thế, lúc nó xòe chân có giống một bàn tay không." Cao Hoài Nhân gục đầu nhìn một con nhện khô trong tay, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào trượt theo cái trán và kết thành một cái vồng dày màu vàng trước mặt ông ta.

Mặt ông ta giấu trong bóng tối, chỉ có chóp mũi là bị ánh nắng ngấm lầy nên đột ngột sáng lên.

Chu Vạn Trung nghiêng đầu nhìn Cao Hoài Nhân, khước miệng theo thói quen nhếch lên thành một nụ cười.

Ở trước mặt ông ta người này luôn như thế, khiêm tốn kính cẩn.

Ông ta là sư phụ, là ân nhân, cũng là một ngọn núi sừng sững vĩnh viễn chắn trước mặt kẻ kia.

"Ta phí công sức cả buổi tên mọi rợ kia mới đồng ý bán cho ta với giá ba thỏi bạc.

Ba thỏi bạc đó lão gia, tất cả đều tốn cho con súc sinh này."

Cao Hoài Nhân nheo mắt lắc đầu, "A Trung, tuy hẳn ra giá cao nhưng cũng không phải thái quá.

Cái thứ này xây tổ ở nơi rừng mưa ẩm ướt, muốn tìm được nó không phải dễ, hơn nữa..... chỉ cần bị nó cắn thì sẽ toi mạng.

Người nói xem hẳn mạo hiểm sinh mệnh để có được thứ này thì sao bán rẻ cho chúng ta được?"

Chu Vạn Trung nhìn con nhện to mà Cao Hoài Nhân cầm trên tay,

trong lúc hoảng hốt ông ta như thấy một chân của nó giật giật vì thế không nhìn được lùi về sau một bước hỏi, "Sức sinh này độc như thế sao?" Cao Hoài Nhân thấp giọng, khước miệng nhẹ giật giật nói, "Nó thích nóng nên sẽ muốn tìm chỗ mềm nhất, nóng nhất trên người con mới để trich.

A Trung, người đoán xem đó sẽ là nơi nào?"

Chu Vạn Trung rùng mình một cái thấy Cao Hoài Nhân nhìn nửa người dưới của mình thì ánh mắt lập tức ngưng ra, trông mắt đối phương không giống người sống mà giống hai cục đá khảm trong hốc mắt.

"Ta không biết." Ông ta lẩm bẩm, mí mắt không tự giác chớp chớp, bộ dạng chột dạ.

"Người không biết hả?" Cao Hoài Nhân cười vài tiếng sau đó đột nhiên im lặng than thở thật nhẹ, "Người không biết ư? Nữ nhân của người chết như thế nào người cũng không biết à? Vì sao trên người bọn họ không hề có miệng vết thương người cũng không biết sao? A Trung, những gì ta dạy người, chẳng lẽ người đã quên hết rồi ư?"

Sau cổ ông ta rịn một tầng mồ hôi lạnh, Chu Vạn Trung ngẩng đầu cong ngón tay chỉ chính mình và cất giọng run rẩy giống như sắp tắt, "Ta là Dương Trung..... hay Chu Vạn Trung?"

Ông ta không hiểu vì sao Cao Hoài Nhân lại biết rõ việc nhà mình như thế, rõ ràng lúc ông ta rời khỏi Vô Phương đường thì vẫn còn là một kẻ trẻ tuổi chưa lập gia đình.

Cao Hoài Nhân nở nụ cười lạnh sâu kín, khuôn mặt giấu trong bóng tối không hiểu sao lại nổi lên màu xanh khiến Chu Vạn Trung rùng mình vội vàng cúi đầu.

"A Trung," người kia không trả lời mà chỉ khàn giọng gọi ông ta, "A Trung....."

Chu Vạn Trung đầu dám ngẩng đầu, hiện tại tim ông ta đập như sấm, mồ hôi lạnh trên cổ đã chảy khắp toàn thân.

Ông ta nặng nề thở hổn hển giống một con cá mới vừa bị vớt khỏi nước. "A Trung."

Lại có một tiếng gọi nữa vang lên, Chu Vạn Trung cảm thấy dưới cằm tê rần, một bàn tay quý xanh mon mơn thò tới nắm lấy cổ áo ông ta, bóp chặt mạch đập đang thỉnh thoảng nhay lên.

"Độc vật có thể thuần hóa, nó sẽ không tổn thương chủ nhân, A Trung,

còn người thì sao?”

Tiếng cười thê lương của Cao Hoài Nhân truyền tới tràn khắp mỗi góc đánh thức chút tỉnh táo cuối cùng trong đầu ông ta.

Nhưng tiếng cười kia dần yếu ớt, hóa thành từng tiếng nức nở.

“Thiếu gia, lão gia đã nằm hai ngày một đêm rồi, không biết khi nào mới tỉnh lại?”

Hình như là giọng Tào Văn, nó đang vang lên bên tai Chu Vạn Trung, gần tới độ ông ta có thể cảm nhận hơi thở của kẻ kia phun lên mặt mình.

Thậm chí Tào Văn còn vươn tay lắc lắc miệng ông ta sau đó nuốt nước miếng nói, “Thiếu gia, rót thuốc thì lão gia cũng uống, nhưng sao người vẫn không tỉnh?”

“Bị nhện độc chích, lại đập vỡ đầu mà còn sống được đã là vạn hạnh, chỉ có thể nghỉ ngơi chứ không thể tỉnh trong chốc lát được.”

Trong giọng nói của Chu Dự Phong lộ ra chút lãnh đạm, cũng không thấy ghen ngào.

Chu Vạn Trung hừ lạnh một tiếng: Con đẻ của mình còn không có tâm bằng một tên nô tài, thật là phí công nuôi dưỡng.

Nghĩ đến đây ông ta há miệng muốn mắng người nhưng cố vài lần vẫn không được, đôi môi nhắm chặt bên nhau, không hề động đậy giống như bị dính lại.

Trong lòng ông ta hoảng hốt và tiếp tục thử động đậy ngón tay nhưng dù rất nỗ lực vẫn không có ngón tay nào động đậy.

Ông ta chỉ có thể cảm giác được một tầng mồ hôi mịn chảy ra từ lòng bàn tay và chậm rãi lan đến đầu ngón tay.

Ông ta đã biến thành người thực vật, có thể nghe thấy hết nhưng lại chẳng cảm giác được gì, cũng không thể có phản ứng gì.

Thế này tính là gì?

Chu Vạn Trung không cam lòng mà liều mạng nỗ lực hoạt động thân thể, bất kỳ chỗ nào cũng được, từ lòng mi tới tròng mắt, chỉ cần một bộ phận có thể động đậy là tốt rồi.....

“Thiếu gia, con nhện kia từ đâu tới vậy? Chỗ chúng ta chưa bao giờ có con nhện độc như thế xuất hiện.”

Giọng Tào Văn lại truyền tới, Chu Vạn Trung nghe rõ ràng và cũng

không hề giãy giụa nữa mà sốc lại tinh thần nghe Chu Dự Phong trả lời.

“Ta cũng không biết.” Chu Dự Phong vẫn trả lời nhàn nhạt, đáp án cũng quá đơn giản.

“Vậy tứ di thái thái..... đi đâu rồi?” Tào Văn thử thăm dò hỏi một tiếng, “Sau khi lão gia bị thương thì nàng ta cũng biến mất, chúng ta đã phái người đi tìm quanh nhưng không hề thấy nàng ta.

Thiếu gia, không phải nàng ta.....”

“Người muốn làm gì? Đi báo quan sao? Tào Văn, người còn ngại trong nhà chưa đủ loạn, còn không ngại mất mặt nên thế nào cũng phải bung cả ổ cửa Chu gia mà xóc lên thì mới vừa lòng hả?”

Giọng điệu của Chu Dự Phong rớt cuộc cũng nặng nề hơn, không còn là lãnh đạm nhàn nhạt vừa nãy nữa.

Thật giống như người nằm trên giường là một kẻ xa lạ chứ không phải cha đẻ của hắn vậy.

“Người dám báo quan sao? Người không sợ quan phủ thật sự tra được cả những chuyện trước kia rồi đào cả rễ cả bùn sau đó tóm được những việc xấu xa ông ta làm trước kia ư? Nếu thật sự như thế thì đừng nói ta, ngay cả người cũng đừng mong tốt đẹp.” Chu Dự Phong nói lời này khiến Tào Văn nghẹn họng, chỉ có thể luống cuống đứng một bên than thở.

Hóa ra hắn biết hết ư? Hóa ra kẻ gỡ trò quỷ lại là nữ nhân kia ư?

Chu Vạn Trung thấy giận dữ dâng lên: Sao có thể là nàng ta chứ, nàng ta là người không nhiễm phong trần, thanh lãnh giống như pho tượng Bồ Tát thế nên mỗi lần cùng nàng ta thân thiết ông ta đều cảm thấy mình đang khinh nhờn nàng ta.

Song Bích, sao lại là nàng ta? (Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Hơn nữa nghe ý tứ của Dự Phong thì hình như hắn rất thiên vị nàng kia, chẳng lẽ con trai ông ta và tứ di thái thái có quan hệ người khác không biết ư?

Chu Vạn Trung hận ngứa răng, hiện tại tuy ông ta đang nhắm mắt nên không nhìn thấy Chu Dự Phong nhưng ông ta vẫn hận không thể nhào về phía tên kia và xé hắn thành hai nửa.

Chẳng trách, chẳng trách hắn lại lãnh đạm với ông ta như thế, hóa ra là vì trong lòng nhớ mong người khác.

Hắn ước gì ông ta chết đi, như vậy hắn có thể báo thù cho người trong lòng, còn có thể công khai đón nàng ta vào cửa và gắn bó suốt đời.

Chương 410

Nhưng ông ta không thể động đậy được nên dù trong lòng đã chém Chu Dự Phong ngàn đao có điều trên mặt ông ta vẫn là gió êm sóng lặng, so với Lạt Ma còn an tĩnh hơn.

"Tào quân gia, việc này đến đây thôi," Chu Dự Phong nhẹ nhàng bâng quơ kết thúc cả sự kiện tại đây còn ông ta thì nằm đó không thể động đậy.

Hơn nữa khả năng lớn là ông ta sẽ vĩnh viễn không thể động đậy, trở thành một món đồ vật râu ria không đáng giá tiền, không đau không ngứa như trong miệng con trai ông ta, "Người vào trong trấn đặt mua hai cỗ quan tài, đừng kinh động tới quan phủ, nếu người khác hỏi thì người nói người trong nhà bị bệnh chết.

Sau đó người lạnh lẽo an táng cho mẫu thân và hai vị di thái thái."

"Còn phụ thân," hắn quay đầu lại nhìn Chu Vạn Trung một cái và thoáng dừng một chút giống như đang nghĩ tới nam nhân đã cho mình sinh mệnh, "Chăm sóc ông ấy cho tốt, đừng để ông ấy chịu khổ."

Tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng xa, mãi tới khi biến mất Chu Vạn Trung mới thoát khỏi cơn phẫn nộ trong lòng.

Lúc này sâu trong đáy lòng ông ta lặng yên nảy một mầm cây của sợ hãi. Mỗi một giây một khắc về sau ông ta đều phải sống như thế này sao? Ông ta không thể động đậy giống như một ngọn núi đá trụi lủi tới một gốc cây ngọn cỏ cũng khinh thường không thèm sống trên đó.

Ông ta chỉ có thể nằm trên cái giường rộng vài thước và lay lắt sống quặng đời còn lại ư?

Thật là đáng sợ.

Trong lòng Chu Vạn Trung toát ra sự lạnh lẽo khắc cốt, mỗi tác da thịt đều bị đông lạnh cứng đờ.

Ông ta không thể sống như thế được, như thế này còn không bằng dút khoát chết luôn, giống như bị bàn tay quỷ màu xanh ở trong mộng bóp cổ tới chết có khi còn thông khoái hơn.

Chu Vạn Trung nỗ lực dồn mọi sức lực tập trung ở đầu ngón tay, chỉ cần một chút là đủ rồi.

Ông ta thử nâng đầu ngón tay của mình, từng chút một nhưng chỉ một đầu ngón tay ấy lại như nặng ngàn cân, dù nỗ lực thế nào ông ta cũng không thể nâng nó lên.

Ông ta bỗng nhiên nhớ tới năm đó ở Vô Phương đường từng gặp một người bệnh tới tìm đại phu.

Người nọ giống hệt ông ta bây giờ, chỉ còn một hơi, động cũng không thể động.

Ông ta nhớ rõ bản thân đã hỏi Cao Hoài Nhân rằng một người chỉ có thể hô hấp như thế thì rốt cuộc trong lòng hẳn có hiểu rõ mọi việc xung quanh không.

Khi ấy Cao Hoài Nhân chỉ nhẹ nhàng cười nói: A Trung à, cái này ta làm sao mà biết, người chỉ có thể chờ ta chữa khỏi cho hẳn rồi lại hỏi sau. Sau đó Cao Hoài Nhân thật sự trị khỏi cho người kia, mọi người đều kinh ngạc cảm thán y thuật của ông ta, chỉ có Chu Vạn Trung là túm lấy người kia hỏi: Lúc người nằm một chỗ không thể động đậy thì ý thức của người có tỉnh táo không?

"Đương nhiên có, thế nên ta mới càng thêm thông khổ," người kia cười nói với ông ta: "Nhưng cảm giác này chỉ có người đã trải qua mới hiểu, dù hiện tại ta có miêu tả cho người thì người cũng không thể đồng cảm như bản thân cũng bị."

Ông ta đã hiểu cảm giác đó, hơn nữa so với người kia ông ta còn thảm hơn, bởi vì người duy nhất trên đời có thể chữa bệnh này đã bị chính tay ông ta hại chết.

Đây chắc là báo ứng, hóa ra trên đời thật sự có báo ứng.

Nó không phải oan quỷ đòi mạng, nhưng sẽ có một ngày nó bay từ nơi xa tới, dùng tu thể không thể tưởng tượng được nhưng lại vô cùng kín kẽ mà phủ lên người ông ta.

Trái tim Chu Vạn Trung đông lại thành băng, lại bị tuyệt vọng đập một nhát khiến nó vỡ ra từng mảnh, đâm khắp người ông ta khiến máu chảy đầm đìa.

Ông ta xong rồi, đời này xem như xong rồi.

Đúng lúc này cửa "Kẻo kẹt" một tiếng để lộ một khe hở cho ánh nắng mặt trời tiến vào.

Đồng thời có một bóng đen cũng theo đó trườn vào trong phòng.

(Ebooktruyen.net) Chu Vạn Trung không nhìn thấy nhưng lại biết có người tới.

Kẻ nọ cố ý bước thật nhẹ giống như sợ bị người ta nghe thấy.

Cửa lại bị khép lại một cách nhẹ nhàng, tiếng bước chân từ cửa di chuyển tới mép giường và đứng yên bên cạnh Chu Vạn Trung.

Là ai nhỉ?

"Chu Vạn Trung, không, hẳn nên gọi người một tiếng Dương Trung mới đúng." Một giọng nói quen thuộc truyền tới, chẳng qua giọng nói này đã sớm mất đi lãnh đạm trầm tĩnh ngày thường mà thay vào đó là chút tàn nhẫn và đùa cợt.

Không thích hợp, nàng ta không nên dùng giọng điệu này để nói chuyện với ông ta.

Vừa rồi nghe Tào Văn nói ông ta đã đoán được thân phận của Song Bích, nàng ta là con gái của Cao Hoài Nhân tên là Cao Thu Nguyệt.

Con nhện kia chính là độc vật nàng ta nuôi dưỡng để báo thù.

Sau khi bị phát hiện thân phận nàng ta đã trốn, hiện tại nàng ta quay về để làm gì thì chẳng cần hỏi cũng rõ: Nàng ta không cam lòng, tuy đã giết hết bốn người nhưng kẻ thù chân chính vẫn chưa chết.

Ông ta vẫn còn sống, vẫn chưa lặn tới địa ngục cầu Cao Hoài Nhân tha thứ thế nên nàng ta mới mạo hiểm trở về.

Chu Vạn Trung cũng không quá sợ, ngược lại ông ta thậm chí thấy may

mẫn.

Nếu ông ta bị Cao Thu Nguyệt giết thì ít nhất cũng không cần chịu dày vò, thông khổ hàng ngày như hiện tại.

Nhưng sau đó ông ta lại lo lắng: Không thích hợp, thật sự không thích hợp, không phải bởi vì cái gì khác mà bởi vì ý cười trong giọng nói của Cao Thu Nguyệt.

Nàng ta không hề có khoái ý khi báo được thù lớn, cũng không có hận ý khắc cốt, thậm chí nàng ta còn không lộ ra chút kích động nào.

Thật giống như nam nhân không thể động đậy trước mặt nàng ta không phải kẻ thù nàng ta tìm mười mấy năm mà chỉ là một con heo bị trói lại chờ giết thịt.

Rốt cuộc nàng ta là ai? Chẳng lẽ còn có người khác sao? Chẳng lẽ ông ta còn đắc tội người nào khác nhưng vì tuổi đã lớn nên ông ta không nhớ gì ư?

Đầu lưỡi bỗng nhiên mềm ra một chút và có thể chạm vào hàm trên.

Sau khi thử một chút thì ông ta thấy nó có thể động.

Chu Vạn Trung chấn động, không tự giác thốt ra nghi vấn trong lòng, tuy lời tới miệng rồi lại chỉ hóa thành ba chữ, "Người là ai?"

"Hé," Song Bích khẽ cười một tiếng, "Thật tốt, ta còn tưởng người đã thành một kẻ liệt toàn thân, tới miệng cũng không thể nói.

Nếu thế thì chết chính là thành toàn cho người."

Mồ hôi lạnh bỗng chốc bò toàn thân, Chu Vạn Trung theo bản năng ngậm miệng lại, đôi mắt cũng theo đó trợn trừng lên.

Ông ta có thể động, tuy tứ chi mềm nhũn, chỉ giật giật cánh tay đã hao hết sức lực nhưng ông ta thật sự có thể động đậy.

Không chỉ thế, ông ta còn nhìn được và nói được.

Vì thế ông ta lại khẽ hé đôi môi cứng đờ, gian nan hỏi cái kẻ đang đứng bên cạnh, "Người không phải Cao Thu Nguyệt."

Song Bích lại bật cười sau đó chậm rãi cúi người tới gần, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt từ cái trán tới chóp mũi của ông ta giống một con dao sắc bén

chuẩn bị chém ông ta thành hai nửa, "Người thông minh hơn đứa con trai ngu ngốc của người một chút, lúc hấp thở ta đi cũng chưa đoán được thân phận của ta đâu."

Nói tới đây nàng ta đứng dậy, đôi mắt vẫn liếc nhìn Chu Vạn Trung, trong ánh mắt không hề có bất kỳ ám áp nào.

Nàng ta đưa ngón tay út của mình và nói, "Ta đương nhiên không phải Cao Thu Nguyệt, nàng ta đã sớm bị ta giết chết rồi."

Chẳng qua trước khi chết nàng ta nói cho ta bí mật về thân thể của mình, còn đưa con nhện độc kia cho ta."

Chương 411: Lục Kinh Hồng

Nửa năm trước ở Tê Châu.

Lục Kinh Hồng nhìn thẳng vào bóng người nằm sấp phía trước.

Hắn thấy rõ nàng kia nâng cánh tay lên một chút, nhưng hắn không hiểu vì sao bị trọng thương như thế mà nàng kia vẫn có thể cử động.

“Cái này..... Cho người.....”

Nàng ta lại vẫn có thể nói chuyện, không những vậy nàng ta còn móc từ vạt áo ra một cái hộp gỗ rách tung tóe thiếu một góc và vươn tay ra với hắn giống như muốn giao cho hắn.

Lục Kinh Hồng che lại bụng và lão đảo đi qua duỗi tay đón lấy hộp gỗ của nữ nhân kia nhưng vừa định mở ra đã bị nàng ta ngăn cản,

“Đừng..... bên trong có độc vật..... người sẽ chết.....”

Lục Kinh Hồng nhướn mày: Hắn sẽ chết ư? Chẳng lẽ hắn diệt cả nhà nàng ta, đến đứa nhỏ sơ sinh cũng không tha mà nàng ta còn muốn giữ mệnh cho hắn ư?

“Đi Phúc Kiến, Long Hải..... tìm Chu Vạn Trung, dùng con nhện này..... giết chết ông ta..... Giết.....” Nữ tử kia có vẻ sắp không chống đỡ được mà phun ra một búng máu nhuộm đỏ góc áo vốn đã nhuộm đầy máu của Lục Kinh Hồng.

“Vì sao?” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng kia, cổ nhin đau nhức trong bụng và gần từng chữ này.

“Chu gia..... có gia tài bạc triệu lại kinh doanh thuốc..... mà người thì bị thương nặng, dù võ công có tốt cũng không thể thi triển..... Dùng con nhện này giết cả nhà họ Chu là người có thể..... có thể..... có thể chiếm toàn bộ gia sản của Chu gia làm của riêng.....”

Đây không phải kế hoạch của Lục Kinh Hồng hắn mà là kế hoạch của Cao Thu Nguyệt, một kế hoạch đã lên nhiều năm nhưng chưa thực hiện

được.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Trời giáng tai họa bất ngờ, nàng ta còn chưa kịp làm theo kế hoạch và gả cho Chu Vạn Trung thì đã bị mẹ mình bán trao tay cho một nhà phú thương ở Tế Châu và bị tên giang dương đại đạo này giết chết.

Nhưng lần này Lục Kinh Hồng cũng bị trọng thương, dù võ công của hắn có giỏi thì cũng không thể lập lại trò cũ mà giết cả nhà người ta để chiếm tài sản.

Cho nên Cao Thu Nguyệt cũng lợi dụng điểm này.

Nàng kể kế hoạch của mình cho hắn, nàng biết một kẻ không có nhân tính coi tài như mạng sẽ không cự tuyệt cơ hội như thế.

"Chu Vạn Trung không có thân thích..... giết cả nhà ông ta..... thì mọi tài sản ông ta tích lũy được sẽ là của ngươi, hơn nữa..... ngươi còn có thể nhân cơ hội này điều dưỡng thân thể..... Rất cuộc..... không còn chỗ nào tốt hơn Chu gia để ngươi tá túc vào lúc này." Cao Thu Nguyệt lau vết máu trên miệng và cười với tên ác ma tới từ địa ngục kia.

Nàng sẽ chết, vì chẳng còn cách nào nên đành lấy ác trị ác.

"Sao ngươi biết ta là nữ?" Lục Kinh Hồng gỡ cái mũ xuống, mái tóc đẹp xõa tung trên vai.

Độ dạng của hắn chưa thay đổi nhưng thêm mái tóc kia thì cả người bỗng nhiều thêm chút quyến rũ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt bụng, đầu ngón tay phác họa vòng eo tinh tế của hắn.

"Ta đã hầu hạ ngươi..... tắm rửa....." Cao Thu Nguyệt bắt lục cười, "Hơn nữa..... hơn nữa giang dương đại đạo Lục Kinh Hồng, mỗi lần..... mỗi lần đều có thể chạy thoát, ta nghĩ ngoài dịch dung..... nhất định hắn còn giấu cả giới tính....."

Lục Kinh Hồng v.út ve hộp gỗ trong tay, bên môi tràn ra một nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cao Thu Nguyệt hỏi, "Quả là kẻ thông minh, ta đồng ý với ngươi nhưng súc sinh này sẽ nghe lời ta ư?"

"Ngươi cho nó ăn, nó sẽ nghe lời, súc sinh..... có thể dạy....."

Cao Thu Nguyệt thấy Lục Kinh Hồng đồng ý thì chút sức lực cuối cùng chống đỡ nàng ta cũng tiêu tan.

Nàng ta run rẩy vài cái sau đó cứ thế không nói một lời và ra đi.

Mà từ ngày kia Lục Kinh Hồng cũng thay đổi một thân phận khác, nàng ta như nguyện gả cho Chu Vạn Trung làm tứ di nương và sửa tên là Song Bích.

"Ta là Lục Kinh Hồng." Song Bích nhoèn miệng cười sau đó duỗi tay vuốt tóc mai, áo váy viền bạc trên người nàng ta có vẻ sáng lóa trong đêm khiến trông mắt mới hồi phục của Chu Vạn Trung đau đớn.

"Ta sợ tương lai có người nhìn thấy nên mới tư thông với đứa con trai ngọc của người.

Quả nhiên kẻ ngọc kia có thể cứu ta một mạng trong lúc nguy cấp," Song Bích, không, Lục Kinh Hồng cười lạnh sau đó chậm rãi lòi từ cổ tay áo một cái kéo quần vải đỏ, "Cũng may hấn không báo quan nên hiện tại ta mới có cơ hội giết hết cả nhà các người, tiền tài người vất vả tích lũy cả đời sẽ thuộc về ta hết."

Nàng ta lại cười, lộ ra hai cái răng nanh, mặt dán gần Chu Vạn Trung, mùi hương đặc trưng trên người nàng ta lấp đầy không khí, "Đúng rồi, người có nhớ rõ người từng đánh ta không? Khi đó ta bệnh nên không muốn hầu hạ người nhưng người lại muốn dùng sức mạnh.

Ta không nhịn được cho người một cái bạt tai thế là người nổi khùng lên đè ta xuống đánh một trận.

Người bóp cằm ta và nói một khi đã bước vào cửa nhà họ Chu thì chính là con chó của người.

Chó không nghe lời chủ thì phải đánh mấy trận mới thành thật.

Đáng tiếc khi ấy ta ốm yếu, lại nhớ thương gia sản của người nên đành nuốt cục tức đó vào lòng và nhịn xuống."

Nàng ta lại cười, đôi mắt híp tịt nhưng hàn quang bên trong lại càng sáng hơn.

Ánh mắt kia cùng cái kéo trong tay nàng ta như đang đâm vào người khiến Chu Vạn Trung sợ hãi tới độ quên cả hít thở.

Ông ta chỉ có thể cảm giác được trái tim mình thỉnh thoảng vùng vẫy trong ngực như muốn vọt ra khỏi miệng.

"Ta đã ghi hết vào đây," nàng ta vỗ nhẹ lên ngực mình, giọng bỗng nhiên hạ cực thấp giống như đang lẩm bẩm, "Chưa từng có ai dám đối xử với Lục Kinh Hồng ta như thế."

Chỉ có ta giết người, thiêu, phanh thây và giết cả nhà người khác để cuỗm lấy gia sản chứ chưa từng có kẻ nào dám làm thế với ta."

Nàng ta giờ cái kéo trong tay lên, khước miệng giật giật, trong ánh mắt là mờ mịt nên khó mà nhìn rõ màu sắc của tròng mắt.

Chu Vạn Trung hoảng đến độ lăn từ trên giường xuống, khuỷu tay đập mạnh lên mặt đất, xương cốt gằn như vỡ vụn.

Nhưng hiện tại ông ta không thể chú ý quá nhiều mà chỉ có thể dùng hai cánh tay đau nhức cực độ để bò ra ngoài cửa.

"Dạ Phong..... Tào Văn....."

Từng lời mơ hồ phun ra khỏi miệng ông ta nhưng chính ông ta còn chẳng nghe rõ mình nói cái gì.

Bất lực và tuyệt vọng cuộn lấy, chúng như mạch nước ngầm lan tràn dưới đáy lòng, sâu hơn nữa là nỗi sợ hãi vô bờ.

Rõ ràng ông ta đã khỏe lại, không cần nằm trên giường sống lay lắt phần đời còn lại, nhưng đúng lúc này vận mệnh lại cố tình rẽ sang một hướng khác đẩy ông ta vào một kết cục không thể tránh khỏi.

"Roẹt" một tiếng, phía sau lưng truyền đến đau nhức, đau tới độ Chu Vạn Trung bỗng nhiên cứng đờ cả người.

Ngay sau đó ông ta lại mềm oặt ngã xuống.

Cái kéo kia xuyên qua da, xương, đâm vào nội tạng mềm mại nhất.

Nhưng chủ nhân của khuôn mặt dữ tợn phía trên vẫn chưa đã nghiền mà liên tục rút kéo ra rồi đâm xuống, hưởng thụ cảm giác máu nóng bắn ra ầm ập.

"Đánh ta ư? Chỉ bằng ngươi cũng dám đánh ta ư? Hiện tại ta sẽ chọc nát tay ngươi, chọc mù mắt ngươi xem ngươi có còn đánh ta được nữa"

không?" Lòng mi của Lục Kinh Hồng cũng dính máu của ông ta khiến tầm mắt nàng ta mờ hồ.

Nhưng nàng ta không lau ngay, đã lâu nàng ta không có cảm giác kích thích quen thuộc này vì thế vô cùng kích động đến độ tim đập nhanh, cổ cũng căng lên.

Nàng ta vươn đầu lưỡi liếm máu tươi bên khe miệng, đôi mắt lập tức nở rộ ánh sáng: Lục Kinh Hồng trước kia rốt cuộc đã trở lại.

Chương 412: Không Một Bóng Người

Ngoài cửa có tiếng chim hót truyền đến, không biết chúng nó đang đấu võ mồm hay đang ve vãn nhau, tóm lại cả đám ríu rít cực kỳ náo nhiệt. Lục Kinh Hồng bị tiếng động này đánh thức và chậm rãi đứng lên.

Nàng ta nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt, khước miệng vẫn còn nụ cười đầy kh.óai cảm.

Nàng ta nhìn Chu Vạn Trung lúc này đã thành một bãi bùn lầy thì thoáng nhướng mày và đi tới cạnh cửa, dùng cánh tay dính đầy máu đẩy cánh cửa ra.

Quả nhiên có hai con chim đang đậu trên cành cây, nhưng tụi nó nhìn thấy một người dính đầy máu đi ra thì hình như cũng cảm thấy không ổn nên lập tức vỗ cánh bay cao chỉ để lại cành cây khẽ run lên giống như lưng của Chu Vạn Trung lúc chưa tắt thở vậy.

Lục Kinh Hồng cúi đầu nhìn người mình và phát hiện trên quần áo tràn đầy vết máu lớn bé từ bả vai tới mặt giày, phủ toàn bộ cả người: Không được, với dáng vẻ này thì làm sao có thể thần không biết quỷ không hay giết chết Tào Văn và Chu Dự Phong bây giờ? Tuy thân thể của nàng ta đã khôi phục gần như hoàn toàn nhưng vết thương lúc ở Tế Châu đã động tới gân mạch, một thân võ công không bao giờ có thể như trước được nữa.

Nếu không có kế hoạch rõ ràng thì chỉ sợ nàng ta sẽ không đấu lại hai nam nhân kia.

Nghĩ đến đây nàng ta lại đi vào nhà, bước qua thi thể Chu Vạn Trung và đi tới ngăn tủ ở một góc.

Nàng ta mở cửa tủ ra tìm kiếm một bộ quần áo sạch sẽ để thay sau đó lại trộm lên ra ngoài giết người.

Nhưng mới vừa tìm được một bộ quần áo sạch sẽ và đang ướm thử lên người thì không trung lại thỉnh linh truyền đến một tiếng chim bồ câu, mát lạnh đơn điệu, nháy mắt phá không mà tới. Tay Lục Kinh Hồng run lên, quần áo cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Nàng ta bỗng nhiên nghĩ đến hai con chim xám xịt đậu trên cành cây vừa rồi, tụi nó cũng là bồ câu, chính là mấy con chim bị nàng ta độc chết mấy ngày trước.

Sao có thể?

Khóe mắt nàng ta vừa chuyển đã bỏ qua trường bào đang rơi trên mặt đất và bước qua thi thể Chu Vạn Trung để đi ra ngoài viện.

Sau một lúc trấn tĩnh bản thân nàng ta nhẹ nhàng đẩy hé cửa viện và ngó đầu ra ngoài nhìn.

Đường đi trống không, chẳng có một bóng người, thậm chí đến tiếng người cũng không có.

Chu gia có bốn người chết, lúc này hẳn là lúc xử lý tang sự, tuy Chu Dự Phong muốn làm lặng lẽ thì cũng không đến mức không có chút động tĩnh nào đúng không.....

Nhưng trời đất này chỉ còn lại mấy con bồ câu đang bay thành đàn trên bầu trời xanh lam đến chói mắt kia.

Lục Kinh Hồng nuốt nước miếng một cái nhưng cổ lại như bị thứ gì đó ngăn lại, hơi khô, hơi ngứa.

Nàng ta cũng không phải người chưa trải sự đời, ngược lại những chuyện nàng ta trải qua quá nhiều, tàn nhẫn vượt qua đa số mọi người có thể tưởng tượng được.

Nàng ta từng nướng hai đứa nhỏ song sinh mới đầy tháng, cứ thế ném chúng nó vào lửa và nghe tiếng khóc kia nhỏ dần kèm theo mùi thịt nướng cháy.

Lúc ấy nàng ta đã nở nụ cười rực rỡ mỹ mãn.

Thậm chí nàng ta từng cảm thấy mình sẽ không bao giờ biết sợ hãi là gì, bởi vì nàng ta còn chưa từng mơ thấy những linh hồn chết trong tay mình,

một lần cũng không.

Nhưng hôm nay, tại một khắc này như có viên đá nhỏ ném vào lòng Lục Kinh Hồng gợn lên từng con sóng lấp lánh chiếu ra bóng dáng bất an hoảng hốt của nàng ta.

Sao lại thế này? Mọi thứ hình như khác với dĩ vãng, dù không biết là khác chỗ nào nhưng nàng ta có thể cảm nhận được.

Hôm nay và trước kia giống như bị một sợi dây tách ra và biến thành hai thế giới trắng và xám khác biệt.

Nàng ta đẩy cửa ra, bước vào thế giới màu xám kia.

Máu theo đầu ngón tay nàng ta nhỏ giọt trên mặt đất, tụ thành một vũng.

Nàng ta lắc lắc cái đầu đã hơi mê mang và nhấc chân đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn nhà ở hai bên, trong tay cầm chặt cây kéo.

Nhưng Lục Kinh Hồng càng đi càng kinh hãi, bởi vì phòng ốc trên đường đi không một bóng người.

Hiện tại nàng ta đã đi tới căn phòng dành cho khách mà hai tên ăn mày chạy nạn kia ở nhưng lúc đẩy cửa ra nàng ta lại chỉ nhìn thấy một con thỏ bằng gỗ xấu xí đang gục lỗ tai ngơ ngác nhìn về phía này.

Cái nhìn của nó không hiểu sao khiến nàng ta đổ mồ hôi lạnh.

Người của Chu phủ đi đâu hết rồi? Rõ ràng vừa rồi lúc nàng ta tiến vào còn nhìn thấy gã sai vặt và nha hoàn bận rộn đi qua đi lại chuẩn bị cho tang sự cơ mà? Ấy thế mà hiện tại đèn lồng màu trắng đã được treo cao, cờ màu trắng với chữ màu đen cũng theo gió nhẹ nhàng lay động, chỉ có người là không thấy một ai.

Giống như có một cơn gió thật to cuốn qua chỉ để lại một mình nàng ta trong căn nhà trống rỗng này cùng làm bạn với người chết và hương nến vậ.

Người chết.....

Nghĩ tới đây Lục Kinh Hồng chợt căng thẳng, nàng ta vội xoay người chạy về chỗ Chu Vạn Trung.

(Hãy đọc thử truyện Lấy thân nuôi rồng của trang Rừng Hồ Phách)
Đế giày đạp lên con đường lát đá xanh phát ra tiếng "ca ca" rung động.

Có mấy lần thậm chí nàng ta còn nghe thấy có người đang đi theo phía sau mình, nhưng quay đầu lại thì chỉ thấy đèn lồng và cờ đang vẫy tay, chúng mềm mại như bị rút xương.

Lục Kinh Hồng đẩy cửa viện và chạy về phía trước vài bước, rốt cuộc cũng đi vào phòng.

Nhưng nàng ta đột nhiên dừng chân, hơi thở hỗn hển phun ra như khói trắng làm mờ tầm mắt.

Thi thể đầm đìa máu tươi một khế trước còn nằm ở cạnh cửa lúc này đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn một vũng máu đen đọng lại.

Vũng máu có hình người, chứng tỏ chủ nhân của nó vừa rồi vẫn còn nằm ở đây.

Nhưng hiện tại ông ta đã đi đâu? Chu Vạn Trung đã chết ngắc thì có thể tới đâu? Ngoài nàng ta thì mọi người trong gian nhà này đã đi đâu rồi?

Đùi chột tê dại, thần kinh nàng ta căng lên, đến tay cũng không tự chủ được dùng sức siết chặt mái tóc khi bị kéo chọc vào nàng ta mới bừng tỉnh và thở một hơi nghẹn mãi ở ngực ra ngoài.

Lục Kinh Hồng nhìn chằm chằm mũi kếu: Hóa ra đây không phải mộng, nàng ta vẫn đau, cảm giác đau như lưỡi dao xuyên qua thần thức bị đóng băng của nàng ta.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào, rốt cuộc là ai đang phá rối?

Cuối cùng có một chữ khó mà ngờ tới nảy lên trong đầu, nhẹ nhàng nhưng lại khắc thật sâu.

Quý.....

Lục Kinh Hồng rùng mình và bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi trên đường tới Chu gia nàng ta có gặp một người.

Đó là một tiểu cô nương còn chưa thành niên, cực kỳ xinh đẹp giống như tiên nữ hạ phàm.

Nhưng đối phương lại nói một câu mà nàng ta không hiểu gì cả.

Nàng ta nói: Đêm nay ánh trăng nhất định rất xinh đẹp.

Lúc ấy Lục Kinh Hồng đang vội vã lên đường nên chỉ liếc nữ hài kia một cái sau đó đi qua.

Nhưng sau đó nàng ta nghe thấy ngọc bội leng keng vang lên phía sau mới cảm thấy kỳ quái.

Nàng ta luôn luôn coi nặng tiền tài nhất, tiểu cô nương kia lại đi một mình lẻ loi trên con đường hoang sơn dã lĩnh.

Nếu đổi thành ngày thường thì nàng ta đã sớm giết đối phương và chiếm lấy đồng châu ngọc trang sức quý giá kia làm của riêng.

Nhưng vì sao nàng ta lại không làm như thế? Vì cái gì?

Lục Kinh Hồng cảm thấy hoảng hốt: Vì sao ư? Bởi vì nàng kia không giống người.

Chương 413: Sơn Cốc

Nàng ta không giống người, cho dù môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, mỗi tác da thịt trên mặt đều sinh động nhưng Lục Kinh Hồng vẫn cảm thấy tiểu cô nương quý tộc tầm 13-14 tuổi mặc một thân cảm y hoa phục mà mình gặp thoáng qua kia không phải người.

Bởi vì nàng ta không có cảm xúc, hoặc nói đúng hơn thì Lục Kinh Hồng không cảm thụ được cảm xúc của nàng ta.

Lục Kinh Hồng là một người đặc biệt thích quan sát và không chế cảm xúc của người khác thế nên mỗi lần giết người thứ có thể thỏa mãn nàng ta nhất không chỉ có máu tươi phun trào mà còn có sợ hãi của các nạn nhân.

Thậm chí nàng ta còn thích hỏi một câu: Người sợ à? Mặc kệ người nọ đáp là sợ hay không, hoặc sợ tới độ nói không nên lời thì nàng vẫn có thể cảm nhận được thỏa mãn từ cảm xúc của bọn họ truyền tới.

Nhưng nữ hài tử này lại như có một tầng vỏ cứng bọc bên ngoài thân xác, cách ly bản thân với thế giới bên ngoài.

Nàng ta không có cách nào do thám cảm xúc của đối phương cho nên trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi.

Là nàng ta sao?

Lục Kinh Hồng lại nắm chặt cây kéo trong tay, lúc nghe thấy tiếng phanh phạch vang lên sau lưng nàng ta lập tức quay đầu lại.

Con bò câu đã chết lúc này bay lên, ánh mắt dữ tợn, phía sau đôi cánh màu xám trắng của nó có một người.

Nàng ta không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể thấy quần áo nàng kia thêu đầy hoa lan, dưới ánh nắng chúng sáng lên rực rỡ.

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối, ánh trăng trên đỉnh đầu thực đẹp, tuy không phải trăng tròn nhưng ánh sáng như nước phủ kín chân trời, chảy từ trên xuống nhuộm đẫm từng khối đá núi trong sơn cốc.

Sơn cốc?

Lục Kinh Hồng bỗng nhiên trợn đôi mắt vốn đang mê mang và nhìn khắp nơi một lượt.

Sao nàng ta lại ở đây cốc? Cây cối thưa thớt, đá núi lởm chởm, mỗi một khe đá đều có sương mù màu trắng chảy ra giông như nơi này xây giữa không trung.

Sau khi nhũ mày suy nghĩ một lát rốt cuộc nàng ta mới nhớ ra đây là nơi nào.

Nơi này gọi là Trai Đường thôn, ở giữa Chương Đài và Long Hải, cách Chu gia chừng ba mươi dặm.

Nàng ta từng nghe người ta nói nơi này là một thôn làng hoang vắng, dù có phong thủy cực tốt nhưng lại không một bóng người.

Nó hoang vắng tới độ chim bay qua đây cũng phải bay vòng, không dám dừng lại quá lâu.

Trai Đường thôn xây dựng bên cạnh sơn cốc, mà sơn cốc này cũng không sâu, không quá dốc, người khỏe mạnh chỉ cần nửa canh giờ là có thể đi xuống.

Nhưng..... Nhưng dù Lục Kinh Hồng có được võ công siêu phàm, thân như chim yến thì cũng không có khả năng đi tới sơn cốc này trong lúc hôn mê.

Nàng ta đã hôn mê đúng không? Nếu không chẳng có lý gì mà nàng ta lại chỉ nhớ khoảnh khắc cuối cùng là bóng người kia đứng đằng sau một đám bò cạp chết chóc, bị những đôi cánh xám trắng ngăn cách.

Nhưng vì sao nàng ta lại ngắt xiu chứ? Lục Kinh Hồng không nghĩ ra, chẳng lẽ nàng ta bị cái gì đó thương tổn, bởi vì quá đột ngột nên bản thân không nhớ nổi ư?

Nghĩ đến đây nàng ta duỗi tay sờ đầu, nhưng vừa nhắc lên nàng ta đã thấy cánh tay cứng đờ, giông như bị thứ gì đó trói lại.

Lục Kinh Hồng thảm cả kinh và nghiêng đầu nhìn lên mới phát hiện mình

đang bị treo trên một giá gỗ, đầu, tay và chân đều bị dây mây treo chặt.

Nàng ta đang bị treo trên một giá gỗ cắm trên mặt đất lạnh cứng trong tư thế hiến tế.

Nỗi sợ hãi này không phải nhỏ: Nàng ta bị người ta bắt treo lên giá gỗ như treo một con heo đợi làm thịt.

Nhưng nàng ta là Lục Kinh Hồng, trước nay chỉ có nàng ta đối xử với người khác như vậy, từ khi nào lại tới phiên người khác răn đe cảnh cáo và dùng phương thức này đáp lễ nàng ta vậy?

Nhục nhũ và sợ hãi cùng tràn đến, nàng ta cảm thấy trái tim sắp nổ tung, khoeo mắt trợn lên đờ bưng.

Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi đong đưa giá gỗ vẩy khốn mình.

Nhưng giá gỗ kia giống như mọc lên từ mặt đất, nó dùng rễ dài của mình bám vào bùn đất mặc cho nàng ta giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi trời buộc của nó.

"Con mẹ ngươi." Nàng ta mắng một câu và định giãy giụa tiếp nhưng khoeo mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng dáng từ phía sau nghiêng tới, cái bóng ấy trải tới dưới chân nàng ta.

Lục Kinh Hồng chợt thấy ngực siết lại, cái cổ cứng ngắc của nàng ta quay về phía sau, trên cổ giống như có tảng đá nặng ngàn cân đè lên.

Nàng ta không dám mở mắt hoàn toàn mà chỉ có thể nửa híp vì sợ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị nào đó và dọa bản thân sợ chết ngất.

Ngực như bị một bàn tay lạnh lẽo nào đó túm lấy, nàng ta thấy cái thứ nghiêng ở phía sau mình.

Đó cũng là một cái giá gỗ rách tung tóe, bên trên cũng treo một người, không biết cầm bị thứ gì đó xé rách treo với một đoạn thịt trên cổ nên miệng hẳn thoát nhìn giống như đang há to đến mang tai.

Nhưng dù người nọ đã biến thành bộ dạng này thì Lục Kinh Hồng vẫn có thể liếc một cái đã nhận ra hẳn.

Không thể không biết được, vì nàng ta từng cùng hẳn ngòi ngấm trắng, cùng kẻ vai thân mặt tới độ nhớ rõ từng cái nốt ruồi trên người hẳn ở chỗ

nào.

Chính vì quá hiểu hấn nên lúc này nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn kia biến thành bộ dạng quỷ dị này nàng ta mới cực kỳ kinh ngạc, không phải bởi vì khổ sở mà vì quá sợ.

Là người nào làm? Sao thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn cả nàng ta thế? Kẻ đó kéo toàn bộ cằm của Chu Dự Phong xuống, đến đầu lưỡi cũng bị rút mất, chỉ còn một mảnh môi dưới gục xuống như đang nỗ lực nở một nụ cười quỷ dị.

Lục Kinh Hồng cắn chặt môi dưới của mình, sợ nó cũng bị cái thứ không biết tên kia kéo xuống.

Nhưng đúng lúc ấy có gió thổi qua mang theo mùi máu tươi nồng đậm ứa vào mũi nàng ta khiến nàng ta không nhìn được nôn khan vài cái.

Từ khi nào mà nàng ta lại mãi cảm với mùi máu như thế? (Truyện này của trang runhophach.com) Khát máu quả thực đã thấm vào xương nàng ta từ khi mới sinh ra, là chất độc giúp nàng ta tồn tại.

Cứ lâu lâu không được ngửi mùi máu là nàng ta sẽ giống như bị bệnh nặng, cả người không thoải mái.

Nhưng hiện tại nàng ta lại thấy ngực khó chịu, quả thực chỉ muốn nôn.

Là vì mùi máu kia quá nồng ư? Hay vì nàng ta biết chẳng bao lâu nữa máu mình cũng sẽ dung nhập vào mùi tanh này và biến thành một phần của nó?

Lục Kinh Hồng lại quay đầu nhìn, hiện tại nàng ta đã đoán được nơi này tuyệt đối không thể chỉ có mình Chu Dự Phong.

Mùi máu tươi nồng đến che trời lấp đất, quả thực giống một dòng dung nham cuộn lấy không khí ở bên trong và nó đang lao nhanh tới.

Vậy thì sao có thể chỉ có một người ở đây chứ?

Quả nhiên lúc hoàn toàn quay đầu lại nàng ta thấy những người khác.

Những người của Chu gia đã biến mất lúc trước đều ở đây, mỗi người đều bị cột lên giá gỗ giống nàng ta, bộ dạng khi chết của bọn họ đúng là muôn màu muôn vẻ.

Có kẻ bị đá đập nát đầu, có kẻ bị phanh thây nên tay chân rơi rụng dưới đất, trên giá gỗ chỉ còn thân thể.

Thậm chí còn có kẻ bị chặt đầu xuống và kẹp vào nách giống như ôm một quả bóng, cực kỳ buồn cười.

Lục Kinh Hồng nhìn thấy đôi mắt của Tào Văn đang nhìn chằm chằm mình từ dưới nách, hàng mi dính một tầng máu thì không nhìn được hết một tiếng.

Chương 414: Thống Khổ

"Ánh trăng đêm nay quả nhiên đẹp."

Giọng nói của tiểu cô nương kia lại xuất hiện, ngay phía sau Tào Vân.

Châu hoa trên đầu nàng ta lóe sáng xuyên qua cái cổ không đầu của Tào Vân giống một đôi mắt đang nhìn trộm.

Lục Kinh Hồng sợ tới mức vội ngậm miệng nuốt tiếng thét vào lòng.

Hóa ra nàng ta vẫn luôn đứng đó, chờ mình tỉnh và triển lãm kiệt tác của bản thân sau đó không hề để ý mà nói một câu này giống như đang bảo:

Thế nào, so với ta người vẫn còn non nớt đúng không?

Đương nhiên những lời này kẻ kia không hề nói ra miệng, nhưng lúc nàng ta đi ra từ phía sau Tào Vân và dùng đôi mắt đẹp kia nhìn thẳng về phía này thì Lục Kinh Hồng lại hiểu rõ ý trong đôi mắt ấy.

Trên đời này những kẻ ác luôn hiểu nhau, thế nên Lục Kinh Hồng mới sợ hãi bởi vì nàng ta biết thứ đang chờ đợi mình là cái gì.

Lúc nàng ta giết người luôn giết sạch, thế nên vào giờ khắc này nàng ta đâu dám hy vọng có thể tìm được đường sống.

"Ánh..... Ánh trăng....." Trong miệng nàng ta không tự giác bật ra hai chữ này, dù không hiểu chúng có ý gì nhưng nàng ta lại cảm thấy chúng có chung nhịp thở với mình.

Thiếu nữ kia cong môi cười, con ngươi như có sao băng xẹt qua, đẹp không giống người phàm trần, "Không phải ta muốn người chết, nhưng bọn họ nói ánh trăng rơi xuống người ai trước thì kẻ đó chính là tội nhân trời cao tuyển chọn, thế nên là trời cao không muốn người tồn tại, chớ có trách ta."

Lục Kinh Hồng hiểu lời này nhưng lại không hiểu ý nghĩa của nó: Rõ ràng ánh trăng như nước vẩy đầy mỗi góc sơn cốc, vì sao nàng ta lại nói

mình là tội phạm trời cao chọn?

"Bọn họ đều đã bị ta giết, hiện tại trong sơn cốc này chỉ còn mình ngươi là người sống, vì thế chỉ có thể lấy mệnh của ngươi thôi." Như đoán được suy nghĩ của nàng ta nên thiếu nữ kia nhếch miệng cười, khoe miệng cong cong, trên mặt là sát khí bất đầu lộ dần.

Nàng ta đi về phía Lục Kinh Hồng, lông mày hơi nhướng lên và trầm giọng cười nói, "Ta nên dùng biện pháp gì để giết ngươi đây? Hoặc là, ngươi chọn những người này đi? Ngươi thích cách nào ta đều nghe lời ngươi."

Giọng kẻ này thực quái lạ, không phải giọng nữ non nớt mà phía sau giống như giấu một giọng nam trầm thấp.

Vốn cả hai đều dễ nghe nhưng khi trộn lại thì có vẻ cực quái dị.

Lục Kinh Hồng liều mạng rứt người về phía sau, đầu lắc như trống bỏi, nước mắt không nhìn được rơi xuống vẽ thành hai vệt trên khuôn mặt bần đầy vết máu.

Hiện tại nàng ta nào có chút gì giống với tên giang dương đại đạo khiến người ta nghe tên đã mất mật, rõ ràng nàng ta chính là một con bò hoặc dê mặc người xấu xí.

Vì thế thiếu nữ kia lại cười và nhắc một bàn tay dính đầy máu lên vươn về phía cổ của Lục Kinh Hồng.

Nàng ta hơi dùng sức bóp lấy cái cổ yếu ớt kia sau đó nhón chân dấn lên môi nàng ta, cánh mũi hơi nhúc nhích, miệng nói nhỏ, "Một linh hồn dơ bẩn như thế thật sự hợp khẩu vị của ta, thế nên ta đã theo ngươi một thời gian, nhìn ngươi giả dạng làm một kẻ bình đạ thanh cao, chỉ có lúc ngươi ở trên giường quay cuồng với nam nhân kia mới lộ chút bản tính của mình."

Nàng ta bật cười, hơi lạnh phun ra khiến Lục Kinh Hồng cả kinh giật mình, "Nhìn vất vả lắm đúng không? Một kẻ như ngươi là ác tù trong trướng rồi, không giết người sẽ cảm thấy như bị chết đuối, sẽ ghen đến buồn bực."

Ta nghĩ khi ngươi còn nhỏ nhất định cũng từng rơi nắm thống khổ và không ngừng nghi ngờ, thậm chí không tiếc thương tổn chính mình, dùng đau đớn để kiềm nén ác niệm."

Nàng ta vừa nói vừa dùng một cái tay khác kéo tay áo Lục Kinh Hồng lên trên, hai đầu ngón tay cầm lấy cổ tay nàng ta và nhìn những vết sẹo đan xen trên đó, "Nhưng cuối cùng người cũng thất bại, ác là bản tính của người rồi, người không đánh lại nó, chỉ có thể chấp nhận, thậm chí bởi vì kiềm nén quá lâu nên ngược lại người càng thêm ác và tàn nhẫn hơn."
Lục Kinh Hồng trợn mắt, bàn tay bị nắm lấy đông cứng lại giống như sắp gãy, miệng lại không nghe sai bảo mà lắm bả, "Sao người..... lại biết....."

Đúng vậy, sao kẻ này lại biết những chuyện cũ phủ đầy bụi này.

Chúng xa xôi tới độ chính nàng ta cũng quên mất rồi.

Những vết sẹo trên cổ tay cũng theo thời gian mờ dần, tới mức hòa vào làn da của nàng ta.

Nhưng sao kẻ này biết được những chuyện xưa ấy?

Thiếu nữ kia lẳng lẳng nhếch khóe miệng sau đó nhú mày nhìn xuống dưới.

Mặt đất cỏ dại mọc đầy, ánh mắt nàng ta lại lạnh như băng, quét tới đâu thì đến gió cũng phải im, "Ta cũng từng như người, từng hoang mang, thông khổ, rồi rấm và phản kháng nhưng đến cuối cùng mới biết được hóa ra vận mệnh đã viết xong vở kịch của đời ta từ lúc ban đầu.

Nếu không tuân theo nó thì chỉ khiến bản thân thông khổ hơn mà thôi."

"Linh hồn mà tới thần phật đều không cứu vớt nổi thì cần gì phải mất công thử gột rửa nó cho sạch sẽ làm gì? Sau đó dùng thân thể tự cho là trong sạch, dùng đôi mắt bị bịt lại để đón nhận ý tốt giả dối.

Người coi những thiện ý đó như trân bảo, nhưng người ta lại bỏ thí và vứt nó đi như giày rách.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Vậy sao không chấp nhận vận mệnh của mình ngay từ đầu đi? Người chính là người như vậy, trời sinh như thế, sống với bản năng khát máu vậy thì đâu cần che khuất bộ mặt hung tàn của mình, cứ trắng trợn nói với bọn họ: Ta muốn giết người, là được."

Trong đầu Lục Kinh Hồng là hỗn độn, nghe những lời này mà cái hiểu cái không, chỉ có mấy chữ cuối là nàng ta hiểu.

Ta muốn giết người, ta muốn giết người, ta muốn giết người.....

Nàng ta run rẩy, cảm giác được năm ngón tay mảnh khảnh đang siết lấy cổ mình hóa thành băng càng lúc càng siết chặt, chọc vào da thịt
“Cũng không phải chỉ có mình ta là người sống.” Trong giọng của nàng ta mang theo nức nở, bị gió thổi qua thì rách nát chặt vật.

Lục Kinh Hồng dùng sức cắn môi, đợi nó dùng run rẩy nàng ta mới dùng chút sức lực còn lại trong thân thể mà hét lên, “Trong sơn cốc không phải chỉ có mình ta là người sống, vậy vì sao lại là ta?”
Ngón tay trên cổ buông lỏng, ánh mắt thiếu nữ kia trầm xuống nhìn nàng ta hỏi, “Ngoài ngươi còn người khác ư?”
Có, là hai khất cái chạy nạn tới Chu gia.

Vốn nàng ta tưởng bọn họ cũng bị bắt tới đây nhưng trên đám giá gỗ ở phía sau không hề có bóng dáng bọn họ.

Mà vừa rồi lúc thiếu nữ kia nói chuyện nàng ta lại nhìn thấy hai kẻ kia đang trốn ở phía sau một tảng đá.
Nàng ta nhận ra bọn họ nhưng không biết vì sao chỉ có bọn họ là vẫn tồn tại.
“Hai người kia,” Lục Kinh Hồng hást cầm một chút và chỉ về phía tảng đá sau đó “Hồn hên” thờ gấp nói, “Bọn họ trốn phía sau tảng đá kia.”
Thiếu nữ buông lỏng tay, Lục Kinh Hồng nhìn thấy bả vai nàng ta căng lên, tròng mắt bị ánh trăng chiếu trắng bệch.

Nàng ta quay đầu nhìn về phía sau và thấy sương trắng lác lác, bóng đêm mê mang, phía sau tảng đá có hai bóng người một cao một thấp nắm tay nhau đứng lên.

Chương 415: Sức Mạnh Của Vạn Yêu

Còn nhớ Diêm gia ở Chương Đài không? Còn nhớ Diêm Thanh Thành và Diêm Gia Ngôn không? Và cả Trai Đường thôn nữa? Triệu Tử Mai bị Mục Tiểu Ngộ nắm tay kéo về phía trước, trong đầu hấn nỗ lực hồi tưởng những câu hỏi của nàng.

Có vài thứ hấn nhớ, nhưng có vài thứ dù nghĩ thế nào cũng chỉ có một mảnh mơ hồ mờ mịt trong đầu.

Hấn duỗi tay về phía trước sẽ chỉ thấy lạnh lẽo, không thể nắm được cái gì. "Không sao," Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại cười với hấn, tươi cười của nàng như nước suối nguồn, hòa tan chua xót và thấp thỏm trong lòng hấn, "Không nhớ được cũng không sao, dù thế nào thì mọi thứ cũng qua rồi."

Tử Mai chỉ cần biết những chuyện xảy ra trong đày cốc này đều là ký ức của Địch Chân, hoặc gọi nó là tâm ma thì thích hợp hơn."

Triệu Tử Mai nhìn thoáng qua phía sau, sương mù nồng đậm che khuất tầm mắt của hấn khiến hấn không nhìn rõ cái gì, "Thế nên Tiểu Ngộ mới bình tĩnh mà đi, bởi vì đó căn bản không phải Địch Chân thật sự mà chỉ là một đoạn ký ức đã xảy ra ư?"

Mục Tiểu Ngộ gật đầu, "Sương mù vờn quanh Cống Bó đều là tâm ma của Địch Chân, là mỗi đoạn ký ức tàn nhẫn của hấn thế nên trong đó sẽ có những thi thể chết bằng nhiều cách khác nhau, thời gian cũng không giống nhau."

Triệu Tử Mai nhìn về phía trước thì thấy cây chàm đồng không biết bay từ chỗ nào tới và đang uốn lượn dẫn đường.

Hấn lẩm bẩm một câu, "Nhưng hiểu rõ chuyện của Chu gia rồi thì sẽ tới

chuyện nào nữa đây? Chẳng lẽ chúng ta sẽ lại rơi vào một đoạn ký ức khác ư?”

Mục Tiểu Ngộ quay đầu lại cười khúc khích, “Thế thì ta sẽ phải cùng con lừa trọc kia dầy dưa mãi à? Ta không chịu nổi đâu.”

Nói xong thấy vẻ mặt Triệu Tử Mai mê mang thế là nàng chớp chớp mắt với hắn, tay vung về phía châm đồng, “Lúc ở Chu gia ta đã gọi nó tới, nhưng có lẽ bị mê chướng ngăn cản nên ta thử nhiều lần mà nó vẫn chưa tới được.

Nhưng vừa rồi Chu gia xảy ra chuyện, ta nhìn thấy Lục Kinh Hồng bị giết thì đã nhân lúc sương mù hơi tan đi để gọi nó lần nữa, và đúng như ta mong muốn, nó đã thật sự trở lại.”

Nàng quay đầu nghiêm túc nhìn Triệu Tử Mai hỏi, “Tử Mai, châm đồng dùng để làm gì?”

“Gọi.”

“Đương nhiên, từ ngày đầu tiên người quen ta thì đã biết châm đồng có thể dẫn dắt hồn phách đúng không? Thế nên lúc này ta muốn dùng nó để tìm được hồn phách của Dịch Chân.” Nàng hơi híp mắt lại và nhìn về phía trước nói, “Ta muốn tìm được hắn, bởi vì hắn ở ngay đây thôi.”

Sương trắng phía trước như biển cả sóng to, mây chồng lên nhau như núi non trùng điệp cuốn hai người ở bên trong, dán lên da thịt giống như phủ thêm cho bọn họ một tầng quần áo.

Tâm ma sâu như thế này, chẳng lẽ chỉ một cây châm đồng là có thể phá vỡ sao?

Triệu Tử Mai nắm chặt tay Mục Tiểu Ngộ, siết lấy những ngón tay lạnh băng kia: Hắn đã từng nhìn thấy tâm ma, đó là rễ độc cắm rễ trong lòng, là giò bọ bám trên xương cốt, không chết thì không thể trừ tận gốc nên lòng hắn không nhìn được nghi ngờ.

Cảm nhận được sức mạnh từ ngón tay của hắn, Mục Tiểu Ngộ hơi dừng bước chân.

Lúc nàng quay lại nhìn thì đôi mắt kia có thêm ánh sáng màu hồng chớp động dọa hắn sợ.

Đã lâu hắn chưa thấy dáng vẻ này của nàng, trong mắt nàng giống như có ngọn lửa đang lan ra mọi góc ngách.

Nhưng màu hồng này lại khiến hắn cảm thấy an tâm, cũng xúc động.

Một chút kỷ ức trước kia nổi lên, giống đuôi con mèo cào cào qua trái tim hắn.

Vì thế Triệu Tử Mai duỗi tay sờ lên mí mắt của nàng một chút sau đó hơi ngượng ngừng thu tay lại, khước miệng nở một nụ cười hơi thẹn thùng.

Mục Tiểu Ngộ cũng cười với hắn, vừa cười vừa thả tay hắn ra để kéo sợi chỉ trắng thu hồi cây châm đồng sau đó cầm trong tay thưởng thức, "Lúc ở Chân Lạp, Ô Nạp để ta chém giết yêu ma và ta đều nghe theo.

Từ trên trời cao tới sâu trong lòng đất, ta hàng yêu phục ma, không biết đã độ hóa bao nhiêu yêu vật, rốt cuộc cũng trả lại an bình cho mảnh đất này.

Ít nhất là trước khi Dịch Chân xuất hiện thì chính là như thế."

"Chúng nó đều sợ ta, hoặc trốn chạy và không dám làm hại nhân gian nữa, hoặc cúi đầu xưng thần và để ta sai bảo.

Thậm chí có con chấp tay dâng nguyên thần cho ta," nàng cười cười, hơi lộ vẻ đắc ý, ngón tay vẫn cứ thưởng thức cây châm đồng, "Nhưng chúng nó đều đồng ý với ta một việc đó chính là chỉ cần nghe ta gọi thì dù có phải rạch trời xẻ đất, chém măng xà cũng sẽ chạy tới."

"Có được sức mạnh của vạn yêu thì trên có thể rung chuyển thiên đình, dưới có thể khuấy Long cung."

Mục Tiểu Ngộ ngược mắt lên, hai ngọn lửa trong đó càng thêm lóa mắt, nhưng chúng vẫn không sáng bằng cây châm kia.

Giống như có một tia chớp bùng nổ, một đóa hoa quỳnh nở rộ, lại như có một con bạch long bay lên, trong phút chốc thấy hoa không thấy lá, thấy đầu không thấy đuôi.

Triệu Tử Mai cảm thấy quanh thân chợt lạnh, hắn không thấy nhưng lại có thể cảm nhận được vô số thứ vô hình đang bay quanh bọn họ, so với gió còn nhanh hơn, so với sóng còn mạnh hơn.

Chúng đuôi đám sương mù, bắt nó phải lùi lại, sau đó chúng tụ tập trên châm đồng thành một quang sáng chiếu ra càng cao và xa hơn.

Mục Tiểu Ngộ nhắm mắt lại, hiện tại nàng không đùa nghịch cây châm nữa mà dùng hai ngón tay kẹp chặt đuôi cây châm dựng thẳng nó lên, mũi

châm đâm thẳng lên trời.

Ngọn lửa từ đầu ngón tay của nàng bùng lên, theo thân châm lan ra, hợp làm một với ánh sáng kia và nhuộm một tầng ánh sáng màu vàng nhạt trên khuôn mặt nàng.

(Hãy đọc thử truyện Thượng công chúa của trang Rừng Hồ Phách)
Nhưng mặt mày của nàng càng thêm sinh động rõ ràng, dù hai mắt nhắm nghiền nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận một chút thương xót lộ ra.
Giờ khắc này nàng giống thần, giống phật chứ không phải người nữa.
Triệu Tử Mai bỗng nhiên cảm thấy nàng và hấn cách nhau thật xa, khoảng cách này có lẽ hấn có đi cả đời cũng không hết được.

Hấn nhìn Mục Tiểu Ngộ và vươn một bàn tay ra với nàng.

Hấn rất muốn giữ chặt nàng, kéo nàng về bên cạnh mình.

Hấn không thích cảm giác này, giống như trong trời đất chỉ còn lại mình hấn, cô tịch khiến hấn sợ hãi.

"Tiểu Ngộ....." Hấn tử thân gọi nàng một tiếng, nhưng còn chưa kịp gọi thêm tiếng nữa thì đã thấy nàng nhíu mày, khóe miệng cũng hơi giật giật.

"Tiểu Ngộ....."

Châm đồng kẹp giữa hai ngón tay rơi trên mặt đất, ánh sáng tắt phụt, cùng lúc đó hàn khí len lõi quanh bọn họ lại "vù vù" bay đi.

Sương trắng lại tụ lại vây lấy hai người.

Triệu Tử Mai đi về phía trước một bước và kịp ôm lấy Mục Tiểu Ngộ trước khi nàng ngã xuống đất.

Một bàn tay hấn nâng cả người nàng lúc này đã mềm nhũn, một tay khác cầm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng.

"Bụng..... vừa dùng lực..... đã thấy cực kỳ đau đớn....." Mục Tiểu Ngộ vô lực nói ra một câu này, cổ cũng mềm nhũn dựa vào hõm vai Triệu Tử Mai, ánh mắt nhìn hấn nói đứt quãng, "Tử Mai..... đỡ ta....."

Nàng lại về rồi, từ thần biến thành người, sự yếu ớt của nàng làm cho trái tim Triệu Tử Mai mềm nhũn, gần như tan ra.

Hóa ra ở trước mặt hãn nàng cũng yếu ớt như thế.

Chương 416: Phạt Năm

"Đau lắm sao?"

"Ừ." Mồ hôi như hạt đậu rơi xuống từ thái dương của Mục Tiểu Ngộ và vương trên lông mi sau đó thấm vào trong mắt khiến đôi mắt từ hồng biến thành đen của nàng ướt đầm dề, cực kỳ đáng thương và đáng yêu.

Cả người nàng dựa vào người Triệu Tử Mai, mày nhíu lại, một cái tay khác vẫn vươn về phía trước, giọng nói như nỉ non, "Ngàn thần vạn thánh, hộ ta chiêm linh....."

Châm đồng trên mặt đất lại bay lên, lung lay như một người say rượu không bước nổi sau đó đâm chỗ nọ đụng chỗ kia, lúc nào cũng có thể rơi xuống đất lần nữa.

"Tiểu Ngộ," Triệu Tử Mai cầm lấy tay nàng, "Khó chịu thì đừng dùng sức....."

"Chúng ta sẽ bị vây chết ở chỗ này," nàng vô lực nói với hắn, hai chân loạng choạng lảo đảo, cả người gần như treo trên người hắn, miệng vẫn cố giả vờ mạnh mẽ, "Không đáng ngại, không có gì đáng ngại....."

Nhưng còn chưa dứt lời nàng bỗng nhiên cảm thấy thân thể chợt nhẹ, hai chân cách mặt đất, cả người được bế lên rúc trong lòng Triệu Tử Mai.

Hắn gục đầu xuống cách nàng thật gần, môi gần như dán lên đôi mắt nàng, "Ta ôm ngươi, ngươi không cần tự đi, có phải như vậy sẽ thoải mái hơn một chút không?"

Mặt Mục Tiểu Ngộ đỏ lên, tim đập nhanh vài nhịp.

Nàng liếc liếc môi để kiềm chế cảm xúc, miệng lung tung "ừ" một tiếng còn tay thì chỉ về phía trước, "Ngươi đừng nhìn ta, mau nhìn đường."

Làm gì có đường gì nhưng Triệu Tử Mai vẫn nghe lời mà "à" một tiếng sau đó đuổi kịp cây châm đồng đang bay như ruồi nhặng không đầu kia và

tiến về phía trước.

Mục Tiểu Ngộ được hấn ôm thì quả thực nhẹ nhàng không ít, sức trên tay cũng mạnh hơn, bàn tay lại duỗi ra thế là châm đồng giống như bị giật mạnh.

Nó vực lại tinh thần bay nhanh về phía trước, tốc độ lớn hơn nhiều.

Triệu Tử Mai không thể không chạy chậm mới có thể đuổi kịp nó.

"Vì sao lại đau bụng?" Mục Tiểu Ngộ có một tật xấu đó là lúc nghĩ ngợi nàng thường nghịch cái gì đó trên tay giống như chỉ có thế nàng mới nghĩ được thông suốt.

Mới vừa rồi nàng nghịch châm đồng, hiện tại không thể nghịch châm thế là cái tay nàng rảnh rồi bắt đầu nghịch cúc áo trên ngực Triệu Tử Mai.

Đây vốn là cử chỉ vô tâm, chỉ là buồn tay nhưng lúc thấy mặt tên kia càng ngày càng đỏ, gần như sắp thiêu cháy nàng mới ý thức được hành vi của mình thực ngả ngớn.

Nàng vội rút tay lại hắng giọng nói ra một câu đến bản thân nàng nghe còn muốn đánh người.

"Ta chơi cúc áo chứ có chơi cái gì khác đâu, ngươi đỏ mặt làm gì?"

"Không đỏ." Qua thật lâu Triệu Tử Mai mới lẩm bẩm một câu, "Ngươi chơi tiếp đi."

Mục Tiểu Ngộ nghẹn họng, cũng may châm đồng vẫn luôn bay phía trước lúc này đã quay lại bay về phía bên trái vì thế Triệu Tử Mai không rảnh bận tâm cái khác mà đuổi theo nó.

Sương mù phía trước giống như loãng hơn một chút, không còn là một mảnh trắng xóa nữa mà giống như ngàn vạn dải lụa trắng chậm rãi đong đưa trong trời đất.

"Hình như sắp ra ngoài rồi." Châm đồng dừng lại phía trước, sau đám sương mù hình như có một bóng người, thật nhiều người, còn có tiếng nói mơ hồ truyền tới.

"Nhưng không biết rời khỏi đây rồi thì sẽ thế nào." Mục Tiểu Ngộ tụt xuống dưới và che phía trước, tay vung lên chậm rãi thu châm đồng lại.

Ánh mắt nàng sáng quắc chứa đầy cảnh giác.

Một tay khác của nàng nắm chặt tay Triệu Tử Mai và đi một bước về

phía trước thì thấy tiếng nói bên ngoài càng lúc càng ồn ào, bất an giữa mây bộn họ cũng vì thế mà tan dần đi.

Hai người bước ra khỏi đám sương mù, ánh sáng bên ngoài khiến bọn họ đồng thời giơ tay che mắt mình lại.

Nhưng từ khe hở ngón tay họ nhìn thấy gương mặt hiền từ, tươi cười như hoa của bức tượng phật nằm.

Lúc này hai người hạ tay xuống và nhìn nhau một lúc lâu mới đồng thời thốt ra hai chữ: "Cổng Bó."

Hai người lại về tới thành Cổng Bó, thoát khỏi tâm ma nhưng đây vẫn không phải ước nguyện ban đầu của Mục Tiểu Ngộ.

Còn chưa tìm được Dịch Chân, tâm ma cũng chưa giải trừ được, hơn nữa lúc này đám sương mù đã bay từ cửa thành vào trong thành, đi tới bên cạnh bức tượng phật nằm.

Vì sao?

Không kịp suy xét thì trên cánh tay của bức tượng phật kia đã có một bóng dáng lắc lư hấp dẫn sự chú ý của Mục Tiểu Ngộ.

Nó giống như một cái bao tải chứa đầy cục đá treo trên cánh tay và lắc lư qua lại chuẩn bị ngã.

Tổ Đề cũng từng treo ở nơi này, cùng vị trí, cùng thủ pháp, giống như bị pho tượng phật kia xử tử vậy.

Mục Tiểu Ngộ bước gần tới phía trước một chút và thấy rõ người treo trên cánh tay phật: Đó là một tên béo thân thể to mọng, cổ thô to nên cái mặt bên trên đặc biệt nhỏ.

Chẳng qua cổ hần lúc này bị một nễ đa quán lấy, mặt đỏ bừng vì thiếu ôxy, thật giống một quả đào hồng.

(Hãy đọc truyện này tại trang runhophach.com) Hần là hần mới chết nên mặt vẫn chưa xám ngoét, nhưng cũng nhất định không cứu được nữa.

Cút đái chảy đầy đất hun người xem phải che miệng mũi, không dám đứng quá gần.

"Đây là người thứ mấy rồi, rốt cuộc là ai làm?"

"Tuần tra ban đêm cũng không ăn thua, mỗi ngày đều có người chết....."

"Ta nghĩ A Hường cũng giết quá nhiều rồi, gặp kết cục này cũng là chuyện bình thường."

"Hắn là đồ tể mà....."

"Hắn uống chút rượu vào là sẽ đi tra tấn đám gia súc kia, người xem đồng dê trong chuồng có con nào không bị hấn cắt thương tích đầy mình không? Có đồ tể nào như hắn không?"

Đám người lại rơi vào trầm mặc, một lát sau rốt cuộc mới có người chậm rãi mở miệng nói, "Người chết đều là người có tội, hôm nay là A Hường, kẻ ngày hôm qua nghe nói khi còn trẻ đã hại không ít cô nương gia đình trong sạch, còn kẻ trước đó nữa..... Tô Đề dùng chị gái ruột đổi mệnh cho mình....."

"Ý của người là Tô Đề đáng chết sao?" Lời kẻ kia bị người ta cắt ngang, An Chân bước ra khỏi đám người chỉ tay về phía Mục què và hỏi, "Chẳng lẽ em gái ta đáng chết sao?"

"Chưa nói nàng ta đáng chết hay không nhưng người có tội không phải đều đáng chết hay sao? Hơn nữa nếu nàng ta không làm gì sai thì người máng nàng ta làm gì?"

Mục què lẩm bẩm một câu lại bị Bảo Điền ở bên cạnh kéo lại.

Hắn xòe tay ra ngăn An Chân với bộ dạng hòa giải sau đó phân tích đầu ra đầu vào, "Hàng đêm đều có người bị treo cổ ở chỗ này, thành trì lại bị vây kín nên kẻ giết người nhất định không phải người bên ngoài."

Không bằng các người nghĩ lại đi, trong những người quen biết có ai có hiềm nghi lớn nhất không."

An Chân vươn tay xoa cằm và suy nghĩ một lúc lâu mới nhíu mày nói, "Cổng Bỏ không lớn, người trong thành cơ bản đều quen biết nhau nhưng ta nghĩ mãi cũng không ra là ai."

Ta cũng đã hỏi khắp nhưng người thì có chứng cứ ngoại phạm, người thì thể trạng không phù hợp, vì thế mọi người đều dần bị loại trừ bên ngoài."

Hắn vừa nói xong thì đám người lập tức chìm trong trầm mặc.

Qua thật lâu không biết ai thốt lên, "Sao hôm nay A Ân không tới? Không phải mấy ngày nay hắn luôn giúp đỡ tìm kiếm hung phạm sao?"

An Chân khẽ lắc đầu, "Mẹ hắn lại tái phát bệnh, tối qua còn náo loạn một đêm, cũng không biết hiện tại thế nào rồi."

Hắn vừa nói xong đã nghe thấy một tiếng “Phanh”, thi thể treo trên cánh tay phật rơi xuống nện trên mặt đất.

Chương 417: Người Chết

Mọi người bị tiếng động này dọa sợ và sôi nổi lùi về phía sau.

Mục què lui lại mấy bước lại thấy cả người mình bị một người chặn lại, vừa quay đầu ông ta đã vui vẻ, ánh mắt tỏa sáng gọi, "Tiểu Ngạc, Triệu công tử, hai người đã trở lại."

Bảo Điền cũng nhào lên giữ chặt Triệu Tử Mai nhìn từ trên xuống dưới mấy lần thấy chân tay còn đủ, cái miệng cái mũi và lông mày vẫn thế thì kích động thiếu chút nữa rớt nước mắt.

May mà hắn còn chưa khóc đã bị Mục Tiểu Ngạc bịt miệng.

"Mẹ của A Ân bị bệnh sao?"

"Mấy ngày nay mọi người không có ở đây Công Bố cũng chưa từng an bình, mỗi ngày đều có người chết.

Bọn họ đều bị treo trên cánh tay của bức tượng phật này, cũng không biết ai là hung thủ.

Nhưng những kẻ đã chết này cũng không phải oan uổng gì, Tố Đề thì mọi người đã biết, kẻ chết hôm qua là một tên hái hoa tặc, từng hại đời không ít cô nương.

Kẻ hôm nay tên là A Hương, là đồ tể giết dê, nghe nói cứ uống say là sẽ đi tra tấn đám dê trong chuồng, lột da sống rồi cắt lỗ tai gì gì đó."

Mục què lải nhải mãi, tay che nước mưa nhỏ xuống từ lá cây, chân cũng cố rút ra khỏi bùn dưới chân.

Chân Lạp luôn mưa nhiều, cánh rừng mưa A Ân ở càng là nơi giữ nước tốt, lá cây, nhánh cỏ, bùn đất, tất cả đều có nước.

Hơi nước mênh mông giống như thấm ướt cả lòng người, không sao giúp nó đứng thẳng được.

"Ta và Bảo Điền cũng nghe được một ít chuyện liên quan tới A Ân.

Đứa nhỏ này và mẹ hắn bị người ta xa lánh cũng không hoàn toàn vì thân phận của bọn họ," ông ta dừng lại một chút mới nhìn về phía trước.

Ngôi nhà của A Ân cách đó không xa, bị lá cây che phủ chỉ lộ ra một góc xám trắng nhợt nhạt không nhìn rõ.

Mục què do dự một chút cuối cùng vẫn chậm rãi nói, "Khi hắn còn nhỏ rất quái lạ."

Kỳ quái thế nào thì có lẽ đó phải nói tới năm hắn 4 tuổi, trong lúc chơi với những đứa nhỏ khác hắn từng lột da một con rắn hai đầu và coi nó như đai lưng buộc bên hông khoe khoang khắp nơi.

Có lẽ khi hắn ý thức được sự xa cách của người khác thì bắt đầu chậm rãi giấu mũi nhọn nhưng trong con người đen nhánh kia vẫn luôn chứa một chút ánh sáng tiết lộ suy nghĩ khác biệt trong đáy lòng hắn.

Có lẽ hắn không làm gì, cũng có lẽ hắn đã làm gì đó, nhưng dù thế nào thì trong mắt người khác hắn cũng đã làm rất nhiều, rất nhiều chuyện không muốn ai biết.

Thông qua tường tượng phong phú không có chừng mực bọn họ đều đổ hết tội lỗi lên người hắn.

Nước mưa ào ào chảy xuống từ phiến lá, chui vào cổ áo Mục Tiểu Ngạc, cành cây trên đỉnh đầu lắc lư mạnh bởi vì có gió thổi qua.

"Có thợ săn đào được xương của động vật, yêu quái ở trong rừng.

Tụi nó đều nhận hết tra tấn mới bị giết và vùi lấp.

Bọn họ từng chất vấn A Ân nhưng đứa nhỏ kia không nhận, sau đó mẹ hắn ôm mọi việc lên người mình thế nên các thợ săn mới bỏ qua.

Ngay cả bây giờ có ba người chết cũng khiến mọi người hoài nghi hắn.

Nhưng An Chân vẫn kiên định cho rằng A Ân từng cứu Tố Đề thì tuyệt đối không phải hung thủ giết người.

Hắn không cho phép bất kỳ ai tìm đứa nhỏ kia gây phiền toái."
Mục què liếm môi nói, "Những người khác đều nghe An Chân nhưng ta nghĩ tới lời người nói trước khi đi vào đám sương mù nên không dám thiếu cảnh giác.

Ta và Bảo Điền trộm trốn trong rừng giám thị đứa nhỏ kia."
Lại một cơn gió gào thét thổi qua cánh rừng, trong mơ hồ hỗn loạn còn có tiếng hổ gầm trầm thấp.

Mục Tiểu Ngộ đột nhiên ngẩng đầu nhìn nơi xa, bóng cây loang lổ, hình như nàng thấy một con mãnh hổ màu sắc sặc sỡ đứng trong đồng cây cối trùng điệp kia.

Nó đạp lên cành khô lá úa trên mặt đất để lại dấu chân hổ to lớn, mắt lộ hàn quang, từng bước đi tới chỗ bọn họ.

Nàng dụi dụi mắt lại thấy trước mặt không có gì cả, chỉ có bóng cây lắc lư, cành lá tua tủa, bên trong chẳng có vị chúa sơn lâm uy phong lẫm lẫm nào.

"Đừng nhìn, không có lão hổ đâu," Mục què chẳng hề để ý đã cười nói, "Tiếng động này thường xuyên xuất hiện, lúc đầu ta và Bảo Điền cũng bị dọa nhưng sau đó mới phát hiện căn bản đó chỉ là con hổ giấy đang hu trương thanh thế."

Mục Tiểu Ngộ nhíu mày nhìn ông ta, "Ta từng nghe thấy tiếng này, chính vì nó ta và Tử Mai mới đi vào trong đám sương mù nhưng cũng không thu hoạch được gì." Nàng khẽ cắn môi ngưng thần suy xét một lúc lâu mới nói với Mục què, "Hai người giám thị A Ân và Cố từng thấy cái gì dị thường không?"

Mục què dẩu miệng lắc đầu, "Nói đến cũng quái, mỗi lần ta và Bảo Điền đến cánh rừng thì luôn có chuyện khác dẫn dắt sự chú ý của chúng ta ví dụ như tiếng hổ gầm, hoặc ví dụ như," ông ta cười gượng một tiếng, hơi ngượng ngừng nói tiếp, "Ta và Bảo Điền còn lạc đường trong rừng này, có lần cứ rẽ trái rẽ phải mãi đều không thấy phương hướng đâu, phí nửa ngày mới tìm được nhà của A Ân."

"Lạc đường." Mục Tiểu Ngộ nhẹ nói hai chữ này và cảm thấy ngón tay bị

nắm một chút.

Vừa quay đầu nhìn Triệu Tử Mai ở bên cạnh nàng đã thấy hấn chớp đôi mắt nhìn mình thế là lập tức nở nụ cười ngằm hiểu với hấn.

"Thế nên hai người không phát hiện ra cái gì ư?"

"Không có," Bảo Điền đáp lời.

Lúc này hấn đang nhón chân dùng tay che nước mưa rơi từ trên xuống cho Triệu Tử Mai.

Vừa làm hấn vừa nói với Mục Tiểu Ngộ, "Nhưng A Ân thật sự đáng thương, mẹ hấn thì như thế, còn hấn cũng mới chỉ là đứa nhỏ chưa thành niên, cũng không biết hấn làm sao mà chịu đựng được."

"Gan không tước không có tác dụng ư?"

Bảo Điền than nhẹ một hơi, "Thân thể thì thôi, nhưng nơi này," hấn chỉ chỉ vào đầu mình và nhẹ nhàng lắc đầu, "Nàng ta hình như hơi hồ đồ, cả người cứ run lên cuộn trong góc nói có người hại mình."

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Mục cô nương, trước kia ta nghe người ta nói lúc một người sắp chết sẽ nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường tới đón mình.

Người nói xem có phải mẹ A Ân nói thế là vì nàng ta nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ không?"

"Phi phi phi, sao người lại biết người ta sắp chết, trẻ con nói chuyện phải nghĩ chứ."

Mục què đập cho Bảo Điền một cái thế là hấn lập tức rụt cổ, thè lưỡi nói, "Cả người nàng ta thối thành như thế, tinh thần cũng loạn lên thì còn sống được bao lâu nữa?"

"Tử Mai, người nghĩ cái gì thế?" Mục Tiểu Ngộ thấy Triệu Tử Mai hé miệng ngậy người thì nghiêng đầu nhìn hấn cười hỏi.

"Không có gì," hấn lắc đầu, trên mặt mang theo một chút tự trách, "Mới vừa rồi..... hình như ta nhớ ra cái gì đó nhưng ý nghĩ đó chỉ chợt lóe qua, giống như con chim nhỏ bay mất, có đuổi theo cũng không đuổi kịp được." Ký ức tựa như hạt cát, càng muốn nắm chặt thì càng không nắm được.

Cảm giác này nàng hiểu, vì thế nàng nhìn thẳng vào mắt hấn và ôn nhu

nói, "Đừng nôn nóng, nhớ không được thì cũng không sao, qua thời gian nữa nói không chừng con chim nhỏ kia sẽ tự quay về."

"Đừng có mà chim với không chim nữa," Mục què đi ứng nhất với cái bộ dạng buồn nôn của hai kẻ này vì thế ông ta duỗi tay chỉ phía trước, ánh mắt xuyên qua tầng tầng lá cây nói, "Mẹ của A Ân có vẻ không chịu nổi một cửa này thật."

Chương 418: Giới Ngăn Cản

A Ân kéo một mảnh vải màu đen cuốn thứ gì đó đi từ trong phòng ra, tới bên ngoài hấn nhảy xuống từ nhà sàn rồi cẩn thận vác bao vải kia lên vai sau đó tập tễnh đi tới phía sau nhà.

Mục Tiểu Ngộ nhận ra miếng vải kia, mẹ của A Ân từng nằm trên đó rửa rữa, những lời lẽ dơ bẩn kia đều trút lên đầu con trai nàng ta. Cái cuốc bỏ vào mặt đất ẩm ướt, nhẹ nhàng đào ra một cái hố to.

A Ân cầm cái cuốc còn cao hơn người hấn và bỏ từng nhát, bùn đất vẩy lên mái tóc như thác nước, dính lên lông mi nồng đậm của hấn và vẩy bắn hai má trắng tinh như ngọc nhưng hấn lại không hề để ý tới mà chỉ máy móc vung cánh tay đào cái hố kia sâu hơn.

Hấn nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vun phía sau thì đỡ đầu gối quay đầu lại.

Mái tóc xõa tung rơi xuống từ trên trán hấn, che khuất khuôn mặt trắng nõn kia, chỉ lộ một đôi mắt sáng như sao trời.

"A Ân." Mục Tiểu Ngộ gọi tên hấn.

"Nàng đã chết, được giải thoát rồi." A Ân đứng dậy cười cười, tóc dài rơi xuống giống như một mảnh sa tanh.

Dựa theo phong tục của Chân Lạp thì sau khi người ta qua đời phải chôn hai cây nến đặt trước chân của người chết.

Nhưng trong nhà A Ân lấy đâu ra nến, ngày thường bọn họ đều nương ánh trăng và ánh sao để chiếu sáng.

Vì thế Bảo Điền tìm một ít vỏ cây và cỏ đặt trong hai cái bát vỡ rồi để ở hai bên trái phải của ngôi mộ trụi lủi kia, miễn cưỡng coi như giúp đứa nhỏ

này làm tròn chút hiếu đạo.

A Ân ôm đầu gối ngồi trước ngôi mộ, trên mặt không lộ vui buồn.

Một lát sau bỗng hấn nhẹ nhàng nói, "Cũng chẳng cần giữ quy củ gì, dù sao nàng cũng không phải người, quy củ này với nàng mà nói chỉ là trói buộc."

Ngươi thì sao, với ngươi mà nói thì chúng nó cũng là trói buộc ư?

Những lời này Mục Tiểu Ngộ không nói ra lời, nàng dùng cành khô trong tay gậy đồng cỏ trong bát khiến lửa kia cháy lớn hơn một chút.

Xuyên qua ánh lửa nàng nhìn mặt A Ân và thử miêu tả bộ dạng khi hấn lớn lên: Cái mũi lại thẳng hơn một chút, đường cong trên mặt nở ra một chút, chỉ có đôi mắt kia là không hề thay đổi, vẫn không hiện vui buồn, giống như đã sớm nhìn thấu mọi thứ trên thế gian này.

Mọi xa gần, đậm hay nhạt với hấn mà nói đều chỉ là một tờ giấy hơi mỏng, người bên trong là do mực vẽ thành, không máu, không thịt, nhẹ như lông chim.

"Đã chết nhiều người như thế, A Ân, ngươi thấy sao?" Mục Tiểu Ngộ rũ mắt nhẹ giọng hỏi một câu này.

A Ân quay mặt nhìn nàng, ánh mắt đạm nhiên như nước, "Ta nghĩ kẻ có thể lặng lẽ giết người như thế có lẽ không phải người, biết đâu lại là yêu quái."

"Yêu quái ư?" Mục Tiểu Ngộ ngược mắt lẳng lẳng nhìn hấn nói, "Nếu là yêu quái thì tốt rồi, con người của ta không có sở trường gì, cũng chỉ có chút tài năng trong việc bắt yêu quái."

"Ngươi không phải người phạm trần, cái này ta đã sớm nhìn ra," vẫn là giọng điệu không gợn sóng ấy, hấn cũng không né tránh cái nhìn chăm chú của Mục Tiểu Ngộ.

Ngay cả khi nàng nói tới hai chữ "yêu quái", ánh mắt nhìn hấn như một con dao muốn đào chút gì đó từ trong mắt hấn thì đứa nhỏ kia cũng chỉ nói, "Như vậy thật tốt, có ngươi ở đây thì thứ kia sẽ phải kiêng kị, ta nghĩ đêm nay sẽ không có người chết nữa."

Hấn cúi đầu nhìn đôi chân trần của mình, tay ôm đầu gối mặc cho tóc dài đổ xuống như thác và rơi rụng trên mặt đất.

"Chỉ sợ vẫn sẽ có người chết." Ánh mắt Mục Tiểu Ngộ vẫn không rời

khỏi người A Ân.

"Hả? Vì sao?"

"Mạng người là do trời định đoạt không phải do ta, đây là đạo lý ta mới học được," nàng "A" một tiếng và khẽ cười, "A Ân, người cảm thấy người là kẻ dễ dàng nhận mệnh ư?"

"Không bằng người đổi cách nói khác," A Ân ngồi thẳng người, đầu hơi nghiêng qua vì thế ánh lửa lập tức chiếu vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, giống như trong nước có một giọt máu dần dần chìm xuống,

"Nhân nhượng, khuất phục, chịu đựng, những từ này so với 'nhận mệnh' càng cụ thể hơn, mà sở dĩ chúng ta lựa chọn làm như thế chẳng qua chỉ để bản thân không còn thống khổ nữa, coi như hòa giải với không cam lòng trong đáy lòng mình," hắn chẳng hề để ý mà cười, "Nếu đây là nhận mệnh mà người nói thì ta không nhận, hơn nữa ta sẽ vĩnh viễn không nhận."

Trên đỉnh đầu là đại thụ che trời, chúng lay động lắc lư trải dài.

Mưa bụi và mây xám trên đỉnh đầu cũng theo đó dạo chơi khắp nơi.

Ngẫu nhiên sẽ có giọt mưa xuyên qua cành lá rơi xuống nện trên mặt đất bắn lên một mảnh bụi nhẹ.

A Ân nhẹ nhàng đứng lên, tuy hắn ăn mặc rách rưới nhưng cả người vẫn thanh cao không vương bụi trần.

"Ta đi lấy chút đồ ăn cho các người," hắn rời rữ mắt giống như lưu luyến nói, "Hôm qua ta đánh được một con lợn rừng, vừa lúc đủ cho chúng ta ăn uống nô nê một bữa."

Hắn chạy ra phía sau căn nhà sàn, bóng dáng được ánh tà dương chiếu rọi giống như một bức tượng Phật được mạ vàng.

"Sao lại hỏi hắn như thế, dù sao hắn cũng là đứa nhỏ mới chết mẹ," mãi cho tới khi không nhìn thấy A Ân nữa Mục què mới quay đầu nói với Mục Tiểu Ngộ câu này.

Ông ta nhíu mày hỏi, "Người hoài nghi hắn sao? Bởi vì những lời ta vừa nói với người ư?"

Mục Tiểu Ngộ cúi đầu cười lạnh, "Lão đầu nhi, sao ông không hỏi ta nhìn thấy gì trong màn sương mù kia?"

Mục què vươn tay sờ sờ mũi mình và hỏi, "Không phải người nói đó là tâm ma của Địch Chân ư?"

“Ồ đó ta có gặp một người tên là Lục Kinh Hồng.”

Mục què há hốc miệng mãi không thể ngậm được, má trái của ông ta giật giật mấy cái mới hỏi, “Lục Kinh Hồng ư? Tên giang dương đại đạo tiếng xấu lan xa kia ư? Cái tên ma đầu kia giết cả trẻ con mà vẫn không chớp mắt chút nào.”

Sao người lại gặp hắn ở đó? Nghe nói lần gây án cuối cùng của hắn là ở Tề Châu, sau khi giết cả nhà kia hắn cũng mất tích, không xuất hiện nữa, nhưng..... sao hắn lại xuất hiện trong tâm ma của Địch Chân?”

Mục Tiểu Ngạc vẫn cười lạnh nói, “Ông còn nhớ rõ sơn cốc phía dưới Trại Đường thôn không? Lục Kinh Hồng chết ở đó, bị cột vào trên giá gỗ và biến thành thịt khô,” nàng nhìn biểu tình không dám tin tưởng của Mục què và nói tiếp, “Ngọn nguồn sự tình về sau ta sẽ giải thích kỹ cho ông, nhưng quan trọng nhất là trước khi Địch Chân giết Lục Kinh Hồng đã từng nói với nàng ta một câu.”

Mục què thò mặt qua, giọng nhỏ gần như không thể nghe thấy, “Cái gì?” “Hắn nói, ác niệm đã khắc vào xương cốt những kẻ như bọn họ, nó còn ác liệt hơn loại kịch độc mạnh nhất trên đời, căn bản không thể ngăn được.”

“Cho nên?”

“Cho nên người như bọn họ từ nhỏ đã thích giết chóc, thậm chí còn thích khoái c.ảm theo đuổi và hành hạ,” tròng mắt nàng trở nên tối đen không rõ, giống như có nước mực nồng đậm đang dần lan ra, “Không thể ngăn được mà càng ngăn thì càng thống khổ.”

Ép càng chặt thì càng khiến nó sớm dâng lên, một khi đã bộc phát thì chẳng thể vãn hồi.

Lục Kinh Hồng là thế mà Địch Chân cũng thế.”

Chương 419: Anh Đào Thịt

"Người muốn nói rằng A Ân cũng như thế ư?"

"Có phải như vậy hay không kỳ thật rất dễ nhìn ra." Mục Tiểu Ngộ nhìn thẳng năm mồ phía trước, sau một lúc lâu khóe mắt lập tức lan tràn hơi lạnh thấu tim gan.

Triệu Tử Mai bung một cái nồi nóng hôi hổi từ xa chạy lại, Mục què và Bảo Điền thì vẫn đang giữ ống quần và giày cho bùn rơi xuống.

Bùn đất ướt át, còn kèm theo hương nước mưa vốn không khiến người ta chán ghét nhưng hai người kia lại cực kỳ căú, dù dính tí bùn cũng phải phải sạch.

Mục Tiểu Ngộ lặng lẽ đứng bên cạnh, ánh mắt vẫn lác lác lu trên năm mồ kia.

Bỗng nhiên nàng ngửi được một mùi quen thuộc trong không khí và lập tức hoàn hồn quay đầu nhìn Triệu Tử Mai đã chạy tới trước mặt mình và cái nồi bốc khói trắng hấn cẩn thận cầm trong tay.

"Đây là..... anh đào thịt sao?" Trong nồi đá có sắc hồng mê hoặc mắt nàng.

Mục Tiểu Ngộ vừa mừng vừa sợ nhìn hấn hỏi, "Người lấy cái này từ đâu ra?"

"Thiếu rất nhiều nguyên liệu nên hương vị hấn không đúng lắm, nhưng A Ân dạy ta dùng một loại quả dại màu đỏ thay thế anh đào.

Mùi của nó cũng ngọt thơm, không kém anh đào tí nào," hấn dời đi không nhìn ánh mắt nóng cháy của Mục Tiểu Ngộ và khẽ liếc. m môi nói, "Gần

đây người luôn đau bụng, ta nghĩ nhất định vì người ăn không quen đồ ở đây nên ta làm món này cho người nếm thử.

Nói không chừng ăn xong bụng người sẽ thoải mái hơn."

Nói xong câu đó hẳn không nhận được bất kỳ câu trả lời nào thế là hơi do dự ngẩng đầu cẩn thận hỏi, "Tiểu Ngộ, người không thích sao?"

Mục Tiểu Ngộ giấu hết do dự hơi lướt qua trong đáy mắt và chỉ để lại nóng cháy trong đó, "Người làm anh đào thịt sao ta không thích được?"

Nếu không phải nó thì có khả năng ta sẽ không biết khói lửa nhân gian tốt đẹp thế nào đâu."

Nàng cười với hẳn, chân mày giãn ra khi nhìn Triệu Tử Mai nhanh chóng dùng cái thìa múc một miếng thịt lên đưa tới bên miệng cho mình nếm, "Ăn nóng mới tốt." Hẳn không màng ngón tay mình bị mép nồi cọ nóng đỏ lên mà nhẹ nhàng thổi thổi miếng thịt kia và nói, "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi."

Mục Tiểu Ngộ rũ mắt mỉm cười sau đó ngoan ngoãn mở miệng, nhưng thịt còn chưa đưa đến trong miệng thì Mục què bỗng nhiên nghiêng đầu thờ tới.

Trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của ông ta là một nụ cười, "Triệu công tử, món này là A Ân hỗ trợ người làm ư? Dùng thịt hẳn đưa để làm à?"

"Hẳn còn để lại một ít cho hai người đó, đảm bảo đủ ăn."

Triệu Tử Mai không lý giải được nụ cười quái dị trên mặt Mục què có ý gì vì thế chỉ có lệ với ông ta một câu này sau đó lại đưa cái thìa qua đút cho Mục Tiểu Ngộ.

Mục què còn muốn ngăn cản nhưng lời còn chưa nói thì đã trơ mắt nhìn Mục Tiểu Ngộ ngậm cả miếng thịt anh đào thịt kia vào miệng tinh tế nhai nuốt.

Nàng hí mắt nghiêm túc thưởng thức, sau đó lại dựng thẳng ngón cái lên khích lệ tài nấu ăn của Triệu Tử Mai.

Mục què dùng một bàn tay che mắt mình, trề môi nghĩ thầm người cứ chiều hẳn đi, đến đồ A Ân đưa người cũng dám ăn, không sợ có chuyện à.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Nhưng qua khe hở ngón tay ông nghiêm túc quan sát một lúc lâu cũng không phát hiện có gì dị thường.

Mục Tiểu Ngộ đã không màng khuyên can mà ăn uống thỏa thích hơn phân nửa chỗ anh đào thịt kia.

Nàng ăn một cách mỹ mãn, khéo miệng dính nước sốt màu đỏ, sắc mặt vẫn không mấy may có thay đổi gì.

Mục què vẫn luôn chờ đợi nàng bỗng nhiên run rẩy, miệng mũi đổ máu và trình diễn màn "độc phát thân vong" trước mặt mình.

Nhưng chờ cả hai kẻ kia ăn sạch nôi sạch bát cũng chẳng thấy một màn đáng sợ kia đâu.

Đến Bảo Điền cũng dán lên vừa giải đầu vừa cẩn thận quan sát thần sắc Mục Tiểu Ngộ sau đó cầm một cái thìa khác múc chút nước thịt để trước mũi người người.

"Hình như cũng không có gì không đúng," hắn nói xong thì đưa cái thìa tới trước mặt Mục què sau đó dùng giọng nhỏ tới độ Triệu Tử Mai không nghe được để nói, "Nếu có vấn đề thì Mục cô nương không chóng đã được tới lúc này đâu."

Lời hắn nói bị một tiếng ợ mỹ mãn đánh gãy, rốt cuộc Mục Tiểu Ngộ cũng kết thúc "Chiến đấu".

Dưới ánh mắt vui vẻ của Triệu Tử Mai nàng dùng tay vuốt ve cái bụng đã tròn ra một vòng và nói, "Đã lâu không ăn một bữa thỏa mãn như thế, toàn bộ đều nhờ Tử Mai nhà chúng ta hết."

Lời này thực là buồn nôn nhưng nàng lại nghiêng nghiêng người về phía trước rồi không hề kiêng dè dùng tay sờ cảm Triệu Tử Mai.

Ngón tay nàng vuốt ve chút râu lún phún mới mọc trên cằm hắn giống như trêu chọc một con chó lớn đang chờ đợi được khen ngợi, "Ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều lắm, hàn khí trong bụng hình như cũng bị xua tan rồi." Nói xong, thấy Mục què dùng ánh mắt "ngươi lừa ta à" để nhìn chằm chằm mình thế là nàng lại gật gật đầu, dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói, "Thật sự."

"Thật sự?"

"Thật sự."

Mục Tiểu Ngộ không hề nói dối, khi nuốt miếng thịt đầu tiên xuống bụng nàng đã cảm giác được cái bụng chịu đủ tra tấn của mình từ từ rơi từ

không trung xuống và tìm được cái tổ ấm áp của nó.

Rốt cuộc nó có thể phá vây rời khỏi nơi băng thiên tuyết địa và có được ấm áp an ủi đã lâu không có.

Nàng cảm thấy phần đóng băng trong bụng cứ thế nở tung, ngay sau đó băng phủ lên lục phủ ngũ tạng cũng tan rã.

Khối băng bao phủ kinh mạch cũng bị chia năm xẻ bảy, nàng đã sống lại, bởi vì một miếng thịt to bằng ngón trỏ.

Nhưng vì sao lại thế? Nàng không rõ, suy nghĩ giống một con diều đứt dây, chỉ có thể khó khăn lắc lư trong bầu trời u ám, không sao xuyên qua mờ mịt để bay lên cao hơn.

Chẳng lẽ mọi thứ chỉ là trùng hợp thôi sao? Hoặc nói đúng hơn thì căn bản không có gì trùng hợp, giống như lời hán nói, hán tuyệt đối không khuất phục, tuyệt đối không đầu hàng vận mệnh.

Hán muốn làm một người tốt, dù hán vừa mới tự tay giết chính.....

Mục Tiểu Ngộ liếc liếc môi còn mang theo vị chua ngọt, lưu luyến hương vị anh đào thịt còn sót lại, tay rời khỏi cầm Triệu Tử Mai và nghiêm túc nhìn hán hỏi, "Tử Mai, A Ân đi đâu rồi?"

Triệu Tử Mai vẫn đắm chìm trong cảm xúc ấm áp nơi ngón tay của nàng nên chưa hoàn hồn.

Bỗng nhiên nghe thấy nàng nhắc tới A Ân thế là ánh mắt mông lung của hán mới có chút thần thái, tay chỉ về phía cái nhà sàn kia nói, "A Ân nói hán muốn cầu phúc cho linh hồn của mẹ hán nên đã tới ngôi chùa ở đầu kia của cánh rừng."

"Sao trong rừng lại có ngôi chùa nhỉ?" Mục Tiểu Ngộ đứng thẳng người và nhìn theo phương hướng Triệu Tử Mai chỉ.

Hiện tại rừng mưa đã rũ hết tro tàn mà hoàng hôn phủ lên người nó, cả khu rừng như nhuộm mực, uy phong lẫm lẫm đứng ở phía trước.

Gió thổi qua và đóng đại thụ đã sống trăm ngàn năm kia lập tức run rẩy cành lá ào ạt ném hơi thở của đêm đen tới giống như đang vẫy tay với Mục Tiểu Ngộ.

Đến đây đi, dù sao cũng phải tới không phải sao?

Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu lên, vừa định bước chân đi thì bỗng nghĩ tới cái

gì thế là nàng hơi cong lưng, bàn tay đặt trên vai Triệu Tử Mai, môi nhếch lên, mi mắt cong cong nói, "Ta đi rất nhanh là sẽ trở lại, ngươi cùng lão đầu nhi và Bảo Điện ở đây chờ ta nhé, không được chạy loạn nhé."

Chương 420: Dục Vọng

"Rác..... Rác....."

Căn nhà sàn bị một tầng mưa bụi che khuất, sương mù biến mọi thứ thành mơ hồ nhưng tiếng động bên trong lại truyền tới rõ ràng.

Sau những lúc gián đoạn nó lại vang lên, giống như hạt mưa thi thoảng rơi xuống nện vào lòng A Ân.

"Răng rắc....."

Giòn vang, giống như có thứ gì đó cứng rắn bị bẻ gãy, A Ân đột nhiên dừng bước, đầu hơi nghiêng qua một bên, xuyên qua cổng tò vò không có cửa mà chỉ dùng màn che khuất để nhìn vào trong.

Mồ hôi từ trên trán rơi xuống, chảy tới hốc mắt khiến đôi mắt hấn lên men, mông lung nhưng hấn vẫn thấy được hai bóng đen.

Bóng đen trên mặt đất đang nhẹ nhàng lay động, không phải tự nó động mà bị một bóng đen khác quỳ gối bên cạnh cắn xé nên lắc lư.

A Ân há miệng rồi khép lại, hấn đã không thể nói nên lời, chỉ có thể nặng nề thở, cổ căng chặt, toàn bộ hơi thở đều nghẹn ở môi lưỡi, không thể phá vây.

Hấn cảm thấy mình sắp nghẹn chết, giống như rơi vào biển sâu, xung quanh là nước biển lạnh băng, hấn không thở nổi, không thể động, thậm chí không thể tự hỏi.

Nếu nghĩ thì hấn phải nghĩ cái gì? Suy nghĩ của hấn phải điên cuồng cỡ nào mới có thể tưởng tượng ra một màn chân thật đang xảy ra trước mặt: Mẹ hấn đang ăn thịt cha ruột hấn, dùng hai cái răng nanh dài hơn người thường một chút mà cắn đứt cổ, mổ bụng kẻ kia.

Ngày hôm qua hấn đứng bên ngoài nghe lén được cái gì?

Kẻ kia nói: Người là yêu quái, ta không thể ở bên một con yêu quái lâu dài được.

Vậy vì sao người còn muốn ta sinh con cho người?

Là người quyến rũ ta, nam nhân ấy mà, người cũng biết đó, chúng ta không nhìn được..... Hơn nữa tiểu súc sinh kia cũng là yêu, hấn giống người, trong mắt tỏa ra ánh sáng lạnh khiến ta sợ hãi.

Người không thể bỏ chúng ta lại được, ta đã không thể trở về, A Ân..... hấn căn bản không biết chính mình là..... Hấn càng không thể trở về, hấn không có nhà, người muốn hấn phải làm sao đây?

Ta làm sao mà biết phải làm sao? Thú vị thật, là người sinh hấn, mà hấn cũng vì người mới thành một tạp chủng.

Hiện tại người lại hỏi ta phải làm sao?

.....

.....

Nàng ta giết kẻ kia..... ăn luôn hấn, như thế hấn vĩnh viễn sẽ không thể rời xa bọn họ.

A Ân không biết bản thân đi tới cạnh căn phòng ấy bằng cách nào nhưng người trong phòng nghe được tiếng bước chân của hấn thế là quay đầu lại.

Khuôn mặt nàng ta đầm đìa máu, nó lộ ra từ rèm cửa khép hờ và bị nước mưa cọ rửa vài đường.

"Mụ mụ....."

"Người sợ ta ư?" Khóe miệng nàng ta nhếch sang hai bên và nở một nụ cười rạng rỡ với con trai mình, "Người không cần phải sợ bởi vì người cũng giống ta..... Một ngày nào đó người cũng sẽ giết người, người sẽ không bị bọn họ lừa bịp nữa.

Người sẽ biết con người còn độc ác và đáng sợ hơn yêu quái nhiều....."

Đây là một câu nguyện rửa, một liều thuốc độc, từ một khắc ấy hạt giống đã được gieo xuống và bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Rất nhiều, rất nhiều năm sau, lâu đến độ A Ân sắp quên mất cái tên ban đầu của mình thì hấn vẫn không nhìn được nhớ tới một ngày này.

Chẳng qua khi ấy hấn đã không còn ngây thơ như khi còn nhỏ, không còn cho rằng bản thân có thể không tuân theo quỹ đạo của vận mệnh.

Hắn cũng không cho rằng mình có thể kiêu ngạo phản nghịch, đi trên con đường mà mình lựa chọn.

Nhưng khi còn nhỏ hắn vẫn còn khờ dại không muốn nhận mệnh, dù tận mắt nhìn thấy mẹ mình ăn thịt cha ruột hắn cũng cảm thấy mình khác nàng ta.

Dù đầy lòng hận có đục vọ.ng giết chóc không ngừng ngo ngoe rục rịch, thậm chí thỉnh thoảng nó còn chui ra nhìn hắn chăm chú từ góc tối và kéo tay chân bắt hắn phải tuân theo và thuần phục.

Hắn từng phản kháng, tuy vô cùng gian nan, nhưng đã tận lực.

Hạt giống khát máu nảy lên trong lòng, dù bị đập vỡ và nghiền nát nó vẫn kiêu ngạo sinh trưởng và chui vào mỗi phần máu thịt của hắn.

Hắn không áp chế được nó, may mắn là hắn tìm được một con đường khác:

Nếu nhất định phải sát sinh vậy thì gi.ết ch.ết yêu quái và ác thú đã thương người khác, như vậy có phải tội nghiệt sẽ nhỏ hơn một chút không?

Vì dân trừ hại thì liệu gánh nặng trong lòng có nhẹ hơn chút nào không?

Hắn nghĩ như thế, cũng đã làm thế, hắn gi.ết ch.ết con rắn có ý định tấn công trẻ con, gi.ết c.hết dã thú và yêu quái trong rừng.

Nhưng cái hồ trong lòng hắn lại không thể lấp đầy, ngược lại nó ngày càng sâu.

Ngày nào hư không trống rỗng và tra tấn hắn, gặ.m cản khiến hắn thương tích đầy mình, lại khát khao khó nhịn.

Làm sao bây giờ?

Mỗi một phần linh hồn hắn đều đang run rẩy, mỗi tác da thịt đều bỏng cháy.

Hắn muốn giết người.

Cảnh tượng mẹ hắn gi.ết cha ruột của hắn, máu đỏ ấy chưa bao giờ biến mất, nó xuôi dòng thấm vào ngực hắn, chảy theo kinh mạch và ngũ tạng lục phủ rồi lan ra khắp người.

Hắn sắp không chống đỡ được nữa.

"Người không nhịn được nữa phải không? Ta cũng từng giống người, bị lời nói ngon ngọt của kẻ khác mê hoặc, tưởng bọn họ coi người giống bọn họ và cố gắng bắt chước, muốn biến mình thành những kẻ đó, coi sự giả nhân giả

nghĩa kia thành thiện lương.

Hiện tại ta mới biết ta sai rồi, sai cực kỳ sai.

Mỗi ngày bọn họ đều đang giết người, những kẻ đó không ngu như chúng ta, bọn chúng không dùng răng nanh hay lưỡi dao sắc bén mà dùng lòng người.

Bọn họ tàn nhẫn hơn chúng ta nhiều.”

Mẹ A Ân lặp đi lặp lại những lời hấn đã chán ngán đến tận cổ, nhưng lúc này lần đầu tiên hấn hiểu.

Bởi vì mới vừa rồi hấn mới cứu được một nữ tử từ mồm của con khổng tước.

Nữ tử kia vì chính mạng sống của mình mà trói chị ruột trong phòng để thay thế bản thân.

“Giết một con khổng tước thì có lợi ích gì? Súc sinh này tuyệt đối không thể giải được cơn khát, cũng không giải được hận.”

“Nó có thể cứu mệnh ngài.”

“Mệnh của ta ư? Ha ha, ta giữ cái mạng thối này làm gì? Còn không bằng nhân lúc sớm sửa chết đi, coi như giải thoát.”

“Giải thoát, giải thoát, suốt ngày ngài chỉ nói lời đó, ngài không phiền nhưng con đã sớm phiền.”

Đây là lần đầu tiên A Ân chống đối lại mẹ mình.

Hôm nay hấn phiền lòng nóng nảy, một hơi nghẹn trong lòng hấn như dung nham lục bực nổi bọt.

Hấn không muốn nghe những lời nàng ta nói nữa mà chỉ muốn ở một mình thế nên hấn rời khỏi nhà, đi ra khỏi cánh rừng và bước trên đường phố không một bóng người.

Xong việc hấn treo xác Tó Đề trên cánh tay của bức tượng phật nằm.

A Ân từng nghĩ: Nếu đêm nay hấn không gặp Tó Đề, không nghe thấy những lời nàng ta nói với mình, không thấy bộ dạng không chút áy náy của nàng ta khi thể hiện sự thất vọng với anh trai và người nhà thì liệu hấn có bị khát vọng trong lòng thúc giục và tiện tay kéo một đoạn rễ cuốn lấy cổ

nàng ta không.

Nhưng trên đời này không hề có nếu, chỉ có nhân quả.

Tổ Đê chết trong tay hấn vì nàng ta ích kỷ, đồ tể chết vì hấn tàn bạo, còn một kẻ khác thì chính là vì những tội lỗi không thể tha thứ của hấn khi còn trẻ.

A Ân an ủi bản thân như thế, rằng những người này đều đáng chết.

Hấn giết bọn họ chẳng qua là vì dân trừ hại, để người tốt có thể sống dưới ánh mặt trời mà không bị khói mù bao phủ.

Nhưng lúc hấn tự tay treo bọn họ lên cánh tay của bức tượng phật nằm hấn cảm nhận được một cỗ hung phấn từ đáy lòng.

Giống như có vô số con chim nhỏ ca hát, cất cánh bay lên từ trái tim.

Đây là cảm giác hấn tha thiết mơ ước, hấn có thể gạt bất kỳ ai khác nhưng lại chẳng thể gạt chính mình.

Chương 421: Tên

Một gốc đa lớn mọc ra từ một góc nóc chùa phủ kín rêu xanh giống như người khổng lồ đứng ở chân trời đập ngôi chùa thấp bé cũ nát kia dưới chân.

Rễ cây mang theo tư thế không chết không ngừng mà bám lấy mặt tường bên ngoài của ngôi chùa giống như chuẩn bị cắn nuốt hoàn toàn ngôi chùa miếu kia.

A Ân quỳ gối trước miếu và chắp tay trước ngực, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt trắng nõn bị ánh trăng len lõi qua cành lá chiếu thành màu nguyệt bạch giống như men gốm hoàn mỹ.

"Thần của ta, ta tới đây cầu xin sự khoan dung của ngài," đôi môi tái nhợt của hắn hé ra lắm bả, "Ta đã giết người, dính máu, nhưng ta vẫn có lòng tham muốn có được sự tha thứ của ngài."

Hắn cúi người, cái trán trắng tinh dán sát những rễ cây thô ráp phía dưới, đôi tay đặt hai bên lẳng lẳng quỳ bò.

Cứ thế, trông hắn giống một bức tượng điêu khắc đá, giống như hắn định quỳ ở đây tới thiên hoang địa lão.

Mục Tiểu Ngộ đứng cách đó không xa nhìn bóng dáng nhỏ gầy của hắn, ánh trăng phủ lên kết một tầng sương lạnh.

Nàng nhớ tới bộ dạng lúc thành niên của hắn, hai chân trần đập ánh trăng mà tới, áo cà sa trên người, tràng hạt ở cổ đều bị nhuộm thành màu trắng xanh lạnh lẽo.

A Ân..... Địch Chân.....

Rốt cuộc A Ân cũng đứng thẳng người, dù không nhìn rõ mặt hắn nhưng không biết vì sao nàng vẫn có thể cảm nhận được mọi khúc mắc trong lòng

hắn đang tích tụ lại, chuyển biến trăm hồi vẫn không tìm thấy lối ra. Đón người gây yếu kia chần chờ một lát sau đó hạ quyết tâm thò tay vào trong cái áo choàng đầy mụn vá kia và móc ra một thứ sau đó hắn đi về phía trước, đặt nó ở bậc thang đầu tiên của chùa. Thứ kia nhảy lên trên thêm đá, no đủ tươi mới giống như vẫn tồn tại, chưa mất hơi ấm và vẫn còn sức sống.

Nếu không biết thứ kia là gì thì Mục Tiểu Ngộ đã tưởng rằng Á Ân mới móc ra một anh thai vừa rời cơ thể mẹ. Nhưng đương nhiên không phải thế, nữ nhân mới chết không lâu và nằm trong năm mô kia thiếu mất bộ phận quan trọng nhất trong thân thể nàng ta —— trái tim.

Á Ân đặt trái tim của người mẹ yêu quý của mình trước chùa, lấy cái này để hoàn toàn cắt đứt liên hệ với huyết thống của bản thân.

"Ta giết ba người, nhưng ta không muốn giết người nữa nên ta giết bà ấy, móc trái tim mang tới đây," hắn ngẩng đầu nhìn về phía cánh cổng tò vò sâu thẳm, bên trên khắc hình đá hoa sen đang nở rộ giống thân phật duỗi tay về phía nhân gian cứu rỗi và xóa sạch mọi tội ác của những linh hồn và gột rửa chúng trước khi đày xuống địa ngục.

"Ta không muốn giống bà ấy, ta không muốn làm yêu quái, ta phải đi về phía ngài, đi về phía thiên đường mà sống."

Hắn cười cười, nhưng chợt thu lại nụ cười cổ quái đó giống như bỗng nhiên nghĩ tới trái tim đang nhảy lên trên nền đá.

Nó thuộc về người mẹ đã sinh ra hắn.

Hắn run rẩy đứng thẳng người, trong tay không biết có thêm một con dao từ lúc nào.

Nó bị ánh trăng chiếu vào sáng lóa, giống được mạ một tầng thủy ngân.

"Ta không muốn làm yêu quái," Á Ân lại lặp lại những lời này một lần và lần này trong giọng nói non nớt của hắn có thêm vài phần kiên định giống như nó đã ngủ đông trong lòng hắn rất nhiều năm, rốt cuộc cũng được thốt ra, "Ta muốn phụng dưỡng ngài, dùng mọi thứ ta có để trở thành người cứu vớt thế giới ô uế này."

Trên mặt hắn lại lộ ra một nụ cười hồn nhiên, Á Ân túm lấy mái tóc đen

như thác nước của mình và dùng con dao kia ra sức cắt.

Tóc sột sột soạt soạt rơi xuống từ ngón tay hấn, bay trên mặt đất như bông tuyết lả tả, lại giống như một phần hiến tế đã chuẩn bị từ lâu.

Hấn dâng trái tim của mẹ mình cùng bản thân trước kia cho thần phật, đánh cuộc để có phần đời còn lại trong sạch, rộng rãi và bằng phẳng.

Nhưng tới cuối cùng hấn cũng không được như ý nguyện.

"Ta không thích cái tên A Ân này, đây là cái tên mà cha ta tùy tiện quăng cho ta, không khác gì con chó con mèo," trên mặt hấn là một tầng ánh sáng thần thánh, trong giọng nói lại lộ ra chút ngưng ngưng giống như không quá muốn nói ra câu tiếp theo, "Ta tự đặt cho mình một cái tên khác," hấn cúi đầu cười, khoe mắt sáng lấp lánh, "Ta rất thích cái tên này, nó nghĩa là cứu vớt, là trong sáng, là hy vọng, là thứ ta thực sự muốn trở thành."

Hấn liếc môi, đôi mắt ngược lên nhìn thẳng phía trước, con ngươi sáng lóa dọa người, giọng run rẩy, "Địch Chân, từ nay về sau ta chính là Địch Chân."

Hấn chính là Địch Chân, điểm này Mục Tiểu Ngộ đã biết, nhưng nếu không có Tử Mai nhắc nhở thì nàng sẽ không đoán được A Ân chính là Địch Chân.

"Tiểu Ngộ, ta cảm thấy không quá thích hợp."

Sương mù tản ra, Mục Tiểu Ngộ nhìn rõ đám người mệnh mệnh trước mặt cùng pho tượng phật nằm.

Mục què và Bảo Điền đều ở trong đó, trong mơ hồ còn có thể nghe được giọng bọn họ.

"Đây là Cống Bó, người xem, lão đầu nhi và Bảo Điền đều ở đằng kia kia."

Triệu Tử Mai vẫn nắm chặt tay nàng không muốn đi về phía trước, "Ta luôn dạo quanh tâm ma, từ đoạn ký ức này tới đoạn ký ức khác, Tiểu Ngộ, liệu có phải chúng ta vẫn chưa thể thoát ra ngoài hay không?"

Mục Tiểu Ngộ cảm giác đầu ngón tay lạnh lẽo, giống như đóng băng.

Nếu không có bàn tay ấm áp của Triệu Tử Mai nắm lấy thì nàng gần như sẽ bị lạnh lẽo này đông cứng làm cho mất đi tri giác.

"Ta rất quen thuộc với nó, vì nó đã đi theo ta rất nhiều năm, từ khi ta còn nhỏ nó đã trốn ở đây," Triệu Tử Mai sờ sờ ngực mình và tiếp tục nói,

"Giống như con chuột dưới mũi dao, mỗi ngày nhìn dao sáng chói lợi trên đỉnh đầu chậm chạp không rơi xuống và trong lòng biết rõ mình chẳng thể trốn thoát, vĩnh viễn cũng không thoát."

"Tử Mai, người đang nói về cái gì?" Nàng kéo hắn và nhẹ nhàng thở hổn hển nhìn vào mắt hắn mà hỏi.

"Tâm ma," Triệu Tử Mai nhẹ nhàng nói ra hai chữ này, "Luc ở Chu gia ta cảm giác được trong tòa nhà kia tràn ngập sợ hãi, hiện tại tuy sương mù đã tan nhưng sợ hãi vẫn còn đó."

(Hãy đọc thử truyện Lạc Môn Ca của trang Rừng Hồ Phách)
Không, kỳ thật một khắc gặp phải cơn bão và bò lên bờ ta đã cảm giác được, chẳng qua khi ấy ta không quá chắc chắn," hắn trợn tròn mắt nhìn nàng, nỗ lực xác nhận cảm xúc trong mắt nàng giống như một đứa nhỏ cục lực muốn được khẳng định, "Người có tin ta không?"
Nàng đương nhiên là tin hắn, chỉ có người hàng năm làm bạn với tâm ma mới hiểu cảm giác ấy là gì.

Sau đó nghe Mục què nói ông ta và Bảo Điền lạc đường trong rừng, không sao tới gần căn nhà gỗ của A Ân thì suy đoán của Triệu Tử Mai càng được chứng thực.

Lúc nàng ở Chu gia cũng là như thế, rõ ràng muốn đi cứu người nhưng bất kể thế nào cũng không thể tới gần, không có cách nào thay đổi kết cục.

Đơn giản vì đó là ký ức, làm sao người ta có thể thay đổi ký ức được?

Giống như nước không bao giờ chảy ngược, bọn họ xông vào tâm ma của Dịch Chân và vẫn chưa thể thoát ra ngoài.

Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng dáng thành kính của A Ân, lần đầu tiên sinh ra chút đồng tình với hắn.

Nhiều năm sau hắn sẽ trở nên căm ghét cái tên Dịch Chân này ư? Cái tên được hắn kỳ thác mọi hy vọng nhưng rốt cuộc cũng ruồng bỏ hắn.

Một hồi thiên thảm hoang đường, vị tăng lữ được mọi người kính ngưỡng biến thành cát bụi ai cũng có thể dẫm đạp.

Từ đây ma tăng hiện thế, nhân gian chẳng còn ngày bình an.

Chương 422: Bẫy

“Địch Chân.”

Nghe thấy phía sau có người gọi tên mình, A Ân bình tĩnh quay đầu lại thấy Mục Tiểu Ngộ.

Hắn nhướn mày nhìn nàng nói, “Ta biết các ngươi phát hiện ra ta tự tay giết mẹ, nhưng,” hắn tiến gần nàng, trong giọng nói mang theo chút cầu xin, “Ngươi có thể thả cho ta một lần không, ta quyết tâm muốn làm người tốt, ta sẽ dốc lòng tu pháp, phổ độ chúng sinh, ta sẽ một lòng hướng thiện, từ bi, đi theo con đường bồ đề dẫn lối.”

Hắn cúi đầu vuốt ngón tay của chính mình, dù nhẹ nhàng nhưng vẫn để lại dấu cào thật sâu, “Ta cũng nên có được một cơ hội như thế.”

Tuy bọn họ đều cảm thấy ta không xứng nhưng ta cũng nên có một cơ hội lựa chọn con đường của mình, một con đường ta muốn đi.”

Nhưng đây là con đường chết, ngươi sẽ bị đâm cho vỡ đầu chảy máu, sẽ muốn cùng thế giới này đồng quy vu tận, không thể hòa giải.

Những lời này Mục Tiểu Ngộ không nói ra, nàng chỉ cười nói, “Ngươi đương nhiên có thể có cơ hội này, nhưng Địch Chân, ta hy vọng ngươi vẫn luôn nhớ rõ vì sao ngươi lại lấy cái tên này cho bản thân mình,” nàng ngừng lại rồi tiếp tục, “Bất kể lúc nào ngươi cũng phải nhớ rõ.”

“Ta đương nhiên sẽ.....”

Nửa lời sau bị hắn nuốt vào bụng, bởi vì hắn thấy vầng trăng trên trời không còn sáng ngời nữa mà bị một đám hắc khí che trời lấp đất che mắt.

Bên trong mơ hồ có thứ gì đó hình thù kỳ quái đang bay múa và xoay tròn, phía trước tiếp phía sau, lấy tư thế dũng mãnh đánh lên khu rừng phía dưới. Yêu khí bốc hơi, sương khói uốn lượn, tán cây như bị một bàn tay khổng lồ

nắm lấy đèn cuồng lắc lư, gần như bị nhỏ tận gốc.

Lá cây theo gió bay xuống giống như tuyết rơi, như cánh bướm đậu trên đầu A Ân.

Đóng đàng kia phản chiếu trong con ngươi của Mục Tiểu Ngộ, hoảng sợ di chuyển trên con ngươi màu đỏ nhưng vĩnh viễn không thể rơi xuống dưới chân nàng.

Mặt đất nứt toạc, bụi đất bay lên cùng lá cây truy đuổi lẫn nhau.

Vạn vật trong trời đất mất đi màu sắc, bị hắc khí phía trên cuốn lấy, đè ép rít gào tan ra trong không trung hóa thành vô số bụi bặm vô hình vô ảnh.

Sức lực của vạn yêu mang theo sức mạnh vô song có thể chém sạch chông gai, phá thẳng tâm ma.

Từ đầu tới chân Mục Tiểu Ngộ bị hắc khí vây kín, chỉ có cây châm đồng kẹp giữa ngón tay nàng là vẫn sáng lên trắng bệch và run nhẹ giống như muốn thoát khỏi đó.

Nàng kẹp chặt cây châm đồng, mắt tròn tròn, màu hồng như phủ kín con ngươi của nàng giống như muốn phun trào khỏi đó, hủy hoại mọi ác niệm trên đời này.

Cổ mộc, miếu thờ, cùng tầng tầng lớp lớp núi non trùng điệp phía sau và cả trăng sao trên bầu trời đều biến mất, lòng giam mà tâm ma hóa thành nay đã bị sức của vạn yêu phá tan.

Ở một khắc cuối cùng A Ân biến mất, đầu tiên là hai chân, sau đó là thân thể, cuối cùng là đầu cũng biến thành bụi bặm và bị một cơn gió yêu ma cuốn đi.

Nhưng hình như có thứ gì đó khắc ở trong đầu Mục Tiểu Ngộ thật lâu chưa thể xóa đi.

Là cái gì nhỉ?

Nàng đứng tại chỗ, mãi tới khi ánh lửa trong đáy mắt tan đi, hắc khí cũng tan biến sạch sẽ không còn gì thì nàng vẫn không nhúc nhích.

Vừa rồi nàng thấy cái gì nhỉ? Một khắc trước khi A Ân biến mất.....

Một giọt nước lạnh nện vào lòng nàng gợn lên ngàn con sóng không đếm hết.

Mục Tiểu Ngộ rùng mình, hàm đột nhiên cắn chặt.

Đó không phải ảo giác, không phải nhìn lầm, mới vừa rồi nàng nín thở xem sức của vạn yêu tụ tập và trong một khắc ngắn ngủi trước khi A Ân biến mất nàng thấy cái bóng trong suốt phía sau hấn.

Thứ kia trốn sau lưng đứa nhỏ và mang theo một nụ cười âm hiểm trên khuôn mặt.

Không đúng, từ đầu tới đuôi đều không đúng.

Đắm thuyền rồi bị một sức mạnh lôi vào tâm ma của Dịch Chân, từ đó tới nay đủ loại chuyện đã xảy ra, tất cả đều giống một cái bẫy đã được sắp sẵn để bọ họ bước vào.

Chăm đồng đuổi theo linh hồn thật sự của Dịch Chân, nhưng sau khi rời khỏi Chu gia nó lại mang bọn họ tới Cống Bó, còn có, còn có.....

Anh đào thịt.....

Mục Tiểu Ngộ há miệng thở hổn hển một hơi.

Đúng vậy, nàng vẫn luôn không hiểu vì sao A Ân phải giúp mình.

Đồ ăn trong tâm ma đều là quỷ thực lạnh băng, sau khi ăn vào sức mạnh của nàng không thể thi triển.

Nhưng anh đào thịt kia lại khác, chỉ một miếng vào miệng nàng đã biết đây là đồ ăn thuộc về dương gian.

Nó là một cái chìa khóa có thể thả sức của vạn yêu ra ngoài. Hóa ra hấn không giúp nàng, mà đang giúp chính mình.

Không, không phải A Ân giúp hấn mà là linh hồn phía sau đứa nhỏ làm việc này.

Đó là Dịch Chân đã thành niên, nàng bị tâm ma che mắt nên không thể nhìn ra.

Dịch Chân bị nhốt trong tâm ma của chính mình và không thể ra ngoài nên chỉ có thể dựa vào sức của nàng.

Sóng biển phía sau vang lên hết đợt này tới đợt khác, va vào bờ đá, rống giận như trời sụp đất nứt, phun bọt biển trắng xóa tung toé giống như đội quân đang xung phong.

Mỗi khối cơ bắp của Mục Tiểu Ngộ đều đang run rẩy: Địch Chân đã đi đâu, nhân lúc nàng giúp hắn hủy diệt tâm ma thì hắn lại chuồn ngay dưới mí mắt nàng ư?

"Ta sẽ không để ngươi chạy nữa."

Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi mà cười lạnh, miệng quát to một tiếng thê là chầm đồng lập tức chui vào bóng đêm trước mặt.

Bóng đêm đậm đến độ khó mà hòa tan, giống một vũng nước lặng, lại giống thế giới hỗn độn chưa mở mang.

Nơi này không có trời, đất, không có tiếng động, chẳng có gì, dù cao giọng gọi lớn cũng chẳng có ai đáp lại.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Vì thế Mục Tiểu Ngộ siết chặt nắm tay sau đó vươn bàn tay ra tung một ngọn lửa về phía trước.

Phần đuôi mang theo tia lửa ào ạt của nó chọt lóe lên trong bóng tối rồi biến mất không tung tích.

Nàng trợn mắt nhìn bóng tối phía trước và bóng đêm kia cũng như đang trộm nhìn nàng.

Nàng biết trong đó cất giấu một đôi mắt, thú nàng đã tìm thật lâu.

Thậm chí nàng còn lần lượt bị hắn lừa gạt, giống một con chó ngu ngốc chạy loạn theo miếng mồi hắn đưa ra.

Nàng chịu đủ rồi, vì thế nàng cất bước tiến vào bóng đêm, bên tai nghe gió thổi ào ào, đôi mắt là ánh sáng màu đỏ sâu kín giống một con dã thú đói bụng đã lâu đang ắn núp, cong lưng trong một tư thế hoàn hảo để chuẩn bị vồ mồi.

Nó sẵn sàng nhảy lên bất kỳ lúc nào, nhào về phía con mồi, ăn xương uống máu, "Địch Chân, ngươi không chạy thoát được đâu, lần này ta sẽ đốt ba hồn bảy phách của ngươi thành tro, tiêu diệt ngươi sạch sẽ."

Phía trước lờ mờ, theo sau có tiếng bước chân truyền tới.

Mục Tiểu Ngộ nheo mắt lại và nhìn thấy ba bóng dáng quen thuộc, lúc này đầu vai căng thẳng của nàng mới hơi thả lỏng.

Mục què đi đầu, cái chân què của ông ta có vẻ nhanh nhẹn hơn ngày

thường nhiều, giọng cũng cao hơn một nấc, "Tiểu Ngộ, sao thành Cổng Đố bỗng nhiên biến mất thế? Cây và thành trì đều không có, chỉ còn một bờ cát trải dài hoang vắng.

Nếu không có hai người này ở đây thì ta còn tưởng mình đang nằm mơ ấy."

"Không phải mộng mà là tâm ma của Dịch Chân, linh hồn hắn bị tâm ma vây khốn nên muốn mượn tay ta mở nó ra." Mục Tiểu Ngộ nghiêng rặng, nhọc nhãi trong lòng như bức điên nạng, "Khôi anh đào thịt kia đã bị Dịch Chân thay đổi, hắn lợi dụng tâm ma bám vào bản thân hắn khi còn nhỏ."

Chương 423: Nguyễn Rửa

Lời nói khi nổi nóng luôn tới nhanh, muốn thu lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Mục Tiểu Ngộ nhìn thấy Triệu Tử Mai cúi đầu, hai tay cọ cọ vào nhau không nói gì mà chỉ nhìn mặt giày thì mới ý thức được mình đã nói sai.

Vì thế nàng vội tiến lên cầm lấy tay hắn nói, "Không liên quan đến ngươi, đâu có ai biết trước được, ta cũng chỉ đoán ra khi tâm ma biến mất thôi.

Hơn nữa dù biết rõ làm thế sẽ khiến Dịch Chân chạy mất thì ta cũng muốn phá tâm ma.

Bởi vì quý thực ở đây sẽ có hại cho thân thể chúng ta, nếu không thể thoát ra ngoài thì chỉ có đường chết."

Mục què ở bên cạnh thực không biết điều mà chép miệng, "Ngươi nói nhẹ nhỉ, chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy tới còn không phải để tìm con lừa trọc kia à? Hiện tại để hắn chạy.....

Ai u....."

Êo ông ta bị chọc một cái, Mục què nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Ông ta biết Mục Tiểu Ngộ bệnh vực người của mình nhưng không ngờ nàng lại bệnh tới mức độ này vì thế ông ta thực không kiên nhẫn nhịu mày, miệng lẩm bảm, "Ngươi sợ cái gì, tên gốc này ngay thơ như thế, hắn mới không nghĩ nhiều thế đâu.

Ngươi nhìn bộ dạng hắn đi, có chỗ nào giống tự trách không?"

Lời này cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, Triệu Tử Mai đang cần môi, lông mi thon dài rũ xuống, bộ dạng uể oải ỉu xìu.

Nhưng một khắc hấn ngược mắt lên thì đôi mắt lại sáng bừng như dát bạc.

"Hồn phách có thể bám vào người ở trong tâm ma sao?" Hấn hỏi.

Ồ, quả thực không giống bộ dạng tự trách, vì thế Mục Tiểu Ngộ thoáng yên tâm.

Nàng không muốn chậm trễ thời gian nên chỉ giải thích qua loa, "Hồn phách có thể bám vào bất kỳ cái gì, bao gồm mê chướng và ảo giác, tuy kết cục không thể thay đổi nhưng hấn có thể lợi dụng tâm ma và mê chướng đó che mắt người khác," nàng nghiêng răng cười lạnh, "Chúng ta đều bị hấn lừa xoay quanh, nhưng hiện tại còn chưa tới lúc kết thúc."

Nàng nhìn về phía phía trước và nói ra một câu nhẹ nhàng tàn nhẫn,

"Còn kịp, hấn trốn không xa được đâu, dù phải san bằng núi sông ta cũng sẽ tìm ra và giết hấn."

"Liệu có khi nào không phải A Ân hay không?" Triệu Tử Mai nhìn nàng, thấy mê mang và cả tim tòi nghiên cứu thế là hấn lại lấp bắp, mặt cũng đỏ lên, "Ý ta là..... có khả năng không phải tên kia bám vào A Ân....."

Thành Công Bộ không phải bị hủy trong một sớm, nó tiêu vong giống như nước mưa tí tách rơi xuống rừng rậm hàng năm, dần dần tiêu tan.

Mặt trời vẫn mọc lên ở hướng đông và lặn ở phía tây nhưng không biết từ khi nào tòa thành vốn phồn hoa này lại héo tàn, người bên trong ngày càng ít, đặc biệt là trẻ con.

Tiếng cười vui, khóc nháo phiêu đảng trong không khí của tòa thành giống như thủy triều rút xuống, dần dần biến mất không thấy.

Trong phố lớn ngõ nhỏ cũng ít thấy bóng dáng chó mèo, thậm chí cũng khó thấy phụ nhân treo tã lót dù có đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Cũng không biết là nguyên nhân gì mà không mấy ai cảm thấy dị thường gì.

Chỉ đến một ngày mọi người bước ra cửa giống như dĩ vãng và đột nhiên nhận ra tòa thành mình đang sinh sống bỗng nhiên sao mà quạnh quẽ như

vậy.

Giống như pho tượng Phật nằm ở giữa thành tuy vẫn đang mỉm cười nhưng trên mặt nó đã loang lổ những đốm đen.

Nó nhắc nhở những tín đồ thành kính của mình rằng: thời kỳ hoàng kim của thành Công Bồ đã một đi không trở lại.

Đến cả rừng cây không biết đã cắm rễ chung quanh thành bao nhiêu năm cũng dần điều tàn.

Bùn đất biến thành cát vàng, cây cối dần ngã xuống, vì thế sinh khí của nơi này cũng theo những thân cây ấy dần trôi đi, chỉ để lại một mảnh hoang vắng.

Lúc cả thành Công Bồ chỉ còn lại một người thì hẳn ông ta sẽ nhìn lúc mặt trời ngã về tây mà dựa vào cửa thành cũ nát và nhớ về một ít chuyện cũ.

Chẳng qua ông ta đã quá già rồi, đến độ chỉ tự hỏi cũng mất một nửa tinh lực thế nên những đoạn ký ức ngắn ủa về cũng nhất định sẽ đứt quãng không liền mạch.

Ông ta từng nghe người già trong nhà nói: thành Công Bồ bị nguyên rủa, bởi vì hòa thượng kia, vì ma tăng mà người người đều kiêng kị kia. Nơi này là nơi Địch Chân sinh ra, cũng ở đây hẳn đã tự tay giết mẹ mình.

Sau đó hẳn rời khỏi nơi mình sinh ra, nghe nói mãi tới lúc chết hẳn cũng không hề quay về.

Nhưng hẳn lại để lại dấu vết bất diệt ở Công Bồ.

Địch Chân đi rồi nhưng trong rừng thường xuyên truyền tới dị động, giống như tiếng chim chóc kêu lên quái dị, giống tiếng cười thê lương của nữ nhân, thậm chí người ta từng nhìn thấy một nữ nhân đứng trong rừng cây, cả người gầy trơ cả xương.

Nàng ta cười hỏi những người xông vào rừng xem trái tim của mình đang ở đâu.

Nhiều năm sau mọi người mới ý thức được đó chính là lời nguyên rủa mà mẹ của Địch Chân để lại.

Nàng ta bị chính con mình giết chết nên ở thành Cổng Bó này sẽ không có sinh mệnh mới nào ra đời nữa.

Mấy tháng trước Dịch Chân về tới Chân Lạp, một khắc bước lên mảnh đất này hẳn mới ý thức được nơi hoang vắng đầy cát sỏi này là chỗ nào nhưng đã chẳng kịp nữa rồi.

Nơi đây có đoạn ký ức hẳn muốn quên đi nhất, cũng là tâm ma hẳn không thể nào chiến thắng được, còn có lời nguyện rửa sạch rãnh của mẹ hẳn.

Vì thế hẳn đột nhiên bị kéo vào tâm ma không thể thoát ra ngoài, mà theo đó có biết bao nhiêu tâm ma khác cũng vọt tới từ khắp nơi, bao vây lấy tòa thành đã hoang hóa này, chặn mọi đường ra.

Hạt cát chui vào trong giày cọ sát khiến bàn chân đau đớn, càng miễn bàn tới vỏ sò sắc bén như lưỡi dao, vừa không để ý sẽ cắt một cái lên da thịt.

Nhưng hiện tại không ai để ý tới cái này, ánh mắt bốn người đều nhìn bờ cát phía trước.

Nơi này chẳng có gì khác bình thường, nó vẫn đứng đây từ bao nhiêu năm nay không thay đổi.

Nơi này chôn mẹ của A Ân, tuy đám cỏ thụ che trời ở chung quanh đã sớm biến mất nhưng bọn họ vẫn nhớ rõ nơi này.

Dù sao bọn họ cũng mới tự tay mai táng nàng ta một lần.

"Lại đào lên ư?" Rõ ràng gió biển vừa nóng vừa ẩm nhưng Bảo Điền vẫn cảm thấy phía sau lưng lạnh run lên vì thế hẳn vuốt hai cánh tay và quay đầu dò hỏi ý Mục Tiểu Ngộ.

Mục Tiểu Ngộ nhìn Triệu Tử Mai, thấy hẳn ngỡ ngác nhìn chằm chằm phía trước bất động thì gật đầu với Bảo Điền và không nói gì.

Bản thân nàng cong lưng, duỗi tay vốc nắm cát đầu tiên.

Cát sỏi cũng ẩm ướt, nắm chặt trong lòng bàn tay có cảm giác như chúng đang sống, mang theo lạnh băng run rẩy.

Mục Tiểu Ngộ ném nó qua một bên và tiếp tục thò tay đào.
Nàng vói sâu dưới mặt cát, lúc cát sỏi vượt qua khuỷu tay thì hình như cảm thấy mình đụng phải cái gì đó.

Nhưng vừa muốn sờ một cái thì lại chẳng thấy thứ kia đâu nữa.

(Hãy đọc truyện này tại trang runhophach.com) Bảo Điền và Mục què cũng ngồi xổm bên cạnh lấy tay đào cát sỏi ném sang bên.

Ba người cùng nhau nỗ lực, không bao lâu đã có thêm một cái hố trên mặt cát.

“Đừng..... Đừng nhúc nhích.....”

Từ lúc này Triệu Tử Mai nói lắp tới giờ hấn vẫn chưa đỡ, hơn nữa tặc nói lắp còn càng nghiêm trọng hơn.

“Làm sao vậy?” Mục Tiểu Ngộ ngẩng đầu nhìn hấn, hai tay dính đầy cát sỏi thô ráp.

“Hình như có thứ gì..... chọt lóe..... chọt lóe qua.....” Hấn nhìn phía sau và nhẹ nhàng nói.

Chương 424: Hài Cốt

Một khắc quay đầu lại thì không còn kịp rồi.

Con mãnh hổ hoa đốm kia đã nhảy qua đỉnh đầu Mục Tiểu Ngộ và rơi xuống hố đất ba người mới đào.

Cái đuôi như gậy sắt của nó đảo qua đánh bay bọn họ ra xa mấy trượng.

Sau đó bốn người đều ngã mạnh trên đất, còn nó thì há miệng rống một tiếng rung trời.

Mục què ngã đến thất điên bát đảo, há mồm muốn chửi toáng lên nhưng lại bị Mục Tiểu Ngộ giơ tay ngăn trở, "Đây cũng không phải lão hổ bình thường đâu," giọng nàng đề thật thấp, sợ kinh động con hung thú có cái trán màu trắng phía trước, "Nó là yêu thú đã sống mấy trăm năm đó." Nói xong nàng duỗi tay đỡ Triệu Tử Mai đang nằm hình chữ X ở bên cạnh và chớp chớp mắt với hắn.

Trong lúc ấy nàng vẫn để ý tới con hổ đang nhe răng trợn mắt há miệng rống to phía trước, giọng lại đề thấp nói, "Lát nữa ta mà bảo chạy thì ngươi phải liều mạng chạy, không được quay đầu lại biết chưa?"

"Biết....." Hắn gật đầu, nhưng thần sắc vẫn bàng hoàng, giống như nỗi lòng còn đang phiêu diêu nơi khác chưa trở về.

Nhưng hiện tại Mục Tiểu Ngộ không rảnh bận tâm quá nhiều như thế.

Lại một tiếng hổ gầm vang lên, súc sinh kia phun khói trắng tanh hôi khó ngửi về phía bọn họ khiến đầu tóc cả đám bay hết về phía sau.

Có điều lúc nàng đang chuẩn bị xuất kích tấn công thì lão hổ bỗng thu lại

tính tình, cúi đầu cong người, lòng ở trên lưng dựng thẳng, hai cái chân dài phía trước điền cuồng đào đất.

Cát vàng bay lên, cái hố bị bọn họ đào được một chút nay lại bị nó đào sâu hơn và càng ngày càng lớn hơn.

Nhưng dù bị cát sỏi bao phủ khiến mắt người ta khó nhìn rõ thì bọn họ vẫn nhìn thấy một thứ chậm rãi lộ ra, lấy tư thế quái dị mà chào đón ánh mặt trời.

Lão hổ phát ra một tiếng gào rống trầm thấp chứa đầy cảnh giác và nhảy lên khỏi hố núp vào một bên.

Thân thể to lớn của nó dán trên mặt đất, cổ theo chòm râu rung lên, cái mũi to tướng nhú lại lộ một bên răng nanh sắc nhọn.

Nó cũng kiêng kị thứ ở trong hố, nhưng vì sao?

“Khả năng không phải hấn.....”

“Tử Mạo nói cái gì?”

“Công tử, ngài có ý gì? Địch Chân không bám vào A Ân thì bám vào cái gì?”

“Ta..... Nàng..... Sợ.....” Hấn càng khẩn trương thì càng nói lắp kinh hơn, ậm ừ nửa ngày cũng không nói rõ được.

Nhưng Mục Tiểu Ngộ lại hiểu: Thứ còn đáng sợ hơn tâm ma nhất định chính là người sáng tạo ra tâm ma, mẹ của A Ân tuy không lộ diện nhưng trước khi nàng ta chết hấn đã rất sợ hãi mới để lại lời nguyên rủa độc địa đến thế.

Địch Chân chắc chắn đã bị mẹ hấn giam cầm, chứ không phải tâm ma kia.

Cũng phải thôi, hấn khổ tâm chuẩn bị hết thấy những thứ này và mắt công như thế thì không thể dễ dàng bị Mục Tiểu Ngộ nhìn thấu đúng không? Vậy chỉ có thể giải thích rằng từ đầu tới đuôi kẻ bám vào trên người A Ân không phải hấn.

Địch Chân giấu trong bóng tối, giấu trong thân thể người mẹ bị chính hấn giết c.hết.

Hấn nhìn trộm nhất cử nhất động của bọn họ qua tấm rèm cửa nửa mở kia.

Dù bị chôn xuống đất, cùng mẹ hấn ở chung một chỗ thì hấn cũng muốn chờ đám Mục Tiểu Ngộ rồi đi mới tìm cơ hội đào tẩu.

"Vây thứ trên người A Ân là ai?" Mục què vẫn chẳng hiểu gì cả,

"Không phải người nhìn thấy hấn đào tẩu sao?"

Mục Tiểu Ngộ nhếch miệng cười, trên mặt lại là giận dữ, "Người hò ðò rồi, người hầu trung thành nhất của hấn đương nhiên vẫn luôn đi theo hấn.

Con hỏ ở đây thì hấn cũng ở đây."

Truyện thuyết nói rằng tăng lữ Dịch Chân và hỏ sống chung một chỗ, lão hỏ này nghe tụng kinh thì sẽ thu lại dã tính và thần phục dưới chân hấn, mặc hấn sai bảo.

Nhưng con hỏ trước mặt lại cúi người thật thấp, trong mắt lóe ánh sáng xanh giống hai ngọn đèn ðom ðóm.

Nó hung ác lại cảnh giác nhìn chằm chằm bộ hài cốt trong hỏ đất, miệng há ra gầm nhẹ.

Đó là một khối hài cốt thế nào? Là một nữ nhân, tuy rằng tóc ðã sớm bị phân hủy chẳng còn gì nhưng vẫn có thể nhìn ra ðây là một nữ nhân.

Từ dáng ngồi, tay ôm chân, ðầu gác trên ðầu gối cuộn cả người thành hình một cái nhà giam là có thể thấy.

Mỗi khúc xương của nàng ta ðều ðã bị thời gian mài mòn lộ ra màu vàng nhạt yếu ớt giống như sẽ bị gió thổi tan bất kỳ lúc nào.

Cái thứ bị xương cốt vây trong nhà giam là một ðiểm trắng nhỏ bằng ðầu ngón tay.

Nó âm ðạm không ánh sáng, thoạt nhìn giống như một viên hạt giống, một thứ hạt lớn lên trong bóng tối chưa từng ðược gặp ánh sáng mặt trời.

Nó treo trong lồng ngực nữ nhân kia, bị xương sườn tàn khuyết không ðầy ðủ kia khóa lại không có ðường ra.

"ðây là..... hồn phách của Dịch Chân ư?" Mục què giật mình một cái, thân thể run lên bị Bảo ðiền phía sau ðỡ mới có thể trấn ðịnh ðược.

Lão hỏ lại phát ra một tiếng rống kinh thiên ðộng ðịa, móng vuốt thử thăm dò về phía bộ hài cốt kia nhưng trong nháy mắt chuẩn bị chạm vào

thì lại giống như bị bỏng mà đột nhiên thu về.

Nó gào lên thống khổ, thân thể lúi về phía sau vài bước dùng đầu lưỡi thô rấp liều mạng liếm cái chân bị thương.

"Nguyên rửa, Địch Chân bị lời nguyên rửa của mẹ hắn vậy khốn."

Mục Tiểu Ngộ nhẹ nhàng cong eo nhìn chằm chằm bộ hài cốt trước mặt nhưng khóe mắt vẫn bị con hổ đang nằm sấp bên cạnh hấp dẫn.

Nó muốn cứu Địch Chân ư? Không giống, đôi mắt kia chỉ có phẫn nộ, giống như đã tích tụ mấy trăm năm, hận không thể xé nát thứ trước mặt.

Rõ ràng là nó tới để báo thù.

Khi Địch Chân còn nhỏ thích hành hạ kẻ khác đến chết, con hổ này hẳn đã chết trong tay hắn khi còn nhỏ và hóa thành một bộ hài cốt trong rừng.

Sau khi hắn thành niên sở dĩ thường có lão hổ theo chân cũng chỉ là vì con hổ này ngàn dặm đuổi theo để trả thù thôi.

Mà nàng thường xuyên nghe thấy tiếng hổ gầm khi ở trong tâm ma vì súc sinh này theo mùi của kẻ thù tới đây nhưng không cách nào phá vỡ tâm ma đi vào nên chỉ có thể tức giận ở bên ngoài vòng quanh.

Vạn người cùng đánh thì trống cũng phải vỡ, Địch Chân, ngày lành của người xem ra đã tới cuối rồi.

"Răng rắc" một tiếng, Mục Tiểu Ngộ cảm thấy Triệu Tử Mai ở bên cạnh nhẹ thở hắt hắt một hơi, tay đột nhiên nắm chặt cánh tay nàng.

Nàng lập tức chuyển ánh mắt về phía bộ hài cốt kia và thấy hạt giống bên trong đã nở ra, vô số những thứ như xúc tu vươn ra từ khe hở.

Chúng có màu đen, dính nhớp, dán lên xương mà bò đi tựa như những nét mực được vẽ ra.

(Truyện này của runhophach.com) Cùng lúc đó, bên tai nàng có từng tiếng khóc tinh tế vang lên.

Nó truyền tới từ miệng của bộ hài cốt kia, như khóc như tổ, xương cốt

cũng theo đó run lên giống như cây đàn ngân vang lúc nào cũng có thể đứt dây.

Nguyên rủa không thể áp chế được hẳn, đây là đương nhiên, nếu không hẳn sẽ không cam nguyện bị hài cốt vây chết chỉ để trốn tránh nàng.

"A Ân....."

Tiếng nữ nhân kia như khóc, xuyên qua mấy trăm năm vang lên bên linh hồn của con trai mình giống như dây đàn quấn lấy hẳn, muốn cuốn hẳn vào chỗ chết.

"A Ân....."

"Xúc tua" vươn ra khỏi hài cốt, mềm nhẹ mơn trớn hài cốt yếu ớt kia, giống như đứa nhỏ tên A Ân kia từng chà lau thân thể thối rữa của mẹ mình và cứu vớt nàng ta từ trong thống khổ không biết bao nhiêu lần.

"A Ân....."

Cái đầu của cỗ hài cốt rơi ra, rơi vào hố, đôi mắt chỉ còn hai lỗ trống lúc này nhìn lên trên bầu trời không có ánh trăng hay ánh sao.

Chương 425: Cứu Rỗi

Một tiếng nứt giòn vang truyền tới, cả thân thể nàng ta vỡ ra rơi rụng trên cát sỏi, hòa cùng vô số và hóa thành từng mảnh xương nhỏ sắc bén có thể cắt đứt bàn chân.

Là ai sai thế?

Lúc đang chăm chú nhìn bầu trời đêm, xem bóng tối dần buông xuống không có bên bờ nàng mơ hồ nghe được một giọng nói đã từng ôn nhu mềm mại kia vang lên.

Nó vang lên một đêm nhưng vẫn không tìm được đáp án.

.....
"A Ân, người còn nhớ vì sao mình lại đổi tên thành Dịch Chân không?"
Linh hồn của Dịch Chân bay lên không trung, hiện tại nó không hề âm đậm không có ánh sáng nữa mà giống một vàng trắng lóng lánh rải ánh sáng như lụa xuống mặt đất.

Đến cát sỏi cũng bị nó mạ một tầng ánh sáng màu bạc và trở nên mềm mại hơn.

Bóng dáng Dịch Chân lác lác trong ánh sáng này, cả người thon dài, áo cà sa như lá cờ bay lên vu.ốt ve tràn hạt quẩn quanh cổ hấn.

"Người nói người sẽ nhớ rõ, người đã đồng ý với ta." Mục Tiểu Ngộ nhìn bóng dáng sáng trong của hấn, màu đỏ trong mắt này lên biến thành hai ngọn lửa.

"Hấn không hề phản kháng," giọng nói từ nơi cao truyền tới, ôn nhu như dòng suối róc rách.

Dịch Chân rũ mắt nhìn mọi thứ bên dưới, từ bi và phật tính theo áo cà sa phiêu đảng, giống như chưa từng có một khắc rời xa, "Lúc bọn họ gi.ết

chết hẳn thì hẳn không hề làm gì.

Chẳng lẽ như thế còn không đủ để ta hiện tại và Dịch Chân trước kia hoàn toàn cắt đứt sao?”

“Cái này gọi là niết bàn, không hủy diệt thì không có tái sinh, không giảm thì không tăng, sống chết và siêu thoát mới có thể yên vui.

Cho nên đám người phàm nhìn không thấu thế gian này chết trong tay ta cũng là được ta cứu.

Tang, ta chỉ đang giúp bọn chúng thôi.” Hắc nhị nhàn cười lạnh, đôi mắt thoáng nhìn qua Triệu Tử Mai, “Giống như người bạn nhỏ của ngươi ấy, nếu hẳn không chết trong tay của ta thì đâu có thể yên tâm thoải mái làm một tên ngốc như thế này? Thế nên ngươi cũng nên cảm tạ ta đi.”

“Nói nhiều quá.” Mục Tiểu Ngộ ngược mắt, trong đó là ngọn lửa đã dâng trào đỏ như máu, rực rỡ như ánh bình minh.

Hắc khí lại tụ tập phía trên, những yêu ma quỷ quái bại trong tay nàng đã hội tụ thành một đám mây đen áp xuống từ phía trên, cách linh hồn của Dịch Chân cũng lắm là một thước, “Nhưng chắc chắn ngươi không thể tưởng tượng được người phá kế diệu hổ ly sơn của ngươi chính là Tử Mai.” Nàng cười hề hề, khoe miệng sau đó hạ xuống, giọng cũng lạnh như băng, “Dịch Chân, mẹ ngươi nguyên rủa khiến bản thân ngươi bị thương không nhẹ.

Lúc này đây ta sẽ không để cho ngươi chạy thoát.”

Bóng dáng của Dịch Chân chợt giật mình, giống như rớt cuộc cũng ý thức được lời nàng có ý gì.

Bóng dáng siêu thoát phiêu dạt của hẳn bị một cây xương cá.m vào, từ đỉnh đầu thẳng tới tận cằm, nhổ ra khỏi cái cằm xinh đẹp của hẳn giống như một que xiên cắm thẳng qua viên thuốc.

“Nguyên rủa của mẹ ngươi vĩnh viễn lưu lại trong thân thể ngươi.”

Mục Tiểu Ngộ ngược mắt cười lạnh, ngay sau đó trong tay nàng bỗng nhiên có thêm một cây châm đồng.

Thân châm bốc lên ngọn lửa như đang bị thiêu đốt.

"Niết bàn là giải thoát, là trọng sinh, không phải dùng để từ bỏ chính bản thân giống như người nói."

Châm đồng bay ra từ ngón tay của nàng phóng về phía linh hồn của Dịch Chân, xuyên qua hạt châu màu trắng kia giống như đi qua mấy trăm năm mưa gió liên miên.

Nước mưa tích tấp rơi xuống thấm qua mỗi góc của Chân Lạp, và hôm nay rốt cuộc nó cũng sẽ ngừng.

"Nói cho ta biết hồn phách của Tử Mai bị người giấu ở đâu," Mục Tiểu Ngộ ngửa đầu nhìn bóng dáng kia, ánh sáng linh hồn đã âm đạm, hình dáng hấn chỉ còn lúc mờ lúc tỏ giống như bị nước cọ rửa bày ra màu xám trắng yếu ớt, "Linh hồn của Tử Mai bị người giấu ở chỗ nào?"

Mí mắt nàng hơi run rẩy, trong giọng nói có thêm chút khẩn trương khó mà nhận ra.

Lo được lo mất như vậy là điều chưa từng có ở nàng.

"Người nói cho ta thì ta nguyện giúp người gạt rửa tội ác, độ người kiếp sau an ổn vui vẻ," giọng nàng rất thấp, mặt mày rũ xuống, ánh mắt lập lờ giống như cầu xin, "Những gì Ô Nạp đã làm vì ta thì ta cũng có thể làm vì người, chỉ cần..... chỉ cần người giao Tử Mai ra đây."

Dịch Chân yên lặng nhìn nàng, tới giờ khắc này linh hồn cả đời kiêu ngạo kia lại không chút chống cự, mặc cho người ta xâu xé, giống như miếng thịt nằm trên thớt.

Châm đồng bốc lên ngọn lửa bao lấy toàn bộ hạt châu kia, từng bóng đen trên bầu trời lao xuống xuyên qua thân thể đơn bạc của hấn.

Mỗi lần như thế giống như bọn chúng lại mang đi một phần của hấn, vì thế bóng dáng kia cũng ngày càng âm đạm.

Nếu không phải còn có chút ánh sáng sót lại từ hạt châu chiếu sáng thì gần như không thể thấy hấn nữa.

"Hồn phách của Tử Mai ở đâu?"

"Vì sao người lại cảm thấy ta sẽ giữ nó?" Tươi cười của Dịch Chân nhạt nhạt như đóa hoa quỳnh đã lụi tàn, "Vì sao ta phải giữ nó? Chẳng lẽ người cảm thấy ta còn vọng tưởng muốn làm người tốt ư? Thế nên người không cần độ hóa cho ta đâu, kiếp sau làm quỷ đói cũng thế, làm súc sinh cũng được, dù rơi vào địa ngục vĩnh viễn không thể siêu sinh thì ta cũng sẽ không làm người nữa."

Giọng nói của hắn ngày càng cao, giống như muốn tách đám yêu ma đang bao vây tiêu diệt hắn ra.

Nhưng nỗ lực đã hết đà, tự lực khó mà làm gì, cuối cùng câu nói kia biến thành một tiếng thở dài nhỏ nhoi.

Ta không muốn làm người nữa, đời này đã đủ cô độc, cần gì phải kéo dài cô độc này?

Mục Tiểu Ngộ nhìn vào đôi mắt của Dịch Chân, cô độc theo ánh mắt cuối cùng của hắn lan tới trong lòng nàng.

Đồng nhiên nàng thấy cả người rét run, thậm chí chẳng còn sức mà thở dốc.

Nhưng châm đồng càng lúc càng vọt, càng có nhiều bóng đèn xuyên qua thân thể Dịch Chân kéo từng sợi hồn phách của hắn đi, ồn ào huyên náo như mưa đầu xuân se lạnh.

Một đời này thật sự quá vất vả nên mong người có thể giết ta đi.

Ánh sáng trên hạt châu hoàn toàn tắt ngúm, bóng dáng của Dịch Chân cũng biến mất.

Châm đồng rơi xuống từ không trung, lúc sắp rơi vào tay Mục Tiểu Ngộ thì con hổ vẫn luôn phủ phục ở một bên bỗng thả người há mồm nuốt hạt châu vào bụng sau đó đó chạy thẳng về phía bắc.

Cái đuôi màu vàng đen của nó lẫn vào bóng đêm như giọt nước rơi trên biển rộng khó mà tìm thấy.

Mưa đêm rơi xuống gột rửa bầu trời.

Sau một đêm mưa gió bầu trời xanh quá thể, màu xanh ấy vẫn kéo dài tới tận biển rộng, ánh mặt trời chiếu lên đó khiến biển càng thêm sáng trong giống một mặt gương dung nạp trời đất, bao phủ tang thương.

Triệu Tử Mai nhìn chăm chăm mặt biển trong chốc lát lại cảm thấy mắt hơi chua xót nên vội nhìn sang chỗ khác.

Hắn bước chân trần trên bờ cát để lại một loạt dấu chân.

Có tiếng sóng biển vang lên bên tai, nhưng dù thế nào đều không thể lấn

át được một giọng nói khác.

Đó là một giọng nói hấn không biết có tồn tại vì thế hấn không thèm để ý.

Nhưng giọng nói này cứ lặp lại từ tối qua tới giờ, quá nhiều khiến hấn không thể tĩnh tâm, đến lời nói cũng không được lưu loát.

“Em trai.”

Vốn hấn không muốn để ý tới nó, bởi vì Tiểu Ngộ đã nói lòng hiếu kỳ là thứ khôn nạn nhất, một nửa số người chết trên đời này là do lòng hiếu kỳ của bản thân.

Đặc biệt là những kẻ không có sở trường gì lại tự cho mình là cao siêu.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Hấn rất biết bản thân mình như thế nào thế nên lúc nghe người nọ gọi hấn lập tức không thèm để ý mà rút chân ra đi luôn.

Nhưng một khắc nhắc chân lên hấn lại thấy một bông hoa.

Đó là một đóa hoa nở trên bờ cát.

Triệu Tử Mai đi về phía đóa hoa không chút thu hút kia, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó là Tiểu Ngộ nhất định sẽ thích nó.

Hấn đào cát sỏi xung quanh đóa hoa nhỏ sau đó cẩn thận rút cả cây hoa ra nhưng đồng thời có một thứ cũng lộ ra.

Một ngón tay túm chặt lấy rễ của bông hoa, cùng nó quấn quanh bên nhau giống như không rời.

“Em trai.” Hấn lại nghe thấy giọng nói kia, và nhận ra ngón tay kia là của Tử Đồng.

Tuy nó đã biến thành xương trắng nhưng hấn biết đó là chị mình.

“Triệu công tử đi đâu rồi?” Mục què vừa dụi đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ vừa sợ hãi nhìn Mục Tiểu Ngộ một cái.

Ông ta biết tâm tình nàng không tốt nên cẩn thận cực kỳ, sợ động phải vảy ngược của nàng.

Mục Tiểu Ngộ đang nhóm lửa, khuôn mặt tròn tròn bị hun thành màu

đen, vừa mở miệng đã lộ hàm răng trắng lóa, "Sáng sớm hán đã nói là muốn đi dạo, cũng không biết đi đâu."

"Tiểu Ngộ," Mục què cười cực kỳ mất tự nhiên, cứ nhe răng trợn mắt như một con ngựa già, "Theo ta thấy thì người cũng đừng khổ sở, đứa nhỏ này mỗi ngày đều vui vẻ cực kỳ."

Kỳ thực con người ta đời này gặp phiền não cũng chỉ vì nghĩ nhiều, Tử Mai như bây giờ cũng khá tốt....."

Mục Tiểu Ngộ ném que cời lửa xuống đất, Mục què thấy thế thì cho rằng nàng muốn nổi đóa, ai biết được nàng chỉ nhìn ngọn lửa một lúc và thở dài nói, "Tử Mai lại không nói như thế, trước khi đi hán nói với ta một câu, ông đoán xem là gì?"

"Cái gì?"

"Hán nói lời của Dịch Chân tối qua không phải không có đạo lý, sở dĩ hán vui vẻ không phải vì biến thành kẻ ngốc mà vì ta."

Chỉ cần ta ở đây hán sẽ thấy vui vẻ," nàng dùng một chút, giọng có vẻ hơi nghẹn ngào.

Mục què chưa từng thấy nàng rơi lệ nên sợ quá không dám nói gì, "Lão đầu nhi, ông nói xem hán như thế thì ngốc sao được? Bằng không sao hán có thể nói ra đạo lý như thế, ta thấy đa số mọi người trên đời đều không thông minh bằng hán đâu."

"Chẳng qua người cũng chỉ muốn hán ở bên cạnh mình."

Mỗi ngày hán đều rất vui vẻ, chỉ nguyên điểm này thì hán đã hơn Dịch Chân kia nhiều lần rồi.

Suốt đời tên hòa thượng kia chẳng thể nào thoát khỏi tâm ma của mình."

Mục Tiểu Ngộ gạt gạt đầu và lại nhặt que cời lửa lên chọc chọc đồng lửa đã cháy hừng hực phía trước thế là ngọn lửa lại bùng lên che khuất bóng người chạy từ xa tới.

"Tiểu Ngộ." Nàng nghe thấy giọng hán.

Người tới vẫn có dáng vẻ như dĩ vãng, lúc gọi nàng mỗi chữ đều chứa đầy nhiệt tình.

Nhưng có cái gì đó không giống trước, giống như gió xuân xen lẫn tiếng

chim hót, hoặc là chút mật hoa dính theo mưa móc.

Mục Tiểu Ngộ nhận ra nên chậm rãi đứng dậy, chân hơi mềm nên suýt thì không đứng vững.

"Tiểu Ngộ, ta đã trở về."

Hài cốt của thân nhân có thể vấy khôn linh hồn, cũng có thể cứu rỗi.

Ít nhất một khắc kia Địch Chân vẫn không quên ý nghĩa cái tên của mình.

Lướt qua lửa trại hai người nhìn nhau không nói gì, khi gió thổi qua tình ý lưu luyến hòa quyện trong hơi thở của họ.

HOÀN

Nội dung từ **Chương 1: Nghề nghiệp** đến **Chương 425: Cứu Rỗi**

Truyện được tải từ [DTV.EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)